Giới thiệu

**** Trong một thế giới siêu phàm đầy rẫy rủi ro, nơi yêu ma hoành hành ngang ngược và những tiên nhân cao cao tại thượng nắm giữ vận mệnh chúng sinh, câu chuyện bắt đầu với Chu Trần – một thanh niên mồ côi sống bằng nghề săn bắn tại Đại Hà thôn hẻo lánh.

Sau một cơn ác mộng kinh hoàng về cái chết của sư phụ mình, Chu Trần đột ngột thức tỉnh ký ức từ tiền kiếp, nhận ra mình là một người xuyên không đã đầu thai vào thế giới này.

Cuộc sống của Chu Trần ở kiếp này gắn liền với lão thợ săn họ Tào, người vừa mới bị một con hổ dữ (Điếu Tình Bạch Ngạch Đại Trùng) vồ chết trong một chuyến đi săn định mệnh.

Trước khi qua đời, lão Tào đã dốc hết vốn liếng để hỏi cưới Tần Hồng Ngọc – một thiếu nữ xinh đẹp nhất vùng – nhưng chưa kịp thành thân đã bỏ mạng.

Đối mặt với cảnh nhà tan cửa nát, lương thực bị dân làng lợi dụng tang lễ để vơ vét, lại bị gã cha vợ hám lợi định quỵt tiền cưới và gả con gái đi nơi khác, Chu Trần đã chọn cách hành xử cứng rắn.

Với sự quyết đoán và bản lĩnh tiềm ẩn, hắn dùng đao ép gã cha vợ phải giao người, danh chính ngôn ngôn thuận đưa "sư nương" Tần Hồng Ngọc về nhà, bắt đầu một cuộc đời mới.

Ngay trong đêm tân hôn, Chu Trần vô tình kích hoạt "ngón tay vàng" của mình – một món thần khí bí ẩn mang tên **Phong Nguyệt Bảo Giám**.

Đây là một tấm gương đá cổ xưa, ẩn chứa sức mạnh vô biên của tạo hóa.

Điểm đặc biệt và có phần "độc lạ" của món bảo vật này chính là cơ chế vận hành: Chu Trần càng thực hiện các hành vi "phong lưu", giao lưu tình cảm với những nữ tử có hảo cảm cao, hắn càng nhận được nhiều **Điểm Phong Nguyệt**.

Số điểm này có thể dùng để nâng cấp mọi kỹ năng, từ tiễn thuật, truy tung, cạm bẫy cho đến những môn võ công thượng thặng và pháp thuật tu tiên huyền diệu.

Từ một thợ săn bình thường, Chu Trần bắt đầu hành trình thăng tiến thần tốc.

Hắn dùng điểm thưởng để nâng cấp Tiễn thuật lên mức "Xuất thần nhập hóa", kỹ năng Truy tung đạt đến tầm "Đại thành", giúp hắn trở thành một hung thần trong rừng sâu.

Chu Trần không chỉ giết chết con hổ dữ để báo thù cho sư phụ, mà còn vô tình cuốn vào những âm mưu đen tối tại huyện Thanh Hà.

Bằng sự cẩn trọng của một kẻ "cẩu đạo" (lối sống ẩn mình, chờ đợi thời cơ) kết hợp với sức mạnh bộc phát đáng sợ, Chu Trần lần lượt vượt qua các thử thách: từ việc đối đầu với những tên du côn trong thôn, tiêu diệt băng nhóm thổ phỉ Ngọa Long Sơn, cho đến việc đương đầu với những tu sĩ tà ác và các thế lực ngầm như Diêm Bang.

Trong quá trình đó, hắn thu phục được Cơ Phượng Hà – một nữ quỷ có thân thế bi thảm, và Liễu Như Ý – một nữ sát thủ kiêu kỳ.

Cả hai sau đó đều được hắn "phong thần" vào **Phong Nguyệt Đồ Lục**, trở thành những hộ pháp linh hồn hùng mạnh, hỗ trợ hắn cả trong chiến đấu lẫn tu luyện.

Đỉnh điểm của sự khởi đầu là khi tài năng tiễn thuật kinh thiên động địa của Chu Trần lọt vào mắt xanh của Lý Trường Phong – Phong chủ Thần Tiễn Phong thuộc Thanh Vân Môn, một đại tông môn

trấn giữ cả một vùng cương vực rộng lớn.

Nghệ Tiễn Thuật mà Chu Trần tình cờ có được hóa ra lại là tuyệt học trấn phái của Thần Tiễn Phong.

Với thân phận tân truyền đệ tử của Thanh Vân Môn, Chu Trần rời bỏ huyện nhỏ Thanh Hà để tiến vào phủ thành phồn hoa, nơi có những thiên tài võ đạo, những mỹ nhân đứng đầu bảng xếp hạng "Bách Hoa" và những cuộc tranh đấu khốc liệt hơn đang chờ đón.

Câu chuyện không chỉ là hành trình tu luyện khô khan, mà còn là sự đan xen thú vị giữa yếu tố phong lưu, xây dựng thế lực và khám phá những bí ẩn của Phong Nguyệt Bảo Giám.

Chu Trần, với phương châm "hăng hái phấn đấu trên giường, lãnh khốc vô tình dưới đao", từng bước chinh phục những đỉnh cao của võ đạo và tiên đạo, viết nên một huyền thoại đầy màu sắc về một vị "Tiễn Thần" phong lưu nhưng không kém phần bá đạo. ****

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 1

"Sư phụ!" "Mau chạy đi!" "Sư phụ, con đến cứu người!" "Cút!

Nhớ mang sư nương của ngươi về nhà..." "Hống!"... "A!" Chu Trần giật mình tỉnh giấc, há miệng thở dốc, tim vẫn còn đập loạn vì sợ hãi.

Hắn mơ thấy nửa đêm lẻn đến gõ cửa nhà góa phụ Tần Khả Khanh, kết quả cửa phòng vừa mở thì một con đại hổ trán trắng vằn đen lao ra.

Con hổ lớn ngoác cái miệng đỏ lòm cắn lấy một lão đầu, máu tươi đầm đìa.

Lão đầu đau đớn giãy giụa, hét bảo hắn mau chạy đi.

Hắn gào lên gọi sư phụ, bi thống khôn cùng. "Cái gì mà loạn thất bát tao thế này!" Nghĩ đến hình ảnh trong mộng, Chu Trần lắc lắc cái đầu, không nhịn được mà thổ tào: "Quả nhiên, nằm mơ thì chẳng có đạo lý gì để nói!" Hắn là một kẻ mồ côi, lấy đâu ra sư phụ?

Lão sư thì có không ít, từ Nhật đến Hàn đều có đủ cả. "Ân?" Đồng tử Chu Trần co rụt lại, đột nhiên phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, nhà gỗ cũ kỹ, ghế gỗ, bàn gỗ, đèn dầu... "Đây là đâu?" Ý niệm vừa hiện lên, một luồng ký ức hỗn tạp như dòng hồng thủy cuồn cuộn tràn vào não hải, khiến hắn đầu váng mắt hoa, đau đớn kịch liệt, hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần.

Hóa ra hắn đã xuyên việt rồi.

Nói chính xác hơn là chuyển thế đầu thai, đến tận bây giờ mới thức tỉnh ký ức tiền thế.

Đây là một thế giới siêu phàm có yêu ma hoành hành, tiên nhân cao

cao tại thượng.

Hắn từ nhỏ cùng Tào lão đầu nương tựa lẫn nhau, sống bằng nghề săn bắn.

Tào lão đầu tiễn thuật bất phàm, thường xuyên săn được con mồi nên cuộc sống cũng coi là dư dả.

Có điều Tào lão đầu tuổi đã ngoài năm mươi nhưng tâm hồn vẫn còn trẻ trung, lại đi trông mong con gái nhà Tần lão hán trong thôn là Tần Hồng Ngọc.

Tần Hồng Ngọc bằng tuổi hắn, vừa tròn mười tám, dáng người thướt tha, khuôn mặt xinh xắn, không biết đã khiến bao nhiêu nam nhân thèm nhỏ dãi.

Tần lão hán cũng thuộc loại sư tử ngoác mồm, vừa mở miệng đã đòi mười lạng bạc trắng.

Tào lão đầu sắc tâm nổi lên, cắn răng dốc sạch vốn liếng tích góp bấy lâu mới miễn cưỡng gom đủ, chỉ là cuộc sống vốn sung túc bỗng chốc trở nên chật vật.

Ba ngày trước, Tào lão đầu vì muốn cải thiện cuộc sống cũng như sau khi thành thân có thêm thời gian bên tân nương, đã dẫn Chu Trần đi sâu vào đại sơn săn bắn.

Kết quả do tiến quá sâu nên gặp phải một con đại hổ trán trắng vằn đen.

Con hổ lớn một miếng cắn chết Tào lão đầu rồi ăn thịt.

Chu Trần may mắn nhặt lại được cái mạng, sau khi trở về đã lập cho Tào lão đầu một mộ quần áo.

Còn hắn vì quá đau thương, lại thêm bụng đói cồn cào mà ngất đi.

Khi tỉnh lại liền thức tỉnh ký ức tiền thế. "Gừ gừ!" Cái bụng

không ngừng lên tiếng kháng nghị, Chu Trần xoa xoa cái bụng đói dính da lưng, đứng dậy tìm thức ăn.

Tìm quanh phòng một lượt, chỉ thấy được hai cái màn thầu khô cứng và một hũ rau dại muối chua, chuột nhìn thấy chắc cũng phải rơi lệ. "Mẹ kiếp!" Chu Trần không nhịn được buông lời tục tĩu, Tào lão đầu vì cưới vợ mà dùng sạch tiền tiết kiệm, rồi lo hậu sự cho lão, số lương thực còn lại cũng bị dân làng lấy cớ phụ giúp đám tang mà ăn sạch sành sanh.

Hắn phát hiện người trong thôn không mấy thân thiện với hắn, bởi vì hắn và Tào lão đầu không phải người địa phương gốc mà là kẻ ngoại lai. "Khốn khiếp!" Chu Trần lẩm bẩm chửi rủa, hâm nóng màn thầu, ăn tạm với dưa muối để lấp đầy cái bụng. "Hệ thống?" "Bảng thuộc tính?" "Lão gia gia?" Chu Trần nghiên cứu nửa ngày, có chút thất vọng, ai bảo xuyên việt giả đều có bàn tay vàng?

Hình như hắn không có.

Cũng có thể là thời cơ chưa tới.

Hắn từng xem qua không ít truyện, có người thành tiên mới có, có người chết đi mới thức tỉnh, có người phải lấy vợ mới có thể kích hoạt... "Thôi bỏ đi, trước tiên cứ đi săn lấp đầy cái bụng đã rồi tính!" Xoa xoa bụng, thấy trời còn sớm, mặt trời vừa mới lên, Chu Trần thuần thục đeo gùi lên lưng, eo dắt dao chặt củi, cầm cung tiễn và đinh ba đi về hướng hậu sơn.

Ký ức hai kiếp dung hợp, hắn đối với nơi này không hề xa lạ, có điều nơi sâu trong đại sơn nơi Tào lão đầu bị cắn chết thì hắn không dám bén mảng tới. "Hôm nay vốn là ngày lành sư phụ và sư nương thành thân, đáng tiếc sư phụ không có phúc hưởng thụ rồi!" Chu Trần lắc đầu thở dài.

Tuy rằng ký ức tiền thế chiếm chủ đạo, nhưng hắn đối với Tào

lão đầu vẫn có lòng cảm kích, dù sao hắn cũng không phải loại xuyên việt đoạt xá. "Sư phụ, người cứ yên tâm mà đi đi, lát nữa con sẽ đi rước sư nương về nhà, con sẽ thay người chăm sóc nàng thật tốt!" Ánh mắt Chu Trần u uẩn, thần sắc kiên định.

Hắn biết bảo Tần lão hán lão già nát rượu tham tài đó trả lại mười lạng bạc là chuyện tuyệt đối không thể nào.

Ít nhất hiện tại hắn không làm được.

Huống hồ Tần lão hán bây giờ e rằng cũng chẳng đào đâu ra mười lạng bạc.

Nhưng đưa Tần Hồng Ngọc về nhà thì lại có khả năng.

Thế giới này rất nguy hiểm, người chết là chuyện thường cơm bữa.

Theo lẽ thường, Tào lão đầu chết rồi, với tư cách là người thân duy nhất, Chu Trần có thể yêu cầu Tần lão hán trả tiền hoặc gả Tần Hồng Ngọc cho hắn.

Loại chuyện này không hiếm thấy.

Nhà hàng xóm Vương Đại Ngưu cũng vậy, trước khi thành thân đi đánh cá, kết quả gặp chuyện không may chết đuối dưới sông, sau đó Vương Nhị Ngưu thay thế, cưới luôn nữ phương.

Chu Trần không hẳn là thấy sắc nảy lòng tham, mà việc này quan hệ đến chỗ đứng của hắn.

Nếu hắn không thể đòi tiền từ Tần lão hán hoặc cưới Tần Hồng Ngọc về, người khác sẽ càng thấy hắn nhu nhược dễ bắt nạt.

Đến lợi ích chính đáng của mình còn không bảo vệ được, sau này chẳng phải sẽ bị khinh khi đến chết sao?

Đánh một quyền mở đường, tránh cho trăm quyền kéo tới!

Hắn phải mượn chuyện này để nói cho mọi người biết, Tào lão đầu tuy chết nhưng Chu Trần hắn cũng không phải hạng dễ chọc.

Tào lão đầu trước khi chết còn dặn dò hắn đưa Tần Hồng Ngọc về, chính là vì nguyên nhân này.

Ước chừng nửa canh giờ sau.

Chu Trần đến hậu sơn, tâm thần cảnh giác hẳn lên, tuy đã tới vô số lần, khu vực ngoài rìa không có nguy hiểm quá lớn nhưng cũng phải cẩn thận.

Nhiều khi, độc trùng rắn rết còn nguy hiểm hơn cả mãnh thú cỡ lớn.

Đại Hà thôn lưng tựa dãy Trường Lĩnh, trước mặt là Khánh Hà, núi non sông nước bao quanh, tài nguyên phong phú, nhưng đa số người dân Đại Hà thôn sống bằng nghề đánh cá.

Thợ săn trong thôn không nhiều, Tào lão đầu là người nổi danh nhất. "Sột soạt!" Bụi cỏ lay động, một bóng xám lóe lên rồi biến mất. "Thỏ rừng!" Chu Trần từ nhỏ đi theo Tào lão đầu săn bắn, ánh mắt sắc bén, thân thủ nhanh nhẹn, rất nhanh đã vòng qua bụi cỏ bên cạnh, nhìn thấy con thỏ rừng màu xám đang bỏ chạy.

Hắn giương cung cài tiễn, động tác liền mạch như nước chảy mây trôi, mũi tên bắn ra ngay khoảnh khắc con thỏ nhảy lên, khi nó đạt đến điểm cao nhất thì vừa vặn xuyên thấu chân sau! "Vận khí không tệ!" Chu Trần đại hỉ, tuy rằng bắn hơi lệch nhưng vẫn trúng.

Hắn nhanh chân lao tới nhặt con thỏ đang giãy giụa dưới đất, dùng dây thừng trói hai chân lại rồi bỏ vào gùi tre sau lưng, tiếp tục săn bắn.

Tuy nhiên vận khí dường như đã dùng hết, những con mồi gặp sau đó không nhiều, con gà rừng duy nhất cũng bắn không trúng. "Thôi kệ,

quay về thôi!" Chu Trần cõng thỏ rừng xuống núi.

Hắn không tiến sâu vào đại sơn nên nhanh chóng quay về thôn.

Chu Trần không về nhà mà đi thẳng đến nhà Tần lão hán.

Tần lão hán là một lão già ngoài bốn mươi, lúc này đang nằm trên ghế trúc ngoài sân nhâm nhi chén rượu nhỏ, vẻ mặt hớn hở.

Tào lão đầu chết rồi, Chu Trần chỉ là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, lão chẳng phải muốn bóp chết lúc nào thì bóp sao?

Chờ vài ngày nữa sóng gió qua đi, lão lại tìm một đám tốt khác gả Tần Hồng Ngọc đi thêm lần nữa, biết đâu lại kiếm thêm được mười lạng bạc!

Nghĩ thôi đã thấy sướng! "Cộc cộc cộc!" Đúng lúc này, tiếng gõ cửa làm Tần lão hán đang mơ mộng giật mình tỉnh giấc.

Lão ngẩng đầu nhìn, thấy là Chu Trần, sắc mặt liền trầm xuống, hồi lâu mới chậm chạp đứng dậy mở cửa, lạnh nhạt nói: "Tiểu Trần à, có chuyện gì không?" "Tần thúc, người cũng biết sư phụ con ba ngày trước đã xảy ra chuyện, không thể cưới Hồng Ngọc tỷ được nữa, nhà con cũng đã hết gạo thổi cơm, nên con đến tìm Tần thúc đòi lại tiền sính lễ của sư phụ để ứng cứu." Chu Trần đi thẳng vào vấn đề. "Tiểu Trần à, Tần thúc biết nhà con khó khăn, nhưng nhà Tần thúc cũng khó khăn lắm, lúc này đào đâu ra bạc dư?" Tần lão hán vẻ mặt đầy vẻ khó xử, qua loa lấy lệ: "Con yên tâm, đợi Tần thúc có tiền, nhất định sẽ gửi qua cho con ngay lập tức!" Chu Trần cười lạnh, đợi ông có tiền, e là cả đời này cũng chẳng đợi được! "Nếu Tần thúc đã khó khăn như vậy, thì cứ theo quy tắc ước định từ xưa tới nay, gả Hồng Ngọc tỷ cho con!" "Tiểu Trần, cái này ta phải phê bình con vài câu, sư phụ con vừa mới mất, con đã nghĩ đến chuyện cưới vợ, con có xứng với sư phụ mình không?" "Đây là di nguyện lúc lâm chung của sư phụ con." Ánh mắt Chu Trần lạnh lẽo, đè nén nộ hỏa trầm giọng

nói: "Nếu không làm được, đó mới là có lỗi với sư phụ!" "Đã như vậy, con cứ về trước đi, đợi ta tìm ngày lành tháng tốt rồi mới sang bàn chuyện hôn sự với con!" "Bàn cái thá gì chứ!" Một tay túm lấy cổ áo Tần lão hán, ánh đao trong tay Chu Trần lóe lên, dao chặt củi đã kề sát cổ lão: "Bớt giở trò đó đi, hôm nay hoặc là đưa tiền, hoặc là đưa người!" "Nếu không ta sẽ cho ông biết thế nào là thất phu nhất nộ, huyết tiễn ngũ bộ!"... "Thất phu nhất nộ, huyết tiễn ngũ bộ!" Lưỡi đao lạnh lẽo, ánh mắt sắc lẹm khiến Tần lão hán rùng mình một cái, đặc biệt là cảm giác đau nhói truyền đến từ cổ càng khiến lão không dám có chút cử động thừa thãi nào. "Tiểu...

Tiểu Trần, con đừng...

đừng kích động, mọi chuyện đều có thể thương lượng..." "Đưa tiền hay đưa người, ta đếm đến ba!" Giọng nói Chu Trần lạnh lùng, không chút dao động. "Ba..." "Ta đưa!" "Ta giao người!" Tần lão hán gào lên, những tia máu li ti thuận theo cổ chảy xuống.

Lão không hề nghi ngờ rằng nếu chỉ chậm trễ thêm một khắc, Chu Trần thật sự sẽ cắt đứt cổ lão. "Một canh giờ sau, ta đến đón người!" Chu Trần bỏ lại một câu rồi trực tiếp rời đi. "Tê, thằng nhóc này từ khi nào lại tàn nhẫn như vậy?" Nhìn theo bóng lưng Chu Trần, Tần lão hán sờ lên vết máu trên cổ, hít một hơi khí lạnh, lòng vẫn còn sợ hãi. "Thằng nhóc này chắc điên rồi, thôi kệ, lão tử chẳng hơi đâu mà liều mạng với nó!" Ánh mắt Tần lão hán lóe lên, cuối cùng lắc đầu, bảo Tần Hồng Ngọc thu dọn đồ đạc chuẩn bị.

Chu Trần về nhà cất con thỏ rừng, đơn giản dọn dẹp phòng ốc, dán mấy chữ hỷ.

Những thứ này đều là Tào lão đầu đã chuẩn bị từ sớm.

Cũng không mấy phiền phức.

Hắn lại sang nhà Vương Nhị Ngưu mượn một cân gạo nấu cơm,

hầm thịt thỏ, sau đó sang nhà Tần lão hán đón Tần Hồng Ngọc đã thay hỷ phục tân nương về nhà!

Thời buổi này, sinh tồn đã khó khăn, lấy đâu ra lắm nghi lễ rườm rà.

Quan trọng nhất là hắn không có tiền.

Đêm buông xuống, phồn tinh như nước.

Chu Trần và Tần Hồng Ngọc ăn uống no nê rồi về phòng, ánh nến đung đưa, cùng với đôi gò má ửng hồng của Tần Hồng Ngọc hòa quyện vào nhau, càng thêm ba phần mị lực quyến rũ.

Chu Trần nhìn giai nhân thẹn thùng, tuy không đến mức nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng mang vẻ tú mỹ của tiểu gia bích ngọc, phải nói nhãn quang của Tào lão đầu không tệ chút nào.

Hắn và Tần Hồng Ngọc vốn đã quen biết nhau.

Hắn cùng Tào lão đầu đến Đại Hà thôn đã được tám năm rồi. "Trần ca nhi, huynh nhìn gì vậy?" Tần Hồng Ngọc bị Chu Trần nhìn đến ngượng ngùng, thẹn thùng hờn dỗi, ngón tay mân mê vạt áo, cúi thấp đầu. "Nhìn mỹ nhân như ngọc, đẹp không sao xiết!" Chu Trần nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Tần Hồng Ngọc, mỉm cười: "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi thôi!" "Ân." Tần Hồng Ngọc khẽ gật đầu, tiếng nhỏ như muỗi kêu, đôi gò má vốn đã ửng hồng nay lại càng thêm nóng bừng.

Nàng không hề phản cảm với Chu Trần, thậm chí còn rất hài lòng.

Chu Trần trẻ tuổi, lại tuấn tú.

So với Tào lão đầu, nàng thích Chu Trần hơn nhiều.

Ngặt nỗi nàng thân là nữ nhi, căn bản không có tiếng nói, Tần lão hán bảo nàng gả cho Tào lão đầu thì nàng phải gả.

Tào lão đầu chết rồi, đối với nàng mà nói có lẽ là chuyện tốt.

Mỹ nhân thẹn thùng, trêu chọc lòng người.

Chu Trần nâng lấy đôi gò má hồng nhuận của nàng, cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ đỏ mọng, nhiệt độ trong phòng tăng lên, trở nên nóng bỏng.

Ngôi sao nhấp nháy như đang nháy mắt.

Minh nguyệt trong trẻo, thẹn thùng trốn vào tầng mây, lén lút lộ ra nửa mặt.

Nửa đêm. "Người tốt, không muốn nữa, tha cho thiếp đi..." Tần Hồng Ngọc lẩm bẩm tự nhủ, mệt mỏi mà hạnh phúc tựa vào lồng ngực Chu Trần chìm vào giấc ngủ sâu.

Chu Trần đột nhiên thân thể run lên, ngất đi.

Ý thức của hắn đi tới một mảnh đất xám xịt, nơi này không có thời không, không có trên dưới trái phải, không có nhật nguyệt tinh thần, không có vạn vật sinh linh, là một mảnh hỗn độn.

Cũng chẳng biết qua bao lâu, khí hỗn độn rung động, Chu Trần đột nhiên thấy một đạo tử sắc lôi đình xé rách hỗn độn, phân khai âm dương, trời đất có ánh sáng.

Một luồng sáng chói mắt!

Ánh sáng lấp đầy ý thức của Chu Trần, hắn ẩn ước thấy vật phát quang kia chính là một tấm thạch kính vô cùng khổng lồ hùng vĩ. "Khai tịch hồng mông, thùy vi tình chủng?

Chương 2

Đô chích vi phong nguyệt tình nùng..." Tiếng đạo âm hư ảo vang vọng bên tai, Chu Trần sớm đã đắm chìm trong đó. "Trần ca nhi!" "Trần ca nhi, huynh làm sao vậy?" "Huynh tỉnh lại đi!" Tiếng gọi gấp gáp khiến Chu Trần bừng tỉnh.

Khoảnh khắc này, hắn cảm nhận rõ ràng trong não hải đang lơ lửng một tấm thạch kính cổ phác. "Phong Nguyệt Bảo Giám?" Chu Trần như thấu hiểu thần cơ, ý thức quan sát thạch kính, lòng tràn đầy sóng gió. "Đây là bàn tay vàng của ta đã đến rồi?" "Cùng loại với Hồng Lâu Mộng sao?" "Chẳng lẽ chỉ vì trước khi xuyên việt ta có xem một quyển đồng nhân Hồng Lâu rồi nằm mơ một giấc thôi sao?" Chu Trần suy nghĩ vạn thiên, bất kể thế nào, có vẫn hơn không.

Huống hồ hắn cảm giác tấm thạch kính này rất mạnh.

Đột nhiên, trên thạch kính hiện ra từng chữ vàng lớn, tạo thành một bảng thuộc tính: 【Phong Nguyệt Bảo Giám】【Chủ nhân: Chu Trần】【Công pháp: Vô】【Cảnh giới: Vô】【Thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ】【Kỹ năng: Tiễn thuật (Thông thạo 15/20), Truy tung (Thông thạo 5/20), Cạm bẫy (Thông thạo 2/20), Đầu trịch (Thông thạo 8/20), Câu cá (Nhập môn 6/10)...】【Điểm Phong Nguyệt: 69】 "Lôi Quang Như Ý Thủ?" Ánh mắt Chu Trần lóe lên, hắn từng học Lan Hoa Điểm Huyệt Thủ với Tào lão đầu.

Đó là một môn võ công tam lưu.

Nhưng môn võ công này tàn khuyết trầm trọng, không có phương pháp luyện tập căn bản nhất, chỉ có chiêu thức đấu pháp, chẳng có uy lực gì mấy.

Cho dù Tào lão đầu luyện mấy chục năm thì vẫn là một người

bình thường, cùng lắm là tay chân linh hoạt đa biến hơn một chút, thủ tốc nhanh hơn một chút, chứ không thể trở thành võ giả thực thụ! 【Lôi Quang Như Ý Thủ: Lòng bàn tay ẩn chứa lôi đình, nhanh như điện quang, tùy tâm sở dục, thủ tốc cực nhanh】 Chu Trần nhanh chóng nắm rõ thông tin liên quan.

Hóa ra hình ảnh hắn thấy trong mơ đêm qua chính là cảnh tượng Phong Nguyệt Bảo Giám ra đời, đó là đại cơ duyên khi Phong Nguyệt Bảo Giám nhận chủ.

Nếu có cường giả nhìn thấy, đốn ngộ đột phá là chuyện dễ dàng.

Đáng tiếc Chu Trần không biết võ công, cũng không có tu vi, chỉ biết mỗi môn Lan Hoa Điểm Huyệt Thủ tàn khuyết đến cực điểm.

May mà cũng không phải hoàn toàn không thu hoạch được gì.

Môn Lan Hoa Điểm Huyệt Thủ tàn khuyết sau khi quan sát cảnh tượng Phong Nguyệt Bảo Giám ra đời, đã đốn ngộ thành một môn thần thông —— Lôi Quang Như Ý Thủ. "Trần ca nhi, huynh làm sao vậy?" Tần Hồng Ngọc đưa tay quơ quơ trước mắt Chu Trần, thấy hắn không có phản ứng gì lại càng hoảng hốt, lắc lắc vai hắn.

Chu Trần lấy lại tinh thần, tạm thời gác chuyện Phong Nguyệt Bảo Giám sang một bên, nở nụ cười ôn nhu, trấn an: "Ta không sao, chỉ là đột nhiên nghĩ đến vài chuyện thôi!" Hắn nhìn Tần Hồng Ngọc bằng ánh mắt càng thêm yêu thích.

Quả nhiên, lấy vợ mới có thể kích hoạt bàn tay vàng! "Hô!

Không sao là tốt rồi, hù chết thiếp rồi!" Tần Hồng Ngọc vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn, dáng vẻ vẫn còn sợ hãi.

Nếu nàng vừa tới ngày thứ hai mà Chu Trần đã xảy ra chuyện, nàng chẳng phải sẽ trở thành ngôi sao chổi, khắc phu sao?

Huống hồ nàng đối với Chu Trần có cảm tình không tệ, đặc biệt

sau khi đêm qua thực sự trở thành nữ nhân của hắn, nàng càng từ tận đáy lòng coi Chu Trần là phu quân.

Còn chuyện Chu Trần cầm đao uy hiếp cha nàng, nàng không để tâm, vốn dĩ là cha nàng làm quá đáng, lại còn định quỵt nợ.

Đó là mười lạng bạc đấy!

Một lạng bạc đã đủ khiến người ta liều mạng rồi! "Yên tâm đi, thân thể ta khỏe mạnh lắm!" Chu Trần xoa xoa đầu Tần Hồng Ngọc, trêu chọc: "Huống hồ nàng lại chẳng phải không biết sao?" Tần Hồng Ngọc đỏ mặt, ánh mắt thẹn thùng, vội vàng chuyển chủ đề: "Trần ca nhi, cơm canh đã hâm nóng rồi, lát nữa sẽ nguội mất, chúng ta đi ăn cơm thôi!" "Được!" Chu Trần nhanh chóng mặc quần áo rời giường, tinh thần phấn chấn, thần thanh khí sảng.

Cơm canh là đồ ăn thừa từ tối qua, thịt thỏ vẫn còn một ít.

Tần Hồng Ngọc ăn rất ít, Chu Trần giải quyết hết phần còn lại.

Tối qua hắn tiêu hao không ít sức lực.

No bụng mới nghĩ đến chuyện khác.

Nhưng thấy bữa tối vẫn chưa có manh mối, Chu Trần cũng đành tạm thời nén lại ý định cùng Tần Hồng Ngọc nghiên cứu cách lấy điểm Phong Nguyệt. "Hồng Ngọc, nàng ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, ta đi săn đây!" "Trần ca nhi, cẩn thận một chút, đừng đi sâu quá nhé!" Tần Hồng Ngọc tuy lo lắng nhưng không ngăn cản.

Nhà đã không còn gạo thổi cơm rồi. "Yên tâm đi, ta làm sao nỡ để nàng vừa mới tới đã phải thủ quả chứ!" Chu Trần mỉm cười, đeo gùi, mang theo cung tiễn, dao chặt củi và đinh ba rời nhà, chuẩn bị nghiên cứu chuyện gia điểm. "Yêu, đây chẳng phải Tiểu Trần tử sao?" "Nghe nói ngươi cầm đao uy hiếp Tần lão hán cuối cùng cũng cưới được sư nương rồi, nhìn cái bộ dạng hồng quang đầy mặt này, sư nương

ngươi rất 'nhuận' phải không!" Hai tên hỗn tử bên hông dắt đoản đao, bước đi ngông nghênh, cười xấu xa tiến về phía Chu Trần. "Chó ngoan không cản đường, tránh ra!" Thấy hai tên này đến không có ý tốt, Chu Trần cũng không khách khí.

Người hiền bị người khinh.

Ngựa hiền bị người cưỡi.

Hắn hôm qua dùng đao uy hiếp Tần lão hán, tuy rằng dọa được Tần lão hán nhưng vẫn chưa dọa được hai tên hỗn tử trước mặt này. "Mẹ kiếp, thằng nhóc ngươi thật sự tưởng cầm cái dao củi rách làm Tần lão đầu đổ chút máu là đã coi mình là nhân vật rồi sao?" Nhị Ma Tử nhướn mày, rút đoản đao bên hông ra, khóe miệng cười lạnh: "Thằng nhóc ngươi thành thân cũng không mời lão tử uống chén rượu mừng, náo động phòng, còn dám ở trước mặt lão tử đắc ý, hôm nay không cho ngươi đổ chút máu, ngươi thật sự coi lão tử là làm bằng bùn chắc!" Hắn cầm đoản đao chỉ thẳng vào ngực Chu Trần, vẻ mặt hung tợn.

Chu Trần đưa tay chộp một cái, Nhị Ma Tử còn chưa kịp phản ứng, đoản đao đã nằm trong tay Chu Trần, mà cả cánh tay hắn đều tê rần!

Lôi Quang Như Ý Thủ, chưởng ẩn lôi đình, xuất thủ như điện!

Thủ tốc cực nhanh!

Dã Cẩu đại kinh, vội vàng sờ đoản đao bên hông mình, lại phát hiện thanh đao bên hông không biết đã rơi vào tay Chu Trần từ lúc nào. "Làm sao có thể?"... "Từ lúc nào thế?" Dã Cẩu hãi hùng, Chu Trần lại có thể lấy đi đao của hắn ngay dưới mắt hắn mà hắn lại chẳng hề hay biết.

Nếu Chu Trần không phải lấy đao mà là tặng cho hắn một đao,

chẳng phải hắn còn chưa kịp phản ứng đã chết rồi sao? "Có muốn ta cho các ngươi đổ chút máu không?" Khóe miệng Chu Trần hơi nhếch lên, lưỡi đao nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mặt Dã Cẩu và Nhị Ma Tử.

Lưỡi đao lạnh lẽo vỗ vào da mặt đau rát, cả hai vừa kinh vừa sợ nhưng không dám cử động. "Trần ca nhi, hiểu lầm thôi!" "Đều là hiểu lầm cả!" Nhị Ma Tử cố nặn ra một nụ cười nịnh nọt khó coi, cánh tay hắn lúc này vẫn còn đang tê dại, căn bản không dám động thủ với Chu Trần.

Huống hồ đao đều đang nằm trong tay đối phương. "Trần ca nhi, chúng ta chỉ là nghe nói huynh thành thân, đặc biệt đến chúc mừng thôi!" Dã Cẩu vừa nói vừa đầy vẻ đau lòng rút từ trong túi ra một tiền bạc, cung kính đưa tới trước mặt Chu Trần.

Chu Trần có lẽ không dám giết hắn, nhưng đánh cho bọn hắn một trận, làm bọn hắn đổ chút máu thì chắc chắn không thành vấn đề. "Hóa ra là đến chúc mừng à, sao không nói sớm!" Chu Trần tùy tiện nhận lấy bạc, ánh mắt nhìn về phía Nhị Ma Tử. "Dã Cẩu cái thằng nhát gan này!" Nhị Ma Tử trong lòng chửi thầm, nhưng cũng biết điều móc ra một tiền bạc, đầy vẻ thịt đau. "Tốt nhất các ngươi đừng lảng vảng gần nhà ta, nếu không ta đánh gãy chân đấy!" Nói xong, Chu Trần lách qua bọn chúng sải bước rời đi.

Vừa đi được hai bước, Chu Trần bỗng dừng lại: "Dã Cẩu, đao của ngươi, trả này!" Dã Cẩu quay đầu lại, chỉ thấy một đạo hàn quang lướt sát qua chóp mũi, tiếng "khuông" một cái vang lên, đoản đao đã cắm phập vào cái cây lớn phía trước năm trượng, phát ra tiếng rung vang giòn giã.

Dã Cẩu sợ đến run bẩy bẩy, theo bản năng sờ sờ mũi. "May quá!

Mũi vẫn còn!" Trong khi thở phào, lòng Dã Cẩu cũng lạnh toát.

Đợi đến khi Chu Trần đi xa, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, hai

tên mới chậm chạp hoàn hồn, đi tới trước cây đại thụ.

Khi nhìn thấy đoản đao cắm trên thân cây, đồng tử cả hai lập tức co rụt lại, tâm thần run rẩy, chỉ thấy đầu đao đang xuyên qua một con ve sầu. "Tê!" Bọn hắn sẽ không ngây thơ cho rằng đây là trùng hợp.

Đây tuyệt đối là lời cảnh cáo của Chu Trần dành cho bọn hắn.

Nếu bọn hắn không biết điều, con ve sầu kia chính là kết cục của bọn hắn. "Chu...

Trần ca nhi, lại lợi hại như vậy sao?" "Nghe nói Tào lão đầu biết chút công phu, xem ra Trần ca nhi đã được Tào lão đầu chân truyền, thanh xuất vu lam thắng vu lam rồi!" Hai người nhìn nhau, liệt Chu Trần vào danh sách đối tượng không thể trêu vào.

Chu Trần mân mê thanh đoản đao của Nhị Ma Tử, tâm trạng sảng khoái. "Lôi Quang Như Ý Thủ quả nhiên lợi hại!" Hắn nhìn đôi bàn tay của mình, là một thợ săn, hắn đương nhiên biết ném vật nhưng trước kia chuẩn xác bình thường, làm sao được như hôm nay, tùy tay ném một cái đã dùng đoản đao đâm trúng con ve sầu trên thân cây ngoài năm trượng.

Đây đều là công lao của Lôi Quang Như Ý Thủ.

Mà đây mới chỉ là năng lực cơ bản, các công dụng khác còn chờ khai thác.

Có Lôi Quang Như Ý Thủ gia trì, cận chiến bác đấu, trong tình huống không dùng vũ khí, hắn có thể dễ dàng hạ gục hàng chục gã đàn ông khỏe mạnh.

Chỉ cần hắn đưa tay chộp lấy, người khác liền tê rần cả người, mất đi sức chiến đấu.

Mà hắn xuất thủ lại cực nhanh!

Người khác căn bản không thể áp sát.

Còn tầm xa đã có cung tiễn, với thủ tốc của hắn, tốc độ bắn tên sẽ càng nhanh hơn. "Với thực lực hiện tại của ta, chỉ cần không gặp phải võ giả hay yêu ma quỷ quái thì tự vệ đã đủ, nhưng thế giới này không thái bình, vẫn phải nghĩ cách tìm được võ công..." Là một xuyên việt giả lại có bàn tay vàng, Chu Trần tự nhiên muốn đi xem phong cảnh trên đỉnh núi kia, huống hồ chỉ có thực lực mới giúp hắn sống tốt hơn!

Hắn nhìn vào bảng thuộc tính cá nhân.

Hắn có sáu mươi chín điểm Phong Nguyệt, có thể dùng để gia điểm cho kỹ năng của mình.

Hắn đoán rằng chỉ cần làm chuyện phong nguyệt thì hắn là có thể nhận được điểm Phong Nguyệt.

Kỹ năng chia làm bảy cấp độ: Nhập môn, Thông thạo, Tinh thông, Tiểu thành, Đại thành, Viên mãn, Xuất thần nhập hóa.

Tiễn thuật lợi hại nhất của hắn cũng chỉ mới Thông thạo (15/20), nhưng khoảng cách đến Tinh thông không còn xa. "Tiễn thuật, gia điểm!" Chu Trần ý niệm vừa động, năm điểm Phong Nguyệt được thêm vào Tiễn thuật.

Cột kỹ năng lập tức thay đổi, Tiễn thuật (Tinh thông 0/40).

Một luồng cảm giác huyền chi hựu huyền tràn ngập trong lòng.

Ý thức của Chu Trần như đi tới một khu rừng, ngày qua ngày khổ luyện tiễn thuật, tâm không tạp niệm, mồ hôi rơi như mưa.

Tiễn thuật theo thời gian tiến bộ từng chút một.

Cuối cùng đạt đến Tinh thông.

Chu Trần lấy lại tinh thần, phát hiện chỉ mới qua đi một khoảnh khắc, mà khi hắn cầm lấy cung tiễn, một cảm giác quen thuộc không

gì sánh kịp ùa về, phảng phất như hắn đã luyện tập thêm hai năm rưỡi vậy.

Thậm chí cơ thể và hai cánh tay hắn đều cảm thấy có sức mạnh hơn! "Rất tốt!" Khóe miệng Chu Trần hơi nhếch lên, rất mực hài lòng.

Việc gia điểm dường như không tiêu hao bản thân, thậm chí còn có thể nâng cao sức mạnh cơ thể. "Xem ra bản thân điểm Phong Nguyệt cũng tương đương với năng lượng." "Còn sáu mươi bốn điểm Phong Nguyệt!" Chu Trần tiếp tục dùng bốn mươi điểm cho Tiễn thuật.

Tiễn thuật (Tiểu thành 0/80).

Truy tung gia mười lăm điểm.

Truy tung (Tinh thông 0/40).

Cảm giác quen thuộc lại một lần nữa ùa về, sự hiểu biết của Chu Trần về tiễn thuật càng tiến thêm một bước, hai cánh tay càng thêm sức mạnh.

Tiễn thuật Tiểu thành kết hợp với Lôi Quang Như Ý Thủ, Chu Trần cảm thấy tiễn thuật của hắn không thua gì cấp Viên mãn.

Bách bộ xuyên dương, không dám nói trăm phát trăm trúng thì cũng tuyệt đối không kém bao nhiêu!

Còn Truy tung Tinh thông càng khiến mắt, mũi, tai và các giác quan khác của hắn trở nên nhạy bén hơn, thường xuyên có thể dựa vào những dấu vết nhỏ nhặt để phát hiện tung tích con mồi!

Hắn mở bảng thuộc tính cá nhân. 【Phong Nguyệt Bảo Giám】 【Chủ nhân: Chu Trần】 【Công pháp: Vô】 【Cảnh giới: Vô】 【Thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ】 【Kỹ năng: Tiễn thuật (Tiểu thành 0/80), Truy tung (Tinh thông 0/40), Cạm bẫy (Thông thạo 2/20), Đầu trịch (Thông thạo 8/20), Câu cá (Nhập môn 6/10)...】 【Điểm

Phong Nguyệt: 9】 "Với thực lực hiện tại của ta, săn được con mồi chắc không khó!" Chu Trần ý chí hào hùng, tâm tình phơi phới: "Đợi các kỹ năng của ta đạt tới hóa cảnh, sẽ đi xử lý con đại hổ kia, coi như báo thù cho Tào lão đầu." Cầm cung tiễn, Chu Trần lại tiến vào núi.

Trên đường đi, hắn tâm thần cảnh giác, không vì thực lực mạnh lên mà có chút lơ là.

Đột nhiên hắn nhìn thấy một con rắn lục nằm trên cành cây, hòa mình vào lá cây, đang thu mình sẵn sàng tấn công con mồi!

Chu Trần đột nhiên đưa tay ra, trong chớp mắt chộp lấy điểm yếu của nó, tùy ý vẩy một cái, con rắn lục liền mềm nhũn treo trên tay hắn, cả con rắn đều đã tê dại. "Lôi Quang Như Ý Thủ đúng là dùng tốt thật!" Ném con rắn mềm nhũn đi, Chu Trần tiếp tục tìm kiếm con mồi! "Cục tác!

Cục tác!" Chẳng mấy chốc, một con gà rừng kêu kinh hãi tung cánh bay lên.

Chu Trần giương cung cài tiễn, mũi tên xé gió, ở giữa không trung bắn trúng cánh gà rừng một cách chính xác, khiến nó rơi xuống.

Gà rừng +1.

Tiếp theo.

Thỏ rừng +1.

Thỏ rừng +1.

Gà rừng +1. "Hai con thỏ rừng, hai con gà rừng..." Nhìn thành quả hôm nay, Chu Trần cũng coi là hài lòng, tay mân mê hai viên sỏi.

Giờ đây khoảng cách mười trượng hắn đều lười dùng cung tiễn mà dùng sỏi để ném.

Đặc biệt là thỏ rừng, bộ lông của nó có ích, dùng sỏi sẽ không làm hỏng bộ lông.

Kỹ năng ném vật của hắn qua luyện tập tăng lên nhanh chóng, đã tiếp cận cấp độ Tinh thông. "Săn thêm nửa canh giờ nữa rồi về!" Chu Trần nhìn trời, đã quá trưa, mặt trời nắng gắt, tuy trời còn sớm nhưng hắn vẫn chưa ăn trưa.

Huống hồ tân hôn nồng thắm, hắn còn muốn về nhà nghiên cứu kỹ cách thu thập điểm Phong Nguyệt. "Hưu!" Một bóng trắng đột nhiên vụt qua bụi cỏ bên cạnh, tốc độ cực nhanh.

Chu Trần ánh mắt sắc lẹm, tùy tay ném một viên sỏi ra. "Bộp!" Viên sỏi xé gió, xuyên qua bụi cỏ, đánh mạnh vào con mồi, con vật phát ra một tiếng kêu thảm thiết nhọn hoắt. "Hình như là hồ ly!" Chu Trần cầm cung tiễn nhanh chóng tiến lên, quả nhiên phát hiện một con hồ ly trắng. "Anh anh anh!" Thấy Chu Trần, bạch hồ ánh mắt hung dữ, kêu anh anh, nhe răng trợn mắt như muốn cắn người.

Chu Trần đưa tay ra liền chộp lấy gáy con hồ ly, nhấc bổng nó lên không trung.

Bạch hồ chỉ cảm thấy một luồng điện xẹt qua, cả người đều tê dại, không còn chút sức lực để giãy giụa. 【Điểm Phong Nguyệt +1】 "Ân?" Chu Trần trợn tròn mắt, cái quái gì thế này?... "Chẳng lẽ là hồ ly tinh?" Chu Trần xoa đầu bạch hồ, tò mò quan sát.

Nếu là hồ ly tinh, sao có thể bị hắn dùng một viên sỏi đánh ngã được?

Hắn lật bụng con hồ ly lên nhìn. "Quả nhiên là một con hồ ly cái!" Ánh mắt Chu Trần lóe lên, việc nhận được điểm Phong Nguyệt dường như không nhất thiết phải là nữ nhân, các sinh linh giống cái khác cũng được sao? "Anh anh anh!" Bạch hồ dường như thẹn quá hóa giận kêu gào giãy giụa, nhưng toàn thân nó đều tê dại, căn bản

không dùng được sức lực. 【Điểm Phong Nguyệt +1】 Chu Trần xoa xoa bụng bạch hồ, mang theo nó xuống núi.

Trên đường đi.

Chu Trần cứ thế mà vuốt ve con hồ ly như vuốt mèo, nhưng điểm Phong Nguyệt lại không tăng thêm.

Chương 3

Chu Trần cũng không ngạc nhiên.

Tối qua hắn nỗ lực như vậy mà kết quả cũng chỉ được có sáu mươi chín điểm Phong Nguyệt. "Tiểu Trần, săn được một con hồ ly à?" "Yêu, còn có thỏ và gà rừng nữa, hôm nay thu hoạch không nhỏ nha!" "Xem ra Tiểu Trần vừa mới lấy vợ, khao khát thể hiện gớm thật!" "Ta thấy con gái nhà họ Tần có tướng vượng phu đấy!" Về đến thôn, trên đường gặp không ít người, tuy rằng Chu Trần và bọn họ quan hệ không mấy tốt đẹp nhưng cũng chưa đến mức nhìn mặt nhau là đỏ mắt.

Chu Trần không có cảm tình với bọn họ nhưng với tư cách là người trưởng thành, hắn vẫn gật đầu chào hỏi mọi người! 【Điểm Phong Nguyệt +1】 Khi về đến nhà, Chu Trần vuốt ve con hồ ly suốt nửa canh giờ cuối cùng lại nhận thêm được một điểm Phong Nguyệt.

Qua quan sát suốt dọc đường, con hồ ly này không giống như có trí tuệ.

Đương nhiên, không loại trừ khả năng nó quá gian xảo. "Trần ca nhi!" Thấy Chu Trần, Tần Hồng Ngọc đang dọn dẹp việc nhà liền vui mừng chạy ra đón, nhìn thấy con mồi của hắn, nụ cười trên mặt nàng càng thêm rạng rỡ. "Trần ca nhi, huynh săn được nhiều con mồi thế này sao?" Tần Hồng Ngọc vừa mừng vừa sợ, trong thôn đa số người làm nghề đánh cá nhưng cũng có mươi thợ săn, một ngày săn được hai gà rừng, hai thỏ rừng và một con hồ ly thì tuyệt đối là vận khí bùng nổ.

Mà Chu Trần mới chỉ ra ngoài có nửa ngày trời. "Chẳng thấm vào đâu, sau này sẽ còn nhiều hơn nữa!" Chu Trần xua xua tay, hắn không

hề khoác lác, đợi khi thuật truy tung của hắn tăng lên, số lượng săn được sẽ còn nhiều hơn.

Thậm chí khi mạnh lên, hắn có thể đi săn hổ, lợn rừng, những loại mãnh thú như vậy. "Trần ca nhi thật lợi hại!" Tần Hồng Ngọc vui đến mức không khép miệng lại được, trước đó thấy Chu Trần tuy trẻ tuổi tuấn tú nhưng trong nhà không có lương thực dự trữ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đói làm nàng lo lắng khôn cùng.

Hiện tại tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được buông xuống.

Cứ cho là hôm nay Chu Trần gặp may đi, nhưng săn được nhiều như vậy cũng là bản lĩnh, sau này dù có kém hơn một chút thì cũng không đến mức chết đói!

Chu Trần giao con mồi cho Tần Hồng Ngọc, bỏ con hồ ly nhỏ bị thương vào lồng, rồi nói: "Hồng Ngọc, hôm qua chúng ta ăn thỏ rồi, hôm nay ăn gà, ta đi mua ít gạo!" "Được!" Chu Trần cầm theo túi vải rời đi.

Đại Hà thôn không nhỏ, có một cửa hàng bán lương thực.

Chu Trần từ chỗ Dã Cẩu và Nhị Ma Tử lấy được hai tiền bạc, có thể mua được bốn đấu gạo.

Thế giới này một thạch gạo nặng hai trăm cân.

Một thạch bằng mười đấu, bốn đấu gạo là tám mươi cân, đủ cho hắn và Tần Hồng Ngọc ăn trong một tháng rồi!

Chu Trần vác bao gạo về nhà, Tần Hồng Ngọc tròn xẻ mắt kinh ngạc. "Trần ca nhi, huynh lấy đâu ra nhiều gạo thế này?" "Lúc nãy ra ngoài gặp Dã Cẩu và Nhị Ma Tử, bọn chúng định tìm ta gây phiền phức, kết quả bị ta dùng đạo lý thuyết phục, đây là quà mừng bọn chúng tặng đấy!" Chu Trần mỉm cười, tùy miệng nói. "Dã Cẩu, Nhị Ma Tử!?" Tần Hồng Ngọc cả kinh, hai tên hỗn tử đó mà dùng đạo lý

thuyết phục được sao? "Thiếp nghe nói bọn chúng dường như chưa bao giờ giảng đạo lý mà?" "Khi ta không giảng đạo lý, bọn chúng sẽ bắt đầu giảng đạo lý!" Chu Trần vác bao gạo vào nhà đặt lên một cái ghế.

Tay trái hắn là "đạo", tay phải hắn là "lý", hợp lại chính là đạo lý. "Đạo lý à..." Nhìn bàn tay thuôn dài của mình, Chu Trần biết hiện tại hắn cũng chỉ có thể giảng đạo lý với người thường, gặp phải yêu ma quỷ quái hay võ giả tiên nhân thì vô dụng. "Công pháp..." Chu Trần lòng tràn đầy khát vọng, điểm Phong Nguyệt đã có thể gia điểm cho kỹ năng thì công pháp chắc chắn cũng có thể.

Chỉ cần có được công pháp, hắn có thể nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Có điều chuyện này không thể vội vàng.

Trong thôn không có ai biết võ công.

Thành Tam Hợp có võ quán mở cửa thu đồ nhưng cần phải có bạc. "Không gấp, trước tiên cứ ổn định cuộc sống đã, hơn nữa tiễn thuật và thuật truy tung cũng cần thời gian để nâng cao..." Chu Trần thu liễm tâm tư, ý thức nhìn vào Phong Nguyệt Bảo Giám trong não hải, hiện tại nhiệm vụ chủ yếu của hắn là cải thiện cuộc sống, nâng cao kỹ năng, tích lũy điểm Phong Nguyệt.

Chỉ cần có đủ điểm Phong Nguyệt, đợi khi có được công pháp là có thể lập tức cất cánh. "Ta cùng Hồng Ngọc nhất dạ phong lưu được sáu mươi chín điểm, sờ con hồ ly nhỏ được một điểm, sờ một lát, nhìn bộ phận thư hùng lại được một điểm, cuối cùng vuốt ve suốt nửa canh giờ lại được thêm một điểm..." Chu Trần đúc kết quy luật nhận điểm Phong Nguyệt, đáng tiếc hiện tại dữ liệu tham khảo quá ít, chưa thể đưa ra kết luận chính xác và hiệu quả!

Hắn mang một cân rưỡi gạo trả cho Vương Nhị Ngưu, sau đó

cùng Tần Hồng Ngọc chuẩn bị bữa tối.

Một canh giờ sau.

Cơm canh chuẩn bị xong, Chu Trần đánh một bữa no nê, ăn rất ngon miệng.

Tần Hồng Ngọc xoa xoa cái bụng nhỏ hơi nhô lên, gương mặt lộ ra vẻ mãn nguyện.

Có thể ăn no, lại có thịt ăn, đối với nàng mà nói chính là hạnh phúc lớn nhất.

Với đa số người bình thường thì đều như vậy cả.

Ước nguyện của họ rất đơn giản.

Có thể ăn no là được. "Trần ca nhi, huynh thật lợi hại!" Tần Hồng Ngọc si ngốc nhìn Chu Trần, càng nhìn càng thấy hài lòng, càng nhìn càng thấy thích.

Nhìn thấy phu quân có bản lĩnh, lòng nàng vui sướng khôn tả. "Ta còn có thứ khác còn lợi hại hơn nhiều!" Chu Trần cười xấu xa, tiến lên một bước, luồn tay qua khoeo chân Tần Hồng Ngọc, bế thốc nàng lên. "A, Trần ca nhi, huynh làm gì vậy?" Tần Hồng Ngọc đỏ bừng mặt, đưa tay chống lên ngực Chu Trần, nũng nịu: "Bây giờ vẫn còn ban ngày mà, đừng...

đừng như vậy..." "Ưm!" Mặt trời đỏ rực từ từ lặn về phía tây, chân trời dần hiện ra những đám mây hồng rực rỡ.

Tịch dương xuống núi, ánh chiều tà đỏ như máu. "Anh anh anh!" Con hồ ly nhỏ trong lồng kêu gào, dường như nó đói bụng rồi.

Trong phòng đôi trẻ lại đang nồng cháy.

Đợi đến khi màn đêm buông xuống, một vầng trăng khuyết treo cao trên bầu trời đêm, Chu Trần ý thức nhìn vào bảng thuộc tính.

Điểm Phong Nguyệt tăng từ mười hai lên hai mươi điểm. "Chỉ có tám điểm thôi sao?" Chu Trần nhíu mày, chẳng lẽ thời gian không đúng?

Bởi vì là ban ngày nên gọi là "bạch nhật" sao? "Chắc không phải, có lẽ là vì trước đó là lần đầu tiên..." Chu Trần cảm thấy đoán vậy cũng gần đúng tám chín phần.

Bất kể làm gì, giống như chơi trò chơi, lấy được First Blood lúc nào phần thưởng cũng lớn nhất.

Dưới góc nhìn huyền huyễn, nguyên âm có lẽ cũng có thể biến thành điểm Phong Nguyệt, cho nên lần đầu tiên nhận được nhiều điểm hơn! "Anh anh!" Tiểu bạch hồ kêu gào, Chu Trần nhìn Tần Hồng Ngọc đang quấn quýt bên mình ngủ say, khẽ rút thân dậy đi vào bếp mang hết cơm canh thừa cho tiểu bạch hồ.

Với thực lực của hắn hiện tại, sau này sẽ không thiếu thức ăn.

Mà tiểu bạch hồ lại có thể cung cấp điểm Phong Nguyệt cho hắn, nuôi nó hoàn toàn không thành vấn đề.

Xoa đầu bạch hồ, Chu Trần trở về phòng chui vào chăn ấm của Tần Hồng Ngọc, ôm nàng vào lòng tiếp tục nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau.

Những tia nắng từ cửa sổ chiếu vào phòng, lén lút bò lên mặt hai người.

Chu Trần mở mắt, theo bản năng nhìn vào bảng thuộc tính trên Phong Nguyệt Bảo Giám. 【Điểm Phong Nguyệt: 26】 "Lại tăng thêm sáu điểm!" Mắt Chu Trần sáng lên, tối qua hắn không có hành động gì khác, chỉ là ôm Tần Hồng Ngọc ngủ mà thôi.

Như vậy cũng tăng thêm sáu điểm, coi như không tệ. "Trần ca nhi!" Tần Hồng Ngọc mở mắt nhìn Chu Trần, gò má lập tức ửng

hồng, trong hạnh phúc mang theo ba phần thẹn thùng, giữa đôi lông mày tình xuân nồng đượm, càng thêm mấy phần mị lực thành thục của người phụ nữ đã có chồng.

Nàng không lười nhác mà dậy hầu hạ Chu Trần mặc quần áo và rửa mặt.

Đột nhiên, Tần Hồng Ngọc phát hiện quần áo của mình dường như chật đi.

Nàng cúi đầu nhìn, lập tức ngẩn người kinh hãi. "A!" Nàng vậy mà không nhìn thấy mũi chân mình đâu nữa!

“Sao lại thành ra thế này?” Tần Hồng Ngọc cúi đầu nhìn vóc dáng đang trải qua sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, vừa kinh vừa sợ, lo lắng bản thân có phải đã gặp phải thứ gì không sạch sẽ hay không.

Nàng biết sau khi trở thành nữ nhân thực thụ, làm vợ người ta thì có thể sẽ có chút thay đổi, nhưng không thể nào biến hóa lớn đến vậy.

Nghĩ đến việc Chu Trần dường như cả đêm đều ở đó “vọc vạch”, chẳng lẽ là bị nghịch hỏng rồi?

“Yên tâm, không sao đâu!” Chu Trần tung người kiểu cá chép nhảy khỏi giường, vươn tay ôm Tần Hồng Ngọc vào lòng, nhìn ngắm kiệt tác của mình, khẽ mỉm cười: “Nàng có biết sư phụ ta chẳng phải biết thuật thôi nã tiếp cốt sao?

Thực ra ta cũng biết!” “Hơn nữa thôi nã tiếp cốt chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ thôi, Lôi Quang Như Ý Thủ này của ta không chỉ có thể thôi nã tiếp cốt, mà còn có thể mỹ dung dưỡng nhan, phong hung đề đồn, thon eo gọn bụng, diệu dụng vô cùng!” “Lợi hại đến thế sao?” Tần Hồng Ngọc trừng lớn mắt, khó lòng tin nổi.

Nhưng cúi đầu nhìn bản thân từ “đệ nhị vị” đã vươn lên tới “đệ tứ vị” ba đào tráng lệ, nàng lại không thể không tin.

“Những thứ này bất quá chỉ là tiểu đạo, không đáng kể!” Chu Trần lắc đầu cười, ở thế giới siêu phàm này, thủ đoạn nâng ngực làm đẹp thực sự chẳng thấm vào đâu.

Và đây cũng chỉ là năng lực đi kèm của Lôi Quang Như Ý Thủ mà thôi.

“Tuy nhiên Lôi Quang Như Ý Thủ của ta là bí truyền của sư môn, nàng biết là được rồi, đừng nói cho người khác.

Còn về sự biến hóa của nàng, cứ nói là do ta xoa bóp cho là được!” Chu Trần tuy không tiết lộ quá nhiều, nhưng vẫn dặn dò một câu, không muốn quá cao điệu.

“Trần ca nhi, chàng yên tâm, thiếp hiểu mà, tuyệt đối sẽ không nói cho người khác!” Tần Hồng Ngọc trịnh trọng bảo đảm.

“Đừng căng thẳng, thực ra cũng không phải chuyện gì lớn lao, chỉ là người biết nhiều quá, vạn nhất ai cũng chạy đến tìm ta để nâng ngực làm mông, chẳng phải sẽ rất bận sao?” Chu Trần cười, vốn dĩ là nói đùa, nhưng hắn đột nhiên nghĩ tới Phong Nguyệt điểm.

Nếu hắn mở một tiệm xoa bóp chân, với năng lực đi kèm của Lôi Quang Như Ý Thủ, chẳng phải khách hàng sẽ đông nghẹt sao?

Đến lúc đó Phong Nguyệt điểm chẳng phải sẽ ùn ùn kéo đến?

Tạm thời nén lại tư duy đang bay bổng, Chu Trần chỉ vào gương: “Hồng Ngọc, nàng lại xem đi, thứ nàng thay đổi không chỉ có vóc dáng đâu!” “Thật sao?” Tần Hồng Ngọc vội vàng chạy tới trước gương, phát hiện khuôn mặt vốn dĩ hơi gầy yếu, vàng vọt của mình đã trở nên trắng trẻo hồng nhuận, phối hợp với vóc dáng đầy đặn, dung mạo trực tiếp thăng cấp mấy bậc!

“Trời ạ, đây thực sự là thiếp sao?” Tần Hồng Ngọc giản trực không dám tin vào mắt mình, người trong gương so với nàng trước

kia đẹp hơn gấp bội.

Thực ra bản thân Tần Hồng Ngọc đã rất đẹp, nền tảng không tệ.

Trước đây nàng trông không đẹp bằng là do sống ở nông thôn, mỗi ngày ăn không đủ no lại còn dầm mưa dãi nắng, dung mạo tự nhiên bị giảm sút.

Chu Trần dùng Lôi Quang Như Ý Thủ xoa bóp toàn thân cho nàng, giúp lưu thông khí huyết, khiến làn da trở nên thủy nộn quang hoạt, dung mạo tự nhiên thăng tiến.

Đặc biệt là đôi gò bồng đảo căng đầy, khiến đường cong cơ thể hiện rõ.

Nữ tử cúi đầu không thấy mũi chân, chính là nhân gian tuyệt sắc, quả nhiên không lừa ta!

"Thủ nghệ này của ta nếu đặt ở tiền thế, đám phú bà và nữ minh tinh kia chẳng phải sẽ quỳ xuống gọi cha, cầu xin ta chỉnh dung cho họ sao!" Chu Trần nhìn Tần Hồng Ngọc rất mực hài lòng.

Hắn không thay đổi dung mạo của nàng, vì hắn không thích kiểu đẹp do phẫu thuật.

Thuần tự nhiên mới là đẹp nhất.

Đương nhiên, việc "nâng cấp" kia không tính.

Đây không phải là hàng giả tạo ra từ công nghệ và hóa chất của tiền thế, mà là thông qua thần thông thôi nã, thúc đẩy sự sinh trưởng phát dục.

Vẫn là nguyên chất nguyên vị, thuần tự nhiên không chứa bất kỳ tạp chất silicon nào.

Giày vò không hỏng.

"Ục ục!" Bụng truyền tới tiếng kháng nghị, Tần Hồng Ngọc đỏ

mặt, đột nhiên cảm thấy vô cùng đói bụng.

"Chúng ta đi nấu cơm ăn thôi!" Chu Trần đi tới trước mặt Tần Hồng Ngọc, cười nói: "Tuy ta đã bổ sung cho nàng rất nhiều dinh dưỡng, nhưng nàng một lúc mọc ra nhiều thịt như vậy, tiêu hao rất lớn, hôm nay ăn nhiều một chút để bổ sung!" "Hầm hết con gà rừng và con thỏ còn lại đi, có ta ở đây, sau này sẽ không để nàng phải nhịn đói!" "Thiếp biết Trần ca nhi là người có bản lĩnh lớn!" Tần Hồng Ngọc mắt đầy hạnh phúc, vẻ mặt sùng bái, không nhịn được thốt lên: "Trước kia sư phụ còn, Trần ca nhi không hiển sơn lộ thủy, người khác còn tưởng chàng dễ bắt nạt cơ đấy!" Chu Trần cười cười.

Thực ra Chu Trần của kiếp này đúng là không có bản lĩnh gì, tính cách cũng hơi nhu nhược, nếu không cũng chẳng để người ta vơ vét hết lương thực dự trữ trong nhà.

Tần Hồng Ngọc vào bếp nhóm lửa nấu cơm, Chu Trần không ngồi không.

Hắn xách một con thỏ rừng đi lột da làm thịt.

Thủ tốc của hắn cực nhanh, mười ngón linh hoạt vô cùng, làm xong một con thỏ chưa đầy một phút, đây là hắn còn chưa dùng toàn lực!

Gà rừng và thỏ đều được đem kho tộ.

"Nào, Hồng Ngọc ăn nhiều một chút!" Chu Trần gắp một cái đùi gà bỏ vào bát Tần Hồng Ngọc, với thực lực hiện tại của hắn, chưa nói đến đại phú đại quý, nhưng ít nhất sẽ không để bụng đói.

"Trần ca nhi, chàng cũng ăn đi!" Ăn cơm xong, Chu Trần ra lồng xách tiểu bạch hồ ra, vừa đút ăn vừa vuốt ve lưng nó. 【Phong Nguyệt điểm +1】 "Không tệ!" Chu Trần hài lòng gật đầu, muỗi nhỏ đến mấy cũng là thịt.

Tiểu bạch hồ hôm qua còn có chút kháng cự, nhưng hôm nay được vuốt ve, lại thấy nó dường như rất hưởng thụ, híp mắt ăn thịt gà càng thêm ngon lành!

Đút no tiểu bạch hồ, Chu Trần lại nhốt nó vào lồng, sau đó mang theo cung tên đi săn.

Tần Hồng Ngọc dọn dẹp bát đĩa trong bếp, lại đi thu dọn căn phòng bừa bộn, mang khăn trải giường và chăn màn đi giặt giũ.

"Nhị ca, huynh mau nhìn xem, đó chẳng phải là Chu tiểu nương tử sao?" Dã Cẩu kéo kéo cánh tay Nhị Ma Tử, chỉ về phía Tần Hồng Ngọc đang bê chậu đi giặt đồ ở đằng xa, nghi hoặc nói: "Sự... sự thay đổi sau khi làm đàn bà này cũng quá lớn rồi phải không?

Nếu không thấy nàng ta từ nhà Trần ca nhi đi ra, đệ cũng không dám tin đó là nàng ta!" "Oa trần!

Đây đâu chỉ là thay đổi lớn, đây rõ ràng là biến thành người khác rồi, giống như là...

đúng rồi, gà rừng biến phượng hoàng!" Nhị Ma Tử trợn tròn mắt, kinh ngạc đến mức miệng có thể nhét vừa một quả trứng gà.

"Trần ca nhi quả nhiên lợi hại, nhìn xem Chu nương tử được tẩm bổ kìa, thật là mơn mởn!" Dã Cẩu mắt sáng rực, đầy vẻ ngưỡng mộ.

"Phải đó, nếu đổi lại là lão đầu họ Tào, chắc chắn là không xong rồi!" Nhị Ma Tử đầy vẻ cảm khái.

Nếu là bình thường, thấy tiểu nương tử xinh đẹp thế này, bọn họ chắc chắn sẽ tiến lên trêu ghẹo một phen.

Nhưng nghĩ đến Chu Trần, ngọn lửa vừa nhen nhóm trong lòng họ lập tức bị nước đá dội tắt!

Tần Hồng Ngọc thấy Dã Cẩu và Nhị Ma Tử, trái tim tức thì vọt

lên tận cổ họng, vội vàng gia tăng bước chân.

Thấy hai người không đuổi theo, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy giữa thanh thiên bạch nhật, hai người kia không thể làm gì nàng, nhưng cũng thật phiền phức.

Đến bờ sông, Thúy Hoa, vợ của Vương Nhị Ngưu đang giặt đồ, thấy Tần Hồng Ngọc đến, không khỏi trừng lớn mắt, ánh mắt dừng lại ở khuôn ngực đầy đặn của nàng.

"Chu tiểu nương tử, một ngày không gặp, sao nàng lại thay đổi lớn thế này?" Thúy Hoa không nhịn được tò mò, đầy vẻ ngưỡng mộ lẫn đố kỵ.

"Chẳng phải là do Trần ca nhi xoa bóp cho sao!" Tần Hồng Ngọc đỏ mặt lý nhí.

"Tay nghề của Trần ca nhi lợi hại thế ư?" Thúy Hoa biết lão đầu họ Tào biết thôi nã tiếp cốt, là đồ đệ nên Chu Trần chắc chắn cũng biết, nhưng không ngờ kỹ thuật lại tốt đến vậy.

Nàng cúi đầu nhìn lồng ngực phẳng lì như sân bay của mình, tức thì nảy sinh cảm giác tự ti.

Vốn dĩ mọi người đều ở cùng một vạch xuất phát, kết quả nàng lại âm thầm phát dục mất rồi.

"Nếu để Trần ca nhi xoa bóp cho, liệu có thể biến thành như Chu tiểu nương tử không nhỉ?" Trong đầu Thúy Hoa không nhịn được lóe lên một ý niệm hoang đường, rồi vội vàng dập tắt: "Phi phi phi, Thúy Hoa à Thúy Hoa, mày đang nghĩ cái gì thế, mày có lỗi với Nhị Ngưu sao..." "Chu tiểu nương tử đi theo Trần ca nhi đúng là có phúc!" Nhìn Tần Hồng Ngọc hồng quang đầy mặt, vẻ mặt hạnh phúc, Thúy Hoa ngưỡng mộ nói: "Nghe nói hôm qua Trần ca nhi đã thu phục hai tên hỗn đản Nhị Ma Tử và Dã Cẩu đâu ra đấy!" "Còn có chuyện đó sao?"

Tần Hồng Ngọc lập tức nghĩ đến việc Chu Trần nói dùng đạo lý thuyết phục Nhị Ma Tử và Dã Cẩu, hóa ra là cái "đạo lý" đó.

"Chu tiểu nương tử, tối qua hình như ta thấy cha nàng nửa đêm đi đến nhà Trần quả phụ đấy!" Một nữ nhân giặt đồ cùng thôn ở gần đó đột nhiên lên tiếng: "Hôm nay ta đi ngang qua nhà mẹ đẻ nàng, cha nàng hình như không có nhà, dường như cả đêm không về!" "Làm sao có thể?" Tần Hồng Ngọc nhíu mày, cha nàng từ khi nào lại tằng tịu với Trần quả phụ rồi? ...

Gió hiu hiu thổi, hương cỏ cây thanh khiết trộn lẫn với mùi đất thoang thoảng, Chu Trần sải bước trên con đường mòn trên núi, xuân phong đắc ý.

Phải nói rằng trong nhà có một nữ nhân đúng là sướng thật!

Lại chẳng cần phải bàn chuyện tình yêu vớ vẩn, có thể toàn tâm toàn ý kiếm tiền, mà cũng không lỡ việc trở nên mạnh mẽ.

"Ta hiện tại có hai mươi bảy Phong Nguyệt điểm, Tiễn thuật đại thành cần tám mươi điểm, Truy tung tiểu thành cần bốn mươi điểm..." Một luồng ý thức của Chu Trần quan sát bảng cá nhân: "Không biết là cần cộng đầy mới phát huy hiệu quả, hay là cộng điểm nào phát huy điểm đó?" Chu Trần chuẩn bị thử xem.

Chương 4

"Nhưng nên cộng vào Tiễn thuật hay Truy tung đây?" "Ta có Lôi Quang Như Ý Thủ, gia trì cực lớn cho Tiễn thuật, Tiễn thuật tiểu thành đã có thể so với viên mãn, con mồi trong tầm mắt bách phát bách trúng..." "Cho dù Tiễn thuật thăng lên đại thành, hiệu quả săn bắn cũng giống như tiểu thành, mà thứ ta cần nhất hiện nay không phải Tiễn thuật, mà là Truy tung thuật..." Chu Trần nhanh chóng đưa ra quyết định.

Truy tung thuật tương đương với radar, không chỉ giúp hắn truy dấu con mồi hiệu quả hơn, thu hoạch nhiều hơn, mà còn giúp hắn phát hiện nguy hiểm sớm, bảo đảm an toàn cho bản thân.

Nếu hắn gặp hổ dữ phục kích, Tiễn thuật tiểu thành và đại thành không có gì khác biệt, e rằng hắn chỉ kịp bắn ra một mũi tên thì đối phương đã lao tới rồi, thậm chí hắn còn không có thời gian bắn tên.

Nhưng Truy tung thuật mạnh lên thì sẽ khác.

Hắn có thể phát hiện trước mãnh hổ phục kích hoặc các mối nguy hiểm khác, từ đó có thể chọn cách phản phục kích đối phương hoặc đi đường vòng tránh xa.

Nói đơn giản, Truy tung thuật tương đương với radar và thông tin tình báo.

Không có radar và tình báo mạnh mẽ, hắn sẽ như kẻ mù và ruồi không đầu.

Nếu tiễn pháp chưa đạt tới mức bắn xuyên tất cả, thì tuyệt đối không hữu dụng bằng Truy tung thuật.

Huống hồ Tiễn pháp đại thành đối với hắn hiện giờ cũng chẳng để

làm gì.

Giống như bách bộ xuyên dương (trăm bước bách phát bách trúng) và một trăm năm mươi bước bách phát bách trúng, đối với hắn có khác biệt sao?

Hắn căn bản không cần bắn những con mồi ngoài trăm bước.

"Truy tung thuật, cộng điểm!" Chu Trần dồn hết hai mươi bảy Phong Nguyệt điểm vào đó, một luồng cảm giác huyền diệu dâng lên trong lòng.

Hắn như lạc vào một khu rừng tùng, sinh sống và học tập trong đó, mỗi ngày giao thiệp với đủ loại động thực vật, nghiên cứu tập tính sinh hoạt, cảm nhận khí tức và dấu vết của chúng.

Ngày qua ngày.

Ánh mắt hắn càng thêm sắc sảo.

Tai hắn càng thêm linh mẫn.

Mũi hắn càng thêm nhạy bén.

Đầu lưỡi hắn càng thêm linh hoạt mẫn cảm, có thể phân biệt được nhiều sự khác biệt tinh vi hơn...

"Truy tung thuật lại mạnh lên một bậc, xem ra là cộng một điểm thì tăng cường một điểm, đáng tiếc còn thiếu mười ba điểm nữa mới đạt tới tiểu thành!" Chu Trần khẽ thở dài, tận dụng Truy tung thuật đã thăng cấp để tìm kiếm con mồi.

Mũi hắn khẽ động, rất nhanh đã ngửi thấy khí tức của con mồi.

Hắn lặng lẽ tiếp cận, phát hiện là phân chó sói để lại.

Dựa vào độ tươi của phân, Chu Trần biết con sói này mới để lại từ tối qua.

“Xung quanh không có dấu vết của bầy sói khác, chắc là một con sói cô độc!” Chu Trần lần theo dấu vết con sói để lại nhanh chóng truy đuổi, dọc đường cũng gặp được vài con mồi khác, Chu Trần đều thu hết.

Tuy hắn không có công pháp, nhưng giai đoạn hiện tại có thể dựa vào thực phẩm để bồi bổ cơ thể cường tráng.

Đặc biệt là Lôi Quang Như Ý Thủ có thể tự xoa bóp cho chính mình, hỗ trợ tiêu hóa, cường thân kiện thể, tăng cường sức lực.

Hắn mới mười tám tuổi, các chức năng cơ thể đều chưa đạt tới đỉnh phong.

“Lại là một sợi cay nhỏ!” Chu Trần búng tay một cái, một viên sỏi bắn ra, con rắn xanh nhỏ đang quấn trên cành cây bị đánh nát đầu.

Truy tung thuật của hắn tuy chưa tiểu thành, nhưng khoảng cách cũng không còn xa nữa.

Hắn tai thính mắt tinh, khứu giác nhạy bén, đối với nguy hiểm xung quanh đều nắm rõ như lòng bàn tay.

“Truy tung thuật này quả nhiên lợi hại, ta phải sớm cộng đầy điểm, coi như trang bị siêu cấp radar cho mình, sau này không sợ bị mãnh thú độc xà tập kích nữa!” Chu Trần quyết định về sớm một chút, cùng Tần Hồng Ngọc “nỗ lực”, tranh thủ ngày mai nâng Truy tung thuật lên tiểu thành.

Một canh giờ sau.

Chu Trần đã thu hoạch được bốn con thỏ rừng, hai con gà rừng, và một số con mồi nhỏ khác.

“Con sói kia chắc đang ở phía trước rồi!” Chu Trần giương cung đặt tên, cẩn thận tìm kiếm tiến lên.

Cuối cùng, hắn thấy một con sói cô độc đang nghỉ ngơi dưới gốc cây lớn.

Lúc này nó cũng cảm ứng được khí tức của Chu Trần, đột ngột đứng dậy, tuy nhiên một mũi tên đã bắn tới, xuyên thấu giữa lông mày nó.

"Hú!" Con sói rống lên đau đớn, vật lộn gượng dậy, rồi loạng choạng ngã gục xuống đất, tứ chi co quật, cơ thể không ngừng run rẩy, dù bị bắn trúng giữa trán cũng không tử vong ngay lập tức.

Nhưng cái chết nhanh chóng giáng xuống.

Chu Trần mỉm cười đi tới, xách con sói đã tắt thở lên: "Hôm nay đi săn, thu quân viên mãn!" Đầy ắp con mồi, Chu Trần vẻ mặt nhẹ nhõm vui vẻ, bước đi như có gió.

Trên đường về, hắn tiện tay hái ít rau dại mang theo.

"Chà, tiểu Trần hôm nay săn được một con sói sao?" "Tiểu Trần thật là ngày càng lợi hại!" "Một mũi tên trúng ngay giữa trán, tiễn thuật của tiểu Trần không thua gì lão đầu họ Tào, đúng là hậu sinh khả úy nha!" Thấy Chu Trần săn được một con sói và nhiều con mồi như vậy, ánh mắt mọi người xung quanh nhìn hắn đã khác hẳn.

Kẻ mạnh dù ở đâu cũng được tôn trọng.

"Nhìn ông kìa, ba ngày còn chẳng săn được hai con thỏ, đúng là phế vật!" Có nữ nhân phàn nàn với trượng phu bên cạnh.

"Đi săn nhiều khi là do vận khí, tiểu Trần chắc chắn là vận khí tốt, trước đây có thấy hắn săn được gì đâu, ta thấy là do Chu tiểu nương tử vượng phu đó!" "Ông nói cái gì?

Ý ông là lấy tôi thì ông xui xẻo chứ gì?" "Không phải!

Tôi không có ý đó!" "Thế ý ông là gì?" ...

Chu Trần không để ý đến những lời bàn tán xung quanh, mang con mồi về nhà.

Tần Hồng Ngọc vẫn luôn chú ý bên ngoài, là người đầu tiên phát hiện ra Chu Trần, vội vàng nghênh đón, giơ tay đỡ lấy gùi giúp hắn.

"Oa, Trần ca nhi, chàng còn săn được một con sói, lại còn nhiều thỏ rừng gà rừng thế này..." Đôi mắt đẹp của Tần Hồng Ngọc sáng lên, thời buổi này ăn no đã khó, ăn thịt lại càng khó hơn, mà đống con mồi này đều là thịt cả.

"Trần ca nhi, chàng thật lợi hại, có thể gả cho chàng, đúng là phúc khí thiếp tu luyện mấy đời mới có được!" Tần Hồng Ngọc ôm cánh tay Chu Trần không ngừng lay nhẹ, qua bàn tay diệu thủ hồi xuân của Chu Trần đã đạt tới "đệ tứ vị" vĩ ngạn như Thái Sơn áp đỉnh.

Chu Trần buông cung tên dao rừng xuống, ôm lấy vòng eo thon gọn của Tần Hồng Ngọc nhấc bổng lên, xoay hai vòng giữa không trung, cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của nàng. 【Phong Nguyệt điểm +1】 Hồi lâu sau, Tần Hồng Ngọc gần như không thở nổi, Chu Trần mới buông nàng ra, đôi mắt nàng như nước, hai chân bủn rủn.

"Đáng ghét!" Tần Hồng Ngọc má đỏ hây hây, vội vàng chỉnh lại quần áo và váy vóc, lườm Chu Trần một cái: "Vừa về đã làm xấu!" "Ai bảo Hồng Ngọc nàng đẹp thế này, làm người ta tình bất tự cấm!" Chu Trần hắc hắc cười, lời này ở tiền thế đã quá lỗi thời, nhưng Tần Hồng Ngọc nghe xong lại kiều tu khôn xiết, tim đập như trống, vô cùng ngọt ngào.

"Mau đi rửa tay ăn cơm thôi!" Tần Hồng Ngọc lườm hắn một cái, xoay người lắc lư vòng ba hoàn mỹ vào bếp.

Vòng ba hoàn mỹ như vậy đương nhiên là có công lao từ Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần.

“Nàng nói ta mới thấy đúng là đói thật!” Chu Trần đi tới giá rửa mặt bên cạnh, trên đó có một cái chậu đựng nửa chậu nước sạch, là Tần Hồng Ngọc chuẩn bị cho hắn.

Chu Trần giơ tay, đầu ngón tay dính chút nước, tùy tiện rửa qua, sau đó cầm khăn mặt rửa mặt bằng nước lạnh.

“Thoải mái!” Vắt khô khăn mặt treo lên, Chu Trần tinh thần sảng khoái, mùi thịt thoang thoảng bay tới chui tọt vào mũi hắn.

Tần Hồng Ngọc bưng cơm canh đã nấu xong lên bàn, xới cho Chu Trần một bát cơm trắng đầy ắp.

Chu Trần ngồi xuống, đại khẩu ăn ngấu nghiến.

Từ tám chín giờ sáng ăn xong đã lên núi đi săn, giờ đã khoảng năm giờ chiều, hắn thực sự rất đói.

“Trần ca nhi, cha thiếp hình như lén lút tằng tịu với Trần quả phụ rồi, nghe nói tối qua lão còn lẻn sang nhà bả!” Tần Hồng Ngọc kể lại tin tức nàng nhận được hôm nay: “Thiếp về xem thử, cha thiếp tận trưa nay mới về nhà!” “Cha nàng cũng là đàn ông, nhớ nữ nhân cũng là bình thường, dù sao Trần quả phụ cũng không có chồng, không phải chuyện gì lớn!” Chu Trần tùy miệng nói.

“Thực ra nếu cha thiếp thực sự ở bên Trần quả phụ, thiếp thấy cũng không tệ!” Tần Hồng Ngọc gật đầu, mẹ nàng đã qua đời hai năm trước.

“Ừm.” Trong lúc trò chuyện phiếm, Chu Trần đánh chén tì tì ba bát cơm lớn, cuối cùng cũng no nê.

Tần Hồng Ngọc bắt đầu dọn dẹp bát đĩa.

Nhìn bóng dáng xinh đẹp của giai nhân, Chu Trần sau khi ăn no nê liền nảy sinh ý nghĩ xằng bậy.

No ấm sinh dục vọng.

Hắn vươn tay ôm chặt lấy vòng eo mềm mại của Tần Hồng Ngọc.

"Đừng nghịch, đợi thiếp dọn dẹp xong rồi làm cũng không muộn!" Tần Hồng Ngọc lườm Chu Trần một cái, nũng nịu nói.

"Dọn dẹp gì nữa, để sau này rửa cũng không muộn!" Chu Trần bế thốc Tần Hồng Ngọc lên, trong ánh mắt vừa trách móc vừa thẹn thùng của nàng, sải bước tiến vào phòng. ...

Kim ô lặn xuống phía Tây, thỏ ngọc mọc lên hướng Đông.

Đêm tối như nước, vạn vật lặng thinh.

Tần lão hán ôm trái tim kích động nửa đêm ra khỏi cửa, lặng lẽ tới nhà Trần quả phụ.

"Tiểu Trần, tôi tới rồi, mau mở cửa đi!" Tần lão hán thì thầm gọi vào trong phòng, đầy vẻ kỳ vọng và phấn khích.

Tuy nhiên quá hồi lâu cũng không thấy động tĩnh gì.

"Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ tiểu Trần không có nhà?" Tần lão hán trong lòng nghi hoặc: "Đêm hôm thế này tiểu Trần có thể đi đâu?

Chẳng lẽ đi hú hí với gã đàn ông nào khác?" "Lão Tần, tôi ở đây!" Dưới một gốc cây lớn, Trần quả phụ vẫy tay gọi Tần lão hán.

"Tiểu Trần, sao bà lại ở ngoài này?" Tần lão hán vội vàng bước tới, kích động nắm lấy bàn tay nhỏ bé trắng bệch của Trần quả phụ, lạnh lẽo thấu xương.

"Lão Tần, tôi phát hiện ra một chỗ tốt, ông đi theo tôi!" Trần quả phụ kéo Tần lão hán đi về phía hậu sơn.

"Chỗ tốt gì thế?" Tần lão hán nghi hoặc, nhíu mày nói: "Đêm hôm

thế này lên hậu sơn không an toàn đâu, thường có dã thú xuất hiện!" "Yên tâm đi, không xa đâu, ở đó có bảo bối tốt lắm!" Trần quả phụ lay lay cánh tay Tần lão hán: "Chẳng lẽ tôi lại hại ông sao?

Ông còn muốn làm chuyện đó với tôi nữa không?" "Được được được, chúng ta đi là được chứ gì!" Miệng nói vậy, nhưng trong lòng Tần lão hán đã quyết định, nếu quá xa thì tuyệt đối không đi.

Nữ nhân tuy sướng, nhưng mạng nhỏ vẫn quý hơn. ...

"Tiểu Trần, chỗ bà nói ở đâu vậy?

Đây đã rời xa thôn xóm, tiến gần hậu sơn rồi, rất có thể có mãnh thú xuất hiện!" Tần lão hán tuy bị nửa thân dưới chi phối đi theo Trần quả phụ tới đây, nhưng đã ngoài bốn mươi tuổi, cũng không hoàn toàn mất trí, lòng bắt đầu cảnh giác.

"Lão Tần nhanh thôi, ngay phía trước thôi!" Trần quả phụ lay cánh tay Tần lão hán, dùng ưu thế độc nhất của nữ nhân để dụ dỗ: "Thực ra tôi cũng muốn ban ngày mới tới, nhưng nếu ban ngày bị người ta thấy, đạo lý 'hoài bích kỳ tội' ông cũng hiểu mà, chúng ta sẽ không có được bảo vật đó đâu!" "Rốt cuộc là bảo vật gì?" Tần lão hán truy vấn, nửa tin nửa ngờ.

"Là một rương vàng, một mình tôi không bê nổi." Trần quả phụ vừa dứt lời, mắt Tần lão hán sáng lên, nhưng ngay sau đó lộ ra một tia lạnh lẽo.

Lão tuy tham tài luyến sắc, nhưng tuyệt đối không ngu.

Cứ cho là có một rương vàng, cũng không thể là một khối nguyên vẹn, Trần quả phụ hoàn toàn có thể lén lấy đi từng chút một.

Tuy lão có quan hệ sâu đậm với Trần quả phụ, hiểu rõ chân tơ kẽ tóc của nhau, nhưng lão không tin Trần quả phụ phát hiện ra vàng mà lại chịu chia cho lão.

“Ái chà!” Tần lão hán đột nhiên ngã nhào xuống đất, ôm eo kêu thảm thiết: “Cái eo của tôi, không xong rồi, eo tôi bị trẹo rồi!” “Tiểu Trần mau đỡ tôi về!” Ánh mắt Trần quả phụ lạnh lùng hẳn đi, nhiệt độ xung quanh cũng theo đó trở nên băng giá, Tần lão hán rùng mình một cái, thầm dâng lên một dự cảm không lành.

Với nguyên tắc mạng nhỏ là trên hết, Tần lão hán cũng không giả vờ nữa, lồm cồm bò dậy chạy thục mạng về phía thôn.

“Gầm!” Một tiếng hổ gầm vang dội như muốn xé rách màng nhĩ, Tần lão hán cảm thấy lỗ tai như bị chấn nứt, đầu óc choáng váng, cơ thể run rẩy.

Một cái miệng đỏ ngòm to lớn phóng đại cực nhanh trong con ngươi, Tần lão hán kinh hãi.

“Không...” ...

Đêm tối thâm trầm, đại sơn ẩn hiện trong màn đêm mông lung như một con hung thú đang rình rập, muốn nuốt chửng con người.

Tiếng gào thét của mãnh thú và tiếng thét thảm của Tần lão hán không hề gây ra sự chú ý của bất kỳ ai trong Đại Hà thôn.

Đêm tối trong đại sơn lúc nào cũng có tiếng thú gầm, là chuyện quá đỗi bình thường.

Đêm ở đại sơn là nguy hiểm nhất, người trong thôn thường sẽ không tới gần hậu sơn vào ban đêm.

“Người xấu, đừng mà!” Đến canh năm, những tiếng động thẹn thùng truyền ra trong đêm cuối cùng cũng dần lắng xuống.

Tần lão hán đỏ bừng mặt, thân thể run rẩy như bị điện giật, thở dốc hổn hển, thổ khí như lan: “Trần ca nhi, thiếp cảm thấy sức mạnh của chàng lại mạnh lên rồi?” “Bởi vì mỗi ngày ta đều nỗ lực rèn luyện, không quản ngại gian khổ, đêm ngày nối tiếp, sức mạnh đương

nhiên ngày càng mạnh rồi!" Hai tay Chu Trần theo bản năng thôi nã mạc cốt cho Tần Hồng Ngọc, ý thức lại nhìn vào bảng cá nhân.

Sau một buổi chiều và gần cả đêm nỗ lực, Phong Nguyệt điểm đã tăng thêm mười lăm điểm.

"Truy tung, cộng điểm." Cảm giác huyền diệu quen thuộc lại trào dâng, Truy tung thuật thăng lên tiểu thành.

Không chỉ các thủ đoạn truy tung đều đã thành thạo, mà ngũ quan cũng trở nên nhạy bén hơn nhiều. 【Phong Nguyệt Bảo Giám】 【Chủ nhân: Chu Trần】 【Công pháp: Không】 【Cảnh giới: Không】 【Thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ】 【Kỹ năng: Tiễn thuật (Tiểu thành 0/80), Truy tung (Tiểu thành 3/80), Cạm bẫy (Thông thạo 2/20), Đầu trịch (Thông thạo 18/20), Điếu ngư (Nhập môn 6/10)...】 【Phong Nguyệt điểm: 0】 "Nếu điểm số cần thiết phía sau đều gấp đôi, vậy thì Viên mãn cần một trăm sáu mươi, Xuất thần nhập hóa cần ba trăm hai mươi, cộng thêm Đại thành cần tám mươi, tổng cộng là năm trăm sáu mươi điểm..." Dựa theo kinh nghiệm hai ngày qua của Chu Trần, nếu ban ngày không đi săn, cả ngày quấn quýt bên Tần Hồng Ngọc, đại khái một ngày có thể nhận được ba mươi điểm.

Nghĩa là hắn chỉ cần mười chín ngày để nâng Truy tung thuật lên Xuất thần nhập hóa.

Nhưng hắn không thể cả ngày quấn lấy Tần Hồng Ngọc, còn cần đi săn để duy trì cuộc sống, tính ra khoảng một tháng chắc là đủ.

"Một tháng là có thể luyện một kỹ năng tới mức xuất thần nhập hóa!" Chu Trần tinh thần phấn chấn, nghĩ đến lão đầu họ Tào luyện tên cả đời, nhưng tiễn pháp dường như cũng chỉ ở mức đại thành, cách viên mãn một bước chân.

Càng không cần nói tới xuất thần nhập hóa!

Đó không phải cứ nỗ lực là đạt được, mà cần thiên phú và cơ duyên.

"Tiên định một mục tiêu nhỏ, trong vòng hai tháng đưa Truy tung thuật và Tiễn thuật thăng lên Hóa cảnh!" Đột nhiên, Chu Trần với ngũ quan nhạy bén nghe thấy tiếng sột soạt từ bên ngoài truyền vào.

Là tiểu hồ ly!

Nó dường như đang gặm gỗ, tiếng kêu chít chít nhảy tới nhảy lui trong lồng.

"Đúng rồi, quên mất chưa đút cho tiểu hồ ly!" Chu Trần rời giường, rời khỏi tổ ấm nhỏ ấm áp của Tần Hồng Ngọc, ra bếp lấy chỗ cơm canh còn lại cho tiểu hồ ly.

"Chít chít chít!" Thấy Chu Trần, tiểu hồ ly kêu lớn, nhưng khi thấy đồ ăn, nó đã đói đến mức dán cả bụng vào lưng lập tức hớn hở ăn ngon lành.

Gió đêm thổi tới, Chu Trần đột nhiên thấy phía dưới lành lạnh.

Giống như sau khi tắm, trên người còn vương nước, gió thổi qua nước bốc hơi mang theo nhiệt lượng, sẽ thấy rất lạnh.

Huống hồ còn là ban đêm.

Chu Trần để đồ ăn vào lồng rồi vội vàng về phòng, chui vào tổ ấm của Tần Hồng Ngọc, ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp của nàng, cả người liền ấm lên.

Hai người dán chặt lấy nhau, không phân biệt được ai với ai.

Chu Trần ban ngày lên núi săn nửa ngày, về nhà lại cùng Tần Hồng Ngọc bận rộn tới giờ, lúc này cũng cảm thấy mí mắt đang đánh nhau.

Ngửi mùi thể hương thoang thoảng của giai nhân, Chu Trần chìm

vào giấc ngủ sâu.

Khi mặt trời lên cao ba sào, hai người mới lững thững dậy tìm cái ăn.

Nếu bụng không đói đến mức kêu lên òng ọc, có lẽ bọn họ còn chưa dậy.

Tần Hồng Ngọc rửa bát nấu cơm.

Chu Trần xách tiểu hồ ly lên đùi, vuốt ve mấy cái.

Không có chó mèo, chỉ đành vuốt hồ ly để giết thời gian. 【Phong Nguyệt điểm +1】 Chu Trần phát hiện tiểu hồ ly dường như ngày càng quen hơi, nằm trên đùi hắn híp đôi mắt hồ ly, vẻ mặt đầy hưởng thụ. 【Phong Nguyệt điểm +1】 Khi Tần Hồng Ngọc nấu cơm xong, Chu Trần lại thu hoạch được một điểm, tâm tình đại hảo hắn liền nhốt tiểu hồ ly vào lồng, cho nó một bát thức ăn lớn.

Ăn no uống đủ, nhìn bóng dáng Tần Hồng Ngọc đang rửa bát trong bếp, Chu Trần tiến lên từ phía sau ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng.

"Đừng nghịch, thiếp đang rửa bát mà!" Tần Hồng Ngọc gạt bàn tay đang giở trò của hắn ra, nghi hoặc nói: "Trần ca nhi, hôm nay chàng không đi săn sao?" "Con mồi hôm qua săn được đủ cho chúng ta ăn bảy tám ngày rồi, nghỉ ngơi mấy ngày rồi đi, lúc đó lại ăn con mồi tươi mới!" Chu Trần lại luồn tay vào trong váy, cười nói: "Huống hồ hai ngày nay đi săn đều không được ở bên nàng tử tế." "Tân hôn yến nhĩ, giờ không thiếu cái ăn, đương nhiên là phải bù đắp cho nàng thật tốt!" "Trần ca nhi, chàng thật tốt!" Tần Hồng Ngọc quay đầu, ánh mắt hàm tình mạch mạch, khép chân lại: "Người tốt, chàng đợi một lát, xong ngay đây!" "Không sao, nàng cứ làm việc của nàng, ta làm việc của ta!" ...

"Ơ, hôm nay dường như không thấy Trần ca nhi đi săn nhỉ!" Bên

bờ suối nhỏ, mấy phụ nữ đang giặt đồ.

Thúy Hoa nhà Nhị Ngưu cũng ở đó.

Thúy Hoa nháy mắt ra hiệu: "Đâu chỉ có Trần ca nhi không đi săn, Chu nương tử hôm nay cũng không ra khỏi cửa kìa!" "Hóa ra là vậy!

Trần ca nhi hôm qua săn được mấy con thỏ rừng gà rừng, còn có một con sói, giờ không thiếu cái ăn, không cần ngày nào cũng lên núi!" Một phu nhân lớn tuổi hơn chút đang vò chiếc áo vải thô đầy miếng vá, cười xấu xa: "Trần ca nhi chắc chắn là ở nhà luyện tập 'kỵ xạ' rồi!" "Trước đây Trần ca nhi đi theo lão đầu họ Tào, cũng không thấy bắn tên chuẩn như vậy, lấy vợ xong đúng là khác hẳn!" "Bắn tên cũng cần kinh nghiệm thực chiến mà, trước đây Trần ca nhi chưa từng thực chiến bắn cung, tiễn pháp chỉ là hư danh, giờ ngày ngày luyện tập thực chiến xạ kích, tiễn pháp tự nhiên đột phi mãnh tiến!" "Ta nói cho các bà biết, hôm nay Tần lão hán lại không có nhà, chắc chắn lại sang nhà Trần quả phụ chưa về rồi!" "Tần lão hán và Trần quả phụ đều độc thân cả, làm gì mà phải lén lén lút lút thế không biết, trực tiếp cưới nhau về có phải xong không?" "Chắc lão Tần keo kiệt đó không nỡ bỏ tiền ra cưới!" ...

Thời gian dần trôi.

Chương 5

Ba ngày liên tiếp.

Chu Trần ở nhà luyện tập "kỵ xạ", gần như không bước chân ra khỏi cửa.

Và sự nỗ lực của hắn đương nhiên mang lại lợi ích không nhỏ.

Một phân cày cuốc một phân thu hoạch.

Dưới sự lao động cần mẫn và vô số mồ hôi xương máu của hắn, điểm số đã hiếm thấy đột phá cột mốc chín mươi điểm.

"Cộng điểm cho ta!" "Cộng điểm cho ta!" Chín mươi hai điểm Phong Nguyệt biến mất, thanh kỹ năng tự động thay đổi. 【Truy tung (Đại thành 15/180)】 Cảm giác quen thuộc ùa về, nhưng lần này biến hóa càng lớn hơn.

Trong nháy mắt, vô số kinh nghiệm cảm ngộ tràn vào não hải, hắn không làm gì cả mà phảng phất như đã sống trong rừng rậm suốt hai năm trời, các loại kỹ thuật truy tung đều nằm lòng.

Mắt, mũi, tai, lưỡi của hắn trở nên nhạy bén hơn hẳn, có thể từ những chi tiết nhỏ nhất mà người thường khó lòng phát giác để tìm ra tung tích con mồi.

"Với kỹ thuật truy tung hiện tại, tìm kiếm con mồi chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?" Chu Trần hào khí vạn trượng, hắn cảm thấy mũi mình hiện giờ nhạy như mũi chó, mắt sắc như chim ưng, tai thính như mèo, lưỡi linh hoạt nhạy bén có thể phân biệt được những mùi vị nhỏ nhất.

"Truy tung thuật viên mãn, thậm chí xuất thần nhập hóa thì còn lợi hại đến nhường nào?" Chu Trần tràn đầy mong đợi, nhìn về phía Tần

Hồng Ngọc đang ôm lấy mình trong lòng.

Tần Hồng Ngọc gả cho hắn đã gần một tuần.

Không chỉ mỗi ngày được ăn no, còn có gà có thịt, cuộc sống hạnh phúc hài hòa.

Dưới sự tư nhuận của hắn, Tần Hồng Ngọc hồng quang đầy mặt, làn da trắng nõn phảng phất như bóp một cái là ra nước.

"Trần ca nhi!" Tần Hồng Ngọc gối đầu lên cánh tay hữu lực của Chu Trần, đôi tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực rộng dày rắn chắc của hắn, nhu tình tựa thủy nói: "Đã ba ngày rồi, Trần ca nhi chàng đừng để thân thể mệt lả đi!" Đây chỉ là một lý do.

Thứ hai, trong nhà tuy còn thịt ăn nhưng cũng không thể cứ ngồi ăn núi lở.

"Thân thể ta thế nào nàng còn không biết sao?

Hiện giờ càng lúc càng cường tráng hữu lực, đợi qua hai ngày nữa ta sẽ săn một con lợn rừng về cho nàng." Với kỹ thuật truy tung của hắn, tìm thấy lợn rừng không khó, chỉ cần tìm được, dựa vào Lôi Quang Như Ý Thủ và Tiễn thuật tiểu thành, bắn què chân nó trước thì việc hạ gục lợn rừng không thành vấn đề.

Khó khăn là làm sao mang được một con lợn rừng nặng mấy trăm cân về.

Thể phách hắn tuy cường kiện, thời gian qua Tiễn thuật và Truy tung thuật cũng giúp tố chất cơ thể thăng tiến đôi chút, nhưng muốn một mình vác lợn rừng từ trong núi về vẫn rất khó.

"Xem ra phải tìm vài người giúp một tay!" Chu Trần trong lòng đã có nhân tuyển.

"Trần ca nhi, thiếp không thích ăn thịt lợn rừng, thiếp thấy thỏ

rừng hay những con vật nhỏ là tốt rồi…" Tần Hồng Ngọc thân thể căng thẳng, lợn rừng là dã thú hung mãnh, da dày thịt béo, tính công kích cao, thường xuất hiện theo bầy.

Trước kia không ít thợ săn đã bị lợn rừng húc chết.

"Yên tâm, ta sẽ lượng sức mà làm." Chu Trần nắm lấy bàn tay mềm mại của Tần Hồng Ngọc, trêu chọc: "Ta không nỡ để nàng bị nam nhân khác chiếm mất đâu!" "Nếu không phải sư phụ cấp công cận lợi đi sâu vào đại sơn gặp phải đại trùng, nàng bây giờ đã là sư nương của ta rồi!" "Ta không muốn đi vào vết xe đổ đó đâu!" "Phi phi phi, nói cái gì vậy!" Tần Hồng Ngọc đỏ mặt, nghe thấy hai chữ "sư nương", trong lòng lại có cảm giác kích thích khó tả.

Chu Trần nhìn giai nhân thẹn thùng, đột nhiên cười nói: "Sư nương, đệ tử đói bụng!" …… Cùng lúc đó, bên bờ suối nhỏ trong thôn.

Thúy Hoa và vài phụ nhân đang giặt đồ.

Vợ của Dã Cẩu là Hồng tỷ đang cọ chiếc giày vải, khẽ cười nói: "Trần ca nhi thật lợi hại, đã ba ngày rồi không ra khỏi cửa!" "Hà chỉ Trần ca nhi lợi hại, ta nói cho các ngươi nghe, Tần lão hán ba ngày nay hình như đều ở nhà Trần quả phụ, ta đã ba ngày không thấy lão ở nhà rồi!" Lý đại tẩu vẻ mặt bát quái nói: "Ta thấy lão chắc đã dọn đến ở cùng Trần quả phụ rồi!" Nhà mụ không xa nhà Tần lão hán, mỗi ngày đi giặt đồ đều đi ngang qua, nên rất rõ lão có ở nhà hay không.

"Không đúng!" Hồng tỷ lập tức phản bác: "Tối qua ta còn thấy Trần quả phụ lén lút hẹn hò với Trương Đại Căn mà!" Trương Đại Căn là một lão quang côn trong thôn, sống độc thân, bình thường làm nghề đánh cá, nhưng bữa đực bữa cái, chỉ đủ sống qua ngày.

"Chuyện này là sao, chẳng lẽ Trần quả phụ đồng thời gian díu với cả Tần lão hán và Trương Đại Căn?" Thúy Hoa kinh ngạc.

“Tục ngữ nói trước cửa quả phụ nhiều thị phi, ta thấy Trần quả phụ cũng chẳng phải hạng đoan chính gì, tám chín phần mười là vậy!” Khả năng bát quái của nữ nhân thật khủng khiếp, nhất là các bà thím.

Chỉ sau vài câu nói, Trần quả phụ đã biến thành hạng lăng loàn ai cũng có thể làm chồng.

Chu Trần và Tần Hồng Ngọc suốt ngày ở nhà quấn quýt như keo như sơn, không biết nhiều về những lời đồn thổi bên ngoài.

Màn đêm buông xuống.

Chu Trần hoàn thành một vòng luyện tập kỵ xạ, cảm thấy tiễn pháp đại tăng, tâm tình vui vẻ.

Đêm nay là rằm, mặt trăng trên trời vừa lớn vừa tròn, ánh trăng thanh khiết bao phủ đại địa, vạn vật lặng thinh, người trong thôn đã sớm đi ngủ.

Thời đại này dân làng đều ngủ rất sớm, thắp đèn buổi tối tốn tiền dầu.

Lại không có điện thoại hay trò chơi gì để giải trí, trò giải trí duy nhất của họ chính là ngủ, tận hưởng cuộc sống phu thê hài hòa.

Đùng đùng đùng!

Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên dồn dập, Chu Trần đang ôm Tần Hồng Ngọc dư vị sau cuộc vui bỗng kinh hãi, lông tơ dựng đứng, cơ thể căng cứng.

Với tốc độ cực nhanh, hắn chộp lấy con đoản đao dưới gối.

Tần Hồng Ngọc cũng giật mình tỉnh giấc, lòng tràn đầy hoàng khủng.

“Con gái, mau mở cửa đi, ta là cha đây!” Giọng Tần lão hán vang lên từ bên ngoài, Tần Hồng Ngọc đang căng thẳng bỗng thả lỏng, thở

phào nhẹ nhõm.

“Trần ca nhi, là cha thiếp!” Tần Hồng Ngọc như trút được gánh nặng, thầm oán trách Tần lão hán.

Không hiểu đêm hôm khuya khoắt lão chạy tới gõ cửa làm gì, thật dọa người.

Tuy nhiên Chu Trần không hề thả lỏng, ánh mắt càng thêm ngưng trọng.

Với Truy tung thuật đại thành, ngũ quan của hắn đặc biệt nhạy bén, nhất là thính giác và khứu giác.

Lúc nãy hắn chưa ngủ, cả người đang ở trạng thái thả lỏng tinh thần, cực kỳ nhạy cảm với môi trường xung quanh.

Nhưng hắn không hề nghe thấy tiếng bước chân hay tiếng thở, thậm chí không ngửi thấy hơi người, mà chỉ thấy một luồng âm lãnh!

“Suỵt!” Chu Trần ra hiệu im lặng cho Tần Hồng Ngọc, lặng lẽ xuống giường cầm lấy cây cung săn treo trên tường.

Tần Hồng Ngọc đầy vẻ lo lắng, tuy nghi hoặc nhưng không dám lên tiếng, chỉ căng thẳng nhìn theo.

“Có việc thì nói, không có gì thì mai hãy tới!” Chu Trần lạnh nhạt nói vọng ra ngoài.

“Tiểu Trần à, con mau mở cửa, ta có tin tức quan trọng muốn nói cho con biết, tuyệt đối là tin tốt!” “Ta đã ngủ rồi, có tin gì để mai hãy nói!” Giọng Chu Trần băng lãnh: “Ông có biết nửa đêm quấy rầy người khác ngủ là rất bất lịch sự không?

Hiện tại hỏa khí của ta rất lớn, ông còn không đi, ta sẽ bắn tiễn đấy!” “Đột (tiếng chửi thề)!

Ngươi là tiểu thỏ tử tể tử, ngươi bắn thử xem?” Hưu!

Mũi tên xuyên qua khe cửa sổ bắn vọt ra ngoài.

"A!" Tiếng thảm thiết của Tần lão hán vang lên, Tần Hồng Ngọc kinh hô: "Cha, ông có sao không?" "Ái chà, ta không xong rồi…" Tần Hồng Ngọc vội vàng xuống giường muốn chạy ra ngoài, nhưng bị Chu Trần giữ chặt lại.

"Ta không bắn trúng lão!" Chu Trần thấp giọng nói: "Lão không phải cha nàng, ít nhất không phải là người!" Tần Hồng Ngọc đang định phân bua bỗng rùng mình một cái.

Nàng đã sớm nghe nói thế gian này có yêu ma quỷ quái, hơn nữa nàng cũng thấy cha mình nửa đêm tới tìm còn nói có tin tốt là rất bất thường.

Cái lão hà tiện ấy có tin tốt gì mà lại kể cho họ?

"Nàng đừng quản, tất cả giao cho ta!" Đẩy Tần Hồng Ngọc trở lại giường, Chu Trần cảnh giác đến cực điểm.

Hắn không ra ngoài, cũng không chắc chắn bên ngoài là thứ gì.

Việc đối phương không xông vào chứng tỏ nó đang kiêng dè hoặc thực lực không đủ.

Tần lão hán bên ngoài kêu gào, dùng tình thân để dụ Tần Hồng Ngọc mở cửa.

Chu Trần thấy vậy càng thêm yên tâm.

Đối phương chắc chắn không vào được.

Hắn tùy tay đặt cung tên sang một bên, vì cung tên căn bản vô dụng.

Mũi tên lúc nãy chắc chắn đã trúng mục tiêu, nhưng với thính lực của mình, hắn nghe rõ mũi tên xuyên qua không khí rồi cắm vào cái cây trước cửa.

Nghĩa là đối phương giống như quỷ hồn, tên thường không có tác dụng.

Nhưng Chu Trần cũng có át chủ bài.

Lôi Quang Như Ý Thủ là thần thông, lòng bàn tay ẩn chứa lôi đình, là khắc tinh của quỷ vật.

Dù đối phương có xông vào, hắn cũng chưa chắc không có sức đánh một trận.

"Trần ca nhi, phải làm sao đây?" Tần Hồng Ngọc kinh hãi, nhỏ giọng hỏi.

"Không sao, có ta ở đây!" Chu Trần ngồi lên giường, bế Tần Hồng Ngọc để nàng ngồi trong lòng mình, an ủi: "Không sao đâu, nó không vào được!" "Vâng." Tần Hồng Ngọc khẽ gật đầu, nếu có thể vào hoặc dám vào thì chắc chắn nó đã xông vào từ lâu rồi.

"Trần ca nhi, chàng làm gì vậy?" Tần Hồng Ngọc đột nhiên trợn to mắt, thân thể run lên, không ngờ lúc này rồi mà Chu Trần còn tâm trí làm chuyện đó?

"Nàng nói xem?" Vì thứ bên ngoài kia, Chu Trần càng khao khát trở nên mạnh mẽ.

Hiện tại hắn đương nhiên không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để tăng tiến.

"Trần ca nhi, cha thiếp… không phải, cái quái vật kia còn ở bên ngoài mà…" "Đây gọi là phương pháp chuyển di sự chú ý!" Chu Trần cười cười, thuần thục luyện tập Lôi Quang Như Ý Thủ, mười ngón tay biến hóa linh hoạt khôn cùng, nhanh nhẹn tấn mãnh.

Tần Hồng Ngọc lo lắng nhìn ra ngoài, sợ kinh động đến quái vật, cắn chặt môi hồng không để mình phát ra tiếng động. …… 【Phong Nguyệt điểm +1】 【Phong Nguyệt điểm +1】 Ánh trăng như nước,

dạ sắc thê lương, từ trong đại sơn phía sau thôn Đại Hà thấp thoáng truyền đến tiếng hổ gầm chấn động cả mây xanh.

Chu Trần ôm thân thể mềm mại của Tần Hồng Ngọc, hai người dán chặt vào nhau, nhưng toàn bộ tâm trí hắn đều đặt vào thứ bên ngoài.

Tần Hồng Ngọc cắn chặt môi, không dám phát ra tiếng động nào, hơi thở ẩn ẩn dồn dập, còn giọng của Tần lão hán bên ngoài cũng dần biến mất.

Qua một lúc lâu, bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì, Tần Hồng Ngọc nhịn không được khẽ hỏi: "Nó… nó đi rồi sao?" Chu Trần lắc đầu, Truy tung thuật đại thành khiến ngũ quan của hắn nhạy bén, hắn vẫn cảm ứng được một luồng âm khí âm lãnh bên ngoài chưa rời đi.

Tần Hồng Ngọc run lên, kiều khu căng cứng, nỗi kinh hoàng trong mắt càng đậm, nhưng nàng không dám gây ra tiếng động.

Thời gian từng chút trôi qua.

Chu Trần đột nhiên nhướn mày, hắn cảm ứng được luồng âm khí kia đang dần xa rời, nhưng hắn vẫn không nghe thấy tiếng bước chân nào.

"Nó đi rồi!" Chu Trần thầm phán đoán, nhưng hắn không ra ngoài, cũng không có ý định ra ngoài.

Mạng chỉ có một.

Cẩn thận không bao giờ thừa.

Ẩn nhẫn mới là đạo sống lâu.

Đương nhiên, ẩn nhẫn không phải là hèn nhát, cũng không phải nhịn nhục vô cớ.

Khi tình huống cho phép, cũng cần phải ra tay mạnh mẽ.

Như trước kia hắn tính tình nhu nhược, sau khi Tào lão đầu chết liền bị người ta bắt nạt, lấy danh nghĩa an táng lão để ăn sạch lương thực nhà hắn.

Tần lão hán còn định quỵt nợ.

Lúc đó không thể biểu hiện nhu nhược, nếu không kẻ khác chỉ càng lấn tới.

Dù có săn được một con gà rừng chẳng mấy thịt, người khác cũng sẽ cướp mất vì thấy hắn dễ bắt nạt.

Bắt nạt kẻ yếu là bản tính của con người, hay nói đúng hơn là của sinh linh.

Đương nhiên, nếu kẻ địch không phải hạng mình đối phó được thì phải biết nhún nhường, chờ ngày sau mạnh lên sẽ nhổ cỏ tận gốc.

Đêm qua sáng tới, một đêm lặng lẽ trôi qua.

Vầng thái dương đỏ rực từ chân trời từ từ dâng lên, xé rách màn đêm hắc ám, quét sạch yêu ma quỷ quái, trả lại bầu trời trong sáng.

Tần Hồng Ngọc thức trắng đêm, mắt đỏ hoe, khóe mắt dường như vẫn còn vệt nước mắt chưa khô, đôi môi hơi sưng đỏ.

Cảm nhận được từng luồng nắng ấm áp chiếu vào cửa sổ, lòng nàng hơi an tâm chút đỉnh, run giọng hỏi: "Trần ca nhi, thứ đó đi rồi chứ?" "Chắc chắn là đi rồi!" Chu Trần cười cười, vẻ thong dong tự tin trên mặt hắn giúp trái tim bất an của Tần Hồng Ngọc bình tĩnh lại.

"Trần ca nhi, chàng nói xem tại sao quái vật đó lại hóa thành cha thiếp?

Liệu cha thiếp có gặp chuyện gì không?" Tần Hồng Ngọc có chút lo lắng.

Tuy Tần lão hán đối xử với nàng không tốt, nhưng dù sao cũng là

cha nàng.

“Lát nữa chúng ta qua xem ông ấy là biết ngay thôi!” Chu Trần cũng có chút hiếu kỳ, muốn biết thứ đó rốt cuộc là gì.

Hơn nữa thứ đó chắc chắn không chỉ xuất hiện ở nhà hắn.

Những người khác trong thôn có lẽ cũng gặp phải.

“Vâng.” Tần Hồng Ngọc gật đầu thật mạnh, gắng gượng đứng dậy, tuy chân tay vẫn còn run rẩy vì cả đêm không ngủ nhưng vẫn dậy hầu hạ Chu Trần thay y phục, rửa mặt.

Tần Hồng Ngọc vào bếp nấu cơm, Chu Trần nhìn tiểu hồ ly, xách nó vào lòng vuốt ve một hồi. 【Phong Nguyệt điểm +1】 Chu Trần nhìn vào bảng thuộc tính cá nhân. 【Phong Nguyệt Bảo Giám】 【Chủ nhân: Chu Trần】 【Công pháp: Vô】 【Cảnh giới: Vô】 【Thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ】 【Kỹ năng: Tiễn thuật (Tiểu thành 0/80), Truy tung (Đại thành 15/180), Bẫy rập (Thông thạo 2/20), Ném (Thông thạo 18/20), Câu cá (Nhập môn 6/10) ……】 【Phong Nguyệt điểm: 25】 “Hiện tại, Tiễn thuật không giúp ích được nhiều cho ta, cấp bậc Tiểu thành đã đủ dùng, cộng vào Truy tung hiệu quả sẽ lớn hơn, giúp phát hiện nguy hiểm tốt hơn…” Chu Trần đem 25 điểm Phong Nguyệt tiếp tục cộng vào Truy tung, kỹ năng này thăng tiến thêm một chút nhưng không quá rõ rệt.

“Truy tung thuật còn thiếu 140 điểm nữa là viên mãn, tức là khoảng năm ngày nữa…” Thu lại suy nghĩ, Chu Trần thả tiểu hồ ly xuống, cẩn thận ra ngoài quan sát.

Với Truy tung thuật của mình, hắn không phát hiện bất kỳ dấu vết của người lạ nào, trên thân cây trước cửa vẫn còn cắm mũi tên vũ tiễn hắn bắn ra đêm qua.

Trên tên không có vết máu.

Sau một hồi kiểm tra kỹ lưỡng, Chu Trần không tìm thấy manh mối giá trị nào.

Hắn không ngạc nhiên.

Đối phương không phải thực thể bình thường.

Điều này khiến khát vọng luyện võ hay tu tiên của hắn càng thêm mãnh liệt.

"Ở nhà tuy quét điểm Phong Nguyệt nhanh hơn, nhưng không kiếm được tiền, không có tiền thì chẳng làm được gì, đừng nói tới chuyện luyện võ tu tiên!" Chu Trần quyết định hôm nay sẽ đi săn.

Đây là cách duy nhất hắn có thể kiếm tiền lúc này.

Với Truy tung thuật và Tiễn thuật, cùng át chủ bài Lôi Quang Như Ý Thủ, hắn tin mình có thể săn được mãnh thú như lợn rừng hay gấu đen.

"Trần ca nhi, ăn cơm thôi!" "Tới đây!" Chu Trần bỏ tiểu hồ ly xuống, nãy giờ hắn lại kiếm thêm được một điểm Phong Nguyệt.

Ăn cơm xong, cho tiểu hồ ly ăn.

Chu Trần cùng Tần Hồng Ngọc tới nhà Tần lão hán.

Họ phát hiện không có ai ở nhà, nhìn tình hình thì Tần lão hán đã mấy ngày không về ngủ rồi.

"Cha thiếp không lẽ gặp chuyện rồi sao?" Tần Hồng Ngọc mắt đỏ hoe, lo lắng càng tăng.

"Chúng ta qua nhà Trần quả phụ xem sao!" Chu Trần đưa vợ tới nhà Trần quả phụ, phát hiện nhà này cũng đã mấy ngày không có người ở, mấy bát cơm thừa canh cặn đều đã mốc meo bốc mùi.

"Chẳng lẽ cha thiếp và Trần quả phụ bỏ trốn cùng nhau rồi?" Tần Hồng Ngọc nảy ra ý nghĩ đó để tự trấn an mình.

Chu Trần biết Tần lão hán và Trần quả phụ tám chín phần mười là đã gặp nạn.

Nhà Trần quả phụ không giàu có gì, ăn no còn khó, nếu không gặp chuyện tuyệt đối không thể để thừa cơm canh như vậy.

Đống đồ ăn đó chắc chắn là bà ta để dành cho bữa sau, nhưng chưa kịp ăn đã xảy ra chuyện.

Họ đi hỏi thăm tin tức trong thôn.

Hồng tỷ nói: "Tối hôm kia ta thấy Trần quả phụ và Trương Đại Căn lén lút hẹn hò, hay là có liên quan đến Trương Đại Căn?" Họ cùng Hồng tỷ tới nhà Trương Đại Căn, phát hiện gã cũng mất tích.

"Chẳng lẽ Trương Đại Căn và Trần quả phụ sát hại Tần lão hán rồi bỏ trốn?" Hồng tỷ đoán.

"Chắc là không, nhà Trương Đại Căn còn ít gạo và thực phẩm, nếu bỏ trốn chắc chắn họ sẽ mang theo!" Thời buổi này lương thực quý như vàng, dù có giết người chạy tội, Trương Đại Căn cũng tuyệt đối mang theo đống thực phẩm ít ỏi này.

Rất nhanh, dân làng phát hiện không chỉ ba người đó, mà còn vài lão quang côn sống một mình khác cũng mất tích!

Cả thôn lập tức xôn xao.

Chương 6

Mất tích một lúc sáu bảy người, dù ở thời đại này cũng là chuyện đại sự.

Không ai dám chắc người kế tiếp có phải mình hay không.

Chu Trần không kể chuyện tối qua gặp Tần lão hán gõ cửa, chỉ hỏi khéo léo thì hình như không ai khác gặp phải.

Cũng có thể những người gặp phải đều đã bị hại, những người còn lại tự nhiên là chưa gặp.

Thôn trưởng Tần Giang Hà đưa Chu Trần lên huyện nha báo án.

Dù sao Tần lão hán cũng là nhạc phụ của hắn.

Chu Trần không còn cách nào, hôm nay không đi săn được rồi.

Trước cửa huyện nha có hai con sư tử đá uy vũ bá khí, trang nghiêm túc mục.

Chu Trần không muốn nổi bật, đóng vai tiểu đồ đệ đi sau lưng Tần Giang Hà.

Họ không gặp được Huyện lệnh, tiếp kiến họ là Huyện thừa, sau đó vụ này giao cho Huyện úy Trương Long phụ trách.

Trương Long thân hình khôi ngô, ánh mắt như điện, đặc biệt đôi bàn tay cực lớn, phảng phất ẩn chứa sức mạnh vô cùng.

Với Truy tung thuật đại thành, Chu Trần vừa thấy Trương Long đã cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm, như thể đang nhìn thấy một con hồng hoang hung thú.

"Hắn chắc chắn là võ giả, không biết là cảnh giới nào?" Chu Trần thầm nghĩ.

Hắn trong mắt người thường đã là đỉnh tiêm, ngay cả kẻ thiên sinh thần lực cũng khó cho hắn cảm giác nguy hiểm thế này.

Trương Long rõ ràng không phải người thường!

Sau đó, Trương Long dẫn theo ba bộ khoái thân cường lực tráng, đeo trường đao cùng Chu Trần và Tần Giang Hà quay về thôn Đại Hà.

Trên đường đi, Trương Long hỏi Tần Giang Hà: "Gần đây trong thôn có chuyện gì dị thường không?" …… "Chuyện dị thường?" Tần Giang Hà suy nghĩ một chút, kể ra vài chuyện có vẻ lạ nhưng không có manh mối gì hữu dụng.

Chu Trần nãy giờ vẫn giả vờ làm kẻ vô danh tiểu tốt bỗng chen miệng: "Huyện úy đại nhân, tối qua tiểu dân gặp một chuyện bất thường." Tuy không muốn nổi bật, nhưng hắn muốn mượn sức mạnh của Trương Long để giải quyết thứ gõ cửa tối qua.

"Chuyện gì?" Trương Long và Tần Giang Hà đều nhìn về phía Chu Trần.

Chu Trần ra vẻ hoàng khủng, vẫn còn sợ hãi nói: "Nửa đêm qua, Tần lão hán đã mất tích đột nhiên tới gõ cửa nhà tiểu dân, bảo tiểu dân và Tần Hồng Ngọc mở cửa!" "Tiểu dân thấy có điều kỳ quái, hơn nữa quan hệ giữa tiểu dân và Tần lão hán không tốt nên nảy sinh cảnh giác, không mở cửa ngay!" "Lại thêm tiểu dân từ nhỏ đi săn, thính giác linh mẫn, lúc đó tiểu dân chưa ngủ, dám khẳng định bên ngoài không hề có tiếng bước chân." "Vì vậy tiểu dân bảo lão có chuyện gì sáng mai hãy nói, nhất quyết không mở cửa, đối phương gọi một lúc rồi không thấy động tĩnh gì nữa!" "Tiểu dân không dám ra ngoài, mãi đến sáng nay trời sáng hẳn mới dám mở cửa, nhưng không phát hiện dấu vết gì cả." "Nhưng tiểu dân và vợ tới nhà cha xem thì mới biết ông ấy đã mất tích, rồi sau đó phát hiện thêm nhiều người khác cũng mất tích!" Tần Giang Hà trong lòng giật thót, lão không cho rằng kẻ gõ

cửa tối qua là Tần lão hán thật, nghĩa là rất có thể yêu ma quỷ quái đã xuất hiện ở thôn Đại Hà?

Trương Long nheo mắt nhìn chằm chằm Chu Trần, trầm ngâm hỏi: "Tối qua Tần lão hán có đập cửa hay tìm cách xông vào không?" "Không, lão chỉ ở ngoài gọi chúng tiểu dân mở cửa." "Còn gì bất thường nữa không?" "Không còn ạ!" Trương Long khẽ gật đầu, lòng nhẹ nhõm hẳn, nhìn Tần Giang Hà đang lo lắng và các bộ khoái, bình tĩnh nói: "Các ngươi không cần căng thẳng, chắc không phải thứ gì quá lợi hại đâu!" "Nếu là thứ lợi hại, hắn làm sao còn sống được?" "Hơn nữa những kẻ mất tích đều là người sống cô độc, chứng tỏ thực lực đối phương chẳng ra sao!" "Đại nhân anh minh!" Các bộ khoái và Chu Trần đồng thanh phụ họa.

Trương Long nói cũng có lý.

Lòng họ cũng hơi dịu lại.

Cả nhóm về tới thôn Đại Hà, Trương Long hỏi han dân làng đủ mọi thông tin.

"Dựa vào tình trạng cơm canh mốc meo ở nhà Trần quả phụ, mụ ta đã mất tích ít nhất bốn ngày rồi, nhưng tối hôm kia vẫn có người thấy mụ và Trương Đại Căn hẹn hò nửa đêm!" "Dựa vào nhà Trương Đại Căn, thời điểm mất tích của gã là vào hôm kia!" "Tần lão hán trước khi mất tích cũng từng hẹn hò với Trần quả phụ……" Trương Long tổng hợp thông tin, bề ngoài có vẻ liên quan đến Trần quả phụ, rất giống mụ ta sát hại mọi người rồi bỏ trốn.

Nhưng đồ đạc trong nhà mụ không giống như bỏ trốn, và chuyện Chu Trần gặp "Tần lão hán" gõ cửa cũng không giống là người làm…… Đột nhiên, Trương Long nghĩ ra điều gì, nhìn thẳng Chu Trần: "Ta vừa nghe nói sư phụ ngươi cách đây không lâu bị hổ vồ trong rừng sâu?" "Đúng vậy!" Chu Trần gật đầu.

“Vậy tối qua ngươi có nghe tiếng hổ gầm không?” “Có.” Chu Trần trong lòng khẽ động: “Chẳng lẽ liên quan đến hổ?

Vi hổ tác trành (Làm ma cho hổ)!?” Tương truyền hổ ăn thịt người xong sẽ biến linh hồn kẻ đó thành nô lệ cho mình, gọi là Trành quỷ.

Tần lão hán gõ cửa tối qua có lẽ chính là Trành quỷ.

Còn Trần quả phụ chắc cũng đã sớm thành Trành quỷ, đi dụ dỗ Tần lão hán, Trương Đại Căn và những người khác vào miệng hổ, cuối cùng tất cả đều hóa thành Trành quỷ.

Mắt Trương Long lóe lên tinh quang, rõ ràng cũng nghĩ tới điều đó.

Hắn nhìn Chu Trần, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tối qua thứ ngươi gặp có lẽ là một con Trành quỷ, còn thủ phạm thực sự chính là con đại trùng đã ăn thịt sư phụ ngươi!” “Đại trùng ăn thịt người xong rất dễ khai trí, tiến hóa thành yêu thú, càng ăn nhiều người tiến hóa càng nhanh!” “Ngươi đi săn từ nhỏ, nếu có đại trùng xuất hiện, ngươi có thể truy tung được nó không?” “Chắc là được ạ!” Chu Trần gật đầu, rồi giả vờ căm hận nói: “Tiểu dân nhất định phải tìm ra con đại trùng đó báo thù cho sư phụ!” “Tốt, ngươi đi cùng ta vào núi truy tìm con ác hổ đó!” Trương Long lôi lệ phong hành, lập tức tập hợp bộ khoái hành động.

Chu Trần mang theo cung tên và trang bị đi cùng.

“Đại nhân, nếu con ác hổ đó thích ăn thịt người, tối nay chắc nó còn tới, sao chúng ta không mai phục mà chờ nó tới?” Chu Trần thắc mắc.

“Hổ đã khai trí rất thông minh, lại có Trành quỷ do thám, nó sẽ không vào thôn đâu, dù có tới cũng chỉ lởn vởn gần bìa rừng, cảm thấy nguy hiểm là nó chạy ngay!” Trương Long tùy miệng nói.

Thực ra điều hắn không nói là ban đêm trong rừng rất nguy hiểm,

dễ gặp phải những thứ quỷ dị khác, nên hắn thà đi săn vào ban ngày còn hơn.

"Hóa ra là vậy, đa tạ đại nhân giải hoặc!" Chu Trần tỏ vẻ hiểu ra, cung kính tiếp nhận giáo huấn.

Tốc độ của mọi người rất nhanh, chưa đầy nửa canh giờ đã tới hậu sơn, Truy tung thuật cấp Đại thành của Chu Trần lập tức phát hiện dấu vết hổ hoạt động.

"Trước kia ta đi săn không thấy, xem ra mấy ngày nay nó mới xuất hiện, nếu ta gặp riêng không biết có đối phó nổi không?" Chu Trần tâm thần ngưng trọng: "Ta phải tìm ra nó, mượn tay Trương Long trừ khử nó, nếu không nó càng lúc càng mạnh sẽ là mối đe dọa lớn, có nó ở đây việc đi săn của ta sẽ cực kỳ nguy hiểm!" Dựa theo dấu vết, Chu Trần dẫn nhóm Trương Long truy tìm.

Càng đi, Chu Trần càng thấy con đường này trùng khớp với con đường Tào lão đầu dẫn hắn đi rồi bị hổ vồ.

"Xem ra tám chín phần mười là con đại trùng đã ăn thịt Tào lão đầu!" Tiến thêm khoảng nửa canh giờ nữa.

Chu Trần tới nơi Tào lão đầu bị tập kích năm xưa.

Đột nhiên, hắn ngửi thấy một mùi hương quen thuộc.

Khí tức của Tào lão đầu.

Hắn vội vàng tiến lên, tìm thấy một đôi giày vải cũ nát trong bụi cỏ.

"Là giày của sư phụ!" Chu Trần nhặt đôi giày lên, mặt đầy bi thương.

Nhưng ngay khoảnh khắc cầm đôi giày, tim Chu Trần đập mạnh.

Đế giày có ngăn bí mật, vì bị hổ xé rách nên lộ ra một phần, Chu

Trần lờ mờ thấy ba chữ lớn: 【Nghệ Tiễn Thuật】.

"Tào lão đầu thế mà lại giấu bí tịch võ công?" Chu Trần vừa kinh vừa hỉ, không kịp nghĩ nhiều, dùng lòng bàn tay khéo léo che đi phần bí tịch lộ ra, ôm đôi giày vào lòng, khóc lóc thảm thiết như đang thương xót sư phụ.

Trương Long không để ý tới đôi giày rách, hắn biết Tào lão đầu bị hổ ăn thịt nên ở đây có giày là bình thường.

Hơn nữa hắn để Chu Trần dẫn đường không hẳn vì tin vào kỹ thuật của hắn, mà vì hắn đoán hang ổ ác hổ có lẽ ở gần nơi Tào lão đầu gặp nạn.

Nếu Chu Trần không tìm được, hắn cũng sẽ yêu cầu dẫn tới đây.

"Mọi người cẩn thận, ác hổ có lẽ ở ngay gần đây!" Trương Long nắm chặt bảo đao, dặn dò bộ khoái rồi nhìn Chu Trần đang ôm giày khóc: "Tìm thấy ác hổ không?" "Chắc chắn là được!" Chu Trần cất đôi giày vào trong ngực, tiếp tục quan sát dấu vết xung quanh.

Rất nhanh, hắn xác định được phương hướng, dẫn cả nhóm tiến về phía hướng hai giờ.

"Cứu mạng với, hu hu……" Một tiếng kêu cứu của nữ tử đầy đau đớn và vô trợ truyền đến từ đằng xa.

Trương Long lập tức rút bảo đao, đi tiên phong lao lên.

Chu Trần nhíu mày, lùi lại sau lưng các bộ khoái.

Chỉ thấy phía trước, dưới bóng một cây đại thụ có một mỹ phụ y sam không chỉnh tề, xuân quang lộ ra đang nằm đó.

Mỹ phụ mày ngài nhíu chặt, dáng vẻ yếu đuối khiến người ta muốn ôm vào lòng che chở.

Không phải Trần quả phụ mất tích thì là ai?

Thương!

Tiếng đao ngân vang lên thanh thúy, Chu Trần chỉ thấy một tia đao quang đỏ rực lóe lên, kèm theo một tiếng thét thảm, Trần quả phụ tan thành mây khói!

"Đây chính là võ giả sao?

Ánh đỏ bao phủ lưỡi đao kia là khí huyết?" Chu Trần nhìn chằm chằm Trương Long, đầy vẻ hiếu kỳ.

"Nghiệt súc, lăn ra đây chịu chết!" Giết xong Trần quả phụ, Trương Long không hề dừng lại, bước tới hét lớn như sấm dậy.

"Hống!" Sơn lâm chấn động, một con ác hổ trán trắng khổng lồ đột nhiên lao ra từ sau bụi cây, cái miệng đỏ lòm mở rộng, răng nanh sắc lạnh, sát khí kinh người kèm theo luồng gió tanh tưởi ập tới.

"Tê!

Lớn hơn lần trước nhiều quá!" Chu Trần trợn mắt, hổ Đông Bắc cũng không dài quá ba mét, nhưng con ác hổ này ít nhất phải dài năm mét, vai cao chắc phải mét bảy mét tám, thật là uy vũ hùng tráng!

"Trương Long chắc đối phó được chứ?" Trương Long sau khi đoán được có ác hổ vẫn tự tin đầy mình, không hề sợ hãi, thậm chí còn tỏ ra tích cực, rõ ràng không để con hổ vào mắt.

Hơn nữa giết được con hổ này chắc chắn mang lại lợi ích lớn cho Trương Long, nếu không hắn đã không tích cực vào rừng sâu như vậy.

Phải biết cửa nha môn hướng về phía nam, có lý mà không có tiền thì đừng vào.

Nha môn ở đây cũng đen tối lắm.

"Phá Quân!" Ngay lúc Chu Trần đang tưởng tượng một trận long

tranh hổ đấu, thì thấy đao quang của Trương Long lóe lên, chém ra một luồng đao khí đỏ rực dài ba tấc.

Con ác hổ đang lao tới đầy uy phong bị Trương Long xoạc người qua, mổ bụng xẻ lườn, một đao đoạt mạng.

“Tê!” "Tê!" Chu Trần chấn kinh, một con mãnh hổ to lớn rõ ràng không phải hạng thường như vậy, thế mà lại bị Trương Long một đao chém giết trong nháy mắt. "Đây chính là võ giả sao?" "Thật là khủng khiếp đến thế!" Chu Trần trong lòng nóng rực, đáng tiếc Tào lão đầu chưa từng giảng cho hắn tin tức về võ giả, cũng không biết là lão không biết, hay là không muốn nói cho hắn.

Bất quá nếu Tào lão đầu thực sự chỉ là một người bình thường, thì có lẽ thật sự không biết.

Bất kể tiền thế hay thế giới này, tri thức và tài nguyên đều bị tầng lớp thượng lưu lũng đoạn, người tầng lớp dưới muốn xoay người thực sự quá khó khăn. "Nghệ Tiễn thuật giấu trong đế giày của Tào lão đầu chắc là võ công nhỉ?" "Nhất định phải là vậy!" Chu Trần thầm cầu nguyện, nếu không phải hiện tại thời cơ không đúng, hắn thật sự muốn lấy ra kiểm tra một phen. "Đại nhân đao pháp thật là lợi hại!" "Con ác hổ này tuy rằng mới lột xác, thực lực không mạnh, nhưng cũng tính là yêu thú, thịt của nó rất bổ, đại nhân tất có thể tiến thêm một bước!" Ba tên bộ khoái tiến lên, vây quanh Trương Long, vẻ mặt nịnh hót. "Trách không được Trương Long lại tích cực vào núi săn hổ như vậy, hóa ra là nhắm trúng thịt của con ác hổ này!" Chu Trần trong lòng bừng tỉnh, đi tới trước mặt Trương Long, tỏ vẻ chấn động mà kinh thán nói: "Đại nhân thần uy, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt!" Không phải Chu Trần nịnh bợ, mà là thế đạo vốn dĩ như thế.

Thường dân bách tính, mệnh như cỏ rác.

Nếu hắn không tâng bốc vài câu, vạn nhất Trương Long bọn hắn

thấy hắn không vừa mắt, tiện tay giết đi cũng không có chỗ để nói lý.

Ngoại trừ Tần Hồng Ngọc, thế giới này không có ai quan tâm đến sinh tử của hắn.

Cho dù Trương Long giết hắn, cũng không ai truy cứu.

Dù Tần Hồng Ngọc có hỏi, Trương Long chỉ cần tùy miệng nói một câu hắn bị ác hổ ăn thịt là có thể đuổi khéo.

Thậm chí Trương Long bọn hắn tùy tiện tìm cái cớ, chiếm đoạt Tần Hồng Ngọc cũng là chuyện bình thường.

Đây chính là hiện thực.

Miệng quan có hai cánh, người ta muốn trị ngươi là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hắn cũng muốn giống như các nhân vật chính khác mà đối kháng thiên địa, nhưng hắn có thể khẳng định, nếu thật sự làm vậy, hắn tuyệt đối không sống quá một chương. "Chút ác hổ hèn mọn, không tính là gì, trời cũng không còn sớm, về thôi!" Trương Long thu đao vào bao, thần sắc bình tĩnh, đạm nhiên như nước.

Hai tên bộ khoái lập tức tiến lên khiêng ác hổ.

Chu Trần thấy vậy cũng từ bỏ ý định giúp đỡ.

Con ác hổ này bảo thủ ước tính cũng phải một nghìn cân, ở trong sơn lâm này e là hắn khiêng không nổi. "Ngươi dẫn đường ở phía trước xuống núi!" Trương Long phân phó Chu Trần. "Vâng, thưa đại nhân!" Chu Trần vội vàng tiến lên, dẫn bọn họ quay về.

Trương Long đi phía sau hắn, ba tên bộ khoái còn lại thay phiên nhau khiêng ác hổ, cho dù ở trong sơn lâm vẫn kiện bộ như bay. "Ba tên bộ khoái này chắc chắn đều đã luyện võ, nếu không không thể có sức lực lớn như vậy!" Chu Trần ngoái đầu nhìn những bộ khoái

khiêng hổ đang bám sát phía sau, thầm kinh hãi: "Quả nhiên, đích đến cuối cùng của vũ trụ chính là biên chế!" Người bình thường muốn học võ rất khó.

Thanh Hà thành tuy có võ quán mở cửa thu đồ, không hạn chế xuất thân, nhưng học phí nhập môn đã là hai mươi lượng bạc, mà chỉ dạy trong nửa năm.

Trong nửa năm này ngươi học được bao nhiêu hoàn toàn tùy vào cá nhân.

Sau nửa năm, nếu ngươi chưa học được mà vẫn muốn học tiếp, thì phải tiếp tục nộp tiền.

Người bình thường căn bản không học nổi.

Chu Trần không sinh sự, ví dụ như thừa cơ đánh chén con mồi gì đó, hắn dẫn bọn người Trương Long trực tiếp xuống núi.

Khi nhìn thấy Đại Hà thôn, Chu Trần nhịn không được hỏi: "Đại nhân, con ác hổ này chắc không chỉ có một Tránh quỷ, những Tránh quỷ khác sao không thấy?" Ngoại trừ Trần quả phụ, ít nhất Tần lão hán chắc chắn cũng đã biến thành Tránh quỷ. "Con ác hổ này thực lực quá yếu, Tránh quỷ của nó không thể thấy ánh mặt trời, ban ngày thường được nuôi trong cơ thể." "Trần quả phụ xuất hiện trước đó là nhờ trốn dưới bóng râm của cây đại thụ, đó chỉ là mồi nhử mà ác hổ dùng để dụ người đi đường mà thôi!" Trương Long nhàn nhạt nhìn Chu Trần một cái, nói: "Theo cái chết của ác hổ, Tránh quỷ cũng sẽ trực tiếp tan thành mây khói!" "Hóa ra là thế, đa tạ đại nhân giải hoặc!" Chu Trần vội vàng cảm tạ.

Tuy rằng Trương Long trông có vẻ lãnh đạm, nhưng Chu Trần cảm thấy như thế đã là không tệ rồi.

Đổi lại là người khác, chưa chắc đã thèm để ý đến một kẻ bùn

chân lấm tay như hắn. "Huyện úy đại nhân đã về!" Theo từng đợt tiếng huyên náo vang lên, Chu Trần mới phát hiện phía xa tụ tập không ít thôn dân.

Hiển nhiên là thôn trưởng Tần Giang Hà tổ chức thôn dân ở đây nghênh tiếp Trương Long.

Tần Hồng Ngọc cũng ở trong đám người, thấy Chu Trần bình an trở về, khuôn mặt lo âu liền lộ ra nụ cười rạng rỡ. "Một con đại trùng thật lớn!" "Con đại trùng này e là thành tinh rồi?" "Chính là con đại trùng này đã ăn thịt Tần lão hán, Trần quả phụ bọn họ sao?" Thấy con ác hổ được hai tên bộ khoái khiêng, từng thôn dân kinh hô.

Trong số bọn họ người từng thấy hổ không ít, nhưng chưa bao giờ thấy con hổ nào to lớn như vậy.

Tần Giang Hà dẫn thôn dân vội vàng tiến lên nghênh tiếp hành lễ.

Trương Long ánh mắt như điện, quét qua chúng nhân, giọng vang như hồng chung: "Con ác hổ này đã thành tinh, lợi dụng Tràng quỷ dụ dỗ thôn dân ban đêm đi ra ngoài một mình, sau đó săn giết, nay đã bị ta tru sát!" "Mọi người có thể yên tâm rồi!" "Đa tạ đại nhân, lão phu thay mặt toàn thể thôn dân Đại Hà thôn cảm tạ ân đức của đại nhân!" Tần Giang Hà dẫn mọi người bái tạ, đồng thời còn chuẩn bị bạc dâng lên.

Trương Long thu bạc xong, không ở lại dùng cơm, dẫn thủ hạ và thi thể ác hổ phong phong hỏa hỏa rời khỏi Đại Hà thôn.

Chu Trần trong lòng hâm mộ, nghĩ đến trước đây hắn cùng Tào lão đầu đi bán con mồi, không chỉ thuế này thuế nọ, còn bị bọn bộ khoái và bang chúng ăn chặn bớt xén.

Bách tính tầng lớp thấp muốn kiếm chút bạc thật sự quá khó khăn. "Trần ca nhi, chàng không sao chứ?" Tần Hồng Ngọc đi tới trước mặt Chu Trần, nhìn trái nhìn phải, sợ trên người Chu Trần thiếu mất bộ

phận nào. "Không sao, chúng ta về thôi!" Chu Trần dắt tay Tần Hồng Ngọc vội vàng về nhà, hắn nôn nóng muốn nghiên cứu thứ giấu trong đế giày của Tào lão đầu. "Trần ca nhi, cha thiếp thực sự đã bị..." Tần Hồng Ngọc mắt đỏ hoe, nhịn không được hỏi. "Nàng còn có ta mà!" Chu Trần nắm chặt bàn tay nhỏ mềm mại của Tần Hồng Ngọc, nhu giọng an ủi. "Trần ca nhi, chàng thật tốt!" Về đến nhà, Tần Hồng Ngọc thu lại tâm tình, đi vào bếp nấu cơm.

Chu Trần đi vào phòng đóng cửa lại, từ trong ngực lấy ra một đôi giày vải cũ nát, trong đó có một chiếc hỏng nặng, lộ ra bí tịch giấu bên trong.

Chu Trần dùng dao cẩn thận rạch giày vải lấy bí tịch ra.

Bí tịch được làm từ một loại chất liệu giống như gấm vóc, nhưng không phải gấm, Chu Trần không nhận ra.

Tuy nhiên chạm vào thấy mịn màng trơn trượt, nhìn qua liền biết không tầm thường.

Trên đó viết dày đặc những chữ nhỏ và đồ án, góc trên bên phải có ba chữ vàng lớn 【 Nghệ Tiễn Thuật 】. "Là võ công!" Chu Trần ngay lập tức xác nhận đây là một môn võ công, nhịn không được mừng rỡ.

Hắn vội vàng xé chiếc giày còn lại, đáng tiếc trong chiếc giày này không có thứ gì khác.

Chu Trần tuy có chút tiếc nuối, nhưng có thể đạt được một môn võ công đã là vận may thiên đại.

Hắn cầm bí tịch lên xem kỹ.

Hóa ra Nghệ Tiễn thuật này là một môn võ công thượng thừa, điều kiện tu luyện vô cùng hà khắc, hoặc là thiên sinh Tiễn thể, hoặc là tiễn thuật nhập thần mới có thể tu luyện.

Tào lão đầu luyện tiễn cả đời, cũng chỉ là đại thành tiễn thuật,

cách tiễn thuật viên mãn vẫn luôn thiếu một chút, càng đừng nói đến tiễn thuật nhập thần.

Tiễn thuật nhập thần chính là xuất thần nhập hóa, người và cung tiễn hợp nhất, tương tự như kiếm nhân hợp nhất của người luyện kiếm. "Ta có Phong Nguyệt Bảo Giám, chắc là có thể tăng điểm tu luyện nhỉ?" Chu Trần trong lòng đầy mong đợi, cho dù không thể trực tiếp tăng điểm tu luyện, hắn cũng có thể trước tiên tăng điểm tiễn thuật đến xuất thần nhập hóa, sau đó mới tu luyện.

Nói tóm lại, bất kể thế nào, hắn đều có thể tu luyện.

Chu Trần đọc kỹ, xem qua Nghệ Tiễn thuật từ đầu đến cuối một lần.

Chương 7

Khắc sau.

Hắn phát hiện cột công pháp trên bảng cá nhân xuất hiện biến hóa. 【 Công pháp: Nghệ Tiễn thuật 】... 【 Công pháp: Nghệ Tiễn thuật 】【 Cảnh giới: Luyện Thể nhất trọng Luyện Bì (0/1000) 】 "Có thể tăng điểm!" Chu Trần đại hỷ, tảng đá lớn treo trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống. "Tăng điểm cho ta!" Chu Trần đem điểm Phong Nguyệt vừa nhận được từ việc vuốt ve tiểu hồ ly sáng nay cộng vào.

Ngay lập tức.

Thông tin về Nghệ Tiễn thuật chảy trôi qua đại não, hắn phảng phất như đã nghiên cứu hàng chục lần, thuộc làu như cháo. "Chỉ một điểm mà đã khiến ta thuộc làu Nghệ Tiễn thuật!" Chu Trần rất hài lòng, tuy rằng tạm thời không còn điểm Phong Nguyệt, nhưng mỗi ngày một điểm Phong Nguyệt thì cũng chỉ mất một tháng là xong.

Theo giới thiệu trong Nghệ Tiễn thuật, tu tiên cần linh căn, thông qua linh căn có thể dẫn thiên địa linh khí nhập thể, trực tiếp tu luyện pháp lực.

Mà võ giả thì xuất phát từ bản thân, cường hóa nhục thân.

Cho nên.

Đại cảnh giới đầu tiên của võ giả chính là Luyện Thể cảnh, thông qua tu luyện, từ ngoại vào nội thối luyện thể phách, khiến nhục thân lột xác, nhấc tay nhấc chân đều có thể khai sơn liệt thạch.

Thậm chí võ đạo cường giả có thể hái sao bắt trăng, nghiền nát tinh hà, không thua kém tu tiên giả! "Hóa ra võ đạo thế giới này có thể sánh ngang với tiên đạo, tập võ cũng có tiền đồ, tuy nhiên nếu có thể

kiếm được pháp môn tu tiên, ta chắc là có thể tiên võ đồng tu..." Chu Trần không biết mình có linh căn hay không, nhưng hắn có Phong Nguyệt Bảo Giám.

Nếu công pháp võ đạo có thể tăng điểm tu luyện, thì công pháp tu tiên đa phần cũng được. "Nhưng có thể đạt được Nghệ Tiễn thuật đã là vận khí, pháp môn tu tiên tạm thời đừng nghĩ tới!" Chu Trần đặt tâm thần vào Nghệ Tiễn thuật.

Luyện Thể chia làm chín trọng.

Trọng thứ nhất Luyện Bì, luyện thành xong, da như da trâu, giống như khoác lên một tầng giáp trụ, đao kiếm thông thường khó mà gây thương tích.

Luyện Bì không phải chỉ luyện mỗi da, cơ thể người là một chỉnh thể, Luyện Bì chỉ là trọng tâm đặt ở da dẻ.

Trong quá trình tu luyện, làn da biến hóa lớn nhất, nhưng cả cơ thể cũng sẽ theo đó mạnh lên, chỉ là không biến hóa rõ rệt bằng làn da mà thôi. "Không biết Trương Long là Luyện Thể mấy trọng?" Chu Trần nghĩ đến Thanh Hà huyện Huyện úy Trương Long một đao giết chết ác hổ kia, dù chỉ là Luyện Thể nhất trọng cũng không phải người thường có thể đối phó.

Luyện Thể nhất trọng Luyện Bì cảnh, thông thường có nghìn cân sức mạnh, da như da trâu, người thường trước mặt hắn căn bản không cùng một đẳng cấp. "Tiễn thuật của ta chưa đạt tới hóa cảnh, không thể tự mình tu luyện Nghệ Tiễn thuật, tạm thời chỉ có thể dựa vào tăng điểm!" Chu Trần lấy ra hỏa chiết tử, đốt Nghệ Tiễn thuật thành tro, sau đó mang đôi giày rách của Tào lão đầu ra ngoài đốt bỏ.

Đạo lý "hoài bích kỳ tội" Chu Trần hiểu rất rõ.

Tào lão đầu chưa bao giờ nói cho hắn về võ giả cũng như việc lão

có Nghệ Tiễn thuật, hẳn cũng là vì nguyên nhân này.

Với thiên phú nguyên bản của Chu Trần, không thể luyện tiễn thuật đến hóa cảnh, Tào lão đầu dù có đưa Nghệ Tiễn thuật cũng vô dụng, chỉ làm tăng thêm nguy hiểm.

Xử lý xong đôi giày rách, Chu Trần xách tiểu hồ ly ra vuốt đầu nó.

Khoảng nửa canh giờ sau.

Tần Hồng Ngọc đã nấu cơm xong. 【 Phong Nguyệt điểm +1 】 Chu Trần trực tiếp cộng vào Nghệ Tiễn thuật.

Ngay lập tức.

Ý thức của Chu Trần phảng phất như đang ở trong một khu rừng cầm cung tiễn lên, tiến vào trạng thái nhân tiễn hợp nhất, nhẹ nhàng thi triển các tư thế đoán thể của Nghệ Tiễn thuật.

Theo từng tư thế đoán thể được thi triển, khí huyết trong cơ thể Chu Trần sôi trào, làn da ẩn ẩn có cảm giác ngứa ngứa.

Sau một lượt, Chu Trần hồi thần, thực tế mới chỉ trôi qua một khoảnh khắc.

Chu Trần dư vị lại những tư thế đoán thể vừa rồi, cùng trạng thái nhân tiễn hợp nhất kia, giống như một miếng bọt biển khô khốc, tham lam hấp thu chất dinh dưỡng và nước bên trong.

Một lúc lâu sau.

Chu Trần thu hồi tâm tư, cả người tinh thần phấn chấn, sức mạnh cơ thể dường như đều tăng cường thêm một tia.

Tăng cường có lẽ là ảo giác, nhưng Chu Trần phát hiện tiễn thuật của mình thế mà từ tiểu thành nhảy vọt lên đại thành. "Ngọa tào!" Chu Trần trừng lớn mắt, không ngờ lại có thu hoạch thế này.

Nhưng nghĩ đến trạng thái nhân tiễn hợp nhất vừa trải qua, tiễn

thuật của hắn đột phi mãnh tiến cũng là lẽ thường tình. "Xem ra, cho dù ta không tăng điểm tiễn thuật, chỉ cần tăng điểm Nghệ Tiễn thuật, tiễn thuật của ta chẳng mấy chốc cũng sẽ đạt tới hóa cảnh!" Chu Trần tâm tình đại hảo, thế này là tiết kiệm được một khoản lớn điểm Phong Nguyệt rồi. "Trần ca nhi, ăn cơm thôi!" Tần Hồng Ngọc bưng bát xới cho Chu Trần một bát cơm trắng đầy ắp.

Chu Trần ngồi xuống, ăn ngốn nghiến.

Đôi mắt hơi đỏ của Tần Hồng Ngọc si si nhìn Chu Trần, cha nàng mất rồi, hiện giờ trên thế gian này chỉ còn mình Chu Trần là người thân.

Nhìn bộ dạng Chu Trần ăn cơm ngon lành, lòng nàng dâng lên chút ngọt ngào và hạnh phúc. "May quá, thiếp còn có Trần ca nhi!" "Sao vậy?

Mau ăn đi!" Chu Trần ngẩng đầu, gắp cho nàng một miếng thịt. "Vâng vâng!" Tần Hồng Ngọc cúi đầu nhỏ nhẹ ăn từng miếng một.

Ăn cơm xong.

Chu Trần cho tiểu hồ ly ăn, Tần Hồng Ngọc dọn dẹp trong bếp.

Cho ăn xong, Chu Trần đi vào bếp, từ phía sau ôm chầm lấy Tần Hồng Ngọc. "A, đừng nghịch!" Tần Hồng Ngọc lườm Chu Trần một cái, nhưng không ngờ Chu Trần trực tiếp bế nàng lên. "Đừng, thiếp còn chưa rửa xong mà!" "Còn rửa gì nữa, để 'nhật sau' rồi rửa cũng không muộn!" Chu Trần bế Tần Hồng Ngọc sải bước đi vào phòng.

Hiện tại hắn chỉ muốn kiếm tiền.

Không đúng.

Là kiếm điểm.

Nhật thăng nguyệt lạc, đấu chuyển tinh di.

Sau một đêm xuân tiêu, Tần Hồng Ngọc bị giày vò đến mềm nhũn như bùn, cảm giác cơ thể không còn là của mình nữa. "Trần ca nhi, hôm nay chàng đi săn sao?" Một đôi ngọc thủ thon dài của Tần Hồng Ngọc khẽ vuốt ve trên lồng ngực Chu Trần, thỉnh thoảng nắn nắn những múi cơ bắp đó, cảm thấy đặc biệt mê người.

Đừng tưởng chỉ có đàn ông mới háo sắc.

Phụ nữ cũng như vậy thôi. "Trong nhà còn ít thịt, đợi ăn hết ta mới đi!" Chu Trần hiện tại chỉ muốn tập trung tăng điểm công pháp.

Huống hồ đi săn cũng có tính nguy hiểm.

Thực lực của hắn tăng thêm một phân thì sẽ an toàn thêm một phân.

Tần Hồng Ngọc trải qua chuyện hôm qua, cũng không thúc giục Chu Trần đi săn.

Chỉ là Chu Trần không đi săn, ở nhà thì chỉ có hành hạ nàng thôi.

Nàng hiện tại cảm giác thật sự có chút không chịu nổi.

Lại ba ngày trôi qua.

Những con sói, thỏ và gà rừng Chu Trần săn trước đó đều đã ăn sạch, vì khẩu vị của Chu Trần ngày càng lớn.

Tần Hồng Ngọc gối đầu lên ngực Chu Trần, si mê ngắm nhìn những đường nét cơ bắp trên người hắn, tràn đầy mị lực nam tính mê người. "Trần ca nhi ngày càng cường tráng rồi..." Tần Hồng Ngọc mỹ mâu như nước, nhưng nghĩ đến lương thực dự trữ trong nhà, lại nhịn không được u oán nói: "Trần ca nhi, chàng còn không đi săn là chúng ta phải hít khí trời đấy!

Muối trong nhà cũng sắp hết rồi!" "Yên tâm, hôm nay ta đi ngay!" Chu Trần nắn nắn phần mềm mại trên người Tần Hồng Ngọc, cười

nói: "Ta sẽ săn một con heo rừng về cho nàng, để nàng ngày nào cũng có thịt ăn!" "Thiếp không cần ngày nào cũng có thịt ăn, chỉ cần Trần ca nhi bình an vô sự là tốt rồi!" Tần Hồng Ngọc lập tức ôm chặt lấy thân hình Chu Trần, giọng nghẹn ngào. "Nàng cứ yên tâm, ta làm sao nỡ bỏ nàng lại cho kẻ khác cơ chứ!" "Trần ca nhi, cả đời này thiếp chỉ cần một người đàn ông là chàng, trước đây thế, sau này cũng thế, bất kể xảy ra chuyện gì!" Tần Hồng Ngọc sắc mặt nghiêm lại, trịnh trọng nói.

Chu Trần nhìn vào mắt nàng, không nói gì.

Kiều khu của Tần Hồng Ngọc run lên, tưởng rằng Chu Trần không tin mình. "Trần ca nhi, thiếp...

ưm..." Nàng vừa định nói gì đó, Chu Trần đột nhiên cúi xuống hôn mạnh lên đôi môi nhỏ hồng nhuận của nàng.

Quá trưa.

Chu Trần rời giường, hắn mang theo cung tiễn và trang bị rời nhà, thắt lại thắt lưng, tâm tình sảng khoái, xuân phong đắc ý.

Ý thức quét qua bảng cá nhân. 【 Phong Nguyệt Bảo Giám 】【 Chủ nhân: Chu Trần 】【 Công pháp: Nghệ Tiễn thuật 】【 Cảnh giới: Luyện Thể nhất trọng Luyện Bì (88/1000) 】【 Thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ 】【 Kỹ năng: Tiễn thuật (Viên mãn 90/320), Truy tung (Đại thành 40/160), Cạm bẫy (Thông thạo 2/20), Đầu trịch (Thông thạo 18/20), Câu cá (Nhập môn 6/10)... 】【 Phong Nguyệt điểm: 15 】Trải qua ba ngày nỗ lực này, Chu Trần không chỉ tự mình lĩnh ngộ tiễn thuật đến viên mãn, cơ thể càng là mạnh lên không ít, sức mạnh đại tăng.

Hắn ước tính vung hai cánh tay lên, ít nhất cũng có ba bốn trăm cân sức mạnh. "Tăng điểm!" Chu Trần đem mười lăm điểm Phong Nguyệt mới nhận được toàn bộ cộng vào.

Ngay lập tức.

Ý thức của Chu Trần phảng phất một lần nữa đến một khu rừng, cả người tiến vào trạng thái nhân tiễn hợp nhất, thành thạo tu luyện tư thế đoán thể của Nghệ Tiễn thuật.

Hắn tu luyện hết lần này đến lần khác.

Đột nhiên.

Chu Trần cảm giác trong cơ thể sinh ra một luồng khí lưu, toàn bộ sức mạnh khắp người dường như sôi trào.

Chu Trần biết đây là khí huyết.

Hắn cuối cùng đã luyện ra khí huyết rồi.

Khí huyết du tẩu toàn thân, chủ yếu tập trung trên da, làn da nhất thời có cảm giác nóng ran và tê dại.

Chu Trần hồi thần, thực tế vẫn chỉ là một khoảnh khắc, nhưng hắn đã phát sinh biến hóa to lớn, luyện ra được khí huyết.

Hắn cảm giác toàn thân tràn đầy sức mạnh. "Đây chính là cảm giác luyện võ sao?" Chu Trần nắm chặt nắm đấm, mang theo vẻ mê say: "Thật là quá sướng!" Cảm giác này khiến người ta mê mẩn!

Còn dễ gây nghiện hơn cả phụ nữ! ... "Ta hiện tại ít nhất có năm trăm cân cự lực!" Chu Trần nhấc chiếc cung sừng trâu trong tay lên, khẽ kéo một cái đã thành hình trăng tròn, thân cung ẩn ẩn phát ra tiếng răng rắc không chịu nổi trọng tải. "Phải kiếm tiền đổi một cây cung tốt mới được!" Thực ra cây cung sừng trâu trong tay hắn không tồi, nhưng đó chỉ là đối với người thường, đối với võ giả thì không đủ dùng nữa.

Đặc biệt là võ công hắn tu luyện là Nghệ Tiễn thuật, cần một cây cung tốt mới có thể phát huy uy lực cực hạn.

Huống hồ đợi tiễn thuật của hắn nhập thần, không cần tăng điểm cũng có thể tự mình tu luyện.

Nhưng tu luyện Nghệ Tiễn thuật cần có cung tiễn phối hợp.

Một cây cung tốt đặc biệt quan trọng.

Thu lại cung tiễn, Chu Trần không vội đi lên hậu sơn mà dạo quanh trong thôn.

Thời gian này, đàn ông trong thôn đã sớm bắt đầu công việc một ngày.

Đa phần là đi đánh cá.

Cũng có người làm những việc khác.

Rất nhanh.

Chu Trần thấy hai tên lưu manh rỗi việc — Dã Cẩu và Nhị Ma Tử. "Trần ca nhi!" Khi Chu Trần thấy bọn hắn, Dã Cẩu và Nhị Ma Tử cũng thấy Chu Trần, vội vàng tiến lên gật đầu khom lưng chào hỏi.

Đòn dằn mặt mà Chu Trần thể hiện trước đó, bọn hắn hiện tại vẫn còn nhớ rõ. "Hôm nay ta chuẩn bị săn một con heo rừng, các ngươi có thời gian không, giúp ta khiêng một chút, lát nữa chia cho các ngươi ít thịt!" Chu Trần không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề.

Hôm qua dẫn bọn người Trương Long vào núi truy dấu ác hổ, hắn đã phát hiện tung tích heo rừng, với thuật truy tung của hắn chắc chắn có thể tìm thấy. "Có!

Tất nhiên là có!" "Trần ca nhi đã coi trọng anh em chúng tôi, dù không có thời gian cũng phải dành ra thời gian!" Dã Cẩu và Nhị Ma Tử nhất loạt đồng ý, bọn hắn đã từng chứng kiến bản lĩnh của Chu Trần.

Nếu thật sự săn được một con heo rừng mang về, đi trong thôn

cũng có mặt mũi.

Huống hồ đi săn heo rừng chẳng phải kích thích hơn lượn lờ trong thôn sao?

Lại còn có thịt mang về.

Tuy rằng có thể có chút rủi ro, nhưng bọn hắn không quan tâm chút rủi ro đó. "Tốt!" Chu Trần gật đầu, hai người về lấy trang bị rồi theo Chu Trần vào núi săn bắn. "Đó không phải Trần ca nhi sao?

Sao lại đi cùng hai tên Dã Cẩu thế kia?" "Nhìn bộ dạng là đi săn, trước đây Trần ca nhi chẳng phải toàn đi một mình sao?" "Trần ca nhi trước đó không phải săn được một con sói sao?

Có lẽ hắn phát hiện con mồi lớn nên mới cần người giúp đỡ!" Những người phụ nữ giặt đồ bên suối có chút kỳ quái nhìn mấy người Chu Trần, tỏ vẻ kinh ngạc.

Dã Cẩu vẻ mặt phấn khởi, nói: "Trần ca nhi, có phải chàng đã phát hiện ra hang ổ của heo rừng không?" "Cũng gần như vậy!" Chu Trần dẫn hai người vào trong núi.

Đột nhiên.

Chu Trần giơ tay bắn một mũi tên, Dã Cẩu và Nhị Ma Tử giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, cách đó mấy chục bước một con thỏ xám đã bị một tiễn bắn trúng chân sau.

Mũi tên xuyên qua chân sau cắm phập vào thân cây bên cạnh, con thỏ thảm thiết kêu la nhưng không cách nào thoát được, giống như miếng thịt trên thớt. "Tiễn pháp của Trần ca nhi thật là thần sầu!" Dã Cẩu và Nhị Ma Tử lập tức nịnh nọt, tuy rằng bọn hắn cảm thấy có khả năng là bắn chệch, tình cờ trúng chân thỏ, nhưng chắc chắn bọn hắn không thể nói như vậy.

Chu Trần không nói gì, Dã Cẩu nhanh nhẹn tiến lên nhặt thỏ và

mũi tên, trói chân thỏ lại rồi bỏ vào gùi.

Tiếp theo.

Chu Trần lại liên tiếp bắn trúng hai con thỏ, hai con gà rừng, thỏ đều trúng chân sau, gà rừng đều trúng cánh.

Lúc này.

Dã Cẩu và Nhị Ma Tử hoàn toàn tâm phục khẩu phục, ánh mắt tràn đầy sùng bái.

Tiễn pháp của Chu Trần thực sự là thần hồ kỳ thần.

Nói bắn chân sau thì sẽ không bắn trúng chân trước.

Nói bắn cánh thì sẽ không bắn trúng ngực.

Chu Trần phụ trách bắn, Dã Cẩu và Nhị Ma Tử phụ trách đi nhặt con mồi.

Chương 8

Chu Trần cảm thấy cũng không tệ.

Khoảng nửa canh giờ sau.

Chu Trần đến nơi hôm qua phát hiện tung tích heo rừng, lần theo dấu vết và mùi vị truy tìm, mất nửa canh giờ cuối cùng cũng tìm thấy heo rừng.

Trong thời gian đó.

Chu Trần cũng bắn được không ít thỏ, gà rừng và các loại con mồi nhỏ khác. "Trần ca nhi, có hai... không đúng, là một đàn heo rừng!" Dã Cẩu nhìn về phía trước, nơi một đàn heo rừng cũng đã phát hiện ra bọn hắn, đang hổ thị đam đam, hắn nuốt nước miếng một cái, chân tay bủn rủn.

Đây là một cặp heo rừng lớn một đực một cái, cùng bảy tám con heo rừng con to bằng cỡ chó đất.

Heo đực thể hình vạm vỡ, toàn thân bao phủ một lớp bùn đất như giáp trụ, hai chiếc răng nanh như đoản đao, chân sau cào đất, trợn mắt nhìn ba người Chu Trần phát ra những tiếng gầm gừ giận dữ!

Heo cái bảo vệ heo con phía sau, cũng nhìn chằm chằm ba người Chu Trần. "Hống!" Heo đực rống lên một tiếng, phát động cú tông mãnh liệt về phía Chu Trần, giống như một chiếc xe tăng quét ngang mọi thứ, tất cả vật cản phía trước đều sẽ bị đâm nát.

Khí thế không gì cản nổi này khiến Dã Cẩu và Nhị Ma Tử sợ đến mức run cầm cập.

Thực sự đối mặt với heo rừng mới hiểu được sự đáng sợ của nó.

Hưu!

Hưu!

Chu Trần giương cung lắp tên, động tác liền mạch, hai tên cùng bắn, nháy mắt cắm ngập vào hai mắt heo đực, đâm sâu vào trong đầu lâu. "Hống!" Heo đực thảm thiết gào lên, do quán tính vẫn còn lao về phía trước.

Heo cái theo sát phía sau, cũng phát động tấn công.

Chu Trần tương tự bắn hai mũi tên, ghim vào hai mắt heo cái.

Tuy rằng trúng hai mũi tên, nhưng bất kể heo đực hay heo cái đều không lập tức chết ngay, chúng ngã gục xuống đất rồi vùng vẫy bò dậy.

Nhưng mắt chúng đã mù, mới chạy được vài bước đã đâm sầm vào đại thụ.

Chu Trần biết chúng chết chắc rồi.

Thấy lũ heo con bắt đầu chạy tán loạn, Chu Trần ném ra từng viên đá.

Tốc độ tay cực nhanh của Lôi Quang Như Ý Thủ và sức mạnh cường đại khiến Chu Trần ném đá còn nhanh hơn bắn tên, nháy mắt đã ném ra mấy chục viên đá.

Những viên đá này đập vào chân, vào đầu heo con.

Lũ heo con đang chạy trốn chưa kịp chạy quá vài mét đã bị đánh ngã toàn bộ, có con chết tại chỗ, có con bị đánh ngất đi.

Tóm lại, cả gia đình heo rừng đều bị Chu Trần diệt môn!

Dã Cẩu và Nhị Ma Tử há hốc mồm, mục trừng khẩu ngốc.

Thật sự là quá tàn bạo!

Chiêu ném đá và xạ thuật này giản trực là vô địch rồi! "Trần ca

nhi, chàng thật là thần tiên, làm sao chàng luyện thành được vậy?" Dã Cẩu và Nhị Ma Tử cứng nhắc quay đầu lại, ánh mắt rực lửa, nếu bọn hắn mà biết chiêu ném đá và xạ thuật này, sau này chẳng phải có thể đi ngang trong vùng sao. "Không có gì khác, chỉ là quen tay thôi!" Chu Trần nhàn nhạt ra vẻ: "Bắn nhiều là được!" Hai con heo rừng lớn đã nằm rạp trên đất, cơ thể không ngừng co giật.

Chu Trần tiến lên kiểm tra bảy con heo con, có bốn con còn sống, Chu Trần trói chân chúng lại, bỏ vào gùi!

Dã Cẩu và Nhị Ma Tử tiến lên giúp đỡ, chỉ là nhìn hai con heo rừng lớn, họ bối rối hỏi: "Trần ca nhi, cái này làm sao mang về?" "Các ngươi khiêng một con là được rồi." Chu Trần nhìn hai con heo rừng lớn, heo đực đại khái gần bốn trăm cân, heo cái đại khái hơn hai trăm cân, lại nói: "Các ngươi khiêng con heo cái này đi!" Dã Cẩu và Nhị Ma Tử gật đầu, con heo đực kia hai người bọn hắn cũng rất khó khiêng đi, huống hồ đây còn là đường núi càng khó đi hơn.

Chỉ là con heo đực này tính sao?

Không đợi bọn hắn hỏi, Chu Trần túm lấy hai chân sau của heo đực, trực tiếp vác lên vai. "Ngọa tào!" Dã Cẩu và Nhị Ma Tử há hốc mồm, đây là thiên sinh thần lực, hay là đã luyện võ rồi? "Trần...

Trần ca nhi, chàng luyện thành võ công rồi sao?" Dã Cẩu nuốt nước miếng, chấn kinh hỏi. "Chưa có, chỉ là sức lực hơi lớn một chút mà thôi!" Chu Trần nhàn nhạt nói.

Dã Cẩu: "..." Nhị Ma Tử: "..." Sức lực này của chàng mà bảo là hơi lớn sao!

Phải biết rằng Chu Trần còn đang cõng heo con nữa đấy, lũ heo con đó mỗi con cũng nặng mười mấy hai mươi cân. "Mau đi thôi!" Chu Trần thúc giục. "Được!" Hai người vội vàng khiêng heo cái, đeo thỏ và gà rừng theo sau Chu Trần, chẳng mấy chốc đã mệt đứt hơi,

mặt đỏ như gấc.

Bọn hắn nhìn bóng lưng cao lớn như núi của Chu Trần đang vác heo lớn cõng heo nhỏ phía trước, trong mắt càng thêm kính sợ. "Nhất định phải ôm chặt đùi của Trần ca nhi!" Hơn một canh giờ sau.

Hai người khiêng heo rừng hồng hộc theo sau Chu Trần về đến trong thôn.

Vừa về đến thôn.

Cái lưng còng của bọn hắn lập tức thẳng băng, ngẩng cao đầu, mũi hếch lên trời, vẻ mặt đầy kiêu ngạo. "Trời ạ, Trần ca nhi săn được hai con heo rừng!" Theo từng tiếng kinh hô, không ít người trong thôn lập tức bị kinh động, phân phân chạy ra xem náo nhiệt. "Chu nương tử, nam nhân nhà nàng săn được heo rừng kìa!" ...

Trong thôn náo nhiệt hẳn lên.

Heo rừng vô cùng hung dữ, tính tình bạo táo, thường đi theo đàn, rất khó săn giết.

Thỉnh thoảng săn được một con đã là may mắn.

Một lần săn được hai con, đó thực sự là quá giỏi.

Lúc này đã là buổi chiều, rất nhiều người đi đánh cá đã trở về, phân phân vây quanh xem náo nhiệt. "Trần ca nhi giỏi quá!" "Phải đó, một con heo rừng lớn như vậy mà một mình hắn vác về được!

Thân thủ này quá cường tráng rồi!" "Chứ còn gì nữa!

Ngươi nhìn Chu nương tử mỗi ngày hồng quang đầy mặt, là biết thân thủ Trần ca nhi cường tráng thế nào rồi!" "Dã Cẩu và Nhị Ma Tử hai người khiêng một con heo cái mà mệt đến đỏ mặt tía tai, đúng là không có so sánh thì không có đau thương!" "Đâu chỉ có vậy, ngươi nhìn vết thương của hai con heo rừng kìa, ngoại trừ mắt ra không có

vết thương nào khác, nghĩa là Trần ca nhi bốn mũi tên đều trúng mắt, không trượt phát nào, tiễn thuật này thật là thần sầu!" "Bách bộ xuyên dương chính là dùng để hình dung tiễn thuật này của Trần ca nhi đấy!" "Chu nương tử thật là 'tính' phúc!" "Mau nhìn kìa, Chu nương tử tới rồi!" Tần Hồng Ngọc hớt hải chạy tới, thấy Chu Trần vác một con heo rừng lớn, vừa kinh vừa hỷ, không ngờ Chu Trần thực sự săn được heo rừng.

Lại còn là hai con.

Đặc biệt là Chu Trần một mình vác một con heo rừng lớn, hình ảnh uy vũ hùng tráng bất động như sơn kia khiến đôi chân Tần Hồng Ngọc khẽ khép lại, lòng nàng như có mật ngọt tuôn trào.

Phụ nữ đều ngưỡng mộ kẻ mạnh.

Ai mà chẳng hy vọng nam nhân nhà mình lợi hại?

Nam nhân lợi hại, người khác đều không dám bắt nạt ngươi! "Trần ca nhi!" Tần Hồng Ngọc vội vàng đi tới bên cạnh Chu Trần, ánh mắt như muốn chảy ra nước, vẻ sùng bái khuynh mộ hiện rõ trên nét mặt. "Chào tẩu tử!" Dã Cẩu và Nhị Ma Tử vội vàng chào một tiếng. "Hồng Ngọc, ta đi bán hai con heo rừng này trước đã!" Chu Trần dẫn Dã Cẩu và Nhị Ma Tử khiêng heo rừng thẳng tiến đến tiệm lương thực, đây là một chi nhánh của thương hội.

Không chỉ kinh doanh lương thực mà còn mua bán các thứ khác.

Chưởng quỹ nghe thấy động tĩnh bên ngoài, dẫn hai tên tiểu nhị đi ra.

Khi thấy con heo rừng lớn Chu Trần đang vác, ngay cả lão cũng thầm chấn kinh.

Lão không kinh ngạc vì heo rừng, mà kinh ngạc vì sức lực của Chu Trần. "Trần ca nhi khá lắm!" Triệu chưởng quỹ nhận ra Chu

Trần, trước đây Tào lão đầu thường dẫn Chu Trần đến đây bán đồ săn và mua lương thực cùng nhu yếu phẩm. "Triệu chưởng quỹ, tôi bán hai con heo rừng này!" Chu Trần đặt heo rừng xuống, sau đó xách con heo cái mà Dã Cẩu và Nhị Ma Tử đang khiêng đặt cùng một chỗ, nói với Triệu Nguyên. "Trần ca nhi, ngươi cũng là khách quen rồi, hai con heo rừng này cộng lại đại khái khoảng sáu trăm cân, ta cho ngươi một cái giá thực tế, giá chót là mười lượng bạc, ngươi thấy thế nào?" Triệu Nguyên quan sát hai con heo rừng, nhìn vết thương trên đó, tiễn thuật của Chu Trần hiển nhiên đã giỏi hơn thầy, vượt xa Tào lão đầu.

Hơn nữa sức lực Chu Trần không nhỏ, hoặc là thiên sinh thần lực, hoặc là đã luyện được vài chiêu công phu, ở trong thôn này cũng tính là một nhân vật.

Sau này chắc chắn có thể săn được không ít con mồi. "Được, Triệu chưởng quỹ sảng khoái!" Chu Trần mỉm cười, không mặc cả.

Giá này cũng tạm ổn.

Thịt heo bình thường hai mươi văn một cân, sáu trăm cân thịt heo cũng được mười hai lượng bạc.

Hai con heo rừng này của hắn vẫn chưa làm thịt.

Tuy nhiên thịt heo rừng đắt hơn thịt heo thường một chút, nếu là heo rừng đã thành tinh thì giá còn đắt hơn nhiều.

Vì đó đã là thịt yêu thú rồi.

Giống như con ác hổ thành tinh Trương Long giết hôm qua, nếu mang ra bán, ít nhất cũng từ một trăm lượng bạc trở lên.

Bán xong heo rừng, Chu Trần lại mua hai mươi cân muối ăn và các nhu yếu phẩm khác.

Muối ăn không đắt, mười văn tiền một cân.

Cộng thêm các nhu yếu phẩm khác cũng tiêu chưa đến một lượng bạc.

Nhưng một lượng bạc cũng không phải là ít.

Tần Hồng Ngọc vừa xót tiền vừa hớn hở ôm đồ đã mua cùng Chu Trần về nhà.

Dã Cẩu và Nhị Ma Tử xách gà rừng, thỏ rừng đi phía sau.

Về đến nhà.

Chu Trần lấy ra hai con heo con đã chết, hai con thỏ và hai con gà rừng chia cho Dã Cẩu và Nhị Ma Tử: "Hôm nay vất vả cho các ngươi rồi!" "Trần ca nhi nói gì thế, chút việc nhỏ này có đáng gì, sau này có việc gì Trần ca nhi cứ việc phân phó, gọi là có mặt ngay!" Dã Cẩu và Nhị Ma Tử vỗ ngực bôm bốp, dõng dạc nói. "Được, các ngươi về nghỉ ngơi đi!" Chu Trần đuổi bọn hắn đi.

Hai người cũng biết ý, vui vẻ xách heo, thỏ và gà rời đi.

Ra khỏi cửa, hai người còn cố ý đi đường vòng quanh thôn một vòng, khiến mọi người một trận ghen tị. "Thoải mái!" Dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, hai người vốn đã mệt như chó cuối cùng cũng về đến nhà mình, xử lý con mồi kiếm được.

Chu Trần và Tần Hồng Ngọc cũng đang xử lý.

Bốn con heo con còn sống, Chu Trần tạm thời không động đến, nuôi chúng để được ăn thịt tươi. "Tối nay ăn heo sữa quay!" Con heo con đã chết còn lại được xử lý sạch sẽ đưa cho Tần Hồng Ngọc mang vào bếp làm, Chu Trần tiếp tục xử lý các con thỏ và gà rừng khác.

Thỏ rừng lột da, mổ bụng.

Gà rừng nhổ lông, mổ bụng.

Sau đó xát muối, treo lên phơi.

Làm xong mọi việc, Chu Trần lại xách tiểu hồ ly ra vuốt ve.

Tiểu hồ ly dường như đã quen hơi người.

Vẻ mặt hưởng thụ nằm trên đùi Chu Trần, Chu Trần xoa xoa cái đầu lông xù của nó, cười nói: "Thấy mày ngoan thế này, tối nay không nhốt mày vào lồng nữa!" Chu Trần cũng muốn xem xem con tiểu hỏa này có bỏ trốn không.

Dù có trốn cũng không sao. 【 Phong Nguyệt điểm +1 】 Vuốt ve tiểu hồ ly một lúc, Tần Hồng Ngọc cũng đã nấu xong cơm.

Một chậu heo sữa quay, một bát lớn lòng gà xào.

Tần Hồng Ngọc xới cho Chu Trần một bát cơm đầy ắp. "Trần ca nhi, chàng bây giờ ngày càng giống thùng cơm rồi đấy!" Tần Hồng Ngọc trêu chọc. "Ta không ăn nhiều một chút thì sao tăng sức lực được?" Chu Trần mỉm cười, ánh mắt đảo qua người Tần Hồng Ngọc một vòng: "Không có sức lực thì sao làm nàng no được?" Tần Hồng Ngọc đỏ mặt, gắp một miếng thịt mỡ lớn nhét vào miệng Chu Trần: "Nhiều thịt thế này vẫn không chặn được miệng chàng!" "Phải là của nàng mới được!" "Nói gì thế không biết!" Hai người ăn no nê, thân tâm đều vui vẻ.

Đặc biệt là Tần Hồng Ngọc, thấy Chu Trần hôm nay săn được hai con heo rừng, kiếm được mười lượng bạc, suýt nữa thì hạnh phúc đến ngất đi. "Ăn xong phải vận động nhiều vào!" Chu Trần bế thốc Tần Hồng Ngọc lên, sải bước tiến về phía phòng ngủ. "Ấy, tiểu hồ ly vẫn chưa nhốt mà!" "Kệ nó!" "Tắt đèn!" "Không cần, chúng ta không thiếu chút tiền dầu đó!" "Đồ xấu xa!" "A, chỗ đó...

đừng..." ...

Liên tục mười ngày, Chu Trần đều không ra khỏi cửa.

Tiểu hồ ly cũng đã thuần, không chạy mất.

Dã Cẩu, Nhị Ma Tử và các thợ săn khác muốn đi săn cùng, Chu Trần đều không đồng ý, cả ngày rúc ở nhà dày vò vợ.

Lúc này mọi người đều nhìn ra rồi.

Chu Trần là người có bản lĩnh, nhưng lại lười.

Mỗi lần săn xong là về nhà hành hạ vợ, chỉ đợi đến khi hàng dự trữ trong nhà ăn hết mới chịu ra ngoài đi săn.

Lại qua hai ngày, vì khẩu vị Chu Trần ngày càng lớn, thịt dự trữ trong nhà đã gần hết, Chu Trần bắt buộc phải đi săn.

Lần này Chu Trần dẫn theo Dã Cẩu, Nhị Ma Tử và hai thợ săn khác.

Hắn tìm thấy một đàn hươu sao, liên tiếp bắn chết bốn con hươu sao to khỏe nhất, mỗi con nặng hơn hai trăm cân.

Một mình hắn vác hai con, hai con còn lại do bốn người kia khiêng.

Sau khi về thôn.

Chu Trần cắt lấy lộc nhung, lấy một con chia cho bốn người bọn Dã Cẩu, hai con còn lại cùng toàn bộ lộc nhung đều bán sạch, hắn giữ lại một con để ăn.

Hươu đắt hơn heo rừng, đặc biệt là lộc nhung, Chu Trần lại bán được mười lăm lượng bạc.

Về nhà xong, Chu Trần tiếp tục ở lì trong nhà dày vò vợ.

Tần Hồng Ngọc đối với việc này cũng rất mãn nguyện, chỉ có điều hơi chịu không thấu.

Nàng cảm giác Chu Trần không chỉ cường tráng hơn, mà những chỗ khác cũng lớn hơn rất nhiều.

Chu Trần vốn mười tám tuổi, nhưng nàng cảm giác hắn đã trưởng thành như hai mươi hai tuổi rồi. "Trần ca nhi, không phải chàng lén dùng Lôi Quang Như Ý Thủ tự mát-xa cho mình đấy chứ?" "Nói bậy!

Ta mới mười tám tuổi, đang tuổi ăn tuổi lớn, đây là dậy thì lần hai bình thường thôi!" Chu Trần nghĩa chính nghiêm từ, mà điều hắn nói cũng là thật.

Chu Trần tuy mười mấy ngày mới đi săn một lần, nhưng lần nào cũng thắng lợi trở về.

Hiện giờ tiền tiết kiệm trong nhà đã vượt quá hai mươi lượng bạc.

Chính xác là hai mươi bốn lượng.

Ở trong thôn cũng tính là giàu có rồi.

Chương 9

Chu Trần đang đợi, đợi hắn đột phá sẽ đi Thanh Hà thành một chuyến.

Thứ nhất là trong thành mới có cung tốt.

Thứ hai là hắn cũng muốn tìm hiểu thêm tin tức về thế giới này.

Phải vào thành mới được.

Dân quê tin tức phong tỏa, không biết nhiều về thế giới bên ngoài, rất nhiều khi chết cũng không biết vì sao mà chết.

Thoáng cái lại là hai mươi ngày trôi qua.

Trong thời gian đó Chu Trần lại đi săn một lần, vẫn là hươu sao, lại kiếm được mười lăm lượng bạc.

Thời tiết dần lạnh, trên cỏ cây bên đường ngưng kết một lớp sương trắng.

Trong căn phòng ấm áp.

Chu Trần nhìn Tần Hồng Ngọc đang nằm trong vòng tay mình ngủ say, trên khuôn mặt hồng nhuận vẫn còn vương vài vệt lệ của sự hạnh phúc.

Hắn không làm phiền nàng, lặng lẽ rời giường, ánh mắt tràn đầy hưng phấn và kỳ vọng. 【 Phong Nguyệt Bảo Giám 】【 Chủ nhân: Chu Trần 】【 Công pháp: Nghệ Tiễn thuật 】【 Cảnh giới: Luyện Thể nhất trọng Luyện Bì (993/1000) 】【 Thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ 】【 Kỹ năng: Tiễn thuật (Xuất thần nhập hóa), Truy tung (Đại thành 40/160), Đầu trịch (Đại thành 8/160), Cạm bẫy (Thông thạo 2/20), Câu cá (Nhập môn 6/10)... 】【 Phong Nguyệt điểm: 14 】"Một tháng rồi, cuối cùng cũng có thể thực sự bước vào

hàng ngũ võ giả!" Kiềm chế sự hưng phấn, Chu Trần trong lòng kích động gào thét: "Tăng điểm!" ...

"Cộng điểm!" Với mười bốn điểm Phong Nguyệt tiêu hao, Chu Trần phảng phất như đã tu luyện suốt mấy tháng ròng, mỗi ngày mồ hôi rơi như mưa, không biết mệt mỏi, hết lần này tới lần khác khổ luyện Nghệ Tiễn Thuật Đoán Thể Thế.

Cuối cùng, hoàng thiên không phụ lòng người, hắn đã đột phá.

Khí huyết cường đại sôi trào trong cơ thể, giống như những con thủy xà điên cuồng luồn lách.

Nhiệt độ cơ thể hắn tăng cao đột ngột, đặc biệt là làn da toàn thân tựa như bị bàn ủi nung đỏ áp vào, lại giống như có ngàn vạn con kiến đang bò, vừa đau vừa ngứa.

May mắn là thời gian diễn ra rất ngắn, chỉ trong vài hơi thở.

Toàn thân Chu Trần trở nên ấm áp dễ chịu, mọi đau đớn và ngứa ngáy đều tan biến, phảng phất như trở về thời kỳ bào thai trong bụng mẹ, hồi lô trọng tạo, sảng khoái không sao tả xiết.

Cả người hắn dâng trào sức mạnh, dường như có khí lực dùng mãi không hết!

"Luyện Thể nhất trọng, Luyện Bì đã thành!" Ánh mắt Chu Trần lộ rõ vẻ kích động, hắn thở ra một ngụm trọc khí dài, ngưng tụ không tan, bắn ra xa ba thước như một mũi lợi tiễn.

Hắn rút đoản đao ra, rạch nhẹ một nhát trong lòng bàn tay, cảm giác như đang cắt lên một miếng da trâu kiên nhận, lại giống như lướt qua lớp vảy cá trơn nhẵn, rất khó cắt ra.

Chu Trần dần tăng thêm lực đạo, làn da kiên nhận và đầy đàn tính bị lưỡi đao cứa xuống tạo thành một vết lõm, nhưng vẫn không hề rách da.

"Tê!

Với phòng ngự này của ta, người bình thường dù cầm lợi khí cũng khó lòng làm ta bị thương, đây chính là võ giả sao?

Thật sự quá mạnh!" Khoảnh khắc này Chu Trần chân chính cảm nhận được khoảng cách giữa võ giả và người phàm, đơn giản giống như hai loài sinh vật khác nhau, không thể vơ đũa cả nắm.

Không chỉ phòng ngự, mà sức mạnh cũng tăng vọt một đoạn dài.

Chu Trần nắm chặt nắm đấm, ít nhất cũng có ngàn cân chi lực.

Nghệ Tiễn Thuật hắn tu luyện tuy không thiên về sức mạnh, nhưng vốn là thượng thừa võ công, so với trung hạ thừa chắc chắn mạnh hơn không ít.

Chu Trần giơ hai tay lên, với nhãn lực nhạy bén, hắn cảm nhận được hai cánh tay và mười ngón tay dường như càng thêm thon dài có lực.

Võ giả tu luyện nhục thân, theo tiến độ tu luyện mà hình thể cũng bị ảnh hưởng.

Ví như kẻ tu luyện võ công thiên hướng sức mạnh đa phần sẽ lưng hổ vai gấu, khôi ngô hùng tráng.

Còn Nghệ Tiễn Thuật của hắn, theo giới thiệu, sau khi hoàn thành Luyện Thể, cả người sẽ thoát thai hoán cốt, lột xác thành Hậu Thiên Tiễn Linh Thể, tay vượn eo ong, thân hình thon dài dẻo dai, đặc biệt là cánh tay và vùng eo bụng.

Chu Trần cảm nhận sức mạnh bản thân, vô cùng mãn nguyện.

Hắn liếc nhìn bảng giao diện cá nhân.

Ô cảnh giới đã có sự thay đổi: 【 Cảnh giới: Luyện Thể nhị trọng Luyện Nhục (7/2000) 】 "Hai ngàn điểm Phong Nguyệt sao?

Cũng chỉ khoảng hơn hai tháng công phu thôi!" Thời gian này là dựa trên một mình Tần Hồng Ngọc.

Chu Trần dự định ngày mai sẽ tới Thanh Hà Thành một chuyến.

Ngoài việc mua cung và thám thính tin tức, hắn nghe nói Tuyết Nguyệt Phường nổi danh trong thành "nước rất sâu", hắn chuẩn bị vào đó xem thử nước sâu cỡ nào, thuận tiện thăm dò xem có cách nào đoạt được điểm Phong Nguyệt nhanh hơn không.

"Luyện Nhục..." Thu hồi suy nghĩ, ánh mắt Chu Trần dừng lại ở Luyện Thể nhị trọng.

Tầng Luyện Nhục này tăng trưởng sức mạnh nhiều nhất.

Thông thường khi Luyện Nhục thành công, có thể lực bạt vạn cân, phòng ngự cũng tăng cao đáng kể.

Dưới nhãn quang hiện tại của Chu Trần, Trương Long phỏng chừng đang ở Luyện Nhục cảnh, trước đó đám bộ khoái nói y sắp đột phá, nếu đột phá thì chắc chắn là Luyện Thể tam trọng.

Đương nhiên, Luyện Thể cảnh rất khó phán đoán chính xác từ vẻ ngoài, chỉ có thể quan sát hình thể và tinh khí thần để đoán đại khái.

"Tu vi mạnh lên, tiêu hao cũng lớn hơn!" Theo tu vi đột phá, cộng thêm việc "lao động" vất vả suốt đêm, bụng Chu Trần đã kêu lên ùng ục, đói đến mức dán cả vào lưng.

Tần Hồng Ngọc vẫn chưa thức giấc, Chu Trần không làm nàng tỉnh, tự mình xuống bếp nấu cơm.

Có lẽ vì đói, hoặc vì ngửi thấy mùi thịt thơm, Tần Hồng Ngọc u u tỉnh lại, vội vàng rời giường, chỉ là toàn thân vẫn còn chua nhuyễn vô lực.

Nhìn chiếc giường lộn xộn, nàng đỏ mặt, vội vã thu dọn chăn nệm

để lát nữa mang đi giặt giũ.

Sau khi thu dọn đơn giản, Tần Hồng Ngọc đi vào bếp, thấy Chu Trần đang bận rộn, nàng áy náy nói: "Trần ca nhi, sao chàng không gọi thiếp dậy nấu?" Nói đoạn, nàng đã đón lấy công việc từ tay Chu Trần.

"Nấu cái gì?" Chu Trần liếc nhìn nơi căng đầy trước ngực nàng, vẻ mặt đầy ý trêu chọc.

"Nấu cơm chứ gì..." Tần Hồng Ngọc nói xong, cảm nhận được ánh mắt của hắn, đâu còn không hiểu thâm ý trong lời nói: "Đồ xấu xa, suốt ngày chỉ biết 'nấu' thôi!" "Vậy sau này ta không 'nấu' nữa nhé?" "Chàng dám!" Tần Hồng Ngọc đỏ bừng mặt, xấu hổ mắng khéo: "Chàng mau ra ngoài đi!" Chu Trần vòng tay ôm lấy nàng từ phía sau, cười xấu xa: "Không sao, nàng cứ nấu của nàng, chúng ta nước sông không phạm nước giếng!" Tần Hồng Ngọc: "..." Nửa canh giờ sau, dưới sự nỗ lực của cả hai, cơm canh cuối cùng cũng xong xuôi. 【 Phong Nguyệt điểm +1 】 "Đồ tồi!" Tần Hồng Ngọc liếc xéo hắn một cái: "Mau đi rửa tay rồi ăn cơm!" "Tuân lệnh!" Chu Trần cũng không chậm trễ, hắn đã đói lả từ lâu.

Hắn ra bồn rửa mặt, vẩy ráo nước trên tay, dùng khăn lau khô rồi ngồi vào bàn.

Tần Hồng Ngọc đã xới cơm sẵn cho hắn.

Cả hai đều ăn rất ngon lành, nàng cũng đói rồi, dù đã dùng qua chút "dinh dưỡng khoái sạn" nhưng căn bản không cầm cự được lâu, huống hồ nàng tiêu hao cũng không ít.

"Ngày mai ta định vào thành một chuyến, đổi một cây cung tốt, nàng có cần mua gì không, nói ta mua về luôn?" Chu Trần vừa gặm một miếng chân lộc vừa nói.

"Thiếp chẳng có gì cần mua, hay là Trần ca nhi mua xấp vải về đi,

thiếp may cho chàng bộ quần áo mới!" Tần Hồng Ngọc không muốn tốn tiền, nghĩ ngợi rồi nói.

"Được, lúc đó nàng cũng tự may cho mình vài bộ!" Chu Trần mỉm cười, hắn cũng không cần nàng phải làm việc nặng nhọc gì, thỉnh thoảng hắn vắng nhà, nàng may vá cũng có thể giết thời gian.

Ngày hôm sau, trời vừa hửng sáng Chu Trần đã rời giường.

Dù luyến tiếc ổ chăn ấm áp cùng nàng, hắn vẫn dùng ý chí mạnh mẽ để rời đi.

Tần Hồng Ngọc vốn định dậy sớm nấu cơm cho hắn, nhưng dưới sự giày vò của Chu Trần, giờ nàng vẫn còn đang chìm trong giấc nồng, nói gì đến chuyện dậy sớm.

Chu Trần lười nấu nướng, tắm rửa qua loa, thay một bộ y phục tươm tất, mang theo đoản đao rồi nhẹ nhàng xuất phát.

Đại Hà Thôn cách Thanh Hà Thành không xa, chỉ khoảng mười dặm đường.

Chu Trần dù chưa học khinh công nhưng cước lực rất nhanh, chỉ mất hơn nửa canh giờ đã tới nơi.

Thanh Hà Thành xây dựng ven sông Khánh Hà, giao thông thủy lợi thuận tiện, sản vật phong phú, thành tuy không lớn nhưng vô cùng phồn hoa.

Chu Trần đóng hai văn tiền phí vào thành, lúc này tuy còn sớm nhưng trong thành đã tấp nập.

Hai bên đường các sạp hàng bày bán đủ loại đồ chơi, bánh nướng, kẹo hồ lô, bao tử màn thầu, rượu, và rất nhiều sạp cá.

Đại Hà Thôn và Thanh Hà Thành đều sát sông Khánh Hà, nơi nối liền với Vân Mộng Trạch rộng tám trăm dặm, nên ngư nghiệp rất phát

triển.

Chu Trần ăn một tô mì thịt bò lớn, không vội đi mua cung mà thong thả dạo quanh, cảm nhận phong thổ nhân tình.

Không lâu sau, hắn nhìn thấy một tòa các lâu trang trí hào hoa, bên trên đề ba chữ lớn 【 Tuyết Nguyệt Phường 】.

Ở kiếp trước, thanh lâu kỹ viện thường hoạt động về chiều tối, ban đêm các cô nương mới ra tiếp khách.

Nhưng ở đây có chút khác biệt.

Theo ký ức đời này, lão Tào thường xuyên tới đây vào ban ngày, có khi ở lại cả đêm, hôm sau mới về, nhưng lão chưa bao giờ dắt hắn theo.

"Đã tới đây rồi, vào xem thử chút!" Chu Trần chẳng chút ngại ngùng, kiếp trước dù không làm nên đại sự gì nhưng hắn cũng thường xuyên bỏ tiền "cứu tế" các tỷ tỷ y phục mong manh bên đường.

Vì trời còn sớm, Tuyết Nguyệt Phường dù mở cửa nhưng khách không đông.

Hắn vừa bước vào, một tú bà tầm ba mươi tuổi, phong vận do tồn lập tức nghênh đón.

Thấy dáng vẻ trẻ trung tuấn lãng của Chu Trần, mắt mụ sáng lên.

"Ai nha, vị gia này lần đầu tới sao?" Trong lúc nói chuyện, một luồng hương thơm ập đến, mụ đã ôm lấy cánh tay Chu Trần, cười rạng rỡ đón hắn vào trong.

"Hửm?" Chu Trần chợt cảm ứng được một luồng khí tức quen thuộc, ngước mắt nhìn lên thì thấy Huyện úy Trương Long cùng ba tên bộ khoái đang từ trên lầu hai đi xuống.

Mấy tên bộ khoái đó chính là những kẻ từng đi bắt ác hổ, xem ra

là tâm phúc của Trương Long.

"Gia quen biết Trương Huyện úy sao?" Tú bà thấy vậy tò mò hỏi.

Trương Long ở Thanh Hà Huyện là nhân vật tầng trên.

"Trước đó Trương Huyện úy tới Đại Hà Thôn diệt hổ, ta có vinh hạnh dẫn đường, từng thấy qua hổ uy của ngài ấy!" Đang nói, Trương Long như cảm nhận được, nhìn về phía Chu Trần.

Thấy hắn, y hơi ngẩn người một chút, nhưng lập tức thu hồi ánh mắt, dẫn theo thủ hạ rời khỏi Tuyết Nguyệt Phường.

"Tiểu tử kia xem ra tiễn thuật cũng không tệ!" Trương Long đột ngột lên tiếng.

Khả năng truy tung của Chu Trần y đã thấy qua, giờ hắn có tiền tới đây, rõ ràng là nhờ săn bắn kiếm được không ít bạc.

"Đầu nhi đoán không sai, tiễn thuật của hắn thực sự lợi hại, gần đây hắn nổi danh ở Đại Hà Thôn lắm!" Triệu Hổ phụ họa: "Ngay sau khi chúng ta rời thôn, hắn đi săn được hai con lợn rừng, nghe nói chỉ dùng bốn mũi tên, mũi nào cũng cắm chuẩn xác vào mắt chúng!" "Sau đó còn săn được không ít hươu mai hoa, nghe nói sức hắn rất lớn, có thể một mình vác con lợn rừng bốn trăm cân xuống núi!" "Hắn chắc chắn đã học qua võ công, tạo nghệ không nông, gần đây chắc đã luyện ra khí huyết rồi!" Trương Long gật đầu, không hề ngạc nhiên.

Nhìn hình thể khí sắc của Chu Trần, y đã đoán ra phần nào.

"Đầu nhi định chiêu lãm hắn sao?" Triệu Hổ hỏi.

"Phải, thuật truy tung và tiễn thuật của hắn rất tốt, tuổi còn trẻ, dù không biết võ công thì cũng là thiên sinh thần lực, tiềm lực khá!" Trương Long không che giấu ý định.

Là Huyện úy, y cần chiêu mộ tâm phúc, đám Triệu Hổ tuy được

việc nhưng thiên phú bình thường.

"Vậy để ta đi gọi hắn!" "Khoan đã!" Trương Long đặt tay lên vai Triệu Hổ, thản nhiên nói: "Người ta lần đầu tới Tuyết Nguyệt Phường, ngươi vào phá hỏng chuyện tốt của người ta làm gì?" Triệu Hổ ngượng ngùng gãi mũi.

Lời tú bà lúc nãy y cũng nghe thấy, với nhãn lực của mụ, đã nói là lần đầu thì chắc chắn là lần đầu.

"Việc này không gấp!" Trương Long vừa đi vừa dặn: "Ngươi hãy âm thầm điều tra thông tin chi tiết về Chu Trần, đừng để ai biết." "Rõ, đầu nhi!" Triệu Hổ nghe vậy càng thêm hổ thẹn, hèn gì mình chỉ làm được thủ hạ.

Thật là không đủ trầm ổn.

Y chỉ nghe chút tin đồn đã định đi chiêu lãm ngay, đúng là nực cười.

Vạn nhất Chu Trần có vấn đề, chẳng phải là dẫn sói vào nhà sao?

Triệu Hổ nhận lệnh, vội vã rời đi.

Nhìn bóng lưng y, Trương Long thầm lắc đầu.

Đúng là đồ mãng phu!

Trương Long không khỏi nghĩ tới Chu Trần, lần tiếp xúc ngắn ngủi trước đó để lại ấn tượng khá tốt, làm việc cẩn thận, tiến thối có chừng mực.

Chuyện y giết ác hổ xong mà con quỷ tránh không xuất hiện, Chu Trần chắc chắn đã muốn hỏi từ lâu, nhưng vẫn nhịn đến khi xuống núi về thôn mới hỏi.

Rõ ràng là lo sợ y không vui sẽ tiện tay diệt khẩu, còn về tới thôn thì y sẽ có chút cố kỵ.

Không nghĩ nhiều nữa, Trương Long dẫn hai bộ khoái còn lại về huyện nha làm việc.

Trong Tuyết Nguyệt Phường.

Chu Trần sở hữu Lôi Quang Như Ý Thủ, diệu thủ hồi xuân, chỉ cần thi triển chút tiểu kế đã khiến Hồng tỷ hơn ba mươi tuổi đang kỳ sung sức phải tâm hoa nộ phóng. 【 Phong Nguyệt điểm +1 】 "Hồng tỷ, ta lần đầu tới, tỷ đừng có lừa ta, giờ ta cũng chẳng dư dả gì, tỷ phải giảm giá cho ta đấy..." Chu Trần nhìn Hồng tỷ cười nói: "Nay ta cũng chỉ còn chút thủ nghệ này, xem như cũng tạm được!" "Gia chẳng giống người mới tới lần đầu chút nào!" Hồng tỷ liếc xéo hắn một cái đầy tình tứ, tiểu tử này nhìn thì hiền lành nhưng tuyệt đối là kẻ lão luyện.

Dù là lần đầu tới đây, nhưng những nơi khác chắc chắn đi không ít.

Ngay cả hạng dày dạn kinh nghiệm như mụ, đối mặt với Chu Trần cũng chẳng có sức chống đỡ.

"Gia thật khéo làm ăn, vừa muốn đồ tốt lại muốn giá rẻ, thiên hạ đào đâu ra chuyện tốt thế?" Mụ nũng nịu. 【 Phong Nguyệt điểm +1 】 "Hồng tỷ nói sai rồi, thủ nghệ này của ta ít nhất cũng đáng giá mười lượng bạc, sao gọi là giá rẻ được?" Chu Trần mỉm cười đầy thâm ý.

"Được rồi, được rồi, ta để Diệu Đồng bồi ngài, chỉ thu ngài cái giá tượng trưng thôi, hai lượng bạc!" Hồng tỷ có chút chịu không nổi, vội vàng đáp ứng, gọi lớn: "Diệu Đồng, mau ra tiếp khách!" Tuyết Nguyệt Phường ban ngày đa số các cô nương đều nghỉ ngơi vì khách không đông, nhưng cũng có không ít khách thích đến vào giờ này.

Do đó nơi đây vẫn mở cửa, chỉ là không náo nhiệt bằng buổi tối.

Một lát sau, một nữ tử thanh lãnh tuyệt mỹ chậm rãi bước ra.

Nàng diện bộ trường quần vàng nhạt, làn da trắng ngần như mỡ đông, mịn màng như có thể phá vỡ chỉ bằng một cái thổi.

Mái tóc đen như thác đổ xõa sau lưng, thân hình linh lung uyển chuyển khiến người ta không khỏi xao động.

"Tốt lắm!" Chu Trần thu tay lại, hài lòng nói: "Hồng tỷ quả là người thực thà!" Nói đoạn, Chu Trần rút hai lượng bạc nhét vào khuôn ngực đầy đặn của Hồng tỷ.

"Tiểu xấu xa!" Hồng tỷ liếc hắn một cái, rồi khép chân vội vã chạy trốn.

Mụ phải về phòng thay quần áo.

Thủ pháp của Chu Trần quá lợi hại.

"Thiếp thân Diệu Đồng kiến quá gia, không biết gia xưng hô thế nào?" Nữ tử áo vàng đến trước mặt Chu Trần, nhẹ nhàng hành lễ, eo mềm như liễu, lông mày như núi xa, trong vẻ thanh lãnh toát ra một chút nhu nhược đáng yêu.

"Ta họ Liễu, tên Vĩnh!" Chu Trần nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của nàng đỡ dậy, sau đó không khách khí ôm lấy vòng eo thon nhỏ, mỉm cười.

Hắn đã bỏ ra hai lượng bạc, hôm nay phải gỡ vốn mới được.

Gỡ điểm Phong Nguyệt.

Chỉ riêng trên người Hồng tỷ, hắn đã kiếm được 5 điểm rồi.

Tốc độ khá nhanh, có lẽ vì Hồng tỷ là "người mới" mà hắn chưa từng chạm qua.

Hắn tràn đầy mong đợi.

“Thì ra là Liễu gia!” Diệu Đồng mỉm cười nhạt, tay đưa ra mời: “Liễu gia, mời bên này!” Chu Trần ôm nàng vào phòng, căn phòng bài trí tinh tế đạm nhã, hương thơm thoang thoảng quanh quẩn.

Diệu Đồng đỡ hắn ngồi xuống, rót rượu.

Chu Trần bưng ly rượu lên nhấp nhẹ một ngụm nhưng không nuốt, đi ra ngoài hắn phải hết sức cẩn thận. 【 Tráng Dương Tán: Có thể tạm thời kích phát sức sống nam giới, nâng cao trải nghiệm... 】 “Mẹ kiếp!” Chu Trần cạn lời, không ngờ lại bị hạ dược.

Nhưng nghĩ kỹ cũng bình thường, nhiều kẻ năng lực kém, Tuyết Nguyệt Phường bỏ chút “gia vị” vào rượu giúp khách hàng trải nghiệm tốt hơn, khả năng quay lại sẽ cao hơn.

“Trong rượu có dược?” Chu Trần nhổ ra, lạnh giọng hỏi.

“Gia minh giám, trong rượu quả thực có thêm chút bí dược phòng khuê, nhưng vô hại với thân thể, chỉ vì muốn gia vui vẻ hơn thôi, xin gia thứ tội!” Diệu Đồng hoảng sợ vội vàng tạ lỗi.

Tình huống này nàng cũng từng gặp qua, không phải chuyện gì lớn, nhiều khách quen đều biết rõ.

Nói rồi, nàng bưng ly rượu của Chu Trần lên, uống cạn phần còn lại.

Chương 10

"Thì ra là thế, quả thực không phải độc dược, nhưng ta không cần đến!" Sắc mặt Chu Trần dịu lại, nhưng trong lòng lại mừng rỡ như nở hoa.

Bởi hắn vừa phát hiện ra một năng lực mới của Phong Nguyệt Bảo Giám. 【 Phối phương Tráng Dương Tán: Ba kích thiên, nhục thung dung, dâm dương hoắc, xuyên đoạn, cẩu tích, cáp giới, tỏa dương, thố ti, hổ cốt, thanh dương thảo... 】 Phong Nguyệt Bảo Giám không chỉ có thể giám độc, mà còn phân tích được phối phương, thậm chí có thể dùng điểm Phong Nguyệt để cải tiến.

Nhưng mới chỉ thử một loại dược này, Chu Trần không dám khẳng định nó có thể nhận biết mọi loại độc hay không.

Dù sao cái tên Phong Nguyệt Bảo Giám nghe cũng chẳng chính kinh lắm, có lẽ chỉ nhận biết được các loại liên quan đến chuyện phong nguyệt thôi.

"Có lẽ mình có thể bán thuốc kiếm tiền..." Nhìn thấy khả năng cải tiến phối phương, tâm trí Chu Trần bắt đầu linh hoạt hẳn lên.

"Gia, bình rượu này không có dược, thiếp xin tự phạt ba ly để tạ lỗi với gia!" Diệu Đồng mang một bình rượu khác tới, dịu dàng nói.

"Phạt rượu thì thôi đi, ta phải tự mình 'phạt' nàng mới được!" Trước khi trời tối hắn còn phải về nhà, đâu có thời gian dây dưa.

Chu Trần bế thốc Diệu Đồng lên, ném nàng xuống giường.

Hơn nữa hắn phát hiện trong phòng này có rất nhiều "đạo cụ", phải nói người ở thế giới này cũng rất biết chơi.

Không biết dùng đạo cụ có được cộng thêm điểm Phong Nguyệt

không?

"Lát nữa phải thử từng cái một!" Tuy nhiên Chu Trần không quên mục đích quan trọng khi tới đây là thám thính tin tức.

Thanh lâu vốn là nơi thông tin linh thông nhất.

Những nữ tử này tiếp xúc với đủ hạng người, tin tức nắm bắt được nhiều hơn người thường rất nhiều.

Sau một hồi "nghiêm hình khảo đả", Diệu Đồng đôi mắt mọng nước, thân thể mềm nhũn, hơi thở yếu ớt.

Chu Trần bắt đầu hỏi: "Diệu Đồng, ta định tới Thanh Hà Thành làm ăn, không biết ở đây có gì cần lưu ý không, ví dụ như những ai không thể đắc tội?" Diệu Đồng khẽ rên một tiếng: "Ưm...

Gia hỏi đúng người rồi, Thanh Hà Thành có những ai, nô gia rõ nhất!" Đôi mắt đẹp của nàng như chứa nước, gương mặt đỏ bừng như con cá thiếu nước đang thở dốc, đôi môi đỏ hé mở, hơi thở thơm tho như lan.

Tuyết Nguyệt Phường thường tiếp đãi đủ hạng người, ai không thể đắc tội, ai là nhân vật nào, đó là bài học cơ bản của họ.

Nếu không lỡ đắc tội quý nhân thì khó mà bảo toàn mạng sống.

"Vậy nàng nói đi, nói hay ta sẽ thưởng thêm cho nàng!" Chu Trần nựng đôi má hồng nhuận của nàng, cúi đầu hôn mạnh lên bờ môi đỏ thắm, vô cùng hài lòng.

Đến thanh lâu thám thính tình báo quả không sai.

"Vâng!" Diệu Đồng cựa quậy thân hình mềm mại, tìm một vị trí thoải mái, đôi mắt long lanh nhìn Chu Trần, khẽ thốt: "Đầu tiên, thế lực tuyệt đối không thể đắc tội chính là quan phủ, như Huyện tôn Trần đại nhân, Huyện úy Trương đại nhân, đều là những người vạn

vạn không thể đụng vào!" "Phải!" Chu Trần gật đầu phụ họa.

"Ngoài quan phủ, Thanh Hà Thành mạnh nhất phải kể đến Tam đại gia tộc và Nhị đại bang phái." "Tam đại gia tộc là Tiêu gia, Lâm gia và Lý gia." "Nhị đại bang phái là phân đà Thanh Hà của Ngư Bang và phân đà Thanh Hà của Diêm Bang." "Ngư Bang và Diêm Bang đừng nói là ở Thanh Hà Thành nhỏ bé này, mà ngay cả ở cả Vân Mộng Phủ cũng là những đại bang hàng đầu, thế lực ngất trời..." Theo lời kể của nàng, Chu Trần đã nắm bắt được đại khái cục diện.

Thanh Hà Huyện trực thuộc Vân Mộng Phủ của Đại Càn Vương Triều.

Vân Mộng Phủ bao quát tám trăm dặm Vân Mộng Trạch.

Ngư Bang và Diêm Bang lừng lẫy đều đặt phân đà tại đây.

Có cây đại thụ chống lưng, các bang phái nhỏ khác tự nhiên không thể kháng cự, chỉ có thể phụ thuộc vào hai bang lớn này, ví như Hắc Hổ Bang hay Thần Đao Môn.

Còn Tiêu, Lâm, Lý tam gia đã định cư ở đây hàng trăm năm, rễ sâu khó lay.

"Gia, ngài hài lòng chứ?" Diệu Đồng nói đến khô cả cổ, cũng có thể là do "mất nước" quá nhiều.

"Hài lòng!" Chu Trần chu đáo bưng ly trà bên cạnh nhấp một ngụm, nhưng không nuốt mà cúi xuống mớm cho nàng.

"Vậy gia thưởng gì cho thiếp nào?" Nàng vòng tay qua cổ hắn, ánh mắt như tơ đầy mong đợi.

"Ta thưởng cho nàng mấy ức kim (mấy trăm triệu vàng) được không?" "Gia lại trêu thiếp, dù gia có mấy ức kim thật, cái thân hèn mọn này của thiếp cũng chẳng dám nhận, cũng không có phúc mà hưởng!" Diệu Đồng mỉm cười yểu điệu, nàng làm sao tin nổi hắn có

mấy ức kim.

Cả cái Thanh Hà Thành này chắc cũng chẳng đào đâu ra nổi.

"Ta đã nói cho là nhất định sẽ cho, giờ cho nàng luôn đây!" "A...

Gia thật xấu xa, chỉ biết bắt nạt người ta!" Sau khi có được thông tin cần thiết, Chu Trần không nói thêm nữa, toàn tâm toàn ý đầu tư vào đại nghiệp "kiếm tiền".

Hắn tới đây là để bàn chuyện làm ăn, không phải để yêu đương.

Thời gian dần trôi, mặt trời đỏ rực đã lặn dần về phía tây.

Hồng tỷ ăn xong bữa trưa đi ngang qua cửa phòng, ghé tai nghe ngóng, thầm kinh hãi: "Không ngờ Liễu công tử trông tuấn tú ôn hòa mà lại là một con hình nhân hung thú!" "Thật là lỗ vốn rồi!" Nghĩ tới việc chỉ thu của hắn có hai lượng bạc, mụ cảm thấy hối hận, nhưng nghĩ lại bàn tay như mang theo điện của Chu Trần, mụ không khỏi rùng mình, vội vàng khép chân rời đi.

Khoảng bốn giờ chiều, Chu Trần tâm đắc mãn ý, thong thả bước ra khỏi phòng Diệu Đồng.

Hắn nhìn quanh, kéo lại thắt lưng, khóe mắt vương ý cười, tâm trạng sướng khoái vô cùng.

"Liễu gia, Diệu Đồng khiến ngài hài lòng chứ?" Hồng tỷ tiến lên cười hỏi.

"Hài lòng!

Rất hài lòng!" Chu Trần cười, bàn tay hư hỏng bóp mạnh vào vòng ba nảy nở của mụ một cái.

"Ghét quá!" Mụ gạt tay hắn ra, cười tiễn khách: "Hoan nghênh gia lần sau lại tới!" "Nhất định, nhất định!" Hồng tỷ lên lầu xem Diệu Đồng, vừa vào phòng đã chết lặng: "Trời đất ơi!" Nhìn Diệu Đồng đã

ngất xỉu cùng đống đồ đạc hỗn loạn, mụ cảm thấy xót xa: "Cái tên khốn đó!

Thật đúng là không phải của mình nên dùng hỏng cũng không tiếc mà!" Chu Trần xuân phong mãn diện rời khỏi Tuyết Nguyệt Phường, liếc nhìn bảng giao diện. 【 Phong Nguyệt Bảo Giám 】 【 Chủ nhân: Chu Trần 】 【 Công pháp: Nghệ Tiễn Thuật 】 【 Cảnh giới: Luyện Thể nhị trọng Luyện Nhục (37/2000) 】 【 Thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ 】 【 Kỹ năng: Tiễn thuật (Xuất thần nhập hóa), Truy tung (Đại thành 40/160), Đầu trịch (Đại thành 8/160), Cạm bẫy (Thông thạo 2/20), Câu cá (Nhập môn 6/10)... 】 【 Dược phương: Tráng Dương Tán (0/10) 】 【 Phong Nguyệt điểm: 96 】 "96 điểm, chuyến này không lỗ!" Chu Trần tâm trạng càng tốt hơn, chỉ riêng trên người Diệu Đồng hắn đã kiếm được 90 điểm, bằng hắn khổ cực ở nhà ba ngày.

Trên người Hồng tỷ cũng được 6 điểm, dù hắn mới chỉ "động tay động chân" chút ít!

"Quả nhiên, đạo cụ có gia thành!" Nghĩ đến những Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ hay Giá Hải Tử Kim Thừng trong phòng, hắn đã dùng qua một lượt.

Thật là vất vả mà.

"Cộng điểm!" Chu Trần giữ lại 10 điểm để nâng cấp Tráng Dương Tán, còn lại dồn hết vào Nghệ Tiễn Thuật.

Cảm giác huyền diệu quen thuộc dâng lên, toàn thân hắn ấm áp, từng thớ cơ bắp như đang chuyển động, mạnh mẽ hơn.

Sự tiêu hao lúc nãy ở chỗ Diệu Đồng lập tức được bù đắp, cả người tinh thần phấn chấn, tràn đầy kình lực.

Lần này hắn cảm thấy sức mạnh tăng thêm vài trăm cân.

“Luyện Nhục cảnh quả không hổ là giai đoạn tăng trưởng sức mạnh, lợi hại thật!” Chu Trần nắm chặt quyền đầu, thầm chấn kinh.

Sau đó, hắn dùng 10 điểm còn lại vào Tráng Dương Tán.

Thông tin dược phương lập tức thay đổi, Chu Trần liền đổi tên cho nó.

Đồng thời, phối phương và hiệu dụng mới hiện ra trong đầu.

“Cứ gọi là Dương Đỉnh Thiên vậy!” 【 Dương Đỉnh Thiên: Trị thận hư không đường sữa, ngài xứng đáng có được, nam nhân đích thực phải đánh được mười người! 】 “Ngầu đét!” Chu Trần phấn khởi, nguyên liệu của Dương Đỉnh Thiên đều là dược liệu phổ thông, chế tạo ra chắc chắn là một vốn bốn lời.

Tuy nhiên giờ hắn chưa thể mang bán ngay, đạo lý “hoài bích kỳ tội” hắn hiểu rất rõ.

Hắn có thể tự chế một ít để làm quà tặng làm “gạch gõ cửa” sau này.

Hắn ghé ba tiệm thuốc mua đủ nguyên liệu, tổng cộng hết một lượng bạc dù mua số lượng khá lớn.

Sau đó hắn tới tiệm binh khí.

Ở đây có đủ đao thương kiếm kích nhưng hắn chưa ưng ý cây cung nào.

Chưởng quỹ thấy vậy liền nói: “Công tử, đây là những cây cung tốt nhất tiệm lão rồi, nếu ngài vẫn chưa ưng thì chỉ có thể tới Tứ Hải Thương Hội.

Ở đó ngay cả thần binh lợi khí của võ giả cũng có, chắc chắn có cường cung ngài cần!” “Ta biết rồi.” Chu Trần rời tiệm, đi thẳng tới Tứ Hải Thương Hội.

Tu luyện Nghệ Tiễn Thuật bắt buộc phải có cung tốt mới phát huy được uy lực và hỗ trợ tu luyện.

Những cây cung ở tiệm kia chỉ ngang thiết thai cung ở kiếp trước, lực kéo khoảng một thạch (hai trăm cân), với hắn là quá nhẹ.

Đặc biệt là khi hắn sắp hoàn thành Luyện Nhục, có vạn cân chi lực thì cung một thạch chỉ là đồ chơi.

May mắn đây là thế giới siêu phàm, cung mười thạch, trăm thạch đều có, không có giới hạn.

Tại Tứ Hải Thương Hội, dưới sự tiếp đón nhiệt tình của thị nữ, hắn thử một cây cung tên "Lạc Hà", lực kéo khoảng năm thạch, giá ba mươi lượng bạc.

Đắt kinh hồn.

Thực ra hắn thích cây "Kinh Hồng" lực kéo năm mươi thạch (một vạn cân) hơn, nhưng hắn không có tiền, mà có cũng chưa mua, vì đó là loại dành cho võ giả Luyện Thể tam trọng.

Khi thử cây Lạc Hà, Chu Trần vờ như rất chật vật, nghiến răng nghiến lợi, mặt đỏ tía tai mới kéo mở được một nửa.

Hắn chỉ thể hiện sức mạnh tầm hai thạch.

"Cây cung này ta rất thích, dù tạm thời chưa kéo nổi nhưng ta tin sau này sẽ được, có thể ưu đãi chút không?" Chu Trần hỏi.

Một quản sự trung niên đi tới cười nói: "Công tử nhãn lực tốt lắm!

Bảo kiếm tặng anh hùng, ta thấy ngài là người hiểu cung, chốt giá hai mươi lăm lượng, tặng kèm hai mươi mũi tên!" "Được!" Chu Trần gật đầu, bỏ thêm một lượng bạc mua thêm ba mươi mũi tên nữa.

Tổng cộng hết hai mươi sáu lượng bạc cho một cây Lạc Hà Cung

và năm mươi mũi tên.

Quản sự Tiêu Hằng cười tiễn biệt: “Ta là Tiêu Hằng, sau này cần gì mời công tử lại ghé!” “Được!” Chu Trần vội vàng rời đi vì trời đã muộn.

Hắn nghe nói ngoại ô ban đêm rất nguy hiểm, dễ gặp chuyện kỳ quái.

Vừa rời khỏi thương hội, hắn phát hiện có kẻ bám đuôi.

Chắc là bọn chuyên rình mồi ở cổng thương hội.

Không muốn rắc rối, Chu Trần đi lắt léo vài vòng cắt đuôi rồi phi tốc xuất thành.

Ra khỏi thành, hắn chạy bộ thật nhanh, chỉ mất chưa đầy nửa canh giờ là về tới nhà.

Nhìn ánh hoàng hôn đỏ rực như máu nhuộm chân trời, hắn càng nôn nóng về nhà.

Đột nhiên, Chu Trần khựng lại, lập tức nắm chặt Lạc Hà Cung, ánh mắt sắc lẹm quét xung quanh: “Chỗ này... ta vừa đi qua rồi!” “Quỷ đả tường (ma đưa lối)?

Hay là...” "Quỷ đả tường?

Hay là..." "Sẽ không xui xẻo như vậy chứ?

Trời còn chưa tối mà!" Chu Trần nín thở ngưng thần, tinh thần tập trung cao độ, cả người cùng Lạc Hà cung nhân tiễn hợp nhất, một khi phát hiện thứ gì khả nghi liền có thể ngay lập tức tung ra một đòn sấm sét.

Hắn không tiếp tục đi đường mà lấy tĩnh chế động.

Huống hồ hiện tại hắn cũng không có cách nào đi tiếp.

Xung quanh tĩnh mịch đến đáng sợ, không biết là vì trời gần tối nên không có người, hay vì hắn đã rơi vào vùng đất quỷ dị.

Bất tri bất giác, thời gian xung quanh dường như đột nhiên trở nên chậm chạp, cảnh tượng biến hóa kỳ ảo, quang quái lục ly.

Chu Trần cưỡng ép bản thân trấn định, hắn biết càng sợ hãi thì càng nguy hiểm. "Ta có Lôi Quang Như Ý Thủ và tu vi Luyện Thể nhị trọng, cho dù gặp phải thứ quỷ dị cũng chưa chắc không có sức liều mạng!" Chu Trần thầm an ủi chính mình.

Ngay khi ý niệm vừa dứt, một luồng khí tức băng lãnh âm sâm chợt từ tứ phía ùa tới, giống như trong sát na rơi xuống hầm băng vạn trượng.

Đập vào mắt hắn là một mảnh huyết hồng, tựa như một biển máu.

Nước biển đỏ tươi uốn lượn, ngưng tụ thành một nữ tử mặc huyết y.

Nữ tử thân hình cao ráo, đầy đặn mê người, nếu không phải trong hoàn cảnh khủng bố này thì tuyệt đối là một mỹ nhân ngự tỷ làm điên đảo chúng sinh. "Thứ này hẳn không phải là người, mũi tên của ta có lẽ không thương tổn được nàng ta..." Chu Trần hiện tại tối đa chỉ có thể phủ khí huyết lên binh khí, nhưng mũi tên bắn ra rồi thì không còn tác dụng, hắn vẫn chưa thể khiến khí huyết ly thể. "Ngươi là ai?" Chu Trần kìm nén ý định ra tay, giả vờ yếu thế, chờ đối phương áp sát sẽ dùng tuyệt chiêu khắc chế quỷ dị nhất để tập kích! "Tiểu đệ đệ, đừng sợ, để tỷ tỷ hảo hảo thương ngươi!" Hồng y nữ quỷ vũ mị cười một tiếng, phong tình vạn chủng, nhưng Chu Trần lại cảm thấy da gà nổi khắp người, một luồng khí lạnh thấu xương ập thẳng vào mặt.

Quá nhanh!

Hắn còn chưa kịp phản ứng, một đôi tay nhỏ lành lạnh đã đặt lên

vai hắn.

Khoảnh khắc này, Chu Trần cảm thấy toàn thân như bị đóng băng, cơ thể cứng đờ, huyết dịch dường như cũng ngưng kết thành băng.

Đáng sợ! "Lại là một võ giả Luyện Thể nhị trọng, tỷ tỷ hôm nay thật có phúc rồi!" Hồng y nữ quỷ liếm liếm môi đỏ, cúi người định hôn Chu Trần, dáng vẻ như muốn hấp thu dương khí của hắn. "Ngươi đừng qua đây!" Chu Trần vẻ mặt kinh khủng, giơ tay bắt lấy tay hồng y nữ quỷ.

Nữ quỷ ý cười càng đậm, căn bản không để tâm việc hắn bắt lấy tay mình.

Nếu Chu Trần bộc phát khí huyết lúc nàng chưa áp sát thì còn có thể giãy giụa đôi chút, nhưng bị âm khí tập kích, dù có thể cử động cũng không phát huy được bao nhiêu sức mạnh.

Bất quá chỉ là sự phản kháng cuối cùng trước khi chết mà thôi. "Kêu đi, ngươi kêu càng lớn tiếng, tỷ tỷ càng hưng phấn...

Á!" Hồng y nữ quỷ vẻ mặt trêu cợt, tuy nhiên ngay khi Chu Trần phát lực, sắc mặt nàng đại biến, kinh hoàng thảm thiết kêu lên.

Toàn thân nàng như bị lôi đình đánh trúng, cả cơ thể đều tê dại.

Lôi Quang Như Ý Thủ quả nhiên xứng tâm như ý, không làm hắn thất vọng! 【 Phong Nguyệt điểm +10 】 "Ngọa tào!" Chu Trần há hốc mồm, mắt sáng rực, không ngờ hành động này cũng có thể kiếm điểm.

Hắn càng hưng phấn hơn! "Kêu đi, ngươi kêu càng lớn tiếng, lão tử càng hưng phấn!" Chu Trần không chút khách khí với hồng y nữ quỷ này, triển khai Lôi Quang Như Ý Thủ đến cực hạn, trước tiên vặn một cái vào cánh tay trái của nàng.

Rắc!

Cánh tay tức khắc bị vặn đứt, hóa thành một luồng âm khí cháy khét tiêu tán. 【 Phong Nguyệt điểm +10 】 Lại vặn cánh tay phải.

Rắc!

Hai cánh tay đều mất sạch. 【 Phong Nguyệt điểm +10 】 "Dừng tay!" Ngay khi Chu Trần vươn tay về phía ngực hồng y nữ quỷ, một tiếng gầm giận dữ từ xa truyền đến, Chu Trần bản năng cảm nhận được một mối nguy cơ cực đại!

Hắn với tốc độ tay kinh người cầm lấy Lạc Hà cung, thậm chí còn chưa nhìn rõ kẻ đến là ai đã giương cung bắn! "Phóng tứ!" Tề U tay cầm một tấm hỏa diễm phù lục, vừa định ra tay với Chu Trần, không ngờ hắn lại xuất thủ nhanh như vậy.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, lão không kịp dùng phù lục khác, đành kích phát hỏa diễm phù, một luồng lửa cuộn trào thiêu rụi mũi tên.

Bành!

Bành!

Bành!

Bành!!

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc mũi tên bị thiêu hủy, trên người lão lóe lên một tầng quang mạc, phát ra từng hồi nổ vang.

Sau mũi tên thứ nhất, Chu Trần đã nhìn rõ kẻ đến.

Chương 11

Đó là một lão giả âm trầm mặc hắc sắc đạo bào, chân đạp phi kiếm, hẳn là một tu tiên giả.

Chu Trần không chút do dự, mũi tên thứ hai bắn ra không hề dừng lại.

Sau đó là mũi tên thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Cửu Tiễn Liên Châu!

Phù lục bảo mệnh trên người hắc bào lão giả bản năng kích phát, liên tục đỡ bốn mũi tên rồi vỡ nát.

Ngay khi lão định tế khởi phi kiếm để chống đỡ thì bốn mũi tên sau đã xuyên qua ngực, mi tâm và cổ của lão.

Trong đó, ngực trái và phải mỗi bên một tên, bất kể tim nằm bên nào cũng đều trúng đích.

Phập!

Tiên huyết phun ra tung tóe, hắc bào lão giả ngã xuống đất.

Lão lật bàn tay, lấy ra một viên đan dược.

Hưu!

Không đợi lão kịp đưa vào miệng, hai mũi tên bạt mạng lao tới xuyên thủng hai cổ tay, đóng đinh lão chặt cứng xuống đất.

Chu Trần không dám đại ý, một tay xách nữ quỷ đang tê liệt lao lên, dùng Lôi Quang Như Ý Thủ ấn mạnh vào đầu lão giả.

Sức mạnh ngàn cân bộc phát, sau gáy lão đập mạnh vào tảng đá trên đất, tạo thành một lỗ hổng lớn.

Bành bành bành!

Chu Trần nắm đấm hung hăng nện xuống liên tiếp, đánh nát đầu hắc bào lão giả. "Hô!" Nhìn lão giả nằm bất động, khí tức toàn vô, Chu Trần mới thở phào nhẹ nhõm, tim vẫn còn đập loạn.

Thật là quá nguy hiểm.

Cứ ngỡ gặp phải quỷ dị, không ngờ lại gặp một tu tiên giả ngự quỷ.

Tuy nhiên lão đầu này chắc chỉ là một tu tiên giả tầng lớp đáy, lại còn là một tên nghèo kiết xác, tu vi ước chừng không quá Luyện Khí tầng ba.

Nếu không hắn đã mất mạng rồi!

Chu Trần nhìn quanh, hắn đang ở trong khu rừng không xa quan lộ, vừa rồi chắc là nữ quỷ dùng chướng nhãn pháp dẫn hắn đến đây.

Trên quan lộ đã không còn người, từ đó cũng không nhìn thấy nơi này.

Chu Trần hơi yên tâm, đôi tay siết chặt lấy ngực nữ quỷ bị đứt tay, nghiêm hình khảo vấn: "Nói, các ngươi là ai?

Tại sao muốn hại ta?" 【 Phong Nguyệt điểm +12 】 "Ư... công tử tha mạng!" Hồng y nữ quỷ toàn thân vô lực, không thể phản kháng, thấy chủ nhân của mình đã chết liền vội vàng nói: "Thiếp thân là Phượng Hà, vốn là tiểu thư của một gia đình giàu có, vì mang Thuần Âm chi thể nên bị tà tu này phát hiện, sát hại đã man rồi luyện thành quỷ nô!" "Tên tà tu này gọi là Tề U, là một tán tu, lão muốn luyện chế khôi lỗi nên cần người thân cường thể tráng, nếu là võ giả thì càng tốt!" "Nhưng lão tu vi không cao, lại là tà tu bị người người phỉ nhổ nên không dám làm loạn trong thành, chỉ có thể chặn giết mục tiêu phù hợp ở dọc đường hoặc nơi hẻo lánh!" "Công tử mặc y phục giản dị,

đi một mình, trông có vẻ không có bối cảnh, dễ bắt nạt.

Hơn nữa cung trong tay công tử trông rất có lực, cơ thể chắc cũng không tệ nên lão mới ra tay..." Chu Trần cạn lời, không ngờ tai kiếp lần này lại vì tên tà tu kia nhìn trúng cơ thể hắn.

Phi!

Ham muốn thân xác hắn, thật hạ tiện! "Ta nguyện nhận công tử làm chủ, cầu công tử tha mạng!" Hồng y nữ quỷ dùng đôi phượng mâu khẩn cầu nhìn Chu Trần.

Nàng vốn bị Tề U cưỡng hành luyện chế thu phục, giờ lão đã chết, nàng được tự do.

Nhưng để giữ mạng, nàng chỉ có thể nhận thêm một chủ nhân nữa. "Làm sao ta biết ngươi thật tâm nhận chủ, không phản phệ ta?

Cứ giết đi cho chắc!" Chu Trần lạnh lùng nói.

Thực ra hắn đã động tâm.

Nữ quỷ này đúng là một kho kinh nghiệm siêu cấp, nãy giờ hắn đã cày được hơn tám mươi điểm Phong Nguyệt rồi.

Hơn nữa hắn hiểu biết quá ít về thế giới này, nữ quỷ này có thể làm "lão gia gia" chỉ dẫn cho hắn. "Công tử tha mạng, ta có thể giao ra bản mệnh hồn ấn, như vậy sinh tử của ta hoàn toàn nằm trong tay công tử, không sợ ta phản bội nữa!" Hồng y nữ quỷ vội vàng lên tiếng, vừa nói vừa giao ra một luồng bản mệnh hồn ấn, khí tức trên người nàng lại giảm sút không ít.

Chu Trần không vội thu lấy hồn ấn, dù sao hắn hiện tại cái gì cũng không biết, lỡ như đây không phải hồn ấn mà là thứ muốn ám toán hắn thì sao? "Công tử yên tâm, thiếp thân tuyệt không dám lừa dối công tử, huống hồ trong túi trữ vật của Tề U có các loại bí tịch ngự quỷ, công tử có thể xem qua sẽ biết thiếp thân có nói dối hay không!"

Chu Trần hung hăng sờ soạn hồng y nữ quỷ vài cái, sau đó tìm thấy túi trữ vật to bằng lòng bàn tay bên hông Tề U.

Trông nó không khác gì túi tiền thông thường, chỉ tinh xảo hơn một chút. "Công tử, túi trữ vật võ giả cũng có thể dùng, chỉ cần quán nhập một luồng khí huyết vào trong là có thể cảm ứng được không gian bên trong!" Phượng Hà chu đáo nhắc nhở.

Chu Trần quán nhập khí huyết, quả nhiên phát hiện bên trong có một không gian riêng biệt.

Tuy nhiên rất nhỏ, chỉ khoảng một mét khối. "Đúng là một tên nghèo kiết xác!" Chu Trần thầm mỉa mai, kiểm tra các vật phẩm bên trong.

Trường Xuân Công, U Minh Công, Ngự Quỷ Quyết... hơn mười cuốn bí tịch.

Các loại bình lọ thì nhiều hơn.

Chu Trần không rảnh xem kỹ, lấy Ngự Quỷ Quyết ra đọc nhanh một lượt. 【 Ngự Quỷ Quyết tầng thứ nhất (0/1000) 】 "Thêm điểm!" Chu Trần tạm thời thêm mười điểm, tức khắc hắn cảm như đã nghiên cứu Ngự Quỷ Quyết cả trăm lần, làu làu trong lòng, các loại kiến thức về quỷ quái, phương pháp dưỡng quỷ, ngự quỷ đều nắm rõ.

Hắn nhìn sang bản mệnh hồn ấn mà Phượng Hà dâng hiến, đúng là thật, nàng không lừa hắn.

Chu Trần tiếp nhận bản mệnh hồn ấn, nó hóa thành một luồng lưu quang chui vào thức hải của hắn.

Tuy nhiên vừa vào thức hải, Phong Nguyệt Bảo Giám vốn không có động tĩnh gì đột nhiên tỏa ra một lực hút, hút luồng hồn ấn đó vào trong.

Khắc sau, Chu Trần và Phượng Hà nảy sinh một mối liên hệ chặt

chẽ, chỉ cần một ý niệm là hắn có thể giết chết nàng, đồng thời có thể ra lệnh cho nàng qua ý niệm.

Đồng thời, Chu Trần nhận được một thông tin: Phượng Hà có thể được thu vào trong Phong Nguyệt Bảo Giám để uẩn dưỡng trở nên mạnh mẽ hơn. "Rất tốt!" Chu Trần buông Phượng Hà ra.

Không còn sự áp chế của hắn, cảm giác tê dại trên người nàng nhanh chóng biến mất, chưa đầy mười nhịp thở đã khôi phục như thường.

Âm khí trên người nàng cuộn trào, đôi cánh tay bị Chu Trần bẻ gãy lại mọc ra lần nữa, chỉ là thân thể hư ảo đi nhiều. "Nô gia bái kiến chủ nhân!" "Hủy thi thể lão đi!" Chu Trần trực tiếp phân phó.

Hắn đã nán lại đây đủ lâu rồi, nếu không phải vì bản thân không biết xử lý thi thể này và muốn thu phục nữ quỷ thì hắn đã rời đi từ sớm. "Rõ, chủ nhân!" Phượng Hà vũ mị cười, tùy tay vung ra một luồng quỷ hỏa thiêu xác Tề U thành tro bụi.

Chu Trần rải tro cốt của Tề U, thu dọn túi trữ vật, phi kiếm và những mũi tên đã dùng, không để lại dấu vết gì tại hiện trường, sau đó thu Phượng Hà vào Phong Nguyệt Bảo Giám rồi nhanh chóng rời đi.

Lần này thật sự là đại thu hoạch!

Hắn có lẽ đã có thể tu tiên rồi! ...

Thanh Hà thành, huyện nha.

Huyện tôn Trần Phàm gọi Huyện thừa Trần Đáo và Huyện úy Trương Long đến, lấy ra một bức họa đồ rồi nói: "Kẻ này tên Tề U, là một tà tu Luyện Khí tầng ba, thích dùng người sống để dưỡng quỷ luyện thi, thủ đoạn tàn nhẫn, có khả năng đã chạy trốn đến địa giới Thanh Hà huyện!" "Trên đã thông báo xuống, nếu ai bắt được hoặc chém chết sẽ được thưởng ngàn lượng bạc và một môn võ công trung

thừa." Nghe đến võ công trung thừa, bọn Trương Long đều thở gấp, mắt lộ vẻ thèm khát.

Nhưng nghĩ đến đối phương là tà tu Luyện Khí tầng ba, họ liền như bị dội gáo nước lạnh.

Ở thế giới siêu phàm này, dù là Huyện tôn hay Huyện úy đều không phải người thường, đúng hơn là kẻ có địa vị cơ bản đều có tu vi.

Không thể tu tiên thì chẳng lẽ không thể luyện võ sao?

Tuy nhiên thực lực của họ không mạnh, Huyện úy Trương Long hiện tại mới chỉ hoàn thành Luyện Nhục, bước vào Luyện Thể tam trọng Luyện Gân cảnh.

Huyện thừa Trần Đáo thì vẫn ở Luyện Thể nhị trọng Luyện Nhục.

Đối mặt với tà tu Luyện Khí tầng ba, mười phần thì tám chín phần là đánh không lại.

Tu tiên giả ở giai đoạn đầu rất có ưu thế, vì võ giả tu luyện nhục thân, phải áp sát mới giết được tu tiên giả.

Mà tu tiên giả thủ đoạn đa dạng, võ giả thông thường khó mà lại gần.

Ví như Tề U, lão có thể ngự kiếm phi hành ngắn ngủi, đây là đòn đả kích mang tính áp đảo đối với võ giả Luyện Thể sơ kỳ.

Huống hồ còn có phù lục, phi kiếm các loại.

Chu Trần có thể diệt được Tề U cũng là nhờ yếu tố bất ngờ, cộng thêm hắn là một xạ thủ với tiễn pháp nhập hóa, Tề U bị đánh trở tay không kịp mới phải lật thuyền trong mương. "Trần huyện thừa, ngươi phụ trách dán cáo thị và tuyên truyền!" "Rõ, đại nhân!" "Trương huyện úy, ngươi chịu khó một chút, chú ý trị an trong huyện.

Nếu Tề U ở trong huyện, tuyệt đối không được để lão đại sát phổ thông bách tính!" "Rõ, đại nhân!" Giao phó xong nhiệm vụ, Trần Phàm rời đi.

Trần Đáo và Trương Long cũng lần lượt cáo lui. "Tà tu Luyện Khí tầng ba..." Nghĩ đến lời huyện lệnh nói, Trương Long bất giác nghĩ đến Chu Trần.

Một thần tiễn thủ quả thực có uy hiếp lớn với tu tiên giả tu vi thấp.

Đáng tiếc, Trương Long lắc đầu, thực lực Chu Trần quá yếu, muốn đe dọa được tà tu Luyện Khí tầng ba thì chí ít cũng phải Luyện Bì hữu thành, tức là võ giả Luyện Thể nhị trọng mới được.

Nếu Chu Trần đạt đến Luyện Thể nhị trọng, cộng thêm đám thành vệ quân và bộ khoái, chưa chắc không thể hạ được tên tà tu kia. "Nghĩ nhiều vậy làm gì, có phát hiện được đối phương hay không còn chưa biết mà!" Trương Long thu lại tâm tư, không nghĩ ngợi nữa, chỉ hy vọng đối phương đừng gây chuyện trên địa bàn của mình. ...

Đại Hà thôn.

Chu Trần phong trần mệt mỏi, dọc đường cẩn thận từng chút một cuối cùng cũng về đến nhà.

Ngoại trừ việc bị Tề U chặn giết thì suốt quãng đường không gặp phải chuyện gì khác. "Trần ca nhi, chàng cuối cùng cũng về rồi!" Ở cửa, Tần Hồng Ngọc mong ngóng đến mòn mắt, khi nhìn thấy Chu Trần, ánh mắt lo lắng hiện rõ niềm vui sướng, như chim yến về tổ mà sà vào lòng hắn. "Ta về rồi đây!" Chu Trần ôm lấy cặp mông mềm mại của nàng, nhấc bổng nàng lên rồi đi vào trong nhà.

Tần Hồng Ngọc ôm cổ Chu Trần, đôi chân dài thẳng tắp quấn chặt lấy vòng eo lực lưỡng của hắn, ánh mắt tràn đầy ý cười.

Thấy Chu Trần, trái tim phiêu bạt của nàng mới được bình yên. "Trần ca nhi, chàng đói bụng chưa?

Thiếp đã làm cơm xong rồi, chỉ chờ chàng về thôi!" "Lúc nãy không đói, nhưng nàng vừa nói thì ta thấy đói thật rồi!" Chu Trần cười, hôn một cái lên mặt nàng.

Tần Hồng Ngọc đỏ mặt, rời khỏi người hắn, vội vàng vào bếp bưng cơm canh đang nóng hổi ra.

Chu Trần đặt cung tiễn, dược liệu và sấp vải mua dọc đường xuống, cùng Tần Hồng Ngọc ăn cơm tối. "Trần ca nhi, sao chàng mua nhiều dược liệu thế?" Tần Hồng Ngọc lo lắng hỏi: "Chàng bị bệnh sao?" "Sự mạnh mẽ của ta nàng còn không rõ sao?

Làm sao mà bị bệnh được?" Với tu vi Luyện Thể nhị trọng Luyện Nhục cảnh hiện nay, có thể nói Chu Trần bách bệnh không xâm, còn khỏe hơn cả trâu. "Chỉ giỏi khoe khoang!" Tần Hồng Ngọc không nhịn được lườm một cái, gắp cho Chu Trần một miếng thịt lớn.

Ăn cơm xong, Tần Hồng Ngọc thu dọn bát đũa vào bếp rửa sạch.

Chu Trần không vào giúp mà về phòng kiểm tra các vật phẩm trong túi trữ vật của Tề U.

Tuy kiến thức của hắn có hạn nhưng hắn có một "lão gia gia" tùy thân.

Dù "lão gia gia" này là một nữ quỷ mỹ diễm, thực lực và kiến thức cũng không quá cao, nhưng đủ dùng cho Chu Trần ở giai đoạn hiện tại.

Phượng Hà khi mới bị thu vào Phong Nguyệt Bảo Giám còn có chút nghi hoặc, nhưng khi phát hiện bên trong có động thiên riêng biệt, lại có lợi cho việc phục hồi thương thế và tăng tu vi, nàng hoàn toàn yêu thích nơi này.

Đối với Chu Trần lại càng thêm hài lòng.

Tất nhiên nàng cũng cảm nhận được bản mệnh hồn ấn của mình đã bị pháp bảo này hấp thu, muốn thoát khỏi sự ràng buộc trừ phi đánh chết Chu Trần và luyện hóa pháp bảo này, bằng không căn bản là không thể.

Đây cũng là lý do Chu Trần không sợ lộ bí mật về gương thần với Phượng Hà, vì dù nàng có bị bắt cũng không thể nói ra bí mật, thậm chí Chu Trần có thể từ xa dùng một ý niệm để xóa sổ nàng.

Dưới sự giới thiệu của Phượng Hà, Chu Trần kiểm kê lại vật phẩm: Một thanh phi kiếm hạ phẩm pháp khí.

Vài tấm phù lục hạ phẩm.

Chín viên linh thạch hạ phẩm.

Một cuốn Trường Xuân Công, đây là công pháp cơ bản tràn lan trong giới tu tiên, rất nhiều tán tu luyện thứ này, có thể tu luyện đến Luyện Khí tầng chín.

Một cuốn U Minh Công, đây là công pháp Tề U tu luyện, cùng đẳng cấp với Trường Xuân Công nhưng uy lực lớn hơn, tốc độ nhanh hơn, nhưng lại là một môn tà công.

Chu Trần dự định tu luyện Trường Xuân Công. "Phượng Hà, kiểm tra linh căn thế nào?

Ta có linh căn không?" Chu Trần có chút mong đợi, dù không có linh căn thì hắn đoán mình cũng có thể dựa vào việc cộng điểm để tu luyện, nhưng ngàn vạn lần lỡ như hắn là thiên tài tu luyện hiếm có thì sao? "Chủ nhân, kiểm tra linh căn cần có thạch kiểm trắc chuyên dụng, nhưng chỉ cần thiếp thân nhập vào cơ thể chủ nhân cũng có thể xem được linh căn của ngài!" "Vậy ngươi xem giúp ta đi!" Chu Trần lập tức nói.

Bản mệnh hồn ấn của Phượng Hà đã dung hợp với gương thần, hắn không sợ nàng làm hại mình. "Rõ, chủ nhân!" Dứt lời, Chu Trần cảm thấy một luồng khí mát lạnh chui vào người, nhưng cảm giác đó chỉ thoảng qua.

Phượng Hà trở lại trong gương, ngập ngừng: "Chủ nhân, ngài..." "Cứ nói đi!" "Chủ nhân ngài là Ngũ Hành Phế Linh Căn!" "..." Chu Trần nhíu mày, chẳng lẽ mình là nhân vật chính điển hình sao?

Rất nhiều nhân vật chính bắt đầu như vậy.

Thực ra Ngũ Hành Linh Căn không phải phế phẩm, ngược lại nó rất toàn diện và mạnh mẽ, chỉ là hao tốn tài nguyên, tu luyện chậm nên mới bị coi là phế linh căn. "Chủ nhân, thực ra Ngũ Hành Linh Căn cũng có thể tu tiên, chỉ là... chậm hơn một chút xíu, tiêu tốn tài nguyên nhiều hơn một chút xíu thôi!" Phượng Hà cứ ngỡ Chu Trần bị đả kích nên vội vàng an ủi: "Huống hồ chủ nhân võ đạo thiên phú bất phàm, sau này trở thành cường giả võ đạo cũng không kém gì tu tiên giả đâu!" "Còn cần ngươi an úy sao!" Chu Trần tiếp tục kiểm tra.

Một cuốn Liễm Tức Quyết, có thể thu liễm khí tức.

Tầng thứ nhất khiến người cao hơn một cảnh giới không thể nhìn thấu, tầng thứ hai khiến người cao hơn hai cảnh giới không thể nhìn thấu, cứ thế suy ra.

Khi Liễm Tức Quyết luyện đến tầng chín đại viên mãn có thể khiến người cao hơn một đại cảnh giới cũng không nhìn thấu được.

Ví dụ tu sĩ Luyện Khí cảnh luyện đến viên mãn thì cường giả Trúc Cơ cũng không nhìn thấu, và Liễm Tức Quyết áp dụng được cho cả tu tiên lẫn luyện võ. "Môn Liễm Tức Quyết này nhất định phải tu luyện!" ...

Sau khi kiểm tra xong thu hoạch, Chu Trần quyết định tạm thời tu

luyện võ đạo và Liễm Tức Quyết trước.

Đợi Liễm Tức Quyết đạt đến cảnh giới cao thâm mới tu luyện Trường Xuân Công.

Bằng không, nếu tu luyện Trường Xuân Công ngay thì việc tiên võ đồng tu của hắn sẽ không thể che giấu, dễ thu hút sự chú ý của kẻ mạnh.

Đặc biệt là hắn có Ngũ Hành Phế Linh Căn, nếu bị phát hiện tu luyện Trường Xuân Công quá nhanh, chẳng phải sẽ bị bắt đi khảo vấn bí mật sao?

Chu Trần xem kỹ Liễm Tức Quyết một lượt, thanh pháp thuật lập tức thay đổi. 【 Liễm Tức Quyết tầng thứ nhất (0/10) 】 "May mà Liễm Tức Quyết không cần nhiều điểm Phong Nguyệt!" Chu Trần thở phào, "Thêm điểm!" Mười điểm Phong Nguyệt biến mất.

Liễm Tức Quyết tầng thứ nhất luyện thành.

Chương 12

Chu Trần cảm thấy như đã tu luyện vô số lần, khả năng kiểm soát bản thân ngày càng thuần thục, khí tức quanh thân không lộ ra ngoài.

Hắn hiện tại là Luyện Thể nhị trọng Luyện Nhục cảnh, nghĩa là kẻ có tu vi Luyện Thể tam trọng hoặc Luyện Khí tam trọng đều không thể nhìn thấu thực lực của hắn.

Tiếp tục.

Điểm Phong Nguyệt -20.

Liễm Tức Quyết tầng thứ hai luyện thành.

Điểm Phong Nguyệt -40.

Liễm Tức Quyết tầng thứ ba luyện thành.

Đáng tiếc điểm Phong Nguyệt không đủ nữa.

Trước đó cày từ trên người Phượng Hà được hơn tám mươi điểm, dùng mười điểm cho Ngự Quỷ Quyết, còn lại hơn bảy mươi điểm, giờ đã dùng hết bảy mươi điểm rồi.

Hắn nhìn vào bảng cá nhân: 【 Phong Nguyệt Bảo Giám 】 【 Chủ nhân: Chu Trần 】 【 Công pháp: Nghệ Tiễn Thuật 】 【 Cảnh giới: Luyện Thể nhị trọng Luyện Nhục (123/2000) 】 【 Thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ 】 【 Pháp thuật: Liễm Tức Quyết đệ tứ tầng (0/80), Ngự Quỷ Quyết đệ nhất tầng (10/1000) 】 【 Kỹ năng: Tiễn thuật (Xuất thần nhập hóa), Truy tung (Đại thành 40/160), Đầu trịch (Đại thành 8/160)... 】 【 Dược phương: Dương Đỉnh Thiên 】 【 Phong Nguyệt điểm: 5 】 "Hiện giờ ta cần điểm Phong Nguyệt ở càng nhiều chỗ, nếu chỉ dựa vào một mình Hồng Ngọc thì có làm khổ sai cũng không ăn thua!" Ánh mắt Chu Trần không khỏi đặt lên người

Phượng Hà, đây chính là một kho kinh nghiệm siêu cấp, nãy giờ nàng đã đóng góp cho hắn hơn tám mươi điểm, ngang ngửa với việc Hồng Ngọc vất vả làm việc trong hai ngày. "Thử xem chức năng khác của gương thần!" Chu Trần động ý niệm, linh hồn liền xuất hiện trong không gian của Phong Nguyệt Bảo Giám.

Nơi này là một tòa trạch viện cổ kính, Cơ Phượng Hà đang ngồi gảy đàn trong đình hóng gió giữa vườn hoa đua nở, điềm tĩnh ưu nhã, thanh khiết như hoa cúc.

Phượng Hà họ Cơ, tên đầy đủ là Cơ Phượng Hà. "Đây chính là cuộc sống của Phượng Hà khi còn sống sao..." Không gian gương thần thực chất là một mảnh hỗn độn, trạch viện này là do tâm niệm của Cơ Phượng Hà hiển hóa ra.

Nếu Chu Trần muốn, chỉ cần một ý niệm là có thể biến nơi này thành bất cứ hình dạng nào hắn thích.

Ở đây, hắn chính là chúa tể, là người kiểm soát tuyệt đối!

Chu Trần tiến lên phía trước.

Đã có các tiền bối như Ninh Thái Thần, Lạc Thập Nhất, Đổng Vĩnh, Hứa Tiên, Tiêu Viêm đi trước, Chu Trần đối với Cơ Phượng Hà không có bất kỳ thành kiến nào.

Huống hồ nàng lại rất đúng gu thẩm mỹ của hắn. "Thiếp thân bái kiến chủ nhân!" Thấy Chu Trần, Cơ Phượng Hà vội đứng dậy, như cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn, mặt nàng đỏ lên, tim đập loạn nhịp.

Đừng nhìn lúc trước nàng định hấp dương khí Chu Trần, thực chất vẫn còn là một đóa hoa chưa hái, bởi vì Tề U đã già, không còn khả năng, sớm đã không còn hứng thú với nữ sắc.

Chấp niệm lớn nhất của Tề U là mạnh lên và trường sinh, nhưng

do thiên phú có hạn, lại không bối cảnh, không tài nguyên nên mới dấn thân vào tà đạo. "Không cần đa lễ!" Chu Trần nắm lấy bàn tay trắng nõn lạnh lẽo của Cơ Phượng Hà.

Cảm giác mềm mại lành lạnh, lúc này cả hai đều ở dạng linh hồn nên cảm quan không khác gì cơ thể thực, thậm chí còn nhạy cảm hơn.

Chu Trần làm việc luôn lôi lệ phong hành, hễ đã quyết định là không dây dưa, hắn vòng tay qua chân bế bổng nàng lên. "Chủ nhân..." Cơ Phượng Hà thẹn thùng cúi đầu, không ngờ Chu Trần lại trực tiếp như vậy.

Tuy nhiên nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý cho ngày này.

Thậm chí nàng đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị Tề U làm nhục, nhưng lão chỉ muốn mạnh lên chứ không hứng thú với nàng.

Quan trọng hơn là Tề U già nua yếu ớt, dương khí không đủ, mà nàng lại là âm hồn, nếu lão dây vào nàng chắc chỉ vài lần là mất mạng.

Bình thường Tề U thậm chí không để nàng bên cạnh mà thu thẳng vào túi ngự quỷ để tránh bị âm khí xâm thực.

Nhưng Chu Trần thì khác.

Hắn luyện võ nên khí huyết vượng thịnh, dương khí mười phần.

Quan trọng nhất là đây là nơi nào?

Đây là Phong Nguyệt Bảo Giám!!

Hành sự phong nguyệt ở đây không những không tổn hại cơ thể mà còn có ích lợi to lớn, đôi bên đều được hưởng lợi!

Chu Trần động ý niệm, cảnh vật xung quanh hóa thành bầu trời sao vô tận, muôn vì tinh tú lấp lánh đẹp đẽ lạ thường.

Còn hắn bế Cơ Phượng Hà nằm trên một con thuyền trăng khuyết.

Trăng khuyết đung đưa như con thuyền nhỏ vượt qua dải ngân hà. "Thật đẹp...

ư..." Khi Cơ Phượng Hà còn đang kinh ngạc trước vẻ tráng lệ của tinh không, Chu Trần đã ôm chặt lấy nàng, không phân biệt đối xử, bao dung lẫn nhau, cùng nhau du ngoạn biển sao. 【 Phong Nguyệt điểm +69 】 【 Phong Nguyệt điểm +66 】 ...

Thấy điểm Phong Nguyệt tăng vọt, Chu Trần vừa mừng vừa sợ, kích động khôn cùng.

Với tốc độ tăng trưởng này, chẳng phải hắn sắp thăng hoa rồi sao?

Tất nhiên hắn biết lần đầu tiên luôn có điểm cộng thêm, Hồng Ngọc đã chứng minh điều đó.

Nhưng dù loại bỏ phần cộng thêm lần đầu thì điểm thu được từ Phượng Hà chắc chắn vẫn vượt xa Hồng Ngọc. "Cơ Phượng Hà tính là quỷ tu, tương đương Luyện Khí tầng ba." "Điểm thu được từ nàng vượt xa Hồng Ngọc là vì nàng là quỷ, hay vì tu vi siêu phàm của nàng?" "Hay là cả hai?" Chu Trần không chắc chắn và cũng không nghĩ nhiều nữa.

Hiện tại đối tượng tham khảo quá ít, nghĩ nhiều cũng vô dụng.

Nhưng chuyến đi Tuyết Nguyệt phường giúp hắn chắc chắn một điều: đạo cụ có tác dụng cộng thêm.

Do đó Chu Trần cũng không ngần ngại sử dụng đạo cụ.

Ở bên ngoài tìm đạo cụ có chút phiền phức, nhưng trong gương thần này, hắn chính là thần.

Chỉ cần một ý niệm, các loại đạo cụ hắn từng thấy qua thế giới trước hiện ra trong đầu, cách sử dụng cũng thuộc làu làu.

Giống như thuộc lòng ba trăm bài thơ Đường, không biết làm thơ

cũng biết ngâm thơ.

Thấy nhiều rồi tự khắc sẽ biết thôi. "Linh hồn ta ở đây sẽ rất nguy hiểm cho nhục thân, liệu ta có thể phân ra một ít ý thức để kiểm soát cơ thể không?" Dù đang chìm trong cạm bẫy ngọt ngào của Cơ Phượng Hà, Chu Trần không hề mê muội đến quên trời đất.

Hắn nhất tâm nhị dụng, quả nhiên phân ra được một luồng ý thức kiểm soát cơ thể.

Dù linh hồn ở trong gương nhưng vẫn coi như nằm trong nhục thân, phân ra một luồng ý thức cũng không khó. "Có thể kiểm soát cơ thể, chẳng phải ta có thể nhất tâm nhị dụng sao?" Nghĩ đến đây, Chu Trần thầm mong chờ và kích động.

Hắn thu dọn đồ đạc vào túi trữ vật cất kỹ. "Trần ca nhi, tắm thôi!" Tiếng Hồng Ngọc từ bên ngoài truyền vào: "Nước đã đun xong rồi!" "Tới đây!" Chu Trần bước ra khỏi phòng.

Tần Hồng Ngọc dùng gáo múc nước sôi từ trong nồi vào thùng gỗ, sau đó pha thêm nước lạnh cho vừa ấm.

Ở nông thôn điều kiện có hạn, thường thì tắm bằng cách dùng thùng gỗ đựng nước nóng rồi đứng cạnh dội nước lên người bằng khăn. "Cùng tắm luôn!" Chu Trần xách hai thùng nước nóng, mỗi tay một thùng mang vào phòng tắm, rồi kéo Hồng Ngọc cùng tắm rửa đơn giản. "Á!" Trong tiếng kinh hô của Hồng Ngọc, Chu Trần bế thốc nàng về phòng ngủ.

Đêm nay, Chu Trần cuối cùng cũng hiểu thế nào là niềm vui nhân đôi! ...

Cơ Phượng Hà: Vé đâu?

Đưa vé trước rồi mới lên xe! "Hi hi..." "Hi hi hi..." "Đại ca ca, chúng ta cùng chơi cầu đi..." "Á!" "Hi hi, lại chơi đi!" "Ngươi đừng

qua đây!" "Hi hi, đá cầu thôi nào!" ...

Đêm đen thăm thẳm, như một con mãnh thú chực chờ nuốt chửng người.

Kể từ khi có vụ hổ dữ ăn thịt người, buổi đêm ở Đại Hà thôn càng thêm tĩnh lặng.

Vốn dĩ ban đêm đã ít người hoạt động, nay nhà nhà đều đóng chặt cửa nẻo.

Dù nghe thấy tiếng động bên ngoài cũng chỉ khóa chặt cửa sổ chứ không dám ra xem, nói chi đến việc hóng hớt.

Tinh tú chuyển dời, đêm dài dần trôi qua trong làn sương trắng ngưng kết trên lá cỏ, lặng lẽ như dòng nước.

Đêm tàn trời sáng.

Một vầng thái dương đỏ rực từ từ nhô lên, xua tan u ám và giá lạnh của màn đêm, đem lại sinh khí cho đại địa.

Các thôn dân nghỉ ngơi một đêm lần lượt thức dậy tắm rửa, ăn cơm, ra ngoài làm việc.

Trong thôn bỗng chốc trở nên nhộn nhịp.

Nhà Chu Trần vẫn rất yên tĩnh.

Đêm qua hắn ngủ rất ngon, rất thoải mái, rất vui vẻ, và cũng ngủ rất muộn.

Mặt trời đã lên cao.

Ánh nắng ấm áp len lỏi vào phòng chiếu lên mặt hắn.

Chu Trần khẽ cử động hàng mi dài dày, từ từ mở đôi mắt tinh anh. "Đại mộng thùy tiên giác, bình sinh ngã tự tri!" Chu Trần vặn cổ, cảm giác nặng trĩu trên ngực, Hồng Ngọc vẫn đang ôm hắn ngủ say,

gương mặt trắng nõn còn vương chút lệ ngân, mi mắt đượm vẻ xuân sắc hạnh phúc.

Chu Trần nhìn vào bảng cá nhân. 【 Phong Nguyệt điểm: 1250 】 "Một đêm mà kiếm được hơn ngàn điểm?" "Ngọa tào!" "Phượng Hà đúng là dát vàng rồi sao?" Chu Trần trợn mắt há mồm, không ngờ Phượng Hà lại mạnh mẽ như thế.

Hắn nhìn vào Cơ Phượng Hà đang ngủ trong gương, đột nhiên phát hiện hồn thể của nàng càng thêm ngưng luyện cường đại. "Luyện Khí tầng bốn?" "Nàng ta còn đột phá nữa?" Đêm qua chơi đùa rất vui vẻ, cả hắn và nàng đều nhận được lợi ích trong gương thần nên cũng không quá để ý.

Không ngờ Phượng Hà lại đột phá.

Thực ra trước đó nàng đã ở đỉnh phong Luyện Khí tầng ba, giờ có sự trợ giúp của hắn và bảo vật như gương thần, đột phá cũng là điều hợp lý. "Ta đây là có thêm một thủ hạ đắc lực rồi sao?" Chu Trần càng nghĩ càng vui, không chỉ điểm Phong Nguyệt tăng mạnh mà còn có thêm một trợ thủ mạnh mẽ.

Sau cơn kích động, Chu Trần tổng kết kinh nghiệm.

Đêm qua thu được nhiều điểm như vậy không chỉ vì đây là lần đầu của Phượng Hà và tu vi nàng cao, mà có lẽ còn có cả yếu tố của Hồng Ngọc.

Có thể nói Chu Trần đã dốc hết sức, một người chia làm hai để dùng.

Phi phi! "Đạo cụ có điểm cộng thêm, đêm qua lại được nhiều điểm như vậy, chẳng lẽ chơi càng 'hoa' thì điểm càng nhiều?" Dù không có bằng chứng nhưng hắn cảm thấy chắc chắn không sai.

Sau này có thể thử nghiệm thêm nhiều! "Nhiều điểm thế này dùng

thế nào đây?" Nhìn bảng cá nhân, Chu Trần suy nghĩ một chút rồi cộng hai trăm bốn mươi điểm vào Liễm Tức Quyết, số còn lại đều dồn cho Nghệ Tiễn Thuật.

Trong tích tắc, Liễm Tức Quyết thăng lên hai tầng. 【 Liễm Tức Quyết tầng thứ sáu (0/320) 】 Vô số kinh nghiệm tu luyện ùa vào tâm trí, Chu Trần như đã khổ luyện mười năm không quản nắng mưa, liên tục đột phá hai cảnh giới.

Khả năng kiểm soát khí tức của hắn càng thêm như ý, dù là kẻ có tu vi cao hơn hắn năm cảnh giới cũng không thể nhìn thấu.

Với tu vi Luyện Thể nhị trọng Luyện Nhục cảnh hiện tại, ngay cả cường giả Luyện Thể thất trọng hay Luyện Khí thất trọng cũng không thể nhìn thấu thực lực thật sự của hắn. "Với cảnh giới Liễm Tức Quyết hiện nay, ở Thanh Hà huyện chắc không ai nhìn thấu được đâu nhỉ?" Chu Trần tâm trạng cực tốt, ít nhất trên mặt nổi hắn chưa từng nghe nói Thanh Hà huyện có người luyện võ hay tu tiên nào vượt quá tầng bảy.

Dù sao Trương Long huyện úy cũng chỉ mới đạt Luyện Thể tam trọng mà thôi. "Nghệ Tiễn Thuật, thêm điểm!" Hơn một ngàn điểm còn lại đều dồn hết vào Nghệ Tiễn Thuật.

Liễm Tức Quyết tuy quan trọng nhưng thực lực mới là căn bản.

Khoảnh khắc này, Chu Trần như cầm Lạc Hà cung khổ tu ngày đêm, tu vi không ngừng tăng trưởng, sức mạnh nhục thân tăng vọt, ít nhất đạt tới năm ngàn cân cự lực!

Chu Trần định thần lại, cảm nhận gân thịt rung động tràn đầy sức mạnh bộc phát, tưởng như một quyền có thể đánh nát trời xanh.

Cả người tỏa ra một luồng dũng mãnh hung hãn đáng sợ.

Chu Trần vận chuyển Liễm Tức Quyết, khí tức trên người nhanh

chóng thu lại, khôi phục dáng vẻ bình thường như một vị công tử không biết võ công! "Ư..." "Người xấu, đừng mà, tha cho thiếp đi..." Hồng Ngọc đang ngủ mơ cảm nhận được điều gì đó, lầm bầm tự ngữ, vặn vẹo thân mình nhưng vẫn như bị đóng chặt.

Chu Trần nhìn xuống gương mặt hồng nhuận của nàng, hàng mi dài khẽ run, lắc đầu cười.

Hắn vừa cộng một ngàn điểm vào Nghệ Tiễn Thuật, quá trình Luyện Nhục đã đi được một nửa, cơ bắp toàn thân trở nên cường tráng hữu lực, có những chỗ biến hóa vô cùng rõ rệt.

Chẳng trách Hồng Ngọc đang ngủ say cũng suýt chút nữa giật mình tỉnh giấc! "Nếu sau này kiếm điểm Phong Nguyệt vẫn giữ tốc độ này, chẳng phải ngày mai ta có thể hoàn thành Luyện Nhục, bước vào Luyện Thể tam trọng sao?" Đầy mong đợi, Chu Trần nhìn Hồng Ngọc rồi lại nhìn trời, hắn nên dậy nấu cơm hay là ngủ tiếp đây? "Xảy ra chuyện rồi!" "Nhà Trương Lão Nhị xảy ra chuyện rồi, đáng sợ quá!" "Trời đất ơi, trước đó hổ dữ ăn thịt người, nay lại xảy ra chuyện này, sống sao nổi đây!" "Mau đi mời thôn trưởng!" "Cả Trần ca nhi nữa!" "Trần ca nhi giờ là dũng sĩ số một của thôn ta rồi!" Tiếng ồn ào từ xa vọng lại, Chu Trần thính lực siêu quần khẽ nhíu mày, xem ra giấc ngủ nướng này không thành rồi!

Hắn lập tức dậy mặc quần áo, nhìn "lão huynh" vẫn đang biểu tình kháng nghị, chỉ đành bất lực lắc đầu. "Ư..." Tần Hồng Ngọc vô thức rên khẽ, Chu Trần lấy cái gối cho nàng ôm, đắp lại chăn rồi cầm lấy cung tên rời khỏi phòng.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Vừa ra khỏi phòng, bên ngoài đã có tiếng gõ cửa gấp gáp.

Dã Cẩu hét lớn: "Trần ca nhi, dậy chưa?

Trong thôn có đại sự rồi!" "Tới đây!" Chu Trần mở cửa, thấy Dã Cẩu mặt mày hoảng sợ, cau mày hỏi: "Chuyện gì vậy?" "Trần ca nhi, là nhà Trương Lão Nhị, cả nhà sáu người đều chết sạch rồi, mà ai cũng bị mất đầu, đáng sợ quá..." Dã Cẩu nói đoạn không khỏi rùng mình khi nghĩ đến cảnh tượng đã thấy. "Ta đi xem xem!" Chu Trần dẫn Dã Cẩu sải bước đi tới.

Trương Lão Nhị là một thợ săn trong thôn, trước đó còn từng cùng hắn đi săn, giúp khuân vác con mồi.

Nhà Trương Lão Nhị có hai người già, hai đứa trẻ và hai vợ chồng hắn, vừa vặn sáu người.

Chẳng mấy chốc, Chu Trần và Dã Cẩu đã đến nhà Trương Lão Nhị.

Xung quanh đã vây kín thôn dân, thấy Chu Trần đến họ đều tự động dạt ra nhường đường.

Chu Trần săn bắn giỏi, lại có thể một mình vác lợn rừng bốn năm trăm cân xuống núi, nên ở Đại Hà thôn đã là dũng sĩ số một được công nhận, rất có danh tiếng.

Khi Chu Trần nhìn thấy hiện trường, hắn không khỏi hít một hơi khí lạnh, dạ dày một trận nhộn nhạo.

Trong sân nhà Trương Lão Nhị đầy máu.

Sáu cái xác nằm la liệt, máu nhuộm đỏ cả mặt đất, trên nền đất còn có những vệt máu ngang dọc đan xen.

Giống như có quả bóng dính máu lăn tròn trên đất vậy.

Nhưng Chu Trần và mọi người đều biết không có quả bóng nào

cả, đó là vệt máu do đầu người lăn tạo thành, nghĩa là hung thủ sau khi giết người còn đem đầu người ra làm cầu để đá!

Thật là quá tàn nhẫn!

Không phải người làm!

Chương 13

"Chủ nhân, có âm khí!" Cơ Phượng Hà trong gương thần u u tỉnh lại, cảm nhận hiện trường rồi nói trong đầu Chu Trần: "Hung thủ rất có thể không phải là người!" ... "Trần ca nhi, đệ thấy thế nào?" Nhị Ma Tử tiến đến bên cạnh Chu Trần, thấp giọng hỏi.

Đám người Dã Cẩu nghe vậy cũng lần lượt nhìn về phía hắn. "Còn có thể nhìn thế nào?

Đứng mà nhìn thôi!" Chu Trần hai tay dang ra, trực tiếp đáp: "Ta chỉ là một thợ săn, cũng chẳng phải thần thám, chuyện này đương nhiên phải báo quan rồi!" Hắn biết hung thủ có lẽ không phải là người, nên càng không có tâm tư quản chuyện bao đồng.

Hiện tại một đêm hắn thu hoạch được gần một ngàn Phong Nguyệt điểm, dù cho Firstblood có gia thành, nhưng sau này mỗi đêm kiếm vài trăm điểm chắc không thành vấn đề.

Hắn chỉ cần ẩn nhẫn một thời gian, tu vi sẽ tăng vọt, thực lực tăng mạnh, hà tất phải đi chuốc lấy rắc rối.

Nói xong, Chu Trần trực tiếp rời đi.

Dã Cẩu và Nhị Ma Tử vội vàng đi theo, chẳng khác nào mấy tên tiểu đệ tùy tùng. "Trần ca nhi, ta nghe nói Trương Lão Nhị hôm qua lên núi săn bắn, hình như đã gặp phải thứ gì đó bẩn thỉu, mà tối qua lại xảy ra chuyện này, e rằng thực sự đã đụng phải..." Trong mắt Dã Cẩu mang theo nỗi sợ hãi.

Những thứ quỷ dị đó, đừng nói là người thường, ngay cả Chu Trần hiện tại đã luyện võ cũng không muốn dây vào. "Vậy dạo này ta cũng không lên núi nữa!" Đuổi khéo hai người xong, Chu Trần nhíu mày trở về nhà.

Hiện tại hắn còn mười lượng bạc, đủ để sinh hoạt một thời gian, nhưng sau đó thì sao?

Đi đêm lắm có ngày gặp ma, thường xuyên đi săn sớm muộn cũng đụng phải những thứ đó. "Trong thôn này cũng không quá an toàn, vẫn là vào trong thành mới có bảo đảm hơn, vả lại săn bắn cũng không phải kế lâu dài..." Ý định chuyển vào thành của Chu Trần càng thêm nung nấu.

Các loại linh thú hay con mồi lớn cần thời gian trưởng thành không ngắn, khi hắn săn sát càng nhiều, con mồi xung quanh sẽ càng ít đi, huống hồ con thú cũng chẳng ngu ngốc.

Chúng cảm giác rất linh mẫn, phát hiện khu vực này nguy hiểm sẽ tự động di cư, sau này hắn muốn săn bắn phải tiến sâu hơn vào rừng già, mà càng vào sâu thì nguy hiểm càng lớn. "Vào thành ta có thể bán Dương Đỉnh Thiên, nhưng một mình ta bán thì quá nổi bật, dễ bị kẻ khác dòm ngó, nhất định phải tìm một chỗ dựa..." Trong đầu Chu Trần không khỏi nghĩ đến Trương Long, có lẽ hắn có thể đi ăn bổng lộc triều đình.

Tuy bổng lộc không phải ai cũng ăn được, nhưng hắn có thể biểu hiện ra một chút thực lực, ví như tu vi Luyện Thể nhất trọng.

Như vậy vừa không quá gây chú ý, lại vừa có được quyền lợi địa vị, giảm bớt rất nhiều phiền toái. "Nhưng không thể hấp tấp tìm đến, tốt nhất là để người khác chủ động chiêu lãm..." Chu Trần tính toán con đường tương lai.

Đại Càn vương triều đỉnh thiên hạ tám trăm năm, nay vẫn còn ổn định, dù đang xuống dốc nhưng cũng không phải thứ mà các bang phái thế gia có thể lay chuyển.

Thế nên, hiện tại kiếm một cái biên chế, ở bên trong ăn uống hưởng lạc, âm thầm mạnh lên là tốt nhất.

Còn về việc làm độc hành hiệp?

Hừ.

Thời đại này, những nơi không người hay hẻo lánh, quỷ dị xuất hiện lớp lớp, vô cùng nguy hiểm, chết lúc nào không hay.

Nơi đông người tuy quỷ dị ít, tương đối an toàn, nhưng có người là có tranh đấu, muốn tránh phiền toái thì tốt nhất là tìm một đại khái sơn.

Tuy làm vậy chắc chắn sẽ gặp vài rắc rối, nhưng so với độc hành hiệp vẫn tốt hơn, dù sao hắn cũng chẳng mưu cầu thăng quan tiến chức, có thể tránh được rất nhiều tranh quyền đoạt lợi. "Trần ca nhi, có chuyện gì sao?" Tần Hồng Ngọc thức dậy, thấy Chu Trần đang nhíu mày trầm tư liền lo lắng hỏi. "Không có gì, chỉ là nhà Trương Lão Nhị tối qua gặp nạn, cả nhà sáu miệng ăn đều bị mất đầu!" "Á!" Tần Hồng Ngọc giật mình, không ngờ vừa ngủ dậy, bên ngoài đã xảy ra thảm án diệt môn.

Nghĩ đến những người trước đó còn nói cười vui vẻ, chớp mắt đã âm dương cách biệt, nàng không khỏi cảm thấy đau lòng và hoảng sợ, đưa tay ôm chặt lấy Chu Trần. "Yên tâm, ta sẽ bảo vệ nàng!" Chu Trần nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng ngọc mịn màng của nàng, vòng tay dùng lực ôm chặt lấy cơ thể nàng. "Trần ca nhi, chàng chắc chắn đói rồi, thiếp đi làm cơm!" Tần Hồng Ngọc đột nhiên run lên, mặt đỏ bừng, vội vàng đẩy Chu Trần ra, chạy nhanh vào bếp.

Chu Trần nhìn xuống, mỉm cười đầy ẩn ý.

Đó là sự khẳng định lớn nhất của hắn dành cho một người phụ nữ.

Đương nhiên, hắn sẽ không nói cho Tần Hồng Ngọc biết, thực tế linh hồn hắn lại vừa tiến vào Phong Nguyệt Bảo Giám, đang ở trên

người Cơ Phượng Hà để kiếm Phong Nguyệt điểm! "Chi chi..." Tiểu hồ ly chạy đến nhảy lên đùi Chu Trần, cái đầu nhỏ dụi dụi vào ngực hắn, vẻ mặt vô cùng thân thiết.

Hiển nhiên là đã nuôi quen hơi, giống như chó mèo vậy.

Xoa nắn thân hình lông xù của tiểu hồ ly một hồi hắn mới đặt nó xuống.

Chu Trần cầm lấy Lạc Hà Cung.

Hiện tại hắn đã là Luyện Thể nhị trọng Luyện Nhục cảnh, nhưng thực tế hắn vẫn chưa chính thức tự mình tu luyện bao giờ.

Nắm lấy Lạc Hà Cung, một cảm giác vô cùng quen thuộc dâng lên, Chu Trần thuần thục đứng vững, kéo căng dây cung, nhân tiễn hợp nhất, nhẹ nhàng thi triển đoán thể thế.

Toàn thân cơ bắp của hắn như cùng rung động với cung tiễn, rèn luyện nhục thân, khí huyết trong cơ thể lưu chuyển thần tốc.

Chẳng mấy chốc, bụng Chu Trần vốn đã đói giờ càng đói cồn cào.

Luyện võ tiêu hao năng lượng cực lớn, huống hồ Nghệ Tiễn Thuật là võ công thượng thừa, tu luyện nhanh hơn nhưng tiêu hao cũng lớn hơn. "Vẫn là cộng điểm cho nhanh, tự mình luyện thì biết đến bao giờ?

Lại còn tốn sức!" Chu Trần thu cung, đem mười mấy điểm Phong Nguyệt mới thu được cộng vào.

Trong phút chốc, Chu Trần cảm thấy như mình đã khổ luyện thêm một tháng, có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh bản thân lại tăng thêm một chút, nhục thân càng thêm cường đại.

Bất kể là Luyện Bì hay Luyện Nhục, khi tu luyện đều sẽ thúc đẩy cả cơ thể mạnh lên, chỉ là mỗi cảnh giới có trọng điểm khác nhau.

"Trần ca nhi, ăn cơm thôi!" "Đến đây!" Chu Trần đặt cung xuống, cùng Tần Hồng Ngọc ăn cơm.

Tiểu hồ ly nằm một bên, hắn vừa ăn vừa đút cho nó.

Ăn xong, Tần Hồng Ngọc dọn dẹp rửa bát, lần này Chu Trần không vào bếp quấy rầy.

Trước đó nghịch ngợm đủ rồi, dù sao đồ của người khác dùng hỏng không xót, nhưng vợ mình thì mình phải biết xót chứ.

Diệu Đồng: "..." Chu Trần về phòng ngủ nướng thêm một lát, linh hồn lại ở trong Phong Nguyệt Bảo Giám "giáo dục" Cơ Phượng Hà.

Tu vi Cơ Phượng Hà đột phá nên động lực mười phần, giống như xe số sàn biến thành xe số tự động, Chu Trần không cần phải sang số thủ công, chỉ cần nắm chắc vô lăng, khống chế ga và phanh là được.

Tần Hồng Ngọc dọn dẹp bếp núc xong lại dọn phòng, cuối cùng tràn đầy vui sướng cầm lấy xấp vải Chu Trần mua hôm qua để may quần áo.

Chu Trần như một vị địa chủ lão gia nằm bán ngọa trên giường nhìn, chỉ thiếu hai nha hoàn bên cạnh đấm lưng bóp chân, dâng trà rót nước nữa thôi.

Trong lúc Chu Trần đang hưởng thụ cuộc sống nhàn hạ tại nhà, Trương Long cùng thuộc hạ một lần nữa đến Đại Hà thôn. "Đầu nhi, tin tức về Chu Trần đã tra rõ, nhưng chỉ tra được trong mười năm trở lại đây, họ đến định cư ở Đại Hà thôn từ mười năm trước!" Triệu Hổ đi bên cạnh Trương Long nói: "Chu Trần trước kia biểu hiện bình thường, sư phụ hắn là Tào lão đầu tiễn thuật khá tốt, còn biết vài chiêu xoa bóp nắn xương.

Sau khi Tào lão đầu bị hổ dữ ăn thịt, dân làng lấy danh nghĩa mai táng đã ăn sạch lương thực dự trữ nhà Chu Trần, sau đó hắn một

mình lên núi săn bắn trở về liền tìm đến Tần lão hán!

Tần lão hán vốn đã nhận mười lượng bạc hứa gả Tần Hồng Ngọc cho Tào lão đầu, vốn định thành thân thì Tào lão đầu gặp chuyện.

Thông thường Tần lão hán phải trả tiền hoặc gả nàng cho Chu Trần, nhưng lão muốn quỵt nợ, Chu Trần phải kề đao vào cổ lão mới rước được vị sư nương kia về nhà!

Ngày thứ hai đụng độ Dã Cẩu và Nhị Ma Tử, hắn lại cho hai tên đó một trận, sau đó thể hiện bản lĩnh săn bắn không tồi..." Triệu Hổ kể chi tiết sự tích của Chu Trần, cảm thán: "Xem ra sau cái chết của Tào lão đầu, Chu Trần đã trưởng thành không ít!" "Lương thực bị người ta ăn sạch, người nữ nhân vốn thuộc về mình cũng bị kẻ khác muốn quỵt, là người thì ai chẳng phải trưởng thành!" Một bộ khoái khác là Dương Đại Căn cười nói.

Trương Long gật đầu: "Trước đây Chu Trần được Tào lão đầu che chở nên thiên phú không hiển lộ, sư phụ chết rồi hắn phải độc tự đối mặt, hoặc là bùng nổ trong im lặng, hoặc là chết mòn trong lặng câm!

Với bản lĩnh của hắn, nếu còn để bản thân chết mòn thì đúng là bùn nhão không trát nổi tường." Đối với biểu hiện sau này của Chu Trần, Trương Long rất hài lòng.

Hắn là Chu Trần từng luyện võ và đã nhập môn, tiễn thuật lại phi phàm, hạng người như vậy nếu còn bị dân làng bắt nạt thì đúng là phế vật tận cùng.

Trong lúc trò chuyện, Trương Long dẫn theo Triệu Hổ, Dương Đại Căn, Dương Đại Lực đến hiện trường vụ án, họ không bàn luận về Chu Trần nữa. "Tê!" Nhìn thấy hiện trường, Triệu Hổ khóe miệng giật giật, mí mắt nhảy loạn.

Trương Long nhíu mày, đây không giống người làm.

Người bình thường giết người xong chẳng ai lại lấy đầu lâu làm cầu để đá, trừ phi là kẻ cực kỳ biến thái.

Sau một hồi khám nghiệm, hắn phát hiện hiện trường đầy vết máu nhưng không có chút dấu vết nào của người khác, sự hoài nghi trong lòng càng đậm.

Không có thêm manh mối, trời cũng đã muộn, Trương Long quyết định ở lại Đại Hà thôn một đêm.

Hắn và ba thuộc hạ nghỉ tại nhà thôn trưởng Tần Giang Hà.

Đồng thời, hắn cũng cố ý vô tình nghe ngóng tin tức và đánh giá của Tần Giang Hà về Chu Trần.

Chu Trần nghe nói Trương Long đến, liền cùng các dân làng khác ra đón tiếp đơn giản một phen rồi trở về nhà.

Đêm xuống, Chu Trần bế Tần Hồng Ngọc vào phòng, kéo chăn nệm chui vào. "Trần ca nhi..." Đêm tối trở nên nồng cháy.

Không biết qua bao lâu, Cơ Phượng Hà đang giao hòa linh hồn cùng Chu Trần trong Phong Nguyệt Bảo Giám đột nhiên lên tiếng: "Chủ nhân, có quỷ quái tiếp cận!" "Hử?" Chu Trần đột ngột ngẩng đầu, trong mắt tinh quang tứ xạ, linh hồn tức khắc quy vị, tung người bật dậy. "A, Trần ca nhi, sao vậy..." Tần Hồng Ngọc ngơ ngác, đầy vẻ không hiểu. "Có thứ gì đó!" Chu Trần không chút lưu luyến, nhanh chóng mặc quần áo.

Tần Hồng Ngọc nghe vậy, thân hình kiều diễm run lên, xuân ý trong mắt lập tức bị nỗi sợ hãi thay thế, vội vã mặc đồ. "Hi hi..." "Hi hi hi..." "Đại ca ca, chúng ta cùng chơi cầu đi..." Cùng với một luồng hàn ý đáng sợ truyền đến, ngoài cửa vang lên tiếng cười ngây thơ của trẻ nhỏ.

Tần Hồng Ngọc rùng mình, nổi hết da gà da vịt, hai chân run cầm cập. "Đại ca ca, chúng ta cùng chơi cầu đi..." "Ta chơi mẹ ngươi ấy!" "Ta chơi mẹ ngươi ấy!" Giọng Chu Trần vang dội như chuông đồng, tựa rồng ngâm hổ gầm, nổ vang giữa Đại Hà thôn tĩnh mịch, không biết đã làm thức giấc bao nhiêu dân làng đang chìm trong mộng mị.

Cơn giận của hắn không hoàn toàn là giả vờ để thu hút Trương Long đang tá túc nhà Tần Giang Hà, mà hắn thực sự nổi giận.

Hắn đang vui vẻ "chơi cầu" với mỹ nhân, vậy mà một con tiểu quỷ nửa đêm gõ cửa phá đám, thọc gậy bánh xe, đây không phải tìm đòn thì là gì?

Oành!

Cửa phòng nổ tung, hóa thành vô số mảnh gỗ vụn, Chu Trần xông ra ngoài, nộ khí xung thiên.

Một hài đồng quỷ dị toàn thân đen kịt cùng với những mảnh gỗ vụn bay ngược ra ngoài, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ trên không trung rồi nhẹ nhàng đáp đất.

Đôi mắt nó trống rỗng, cái miệng toác ra đến tận mang tai, nhìn chằm chằm Chu Trần cười: "Hi hi, đại ca ca, anh đến chơi cầu với em sao?" "Ta chơi mẹ ngươi ấy!" Đoản đao trong tay Chu Trần sát na xuất vỏ, hắn gầm lên một tiếng, sức mạnh toàn thân bùng phát, khí huyết cuồn cuộn, mọi huyết quản và cơ bắp đều căng phồng lên.

Phanh một tiếng, y phục thân trên của Chu Trần bị khí huyết của chính hắn làm chấn nát.

Chu Trần sải bước lao lên, vung đoản đao chém thẳng vào đầu đứa trẻ quỷ dị.

Đoản đao dài hai xích, nhưng lại chém ra luồng đao khí huyết hồng dài ba thốn.

Bành!

Đao khí và đoản đao chém mạnh vào đầu đứa trẻ, phát ra một tiếng nổ kinh người, giống như hai ngọn núi sắt va chạm vào nhau.

Khắc sau, cả hai bóng người đều bị đánh bật ra.

Chu Trần đáp đất, lùi liên tiếp chín bước, mỗi bước đều giẫm nát phiến đá trên mặt đất tạo thành dấu chân sâu hoắm mới trụ vững được thân hình, lòng bàn tay tê dại.

Hắn nhìn trừng trừng vào đứa trẻ quỷ dị bị chém bay, chỉ thấy trên trán đối phương xuất hiện một vệt máu sâu khoảng một thốn, máu đen liên tục tuôn ra, quỷ dị và khủng bố.

Nhưng trong lòng Chu Trần lại khẽ thở phào, hài đồng quỷ dị này tuy mạnh nhưng chưa đến mức quá vô lý, hắn vẫn có thể chống đỡ được.

Có điều hắn không định bộc phát toàn bộ thực lực để tử chiến với nó, hắn chỉ cần dây dưa một lát chờ Trương Long đến là được.

Tiếng gầm trước đó của Chu Trần ngay cả dân làng cũng bị đánh thức, huống chi là Trương Long với tu vi Luyện Thể tam trọng Luyện Gân cảnh.

Trương Long vọt thẳng từ trên giường dậy, xách đao lao về phía nhà Chu Trần.

Tốc độ của y cực nhanh, mỗi bước mười trượng, nhà Tần Giang Hà cách nhà Chu Trần không xa, chỉ khoảng nghìn thước, chỉ vài hơi thở y đã có mặt. "Hi hi!" "Em muốn chơi cầu!" Hài đồng quỷ dị toàn thân đen kịt nhìn Chu Trần, miệng ngoác ra cười quái dị, dường như giây tiếp theo sẽ vặt đầu hắn xuống để làm cầu đá.

Vút!

Đột nhiên, đứa trẻ quỷ dị lại lao về phía Chu Trần với tốc độ cực nhanh như tàn ảnh, người thường căn bản không nhìn rõ.

Chu Trần cảm ứng được Trương Long đã đến cửa, liền giả vờ hoảng loạn, miễn cưỡng giơ đoản đao chắn trước người.

Oành!

Tiếng kim thiết va chạm chói tai nổ vang, Chu Trần bị chấn bay ra ngoài. "Đạm yêu nghiệt, chớ có phóng tứ!" Trương Long hai tay cầm đao, một chiêu Lực Phách Hoa Sơn chém về phía hài đồng quỷ dị.

Đã hoàn thành Luyện Nhục và thăng lên Luyện Thể tam trọng Luyện Gân cảnh, sức mạnh của y vượt quá vạn cân.

Thanh trường đao dài ba xích mang theo đao khí huyết hồng sắc bén vô cùng, đứa trẻ quỷ dị vừa tấn công Chu Trần xong, dù đánh bay được hắn nhưng bản thân cũng chịu lực phản chấn cực lớn.

Lúc này chính là lúc lực cũ đã cạn, lực mới chưa sinh, bị Trương Long tập kích, nó chỉ có thể bản năng giơ hai tay đỡ trên đỉnh đầu.

Oành!

Nhát đao này uy lực lớn hơn hẳn nhát đao trước của Chu Trần, bởi vì Chu Trần chưa bộc phát hết sức, hơn nữa tu vi Trương Long cao hơn, binh khí cũng tốt hơn.

Trong tiếng thét thê lương, nhát đao chém đứt hai tay hài đồng quỷ dị rồi thế như chẻ tre chém xuống, bổ đôi đầu nó! "A a a, ta phải vặt đầu ngươi đá nát!" Hắc khí quanh thân đứa trẻ quỷ dị cuồn cuộn dâng trào, lao về phía Trương Long.

Trương Long không hề sợ hãi, trường đao múa kín không kẽ hở, hai bên lao vào quần thảo kịch liệt.

Chu Trần lồm cồm bò dậy đứng quan sát.

Trương Long đã chiếm ưu thế tuyệt đối, việc chém giết hài đồng quỷ dị kia chỉ là vấn đề thời gian. "Đứa trẻ này giống quỷ mà cũng không giống, có thực thể nhưng không giống cương thi, chắc thuộc loại tà linh..." Sau khi có được Cơ Phượng Hà, Chu Trần đã bổ sung không ít kiến thức cơ bản.

Hắn thích học hỏi, đặc biệt là khi có vị giáo sư như Cơ Phượng Hà, hễ có thời gian là hắn lại vào Phong Nguyệt Bảo Giám cùng nàng tìm tòi tri thức mới.

Oành!

Một lát sau, hài đồng quỷ dị bị Trương Long chém chết, hóa thành một đống bột trắng, nhưng trong đống bột đó có một viên tinh thạch trong suốt lấp lánh.

Trương Long thấy viên tinh thạch liền lộ vẻ kinh hỉ, vội vàng cúi người nhặt lấy giấu vào ngực như sợ người khác cướp mất bảo bối của mình. "Phượng Hà, viên tinh thạch kia là gì?

Có tác dụng gì không?" Ý thức Chu Trần hỏi Cơ Phượng Hà trong gương. "Chủ nhân, đó là Nguyên Tinh, quỷ quái tà linh sau khi chết đều có khả năng rơi ra, có ích lợi rất lớn cho người tu luyện, giúp tăng tu vi, còn quý hơn cả linh thạch!" "Hóa ra là vậy!" Chu Trần bừng tỉnh, không khỏi nhớ lại chuyện Trương Long đích thân đến Đại Hà thôn điều tra vụ hổ dữ ăn thịt người.

Lúc đó chỉ mất tích bảy người, không chắc chắn là chuyện gì.

Trước đó Chu Trần còn thắc mắc, một Huyện Úy như Trương Long lại nhiệt tình phục vụ nhân dân thế sao?

Theo tính cách của đám quan lại, thường chỉ phái vài bộ khoái đến xem qua, trừ khi gặp chuyện đại khủng bố mới kinh động đến hạng người như Trương Long.

Giờ thấy Nguyên Tinh, Chu Trần đã hoàn toàn hiểu rõ.

Lúc đó Trương Long đang ở đỉnh phong Luyện Thể nhị trọng, cần cơ duyên để đột phá.

Nghe chuyện ở Đại Hà thôn, y đoán có quỷ quái tác oai tác quái nên mới đến xem thử, nếu kiếm được Nguyên Tinh thì tốt nhất.

Tuy không tìm thấy quỷ quái ngay lúc đó nhưng y đã giết được yêu thú ác hổ, cũng nhờ vậy mà đột phá, không tính là tay trắng trở về. "Ngươi đã hoàn thành Luyện Bì, bước vào Luyện Thể nhị trọng rồi sao?" Trương Long bước đến trước mặt Chu Trần, đôi mắt hổ nhìn chằm chằm vào thân hình cơ bắp hoàn mỹ, tràn đầy sức mạnh dương cương của hắn, đầy vẻ kinh ngạc.

Con quỷ đồng lúc nãy thực lực không yếu, nếu y không tập kích chiếm tiên cơ thì muốn hạ nó cũng phải tốn không ít công sức, thậm chí có khi còn bị thương.

Chương 14

Vậy mà Chu Trần giao thủ với nó mấy chiêu, ngạnh kháng mấy hơi thở mà vẫn bình an vô sự, đây tuyệt đối không phải chỉ cần luyện ra khí huyết là làm được.

Ít nhất phải là Luyện Bì hữu thành, da như da trâu, đao kiếm khó thương mới có thể vô sự. "Đại nhân tuệ nhãn như đuốc, trước đó thuộc hạ may mắn hoàn thành Luyện Bì, bước vào Luyện Thể nhị trọng!" Chu Trần khiêm tốn đáp. "Luyện thành là luyện thành, làm gì có chuyện may mắn!" Trương Long nhìn Chu Trần với ánh mắt nhiệt tình, phải biết y trước đây cũng chỉ là Luyện Thể nhị trọng đỉnh phong khi đã ngoài ba mươi tuổi.

Chu Trần mới mười tám, thiên phú này mạnh hơn y nhiều.

Thậm chí có khả năng trước năm hai mươi tuổi hắn sẽ bước vào Luyện Thể tam trọng, tức là cảnh giới hiện tại của y.

Tuy không thể so với thiên tài thế gia hay thiên kiêu tông môn, nhưng ở Đại Hà thôn nhỏ bé này, hắn quả thực là thiên chi kiêu tử. "Ngươi rất tốt, đối mặt quỷ đồng mà không chút sợ hãi, võ giả chúng ta quan trọng nhất là đảm phách, Đại Càn cần những nhân tài như ngươi!" Trương Long không chút do dự đưa ra cành ô liu: "Ngươi có thiên phú như vậy, ẩn cư ở xó xỉnh này đi săn thì thật quá lãng phí!

Có hứng thú vì quốc gia tận lực không?

Tương lai nếu lập được đại công, thăng quan tiến chức, phong thê ấm tử, cũng coi như quang tông diệu tổ!" Đối với lời chiêu mộ của Trương Long, Chu Trần không hề bất ngờ, hắn vốn đã chờ y lên tiếng.

Chu Trần lộ vẻ kinh hỉ, chắp tay hành lễ: "Được đại nhân ưu ái,

Trần mỗ vô cùng vinh hạnh, nguyện vì quốc gia hiệu lực!" "Tốt, tốt, tốt!" Trương Long đại hỉ, tuy thiên phú Chu Trần hơn y nhưng y không hề đố kỵ.

Y biết rõ giới hạn của mình, đời này chắc cũng chỉ đến thế, trừ khi có quý nhân phù trợ.

Chu Trần thiên phú tốt, sau này nếu tiến xa, y cũng có thể được hưởng chút lợi lộc. ... "Trần ca nhi, chúc mừng, chúc mừng!" "Ta đã biết Trần ca nhi là người có bản lĩnh, sớm muộn gì cũng hóa rồng, quả nhiên gặp được quý nhân rồi!" "Không ngờ Trần ca nhi lợi hại như vậy, đã là võ giả thực thụ rồi!" "Chu nương tử lần này được hưởng phúc rồi!" ...

Việc Chu Trần trở thành võ giả và được Trương Huyện Úy trọng dụng tựa như một cơn lốc quét qua Đại Hà thôn, khiến vô số người ngưỡng mộ ghen tỵ.

Ngày hôm sau, mọi người lần lượt kéo đến nhà.

Đặc biệt là những kẻ trước đây từng ngấm ngầm đắc tội Chu Trần, lòng đầy hoảng sợ, mang theo hậu lễ đến bồi tội.

Nhưng dân làng nghèo rớt mồng tơi, chẳng có gì đáng giá, chỉ có thôn trưởng Tần Giang Hà cùng các hương thân góp được hai mươi lượng bạc tặng hắn để tỏ lòng thành.

Chu Trần cũng không khách khí, trực tiếp thu nhận.

Hắn hiện tại đang thiếu bạc.

Huống hồ dù hắn có nhận bạc, sau này Tần Giang Hà có nhờ vả, làm hay không vẫn tùy vào tâm trạng hắn.

Hắn vui thì giúp một tay, không vui thì dù giúp được hắn cũng có quyền từ chối.

Quyền chủ động nằm trong tay hắn.

Vả lại, hai mươi lượng bạc tuy không ít nhưng đối với những hộ khá giả như Tần Giang Hà cũng chẳng thấm tháp gì, họ chỉ muốn kết cái thiện duyên.

Chu Trần là người làng họ, dù sao cũng có chút tình nghĩa đồng hương, sau này có chuyện cầu cạnh cũng không đến mức không thấy cửa, hoặc có thêm một con đường thì thêm một phần bảo đảm.

Giờ Ngọ, Chu Trần đưa Tần Hồng Ngọc theo đoàn người Trương Long tiến về Thanh Hà thành.

Trương Long với cương vị Huyện Úy, quyền thế ở Thanh Hà thành không nhỏ, liền tặng Chu Trần một căn nhà.

Chu Trần biết đây là một khoản đầu tư của đối phương nên cũng không khách khí nhận lấy.

Hắn vốn chưa có chỗ ở trong thành, đang cần gấp căn nhà.

Hơn nữa nếu không nhận, Trương Long sẽ nghĩ sao?

Trong nhiều trường hợp, nhận lễ cũng là một mắt xích quan trọng để tăng tiến quan hệ đôi bên.

Triệu Hổ, Dương Đại Căn, Dương Đại Lực là ba tâm phúc của Trương Long, tuy có chút ngưỡng mộ nhưng cũng không nảy sinh đố kỵ vì họ hiểu thực lực của Chu Trần.

Họ luyện võ nhiều năm mới chỉ là chuẩn võ giả rèn ra khí huyết, ngay cả Luyện Bì còn chưa xong.

Chỉ khi hoàn thành Luyện Bì, bước vào Luyện Thể nhị trọng mới được coi là võ giả thực thụ, vì khi đó so với người thường đã như hai loại sinh vật khác nhau, có một rãnh sâu khó lòng vượt qua.

Ba người họ giúp Chu Trần ổn định chỗ ở, chạy đôn chạy đáo,

cũng coi như là đầu tư cho tương lai.

Sau khi thu xếp xong, Chu Trần mời họ một bữa cơm để tỏ lòng cảm ơn.

Đêm xuống, Tần Hồng Ngọc nằm trong lòng Chu Trần, xoa nắn những khối cơ bắp rắn chắc của hắn, cảm giác như đang trong mơ: "Trần ca nhi, thiếp không phải đang nằm mơ chứ?

Chúng ta thực sự đã định cư trong thành rồi sao?" "Đương nhiên không phải mơ!" Chu Trần hôn lên vầng trán trơn bóng của nàng.

Ở thời đại này, người dân bình thường muốn định cư trong thành vô cùng khó khăn.

Dù có gom đủ bạc mua nhà thì sau này lấy gì mà sống?

Đó là một vấn đề nan giải.

Nhưng đối với một võ giả như Chu Trần, đó tự nhiên không thành vấn đề.

Đừng nói hắn chuẩn bị bán thuốc, dù không bán thuốc thì với thân phận hiện tại, hắn cũng đủ để không lo ăn mặc trong thành. "Đừng nghĩ nhiều, cuộc sống sau này sẽ chỉ ngày một tốt hơn thôi!" "Vâng, thiếp biết Trần ca nhi là người bản lĩnh nhất mà!" Tần Hồng Ngọc mặt đầy hạnh phúc, ôm lấy cổ Chu Trần, trao cho hắn nụ hôn nồng cháy: "Trần ca nhi, thiếp thương chàng lắm!" "Ta cũng vậy!" "Ưm..." Bầu không khí trở nên rực lửa.

Đến tận canh năm, Tần Hồng Ngọc mệt nhoài chìm vào giấc ngủ sâu.

Chu Trần nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng trong Phong Nguyệt Bảo Giám, linh hồn hắn và Cơ Phượng Hà đang học tập vô cùng sôi nổi. 【Phong Nguyệt điểm +6】 【Phong Nguyệt điểm +9】 【Phong Nguyệt điểm +6】 ...

Khi tia nắng đầu tiên xé toạc màn đêm, thắp sáng đất trời, Chu Trần chậm rãi mở mắt, việc đầu tiên là nhìn vào bảng điều khiển cá nhân. 【Phong Nguyệt điểm: 1350】 "Hai ngày thời gian, mỗi ngày hơn một ngàn ba trăm điểm, trung bình mỗi ngày khoảng bảy trăm điểm!" Chu Trần rất hài lòng.

Từ khi có Cơ Phượng Hà, điểm Phong Nguyệt của hắn trở nên dồi dào hẳn lên. "Trước tiên tăng tu vi lên Luyện Thể tam trọng!" Chu Trần không nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp ra lệnh: "Nghệ Tiễn Thuật, gia điểm!" Chu Trần để lại ba trăm hai mươi điểm cho Liễm Tức Quyết, số còn lại cộng hết vào Nghệ Tiễn Thuật.

Thông tin ở mục cảnh giới thay đổi, Chu Trần cảm thấy như mình đã khổ luyện bất kể mưa gió suốt mười năm, cuối cùng phá vỡ xiềng xích, Luyện Nhục viên mãn, thăng cấp Luyện Thể tam trọng Luyện Gân.

Toàn thân cơ bắp chấn động, gân mạch co giãn như rồng uốn lượn, sức mạnh cuồn cuộn dâng trào trong cơ thể.

Hiện tại, Chu Trần cảm thấy một đao của mình có thể chém đôi con quỷ đồng trước kia!

Thông thường Luyện Nhục hoàn thành sức mạnh vượt vạn cân, nhưng hắn cảm thấy mình không chỉ có vạn cân, ít nhất phải tầm hai vạn cân.

Giờ đây đối đầu với Huyện Úy Trương Long, hắn hoàn toàn có thể dùng lực lượng áp đảo.

Trương Long: "..." "Ưm!" Tần Hồng Ngọc bị đánh thức, thân hình khẽ run.

Luồng khí tức khủng bố tựa như cự long tỉnh giấc của Chu Trần thực sự đã làm nàng kinh hãi. "Trần..." Nàng định nói gì đó nhưng lại

thôi, sợ làm phiền đến hắn. "Liễm Tức Quyết, gia điểm!" Dùng nốt ba trăm hai mươi điểm còn lại, Chu Trần cảm thấy như tiếp tục khổ tu Liễm Tức Quyết mấy chục năm, nắm bắt được một tia linh cơ, một lần nữa đột phá.

Khí tức tu vi vừa đột phá của hắn theo sự vận hành của Liễm Tức Quyết mà trầm lắng xuống, không để lộ một chút sơ hở nào.

Chu Trần nhìn vào bảng cá nhân: 【Phong Nguyệt Bảo Giám】 【Chủ nhân: Chu Trần】 【Công pháp: Nghệ Tiễn Thuật】 【Cảnh giới: Luyện Thể tam trọng Luyện Gân (163/4000)】 【Thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ】 【Pháp thuật: Liễm Tức Quyết tầng thứ bảy (0/640), Ngự Quỷ Quyết tầng thứ nhất (10/1000)】 【Kỹ năng: Tiễn thuật (Xuất thần nhập hóa), Truy tung (Đại thành 40/160), Đầu trịch (Đại thành 8/160)...】 【Dược phương: Dương Đỉnh Thiên】 【Phong Nguyệt điểm: 0】 "Với tu vi hiện tại cộng thêm Liễm Tức Quyết, cường giả dưới kỳ Trúc Cơ đều không thể nhìn thấu tu vi của ta!" Chu Trần rất hài lòng, nhìn Tần Hồng Ngọc đang lo lắng, cười nói: "Ta vừa đột phá chút ít, sau này số lần như vậy sẽ nhiều lên, nàng rồi sẽ quen thôi!" "Chúc mừng Trần ca nhi!" Tần Hồng Ngọc tuy không biết Chu Trần mạnh đến mức nào, nhưng biết hắn mạnh lên là chuyện tốt, khiến nàng rất vui.

Chỉ là nàng cảm thấy mình có chút "không chịu nổi nhiệt".

Chu Trần giờ đã có bản lĩnh, sau này có lẽ nên nạp thêm tiểu thiếp cho hắn để chia sẻ gánh nặng. "Hôm nay ta phải đến huyện nha báo danh, chưa biết bao giờ mới về, nàng ở nhà không cần đợi cơm đâu!" Chu Trần dặn dò kỹ lưỡng, sau đó dưới sự hầu hạ của Tần Hồng Ngọc liền thức dậy tẩy rửa.

Ăn xong bữa sáng, Chu Trần đến huyện nha, Triệu Hổ đã đứng đợi sẵn ở cổng. "Hổ ca, làm phiền huynh quá!" "Có gì đâu, ta cũng

vừa mới đến!" Triệu Hổ dẫn Chu Trần vào trong, diện kiến các vị cao tầng của huyện nha.

Huyện lệnh Trần Phàm, Huyện Úy Trương Long, Huyện thừa Trần Đáo đều có mặt.

Chu Trần lần lượt chào hỏi, âm thầm quan sát mọi người.

Theo cảm nhận của hắn, Huyện tôn đại khái là võ giả Luyện Thể tứ trọng hoặc ngũ trọng, những người khác ngoài Trương Long ở Luyện Thể tam trọng thì đều quanh quẩn ở Luyện Thể nhị trọng.

Với tu vi Luyện Thể tam trọng, thực lực của hắn hẳn là chỉ đứng sau Huyện tôn. "Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, tốt lắm!" Trần Phàm nhìn Chu Trần khí vũ hiên ngang, tuấn mỹ bất phàm, gật đầu tán thưởng. "Huyện tôn quá khen!" Sau khi chào hỏi đơn giản, Chu Trần chính thức gia nhập huyện nha Thanh Hà, nhận hai bộ y phục bộ khoái, một thanh bội đao cùng các vật dụng tương ứng. "Thanh đao này cũng được!" Chu Trần xem đao, tuy là đao chế thức nhưng tốt hơn nhiều so với thanh đoản đao cướp từ Nhị Ma Tử.

Hơn nữa khi giết địch, trường đao rõ ràng uy lực hơn.

Nếu tự bỏ tiền mua, ít nhất cũng phải tốn năm lượng bạc!

Tiền mua đao thì tiết kiệm được, nhưng tiền mời khách thì không thể thiếu.

Chu Trần mời mọi người ở huyện nha đến Thiên Hương Lâu đánh một bữa no nê.

Bọn người Trần Đáo ăn xong thì rời đi, nhưng Trương Long, Triệu Hổ, Dương Đại Căn và Dương Đại Lực thì ở lại.

Chu Trần mời họ đến Tuyết Nguyệt Phường nghe khúc. "Tiểu Trần, hôm nay để ta khao, chúc mừng đệ gia nhập đại gia đình chúng ta!" Trương Long biết Chu Trần không có nhiều bạc, lại mới ổn định

ở thành, nơi nào cũng cần tiền nên trực tiếp lên tiếng.

Là Huyện Úy, bổng lộc tuy không quá cao nhưng cấp dưới hiếu kính nhiều, tiền bạc trong tay rất rủng rỉnh.

Tục ngữ có câu ba năm làm tri phủ, mười vạn lượng bạc trắng, ở đâu cũng vậy cả. "Đa tạ Long ca." Chu Trần cũng không khách sáo, cười nói đi cùng nhóm Trương Long đến Tuyết Nguyệt Phường. "Ái chà, Long gia đến rồi!" Lão bản Hồng tỷ thấy Trương Long, vội vàng nghênh đón, mặt tươi cười rạng rỡ. "Gọi hết những cô nương tốt nhất ở đây lên cho ta!" Trương Long vung tay đại hỉ. ... "Gia, ngài đến rồi!" "Vị công tử này, mời vào trong!" "Tần gia, ngài lâu rồi không đến, cuối cùng cũng thấy ngài rồi!" ...

Trong tòa lâu Tuyết Nguyệt Phường tinh xảo hào hoa, tiếng ca múa rộn ràng, oanh oanh yến yến nườm nượp qua lại, hương rượu hòa lẫn hương phấn nồng nàn, vô cùng náo nhiệt.

Trong bao gian ở tầng ba, Trương Long và Chu Trần ngồi đối diện, Triệu Hổ, Dương Đại Lực, Dương Đại Căn ngồi bồi tiếp bên cạnh.

Chu Trần tuy mới đến nhưng là cường giả Luyện Bì hữu thành, đã bước vào Luyện Thể nhị trọng Luyện Nhục cảnh.

Ở thế giới đầy rẫy sức mạnh siêu phàm này, thân phận thâm niên tuy có tác dụng nhưng thực lực mới là thứ quyết định địa vị.

Thực lực là căn bản của tất cả. "Trần ca nhi chắc mới là lần thứ hai đến đây nhỉ?" Triệu Hổ cười hỏi. "Hổ ca nói không sai." Chu Trần mỉm cười gật đầu: "Nói ra thì chúng ta cũng có duyên, lần đầu ta đến đây cũng tình cờ thấy bốn người các huynh!" "Lúc đó ta thấy thân hình và khí chất của đệ thay đổi không ít, chắc hẳn khi đó vừa mới hoàn thành Luyện Bì phải không?" Trương Long nhìn Chu Trần, tùy ý hỏi. "Long ca tuệ nhãn, hôm đó thuộc hạ quả thực vừa đột phá, tâm tình

đại hảo nên vào thành dạo chơi, sẵn tiện đổi một cây cung tốt!" Chu Trần không hề giấu diếm, những chuyện này rất minh bạch, chuyện hắn mua cung cũng chẳng cần giấu ai. "Nghe nói tiểu tử đệ suýt chút nữa làm hỏng cô nương nhà người ta, cả ngày dậy không nổi!" Trương Long trêu chọc.

Ba người Triệu Hổ cũng nháy mắt ra hiệu, đầy vẻ ngưỡng mộ: "Võ giả đúng là lợi hại, chẳng biết bao giờ chúng ta mới hoàn thành Luyện Bì đây!" "Hổ ca, đệ có thứ đồ tốt này, đàn ông nhất định phải có!" Chu Trần nhân cơ hội lấy từ trong túi ra bốn lọ nhỏ đã chuẩn bị từ trước, lần lượt tặng cho bốn người. "Trần ca nhi, đệ coi thường tụi này sao!" Triệu Hổ vờ giận: "Bọn ta thì thôi đi, chứ với thực lực của Đầu nhi, mà còn cần thứ này à?" "Hắc hắc, Hổ ca đừng nóng!" Chu Trần cười khẽ: "Đây là bí phương gia truyền của đệ, không những không có tác dụng phụ mà còn có lợi cho sức khỏe, cường thân kiện thể!

Dù là người thận hư dùng thuốc này cũng có thể dứt điểm bệnh tình!

Đệ biết các huynh không cần, nhưng ai chẳng muốn mạnh hơn?

Coi như dùng làm thuốc bổ cũng rất tốt!" "Lợi hại vậy sao?

Thế ta phải thử mới được!" Nhóm Triệu Hổ cười đầy ẩn ý, cầm lọ ngọc lên xem xét.

Trương Long cũng mở lọ ngửi thử, bên trong là những viên thuốc nhỏ màu vàng kim, to như hạt đậu, ước chừng mười viên.

Đây chính là thuốc Dương Đỉnh Thiên mà Chu Trần đã dùng mười điểm Phong Nguyệt để tiến hóa từ Tráng Dương Tán.

Hắn đã bào chế trong mấy ngày qua, chính là vì thời khắc này. "Long ca, huynh cũng biết đệ mới chân ướt chân ráo đến, nơi nào cũng

cần tiền, nhất là luyện võ tiêu tiền như nước!" Chu Trần nhìn Trương Long, đi thẳng vào vấn đề: "Vì vậy đệ dự định mở một cửa hàng ở Thanh Hà thành, chuyên bán loại thuốc này!

Thuốc này đệ đặt tên là Dương Đỉnh Thiên, hiệu quả không cần bàn cãi, ích lợi vô hại, không tác dụng phụ, giá cả lại phải chăng, chắc chắn sẽ có thị trường!" Thế giới siêu phàm này đương nhiên không thiếu thuốc tráng dương, thậm chí các loại không tác dụng phụ, hiệu quả cực tốt cũng có.

Nhưng những loại đó đều rất đắt đỏ.

Chu Trần có thể thông qua giá thành thấp hơn để chiếm lĩnh một phần thị trường. "Ừm, ý tưởng này của đệ không tồi." Trương Long gật đầu, y hoàn toàn tán thành việc Chu Trần mở cửa hàng, chỉ là có kiếm được tiền hay không còn phải xem thuốc có thực sự tốt như lời đồn. "Long ca, hiện tại đệ cũng hơi kẹt tiền, nên đệ muốn nhờ huynh giúp lo liệu một gian cửa hàng, coi như là đầu tư góp vốn!" Chu Trần nhìn Trương Long: "Việc chế thuốc và bán hàng cứ để đệ lo, lợi nhuận thu được chúng ta chia năm năm, Long ca thấy thế nào?" Trương Long nhướng mày, đầy hứng thú nhìn Chu Trần.

Một gian cửa hàng với y chẳng là gì.

Thậm chí y thừa biết Chu Trần tuy không nhiều tiền nhưng muốn kiếm một gian cửa hàng tuyệt đối không thành vấn đề, không mua được thì thuê.

Nhưng Chu Trần lại lôi y vào, còn chia cho năm thành lợi nhuận.

Thủ đoạn và khí phách này quả thực không tầm thường.

Tuy bề ngoài y chỉ bỏ ra một gian cửa hàng, nhưng thực tế quan hệ giữa Chu Trần và y đã khăng khít hơn một tầng, đây là thứ nhất.

Thứ hai, có danh nghĩa của y, cửa hàng của Chu Trần tự nhiên

không sợ ai đến quấy nhiễu.

Thứ ba, Chu Trần vừa tặng lễ cho y, vừa ràng buộc lợi ích của cả hai vào nhau. "Không ngờ Chu Trần tuổi còn nhỏ mà làm việc lão luyện như vậy, cộng thêm thiên phú không tồi, tuyệt đối không phải vật trong ao!" Trương Long thầm tán thưởng, đánh giá về Chu Trần lại tăng thêm một bậc.

Y lắc đầu cười nói: "Ta chỉ góp một gian cửa hàng mà chiếm năm thành thì quá nhiều rồi!" "Long ca nói gì vậy, uy danh của huynh đối với cửa hàng cũng là một sự bảo đảm, gian cửa hàng sao bì nổi?" Chu Trần không nói suông, những điều này Trương Long chắc chắn hiểu rõ.

Trương Long gật đầu: "Nhưng dù tính cả chuyện đó thì năm thành vẫn quá nhiều, bốn thành là đủ rồi!

Quyết định vậy đi!" Trương Long chốt hạ. "Được, nghe theo Long ca!" Chu Trần tâm tình đại hảo, chuyện cửa hàng đã xong.

Có Trương Long chống lưng sẽ không có kẻ không biết điều đến làm phiền.

Tuy chia bớt một phần lợi ích nhưng hắn không bận tâm, chút lợi nhỏ nhoi không quan trọng bằng việc tránh được phiền phức.

Thứ hắn muốn là sự ổn định, còn về bạc, hắn có đầy cách để kiếm, huống hồ đủ dùng là được. "Các vị gia để chờ lâu rồi!" Lão bản Hồng tỷ đưa một đám cô nương xếp hàng đi vào, hương thơm lập tức tràn ngập bao gian, trêu chọc tâm hồn người khác. "Nô gia bái kiến các vị đại gia!" Diệu Đồng cùng mọi người cúi chào.

Trương Long cười nói: "Tiểu Trần, hôm nay đệ là nhân vật chính, đệ chọn trước đi?" "Thế sao được ạ!" Chu Trần khiêm tốn. "Với ca ca còn khách khí gì, đệ không chọn thì ta chọn hộ đệ!" Trương Long

vung tay chỉ vào Diệu Đồng: "Diệu Đồng cô nương là người quen cũ của đệ rồi, cộng thêm Diệu Ngọc nữa, đúng là song hỷ lâm môn!

Hai muội hôm nay phải hầu hạ huynh đệ của ta cho thật tốt đấy!" "Tuân lệnh đại nhân!" Diệu Đồng và Diệu Ngọc đều biết Huyện Úy Trương Long, hai nàng hành lễ rồi mỗi người một bên tiến đến cạnh Chu Trần.

Chu Trần cũng không khách khí, đưa tay ôm lấy vòng eo con kiến của hai nàng.

Hai nàng thuận thế ngả vào lòng Chu Trần, đôi mông căng tròn ngồi lên đùi hắn.

Những cô nương khác cũng nhanh chóng ngồi xuống cạnh Trương Long và đám Triệu Hổ, xem ra đều là khách quen cả.

Cạnh Trương Long là hai nàng Xuân Hoa và Thu Nguyệt, nhìn bộ dạng là biết đã giao lưu không ít.

Chương 15

Theo sự xuất hiện của đám oanh oanh yến yến, không gian lại náo nhiệt hẳn lên, chén thù chén tạc, vô cùng tiêu sái.

Rượu quá ba tuần, ai nấy đều ôm mỹ nhân về phòng.

Chu Trần ôm lấy vòng eo mềm mại của Diệu Đồng và Diệu Ngọc trở về phòng của Diệu Đồng, Diệu Đồng áp sát thân thể đầy đặn vào người Chu Trần, cả người nhũn ra. "Tay nghề của gia thực sự quá lợi hại, chỉ biết bắt nạt nô gia!" Diệu Ngọc đứng không vững, thân hình mềm như không xương, vừa nũng nịu vừa oán trách, hơi thở thơm tho như lan.

Cảm nhận hơi thở nóng hổi bên tai, Chu Trần cười khẽ: "Đây mới là đâu chứ, chỉ là hạt cát trong sa mạc thôi!" Thần thông Lôi Quang Như Ý Thủ của hắn ngay cả một phần vạn uy năng còn chưa dùng tới kia mà! "Diệu Đồng tỷ tỷ lần trước suýt bị gia làm hỏng, xin gia hãy thương xót!" Diệu Ngọc mắt đưa tình, giọng nói mê hoặc.

Diệu Đồng đỏ mặt, lườm Diệu Ngọc một cái sắc lẹm, đúng là cái đồ không biết giữ mồm giữ miệng. "Đó là đương nhiên rồi, ta là người thích thương hoa tiếc ngọc nhất mà!" Chu Trần cười lớn, mỗi tay nhấc một nàng quăng thẳng lên giường. "A..." "Hầy!" Tần Hồng Ngọc khẽ thở dài một tiếng, khép cửa sổ lại, nằm xuống giường chuẩn bị nghỉ ngơi.

Chu Trần đã sớm phái người báo rằng đêm nay hắn không về.

Nàng cũng không phải là để ý, chỉ là Chu Trần không có ở đây, tổng cảm thấy trong lòng trống trải.

Thổi tắt đèn, căn phòng chìm vào bóng tối.

Tuyết Nguyệt Phường vẫn đèn hoa rực rỡ như cũ, thậm chí buổi đêm mới thực sự là lúc náo nhiệt nhất.

Nam thanh nữ tú đều bận rộn, tay chân miệng lưỡi đều không được rảnh rỗi.

Chu Trần cũng không nhàn hạ, từ nhỏ nghèo khó đã quen nên hắn luôn nỗ lực kiếm điểm Phong Nguyệt. "Gia, đừng mà..." "A, gia, cái này... không được đâu..." Thời gian vùn vụt, một đêm lặng lẽ trôi qua.

Những người có công việc buộc phải rời khỏi ôn nhu hương, mặc quần áo chỉnh tề, ra dáng con người để đi làm.

Chu Trần cũng không ngoại lệ.

Hắn nhìn mỹ nhân Diệu Đồng đang ôm lấy mình trong lòng, bên cạnh là Diệu Ngọc với đôi chân dài gác lên người hắn, ngủ rất say.

Đẩy đôi chân dài ra, Chu Trần trở mình xuống giường, nhìn hai người vẫn chưa tỉnh, khóe miệng khẽ nhếch. 【Phong Nguyệt điểm: 1205】.

Khi nhìn thấy điểm Phong Nguyệt trên bảng điều khiển cá nhân, nụ cười trên môi hắn càng đậm. "Diệu Đồng, Diệu Ngọc, quả thực rất diệu!" Chu Trần đối với thu hoạch lần này rất mãn ý.

Mà một đêm có thể bộc phát như vậy, hiển nhiên là do các loại buff xếp chồng.

Phượng Hà, Diệu Ngọc, Diệu Đồng.

Buff số lượng +1.

Buff đạo cụ +1.

Buff tùy tâm sở dục +1.

Giống như lái xe mượn, không phải của mình nên cứ tùy tiện giày vò, có hỏng cũng không thấy xót.

Chu Trần ăn mặc chỉnh tề rời phòng, vừa lúc Trương Long, Triệu Hổ cũng đang thắt dây lưng từ phòng bên cạnh bước ra. "Ngưu bức!" Triệu Hổ, Dương Đại Lực và Dương Đại Căn trực tiếp giơ ngón tay cái với Chu Trần. "Chuyện nhỏ thôi!" Chu Trần cười cười.

Hắn biết lời của bọn họ không chỉ nói năng lực hắn giỏi, mà còn nói thuốc hắn đưa cũng rất nhạy.

Bọn họ dùng xong hiển nhiên rất mãn ý. "Tiểu Trần, thuốc này của đệ rất có triển vọng!" Trương Long nhìn Chu Trần, tuy thế gian có loại thuốc hiệu quả tương tự, thậm chí tốt hơn, nhưng giá cả rất đắt.

Hắn tuy không hỏi chi phí và giá cả của thuốc, nhưng hắn biết chi phí chắc chắn không cao, giá bán tự nhiên sẽ không quá đắt.

Nếu chi phí cao, Chu Trần sẽ không thể chế tác số lượng lớn, càng đừng nói đến chuyện mở tiệm. "Cụ thể thế nào, còn phải xem sau khi bán ra sao!" Chu Trần cùng nhóm bốn người Trương Long rời Tuyết Nguyệt Phường, cùng nhau đi về phía huyện nha. "Tiểu Trần, đệ định mở tiệm ở đâu?

Nhìn chỗ này xem thế nào?" Trương Long đi đến trước một gian tiệm, chỉ tay nói. "Không tệ!" Chu Trần gật đầu, hắn không yêu cầu cao về địa đoạn, huống chi tiệm này nằm sát cạnh Tuyết Nguyệt Phường, tuyệt đối là vị trí vô cùng lý tưởng. "Vậy thì lấy tiệm này đi!" Trương Long không hề dây dưa dài dòng, tiệm này là của hắn, có thể một lời định đoạt. "Được!" Chu Trần cùng nhóm Trương Long đi dạo một vòng quanh huyện nha, sau đó chuẩn bị quay về lo liệu tiệm thuốc.

Thời gian làm việc của hắn rất tự do. "Trần ca nhi!" Chu Trần vừa rời khỏi huyện nha không bao lâu thì bị hai người gọi lại.

Dã Cẩu và Nhị Ma Tử xông lên, cung kính bái lạy: "Trần ca nhi, chúng ta muốn đi theo ngài!" Chu Trần đánh giá hai người, tuy là lưu

manh nhưng cũng coi là lanh lợi.

Nghĩ đến tiệm mới mở cần nhân thủ, Chu Trần quyết định thu nhận bọn họ.

Hai người cảm nhận được ánh mắt của Chu Trần, đầu cúi càng thấp, lòng đầy thấp thỏm. "Được, đúng lúc ta mở một tiệm thuốc, các ngươi giúp ta bán thuốc, mỗi tháng ta cho các ngươi một lượng bạc, nếu làm tốt sẽ có tiền thưởng!" Chu Trần thản nhiên nói. "Vâng, Trần ca nhi!" Hai người mặt mày kích động, đồng thanh đáp ứng.

Chỉ là khi nghĩ đến việc bán thuốc, hai người lại do dự: "Trần ca nhi, chúng ta không hiểu về dược lý, vạn nhất làm sai..." "Yên tâm, thuốc ta bán đều là thành phẩm, các ngươi chỉ cần thu tiền giao thuốc là được!" "Vậy thì tuyệt đối không vấn đề gì!" Hai người vội vàng vỗ ngực bảo đảm. "Đi theo ta!" Chu Trần dẫn bọn họ đến tiệm thuốc.

Thuốc hắn bán khá đơn giản, tiệm không cần trang trí gì nhiều, chỉ cần thay biển hiệu là được. "Trần ca nhi, đây là tiệm của ngài sao?" Hai người trừng lớn mắt, như thể lão bà tử vào đại quan viên.

Đây là tiệm ở trong thành a, lại còn lớn như vậy! "Ta trả trước cho các ngươi một tháng lương, lát nữa đi làm cho ta một tấm biển hiệu, tên gọi là Dương Đỉnh Thiên, đây là loại thuốc chủ đạo của tiệm chúng ta!" Chu Trần lấy ra hai lượng bạc, mỗi người một lượng để tiện làm việc. "Dương Đỉnh Thiên, cái tên này thật bá khí!" Dã Cẩu và Nhị Ma Tử trầm trồ khen ngợi. "Các ngươi đi làm đi, biển hiệu làm càng nhanh càng tốt, có thể chi thêm tiền!" "Vâng, Trần ca nhi, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Giao phó xong xuôi, Chu Trần lại mua thêm hai lượng bạc dược liệu cùng một chiếc trâm bạc, ung dung về nhà. "Trần ca nhi!" Thấy Chu Trần về nhà, Tần Hồng Ngọc vui mừng nghênh đón, thuận tay giúp hắn cầm dược liệu. "Hồng Ngọc, ta có mua quà cho nàng đây!" Chu Trần lấy ra trâm bạc: "Lại đây, đừng

động, để ta cài cho nàng!" Tần Hồng Ngọc đứng trước mặt Chu Trần, nhìn hắn cài trâm cho mình, trong mắt hạnh phúc như muốn tràn ra ngoài! "Trần ca nhi, chàng thật tốt!" "Ta không tốt với nàng thì tốt với ai?" Hắn nhéo nhéo gò má trắng nõn của nàng.

Sau một thời gian được Chu Trần "tư nhuận", Tần Hồng Ngọc ngày càng trở nên xinh đẹp.

Quả nhiên, nữ nhân đều cần nam nhân tư nhuận.

Tất nhiên, Chu Trần có Phong Nguyệt Bảo Giám và Lôi Quang Như Ý Thủ, mỗi lần ân ái nàng đều được lợi cực lớn.

Tuy không giống như Cơ Phượng Hà có tu vi tăng trưởng, nhưng làm đẹp dung nhan, thể chất cường hóa là điều thấy rõ.

Càng huống hồ hiện tại Chu Trần chưa muốn có con, mỗi lần xong việc, hắn đều dùng Lôi Quang Như Ý Thủ xoa bóp cho nàng, không phải ép ra ngoài mà là để nàng trực tiếp hấp thu, hóa thành đại bổ dược.

Không chỉ Tần Hồng Ngọc, với Diệu Đồng và Diệu Ngọc, Chu Trần cũng xử lý như vậy.

Hắn không tin tưởng các phương pháp hay dược vật bên ngoài, tự mình ra tay mới yên tâm.

Hắn là người tốt, không muốn gây ra "nhân mạng".

Sau một hồi tâm tình với Tần Hồng Ngọc, Chu Trần đem toàn bộ điểm Phong Nguyệt thu hoạch được gia trì vào tu vi.

Trong nháy mắt, Chu Trần như thể đã khổ luyện Nghệ Tiễn Thuật nhiều năm, đại gân toàn thân rung động, trở nên kiên nhận cường đại, khí huyết trong cơ thể tăng mạnh một đoạn lớn. "Luyện Thể tam trọng Luyện Gân coi như hoàn thành một phần tư, nếu theo tốc độ này, không quá vài ngày là có thể hoàn thành Luyện Gân, bước vào Luyện

Thể tứ trọng Luyện Cốt cảnh!" Cảm nhận sức mạnh cường đại khắp toàn thân, Chu Trần tràn đầy mong đợi.

Luyện Cốt cảnh là một bước ngoặt, tương đương với việc từ sơ kỳ bước vào trung kỳ của Luyện Thể, thực lực khác biệt một trời một vực.

Gân như cầu long, xương tựa kim cương.

Không chỉ phòng ngự nhục thân tăng mạnh, sức mạnh cũng tăng vọt.

Chỉ là Tuyết Nguyệt Phường có hơi đắt, không giống bán báo mà như bán vàng.

Vẫn là phải kiếm tiền thôi.

Biển hiệu tiệm chỉ một ngày là làm xong, Chu Trần bắt đầu chế tác dược hoàn —— Dương Đỉnh Thiên.

Việc chế tác không khó, chỉ cần nghiền dược liệu thành bột, sau đó trộn với bột mì, thêm đường điều vị, vo thành viên nhỏ rồi sấy khô là xong!

Để các viên thuốc có kích thước đồng đều, Chu Trần chuyên môn đến tiệm rèn đặt làm một máy ép.

Cấu tạo không phức tạp, chủ yếu là hai miếng sắt, ở giữa có mười hốc tròn.

Khi dùng chỉ cần cho dược vào, ấn tay một cái là có ngay mười viên thuốc nhỏ.

Tần Hồng Ngọc phụ giúp Chu Trần, bận rộn suốt hai canh giờ, toàn bộ dược liệu trong nhà đều đã chế tác xong.

Cộng với số dược liệu mua trước đó, tổng cộng ba lượng bạc, Chu Trần chế tạo ra ba nghìn viên thuốc nhỏ. "Chi phí dược liệu ba

lượng bạc, tức là ba nghìn văn, còn có phương thuốc quan trọng nhất, nhân công, bao bì..." Chu Trần suy nghĩ một chút, trực tiếp tăng giá gấp mười, định giá mỗi viên hai mươi văn. "Trần ca nhi, chàng nói một viên thuốc nhỏ này bán hai mươi văn sao?" Tần Hồng Ngọc trừng lớn mắt, khó mà tin nổi: "Cái này có thể bán được sao?" Nàng nhìn bồn thuốc nhỏ trước mặt, nếu bán hết thì được bao nhiêu tiền?

Sáu vạn văn!

Tức là sáu mươi lượng bạc!

Trời ạ! "Chắc chắn bán được!" Chu Trần tự tin mỉm cười, "Nàng hãy sấy khô chúng đi, ta ra ngoài mua một lô lọ sứ nhỏ!" Chu Trần dự định mỗi lọ đóng mười viên, bán hai trăm văn một lọ, lọ coi như tặng kèm.

Nếu mua lẻ một hoặc vài viên thì không có lọ, chỉ dùng giấy dầu gói lại.

Dù sao một cái lọ nhỏ cũng tốn hai văn tiền!

Ban ngày chớp mắt đã trôi qua.

Biển hiệu tiệm thuốc đã làm xong, tốn một lượng bạc.

Thuốc cũng đã sẵn sàng, chỉ chờ khách hàng tới cửa.

Tuy nhiên, không có danh tiếng thì mở rộng thị trường không dễ.

Chu Trần đã có kế hoạch quảng cáo!

Tuyết Nguyệt Phường.

Dã Cẩu và Nhị Ma Tử giả làm khách vào trong, đi dạo lung tung ở tầng một, lắng nghe mọi người bàn tán.

Đột nhiên, bọn họ nghe thấy có người đang nói về chuyện của Chu Trần. "Nghe nói gì chưa?

Nha môn mới tới một thiên tài, mười tám tuổi đã hoàn thành Luyện Bì, bước vào Luyện Thể nhị trọng, lại còn là từ nông thôn tới!" "Tất nhiên là nghe rồi, nghe nói tên là Chu Trần, quan hệ với Huyện úy đại nhân rất tốt, hơn nữa nghe nói Chu đại nhân tuổi không lớn nhưng trên phương diện phong nguyệt lại vô cùng ngưu bức!" "Ngưu bức thế nào?" "Ngươi còn không biết sao?

Nghe nói Chu đại nhân tổng cộng mới đến Tuyết Nguyệt Phường hai lần.

Lần đầu điểm Diệu Đồng cô nương, ngày hôm sau nàng ta liền không dậy nổi giường!" "Lần thứ hai là hôm qua đi cùng Huyện úy đại nhân, Chu đại nhân điểm hai cô nương là Diệu Đồng và Diệu Ngọc, hiện tại hai người bọn họ vẫn còn chưa xuống giường được kia kìa!" "Tê!

Lợi hại như vậy sao?" Dã Cẩu và Nhị Ma Tử nghe vậy, mắt lập tức sáng lên.

Bọn họ vốn định theo yêu cầu của Chu Trần mà tung tin, không ngờ chưa kịp mở miệng đã có người trải đường sẵn cho rồi.

Dã Cẩu lập tức tiến lên, cười nói: "Vị huynh đệ này, vậy ngươi có biết vì sao Chu đại nhân lại lợi hại như thế không?" "Vì sao?" "Bởi vì Chu đại nhân có tổ truyền thần dược!" Dã Cẩu cười cười, ra vẻ thần bí: "Nghe nói thuốc này không có tác dụng phụ, có thể cường thân kiện thể, tăng cường dương khí.

Chu đại nhân từ nhỏ đã phục dụng, cho nên thiên phú dị bẩm, dũng mãnh vô song!

Đừng nhìn Chu đại nhân mới mười tám tuổi, nhưng đã 'nhị thập hữu nhị' rồi!

Ngươi hiểu chứ?" "Tê!" Mọi người hít một hơi khí lạnh, kinh

thán: "Trách không được Diệu Đồng cô nương không dậy nổi giường!" ... "Trách không được Diệu Đồng cô nương không dậy nổi giường!" Mọi người kinh thán, bừng tỉnh đại ngộ.

Bọn họ đương nhiên sẽ không thừa nhận mình không bằng người khác, cho nên đều đổ dồn công lao vào tổ truyền thần dược của Chu Trần. "Đúng rồi, ta nghe nói mấy vị đại nhân đi cùng Chu đại nhân tối qua, các cô nương hầu hạ họ cũng không dậy nổi, lẽ nào..." Một người trung niên có chòm râu dê, là khách quen lâu năm của chốn phong nguyệt, vỗ đùi một cái, bừng tỉnh nói: "Lẽ nào bọn họ cũng dùng tổ truyền thần dược của Chu đại nhân..." Nhị Ma Tử phụ họa: "Nghe nói tối qua Chu đại nhân có tặng thần dược cho mấy vị đại nhân làm quà đấy!" "Hóa ra là thế!" Mọi người bừng tỉnh, lập tức nảy sinh hứng thú với thần dược của Chu Trần.

Dù sao đây cũng là thứ mà Huyện úy đại nhân đã dùng qua.

Đây gọi là gì?

Đây gọi là hiệu ứng người nổi tiếng!

Trương Long: "Lão tử kỳ thực căn bản không có dùng!" Dã Cẩu nhân cơ hội lấy ra một lọ thuốc, lắc lắc trước mặt mọi người, đắc ý nói: "Các ngươi có biết vì sao ta biết những chuyện này không?

Bởi vì ta phát hiện Chu đại nhân đã mở tiệm thuốc rồi!" Râu dê mắt sáng lên, chằm chằm nhìn vào lọ thuốc nhỏ, hiếu kỳ hỏi: "Lẽ nào đây chính là tổ truyền thần dược của Chu đại nhân?" "Đó là đương nhiên!" Dã Cẩu nhẹ nhàng vuốt ve lọ nhỏ, như thể vuốt ve làn da mịn màng của mỹ nhân, chỉ vào ba chữ lớn trên đó: "Thấy chưa, đây chính là cái tên mà Chu đại nhân đặt cho tổ truyền thần dược của gia tộc, thấy thế nào, bá khí không?" "Dương Đỉnh Thiên?" Râu dê nhìn ba chữ trên lọ, tán thưởng: "Quả thực bá khí!

Tiểu ca, cái này ngươi mua ở đâu, bao nhiêu tiền?" Câu hỏi của

râu dê cũng là tiếng lòng của tất cả mọi người, đám khách làng chơi xung quanh vây lại, dựng tai lên nghe.

Đây chính là chuyện liên quan đến hạnh phúc tương lai của bọn họ. "Ngay sát cạnh Tuyết Nguyệt Phường vài chục mét thôi, tên tiệm chính là Dương Đỉnh Thiên, một lọ như thế này giá hai trăm văn, bên trong có đủ mười viên dược hoàn, rất kinh tế!

Ngay cả người thận hư phục dụng xong cũng có thể trọng chấn hùng phong, có điều bây giờ tiệm đã đóng cửa rồi, các ngươi muốn mua thì phải đợi đến ngày mai thôi!

Thôi, không nói với các ngươi nữa, hôm nay ta phải 'đánh' mười người!" Dã Cẩu huênh hoang, ra bộ chuẩn bị gọi mười cô nương. "Tiểu ca đợi đã!" Râu dê gọi Dã Cẩu lại, mặt mày hớn hở: "Tiểu ca, hôm nay ngươi chắc cũng chỉ cần dùng một viên thôi, ta trả ba mươi văn, ngươi bán một viên cho ta dùng thử xem sao?" "Được, thấy ngươi thuận mắt, bán cho ngươi một viên!" Dã Cẩu lấy ra một viên thuốc nhỏ màu vàng từ trong lọ đưa cho râu dê, sau đó nhận lấy ba mươi văn tiền.

Hôm nay bọn họ đến đây thực chất là để tiếp thị.

Nhưng nếu tặng không sẽ khiến người ta xem nhẹ, cho nên Chu Trần mới bảo bọn họ dùng phương thức này. "Tiểu ca, ta cũng mua một viên, đây là ba mươi văn!" "Tiểu ca, ta cũng lấy một viên!" Có râu dê dẫn đầu, các khách làng chơi khác thi nhau mở miệng.

Hai lọ tổng cộng hai mươi viên mà Dã Cẩu và Nhị Ma Tử mang theo căn bản không đủ nhu cầu, nhưng Chu Trần đã dặn dò kỹ, không được bán nhiều.

Phải tạo ra sự khan hiếm.

Thế là sau khi bán được mười viên, hai người trực tiếp tăng giá, ai

trả cao thì được.

Cuối cùng mười viên còn lại bán được tới năm lượng bạc, tương đương với năm tiền bạc một viên.

Những người không mua được thì mặt đầy tiếc nuối, càng thêm hiếu kỳ về Dương Đỉnh Thiên.

Mà những người mua được thì hưng phấn vô cùng.

Như râu dê và những người mua đầu tiên chỉ tốn ba mươi văn đã có một viên, cảm thấy mình được hời to.

Những người khác muốn mua lại từ tay bọn họ, nhưng bọn họ căn bản không bán, lòng hư vinh được thỏa mãn cực độ, đắc ý vênh váo lên lầu, chuẩn bị đại triển thần uy.

Thế là, loại thuốc nhỏ Dương Đỉnh Thiên do Chu Trần bán lập tức nổi như cồn tại Tuyết Nguyệt Phường.

Chương 16

Đám khách làng chơi bàn tán xôn xao.

Những người vào sau nghe thấy cũng sinh lòng hiếu kỳ, hỏi thăm một hồi cũng biết được đại danh Dương Đỉnh Thiên của Chu Trần.

Dã Cẩu và Nhị Ma Tử thấy khắp nơi trong Tuyết Nguyệt Phường đều đang bàn tán, cười đến tận mang tai. "Trần ca nhi quả thực lợi hại, kiểu này ngày mai tiệm khai trương chẳng phải sẽ cháy hàng sao?" Dã Cẩu mặt đầy sùng bái. "Trần ca nhi là người làm việc lớn, chúng ta chỉ cần ôm chặt đùi ngài ấy, ngày sau bình bộ thanh vân đâu còn xa?" Nhị Ma Tử mắt đầy hưng phấn, trịnh trọng nói: "Chúng ta nhất định phải làm tốt việc Trần ca nhi giao phó, quyết không thể sơ ý làm hỏng việc!" "Ừm, chúng ta về thôi, ngày mai có việc bận rồi!" Dã Cẩu gật đầu mạnh, hai người quay về tiệm Dương Đỉnh Thiên, kiểm tra lại một lượt, xác định không có vấn đề gì mới đóng cửa nghỉ ngơi. "Trần ca nhi, thuốc này thực sự bán được sao?" Tần Hồng Ngọc vẫn còn chút lo lắng, giờ đã đầu tư vào không ít bạc, nếu không bán được thì lỗ to. "Yên tâm đi, chắc chắn bán được!" Nói xong, Chu Trần cúi đầu hôn lên làn môi đỏ mềm mại của Tần Hồng Ngọc, chặn đứng những lời nàng định nói.

Đêm tối trở nên hỏa nhiệt, trong phòng xuân sắc nồng đậm.

Tần Hồng Ngọc hoàn toàn không còn sức lực để suy nghĩ vẩn vơ nữa. 【Phong Nguyệt điểm +1】 【Phong Nguyệt điểm +6】 【Phong Nguyệt điểm +9】...

Tuyết Nguyệt Phường một đêm đèn đuốc sáng trưng, vô số thân hình bận rộn suốt cả đêm, lúc này đầy vẻ khí thế bừng bừng bước ra khỏi phòng.

Trung niên râu dê thắt lại dây lưng, mặt mày hồng hào, xuân phong đắc ý. "Huynh đài khí sắc không tệ nha!" Thấy râu dê, vài bóng người ở đại sảnh dường như đã đợi sẵn lập tức tiến lên, vẻ mặt bỉ ổi nói: "Thuốc của Chu đại nhân xem ra hiệu quả không tệ?" Râu dê nhướn mày, kích động nói: "Hà chỉ là không tệ, đơn giản là quá tuyệt vời!" Hắn hăng hái nói không ngừng: "Trước đây ta ra ngoài đều đau lưng mỏi gối, giờ thì lưng không mỏi, gối không đau, chân cũng không bị chuột rút, toàn thân sảng khoái không sao tả xiết, chỉ có hai chữ thôi...

Cực phẩm!" Nói rồi râu dê chợt nhớ ra điều gì, lẩm bẩm: "Ta phải mau chóng đi mua thêm vài lọ, nếu bán hết thì hỏng bét!" Hắn không thèm để ý đến mọi người nữa, vội vã chạy ra ngoài, bước chân nhanh nhẹn vô cùng. "Lợi hại thật!" Nhìn bước chân khỏe khoắn của râu dê, mọi người đều biết hắn không nói dối, thuốc của Chu Trần quả thực thần hiệu.

Nếu không, râu dê không phải bám tường đi ra đã là may lắm rồi!

Thắt lưng nữ nhân là đao róc xương, đâu phải chuyện đùa.

Những cô nương ở Tuyết Nguyệt Phường chính là những yêu tinh ăn thịt người!

Còn lợi hại hơn cả sư tử tinh ở Sư Đà Lĩnh.

Sư tử tinh một ngụm có thể nuốt mười vạn thiên binh, còn các nàng thì...

Giây tiếp theo, mọi người giải tán ngay lập tức, đua nhau chạy ra khỏi Tuyết Nguyệt Phường.

Tình trạng tương tự diễn ra ở khắp nơi trong phường.

Đêm qua không chỉ có râu dê mà có tới hai mươi người có được thuốc.

Thế là Tuyết Nguyệt Phường vốn náo nhiệt bỗng chốc trở nên

vắng vẻ, khiến Hồng tả vừa từ trong phòng bước ra mặt mày ngơ ngác. "Người đâu hết rồi?

Đám khách quý của ta đâu hết rồi?" "Mụ mụ, bọn họ đều đi mua tổ truyền thần dược của Chu Trần đại nhân rồi!" "Thực sự thần kỳ đến thế sao?" Hồng tả không khỏi nghĩ đến Diệu Đồng, Diệu Ngọc suýt chút nữa bị Chu Trần giày vò đến hỏng, thầm gật đầu: "Trách không được Chu gia dũng mãnh như vậy, hóa ra là uống thuốc!" Chu Trần: Sao ngươi lại bằng không vu khống sự trong sạch của người ta? "Chỉ là thuốc của Chu gia mạnh như vậy, đám cô nương Tuyết Nguyệt Phường của ta chẳng phải sẽ..." Hồng tả giật mình, thở dài: "Phen này khổ rồi!" ...

Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vừa ló rạng, Chu Trần mở mắt, vẫn như thường lệ nhìn vào cột điểm số trên bảng cá nhân. 【Phong Nguyệt điểm: 650】. "Cũng được, có Phượng Hà gia trì, mỗi đêm tối thiểu cũng có sáu bảy trăm!" Chu Trần khá hài lòng, ý niệm vừa động, đem toàn bộ điểm Phong Nguyệt gia trì vào Nghệ Tiễn Thuật.

Oanh!

Cơ bắp toàn thân Chu Trần rung động, đại cân co rút, khí huyết sôi trào, giống như đã khổ luyện nhiều năm, lại một lần nữa đột phá, nhục thân nở nang thêm một đoạn. 【Cảnh giới: Luyện Thể tam trọng Luyện Gân (2018/4000)】. "Luyện Gân đã hoàn thành một nửa rồi!" Chu Trần cảm nhận nhục thân cường đại và sức mạnh bùng nổ, tâm thần đắm chìm, cơ bắp cánh tay cuồn cuộn như cầu long.

Nhưng hắn chuyển ý niệm, vận chuyển Liễm Tức Quyết, khí tức thu liễm lại, khôi phục dáng vẻ ban đầu. "Ưm..." Tần Hồng Ngọc bị khí tức giống như cự long thức tỉnh của Chu Trần làm cho tỉnh giấc, có kinh nghiệm từ trước, nàng biết hắn lại đột phá mạnh lên rồi.

"Trần ca nhi thực sự là thiên tài!" Nhìn góc nghiêng tuấn mỹ dương cương của Chu Trần, ánh mắt nàng như nước, bàn tay trắng nõn khẽ vuốt qua những đường nét cơ bắp đầy sức mạnh kia, lòng đầy mê luyến.

Cơ bắp đẹp đẽ của nam nhân cũng giống như đôi gò bồng đảo căng tròn của nữ nhân, khiến người ta yêu không rời tay.

Chu Trần vuốt ve tấm lưng ngọc mịn màng của Tần Hồng Ngọc, cũng có chút rạo rực, nhưng hôm nay tiệm khai trương, lại còn có công việc ở nha môn, hắn không thể ngủ nướng.

Dựa vào nghị lực và khả năng tự luật cường đại, Chu Trần rời giường.

Tần Hồng Ngọc hầu hạ Chu Trần thay đồ rửa mặt.

Lười nấu cơm, Chu Trần dẫn Tần Hồng Ngọc ra ngoài ăn, tiện thể xem xét tình hình tiệm.

Hắn đến quán mì đối diện tiệm, thấy cửa tiệm Dương Đỉnh Thiên đã xếp hàng dài, thầm gật đầu: "Không tệ!" Hắn rất mãn ý với biểu hiện lần này của Dã Cẩu và Nhị Ma Tử. "Trần ca nhi, đây...

đây là tiệm nhà mình sao?" Tần Hồng Ngọc há hốc mồm, không dám tin vào mắt mình.

Chuyện này cũng quá hỏa bạo rồi đi! "Đương nhiên là tiệm nhà mình rồi, ta chẳng đã nói với nàng là chắc chắn sẽ đắt khách sao?" Chu Trần cười rất tươi, đây đều là bạc trắng cả đấy.

Tuy tiền không phải là vạn năng, nhưng không có tiền thì vạn vạn không thể. "Trần ca nhi, chàng quá lợi hại rồi!" "Tất nhiên!" Chu Trần ghé sát tai Tần Hồng Ngọc trêu chọc: "Không lợi hại thì sao làm sư nương gọi 'ba ba' được?" "Chàng không được nói nữa!" "Không nói, nào, ăn mì đi!" Chu Trần và Tần Hồng Ngọc đang ăn mì bò, tiệm

Dương Đỉnh Thiên vẫn hỏa nhiệt không giảm.

Người qua đường đều dừng chân xem náo nhiệt. "Chỗ này bán gì mà náo nhiệt vậy?" "Nghe nói đây là tiệm của Chu Trần bộ khoái mới mở, bán một loại thần dược mà nam nhân nào cũng thích, nhìn tên tiệm là biết ngay!" "Dương Đỉnh Thiên?

Khẩu khí lớn thật đấy!" "Nhưng nghe nói thuốc này thực sự rất lợi hại, tối qua nhiều người ở Tuyết Nguyệt Phường đã dùng thử rồi, hiệu quả cực kỳ tốt!

Nghe nói chỉ khổ cho đám cô nương ở Tuyết Nguyệt Phường thôi!" Khi người kéo đến ngày càng đông, danh tiếng của Dương Đỉnh Thiên hoàn toàn lan rộng.

Trương Long dẫn theo Triệu Hổ, Dương Đại Lực và Dương Đại Căn, vừa ăn bánh bao uống sữa đậu nành vừa đi tới. "Hóa ra là tiệm của Trần ca mở sao?" Triệu Hổ trừng lớn mắt, bọn họ còn tưởng có chuyện gì mà tụ tập đông thế này, không ngờ lại là tiệm Dương Đỉnh Thiên khai trương. "Sao có thể đông người như vậy?" Dương Đại Lực không thể tin nổi, Chu Trần hôm nay mới mở tiệm mà sáng sớm đã có bao nhiêu người xếp hàng, chuyện này thật không khoa học.

Trương Long hỏi thăm một người vừa mua được thuốc mới biết hóa ra tối qua Chu Trần đã làm quảng cáo ở Tuyết Nguyệt Phường. "Không ngờ Trần ca nhi lại giỏi kinh doanh như vậy, đúng là thần rồi!" Nhóm Triệu Hổ nghe chuyện ở Tuyết Nguyệt Phường xong thì không ngớt lời khen ngợi. "Lợi hại!" Trương Long cũng thầm kinh hãi, nếu để hắn làm, tối đa cũng chỉ đốt pháo thu hút mọi người rồi dựa vào danh tiếng của mình để lôi kéo khách.

Còn Chu Trần chỉ dùng hai tên lưu manh đến Tuyết Nguyệt Phường khoác loác một hồi, gieo rắc tin tức không để lại dấu vết, đã thu hút được ngần này người.

Tất nhiên, trong đó cũng có cả biểu hiện dũng mãnh của Chu Trần tại Tuyết Nguyệt Phường làm cái cớ. "Lẽ nào trước đó Chu Trần đến Tuyết Nguyệt Phường đã có ý định làm quảng cáo, cho nên mỗi lần hắn mới không tiếc công sức mà giày vò các cô nương?" Dù thế nào, Trương Long càng nghĩ càng cảm thấy Chu Trần thâm bất khả trắc, bất kể là đối nhân xử thế hay đạo kinh thương đều lão luyện thành thục, chẳng giống một gã thanh niên nông thôn mười tám tuổi chút nào. "Kẻ này tuyệt đối không phải vật trong ao!" Trương Long thầm cảm thấy may mắn vì mình có mắt nhìn người, sớm giao hảo với Chu Trần, Chu Trần càng lợi hại thì sau này hắn càng được lợi.

Đừng nói chuyện sau này, nhìn tiệm thuốc hỏa bạo thế kia, e là tiền vào như nước, mà trong đó hắn có bốn phần, cũng là một khoản thu nhập không nhỏ.

Coi như hắn vừa đầu tư đã thấy lợi nhuận rồi! "Long ca!" Chu Trần vẫy tay gọi Trương Long.

Trương Long thấy Chu Trần đang ăn mì, liền dẫn nhóm Triệu Hổ qua, chào hỏi nhau rồi ngồi xuống ăn cùng. "Chúc mừng Trần ca nhi khai trương đại cát, tài lộc dồi dào!" Ba người Triệu Hổ chúc mừng. "Cái này cũng nhờ vị trí tiệm của Long ca tốt, nếu không làm sao có được mối làm ăn tốt thế này!" Chu Trần cười khiêm tốn. "Tiểu Trần khiêm tốn quá, đây không phải vấn đề vị trí, chúng ta đều nghe nói về thủ đoạn của đệ tối qua ở Tuyết Nguyệt Phường rồi, thực sự khiến người ta mở mang tầm mắt!" Trương Long nhìn Chu Trần không kiêu không gấp, thầm kính phục.

Tục ngữ nói tuổi trẻ ngông cuồng, nhiều người trẻ làm được chút thành tích là đuôi đã vểnh lên tận trời.

Thủ đoạn của Chu Trần nhìn thì đơn giản, nhưng sao người khác không nghĩ ra?

Chuyện đã rồi thì ai chẳng nói được.

Huống chi Chu Trần chỉ dùng hai tên lưu manh đã tạo ra thành quả này, có thể nói là chiến tích phi thường.

Ăn sáng xong, Chu Trần thanh toán tiền, cả nhóm đi về phía tiệm Dương Đỉnh Thiên. "Huyện úy đại nhân!" Nhiều người nhận ra Trương Long, vội vàng nhường đường, cung kính chào. "Huyện úy đại nhân, Trần ca nhi, tẩu tử, mọi người đến rồi ạ!" Dã Cẩu và Nhị Ma Tử vội vàng tiến lên chào hỏi, khom lưng cúi đầu, mặt mày hớn hở.

Trương Long khẽ gật đầu.

Chu Trần gật đầu, khích lệ một câu: "Làm tốt lắm, lát nữa sẽ có tiền thưởng cho các ngươi!" "Tạ Trần ca nhi!" Hai người đại hỉ, máu nóng sôi trào.

Chu Trần cùng nhóm Trương Long dạo một vòng rồi đi làm.

Mục đích bọn họ đến đây chỉ là để báo cho người khác biết đây là tiệm của ai, tránh việc có kẻ không biết điều đến quấy nhiễu!

Tần Hồng Ngọc ở lại tiệm một lát rồi về nhà chế thuốc.

Đây toàn là tiền cả, nghĩ đến những đồng bạc trắng tinh, nàng tràn đầy hăng hái. ...

Thanh Hà huyện nha.

Trương Long dẫn Chu Trần đến chỗ Huyện thừa để đăng ký nhận một môn hạ thừa võ công.

Tuy nhiên, dù là hạ thừa võ công nhưng số lượng để chọn cũng không nhiều.

Một môn đao pháp: Tam Hợp Đao.

Một môn quyền pháp: Tam Hợp Quyền.

Một môn chỉ pháp: Tam Hợp Chỉ.

Nhìn ba môn bí tịch này, Chu Trần ngẩn người.

Đây là đối đầu với chữ "Tam Hợp" sao? "Thực ra ba môn võ công này là do Đại Càn Thái Tổ hoàng đế sáng tạo, là bản giản hóa của Bát Hoang Đao, Bát Hoang Quyền và Bát Hoang Chỉ." Như nhìn ra sự nghi hoặc của Chu Trần, Trương Long giải thích: "Nếu lập được công lao, còn có thể nhận được trung thừa võ công là Lục Hợp Đao, Lục Hợp Quyền, Lục Hợp Chỉ.

Thậm chí nếu lập đại công, có được Bát Hoang hệ liệt cũng không vấn đề gì!

Những quan viên Đại Càn không có võ công gia truyền đều tu luyện thứ này!

Ta biết đệ có võ công đang tu luyện, có luyện thêm hay không là tùy đệ, nhưng nếu không được cấp trên cho phép, tuyệt đối không được tự ý truyền cho người khác!" "Vâng!" Chu Trần gật đầu, chọn Tam Hợp Đao.

Hắn đã có Nghệ Tiễn Thuật, đúng lúc đang thiếu một môn võ công cận chiến. "Tam Hợp Đao không tệ, ta cũng tu luyện môn này, có gì không hiểu cứ hỏi ta!" "Đa tạ Huyện úy đại nhân!" Nhận lấy đao pháp, Chu Trần đến diễn võ trường của huyện nha.

Ở đây có không ít nha dịch bộ khoái đang luyện võ, người đứng trung bình tấn, người luyện chiêu thức.

Chu Trần tìm một góc bắt đầu đọc Tam Hợp Đao.

Võ công ở thế giới này, chiêu thức chỉ là một phần, dù là Nghệ Tiễn Thuật hay Tam Hợp Đao đều có bộ động tác đoán thể đi kèm.

Nhiều loại võ công có thể tu luyện cùng lúc.

Tuy nhiên tu luyện cần hao phí tinh lực cực lớn, thông thường võ giả sẽ chọn một môn chủ tu, các môn khác chỉ để tham khảo và bổ trợ.

Trương Long không biết Chu Trần tu luyện môn gì, nhưng đa phần đều là hạ thừa võ công.

Mà hạ thừa võ công chỉ có thể tu luyện đến Luyện Thể lục trọng.

Như vậy, Chu Trần chẳng thà sớm chủ tu Tam Hợp Đao, sau này đạt đến lục trọng có thể luyện tiếp Lục Hợp Đao, như vậy sẽ có ưu thế hơn.

Nhưng Chu Trần không từ bỏ Nghệ Tiễn Thuật.

Hắn nhìn vào bảng cá nhân. 【Tam Hợp Đao nhất trọng (0/100)】. "Rẻ như vậy sao?" Chu Trần trừng lớn mắt, nên biết đây là ứng với cảnh giới Luyện Thể nhất trọng, Nghệ Tiễn Thuật tốn tới tận một nghìn điểm Phong Nguyệt. "Chẳng lẽ đây là sự khác biệt giữa hạ thừa và thượng thừa võ công?" "Không đúng!" Chu Trần nhanh chóng phản ứng lại, bởi vì hắn đã hoàn thành Luyện Bì từ lâu, năng lượng tiêu hao giảm mạnh, cho nên điểm Phong Nguyệt mới ít như vậy.

Nếu hắn chưa từng tu luyện Nghệ Tiễn Thuật, chỉ là người bình thường, thì Tam Hợp Đao nhất trọng dù không tốn một nghìn điểm thì cũng phải mất năm trăm. "Gia điểm!" Nhìn số điểm Phong Nguyệt tích lũy được sau khi cùng Cơ Phượng Hà nỗ lực trong Phong Nguyệt Bảo Giám, Chu Trần không chút do dự.

Ong!

Theo 100 điểm Phong Nguyệt tiêu hao, Chu Trần như thể tay cầm trường đao khổ luyện Tam Hợp Đao, từng đao từng đao, ngày qua ngày.

Một ngày này, dưới sự cần cù khổ luyện, Tam Hợp Đao cuối cùng

cũng đột phá.

Chu Trần cảm thấy toàn thân có chút biến hóa, giống như biến thành một thanh đao, da dẻ toàn thân tê rần.

Cảm giác này hắn rất quen thuộc, hắn lại hoàn thành một lần Luyện Bì.

Nhưng lần này hiệu quả không rõ rệt như lần đầu, dù sao hắn vốn đã hoàn thành Luyện Bì, thậm chí đã đang Luyện Gân rồi.

Tuy nhiên dưới sự gia trì của Tam Hợp Đao, Chu Trần có thể cảm nhận rõ ràng phòng ngự của mình tăng thêm ít nhất một phần, đây tuyệt đối là một sự đột phá lớn.

Chiến lực của hắn ít nhất đã tăng gấp đôi. "100 điểm này tiêu thật xứng đáng!" Chu Trần cảm nhận bản thân, không chỉ phòng ngự da dẻ tăng mạnh, khí huyết cũng hùng hồn thêm không ít.

Đặc biệt là đao pháp của hắn đã đạt đến cấp độ tiểu thành.

Hắn đưa tay nắm lấy bội đao bên hông, một cảm giác vô cùng quen thuộc ùa về, như thể đao chính là cánh tay của mình, sử dụng linh hoạt vô cùng. "Giờ thì năng lượng cận chiến của ta tăng vọt rồi!" Chu Trần thầm vui mừng, nhìn bảng cá nhân thay đổi: 【Tam Hợp Đao nhị trọng (0/200)】.

Niềm vui trong mắt hắn càng đậm: "Tiếp tục, gia điểm!" ... "Cộng điểm!" Ngay tức khắc, Chu Trần phảng phất như đã khổ luyện Tam Hợp Đao Pháp suốt mười năm, cơ bắp rung động, đao pháp thuần thục, khí huyết một lần nữa bùng nổ, sức mạnh tăng vọt.

Tương đương với việc lại có thêm một môn võ công là Tam Hợp Đao hoàn thành giai đoạn Luyện Nhục, bước vào Luyện Thể tầng thứ ba.

Hai thứ điệp gia, lợi ích mang lại là hiển nhiên.

Tuy nhiên, một cộng một không bằng hai, càng không bằng ba.

Nghệ Tiễn Thuật của hắn vốn đã hoàn thành Luyện Nhục từ trước, lúc đó lực tay đã phá hai vạn cân, nay thêm một môn hạ thừa võ công hoàn thành Luyện Nhục, tăng trưởng tuy không nhỏ nhưng cũng có hạn.

Chu Trần cảm nhận bản thân, đại khái tăng thêm khoảng năm ngàn cân sức mạnh.

Thế nhưng nhục thân của hắn trở nên càng thêm mạnh mẽ hoàn mỹ, giống như nhục thân đã luyện thành tinh thiết nay lại được rèn giũa thêm một lần.

Lần rèn giũa này tự nhiên không thể khiến tinh thiết phát sinh chất biến, nhưng cũng giúp nhục thân trở nên cường hãn hơn.

Chu Trần đem bảng giao diện cá nhân chỉnh lý lại một lần theo ý tưởng của mình: 【Phong Nguyệt Bảo Giám】 【Chủ nhân: Chu Trần】 【Công pháp: Nghệ Tiễn Thuật tầng ba (2018/4000), Tam Hợp Đao tầng ba (0/400)】 【Cảnh giới: Luyện Thể tam trọng (Luyện Gân)】 【Thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ】 【Pháp thuật: Liễm Tức Quyết tầng thứ bảy (0/640), Ngự Quỷ Quyết tầng thứ nhất (10/1000)】 【Kỹ năng: Tam Hợp Đao (Đại thành 69/160), Nghệ Tiễn Thuật (Xuất thần nhập hóa 199/640), Truy tung (Đại thành 40/160), Đầu trịch (Đại thành 8/160)...】 【Dược phương: Dương Đỉnh Thiên】 【Điểm Phong Nguyệt: 0】 Ở mục kỹ năng, Tam Hợp Đao là kỹ xảo đao pháp, tuy có thể cộng điểm nhưng không cần thiết.

Bởi vì tu luyện công pháp vốn đã bao gồm quá trình luyện đao, chỉ cần cộng điểm cho công pháp là có thể thuận tiện nâng cao kỹ xảo đao pháp.

Chương 17

Nghệ Tiễn Thuật chính là như vậy. "Ta tu luyện hai môn công pháp, trong đó có một môn là thượng thừa, dù có gặp phải cường giả Luyện Thể tứ trọng chắc cũng có thể đánh một trận!" Cảm nhận sức mạnh bùng nổ ẩn chứa trong cơ thể, Chu Trần tự tin tăng mạnh, hào khí vạn trượng.

Công pháp thông thường không có xung đột, khí huyết không mang thuộc tính.

Lý luận mà nói tu luyện càng nhiều võ công tự nhiên càng mạnh, nhưng không ai làm vậy vì thuần túy là tốn công vô ích.

Như Chu Trần có thể cộng điểm thì không nói, đổi lại người khác muốn tu luyện Tam Hợp Đao tới tầng thứ ba không biết phải hao phí bao nhiêu thời gian và tinh lực.

Mà có tinh lực đó, chẳng lẽ dồn vào môn võ công chủ tu để đột phá cảnh giới cao hơn không tốt sao?

Cảnh giới nghiền ép vẫn nhanh hơn là tu luyện nhiều môn võ công.

Trừ phi là loại tu luyện không lên nổi nữa mới tìm đến võ công khác.

Thông thường người ta chỉ chủ tu một môn, các môn khác tối đa chỉ luyện chiêu thức kỹ xảo để tăng cường khả năng chiến đấu. "Cảm thấy Tam Hợp Đao thế nào?" Trương Long từ xa đi tới, nhìn bí tịch trong tay Chu Trần hỏi. "Rất tốt!" Chu Trần không chút do dự đáp.

Đây là do Đại Càn Thái Tổ Hoàng đế sáng tạo ra, hắn đang bưng bát cơm của người ta, lẽ nào lại nói không tốt?

Trương Long thì tưởng rằng võ công trước đây Chu Trần tu luyện

không ra gì, cho nên thấy Tam Hợp Đao liền khen tốt.

Đương nhiên, bản thân Tam Hợp Đao quả thực không tệ.

Y nhìn Chu Trần, ngữ trọng tâm trường nói: "Ngươi nên hiểu rõ, hạ thừa võ công không thể tấn thăng Luyện Thể thất trọng, trung thừa võ công không thể tấn thăng Luyện Thể cửu trọng.

Nếu ngươi không có công pháp trung, thượng thừa hậu tục, ta khuyên ngươi tốt nhất nên tu luyện Tam Hợp Đao, vì công pháp hậu tục của nó tương đối dễ tìm, công khai minh bạch, lại cùng một mạch truyền thừa, tu luyện sẽ sự nửa công gấp bội!

Nếu ngươi tự tìm công pháp hậu tục không tương phối, tu luyện sẽ là sự gấp đôi công nửa phần!" "Đa tạ đại nhân chỉ điểm, ta đã hiểu!" Chu Trần biết Trương Long là vì tốt cho mình, dù sao Trương Long cũng không biết hắn có công pháp thượng thừa. "Không cần khách sáo, có gì không hiểu cứ việc hỏi ta!" Trỗ vai Chu Trần, Trương Long vẻ mặt hào sảng. "Được, có vấn đề ta sẽ không khách sáo đâu!" Chu Trần cười cười.

Hắn có thể nói hiện tại tạo nghệ Tam Hợp Đao của mình đã không thua gì Trương Long rồi không?

Trương Long có việc riêng, bình thường cũng phải tu luyện, thấy Chu Trần không có vấn đề gì liền xoay người rời đi.

Chu Trần tìm một cái cớ ra ngoài tuần tra để rời khỏi huyện nha.

Hắn không dám ở luyện công trường của huyện nha mà luyện đao, sẽ dọa sợ người khác mất.

Công việc bộ khoái này thực ra rất nhàn nhã.

Thanh Hà huyện nha có ba trăm bộ khoái, hai trăm người phụ trách thành phòng, một trăm người còn lại phụ trách trị an tuần tra.

Chu Trần là võ giả Luyện Thể nhị trọng, có thể trực tiếp làm Bộ đầu thống lĩnh năm mươi bộ khoái.

Nhưng vì không có vị trí trống nên Chu Trần chỉ có thể làm một quan lục sự nhàn rỗi.

Nhưng như vậy hắn lại càng thấy thoải mái.

Chu Trần vừa ăn kẹo hồ lô vừa dạo quanh thành một vòng, sau đó đi tới cửa tiệm Dương Đỉnh Thiên. "Trần ca nhi, thuốc không còn nhiều, tối đa đến trưa là bán hết sạch rồi!" Nhị Ma Tử vội vàng tiến lên bẩm báo. "Bán hết thì đóng cửa luôn." Chu Trần không ngờ làm ăn lại tốt đến thế, xem ra phải chế tạo thêm nhiều thuốc rồi.

Quả nhiên, nửa canh giờ sau, Dương Đỉnh Thiên đã bán sạch sành sanh.

Dã Cẩu vội vàng bồi cười nói: "Mọi người đừng gấp, ngày mai vẫn còn!

Mọi người ngày mai lại tới, hôm nay đóng cửa rồi!" Sau khi đuổi khéo những vị khách không mua được thuốc, Dã Cẩu và Nhị Ma Tử đến trước mặt Chu Trần, kiểm kê thu nhập hôm nay. "Trần ca nhi, cộng thêm năm lượng ba tiền bán ở Tuyết Nguyệt Phường tối qua, tổng cộng là sáu mươi bốn lượng chín tiền." Dã Cẩu vẻ mặt kích động, gã chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy. "Ân, làm tốt lắm!" Chu Trần hơi gật đầu, hỏi: "Các ngươi biết ghi sổ không?" "Cái này... không biết..." Hai người ngượng ngùng cúi đầu.

Bọn họ vốn là hai kẻ lưu manh, cũng giống dân thường, một chữ bẻ đôi không biết, nói gì đến ghi sổ. "Các ngươi muốn tiến xa thì vẫn phải học chữ." Chu Trần đơn giản nhắc nhở một câu, lấy ra hai lượng bạc ném cho mỗi người một lượng: "Đây là phần thưởng cho biểu hiện tối qua và hôm nay của các ngươi!" "Trần ca, chúng ta nhất định sẽ nỗ lực học tập, ngài lại cho chúng ta một cơ hội..." Hai người quỳ

xuống, tưởng Chu Trần không cần bọn họ nữa. "Được rồi, ta không nói là không cần các ngươi, đây chỉ là phần thưởng thôi!" Chu Trần đạm mạc liếc nhìn hai người, sau đó cầm sổ sách tự tay ghi chép. "Đa tạ Trần ca nhi!" "Tạ ơn Trần ca nhi!" Hai người liên tục tạ ơn, nhìn Chu Trần đang ghi sổ, thầm hạ quyết tâm nhất định phải học chữ. "Các ngươi cầm mười lượng bạc này, mua những dược liệu này về!" Chu Trần viết một danh sách đưa cho hai người.

Trên đó là dược liệu cần thiết cho Dương Đỉnh Thiên và một số loại đại bổ dược.

Đống đại bổ dược đó ngoài việc để đánh lạc hướng dư luận, còn là để Chu Trần tự mình dùng.

Hắn tuy có thể cộng điểm để thăng cấp, nhưng cũng có thể tự mình luyện tập, mà tự luyện thì cần bổ dược. "Nghèo văn giàu võ" không phải là nói suông. "Rõ, Trần ca nhi!" Hai người lập tức đi mua dược liệu.

Chu Trần cân nhắc các sự vụ sau này, những dược liệu số lượng lớn có thể giao cho Dã Cẩu và Nhị Ma Tử nghiền thành bột, hắn chỉ cần nắm giữ công thức cốt lõi là được.

Chờ hai người mua thuốc về, Chu Trần lại bảo bọn họ đi mua các loại dụng cụ chế dược và đặt hàng một lô lọ thuốc nhỏ.

Cửa hàng mới mở đúng là lắm việc.

Nhưng chỉ cần vào quỹ đạo, sau này cứ theo đó mà làm, hắn sẽ không cần bận rộn nhiều như vậy nữa.

Một ngày kết thúc.

Tin tức ba trăm bình Dương Đỉnh Thiên của Chu Trần bán sạch trong một buổi sáng lan truyền khắp Thanh Hà thành, Dương Đỉnh Thiên triệt để nổi danh.

Đêm nay, Tuyết Nguyệt Phường chật kín người, Hồng tỷ vui mừng hớn hở, nước miếng sắp chảy ra ngoài.

Các cô nương cũng vậy, nhưng lại là khổ cực hơn nhiều! ...

Đại Càn lịch năm 808.

Mùng một tháng sáu.

Thời tiết trong xanh, gió hòa nắng đẹp.

Kể từ khi cửa tiệm Dương Đỉnh Thiên khai trương đã được bốn ngày, hiện tại Dã Cẩu và Nhị Ma Tử đã thành thạo các quy trình trong tiệm.

Cửa hàng hai ngày nay cũng đã vào quỹ đạo, không còn bận rộn như hai ngày đầu.

Dã Cẩu và Nhị Ma Tử ban ngày một người bán thuốc, một người ở bên trong nghiền dược liệu, thay phiên nhau.

Chu Trần mỗi buổi chiều đều tới, đem các loại bột thuốc đã chuẩn bị sẵn pha trộn theo tỉ lệ thành bán thành phẩm.

Sở dĩ là bán thành phẩm vì vẫn chưa chế thành dược hoàn cuối cùng.

Chu Trần hiện tại đã lười tự tay làm rồi.

Hắn chỉ làm phần cốt lõi nhất, việc nghiền dược liệu trước đó và việc ép bán thành phẩm thành dược hoàn rồi sấy khô sau đó đều do Dã Cẩu và Nhị Ma Tử làm.

Trong bốn ngày, trừ đi dược liệu, nhân công và các chi phí khác, lợi nhuận ròng là hai trăm tám mươi sáu lượng bốn tiền. "Trung bình mỗi ngày kiếm được bảy mươi lượng, ta chiếm sáu phần, cũng được bốn mươi hai lượng." Chu Trần rất hài lòng, dù sau này doanh thu có thể giảm xuống nhưng cũng không giảm quá nhiều.

Dương Đỉnh Thiên là vật phẩm tiêu hao.

Huống hồ "từng thấy biển rộng khó làm nước", đã trải nghiệm "siêu xe" rồi, ai còn muốn quay lại cưỡi lừa rách?

Nói cách khác thứ này cũng khiến người ta nghiện, không bỏ được.

Khách hàng cố định của Chu Trần sẽ không ngừng tăng lên cho đến khi đạt mức giới hạn của Thanh Hà thành, cho nên trong quá trình này, thu nhập mỗi ngày của Chu Trần có lẽ còn tăng trưởng thêm.

Chu Trần lấy đi hai trăm năm mươi lượng bạc trên sổ sách.

Số bạc này thực tế phần lớn luôn nằm trong tay Chu Trần, hắn không yên tâm để lại cửa tiệm.

Mỗi ngày hắn đều sẽ mang số bạc kiếm được về nhà.

Hai trăm năm mươi lượng này lấy đi coi như đã tất toán, trong đó một trăm năm mươi lượng là của hắn, chân chính bỏ túi.

Còn lại một trăm lượng là dành cho Trương Long.

Buổi chiều.

Chu Trần và Trương Long gặp nhau tại cửa tiệm, hắn đưa sổ sách và một trăm lượng bạc cho y: "Long ca, đây là lợi nhuận của mấy ngày qua, tổng cộng là hai mươi tám sáu lượng bốn tiền, trong đó để lại ba mươi sáu lượng bốn tiền dự phòng lúc cần kíp, còn lại là lợi nhuận của chúng ta!

Phần của Long ca là bốn phần, vừa vặn một trăm lượng!" Trương Long không khách khí nhận lấy bạc, cũng không xem sổ sách, cười nói: "Ta còn không tin tưởng ngươi sao?

Khai trương bốn ngày đã kiếm được nhiều như vậy, thật lợi hại!" "Cũng là nhờ Long ca ủng hộ, nếu không cửa tiệm muốn thuận lợi

khai trương không dễ dàng như thế!" Chu Trần khiêm tốn cười.

Nay có cửa tiệm này, hầu bao của hắn rốt cuộc cũng dư dả lên, dù sao hắn tu luyện chủ yếu dựa vào cộng điểm.

Mà trong bốn ngày này, thực lực của Chu Trần cũng tiến bộ vượt bậc.

Bốn ngày qua, Chu Trần đại khái thu được năm ngàn điểm Phong Nguyệt, vì ban ngày hắn cũng không nhàn rỗi, linh hồn cùng Cơ Phượng Hà vùi đầu "khổ luyện" trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Nhưng điều này cũng khiến Chu Trần dù mặc trường bào rộng rãi thì phía trước vẫn có thể thấy chỗ cộm lên.

Điều này khiến không ít người kinh thán Chu Trần thiên phú dị bẩm, khủng bố như vậy.

Tin tức này càng làm Dương Đỉnh Thiên bán chạy, vô số người truy đuổi, mong chờ mình cũng có thể trở nên giống như Chu Trần.

Mà điểm Phong Nguyệt tích lũy mấy ngày qua đều được Chu Trần dồn hết vào Nghệ Tiễn Thuật, khiến tu vi của hắn tăng vọt, tấn thăng Luyện Thể tứ trọng - Luyện Cốt cảnh.

Hắn đã hoàn thành Luyện Gân, gân như giao long, xương như tinh cương, phòng ngự nhục thân tăng vọt, khí huyết tăng mạnh, sức mạnh càng là đột phá năm vạn cân.

Loại tồn tại như Trương Long, hắn chỉ cần một tay là có thể nhẹ nhàng treo lên đánh. "Đi, hôm nay đến nhà ta, huynh đệ chúng ta hảo hảo uống một chén!" Trương Long tâm tình cực tốt.

Một trăm lượng đối với y không là gì, nhưng đây chỉ mới là thu nhập của bốn ngày.

Nếu cứ đà này, một tháng chẳng phải được hơn bảy trăm lượng

sao?

Thu nhập này là rất lớn rồi.

Huống hồ bạc chỉ là một chuyện, bản lĩnh của Chu Trần có thể thấy được không hề tầm thường. "Được!" Chu Trần cũng không làm bộ, dặn dò Dã Cẩu thông báo cho Tần Hồng Ngọc một tiếng rồi cùng Trương Long đi về.

Dã Cẩu và Nhị Ma Tử mấy ngày nay cũng kiếm được mấy lượng bạc, đối với Chu Trần sùng bái đến cực điểm, làm việc hăng hái, dốc hết sức hoàn thành việc Chu Trần giao phó.

Thêm nữa hai người lúc rảnh rỗi cũng tìm tiên sinh để học chữ, đọc sách.

Chẳng mấy chốc, Chu Trần theo Trương Long tới trước một tòa hào hoa đại trạch.

Trương Long giơ tay gõ cửa, người mở cửa là một tiểu tư.

Thấy Trương Long, gã vội vàng gật đầu khom lưng, rồi lớn tiếng gọi: "Lão gia đã về!" Trương Long không để ý tiểu tư, ra hiệu mời Chu Trần: "Mời vào trong!" "Mời Long ca!" Theo Trương Long tiến vào phủ đệ, Chu Trần liền thấy một đám oanh oanh yến yến bước nhanh ra đón.

Đầu tiên đập vào mắt là một hồng y mỹ phụ, dáng người thướt tha, đầy đặn yêu kiều, cái eo như rắn nước đung đưa ra phong tình động lòng người.

Nữ tử cúi đầu không thấy mũi chân, chính là nhân gian tuyệt sắc.

Nữ tử này chính là loại tuyệt sắc đó.

Hơn nữa dung mạo vóc dáng cũng không kém, thân hình cao ráo, mang theo phong vận thành thục, có thể nói là cực phẩm mỹ phụ, kiểu

mà Tào tặc thích nhất. "Chu Trần bái kiến tẩu tẩu!" Chu Trần chắp tay thi lễ, vì khứu giác nhạy bén của hắn ngửi thấy một mùi sữa nồng đậm, xem ra Trương Long dạo này đã lên chức cha rồi.

Hồng y mỹ phụ sửng sốt, rồi yên nhiên mỉm cười, vội nói: "Chu gia quá lời rồi, nô gia không phải tẩu tẩu, chỉ là nha hoàn Hồng Tụ của lão gia thôi!" Chu Trần: "..." Chỉ là Hồng Tụ đã sinh con cho Trương Long thì dù không phải chính thê, ít nhất cũng phải là thiếp chứ.

Hắn gọi tẩu tẩu cũng không sai. "Tiểu Trần à, trong phủ của ta không có chủ mẫu, ta cũng không có ý định cưới vợ!" Trương Long cười cười, nhìn Chu Trần: "Theo ta thấy cưới vợ phiền phức lắm, có nhu cầu thì trực tiếp tìm nha hoàn chẳng phải tốt hơn sao?

Thực ra rất nhiều võ giả không thích cưới vợ, ngươi biết tại sao không?" Chu Trần sửng sốt, suy nghĩ một chút rồi ướm lời: "Mọi người sợ bị liên lụy sao?" "Không sai!" Trương Long gật đầu: "Thê tử có thân phận địa vị, cưới thê tử rồi nói không chừng nàng ta sẽ quản thúc ngươi, dù không quản thì ngươi cũng sẽ đầu tư không ít tình cảm và tinh lực vào đó.

Ngoài ra kẻ thù của ngươi sẽ dùng thê tử để uy hiếp ngươi, đó sẽ trở thành nhược điểm của ngươi, khi chạy trốn nàng ta cũng sẽ trở thành gánh nặng!

Nếu ngươi không có tình cảm với thê tử, lúc chạy trốn có thể tùy ý vứt bỏ, vậy thì cần gì phải cưới?

Muốn nữ nhân, trực tiếp mua nha hoàn không phải tốt hơn sao?

Nha hoàn gọi là đến, không cãi vã với ngươi, nàng ta chỉ chuyên tâm phục vụ ngươi, làm ngươi vui lòng, lúc chạy trốn cũng không cần cố kỵ bọn họ, ngươi cũng không cần lo lắng kẻ thù sẽ dùng bọn họ để uy hiếp mình!" "Long ca nói phải!" Chu Trần gật đầu, một thân một

mình đúng là tự do tự tại, muốn làm gì thì làm, cũng không có ai cằn nhằn.

Còn nếu muốn phát tiết, tìm vài nha hoàn xinh đẹp không phải sướng hơn cưới vợ sao?

Nha hoàn có thể gọi là có mặt, bảo làm gì làm nấy, bất cứ lúc nào, bất cứ địa điểm nào cũng được.

Bọn họ còn không làm ngươi bực mình, chỉ mang lại khoái lạc cho ngươi.

Bởi vì một khi làm chủ tử bực mình, nha hoàn có khi mất mạng như chơi.

Đây là thế giới không có nhân quyền, mạng người nhiều khi đúng như cỏ rác.

Hồng y mỹ phụ Hồng Tụ dịu dàng đứng một bên, nụ cười trên mặt không đổi, phảng phất như không nghe thấy những lời Trương Long vừa nói.

Lúc này, đám oanh oanh yến yến phía sau cũng đã tới xung quanh, Chu Trần liếc nhìn một cái, có tới mười người, đều là mỹ nhân sắc sảo.

Tuổi tác khoảng từ mười tám đến hai mươi bảy hai mươi tám.

Có người ôn nhu uyển ước như đại gia khuê tú, có người tinh nghịch hoạt bát linh động đáng yêu, có người lạnh lùng cao ráo đậm chất ngự tỷ, lại có người phong tình vạn chủng đầy đặn đa tư. "Long ca thật biết hưởng thụ!" Nhìn đám mỹ nữ giai nhân mỗi người một vẻ này, trong lòng Chu Trần chấn động, đây mới chính là ôn nhu hương thực sự. "Chuẩn bị rượu thịt, đem bình rượu ngon ta trân tàng ra đây, hôm nay ta phải cùng Trần huynh đệ say một trận mới thôi!" Trương Long vỗ vai Chu Trần, kéo hắn vào đại sảnh.

Hồng Tụ cùng bốn năm nha hoàn xinh đẹp đi theo sau, số còn lại thì đi chuẩn bị rượu thịt.

Tiến vào đại sảnh xa hoa trải thảm lông, Trương Long giơ tay mời, cười nói: "Trần huynh đệ mời ngồi, tới nhà đại ca thì đừng khách sáo!" "Đa tạ Long ca!" Chu Trần cười gật đầu. "Trần huynh đệ trước đây có nói, thiếu nữ cúi đầu không thấy mũi chân chính là nhân gian tuyệt sắc!" Ánh mắt Trương Long quét qua Hồng Tụ cùng mấy nha hoàn dáng người đầy đặn mê người, dặn dò: "Hồng Tụ, Thúy Châu, hai người các ngươi hảo hảo hầu hạ Trần huynh đệ!" "Rõ, lão gia!" Hồng Tụ và Thúy Châu mang theo một làn hương gió đến bên cạnh Chu Trần, một trái một phải quỳ ngồi hai bên, sự "vĩ ngạn" của bọn họ trực tiếp dán sát vào cánh tay Chu Trần. "Long ca, thế này sao được?" Chu Trần vội vàng từ chối, kiếp trước hắn có nghe nói cổ đại đạt quan quý nhân dùng thiếp để chiêu đãi tân khách, dùng nha hoàn càng không tính là gì.

Nhưng hắn ngửi thấy mùi sữa trên người Hồng Tụ, đối phương có lẽ đã sinh con cho Trương Long rồi. "Trần huynh đệ còn ngại ngùng sao?

Ta thấy Trần huynh đệ ở Tuyết Nguyệt Phường chơi rất hăng mà!" Trương Long trêu chọc. "Cái đó không giống..." Chu Trần nhịn không được đưa ra nghi vấn trong lòng: "Long ca, Hồng Tụ tỷ tỷ lát nữa không cần chăm sóc hài tử sao?" Trương Long, Hồng Tụ, Thúy Châu thảy đều ngẩn ra. "Ha ha ha!" Trương Long nhanh chóng hồi thần, nhịn không được ôm bụng cười lớn: "Ta tưởng chuyện gì, hóa ra là huynh đệ ngươi hiểu lầm rồi!

Hồng Tụ chưa từng mang thai, ta đoán chắc là ngươi ngửi thấy mùi trên người nàng ấy rồi, thực ra đó chỉ là do uống một loại đan dược đặc thù mà thôi!" Chu Trần sững sờ, hôm nay đúng là mở mang tầm mắt.

Không ngờ Trương Long còn thích kiểu này, còn dùng cả đan dược đặc thù.

Chỉ có thể nói là quá biết chơi.

Chương 18

"Sự nghèo nàn đã hạn chế trí tưởng tượng của ta rồi!" Chu Trần đột nhiên hiểu tại sao nông dân lại nghĩ hoàng đế dùng cuốc vàng để trồng rau. "Trần huynh đệ, ngươi không nghĩ ta chỉ là vì ham vui thôi chứ?" Trương Long nhìn Chu Trần, nghiêm túc nói: "Tục ngữ có câu 'dùng hết sức bú sữa mẹ', điều này chứng minh uống sữa là cách tăng trưởng khí lực tốt nhất!

Cho nên rất nhiều võ gia đều nuôi vài bà vú trong nhà, mà loại đan dược có thể tạo sữa tự nhiên cũng ứng vận mà sinh!

Tối nay ngươi hãy hảo hảo nếm thử đi!" "Tối nay ngươi hãy hảo hảo nếm thử!" "Chuyện này..." Chu Trần định từ chối nhưng chưa kịp nói hết đã bị Trương Long ngắt lời. "Chuyện gì mà chuyện, nam tử hán đại trượng phu sao có thể lề mề như đàn bà thế được!" Trương Long phất tay, không cho phép phản đối: "Nữ nhân như y phục, huynh đệ như thủ túc, Trần huynh đệ đã tới chỗ ta thì cứ việc buông thả mà chơi, nếu không người ta lại nói làm đại ca như ta chiêu đãi không chu đáo!" Nhìn thần sắc và ngữ khí của Trương Long, Chu Trần biết y không phải nói đùa, chỉ có thể cảm thán... giới thượng lưu thật hỗn loạn!

Khoảnh khắc này, Chu Trần rốt cuộc thể hội được sự xa hoa của giai cấp thượng tầng xã hội cổ đại và mạng người như cỏ rác ở tầng đáy.

Chu Trần không phải thánh nhân, càng không nghĩ đến việc làm châu chấu đá xe để thay đổi điều gì.

Nhập gia tùy tục vậy. "Điều ta mong muốn vốn không dám thỉnh cầu!" Chu Trần chắp tay thi lễ, cười nói: "Long ca thịnh tình, Trần mỗ

cung kính không bằng tuân mệnh!" Nếu hắn kiên trì từ chối, Trương Long tuy không nói gì nhưng chắc chắn sẽ nảy sinh khoảng cách.

Huống hồ, Chu Trần tại sao phải từ chối?

Hắn cũng không phải loại thánh mẫu tự cao tự đại gì.

Tuyết Nguyệt Phường hắn còn đi được, huống chi là nha hoàn tỳ nữ của Trương Long. "Tốt!" Trương Long cười lớn, nhìn Hồng Tụ hai người, dặn dò: "Các ngươi đều phải dụng tâm hầu hạ Trần huynh đệ!" "Rõ, lão gia!" Hồng Tụ và Thúy Châu vội vàng gật đầu, bọn họ thừa hiểu nếu không hầu hạ tốt Chu Trần hoặc làm Chu Trần không hài lòng, bọn họ sẽ thảm hại thế nào!

Thân hình đầy đặn của Hồng Tụ gần như ép sát vào người hắn, cánh tay Chu Trần cảm nhận được áp lực nặng nề cùng xúc cảm trơn nhẵn nhu nhuyễn.

Thúy Châu cũng không kém cạnh. "Trần huynh đệ, tới nhà ca ca thì đừng khách sáo, đám nha hoàn này lát nữa ngươi nhắm trúng ai thì cứ gọi đi!" Nói đoạn, Trương Long bưng chén rượu do thị nữ rót đầy lên. "Đa tạ Long ca!" Chu Trần vội bưng chén rượu lên, nói: "Tiểu đệ mượn hoa dâng Phật, kính Long ca một chén!" "Cạn!" Hai người uống rượu ăn thịt, chỉ bàn chuyện phong nguyệt.

Y phục của nha hoàn trong lòng Trương Long đã sớm hỗn loạn, dường như đang diễn luyện Long Trảo Thủ.

Cặp mông đầy đặn của Hồng Tụ đã ngồi lên đùi Chu Trần, trong lòng nàng thoáng giật mình.

Không ngờ Chu Trần trông giống như một công tử thế gia ôn văn nhĩ nhã nhưng lại sở hữu "vốn liếng" đáng nể như vậy.

Đúng là nhân bất khả lộ tướng!

Hồng Tụ khép chặt đôi chân, trong lòng dâng lên một tầng gợn

sóng nhè nhẹ, nàng không dám phân tâm, đè nén sự chấn động trong lòng, tận tâm hầu hạ Chu Trần.

Ăn no uống say.

Trương Long đã hơi ngà ngà say, kéo Chu Trần đi tắm.

Tới gian phòng tắm chuyên dụng, Chu Trần thầm kinh ngạc, cái bể tắm đó chắc phải rộng mười mét vuông, phải đun bao nhiêu nước nóng cho đủ?

Mỗi lần tắm tốn bao nhiêu nhân lực vật lực? "Thật xa xỉ!" Chu Trần thầm cảm thán.

Trong bể đã đầy nước nóng.

Chu Trần giờ cũng không còn câu nệ, coi như cùng Trương Long đi rửa chân vậy.

Hắn giơ tay dang rộng hai cánh tay, Hồng Tụ và Thúy Châu cẩn thận giúp hắn cởi bỏ y phục, Trương Long bên cạnh cũng vậy.

Chẳng mấy chốc, thân thể thon dài kiện mỹ của Chu Trần lộ ra, tuy không vạm vỡ như Trương Long nhưng cũng tràn đầy dương cương và sức mạnh.

Đặc biệt là "bản tiền" còn lợi hại hơn cả Trương Long. "Sơ suất rồi!" Trương Long liếc mắt nhìn qua, trong lòng hối hận, sớm biết thế đã không cùng Chu Trần đi tắm rồi.

Y lập tức bước vào bể tắm.

Chu Trần bước vào, thấy nhiệt độ nước lên tới hơn bốn mươi độ, nhiệt độ này hơi cao.

Nhưng đối với hắn không ảnh hưởng gì.

Nhiệt độ này người bình thường cũng chịu được, Chu Trần là võ giả càng không cần phải nói.

Khi hai người bước vào, có thị nữ mang các loại dược liệu cùng hoa hồng thả vào bể, Chu Trần không hề ngạc nhiên.

Võ giả thường xuyên tắm thuốc, lúc tắm cho thêm dược liệu vào là tốt nhất.

Hồng Tụ và Thúy Châu cũng trút bỏ y phục, chỉ để lại nội y mỏng manh bước vào bể, một trái một phải kỳ lưng cho Chu Trần.

Phía bên kia Trương Long cũng có hai nha hoàn xinh đẹp phục vụ sau lưng, bên cạnh bể còn có vài người đứng hầu hạ, bưng hoa quả và rượu ngon! "Hóa ra ta đúng là kẻ nhà quê!" Chu Trần ngả đầu ra sau, tựa vào sự vĩ ngạn của Hồng Tụ, trong lòng cảm khái.

Hắn nhắm mắt lại, tư tự đã bay tận chín tầng mây, mùi thảo dược hòa quyện với hương sữa nhàn nhạt quanh quẩn nơi cánh mũi, Chu Trần vẻ mặt hưởng thụ. "Thân thể Trần gia thật tráng kiện!" Hồng Tụ thầm tán thưởng.

Tắm xong, Trương Long chỉ vào bảy tám nha hoàn xung quanh, cười nói: "Trần huynh đệ, tất cả chỗ này đều là của ngươi, ta không làm phiền ngươi nữa!

Các ngươi đều phải hầu hạ cho tốt!" Nói xong, Trương Long ôm hai nha hoàn sải bước rời đi.

Hồng Tụ và Thúy Châu mỗi người một bên dìu cánh tay Chu Trần về phòng, theo sau là những nha hoàn còn lại.

Trở về phòng, Chu Trần cũng không khách sáo, bế thốc Hồng Tụ ném lên giường.

Nếu hắn không động thủ, những nha hoàn này cũng sẽ khó xử.

Hắn là người thích giúp đỡ người khác nhất, huống hồ Trương Long đã thịnh tình như vậy. "Tiểu Bất Điểm khí lực lớn như vậy, không thua gì con non Thập Hung, xem ra không thể không liên quan

đến sở thích của hắn..." Chu Trần chợt nhớ tới Hoang Thiên Đế rất thích uống sữa thú.

Hắn cũng thích! "Gia..." "Nhẹ...

ưm..." Đêm tối trở nên hỏa nhiệt.

Vầng trăng sáng vằng vặc dường như cũng nhuộm màu phi hồng, dưới ánh trăng như nước, một đạo thân ảnh bạch y thanh mảnh tựa như tiên tử cung trăng phiêu nhiên hạ xuống, đáp trên một đỉnh núi hùng vĩ tráng lệ bên ngoài Thanh Hà huyện.

Nàng chắp tay đứng đó, đạm nhiên như tiên, đứng trên tảng đá khổng lồ nơi vách đá, phảng phất như khắc sau sẽ vũ hóa phi tiên mà đi.

Ngay sau đó, một thân ảnh từ phía sau vội vàng chạy tới, là một tráng hán cao lớn khôi ngô, cao tới hai mét, thân hình tráng kiện như trâu.

Trên mặt gã có một vết sẹo chạy dọc cả khuôn mặt như miệng lệ quỷ, dưới ánh trăng mờ ảo trông vô cùng dữ tợn khủng bố. "Tiểu nhân bái kiến đại nhân!" "Ngày mai nữ nhi của Trần Phàm là Trần Phượng sẽ tới Thanh Vân Môn bái sư, ngươi dẫn người chặn lại, dẫn dụ Trần Phàm ra, ta sẽ ra tay chém giết hắn!" Giọng nói lãnh đạm động lòng người vang lên theo gió núi, mang theo một sự túc sát khiến người ta kinh hãi. "Rõ, thưa đại nhân!" "Nếu làm hỏng việc, hậu quả ngươi tự hiểu!" Giọng nói nhạt nhẽo dứt lời, nữ tử bạch y đã nhảy xuống tảng đá, dải lụa trắng múa lượn, phiêu nhiên rời đi, biến mất trong màn đêm. ...

Ngày thứ hai.

Trương phủ.

Chu Trần thong thả tỉnh dậy, ánh mắt tinh anh quét qua căn phòng

bừa bãi, có chút ngượng ngùng.

Tối qua dường như chơi hơi quá đà.

Thu hồi ánh mắt, Chu Trần liếc nhìn những cánh tay ngọc chân trần nằm ngang dọc bên cạnh, thầm mắng: "Cái cuộc sống quý tộc hủ bại mi lạn này!

Nhưng mà... ta thích!" Lông mi dài của Hồng Tụ khẽ run, nàng mở mắt nhìn Chu Trần, cánh tay trắng ngần quàng lấy cổ hắn, khẽ dùng lực.

Chu Trần cúi người, chạm vào sự ôn nhuyễn. 【Điểm Phong Nguyệt +2】 Sau khi dùng bữa sáng bằng sữa, Chu Trần dưới sự hầu hạ của Hồng Tụ và những người khác thay y phục rồi rời khỏi phòng.

Chu Trần liếc nhìn bảng giao diện: 【Phong Nguyệt Bảo Giám】 【Chủ nhân: Chu Trần】 【Công pháp: Nghệ Tiễn Thuật tầng bốn (3018/8000), Tam Hợp Đao tầng ba (0/400)...】 【Cảnh giới: Luyện Thể tứ trọng (Luyện Cốt)】 【Thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ】 【Pháp thuật: Liễm Tức Quyết tầng thứ bảy (0/640), Ngự Quỷ Quyết tầng thứ nhất (10/1000)】 【Kỹ năng: Tam Hợp Đao (Đại thành 69/160), Nghệ Tiễn Thuật (Xuất thần nhập hóa 365/640), Truy tung (Đại thành 40/160), Đầu trịch (Đại thành 8/160)...】 【Dược phương: Dương Đỉnh Thiên】 【Điểm Phong Nguyệt: 2025】 "Oa!

Cả thảy đã phá hai ngàn rồi!" Chu Trần sửng sốt, hai ngàn tuy không nhiều nhưng đây là thu hoạch chỉ trong một đêm.

Có điều nghĩ lại, hắn tuy không giống Diệp sư phụ đánh mười người, nhưng cũng đánh tới tám người!

Huống hồ đây là lần đầu tiên hắn tới thế giới này thể hội được sở thích của Hoang Thiên Đế. "Trần huynh đệ, cảm thấy thế nào?" Trương Long sải bước đi tới, cười vỗ vai Chu Trần. "Vô cùng tốt!"

Chu Trần khẽ cười, đây không phải lời khách sáo mà là lời nói thật lòng. "Chơi vui vẻ là được rồi!" Hôm nay là ngày nghỉ, hai người không cần tới huyện nha điểm danh.

Dưới sự hầu hạ của những nha hoàn xinh đẹp, Chu Trần và Trương Long ăn cơm uống rượu, dây dưa mãi cũng đã tới buổi trưa. "Đầu nhi, không xong rồi!" Đúng lúc Trương Long và Chu Trần đang ôm tỳ nữ xinh đẹp hưởng thụ thì Triệu Hổ hớt hải chạy tới, vẻ mặt đầy lo lắng. "Có chuyện gì xảy ra?" Trương Long nhướng mày, trầm giọng hỏi. "Vừa nhận được tin tức, thiên kim của Huyện tôn đã bị người ta bắt cóc ở Lạc Phượng Pha!" ... "Cái gì?

Thiên kim của Huyện tôn bị bắt cóc?" Trương Long vụt đứng dậy, sắc mặt đại biến, không ngờ lại có kẻ dám động thổ trên đầu Thái Tuế.

Nhưng kẻ dám động thủ chắc chắn không phải hạng tầm thường.

Lạc Phượng Pha nằm ở biên giới Thanh Hà huyện, vẫn thuộc phạm vi huyện, y nhớ gần đó có một toán thổ phỉ chiếm cứ. "Đi, tới huyện nha!" Trương Long dẫn theo Chu Trần, Triệu Hổ cùng những người khác vội vã chạy tới huyện nha.

Huyện tôn Trần Phàm, Huyện thừa Trần Đáo cùng những người khác đều đã có mặt. "Trương Huyện úy, ngươi lập tức dẫn một trăm bộ khoái tới Lạc Phượng Pha điều tra, nhất định phải cứu bằng được Trần Phượng về!" Trần Phàm sắc mặt âm trầm, lập tức ra lệnh. "Rõ, đại nhân!" Trương Long dẫn Chu Trần rời khỏi huyện nha, tập hợp nhân thủ.

Nha dịch và bộ khoái đang nhanh chóng tập trung.

Chu Trần về nhà một chuyến, dặn dò Tần Hồng Ngọc một tiếng, rồi mang theo cung tiễn, đeo đao tới cổng thành hội quân với Trương Long!

Trương Hổ lấy giúp Chu Trần một con chiến mã, đợi khi quân số đầy đủ, Trương Long hạ lệnh: "Xuất phát!" Chu Trần cưỡi ngựa bên cạnh Trương Long, dẫn đoàn người rầm rộ tiến về phía Lạc Phượng Pha. "Tê, trận thế lớn thế này, xảy ra chuyện gì vậy?" "Chắc chắn là có đại sự rồi!" "Ta phải mau bán đồ rồi về nhà thôi, tạm thời không ra ngoài nữa!" Nhìn đoàn người hối hả rời đi, bách tính thi nhau dừng bước, bàn tán xôn xao, trong lòng đầy lo âu.

Bọn họ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng chắc chắn là có biến.

Mà điều họ sợ nhất là bị vạ lây.

Nhóm người Chu Trần tốc độ rất nhanh, chưa đầy nửa canh giờ đã tới Lạc Phượng Pha, nơi này vẫn còn rải rác những thi thể nằm ngang dọc.

Đây là những thi thể hộ vệ hộ tống Trần Phượng, một số người bị trúng tên, một số bị giết bởi đủ loại binh khí đao kiếm trường mâu.

Có thể thấy đoàn người Trần Phượng đã gặp phải mai phục, đầu tiên là một đợt mưa tên lấy đi mạng sống của phần lớn hộ vệ và tiêu diệt ý chí chiến đấu.

Sau đó một lượng lớn phỉ tặc xông lên, giết sạch số hộ vệ còn lại và bắt đi Trần Phượng. "Đại nhân, dựa theo hiện trường và dấu chân, phỉ tặc chắc là rời đi theo hướng này!" Chu Trần sau khi quan sát kỹ lưỡng liền nói. "Ân!" Trương Long gật đầu, y cũng phán đoán như vậy. "Hướng đó là Ngọa Long Sơn, nơi đó có một toán phỉ tặc chiếm cứ, khoảng một trăm người, đại đương gia tên là Thiết Hùng, biệt danh Bạo Long, có tu vi Luyện Thể nhị trọng!

Nhị đương gia tên Lữ Hiểu, biệt danh Quỷ Hổ, tu vi không rõ, có người nói gã không biết võ công, tóm lại chưa ai thấy gã ra tay bao giờ!" Trương Long cau mày khó hiểu: "Trước đây phỉ tặc Ngọa Long Sơn tuy hay cướp bóc thương đội qua đường nhưng chưa bao giờ

chọc vào quan phủ, thêm nữa Ngọa Long Sơn dễ thủ khó công nên chúng ta cũng không thèm quản!

Lần này bọn chúng lại dám bắt cóc thiên kim Huyện tôn?" "Chuyện này e là có âm mưu?" Chu Trần xen vào. "Cũng có khả năng, hoặc là Thiết Hùng đột phá tu vi nên kiêu ngạo, hoặc là có kẻ đứng sau chống lưng, hay chỉ là hiểu lầm?" Trương Long chân mày khóa chặt, không tìm thấy manh mối cụ thể, khả năng có quá nhiều. "Cũng có thể không phải thổ phỉ Ngọa Long Sơn làm, mà là người khác vu oan giá họa, muốn dẫn dụ chúng ta tới Ngọa Long Sơn để bọn chúng đổ vỏ!" Chu Trần bổ sung. "Nói không sai." Trương Long gật đầu, đại thủ phất một cái: "Bất kể thế nào, Ngọa Long Sơn nhất định phải đi một chuyến, dù không phải chúng làm thì cũng phải đem chúng ra khai đao!" Không có manh mối khác, chỉ còn cách ra tay với Ngọa Long Sơn. "Mục tiêu: Ngọa Long Sơn, xuất phát!" Trương Long dẫn chúng nhân hướng về Ngọa Long Sơn. ...

Ngọa Long Sơn.

Tụ Nghĩa Đường.

Đại đương gia Thiết Hùng, thân hình khôi ngô như một con gấu bạo ngược, đang vác một thiếu nữ dáng người mảnh mai, làn da trắng ngần bước vào đại đường.

Phía sau là nhị đương gia Lữ Hiểu cùng đám thuộc hạ. "Thiết Hùng, ngươi to gan thật, dám bắt cóc bản tiểu thư, ngươi không muốn sống nữa sao?" Trần Phượng vùng vẫy quát mắng: "Ngươi tốt nhất là thả ta ra ngay, ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nếu không đợi cha ta tới sẽ san bằng Ngọa Long Sơn, các ngươi đều phải chết!" Chát!

Một cái tát giáng xuống mông Trần Phượng, lực đạo cực lớn của Thiết Hùng tạo ra tiếng vang giòn giã, thân thể Trần Phượng run lên,

đau đến mức nước mắt chực trào. "Đã bắt ngươi rồi, lão tử còn sợ cha ngươi sao?" Thiết Hùng tiếng vang như chuông đồng, đặt Trần Phượng xuống, xoay người nhìn đám thuộc hạ, lớn giọng hỏi: "Anh em, các ngươi có sợ không?" "Không sợ!" "Không sợ!" "Không sợ!" Đám người đồng thanh hô lớn, một số tuy sợ hãi nhưng theo bầu không khí hừng hực cũng không còn thấy khủng khiếp như vậy nữa. "Tốt, không hổ là hảo hán Ngọa Long Sơn ta!" Thiết Hùng lộ ra một nụ cười, vươn tay bóp lấy cằm trắng nõn của Trần Phượng nâng lên cho đám người xem: "Các ngươi nói xem, tiểu nương bì này có đẹp không?" "Đẹp!" "Các ngươi có muốn không?" Đám người im lặng, nhìn nhau không dám mở lời. "Mẹ kiếp!

Chẳng lẽ hảo hán Ngọa Long Sơn ta đều là lũ đàn bà không có bi sao?" Thiết Hùng gầm lên một tiếng, hỏi lại: "Các ngươi có muốn không?" "Muốn!" Đám đầu mục thổ phỉ bị kích động huyết tính, há to miệng gầm thét. "Đã muốn thì còn không xếp hàng đi!" Thiết Hùng cười mắng một tiếng, vác Trần Phượng lên. "Hú hú hú!" "Đại đương gia uy vũ!" "Đại đương gia vạn tuế!" Tất cả đám đầu mục thổ phỉ hưng phấn kích động reo hò, bắt đầu xếp hàng! "Ngươi làm gì vậy, ta đứng trước mà!" "Ngươi đừng đẩy, ta tới trước!" "Cút, ra sau mà đứng!" Trong sự xô đẩy, cửa Tụ Nghĩa Đường nhanh chóng tụ lại một hàng dài.

Một số đầu mục thông minh biết rằng, Đại đương gia làm vậy là muốn chặt đứt đường lui của bọn họ, chỉ cần đã đụng vào Trần Phượng thì không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng không ai lùi bước, cũng không dám lùi bước.

Huống hồ loại thảo khấu như bọn họ, có thể một lần nếm mùi vị thiên kim Huyện tôn thì chết cũng đáng.

Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.

Nửa canh giờ sau.

Thiết Hùng và Lữ Hiểu xốc lại thắt lưng đi ra, tên đầu mục đứng đầu hàng mừng rỡ, hành lễ xong liền không kịp chờ đợi lao vào trong.

Thiết Hùng và Lữ Hiểu không quản bọn họ mà đi lên cổng trại. "Người của quan phủ ước chừng vài canh giờ nữa mới tới chân núi, không biết Trần Phàm có thân hành xuất mã không?" Thiết Hùng nhìn về phía trước, mang theo vẻ lo lắng. "Trần Phàm trấn thủ huyện nha, chắc sẽ không tự mình ra tay, ứng là Trương Long dẫn đội." Lữ Hiểu với vai trò là trí nang và quân sư trầm ngâm nói: "Nếu Trương Long không công hạ được, Trần Phàm không còn cách nào khác thì chắc mới tự mình xuất thủ!" "Vậy chúng ta phải đỉnh trụ đợt tấn công của Trương Long trước đã!" Thiết Hùng và Lữ Hiểu bắt đầu bố trí phòng thủ. ...

Cùng lúc đó.

Trương Long dẫn theo Chu Trần cùng những người khác cấp tốc hành quân tới Ngọa Long Sơn, khi tới nơi đã là hai giờ chiều. "Nghỉ ngơi nửa canh giờ, sau đó công sơn!" Binh quý thần tốc, huống hồ thiên kim Huyện tôn nằm trong tay thổ phỉ, mỗi một khắc chậm trễ là thêm một phần chịu tội.

Trương Long cũng không dám trì hoãn.

Chương 19

Huống chi hiện tại y đã Luyện Thể tam trọng, cộng thêm có thần tiễn thủ Luyện Thể nhị trọng là Chu Trần hỗ trợ, y cảm thấy công phá Ngọa Long Sơn chắc không khó! "Phượng Hà, lát nữa nàng chú ý giúp ta cảnh giới." Chu Trần không dám đại ý, sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực.

Cơ Phượng Hà hiện tại cũng có tu vi Luyện Khí tầng bốn, là quỷ hồn, cảm tri của nàng nhạy bén hơn võ giả nhiều. "Chủ nhân yên tâm, nô gia nhất định sẽ bảo vệ tốt chủ nhân!" Cơ Phượng Hà nằm nghiêng trên chiếc giường lớn trong Phong Nguyệt Bảo Giám, để lộ kiều khu đầy đặn mê người, vũ mị mỉm cười, giọng nói liêu nhân.

Chu Trần không nói thêm, nhắm mắt dưỡng thần.

Nửa canh giờ trôi qua trong nháy mắt.

Trương Long rút trường đao, hạ lệnh: "Công sơn!" — Công sơn! — Trương Long vung đao đi đầu, như mãnh hổ xuống núi, như giao long xuất hải.

Hưu!

Một mũi hưởng tiễn xé toạc không trung, nổ tung trên trời cao.

Cùng lúc đó, mấy mũi tên nhắm thẳng phía đám người Trương Long bắn tới, đây là những thám tử phụ trách cảnh giới vòng ngoài.

Đương đương!

Đao quang lóe lên, Trương Long tiện tay gạt phăng mũi tên.

Với tu vi Luyện Thể tam trọng, tên bắn bình thường khó lòng áp sát y, dù có trúng đích cũng chẳng gây ra thương tổn gì lớn.

Luyện Bì đạt thành, da dẻ dẻo dai như da trâu, đao kiếm thường khó lòng gây thương tích; Luyện Nhục hoàn tất, sức mạnh cơ bắp bùng nổ, phòng ngự tăng vọt.

Dẫu mũi tên có miễn cưỡng phá khai lớp da cũng sẽ bị cơ bắp kẹp chặt lại.

Chu Trần không quá phô trương, hắn đã sớm phát hiện ra những thám tử đang ẩn nấp nhưng không vội ra tay.

Đợi đến khi đối phương bị lộ, hắn mới nâng tay bắn hai phát, mỗi mũi tên đều xuyên họng kẻ địch. — Tiễn pháp hay lắm! — Trương Long khen một câu, rồi dẫn người tiếp tục tiến bước.

Trên đường đi gặp không ít mai phục, nhưng có võ giả Luyện Thể tam trọng như Trương Long dẫn đầu, lại có một 'thần tiễn thủ Luyện Thể nhị trọng' như Chu Trần hỗ trợ, bọn họ dễ dàng quét sạch tất cả.

Đây chính là cái uy của võ giả.

Dù người phàm có chiếm giữ địa lợi phòng ngự cũng tuyệt đối không ngăn được bước chân võ giả.

Nửa canh giờ sau, Chu Trần cùng đám người Trương Long đã tới trước cổng trại Ngọa Long.

Chỉ thấy trên cổng cung thủ san sát, người người nhốn nháo, nghiêm trận dĩ đãi.

Đây mới là cửa ải quan trọng nhất của sơn trại.

Chỉ cần phá được cổng này, Ngọa Long sơn coi như tan rã. — Trương Huyện úy, không biết Ngọa Long sơn có chỗ nào đắc tội mà lao phiền Huyện úy đại nhân phải hưng sư động chúng như thế?

Nếu có lỡ lầm, xin Huyện úy thứ tội, ngày sau định sẽ dâng lễ hậu bồi tội! — Thiết Hùng cầm một cây lang nha bổng thô kệch dài cả

trượng, cả người tựa như một tòa thiết tháp đứng nhìn Trương Long, chắp tay nói. — Bớt nói nhảm đi!

Lập tức giao ra thiên kim của Huyện tôn, nếu không chỉ trong chốc lát sẽ khiến Ngọa Long sơn nhà ngươi tan thành mây khói! — Trương Long trường đao chỉ thẳng, nghiêm giọng quát. — Thiên kim Huyện tôn?

Thiên kim nào cơ? — Thiết Hùng ngẩn người, mặt đầy vẻ nghi hoặc bất giải, kêu oan: — Huyện úy đại nhân có lầm lẫn gì không?

Chỗ ta làm gì có thiên kim Huyện tôn nào.

Có cho ta mười lá gan, ta cũng chẳng dám đụng đến lệnh ái của ngài ấy! — Y tuy muốn dẫn dụ Trần Phàm tới, nhưng không thể lộ liễu, huống hồ việc này y phải ngụy trang là do bọn họ tự làm, không có kẻ đứng sau giật dây.

Đã là thổ phỉ thì tự nhiên không dám công khai đối đầu với quan phủ, nên nhất định phải phủ nhận, trừ phi không giấu được nữa.

Mà Ngọa Long sơn có hơn trăm người, ai cũng biết việc bắt giữ Trần Phượng, thậm chí đa số đã sớm 'nếm mùi'.

Dù y có giảo biện thế nào, Trương Long chỉ cần không phải phường cơm túi giá áo thì chắc chắn sẽ phát hiện ra.

Sự tình diễn ra đúng như dự đoán.

Khi Trương Long nhắc tới thiên kim Huyện tôn, sắc mặt đám thổ phỉ trên cổng trại đều biến đổi, đầy vẻ hoàng khủng và thâm trầm.

Y biết chắc chắn Trần Phượng đang ở đây.

Chính là do bọn chúng làm.

Trương Long trong lòng thở phào một hơi, nhưng ánh mắt càng thêm lãnh liệt, lệ hát: — Bớt mẹ nó nói điêu!

Ta đếm tới ba, lập tức giao người, nếu không ta sẽ tấn công! — Huyện úy đại nhân, đây thực sự là hiểu lầm mà, chúng ta thực sự không có... — Ba! — Hai! — Trương Long! — Thiết Hùng gầm lên, vẻ thấp hèn trên mặt bị sự bạo lệ thay thế, không thèm diễn kịch nữa. — Trương Long, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, chỉ cần ngươi dám bước lên một bước, ta sẽ ném đầu thiên kim Huyện tôn xuống!

Ngươi cứ thử xem! — Thiết Hùng cười gằn, tàn nhẫn và lãnh khốc.

Trương Long lâm vào thế cưỡi hổ khó xuống, y không hề nghi ngờ thủ đoạn của đối phương.

Đã dám bắt cóc thiên kim Huyện tôn thì việc giết người cũng chẳng có gì lạ.

Nếu vì y mà lệnh ái bị giết, tội lỗi đó y gánh không nổi! — Thiết Hùng, nếu ngươi dám làm hại thiên kim Huyện tôn, ngươi chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn! — Trương Long bắt đầu đôi co với Thiết Hùng, hai bên rơi vào thế giằng co.

Nhưng Ngọa Long sơn có lương thảo bổ cấp, còn đám người Trương Long tới vội vàng, không thể cầm cự lâu.

Trương Long đã bí mật sai người đi thông báo cho Trần Phàm, việc này nhất định phải do Trần Phàm quyết định.

Thiết Hùng sai thủ hạ mang tới một chiếc ghế thái sư, ngồi đó ăn thịt uống rượu, thong dong tự tại, chẳng chút hoảng hốt.

Y biết Trương Long chắc chắn đã báo tin cho Trần Phàm đi tìm cứu binh.

Nhưng đây chính là kết quả y mong muốn! — Thiết Hùng, ngươi thả người ra, ta có thể cho các ngươi an toàn rời đi! — Ta không tin ngươi, trừ phi chính miệng Huyện tôn thừa nặc! ...

Chu Trần lặng lẽ đứng một bên, hắn không có ý định lập công, cũng chẳng buồn nghĩ cách cứu người.

Mộc tú vu lâm phong tất tồi chi (Cây mọc cao hơn rừng ắt bị gió vùi dập).

Hắn chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được.

Dẫu sao trong mắt mọi người, hắn cũng chỉ là một võ giả Luyện Thể nhị trọng mới thăng cấp mà thôi.

Tuy nhiên hắn cũng không lãng phí thời gian, linh hồn trong Phong Nguyệt Bảo Giám đang cùng Cơ Phượng Hà hợp thể song tu, không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để kiếm Phong Nguyệt điểm. ...

Thanh Hà thành, Huyện nha. — Hỗn chướng!

Đồ chết tiệt! — Trần Phàm nhận được tin tức thì nổi trận lôi đình, phẫn nộ không thôi.

Nhưng sau cơn giận, Trần Phàm không bị mất trí, Ngọa Long sơn trước nay chưa từng chọc vào quan phủ, lần này dám động đến con gái lão, lẽ nào phía sau có kẻ chỉ thị?

Huyện thừa Trần Đáo trầm ngâm nói: — Huyện tôn, sự việc này tất có uẩn khúc, theo hạ quan thấy nên bỏ ra chút đại giá, mời người của Diêm bang và Ngư bang ra tay giúp đỡ cứu người. — Ý của y là bảo Trần Phàm không nên đích thân xuất mã.

Trần Phàm đã Luyện Cốt hoàn thành, bước vào Luyện Thể ngũ trọng, tại Thanh Hà thành này cũng chỉ có gia chủ của ba đại gia tộc và hai vị đà chủ của Diêm bang, Ngư bang là có tu vi này. — Ngọa Long sơn tuy chỉ có một đường lên, phía sau là vách đá dựng đứng, nhưng võ giả Luyện Thể tam tứ trọng vẫn có thể leo lên được. — Trần Phàm suy tính: — Trương Long sẽ ở phía trước thu hút chú ý, ngươi đi tìm Diêm bang và Ngư bang, bảo họ phái người lẻn vào từ

hậu sơn để cứu Phượng nhi!

Nếu cứu được Phượng nhi, tất sẽ có hậu tạ! — Tuân lệnh, đại nhân!

Trần Đáo vội vã rời đi, tới phân đà của Diêm bang và Ngư bang.

Đà chủ hai bang nhận tin, trầm ngâm một lát rồi đều đồng ý, mỗi bên phái ra một cao thủ Luyện Thể tam trọng.

Hai vị cao thủ lặng lẽ xuất thành, chạy với tốc độ nhanh nhất tới Ngọa Long sơn, rồi lẻn về phía hậu sơn. — Trần Phàm không tới! — Trên đỉnh núi phía sau Ngọa Long sơn, một nữ tử áo trắng nhìn xuống hai võ giả đang leo vách đá, cau mày: — Trần Phàm đúng là con cáo già! — Nàng biết hành động lần này đã thất bại.

Nếu nàng giết hai kẻ Luyện Thể tam trọng này, Trần Phàm sẽ càng cảnh giác và càng không tới.

Nhưng nếu không giết, đám thảo khấu Ngọa Long sơn căn bản không cản được bọn họ. — Thôi vậy, không nên đả thảo kinh xà! — Nữ tử áo trắng thở dài, từ bỏ hành động lần này.

Việc lẻn vào huyện nha giết Trần Phàm thì với thực lực của nàng có thể làm được, nhưng giết Huyện lệnh ngay tại nha môn là hành động chà đạp lên thể diện của quan phương Đại Càn.

Tuy Đại Càn lập quốc tám trăm năm nay đã như bóng xế chiều, các tông môn bang phái nổi lên như nấm, nhưng trật tự vẫn chưa hoàn toàn sụp đổ.

Nếu nàng dám làm vậy, triều đình chắc chắn sẽ phái cường giả điều tra gắt gao.

Một khi triều đình làm thật, đừng nói là nàng, ngay cả thế lực sau lưng nàng cũng không dám đối đầu.

Diệt nàng để 'sát kê cảnh hầu' là chuyện dễ như trở bàn tay.

Còn nếu dẫn dụ Trần Phàm tới Ngọa Long sơn để giết thì động tĩnh sẽ nhỏ hơn nhiều.

Đó sẽ là do Huyện tôn tiễu phỉ bất lực, bản thân vô năng nên bị thổ phỉ giết chết.

Sau đó triều đình phái người diệt Ngọa Long sơn để chương hiển uy nghiêm là xong chuyện.

Thấy hai võ giả Luyện Thể tam trọng leo lên, nữ tử áo trắng vẫn không động đậy, hai võ giả kia dường như cũng không nhìn thấy nàng, cứ thế lướt qua.

Nữ tử áo trắng quay người, đôi mắt đẹp u u tỏa ra một luồng quang hoa, một thám tử đang lơ đãng gần đó lập tức hoàn hồn, theo bản năng rút hưởng tiễn ra bắn.

Hưởng tiễn nở rộ trên không trung, cũng là lúc máu tươi nhuộm đỏ cổ họng của hai tên thám tử. — Bị lộ rồi! — Hai vị võ giả nhìn thám tử ngã xuống, sắc mặt âm trầm.

Động tác của bọn họ đã rất nhanh, không ngờ vẫn bị phát hiện.

Chỉ có điều trong lòng họ vẫn thoáng chút nghi hoặc, lẽ ra hai tên thám tử không thể phát hiện ra họ mới đúng, nhưng lúc này không còn thời gian để nghĩ nhiều. — Dùng tốc độ nhanh nhất cứu thiên kim Huyện tôn ra! — Hai người tuốt kiếm xông thẳng về sào huyệt thổ phỉ.

Nữ tử áo trắng đứng nhìn theo bóng lưng họ, không ra tay nữa.

Nàng không muốn thêm rắc rối.

Việc khống chế thám tử bắn hưởng tiễn chỉ là để nhắc nhở Thiết Hùng và Lữ Hiểu.

Có chạy thoát được không thì tùy vào tạo hóa của chúng.

Dù không chạy được cũng chẳng sao, Thiết Hùng và Lữ Hiểu vốn không biết thân phận thật của nàng, hơn nữa nàng vẫn còn hậu thủ. ...

Bành!

Hưởng tiễn nổ tung, cả hai bên đang đối trì ở cổng trại đều giật mình.

Trương Long đã sớm nhận được tin, lão ở chính diện thu hút sự chú ý của Thiết Hùng, còn người của Huyện tôn lẻn vào từ phía sau.

Nay thấy hậu sơn phát tín hiệu, Trương Long biết người cứu viện đã bị lộ. — Các ngươi dám dở trò, hôm nay lão tử sẽ lấy mạng con đàn bà đó để tế cờ! — Thiết Hùng bật dậy, giận dữ hét lớn, hạ lệnh: — Bắn tên cho ta!

Ta phải đích thân lấy đầu nó! — Nói xong, Thiết Hùng nhảy khỏi tường trại, biến mất. — Sát! — Trương Long đại nộ, lúc này không còn đường lui, vung tay dẫn đầu đội ngũ chống lại mưa tên xông lên.

Y thậm chí chẳng cần dùng khiên, mũi tên của người thường không thể làm tổn thương y.

Chu Trần theo sát bên cạnh Trương Long, mỗi mũi tên đều lấy đi một mạng địch, chỉ trong vài nhịp thở đã bắn ra hơn mười mũi.

Từng tên đầu mục trên tường trại ngã xuống.

Chu Trần đương nhiên chọn những kẻ mạnh mà bắn, dù chúng không phải cao thủ nhưng cũng có năm sáu trăm cân khí lực, tương đương Luyện Thể nhất trọng trung kỳ.

Nhưng dưới tiễn quang của Chu Trần, không kẻ nào thoát được.

Khi Thiết Hùng rời đi, Nhị đương gia Lữ Hiểu cũng không biết biến mất từ lúc nào.

Đám đầu mục thông minh thấy thế liền hiểu ngay, Thiết Hùng và Lữ Hiểu đã thấy điềm xấu nên bỏ chạy trước.

Chương 20

Thế là bọn chúng cũng nháo nhào chạy trốn.

Thổ phỉ vốn sợ quan phủ, nay đại ca đã chạy, chúng sao dám thủ tử, chỉ hận cha mẹ sinh thiếu hai chân.

Đám phỉ tan rã, Trương Long lao vọt lên tường trại, Chu Trần bám sát phía sau. — Thiên kim Huyện tôn đâu? — Trương Long tóm lấy một tên phỉ, thanh đao vấy máu kề cổ hắn, quát lớn. — Đại nhân tha mạng, tiểu thư ở gian phòng phía sau đại đường... a...

Tiện tay kết liễu tên phỉ, Trương Long và Chu Trần xông thẳng tới hậu đường.

Khi vào đến nơi, sắc mặt cả hai đều biến đổi.

Người còn sống, nhưng... thê thảm vô cùng!

Cả gian phòng nồng nặc mùi vị tà ác, Trần Phượng nằm gục trên một chiếc bàn gỗ, toàn thân không mảnh vải che thân, làn da trắng nõn ban đầu giờ đầy những vết bầm tím đen.

Đôi chân dang rộng, thoi thóp hơi tàn.

Không cần nghĩ cũng biết nàng đã phải chịu đựng những gì.

Thậm chí trên người nàng vẫn còn vương lại vết tích của những trò đồi bại.

Trương Long bước tới, cởi áo khoác bao bọc lấy nàng, sắc mặt u ám cực độ.

Chu Trần thở dài, cũng không thấy quá bất ngờ.

Hiện thực không giống như hý kịch, lúc nào cũng cứu kịp thời, hay mỹ nữ bị bắt mà vẫn vẹn nguyên không tổn hao gì.

Trong lòng mỗi người đều ẩn chứa một con quỷ, khi không còn sự ràng buộc, con quỷ đó sẽ hiện hình vô cùng đáng sợ.

Nữ nhân rơi vào tay kẻ thù sẽ phải chịu đựng những gì, có thể tưởng tượng được: không tôn nghiêm, không nhân quyền, bị đùa giỡn bằng đủ mọi cách tàn độc nhất. — Trương Long không cưới vợ cũng có cái lý của y! — Chu Trần chợt nhớ tới lời Trương Long, không vợ con thì không có nhược điểm, không bị kẻ khác khống chế.

Còn đám nha hoàn dùng để phát tiết thì y chẳng quan tâm, không có tình cảm thì không có vướng bận.

Chỉ hưởng lạc chứ không động tâm.

Những người như Trương Long không hề ít, thậm chí đa số võ giả đều thế, nhiều tu tiên giả còn chủ trương đoạn tuyệt thất tình lục dục, thanh tâm quả dục. — Đại nhân! — Triệu Hổ xông vào, thấy cảnh tượng của Trần Phượng liền vội cúi đầu. — Ngươi dẫn người canh giữ cửa, không cho bất kỳ ai vào! — Trương Long phân phó. — Tuân lệnh! — Triệu Hổ lập tức dẫn mười bộ khoái thủ chặt cửa. — Đại nhân, Thiết Hùng và Lữ Hiểu theo đường nhỏ trượt dây xuống dưới chạy mất rồi! — Dương Đại Lực hớt hải chạy vào báo cáo. — Không thể để chúng chạy thoát! — Trương Long nhìn đám người Dương Đại Lực: — Các ngươi ở lại bảo vệ tiểu thư, ta và Chu Trần đi truy đuổi! — Rõ!

Chu Trần và Trương Long không hề chậm trễ, lập tức đuổi theo Thiết Hùng.

Trần Phượng bị hại đến mức này, hai tên thủ lĩnh quyết không thể để sống.

Hai người nhanh chóng tới bờ vực, nơi có một sợi dây thừng, Thiết Hùng và Lữ Hiểu rõ ràng đã trốn thoát từ đây.

Trương Long đi đầu, một tay bám dây, một tay cầm đao lao xuống.

Chu Trần theo sát phía sau.

Một lát sau, cả hai đã chạm đất.

Nơi này vắng vẻ nên dấu vết bỏ chạy của hai tên phỉ rất rõ ràng. — Truy!

Đuổi theo vài chục mét, dấu vết bỗng rẽ làm hai ngả.

Thiết Hùng và Lữ Hiểu đã chia nhau chạy trốn.

Trương Long hơi do dự, muốn chia ra đuổi nhưng lại lo Chu Trần không phải đối thủ. — Chia nhau đuổi đi, tên Thiết Hùng kia cũng chỉ là Luyện Thể nhị trọng, dẫu gặp phải ta cũng đối phó được! — Chu Trần trực tiếp lên tiếng.

Trương Long vừa mới đạt Luyện Thể tam trọng, thực lực đó với hắn chẳng có ích gì, đi cùng nhau còn làm hắn khó lòng hành động tự do.

Nếu gặp nguy hiểm, hắn có thể tùy ý trốn chạy, nhưng đi với Trương Long thì phải che giấu tu vi, trái lại còn vướng tay vướng chân. — Được, vậy ngươi cẩn thận, nếu gặp Thiết Hùng thì đừng cận chiến! — Trương Long dặn dò rồi đuổi theo một hướng.

Chu Trần đuổi theo hướng còn lại.

Tốc độ của hắn không nhanh không chậm, chỉ thể hiện ra tu vi Luyện Thể nhị trọng.

Đuổi kịp thì tốt, không thì cũng chẳng cưỡng cầu, an toàn của bản thân mới là trên hết. — Chủ nhân, phía trước có kẻ mai phục, chính là Nhị đương gia Lữ Hiểu! — Cơ Phượng Hà lên tiếng nhắc nhở.

Trước đó Lữ Hiểu đã lộ diện ở cổng trại, nàng đã ghi nhớ hơi thở của y. — Muốn phản sát ta sao? — Chu Trần thầm cười lạnh, không

lộ vẻ gì, Cơ Phượng Hà như một chiếc radar chỉ dẫn vị trí chính xác cho hắn.

Càng đến gần, Chu Trần càng cảm nhận rõ sự hiện diện của Lữ Hiểu.

Dù y ẩn nấp rất kỹ nhưng tu vi Chu Trần không tầm thường, lại có truy tung thuật cao cường. — Gã này chắc cũng luyện công pháp liễm tức gì đó, nhưng so với ta thì còn kém xa! — Chu Trần nảy ra ý nghĩ, thấy thời cơ đã tới, hắn đột ngột bộc phát.

Hắn giương cung đặt tiễn, động tác liền mạch như nước chảy mây trôi.

Băng!

Băng!

Băng!

Băng!

Cung như sấm sét, chín mũi tên liên tiếp bắn ra như sao băng, nhắm thẳng chỗ Lữ Hiểu đang ẩn mình. — Không ổn! — Lữ Hiểu đại kinh thất sắc, trên người tỏa ra một lớp quang mạc.

Quang mạc cản được ba mũi tên rồi vỡ tan tành.

Ngay sau đó, sáu mũi tên còn lại cắm phập vào ngực trái ngực phải, hai mắt, mi tâm và cổ họng y. — Ngươi... — Lữ Hiểu trợn trừng mắt, máu tươi trào ra từ miệng, không thể tin nổi mình lại bị giết trong nháy mắt như vậy. — Ngươi... làm sao... phát hiện ra?

Y thực chất không phải võ giả mà là một tu tiên giả.

Liễm Tức Quyết của y đã luyện tới tầng thứ nhất, tự tin ẩn nấp hoàn hảo, sao một võ giả như Chu Trần lại phát hiện ra được?

Tuy linh căn của y rác rưởi nhưng dựa vào thời gian cũng đã luyện

tới Luyện Khí tầng ba.

Vì cẩn trọng nên ngay cả Thiết Hùng cũng chỉ nghĩ y là tán tu Luyện Khí tầng một, kẻ khác còn chẳng biết y có biết võ công hay không.

Tuyệt đối không ai ngờ y là tu tiên giả Luyện Khí tầng ba. — Ngươi nói hơi nhiều rồi đấy! — Chu Trần vung tay một chưởng đánh nát đầu y, rồi bắt đầu lục soát.

Hắn tìm thấy một túi trữ vật.

Trong đó đồ đạc thượng thượng tạp tạp, chủ yếu là vàng bạc châu báu, không có lấy một viên linh thạch.

Nhưng bí tịch thì không ít, dù nhìn qua là loại phổ thông nhưng Chu Trần rất thích.

Đồ phổ thông luyện đến cảnh giới cao thâm vẫn có uy lực vô cùng. — Cũng coi như là thu hoạch ngoài ý muốn! — Chu Trần hài lòng nói: — Phượng Hà, ra rửa sạch hiện trường đi! — Tuân lệnh, chủ nhân!

Một bóng dáng đẫy đà, thướt tha hiện ra cùng giọng nói quyến rũ, Cơ Phượng Hà nhìn thi thể Lữ Hiểu, vung tay một ngọn âm hỏa thiêu rụi thành tro. — Xong việc, rút lui! — Cơ Phượng Hà trở lại Phong Nguyệt Bảo Giám, Chu Trần thu hoạch đầy túi, tâm tình vui vẻ, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn hẳn.

Đông!

Đông!

Đông!

Tiếng mõ thanh thúy từ nhỏ đến lớn vang bên tai, Chu Trần khựng lại, cả người như bị định thân.

Đồng tử hắn co rụt, lông tơ dựng đứng, một nỗi sợ hãi cực độ trào dâng trong lòng!

Cánh rừng vốn có đã biến mất, thay vào đó là một am ni cô, tiếng mõ vang lên từ bên trong.

Thoang thoảng còn có tiếng tụng kinh của ni cô.

Oanh!

Đầu óc Chu Trần như nổ tung, toàn là tiếng mõ và tiếng kinh kệ, ngay cả tư duy cũng trở nên chậm chạp, đình trệ.

Hắn muốn chạy nhưng không thể điều khiển cơ thể, không thể nhích nổi một bước!

Hống!

Tu vi Luyện Thể tứ trọng bộc phát không hề che giấu, khí huyết sôi trào, gương mặt Chu Trần đỏ bừng, cơ bắp căng phồng như ống bễ.

Gân cốt kêu vang, tiếng hổ gầm báo gào vọng ra từ cơ thể.

Điều này giúp hắn khôi phục chút lý trí, ý niệm vốn bị sự âm lãnh đóng băng nay khẽ chuyển động, trong lòng gầm thét: — Gia điểm cho ta!

Không kịp suy nghĩ, hơn hai ngàn điểm Phong Nguyệt bản năng dồn hết vào Nghệ Tiễn Thuật.

Trong khoảnh khắc đó, Chu Trần như đã tu luyện thêm nhiều năm, khí huyết tăng vọt, gân cốt tề minh, tiếng mõ và tiếng kinh kệ bị áp chế xuống.

Tựa như người bị đóng băng vừa được giải tỏa, linh hồn và thể xác nhẹ bẫng.

Giữa ranh giới sinh tử, lại nhờ gia điểm, Chu Trần chợt lóe linh

quang, ngộ ra một chiêu tiễn thuật sát thủ.

Hắn bản năng giương cung, kéo căng như trăng rằm, trường cung run rẩy, một luồng tiễn ý vô hình ngưng tụ, mang theo phong mang đáng sợ như xuyên thủng thiên địa.

Hoàng hôn buông xuống, nắng chiều đỏ rực như máu.

Băng!

Trường cung chịu lực ngàn cân oanh nhiên vỡ nát, một mũi tên đen kịt như sao băng ngược dòng bay lên, xuyên thấu thương khung, bắn trúng cổng am ni cô. — Đó là...

Nữ tử áo trắng vừa rời khỏi đỉnh Ngọa Long sơn kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn tiễn quang ngược dòng dưới ánh tà dương, đồng tử co lại: — Trường phong tận phong lưu, dịch tiễn xạ trường không!

Một bóng dáng phóng đãng bất khích hiện lên trong đầu nàng, nữ tử áo trắng chấn động: — Nghệ Tiễn Thuật của Thần Tiễn Phong!? ... — Nghệ Tiễn Thuật của Thần Tiễn Phong sao!?

Nhưng uy lực của mũi tên này dường như... không đủ...

Nữ tử áo trắng nhíu mày khó hiểu, đừng nói là vị tồn tại khủng bố trong ký ức của nàng, ngay cả đồ đệ của lão gia hỏa đó cũng không chỉ ở mức này. — Lẽ nào Thần Tiễn Phong lại thu đồ đệ?

Điều kiện nhập môn của Nghệ Tiễn Thuật cực kỳ khắt khe, hiện nay cả phái chỉ có hai người: đương đại phong chủ Lý Trường Phong và đệ tử Ly Trường Hận. — Bất luận thế nào, rời đi trước đã! — Nữ tử áo trắng không dám chậm trễ, vội vàng bỏ chạy.

Đừng nói là Lý Trường Phong, ngay cả Ly Trường Hận nàng cũng tuyệt đối không phải đối thủ.

Nàng không muốn đem mạng mình ra cược, lỡ bị phát hiện danh

tính thì phiền toái to. — Hô hắc... hô hắc... — Chu Trần thở dốc dữ dội, toàn thân rã rời, cả người như bị rút cạn sức lực, ngồi bệt xuống đất.

Nghĩ lại am ni cô khủng khiếp kia, Chu Trần vẫn còn kinh hồn bạt vía, sống lưng lạnh toát, tựa như có đôi bàn tay quỷ băng giá đang vuốt ve sau lưng.

Chương 21

Hắn cố nén sợ hãi ngẩng đầu nhìn, phát hiện am ni cô đã biến mất, phía trước là rừng cây xanh ngắt, dường như tất cả vừa trải qua chỉ là ảo giác.

Nhưng Chu Trần biết đó không phải ảo giác. — Mẹ nó, thật là quá đáng sợ! — Chu Trần nhìn vào Phong Nguyệt Bảo Giám, thấy Cơ Phượng Hà đã ngất lịm, nhưng chắc không có gì đại ngại.

Đồng thời, hắn cảm giác sự khống chế đối với Phong Nguyệt Bảo Giám lại tăng thêm một bậc, dường như hắn đã có thể đưa vật phẩm vào không gian của gương.

Nghĩ đến đây, Chu Trần động niệm, túi trữ vật xuất hiện trong không gian gương, nhưng hắn bỗng thấy hoa mắt, suýt chút nữa ngất đi.

Vừa rồi tiêu hao quá lớn, hắn gần như đã thấu chi toàn bộ. — Xem ra việc này có liên quan đến thực lực hoặc linh hồn lực của ta! — Xác nhận được việc có thể cất đồ vào không gian gương, Chu Trần thầm an lòng, coi như hắn đã có một pháp bảo chứa đồ kín đáo.

Thở phào một hơi, Chu Trần chống trường đao chậm rãi lùi lại, hắn không dám tiến lên nữa. — Trời sắp tối rồi, ta phải quay về trước khi màn đêm buông xuống, nếu không chẳng biết sẽ còn gặp phải thứ gì! — Chu Trần sốt ruột, nhưng lúc này hắn đã sức cùng lực kiệt, lại chẳng còn điểm Phong Nguyệt nào. — Không được, cứ đà này thì không thể thoát khỏi rừng rậm! — Chu Trần chọn một chỗ trống trải ngồi xuống, linh hồn tiến vào không gian Phong Nguyệt Bảo Giám, bế Cơ Phượng Hà vừa ngất đi lên.

Chỉ đành để nàng vất vả một chút vậy.

Cơ Phượng Hà: Đúng là khổ quá mà!

Bước vào khuê phòng của Cơ Phượng Hà, Chu Trần cảm thấy cả linh hồn như được thông suốt, sự mệt mỏi về tinh thần nhanh chóng tan biến.

Mắt Chu Trần sáng lên, xem ra Phong Nguyệt Bảo Giám có tác dụng khôi phục rất lớn đối với hắn. 【Phong Nguyệt điểm +1】 【Phong Nguyệt điểm +1】 ...

Chu Trần trực tiếp gia điểm vào Nghệ Tiễn Thuật, theo đó thể lực cũng khôi phục không ít.

Đặc biệt là linh hồn khôi phục rất tốt, hắn lập tức phân ra một luồng ý thức điều khiển thân thể chạy nhanh xuống núi.

Dưới trạng thái nhất tâm nhị dụng, điểm Phong Nguyệt không ngừng tăng lên, Chu Trần vừa chạy vừa gia điểm, linh hồn cũng không ngừng phục hồi.

Hắn không những không mệt mỏi mà tốc độ ngày càng nhanh, thực lực dần trở lại trạng thái đỉnh phong.

Nửa giờ sau, khi trời đã tối hẳn, Chu Trần đã về tới cổng thành Thanh Hà. — Hô! — Thở hắt ra một hơi dài, Chu Trần thầm cảm thán lần này thật quá hiểm nguy. — May mà tối qua ở nhà Trương Long chơi cả đêm, tích được hai ngàn điểm chưa dùng, nếu không hôm nay nguy to! — Chu Trần thầm thấy may mắn, nếu hai ngàn điểm kia dùng trước thì thực lực tuy tăng lên một chút nhưng tuyệt đối không thể thoát khỏi sự khủng khiếp kia.

Hắn thoát được hôm nay hoàn toàn là nhờ gia điểm đúng lúc ranh giới sinh tử, đột phá ngộ ra sát chiêu tiễn ý. — Lần này ta nhất định phải tích thật nhiều điểm Phong Nguyệt để dự phòng! — Chu Trần tổng kết kinh nghiệm, hạ quyết tâm: — Trước tiên cứ tích năm ngàn

điểm đi, năm ngàn điểm này coi như tiền vốn bất động, chỉ dùng khi nguy hiểm để lật ngược tình thế! — Điểm Phong Nguyệt chẳng khác nào tiền mặt, tác dụng quá lớn.

Đặc biệt là chức năng trị thương và khôi phục đi kèm khi gia điểm là cực kỳ quan trọng để giữ mạng.

Ví dụ khi chạy trốn, sắp thoát khỏi vùng nguy hiểm mà thể lực cạn kiệt, lúc này nếu có điểm dự phòng để gia tăng thực lực thì ít nhất cũng khôi phục được sức lực để thoát thân.

Có người sẽ bảo sao không dùng ngay để tăng thực lực?

Nhưng nhiều khi nguy hiểm gặp phải không phải chỉ tăng một chút thực lực là giải quyết được.

Ví dụ bị nhốt trong trận pháp, Luyện Thể tam trọng hay tứ trọng thì khác gì nhau?

Thậm chí ngũ lục trọng cũng vô dụng.

Nhưng nếu có điểm Phong Nguyệt, trong túi trữ vật của hai tên tu tiên giả kia có sách cơ bản về trận pháp, hắn có thể lập tức gia điểm vào trận pháp để phá giải.

Hay như khi gặp đại nhân vật mà Liễm Tức Quyết của hắn không đủ cấp độ thì sẽ bị nhìn thấu ngay, nếu có điểm thì có thể nâng cấp cấp tốc để che giấu.

Ưu thế lớn nhất của việc tích điểm là cần đâu gia đó, giúp hắn ung dung đối phó với mọi bất trắc.

Dù sao gia điểm cũng chỉ trong nháy mắt, đây mới là lá bài tẩy thực sự.

Ngược lại, không có điểm dự trữ thì đúng là 'một đồng tiền làm khó anh hùng hán', thậm chí mất mạng như chơi.

Giống như vừa rồi, nếu không có hai ngàn điểm tích trữ, có lẽ hắn đã chôn thân nơi am ni cô kia rồi. — Chu đại nhân, ngài không sao chứ? — Bộ khoái thủ môn thấy Chu Trần mặt mũi nhợt nhạt, quần áo rách nát thê thảm liền vội vàng hỏi han.

Chu Trần xua tay, hỏi: — Huyện úy đại nhân đã về chưa? — Vẫn chưa ạ. — Biết rồi! — Chu Trần suy nghĩ một chút, quyết định quay lại huyện nha.

Một lúc sau, Chu Trần gặp Trần Phàm đang lo lắng sốt ruột. — Chu Trần, kết quả thế nào rồi?

Trương Long đâu? — Trần Phàm lao tới giữ lấy vai Chu Trần, căng thẳng hỏi. — Đại nhân, Trần tiểu thư tính mệnh không ngại... — Chu Trần cân nhắc lời nói.

Trần Phàm đầu tiên là thở phào, nhưng rồi lông mày lại nhíu chặt.

Làm Huyện lệnh bao năm, lão sao không hiểu ý trong lời Chu Trần.

Tính mạng không ngại, nghĩa là vẫn có chuyện xảy ra. — Viện binh của đại nhân bị phát hiện, chúng ta cường công vào sơn trại cứu được tiểu thư, nhưng tiểu thư đã bị đám phỉ khấu làm nhục.

Phỉ thủ Thiết Hùng và Lữ Hiểu thừa loạn trốn thoát, thuộc hạ cùng Huyện úy chia nhau truy kích.

Thuộc hạ đuổi kịp Lữ Hiểu, chém giết xong thì gặp phải sự quái dị... — Nói tới đây, Chu Trần vẫn còn lộ vẻ kinh hoàng, sắc mặt sợ hãi không phải là giả vờ. — Thuộc hạ liều mạng chạy trốn, may mắn mới về được đây, còn Huyện úy và những người khác thì thuộc hạ không rõ tình hình thế nào! — Chu Trần báo cáo vắn tắt sự việc.

Trần Phàm hít một hơi thật sâu, nén nỗi đau trong lòng, vỗ vai Chu Trần an ủi: — Vất vả cho ngươi rồi, ta cho ngươi nghỉ bảy ngày, về

nhà nghỉ ngơi cho tốt! — Đa tạ đại nhân!

Chu Trần cáo từ, vội vã rời đi.

Chuyện sau đó hắn chẳng buồn bận tâm, chỉ muốn về nhà đánh một giấc thật ngon. — Trần ca nhi! — Khi Tần Hồng Ngọc mở cửa thấy bộ dạng thê thảm của Chu Trần, nàng giật mình, nước mắt lập tức lưng tròng: — Trần ca nhi, chàng không sao chứ?

Có bị thương ở đâu không? — Ta không sao! — Chu Trần đóng cửa cùng Tần Hồng Ngọc vào nhà, cười nói: — Trên người không có vết thương, chỉ là quần áo bị cành cây cào rách thôi! — Thiếp đi đun nước cho chàng tắm! — Tần Hồng Ngọc vội vàng đun một nồi nước lớn, pha nước ấm vào thùng gỗ rồi để Chu Trần vào tắm rửa.

Dội nước nóng lên mặt, Chu Trần thở hắt ra, ám ảnh trong lòng tiêu tán đi không ít.

Một lúc sau, Tần Hồng Ngọc lại mang thêm một thùng nước nóng vào.

Nhìn cơ thể cường tráng đầy nam tính của Chu Trần, làn da oánh bạch như ngọc không một vết sẹo, nàng mới hoàn toàn yên tâm.

Đôi tay trắng nõn của nàng cầm khăn nhẹ nhàng lau lưng cho hắn.

Khoảnh khắc sau, Chu Trần quay người nhìn nàng, dù đã nhìn thấy vô số lần nhưng Tần Hồng Ngọc vẫn không dám nhìn thẳng, trái tim đập liên hồi.

Thật đáng sợ nha!

Mặt nàng đỏ bừng như phát sốt, nóng rực lên.

Chu Trần mạnh mẽ bế bổng nàng lên, sải bước tiến vào phòng.

Xoẹt! — Á, hỏng hết y phục rồi... — Cũ không đi thì mới không đến, mai ta mua cái mới cho nàng! — Chàng làm thiếp đau...

Đêm xuân nóng bỏng, ý xuân dạt dào.

Một vầng minh nguyệt rạng rỡ treo cao, tỏa ánh nguyệt hoa dịu dàng khoác lên mặt đất một lớp áo thánh khiết.

Ôm lấy Tần Hồng Ngọc trong lòng, cảm nhận sự ấm áp và hòa quyện giữa đôi bên, Chu Trần trút ra một hơi trọc khí dài.

Cảm giác âm lãnh quỷ dị, như thể có bàn tay người chết vuốt ve dọc sống lưng lúc trước đã hoàn toàn bị xua tan.

Cái thế giới này, thật mẹ nó nguy hiểm!

Vẫn là tổ ấm nhỏ của Tần Hồng Ngọc thoải mái nhất, mang lại sự an ủi cho lòng người! ...

Huyện nha Thanh Hà. "Đại nhân nghỉ ngơi đi, Trương huyện úy bọn họ không thể đi đường trong đêm, chắc chắn ngày mai mới có thể đưa tiểu thư trở về!" Trần Đáo đi tới bên cạnh Huyện tôn Trần Phàm, khẽ tiếng an ủi. "Ừm!" Trần Phàm hừ nhẹ một tiếng, nghĩ đến Trần Phượng, y làm sao có thể ngủ được.

Ngọa Long sơn.

Trương Long đi qua đi lại, lo lắng nói: "Vẫn chưa có tin tức của Chu Trần sao?" "Đầu nhi, Trần ca nhi có lẽ thuận đường xuống núi rồi, huống chi đêm hôm khuya khoắt, Trần ca nhi về không kịp, chắc chắn sẽ tìm chỗ nghỉ chân gần đây thôi." Triệu Hổ an ủi. "Hy vọng là vậy!" Trong lòng Trương Long có chút lo âu, vì y đi truy sát Thiết Hùng, nửa đường bị tập kích, suýt chút nữa thì mất mạng.

Đặc biệt là Thiết Hùng không phải Luyện Thể nhị trọng như y tưởng, mà là Luyện Thể tam trọng.

May mà đao pháp của y thuần thục, Thiết Hùng cũng không muốn liều mạng với y, nếu không e rằng y không về được.

Còn Thiết Hùng tự nhiên là đã trốn thoát.

Y lo lắng Chu Trần cũng gặp tình huống tương tự, nếu Thiết Hùng đã ẩn giấu thực lực, thì tên Nhị đương gia Lữ Hiểu xưa nay không hiển sơn lộ thủy kia liệu có ẩn giấu thực lực cường đại hay không?

Tuy nhiên Thiết Hùng tu vi thực sự là Luyện Thể tam trọng, còn Lữ Hiểu là Nhị đương gia, cho dù có ẩn giấu, ước tính tối đa cũng chỉ Luyện Thể nhị trọng.

Chu Trần gặp phải vẫn có hy vọng.

Huống chi truy tung trong rừng rậm, đối với một thần tiễn thủ thường xuyên lăn lộn nơi núi rừng săn bắn như Chu Trần mà nói, vẫn rất chiếm ưu thế. "Trần tiểu thư thế nào rồi?" Trương Long lại hỏi. "Vẫn không ăn không uống, cũng không nói năng gì." Triệu Hổ đáp.

Trong sơn trại không thiếu thiếu nữ bị thổ phỉ bắt cóc về, bọn họ để những thiếu nữ này tắm rửa cho Trần Phượng, chăm sóc nàng.

Chỉ là trạng thái của nàng không tốt lắm.

Y cũng không có cách nào khác, chỉ có thể sáng mai cưỡi ngựa nhanh chóng hộ tống nàng về huyện nha. "Thật là thấy quỷ, vốn tưởng rằng dễ như trở bàn tay, không ngờ lại bị hai tên thám tử phát hiện, đánh rắn động cỏ, thật là mất mặt quá đi!" Hai võ giả Luyện Thể tam trọng của phân đà Diêm Bang và Ngư Bang nghĩ đến chuyện xảy ra hôm nay, vẫn không khỏi uất ức, hôm nay bọn họ đã làm hỏng việc rồi. "Ta rõ ràng thấy hai tên thám tử đó không nhìn thấy chúng ta, không biết làm sao bọn họ lại phát hiện ra nữa!" "May mà Trần tiểu thư không vì chuyện chúng ta bị phát hiện mà xảy ra chuyện, nếu không chúng ta trở về đừng nói là khen thưởng, e là phải chịu phạt." Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Sáng sớm hôm sau.

Trương Long, Triệu Hổ cùng hai cường giả Luyện Thể tam trọng của Diêm Bang và Ngư Bang đưa Trần Phượng cưỡi ngựa nhanh chóng trở về Thanh Hà thành.

Chu Trần sau một đêm nghỉ ngơi, dưới sự an ủi của mỹ nhân, cuối cùng cũng đầy máu phục sinh.

Hắn nhìn thoáng qua Tần Hồng Ngọc đang ôm lấy mình chìm trong giấc ngủ sâu, khẽ hôn lên trán nàng.

Ôn tồn một lát, Chu Trần không tham luyến ổ chăn ấm áp, dựa vào tính tự luật và nghị lực mạnh mẽ mà rời giường. "Ưm!" Tần Hồng Ngọc đôi mày thanh tú hơi nhíu, bản năng phát ra một tiếng nỉ non.

Chu Trần nhìn qua, trong lòng cười khổ.

Tần Hồng Ngọc bị hắn làm bị thương rồi.

Xem ra phải sớm tìm cho nàng công pháp tu luyện phù hợp mới được.

Đắp chăn cho Tần Hồng Ngọc, ghém góc chăn lại, Chu Trần lấy ra một tấm mặt nạ da người đeo lên.

Tấm mặt nạ này hắn tìm thấy trong túi trữ vật của Tề U – tu tiên giả đầu tiên bị hắn giết, chất liệu đặc thù, mỏng như cánh ve, đeo lên mặt như không có vật gì.

Chu Trần thay một bộ y phục đen, đội mũ lên, nhét hết tóc vào trong mũ, cả người liền biến đổi hình dáng.

Khuôn mặt là một gương mặt trung niên phổ thông vàng vọt, bây giờ cho dù đứng trước mặt Tần Hồng Ngọc, nàng chắc chắn cũng không nhận ra hắn. "Rất tốt!

Sau này thân phận này cứ gọi là Hàn Phi Vũ đi!" Nhìn mình trong

gương, Chu Trần rất hài lòng.

Hắn lặng lẽ rời nhà, đi tới Tứ Hải thương hội, dưới sự nghênh tiếp nhiệt tình của nữ nhi thị giả mà đi tới khu vực cung tiễn.

Đêm qua hắn lĩnh ngộ tiễn ý và một sát chiêu, cần một cây cung tốt mới có thể phát huy toàn bộ uy lực. "Cây này để ta thử xem!" Chu Trần nhìn về phía cây cung Kinh Hồng mà lần trước hắn khao khát nhưng chưa mua được. "Tiên sinh hảo nhãn lực, Kinh Hồng này là cung tốt đã nhập giai..." Thị giả nhiệt tình giới thiệu, lấy cung ra cho Chu Trần thử.

Oanh!

Chu Trần tùy ý kéo một cái, cung như trăng rằm, một luồng uy thế đáng sợ trào dâng, dù không có mũi tên, mọi người cũng có cảm giác như bị kim châm sau lưng. "Hảo mạnh!" Thị giả kinh ngạc.

Chương 22

Nàng đoán thực lực Chu Trần không yếu, chắc là kéo ra được, không ngờ lại nhẹ nhàng như vậy, đây là cung năm mươi thạch, cần một vạn cân sức mạnh.

Võ giả hoàn thành Luyện Nhục, vừa bước vào Luyện Thể tam trọng sức mạnh đại khái một vạn cân, cũng chính là cấp bậc như Trương Long.

Nhưng sức mạnh một vạn cân căn bản không thể kéo nổi cây cung một vạn cân.

Chu Trần nhẹ nhàng kéo thành trăng rằm như thế, sức mạnh này e là phải có ba bốn vạn cân, ít nhất là Luyện Thể tứ trọng trở lên hoặc là thiên sinh thần lực! "Tiên sinh hảo tí lực!" Quản sự Tiêu Hằng vỗ tay đi tới, vẻ mặt đầy kinh thán. "Cung này không tệ, nhưng ta cảm thấy vẫn còn nhẹ!" Chu Trần từ từ thả dây cung, tùy tay đưa lại vào lòng thị giả. "Tiên sinh thần lực phi phàm, vừa vặn Tứ Hải thương hội chúng ta mới về một kiện hàng mới, là một cây nhị giai bảo cung, chắc chắn sẽ không làm tiên sinh thất vọng!" Tiêu Hằng mang theo nụ cười, đưa Chu Trần vào bên trong, từ trên giá lấy xuống một cây trường cung đen kịt. "Cung này tên Truy Hồn, được đúc từ tinh anh hàn thiết biển sâu, dây cung lại dùng gân của một con yêu thú mãng xà chế thành, nếu một thần tiễn thủ cầm nó, có thể gọi là thiên lý truy hồn, khiến người nghe danh đã mất mật!" Thiên lý truy hồn là cách nói khoa trương, nhưng cây cung này đúng là phi phàm.

Chu Trần đưa tay nắm lấy, một cảm giác khó tả dâng lên trong lòng, giống như trước đây đều là chơi đùa với nữ nhân đường phố, nhưng hôm nay đột nhiên được chơi đùa với tiên nữ tỷ tỷ vậy, có một

loại hưng phấn và yêu thích khó tả bằng lời. "Hảo cung!" "Dĩ nhiên là hảo cung!" Chu Trần thấy món đồ tốt thì vui mừng, tỉ mỉ sờ nắn, sau đó dùng sức kéo mạnh.

Thân thể nhất thời trầm xuống. "Hảo cứng!" Sức mạnh của Chu Trần trước đó đã đột phá năm vạn cân, đêm qua lại thêm hơn hai ngàn Phong Nguyệt điểm, sức mạnh tăng trưởng không ít, đại khái có bảy vạn cân cự lực.

Đặc biệt là Chu Trần tu luyện Nghệ Tiễn Thuật, trong việc dùng cung tiễn, bảy vạn cân sức mạnh của hắn có thể sánh ngang với mười vạn cân của người khác!

Đợi hắn hoàn thành Luyện Thể, nhục thân lột xác thành Hậu Thiên Tiễn Linh Thể, đối với cung tiễn sẽ càng thêm khế hợp, càng có thể phát huy uy năng của cung tiễn.

Ong!

Khí tức kinh người trào dâng, Tiêu Hằng trừng lớn mắt, lão làm sao cũng không ngờ tới Chu Trần lại có thể kéo mãn cây Truy Hồn cung này.

Lão nghe nói, phi mười vạn cân cự lực thì không thể kéo mãn. "Người này là ai?

Thanh Hà thành chắc chắn không có cường giả thế này..." Tiêu Hằng tâm tư xoay chuyển, sức mạnh này e là Luyện Thể thất trọng rồi chăng?

Dĩ nhiên, ngoại trừ một số người tu luyện công pháp thiên về sức mạnh hoặc thiên sinh thần lực. "Không tệ!" Chu Trần thu cung, nhìn về phía Tiêu Hằng: "Truy Hồn cung này bán thế nào?" "Tiên sinh chắc cũng biết, binh khí nhất giai giá bán từ một trăm lượng trở lên, binh khí nhị giai từ một ngàn lượng trở lên, mà cung là loại đắt nhất trong

các loại binh khí." "Chính gọi là bảo đao tặng anh hùng, Truy Hồn cung khó khăn lắm mới gặp được Bá Nhạc như tiên sinh, giá chót hai ngàn lượng!" "Được!" Chu Trần biết cái giá này có phần hơi cao, nhưng Thanh Hà thành ước chừng cũng chỉ có nơi này có cung phù hợp với hắn, đắt một chút cũng được.

Vừa hay hắn mới phát tài được hai món hời lớn.

Lữ Hiểu tên tu tiên giả kia tuy một viên linh thạch cũng không có, nhưng vàng bạc châu báu thì không thiếu, đặc biệt là kim phiếu ngân phiếu.

Cây cung này tặng kèm mười mũi tên bách luyện tinh cương, Chu Trần lại bỏ ra hai mươi lượng bạc mua thêm một trăm mũi tên. "Tiên sinh sảng khoái!" Tiêu Hằng cười rạng rỡ, đây là thành tích, lão có thể được trích hoa hồng không ít. "Ta còn cần một thanh đao." "Tiên sinh yên tâm, Tứ Hải thương hội chúng ta không thiếu bảo đao!" Dưới sự giới thiệu của Tiêu Hằng, Chu Trần lại tốn một ngàn hai trăm lượng mua một thanh nhị giai Lãnh Nguyệt bảo đao. "Hàn tiên sinh đi thong thả!" Nhìn bóng lưng Chu Trần, Tiêu Hằng không ngừng suy tính về những xạ thủ họ Hàn, hơn nữa còn dùng đao, đáng tiếc nghĩ nửa ngày cũng không ra người nào phù hợp.

Lão cũng không dám phái người theo dõi Chu Trần, đối phương thực lực quá mạnh, mà xạ thủ lại rất mẫn tuệ, nhãn lực càng là khủng bố.

Lão không cần thiết phải rước họa vào thân, lão chỉ là một quản sự bán đồ mà thôi.

Chu Trần rời khỏi Tứ Hải thương hội, xác nhận không có người theo dõi sau đó đi tới một góc không người, đem cung tiễn bảo đao thảy vào trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Sau đó tháo bỏ hết lớp ngụy trang trên người, vứt vào Phong

Nguyệt Bảo Giám, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Chu Trần lặng lẽ rời khỏi góc tối, hòa vào phố xá, đi tới tiệm mì đối diện cửa hàng Dương Đỉnh Thiên gọi ba bát lớn mì thịt bò.

Cửa hàng Dương Đỉnh Thiên đã mở cửa, khách khứa tấp nập ra vào.

Trương Long dẫn theo Triệu Hổ phong trần mệt mỏi đi tới, thấy Chu Trần, vội vàng lại gần. "Trần đệ đệ, nghe nói hôm qua đệ gặp quỷ dị, không sao chứ?" Trương Long quan tâm hỏi. "Long ca yên tâm, vận khí của đệ không tệ, hữu kinh vô hiểm, hoàn hảo không chút tổn hại!" Chu Trần khẽ mỉm cười, hỏi: "Long ca, huynh đã truy được tên Thiết Hùng kia chưa?" "Haizz, đừng nhắc tới nữa, tên đó ẩn giấu quá sâu, là một cao thủ Luyện Thể tam trọng, ca ca đệ suýt chút nữa thì lật thuyền trong mương, để hắn chạy mất rồi!" Trương Long lắc đầu thở dài, liền nói: "Nghe nói đệ đã chém Nhị đương gia Lữ Hiểu, làm tốt lắm!" "Tên đó chỉ là gối thêu hoa, không đáng nhắc tới, ở Ngọa Long sơn chỉ là quân sư trí nang, võ lực không ra gì, đệ một tiễn là bắn chết rồi!" Chu Trần xua tay, hắn không muốn chơi nổi.

Huống chi thi thể Lữ Hiểu đã bị hắn thiêu hủy, chỉ dựa vào một câu nói của hắn cũng không cách nào chứng minh hắn giết Lữ Hiểu. "Vậy cũng không tệ rồi!" Trương Long không nghi ngờ, dù sao làm gì có nhiều kẻ thâm sâu như vậy. "Huyện tôn cũng cho ta nghỉ ba ngày, lát nữa tới nhà ta uống một chén, để bình định tinh thần!" Trương Long vỗ vỗ vai Chu Trần nói. "Chuyện này..." "Chuyện gì mà chuyện, cứ quyết định vậy đi!" "Được rồi!" Ăn xong bữa sáng, Chu Trần mua ít bánh bao thịt, sữa đậu nành mang về cho Tần Hồng Ngọc làm bữa sáng, đi ngang qua Bách Thảo Đường, Chu Trần ghé vào mua hộp thuốc mỡ tiêu sưng giảm đau.

Trở về nhà.

Tần Hồng Ngọc vẫn chưa tỉnh, Chu Trần bôi thuốc cho nàng.

Cảm giác thanh thanh mát mát khiến Tần Hồng Ngọc từ từ tỉnh lại, gò má đỏ bừng lên, lý nhí thẹn thùng nói: "Trần ca nhi, chàng đang làm gì vậy?" "Đừng động, đang bôi thuốc cho nàng đây!" "Không cần đâu, thiếp nghỉ ngơi một lát là khỏe thôi..." "Ngoan, nghe lời!" Bôi thuốc xong, Chu Trần rửa tay, mang bữa sáng tới trước mặt Tần Hồng Ngọc: "Long ca mời ta tới nhà huynh ấy uống rượu, nàng ở nhà không cần chờ ta đâu!" "Vâng." Tần Hồng Ngọc ăn xong bữa sáng, Chu Trần xoa xoa đầu nàng: "Nàng tiếp tục nghỉ ngơi đi, ta đi đây!" Thật lòng mà nói, Chu Trần vẫn còn chút nhớ nhung hương vị bộ ngực đầy đặn của Hồng Tụ.

Đến nhà Trương Long chơi một ngày, Chu Trần thần thanh khí sảng, bóng ma trước đó bị quét sạch sành sanh.

Mười giờ tối, Chu Trần mới về nhà, nhìn thấy hai ngàn Phong Nguyệt điểm tăng thêm, Chu Trần rất hài lòng.

Cái này giống như tiền bạc là bản lĩnh của đàn ông kiếp trước vậy, Phong Nguyệt điểm chính là bản lĩnh của hắn.

Về đến nhà, Tần Hồng Ngọc đã ngủ rồi.

Chu Trần lật chăn, chui vào trong. "A!" Tần Hồng Ngọc kêu đau, Chu Trần cau mày, lập tức thắp đèn dầu lên. "Trần ca nhi, chàng về rồi." Tần Hồng Ngọc hân hoan ôm lấy Chu Trần. "Tay của nàng bị làm sao vậy?" Chu Trần kéo tay Tần Hồng Ngọc lên, phát hiện trên khuỷu tay và vai nàng có mấy vết bầm tím, trong lòng nộ khí bốc lên: "Ai làm?" "Trần ca nhi, là thiếp không cẩn thận bị ngã..." "Hồng Ngọc, nhìn vào mắt ta, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" "Trần ca nhi, thiếp không sao thật mà, chỉ là hôm nay thiếp đi mua thức ăn, có người phóng ngựa điên cuồng trên phố, thiếp tránh né nên bị ngã một cái thôi..." Tần Hồng Ngọc không dám nhìn vào mắt Chu Trần, nhỏ giọng

nói. "Kẻ cưỡi ngựa đó rất lợi hại sao?

Là ai?" "Nghe nói là Thiếu đà chủ phân đà Diêm Bang." Tần Hồng Ngọc nắm lấy cánh tay Chu Trần, vội nói: "Trần ca nhi, thiếp không sao, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, thiếp biết chàng có bản sự, nhưng nghe nói Diêm Bang rất lợi hại, tên đà chủ kia ngay cả Huyện tôn đại nhân cũng phải nể mặt vài phần..." "Thiếu đà chủ phân đà Diêm Bang Thạch Bảo Ngọc?" Chu Trần đã nghe nói về đối phương, hai mươi lăm tuổi, Luyện Thể nhị trọng, bình thường ức hiếp dân lành, ác danh truyền xa, kiêu căng hống hách.

Nhưng vì bối cảnh mạnh mẽ, nha môn đối với gã đều nhắm một mắt mở một mắt. "Trần ca nhi, chúng ta đừng đi trêu chọc gã có được không, thiếp không sao đâu, chúng ta nghỉ ngơi đi, chàng chẳng lẽ không muốn cùng người ta... như vậy sao?" Tần Hồng Ngọc ôm lấy cánh tay Chu Trần không ngừng lay nhẹ, nàng là người từ nông thôn tới, tuy Chu Trần đã phất lên nhưng đối phương không phải hạng người tầm thường.

Nàng không muốn gây chuyện. "Được, nghe nàng!" Chu Trần cười cười, bế Tần Hồng Ngọc lên nghỉ ngơi, nhưng trong lòng đã tuyên án tử hình cho Thạch Bảo Ngọc.

Hôm nay Tần Hồng Ngọc vận khí tốt nên tránh được, nếu không tránh được chẳng phải là bị tông chết rồi sao?

Hắn tuy không muốn gây chuyện nhưng cũng chẳng sợ chuyện.

Huống chi Thạch Bảo Ngọc là cái loại rác rưởi gì chứ?

Đừng nói là gã, ngay cả cha gã là Thạch Lỗi, Chu Trần cũng có thể một tiễn bắn chết.

Nhẫn nhịn một chút cho sóng yên biển lặng, nhưng hắn càng nghĩ càng giận.

Nếu là đại nhân vật đỉnh thiên lập địa gì đó thì thôi, hắn nhịn một chút, sau này mạnh lên rồi tính.

Nhưng một đứa con trai ăn chơi trác táng của phân đà chủ Diêm Bang nhỏ bé thì tính là cái thứ gì!

Đêm nay hắn sẽ thay trời hành đạo, vì dân trừ hại, cũng coi như tích đức hành thiện vậy!

Huống chi Chu Trần cũng chẳng phải thiện nhân, chọc tới hắn, quản ngươi là người tốt hay kẻ xấu, đều phải chết! "Thiên can vật táo, tiểu tâm hỏa chúc!" (Trời khô vật khô, cẩn thận lửa củi!) Đến canh ba, tiếng của phu canh từ xa vọng lại.

Chu Trần nhìn Tần Hồng Ngọc đang ôm lấy mình đã mệt mỏi chìm sâu vào giấc ngủ, hắn cúi đầu hôn một cái, lặng lẽ rời đi.

Đeo mặt nạ, khoác hắc y, đội nón lá, Chu Trần hòa vào đêm tối.

Quả là một đêm thích hợp để sát nhân! ...

Đêm đen gió cao đêm giết người.

Chu Trần một thân hắc y, đội nón lá như một tinh linh trong đêm tối, lặng lẽ không tiếng động, lao thẳng tới phủ đệ của Thạch Bảo Ngọc.

Thạch Bảo Ngọc là đứa con trai duy nhất của Thạch Lỗi - đà chủ phân đà Diêm Bang ở Thanh Hà, có một tòa phủ đệ riêng, nằm ngay cạnh phân đà.

Chu Trần với tư cách là bộ khoái Thanh Hà thành, sớm đã nắm rõ thông tin về những nhân vật quan trọng này.

Thạch Bảo Ngọc bình thường bên cạnh luôn có một bảo tiêu Luyện Thể nhị trọng, trong phủ cũng không thiếu hộ vệ Diêm Bang, người bình thường muốn giết gã không hề dễ dàng. "Thiếu gia, ngài đi

chậm một chút!" "Ta không say!

Ở nhà còn có một tiểu nương tử cực phẩm đang đợi thiếu gia ta sủng hạnh đây, hắc hắc..." Tiếng cười bỉ ổi vang lên, Chu Trần nhướn mày, không ngờ tên nhóc Thạch Bảo Ngọc này nửa đêm rồi còn ở ngoài lêu lổng. "Xem ra đêm nay ngươi không có cách nào sủng hạnh tiểu nương tử cực phẩm nhà ngươi rồi!" Chu Trần thầm cười lạnh, hắn đã nhìn thấy nhóm người Thạch Bảo Ngọc.

Thạch Bảo Ngọc say khướt, được hai tiểu tư dìu đi, bên cạnh là một lão giả lưng hổ vai gấu và hai hộ vệ.

Lão giả đó là võ giả Luyện Thể nhị trọng, nghe nói đã tiếp cận Luyện Thể tam trọng, có tám chín ngàn cân khí lực.

Tuy nhiên trong mắt Chu Trần, một đao là đủ! "Thiên can vật táo, tiểu tâm hỏa chúc!" Ngay khi Chu Trần chuẩn bị xông lên bạo khởi tập sát, phu canh xách đèn đi tới, Chu Trần dừng bước.

Chờ phu canh đi khỏi, nhóm người Thạch Bảo Ngọc đã rẽ qua góc phố đi tới trước cửa nhà. "Đã như vậy, cứ để ngươi chôn xương trong nhà, cũng coi như ta đối với ngươi có ân đức lớn nhất rồi!" Chu Trần không quan tâm.

Dù là ở ngoài đường hay ở trong nhà Thạch Bảo Ngọc, đối với Chu Trần mà nói không có gì khác biệt.

Thực lực của hắn hoàn toàn nghiền ép Thạch Bảo Ngọc và tất cả hộ vệ bảo tiêu của gã. "Phượng Hà, giúp ta ẩn thân!" Chu Trần phân phó.

Cơ Phượng Hà trong Phong Nguyệt Bảo Giám tu vi tăng trưởng rất nhanh, đặc biệt là có Chu Trần ở phía sau dốc sức nâng đỡ, càng là một ngày đi nghìn dặm.

Giờ đây đã là Luyện Khí tầng năm rồi.

Tuy nhiên nếu thật sự chiến đấu, Cơ Phượng Hà chắc chắn đánh không lại hắn, nhưng về phương diện hỗ trợ thì mạnh hơn Chu Trần nhiều.

Lúc trước Cơ Phượng Hà Luyện Khí tầng ba đã có thể lặng lẽ mê hoặc Chu Trần lúc đó vừa thăng cấp Luyện Thể nhị trọng, dẫn hắn vào rừng thâu tập. "Rõ, chủ nhân!" Cơ Phượng Hà thi triển quỷ thuật, Chu Trần đường hoàng đi theo sau lưng Thạch Bảo Ngọc vào trong phủ, cả Thạch Bảo Ngọc lẫn đám bảo tiêu đều không mảy may nhận ra.

Két.

Đại môn đóng lại, hai hộ vệ đứng gác ở cửa. "Hắc hắc, tiểu nương tử, bản thiếu gia tới đây!" Về đến nhà, Thạch Bảo Ngọc dường như đã tỉnh rượu không ít, vẻ mặt kích động lao về phía căn phòng.

Thấy Thạch Bảo Ngọc hưng phấn như vậy, Chu Trần thong thả đi theo sau gã, nhanh chóng tới trước một gian phòng ngủ. "Thiếu gia, ngài đã về!" Hai tiểu tư đứng gác ở cửa vội vàng hành lễ, gật đầu khom lưng, vẻ mặt đầy nịnh bợ. "Mỹ nhân của ta đã chuẩn bị xong chưa?" "Thiếu gia yên tâm, sớm đã chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ thiếu gia ngài từ từ thưởng dụng thôi!" "Tốt!" Thạch Bảo Ngọc hài lòng gật đầu, theo hai tiểu tư mở cửa, gã chắp tay sau lưng sải bước vào phòng.

Chu Trần cũng đường hoàng đi vào.

Hai tiểu tư đóng cửa lại.

Quỷ thuật của Cơ Phượng Hà phong tỏa căn phòng, bên trong xảy ra chuyện gì, bên ngoài đều không hay biết, huống chi hai tiểu tư kia đã trúng quỷ thuật. "Mỹ nhân nhi, để nàng phải đợi lâu rồi!" Thạch Bảo Ngọc hoàn toàn không biết nguy hiểm đã giáng xuống, hăm hở đi

về phía giường lớn trong phòng ngủ, chỉ thấy trên giường nằm một nữ tử.

Tuy chỉ nhìn thấy một khuôn mặt, nhưng vẻ thanh thuần thoát tục kia đã đủ để khơi dậy dục vọng chiếm hữu của bất kỳ nam nhân nào.

Thạch Bảo Ngọc đi tới trước giường, đang định lật chăn lên thì đột nhiên vai bị ai đó vỗ một cái. "Ai?" Thạch Bảo Ngọc phản ứng rất nhanh, xoay người tung một quyền tới.

Rắc!

Chu Trần nắm lấy nắm đấm của gã vặn một cái.

Một vặn này, mang theo bảy vạn cân cự lực.

Thạch Bảo Ngọc thảm khiếu, cánh tay bị vặn thành hình quai chèo, mồ hôi hạt lớn từ trán lăn xuống, gầm thét dữ tợn: "Cứu mạng!

Cứu ta..." "Ngươi cứ kêu đi, ngươi có gào rách cổ họng cũng không có ai tới cứu ngươi đâu!" Chu Trần vốn định một đao giết chết Thạch Bảo Ngọc, nhưng khoảnh khắc bước vào căn phòng này, nộ hỏa trong lòng hắn bùng nổ, không thể để Thạch Bảo Ngọc chết quá dễ dàng.

Trong phòng ngoài một chiếc giường lớn, trên giá bên cạnh còn bày đầy đủ các loại đạo cụ cùng các loại hình cụ.

Đạo cụ bình thường thì không nói làm gì, Chu Trần ở Tuyết Nguyệt Phường và nhà Trương Long còn chơi qua, thậm chí trong Phong Nguyệt Bảo Giám còn chơi cùng Cơ Phượng Hà.

Nhưng những thứ như hình cụ kia thì thật là biến thái.

Chẳng nói đâu xa.

Chỉ nói sợi dây thừng nối giữa hai cây cột bên cạnh.

Giống như sợi dây Tiểu Long Nữ dùng để ngủ vậy, nhưng Chu

Trần biết đây chắc chắn không phải thứ Thạch Bảo Ngọc dùng để ngủ.

Chu Trần nghĩ tới kiếp trước trong phim Phong Thanh, nhân vật Cố Hiểu Mộng do Châu Tấn thủ vai bị bắt sau đó bị kẻ thù dùng hình phạt dây thừng đối với nàng.

Chẳng trách Chu Trần nghe nói Thạch Bảo Ngọc đã hành hạ đến chết không ít thị nữ và lương gia nữ tử.

Những thứ này, có mấy ai chịu đựng nổi?

Rắc rắc rắc!

Nộ khí của Chu Trần không ngừng tăng lên, hắn từ từ vặn nát cánh tay còn lại của Thạch Bảo Ngọc thành hình quai chèo. "A a a, đừng mà... cầu xin ngươi, tha cho ta đi..." Thạch Bảo Ngọc nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, điên cuồng cầu xin. "Ngươi có vẻ rất thích chơi đùa mà, ta bồi ngươi chơi cho thỏa!" Chu Trần nhe răng cười, đưa tay lấy một cái kẹp sắt từ trên giá xuống. "Ngươi nói xem kẹp cái này vào đâu thì hợp lý nhỉ?" Chu Trần bóp bóp cái kẹp, lực đạo khá mạnh, nhưng trong mắt hàn ý càng đậm, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người Thạch Bảo Ngọc. "Đừng...

đừng mà..." Cả người Thạch Bảo Ngọc run rẩy, thứ này dùng trên người kẻ khác thì gã rất hưng phấn, nhưng dùng trên người mình, nghĩ thôi đã thấy nổi da gà, lạnh thấu xương. "Cầu xin ngươi, tha cho ta đi, cha ta là đà chủ Diêm Bang, ngươi muốn cái gì ta cũng cho ngươi hết!" Ánh mắt Thạch Bảo Ngọc đầy vẻ khẩn cầu, lúc này vẫn không có ai tới cứu gã, hiển nhiên Chu Trần đã dùng thủ đoạn đặc thù, gã chỉ có thể cầu xin.

Chờ sau khi thoát thân, gã sẽ báo thù Chu Trần gấp trăm gấp ngàn lần, đem tất cả cực hình áp dụng lên người Chu Trần, khiến hắn cầu sinh không được cầu tử không xong. "Đúng rồi, ở đây có một tuyệt

thế mỹ nhân, ta còn chưa đụng tới, vẫn còn là xử nữ, ta đều tặng cho ngươi hết, ngươi muốn chơi thế nào cũng được..." Thạch Bảo Ngọc quay đầu ra hiệu mỹ nhân trên giường, muốn chuyển dời sự chú ý.

Chu Trần là nam nhân, chơi mỹ nhân chẳng phải thú vị hơn chơi gã sao? "Loại người như ngươi phải làm thế nào mới thay đổi được đây?

Hả?" Cánh tay Chu Trần bỗng nhiên dùng lực.

Xoẹt!

Một cánh tay của Thạch Bảo Ngọc bị xé phăng ra!

Chương 23

"A!" Thạch Bảo Ngọc thảm khiếu, thân thể run rẩy như cầy sấy, nhưng để giữ mạng, gã vẫn cắn răng chịu đựng đau đớn, không ngừng ai oán van xin: "Đại hiệp tha mạng, ta sai rồi, ta nhất định sẽ sửa, sau này ta sẽ làm người tốt, ngày ngày tu cầu bồi lộ, mở kho cứu dân, không bao giờ làm việc ác nữa, cầu đại hiệp cho ta thêm một cơ hội để lấy công chuộc tội..." "Xem ra ngươi không chỉ biết hành hạ nữ nhân thôi đâu..." Trong mắt Chu Trần lộ ra một vệt dị sắc, có chút nhìn Thạch Bảo Ngọc bằng con mắt khác.

Tên nhóc này nếu không chết, tuyệt đối có thể kế thừa sự nghiệp của cha gã.

Ngươi có thể nói gã ác, nhưng không thể nói gã phế!

Loại người thế này càng phải chết! "Loại người như ngươi sẽ không bao giờ thay đổi đâu!" "Chỉ có chết thôi!" Ngón tay Chu Trần dùng lực, rắc một tiếng vặn gãy cổ Thạch Bảo Ngọc. "Ặc!" Thạch Bảo Ngọc thân thể co giật, lưỡi thè dài ra, khí tuyệt thân vong.

Chu Trần đưa tay vào người gã lục lọi, lấy ra một xấp ngân phiếu. "Không hổ là con nhà địa chủ, giàu thật!" Chu Trần liếc qua, ước chừng hơn một ngàn lượng.

Thật sự là có tiền! "Phượng Hà, ra đây rửa sạch hiện trường đi!" Chu Trần gọi một tiếng trong đầu, một đoàn âm hỏa hiện ra, thiêu Thạch Bảo Ngọc thành tro bụi, không để lại dấu vết gì.

Mà Cơ Phượng Hà cũng không lộ diện. "Chủ nhân, trong hòm bên cạnh có hai rương vàng bạc và mấy cuốn bí tịch!" Cơ Phượng Hà nói với Chu Trần từ trong Phong Nguyệt Bảo Giám. "Rất tốt!" Khóe miệng Chu Trần hơi nhếch lên, đi tới mở hòm, đem bí tịch và vàng

bạc bên trong thu hết vào Phong Nguyệt Bảo Giám.

Dưới sự hỗ trợ của Cơ Phượng Hà, Chu Trần ngay cả bảo vật trong mật thất cũng tìm ra hết.

Sau khi vơ vét sạch sẽ, Chu Trần đi tới trước giường, nhìn về phía mỹ nhân bị Thạch Bảo Ngọc bắt tới này!

Mỹ nhân có đôi mắt to tròn lấp lánh như có ánh sáng.

Làn da nàng trắng nõn, ngũ quan tú lệ, mang một vẻ thanh thuần thoát tục tự nhiên.

Chẳng trách Thạch Bảo Ngọc ở bên ngoài ăn chơi trác táng xong lại vội vàng chạy về hành hạ nàng nửa đêm khuya khoắt.

Quả nhiên là khuynh thành tuyệt sắc. "Nàng tên gì?" "Thiếp tên Như Ý." ... "Như Ý?" Chu Trần đánh giá mỹ nhân: "Nàng họ Nhậm?" "Đại hiệp nói đùa rồi, nô gia họ Liễu, Liễu Như Ý." Mỹ nhân ánh mắt rực rỡ, cảm tạ nói: "Đa tạ đại hiệp tương cứu, chỉ là chân tay nô gia bị khóa lại rồi, không thể hành lễ, xin đại hiệp thứ tội!" "Ta chỉ là muốn giết gã mà thôi, không phải vì cứu nàng!" Giọng Chu Trần lạnh lùng, tùy tay hất chăn ra, vốn định giúp mỹ nhân cởi bỏ trói buộc, không ngờ lại nhìn thấy một cảnh tượng kinh người.

Suýt chút nữa thì làm mù mắt hắn. "Đại hiệp..." Giọng Liễu Như Ý thẹn thùng, mặt đỏ bừng lên, khẽ tiếng nhắc nhở.

Tựa như một nhành hồng mai trên đỉnh tuyết.

Nàng bị người của Thạch Bảo Ngọc bắt tới, bị hai bà già thô bạo tắm rửa sạch sẽ hai lần, sau đó bị đưa tới đây trong tình trạng không một mảnh vải che thân, bị khóa trên giường.

Rắc rắc rắc rắc!

Chu Trần hồi phục tinh thần, ra tay nhanh như điện, trong chớp

mắt đã mở được bốn chiếc còng tay chân của Liễu Như Ý.

Thoát khỏi trói buộc, Liễu Như Ý vội vàng ngồi dậy, quỳ phục trên giường, bái lạy: "Đa tạ đại hiệp!" "Ta không phải cứu nàng, sáng mai cửa thành mở, nàng tốt nhất nên lập tức ra khỏi thành, có lẽ còn giữ được mạng!" Chu Trần xoay người chuẩn bị rời đi.

Liễu Như Ý tuy đẹp nhưng Chu Trần không muốn vì một nữ nhân bèo nước gặp nhau mà rước lấy phiền phức cực lớn, thậm chí là họa sát thân.

Hắn giết Thạch Bảo Ngọc, tuy đã hủy thi diệt tích nhưng ngày mai Thạch Lỗi chắc chắn sẽ điên cuồng tìm kiếm Thạch Bảo Ngọc và hung thủ.

Mà Liễu Như Ý bị Thạch Bảo Ngọc bắt tới chính là nghi phạm số một.

Nếu Chu Trần mang Liễu Như Ý bên mình, chẳng phải là nói cho người khác biết chính hắn đã giết Thạch Bảo Ngọc sao. "Đại hiệp!" Liễu Như Ý vội vàng đưa tay, từ phía sau ôm chặt lấy Chu Trần.

Chu Trần toàn thân cơ bắp căng thẳng, nếu không phải phút cuối cảm nhận được Liễu Như Ý không có ác ý, hắn đã một chưởng đập nát đầu nàng rồi. "Đại hiệp ơn cứu mạng, nô gia không có gì báo đáp, chỉ có thể lấy thân báo đáp!" Liễu Như Ý ôm chặt lấy lưng Chu Trần, đôi gò bồng đào mềm mại đều biến hình.

Chu Trần có thể cảm nhận rõ ràng điểm đó. "Ta không phải cứu nàng, nàng cũng không cần lấy thân báo đáp!" Chu Trần nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn của Liễu Như Ý, nhất thời nhướn mày: "Nữ nhân này biết võ công!" Lôi Quang Như Ý Thủ của hắn vốn là một môn tuyệt thế thần thông, tuy nhìn qua có vẻ không có tác dụng gì lớn, nhưng thực ra diệu dụng vô cùng.

Hắn chỉ cần chạm vào là biết được nông sâu nông nổi của đối phương.

Liễu Như Ý chắc hẳn đã tu luyện một môn võ công che giấu tu vi, bản thân nàng thậm chí đã đạt tới Luyện Thể tứ trọng. "Với tu vi của nàng, không thể nào bị Thạch Bảo Ngọc dễ dàng bắt được, lẽ nào nàng muốn ám sát Thạch Bảo Ngọc?" Chu Trần tâm tư xoay chuyển: "Nhưng nàng bám lấy ta là muốn làm gì?" "Đại hiệp yên tâm, nô gia không có ý định bám lấy đại hiệp đâu." Liễu Như Ý dựa đầu vào lưng Chu Trần, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, giọng nói u u: "Nô gia biết đi theo bên cạnh đại hiệp chắc chắn sẽ mang lại phiền phức cho đại hiệp!" "Nô gia chỉ là không muốn nợ ân tình của người khác!" "Sau khi báo đáp ân tình của đại hiệp, nô gia và đại hiệp coi như không ai nợ ai, đại hiệp cũng không cần quản nô gia, nô gia sẽ rời khỏi Thanh Hà thành ngay khi trời sáng, tuyệt đối không quấy rầy đại hiệp!" Chu Trần nắm lấy bàn tay ngọc trắng nõn của Liễu Như Ý, khóe miệng hơi nhếch lên, quả thực là một điều kiện động lòng người.

Dùng lời của các tổng tài bá đạo trong truyện ngôn tình kiếp trước thì chính là: Nữ nhân, ngươi đã thành công thu hút sự chú ý của ta! "Ta lại muốn xem xem nàng muốn làm gì!" Chu Trần thầm cười lạnh, có lợi mà không chiếm thì đúng là đồ ngốc.

Cho dù là đạn bọc đường thì đã sao?

Hắn ăn lớp đường, vứt viên đạn đi chẳng phải là được rồi sao?

Vừa hay kiếm thêm một mẻ Phong Nguyệt điểm!

Chu Trần dùng lực nắm chặt hai tay Liễu Như Ý, xoay người một cái ép nàng xuống giường, nhìn thẳng vào mắt nàng: "Bây giờ nàng hối hận vẫn còn kịp?" "Nô gia tuy là phận nữ nhi nhưng lời nói ra như đinh đóng cột, làm sao có chuyện đổi ý?" "Nàng tưởng ta không dám?" "Đại hiệp là bậc nam tử hán đại trượng phu, sao lại không dám chứ?"

"Nàng là đang đùa với lửa?" "Đúng vậy, xin đại hiệp thành toàn!" "Vậy ta thành toàn cho nàng!" Cạch cạch!

Chu Trần cười một tiếng, hai tay Liễu Như Ý lại trở về trạng thái bị khóa như trước, để tránh lát nữa nàng giật mất mặt nạ trên mặt hắn.

Liễu Như Ý gò má đỏ bừng nhưng không hề có chút vẻ không nguyện ý nào, Chu Trần cũng chẳng quan tâm nàng có toan tính gì, đã như vậy hắn cũng không khách sáo nữa. "A, đại hiệp, chàng nhẹ một chút...

ưm..." Chu Trần không để ý tới.

Dù sao cũng không phải đồ của mình, dùng hỏng cũng chẳng xót.

Ánh trăng thâm trầm, đêm đen rực lửa.

Trong phủ Thạch Bảo Ngọc, ngoài một số nữ tử và tỳ nữ vô tội bị hại, những người khác đã bị Cơ Phượng Hà xử lý sạch sẽ, tro cốt cũng đã rải đi.

Cả phủ đệ im phăng phắc, ngoại trừ gian phòng ngủ chính đang nhiệt tình tựa lửa.

Thỏ ngọc dần dần lặn về phía tây.

Trời sắp sáng rồi.

Chu Trần giống như trở lại đại hội thể thao trường năm nào, chạy xong tám trăm mét đã đi được bảy trăm mét, chỉ còn một trăm mét cuối cùng để bứt tốc.

Một lát sau.

Chu Trần chạy hết lộ trình, Lôi Quang Như Ý Thủ thi triển, ấn vài cái lên vùng thắt lưng của Liễu Như Ý.

Thân thể Liễu Như Ý run lên, như thể bị điện giật vậy.

Thực ra đúng là bị điện giật thật.

Hơn nữa còn diệt sạch các loại vi khuẩn xâm nhập vào cơ thể nàng.

Những vi khuẩn này sau khi bị tiêu diệt sẽ không gây nguy hại đến tính mạng dẫn đến mang thai ngoài ý muốn, ngược lại giống như vắc-xin vậy, có lợi không có hại. "Được rồi, từ nay hai chúng ta không ai nợ ai, cáo từ!" Nhìn Liễu Như Ý lê hoa đái vũ, sắc mặt hồng nhuận, Chu Trần để lại một câu rồi dứt khoát rời đi.

Nữ nhân này thân hoài võ công, lại còn tự nguyện dâng hiến, chắc chắn là có mưu đồ khác, Chu Trần sau này không muốn dây dưa với nàng.

Rời khỏi đại trạch của Thạch Bảo Ngọc, Chu Trần đi tới một nơi hẻo lánh, cởi bỏ toàn bộ quần áo trên người, Cơ Phượng Hà dùng một ngọn âm hỏa thiêu trụi thành tro. "Phượng Hà, xử lý toàn thân ta một lượt, không để lại bất kỳ khí tức nào!" "Nguyện vì chủ nhân phục vụ!" Cơ Phượng Hà khống chế âm hỏa thiêu qua toàn thân Chu Trần một lượt.

Xác nhận không còn chút khí tức dư thừa nào của người khác, Chu Trần mới lấy y phục mới từ Phong Nguyệt Bảo Giám ra thay, ném mặt nạ da người vào lại bên trong.

Về đến nhà, Tần Hồng Ngọc vẫn còn đang ngủ say.

Chu Trần chui vào chăn, ôm lấy thân thể ấm áp mềm mại của nàng vào lòng, từ phía sau thuần thục hòa quyện cùng nàng không phân biệt được đâu là mình đâu là ta.

Cùng lúc đó.

Trong phủ Thạch Bảo Ngọc.

Liễu Như Ý rất lâu sau mới hồi phục tinh thần, nhìn Chu Trần đã

biến mất từ lâu, nhỏ giọng mắng: "Cẩu nam nhân..." Nàng cúi đầu sờ sờ cái bụng hơi nhô lên, trong mắt lại lộ ra một vệt kỳ vọng: "Không biết có thể mang thai không?" "Nhưng nhãn quang của ta quả nhiên không tệ!" "Đúng là một nam nhân cường tráng!" "Tuy đeo mặt nạ nhưng chắc là không xấu, lại còn rất trẻ!" "Chỉ là thô bạo quá!" Nàng vận chuyển công pháp, khí huyết toàn thân lưu chuyển, thân thể bị Chu Trần làm cho nhũn ra như bùn đã khôi phục lại vài phần khí lực.

Nàng đơn giản cải trang lại diện mạo, vội vàng rời khỏi phòng. "Nhiều người thế này mà lại bị giải quyết hết rồi sao?" Đảo qua xung quanh một vòng, Liễu Như Ý không phát hiện thấy hộ vệ của Thạch Bảo Ngọc, hiển nhiên đều đã bị Chu Trần xử lý sạch.

Không kịp tìm hiểu kỹ, trời đã sắp sáng rồi.

Nàng rời khỏi phủ Thạch Bảo Ngọc, lấy ra một con ong mật nhỏ.

Con ong nhỏ vo ve, lượn vài vòng trên không trung, sau đó bay về hướng Chu Trần vừa rời đi.

Khóe miệng Liễu Như Ý hơi nhếch lên, lập tức bám theo. "Ta lại muốn xem xem chàng là ai!" Tuy nhiên một lát sau, nụ cười trên mặt Liễu Như Ý cứng đờ, con ong nhỏ cứ vo ve xoay tròn tại chỗ, không tìm thấy phương hướng.

Nàng đã bôi một loại mật ong đặc thù lên môi và một số bộ phận đặc biệt khác.

Chu Trần tiếp xúc với nàng lâu như vậy, trên người chắc chắn bị dính không ít, hơn nữa cho dù có tắm cũng không sạch ngay được.

Khí tức đó ít nhất phải nửa tháng mới biến mất.

Nghĩa là trong vòng nửa tháng nàng đều có thể dùng ong mật để truy tung, chỉ là không ngờ Chu Trần lại cẩn thận đến thế, hơn nữa còn có phương pháp đặc thù xử lý sạch sẽ khí tức nàng để lại. "Đúng

là một nam nhân cẩn thận, nhưng mà..." "Như vậy càng tốt!" Liễu Như Ý cúi đầu nhìn cái bụng hơi nhô của mình, càng lúc càng hài lòng, chỉ là không chắc có thể mang thai hay không. "Chắc là được thôi..." Liễu Như Ý thầm cầu nguyện.

Tên khốn đó nhiều như vậy, lại còn đều... ... "Mẻ này không lỗ!" Chu Trần ôm Tần Hồng Ngọc nhưng trong lòng lại nghĩ về chuyện vừa xảy ra.

Tuy tổn thất vài nghìn tỷ tinh binh nhưng hắn lại kiếm được năm ngàn Phong Nguyệt điểm.

Hắn chưa bao giờ kiếm được nhiều như thế trong một lần. "Quả nhiên, nữ nhân tu vi càng cao thì Phong Nguyệt điểm càng nhiều!" "Phải tìm cho Hồng Ngọc một môn công pháp phù hợp để nàng mạnh lên mới được." Lần này có thể kiếm được năm ngàn Phong Nguyệt điểm trong nửa đêm, thứ nhất là vì Cơ Phượng Hà thăng cấp Luyện Khí tầng năm, Phong Nguyệt điểm nhiều hơn trước.

Thứ hai là Liễu Như Ý Luyện Thể tứ trọng, hơn nữa còn là First Blood (lần đầu tiên).

Thứ ba là do Chu Trần không chút khách khí mà dốc hết sức nỗ lực.

Tất cả những điều này đều là thành quả do hắn nỗ lực phấn đấu mà có.

Trong đó đã đổ bao nhiêu mồ hôi, bao nhiêu tinh lực, người ngoài không thể hiểu thấu được.

Kim ô đông thăng.

Trời đã sáng rõ.

Chu Trần dưới sự phục vụ của Tần Hồng Ngọc mà rời giường rửa mặt, sau đó cùng nhau ra ngoài ăn sáng.

Tiệm mì Trần Ký.

Cũng chính là tiệm mì đối diện cửa hàng Dương Đỉnh Thiên.

Chu Trần và Tần Hồng Ngọc đang ăn mì, đột nhiên nghe thấy từ xa truyền đến một tràng âm thanh hỗn tạp, chỉ thấy từng đám đệ tử Diêm Bang hùng hổ chạy cuồng trên phố. "Xem ra Thạch Lỗi đã phát hiện con trai lão mất tích!" Chu Trần thầm nghĩ.

Có Cơ Phượng Hà ở đây, hắn giết người không để lại xác, nên Thạch Lỗi hiện tại chắc chắn không thể xác nhận Thạch Bảo Ngọc đã chết hay chưa. ...

Phân đà Diêm Bang Thanh Hà.

Đà chủ Thạch Lỗi sắc mặt âm trầm, nộ hỏa trung thiêu, đứa con trai duy nhất của lão mất tích, cùng mất tích với gã còn có tất cả hộ vệ, bao gồm cả tên bảo tiêu Luyện Thể nhị trọng mà lão phái đi.

Lão biết trong tình huống này, con trai lão lành ít dữ nhiều.

Một ngày trôi qua.

Thạch Lỗi đã lật tung Thanh Hà thành lên nhưng cũng không tìm thấy chút manh mối nào. "Khốn kiếp!

Bất kể ngươi là ai, dám giết con ta, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Thạch Lỗi viết một phong thư rồi gọi thân tín Thạch Hoành tới: "Ngươi lập tức tới tổng đà, giúp ta mời Bạch cung phụng tới một chuyến!" "Đà chủ, Bạch cung phụng thu phí rất cao đó..." Thạch Hoành là cháu của Thạch Lỗi, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Bạch cung phụng tên là Bạch Như Vân, tu tiên giả Luyện Khí tầng sáu, tinh thông truy tung, cho tới bây giờ tỉ lệ thành công lên tới chín mươi phần trăm! "Đó là đứa con trai duy nhất của ta!" Thạch Lỗi gầm lên: "Dù có phải trả giá lớn đến đâu, ta cũng phải đem hung thủ băm thây vạn đoạn!" "Rõ!" "Xảy ra chuyện gì thế này?

Sao lại rầm rộ như vậy?" "Nghe nói thiếu chủ phân đà Diêm Bang mất tích, Thạch đà chủ đang treo thưởng lớn, ai cung cấp được manh mối hung thủ sẽ thưởng nghìn lượng bạc, bắt được hung thủ thưởng vạn lượng!" "Tê!

Nếu bắt được hung thủ chẳng phải là phát tài sao?" "Hung thủ dễ bắt thế sao?

Người của Diêm Bang đông như vậy còn tìm không ra, dù đứng trước mặt ngươi, ngươi cũng chẳng có bản lĩnh mà bắt!"...

Thanh Hà thành vì chuyện Thạch Bảo Ngọc mất tích mà sôi sục.

Vô số bá tánh thầm vui mừng, cảm thấy ông trời đã mở mắt.

Họ đã khổ vì Thạch Bảo Ngọc quá lâu rồi. "Thiếu chủ phân đà Diêm Bang mất tích?" Tần Hồng Ngọc nhận được tin không khỏi ngẩn ngơ, hôm qua nàng còn suýt bị Thạch Bảo Ngọc cưỡi ngựa đâm chết, kết quả hôm nay hắn đã mất tích.

Nàng không khỏi nhìn về phía Chu Trần, chẳng lẽ là do Chu Trần làm?

Trong giấc mộng nàng dường như cảm thấy Chu Trần từng rời đi, chỉ là lúc đó quá mệt mỏi nên không tỉnh dậy. "Trần ca nhi..." "Thạch Bảo Ngọc làm nhiều việc ác, đây gọi là ác giả ác báo, chuyện sớm muộn thôi!" Chu Trần cười cười, không nói gì thêm.

Hắn không lo Diêm Bang sẽ tìm tới mình, trừ phi Thạch Lỗi có thể tìm được đại thần thông giả, nếu không rất khó tra tới đầu hắn.

Còn chuyện Tần Hồng Ngọc bị thương do Thạch Bảo Ngọc phi ngựa, những người khác căn bản chẳng thèm để ý, vì số người bị thương quá nhiều.

Tuy Tần Hồng Ngọc là vợ Chu Trần, nhưng người chú ý nàng chẳng được mấy ai.

Trong mắt kẻ khác, nàng chẳng khác gì nha hoàn của Chu Trần. "Trần ca nhi, tạ ơn chàng!" Tần Hồng Ngọc đưa tay ôm lấy Chu Trần, trong lòng cảm động, tuy Chu Trần không nói rõ nhưng nàng biết chắc chắn là do hắn làm. "Hồng Ngọc, nàng cũng thấy đấy, thế đạo này không thái bình, ta tìm cho nàng một môn võ công, từ hôm nay nàng hãy cùng ta tu luyện, không cầu quá mạnh, ít nhất cũng có chút sức tự vệ!" Chu Trần lấy ra một bản bí tịch —— Huyễn Ảnh Kiếm.

Đây là món đồ tìm thấy trong túi trữ vật của nhị đương gia Ngọa Long sơn Lữ Hiểu, là một môn võ công trung thừa, lấy sự khinh linh đa biến làm chủ, khá phù hợp với nữ tử. "Trần ca nhi, chàng thật tốt!" Tần Hồng Ngọc dùng đôi tay trắng ngần ôm cổ Chu Trần, mắt mờ sương khói, ngẩng đầu trao một nụ hôn nồng thắm.

Trước kia nàng chưa từng dám nghĩ mình có thể học được võ công.

Đối với bá tánh tầng lớp dưới, muốn học võ gian nan vô cùng, giống như thường dân thời phong kiến muốn đọc sách viết chữ vậy.

Đừng nói gì đến hàn môn, hàn môn cổ đại là quý tộc sa sút, hoàn toàn không liên quan đến bá tánh bình thường.

Chu Trần bắt đầu thám tác trên dưới.

Một lát sau.

Chương 24

Nghĩ đến việc còn phải dạy Hồng Ngọc học võ, Chu Trần đành buông nàng ra, rút tay về. "Được rồi, chuẩn bị học võ với ta!" Nhìn khuôn mặt ửng hồng nóng hổi, ánh mắt mê ly của Tần Hồng Ngọc, Chu Trần vẻ mặt nghiêm nghị, chính sắc nói. "Ân." Tần Hồng Ngọc khẽ rên một tiếng, chậm rãi đứng dậy, nhất thời loạng choạng suýt ngã.

Chu Trần lau tay, tiêu hao ba trăm điểm Phong Nguyệt để tăng cấp Huyễn Ảnh Kiếm. 【Huyễn Ảnh Kiếm tầng ba (0/400)】.

Trong nháy mắt, Chu Trần dường như đã tu luyện Huyễn Ảnh Kiếm mười năm, kiếm pháp đại thành, đồng thời một lần nữa hoàn thành Luyện Bì và Luyện Nhục.

Nhục thân lại tăng cường, đặc biệt là cơ thể trở nên khinh doanh linh hoạt hơn nhiều, tuy sức mạnh không tăng bao nhiêu nhưng tốc độ đã nhanh hơn hẳn.

Huyễn Ảnh Kiếm Pháp đại thành.

Chu Trần rút ra một thanh khinh kiếm nhìn về phía Tần Hồng Ngọc, nghiêm túc bảo: "Nhìn cho kỹ!" Tần Hồng Ngọc thu lại tâm tư mây mưa, ánh mắt rực cháy, căng thẳng chằm chằm nhìn Chu Trần.

Xoát xoát xoát!

Trường kiếm trong tay Chu Trần chuyển động, Huyễn Ảnh Kiếm thi triển, đây vừa là kiếm pháp, vừa là pháp môn đoán thể.

Oanh!

Chu Trần đột nhiên đâm một kiếm, không trung xuất hiện lục đạo kiếm ảnh, đây là kiếm pháp đại thành, nếu viên mãn có thể đâm ra chín

đạo kiếm ảnh.

Nếu đạt tới hóa cảnh, có thể đâm ra mười hai đạo kiếm ảnh. "Thật lợi hại!" Tần Hồng Ngọc tán thưởng, nhưng chẳng nhớ được gì.

Chu Trần không lấy làm lạ, vừa rồi chỉ để nàng thấy cái tổng thể, giờ mới là chính thức cầm tay chỉ việc dạy từng chiêu.

Dù sao không phải ai cũng là võ học kỳ tài như Trương Vô Kỵ, nhìn một lần là biết.

Chu Trần đã dùng Lôi Quang Như Ý Thủ âm thầm kiểm tra, nàng không có linh căn, cũng không có thể chất đặc biệt.

Không giống nữ nhân của các nhân vật chính khác, nếu không có lai lịch kinh người thì cũng thiên phú dị bẩm, Tần Hồng Ngọc chỉ là một người bình thường.

Chu Trần không hề nản lòng, linh căn hay thể chất đặc biệt là thiên tài vạn người có một, đâu dễ gặp như thế.

Bồi dưỡng một người bình thường chẳng phải sẽ có cảm giác thành tựu hơn những nữ chính vừa ra đời đã nghịch thiên sao?

Tần Hồng Ngọc rất trân trọng cơ hội học võ, học rất nghiêm túc và khổ cực.

Hôm nay Chu Trần chỉ dạy một chiêu, nàng học xong liền lặp đi lặp lại luyện tập.

Chu Trần đứng bên cạnh sửa sai, thấy nàng học cũng ổn rồi thì để nàng tự luyện. "Tối qua trên người Liễu Như Ý thu hoạch không ít điểm Phong Nguyệt, tổng cộng đã hơn tám ngàn rồi, cũng đến lúc tu tiên." Nghĩ đến những thứ quỷ dị từng gặp, Chu Trần cảm thấy tu tiên pháp môn khắc chế quỷ dị tốt hơn, thủ đoạn lại nhiều, cộng thêm mình tiên võ đồng tu, nhất định sẽ vô địch thiên hạ. "Trường Xuân Công, thăng cấp!" Chu Trần không do dự nữa.

Lữ Hiểu cũng giống Tề U, đều là tán tu không sống nổi ở tu tiên giới nên không có công pháp gì xịn.

Tuy nhiên Trường Xuân Công dù là hàng phổ thông nhưng trung chính bình hòa, có hiệu quả trị thương, cũng coi như một môn cơ sở công pháp tốt.

Tiêu hao một nghìn điểm Phong Nguyệt.

Ý thức Chu Trần như lạc vào một không gian, ngồi xếp bằng, cảm ứng linh khí, dẫn khí nhập thể, luyện thành pháp lực...

Trong khoảnh khắc này, hắn như đã tu luyện mấy chục năm, một luồng pháp lực sinh ra trong đan điền.

Luyện Khí tầng một hoàn thành.

Chu Trần tiến vào Luyện Khí tầng hai. "Tiếp tục!" Tiêu hao hai nghìn điểm Phong Nguyệt, pháp lực trong cơ thể tăng mạnh một đoạn, tiến vào Luyện Khí tầng ba.

Pháp lực tuôn trào, gột rửa nhục thân, Chu Trần như được tẩy tủy một lần nữa, toàn thân sảng khoái, vô cùng hăng hái! "Đây chính là cảm giác tu tiên sao?" Chu Trần cảm nhận bản thân, hoàn toàn khác với luyện võ nhưng cũng sướng như vậy.

Đó là cảm giác mạnh lên, là sự thoát thai hoán cốt của sinh mệnh.

Chu Trần lấy ra một thanh hạ phẩm pháp khí phi kiếm để luyện hóa, điều khiển phi kiếm bay lên loạng choạng.

Tần Hồng Ngọc đang luyện kiếm bên cạnh trợn tròn mắt, cái quỷ gì thế này?

Chu Trần chẳng phải luyện võ sao?

Thủ đoạn khống chế phi kiếm này không phải là tiên nhân thần thông trong truyền thuyết sao?

Hưu hưu hưu!

Một lát sau, Chu Trần điều khiển ngày càng thuần thục, phi kiếm xuyên qua xuyên lại trên không trung, vờn quanh hắn hóa thành từng đạo kiếm quang! 【Phong Nguyệt Bảo Giám】 【Chủ nhân: Chu Trần】 【Công pháp: Trường Xuân Công tầng ba (0/4000), Nghệ Tiễn Thuật tầng bốn (5118/8000), Tam Hợp Đao tầng ba (0/400), Huyễn Ảnh Kiếm tầng ba (0/400)...】 【Cảnh giới: Luyện Thể tầng bốn (Luyện Cốt) / Luyện Khí tầng ba】 【Thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ】 【Pháp thuật: Liễm Tức Quyết tầng bảy (0/640), Ngự Quỷ Quyết tầng thứ nhất (10/1000)】 【Kỹ năng: Tam Hợp Đao (Đại thành 69/160), Huyễn Ảnh Kiếm (Đại thành 9/160), Nghệ Tiễn Xạ Trường Không (Tiễn ý 65/1000), Truy Tung (Đại thành 40/160), Đầu Trịch (Đại thành 8/160)...】 【Dược phương: Dương Đỉnh Thiên】 【Điểm Phong Nguyệt: 5025】 "Với thực lực hiện tại, Thanh Hà thành đã không còn đối thủ!" Chu Trần thu hồi phi kiếm, hào tình vạn trượng. "Trần ca nhi, chàng thành tiên rồi sao?" Tần Hồng Ngọc kích động chạy tới, vẻ mặt hớn hở.

Chu Trần: "..." "Nàng nghĩ hay quá, chỉ là chút tiểu thủ đoạn thôi!" Xoa đầu Tần Hồng Ngọc, Chu Trần đứng dậy: "Nàng ở nhà ngoan ngoãn luyện kiếm, ta ra ngoài dạo chút, cơm tối không cần đợi ta!" "Dạ vâng!" Tần Hồng Ngọc gật đầu thật mạnh, nhìn theo bóng Chu Trần rời đi rồi tiếp tục khổ luyện kiếm pháp.

Chu Trần đi dạo trên phố, không biết từ lúc nào đã đến trước cửa tiệm Dương Đỉnh Thiên, người ra vào nườm nượp, xem ra làm ăn không tệ.

Ngước nhìn Tuyết Nguyệt Phường lộng lẫy bên cạnh, hắn thầm nghĩ, Hồng Ngọc ở nhà luyện kiếm đã khổ lắm rồi, không nên giày vò nàng thêm nữa.

Chi bằng vào Tuyết Nguyệt Phường nghe hát, sẵn tiện kiếm ít điểm Phong Nguyệt.

Nghĩ vậy, Chu Trần bước đại vào Tuyết Nguyệt Phường. "Hôm nay vô sự, câu lan thính khúc!" ...

Tuyết Nguyệt Phường.

Chu Trần vừa vào cửa đã bị Hồng tỷ tinh mắt phát hiện.

Hồng tỷ cười quyến rũ, uốn éo thắt lưng đi tới. "Gia, ngài đến rồi!" Ôm lấy cánh tay Chu Trần, Hồng tỷ tươi cười rạng rỡ: "Gia đã lâu không đến, các cô nương nhớ ngài lắm đấy!" "Thế sao?

Cũng mới có mấy ngày thôi mà!" Chu Trần cười, lấy một thỏi bạc nhét vào ngực Hồng tỷ. "Các cô nương nhớ ngài, đúng là một ngày không gặp như cách ba thu nha!" Hồng tỷ lườm Chu Trần một cái, ánh mắt như nước, vô cùng gợi cảm.

Tuy thuốc Chu Trần bán làm các cô nương Tuyết Nguyệt Phường vất vả hơn, nhưng cũng khiến nơi này đông khách hơn hẳn.

Người thường dù mạnh đến mấy cũng có hạn, thuốc hắn bán chỉ là thuốc thường, không thể biến một người bình thường thành siêu phàm giả được. "Gia hôm nay vẫn như cũ chứ?" Hồng tỷ ôm Chu Trần lên lầu, giờ hắn đã là khách quen, thường xuyên chiếu cố Diệu Đồng và Diệu Ngọc. "Thêm cả Hồng tỷ thì sao?" Chu Trần bóp mạnh một cái, khóe miệng cười mỉm.

Hồng tỷ ngoài ba mươi, không già, từng là hoa khôi nên vóc dáng diện mạo vẫn rất chuẩn. "Gia thật xấu!" Hồng tỷ kêu đau, liếc xéo hắn đầy phong tình: "Thân thiếp bộ xương già này sao chịu nổi ngài giày vò!" Nàng tuy chưa thử qua nhưng nghe Diệu Đồng, Diệu Ngọc kể thì biết rõ lắm.

Chỉ có thể nói Chu Trần không phải người!

Thật là khủng khiếp. 【Điểm Phong Nguyệt +1】 Chu Trần cười cười, tranh thủ sàm sỡ chút rồi bảo: "Ngoài Diệu Đồng, Diệu Ngọc, gọi thêm hai người nữa!" "Vậy Diệu Ngôn, Diệu Trí được không?" "Được!" "Diệu Đồng, Diệu Ngọc, Diệu Ngôn, Diệu Trí, mau ra tiếp khách, Chu gia đến rồi!" Lên đến lầu, Hồng tỷ gọi lớn.

Một lát sau, bốn nàng Diệu từ phòng bước ra vây lấy Chu Trần, Hồng tỷ dặn dò kỹ lưỡng rồi vội vàng khép nép rời đi.

Nàng không biết tay Chu Trần có ma lực gì, dù nàng dày dạn sương gió vẫn bị hắn trêu chọc đến mức bủn rủn, khó lòng chống đỡ. "Gia, mời vào trong!" Diệu Đồng và Diệu Ngọc hai bên ôm lấy cánh tay hắn, cảm giác mềm mại mịn màng truyền tới, Chu Trần cùng họ vào phòng.

Diệu Ngôn, Diệu Trí mang rượu ngon, thức ăn và hoa quả đến nhiệt tình hầu hạ.

Chu Trần buông thả bản thân, chơi đùa thỏa thích ở Tuyết Nguyệt Phường cả ngày, mãi đến sập tối mới về nhà. 【Điểm Phong Nguyệt +999】 "Không tệ!" Chu Trần rất hài lòng, tuy nữ tử ở đây là người phàm nhưng nhờ số lượng và chiêu trò đa dạng nên thu hoạch cũng rất khá.

Cứ thế này bình tĩnh mấy tháng, tu vi chẳng phải sẽ bay cao sao?

Kiểu gì cũng đạt tới Trúc Cơ và Thần Lực cảnh.

Thần Lực cảnh là đại cảnh giới thứ hai trên Luyện Thể, khí và thần hợp nhất, ngưng luyện thần lực, có thể ngự không hành hành, vung tay nhấc chân là có thể khai sơn phá thạch.

Về đến nhà, Tần Hồng Ngọc vẫn đang luyện kiếm, mồ hôi ướt đẫm cả người, sắc mặt hơi tái, đủ thấy nàng nỗ lực thế nào.

Chắc chắn là luyện công quá độ rồi.

Tu luyện phải kết hợp nghỉ ngơi, quá độ sẽ hại thân, lợi bất cập hại.

Chu Trần tiến tới hạ thanh kiếm của nàng xuống: "Tu luyện phải biết tiết chế, nàng làm thế này sẽ hỏng người mất." "Trần ca nhi, thiếp luyện thế nào?" Nàng nhìn hắn đầy mong chờ và thấp thỏm. "Rất tốt!" Chu Trần đỡ lấy nàng khi nàng đứng không vững, thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ để xoa bóp, giúp thả lỏng cơ bắp và phục hồi thương tổn. "Ưm!" Cơ thể đang cực độ mệt mỏi dưới sự xoa bóp của hắn bỗng trở nên sảng khoái như được ăn kem giữa ngày hè oi bức.

Mát tận tim gan, tâm hồn bay bổng. "Được rồi, thế này thì mai ngủ dậy sẽ không bị đau nhức nữa!" "Trần ca nhi giỏi quá, vậy chẳng phải thiếp có thể luyện tập điên cuồng sao?" "Đúng vậy!" Chu Trần không dập tắt nhiệt huyết của nàng, dù sao có hắn ở đây, nàng có luyện điên cuồng ban ngày thì cũng chẳng sao. "Nhưng giờ chúng ta phải tu luyện môn hợp thể thần công khác thôi!" Chu Trần bế nàng về phòng, múc nước cho nàng tắm rửa rồi nghỉ ngơi.

Một đêm lặng lẽ trôi qua, hai người đã có một buổi tối hài hòa vui vẻ.

Ngày hôm sau, ăn sáng xong Chu Trần dạy nàng chiêu thứ hai rồi để nàng tự luyện, còn hắn lại ghé Tuyết Nguyệt Phường.

Dù sao giờ hắn cũng chẳng thiếu mấy đồng bạc lẻ đó.

Có tiền là có quyền tùy hứng.

Chớp mắt một tuần đã qua.

Trong thời gian này, Huyện tôn Trần Phàm đã khen thưởng Trương Long, Chu Trần và những người khác vì tiêu diệt Ngọa Long sơn cứu Trần Phượng.

Chu Trần được thưởng năm trăm lượng bạc và một thanh nhất

giai bảo đao.

Trương Long lại mời hắn về nhà chơi một chuyến.

Điểm Phong Nguyệt của hắn tuần này tăng vọt, phần lớn thời gian linh hồn hắn đều cùng Cơ Phượng Hà song tu trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Ban ngày thì đắm mình ở Tuyết Nguyệt Phường, tối về có Tần Hồng Ngọc.

Giờ hắn đã nổi danh là khách quen của Tuyết Nguyệt Phường Thanh Hà thành. "Điểm Phong Nguyệt lên tới một vạn hai rồi!" Nhìn con số chưa từng có này, Chu Trần không khỏi kích động. "Nâng Nghệ Tiễn Thuật lên tầng năm!" Tiêu hao hai nghìn chín trăm điểm, xương cốt toàn thân hắn rung chuyển dữ dội, sức mạnh không ngừng tăng lên, cuối cùng phá vỡ rào cản, hoàn thành Luyện Cốt, thăng lên Luyện Thể tầng năm.

Chu Trần tùy ý tung một đấm, không khí vang lên một tiếng nổ đanh gọn.

Lúc này hắn gân như giao long, cốt như kim cương, sức mạnh nhục thân đột phá mười vạn cân, hệt như một con hồng hoang hung thú mang lớp da người! "Trường Xuân Công, thăng cấp!" Tiêu hao bốn nghìn điểm, Trường Xuân Công lên tầng bốn, tu vi thăng lên Luyện Khí tầng bốn, pháp lực trong đan điền bùng nổ.

Giờ hắn đã là cường giả Luyện Khí trung kỳ! "Thực lực tăng vọt, phải tới Tuyết Nguyệt Phường ăn mừng chút, à không, là đi làm!" Chu Trần dặn dò Hồng Ngọc một tiếng rồi đeo đao tới huyện nha.

Kỳ nghỉ một tuần của hắn đã hết.

Đến huyện nha điểm danh xong hắn liền rời đi, cũng chẳng cần ở đó cả ngày. "Ân?

Liễu Như Ý?" Chu Trần định tới Tuyết Nguyệt Phường kiếm điểm thì bất ngờ thấy mỹ nhân từng gặp ở phủ Thạch Bảo Ngọc. "Nàng ta vẫn ở Thanh Hà thành, không sợ Thạch Lỗi tìm nàng báo thù sao?" Tuy người là do Chu Trần giết nhưng Liễu Như Ý là người tiếp xúc cuối cùng với Thạch Bảo Ngọc trước khi hắn mất tích, nghi vấn là lớn nhất.

Huống hồ với tác phong của Thạch Lỗi, giết nhầm còn hơn bỏ sót. "Chẳng lẽ nàng ta có mưu đồ gì với mình?" Nhĩ tới lần đầu gặp mặt đã chủ động hiến thân, Chu Trần cảnh giác.

Tuy hắn rất thích hương vị của nàng nhưng sẽ không để bị mờ mắt. "Phải làm cho rõ!" Chu Trần né vào góc khuất, nhanh chóng thay quần áo trang bị, đeo mặt nạ da người.

Chuyển sang danh tính Hàn Phi Vũ, hắn lặng lẽ bám theo đến một tiểu viện thanh tĩnh.

Liễu Như Ý đột nhiên dừng bước, giọng lạnh lùng: "Đại hiệp đã đến, sao không hiện thân gặp mặt?" "Bị phát hiện rồi?" Chu Trần nhíu mày, không chắc nàng ta đang lừa hay phát hiện thật.

Nhưng hắn cũng không định trốn tránh, dù sao đã thay đổi danh tính.

Hắn trực tiếp hiện thân trước mặt nàng, đi thẳng vào vấn đề: "Như Ý cô nương trực giác thật nhạy bén, nhưng sao lại dễ dàng bị Thạch Bảo Ngọc bắt đi như thế?" "Chắc đại hiệp cũng đoán được, ta cố ý bị bắt thực chất là để giết hắn báo thù cho một tỉ muội!" Trong lúc nói chuyện, một làn hương thơm ập tới, Liễu Như Ý đã đứng sát bên cạnh, nhìn vào mắt hắn: "Ta biết đại hiệp có nhiều nghi hoặc, nếu ta nói ta nhất kiến chung tình với đại hiệp, ngài có tin không?" "Nàng thấy ta có tin không?" "Không giấu gì đại hiệp, ta chấm người của ngài rồi!" Nàng tiến sát, kiễng chân, nâng chiếc cằm trắng ngần tinh

tế, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, hơi thở thơm như hoa lan: "Đại hiệp yên tâm, nô gia không có ác ý với ngài." Đôi tay ngọc ngà của nàng khẽ trượt từ vai xuống ngực hắn, ánh mắt đong đưa tình tứ, gảy lên dây đàn trong lòng người đối diện. "Rốt cuộc nàng muốn làm gì?" Chu Trần đẩy nàng ra, hắn không tin mấy lời quỷ quái này.

Chấm người của hắn?

Hắn đang đeo mặt nạ, nàng ta còn chẳng biết hắn trông thế nào mà bảo chấm?

Thật nực cười! "Trước đó đại hiệp còn nhiệt tình như thế, chẳng lẽ giờ đã chán ghét nô gia rồi sao?" Nàng lộ vẻ u oán rồi lại quyến rũ mỉm cười: "Thực ra nô gia có thể biến hóa thành nhiều dáng vẻ khác nhau!" Nàng múa ống tay áo, dáng người uyển chuyển như liễu, xoay một vòng trước mặt hắn, ống tay áo lướt nhẹ qua má hắn mang theo hương thơm say đắm. "Đại hiệp thích những nàng hồ cơ bốc lửa trong tửu phường Tây Vực?" "Hay là tiểu thư khuê các đoan trang ưu nhã nơi quyền quý?" Nói đoạn, vẻ quyến rũ của nàng biến mất, đôi tay đặt trước bụng, dáng vẻ đoan tĩnh như một đại gia khuê tú. "Là giai nhân thanh lãnh cô độc, hay đóa hồng rực lửa đầy gai?" Liễu Như Ý thay đổi phong thái liên tục, ghé sát hắn, bốn mắt nhìn nhau: "Đại hiệp thích loại nào?" Chát!

Chu Trần đưa tay bóp lấy chiếc cổ trắng ngần của nàng: "Nói, rốt cuộc nàng muốn gì?" "Ngài không buông tay, sao ta nói được?" "Đừng giở trò!" Chu Trần buông ra, với thực lực của hắn cũng không sợ nàng làm phản. "Đại hiệp sao dữ thế, người ta chỉ muốn xin một đứa con thôi mà!" Liễu Như Ý mặt đầy ủy khuất, giọng u oán: "Ngài yên tâm, ta sẽ không bám lấy ngài, con sẽ mang họ ta, ta tự nuôi, không liên quan gì đến ngài cả!" "Chỉ cần xác định mang thai, ta sẽ rời Thanh Hà thành ngay, chúng ta đường ai nấy đi!" Chu Trần ngẩn người, không ngờ lại là cái lý do kỳ quặc này.

Tuy nhiên hắn không tin hoàn toàn. "Tại sao lại chọn ta?" "Rất đơn giản, lúc đó ngài đã nhìn thấy thân thể ta, võ công lại giỏi, tuổi không lớn, lại còn anh hùng cứu mỹ nhân, thay vì chọn kẻ khác, chẳng thà chọn ngài!" "Nàng không sợ dưới mặt nạ này là một kẻ xấu xí sao?" Chu Trần biết đeo mặt nạ thì người có nhãn lực vẫn nhìn ra tuổi tác nên không ngạc nhiên khi nàng biết hắn trẻ. "Đàn ông có bản lĩnh là được rồi, đẹp hay không không quan trọng, huống hồ nhìn dáng người đại hiệp, có xấu cũng chẳng xấu đi đâu được!" Nàng bĩu môi đầy tự tin: "Ta tin vào con mắt nhìn người của mình!" "Nàng đã thành thật như vậy, ta sẽ tác thành cho nàng!" Chu Trần nắm tay định trói nàng lại. "Ngài yên tâm, ta sẽ không gỡ mặt nạ của ngài đâu!" Nàng vội nói.

Nàng không có sở thích bị trói như thế.

Chu Trần nhìn sâu vào mắt nàng rồi bế thốc nàng vào phòng.

Tất nhiên hắn sẽ không thực sự cho nàng con.

Dù lời nàng là thật hay giả thì hắn cũng hạ quyết tâm: Ăn chùa!

Phải nói nữ nhân này thực sự rất tuyệt, Chu Trần thích nàng vô cùng.

Thời gian trôi đi, hoàng hôn buông xuống, nắng chiều như máu.

Chu Trần đưa tay xoa bụng nàng, thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ 'tận tâm' giúp nàng giải quyết hậu quả rồi dứt khoát rời đi.

Liễu Như Ý không bận tâm việc hắn rời đi, một hồi lâu sau mới hồi sức, nhìn cái bụng hơi nhô lên của mình, mãn nguyện: "Thế này chắc là bảo đảm rồi chứ?" ...

Cùng lúc đó tại bến tàu Thanh Hà thành, một con thuyền lớn từ Khánh Hà chậm rãi cập bến.

Chương 25

Đà chủ Diêm Bang phân đà Thanh Hà là Thạch Lỗi dẫn theo toàn bộ đệ tử cung kính chờ đợi.

Chẳng bao lâu, một lão giả tóc trắng xóa nhưng da dẻ hồng nhuận như trẻ thơ, được hai mỹ mạo thị nữ hầu hạ, bước ra khỏi mạn thuyền. "Đà chủ phân đà Thanh Hà Thạch Lỗi soái lĩnh đệ tử cung nghênh Bạch cung phụng đại giá quang lâm!" Thạch Lỗi chắp tay hành lễ, giọng vang như chuông, khí thế mười phần.

Đừng nhìn hắn có Luyện Thể tầng năm, chỉ kém Luyện Khí tầng sáu của Bạch Như Vân một cảnh giới, nhưng địa vị chênh lệch rất lớn.

Tuy võ đạo không kém tiên đạo, nhưng thực tế ở cùng cấp độ, tu tiên giả thường có địa vị cao hơn võ giả.

Ít nhất là ở giai đoạn đầu tu luyện.

Với lại lúc mới tu luyện, cùng cấp thì tu tiên giả thường mạnh hơn võ giả vì thủ đoạn nhiều, lại có thể ngự kiếm tấn công từ xa.

Võ giả thường chưa kịp áp sát đã bị phi kiếm đâm chết rồi.

Ngoài ra tu tiên cần linh căn vạn người có một, nên tu tiên giả thường rất cao ngạo, coi thường võ giả luyện nhục thân. "Thạch đà chủ không cần đa lễ!" Bạch Như Vân tuy tóc trắng nhưng dáng người nhanh nhẹn, bước đi như cưỡi gió, phong thái tiên phong đạo cốt.

Lão nhàn nhạt nhìn Thạch Lỗi, miệng nói khách sáo nhưng ánh mắt lại lộ rõ vẻ kiêu ngạo. "Bạch cung phụng đi đường xa vất vả, tại hạ đã chuẩn bị tiệc rượu tẩy trần cho ngài!" Thạch Lỗi trong lòng dù khó chịu nhưng vì có việc cầu người, vả lại thực lực địa vị đối

phương đều cao hơn nên chỉ biết cười xòa: "Bạch cung phụng, mời đi bên này!" Nói đoạn, hắn tự tay vén rèm kiệu đã chuẩn bị sẵn, dáng vẻ nịnh bợ như một tên sai vặt.

Bạch Như Vân thân hình như gió, nhẹ nhàng lên kiệu.

Hai thị nữ thân cận đi theo bên cạnh.

Kiệu rất rộng, dù ba người vẫn không thấy chật chội.

Hai thị nữ một trước một sau bóp chân đấm lưng, còn đôi tay của Bạch Như Vân đã sớm thò vào trong váy họ.

Thạch Lỗi vội buông rèm kiệu, mặt không đổi sắc.

Hắn thừa biết Bạch Như Vân háo sắc như mạng, vì thế đã đặc biệt chuẩn bị mười thiếu nữ trinh nguyên để hầu hạ lão. "Xuất phát!" Thạch Lỗi lên một chiếc kiệu khác, đoàn người Diêm Bang rầm rộ trở về, đi đến đâu dân chúng né tránh đến đó. "Hồng trần nhiều nực cười, si tình thật vô vị, coi khinh tất cả cũng hay..." "Đời này chưa dứt, tâm đã chẳng vướng bận, chỉ muốn đổi lấy nửa đời tiêu dao..." "Tỉnh thì cười với người, trong mộng quên hết thảy, than ôi trời tối quá mau..." Chu Trần rời khỏi ngôi nhà ấm áp của Liễu Như Ý, vừa đi vừa nghêu ngao hát, tâm trạng sảng khoái cực kỳ.

Ăn chùa khiến ta hạnh phúc!

Trong đầu hắn vẫn còn vương vấn thân hình ngọc ngà của Liễu Như Ý.

Đôi mày thanh tú, đôi môi thơm ngát, đôi má ửng hồng, khuôn mặt trắng mịn, vóc dáng thướt tha, đôi tay thon nhỏ, vòng eo thon gọn, cái bụng mềm mại, đôi chân nhỏ xinh, đôi gò bồng đảo căng tròn, cặp đùi trắng bóc... "Tránh ra!" "Tránh hết ra!" "Mù à!" Chu Trần còn đang hồi tưởng thì những tiếng quát tháo thô lỗ vang lên từ phía trước, người đi đường vội vàng dạt ra xa như tránh rắn rết.

Chu Trần cũng dạt sang một bên cùng đám đông nhưng trong lòng thấy rất khó chịu.

Hắn ngước nhìn, thấy từng tên đệ tử Diêm Bang tay cầm binh khí, hung thần ác sát mở đường, phía sau là hai chiếc kiệu sang trọng.

Mỗi kiệu được khiêng bởi bốn lực sĩ vạm vỡ.

Tám người này bước chân rất vững, đầy sức mạnh, nhìn qua là biết võ giả, cỡ Luyện Thể tầng một hậu kỳ. "Một chiếc chắc là của Thạch Lỗi, chiếc còn lại là ai?" Chu Trần thầm nghĩ, kẻ có tư cách ngồi kiệu ngang hàng với Thạch Lỗi, thậm chí còn đi trước, địa vị chắc chắn không tầm thường.

Phân đà Diêm Bang không có ai đủ tư cách này.

Lúc kiệu đi ngang qua, Chu Trần tinh mắt nhìn qua khe cửa sổ thấy một lão giả tóc trắng xóa.

Nhưng lão này đúng là gừng càng già càng cay, đang ở trên kiệu mà vẫn không quên đùa giỡn với hai nha hoàn hầu hạ. "Là tu tiên giả!" Ngay khi ý nghĩ đó lóe lên, giọng Cơ Phượng Hà vang lên trong đầu hắn: "Chủ nhân, lão đầu đó chắc là tu tiên giả Luyện Khí tầng sáu!" Nàng giờ đã Luyện Khí tầng năm, cách tầng sáu không xa nên mơ hồ cảm nhận được tu vi của Bạch Như Vân. "Luyện Khí tầng sáu?" Chu Trần lập tức liên tưởng đến việc giết Thạch Bảo Ngọc. "Chẳng lẽ là cứu binh do Thạch Lỗi mời tới để tìm hung thủ?" Chu Trần cảnh giác, thầm để tâm.

Hắn định quan sát thêm, nếu đối phương thực sự có tuyệt kỹ gì tìm ra mình thì chỉ còn cách diệt khẩu.

Với thực lực hiện tại, giết một tu tiên giả Luyện Khí tầng sáu không khó, nhất là loại tán tu cạn kiệt tiềm năng không trụ nổi ở tu tiên giới như Bạch Như Vân này.

Trời đã tối, Chu Trần về nhà, định mai sẽ tìm Trương Long hỏi thăm xem lai lịch đối phương thế nào. "Trần ca nhi, chàng về rồi!" Thấy hắn về, Tần Hồng Ngọc vội buông kiếm, đôi mắt mệt mỏi nhưng đầy kích động chạy lại đón. "Khá lắm, không lười biếng nha!" Chu Trần ôm lấy eo nàng, dùng Lôi Quang Như Ý Thủ xoa bóp cho nàng để giảm bớt mệt mỏi. "Ưm..." Nàng nhũn người trong vòng tay hắn, mắt mờ sương nước, đôi chân dài khép chặt không một kẽ hở.

Nàng hé đôi môi đỏ mọng nhưng không thốt nên lời.

Lúc luyện công khổ bao nhiêu thì lúc được hắn xoa bóp sướng bấy nhiêu. 【Điểm Phong Nguyệt +1】 Giúp nàng điều lý cơ thể xong, Chu Trần buông tay, tiện thể lau mồ hôi trên tay. "Trần ca nhi, thiếp đi tắm đây!" Nàng đỏ mặt chạy vào bếp. "Anh anh anh!" Một bóng trắng vọt ra, Chu Trần đưa tay tóm lấy gáy con tiểu bạch hồ.

Đặt nó lên đùi, hắn xoa cái đầu xù lông, thấy nó ngày càng linh tính, bộ lông bóng mượt, rõ ràng không phải vật tầm thường. 【Điểm Phong Nguyệt +1】 Chu Trần vuốt ve lưng cáo nhỏ, thầm nghĩ chẳng biết ngày nào đó ngủ dậy lại thấy một nàng hồ nhĩ không mảnh vải che thân bên cạnh mình không nữa?

Đêm vắng như nước, trăng sáng treo cao.

Ăn tối và tắm rửa xong, Chu Trần ôm Hồng Ngọc vào chăn ấm, hai người âu yếm không rời.

Không biết qua bao lâu, mặt nàng đỏ bừng như mật đào chín, đôi mắt đan phụng long lanh như xuân thủy.

Nàng tựa vào ngực hắn, tay chống cằm nhìn hắn, hơi thở thơm tho: "Trần ca nhi, nhà mình còn phòng, hay là chàng mua thêm hai nha hoàn xinh đẹp về để họ cùng hầu hạ chàng đi!" "Sao tự dưng lại muốn ta mua nha hoàn?

Muốn làm thiếu phu nhân rồi à?" Chu Trần nhìn đôi gò bồng đảo của nàng trêu chọc. "Không phải đâu!" Lườm hắn một cái, nàng hứ: "Chẳng phải vì Trần ca nhi chàng lại cường tráng như vậy sao!

Huống hồ chàng giờ đã là đại nhân vật rồi, trong nhà sao có thể thiếu người sai bảo?" Danh hiệu 'Tuyết Nguyệt Phường tiểu vương tử' của hắn nàng cũng có nghe qua, tuy có chút ghen nhưng nàng không quá để tâm.

Phong khí thế giới này là vậy, đi Tuyết Nguyệt Phường là phong lưu, đàn ông có mấy ai không đi?

Năm thê bảy thiếp là chuyện thường tình.

Nàng có thể ở trong thành, hưởng thụ cuộc sống sung túc, có thịt ăn không hết, có gấm vóc mặc không xuể, lại được học võ, tất cả đều nhờ Chu Trần.

Nàng còn gì không thỏa mãn nữa?

Càng không thể bắt hắn chỉ có mình nàng.

Mọi thứ của nàng đều là do hắn ban cho, hắn không cần nàng thì có thể tìm vô số nữ nhân đẹp hơn, nhưng nàng không thể thiếu hắn.

Vả lại hắn đối xử với nàng tốt như thế, nàng rất mãn nguyện với hiện tại, chỉ là một mình nàng thực sự không chịu nổi sự cường tráng của hắn. "Chuyện nha hoàn ta sẽ để ý, thấy ai hợp thì mua!" Chu Trần không nói suông, thực ra mua nha hoàn xinh đẹp rất dễ, sở dĩ đến giờ chưa mua là vì hắn có tính toán riêng.

Thứ nhất, hắn không tin tưởng nha hoàn.

Thứ hai, mua về chắc chắn là thông phòng nha hoàn, nhưng hắn khó mà coi họ như vật chơi rồi vứt bỏ như Trương Long.

Nếu gặp nguy hiểm phải bỏ trốn, thêm một người là thêm một

phần nguy hiểm.

Cho nên thời gian này hắn toàn tới Tuyết Nguyệt Phường, chỉ bóc bánh trả tiền, không vướng bận tình cảm.

Còn về điểm Phong Nguyệt, chơi ở đó nhanh hơn nhiều so với mua nha hoàn về nhà.

Giờ hắn cũng chẳng thiếu tiền, lại được thoải mái chơi đời, chơi hỏng cũng chẳng xót. "Được rồi, ngủ thôi!" Chu Trần ôm chặt lấy nàng, hôn lên trán nàng rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thực tế linh hồn hắn đang ở trong Phong Nguyệt Bảo Giám cùng Cơ Phượng Hà mây mưa rất vui vẻ.

Đây cũng là một cách tu luyện, linh hồn hắn nhờ song tu mà không ngừng mạnh lên, lợi ích của linh hồn mạnh mẽ là không cần bàn cãi.

Tần Hồng Ngọc rúc đầu vào ngực hắn, vốn đã mệt nên chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ say...

Diêm Bang phân đà Thanh Hà. "Bạch cung phụng, ta kính ngài một ly!" Thạch Lỗi cùng các cao tầng Diêm Bang tiếp tiệc Bạch Như Vân.

Sau khi rượu say cơm no, Thạch Lỗi đưa lão về phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng đã chuẩn bị sẵn mười thiếu nữ trinh nguyên cho lão hưởng dụng.

Bạch Như Vân vào phòng, thấy dàn mỹ nữ tràn đầy sức sống thanh xuân thì mặt mới lộ ra nụ cười hài lòng. "Bái kiến đại nhân!" Các cô gái đồng thanh bái lạy, ánh mắt đầy căng thẳng và lo sợ.

Họ đều là con nhà lành, vì nhiều lý do mà bị đưa tới đây, dù đã bị điều giáo nhưng trong lòng vẫn không cam tâm.

Chỉ là ở đời này, chuyện thân bất do kỷ quá nhiều.

Có người bị cha mẹ bán, có người bị bắt cóc, có người bị gán nợ...

"Rất tốt!" Ánh mắt Bạch Như Vân đảo qua, tùy tay bế thốc một nữ tử lên, sải bước tiến vào nội thất.

Rất nhanh, tiếng kêu thảm thiết của nữ tử vang lên, những người còn lại càng thêm hoàng khủng, thân thể run rẩy nhưng không dám có chút dị động nào.

Hưu!

Ước chừng nửa canh giờ sau, thanh âm trong phòng im bặt, một sợi đằng mạn đen kịt đột nhiên bay ra, quấn lấy một nữ tử kéo vào nội thất.

Tiếng kêu thảm lại tiếp tục vang lên.

Người thứ hai, người thứ ba...

Khi đến người thứ chín tiến vào, chỉ còn lại một người cuối cùng, nàng rốt cuộc không nhịn được sợ hãi muốn đào tẩu.

Nhưng một sợi hắc đằng như độc xà lao tới, lập tức quấn chặt lấy nàng lôi vào trong phòng.

Đêm tận thiên minh.

Bạch Như Vân sắc mặt hồng nhuận, tinh thần phấn chấn từ trong phòng bước ra, tâm tình sướng khoái.

Đợi y rời đi, mấy tên đệ tử Diêm Bang lập tức tiến vào phòng, chỉ thấy trên mặt đất nằm la liệt những thây khô, không nhiều không ít, vừa vặn mười cái.

Hiển nhiên bọn họ chính là mười vị xử tử diệu linh tối qua.

Hôm qua còn là những người sống sờ sờ, giờ đây chỉ qua một đêm đã toàn bộ biến thành những xác chết khô quắt.

Ngay cả những đệ tử Diêm Bang ngày thường giết người không ghê tay, nhìn thấy cảnh này cũng da đầu tê dại, một luồng khí lạnh

thấu xương từ lòng bàn chân xông thẳng lên thiên linh cái. "Làm việc đi!" Tên cầm đầu cố nén sự khó chịu phân phó.

Mấy tên đệ tử lập tức lấy bao tải ra thu dọn thi thể, sau đó khiêng đi.

Những thi thể này đều phải thiêu hủy, nếu không sẽ ảnh hưởng đến thanh dự của Diêm Bang.

Bên ngoài phủ đệ, Chu Trần đi dạo trên đường phố, thực chất là muốn quan sát động tĩnh của phân đà Diêm Bang.

Hắn tìm một quán mì gần đó, gọi một tô mì thịt bò lớn rồi thong thả ăn.

Cuối cùng, khi hắn sắp ăn xong, liền thấy mấy tên đệ tử khiêng những bao tải căng phồng từ trong phủ đi ra. "Không cần nhìn nữa!" Đặt tiền lên bàn, Chu Trần giả vờ đi ngang qua bọn họ. "Chủ nhân, là thi thể khô quắt của nữ tử, hẳn là do công pháp thải âm bổ dương gây ra!" Cơ Phượng Hà vốn là quỷ dị, đối với việc thám thính tình báo là sở trường nhất.

Mấy tên đệ tử Diêm Bang tầm thường căn bản không thể phát hiện ra nàng. "Tổng cộng có mười cụ!" "Thật là mất nhân tính!" Nghe đến đây, Chu Trần không khỏi dâng lên một cỗ nộ ý.

Dù thế giới này mạng người như cỏ rác, tầng lớp thượng lưu xa hoa vô độ, tầng lớp dưới đáy sống không bằng heo chó, nhưng nghe tin mười nữ tử bị thải bổ đến chết khô trong một đêm, y vẫn cảm thấy đau lòng.

Tuy nhiên y không phải là thiếu niên nhiệt huyết nhất thời kích động, không thể xông lên vạch trần hay đối đầu với Diêm Bang.

Làm vậy chỉ khiến bản thân rơi vào hiểm cảnh.

Y không phải thánh mẫu, hiện tại lo tốt cho bản thân đã là không

tệ rồi.

Chu Trần đến nha môn điểm danh, sau đó cùng Trương Long rời đi. "Long ca, phân đà Diêm Bang hình như có đại nhân vật nào đó đến, huynh có biết không?" Chu Trần giả vờ hiếu kỳ hỏi. "Đương nhiên biết, nghe nói là cung phụng từ tổng đà Diêm Bang tới, tên là Bạch Như Vân.

Nghe đồn kẻ này là tu tiên giả, cực kỳ giỏi truy tung, được Thạch Lỗi mời về để điều tra vụ mất tích của con trai hắn!" Trương Long với cương vị Huyện úy, tin tức biết được cũng không ít, nhưng cũng chẳng nhiều.

Chu Trần xác nhận được thông tin mình muốn, tán gẫu với Trương Long một lát rồi tách ra. "Luyện Khí tầng sáu, dù có thần thông thủ đoạn gì, chắc cũng không tra được tới ta chứ?

Có điều Liễu Như Ý e là hơi huyền..." Nghĩ đến việc mình đã "bạch phiêu" nàng hai lần, không chỉ thu được không ít Phong Nguyệt điểm mà còn có được khoái lạc cực lớn, Chu Trần nghĩ đoạn, vẫn quyết định nhắc nhở nàng một chút.

Dù sao với thực lực của hắn, dù có bị đối phương chặn đường, hắn vẫn có thể chạy thoát, không gặp nguy hiểm.

Tìm một nơi hẻo lánh, Chu Trần lập tức thay đổi y phục và dung mạo, dùng danh nghĩa Hàn Phi Vũ đến nhà Liễu Như Ý. "Đại hiệp đây là nhớ thiếp rồi sao?" Một trận hương phong ập đến, thân ảnh yểu điệu thướt tha của Liễu Như Ý xuất hiện trước mặt Chu Trần.

Nàng ngước đầu lên, đôi mắt diệu kỳ ngấn nước nhìn hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, hơi thở tựa lan hương. "Nhớ nàng chết không quá nhanh thì có!" Chu Trần bóp nhẹ chiếc cằm trắng nõn tinh tế của Liễu Như Ý, dùng sức nâng lên, cúi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng: "Thạch Lỗi đã tìm một tu tiên giả Luyện Khí tầng sáu tên là Bạch Như

Vân từ tổng đà Diêm Bang về để điều tra vụ án Thạch Bảo Ngọc, nàng tự mình liệu hồn đấy!" "Đại hiệp đang nói đùa sao?

Thạch Bảo Ngọc cũng không phải do thiếp giết, liên quan gì đến thiếp?

Người cần cẩn thận phải là đại hiệp mới đúng!" Liễu Như Ý đưa tay choàng lấy cổ Chu Trần, kiễng chân lên, khuôn mặt nàng gần như áp sát vào mặt hắn, mỉm cười đầy vẻ quyến rũ, không chịu yếu thế nói: "Vạn nhất đại hiệp có mệnh hệ gì mà thiếp vẫn chưa mang thai, chẳng phải là lỗ lớn sao?

Cho nên nhân lúc còn thời gian, chúng ta hãy nỗ lực thêm chút nữa!" "Nàng đúng là nợ đòn!" Chu Trần vốn tự tin vào thực lực của mình, đối diện với sự khiêu khích của Liễu Như Ý, lập tức không hề khách khí.

Quan trọng nhất là, Liễu Như Ý thật sự là một kho kinh nghiệm khổng lồ.

Đặc biệt là khi phối hợp với Cơ Phượng Hà, lần đầu tiên đã giúp Chu Trần kiếm được năm ngàn Phong Nguyệt điểm trong một đêm, lần thứ hai cũng hơn ba ngàn.

Chu Trần hung hăng giáo huấn Liễu Như Ý một trận, nhìn Phong Nguyệt điểm tăng thêm ba ngàn, tinh thần sảng khoái, tâm mãn ý túc.

Đưa tay xoa nhẹ vùng bụng của Liễu Như Ý, Chu Trần âm thầm thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, tiêu trừ mọi hậu họa. "Tu vi này của nàng, nếu không muốn chết thì sớm rời khỏi Thanh Hà thành đi!" Bỏ lại một câu, Chu Trần không chút lưu luyến dứt khoát rời đi. "Tu tiên giả Luyện Khí tầng sáu sao?" Nhìn bóng lưng Chu Trần, Liễu Như Ý sau khi hồi sức cũng trầm tư.

Cách làm bảo hiểm nhất đương nhiên là rời đi như lời Chu Trần

nói.

Nhưng... nàng nhìn cái bụng hơi nhô lên của mình, vẫn chưa thể xác định có mang thai hay không.

Nàng không muốn đi.

Vạn nhất không có thai, nàng chẳng lẽ lại đi tìm nam nhân khác sao?

Phân đà Diêm Bang Thanh Hà.

Chương 26

"Bạch cung phụng, không biết hiện tại ngài có rảnh để tra giúp ta vụ con trai ta mất tích không?" Thạch Lỗi nhìn Bạch Như Vân, cẩn thận hỏi.

Một ngày đã trôi qua hơn nửa, Bạch Như Vân vẫn chưa có động tĩnh gì, Thạch Lỗi không thể không chủ động mở lời. "Gấp cái gì, lão phu đi đường xa mệt mỏi, tinh thần không tốt, nghỉ ngơi một ngày rồi tính!" Bạch Như Vân lạnh lùng đáp.

Y thực chất chỉ muốn hưởng thụ thêm những nữ nhân mà Thạch Lỗi dâng tặng.

Thạch Lỗi cũng nghe qua danh tiếng của Bạch Như Vân, trong lòng thầm mắng chửi nhưng vì có cầu nơi người, hắn phải cười bồi nói: "Ta biết Bạch cung phụng vất vả, nhưng ta thật sự lo lắng cho con trai, chỉ cần ngài tra ra tình hình của nó, buổi tối ta sẽ chuẩn bị cho ngài hai mươi vị diệu linh xử tử!" Đôi mắt già nua của Bạch Như Vân sáng rực lên, tâm động không thôi, lập tức đổi giọng: "Thạch đà chủ ái tử tình thâm, lão phu bội phục!

Thạch đà chủ dẫn đường đi!" "Bạch cung phụng, mời bên này!" Thạch Lỗi vội vàng dẫn Bạch Như Vân đến phủ đệ của Thạch Bảo Ngọc.

Từ khi Thạch Bảo Ngọc xảy ra chuyện, điều tra không có kết quả, phủ đệ này đã bị Thạch Lỗi phong tỏa, phái đệ tử ngày đêm canh giữ.

Thạch Lỗi đưa Bạch Như Vân đến nơi, chỉ thấy lão nhân thi triển một môn pháp thuật vô danh, sau đó một con linh hồ điệp thất thải bay ra, lượn một vòng quanh phòng rồi bay ra ngoài. "Theo sát, Thất Thải Linh Vũ Điệp sẽ giúp ngươi tìm được hung thủ!" Trong lúc Bạch Như

Vân nói chuyện, y đã đi theo nó.

Thạch Lỗi nghe vậy tinh thần chấn động, trong mắt lóe lên huyết quang, sát khí đằng đằng đi theo, đồng thời phân phó cao thủ hạ thủ âm thầm bám sát để tránh rút dây động rừng.

Tầng hai khách sạn Phúc Lai.

Sau khi rời khỏi chỗ Liễu Như Ý, Chu Trần đến đây dùng bữa.

Lúc này đã là ba bốn giờ chiều, hắn vẫn chưa ăn trưa.

Liễu Như Ý thì được ăn no rồi, nhưng hắn thì bụng đói cồn cào, tiêu hao cực đại. "Ân?

Thạch Lỗi?" Đột nhiên, Chu Trần thấy Thạch Lỗi cùng một lão đầu đang truy đuổi một con hồ điệp thất thải tiến lên nhanh chóng, trong lòng thầm kinh hãi.

Hắn biết con hồ điệp đó chắc chắn là linh thú truy tung.

Hiện tại hắn đã đổi lại thân phận Chu Trần, khí tức trên người xử lý rất sạch sẽ, nhưng tu tiên giả có nhiều thủ đoạn, hắn không chắc đối phương có tra ra mình không.

Hắn lặng lẽ rời khỏi tửu lâu, phát hiện đối phương không truy đuổi mình, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra thủ đoạn truy tung của Bạch Như Vân không tìm được hắn.

Nhưng còn Liễu Như Ý...

Nghĩ đến đây Chu Trần lại thay đổi sang thân phận Hàn Phi Vũ, chỉ là chưa kịp hành động, hướng nhà Liễu Như Ý đã bùng nổ xung đột.

Chu Trần lập tức lao tới.

Dù sao hắn và Liễu Như Ý cũng có mối giao tình sâu đậm như Quản Trọng và Bảo Thúc Nha, trong khả năng có thể hắn sẽ giúp nàng một tay.

Bạch Như Vân chẳng qua cũng chỉ là Luyện Khí tầng sáu, không hề đe dọa được hắn. "Mau đuổi theo!" Thạch Lỗi gầm lên với thủ hạ phía sau. "Yên tâm, chạy không thoát đâu!" Bạch Như Vân điều khiển Thất Thải Linh Vũ Điệp, đầy tự tin.

Liễu Như Ý rất cảnh giác, trước khi Thạch Lỗi đến cửa nhà, nàng đã lặng lẽ rời đi.

Nhưng Thất Thải Linh Vũ Điệp dường như đã ghi nhớ khí tức của nàng, lập tức tăng tốc truy đuổi, Bạch Như Vân và Thạch Lỗi bám sát phía sau.

Hành động này khiến Liễu Như Ý xác định chắc chắn mình bị truy lùng.

Nàng không còn màng đến việc ẩn nấp, điên cuồng lao ra ngoài thành.

Bị người ta bám đuôi, trốn cũng không xong, cách duy nhất nàng nghĩ ra là nhảy xuống sông Khánh Hà ngoài thành để nương theo dòng nước tẩu thoát! "Không xong, tặc tử kia chắc chắn muốn nhờ sông Khánh Hà để đào tẩu!" Thạch Lỗi đại kinh, nhưng tốc độ của Liễu Như Ý quá nhanh, không hề thua kém hắn, khiến hắn nhất thời không đuổi kịp. "Không ngờ lại là một tiểu nương tử cực phẩm như vậy, còn là võ giả Luyện Thể tầng bốn, thật là phát tài rồi!" Nhìn rõ tướng mạo Liễu Như Ý, mắt Bạch Như Vân sáng rực lên.

Nguyên bản đang mất hứng bỗng chốc y như một con sư tử động đực, toàn thân hưng phấn hẳn lên.

Tuy y nhìn ra Liễu Như Ý không còn là xử nữ, nhưng tu vi Luyện

Thể tầng bốn mạnh hơn những nữ tử diệu linh bình thường nhiều.

Ít nhất cũng bằng một trăm người!

Hơn nữa nàng còn là hung thủ, y có thể không chút cố kỵ mà bắt nàng. "Không ổn, nàng sắp nhảy sông rồi!" Mắt Thạch Lỗi đỏ ngầu, nộ khí xung thiên, hận không thể di chuyển tức thời tới đó.

Nhưng hắn không làm được. "Yêu nữ, chạy đi đâu!" Bạch Như Vân tế ra Thần Hành Phù trân tàng, thân ảnh như điện, vọt qua tường thành, nhìn thấy Liễu Như Ý sắp nhảy xuống sông liền chỉ tay một cái: "Hắc Ngân Trào Quang!" Một luồng hắc quang lóe lên rồi biến mất, Liễu Như Ý còn chưa kịp vui mừng khi nhảy xuống sông đã bị một sợi đằng mạn đen kịt quấn chặt lấy.

Bạch Như Vân ở trên không nắm chặt một đầu hắc đằng, đầu kia quấn lấy Liễu Như Ý lơ lửng trên mặt sông Khánh Hà, trong mắt đầy vẻ tham lam dâm tà.

Oanh!

Tuy nhiên, ngay lúc y ngự pháp khí Hắc Ngân Đằng trói chặt Liễu Như Ý, một cỗ phong mang đáng sợ tập kích đến, khí tức sắc lẹm khiến lông tơ y dựng đứng, mao cốt tùng nhiên.

Y muốn né tránh nhưng phát hiện mọi đường lui đều bị phong tỏa.

Không thể né tránh.

Một đạo lưu quang như kinh hồng chớp điện, như trường hồng quán nhật, trong nháy mắt xuyên thấu mi tâm Bạch Như Vân.

Thân thể Bạch Như Vân chấn động, trợn tròn mắt, mấp máy môi: "Nghệ Tiễn Thuật!?" Dứt lời, thân thể y như hòn đá rơi xuống sông Khánh Hà phát ra tiếng "bõm". "Bạch cung phụng!?" Thạch Lỗi trợn tròn mắt, toàn thân cứng đờ, dường như mất đi toàn bộ khí lực, ngã gục trên tường thành.

Đây là tu tiên giả Luyện Khí tầng sáu cơ mà!

Ngay cả ở Vân Mộng phủ cũng là một nhân vật có số má!

Vậy mà giờ đây tại Thanh Hà thành nhỏ bé này lại bị một mũi tên bắn chết! "Nghệ Tiễn Thuật!?" "Nghệ Tiễn Thuật của Thần Tiễn Phong thuộc Thanh Vân Môn sao?" Nghĩ đến lời trăn trối cuối cùng của Bạch cung phụng, thân thể Thạch Lỗi run rẩy như cầy sấy, cả người áp chặt vào tường thành.

Nếu trước đó là vì chấn động mà rụng rời tay chân, thì bây giờ là kinh hãi tột độ, sợ hãi không biết từ đâu lại có thêm một mũi tên bay đến tiễn hắn đi gặp Diêm Vương.

Thực tế hắn biết rõ, nếu đối phương thực sự muốn giết hắn, hắn tuyệt đối không thể tránh thoát.

Quả nhiên, một mũi tên lại bay tới, trong nháy mắt xuyên qua cổ họng hắn. "Ách..." Thạch Lỗi há miệng, máu tươi không ngừng tuôn ra, thân thể co giật mấy cái rồi tắt thở. "Bạch Như Vân nhận ra Nghệ Tiễn Thuật sao?" Không quan tâm đến Thạch Lỗi, Chu Trần nhìn về phía Bạch Như Vân rơi xuống sông, nhíu mày.

Hắn tiên võ song tu, lại ngày đêm hợp thể song tu với Cơ Phượng Hà trong Phong Nguyệt Bảo Giám, linh hồn tăng trưởng rất nhanh, tinh thần cường đại.

Lời nói kinh hãi cuối cùng của Bạch Như Vân hắn đương nhiên nghe rõ. "Ta vốn tưởng Nghệ Tiễn Thuật là một môn công pháp mạnh mẽ vô danh, nhưng giờ xem ra nó dường như rất nổi tiếng..." Nghĩ đến ánh mắt vừa kinh vừa sợ của Bạch Như Vân, Chu Trần đoán danh tiếng của Nghệ Tiễn Thuật không hề nhỏ.

Nhưng cũng bình thường, một môn võ công thượng thừa tuyệt thế như vậy, nổi danh là chuyện hiển nhiên.

Hắn cũng không phải loại người tùy tiện gặp một nữ nhân đều là thiên kiêu tuyệt thế hay có bối cảnh nghịch thiên, không phải nữ đế thượng cổ thì cũng là tiên tử rơi vào phàm trần.

Cũng không phải loại tùy tiện nhặt được một cái hũ hỏng là mảnh vỡ tiên khí, hay tùy tiện có được một công pháp là tuyệt học thượng cổ thất truyền không ai nhận ra. "Đi tìm Trương Long hỏi xem sao!" Thấy Trương Long cùng bộ khoái nhanh chóng chạy tới, Chu Trần lập tức thay đổi danh tính, khôi phục bộ dáng ban đầu, chạy về phía Trương Long! "Huyện úy đại nhân!" Chu Trần gọi.

Khi làm việc công, hắn tự nhiên xưng hô theo chức vị. "Chu Trần!" Trương Long dẫn theo Triệu Hổ cùng những người khác đến cửa thành, thấy Chu Trần liền hỏi: "Có chuyện gì vậy?" "Huyện úy đại nhân, ta vừa thấy Thạch Lỗi của Diêm Bang và Bạch Như Vân đang truy sát một nữ nhân, ngay khi Bạch Như Vân bắt được nàng ta thì từ đâu không biết có một mũi tên bay tới bắn y rơi xuống sông Khánh Hà!" "Bạch Như Vân còn nói ba chữ —— Nghệ Tiễn Thuật.

Huyện úy đại nhân đã nghe qua Nghệ Tiễn Thuật chưa?" "Nghệ Tiễn Thuật?" Trương Long nhìn Chu Trần với ánh mắt hơi kỳ quái, như muốn nói sao ngươi lại không biết đến Nghệ Tiễn Thuật.

Nhưng nghĩ lại Chu Trần từ nông thôn lên, là kẻ tự tu luyện, gia nhập huyện nha không lâu, không biết cũng là thường tình. "Nghệ Tiễn Thuật nổi tiếng lắm sao?" Thấy thần sắc của Trương Long, Chu Trần cuối cùng cũng nhận ra kiến thức của mình còn quá ít. "Chẳng phải trước đây thiên kim của Huyện tôn đại nhân đã đi bái nhập Thanh Vân Môn sao?" Trương Long chậm rãi lên tiếng.

Khi biết là chuyện của Diêm Bang và liên quan đến Nghệ Tiễn Thuật, hắn cũng không vội kiểm tra hiện trường nữa, mà gấp rút kể cho Chu Trần nghe về Thanh Vân Môn.

Thanh Vân Môn tọa lạc tại ranh giới giữa Vân Mộng Trạch và dãy núi Thanh Vân, là bá chủ tuyệt thế trấn giữ hai phủ Vân Mộng và Thanh Vân.

Ngay cả trong toàn bộ vương triều Đại Càn, đây cũng là một trong những võ đạo đại tông hàng đầu. "Thanh Vân Môn có chín phong, trong đó võ công trấn tông của Thần Tiễn Phong chính là Nghệ Tiễn Thuật!" "Nhưng yêu cầu nhập môn của Nghệ Tiễn Thuật cực kỳ hà khắc, uy lực tuy tuyệt luân nhưng người có thể tu luyện vô cùng ít ỏi!" "Do đó Thần Tiễn Phong là phong có số lượng đệ tử ít nhất trong chín phong, nghe nói hiện tại Thần Tiễn Phong chỉ có Phong chủ và một đệ tử chân truyền mà thôi!" "Nhưng đừng nhìn Thần Tiễn Phong ít người mà lầm, uy danh của họ không hề thua kém tám phong còn lại.

Phong chủ của họ nghe nói cực kỳ hộ đoản, còn Diêm Bang tuy là bang phái lớn ở Vân Mộng phủ nhưng so với Thanh Vân Môn thì chẳng thấm vào đâu.

Lần này bọn họ e là đụng phải sắt cứng rồi!" "Hóa ra là vậy!" Chu Trần bừng tỉnh, không ngờ Nghệ Tiễn Thuật mà hắn học lại là võ công tuyệt thế của Thần Tiễn Phong thuộc Thanh Vân Môn - bá chủ vùng này.

Võ công như vậy, chỉ cần sống ở đây và có chút kiến thức thì không ai là không biết.

Một cường giả như Bạch Như Vân mà không nhận ra Nghệ Tiễn Thuật mới là lạ.

Chỉ là... "Phát tiễn vừa rồi ta bắn chết Bạch Như Vân là một chiêu tuyệt kỹ ta vừa đốn ngộ được, nhưng vẫn bị y nhận định là Nghệ Tiễn Thuật, lẽ nào Nghệ Tiễn Thuật vốn đã có tuyệt chiêu như vậy?" "Chắc chắn là vậy rồi!

Sự đốn ngộ của ta cũng dựa trên tích lũy từ Nghệ Tiễn Thuật, mười phần thì có tám chín phần Nghệ Tiễn Thuật có một chiêu như thế!

Có nghĩa là Nghệ Tiễn Thuật ta tu luyện thực chất không hoàn chỉnh, thiếu mất sát chiêu mạnh nhất, và nhờ việc cộng điểm đốn ngộ mà ta đã lĩnh ngộ được một thức sát chiêu, bổ khuyết phần nào..." Chu Trần suy nghĩ vạn điều.

Trương Long thấy Chu Trần thất thần, tưởng rằng hắn vốn có tiễn thuật không tồi nên ngưỡng mộ Nghệ Tiễn Thuật và muốn bái nhập Thần Tiễn Phong, liền nhắc nhở: "Chu Trần, ta biết Nghệ Tiễn Thuật có sức hút lớn với ngươi, nhưng yêu cầu thực sự quá hà khắc!

Nghe nói hoặc là thiên sinh Tiễn Linh Thể, hoặc là tiễn thuật phải đạt tới Hóa cảnh.

Cái trước là vạn người không có một, cái sau còn khó hơn.

Tiễn thuật đạt Hóa cảnh không chỉ cần thiên phú và nỗ lực, mà còn phải xem cơ duyên vận khí." Vì Thần Tiễn Phong rất khó chiêu mộ đệ tử nên điều kiện gia nhập đã sớm truyền tụng khắp nơi.

Chỉ cần là Tiễn Linh Thể hoặc tiễn thuật đạt Hóa cảnh, ngươi có thể trực tiếp đến Thanh Vân Môn, qua được vòng thẩm tra là có thể bái nhập Thần Tiễn Phong.

Còn việc thẩm tra chẳng qua là xem xét thân thế có trong sạch hay không mà thôi. "Ân, ta hiểu rồi!" Chu Trần gật đầu, thầm nghĩ sau này phải hạn chế dùng Nghệ Tiễn Thuật, đồng thời cần thu thập thêm tin tức về Thần Tiễn Phong để chuẩn bị cho tương lai.

Còn hiện tại, y chưa muốn bại lộ bản thân để gia nhập Thanh Vân Môn.

Đang nói chuyện, Chu Trần cùng Trương Long đã leo lên tường

thành, nhìn thấy Thạch Lỗi bị một mũi tên xuyên cổ găm chặt vào tường. "Nghệ Tiễn Thuật quả nhiên đáng sợ!" Nhìn thi thể chết không nhắm mắt của Thạch Lỗi, Trương Long vừa chấn động vừa cảm thán.

Đây là võ giả Luyện Thể tầng năm, một trong những cường giả mạnh nhất Thanh Hà thành, vậy mà bị bắn chết như một con gà con.

Chu Trần nhìn lướt qua mũi tên, nếu tra kỹ chắc chắn sẽ biết nó được mua tại Tứ Hải thương hội.

Nhưng cùng lắm cũng chỉ tra đến Hàn Phi Vũ, liên quan gì đến Chu Trần hắn?

Hắn không làm chuyện thừa thãi là tiêu hủy mũi tên, tránh để lại sơ hở lại vô tình bại lộ chính mình.

Rất nhanh, thi thể Bạch Như Vân được vớt lên, đã chết thấu.

Chu Trần liếc nhìn, phát hiện túi trữ vật của gã đã biến mất. "Chắc là Liễu Như Ý đã lấy đi rồi." Chu Trần hơi tiếc nuối, nhưng vốn dĩ hắn cũng không có cơ hội lấy túi trữ vật của Bạch Như Vân, Liễu Như Ý lấy đi cũng tốt.

Hắn đã "bạch phiêu" nàng ba lần, lại thu được cả vạn Phong Nguyệt điểm từ nàng, coi như đây là chút bồi thường cho nàng.

Những cường giả khác của phân đà Diêm Bang lần lượt kéo đến, mang thi thể Thạch Lỗi và Bạch Như Vân về.

Trương Long và những người khác cũng lười can thiệp, dù sao đây cũng là chuyện của giới tu hành.

Tuy họ có triều đình chống lưng, nhưng cả Diêm Bang lẫn Thần Tiễn Phong đều không phải những thế lực mà họ có thể đắc tội.

Chu Trần lại càng thong dong, còn chạy đến Tuyết Nguyệt

Phường hưởng thụ một phen để tích lũy Phong Nguyệt điểm.

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu (Gió thổi đầy lầu trước cơn mưa núi).

Điều duy nhất Chu Trần có thể làm bây giờ là tích lũy thật nhiều Phong Nguyệt điểm.

Chỉ cần điểm số đủ lớn, hắn có thể phút chốc biến thành siêu nhân, trấn áp mọi kẻ thù.

Cùng lúc đó, giới thượng lưu ở Thanh Hà thành xôn xao như vỡ tổ.

Đà chủ phân đà Diêm Bang bị giết, lại thêm một cung phụng từ tổng đà, chuyện này e là đã chọc thủng trời xanh, nhất là khi nó còn liên quan đến Thần Tiễn Phong của Thanh Vân Môn.

Cường giả Diêm Bang tại Thanh Hà lập tức dùng tốc độ nhanh nhất truyền tin về tổng đà.

Nhân viên tình báo của Thanh Vân Môn cũng báo cáo sự việc lên trên.

Rất nhanh, Thanh Vân Môn nhận được tin tức, nghi vấn đệ tử Thần Tiễn Phong dùng Nghệ Tiễn Thuật bắn chết một đà chủ và một cung phụng của Diêm Bang.

Thần Tiễn Phong.

Khi tin tức truyền đến tay Phong chủ Lý Trường Phong, lão ngơ ngác nhìn mỹ nhân lãnh đạm đang đeo cây đại cung sau lưng: "Ngươi giết đà chủ và cung phụng của Diêm Bang sao?" Ly Trường Hận lạnh lùng liếc nhìn Lý Trường Phong, không nói lời nào, xoay người rời đi, để lại cho Lý Trường Phong một bóng lưng cao ngạo.

Lý Trường Phong sờ sờ mũi, lão biết Ly Trường Hận thời gian

qua luôn ở Thần Tiễn Phong, không thể ra ngoài giết người của Diêm Bang.

Nghĩ đến việc Nghệ Tiễn Thuật có tàn bản thất lạc bên ngoài, mắt Lý Trường Phong lóe lên tia sáng: "Là nhầm lẫn, hay là..." Lão ngẩng đầu nhìn về hướng Thanh Hà thành, ánh mắt sâu thẳm: "Hay là thực sự có người khác luyện thành Nghệ Tiễn Thuật?" Vân Mộng thành.

Với tư cách là phủ thành của phủ Vân Mộng, thành Vân Mộng cao cả trăm trượng, khí thế hùng vĩ như một con cự thú đang phủ phục quan sát tứ phương.

Tổng đà của Diêm Bang - bang phái lớn nhất phủ Vân Mộng - chính là tọa lạc tại đây.

Ngày hôm đó, một chúng cao tầng của Diêm Bang tụ tập tại tổng đà khai hội.

Bang chủ Kiều Bắc Minh là một trung niên nam tử uy vũ hùng tráng, hổ bối hùng eo (lưng hổ eo gấu), khí thế uy nghiêm, mang đậm phong thái giang hồ thảo mãng.

Hắn ngồi trên bảo tọa bang chủ, đôi mắt hổ đảo qua các cường giả trong bang.

Có người nghi hoặc, có người tâm hồn treo ngược cành cây, có người nghiêm túc ngồi đợi, có người đã rõ sự tình... "Hôm nay triệu tập chư vị là vì chuyện Bạch Như Vân cung phụng và đà chủ Thanh Hà Thạch Lỗi bị sát hại." Kiều Bắc Minh không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề. "Cái gì?

Bạch cung phụng bị giết rồi?" "Không phải y đến Thanh Hà giúp Thạch đà chủ tìm hung thủ sao?

Thanh Hà thành có cao thủ loại đó à?" Nhiều thành viên không biết tình hình xôn xao, trợn tròn mắt không tin nổi Bạch Như Vân - một tu

tiên giả lão luyện tầng sáu - lại bị giết ở một huyện thành nhỏ bé như Thanh Hà.

Theo họ biết, kẻ mạnh nhất Thanh Hà cũng chỉ khoảng Luyện Thể tầng năm.

Huống hồ Bạch Như Vân dù thiên phú có hạn nhưng đã lăn lộn gần trăm năm, thủ đoạn đầy mình, thường phải là cường giả Luyện Thể tầng bảy hoặc Luyện Khí tầng bảy trở lên mới có khả năng giết y. "Đây là tin tức truyền về từ Thanh Hà thành!" Kiều Bắc Minh phất tay, tin tức đã chuẩn bị sẵn được phát cho các trưởng lão và cung phụng.

Tin tức giới thiệu chi tiết về cái chết của Thạch Lỗi và Bạch Như Vân. "Cái gì?

Nghệ Tiễn Thuật?" "Bạch lão đầu dám trêu vào người của Thần Tiễn Phong sao?" "Thần Tiễn Phong ít người, Lý Trường Phong lại cực kỳ hộ đoản, trêu vào lão chẳng phải là chán sống rồi sao?" "Không đúng, Thần Tiễn Phong chỉ có hai người, cho Bạch lão đầu thêm mười lá gan y cũng không dám đắc tội Lý Trường Phong!" "Đừng nói là Lý Trường Phong, ngay cả đệ tử Ly Trường Hận của lão cũng không phải kẻ Bạch lão đầu dám đụng vào!

Ly Trường Hận một năm trước đã thăng lên Luyện Thể tầng chín Luyện Thần cảnh, đứng thứ ba trên Thiên Kiêu Bảng của Thanh Châu, dù Bạch lão đầu có bị kinh trùng thượng não đi nữa cũng không dám dây vào đâu!" "Bạch lão đầu vốn nhát chết, chắc chắn không dám trêu vào Thần Tiễn Phong, nhưng y tu luyện thải âm bổ dương, có khi bị Ly Trường Hận phát hiện thấy chướng mắt nên tiện tay diệt luôn rồi!" "Ta đã nói cái tà công thải âm bổ dương của Bạch lão đầu tổn âm đức lắm mà, sớm muộn gì cũng gây họa, thậm chí liên lụy Diêm Bang chúng ta, quả nhiên không sai!" Mọi người xôn xao, vừa kinh

vừa sợ.

Diêm Bang tuy mạnh nhưng so với Thanh Vân Môn thì không cùng đẳng cấp, đó không phải tồn tại họ có thể đắc tội.

Mọi người bắt đầu quay sang oán trách Bạch Như Vân, chứ đừng nói đến việc báo thù cho y.

Chương 27

Trừ phi là kẻ ngốc, nếu không chẳng ai dại gì vì một người chết mà đối đầu với Thanh Vân Môn.

Việc Bạch Như Vân tu tà pháp không phải bí mật trong giới thượng tầng Diêm Bang, nhưng Bạch Như Vân cũng biết điều, y chỉ thải bổ những nha hoàn tỳ nữ mua về hoặc do thuộc hạ dâng lên.

Mạng sống của những người đó nằm trong tay chủ nhân, không ai hỏi han đến.

Người ngoài càng không vì vài nô tỳ hèn mọn mà đắc tội một tu tiên giả tầng sáu và Diêm Bang.

Cao tầng Diêm Bang cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Bạch Như Vân thải bổ nữ nhân so với việc vài kẻ trong bang thích giày vò nữ nhân đến chết cũng chẳng khác gì nhau.

Chó chê mèo lắm lông mà thôi.

Đó cũng là một trong những lý do Bạch Như Vân có thể trở thành cung phụng. "Yên lặng!" Kiều Bắc Minh lên tiếng, giọng vang như hồng chung, đại sảnh đang ồn ào như cái chợ lập tức im bặt.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía bang chủ. "Cái chết của Bạch cung phụng và Thạch đà chủ, ai nói chắc chắn là do đệ tử Thần Tiễn Phong làm?" Đôi mắt hổ của Kiều Bắc Minh đảo qua từng khuôn mặt, trầm giọng nói: "Nghệ Tiễn Thuật chỉ là suy đoán của Bạch cung phụng trước khi chết mà thôi!

Nghệ Tiễn Thuật của Thần Tiễn Phong uy chấn thiên hạ nhưng người biết không nhiều, Bạch cung phụng e là chưa từng tận mắt chứng kiến, chỉ là hiểu qua về đặc điểm của nó thôi!

Trên đời này không thiếu những loại tiễn thuật tương tự Nghệ Tiễn Thuật!

Ta nhận được tin tức, Phong chủ Thần Tiễn Phong và đệ tử Ly Trường Hận thời gian qua đều ở trên núi, không thể là họ ra tay!" Nghe đến đây, những kẻ vừa rồi còn oán trách Bạch Như Vân lập tức đổi giọng đầy phẫn nộ. "Bang chủ, chắc chắn là có kẻ muốn gắp lửa bỏ tay người, dùng tiễn thuật tương tự Nghệ Tiễn Thuật giết người để ly gián quan hệ giữa chúng ta và Thanh Vân Môn, mượn đao giết người!" "Tặc tử này tâm địa thật hiểm độc, nhất định phải bắt đem ra trị tội để giữ vững uy nghiêm của Diêm Bang!" "Đúng vậy, kẻ nào dám sát hại người của Diêm Bang, kẻ đó phải chết!" Biết hung thủ không phải người của Thần Tiễn Phong, đám người này lập tức lấy lại khí thế.

Diêm Bang bọn họ là đại bang chỉ đứng sau Thanh Vân Môn, ở cái phủ Vân Mộng này, chỉ cần không tạo phản hay đối đầu trực diện với Thanh Vân Môn thì chẳng sợ bất kỳ thế lực nào! "Đã vậy, ai nguyện ý đi điều tra vụ án của Bạch cung phụng và Thạch đà chủ?" Kiều Bắc Minh hỏi.

Dứt lời, kẻ thì cúi đầu nhìn mũi giày, kẻ thì ngước mắt ngắm trần nhà, tâm hồn treo ngược cành cây.

Hung thủ là một cao thủ tiễn thuật, có thể bắn chết Bạch Như Vân thì ít nhất cũng phải là Luyện Thể tầng bảy trở lên.

Tuy các trưởng lão, cung phụng ở đây đều từ tầng bảy trở lên, nhưng đi điều tra một hung thủ cùng cấp độ là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Kiều Bắc Minh thấy không ai chịu đi, đành phải chỉ đích danh. "Bạch trưởng lão, ngươi và Bạch cung phụng dù sao cũng cùng họ, lần này do ngươi dẫn đội đi điều tra, thế nào?" Kiều Bắc Minh nhìn

về phía Trưởng lão Chấp pháp Bạch Quy Nông.

Bạch Quy Nông tu vi Luyện Thể tầng chín, là cao thủ có hạng trong Diêm Bang, lại chủ quản chấp pháp, chuyện này vốn cũng nằm trong chức trách của lão. "Cẩn tuân bang chủ chi lệnh!" Bạch Quy Nông biết không thể thoái thác, đành phải đáp ứng. "Tốt, chuyện này giao cho Bạch trưởng lão!" Kiều Bắc Minh chốt hạ.

Những người còn lại thở phào nhẹ nhõm, may mà không chọn trúng mình.

Ngoài ra, chức vị trưởng lão và cung phụng của Diêm Bang cũng phân cấp bậc.

Luyện Thể tầng bảy là có thể làm trưởng lão, Bạch Như Vân nhờ là tu tiên giả có thủ đoạn đặc thù nên cũng được làm cung phụng.

Nhưng tầng bảy so với tầng tám đã khác biệt, so với tầng chín thì khoảng cách lại càng xa vời.

Từ tầng bảy trở lên, mỗi tầng là một cảnh giới khác biệt hoàn toàn.

Luyện Thể từ Bì, Nhục, Gân, Cốt, Tủy, Hoán Huyết từng bước rèn luyện nhục thân, đến tầng bảy khí huyết ngưng khí, dùng nội khí rèn luyện ngũ tạng lục phủ, chiến lực tăng vọt.

Tầng tám nhục thân cực mạnh, luyện thành Kim Thân, chết trăm năm không thối rữa.

Tầng chín rèn luyện linh hồn hóa thành Thần Hồn.

Khi Thần Hồn luyện thành, dung hợp với nội khí hóa thành Thần Lực, sẽ đột phá cảnh giới Luyện Thể để trở thành cường giả Thần Lực cảnh!

Cả Diêm Bang cũng chỉ có Bang chủ Kiều Bắc Minh là cường giả

Thần Lực cảnh.

Sau cuộc họp, Kiều Bắc Minh dặn dò riêng Bạch Quy Nông rồi ai nấy giải tán.

Bạch Quy Nông về sảnh chấp pháp, chọn một trưởng lão tầng bảy tên Vương Khang An và mấy đệ tử cùng đi. "Bạch trưởng lão, dù chúng ta ngày đêm không nghỉ thì đến Thanh Hà cũng đã ba ngày sau khi sự việc xảy ra.

Hung thủ chắc đã cao chạy xa bay, tìm được hắn e là khó như lên trời!" Vương Khang An lo lắng. "Yên tâm, Bạch Như Vân là tu tiên giả, thủ đoạn rất nhiều, y biết một môn Khấp Huyết Chú, có thể phụ thể vào hung thủ trước khi chết.

Tuy môn chú này có hạn chế về khoảng cách, không thể phụ lên kẻ bắn tên từ xa, nhưng y chắc chắn đã dùng nó lên nữ tử mà y đang bắt giữ!

Hung thủ cứu người chắc chắn có quan hệ sâu đậm với ả, chỉ cần tìm được ả, cậy miệng ả ra thì tìm hung thủ còn khó sao?" "Trưởng lão anh minh!" Vương Khang An nịnh nọt, hoàn toàn yên tâm.

Nữ tử kia ngay cả Bạch Như Vân còn đánh không lại thì bọn họ bắt nàng chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Còn chuyện nàng có cứng miệng hay không, bọn họ có cả vạn cách để nàng phải nói!

Sáng hôm sau, Bạch Quy Nông dẫn người xuống thuyền rời Vân Mộng thành tiến về Thanh Hà.

Thanh Hà thành.

Tuyết Nguyệt Phường.

Với sự ra đời của Dương Đỉnh Thiên, việc kinh doanh ở đây vô

cùng phát đạt.

Các cô nương dù mệt mỏi nhưng kiếm được nhiều tiền hơn. "Chu đại nhân đúng là tấm gương cho chúng ta noi theo!" "Đúng vậy, từ nay về sau Chu đại nhân là thần tượng của ta, ta cũng muốn đánh mười người!" "Ngươi á?

Không sợ không thấy được mặt trời ngày mai sao?" "Ta đặt mục tiêu không được à?

Làm người phải có ước mơ, không có ước mơ thì khác gì cá muối?" Mọi người bàn tán xôn xao, Chu Trần trở thành cái tên nổi bật nhất trong giới phong lưu.

Không thể trách được, Chu Trần có thể tiếp mười người một lúc!

Trong phòng Diệu Đồng, nhìn cảnh tượng lộn xộn, Chu Trần ánh mắt thanh tịnh như thánh hiền tại thế.

Sau khi giết Thạch Lỗi và Bạch Như Vân, hắn cũng cảm thấy áp lực lớn.

Dù mạnh lên nhanh nhưng hắn cảm thấy vẫn chưa đủ, hắn muốn nhanh hơn nữa.

Do đó, hắn thả mình tại Tuyết Nguyệt Phường, trở thành thần tượng của vô số nam nhân, và cả những thiếu nữ, thiếu phụ cũng thầm đưa mắt đưa tình với hắn.

Nhưng hắn là người có điểm dừng, dù điểm dừng đó khá linh hoạt.

Hắn không làm Tây Môn Khánh, tối đa chỉ làm Tào tặc mà thôi. "Ân?" Đột nhiên đồng tử Chu Trần co rụt, linh hồn của hắn trong Phong Nguyệt Bảo Giám thấy một người ngoại lai —— Liễu Như Ý! "Nàng sao lại xuất hiện ở đây?" Chu Trần kinh hãi, Phong Nguyệt Bảo Giám là bí mật lớn nhất của hắn.

Nhưng Liễu Như Ý xuất hiện dưới dạng linh hồn thể, đôi mắt nhắm nghiền như đang ngủ say.

Ông!

Lúc này không gian xám xịt bừng sáng, đạo âm vang vọng, một tấm kim bảng khổng lồ ngưng tụ trên không trung với bốn chữ rồng bay phượng múa: 【Phong Nguyệt Đồ Lục】.

Vô số thông tin tràn vào não bộ Chu Trần.

Hóa ra những nữ nhân từng có quan hệ với hắn, chỉ cần hảo cảm đạt mức chín mươi trở lên, sau khi chết linh hồn sẽ được bảo giám hấp thu.

Phong Nguyệt Đồ Lục tương tự như Phong Thần Bảng, hắn có thể phong thần cho linh hồn của họ, giúp họ tu luyện Thần đạo dưới dạng linh hồn.

Thần đạo này không phải là hương hỏa thần mà là linh hồn chi thần, có thể sánh ngang võ đạo, tiên đạo, cuối cùng tu thành Dương Thần - cảnh giới cao nhất của linh hồn, thông thần quảng đại, pháp lực vô biên.

Đồng thời Chu Trần có thể mượn sức mạnh của người được phong thần để bùng nổ tu vi trong thời gian ngắn. "Lợi hại thật, chẳng khác nào mình mang theo một vị Dược Lão bên người!" Chu Trần vừa mừng vừa sợ, bài tẩy lại có thêm một cái.

Trước đây hắn lo lắng Tần Hồng Ngọc không theo kịp bước tiến của mình hoặc gặp bất trắc, nay có Đồ Lục rồi thì không cần lo nữa.

Chỉ cần hắn không chết, bảo giám không diệt thì người trong Đồ Lục sẽ bất tử. "Không ngờ Liễu Như Ý gặp nạn lại vô tình mở ra Phong Nguyệt Đồ Lục, nhưng nàng gặp chuyện gì?

Là người của Diêm Bang làm sao?" Chu Trần nhíu mày, dù vui vì

mở được tính năng mới nhưng nghĩ đến việc nàng vì hắn mà chết, lại có hảo cảm trên chín mươi, hắn không khỏi nộ hỏa trung thiêu.

Bất kể là ai, thù này tất báo! "Trước tiên phong thần cho Liễu Như Ý thử xem!" Chu Trần nhìn về phía nàng đầy kỳ vọng.

Phong thần cần một danh hiệu.

Hắn lười suy nghĩ, đứng trước Đồ Lục dõng dạc: "Liễu Như Ý nghe phong!" Tiếng của hắn vang vọng như đại đạo chi âm.

Liễu Như Ý choàng tỉnh, chưa kịp hiểu chuyện gì đã bị áp chế bởi một lực lượng vô hình. "Phong Liễu Như Ý làm Liễu Thần!" Kim quang từ Đồ Lục bao phủ lấy nàng, linh hồn hư ảo nhanh chóng ngưng tụ, khí tức tăng vọt.

Cơ Phượng Hà đứng cạnh trố mắt nhìn Liễu Như Ý nháy mắt đã đạt tới Luyện Khí tầng bốn, nhanh như ngồi hỏa tiễn!

Trên Phong Nguyệt Đồ Lục xuất hiện hàng chữ nhỏ: 【Liễu Thần —— Liễu Như Ý】...

Liễu Như Ý: Phiếu đâu? "Liễu Thần?" Cơ Phượng Hà trợn mắt há hốc mồm nhìn Liễu Như Ý, chỉ thấy hồn thể nàng ngưng thực, tản ra một luồng khí tức thần thánh uy nghiêm, so với quỷ quái thông thường không biết cao cấp hơn bao nhiêu lần. "Phong Nguyệt Đồ Lục?

Đây là bảo bối gì mà lại lợi hại đến thế!" Ánh mắt rời khỏi người Liễu Như Ý, Cơ Phượng Hà nhìn về phía cuộn Phong Nguyệt Đồ Lục uy nghiêm thần thánh kia, trong mắt tràn đầy vẻ nóng rực. "Chủ nhân..." Thân hình nàng khẽ động, ôm lấy cánh tay Chu Trần, không ngừng lắc lư nũng nịu.

Nàng cũng muốn được như vậy! "Yên tâm, khẳng định sẽ không thiếu phần của nàng!" Cảm giác trơn mịn và mềm mại từ cánh tay truyền lại, Chu Trần nhéo nhéo gò má trắng nõn của Cơ Phượng Hà,

cho nàng một nụ cười trấn an.

Thời gian qua Cơ Phượng Hà lao khổ công cao, có việc thì nàng làm, không có việc thì...

Chu Trần tự nhiên sẽ không keo kiệt. "Cơ Phượng Hà nghe phong." "Nô gia có mặt!" Cơ Phượng Hà đại hỉ, chắp tay bái kiến. "Phong Cơ Phượng Hà làm Phượng Thần!" Chu Trần lời ra tựa thiên hiến, vừa dứt lời, Phong Nguyệt Đồ Lục lần nữa tỏa ra kim quang vạn trượng.

Một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống bao trùm lấy Cơ Phượng Hà, khí tức của nàng tức khắc bạo trướng, tu vi Luyện Khí tầng năm vốn có chỉ trong khoảnh khắc đã nhảy vọt lên Luyện Khí tầng bảy.

Luồng quỷ khí âm sâm lạnh lẽo ban đầu biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là khí tức thần thánh uy nghiêm như tiên thần, thực lực tăng vọt một mảng lớn.

Quỷ vật vốn dĩ đều sợ hãi công pháp chí cương chí dương, nhưng sau khi được Chu Trần phong thần, bọn họ không còn là quỷ hồn nữa, mà là Thần.

Tuy rằng hiện tại còn rất yếu, nhưng bản chất đã thuế biến, họ sẽ không còn sợ hãi lôi đình hay hỏa diễm nữa, thậm chí còn có thể tu luyện lôi pháp và hỏa pháp. "Bất thác, bất thác!" Quan sát Liễu Như Ý và Cơ Phượng Hà vừa thuế biến, Chu Trần rất hài lòng.

Khí chất trên người hai nàng thăng tiến vượt bậc, khiến người ta chỉ muốn hung hăng sủng ái một phen. "Ta không phải đã chết rồi sao?" Liễu Như Ý từ từ mở mắt, cảm nhận sức mạnh cường đại trong cơ thể, đầy vẻ nghi hoặc. "Nàng xác thực đã chết!" Chu Trần tiến đến trước mặt Liễu Như Ý, nâng cằm nàng lên, nhìn vào đôi mắt đẹp: "Nhưng linh hồn của nàng đã đến chỗ ta, sau khi được ta phong

thần, sau này nàng có thể tồn tại và tu hành dưới một hình thái khác!" "Ngươi là vị đại hiệp kia?" Liễu Như Ý quan sát Chu Trần, tuy là hỏi nhưng ngữ khí vô cùng khẳng định. "Phải." Chu Trần gật đầu. "Tại sao ngươi lại cứu ta?

Không sợ ta làm lộ bí mật của ngươi sao?" Liễu Như Ý nhìn quanh bốn phía, tuy không biết đây là đâu nhưng nơi này tuyệt đối ẩn chứa bí mật kinh thiên của Chu Trần.

Chưa nói đến thứ khác, chỉ riêng cuộn Phong Nguyệt Đồ Lục kia đã là vô thượng chí bảo nàng chưa từng nghe thấy, lại có thể giúp người phong thần, khiến nàng trong chớp mắt thăng lên Luyện Khí tầng bốn.

Cần biết rằng trước đó Chu Trần luôn cảnh giác với nàng, ngay cả khi làm chuyện đó vẫn còn đeo mặt nạ. "Bởi vì nàng là nữ nhân của ta!" Chu Trần đưa tay ôm lấy vòng eo mềm mại của Liễu Như Ý, kéo nàng vào lòng, cúi đầu hôn một cái rồi nhìn thẳng vào mắt nàng: "Lý do này đã đủ chưa?" "Chưa đủ!" Liễu Như Ý không để ý việc bị hắn ôm hôn, dù sao trước đó chuyện gì cũng đã làm qua, còn không chỉ một lần.

Nhưng nàng một chữ cũng không tin lời Chu Trần.

Trước đó còn đề phòng nàng như vậy, căn bản không xem nàng là nữ nhân của mình, giờ lại đột nhiên xoay chuyển, sao có thể chứ?

Khẳng định là có âm mưu! "Bởi vì nếu độ hảo cảm của nàng đối với ta không đạt đến mức độ nhất định, linh hồn của nàng căn bản không thể tới được nơi này!" Chu Trần nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng: "Lý do này đã đủ rồi chứ?" Liễu Như Ý trầm mặc.

Không ngờ sự thật lại là như vậy.

Chu Trần thực ra cũng kinh ngạc vì độ hảo cảm của Liễu Như Ý

đối với hắn lại cao đến thế.

Họ chỉ mới gặp nhau ba lần, lần nào cũng chỉ làm chuyện đó.

Phải chăng vì hắn là người nam nhân đầu tiên và duy nhất của nàng?

Hay là vì ưu thế "đặc trường" của hắn quá nổi bật? "Chắc chắn là vậy rồi!" Chu Trần thầm nghĩ trong lòng.

Chẳng phải Lạc Ái năm xưa cũng nhờ có kỹ năng sở trường mà chinh phục được Thái hậu Triệu Cơ của Đại Tần sao?

Mà hắn so với Lạc Ái còn mạnh hơn nhiều.

Lạc Ái ở trước mặt hắn chỉ là hạng tôm tép. "Nàng chết như thế nào?

Là người của Diêm Bang làm sao?" Thu liễm tâm tư, Chu Trần hỏi vào chính sự.

Liễu Như Ý ngẩng đầu nhìn hắn: "Đúng vậy!

Tên tu tiên giả bị ngươi giết trước khi chết đã hạ một đạo huyết chú lên người ta, nghe nói gọi là Khấp Huyết Chú.

Người của Diêm Bang chính là dựa vào đó mà tìm được ta.

Lần này chúng phái ra Chấp pháp trưởng lão Bạch Quy Nông và một trưởng lão Luyện Thể thất trọng, cùng những thủ hạ Luyện Thể ngũ lục trọng khác.

Bạch Quy Nông ở khắp Vân Mộng phủ đều có danh tiếng, tu vi đã đạt đến Luyện Thể cửu trọng đỉnh phong, có thể coi là tồn tại đỉnh tiêm dưới Thần Lực cảnh." Nghĩ đến Bạch Quy Nông, ánh mắt Liễu Như Ý ngưng trọng, trịnh trọng nói: "May mà lúc đó lão ta chưa ra tay, nếu không ta e rằng ngay cả cơ hội tự sát cũng không có!

Thực ra chỉ cần vị trưởng lão Luyện Thể thất trọng kia ra tay đã

đủ để bắt sống ta, nhưng bọn chúng không ngờ ta lại tu luyện Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp, một môn công pháp ngọc thạch câu phần!

Ta biết một khi bị bắt sống sẽ phải đối mặt với những màn tra tấn và hình phạt khủng khiếp thế nào, nên sau khi biết không thể thoát được, ta đã trực tiếp tự bạo!

Tiếc là tu vi của ta quá yếu, dù có tự bạo cũng không thể giết được cường giả Luyện Thể thất trọng, chứ đừng nói đến Luyện Thể cửu trọng!" "Nàng đã rất lợi hại rồi!" Chu Trần không khỏi bội phục nữ nhân này đúng là một kẻ tàn nhẫn với chính mình, nhưng tự bạo quả thực là lựa chọn đúng đắn, không chỉ ngăn cản thi thể bị sỉ nhục mà còn tránh được việc bị bắt sống lăng nhục.

Cần biết nữ nhân bị bắt, những màn tra tấn phải đối mặt tuyệt đối vượt xa trí tưởng tượng. "Yên tâm, mối thù này ta nhất định sẽ báo cho nàng!" Chu Trần hứa hẹn.

Dĩ nhiên, hiện tại hắn sẽ không lỗ mãng đi đối đầu trực diện với cao thủ Diêm Bang.

Với thủ đoạn hiện giờ, hắn cùng lắm chỉ đối phó được trưởng lão Luyện Thể thất trọng, còn Bạch Quy Nông thì hắn vẫn chưa phải là đối thủ. "Cảm ơn!" Liễu Như Ý trong lòng cảm động, nàng có thể cảm nhận được sự chân thành trong lời nói của Chu Trần, không phải chỉ là lời đường mật gạt gẫm nữ nhi. "Túi trữ vật của tên tu tiên giả bị ngươi bắn hạ hôm đó, ta đã chôn dưới gốc cây ngân hạnh cách thành ba dặm về phía ngoại ô." Liễu Như Ý nói: "Lúc đó ta lo lắng trên túi trữ vật có vật truy tung nên đã chôn ngay tại chỗ, không mang theo, khi nào có cơ hội ngươi hãy đi lấy về!" "Ta biết rồi, đợi qua một thời gian xác nhận an toàn ta sẽ đi." Chu Trần gật đầu, cũng không vội vàng.

Hiện tại hắn không thiếu công pháp, chỉ thiếu thời gian tích lũy

Phong Nguyệt điểm, hắn không muốn mạo hiểm.

Chương 28

Lỡ như trên túi trữ vật cũng có ký hiệu như Khấp Huyết Chú, Bạch Quy Nông chẳng phải có thể nấp trong bóng tối đợi hắn tự chui đầu vào lưới sao? "Chủ nhân!" Cơ Phượng Hà thuế biến hoàn thành, vẻ mặt kích động chạy tới, ôm chặt lấy cánh tay Chu Trần. "Không làm phiền các ngươi nữa!" Thân ảnh Liễu Như Ý biến mất, hóa thành một đạo lưu quang nhập vào Phong Nguyệt Đồ Lục. "Chủ nhân, sao tỷ ấy lại ở đây?" Cơ Phượng Hà rất tò mò.

Nàng không thấy Chu Trần gặp Liễu Như Ý, vậy mà Liễu Như Ý lại đột ngột xuất hiện ở đây. "Cơ duyên mà thôi." Chu Trần không giải thích nhiều, nhìn Cơ Phượng Hà bảo: "Sau này nàng ấy sẽ làm bạn với nàng, hai người hãy chung sống hòa thuận!" "Vâng, chủ nhân." Cơ Phượng Hà trong lòng hơi khó chịu vì "địa bàn" của mình có thêm người chia sẻ, nhưng cũng chẳng còn cách nào. "Nàng vào Phong Nguyệt Đồ Lục tham ngộ công pháp trước đi!" "Vâng, chủ nhân!" Cơ Phượng Hà hóa thành lưu quang đi vào.

Phong Nguyệt Đồ Lục là bảo vật do Phong Nguyệt Bảo Giám ngưng tụ, diệu dụng vô cùng, không chỉ để phong thần mà còn ẩn chứa pháp môn tu hành, tương tự như Chiến Thần Đồ Lục.

Chu Trần ngẩng đầu nhìn cuộn đồ lục khổng lồ trên không trung, đưa tay chộp một cái, nó lập tức thu nhỏ lại thành một quyển trục rơi vào lòng bàn tay hắn.

Mở đồ lục ra, ngoài tên của hai người, hình bóng của họ cũng hiện ra bên trong.

Ý niệm Chu Trần khẽ động, trên đồ lục lập tức hiển hóa những bức phù điêu uẩn hàm bản nguyên áo nghĩa của thiên địa vũ trụ.

Hắn liếc nhìn một cái rồi lập tức khép lại. "Về nhà rồi mới tham ngộ!" Bình thường hắn có thể nhất tâm nhị dụng, linh hồn ở trong không gian hệ thống mây mưa với Cơ Phượng Hà mà vẫn phân ra một tia ý thức điều khiển thân thể làm việc khác.

Nhưng nếu tham ngộ những phù điêu này, hắn chưa chắc đã làm được như vậy.

Ý thức rời khỏi Phong Nguyệt Bảo Giám, Chu Trần nhìn những thân ảnh nằm ngổn ngang bên cạnh, không quấy rầy mà lặng lẽ rời đi.

Về đến nhà, hắn nói với Tần Hồng Ngọc một tiếng rồi về phòng nằm trên giường, linh hồn tiến vào hệ thống cầm lấy Phong Nguyệt Đồ Lục tham ngộ.

Nhìn những bức phù điêu đó, Chu Trần cảm thấy như mình đang vũ hóa phi thăng, ý thức phiêu lãng trong biển ánh sáng, vô số tư duy ùa về, cả người rơi vào trạng thái đốn ngộ. ... "Bạch trưởng lão, xin lỗi, ta không ngờ con khốn kia lại ngoan tuyệt như vậy, trực tiếp tự bạo!" Vương Khang An vẻ mặt hổ thẹn, là hắn đã đại ý.

Không ngờ đoàn người bọn họ thấp nhất cũng Luyện Thể tầng bốn, hắn còn là tầng bảy, vậy mà bắt một nữ nhân Luyện Thể tầng bốn lại thất bại.

Không bắt sống được chính là thất bại.

Càng mất mặt hơn là không những thất bại, họ còn tổn thất hai người, một Luyện Thể tầng bốn và một tầng năm, đều bị Liễu Như Ý kéo theo khi tự bạo. "Được rồi, hãy nhớ lấy bài học này, sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực!" Bạch Quy Nông lạnh lùng lên tiếng, cũng là tự cảnh cáo chính mình.

Lão cũng đã quá chủ quan, không đặt Liễu Như Ý vào mắt, nếu không chỉ cần lão chú ý một chút, nàng muốn tự bạo trước mặt lão chỉ

là mơ mộng hão huyền! "Bạch trưởng lão, con khốn đó tự bạo rồi, kẻ đứng sau thực lực không yếu, nếu hắn trốn đi thì chúng ta e rằng không thể tìm thấy..." Vương Khang An chán nản. "Chúng ta tìm không thấy, vậy thì để hắn tự mình xuất hiện!" Bạch Quy Nông nhìn về phía xa, ánh mắt thâm trầm: "Dọn dẹp chiến trường cho sạch sẽ, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Ai bảo chúng ta không tìm được người?

Chúng ta đã tìm được rồi!

Chỉ là nữ tử này tính cách cương liệt, thà chết không khuất phục, dù dùng hình thế nào cũng giữ kín bí mật, không chịu khai ra kẻ chủ mưu!

Đúng là cân quắc bất nhượng tu mi, tình nghĩa cao hơn trời!" Bạch Quy Nông cười lạnh, vẻ mặt nham hiểm.

Vương Khang An ngẩn người, sau đó mắt sáng rực lên, bừng tỉnh đại ngộ, tán thưởng: "Bạch trưởng lão thật cao tay!" "Bớt nịnh hót đi, làm việc cho sạch sẽ, lần này tuyệt đối không được sơ suất!" Bạch Quy Nông quát mắng. "Vâng, Bạch trưởng lão yên tâm!" Vương Khang An lập tức dọn dẹp chiến trường, xóa sạch mọi dấu vết rồi đánh xe trở về phân đà Thanh Hà. ...

Ngày hôm sau, Chu Trần tỉnh lại, đôi mắt tinh anh nhìn lên trần nhà, ánh mắt kỳ lạ.

Hắn dựa vào phù điêu trên đồ lục mà đốn ngộ thành công một môn bí pháp, chỉ là môn bí pháp này dường như... không được đứng đắn cho lắm. "Không đúng, ta đốn ngộ từ Phong Nguyệt Đồ Lục thì phải nói là vô cùng đứng đắn mới phải!" Chu Trần suy nghĩ một chút, đặt tên cho môn bí pháp này là Phong Nguyệt Bí Lục.

Đây là một môn song tu chi pháp, có thể nâng cao tu vi trong khi

tìm kiếm khoái lạc, bao hàm vô số tư thế, có thể một đối một, một đối hai, một đối ba... huyền diệu vô cùng. "Tuy nhìn có vẻ không đứng đắn, nhưng có môn bí lục này, sau này chẳng phải ta một mũi tên trúng nhiều đích sao?" Nghĩ đến việc vừa có thể kiếm Phong Nguyệt điểm, vừa nâng cao thực lực cho mình và nữ nhân, Chu Trần nhận ra đây mới là vô thượng bí thuật phù hợp nhất với hắn, hiệu quả hơn bất kỳ bí thuật nào khác.

Thật là diệu không thể tả.

Hắn liếc nhìn Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý vẫn đang tham ngộ, tạm thời không làm phiền, bèn quay sang Tần Hồng Ngọc.

Lúc này nàng đang nằm nghiêng, tấm lưng ngọc trắng nõn hướng về phía hắn.

Chu Trần tâm niệm khẽ động, dịch người tới ôm nàng vào lòng. "Ưm!" Tần Hồng Ngọc bản năng rên khẽ một tiếng, lập tức bị hắn làm cho tỉnh giấc. "Trần ca nhi, sáng sớm mà chàng đã..." Cảm nhận được sự biến hóa, nàng không nhịn được mà hờn dỗi. "Chẳng phải là bù lại cho tối qua sao?" Chu Trần mỉm cười, đôi tay chu du trên những đỉnh núi, hơi thở nóng rực phả vào tai nàng. "Ta dạy nàng thêm một môn bí thuật, đảm bảo tu vi của nàng sẽ tăng tiến thần tốc!" "Bí thuật gì vậy?" Mắt Tần Hồng Ngọc sáng lên, đầy vẻ kỳ đãi. "Chính là như thế này..." Chu Trần rỉ tai nàng nói khẽ. "Hừ, bí thuật gì chứ, chàng chỉ biết bày trò để bắt nạt thiếp thôi..." Nàng khẽ hừ một tiếng, chưa thấy được cái lợi của Phong Nguyệt Bí Lục mà chỉ thấy những cách luyện tập xấu hổ. "Không tin thì thôi, sau này nàng sẽ biết là thật hay giả!" Chu Trần không giải thích nhiều, trực tiếp thực hành dạy bảo.

Có hắn tận tình truyền dạy, Tần Hồng Ngọc học rất nhanh.

Khi bắt đầu nhập môn, nàng nhận ra sự kỳ diệu của môn bí thuật này nên càng thêm tích cực tâm đắc, hiệu quả càng tốt hơn.

Trời đã quá trưa, Chu Trần và Tần Hồng Ngọc mới lưu luyến kết thúc buổi học để đi ăn cơm. "Chấp pháp trưởng lão Luyện Thể cửu trọng của Diêm Bang đã tới, khó bảo đảm sẽ không có Thần Lực cảnh xuất hiện..." Một khi bị cường giả Thần Lực cảnh nhìn thấu tu vi, hắn rất dễ bị lộ.

Nghĩ đoạn, Chu Trần nhìn vào Liễm Tức Quyết: 【Liễm Tức Quyết tầng thứ bảy (0/640)】 "Gia điểm!" Hắn liên tục gia điểm ba lần, đưa Liễm Tức Quyết lên tầng chín đại viên mãn, tiêu tốn tổng cộng 4480 Phong Nguyệt điểm.

Trong phút chốc, Chu Trần như đã tu luyện môn này hàng chục năm, cả người bất động như một khối đá, mặc cho gió thổi mưa sa cũng không có chút khí tức nào.

Vô số áo nghĩa chảy qua đại não, khí tức thu liễm đến mức tối đa, trông như một người bình thường, dù là Thần Lực cảnh hay Trúc Cơ cũng không nhìn thấu được.

Tuy nhiên, thu liễm hoàn toàn cũng không tốt, hắn bèn điều chỉnh khí tức ở mức Luyện Thể tầng hai. "Hoàn mỹ!" Chu Trần hài lòng, nhìn lại hơn hai vạn Phong Nguyệt điểm còn lại, hắn tiêu tiếp một vạn sáu vào Nghệ Tiễn Thuật.

Thời gian qua hắn tung hoành ở Tuyết Nguyệt Phường, Phong Nguyệt điểm đã vượt ngưỡng hai vạn năm, có thể nói là giàu có nhất từ trước đến nay, nhưng sau hai lần gia điểm này chỉ còn lại hơn năm ngàn.

Khoảnh khắc tiếp theo, khi một vạn sáu điểm tiêu hao, gân cốt Chu Trần rung chuyển, cốt tủy được thối luyện thuế biến, hoàn thành luyện tủy, tấn thăng Luyện Thể tầng sáu Luyện Huyết cảnh.

Luyện Thể tầng sáu còn gọi là Hoán Huyết, máu do tủy sinh, luyện tủy chính là chuẩn bị cơ sở cho luyện huyết. "Trần ca nhi, chàng...

chàng lại đột phá nữa rồi?" Tần Hồng Ngọc trợn tròn mắt, khuôn miệng nhỏ nhắn đỏ hồng há hốc, cả người ngây dại.

Sau khi luyện võ, nàng mới hiểu sự khó khăn của nó, vậy mà Chu Trần lại như ăn cơm uống nước vậy.

Hơn nữa, là người đầu ấp tay gối, nàng biết rõ hắn chẳng hề luyện võ ở nhà, mỗi ngày về là chỉ biết ra sức giày vò nàng. "Đột phá nhỏ thôi mà!" Chu Trần cười cười, nhìn vào bảng cá nhân: 【Phong Nguyệt Bảo Giám】 【Chủ nhân: Chu Trần】 【Công pháp: Nghệ Tiễn Thuật tầng sáu (28/32000), Trường Xuân Công tầng bốn (60/8000), Tam Hợp Đao tầng ba (90/400)...】 【Cảnh giới: Luyện Thể tầng sáu (Luyện Huyết) / Luyện Khí tầng bốn】 【Thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ】 【Pháp thuật: Liễm Tức Quyết tầng thứ chín (Đại viên mãn), Ngự Quỷ Quyết tầng một (10/1000)】 【Kỹ năng: Tam Hợp Đao (Đại thành 69/160), Nghệ Tiễn Xạ Trường Không (Tiễn ý 65/1000)...】 【Dược phương: Dương Đỉnh Thiên】 【Phong Nguyệt điểm: 5125】 "Với thực lực hiện tại, ít nhất ta cũng ngang ngửa Luyện Thể tầng bảy, nếu dung hợp tu vi của Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý, dù gặp cường giả Luyện Thể tầng tám Kim Thân cảnh cũng chưa chắc không thể liều một phen..." Cảm nhận sức mạnh bùng nổ trong người, Chu Trần tâm tình sướng khoái, nhất là việc kích hoạt Phong Nguyệt Đồ Lục khiến nội hàm của hắn tăng vọt, quả là song hỉ lâm môn.

Nắm tay Tần Hồng Ngọc, hắn bước đi nhẹ nhàng ra ngoài dùng bữa.

Tại lầu hai khách sạn Phúc Lai, Chu Trần gọi một bàn đầy thức ăn. "Trần ca nhi, nhiều thế này sao ăn hết được?" Tần Hồng Ngọc vốn nghèo khó đã quen nên không thích lãng phí. "Yên tâm, có ta đây!" Chu Trần bắt đầu ăn, sức ăn của hắn vô cùng kinh người, một mình cũng có thể giải quyết hết cả bàn này.

Sáng chưa ăn gì, lại giày vò cả buổi sáng, giờ hắn ăn bù cả hai bữa.

Tần Hồng Ngọc cũng đói đến lả người, nàng tiêu hao rất nhiều tinh lực, giờ như cá gặp nước, cả hai cùng ăn ngốn ngấu. "Nghe nói gì chưa?

Nữ thích khách ám sát Thạch Bảo Ngọc bị bắt rồi, chắc Diêm Bang sắp tìm ra kẻ đứng sau bắn chết Bạch cung phụng thôi!" "Đúng thế, nghe nói Diêm Bang lần này làm thật, ngay cả trưởng lão Luyện Thể tầng bảy cũng xuất động, chỉ cần cạy miệng ả ta ra là bắt được chân hung dễ như trở bàn tay!" "Các ngươi không biết đâu, ta nghe người quen nói nữ thích khách đó miệng cứng lắm, bao nhiêu hình phạt của Diêm Bang đều dùng hết rồi mà vẫn không hé răng nửa lời!" "Sao có thể?

Một nữ nhân mà chịu nổi khốc hình của Diêm Bang?

Chắc miệng bị cạy nát rồi cũng nên!" "Sao lại không?

Cân quắc bất nhượng tu mi đấy!

Chắc chắn nữ nhân này có quan hệ mờ ám với kẻ đứng sau, nếu không sao lại liều chết như vậy!" "Đâu chỉ là mờ ám, đây gọi là tình thâm tựa hải, nghĩa nặng hơn trời!" Những tiếng nghị luận từ dưới lầu truyền lên, Tần Hồng Ngọc không kìm được thán phục: "Đúng là nữ trung hào kiệt!" Nàng không dám tưởng tượng những khốc hình đó khi thi triển lên người sẽ đáng sợ thế nào, nhất là với nữ nhân, đó không chỉ là giày vò thể xác mà còn là tàn phá tinh thần. "Đúng là nữ trung hào kiệt." Chu Trần hùa theo một câu, trong lòng cười lạnh.

Liễu Như Ý rõ ràng đã tự bạo, xương cốt không còn, vậy mà lại có tin nàng trọng tình trọng nghĩa, thà chết không khai.

Đây rõ ràng là một cái bẫy để dụ hắn đi cứu người, tự chui đầu

vào lưới.

Đáng tiếc, Bạch Quy Nông không biết rằng Chu Trần đã thấu hiểu mọi chuyện.

Chiêu dẫn xà xuất động này tuy không tệ, nhưng đối với hắn chỉ là trò cười.

Chu Trần vẫn thản nhiên thưởng thức mỹ vị, ngồi xem người của Diêm Bang diễn kịch.

Phân đà Diêm Bang tại Thanh Hà. "Bạch trưởng lão, ngài cố ý để lộ tin tức ta đến đây, liệu tên tặc tử kia có không dám tới không?" Vương Khang An có chút lo lắng.

Vị trưởng lão Luyện Thể tầng bảy mà dân chúng bàn tán chính là hắn. "Không đâu!" Bạch Quy Nông khẳng định đầy tự tin: "Kẻ có thể một tiễn bắn chết Bạch Như Vân chắc chắn có thực lực Luyện Thể tầng bảy, hắn tuyệt đối sẽ không sợ ngươi!

Để lộ tin tức về ngươi chính là để hắn yên tâm, khiến hắn tưởng rằng Diêm Bang chỉ phái mỗi ngươi tới thôi!

Hơn nữa nữ nhân kia quả quyết tự bạo như vậy, phần lớn là để bảo vệ hắn, mà hắn lại dám vì cứu nữ nhân đó mà giết cung phụng của ta, đủ thấy quan hệ giữa hai người không tầm thường!

Hắn nhất định sẽ tới!

Chậm nhất là tối nay!" "Bạch trưởng lão anh minh!" Vương Khang An hoàn toàn yên tâm, nở nụ cười đắc ý như thể con mồi đã vào rổ. "Chỉ cần hắn dám tới, ta sẽ cho hắn có đi mà không có về!" Bạch Quy Nông ánh mắt lạnh lẽo, tin tức lão tới đây được bảo mật tuyệt đối, hung thủ không biết sự hiện diện của lão, nhất định sẽ sa lưới.

Đêm nay lão sẽ đích thân canh gác, bắt hung thủ quy án!

Đêm tối như nước, minh nguyệt treo cao.

Thanh Hà thành vốn ồn ào đã trở nên yên tĩnh, chỉ có Tuyết Nguyệt Phường là vẫn đèn hoa rực rỡ, náo nhiệt hơn cả ban ngày.

Những gia đình bình thường đã tắt đèn đi ngủ, ai có vợ có thiếp thì đang hăng say "gieo mầm", tiến hành hoạt động giải trí ít ỏi của một ngày.

Chu Trần tuy đã thoát ly phạm trù người thường nhưng sinh hoạt cũng chẳng khác là bao, điểm khác biệt duy nhất là hắn còn tu luyện Phong Nguyệt Bí Lục. "A, Trần ca nhi, thiếp cảm nhận được rồi!

Thiếp thành công rồi!" Tần Hồng Ngọc kinh hô, vui mừng khôn xiết, thân thể khẽ run rẩy. "Nàng cảm nhận được gì?

Thành công cái gì?" Chu Trần thản nhiên hỏi. "Tất nhiên là khí huyết rồi." Nàng kích động, giọng nói gấp gáp: "Thiếp cảm nhận được một luồng khí ấm áp đang chậm rãi lưu động trong người, hóa ra đó chính là khí huyết." "Chúc mừng nàng đã bước bước đầu tiên trên con đường võ đạo, luyện thành khí huyết!" Chu Trần mỉm cười.

Thực tế, khí huyết luyện thành giúp sức mạnh tăng vọt, sức bền vượt xa người thường, lực tay có thể đạt năm sáu trăm cân.

Tần Hồng Ngọc có thể luyện thành nhanh như vậy, công lao của Chu Trần là không nhỏ, không biết đã tiêu tốn bao nhiêu "tinh lực".

Quan trọng nhất vẫn là Phong Nguyệt Bí Lục.

Trưa nay ăn cơm xong, hắn không đi Tuyết Nguyệt Phường nữa mà về nhà cùng nàng nghiên cứu bí lục cả buổi chiều, giúp nàng tiến bộ thần tốc.

Giờ đây nàng đã có thể coi là Luyện Thể tầng một trung hậu kỳ.

Thông thường, Luyện Thể tầng một chỉ được coi là võ đồ, chưa

phải võ giả thực thụ.

Chỉ khi hoàn thành luyện bì, bước vào Luyện Thể tầng hai, da dẻ như da trâu, đao kiếm khó thương, lực tay nghìn cân mới được coi là võ giả chân chính, hoàn toàn khác biệt với người thường. "Trần ca nhi, cảm ơn chàng!" Tần Hồng Ngọc ôm chặt lấy hắn, trao một nụ hôn nồng cháy. "Với ta mà còn khách sáo gì, chúng ta tiếp tục nào!" "A, còn nữa sao?" "Chẳng lẽ nàng không muốn mạnh hơn, sớm ngày trở thành võ giả thực thụ?" "Thiếp... muốn!" "Muốn cái gì?" "Ghét quá, chỉ biết bắt nạt người ta!" ... "Sao vẫn chưa tới?" Tại phân đà Diêm Bang, Vương Khang An nhìn đồng hồ cát, đi đi lại lại đầy sốt ruột, cảm thấy thời gian trôi qua chậm chạp như hàng năm trời. "Trấn định!" Bạch Quy Nông bưng chén trà, nhấp một ngụm đầy phong thái: "Còn sớm, nhiều kẻ thích hành động vào canh tư, ngươi gấp cái gì!" "Trưởng lão dạy chí phải, là ta hấp tấp quá!" Vương Khang An nén nỗi lo, kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian trôi qua, canh hai, canh ba... tiếng phu canh vang lên từ xa, ngay cả Bạch Quy Nông cũng bắt đầu thấy bồn chồn.

Để giữ thể diện Chấp pháp trưởng lão, lão vẫn tỏ ra thản nhiên như mọi việc đều trong tầm kiểm soát, nhưng trong lòng cũng bắt đầu lo lắng.

Đối phương không lẽ thật sự không tới?

Vậy chẳng phải lão đã chờ đợi trong hư vô sao?

Canh tư đã qua, Vương Khang An không nhịn được nhìn về phía Bạch Quy Nông.

Lão nhấp trà, thản nhiên nói: "Đừng vội, vẫn còn thời gian, canh năm thường là lúc con người buồn ngủ nhất, cũng là thời điểm hành động tốt nhất của hung thủ!

Hắn có lẽ muốn chúng ta không kiên trì nổi nữa thôi!" Lời này là nói với Vương Khang An, nhưng cũng là để lão tự an ủi chính mình. "Trưởng lão cao kiến!" Hai người tiếp tục nghiêm trận dĩ đãi.

Chỉ là càng về sau, lòng họ càng chùng xuống.

Mà kẻ họ đang chờ đợi lúc này đang nằm trong chăn ấm nệm êm, tiêu dao tự tại. "Trần ca nhi, thiếp không chịu nổi nữa rồi!" Tần Hồng Ngọc mệt mỏi thì thầm.

Chu Trần nhìn thân hình thon dài thướt tha của nàng, mỉm cười hôn lên má nàng: "Được rồi, ngủ đi!" Hắn ôm nàng vào lòng nghỉ ngơi, nàng quá mệt nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Chu Trần thì chưa ngủ, linh hồn hắn tiến vào không gian hệ thống, thấy Liễu Như Ý đã tỉnh lại.

Thân hình cao ráo, khí chất lãnh diễm, đôi mắt sáng ngời, cộng thêm khí tức thần thánh cao khiết sau khi phong thần khiến nàng trông như một vị nữ thần trên chín tầng mây.

Hương thơm nhàn nhạt tỏa ra từ nàng có sức quyến rũ kinh người.

Chu Trần tâm đầu nóng rực, lại muốn "bạch phiêu" nàng một phen. "Cảm giác thế nào?" Hắn nắm tay nàng kéo vào lòng, dù sao cũng đã quá quen thuộc, hắn chẳng cần khách sáo. "Lĩnh ngộ được một môn công pháp, ta đặt tên là Thanh Mộc Đế Hoàng Công, tuy chưa hoàn thiện nhưng rất tuyệt!" Liễu Như Ý nhướn mày đầy kinh ngạc, Phong Nguyệt Đồ Lục quả thực quá thần kỳ.

Thanh Mộc Đế Hoàng Công tuy mới chỉ tham ngộ được phần Luyện Khí cảnh nhưng sự mạnh mẽ của nó vượt xa mọi công pháp nàng từng biết.

Chương 29

Tu luyện nó sẽ mang lại sức sống siêu cường, khả năng hồi phục đáng kinh ngạc, thậm chí có thể tước đoạt sức sống của sinh linh khác! "Ta cũng lĩnh ngộ được một môn tuyệt thế thần công, đúng lúc truyền thụ cho nàng!" Chu Trần cười cười, không quá để tâm đến công pháp của nàng vì hắn không tu luyện được.

Những công pháp các nàng lĩnh ngộ từ đồ lục là hoàn toàn phù hợp với bản thân họ, hắn có dùng điểm để tu luyện cũng sẽ bị giảm hiệu quả.

Huống hồ Thanh Mộc Đế Hoàng Công là công pháp hỗ trợ, có nàng làm "bình máu" rồi, hắn việc gì phải tự làm làm gì?

Sau này dư dả điểm tính sau. "Thần công gì?" Liễu Như Ý tò mò, Chu Trần đầy bí ẩn như vậy, nàng muốn biết hắn lĩnh ngộ được gì.

Nàng không làm bộ làm tịch, sau khi được phong thần, nàng đã hoàn toàn gắn kết với hắn.

Chu Trần kéo nàng ngã vào lòng mình, rỉ tai cười nói: "Môn tuyệt thế thần công này ta đặt tên là Phong Nguyệt Bí Lục..." Trong lúc nói, bàn tay hắn đã bắt đầu không đứng đắn. "Ngươi đúng là đồ lừa đảo..." Liễu Như Ý không nói nên lời.

Quả nhiên miệng lưỡi nam nhân không tin được.

Nàng thật không nên mong đợi gì cả.

Thần công cái gì chứ?

Ơ, hình như đúng là thần công thật.

Tốc độ tu luyện nhanh hơn rồi.

Chỉ là cái thần công này... không đứng đắn chút nào! 【Phong Nguyệt điểm +66】 "Oanh!" Không biết qua bao lâu, một luồng khí tức cường đại từ trong người Liễu Như Ý bùng nổ.

Phá vỡ gông xiềng, tu vi nàng đột phá lên Luyện Khí tầng năm.

Nhờ có Thanh Mộc Đế Hoàng Công và việc cùng Chu Trần khổ luyện Phong Nguyệt Bí Lục, dưới tác động của nhiều tầng buff, nàng đã được hắn đưa thẳng lên tầng năm. "Thật mạnh!" Mắt nàng tỏa sáng, cảm nhận sức mạnh cuồn cuộn, chiến ý bừng bừng.

Nàng thích cảm giác này!

Tiếp tục nào!

Đêm qua ngày tới, một đêm lặng lẽ trôi qua.

Nhà Chu Trần xuân sắc đầy phòng, còn phân đà Diêm Bang lại tĩnh lặng đến mức áp lực.

Vương Khang An rón rén nhìn sắc mặt xám xịt của Bạch Quy Nông, lòng đầy thỏ thẻ.

Lần này Bạch trưởng lão mất mặt lớn rồi. "Vương Khang An." "Có thuộc hạ!" "Ngươi đem người lục soát toàn thành tìm hung thủ.

Không được tiết lộ việc ta tới đây, tối nay tiếp tục ôm cây đợi thỏ!" "Vâng!" Vương Khang An hiểu ý, đây là đả thảo kinh xà.

Tối nay có lẽ là cơ hội cuối cùng, nếu con rắn kia vẫn không chịu ra thì việc tìm kiếm sẽ cực kỳ khó khăn.

Hắn lập tức dẫn người đi khắp thành, tay cầm bức họa "Hàn Phi Vũ".

Khi trước Chu Trần hóa thân mua cung đã gây chú ý, Diêm Bang cũng biết kẻ đó dịch dung nên bức họa chỉ mang tính hình thức.

Mục đích chính là báo cho hung thủ biết nữ thích khách vẫn chưa

khai ra hắn, thôi thúc hắn đi cướp ngục.

Đáng tiếc, kẻ chủ mưu là Chu Trần đã nắm rõ mọi chuyện, Bạch Quy Nông có nỗ lực thế nào cũng vô ích.

Sau bữa sáng, Chu Trần thong thả đi làm ở nha môn rồi ghé Tuyết Nguyệt Phường.

Hắn phải duy trì thói quen cũ để tránh bị nghi ngờ.

Vì tuổi còn trẻ và tu vi thấp, người của Diêm Bang đã sớm loại hắn khỏi danh sách tình nghi. "Ô kìa Chu gia, ngài đã tới!" Hồng tả nhiệt tình đón tiếp: "Hôm qua sao ngài không tới?" "Tất nhiên là ở nhà bồi phu nhân rồi!" Hắn cười, đưa cho mụ một thỏi bạc.

Hồng tả cười tít mắt gọi các cô nương ra tiếp khách.

Chu Trần vừa định giở trò trêu ghẹo Hồng tả thì đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt nhìn về phía mình.

Trong phút chốc, hắn cảm thấy như rơi vào hầm băng, cơ thể cứng đờ, một nỗi sợ hãi tột cùng trỗi dậy như thể bị hung thú hồng hoang nhắm vào.

Luồng khí lạnh xông thẳng lên đỉnh đầu.

Cường giả!

Một cường giả khủng bố chưa từng thấy. "Tiểu huynh đệ, qua đây uống một ly thì sao?" Giọng nói ôn hòa vang lên, Chu Trần ngẩng đầu thấy một đại thúc áo trắng đầy mị lực đang ngồi ở lầu hai, nâng ly rượu mỉm cười với hắn.

Đại thúc này trông tầm ba mươi tuổi, ánh mắt ôn nhuận nhưng ẩn chứa phong mang đáng sợ khiến Chu Trần cảm thấy như bị gai đâm sau lưng.

Thân hình và cánh tay người này thon dài lực lưỡng, Chu Trần

cảm thấy một sự quen thuộc kỳ lạ. "Nghệ Tiễn Thuật?

Tiễn Linh Thể!?" Tâm hắn chấn động, lập tức có suy đoán.

Thời gian qua hắn đã tìm hiểu nhiều về Thần Tiễn Phong của Thanh Vân Môn, tuy không biết mặt Phong chủ Lý Trường Phong nhưng cảm giác mách bảo đây chính là vị đỉnh tiêm cường giả đó! "Cố sở nguyện dã, bất cảm thỉnh nhĩ!" (Vốn là mong muốn, sao dám từ chối).

Chu Trần mỉm cười, bước lên lầu.

Trong lòng hắn tự nhủ: "Họa hay phúc đều phải đối mặt thôi.

Biết đâu đây lại là cái đùi vàng của mình!

Ta phiêu bạt nửa đời, chưa gặp minh sư, nếu ngài không chê, ta nguyện bái làm nghĩa phụ...

à không, là sư phụ!" Tuyết Nguyệt Phường, tầng hai.

Chu Trần dáng vẻ phóng lãng, ôm lấy vòng eo phong mãn của Hồng tỷ đi tới đối diện đại thúc áo trắng, hiên ngang ngồi xuống, phảng phất như không hề hay biết người này là một vị cường giả khủng bố mà hắn chưa từng gặp qua. "Huynh đài trông không giống người bản địa, là đi ngang qua hay đến đây làm ăn?" Chu Trần đánh giá đại thúc áo trắng, hai bên có hai mỹ nữ hầu hạ, một đôi tay trắng trẻo thon dài lại rất không thành thật, chút nào không có phong phạm cường giả. "Sao huynh lại thấy thế?" Đại thúc áo trắng mỉm cười, ý bảo mỹ nữ đang ngồi trên đùi mình rót rượu cho Chu Trần.

Thu Hương tố thủ nhấc hồ rượu, rót đầy chén cho hắn. "Huynh đài khí chất bất phàm, nhìn một cái là biết không phải hạng người tầm thường.

Ta tuy mới đến Thanh Hà thành không lâu, nhưng hạng nhân vật như huynh đài chắc chắn phải có chút hiểu biết!" Lão tử quần cũng

cởi rồi, ngươi lại nói với ta chuyện này? "Sao nào?

Lý huynh không tin?" "Chu gia chính là thần xạ thủ đệ nhất huyện nha chúng ta, Huyện úy đại nhân cũng khen không ngớt lời!" Lý Trường Phong đánh giá thân hình Chu Trần, đầy ý vị thâm trường nói.

Chu Trần ngẩng đầu, nhìn về phía xa xăm theo góc bốn mươi lăm độ.

Hắn không đi dò xét thân phận đối phương, đối phương không nói, hắn liền không hỏi, cũng không bàn chuyện gia quốc đại nghĩa, chỉ nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt, kỳ văn dị sự.

Chu Trần một chút cũng không đau lòng tiền bạc, tối đa cũng chỉ vài chục lượng bạc.

Diệu Đồng và Diệu Ngọc hai chân khép chặt, mặt đỏ bừng, nghĩ đến sự khủng bố khi bị "Lộc Sơn chi trảo" của Chu Trần chi phối, thật sự là vừa yêu vừa sợ.

Hắn cúi người sát lại gần Lý Trường Phong, vẻ mặt đầy thần bí: "Bởi vì ta thủ tốc siêu nhanh!" Hai người chén thù chén tạc, trong lòng là tiếng oanh yến thỏ thẻ.

Ánh mắt Lý Trường Phong khẽ động, không xác định được Chu Trần có phải nhận ra hắn nên mới cố ý nịnh nọt hay không, nhưng thâm tâm vẫn thấy rất hưởng thụ. "Chu huynh thật hào sảng, để huynh phá phí rồi!" Không đúng.

Lý Trường Phong kiến thức rộng rãi, khiến Chu Trần mở mang tầm mắt, hiểu thêm không ít chuyện bên ngoài. "Ta thấy Chu huynh không chỉ là đệ nhất thần xạ thủ huyện nha, mà nên là đệ nhất thần xạ thủ của huyện Thanh Hà mới phải!" Chu Trần nâng chén rượu, cụng chén với Lý Trường Phong rồi uống cạn. 【 Nghệ Tiễn Thuật, cộng điểm! 】 "Bởi vì mời ngươi ăn chùa một lần!" Bất luận người trước

mắt có phải Lý Trường Phong hay không, tuyệt đối là một cái đùi lớn, cứ tạo quan hệ tốt rồi tính sau.

Tuy nhiên cũng không hoàn toàn là khoác lác, hắn có thần thông Lôi Quang Như Ý Thủ, đối với việc bắn tên quả thực có sự gia trì cực lớn, tốc độ tay siêu nhanh.

Đã không xác định được, để bảo hiểm, Chu Trần cười ha hả, nắn bóp trên người Diệu Đồng một cái rồi đạo: "Lý huynh nói đùa rồi, Thanh Hà huyện tàng long ngọa hổ, ta sao dám nhận danh hiệu đệ nhất thần xạ thủ." Ba!

Âm thanh tựa như bình cảnh bị đâm thủng vang lên trong cơ thể, khí huyết cường đại đến cực điểm của Chu Trần ngưng luyện, từng luồng nội khí sinh ra.

Nhìn thần sắc của Lý Trường Phong, Chu Trần chỉ vào Diệu Đồng, Diệu Ngọc rồi trực tiếp đạo: "Đúng vậy!" "Lý huynh nói lời gì thế, kim ngân là vật ngoài thân, dùng tới mới có giá trị, giữ lại làm gì?" Hai người trò chuyện vui vẻ, hận gặp nhau quá muộn.

Chu Trần phát hiện điểm Phong Nguyệt tăng mạnh, đêm nay có sự gia trì của Tần Hồng Ngọc, Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý, điểm Phong Nguyệt của hắn tăng vọt sáu ngàn, còn lợi hại hơn cả việc Chu Trần đến Tuyết Nguyệt Phường đánh mười cái.

Vẫn là bị Chu Trần đắc thủ.

Chui vào chăn của Tần Hồng Ngọc, một luồng ý thức khống chế thân thể cùng nàng nghiên cứu Phong Nguyệt Bí Lục, linh hồn thì tiến vào Phong Nguyệt Bảo Giám cùng Liễu Như Ý nghiên cứu.

Chu Trần giơ tay phải của mình lên, năm ngón tay nắm chặt: Lý Trường Hận nhìn bóng lưng Chu Trần, thế nào cũng thấy không giống hạng người lợi hại. "Tốc độ bắn tên của ta siêu nhanh!" "Lý huynh,

thật không giấu gì huynh, ta từ nhỏ luyện tên, khoảnh khắc nắm lấy mũi tên, ta đã biết mình sẽ trở thành nam nhân là Tiễn Thần!" Cùng đẳng cấp cảnh giới, người khác có lẽ chỉ bắn ra một mũi tên, còn hắn ít nhất cũng bắn ra được bốn năm mũi.

Nhưng nàng là ai?

Liễu Như Ý muốn chạy, lại bị Cơ Phượng Hà túm lấy.

Lý Trường Phong nhìn Chu Trần đầy thâm ý, thầm đoán trong lòng, lẽ nào tiểu tử này nhận ra mình rồi?

Nhưng nhìn qua lại không giống lắm.

Với tư cách là đệ tử thân truyền của hắn, tự nhiên phải thận trọng.

Ước chừng là không còn hy vọng rồi.

Hắn cười cười nói: "Thú vị!" "Thiên phú gì?" Chu Trần bưng chén rượu lên, không uống mà vân vê trong tay, tiếp tục nói: "Hơn nữa huynh đài nhìn qua là khách quen của thanh lâu, mà ta dạo này trừ hôm qua ra, ngày nào cũng ở đây nhưng chưa từng thấy qua huynh!" Nàng nhìn hai người đang nghiên cứu bí lục, mỉm cười quyến rũ rồi gia nhập.

Lý Trường Phong: "..." "Cho nên huynh đài tám chín phần không phải người địa phương Thanh Hà!" Đang nói chuyện, Chu Trần lấy ra một thỏi bạc nhét vào lòng Hồng tỷ: "Nhớ kỹ, ta mời khách, không đủ thì tìm ta!" Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Lý Trường Phong cười đạo.

Còn Diệu Đồng và những người khác chỉ coi như Chu Trần đang khoác lác.

Nụ cười trên mặt Hồng tỷ càng đậm, vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn, vội vàng ứng lời.

Lý Trường Phong tuy không nói hết lời, nhưng hôm nay tiếp xúc với Chu Trần lâu như vậy, hắn có thể khẳng định Chu Trần đã tu luyện Nghệ Tiễn Thuật, hơn nữa tạo hóa không thấp. "Vậy khi nào ngài thu nhận hắn?" Chu Trần mang theo sự kích động và mong chờ. "Chu gia yên tâm, ta nhất định sẽ chiêu đãi Lý gia thật tốt!" Chu Trần đi trên đường, thầm nghĩ trong lòng. "Lý gia thật tinh tường!" Diệu Đồng, Diệu Ngọc, Thu Hương đều lộ vẻ hiếu kỳ, đầy mong đợi. "Hắn thật sự là tiễn thủ đã bắn chết Bạch Như Vân sao?" "Hóa ra là Lý huynh." Chu Trần thắt lại đai lưng rời khỏi Tuyết Nguyệt Phường, mặt mày hồng hào, xuân phong đắc ý.

Chu Trần không hề gò bó, vẫn như thường lệ, đánh mười cái.

Chu Trần ngoài việc đến nha môn làm việc vặt, cơ bản đều ở nhà cùng Tần Hồng Ngọc nghiên cứu Phong Nguyệt Bí Lục, điểm Phong Nguyệt tăng vọt, đột phá đại quan ba vạn sáu.

Chu Trần trong lòng rùng mình, không biết Lý Trường Phong đang thử thách hắn hay có ý gì khác.

Tiêu hao ba vạn hai ngàn điểm Phong Nguyệt, Chu Trần phảng phất như đã tu luyện mười năm ròng rã, huyết dịch toàn thân triệt để thay đổi một lần, khí huyết cường đại đến cực hạn. "Quả nhiên, vẫn là phải dựa vào chất lượng!" Nữ tử dáng người cao ráo, eo thon, ngực đầy, mông cong, trên lưng đeo một cây đại cung đen kịt, cả người tựa như u linh, mang theo vẻ cao lãnh không cho người lạ đến gần.

Nghe nói có thể đánh mười cái!

Lý Trường Phong nhướn mày, mắng: "Vi sư giống hạng người đó sao?" "Ta quan sát thấy Chu huynh hai tay thon dài, eo bụng có lực, viên tí phong yêu, đúng là mầm non luyện tên tốt!" Chơi đùa phụ nữ thì đúng là lợi hại thật. "Không có ước mơ thì khác gì cá muối?" "Hình như có người nhìn trộm ta, chắc là Lý Lãng, hoặc nói là Lý Trường

Phong..." Giọng nói lạnh lùng vang lên, bên cạnh Lý Trường Phong không biết từ lúc nào xuất hiện một nữ tử áo đen. "Xem ra Lý huynh cũng là người trong đạo!" Đêm tối buông xuống, ánh trăng như nước.

Ba ngày liên tiếp. "Có lý!" Hắn chính là siêu cấp cao thủ tu luyện Nghệ Tiễn Thuật mấy chục năm, Chu Trần có thể lừa được người khác chứ không lừa được hắn. "Đáng để cạn một chén!" Ly Trường Hận khinh bỉ nhìn Lý Trường Phong một cái, ngài không phải giống, mà ngài chính là hạng người đó. "Tốc độ tay của gia đúng là không ai bằng!" Chu Trần cảm khái trong lòng, cộng thêm điểm Phong Nguyệt tích lũy trước đó, hiện giờ hắn lại đột phá đại quan một vạn bốn ngàn. "Quan sát thêm vài ngày nữa!" Nàng cũng giống như Liễu Như Ý, lĩnh ngộ được một môn thần công, Cửu Chuyển Niết Bàn Công.

Thân thể mềm mại phong mãn của Diệu Đồng nép vào lòng Chu Trần, cười nói: Chu Trần cười ha hả, hào sảng đạo: "Gặp nhau là duyên, Lý huynh đến Thanh Hà thành, ta đương nhiên phải tận tình chủ nhà, Lý huynh cứ việc chơi, đều tính cho ta!" "Nhưng ta tin chắc có ngày, ta sẽ trở thành đệ nhất thần xạ thủ huyện Thanh Hà, thậm chí là đệ nhất thần xạ thủ Đại Càn, giống như Tiễn Thần Lý Trường Phong vậy!" "Người phải có ước mơ!" Đại thúc áo trắng mỉm cười: "Ta họ Lý, đi ngang qua chốn này, muốn kiến thức phong thổ nhân tình Thanh Hà thành một phen, vừa hay nghe được chuyện phong lưu của tiểu huynh đệ, nên nhịn không được mời tiểu huynh đệ tới trò chuyện!" Lý Lãng là cái tên đối phương dùng khi uống rượu, Chu Trần đoán tám chín phần là giả.

Hung thủ vẫn không tới. "Gia, ngài tới rồi!" Tục ngữ nói nhân sinh có bốn cái thiết. "Ước mơ của Chu huynh thật xa vời, Đại Càn ngọa hổ tàng long, năng nhân dị sĩ vô số, ngay cả Lý Trường Phong cũng không dám nói mình là đệ nhất thần xạ thủ Đại Càn đâu!" Ly Trường Hận biết mình sắp có thêm một tiểu sư đệ rồi.

Lý Trường Phong nâng chén rượu, cười đạo: Lý Trường Phong không biết từ lúc nào đã xuất hiện trên một mái nhà, chắp tay đứng nhìn theo bóng dáng Chu Trần đang thong thả về nhà, khóe miệng khẽ nhếch.

Thực ra Chu Trần đúng là đang khoác lác.

Lý Trường Phong lắc đầu, đồng thời cũng đang điều tra thông tin chi tiết về Chu Trần.

Diệu Đồng, Diệu Ngọc sóng vai đi tới, Hồng tỷ nhân cơ hội trượt khỏi lòng Chu Trần, hai nàng một trái một phải ngồi vào lòng hắn, ôn nhu động lòng người.

Chu Trần tuy che giấu rất tốt.

Hắn lập tức nổi hứng thú, nghiêng tai lắng nghe. "Trước đó có một thần tiễn thủ, một mũi tên bắn chết Bạch cung phụng Luyện Khí tầng sáu của Diêm Bang, hiện giờ Diêm Bang vẫn đang tìm hắn đấy!" Hắc hắc! "Ngươi hỏi các nàng xem, ta có nói dối không!" "Ta năm tuổi luyện tên, bảy tuổi tinh thông tiễn thuật, mười tuổi tiễn thuật đại thành, mười lăm tuổi tiễn thuật viên mãn, không chỉ tên không bắn hư, bách bộ xuyên dương, mà còn có thiên phú vượt xa người thường!" Không hề để tâm, Chu Trần ngoại trừ nâng cao cảnh giác thì vẫn sinh hoạt như thường lệ.

Diệu Ngọc thấp giọng thẹn thùng nói. "Sao lại nói chuyện với sư phụ như thế!" Đáng tiếc kết quả vẫn không dẫn dụ được Chu Trần. "Các ngươi chơi đi, ta đi đây!" "Tám chín phần mười là vậy." "Chu huynh quả là một người thú vị!" Chu Trần xuân phong đắc ý, tâm tình sảng khoái.

Lý Trường Phong mỉm cười, lại cùng Chu Trần khoác lác một hồi, rồi mỗi người ôm mỹ nữ trong lòng rời đi.

Cuối cùng.

Chu Trần càng thêm khẳng định suy đoán của mình, người này đa phần chính là Thần Tiễn Phong phong chủ Lý Trường Phong.

Lý Trường Phong trong lòng khẽ động, "Chẳng lẽ tiểu tử này nhận ra mình rồi?

Muốn bộc lộ thiên phú thực lực để ta thu hắn làm đồ đệ?" Những luồng nội khí này tràn vào trung đan điền, chiếm cứ nơi này làm nhà, cùng với pháp lực ở hạ đan điền không xâm phạm lẫn nhau, nhưng lại cùng nhau nuôi dưỡng toàn thân Chu Trần.

Tuy nhiên, tại phân đà Thanh Hà của Diêm Bang, Bạch Quy Nông và Vương Khang An cũng trắng đêm không ngủ, mắt đỏ ngầu vằn tia máu, vẻ mặt âm trầm.

Cơ Phượng Hà lúc này cũng đã tỉnh.

Lý Trường Phong ngơ ngác nhìn Chu Trần, dù là hắn cũng không nhìn ra lời Chu Trần nói có mấy phần thật, mấy phần giả.

Theo sự ra đời của nội khí, một cảm giác mạnh mẽ chưa từng có tràn ngập tâm trí.

Chương 30

"Luyện Thể thất trọng!" ..... "Luyện Thể thất trọng!" Chu Trần nắm chặt nắm đấm, giờ đây hắn cũng coi như bước vào Luyện Thể hậu kỳ rồi.

Luyện Thể thất trọng dùng nội khí tôi luyện ngũ tạng lục phủ, gọi tắt là Luyện Tạng.

Tạng phủ vô cùng yếu ớt, nhưng sau khi Luyện Tạng, không chỉ sức bền tăng vọt, nhục thân cũng sẽ trở nên cường hoành hơn, khả năng kháng đòn tăng mạnh.

Bính bính bính!

Không đợi Chu Trần cảm nhận sức mạnh của Luyện Thể thất trọng, liền nghe thấy tiếng gõ cửa viện. "Để ta!" Chu Trần lập tức ngăn Tần Hồng Ngọc lại, hắn đã cảm nhận được khí tức của người tới.

Lý Lãng hay nói cách khác là Lý Trường Phong!

Cửa viện mở ra, một bóng dáng áo trắng đầy mị lực đứng ở cửa, phía sau còn đi theo một lãnh ngự tỷ.

Một bộ đồ đen, lưng đeo đại cung, dáng người cao ráo, vòng một hùng vĩ, vòng eo lại thon gọn như nắm tay, tuy eo nhỏ nhưng tràn đầy sức mạnh.

Đặc biệt là đôi chân dài kia.

Chu Trần cảm giác nó có thể kẹp chết mình. "Hóa ra là Lý huynh." Chu Trần nở nụ cười nhiệt tình, đưa tay mời: "Hai vị mau mời vào." Lý Trường Phong và Ly Trường Hận vào nhà, quan sát ngôi nhà của Chu Trần. "Ngươi tu luyện Nghệ Tiễn Thuật?" Lý Trường Phong đột

nhiên lên tiếng, ánh mắt như điện, chất vấn. "Sao Lý huynh biết?" Chu Trần vẻ mặt kinh ngạc, trừng mắt nhìn Lý Trường Phong. "Lén học võ công bí truyền của Thanh Vân Môn, tội đáng chết!" Khí tức cường đại trên người Lý Trường Phong đột nhiên ép xuống, Tần Hồng Ngọc định ra xem tình hình lập tức khó lòng cử động, cũng không thể lên tiếng.

Chu Trần trong lòng rùng mình, nhưng chuyển niệm liền hiểu ra, Lý Trường Phong là đang hù dọa hắn.

Chu Trần nghĩa chính ngôn từ đạo: "Ta không lén học, là sư phụ truyền cho ta!" "Sư phụ ngươi là ai?" Lý Trường Phong chất vấn.

Theo thông tin hắn tra được, Tào lão đầu sư phụ của Chu Trần không hề biết Nghệ Tiễn Thuật, nhưng có khả năng đã có được tàn bản bí tịch.

Ngay khi Lý Trường Phong còn đang suy tư, Chu Trần chắp tay cúi lạy: "Sư phụ tại thượng, xin nhận của đệ tử một lạy!" Lý Trường Phong sửng sốt, khuôn mặt vốn đang nghiêm nghị liền lộ ra nụ cười. "Hảo tiểu tử, quả là thông tuệ hơn người!" Hắn thu lại khí tức, lắc đầu cười đạo: "Ngươi sớm đã đoán ra thân phận của ta?" "Làm sao có thể?

Đệ tử cũng vừa mới nghe sư phụ tự báo gia môn mới biết thân phận của sư phụ!" Chu Trần vẻ mặt ảo não, than đạo: "Đệ tử thật có mắt không tròng, nếu sớm biết thân phận sư phụ, đệ tử hôm đó ở Tuyết Nguyệt Phường đã ôm đùi sư phụ quỳ cầu thu đồ rồi!" "Khéo mồm khéo miệng!" Ly Trường Hận bĩu môi, theo nàng thấy Chu Trần đầy miệng lời nói dối, chẳng có mấy câu là thật. "Vị này chắc hẳn là đại sư tỷ phong hoa tuyệt đại, danh chấn tứ phương rồi." Chu Trần nhìn về phía Ly Trường Hận, kích động đạo: "Hôm nay được thấy phương nhan đại sư tỷ, thật sự là kinh diễm tức thì, thật lâu khó lòng

bình tĩnh, vĩnh sinh khó quên!" "Hoa ngôn xảo ngữ!" Ba!

Lý Trường Phong đưa tay gõ đầu Chu Trần một cái, cười mắng: "Sư tỷ mà ngươi cũng trêu chọc, thỏ khôn không ăn cỏ gần hang!" "Sư phụ, oan uổng quá, ta nói đều là lời từ đáy lòng!" Chu Trần vẻ mặt ủy khuất, cái gì mà thỏ không ăn cỏ gần hang, chẳng lẽ không phải nước phù sa không chảy ruộng ngoài sao? "Bớt mồm mép đi!" Lý Trường Phong lườm Chu Trần một cái, thuận tay bóp vai hắn một cái.

Tê!

Chu Trần hít vào một hơi khí lạnh, cảm giác thân thể sắp rã rời đến nơi. "Tốt, tốt, không ngờ ngươi tự tu luyện mà không chỉ đạt tới Luyện Thể thất trọng, căn cơ còn đánh rất tốt!" Lý Trường Phong càng thêm hài lòng, thiên phú ngộ tính của Chu Trần còn vượt xa tưởng tượng của hắn, không thua kém gì Thiên Sinh Tiễn Linh Thể như Ly Trường Hận. "Ngươi còn tu luyện tiên pháp, vậy mà đã Luyện Khí tầng bốn, xem ra linh căn của ngươi không tệ!" Lý Trường Phong kiểm tra kỹ, không khỏi ngạc nhiên: "Lại là Ngũ Hành Linh Căn?" "Ngũ Hành Linh căn sao có thể tu luyện nhanh như vậy?

Còn là Tiên Võ song tu..." Lý Trường Phong rất nghi hoặc, nhìn về phía Chu Trần. "Sư phụ, trước kia ta đi săn tìm được một tòa động phủ, đạt được tiên pháp, nhưng tốc độ tu luyện không nhanh, sau đó ta ăn một quả màu đỏ, tu vi liền tăng vọt!" Chu Trần đã sớm chuẩn bị sẵn lời giải thích. "Hóa ra là thế." Lý Trường Phong không nghi ngờ, lời giải thích này rất hợp lý, thiên tài địa bảo có thể nâng cao tu vi không thiếu, Chu Trần xuất thân thợ săn, thường xuyên ở trong rừng núi, tình cờ gặp được cũng không phải không thể.

Hơn nữa thân thế Chu Trần trong sạch, thân phận Tào lão đầu hắn cũng đã tra rõ, nguồn gốc Nghệ Tiễn Thuật không có vấn đề gì. "Ngũ Hành Linh căn tu luyện rất chậm, lại vô cùng tiêu tốn tài nguyên,

thường thì tiên môn đều không thu đệ tử Ngũ Hành Linh căn." Lý Trường Phong nhìn Chu Trần, trịnh trọng nhắc nhở: "Võ đạo không kém gì tiên đạo, thiên phú võ đạo của ngươi phi phàm, chớ có bỏ gốc lấy ngọn, sau này hãy dồn tâm sức vào Nghệ Tiễn Thuật, chăm chỉ tu luyện, tiền đồ vô lượng." "Vâng, đệ tử ghi nhớ!" Chu Trần cung kính đáp.

Nhưng tiên chắc chắn vẫn phải tu.

Ta lén lút tu.

Chỉ cần tiến độ võ đạo nhanh, Lý Trường Phong sẽ không để ý.

Tuy nhiên chỉ cần Lý Trường Phong chạm vào hắn là có thể phát hiện tu vi và chuyện tu tiên, xem ra hắn phải tìm môn thuật che giấu lợi hại hơn mới được. "Tin tức về Thần Tiễn Phong của Thanh Vân Môn chắc ngươi cũng đã nghe qua ít nhiều, vi sư là Lý Trường Phong, phong chủ Thần Tiễn Phong, vị này là đại sư tỷ của ngươi Ly Trường Hận." Lý Trường Phong giới thiệu đơn giản: "Hiện giờ cộng thêm ngươi, Thần Tiễn Phong ta cũng chỉ có ba người." "Vậy nói cách khác ta là đại sư huynh rồi!" Chu Trần mỉm cười.

Ly Trường Hận lườm Chu Trần một cái, nhưng lời hắn nói dường như cũng không sai.

Nàng là đại sư tỷ.

Chu Trần là đại sư huynh. "Thanh Vân Môn mỗi đỉnh núi có bốn danh ngạch đệ tử chân truyền, tuy nhiên không hoàn toàn cố định, ngươi đã bái vào môn hạ của ta, lại đạt tới Luyện Thể thất trọng, có thể làm đệ tử chân truyền." Lý Trường Phong nhìn Chu Trần: "Ngươi chuẩn bị một chút, ba ngày sau theo ta trở về Thanh Vân Môn, tấn thăng đệ tử chân truyền!" "Vâng, sư phụ!" Chu Trần gật đầu, lập tức từ túi trữ vật lấy ra cây Truy Hồn Cung nhị giai của mình, nhìn Lý Trường Phong, vẻ mặt đáng thương nói: "Sư phụ, ngài xem đệ tử đã

Luyện Thể thất trọng rồi mà còn dùng cây cung nhị giai rách nát này, truyền ra ngoài cũng làm sư phụ mất mặt!" Một cây cung tốt có sự gia trì rất lớn đối với thực lực của hắn, Chu Trần muốn trước khi đi làm một vố với hai lão già Bạch Quy Nông và Vương Khang An.

Có thù không báo phi quân tử.

Liễu Như Ý giờ là nữ nhân của mình, bị người ta ức hiếp đến mức nhục thân cũng phải tự bạo, mối thù này nhất định phải báo.

Lý Trường Phong dường như nhìn ra suy nghĩ của Chu Trần.

Về những chuyện xảy ra ở Thanh Hà thành, hắn đã sớm nắm rõ.

Bạch Như Vân chắc chắn là do Chu Trần giết.

Đợi tin tức hắn thu Chu Trần làm đồ đệ truyền ra ngoài, người của Diêm Bang cũng sẽ biết là do Chu Trần làm.

Trước đó không nghi ngờ hắn chẳng qua là vì thực lực của hắn không đủ mà thôi. "Ngươi đúng là thật không khách khí!" Lý Trường Phong cười mắng một tiếng, tùy tay lấy ra một cây trường cung toàn thân đen nhánh: "Cây cung này tên Lạc Nhật, là thần binh tứ giai, từng được vi sư sử dụng!" "Hời cho ngươi rồi!" Chu Trần kích động đón lấy Lạc Nhật Cung, cảm giác khi chạm vào hoàn toàn khác biệt, giống như sự khác biệt giữa chạm vào giấy vệ sinh và chạm vào tiền mặt vậy.

Trước mặt cây Lạc Nhật Cung này, cây Truy Hồn của hắn chẳng khác gì rác rưởi.

Thần cung tứ giai, đó là thứ mà cường giả Thần Lực cảnh đều có thể dùng.

Hắn vốn tưởng có được một cây bảo cung tam giai đã tốt lắm rồi, không ngờ Lý Trường Phong lại hào phóng như vậy.

Trước đó ở Tuyết Nguyệt Phường quả là không mời uổng công! "Tạ ơn sư phụ!" Chu Trần vội vàng bái tạ, yêu thích không buông tay cây Lạc Nhật Cung.

Ngay sau đó, Chu Trần liền cảm nhận được một ánh mắt đố kỵ.

Ly Trường Hận nghĩ đến việc mình lúc đầu chỉ được một cây bảo cung tam giai, cây trường cung Lãnh Nguyệt tứ giai hiện tại trong tay nàng là nàng đã phải tốn bao công sức mới có được.

Thiên vị! "Được rồi, ba ngày sau ta sẽ đến tìm ngươi!" Lý Trường Phong nói xong, nhẹ nhàng rời đi. "Đại sư tỷ, vào ngồi chút đi!" Chu Trần nhìn về phía Ly Trường Hận, nhiệt tình mời. "Không làm phiền tiểu sư đệ nữa!" Ly Trường Hận quay người, thản nhiên nói: "Ngươi vẫn là nên bận rộn với nương tử của mình đi!" Chu Trần: "..." Nhìn theo bóng lưng thướt tha của Ly Trường Hận biến mất, Chu Trần lắc đầu thở dài: "Sư phụ quả nhiên không đứng đắn, đại sư tỷ đều bị ngài ấy dạy hư rồi!" Chiếc xe này lái còn nhanh hơn cả hắn! "Trần ca nhi, chàng thật sự quá lợi hại!" Tần Hồng Ngọc hoàn hồn, lao vào lòng Chu Trần, ôm chặt lấy cổ hắn.

Nàng không ngờ Chu Trần vậy mà đã là Luyện Thể thất trọng.

Còn bái nhập môn hạ của Lý Trường Phong, phong chủ Thần Tiễn Phong thuộc Thanh Vân Môn.

Thời gian qua, cùng với việc Chu Trần tìm hiểu về Thanh Vân Môn, nàng cũng nghe nói Thanh Vân Môn là tồn tại như thế nào.

Đó là vị bá chủ tối cao của hai phủ Vân Mộng và Thanh Vân, ở vùng đất hai phủ này, uy thế thậm chí còn lớn hơn cả triều đình!

Có thể nói là một bước lên mây rồi! "Ta còn có cái càng lợi hại hơn!" Ôm lấy thân hình phong mãn rực lửa của Tần Hồng Ngọc, Chu Trần lòng nóng bừng bừng, ôm lấy vòng mông đầy đặn của nàng

bước nhanh vào phòng.

Đặt Tần Hồng Ngọc xuống, Chu Trần ôm lấy vòng eo nuột nà của nàng quay người lại, để nàng tựa lưng vào lan can, hai tay vịn lấy. "Đừng, trời còn chưa tối...

ưm..." Chu Trần không nói gì.

Trời tối hắn còn có việc phải làm.

Đêm tối buông xuống.

Vạn vật im lìm.

Chu Trần nhìn Tần Hồng Ngọc đang bao dung lấy hắn mà chìm vào giấc ngủ say trong lòng, lặng lẽ rút thân rời đi.

Hắn thay đổi y phục, đeo mặt nạ, đổi sang thân phận Hàn Phi Vũ, sau đó lại ngụy trang ngoại hình cây Lạc Nhật Cung một phen rồi lặng lẽ rời khỏi nhà. "Phượng Hà, Như Ý, giúp ta thám thính xung quanh!" Chu Trần bật hai cái "radar" thông minh tự động rồi đi về phía phân đà Thanh Hà của Diêm Bang.

Thời gian qua, Vương Khang An vẫn luôn truy tìm hung thủ, Bạch Quy Nông chưa từng lộ mặt, Chu Trần không chắc lão có rời khỏi Thanh Hà thành hay không.

Nhưng không quan trọng.

Nếu lão ở đó, Chu Trần rất muốn thử xem Bạch Quy Nông Luyện Thể cửu trọng có đỡ nổi một mũi tên toàn lực của hắn hay không.

Nếu không có ở đó, vậy thì sau này sẽ tính sổ sau.

Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý hiện giờ tu luyện linh hồn, người trước thậm chí đã đạt tới Luyện Khí tầng bảy, thần thức vượt xa Bạch Quy Nông Luyện Thể cửu trọng.

Tuy rằng Luyện Thể cửu trọng là Luyện Thần, nhưng chỉ là luyện

thần sơ lược, sao so được với Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý trực tiếp tu thần.

Đây cũng là chỗ dựa để Chu Trần dám đến phân đà Diêm Bang ám sát.

Có được radar vượt xa người khác, hắn tiến có thể công, lùi có thể thủ, nắm chắc quyền chủ động tuyệt đối.

Dưới sự mê hoặc hồn lực của Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý, Chu Trần như đi vào chỗ không người, dễ dàng lẻn vào phân đà Thanh Hà của Diêm Bang!

Nhi lúc Chu Trần hành động, trên một mái nhà, hai bóng người thản nhiên đứng đó, xa xa nhìn theo Chu Trần.

Không cần nói cũng biết, chính là Lý Trường Phong và Ly Trường Hận. "Bạch Quy Nông vẫn còn ở đó, tiểu sư đệ tuy có Lạc Nhật Cung, e rằng cũng không giết được lão, thậm chí còn bị bắt quả tang!" Ly Trường Hận thản nhiên nói. "Tiểu tử này xảo quyệt như vậy, trước đó Bạch Quy Nông dùng đủ mọi kế sách mà hắn đều không mắc bẫy, chắc chắn là có bài tẩy!" Lý Trường Phong thản nhiên cười: "Hơn nữa dù có bị bắt cũng chẳng sao, coi như cho hắn một bài học." Còn về an toàn của Chu Trần?

Có hắn ở đây, căn bản không cần lo lắng.

Khóe miệng Ly Trường Hận khẽ nhếch, u u đạo: "Vậy ta phải xem xem hắn có bài tẩy gì mà có thể vượt hai cấp đối phó với Bạch Quy Nông Luyện Thể cửu trọng!" .....

Phân đà Diêm Bang Thanh Hà.

Ánh nến chập chờn, trong một gian phòng xa hoa rộng rãi, một nữ tử áo trắng nằm sấp trên bàn, hai tay nắm chặt cạnh bàn, cả chiếc bàn rung chuyển dữ dội theo thân thể nàng.

Nàng ngẩng cao cổ, mặt lộ vẻ đau đớn nhưng lại cắn chặt môi hồng, không để bản thân phát ra tiếng động.

Ánh nến mờ ảo phản chiếu đôi mắt ngấn lệ của nàng, càng hiện lên vài phần thê lương bi thảm.

Phía sau nàng, Bạch Quy Nông mặt mày hung tợn ở trần, ánh mắt dữ dằn bạo liệt, đã bao nhiêu ngày rồi, những cách lão nghĩ ra được đều đã dùng cả, nhưng hung thủ vẫn không thấy tăm hơi.

Lão đã hoàn toàn bỏ cuộc.

Chỉ là lần này trở về không công, về bang chắc chắn sẽ mất mặt vô cùng.

Lão đang hỏa khí rất lớn, căn bản không ngủ được. "Khốn khiếp!" "Ta làm chết ngươi!" Bạch Quy Nông gầm thét, không biết là đang chửi hung thủ giết Bạch Như Vân, hay là đang chửi Kiều Bắc Minh đã bắt lão đến đây tra án, hoặc có lẽ là cả hai. "Hừ!" Nữ tử rên rỉ một tiếng, môi cũng đã bị cắn rách, dòng máu tươi thắm nhuốm lên bờ môi vốn đã sưng đỏ của nàng càng thêm yêu diễm. "Chấp pháp trưởng lão Diêm Bang Bạch Quy Nông..." Dưới sự chỉ dẫn của Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý, Chu Trần đã lẻn vào phòng, vậy mà Bạch Quy Nông chỉ mải mê giày vò nữ tử để phát tiết phẫn nộ trong lòng nên chẳng hay biết gì. "Luyện Thể cửu trọng Luyện Thần, cảm tri của võ giả rất nhạy bén, đặc biệt là khi gặp nguy hiểm tính mạng, nếu ta rút cung bắn lão, e rằng vừa rút cung lão đã cảm nhận được..." Loại cảm ứng này càng cao cường theo tu vi, Chu Trần tuy có Cơ Phượng Hà che đậy khiến Bạch Quy Nông không thể phát hiện, nhưng đó là khi chưa ra tay.

Một khi hắn động thủ, Bạch Quy Nông chắc chắn sẽ phản ứng kịp.

Hơn nữa với tu vi Luyện Thể thất trọng của hắn, tám chín phần

không thể nhất tiễn miểu sát Bạch Quy Nông, nhưng nếu dung hợp với Cơ Phượng Hà, Liễu Như Ý để nâng cao tu vi, Bạch Quy Nông tất nhiên sẽ nhận ra. "Hoặc là có thể làm thế này..." Ban đầu Chu Trần định dẫn dụ Bạch Quy Nông và Vương Khang An ra ngoài thành, sau đó dung hợp sức mạnh của Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý để bạo lực tập sát hai người.

Dù sao trong thành Thanh Hà võ giả đông đảo, Chu Trần không muốn để mọi người đều thấy mình dùng Nghệ Tiễn Thuật giết người.

Ở ngoài thành dùng Nghệ Tiễn Thuật giết người rồi hủy thi diệt tích, dù người khác có đoán được cũng không có chứng cứ.

Hắn đã bái sư Thanh Vân Môn, Diêm Bang cũng chẳng thể làm gì hắn.

Chờ hắn đến Thanh Vân Môn "cẩu" một thời gian, đừng nói là Diêm Bang, ngay cả Thanh Vân Môn hắn cũng có thể lật đổ.

Nhưng thấy Bạch Quy Nông đang giày vò nữ nhân nên cảnh giác đại giảm, Chu Trần linh cơ nhất động, có ý tưởng mới. "Phượng Hà, hai nàng chú ý yểm hộ ta tiếp cận Bạch Quy Nông, chỉ cần đừng để lão phát hiện là được." Khí tức trên người Chu Trần đã sớm thu liễm đến cực điểm, linh hồn lực cường đại của Cơ Phượng Hà che chở cho hắn, khiến hắn chậm rãi áp sát.

Chu Trần không để lộ chút sát ý nào, thậm chí trong lòng hắn hoàn toàn gạt bỏ ý nghĩ giết Bạch Quy Nông, mà đặt ánh mắt lên người nữ tử kia.

Quả nhiên, Bạch Quy Nông không hề hay biết.

Đột nhiên, Chu Trần thấy Bạch Quy Nông toàn thân run lên, túm lấy đầu nữ tử ấn xuống bàn.

Mắt Chu Trần sáng lên, hắn đương nhiên hiểu chuyện gì đang xảy

ra. "Cơ hội tốt!" Hắn sải bước tới trước, trong nháy mắt nắm lấy cánh tay Bạch Quy Nông. "Ai!" Bạch Quy Nông toàn thân rùng mình, hồn siêu phách lạc, vừa định phản kháng liền cảm thấy như bị lôi đình đánh trúng, cả người tê dại.

Sức mạnh cường đại lão hằng tự hào vậy mà chẳng thể phát ra chút nào. "Lôi Quang Như Ý Thủ quả nhiên lợi hại!" Chu Trần trong lòng đại hỉ, động tác trên tay không chậm, hai tay nắm lấy cổ Bạch Quy Nông vặn mạnh một cái.

Ca sát!

Cổ bị vặn vẹo, đầu Bạch Quy Nông xoay ba trăm sáu mươi độ, bốn mắt nhìn thẳng vào Chu Trần. "Là ngươi!" Nhìn khuôn mặt giả vàng vọt đeo mặt nạ kia, Bạch Quy Nông còn chưa mất đi ý thức đã nhận ra ngay thân phận Hàn Phi Vũ của Chu Trần. "Là ta!" Trong lòng bàn tay Chu Trần ngọn lửa vàng óng chuyển động, Bạch Quy Nông chớp mắt bị thiêu thành tro bụi, tan theo gió.

Còn nữ nhân kia đã sớm bị Bạch Quy Nông làm cho ngất lịm từ trước. "Thần thông tại thủ, thiên hạ ta có." Nhìn Bạch Quy Nông tan thành mây khói, Chu Trần cảm khái trong lòng.

Hắn vốn dĩ đã chuẩn bị cho một trận khổ chiến, không ngờ lợi dụng linh hồn lực khủng bố của Cơ Phượng Hà và sự cường đại của thần thông Lôi Quang Như Ý Thủ lại có thể trực tiếp miểu sát Bạch Quy Nông. "Tiếp theo thì đơn giản rồi!" Dưới sự chỉ dẫn của Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý, Chu Trần dùng chiêu cũ, bóp chết Vương Khang An trong giấc mộng, sau đó giết sạch toàn bộ đệ tử khác của Diêm Bang.

Diệt cỏ phải diệt tận gốc.

Sau khi giết người, Chu Trần đều đốt xác không để lại dấu vết.

Nửa tiếng sau, toàn bộ phân đà Thanh Hà của Diêm Bang, ngoại trừ một số tỳ nữ nha hoàn và những nữ tử bị bắt tới mua vui, tất cả đều bị giết, không còn một mẩu xương.

Chu Trần thu hoạch được hai cái túi trữ vật của Bạch Quy Nông và Vương Khang An.

Kim ngân châu báu vô số, bí tịch võ công cũng không ít. "Giết người phóng hỏa đai lưng vàng, thật không sai chút nào." Chu Trần rời khỏi phân đà Diêm Bang, thu hoạch đầy mình trở về.

Hai thầy trò Lý Trường Phong và Ly Trường Hận vốn vẫn luôn quan sát từ xa, thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng để ra tay giúp đỡ, giờ đây chết lặng.

Chương 31

Họ đã nghĩ đến vô số khả năng, thậm chí Lý Trường Phong còn nghĩ Chu Trần sẽ dùng Lạc Nhật Cung của mình nhất tiễn miểu sát Bạch Quy Nông.

Nhưng hắn vạn vạn không ngờ tới, Chu Trần đến cung cũng không thèm dùng, cứ thế lặng lẽ diệt sạch Bạch Quy Nông, Vương Khang An và cả phân đà Thanh Hà của Diêm Bang.

Bởi vì Chu Trần biết Lý Trường Phong có thể đang âm thầm bảo vệ mình nên hắn không để Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý lộ diện.

Lý Trường Phong và Ly Trường Hận tự nhiên không biết sự tồn tại của hai nàng, chỉ coi như công phu ẩn nặc khí tức của Chu Trần đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh. "Đúng là một sát thủ bẩm sinh!" Lý Trường Phong cảm khái.

Hắn đương nhiên nhìn ra được Bạch Quy Nông vì mải vui vẻ mà sơ hở, cộng thêm việc bị Chu Trần dùng một loại thủ pháp lợi hại khống chế ngay tức khắc.

Dù vậy, Bạch Quy Nông vẫn là cường giả Luyện Thể cửu trọng Luyện Thần cảnh.

Chu Trần có thể ám toán thành công, đủ thấy sự lợi hại của hắn.

Quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả. "Tiểu sư đệ tuy xử lý hiện trường rất sạch sẽ, còn hủy thi diệt tích, nhưng chỉ cần tin tức sư phụ thu tiểu sư đệ nhập môn truyền ra, Diêm Bang chắc chắn sẽ nghi ngờ là tiểu sư đệ giết Bạch Như Vân, thậm chí nghi ngờ chúng ta giúp tiểu sư đệ giết Bạch Quy Nông và Vương Khang An để diệt khẩu!" Ly Trường Hận thản nhiên nói. "Nghi ngờ thì đã sao?" Lý Trường Phong vẻ mặt khinh miệt, cười nhạo đạo: "Lão tiểu tử Kiều

Bắc Minh đó còn dám tới tìm ta chắc?" "Lão ta biết điều thì thôi, nếu không biết điều, lão tử một chưởng vỗ chết lão!" Đừng nhìn Diêm Bang suốt ngày khoe khoang mình chỉ kém Thanh Vân Môn, nhưng khoảng cách với Thanh Vân Môn là vô cùng lớn, một mình Lý Trường Phong cũng đủ diệt sạch Diêm Bang. "Đi thôi!" Lý Trường Phong biến mất trong màn đêm.

Ly Trường Hận vẫn đứng trên mái nhà, gió thổi bay tà váy và những lọn tóc của nàng, đung đưa theo gió.

Trong đầu nàng hồi tưởng lại chiêu Chu Trần ra tay chộp lấy cánh tay Bạch Quy Nông: "Tốc độ tay quả nhiên rất nhanh!" Nàng tự đặt mình vào vị trí Bạch Quy Nông, nếu Chu Trần đột nhiên ra tay, e rằng nàng cũng không tránh kịp. "Hắn luyện tốc độ tay như thế nào mà nhanh vậy?" Nếu tốc độ tay của nàng cũng nhanh như vậy, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên không ít. "Có cơ hội phải hỏi thử xem." Ly Trường Hận cảm thấy đó chắc hẳn là một môn võ công, nếu có thể, nàng có thể dùng võ công khác để trao đổi với Chu Trần.

Chu Trần không biết Ly Trường Hận đã nhắm vào Lôi Quang Như Ý Thủ của mình, lúc này hắn đang ngồi trên giường kiểm kê thu hoạch lần này.

Kim ngân không nói tới, ít nhất cũng từ vạn lượng trở lên.

Các loại dược liệu quý hiếm vô số.

Nhưng thứ Chu Trần coi trọng nhất vẫn là công pháp bí tịch. "Tuyệt học của Bạch Quy Nông, Trảm Tương Đao, võ công thượng thừa..." Chu Trần xem qua từng cuốn bí tịch.

Võ công thượng thừa chỉ có một môn.

Nhưng cũng là chuyện thường, võ công thượng thừa vô cùng trân quý, không phải là bắp cải ngoài chợ.

Tuy nhiên võ công thượng thừa cũng có sự chênh lệch lớn, nếu chia làm bốn cấp bậc, thì Trảm Tương Đao chỉ là hạ phẩm trong hàng thượng thừa, còn Nghệ Tiễn Thuật lại là cực phẩm trong hàng thượng thừa.

So với Trảm Tương Đao, Nghệ Tiễn Thuật của hắn quả nhiên là tàn khuyết, thiếu sót rất nhiều.

Không chỉ không có tiễn pháp tuyệt chiêu, mà còn thiếu mất phần luyện thần quan trọng nhất của võ công thượng thừa.

Võ công hạ thừa không thể tấn thăng Luyện Thể thất trọng vì không có phương pháp ngưng khí để luyện tạng.

Võ công trung thừa không thể tấn thăng Luyện Thể cửu trọng vì không có phương pháp luyện thần.

Đợi về Thần Tiễn Phong của Thanh Vân Môn, Chu Trần chắc chắn có thể có được Nghệ Tiễn Thuật hoàn chỉnh. "Vọng Khí Thuật?" Đặt Trảm Tương Đao xuống, Chu Trần chú ý tới một cuốn bí tịch vô cùng cũ kỹ, tò mò mở ra. "Thế gian vạn vật đều có khí, vật mạnh thì khí mạnh, vật ác thì khí ác, quan sát khí của vạn vật có thể phân biệt được mạnh yếu thiện ác..." Mắt Chu Trần sáng lên, bất giác đắm chìm vào đó, khi xem hết cả cuốn bí tịch thì trời đã sáng tỏ. "Không ngờ Bạch Quy Nông cũng có chút đồ tốt đấy!" Chu Trần như bắt được bảo vật, nhưng độ khó tu luyện rất lớn, ước chừng Bạch Quy Nông cũng chưa luyện thành.

Chu Trần nhìn vào cột pháp thuật. 【 Vọng Khí Thuật tầng thứ nhất (0/10000) 】 "Đậu (móa)!" "Ta vẫn là một kẻ nghèo kiết xác a!" Thu lại Vọng Khí Thuật, linh hồn Chu Trần tiến vào Phong Nguyệt Bảo Giám.

Đã nghèo như vậy, chỉ có thể để mấy người Liễu Như Ý vất vả một chút thôi.

Mà khi Chu Trần định khen thưởng xứng đáng cho họ vì đêm qua đã vất vả thì chuyện tất cả cường giả và đệ tử phân đà Thanh Hà của Diêm Bang mất tích đã bị phát hiện.

Trong nháy mắt, Thanh Hà thành như nổ tung!

Biến trời rồi! ..... "Cái gì?

Toàn bộ cường giả phân đà Diêm Bang tại Thanh Hà đều mất tích?

Bao gồm cả Vương trưởng lão Luyện Thể tầng thứ bảy từ tổng đà đến nữa sao?" "Vương trưởng lão là cường giả Luyện Thể tầng bảy, lại còn mang theo mấy vị Luyện Thể tầng năm tầng sáu, kẻ nào có thể khiến bọn họ mất tích lặng lẽ như vậy?" "Chẳng lẽ là quỷ dị?

Chắc không phải đâu, tỳ nữ nha hoàn ở phân đà Diêm Bang vẫn bình an vô sự, khẳng định là có người tìm thù!" "Chẳng lẽ là vị thần xạ thủ đã bắn chết Bạch cung phụng của Diêm Bang kia?" Tại huyện nha Thanh Hà, tam đại gia tộc cùng cường giả phân đà Ngư Bang đều nhận được tin tức chi tiết, vừa kinh hãi vừa sợ hãi.

Thanh Hà thành chỉ là một huyện thành nhỏ, những người như Vương Khang An từ Diêm Bang tới đối với bọn họ mà nói chính là đại nhân vật tuyệt đối.

Bởi lẽ Huyện tôn, tộc trưởng tam đại gia tộc, đà chủ phân đà Ngư Bang cũng chỉ mới Luyện Thể tầng năm mà thôi.

Nếu bọn họ biết chủ sự Diêm Bang phái tới lần này không phải trưởng lão Vương Khang An Luyện Thể tầng bảy lộ diện trên mặt sáng, mà là chấp pháp trưởng lão Bạch Quy Nông Luyện Thể tầng chín, e rằng bọn họ sẽ bị dọa chết khiếp!

Cường giả Luyện Thể tầng chín đừng nói là tại huyện Thanh Hà nhỏ bé, dù là ở phủ thành như Vân Mộng thành cũng được tính là cao thủ.

Cường giả Thần Lực cảnh đều là những đại nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, hiếm khi lộ diện.

Ngay cả Diêm Bang to lớn như vậy cũng chỉ có mình bang chủ là cường giả Thần Lực cảnh mà thôi.

Trong tình huống Thần Lực cảnh cơ bản không ra tay, Luyện Thể tầng chín chính là chiến lực đỉnh phong, đủ để ứng phó với chín mươi chín phần trăm các tình huống.

Tại phân đà Diêm Bang Thanh Hà, Huyện tôn Trần Phàm, Huyện úy Trương Long, Huyện thừa Trần Đáo cùng đà chủ Ngư Bang, gia chủ tam đại gia tộc lần lượt kéo đến.

Phe quan phủ tất nhiên phải tới điều tra một phen, còn phe sau thì lo lắng cho an nguy của chính mình, muốn biết rõ tình hình cụ thể.

Trương Long nhìn những nhân viên sống sót được tập trung lại, lên tiếng hỏi: "Đêm qua các ngươi có nghe thấy âm thanh gì bất thường, hay thấy tình huống gì lạ không?" "Không có!" "Tiểu nhân tỉnh dậy liền thấy yên tĩnh hơn bình thường, sau đó phát hiện những đại nhân vật ngày thường đều không thấy đâu nữa, ban đầu tiểu nhân còn tưởng bọn họ đều đã ra ngoài!" "Tiểu nhân cũng vậy!" Mọi người đồng loạt lắc đầu, không có chút manh mối nào hữu ích.

Sau khi Chu Trần tập kích giết chết Bạch Quy Nông, những kẻ còn lại đều không phải đối thủ của hắn, dưới sự giúp đỡ của Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý, hắn đã dễ dàng giải quyết tất cả kẻ địch.

Cho dù có nha hoàn tỳ nữ ở bên cạnh, Cơ Phượng Hà chỉ cần dùng một thuật huyễn hoặc tinh thần là có thể khiến bọn họ hôn mê bất tỉnh, dễ dàng khống chế.

Trần Phàm, Trương Long thấy mọi người không giống như đang nói dối, ánh mắt càng thêm ngưng trọng, điều này chứng tỏ thực lực

của kẻ ra tay không hề tầm thường.

Mà ở thế giới này, mất tích thường đồng nghĩa với dữ nhiều lành ít.

Thủ đoạn xử lý thi thể có quá nhiều, hỏa thiêu, thu vào không gian trữ vật, hay bị quỷ dị ăn thịt...

Tuy nhiên nha hoàn tỳ nữ đều còn sống, chứng tỏ khả năng do quỷ dị gây ra là cực thấp, hơn nữa hung thủ có thể tha cho những người này, chứng tỏ là kẻ ân oán phân minh.

Đây là tin tức duy nhất khiến mọi người cảm thấy an ủi.

Hung thủ chắc hẳn sẽ không vô cớ ra tay với bọn họ.

Hơn nữa bọn họ cũng có suy đoán, hung thủ chính là vị thần xạ thủ đã giết Bạch Như Vân hoặc là đồng bọn của y.

Trần Phàm chỉ đến xem xét tượng trưng, đối với việc truy tìm hung thủ, ông ta chẳng có chút hứng thú nào, cũng không dám điều tra.

Huống hồ với những thế lực bang phái tông môn thế này, triều đình xưa nay ít khi can thiệp, đều để bọn họ tự mình giải quyết.

Mà bọn họ cũng thích tự giải quyết hơn.

Chuyện này cứ để tổng đà Diêm Bang tự xử lý.

Trương Long cũng không nán lại lâu, để lại vài người canh giữ hiện trường rồi rời đi.

Người của Ngư Bang và tam đại gia tộc lại càng như thế, bọn họ tránh còn không kịp.

Sau khi trở về, bọn họ liền dặn dò đệ tử trong tộc gần đây hành sự phải khiêm tốn một chút.

Thậm chí những kẻ hoàn khố ngày thường hay gây chuyện thị phi

đều bị cấm túc trong nhà, tránh việc ra ngoài đụng phải người không nên đụng mà mang họa về cho gia tộc.

Giữa trưa, Chu Trần thức dậy, chuẩn bị tới huyện nha từ chức.

Đến huyện nha, Trần Phàm, Trương Long, Trần Đáo đều có mặt.

Mặc dù bọn họ không muốn quản chuyện phân đà Diêm Bang bị diệt nhưng sự việc này ảnh hưởng không nhỏ.

Chu Trần chào hỏi ba người rồi đi thẳng vào vấn đề: "Huyện tôn đại nhân, hôm nay ta tới đây để từ chức, mong ngài phê chuẩn!" "Từ chức?" Cả ba người đều ngẩn ra, không hiểu Chu Trần đang yên đang lành sao lại đột ngột từ chức. "Có chuyện gì xảy ra sao?

Vì sao đột nhiên lại từ chức?" Trương Long hỏi. "Chuyện là thế này, hôm qua ta mới bái một vị sư phụ, sắp tới phải theo sư phụ về môn phái tu hành, cho nên không thể tiếp tục đảm nhiệm chức vụ được nữa." "Sư phụ?" Mọi người nhìn Chu Trần với vẻ hiếu kỳ.

Trương Long hỏi tiếp: "Sư phụ của đệ thuộc môn phái nào?" Trong mắt ông ta, thiên phú của Chu Trần tuy khá nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức khá mà thôi, người có thể nhìn trúng hắn phỏng chừng cũng chẳng phải môn phái lớn gì.

Nếu là tiểu môn tiểu phái thì thà ở lại đây còn hơn. "Gia sư là Lý Trường Phong, Phong chủ Thần Tiễn Phong của Thanh Vân Môn." Chu Trần không hề giấu giếm.

Chờ khi hắn tới Thanh Vân Môn thăng lên đệ tử chân truyền, tin tức này sẽ nhanh chóng truyền khắp hai phủ Thanh Vân, Vân Mộng, thậm chí tại vương triều Đại Càn cũng sẽ có danh tiếng không nhỏ. "Ai cơ?" Trần Phàm, Trần Đáo, Trương Long rùng mình một cái, trừng lớn mắt, nghi ngờ không biết mình có nghe nhầm hay không. "Ngươi... ngươi nói sư phụ của ngươi là Lý Phong chủ của Thần

Tiễn Phong thuộc Thanh Vân Môn?" Trần Phàm nhìn chằm chằm Chu Trần, không thể tin nổi.

Trước đó ông ta muốn gửi con gái vào Thanh Vân Môn cũng chỉ hy vọng bái nhập ngoại môn mà thôi.

Dẫu là ngoại môn cũng đã là một bước lên trời rồi.

Mà Chu Trần bái sư Lý Trường Phong, đó là đãi ngộ của đệ tử chân truyền cơ mà.

Huống hồ nếu Chu Trần có thể bái sư Lý Trường Phong, chứng tỏ hắn có thể tu luyện Nghệ Tiễn Thuật, thiên phú quả thực dị bẩm.

Khoan đã, Nghệ Tiễn Thuật?

Diêm Bang...

Trần Phàm, Trần Đáo và Trương Long bỗng nhiên chấn động, họ lập tức liên tưởng đến một loạt sự kiện lớn xảy ra gần đây.

Bắt đầu từ việc Thạch Bảo Ngọc bị giết, sau đó là đà chủ Diêm Bang Thạch Lỗi và cung phụng Bạch Như Vân nghi vấn bị Nghệ Tiễn Thuật bắn chết.

Tiếp nối là trưởng lão tổng đà Diêm Bang tới điều tra không thành mà lại mất tích bí ẩn.

Hiện tại chân tướng dường như đã rõ ràng.

Chu Trần luyện thành Nghệ Tiễn Thuật, giết chết Thạch Bảo Ngọc đã đắc tội mình, sau đó dẫn tới một loạt chuyện tiếp theo.

Nghệ Tiễn Thuật của hắn cũng thành công thu hút Lý Trường Phong của Thần Tiễn Phong tới, rồi được ông nhận làm đồ đệ.

Mọi thứ đều khớp nhau một cách hoàn hảo.

Ánh mắt bọn họ nhìn Chu Trần lập tức trở nên kính sợ.

Không bàn tới thân phận hiện tại của Chu Trần, chỉ riêng thực lực của hắn ít nhất cũng phải Luyện Thể tầng sáu, cao hơn cả bọn họ.

Mà Chu Trần mới mười tám tuổi, thiên phú này thật đáng sợ đến cực điểm.

Chẳng trách hắn có thể luyện thành Nghệ Tiễn Thuật, bái nhập môn hạ Lý Trường Phong. "Chúc mừng Chu công tử!

Không ngờ trong huyện Thanh Hà nhỏ bé của ta lại xuất hiện một con chân long như công tử mà ta không hề hay biết, quả là có mắt không tròng!" Trần Phàm phản ứng nhanh nhất, vội vàng chúc hạ, tuyệt nhiên không nhắc tới chuyện Diêm Bang. "Chúc mừng Chu công tử!

Hóa ra công tử tiễn thuật siêu thần là vì học được Nghệ Tiễn Thuật khó nhất Đại Càn, quả nhiên thiên tư xuất chúng, tiền đồ vô lượng!" Huyện thừa Trần Đáo lập tức nịnh nọt vuốt mông ngựa. "Chúc mừng Trần ca nhi, tiềm long xuất uyên, một bước lên trời rồi!" Trương Long lòng đầy phức tạp, vừa kinh vừa mừng.

Hóa ra tiểu đệ mình bấy lâu nay che chở lại là một vị đại lão, loại người chỉ cần một chưởng là vỗ chết mình!

May mà quan hệ đôi bên vẫn tốt, thậm chí còn là đồng đạo trung nhân!

Lần này ông ta đúng là ôm được cái đùi lớn rồi!

Bên ngoài thành Thanh Hà, Chu Trần đã thoát khỏi sự nhiệt tình của nhóm người Trần Phàm.

Buổi tối Trần Phàm bày tiệc mời Chu Trần để tiễn chân, hắn khó lòng từ chối.

Trương Long cũng mời Chu Trần qua nhà mình dự tiệc tiễn biệt vào ngày mai.

Đi tới ngoại thành, dưới sự chỉ dẫn của Liễu Như Ý, Chu Trần dễ dàng tìm thấy túi trữ vật của Bạch Như Vân mà nàng đã cất giấu.

Bạch Như Vân là một tu tiên giả kỳ cựu Luyện Khí tầng sáu, cũng là tu tiên giả mạnh nhất mà Chu Trần từng gặp, chắc hẳn vật phẩm bên trong túi trữ vật sẽ không làm hắn thất vọng.

Có được túi trữ vật, Chu Trần lập tức quay về nhà kiểm kê.

Linh thạch có vài chục viên.

Các loại đan dược, dược liệu không ít.

Bí tịch các loại lên tới vài chục quyển, có công pháp và pháp thuật tu tiên, cũng có công pháp võ đạo, còn có cả độc kinh, y kinh, cơ bản luyện đan, cơ bản luyện khí, cơ bản trận pháp...

Tuy không phải thứ gì cao thâm nhưng số lượng tạp nham lại rất nhiều.

Phỏng chừng lão già này không ít lần giết người đoạt bảo mới có nhiều đồ đạc hỗn tạp như vậy. "Cực Lạc Thần Tiên Công?" Chu Trần cầm lên một quyển bí tịch, xem kỹ thì thấy đẳng cấp công pháp này không hề thấp nhưng lại bị tàn khuyết. "Mười cô gái bị thái bổ hôm ấy chắc hẳn là do môn công pháp này..." Chu Trần thầm nghĩ, bên trong ghi chép chính là phương pháp thải âm bổ dương.

Thuận tay ném sang một bên, hắn tiếp tục xem các bí tịch khác.

Hỏa Cầu thuật, Băng Chùy thuật, Độn Thổ thuật... "Tiếc rằng bất ngờ không phải lúc nào cũng có." Chu Trần lắc đầu có chút thất vọng: "Ta quả nhiên không phải loại nhân vật chính thiên mệnh, tùy tiện giết một người là nhặt được tuyệt thế thần công hay mảnh vỡ tiên khí, hay là mảnh bản đồ kho báu gì đó!" Tuy có chút thất vọng nhưng Chu Trần không hề nản lòng.

Hắn vốn dĩ cũng không ôm kỳ vọng quá lớn.

Bạch Như Vân đã hơn trăm tuổi mới Luyện Khí tầng sáu, lăn lộn không nổi trong tu tiên giới mới phải tu luyện tà công thải âm bổ dương, thì lấy đâu ra bảo bối tốt?

Xác suất nhặt được bảo vật là quá nhỏ. "Trần ca nhi, chúng ta cần mang theo những gì?" Tần Hồng Ngọc hỏi, lòng nàng vừa kích động vừa thấp thỏm.

Nàng chỉ là một cô gái thôn quê, không ngờ mới vào thành chưa lâu nay đã phải tới Thanh Vân Môn - đại tông phái trong truyền thuyết. "Không cần mang gì nhiều, tới Thanh Vân Môn cái gì cũng có, huống hồ thiếu gì thì khi đó mua là được!" Chu Trần lấy ra một cái túi trữ vật đưa cho Tần Hồng Ngọc: "Đây là túi trữ vật, bên trong có một không gian có thể chứa đồ.

Nàng muốn mang gì thì cứ bỏ vào đó." Hiện tại trong tay Chu Trần có vài cái túi trữ vật, hơn nữa hắn còn có không gian Phong Nguyệt Bảo Giám, túi trữ vật chỉ dùng để che mắt thôi.

Những thứ thực sự quý giá hắn đều để trong không gian của gương.

Tiếc là Phong Nguyệt Bảo Giám lúc này chưa thể đưa người sống như Tần Hồng Ngọc vào trong, không biết là do thực lực của hắn chưa đủ hay là không gian đó không chứa được vật sống bằng xương bằng thịt. "Túi trữ vật sao!?" Tần Hồng Ngọc hiếu kỳ nghịch ngợm, không ngờ cái túi nhỏ xíu thế này bên trong lại có không gian rộng bằng cả một căn phòng, thật là thần kỳ.

Chu Trần vươn tay ôm lấy Tần Hồng Ngọc, để nàng ngồi lên đùi mình, ghé tai nói nhỏ: "Buổi tối Huyện tôn mở tiệc mời ta, chắc là sẽ về rất muộn hoặc không về, nàng cứ nghỉ ngơi sớm nhé!" "Vâng, thiếp biết rồi!" Tần Hồng Ngọc gật đầu. "Giờ vẫn còn sớm, chúng ta lại ôn tập Phong Nguyệt Bí Lục một chút đi!" Bàn tay Chu Trần luồn

vào trong váy của Tần Hồng Ngọc, ôm lấy bờ mông tròn trịa của nàng mà đặt xuống giường.

Chương 32

"Đồ xấu xa!" Tần Hồng Ngọc hai tay nắm chặt mép giường, quay đầu lườm Chu Trần một cái, cảm thấy nếu không phải Chu Trần thường xuyên ra ngoài chơi đùa, e là nàng đã bị hắn dày vò đến hỏng mất. "Tử viết: Học nhi thời tập chi, bất diệc duyệt hồ! (Học đi đôi với hành, chẳng phải vui lắm sao!)" Chu Trần cười khẽ, từ phía sau ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng. "Ưm... hừm..." Tần Hồng Ngọc ngửa cổ trắng ngần, đôi môi hồng khẽ mở, mái tóc đen bay lượn theo từng nhịp chuyển động của cơ thể.

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám, linh hồn của Chu Trần đang ôm lấy Liễu Như Ý, đôi chân dài miên man của nàng quấn chặt lấy eo hắn như hai con mãng xà, nàng ngước nhìn Chu Trần: "Ngươi là đồ đại lừa đảo!" "Ta lừa nàng cái gì chứ?" Chu Trần ngơ ngác, gần đây hắn đâu có lừa nàng chuyện gì. "Còn lừa cái gì?" Liễu Như Ý trừng mắt nhìn hắn, nghiến răng nghiến lợi: "Mỗi lần sau khi mây mưa, ngươi đều massage eo bụng cho ta, vốn dĩ ta tưởng ngươi thương xót ta, muốn giúp ta giảm bớt mệt mỏi.

Nhưng giờ ta mới phát hiện, ngươi làm vậy là để không cho ta mang thai!" Nghĩ đến mỗi lần trước đây bản thân đều tràn đầy mong đợi, Liễu Như Ý hận đến ngứa răng, thật là quá đáng. "Sao nàng phát hiện ra?

Với lại vì sao nàng lại chấp nhất chuyện có con đến thế?" Chu Trần có chút bất ngờ, đồng thời không hiểu sao nàng lại muốn có con như vậy. "Sao mà phát hiện ư?" Liễu Như Ý lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta hiện giờ đã là Tu Thần, ngươi âm thầm ra tay diệt sát tất cả sinh cơ, ta lại có thể không phát hiện sao?" Chu Trần bừng tỉnh, linh hồn cảm tri của Liễu Như Ý hiện giờ vô cùng mạnh mẽ, phát hiện những

tế bào vốn đang sống sau khi được hắn massage liền biến thành tế bào chết, đương nhiên sẽ hiểu ra tất cả. "Còn về chuyện đứa con..." Liễu Như Ý chìm vào hồi ức, hồi lâu sau mới chậm rãi lên tiếng: "Mẫu thân đã dặn ta, ngàn vạn lần đừng dễ dàng yêu một người đàn ông, nhưng nhất định phải có một đứa con của riêng mình..." Chu Trần: "..." "Hiện giờ nàng còn muốn có con không?" Chu Trần hỏi. "Ta đã thế này rồi, còn có thể có con được sao?" Liễu Như Ý lắc đầu.

Tuy nhiên khi cảnh giới cao hơn, thần hồn của nàng sẽ trở nên giống hệt nhục thân, giống như vũ hóa thành tiên, là nguyên thần phi thăng, vẫn có thể mang thai sinh con như người bình thường.

Nhưng đến khi đó, có lẽ nàng cũng không còn muốn có con đến thế nữa. "Nàng yên tâm, tuy trước đây chuyện sinh con ta có lừa nàng, dùng chút thủ đoạn nhỏ, nhưng ta sẽ luôn đối tốt với nàng!" Chu Trần nâng khuôn mặt tinh tế của Liễu Như Ý lên, cúi đầu hôn nhẹ, nhìn vào đôi mắt đẹp như nước của nàng: "Nàng có thể không tin lời ta nói, nhưng sự nhiệt tình của ta nàng còn không cảm nhận được sao?" Liễu Như Ý: "..." Nàng thật muốn dùng chân kẹp chết tên khốn này!

Thời gian vui vẻ luôn trôi qua nhanh chóng.

Khi hoàng hôn buông xuống, ánh nắng tàn đỏ rực như máu.

Chu Trần nhìn sáu ngàn điểm Phong Nguyệt vừa tăng thêm, cảm thấy rất hài lòng. "Hồng Ngọc, nàng nghỉ ngơi cho tốt, ta đi đây!" Chu Trần hôn lên vầng trán trắng nõn của nàng rồi rời đi.

Hắn chỉnh lại đai lưng, tiến về phía Khánh Hà Lâu.

Khánh Hà Lâu nằm trên sông Khánh Hà, là một con thuyền lớn hay còn gọi là hoa thuyền, nhưng đẳng cấp cao hơn Tuyết Nguyệt Phường một bậc.

Tối nay Huyện tôn Trần Phàm bao trọn cả lâu để thiết tiệc.

Lúc này, Trần Phàm, Trần Đáo, Trương Long cùng các cao tầng huyện nha đã đợi sẵn từ lâu, xung quanh vô số thám tử đang nhìn chằm chằm vào con thuyền lớn.

Bọn họ đều muốn biết Trần Phàm mời ai mà lại bao trọn cả Khánh Hà Lâu.

Khi Chu Trần đi tới, không có thám tử nào để ý, chỉ nghĩ hắn là người đi theo dự tiệc.

Tuy nhiên, khi thấy đám người Trần Phàm niềm nở tươi cười, vô cùng nhiệt tình tiến lên nghênh đón Chu Trần vào trong, đám thám tử xung quanh đều sững sờ.

Huyện tôn Trần Phàm bao trọn Khánh Hà Lâu chỉ để mời Chu Trần? "Làm sao có thể?" "Chu Trần chẳng phải là một tiểu tử nhà quê Luyện Thể tầng hai, không có bối cảnh gì sao?" "Chẳng lẽ Chu Trần là con riêng thất lạc nhiều năm của đại nhân vật nào đó?" Đám thám tử nghĩ mãi không thông, lập tức truyền tin tức về cho chủ tử.

Tại Tiêu gia: "Cái gì?

Huyện tôn mời tiệc Chu Trần?" Gia chủ Tiêu Động trừng lớn mắt, ông ta đã nghĩ tới vô số khả năng, duy chỉ không ngờ tới Chu Trần Luyện Thể tầng hai. "Chu Trần..." Có thể khiến một vị chủ cả huyện Luyện Thể tầng năm đối đãi như thế, Chu Trần chắc chắn không tầm thường, hơn nữa là vừa mới thể hiện ra.

Hoặc nói cách khác là Huyện tôn Trần Phàm vừa mới biết được sự bất phàm của hắn.

Nghĩ tới việc phân đà Diêm Bang vừa mới bị diệt, hung thủ là một vị thần xạ thủ, mà Chu Trần lại vừa khéo dùng cung tiễn, Tiêu Động rùng mình, chợt nghĩ tới một khả năng kinh khủng: "Chu Trần chính là hung thủ, hơn nữa còn biết Nghệ Tiễn Thuật!?" Nếu Chu Trần chỉ là

hung thủ, cho dù hắn có tu vi Luyện Thể tầng bảy tầng tám, Trần Phàm cũng sẽ giữ khoảng cách.

Bởi vì Luyện Thể tầng bảy tám đối với Diêm Bang mà nói chẳng là gì cả.

Nhưng nếu Chu Trần biết Nghệ Tiễn Thuật thì lại khác.

Nghệ Tiễn Thuật là bí truyền của Thần Tiễn Phong thuộc Thanh Vân Môn.

Chu Trần rất có thể đã bái Phong chủ Lý Trường Phong làm sư phụ, đó là đệ tử chân truyền của Thanh Vân Môn.

Thân phận này đủ để Trần Phàm phải nịnh bợ lấy lòng. "Phải làm cho rõ chuyện này!" Tiêu Động thầm nghĩ.

Tuy nhiên ông ta không tiện trực tiếp đi, càng không thể phái người đi thám thính, chỉ có thể đợi yến tiệc kết thúc rồi đi bái phỏng đám người Trần Phàm.

Hai nhà còn lại và đà chủ Ngư Bang cũng có ý nghĩ tương tự.

Cùng lúc đó, trên Khánh Hà Lâu, Chu Trần được nhóm người Trần Phàm vây quanh mời vào tiệc, bên cạnh mỹ nữ vây quanh, phía trước hơn mười mỹ nữ múa hát uyển chuyển, thật là xa hoa. "Không ngờ huyện Thanh Hà nhỏ bé của ta lại xuất hiện một con chân long, ta kính công tử một ly, chúc công tử tiền đồ rực rỡ, võ vận xương long!" Trần Phàm nâng chén rượu, hào sảng cười nói. "Đa tạ Huyện tôn!" Chu Trần bưng chén rượu uống cạn.

Mỹ nữ ngồi trên đùi hắn đưa bàn tay ngọc trắng nõn cầm bình ngọc rót đầy chén cho hắn.

Dưới sự cố ý lấy lòng của mọi người, tiệc rượu linh đình, không khí vui vẻ, chủ khách đều hân hoan.

Sau khi rượu no cơm chán là đến tiết mục giải trí cuối cùng.

Đám người Trần Phàm sau khi tặng quà liền mỗi người ôm hai mỹ nữ rời đi, số còn lại đều ở chỗ Chu Trần, oanh oanh yến yến như lạc vào nữ nhi quốc. "Nô gia nghe danh công tử chiến lực vô song, lấy một địch mười, tiếc là công tử chưa từng ghé qua chỗ chúng ta nên không có duyên diện kiến!" Tam Nương trong bộ váy đỏ rực quyến rũ ôm lấy cánh tay Chu Trần vào lòng, ánh mắt như nước, làn môi khẽ mở, mị hoặc vô cùng. "Vậy hôm nay hãy để Tam Nương được mở mang tầm mắt!" Chu Trần cười rạng rỡ, lập tức không lãng phí thời gian.

Thời gian chính là tiền bạc, thời gian chính là sinh mạng.

Lãng phí là đáng hổ thẹn.

Chu Trần luôn tận dụng một phần thời gian thành hai.

Ngày hôm sau, giữa trưa.

Chu Trần cùng nhóm người Trần Phàm rời khỏi Khánh Hà Lâu.

Sau khi hắn đi, tú bà của lầu là Y tỷ vào phòng kiểm tra liền sững người. "Tê!" Y tỷ đứng hình vì chấn động.

Bà ta từng nghe Chu Trần lấy một địch mười ở Tuyết Nguyệt Phường nhưng chưa tận mắt chứng kiến.

Tuy nhiên hôm nay bà ta đã được thấy...

Chu Trần đâu chỉ lấy một địch mười.

Cả cái Khánh Hà Lâu này đều bị Chu Trần "một thương đâm nhào" hết rồi.

Thật đáng sợ!

Chu Trần nhìn số điểm Phong Nguyệt tăng vọt thêm một vạn, lòng tràn đầy đắc ý.

Sau khi chào tạm biệt Trần Phàm, Trương Long, hắn về nhà thăm Tần Hồng Ngọc, thuận tiện bù đắp cho nàng một phen. "Cái đồ xấu xa nhà chàng, chẳng lẽ chàng được đúc bằng sắt sao?" Tần Hồng Ngọc hờn dỗi. "Đây là sức mạnh thiên phú dị bẩm, còn cứng hơn sắt, mạnh hơn thép..." Chu Trần không kìm được bật cười, khiến nàng chỉ biết trợn mắt trắng.

Mãi tới chiều, Chu Trần mới rời nhà đến phủ đệ của Trương Long.

Nghĩ đến chút "sức lực" kia... hắn lại thấy nhớ hương vị của Hồng Tụ rồi.

Chu Trần đem phương thuốc Dương Đỉnh Thiên đã chuẩn bị sẵn giao cho Trương Long, nhờ ông ta quản lý công việc làm ăn này, chia hoa hồng như cũ.

Thực ra hiện giờ Chu Trần không thiếu mấy đồng tiền đó, nhưng Trương Long đối xử với hắn không tệ, việc làm ăn này coi như sợi dây liên kết giữa hai người, có danh tiếng của hắn, sau này Trương Long hẳn sẽ sống rất tốt.

Hai người uống rượu nửa ngày, Chu Trần lại ở đây vui chơi một đêm.

Ngày hôm sau khi mặt trời đã lên cao, Chu Trần uống chút sữa do Hồng Tụ mang tới rồi mới rời khỏi Trương phủ.

Trương Long còn muốn tặng nhóm người Hồng Tụ cho hắn nhưng hắn đã từ chối.

Cuối cùng, Trương Long tặng Chu Trần một ngàn lượng bạc làm quà tiễn chân, hắn đành nhận lấy.

Vừa rời khỏi Trương phủ, Chu Trần lại bị gia chủ tam đại gia tộc và đà chủ Ngư Bang vây quanh mời tiệc.

Bọn họ đã nhận được tin Chu Trần bái nhập môn hạ Lý Trường Phong của Thần Tiễn Phong. "Đa tạ hảo ý của chư vị, chỉ là ngày mai ta phải xuất phát rồi, thực sự không có thời gian." Chu Trần từ chối.

Nhưng bọn họ hiển nhiên không muốn bỏ qua, cuối cùng bốn nhà cùng mời Chu Trần tới Khánh Hà Lâu chơi một đêm, thuận tiện tặng hậu lễ.

Bốn nhà cộng lại được tới hai mươi vạn lượng bạc.

Chu Trần chia tay đám cô nương Khánh Hà Lâu lại vừa trải qua một đêm vất vả, về tới nhà thì thấy Lý Trường Phong và Ly Trường Hận đã đợi sẵn. "Sư phụ, đại sư tỷ!" Chu Trần sờ mũi, ngượng ngùng gọi. "Tiểu tử ngươi chơi bời cũng ác liệt thật đấy!" Lý Trường Phong trêu chọc, rõ ràng là biết hành tung của hắn ba ngày qua. "Thật là thịnh tình khó khước mà!" Chu Trần cười cười, dưới ánh mắt khinh bỉ của Ly Trường Hận, hắn thu dọn đồ đạc, đưa theo Tần Hồng Ngọc cùng hai người lên đường tới Thanh Vân Môn.

Một hành trình mới đã bắt đầu!

Không biết hương vị hoa khôi ở phủ thành sẽ thế nào đây?

Vụt!

Một chiếc phi chu như sao băng bay qua bầu trời Thanh Hà thành, biến mất trong làn mây. "Đại bằng nhất nhật đồng phong khởi, phù dao trực thượng cửu vạn lý! (Đại bàng một ngày cưỡi gió lên, vút tận mây xanh chín vạn dặm!)" Trần Phàm đứng trên tường thành nhìn theo phi chu đi xa, không khỏi cảm khái muôn vàn, ai có thể ngờ dưới trướng ông ta lại có một thiên kiêu như thế. "Có thể kết giao với Trần ca nhi là điều may mắn nhất đời ta!" Trương Long mặt mày rạng rỡ, lấy làm vinh dự.

Nhóm người Trần Phàm nhìn Trương Long đầy ngưỡng mộ và

ghen tị, phải thừa nhận vận khí của Trương Long thực sự quá tốt.

Cho dù sau này Chu Trần không còn giao thiệp gì nhiều với ông ta, nhưng nhờ mối quan hệ trước đây, cũng không ai dám động tới Trương Long nữa.

Trên phi chu, Chu Trần đứng ở đầu thuyền, gió mạnh tạt vào mặt thổi tung mái tóc đen, nhìn xuống núi non sông ngòi lùi lại vun vút bên dưới, lòng hắn dâng lên hào khí vạn trượng.

Tần Hồng Ngọc sợ hãi tựa vào lòng Chu Trần, vừa căng thẳng vừa kích động, cảm giác như đang nằm mơ. "Sư tỷ, chiếc phi chu này là linh khí sao?" Chu Trần hiếu kỳ hỏi.

Trên pháp khí chính là linh khí, nhưng loại phi chu thế này đắt hơn linh khí thông thường, Chu Trần cũng mới chỉ nghe nói qua.

Tuy hắn đã giết ba tu tiên giả, nhưng hai người Luyện Khí tầng ba, một người Luyện Khí tầng sáu, bảo bối tốt nhất cũng chỉ là một thanh phi kiếm thượng phẩm pháp khí.

Loại phi chu này không phải hạng quỷ nghèo tu tiên giả rác rưởi kia có thể sở hữu. "Nói là linh khí cũng không sai, nhưng phi chu này có chút khác biệt với linh khí của tu tiên giả, nó được chế tạo chuyên biệt cho võ giả." Ly Trường Hận chắp tay sau lưng đứng một bên, dáng người thẳng tắp như một ngọn giáo, giọng nói thanh lãnh: "Võ giả dùng thần lực thúc động mới có thể phát huy toàn bộ uy lực của phi chu, đương nhiên lúc đi đường bình thường có thể dùng linh thạch thay thế.

Giá trị của chiếc phi chu này có thể sánh ngang với cực phẩm linh khí." "Sư phụ đúng là tài đại khí thô!" Chu Trần gật đầu.

Vì có Lý Trường Phong và Ly Trường Hận ở đó, Chu Trần không thể cùng Tần Hồng Ngọc trải nghiệm khoái cảm "ngày đi vạn dặm".

Hắn không lãng phí thời gian ngắm cảnh mà nỗ lực tìm hiểu thêm kiến thức.

Trước đây thân phận địa vị có hạn, những thứ hắn có thể tiếp xúc quá ít.

Ví dụ như linh thạch, không phải là thứ chuyên dụng của tu tiên giả, võ giả cũng cần đến.

Đại đạo ba ngàn, cuối cùng cũng về một mối.

Thể xác con người không nằm ngoài tinh khí thần, đều thông qua việc đoạt lấy vạn vật trong trời đất để cường hóa bản thân.

Tu tiên giả lấy 'Khí' làm chủ để bắt đầu tu luyện, nhờ có linh căn nên được coi là sủng nhi của trời cao, có thể trực tiếp hấp thu linh khí, khởi điểm tương đối cao hơn.

Võ giả lấy 'Tinh' làm chủ để khởi đầu, vì không có linh căn nên không thể trực tiếp hấp thu linh khí, chỉ có thể thông qua dược liệu thực phẩm để từng bước cường hóa nhục thân.

Khi võ giả đạt tới Thần Lực cảnh cũng có thể hấp thu linh khí trong linh thạch.

Do đó võ giả từ Thần Lực cảnh trở lên cũng không khác tu tiên giả là mấy, cơ bản dùng linh thạch làm tiền tệ, vàng bạc đối với họ không còn nhiều tác dụng.

Còn quỷ tu thì lấy 'Thần' làm chủ, linh thạch có hiệu quả với họ nhưng không tốt lắm, họ thích nhất là hồn tinh.

Hồn tinh do hồn lực ngưng tụ thành, còn hiếm hơn cả linh thạch.

Thanh Vân Môn tọa lạc ngay trên một linh mạch, võ giả dưới Thần Lực cảnh tuy không thể trực tiếp hấp thu linh khí nhưng tu luyện lâu dài ở nơi linh khí nồng đậm thì tiến độ cũng sẽ nhanh hơn.

"Đúng là mở mang tầm mắt!" Chu Trần cảm giác mình trước đây giống như ếch ngồi đáy giếng, nhưng hắn không cam lòng nhìn trời qua miệng giếng mà luôn hướng tới thiên địa bao la bên ngoài, đặc biệt là những con thiên nga trắng trên trời cao kia. "Tới rồi!" Ly Trường Hận nhìn về phía trước, ánh mắt xa xăm.

Chu Trần ngẩng đầu nhìn lên, phía dưới là một hồ nước lớn trong xanh như lọc, xa xa là một dãy núi liên miên.

Thu hút ánh nhìn nhất là chín ngọn núi cao chọc trời, như những thanh lợi kiếm đâm thẳng vào mây xanh, sương mù bao quanh sườn núi, đẹp như chốn nhân gian tiên cảnh. "Đúng là một nơi tốt!" Chu Trần tán thưởng, e là những tiên đạo đại tông cũng chỉ đến mức này mà thôi. "Ngọn núi cao nhất ở giữa chính là Thanh Vân Phong, bí truyền võ công Liệt Thiên Kiếm Quyết, Phong chủ cũng chính là Chưởng môn, tên là Thanh Ngọc Dao." Ly Trường Hận chỉ vào chín ngọn núi giới thiệu: "Bên phải ngọn núi có hình dáng như một mũi tên, mảnh mai nhất chính là Thần Tiễn Phong của chúng ta, bí truyền Nghệ Tiễn Thuật.

Ngọn kia là Thiên Đao Phong, Phong chủ Tống Hạo, bí truyền Thiên Đao Quyết.

Ngọn kia là Hắc Long Phong, Lý Thần Thông, bí truyền Hắc Long Thương Pháp.

Ngọn kia là Vũ Hoàng Phong, Cơ Trường Không, bí truyền Vũ Hoàng Phủ.

Ngọn kia là Bàn Long Phong, Triệu Vô Cực, bí truyền Bàn Long Côn.

Ngọn kia là Ngưu Ma Phong, Ngưu Phá Thiên, bí truyền Đại Lực Ngưu Ma Quyền.

Hai ngọn cuối cùng là Tu Di Phong và Linh Dược Phong.

Phong chủ Tu Di Phong là Hạo Thiên, bí truyền Đại Tu Di Chùy, là nơi rèn đúc binh khí của Thanh Vân Môn.

Còn Phong chủ Linh Dược Phong là Trình Tố Tố, bí truyền Mộc Thần Công, là nơi cung cấp đan dược cho tông môn..." Chu Trần ghi nhớ kỹ, thầm kinh ngạc.

Phải nói Thanh Vân Môn có nội hàm rất sâu, những môn võ công bí truyền kia đều là những môn cực phẩm thượng thừa không thua kém gì Nghệ Tiễn Thuật.

Những môn võ công thượng thừa kém hơn chắc chắn còn nhiều hơn nữa.

Công pháp chính là nền tảng và truyền thừa của một thế lực, Thanh Vân Môn mạnh mẽ ra sao có thể thấy rõ.

Ly Trường Hận nhìn Chu Trần, thản nhiên nói: "Cây Lạc Nhật Cung mà sư phụ tặng đệ chính là do đại phong chủ đời trước của Tu Di Phong đích thân chế tạo đấy!" "Tu Di Phong sao..." Chu Trần động tâm, có Phong Nguyệt Bảo Giám, hắn học võ công gì cũng nhanh như nhau.

Truyền thừa rèn đúc của Tu Di Phong lợi hại như vậy, hắn cũng muốn học rèn sắt rồi.

Sau này tự rèn cho mình thần binh lợi khí, trang bị đầy mình, xem còn ai dám ho he?

Phi chu hạ cánh xuống Thần Tiễn Phong, Chu Trần đưa Tần Hồng Ngọc đi xuống.

Lý Trường Phong phất tay một cái, phi chu thu nhỏ lại rồi biến mất trong nhẫn trữ vật.

Chương 33

"Trường Hận, con đưa Chu Trần tới nơi ở, ta đi báo một tiếng với Chưởng môn." Lý Trường Phong dặn dò rồi phi thân lên không trung biến mất. "Thần Lực cảnh là có thể ngự không hành hành sao..." Chu Trần đầy ngưỡng mộ, ở kiếp trước, bay lượn là ước mơ của biết bao nhiêu người. "Mà khoan, mình còn là tu tiên giả mà, giờ cũng có thể ngự kiếm phi hành, ngưỡng mộ cái quái gì chứ!" Chu Trần lắc đầu, trước giờ hắn coi tu tiên là bài tẩy để âm người nên chưa từng ngự kiếm phi hành bao giờ, suýt chút nữa quên mất mình cũng biết bay. "Hai người đi theo ta!" Ly Trường Hận dẫn Chu Trần tới một tòa đại trạch viện tựa lưng vào núi, nói: "Thần Tiễn Phong ít người nên không thiếu trạch viện, đây chỉ là một trong số đó.

Xung quanh còn rất nhiều tòa khác, trừ chỗ của ta ra thì đều trống, đệ thích tòa nào cứ việc chọn tòa đó!" "Tạ ơn sư tỷ." Chu Trần dẫn Tần Hồng Ngọc mở cửa đi vào, chỉ thấy bên trong lầu vàng điện ngọc, đình đài lầu các tinh tế nhã nhặn.

Thậm chí còn có suối chảy qua, ở giữa là một hồ nước lớn. "Thật là xa hoa không còn tính người!!" So với cái sân ở Thanh Hà thành, nơi này chẳng khác nào biệt thự cao cấp so với nhà tranh vách đất, một trời một vực.

Tần Hồng Ngọc càng sững sờ hơn, nàng chưa từng thấy phủ viện nào to lớn và lộng lẫy thế này, chỉ riêng cái hồ nước kia thôi đã lớn gấp mười lần căn nhà ở Thanh Hà thành rồi.

Ly Trường Hận thản nhiên nói: "Đợi sau đại điển chân truyền, đệ có thể chọn bốn tạp dịch đệ tử làm nha hoàn.

Thực ra không chỉ tạp dịch đệ tử mà ngay cả ngoại môn đệ tử,

thậm chí nội môn đệ tử cũng có người nguyện ý làm nha hoàn cho đệ tử chân truyền đấy." Vân Mộng thành.

Tổng đà Diêm Bang. "Cái gì?

Cường giả phái tới phân đà Thanh Hà cùng tổng đà toàn bộ mất tích trong vòng một đêm?" Bang chủ Kiều Bắc Minh nhận được tin tức, cả người đều kinh ngẩn ngơ.

Lần này có hai vị trưởng lão đi tới, trưởng lão phổ thông Luyện Thể thất trọng như Vương Khang An thì thôi đi, nhưng Chấp pháp trưởng lão Bạch Quy Nông vốn là đệ nhị cao thủ của Diêm Bang chỉ đứng sau hắn.

Ngay cả nhìn khắp Vân Mộng phủ, cũng có thể xưng tụng một câu cao thủ.

Vậy mà lại thần bí mất tích?

Lại còn ở tại một huyện Thanh Hà nhỏ bé với chiến lực đỉnh tiêm chỉ có Luyện Thể ngũ trọng!

Tuy nhiên khi nhìn thấy tin tức Thần Tiễn Phong phong chủ Lý Trường Phong xuất hiện tại Thanh Hà thành và thu đồ đệ Chu Trần, Kiều Bắc Minh trầm mặc.

Sự tình rất rõ ràng rồi.

Chu Trần không biết từ đâu học được Nghệ Tiễn Thuật, giết chết đà chủ phân đà Thanh Hà Thạch Lỗi cùng cung phụng Bạch Như Vân.

Lý Trường Phong nhận được tin tức, chạy tới huyện Thanh Hà thu hắn làm đồ đệ, sau đó ra tay đem đám người Bạch Quy Nông đến điều tra hung thủ toàn diệt. "Thật là khinh người quá đáng!" Kiều Bắc Minh vừa phẫn nộ vừa uất ức, một chưởng vỗ mạnh lên bàn hắc đàn mộc, chiếc bàn tinh mỹ hoa lệ ầm vang nổ tung, hóa thành mảnh vụn bay đầy trời. "Lý Trường Phong...

Chu Trần..." Hắn đương nhiên không cho rằng Chu Trần có thực lực giết chết Bạch Quy Nông Luyện Thể cửu trọng, tất nhiên là do Lý Trường Phong giết, nhưng mọi chuyện đều do Chu Trần mà ra.

Đó là đệ nhị cao thủ của Diêm Bang hắn, tổn thất lớn bực nào, có thể tưởng tượng được!

Nhưng bảo hắn đi tìm Lý Trường Phong báo thù, hắn không dám.

Huống hồ hắn cũng không có chứng cứ.

Cường giả giết người không cần chứng cứ.

Nhược giả phải có chứng cứ, nhưng thường thường có chứng cứ cũng vô dụng.

Chân lý và chân tướng thường nằm trong tay kẻ có quyền đầu và binh khí. "Bất quá chưa hẳn là Lý Trường Phong làm..." Kiều Bắc Minh sau khi phát tiết nộ hỏa liền tỉnh táo lại, cũng có khả năng là thế lực đối địch mượn cơ hội giết cao thủ Diêm Bang, rồi đổ tội lên người Lý Trường Phong. "Ta phải đích thân tới một chuyến để làm rõ!" Kiều Bắc Minh ép xuống tin tức này, một thân một mình lặng lẽ lên đường.

Là một cường giả Thần Lực cảnh, tốc độ của hắn rất nhanh.

Chưa đầy nửa ngày đã tới huyện Thanh Hà, sau một hồi thăm dò, tuy rằng không tra được tin tức minh xác, nhưng cũng không thấy tung tích của thế lực đối địch khác.

Ngược lại tin tức về Chu Trần thì tìm hiểu được không ít, tuy đối ngoại chỉ có Luyện Thể nhị trọng, nhưng căn cứ các loại tin tức suy đoán, Chu Trần hẳn là có tu vi Luyện Thể lục trọng đến thất trọng.

Khả năng Chu Trần giết Bạch Như Vân cùng Thạch Lỗi cao tới chín thành.

Tuy vậy, Lý Trường Phong cũng không nên vì thế mà giết Bạch Quy Nông.

Bởi vì danh tiếng của Bạch Như Vân không tốt, thực lực không mạnh, chết thì thôi, Thạch Lỗi càng là một nhân vật nhỏ.

Diêm Bang sẽ không vì bọn họ mà đắc tội Lý Trường Phong, hoàn toàn có thể bỏ qua chuyện này.

Chỉ là khi Kiều Bắc Minh tra được tin tức nhóm người Bạch Quy Nông ép một nữ nhân tình nhân của hung thủ đến mức tự bạo, hắn biết chuyện này hắn là không còn nghi vấn gì nữa.

Lý Trường Phong ra tay diệt Bạch Quy Nông, là vì Chu Trần thỉnh Lý Trường Phong giúp hắn báo thù.

Chỉ là tra được chân tướng thì đã sao?

Tất cả chuyện này chỉ là suy đoán của hắn.

Cho dù thật sự có chứng cứ thì có thể làm gì?

Hắn còn có thể đi giết Lý Trường Phong cùng đệ tử của lão? "Khốn kiếp!" Kiều Bắc Minh đầy bụng uất ức trở về tổng đà Diêm Bang, một lần nữa triệu tập đại hội.

Trong đại sảnh hội nghị, không khí có chút trầm trọng.

Không ít người tin tức linh thông đã biết chuyện đệ tử phân đà Thanh Hà bao gồm cả cường giả tổng đà phái đi toàn bộ thần bí mất tích.

Cũng nghe nói dường như có liên quan tới Lý Trường Phong của Thanh Vân Môn. "Hôm nay triệu tập mọi người là có một tin tức bi thống muốn thông báo!" Kiều Bắc Minh vẻ mặt bi thương, giọng trầm xuống: "Bạch trưởng lão, Vương trưởng lão cùng các đệ tử Diêm Bang khác tới phân đà Thanh Hà điều tra vụ án Bạch cung phụng và

Thạch đà chủ ngộ hại, kết quả gặp phải quỷ dị, toàn bộ thần bí mất tích." "Còn về hung thủ sát hại Bạch cung phụng và Thạch đà chủ đã bị kích sát, ta cảm thấy phân đà Thanh Hà là một nơi không lành, định phế bỏ phân đà Thanh Hà, chư vị thấy thế nào?" "Bang chủ anh minh!" Một số trưởng lão cung phụng không rõ đầu đuôi vừa định hỏi, kết quả những trưởng lão tin tức linh thông đã lập tức phụ họa theo.

Thấy cảnh này, ngay cả những người không biết chân tướng cũng biết sự tình không ổn.

Lời định nói ra liền thu về, giữ im lặng.

Trên thế gian này người tốt không chết, người xấu cũng không chết, chỉ có kẻ ngu xuẩn mới chết.

Mà bọn họ có thể ngồi ở đây, hiển nhiên đều không ngu. "Đã như vậy, quyết định như thế đi, từ nay Diêm Bang không còn phân đà Thanh Hà!" Kiều Bắc Minh tuy trong lòng uất ức, nhưng không còn cách nào.

Thanh Hà thành là nơi Chu Trần khởi nghiệp, thiết lập phân đà ở đó, sau này khó tránh khỏi còn phát sinh xung đột với Chu Trần.

Hắn chọc không nổi chẳng lẽ còn trốn không nổi sao?

Còn về báo thù?

Đùa gì thế, hắn cũng không phải loại phản diện não tàn, đem mạng mình cùng toàn bộ Diêm Bang đi liều chết với Chu Trần.

Cho dù giết được Chu Trần thì đã sao?

Người chết cũng không sống lại được.

Mà giết chân truyền đệ tử Thanh Vân Môn là khái niệm gì?

Đó tuyệt đối là họa diệt môn.

Thậm chí không cần chứng cứ, chỉ cần Thanh Vân Môn hoài nghi là ngươi làm, liền có thể diệt ngươi.

Đây chính là thực lực.

Cũng là tôn nghiêm mà Thanh Vân Môn phải bảo vệ.

Chân truyền đệ tử là bộ mặt và cơ thạch của tông môn, phàm là kẻ nào dám chạm vào đường ranh giới đỏ này, đều sẽ bị lôi đình diệt sát.

Nếu không sau này ai cũng dám ám sát chân truyền đệ tử Thanh Vân Môn. "Giải tán!" Kiều Bắc Minh không muốn nói nhiều, xoay người rời đi.

Trong lòng khổ quá mà.

Đau lòng muốn khóc!

Đám trưởng lão cung phụng tốp năm tốp ba tụ lại rời đi, thấp giọng thảo luận về cuộc họp hôm nay.

Chuyện Bạch Quy Nông cùng những người khác mười phần chết tám chín là do Lý Trường Phong giết căn bản không giấu được, nhưng đám trưởng lão cung phụng đều là người minh bạch.

Tin tức cũng chỉ dừng lại ở đây.

Bọn họ đều dựa vào Diêm Bang mà ăn cơm, không thể đem tin tức này truyền ra cho thiên hạ đều biết, như vậy chỉ làm tổn hại uy nghiêm của Diêm Bang.

Do đó bọn họ đối ngoại đều tuyên bố Bạch Quy Nông gặp phải quỷ dị mà chết.

Dù sao loại chuyện này nhiều không đếm xuể.

Đừng nói một Bạch Quy Nông Luyện Thể cửu trọng, ngay cả cường giả Thần Lực cảnh, vận khí không tốt, gặp phải quỷ dị lợi hại, cũng rất có khả năng bỏ mạng.

Diêm Bang thượng hạ treo lên đèn lồng trắng, chuẩn bị tang lễ cho Bạch Quy Nông, khắp nơi một mảnh bi thương.

Thanh Vân Môn trái lại là một phen xôn xao.

Tin tức Thần Tiễn Phong phong chủ Lý Trường Phong thu đồ đệ bất hĩnh nhi tẩu (không chân mà chạy), với tốc độ gió cuốn lá rụng nhanh chóng truyền khắp chín phong Thanh Vân, vô số đệ tử xôn xao, hâm mộ đố kỵ.

Đệ tử của Lý Trường Phong, đó chắc chắn sẽ trở thành chân truyền đệ tử.

Địa vị chân truyền đệ tử có thể sánh ngang trưởng lão.

Có thể nói là một bước lên trời. "Chu Trần là ai?

Chẳng lẽ lại là một Tiễn Linh Thể?" "Mười phần chắc chắn là Tiễn Linh Thể." "Cái này các ngươi đoán sai rồi, ta có được tin tức, Chu Trần không phải Tiễn Linh Thể, mà là học được Nghệ Tiễn Thuật tàn thiên lưu lạc bên ngoài, mới được Lý sư bá phát hiện thu làm đệ tử!" "Cái gì?

Không phải Tiễn Linh Thể, chỉ học tàn thiên?" "Thiên phú tiễn thuật này cũng quá khủng khiếp đi!" "Đúng vậy, người bình thường tiễn thuật nhập thần quá khó khăn, Thần Tiễn Phong bao nhiêu năm qua, trừ vị phong chủ đời thứ nhất không phải Tiễn Linh Thể ra, còn lại đều là.

Chu Trần đây là người thứ hai sau tổ sư Thần Tiễn Phong!" "Không biết Chu Trần này là hạng người gì?" Vô số đệ tử nghị luận xôn xao, tràn đầy hiếu kỳ đối với Chu Trần.

Không phải Tiễn Linh Thể mà có thể tiễn thuật nhập thần, tu luyện Nghệ Tiễn Thuật, người như vậy thật hiếm thấy.

Người bình thường có tâm trí đâu mà luyện tiễn, chẳng thà học võ

công khác.

Thế gian này lại không phải không có võ công sánh ngang Nghệ Tiễn Thuật, thậm chí vượt qua Nghệ Tiễn Thuật, việc gì phải khổ cực mà không có kết quả đi học Nghệ Tiễn Thuật.

Đây cũng là nguyên nhân đệ tử Thần Tiễn Phong ít ỏi.

Tiễn Linh Thể hiếm có, người tiễn thuật nhập thần càng hiếm hơn.

Chu Trần cùng Tần Hồng Ngọc đã dàn xếp xong tại phủ đệ gặp lần đầu tiên đó.

Buổi chiều, Lý Trường Phong trở về, đưa cho Chu Trần một khối lệnh bài chân truyền đệ tử.

Lệnh bài hiện màu tử kim, không biết làm bằng chất liệu gì, vô cùng kiên ngạnh, bên trên điêu khắc tên cùng chân dung của hắn. "Dựa vào khối lệnh bài này, tuyệt đại đa số địa phương trong Thanh Vân Môn ngươi đều có thể đi, có gì không hiểu thì tìm sư tỷ ngươi." Nói xong, Lý Trường Phong lại lấy ra một bản bí tịch ném cho Chu Trần: "Đây là Nghệ Tiễn Thuật toàn bản, hảo hảo tu luyện, có gì không hiểu tìm sư tỷ ngươi!" Chu Trần: "..." Tính ra ông chính là phủi tay mặc kệ.

Có chuyện gì cũng tìm sư tỷ?

Nhưng đúng ý hắn.

Hắn có Phong Nguyệt Bảo Giám, chỉ cần có bí tịch là mình có thể tu luyện, cũng không thích sư phụ lắm chuyện. "Một tháng sau, chưởng môn sẽ vì ngươi cử hành Chân truyền đại điển." "Chuẩn bị cho tốt, đừng có làm ta mất mặt." ... "Nghệ Tiễn Thuật..." Lý Trường Phong dặn dò xong liền tiêu sái rời đi, Chu Trần mở bí tịch ra, phát hiện Nghệ Tiễn Thuật cộng lại có ba đại tuyệt chiêu, lần lượt là Nghệ Tiễn Xạ Trường Không mà hắn đã lĩnh ngộ, cùng với Bôn Nguyệt và

Xạ Nhật.

Ba đại tuyệt chiêu này thực tế đại diện cho ba tầng cảnh giới của Nghệ Tiễn Thuật là Tiễn Ý, Tiễn Thế và Tiễn Hồn.

Chu Trần trước đó nhờ vào tích lũy từ việc gia điểm và đốn ngộ giữa ranh giới sinh tử, chiêu thứ nhất Nghệ Tiễn Xạ Trường Không chính là cảnh giới Tiễn Ý tầng thứ nhất.

Bất kể là tự mình đốn ngộ theo Nghệ Tiễn Thuật, hay là lĩnh ngộ theo chỉ dẫn trên bí tịch, tiễn chiêu mỗi người lĩnh ngộ thực ra đều không giống nhau.

Giống như một ngàn độc giả thì có một ngàn Hamlet vậy.

Nhưng sự khác biệt này chỉ nằm trong khuôn khổ của Nghệ Tiễn Thuật, chỉ cần người hiểu về Nghệ Tiễn Thuật đều có thể nhận ra đây chính là Nghệ Tiễn Thuật.

Giống như ngựa trắng biến thành ngựa đen, chẳng lẽ ngươi không nhận ra đó là ngựa sao? 【 Nghệ Tiễn Xạ Trường Không (Tiễn Ý 95/1000) 】 "Gia điểm." Nhìn Tiễn Ý viên mãn chỉ còn thiếu hơn chín trăm điểm, Chu Trần trực tiếp cộng vào.

Trong nháy mắt.

Chu Trần phảng phất như ngày đêm ôm Lạc Nhật Cung cảm ngộ Tiễn Ý, mười năm như một ngày, cuối cùng một sớm đốn ngộ, Tiễn Ý viên mãn.

Một luồng khí tức sắc bén đáng sợ từ trong cơ thể Chu Trần lan tỏa ra, trong mắt hắn dường như có một đạo tiễn mang lướt qua, đâm thẳng vào tim người ta. 【 Bôn Nguyệt (Tiễn Thế 0/10000) 】 "Chiêu thứ hai Bôn Nguyệt vậy mà cần tới một vạn điểm?" Chu Trần nhìn hai vạn nguyên điểm còn lại, đây là số tiền mồ hôi nước mắt hắn khổ cực kiếm được khi lăn lộn mấy ngày nay, hắn không chút do dự cộng

một vạn điểm lên.

Dù sao đây là đại sát chiêu, có thể khiến Chu Trần dưới cùng một mức sức mạnh, bộc phát ra sát thương gấp mười gấp trăm lần.

Phải cộng!

Trong nháy mắt.

Chu Trần dường như khi đi đứng nằm ngồi, ăn cơm uống nước đều ôm cung tiễn, ngày đêm cảm ngộ, đêm ngủ cũng cung không rời thân, mấy chục năm như một ngày.

Cuối cùng.

Vào một đêm trăng tròn sáng rực, Chu Trần đốn ngộ Bôn Nguyệt, Tiễn Thế viên mãn.

Một tiễn xuất ra, cuồn cuộn thiên địa đại thế nghiền áp đi, một vầng minh nguyệt từ trên biển từ từ dâng lên, tiễn phá thương khung, lao thẳng hướng mặt trăng. "Tê!" Chu Trần mở mắt ra, trong con ngươi dường như có hai vầng minh nguyệt dâng lên, trong lòng chấn kinh.

Chiêu này cũng quá mạnh rồi.

Chu Trần cảm giác Bạch Quy Nông đối diện với một tiễn này, e là cũng không đỡ nổi.

Đây tuyệt đối là sát chiêu tầm xa mạnh nhất của Chu Trần.

Còn về cận chiến nhục bác, không có gì dùng tốt hơn Lôi Quang Như Ý Thủ. 【 Xạ Nhật (Tiễn Hồn 0/100000) 】 "Chiêu thứ ba vậy mà cần mười vạn Phong Nguyệt điểm, nhưng sự cường đại của nó e là vượt xa tưởng tượng!" Chu Trần còn lại một vạn nguyên điểm, cộng vào hiệu quả không lớn, để dành dự phòng. "Trần ca nhi, tối nay chúng ta ăn gì?" Tần Hồng Ngọc đi tới, bụng đã kêu lên ùng ục.

Nhà tuy lớn nhưng không có gì ăn. "Tối nay chúng ta trước hết qua chỗ sư tỷ ăn chực một bữa, thuận tiện hỏi thăm tình hình." Chu Trần thu liễm khí tức dẫn theo Tần Hồng Ngọc đi tới nhà Ly Trường Hận.

Ly phủ nơi Ly Trường Hận ở ngay bên cạnh Chu Trần không xa, hai tòa phủ đệ cách nhau chừng vài chục mét, còn chỗ ở của Lý Trường Phong thì nằm trên đỉnh núi. "Sư tỷ, đệ tới ăn chực đây!" Chu Trần gõ cửa, gọi vọng vào bên trong.

Cạch.

Đại môn mở ra, một thiếu nữ thanh tú xinh đẹp lộ diện, cúi chào: "Kiến quá Chu sư huynh, Chu phu nhân!" "Mời hai vị vào trong." "Đa tạ." Chu Trần nhìn thiếu nữ, đại khái có dáng vẻ Luyện Thể tứ trọng, chắc là ngoại môn đệ tử hầu hạ Ly Trường Hận.

Tiêu chuẩn chiêu thu tạp dịch đệ tử của Thanh Vân Môn phải dưới mười tám tuổi, Luyện Thể nhị trọng trở lên.

Ngoại môn đệ tử cần dưới hai mươi tuổi, Luyện Thể tứ trọng trở lên, nội môn đệ tử cần dưới ba mươi tuổi, Luyện Thể thất trọng trở lên.

Giống như Huyện úy huyện Thanh Hà Trương Long, đến làm tạp dịch đệ tử cũng không đủ tư cách.

Giống như con gái huyện lệnh huyện Thanh Hà Trần Phượng, từ nhỏ luyện võ, không thiếu tài nguyên, mười sáu tuổi Luyện Thể nhị trọng, bái nhập Thanh Vân Môn thành tạp dịch đệ tử không thành vấn đề, thậm chí có hy vọng lớn tấn thăng ngoại môn đệ tử.

Chương 34

Đáng tiếc thời vận không tốt, gặp phải thổ phỉ núi Ngọa Long, còn bị phỉ đồ làm nhục.

Tuy rằng nhờ Chu Trần và Trương Long cứu viện kịp thời, giữ được tính mạng, nhưng đả kích tra tấn về nhục thể và tinh thần đã khiến thần trí nàng nảy sinh vấn đề.

E là cả đời này khó mà thoát ra khỏi bóng đen đó.

Thế sự vô thường a.

Nghĩ đến đây, Chu Trần càng thêm muốn trở nên mạnh mẽ.

Chỉ có thực lực mới có thể nắm giữ vận mệnh của chính mình.

Đi tới hậu viện, Chu Trần thấy Ly Trường Hận đang luyện tiễn, chỉ thấy nàng kéo căng dây cung nhưng không phóng ra, quanh thân dao động một luồng khí tức huyền ảo. "Đại sư tỷ quả nhiên đã học được chiêu thứ hai Bôn Nguyệt, lĩnh ngộ Tiễn Thế, nhưng chắc là vẫn chưa viên mãn..." Chu Trần thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng với thực lực Luyện Thể cửu trọng của Ly Trường Hận, cho dù chưa viên mãn, uy lực của một tiễn đó cũng tuyệt đối không phải Chu Trần có thể so sánh. "Các ngươi tới rồi." Ly Trường Hận thu cung, không hề ngạc nhiên khi Chu Trần tới.

Chu Trần mới đến, chắc chắn có rất nhiều vấn đề, mà nàng biết Lý Trường Phong chắc chắn sẽ ném Chu Trần cho mình, còn lão thì đi phong lưu khoái hoạt rồi. "Sư tỷ." Chu Trần và Tần Hồng Ngọc đi theo Ly Trường Hận vào đại sảnh.

Đã có thị nữ chuẩn bị sẵn cơm canh bưng lên. "Sư tỷ, sư phụ nói một tháng sau cử hành Chân truyền đại điển, bảo đệ chuẩn bị cho tốt,

cần chuẩn bị những gì?" Chu Trần vừa ăn vừa hỏi. "Chân truyền đại điển là thịnh hội hiếm có của tông môn, tuy rằng những tông môn cùng cấp với Thanh Vân Môn khinh thường không tới, nhưng các thế lực dưới quyền hạt của hai phủ Vân Mộng, Thanh Vân chắc chắn sẽ tới." Ly Trường Hận chậm rãi nói: "Bọn họ tuy không phải thế lực thuộc hạ của Thanh Vân Môn, nhưng đối với thế lực bá chủ của vùng đất hai phủ này chắc chắn phải nể mặt." "Thông thường trong Chân truyền đại điển, các đại thế lực đều sẽ phái ra thiên tài trong môn, hướng tân tấn chân truyền đệ tử thỉnh giáo vài chiêu." "Đương nhiên, phải là đồng cảnh giới, và tuổi tác chênh lệch không quá năm tuổi." Chu Trần gật đầu, với thực lực của hắn, hoàn toàn không cần lo lắng.

Tuy nhiên... "Sư tỷ, nếu như sư phụ tìm được một Tiễn Linh Thể, nhưng vẫn chưa tu luyện, vậy trong Chân truyền đại điển nếu hắn đánh không lại chẳng phải rất mất mặt sao?" Chu Trần nghi hoặc hỏi. "Ngươi có thể nghĩ tới, Thanh Vân Môn dựng lập một ngàn hai trăm năm, vô số tổ sư chẳng lẽ không nghĩ tới?" Ly Trường Hận nhàn nhạt liếc Chu Trần một cái, giải thích: "Giống như tình huống ngươi nói, Chân truyền đại điển sẽ lùi lại, đợi hắn tấn thăng Luyện Thể thất trọng mới cử hành, trong thời gian này hắn vẫn hưởng thụ một số đãi ngộ của chân truyền đệ tử." "Nhưng mỗi cách một đoạn thời gian sẽ có khảo hạch tiến độ tu luyện, nếu không qua quan, đãi ngộ chân truyền đệ tử sẽ bị hủy bỏ." "Chân truyền đại điển của ngươi cử hành sau một tháng, đó là vì sư phụ biết ngươi đã lĩnh ngộ Tiễn Ý, trong Luyện Thể thất trọng cũng tính là không tệ, đủ để ứng phó Chân truyền đại điển." "Chân truyền đại điển của Thanh Vân Môn đã có năm trăm năm lịch sử, chưa từng có chân truyền đệ tử nào thất bại trong đại điển, cao lắm là hòa." Ly Trường Hận nhìn Chu Trần một cái, ý vị thâm trường nói: "Bởi vì cho dù thực lực đối phương có nhỉnh hơn một chút, cũng sẽ đánh thành hòa." Chu Trần: "..." Hóa ra là vậy, Thanh Vân Môn chính là lấy thế ép người.

Chỉ được thắng, không được thua.

Nhưng cũng đúng.

Tu luyện không chỉ là đánh đánh giết giết, còn có nhân tình thế thái. ...

Các thế lực khác không bằng Thanh Vân Môn, kiểu gì cũng phải nể mặt Thanh Vân Môn.

Nếu đệ tử dưới trướng bọn họ mạnh hơn tân tấn chân truyền của Thanh Vân Môn, cho dù chỉ đánh hòa, cũng đủ để danh dương thiên hạ.

Nếu đánh bại chân truyền Thanh Vân Môn, đó không phải là danh dương thiên hạ, mà là vỗ vào mặt Thanh Vân Môn.

Mặt mũi Thanh Vân Môn không đẹp, sau này gây khó dễ cho ngươi, trái lại lợi bất cập hại.

Huống hồ thời gian Thanh Vân Môn cử hành Chân truyền đại điển sẽ cân nhắc kỹ thực lực của chân truyền đệ tử, các loại tình huống cộng dồn, khả năng lật thuyền là cực kỳ nhỏ. "Nhưng ngươi cũng đừng tưởng chân truyền đệ tử dễ làm như vậy, một năm sau, rất nhiều lão bài đệ tử trong nội môn chưa thành chân truyền đều sẽ khiêu chiến ngươi!" Nghĩ đến Chu Trần ham hoa nghía sắc, Ly Trường Hận nhắc nhở: "Dưới cùng cảnh giới, ngươi bại một lần, đãi ngộ giảm một nửa, đưa cho người thắng ngươi." "Bại lần hai, đãi ngộ hạ xuống mức nội môn đệ tử, bảo lưu danh hiệu chân truyền." "Bại lần ba, tước bỏ danh hiệu chân truyền đệ tử, giáng xuống nội môn đệ tử." "Nếu ngươi chỉ bại một lần, vậy thì một năm sau, nội môn đệ tử chiến thắng ngươi sẽ khiêu chiến ngươi lần nữa, ngươi thắng thì vẫn là chân truyền, nhưng nếu ngươi lại bại, sẽ bị đối phương thay thế." "Kẻ năng làm thì lên, kẻ yếu hèn thì xuống, rất công bằng!" Chu Trần gật đầu, không hề ngạc nhiên.

Không có áp lực thì không có động lực, như vậy cũng là để tránh chân truyền đệ tử chiếm chỗ mà không làm gì.

Huống hồ cho ngươi một năm thời gian phát triển, cùng cảnh giới mà ngươi còn liên tục bị ba cái nội môn đệ tử đánh bại, thì cái danh chân truyền này quả thực hữu danh vô thực.

Có một hai cái nội môn đệ tử thiên phú dị bẩm đánh bại ngươi cũng tính là bình thường, nhưng vẫn còn một năm thời gian đệm.

Nếu ngươi có thiên phú, một năm này đủ để nâng cao bản thân, phản bại thành thắng.

Nếu không thể, chứng tỏ thiên phú của ngươi bình thường.

Cũng không có tư cách đứng trong hàng ngũ chân truyền.

Quy tắc này của Thanh Vân Môn xem ra khá hợp lý, so với một số tiểu thuyết mà nhân vật chính vừa nhập môn đã phải so tài với đám lão bài đệ tử thì tốt hơn nhiều!

Loại đó chỉ dành cho nhân vật chính có hack, chứ người khác căn bản không thể nào bì kịp.

Thấy Chu Trần có vẻ không thèm để ý, Ly Trường Hận không thể không trịnh trọng nhắc nhở: "Tuy rằng ngươi tu luyện Nghệ Tiễn Thuật tàn khuyết mà lĩnh ngộ Tiễn Ý, lĩnh ngộ chiêu thứ nhất, thiên phú rất tốt, nhưng thiên phú của nội môn đệ tử Thanh Vân Môn cũng không tệ, trong đó có không ít cường giả." "Hơn nữa theo tin tức của ngươi truyền ra, chắc chắn có rất nhiều nội môn đệ tử có thể tấn thăng Luyện Thể bát trọng nhưng lại ép tu vi không đột phá, chuyên môn tu luyện võ công khắc chế ngươi, chỉ đợi một năm sau đánh bại ngươi!" Nghe tới đây, Chu Trần đột nhiên có thắc mắc: "Sư tỷ, danh đầu chân truyền đệ tử tuy lớn, nhưng những đệ tử có thể đột phá đó lại vì khiêu chiến đệ mà không đột phá, lãng phí một năm thời gian,

liệu có phải là lợi bất cập hại?" "Ai nói bọn họ lãng phí một năm thời gian?" Ly Trường Hận không giải thích trực tiếp, trái lại hỏi: "Ba năm trước ta đã có thể tấn thăng Thần Lực cảnh, ngươi biết tại sao ta vẫn chưa đột phá không?" "Tại sao?" Chu Trần không ngờ Ly Trường Hận vậy mà ba năm trước đã có thể đột phá rồi, thiên phú này đúng là lợi hại. "Bởi vì căn cơ." Ly Trường Hận giải thích: "Luyện Thể cảnh là cơ sở của võ giả, giống như móng nhà, móng càng tốt thì nhà mới xây được càng cao, võ đạo cũng như vậy." "Vả lại cơ sở có hùng hậu hay không liên quan mật thiết đến độ mạnh yếu của Thần Lực cảnh, thậm chí là các cảnh giới phía sau, cũng như tiềm lực tương lai." "Lấy ví dụ, Luyện Thể cảnh ta chỉ tu luyện Nghệ Tiễn Thuật, sau đó tấn thăng Thần Lực cảnh, cường độ thần lực của ta là một, tiềm lực là một." "Nhưng nếu ở Luyện Thể cảnh ta không chỉ tu luyện Nghệ Tiễn Thuật, mà còn đem Đại Lực Ngưu Ma Quyền cũng tu luyện tới Luyện Thể cửu trọng, sau đó mới tấn thăng Thần Lực cảnh, vậy thì cường độ thần lực của ta có lẽ là một phẩy năm, tiềm lực cũng là một phẩy năm." "Nếu ta lại tu luyện thêm một môn Liệt Thiên Kiếm Pháp tới Luyện Thể cửu trọng rồi mới đột phá, vậy thì cường độ thần lực của ta có lẽ là ba, tiềm lực cũng là ba." "Giờ ngươi đã hiểu chưa?" "Hiểu rồi!" Chu Trần không ngờ còn có bí mật này, hèn chi những tán tu không có truyền thừa bị đệ tử tông môn đánh cho tơi bời, khoảng cách thực sự là quá lớn.

Đồng thời Chu Trần cũng hiểu những nội môn đệ tử ép cảnh giới không đột phá để tu luyện võ công khác không phải là lãng phí thời gian, mà là tương đương với tu luyện trước, dù sao sớm muộn gì cũng phải tu luyện.

Trừ phi thiên phú bình dung, không có chí cầu tiến mới dùng một môn võ công trực tiếp đột phá. "Xem ra ta phải nỗ lực kiếm Phong Nguyệt điểm hơn mới được!" Chu Trần đã đặt ra một mục tiêu nhỏ,

trước tiên đem chín môn võ công bí truyền của chín phong Thanh Vân đều luyện tới Luyện Thể cửu trọng, sau đó là các võ công thượng thừa khác của Thanh Vân. "Cho nên ngươi hãy hảo hảo nỗ lực, đừng để một năm sau bị nội môn đệ tử đánh bại, làm mất mặt Thần Tiễn Phong ta!" "Sư tỷ yên tâm, nếu đệ đã ngồi lên vị trí chân truyền này thì không ai có thể lấy đi được." Chu Trần cười cười, căn bản không để chuyện này trong lòng.

Một năm sau, hắn cũng không biết mình đã phát triển tới mức nào rồi.

Đừng nói chân truyền đệ tử.

Ngay cả đại sư tỷ hắn cũng có thể hạ gục.

Đối thủ của hắn chưa bao giờ là đệ tử Thanh Vân Môn.

Mục tiêu của hắn là tinh thần đại hải.

Rượu no cơm đủ, Chu Trần thu hoạch tràn đầy.

Đừng nhìn đại sư tỷ rất cao lãnh, nhưng đối với các câu hỏi của Chu Trần, nàng đều biết gì nói nấy, khiến Chu Trần có một cái nhìn khái quát về Thanh Vân Môn. "Sư tỷ, cáo từ!" Chu Trần dẫn Tần Hồng Ngọc về phủ.

Nằm trên giường, tâm tình Tần Hồng Ngọc hồi lâu không thể bình tĩnh, vui mừng đến mức không ngủ được.

Chu Trần cũng không có ý buồn ngủ, từ phía sau ôm lấy Tần Hồng Ngọc, khiến nàng vui sướng đến mức không khép được chân.

Chuyện kiếm 'tiền' phải kiên trì bền bỉ, một khắc cũng không thể lơ là.

Một phân cày cấy một phân thu hoạch.

Chu Trần có được ngày hôm nay đều là nhờ hắn nỗ lực mà có.

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám, linh hồn của Chu Trần cũng đang cùng Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý tu luyện.

Cơ thể người có tam bảo: Tinh, Khí, Thần.

Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý hiện giờ đi theo thần đạo chính tông.

Mà có bảo vật như Phong Nguyệt Đồ Lục để tham ngộ, lại có Chu Trần ở phía sau dốc sức ủng hộ, tu vi của bọn họ thay đổi từng ngày, thăng tiến nhanh chóng.

Tương ứng với đó, Chu Trần cũng có thể đạt được nhiều Phong Nguyệt điểm hơn.

Đối với việc đạt được Phong Nguyệt điểm, Chu Trần hiện giờ đã có chút tâm đắc.

Đầu tiên, lần đầu tiên là nhiều nhất.

Thứ hai.

Tu vi càng cao, Phong Nguyệt điểm càng nhiều.

Sau đó.

Chơi càng bạo, Phong Nguyệt điểm càng nhiều.

Cuối cùng.

Người càng đông, Phong Nguyệt điểm càng nhiều.

Còn về những cái khác.

Đợi xác định sau.

Một đêm lặng lẽ trôi qua, Chu Trần nhìn Phong Nguyệt điểm tăng thêm sáu ngàn, hài lòng gật đầu.

Đây đều là thành quả lao động cần cù của hắn.

Nhìn Tần Hồng Ngọc đang ngủ ngon trong lòng, trên mặt còn

vương vài vệt lệ, Chu Trần hôn lên má nàng. "Trần ca nhi." Tần Hồng Ngọc mở mắt, hàng mi dài khẽ run, mặt đỏ hồng.

Nàng không phải bị Chu Trần hôn tỉnh, mà là bị 'đặc trường' của Chu Trần làm tỉnh giấc. "Hôm nay ta định đi Thanh Vân thành dạo một chút, nàng có đi không?" "Thanh Vân thành?" Mắt Tần Hồng Ngọc sáng lên, đó là phủ thành của phủ Thanh Vân, thậm chí vì có Thanh Vân Môn tọa lạc, nó còn nổi tiếng hơn cả phủ thành Vân Mộng thành của phủ Vân Mộng nơi bọn họ ở. "Chúng ta cùng đi." Thấy ánh mắt của Tần Hồng Ngọc, Chu Trần chốt hạ, dứt khoát rời giường.

Sau một hồi tẩy rửa, Chu Trần sang nói với Ly Trường Hận một tiếng. "Các ngươi mới đến, không thục đường Thanh Vân thành, để Như Yến dẫn các ngươi đi." Ly Trường Hận nói. "Đa tạ sư tỷ." Chu Trần chắp tay thi lễ, sau đó dưới sự dẫn dắt của Như Yến, Chu Trần đi lĩnh một con Giao Long mã, cùng Tần Hồng Ngọc cưỡi chung một con.

Như Yến cũng cưỡi một con Giao Long mã dẫn đường phía trước.

Tuy nói Thanh Vân thành nằm ngay dưới chân Thanh Vân Môn, ở Thanh Vân Môn có thể nhìn thấy đường nét của Thanh Vân thành, nhưng thực ra khoảng cách không gần, chừng hai mươi cây số.

Chu Trần cưỡi Giao Long mã, dọc đường thưởng ngoạn sơn sắc Thanh Vân, thong thả đi tới chân thành Thanh Vân.

Chỉ thấy phía trước con đường mã lộ rộng hàng chục mét, một tòa cự thành sừng sững như ngọn núi đồ sộ, giống như một con cự thú đang phủ phục, tỏa ra uy nghiêm và túc mục chấn nhiếp lòng người.

Dòng sông Thanh Vân cuồn cuộn chảy qua trước thành, tựa như hào hộ thành.

Sông Thanh Vân chảy qua đây, cuối cùng đổ vào đầm Vân Mộng

của phủ Vân Mộng. "Lớn quá!" Tần Hồng Ngọc ngây người nhìn tòa cự thành cổ kính loang lổ đó, vẻ mặt đầy chấn kinh, trước đó tòa thành lớn nhất nàng từng thấy là Thanh Hà thành.

Nhưng Thanh Hà thành chỉ là một huyện thành nhỏ, sao có thể so bì được với thiên niên cổ thành như Thanh Vân thành này. "Quả thực rất lớn!" Kiếp trước Chu Trần đã thấy không ít thành phố lớn, nhưng chưa có cái nào sánh được với tòa Thanh Vân thành này.

Không hổ là đại thành của thế giới siêu phàm.

Không biết Càn Hoàng thành quốc đô của vương triều Đại Càn sẽ cao lớn hùng vĩ đến nhường nào?

Nghe nói quốc đô Đại Càn dân số tính bằng đơn vị ức, Chu Trần rất khó tưởng tượng một thành trì cổ đại với dân số hàng ức sẽ lớn tới mức nào.

Nhưng nghĩ đây là thế giới siêu phàm, đừng nói thành trì vài ức dân, dù xuất hiện thành trì cả trăm tỷ dân cũng là bình thường.

Mà tòa Thanh Vân thành này dân số khoảng chừng bốn triệu người.

Chu Trần cưỡi ngựa tiến lên, cổng thành còn có thành vệ thu phí vào thành, mỗi người mười văn tiền.

Nhưng đệ tử Thanh Vân Môn không cần nộp.

Chu Trần trực tiếp cưỡi ngựa vào thành, thủ vệ không hề ngăn cản, dù sao Như Yến cũng mặc y phục đệ tử Thanh Vân Môn, lại còn cưỡi Giao Long mã.

Giao Long mã không phải đệ tử bình thường có thể cưỡi được.

Ngoại môn đệ tử phải bỏ tiền thuê.

Nội môn đệ tử có thể sử dụng miễn phí, cũng có thể bỏ tiền mua

một con.

Chân truyền đệ tử được trực tiếp ban tặng một con.

Như Yến cưỡi là Giao Long mã của Ly Trường Hận.

Tiến vào Thanh Vân thành, chỉ thấy đường phố rộng tới năm mươi mét, hai bên có đủ loại tiểu thương, bán cái gì cũng có. "Mau nhìn!

Là Thanh Tuyền tiên tử!" "Thanh Tuyền tiên tử đẹp quá!" "Thanh Tuyền tiên tử nhìn ta kìa!" "Nhìn cái đầu ngươi ấy, giữa ban ngày mà mơ mộng gì!" Phía trước đột nhiên truyền đến một trận xôn xao, Chu Trần ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy thoáng qua một bóng hồng, tiên tử hạ phàm cũng không đủ để so sánh với vị Thanh Tuyền tiên tử này.

Nàng khí chất thanh thuần thoát tục, không vướng bụi trần, dung nhan kiều diễm đẹp đến mức không thể tả xiết, bế nguyệt tu hoa, trầm ngư lạc nhạn.

Thể thái của nàng càng hoàn mỹ, đạt đến độ phong lưu diệu trí, nhưng lại khiến người ta không dám nảy sinh ý nghĩ kỳ quái, sợ làm vẩn đục phong hoa thánh khiết của nàng.

Đáng tiếc chớp mắt chỉ còn lại một bóng lưng, đình đình ngọc lập, bí ẩn khó lường, tú dật xuất trần, đẹp đẽ kỳ lạ, thấp thoáng giữa biển người rồi biến mất. "Sư huynh, đó là đại sư tỷ của Thanh Vân Phong - Sư Thanh Tuyền, thân truyền đại đệ tử của chưởng môn, xếp thứ tư trên Thiên Kiêu bảng của Thanh Châu, chỉ đứng sau Ly sư tỷ một bậc." Như Yến nghe tên liền biết là ai, giới thiệu cho Chu Trần: "Năm ngoái trong kỳ Chân truyền đại bỉ, nàng chỉ thua sát sao nửa chiêu, thực lực không khác biệt mấy so với Ly sư tỷ." "Hơn nữa Thanh Tuyền sư tỷ xếp thứ năm trên Bách Hoa bảng của Thanh Châu, danh khí vô cùng cao." "Bách Hoa bảng?" Nói tới cái này, Chu Trần liền nảy sinh hứng thú. "Vậy đại sư tỷ xếp thứ mấy?" Chu Trần rất tò mò.

Ly Trường Hận tuy cao lãnh, nhưng băng sơn mỹ nhân cũng là mỹ nhân mà, theo nhãn quang của Chu Trần, thứ hạng chắc chắn không thấp. "Ly sư tỷ xếp thứ chín!" Như Yến có chút tiếc nuối nói. "Thực ra mỹ nhân đẹp đến mức độ nhất định thì ngoại hình rất khó phân cao thấp, những người xếp hạng đầu thực ra đều rất đẹp, mỗi người một vẻ." Chu Trần dừng một chút, không nhịn được tò mò: "Không biết ai xếp thứ nhất?" "Thứ nhất chính là chưởng môn của chúng ta!" ...

“Chưởng môn?” Chu Trần không ngờ tới Chưởng môn Thanh Ngọc Dao lại đứng đầu Thanh Châu Bách Hoa bảng.

Tuy nhiên, ngẫm lại cũng thấy hợp lý.

Tuy Thanh Ngọc Dao thân là Chưởng môn Thanh Vân, tuổi tác không còn nhỏ, nhưng tại thế giới siêu phàm này, tuổi tác không ảnh hưởng nhiều đến ngoại hình.

Đặc biệt là những cường giả như tiên nhân trường sinh bất lão, bất luận bao nhiêu tuổi vẫn giữ được nét thanh xuân, Thanh Ngọc Dao tuy cách tiên nhân còn mười vạn tám nghìn dặm, nhưng xét khắp Thanh Châu cũng là tồn tại đỉnh tiêm, là cường giả đã bước chân vào Thần Lực cảnh của Thanh Vân môn.

Với thân phận địa vị cùng khí chất siêu phàm của một cường giả, chỉ cần nàng có dung mạo ngang ngửa Ly Trường Hận hay Sư Thanh Tuyền là đủ để nghiền ép tất cả để đứng vị trí thứ nhất.

“Thanh Vân chúng ta đúng là nơi chung linh dục tú, nhân kiệt địa linh, mỹ nữ như vân.” Chu Trần vẻ mặt kinh thán, hiếu kỳ hỏi: “Vậy Thanh Vân mình còn mỹ nhân nào khác trên Bách Hoa bảng không?” “Đương nhiên là có.” Như Yến bấm ngón tay, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Ngoài Chưởng môn, Thanh Tuyền sư tỷ, Ly sư tỷ, còn có Trình Tố Tố sư thúc của Linh Dược phong xếp thứ tư, đệ tử của nàng là Mộ Linh Nhi xếp thứ mười.” “Như vậy, trong mười hạng đầu của Bách

Hoa bảng, Thanh Vân môn chúng ta đã chiếm tới năm vị." "Lợi hại!" Trên đường đi, Chu Trần được mở mang tầm mắt, đặc biệt là các loại bảng đơn đếm không xuể.

Nổi bật nhất tự nhiên là Thiên Kiêu bảng và Bách Hoa bảng.

Mỗi bảng đơn lại được phân chia theo địa vực.

Đại Càn vương triều chia thành đạo, châu, phủ, quận, huyện, trong đó bảng đơn có giá trị nhất chính là bảng tổng hợp của toàn bộ Đại Càn.

Ví dụ như Thiên Kiêu bảng, giá trị nhất là Đại Càn Thiên Kiêu bảng, tiếp theo là các đạo, rồi đến các châu, và cuối cùng là các phủ.

Thanh Vân môn nằm ở Thanh Châu, thế lực chủ yếu bao trùm Vân Mộng phủ và Thanh Vân phủ, là một trong ba tông môn lớn nhất Thanh Châu.

Hai tông môn còn lại là Đại Thiền tự và Thiên Kiếm tông.

Đại Thiền tự lịch sử lâu đời, thực lực thâm bất khả trắc, không chỉ ở Thanh Châu mà xét cả Đại Càn cũng là đại tông môn hàng đầu.

Còn Thiên Kiếm tông có thực lực tương đương Thanh Vân môn, quan hệ hai bên không mấy tốt đẹp, nghe nói đã kết oán từ thời tổ sư và kéo dài hơn nghìn năm qua.

"Thiên Kiếm tông có bí truyền võ công Thiên Kiếm Quyết, Thanh Vân phong có Liệt Thiên Kiếm Quyết, nghe tên thôi đã biết là oan gia đối đầu rồi..." Chu Trần thầm nghĩ.

Tổ sư Thanh Vân còn được gọi là Thanh Vân tiên tử, là một nữ nhân.

Hắn nghi ngờ Thanh Vân tổ sư và vị tổ sư của Thiên Kiếm tông có khi nào vì yêu sinh hận như kiểu Vương Trọng Dương và Lâm

Triều Anh không.

Bởi lẽ ân oán hai phái kéo dài ngàn năm, thường xuyên va chạm nhưng chưa bao giờ đến mức sống chết một mất một còn, nếu không có uẩn khúc gì mới là lạ.

Chu Trần thuận tay mua hai cuốn Thanh Châu Thiên Kiêu bảng và Bách Hoa bảng, tốn mất một trăm lượng bạc.

"Thật đắt!" Chu Trần cảm thán, cũng may hiện tại hắn không thiếu tiền.

"Để xem có đáng tiền không." Chu Trần tùy ý mở Thiên Kiêu bảng. 【 Thanh Châu Thiên Kiêu bảng 】 【 Thiên Kiêu bảng hạng nhất: Đại Thiền tự Phật tử Ngộ Không.

Nghe nói ngày sinh ra, trời hoa rơi loạn, đất mọc sen vàng, Phật quang phổ chiếu ba vạn dặm, phạm âm vang vọng ba ngày không dứt... 】 【 Thiên Kiêu bảng hạng nhì: Thiên Kiếm tông Thánh nữ Kiếm Hùng, thiên sinh kiếm cốt...

Chương 35

】【 Thiên Kiêu bảng hạng ba: Thanh Vân môn Chân truyền Ly Trường Hận, thiên sinh tiễn thể... 】【 Thiên Kiêu bảng hạng tư: Thanh Vân môn Chân truyền Sư Thanh Tuyền... 】 "Quả nhiên, thiên kiêu đều nằm ở các đại tông môn." Chu Trần liếc qua một lượt, thiên kiêu tự do rất ít, nếu có thì cũng đều có sư phụ tán tu cực giỏi.

Sau khi xem qua sơ lược, hắn ném chúng vào túi trữ vật.

Chu Trần lại mở Bách Hoa bảng, lập tức mắt sáng rực lên.

Bởi vì trên Bách Hoa bảng có hình họa mỹ nhân.

"Thì ra đây chính là Chưởng môn." Ánh mắt Chu Trần lập tức bị thu hút bởi hình họa Chưởng môn Thanh Ngọc Dao ở trang đầu tiên.

Nét vẽ vô cùng sống động, nhập mộc tam phân.

Lãnh diễm, lăng liệt, thanh lệ thoát tục, lại mang theo vẻ lãnh ngạo bá khí.

Chỉ có thể nói không hổ là Chưởng môn Thanh Vân.

Có hình ảnh nên phần giới thiệu rất đơn giản, chỉ có tên và lai lịch.

Chu Trần lật sang trang thứ hai.【 Bách Hoa bảng hạng nhì: Thiên Kiếm tông Thánh nữ Kiếm Hùng 】 "Ta đi, tên này là vạn năm hạng nhì à!" Chu Trần nhìn vào hình họa.

Kiếm Hùng ăn mặc giả nam, anh vũ lãnh ngạo, kiếm mi tinh mục, ánh mắt lăng liệt, mang nét anh tư táp sảng không thua kém đấng mày râu.

Dù giả nam trang vẫn không che giấu được dung nhan tuyệt thế, nhưng bộ dạng này của nàng e rằng sẽ mê hoặc cả một đám tiểu

nương tử.

Có thể nói là nam nữ đều mê.

Hơn nữa trên Bách Hoa bảng đều là ảnh nam trang, e rằng Kiếm Hùng này bình thường cũng hay giả nam.

Vị tiểu nương tử nào không biết nàng là nữ nhân mà gặp phải chắc chắn sẽ một đời lầm lỡ. 【 Bách Hoa bảng hạng ba: Thiên Kiếm tông Chân truyền Cố Trường Anh 】 【 Bách Hoa bảng hạng tư: Thanh Vân môn Phong chủ Trình Tố Tố 】 【 Bách Hoa bảng hạng năm: Thanh Vân môn Chân truyền Sư Thanh Tuyền 】 ...

Chu Trần lật qua một lượt, phát hiện những người lên bảng đều là bậc khuynh quốc khuynh thành, tuyệt thế vô song, mang khí chất phong vận độc đáo.

Thanh Châu lục phủ dân số hàng chục tỷ, kẻ lên được bảng này đều là vạn người có một, không đẹp mới là lạ.

"Đi, tìm chỗ ăn cơm!" Cất Bách Hoa bảng đi, Chu Trần cảm thấy bụng đã đói.

Thanh Vân thành quá lớn, dạo cả buổi sáng vẫn chưa đi hết một nửa.

"Sư huynh, phía trước có Thanh Vân Lâu, là tửu lầu lớn nhất Thanh Vân thành, hay là tới đó?" Như Yến nói.

"Được!" Chu Trần gật đầu, Như Yến dẫn đường phía trước.

Một lát sau, một tòa tửu lầu cao chín tầng xuất hiện trước mắt Chu Trần, trang trí lộng lẫy huy hoàng, vừa nhìn đã thấy cao cấp sang trọng.

Trước cửa tửu lầu xe ngựa tấp nập, người qua kẻ lại đều là bậc giàu sang quyền quý.

Ba người Chu Trần đến cửa xuống ngựa, hai thị nữ dẫn theo hai tiểu tư vội vàng tiến lên nghênh tiếp.

Họ lập tức nhận ra đây là đệ tử Thanh Vân môn.

Đệ tử Thanh Vân môn tại Thanh Vân thành có địa vị rất cao.

"Ba vị quý khách, mời vào trong." Hai thị nữ thi lễ, hai tiểu tư thuần thục dắt lấy Giao Long mã dưới thân Chu Trần và Như Yến.

"Chăm sóc cho tốt." Như Yến dặn dò.

"Quý khách yên tâm, chúng tôi nhất định dùng cỏ tốt nhất." Đối với Giao Long mã của Thanh Vân môn, tiểu tư của Thanh Vân Lâu đã quá quen thuộc.

Chu Trần giao ngựa cho tiểu tư, dẫn theo Tần Hồng Ngọc và Như Yến vào tửu lầu, bên trong vô cùng rộng rãi náo nhiệt.

Hắn không lên tầng trên cùng mà chọn một vị trí ở tầng hai ngồi xuống.

"Muốn ăn gì cứ việc gọi." Chu Trần nói với Tần Hồng Ngọc và Như Yến.

Tần Hồng Ngọc nhìn giá cả, không biết nên gọi gì.

Quá đắt.

Như Yến lại càng không dám gọi.

Chu Trần dứt khoát gọi hết mấy món đặc sắc, bạc đãi ai cũng không thể bạc đãi cái bụng của mình.

Huống hồ hiện tại hắn có tiền.

"Nghe nói gì chưa, Thanh Vân môn lại có thêm một vị Chân truyền đệ tử!" "Thanh Vân môn thêm Chân truyền?

Khi nào vậy, sao ta không biết?" "Ngươi đương nhiên không biết,

vì đại điển Chân truyền một tháng sau mới cử hành, mà việc này mới quyết định hôm qua thôi!" "Thì ra là thế, không biết là thiên kiêu nào của nội môn được thăng cấp Chân truyền?" "Hắc hắc, các ngươi chắc chắn không ngờ tới đâu, vị Chân truyền này mới gia nhập Thanh Vân môn thôi." "Cái gì?

Mới gia nhập đã lên Chân truyền?

Còn một tháng sau làm đại điển?

Lai lịch thế nào?" Vô số ánh mắt trong tửu lầu bị thu hút, Chu Trần ngồi ở tầng hai cũng nhìn xuống người đang nói chuyện ở tầng một.

Không ngờ tin tức truyền nhanh như vậy.

Tuy nhiên chuyện này cũng không cần giữ bí mật, Thanh Vân thành nằm ngay dưới chân Thanh Vân môn, tin truyền nhanh cũng là thường.

"Ta nói cho các ngươi biết, vị tân Chân truyền này chính là Chân truyền của Thần Tiễn phong!" "Gì cơ?

Thần Tiễn phong?

Chẳng lẽ là thiên sinh Tiễn Linh Thể?" "Không phải, không phải!" Trước những ánh mắt mong chờ của mọi người, gã thanh niên đắc ý nói: "Các ngươi chắc chắn không ngờ tới, đối phương không những không phải Tiễn Linh Thể, mà nghe nói dựa vào tàn thiên Nghệ Tiễn Thuật lưu lạc bên ngoài để luyện thành công pháp, nên mới được Lý phong chủ phát hiện thu làm Chân truyền đệ tử." "Tê!

Lại không phải Tiễn Linh Thể!" "Nghệ Tiễn Thuật yêu cầu nhập môn cực kỳ hà khắc, cần tiễn thuật nhập thần mới luyện được, người này có thể luyện thành, thiên phú và ngộ tính đúng là khủng khiếp!" Mọi người không ngớt lời kinh thán.

Tần Hồng Ngọc nghe mọi người nghị luận, ánh mắt nhìn Chu Trần tràn đầy sự ngưỡng mộ và sùng bái.

Đây là nam nhân của nàng!

Trong lòng nàng trào dâng niềm kiêu ngạo khó tả, hư vinh được lấp đầy. ...

Hoàng hôn xuống, ráng chiều như máu.

Hai con Giao Long mã hùng dũng đạp trên ánh nắng tàn trở về Thần Tiễn phong.

Chu Trần và Tần Hồng Ngọc dưới sự dẫn dắt của Như Yến đã dạo chơi cả ngày, mua sắm không ít vật dụng sinh hoạt và mở mang thêm nhiều kiến thức.

Đặc biệt là chốn ăn chơi Thiên Tiên Lâu, nghe nói hoa khôi Thiên Hương tiên tử bên trong là mỹ nhân có tiếng trên Bách Hoa bảng.

Đáng tiếc Chu Trần dẫn theo Tần Hồng Ngọc và Như Yến nên không tiện vào thử xem nông sâu của Thiên Tiên Lâu thế nào.

Chỉ đành đợi lần sau.

Về đến nhà, Chu Trần ôm Tần Hồng Ngọc cùng nhau tu luyện Phong Nguyệt Bí Lục.

Linh hồn thì cùng Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý bận rộn.

Hắn thật sự quá nỗ lực, một người chia làm hai để dùng, mà vẫn thấy không đủ.

Ngày thứ hai, Chu Trần dạo quanh Thanh Vân môn, dành cả ngày ở Tàng Thư lâu.

Thanh Vân môn tàng thư phong phú, không chỉ có các loại bí tịch võ công mà còn có đủ loại sách tạp nham.

Chu Trần tập trung đọc những kiến thức cơ bản về thế giới này.

Lăn lộn ở thế giới này, kiến thức là rất quan trọng.

Nếu không biết gì, ra ngoài chắc chắn chết sớm.

Nguyên bản Chu Trần tưởng mình chỉ có thể ngồi yên bên cạnh mỹ nữ, không ngờ ở Tàng Thư lâu cũng có thể ngồi vững.

Hắn ở đó suốt nửa tháng, đến nỗi thân quen luôn với lão già trông cửa.

Tàng Thư lâu ngoại trừ tầng trên cùng, những nơi khác Chu Trần đều có quyền hạn xem tùy ý.

Các bí truyền võ công của các phong đều nằm ở tầng trên cùng đó.

"Đại phái ngàn năm, nội hàm quả nhiên thâm bất khả trắc!" Chu Trần phát hiện ngay cả khi bỏ qua tầng đỉnh, thì tầng sát đỉnh cũng có hàng chục môn võ công thượng thừa, bên ngoài rất hiếm thấy.

Những môn võ công thượng thừa này, đệ tử Chân truyền chỉ cần đăng ký là có thể tùy tiện tu luyện.

Chu Trần có Phong Nguyệt Bảo Giám, nhìn một lần là có thể ghi nhớ, không cần phải mang ra đăng ký.

Còn về bí truyền của các phong, độ khó tu luyện đều không thấp.

Để tránh đệ tử tham lam mà không tinh, thông thường cần luyện võ công của phong mình đến Luyện Thể cửu trọng mới được luyện thêm cái khác.

Mười con chim trên rừng không bằng một con chim trong tay.

Còn về việc phụ trợ tu luyện, bấy nhiêu võ công thượng thừa này chẳng lẽ còn không đủ sao?

Chu Trần dành nửa ngày trời để ghi lại toàn bộ võ công thượng

thừa ở tầng sát đỉnh rồi mới trở về chỗ ở.

"Đã nửa tháng rồi, dưới sự nỗ lực không ngừng nghỉ mỗi ngày của ta, Phong Nguyệt điểm tích lũy cuối cùng đã vượt mười vạn, mình có nên tăng điểm vào Xạ Nhật không nhỉ?" Chu Trần trầm tư.

"Không được, ngay cả chiêu Bôn Nguyệt này ta cũng chỉ bắn tối đa được ba mũi, cưỡng ép tăng điểm lĩnh ngộ Xạ Nhật chưa chắc đã là chuyện tốt, nói không chừng gánh nặng quá lớn lại thương thân." "Huống hồ vạn nhất ta lĩnh ngộ Xạ Nhật rồi xuất hiện dị tượng thì sao?

Thể hiện quá mức yêu nghiệt cũng không phải chuyện tốt!" Chu Trần loại trừ việc tăng điểm Xạ Nhật, sau đó dồn vào tu vi.

"Nửa tháng nữa là đại điển Chân truyền, cường giả vân tập, Chưởng môn cũng sẽ tham dự, thậm chí ngoài Chưởng môn có khi còn có các cường giả trên Thần Lực cảnh khác..." Chu Trần đoán Lý Trường Phong rất có thể là cường giả trên Thần Lực cảnh, chỉ là bên ngoài vẫn luôn thể hiện là Thần Lực cảnh đỉnh phong.

Các vị Phong chủ đều ở cảnh giới này, nhưng hắn đoán chắc chắn có người đã đột phá nhưng không phô trương.

"Tu vi của ta dù là luyện thể hay tu tiên đều tạm thời không thể tăng, nếu không sẽ quá yêu nghiệt, dù sao đợi nửa tháng sau đại điển kết thúc rồi tăng cũng không muộn." "Nhưng bấy nhiêu Phong Nguyệt điểm để đó cũng vô dụng, nửa tháng sau chắc chắn ta lại tích lũy được thêm mười vạn nữa...

Tu luyện các võ công thượng thừa khác vậy!" Chu Trần lập tức quyết định, dù sao sớm muộn gì cũng phải luyện. 【 Trảm Tương Đao tầng thứ nhất (0/500) 】 "Trảm Tương Đao, tăng điểm." Với môn võ công thượng thừa lấy từ Bạch Quy Nông này, Chu Trần rất thích, nên chọn luyện đầu tiên.

Năm trăm Phong Nguyệt điểm tiêu hao, Chu Trần như thể đã khổ luyện Trảm Tương Đao ngày qua ngày, cuối cùng đột phá, một lần nữa hoàn thành Luyện Bì.

Chu Trần cảm nhận sự thay đổi, da dẻ càng thêm kiên nhận, nhục thân lại mạnh thêm vài phần.

Đây là lần thứ tư hắn Luyện Bì.

Trước đó còn có Tam Hợp Đao và Huyễn Ảnh Kiếm, nhưng Tam Hợp Đao không hoàn chỉnh, Huyễn Ảnh Kiếm chỉ là võ công trung thừa, hắn không định lãng phí điểm vào đó.

Sau này võ công hắn luyện ít nhất phải là hàng thượng thừa.

"Tiếp tục!" Chu Trần tăng điểm năm lần, lần lượt hoàn thành Luyện Nhục, Luyện Gân, Luyện Cốt, Luyện Tủy, Luyện Huyết, đưa Trảm Tương Đao đạt đến Luyện Tạng cảnh giống như Nghệ Tiễn Thuật.

Nhục thân Chu Trần như một khối thép bách luyện được rèn giũa lại từ đầu, gạn đục khơi trong, trở nên cường đại và kiên nhận hơn bao giờ hết.

Luyện Tạng cảnh khí huyết ngưng tụ thành khí, khi Trảm Tương Đao đạt đến Luyện Tạng, nội khí luyện ra được hòa quyện cùng nội khí của Nghệ Tiễn Thuật, không chỉ khiến nội khí hùng hồn thêm năm thành mà chất lượng còn tăng lên một nửa.

"Mạnh hơn rất nhiều!" Chu Trần chấn phấn, lấy ra Trảm Tương đao - thanh bảo đao tam giai lấy từ Bạch Quy Nông, một cảm giác quen thuộc khôn tả dâng lên, như thể máu mủ liên kết, sai khiến tùy ý.

Ong ong!

Chu Trần tùy tay vung lên, đao khí tung hoành, hàn quang nhiếp nhân tâm.

“Còn hơn sáu vạn Phong Nguyệt điểm...” Chu Trần nhìn vào bảng cá nhân.

Vừa rồi tu luyện Trảm Tương Đao tiêu tốn tổng cộng 31.500 điểm.

“Hiện tại mình có Nghệ Tiễn Thuật, Trảm Tương Đao, luyện thêm một môn khinh công và một môn quyền pháp nữa...” Chu Trần tra xét hàng chục môn võ công thượng thừa đã thu thập, nhanh chóng quyết định. 【 Điện Quang Thần Hành Bộ tầng thứ nhất (0/500) 】【 Bá Vương Quyền tầng thứ nhất (0/500) 】 “Tăng điểm!” Chu Trần điên cuồng tăng điểm, tiêu tốn 31.500 điểm đưa Điện Quang Thần Hành Bộ lên tầng thứ bảy, tương đương Luyện Thể thất trọng Luyện Tạng cảnh.

Lần này hắn cảm nhận rõ rệt toàn bộ thân thể trở nên nhẹ nhàng, đặc biệt là đôi chân, không chỉ linh hoạt mà còn tràn đầy sức mạnh.

Chu Trần vừa động, tại chỗ để lại từng đạo tàn ảnh.

“Tê!” Chu Trần trợn tròn mắt, “Tốc độ của ta ít nhất đã nhanh gấp ba lần!” Hắn không ngờ luyện một môn thân pháp thượng thừa lại có sự thay đổi lớn đến thế.

Tục ngữ nói thiên hạ võ công duy nhanh mới không phá.

Tuy ở thế giới này không hoàn toàn chính xác, nhưng tốc độ nhanh thì lợi ích khỏi phải bàn, chạy trốn cũng nhanh hơn.

“Bá Vương Quyền, tăng điểm!” Chu Trần tiếp tục tiêu tốn 31.500 điểm, đưa Bá Vương Quyền lên Luyện Thể thất trọng Luyện Tạng cảnh.

Đôi quyền của hắn trở nên vô cùng mạnh mẽ, cảm giác một quyền có thể đánh chết Bạch Quy Nông.

Đương nhiên, đó chắc chắn là ảo giác.

Hiện tại tuy hắn luyện bốn môn võ công thượng thừa, nhưng khoảng cách cảnh giới khiến hắn chưa thể một quyền đấm chết võ giả Luyện Thể cửu trọng được.

Dùng Nghệ Tiễn Thuật thì còn có khả năng.

"Còn dư hơn hai nghìn điểm, để dành khôi phục và trị thương." Chu Trần cảm nhận bản thân, so với trước đây, nội khí tăng vọt hơn ba lần, cường độ mạnh hơn bốn năm lần, chiến lực ít nhất tăng gấp mười!

Hắn nhìn lại bảng cá nhân: 【 Phong Nguyệt Bảo Giám 】【 Chủ nhân: Chu Trần 】【 Công pháp: Nghệ Tiễn Thuật tầng 7 (28/64000), Trảm Tương Đao/ Điện Quang Thần Hành Bộ/ Bá Vương Quyền tầng 7 (0/32000), Trường Xuân Công tầng 4 (60/8000), Tam Hợp Đao tầng 3 (90/400), Huyễn Ảnh Kiếm tầng 3 (80/400)... 】【 Cảnh giới: Luyện Thể thất trọng (Luyện Tạng) / Luyện Khí tầng 4 】【 Thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ 】【 Pháp thuật: Liễm Tức Quyết tầng 9 (Đại viên mãn), Ngự Quỷ Quyết tầng 1 (10/1000) 】【 Kỹ năng: Nghệ Tiễn Xạ Trường Không, Bôn Nguyệt, Xạ Nhật (Tiễn hồn 0/100000), Tam Hợp Đao (Đại thành), Huyễn Ảnh Kiếm (Đại thành)... 】【 Dược phương: Dương Đỉnh Thiên 】【 Phong Nguyệt điểm: 2125 】"Rất tốt!" Chu Trần ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, nắng đẹp, quả là một ngày tốt lành.

"Mình đã ở Tàng Thư lâu đọc sách nửa tháng rồi, phải ra ngoài hít thở không khí chút thôi!" Chu Trần nói với Tần Hồng Ngọc một tiếng, rồi cưỡi lên con Giao Long mã yêu quý, một kỵ tuyệt trần, bắt đầu chuyến hành trình Thanh Vân thành lần thứ hai.

Nửa giờ sau, "Thiên Tiên Lâu..." Chu Trần đứng trước một tòa đại lầu cao lớn xa hoa, chưa vào đã ngửi thấy mùi hương phấn thơm nức mũi.

Khắp lầu hồng tụ vẫy chào.

“Không biết Thiên Hương tiên tử có thật sự cơ thể tỏa dị hương không?” Chu Trần tò mò.

“Ô kìa, vị công tử này, mau vào đi thôi!” “Công tử, mau vào đi!” Bên trong không ít nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp đón khách thấy Chu Trần đều sáng mắt lên, vẫy khăn lụa, cười nói ríu rít.

Họ trẻ trung xinh đẹp, dáng người thướt tha.

“Các tỷ muội nhìn kìa!” “Thật là một lang quân tuấn tú!” “Tiểu lang quân chẳng lẽ e thẹn không dám vào?” “Á, hắn soái quá!” “Hi hi, các ngươi đừng có tranh với ta!” “Dựa vào cái gì?

Nhỡ người ta không thích ngươi thì sao?” ...

Chu Trần đứng ở cửa, chỉ một lát sau đã bị mấy thiếu nữ trẻ đẹp ùa ra bao vây, ôm lấy cánh tay hắn kéo vào Thiên Tiên Lâu.

Chu Trần lập tức cảm nhận được sự mềm mại nồng nàn.

Vừa bước qua bậc cửa, như thể lạc vào một thế giới khác.

Bên ngoài là phố chợ náo nhiệt của phàm trần, bên trong là tiếng oanh yến dịu dàng u hương.

Tầm mắt chạm tới, ngoại trừ khách khứa, toàn bộ đều là nữ tử trẻ đẹp, chất lượng cao hơn hẳn Tuyết Nguyệt phường hay Khánh Hà lâu ở Thanh Hà thành.

“Công tử là lần đầu tới sao?” Nữ tử áo đỏ ôm cánh tay trái của Chu Trần cười duyên, đôi mắt đẹp nhìn hắn như có hào quang.

Chu Trần cao một mét chín, thân hình vạm vỡ đĩnh bạt, mặt đẹp như ngọc, kiếm mi tinh mục, mặc một bộ bạch y gấm vóc quý giá, không nhiễm bụi trần, khí chất thoát tục.

Ngay cả giữa đám công tử thế gia, phú thương quyền quý trong

Thiên Tiên Lâu này, hắn cũng là tồn tại nổi bật nhất, được các cô nương thanh lâu yêu thích nhất.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải giàu có.

Chương 36

Nếu túi tiền rỗng tuếch thì ngoại hình đẹp đến mấy cũng vô dụng.

"Đúng là lần đầu tới." Chu Trần gật đầu, rút cánh tay ra khỏi sự mềm mại, lấy ra hai thỏi bạc nhét vào khe ngực của hai cô nương.

"Công tử tới chỗ chúng em là đúng chỗ rồi đấy." Cô nương áo đỏ cười tươi rói, nhiệt tình như lửa: "Công tử có biết vì sao chỗ này gọi là Thiên Tiên Lâu không?

Bởi vì đảm bảo sẽ khiến công tử khoái lạc tựa thần tiên, như tiên nhân trên trời vậy!" Chu Trần mỉm cười, không tỏ ý kiến.

"Ta nghe nói chỗ các cô có một vị Thiên Hương tiên tử, là mỹ nhân có tiếng trên Bách Hoa bảng, không biết có thể gặp một lần không?" "Công tử thật đúng là đến sớm không bằng đến đúng lúc." Nữ tử áo vàng bên phải cười quyến rũ: "Thiên Hương tiên tử mỗi ngày chỉ diễn tấu một khúc, vừa khéo sắp đến giờ diễn rồi, nhất định sẽ không làm công tử thất vọng." "Nghe nhạc tuy tốt, nhưng ta vẫn thích cái gì trực tiếp hơn." Chu Trần rút tay ra, bóp mạnh vào bờ mông đầy đặn của hai nàng, cười nói: "Ta nói là gặp riêng cơ!" "Anh ninh!" Hai nữ tử ánh mắt như nước, lườm Chu Trần một cái, cô nương áo đỏ cười nói: "Công tử muốn gặp riêng Thiên Hương tiên tử e là rất khó.

Công tử đừng hiểu lầm, không phải chúng em làm khó công tử, mà là mỗi ngày không biết bao nhiêu người muốn gặp riêng nàng, nhưng Thiên Hương tiên tử chỉ có một, làm sao gặp hết được?" Chu Trần nhìn hai nàng, trêu chọc: "Vậy là do ta không đủ tiền, hay thân phận không đủ, hay là võ công chưa tới tầm?" "Công tử hiểu lầm rồi, khách đến đây đều là người có tiền có địa vị." Nữ tử áo đỏ ôm cánh tay hắn

nũng nịu: "Mà công tử lại là thiên kiêu của Thanh Vân môn, dù thân phận hay võ công đều là hạng nhất." Chu Trần tuy không mặc đồng phục môn phái, nhưng cưỡi Giao Long mã tới, họ tự nhiên biết hắn là đệ tử Thanh Vân.

Họ đoán hắn chắc là đệ tử ngoại môn.

Mà đệ tử ngoại môn Thanh Vân môn ra ngoài cũng đã là nhân vật có số má rồi.

"Nhưng đến Thiên Tiên Lâu là để chơi, nếu cứ so bì võ công thì chẳng phải mất hòa khí sao?" Nữ tử áo đỏ cười nói: "Thiên Hương tiên tử văn tài phi phàm, thích thi từ, nếu có thể làm ra thi từ khiến nàng vừa ý thì có thể gặp được nàng." Nói đoạn, nàng chỉ tay về phía bàn gần đó: "Chỗ kia là giấy mực Thiên Hương tiên tử chuẩn bị, ai có ý định đều có thể lưu lại bút tích, sẽ có người mang vào cho nàng phẩm giám.

Nếu có thi từ tinh mỹ, còn được đóng khung trưng bày để quan khách cùng thưởng thức, danh vang tứ phương!" Chu Trần nhìn sang chỗ đó, thấy không ít văn nhân mặc khách đang tụ tập khoe khoang văn tài.

Có kẻ muốn thử vận may để được tiên tử để mắt, có kẻ muốn mượn cơ hội này để dương danh.

Tuy thế giới siêu phàm này tu vi thực lực là chính, nhưng cầm kỳ thi họa vẫn rất thịnh hành, võ công liên quan đến chúng cũng không thiếu.

Trước đây hắn nghe Như Yến nhắc qua, Thiên Hương tiên tử thiên phú võ công không yếu, ngang ngửa đệ tử nội môn Thanh Vân.

Môn nàng luyện hình như là Thiên Long Bát Âm, một môn võ công thượng thừa uy lực phi phàm.

Nếu không, một hoa khôi thanh lâu sao có thể đứng cùng hạng Bách Hoa bảng với Chưởng môn Thanh Vân hay Thánh nữ Thiên Kiếm tông.

"Thiên Hương tiên tử ra rồi!" Một tiếng hô kinh ngạc vang lên, Chu Trần đột nhiên ngửi thấy một mùi u hương kỳ lạ thấm đẫm lòng người.

Hắn ngẩng đầu nhìn, thấy một bóng hình thướt tha ôm cổ cầm, lướt theo dải lụa đỏ từ trên trời rơi xuống, xoay người đáp xuống giữa vũ đài trung tâm Thiên Tiên Lâu.

Nàng tư thái yểu điệu, động tác ưu nhã, nghi thái vạn thiên, ngồi xếp bằng như một vị tiên tử hạ phàm.

Cổ cầm trong tay ngọc trắng ngần xoay hai vòng rồi đặt ngang trên đùi.

Thiên Tiên Lâu đang ồn ào bỗng chốc như bị ấn nút tạm dừng, im phăng phắc, mọi người đều ngẩn ngơ nhìn bóng hình trên vũ đài.

Nàng như tâm điểm của trời đất, thu hút mọi ánh nhìn.

Khi Thiên Hương tiên tử xuất hiện như một tiên tử bước ra từ thung lũng u tịch trong mộng cảnh, trong đại sảnh này, bất kể nam nữ, ánh mắt đều không thể rời khỏi danh kỹ đảo lộn chúng sinh này.

Chu Trần không hề che giấu, ánh mắt rực cháy nhìn chằm chằm Thiên Hương tiên tử.

Nàng mang vẻ thanh nhã như tiên, lại có nét thần bí mông lung, hai khí chất hòa quyện hoàn mỹ tạo nên phong tư đặc biệt.

Điều khiến người ta say đắm nhất ngoài thân hình cân đối, cử chỉ vạn phần quyến rũ, còn là đôi mắt đẹp như làn nước mùa thu có thể câu hồn đoạt phách.

Ánh mắt tình tứ phối hợp với nụ cười e lệ trên khóe môi, quả thật không nam nhân nào có thể cưỡng lại.

Chu Trần không biết các nhân vật chính khác nhìn mỹ nữ với ánh mắt thanh khiết thế nào để được họ coi trọng, còn hắn thì ánh mắt cũng giống hệt những nam nhân khác.

Đông!

Một đôi tay ngọc trắng muốt nhấc lên, khẽ gảy dây đàn, như gảy vào dây cót trái tim của mọi người.

"Cây cổ cầm này dường như là một kiện thần binh..." Chu Trần dù kinh diễm trước vẻ đẹp của nàng, nhưng quan tâm hơn đến thực lực, cây đàn kia đa phần là thần binh tứ giai.

"Quả nhiên giàu có!" Hắn thầm cảm thán, thần binh tứ giai không dễ kiếm, như Ly Trường Hận muốn có một cây cung tứ giai cũng tốn không ít công sức.

Nhưng với danh tiếng của nàng, Thiên Tiên Lâu mở được ở đây hiển nhiên không đơn giản.

Lúc này nhạc âm chợt biến, Thiên Hương tiên tử trong bộ la y trắng muốt xướng lên: "Châu lệ phân phân thấp khỉ la, thiếu niên công tử phụ ân đa.

Đương sơ tỷ muội phân minh đạo, mạc bả chân tâm quá dữ tha.

Tử tế tư lượng trứ, đạm bạc tri văn giải hảo yêu." Giọng hát của nàng mang nét phóng khoáng, lời nhác mà ẩn chứa sự thê lương u uất, mang phong vị thanh khiết khó ai bì kịp.

"Động phòng thâm, không tiễu tiễu, hư bão thân tâm sinh tịch liêu.

Đãi lai thì, tu kỳ cầu, hưu luyến cuồng hoa niên thiếu.

Đạm quân trang, chu toàn thiếu, chích vi ngũ lăng chính miểu

miểu.

Hung thượng tuyết, tòng quân giảo, khủng phạm thiên kim mãi tiếu.” Tiếng ca đưa những người có mặt vào một cảnh giới âm nhạc kỳ diệu, giọng hát uyển chuyển mê người qua các cung bậc khác nhau hiện lên vẻ phong phú đa dạng khó nắm bắt.

Những đoạn trầm buồn như thủy triều dâng trào nhấn chìm tâm linh mọi người.

Nhưng điều khiến người ta không cầm lòng được nhất chính là vẻ đẹp tự nhiên phát ra từ sự phóng túng không chút để ý của nàng.

Một khúc vừa dứt, tiếng nhạc ngưng bặt.

Phải mất một lúc lâu, toàn trường mới nổ ra tiếng vỗ tay như sấm, kinh thán không thôi.

“Khúc này chỉ có trên trời, nhân gian có được mấy hồi thưởng âm.” “Hôm nay nghe nàng một khúc, như nghe tiên nhạc bên tai!” “Thiên Hương tiên tử, ta yêu nàng!” ...

Thiên Tiên Lâu bùng nổ, vô số nam nhân ánh mắt cuồng nhiệt cao giọng gào thét, giống như fan cuồng thấy thần tượng vừa nhảy một điệu vậy.

Thiên Hương tiên tử thi lễ rồi nắm dải lụa đỏ bay đi, để lại vô số nam nhân đấm ngực dậm chân tiếc nuối.

“Thú vị!” Khóe môi Chu Trần nhếch lên, dùng lời của các tổng tài bá đạo kiếp trước thì là: Nữ nhân, nàng đã thành công thu hút sự chú ý của ta.

Chu Trần đi tới chỗ bàn giấy mực, lúc này chẳng còn ai vì họ bận nhìn tiên tử cả.

“Công tử...” Nữ tử áo đỏ vội theo sau, thấy hắn chuẩn bị viết thi

từ thì không mấy ngạc nhiên, trong lòng cũng chẳng mấy bận tâm.

Loại người như Chu Trần nàng gặp quá nhiều rồi, một ngày không có một nghìn thì cũng có tám trăm.

"Chuẩn bị bút mực!" Chu Trần phất tay hào khí.

Hắn là 'Liễu Vĩnh' dạo thanh lâu bấy lâu mà chưa để lại bài từ nào, có lý không?

Không hợp lý!

Hôm nay, hãy để ta giúp Liễu Vĩnh vang danh dị giới.

Nữ tử áo đỏ tuy nghĩ hắn không tự lượng sức mình, nhưng tố dưỡng nghề nghiệp khiến nàng không lộ ra ngoài, mỉm cười quyến rũ mài mực cho hắn.

Chu Trần cầm bút, sực nhớ thư pháp mình không ổn.

Thế này chẳng phải tự vỗ mặt sao?

Nhờ người viết hộ?

"Có rồi!" Chu Trần sực nhớ tới một môn võ công thượng thừa từng thấy trong Tàng Thư lâu. 【 Thiết Họa Ngân Câu tầng thứ nhất (0/500) 】 "Tăng điểm!" Chu Trần liên tục tăng hai lần, tiêu tốn 1.500 điểm. 【 Thiết Họa Ngân Câu tầng thứ ba (0/2000) 】 Trong nháy mắt, Chu Trần như thể đã luyện thư pháp võ công ròng rã hai năm rưỡi, bút lạc kinh phong vũ, hạ bút như có thần.

Cây bút trong tay dường như có linh tính, sai khiến tùy ý, máu mủ liên hòa.

Đồng thời, hắn lại một lần nữa hoàn thành Luyện Bì và Luyện Nhục, nhục thân mạnh thêm một chút, đặc biệt là tay phải cầm bút càng thêm trầm ổn có lực.

Hắn liếc qua chữ của người khác, chỉ muốn nói một câu: Toàn là

rác rưởi!

Võ công thư pháp là loại cực kỳ hiếm, nhất là hàng thượng thừa, chữ đẹp chỉ là phụ kèm.

Đừng nhìn hắn mới luyện đến tầng thứ ba, nhưng bàn về thư pháp, so với các bậc thư thánh cũng chỉ có hơn chứ không kém.

Hai thị nữ phục vụ lúc đầu thấy hắn cầm bút còn tưởng kẻ ngoại đạo, đoán chữ hắn viết ra không dám nhìn thẳng.

Nhưng lúc này, họ cảm thấy Chu Trần như biến thành người khác, một bậc đại gia thư pháp, khí chất thi thư tỏa ra ngời ngời.

Chu Trần múa bút như bay, một hơi viết xuống bài từ danh truyền thiên cổ của Liễu Vĩnh. 【 Vũ Điệp Luyến Hoa 】 【 Trữ ỷ nguy lâu phong tế tế, vọng cực xuân sầu, ảm ảm sinh thiên tế.

Thảo sắc yên quang tàn chiếu lý, vô ngôn thùy hội bằng lan ý. 】 【 Nghĩ bả sơ cuồng đồ nhất túy, đối tửu đương ca, cường nhạc hoàn vô vị.

Y đái tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiều tụy. 】 【 Liễu Vĩnh 】 "Đây là..." Hai nàng nhìn bài từ, sững sờ tại chỗ như bị điểm huyệt.

Trình độ văn hóa của họ bình thường, chỉ thấy bài từ hay, nhưng điều khiến họ chết lặng là cảm giác đập vào mắt từ những nét chữ kia.

Họ cảm thấy trái tim như bị một bàn tay lớn bóp chặt, khó mà hô hấp.

"Nét chữ hào sảng phong lưu, cứng cỏi như sắt, đẹp tựa ngân câu." "Chữ hay!

Chữ quá hay!" Một tiếng kinh thán vang lên từ phía sau, một trung

niên nho nhã như thư sinh bước tới, ánh mắt rực cháy: "Y đái tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiều tụy...

Tự hay, từ lại càng hay, đúng là diệu bất khả ngôn, xứng đáng hàng kinh điển!" Tiếng khen của ông ta thu hút vô số người, khi mọi người nhìn thấy bài từ, dù không có văn hóa cũng cảm nhận được một sự chấn hãm khó tả.

Đó chính là sức mạnh siêu phàm của võ công!

"Mang vào cho Thiên Hương tiên tử đi, nếu thế này mà còn không đủ để gặp mặt thì chắc chắn nàng ta đang trêu đùa chúng ta rồi!" Chu Trần tự tin cười với thị nữ.

"Công tử đợi lát!" Hai thị nữ vội vàng mang bức mặc bảo lên lầu, họ là những người chuyên phục vụ viết lách nên trình độ văn hóa cao hơn hai cô nương ban đầu.

Họ nhìn ra được bài từ của hắn bất phàm, thư pháp lại càng lợi hại, tuyệt đối không phải người thường.

"Tại hạ Tần Yến, bái kiến Liễu huynh!" Trung niên nho nhã chắp tay thi lễ, tán thán: "Với tài hoa của Liễu huynh, chắc chắn sẽ gặp được Thiên Hương tiên tử, thật khiến bọn ta ngưỡng mộ khôn cùng!" "Tần huynh quá khen!" Chu Trần ôm hai mỹ nữ cùng đám người Tần Yến ngồi xuống uống rượu chém gió, vô cùng tiêu sái khoái hoạt.

Không lâu sau, một thiếu nữ thanh lệ động nhân bước tới trước mặt Chu Trần, thi lễ: "Liễu công tử, tiểu thư nhà chúng em mời công tử lên lầu tương kiến!" "Được!" Chu Trần đứng dậy cười với mọi người: "Chư vị, cáo từ!" Nói xong, hắn theo thiếu nữ lên lầu.

Nhìn theo bóng lưng hắn, đám người Tần Yến vừa hâm mộ vừa ghen tị, nhưng hắn dựa vào thực lực để trở thành khách quý của tiên tử, họ cũng chẳng trách được ai, chỉ trách mình tài hèn đức mọn.

“Công tử, tiểu thư đang đợi ngài bên trong!” Lên đến tầng đỉnh, thiếu nữ mở cửa phòng, thi lễ.

“Vất vả rồi!” Tùy tay thưởng nàng một thỏi bạc, Chu Trần bước vào phòng.

Trong phòng, Thiên Hương tiên tử nghe thấy động tĩnh liền đứng dậy nghênh tiếp, cúi người bái: “Thiếp thân Thiên Hương, kiến quá Liễu công tử!” “Tiên tử không cần đa lễ.” Chu Trần nhìn gần tiên tử, mặt ngọc không chút phấn son nhưng đôi mắt sáng như sao, đẹp hơn bất cứ kiểu trang điểm nào vạn lần.

Không biết nàng có phải vừa rời bồn tắm không, mái tóc xõa tung không trâm cài vẫn còn vương hơi nước, thuần khiết đến nao lòng.

“Công tử mời ngồi!” Thiên Hương tiên tử đưa tay mời, trong phòng đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu.

Chu Trần không khách khí ngồi xuống, nàng cầm bình ngọc rót rượu cho hắn rồi định ngồi xuống đối diện.

Chu Trần đột nhiên nắm lấy bàn tay ngọc mềm mại của nàng, khẽ dùng lực, khiến nàng ngồi phịch xuống đùi mình.

“Công tử xin tự trọng.” Thiên Hương tiên tử nhìn hắn, giọng thanh lãnh, trong lòng thầm kinh hãi, không ngờ Chu Trần lại có khí lực lớn như vậy.

“Tiên tử không nghĩ ta đến đây chỉ để uống rượu nghe nhạc đấy chứ?” Mùi u hương quyến rũ xộc vào mũi, ánh mắt sắc bén của Chu Trần nhìn thẳng vào mắt nàng: “Ta chỉ là một tục nhân, nói theo cách của một số người là thô bỉ võ phu, ta không thích vòng vo, càng không muốn lãng phí thời gian.

Nếu tiên tử không nguyện ý tương bồi, vậy hãy để người nguyện ý đến đây!” Chu Trần đến đây là để kiếm Phong Nguyệt điểm, không

phải để đàm tình thuyết ái, càng không phải để ngâm thơ.

Thiên Hương tiên tử?

Trong mắt người khác là tiên tử, trong mắt hắn cũng như nhau thôi.

Nếu không cho chạm vào thì cút sang một bên.

Hắn không phải là liếm chó.

Thiên Hương tiên tử ngẩn ngơ nhìn Chu Trần, không ngờ hắn lại trực tiếp như vậy.

Những kẻ khác dù trong lòng muốn lột sạch nàng nhưng trước mặt vẫn giả bộ chính nhân quân tử.

Còn hắn, viết ra bài từ kinh điển như vậy, rõ ràng có thể giả làm cao nhân nhã sĩ, nhưng vừa đến đã nói thẳng muốn lên giường một cách thô tục.

"Công tử thật là thẳng tính." Thiên Hương tiên tử đột nhiên cười duyên, cánh tay trắng ngần quàng lấy cổ hắn: "Lời của công tử tuy thô nhưng trong mắt thiếp thân, so với đám ngụy quân tử kia thì đáng yêu hơn nhiều.

Đàn ông đến đây ai chẳng muốn chơi đùa thân xác thiếp, nhưng lại cứ giả bộ quân tử, thật khiến người ta buồn nôn!" "Tốt, tiên tử quả nhiên có mắt nhìn!" Chu Trần cười, hắn không bao giờ cưỡng cầu.

Nếu nàng không từ chối thì hắn cũng không khách khí nữa.

"Thiếp thân chỉ nói sự thật mà thôi...

Ân..." Thiên Hương tiên tử bị bàn tay của Chu Trần thâm nhập, không ngờ hắn còn nóng vội hơn nàng tưởng, nhịn không được lườm hắn một cái: "Công tử dù muốn cũng không cần gấp gáp thế chứ?" "Xuân tiêu một khắc đáng giá nghìn vàng, huống hồ tiên tử là tuyệt thế

mỹ nhân, ta mà đợi thêm một khắc chính là không tôn trọng nàng!" Thiên Hương tiên tử cảm nhận động tác của hắn, ánh mắt thoáng qua sự đấu tranh rồi cuối cùng hạ quyết định, cười quyến rũ: "Xin công tử hãy thương xót!" "Thương xót chính là sự không tôn trọng lớn nhất đối với vẻ đẹp của tiên tử." Chu Trần cười xấu xa, bế thốc nàng lên.

Hắn biết nàng sớm đã nhận ra thân phận của mình, nếu không một người giữ gìn sự trong trắng lâu như vậy sẽ không dễ dàng trao cho hắn.

Chu Trần cũng chẳng quan tâm, thân phận có thì cứ dùng.

Đã nửa tháng trôi qua, ở Thanh Vân thành kẻ nào có thế lực chắc chắn đã tra sạch tổ tông mười tám đời của hắn rồi.

"Thiên Hương tiên tử, quả nhiên rất thơm!" Mùi hương thiếu nữ vờn quanh mũi, nhìn dung nhan tinh tế, xương quai xanh gợi cảm và lồng ngực vĩ ngạn kia...

Chu Trần cúi đầu hôn mạnh lên bờ môi đỏ mọng mềm mại.

Không có chút thương xót nào.

Trong lúc Chu Trần tận tâm tận lực chăm sóc vị tiên tử nữ thần trong mộng của bao người, thì tâm trí của vô số nam nhân ở Thiên Tiên Lâu cũng bay theo.

Họ bàn tán về hắn, chờ mong hắn sớm trở ra.

Tuy nhiên, một canh giờ qua đi, hai canh giờ qua đi, mãi đến khi trời sắp tối, Chu Trần mới thong dong bước xuống lầu, mặt mày hồng hào, nụ cười rạng rỡ.

Phải nói là Thiên Hương tiên tử... rất mượt.

Đặc biệt là hắn phát hiện nàng có thể chất đặc thù, thần khí thiên thành, cộng thêm tu luyện Thiên Long Bát Âm đạt tới Luyện Thể thất

trọng, khiến Phong Nguyệt điểm của hắn tăng vọt thêm mười hai nghìn, đúng là lời to.

Lần này buff cũng không ít.

Firstblood, Luyện Thể thất trọng, Thần khí, lại thêm trợ công từ Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý.

Thật mỹ mãn.

"Cẩu tặc, trả tiên tử lại cho ta!" Thấy Chu Trần vẻ mặt thỏa mãn rời đi, một gã thanh niên mê muội nàng nổi giận, rút kiếm đâm tới.

Võ công hắn không yếu, đạt mức Luyện Thể lục trọng.

"Tìm chết!" Ánh mắt Chu Trần lăng liệt, Lạc Nhật cung hiện ra trong tay.

Băng!

Tiếng dây cung như sấm dậy, mọi người chỉ thấy một đạo lưu quang như trường hồng quán nhật, dễ dàng xuyên thủng ngực gã thanh niên, đánh bay hắn đi.

Gã thanh niên đập mạnh vào cột ở tầng hai, một mũi tên dài cắm ngập ngực, đóng đinh hắn trên đó.

Thiên Tiên Lâu im phăng phắc.

Mọi người sững sờ chấn hãm nhìn Chu Trần và cây cung trong tay hắn...

"Đó là...

Nghệ Tiễn Thuật!?" "Còn có...

Lạc Nhật Cung!?" "Là hắn!" "Chính là hắn!" "Nghệ Tiễn Thuật, Lạc Nhật Cung, hắn chính là Thanh Vân tân tấn Chân truyền đang nổi đình nổi đám gần đây, Thần Tiễn Phong Chu Trần!" "Hắn chính là

Chu Chân truyền sao, quả nhiên tướng mạo đường đường, khí chất bất phàm!" "Nghe nói Lạc Nhật Cung chính là vật Lý phong chủ sử dụng thời trẻ, danh chấn thiên hạ, ngay cả Trường Hận tiên tử cũng không được truyền lại, không ngờ lại..." "Chu công tử thiên phú dị bẩm, tài hoa xuất chúng, thực sự là thâm đắc ý nguyện của Lý phong chủ!" …… Thiên Tiên Lâu trong nháy mắt như vỡ tổ, mọi người kinh ngạc mà hiếu kỳ đánh giá Chu Trần, đối với vị tân tấn Chân truyền trong truyền thuyết này, bọn hắn gần đây đã nghe danh từ lâu.

Còn về thanh niên Luyện Thể lục trọng bị Chu Trần bắn chết kia, tuy đối phương ở Thanh Vân thành cũng là đệ tử đại gia tộc, nhưng không thể so sánh với Chu Trần.

Dám công khai động thủ với Chân truyền Thanh Vân Môn, đừng nói bị giết, nếu không ổn còn có thể liên lụy đến gia tộc.

Chương 37

Thanh Vân Môn tại hai phủ Thanh Vân, Vân Mộng chính là tồn tại như thổ hoàng đế, mà Chân truyền đệ tử tương đương với hoàng tử.

Dưới chân núi Thanh Vân mà dám thứ sát Chân truyền Thanh Vân Môn, đó là tội diệt tộc. "Triệu gia lần này thảm rồi!" "Triệu Diệu cái thứ ngu xuẩn này, hy vọng đừng liên lụy tới lão tử!" Mấy gã thanh niên cùng đi chơi với Triệu Diệu lặng lẽ rời xa, trong lòng thấp thỏm, hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Triệu Diệu.

Mà thanh niên vừa bị Chu Trần một tên bắn chết chính là Triệu Diệu. "Chu công tử, ngài không sao chứ?" Bà chủ Thiên Tiên Lâu Hình tỷ thân ảnh như gió, vặn vẹo vòng eo phong mãn mấy bước đi tới trước mặt Chu Trần, vẻ mặt đầy quan tâm.

Đi cùng nàng còn có hai cao thủ hộ vệ khí tức thâm trầm, ước chừng Luyện Thể cửu trọng.

Chu Trần nếu xảy ra chuyện ở đây, Thiên Tiên Lâu của nàng cũng bị liên lụy. "Không ngại." Chu Trần phất phất tay, đối phương hẳn chỉ là tranh phong ghen tuông, không phải thực sự muốn thứ sát hắn.

Một kẻ Luyện Thể lục trọng, lại còn là loại dùng dược liệu chồng chất lên, đừng nói là công khai giết hắn, ngay cả ám toán cũng chẳng thể làm hắn bị thương.

Thích khách sẽ không ngu xuẩn như vậy.

Tuy đối phương đã vì sự ngu xuẩn mà mất mạng, nhưng hiển nhiên chuyện này vẫn chưa kết thúc. "Ai dám thứ sát Chân truyền Thanh Vân Môn ta!" Một tiếng đại hống vang lên từ bên ngoài, Chu Trần thấy một trung niên khôi ngô khí tức cường đại, tay cầm trường đao dẫn đội xông vào.

Hắn liếc mắt đã thấy Chu Trần, lập tức đi tới trước mặt. "Chu sư huynh, ngài không sao chứ?" "Không sao, chỉ là một tên tiểu tặc mà thôi." Chu Trần cười cười, chắp tay nói: "Sư huynh là?" "Tại hạ Chấp Pháp đường Chấp sự Hướng Khuê, không dám nhận hai chữ sư huynh!" Hắn tuy tu vi cao hơn Chu Trần, nhưng thân phận địa vị kém xa, hơn nữa với thiên phú của Chu Trần, chẳng bao lâu nữa tu vi thực lực sẽ vượt qua hắn.

Chân truyền đệ tử sau này thành tựu thấp nhất cũng là Nội môn trưởng lão, mà Chu Trần thậm chí có khả năng trở thành Thần Tiễn Phong chủ đời tiếp theo. "Nguyên lai là Hướng chấp sự." Chu Trần chỉ vào thanh niên bị đóng đinh trên cột trụ tầng hai, nói: "Hung thủ ở ngay đó, làm phiền Hướng chấp sự rồi!" "Chu sư huynh khách khí, đây đều là bổn phận của tại hạ." Chu Trần cùng Hướng Khuê xã giao vài câu rồi tiêu sái rời đi.

Hướng Khuê thu dọn thi thể Triệu Diệu, đem mấy người đi cùng Triệu Diệu về thẩm tra.

Tuy án kiện rất rõ ràng, là Triệu Diệu bất mãn vì Chu Trần chơi đùa nữ thần của hắn nên nhất thời kích động, nhưng khó bảo đảm đối phương không phải là cố ý thứ sát?

Bất luận thế nào, chuyện này khẳng định phải tra xét triệt để.

Triệu gia từ trên xuống dưới đều phải tra một lượt.

Nếu tra ra có ý đồ bất chính, đó là mãn môn kiêu diệt.

Nếu không có, chỉ là hành vi cá nhân của Triệu Diệu, lại là tranh phong ghen tuông nhất thời kích động, thì cũng phải lột một tầng da.

Nếu không sau này ai cũng có thể dùng cái cớ này động thủ với Chân truyền Thanh Vân Môn, uy nghiêm của tông môn đặt ở đâu?

Theo Chu Trần, Hướng Khuê cùng những người khác rời đi, Thiên

Tiên Lâu một lần nữa khôi phục náo nhiệt, còn về Triệu Diệu, không ai nhắc tới nữa.

Triệu gia đã hoàn toàn trở thành quá khứ.

Trách thì trách Triệu Diệu không có mắt. …… Thiên Tiên Lâu, tầng chín.

Thiên Hương tiên tử hồi lâu mới hồi phục tinh thần.

Tuy nàng tu vi không yếu, có Luyện Thể thất trọng, cùng cảnh giới với Chu Trần, nhưng cùng cảnh giới cũng có sự khác biệt một trời một vực.

Huống chi Chu Trần còn có "đặc trường".

Nàng cảm giác mình sắp bị chơi hỏng rồi. "Đúng là cái tiểu phôi đản!" Nghĩ đến Chu Trần, Thiên Hương tiên tử thầm mắng trong lòng, nhưng vui mừng đến mức miệng không khép lại được. "Tiểu thư, người thế nào rồi?" Phỉ Thúy vội vàng vào phòng, nhìn thấy làn da trắng nõn như tuyết của Thiên Hương tiên tử đầy những dấu vết "trồng dâu tây" đỏ tím, bụng nhỏ hơi nhô lên, vội tiến lên quan tâm. "Liễu công tử cũng thật không biết thương hoa tiếc ngọc, tiểu thư vẫn là lần đầu, vậy mà ra tay nặng như thế..." Phỉ Thúy nhìn vết ngón tay trên tuyết sơn của nàng, thấp giọng oán giận, nhưng lập tức nhớ ra gì đó, liền nói: "Tiểu thư, em nói cho người biết, nguyên lai Liễu công tử chính là Chu Trần, tân tấn Chân truyền của Thanh Vân Môn đang nổi danh gần đây." "Vừa rồi ở dưới lầu, Triệu Diệu đột nhiên ra tay, bị Liễu... bị Chu công tử một tên bắn chết, đóng đinh lên cột trụ tầng hai, thật sự quá lợi hại!" "Xác thực lợi hại!" Thiên Hương tiên tử thâm dĩ vi nhiên gật đầu, thuật bắn tên của Chu Trần nếu không lợi hại, sao có thể vừa tới đã bắn trúng vị "dã sinh tiên tử" như nàng.

Nàng hiện tại vẫn còn cảm thấy toàn thân mệt mỏi, đôi chân run rẩy đây. "Tiểu thư, để em hầu hạ người tẩy rửa." "Ừm." Thiên

Hương tiên tử khẽ gật đầu, nhìn thoáng qua vệt đỏ thắm bên cạnh, đem nó cất xuống thu kỹ, sau đó dưới sự hầu hạ của Phỉ Thúy, tiến vào bồn tắm tắm rửa. "Tiểu thư, có đau không?" Phỉ Thúy dùng khăn lông nhẹ nhàng lau rửa kiều khu như ngọc của Thiên Hương tiên tử, nhìn những chỗ hơi sưng đỏ, vẻ mặt đầy đau lòng. "Không sao, sau này em sẽ biết!" Thiên Hương tiên tử yên nhiên mỉm cười, kỳ thực nàng rất thích cảm giác run rẩy đó.

Chu Trần tuy thô lỗ, nhưng lại rất có mị lực nam tính.

Thô cuồng hữu lực.

Uy vũ hùng tráng.

Nàng thích mị lực của người đàn ông mạnh mẽ như Chu Trần, khiến nàng rất có cảm giác an toàn, nội tâm rất sung mãn.

Kỳ thực Chu Trần cũng thích nàng vô cùng. "Hãy để chúng ta cùng hồng trần làm bạn, sống thật tiêu dao tự tại." "Cưỡi ngựa lao nhanh, cùng hưởng nhân thế phồn hoa." Tịch dương tây hạ, tàn dương như máu, Chu Trần ngân nga hát, cưỡi ngựa quất roi, nghênh đón ráng chiều, một kỵ tuyệt trần, có chút phong thái 'xuân phong đắc ý mã đề tật, nhất nhật khán tẫn Thanh Vân hoa'. "Đối tửu đương ca, hát ra niềm vui trong lòng, oanh oanh liệt liệt, nắm giữ tuổi thanh xuân..." Đột nhiên, Chu Trần cảm thấy có người đang nhìn trộm mình.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo thân ảnh bạch y như tuyết, xuất trần nhược tiên đang lặng lẽ đứng trên đỉnh một gốc đại thụ, đạm mạt nhìn hắn. "Sư Thanh Tuyền!" Chu Trần nhận ra ngay thân ảnh từng thoáng thấy lần đầu đến Thanh Vân thành, đối với nàng mỉm cười một tiếng, vẫy vẫy tay.

Sư Thanh Tuyền khẽ gật đầu, nhìn theo bóng lưng Chu Trần đi xa, lẩm bẩm: "Trách không được Lý sư thúc đem Lạc Nhật giao cho hắn, đảo cũng rất giống Lý sư thúc." Đều háo sắc như nhau!

Đều thích đi dạo thanh lâu như nhau!

Đương nhiên, Sư Thanh Tuyền không thèm để ý, chỉ cần đừng tới trêu chọc nàng là được.

Nếu không nàng sẽ đánh gãy chân hắn.

Nàng không nhịn được nghĩ đến sư phụ Thanh Ngọc Dao của mình.

Thanh Ngọc Dao tiên thiên kiếm thể, thiên phú phi phàm, bái nhập môn hạ Chưởng môn đời trước của Thanh Vân Môn, cùng vai vế với Lý Trường Phong, vào môn sớm hơn hai năm.

Lý Trường Phong là tiễn linh thể, thiên phú phi phàm, nhanh chóng trở thành thủ lĩnh thế hệ trẻ Thần Tiễn Phong, nhưng lại phong lưu háo sắc.

Thanh Ngọc Dao với tư cách là Đại sư tỷ Thanh Vân Môn đương thời, không chỉ thiên phú tuyệt luân, còn là khuynh thành mỹ nhân, Lý Trường Phong tự nhiên nhịn không được chạy tới trêu ghẹo.

Kết quả bị đánh gãy chân, nằm trên giường nửa tháng.

Từ đó về sau, Lý Trường Phong thấy Thanh Ngọc Dao như chuột thấy mèo, không bao giờ dám trêu chọc nữa. …… Thần Tiễn Phong.

Chu Trần trở về nhà, đối với vận sự phong lưu của sư phụ Lý Trường Phong thì không biết.

Sau khi về, hắn bắt đầu chỉ điểm Tần Hồng Ngọc tu luyện.

Có hắn ở sau lưng âm thầm "lực đỉnh", tu vi Tần Hồng Ngọc tiến bộ rất nhanh, đã sắp hoàn thành Luyện Bì. "Hồng Ngọc, chúng ta cố gắng thêm chút nữa, tranh thủ hai ngày này đưa nàng lên Luyện Thể nhị trọng!" Chu Trần tuy vừa từ chỗ Thiên Hương tiên tử rời đi, túi tiền eo hẹp, trống rỗng như không, nhưng vẫn không hề keo kiệt.

Khả năng "tạo kim" của hắn siêu cường, tiền không phải là vấn đề.

Nguồn cung dồi dào. "Luyện Thể nhị trọng..." Bước vào phòng, một mùi u hương nhàn nhạt ập vào mặt, vờn quanh chóp mũi, khiến người ta sảng khoái tinh thần. "A, công tử thật là...

ưm..." Nàng đột phá rồi!

Ôm lấy vòng eo mềm mại của Thiên Hương tiên tử, Chu Trần để nàng tách hai chân ngồi lên đùi mình, cười nói: Nghĩ đến đây, Tần Hồng Ngọc đột nhiên cảm thấy toàn thân đầy rẫy sức mạnh.

Đó tự nhiên là trực tiếp diệt môn. "Ta đột phá rồi!" Nhưng trước mặt Thanh Vân Môn, trong nháy mắt bị nghiền nát, tro bụi bay đi. "Đó là đương nhiên." "Không cần đa lễ." "Thiên Hương kiến quá công tử." Chu Trần ra ngoài ăn cơm, lại nghe được một tin tức ngoài ý muốn nhưng lại trong dự liệu.

Thứ sát Chân truyền, Thanh Vân Môn từ trước đến nay luôn xử lý nghiêm khắc. "Công tử hôm qua thật uy phong, tên Triệu Diệu kia dám thứ sát công tử, đúng là không biết sống chết." Hắn lại sát.

Ban đầu Hướng Khuê còn định tra xét, nhưng Chấp Pháp trưởng lão đã quyết định ngay lập tức.

Chu Trần không có tâm thánh mẫu, càng không đồng tình, chỉ có chút cảm khái, sinh mệnh nhiều lúc thật sự rất mong manh.

Sau đó lại tới.

Thanh Vân thành.

Triệu gia của thanh niên Triệu Diệu bị hắn bắn chết hôm qua đã bị diệt.

Một đêm như vậy định sẵn không bình tĩnh.

Thiên Hương tiên tử mỉm cười nhẹ nhàng, tiếc nuối nói: Triệu gia từ nay xóa tên khỏi Thanh Vân thành.

No ấm tư dâm dục.

Chu Trần gật đầu, lấy ra một nén bạc nhét vào lòng Hình tỷ, thuận tay thưởng thức một phen.

Một đường sát, một đường thăng cấp. "Hào lợi hại!" Chu Trần tâm tình đại hảo, nhịn không được rút ra Trảm Tương Đao, ở trong viện luyện đao pháp một hồi, hoạt động gân cốt. "Lại là một ngày nắng đẹp." Thiên Hương tiên tử lườm Chu Trần một cái, phong tình vạn chủng, làm sao không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn. "A, nghịch tử!" Đêm nay.

Thiên Tiên Lâu hiếm thấy trở nên vắng vẻ, khách làng chơi ít hơn ngày thường một nửa. "Triệu Diệu thứ sát tông môn Chân truyền, tội đáng xử tử!" Lý Trường Phong vỗ vỗ vai Chu Trần, cười tán thưởng: Để diệt trừ hậu họa.

Hắn giết Triệu Diệu, cha mẹ vợ con Triệu Diệu sẽ tìm hắn báo thù.

Chu Trần mặt đầy ý cười, thành tâm mừng cho Tần Hồng Ngọc.

Nàng thu dọn giường chiếu, đi theo luyện kiếm.

Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Sau khi luyện xong một lượt, Tần Hồng Ngọc cảm thấy toàn thân run rẩy, da thịt tê dại, cả người như phá kén thành bướm, lột xác thăng hoa. "Hôm nay vui vẻ, ta muốn đánh mười người!" Hắn lại sát.

Trở lại Thần Tiễn Phong, Chu Trần gặp Lý Trường Phong và Ly Trường Hận, vị sau vẻ mặt cao lãnh, khẽ gật đầu ý bảo với Chu Trần. "Tiểu tử ngươi làm tốt lắm, không làm lão tử mất mặt!" Minh nguyệt cao huyền.

Hình tỷ vội vàng nghênh đón, nụ cười rạng rỡ: "Chu gia tới tìm Thiên Hương sao?" Kỳ thực bất luận Triệu Diệu là nhất thời kích động hay cố ý thứ sát, tóm lại hắn đã động thủ với Chu Trần, kết quả đã định sẵn.

Chu Trần mãn nguyện rời đi.

Hình tỷ dẫn Chu Trần lên lầu, đến phòng Thiên Hương tiên tử. "Thiên Hương, Chu gia tới rồi!" Những kẻ tin tức không linh thông cũng cảm nhận được không khí áp lực, vội vã rời đi, không dám lưu lại lâu. "Oan uổng quá!" Cuối cùng hắn đem Triệu gia phúc diệt, một đoạn cao trào nhỏ kết thúc. "Đây chẳng phải là do mị lực của tiên tử quá lớn sao." Thiên Hương tiên tử mang theo một luồng hương phong đi tới, so với hôm qua mới gặp, trên người nàng càng thêm ba phần mị lực của người phụ nữ trưởng thành.

Lực bạt thiên cân, da như da trâu, đao kiếm khó thương, không phải người phàm vậy.

Triệu gia. "Lát nữa ta sẽ thân tự dạy nàng từng chiêu từng chiêu xạ thuật cao thâm!" Hoàn thành Luyện Bì, tấn thăng Luyện Thể nhị trọng.

Vô số gia tộc ở Thanh Vân thành thấp thỏm, những tên công tử bột từng đến Thiên Tiên Lâu thì đen đủi, bị dùng đại hình hầu hạ, trực tiếp nhốt vào phòng tối, tránh ra ngoài gây chuyện, đem họa về cho gia tộc.

Ngày thứ hai.

Chu Trần cười cười, hôn lên cái trán trắng nõn nhẵn mịn của Thiên Hương tiên tử: Phỉ Thúy mở cửa, nghênh đón Chu Trần vào trong.

Thiên Hương tiên tử tố thủ rót rượu. "Trần ca nhi, cảm ơn

chàng!" "Ừm!" Thiên Hương tiên tử mỉm cười yên nhiên, giọng nói ngọt ngào thanh nhu không lời nào có thể hình dung, lọt tai du dương, liêu nhân cực điểm. "Bây giờ dạy nàng luôn!" Triệu gia ở Thanh Vân thành cũng tính là gia tộc vừa tầm, trong tộc có ba cường giả Luyện Thể cửu trọng. "Quả nhiên, có bóng cây lớn thì mát." "Giết gà cần gì dùng dao mổ trâu, hôm qua ta bất quá chỉ dùng xạ thuật phổ thông mà thôi." Chu Trần cúi đầu hôn xuống, đưa tay đỡ lấy kiều đồn của Tần Hồng Ngọc, sải bước đi vào phòng.

Chu Trần nắm lấy bàn tay nhỏ trắng nõn mềm mại của nàng đỡ dậy, ngồi xuống bên cạnh. "Chính lúc đi dạo quanh thành một vòng!" Chu Trần để lại tin nhắn cho Tần Hồng Ngọc, tối nay không về.

Chu Trần lập tức cưỡi lên Giao Long mã yêu quý của mình, một kỵ tuyệt trần, chưa đầy nửa canh giờ đã lại tới Thiên Tiên Lâu.

Tần Hồng Ngọc đột nhiên tiến lên, cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ Chu Trần, kiễng chân lên, ngửa đầu hôn tới.

Tiến vào Thiên Tiên Lâu, Chu Trần thấy người ít đi không ít, ước chừng là do ảnh hưởng vụ giết người hôm qua của hắn, không ít người xung quanh nhìn hắn với ánh mắt đầy kính sợ. "Tiếc là thiếp thân đã ngưỡng mộ danh tiếng Nghệ Tiễn Thuật từ lâu, hôm qua lại không thể tận mắt chứng kiến phong thái của công tử, thật là khiến người ta tiếc nuối." Đừng nói đến những bá tính bình thường sớm tối bấp bênh, ngay cả gia tộc như Triệu gia ở Thanh Vân thành, cũng nói diệt là diệt.

Lúc này.

Chu Trần càng thêm tâm động, đây đều là thành quả tư nhuận của hắn.

Đêm này.

Tuy nhiên hiện tại đã có Thanh Vân Môn, không cần Chu Trần ra tay, chỉ trong một đêm, Triệu gia nơi Triệu Diệu ở đã bị diệt môn.

Thật vĩ đại. "Nghĩ năm đó, ai dám tranh hoa khôi với lão tử, lão tử trực tiếp lấy tên bắn nó mẹ nó!" Chu Trần cảm khái, nếu theo mô-típ tiểu thuyết kiếp trước, tình huống này chẳng phải phải dây dưa cả trăm chương sao? "Công tử đừng có gạt thiếp đó nhé?" Hắn chỉ muốn hét lớn một tiếng: Hãy để bão tố đến mạnh hơn nữa đi!

Ầm ầm!

Sấm sét nổ vang, cuồng phong đại tác, bão mưa trút xuống.

Chu Trần rời giường, nghĩ đến Thiên Hương tiên tử, hắn còn có chút nhớ nàng vô cùng.

Nhật quá trung ngọ.

Ăn no uống đủ, Chu Trần lại gọi mười nàng đầu bài của Thiên Tiên Lâu. "Chu gia, ngài tới rồi!" Thứ sát Chân truyền Thanh Vân, bất luận nguyên nhân gì, mãn môn tru diệt.

Tần Hồng Ngọc mắt sáng lên, chuyện này trước kia nàng căn bản không dám nghĩ tới, mà hiện tại nàng sắp bước vào cảnh giới này, trở thành một võ giả siêu phàm thực sự.

Tần Hồng Ngọc kích động run rẩy, hưng phấn hét lớn. "Chu gia, mời lên lầu." Hơn nữa Chu Trần giết Triệu Diệu, cha mẹ anh em vợ con hắn liệu có ôm hận trong lòng tìm Chu Trần báo thù không?

Cùng họ tu đạo thăng tiên.

Chương 38

Mặt trời lên cao.

Sau cơn cuồng phong bão táp là bầu trời trong xanh, nắng đẹp rạng ngời.

Nàng có ngày hôm nay đều nhờ Chu Trần. "Tục ngữ nói dưới hoa mẫu đơn có chết cũng là quỷ phong lưu, cũng không tính là chết quá oan." Chu Trần nhìn Tần Hồng Ngọc còn đang ngủ say, rời giường sảng khoái tinh thần, giơ hai tay vươn vai một cái thật dài.

Đội chấp pháp Thanh Vân Môn xông vào. "Chúc mừng nàng!" Chu Trần dụng tâm giáo đạo, dốc hết vốn liếng truyền thụ, loáng cái đã đến buổi tối.

Tần Hồng Ngọc u u tỉnh lại, xoa xoa cái bụng nhỏ chua xót, nhìn qua cửa sổ thấy Chu Trần đang luyện đao, trong mắt tình cảm nồng nàn như muốn tràn ra ngoài.

Chu Trần sờ sờ mũi, ánh mắt quái dị: "Sư phụ, cái vụ 'lấy tên bắn nó mẹ nó' này, có chính kinh không vậy?" …… "Cút!" Lý Trường Phong giơ chân định đá, Chu Trần đã chạy biến như làn khói. "Cùng một giuộc!" Ly Trường Hận đạm mạt nói. "Đáng đánh!" Lý Trường Phong cầm cung tên lên, làm thế định đánh, Ly Trường Hận cũng chạy biến như làn khói, tốc độ còn nhanh hơn Chu Trần.

Thời gian vội vã, nửa tháng trôi qua trong nháy mắt.

Danh tiếng Chu Trần truyền khắp Thanh Vân thành, lấy đó làm trung tâm truyền đi bốn phương.

Tiếc là cái danh này chỉ là danh phong lưu.

Hiện nay Chu Trần đã trở thành đại ca ở Thiên Tiên Lâu, nửa

tháng nay, mười ngày thì hết tám ngày ở Thiên Tiên Lâu.

Giờ đây trên dưới Thanh Vân, ai mà không biết đại danh Chu Trần?

Rất nhiều đệ tử Thanh Vân trong lòng đố kỵ, thầm mong Chu Trần bị khoét rỗng thân thể, trong đại điển Chân truyền sẽ bị bêu xấu.

Chưởng môn Thanh Ngọc Dao nghe vậy, trong lòng không vui.

Ngươi đi dạo thanh lâu cũng được, chơi phụ nữ cũng xong, ta lười quản, nhưng ngươi cả ngày không làm việc chính sự, trầm luân trong đó, vậy sao hành?

Tuy nhiên nàng tạm thời chưa tiện nói gì.

Chu Trần nếu không nỗ lực, một năm sau có cái cho hắn nếm mùi khổ!

Hôm nay.

Là đại điển tấn thăng Chân truyền của Chu Trần.

Vô số thế lực ở hai phủ Vân Mộng, Thanh Vân tề tựu về Thanh Vân Môn. "Trần ca nhi, hôm nay chàng thật sự quá soái!" Tần Hồng Ngọc đầy phấn khích thay Chu Trần mặc chân truyền đệ tử phục sức, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ sùng bái như muốn tràn ra. "Chu sư huynh, giờ lành sắp tới rồi, nên xuất phát thôi!" Một đệ tử tới thông tri. "Tới đây!" Chu Trần dẫn theo Tần Hồng Ngọc ra cửa, đi theo đệ tử dẫn đường tới Võ Đạo Đài của Thanh Vân Phong.

Chỉ thấy trên Võ Đạo Đài cao nhất có chín chiếc bảo tọa, chiếc ở giữa cao nhất, chí cao vô thượng, đại diện cho Chưởng môn Thanh Vân Môn.

Chưởng môn Thanh Ngọc Dao một tập thanh y, đoan tọa trên đó.

Khi nhìn rõ người nọ, Chu Trần tức thì nín thở, dù đã thấy qua

tranh vẽ chân dung, vẫn bị chấn động vô cùng.

Đây là hạng tuyệt thế mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành gì thế này.

Như tiên tử từ trên cửu thiên, uy nghiêm, thánh khiết, điển nhã, cao quý, xuất trần, không dính bụi trần nhân gian.

Khuôn mặt tuyệt mỹ búng ra sữa, làn da còn trắng và mịn màng hơn cả ngọc, ẩn ẩn như tỏa ra hào quang nhạt của bảo thạch.

Đôi mắt đen láy như hai viên bảo thạch vô giá, lại như tinh không sâu thẳm vô ngần, khiến người ta không nhịn được mà đắm chìm trong đó, hận không thể vĩnh viễn chôn vùi trong phiến tinh không kia.

Ong!

Đối mặt với đôi mắt ấy, Chu Trần rùng mình một cái, không dám nhìn thêm.

Hai bên Thanh Ngọc Dao mỗi bên có bốn vị trí tọa lạc, chính là tám vị Phong chủ khác, Lý Trường Phong cũng ở trong đó.

Sau lưng bọn họ, lần lượt đứng các vị Chân truyền của từng phong.

Sau đó ở hai bên hàng ghế khách mời bên dưới, các môn các phái như Diêm Bang, Ngư Bang cùng cường giả các đại thế gia tề tựu.

Tần Hồng Ngọc ở lại vòng ngoài, Chu Trần sải bước tiến lên.

Theo sự xuất hiện của Chu Trần, tất cả ánh mắt đồng loạt đổ dồn vào hắn, có hiếu kỳ, có lãnh đạm, có khinh thường, có oán hận …… Chu Trần bước chân vững chãi, sải bước tới trước đài, chắp tay bái kiến: "Đệ tử Chu Trần, bái kiến Chưởng môn, bái kiến các vị Phong chủ." "Không cần đa lễ!" Giọng nói thanh lãnh của Thanh Ngọc Dao như vang lên từ cửu thiên, giọng không lớn nhưng lại nghe rõ mồn

một bên tai mỗi người. "Nay có đệ tử Thần Tiễn Phong Chu Trần, thiên phú dị bẩm, phẩm tính kiêm ưu, có thể làm Chân truyền Thanh Vân ta." "Ban thưởng tứ giai thần binh một món, Giao Long mã một thất, phủ trạch tại Thanh Vân thành một tòa, điếm phô năm gian, hoàng kim ngàn lượng ……" "Có thể tùy ý xuất nhập tám tầng đầu của Tàng Thư Lâu, có thể chiêu thu mười ký danh đệ tử, đãi ngộ tương đương Ngoại môn đệ tử, có thể chiêu thu hai thân truyền đệ tử, đãi ngộ tương đương Nội môn đệ tử ……" Theo lời Thanh Ngọc Dao, xung quanh không biết bao nhiêu người thèm thuồng đến chảy nước miếng.

Thân phận, địa vị, thần binh, tiền bạc …… cái gì cần có đều có đủ.

Giá như bọn hắn có thể trở thành Chân truyền Thanh Vân Môn thì tốt biết mấy.

Tiếc là căn bản không thể nào. "Tạ Chưởng môn!" Chu Trần cúi đầu bái tạ, trong lòng cảm khái.

Nhất dạ bạo phú, chẳng qua cũng đến thế mà thôi.

Điển lễ tấn thăng kết thúc, tiếp theo là cơ hội để các đại thế lực tới quan lễ thể hiện bản lĩnh.

Bọn hắn sẽ phái thiên tài Luyện Thể thất trọng dưới môn hạ khiêu chiến Chu Trần, để lộ diện trước đám đông, đồng thời cũng xem như làm nền cho tân tấn Chân truyền Chu Trần. "Đã lâu nghe danh Chu chân truyền tiễn thuật kinh người, thiên phú dị bẩm, tại hạ Bạch Vân Tông Hồng Hi Phàm, muốn thỉnh Chu chân truyền chỉ giáo." Một thanh niên cầm trường kiếm nhảy lên đài, chắp tay thi lễ nói. "Chỉ giáo không dám nhận, mời!" Chu Trần không ngạc nhiên, gật đầu ứng chiến.

Trưởng lão Thanh Vân Môn đã chuẩn bị sẵn bước lên đài chủ trì:

"Luận võ thiết tha, hữu nghị đệ nhất, tỷ thí đệ nhị, mọi người điểm tới là dừng, tránh làm thương tổn hòa khí." "Rõ!" Chu Trần và Hồng Hi Phàm gật đầu. "Luận võ bắt đầu." Sau khi trưởng lão dứt lời, Hồng Hi Phàm tiên phong phát khởi tấn công, sử ra Bạch Vân Kiếm Pháp sở trường nhất, tiếc là bị Chu Trần một mũi tên bắn rơi xuống đài.

Dù là người Thanh Vân Môn hay khách quan lễ đều không ngạc nhiên, Bạch Vân Tông không mạnh, Hồng Hi Phàm tuy có Luyện Thể thất trọng nhưng tu vi hư phù, nhìn qua đã thấy căn cơ không vững.

Bị đánh bại là chuyện bình thường không thể bình thường hơn.

Ngay lúc này.

Một thanh niên tay cầm trường đao trong đoàn Diêm Bang nhảy lên cao đài, ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Chu Trần: "Tại hạ Bạch Thế Khang, tới lĩnh giáo." "Thằng nhóc này ……" Kiều Bắc Minh nhíu mày, Bạch Thế Khang là con trai của Bạch Quy Nông, được tinh tâm bồi dưỡng từ nhỏ, hiện tại đã là Luyện Thể thất trọng đỉnh phong.

Hắn vốn không muốn cho Bạch Thế Khang tới, nhưng Bạch Thế Khang kiên trì, hắn không tiện từ chối.

Hắn công bố ra ngoài Bạch Quy Nông vì làm việc cho bang phái mà gặp quỷ dị sát hại, là công thần của Diêm Bang.

Bạch Thế Khang với tư cách là con của công thần, làm việc phù hợp quy tắc nên hắn không tiện cưỡng ép từ chối. "Bạch Thế Khang ……" Chu Trần tâm niệm khẽ động, cảm nhận được ác ý của đối phương, đoán chắc có liên quan tới Bạch Quy Nông.

Kẻ này nhất định phải chết. "Luận võ thiết tha, hữu nghị đệ nhất, tỷ thí đệ nhị, mọi người điểm tới là dừng." Trưởng lão chủ trì nhắc

lại một lần nữa. "Tiền bối, kẻ luyện võ chúng ta, hà tất phải sợ sinh tử?" Bạch Thế Khang nghĩa chính ngôn từ: "Nếu cứ rụt rè sợ hãi, làm sao có thể phát huy hết thực lực bản thân?" Hắn nhìn về phía Chu Trần: "Chu chân truyền, chúng ta luận võ, vừa phân cao thấp, cũng quyết sinh tử, không biết Chu chân truyền có dám?" Lời này vừa nói ra, chúng nhân Thanh Vân Môn đều nhíu mày.

Đây là tới phá quán đây mà.

Bọn hắn không phải nghĩ Chu Trần đánh không lại Bạch Thế Khang, chỉ là xưa nay đều là luận võ thiết tha, ngươi đòi sinh tử quyết đấu, rõ ràng là không nể mặt Thanh Vân Môn.

Cường giả các thế lực khác lại đầy hứng thú nhìn màn này, càng có ý vị thâm trường liếc nhìn về phía Diêm Bang.

Kiều Bắc Minh trong lòng phẫn nộ, quát khẽ: "Bạch Thế Khang, ngươi ăn nói bậy bạ gì đó, về đây cho ta!" Chu Trần lúc này mỉm cười mở lời, tán thưởng: "Lòng hướng võ của Bạch huynh khiến người ta bội phục, Trần ta lẽ nào lại từ chối?" "Hôm nay liền bồi quân tử một phen, vừa phân cao thấp, cũng quyết sinh tử!" Chu Trần chính đang muốn xử đẹp hắn, giờ thì hay rồi.

Cầu được ước thấy.

Có thể quang minh chính đại giải quyết hắn.

Trưởng lão chủ trì nhìn lên Chưởng môn trên cao đài, thấy nàng khẽ gật đầu liền lùi sang một bên.

Thấy hai người đã chuẩn bị xong, lão dõng dạc tuyên bố: "Luận võ bắt đầu!" Oanh!

Bạch Thế Khang khí thế bạo tăng, trực tiếp thi triển một môn võ công tương tự Thiên Ma Giải Thể để tăng công lực, một đao chém về phía Chu Trần.

Đao khí như hồng, khí quán trường không.

Vừa ra tay đã là sát chiêu liều mạng.

Thân ảnh Chu Trần khẽ động, Điện Quang Thần Hành Bộ thi triển, nhanh như chớp giật.

Hắn kéo giãn khoảng cách, né tránh đao khí, Lạc Nhật Cung kéo căng như trăng rằm.

Băng!

Cung như sấm sét dây rung động, mũi tên giống như một con giao long thoát khỏi trói buộc bắn vọt ra.

Mọi người phảng phất thấy một luân minh nguyệt từ trên mặt biển từ từ nhô lên!

Đợi khi hoàn hồn, trận chiến đã kết thúc. "Làm sao có thể?" Bạch Thế Khang cúi đầu đầy khó tin nhìn lỗ máu xuyên thủng lồng ngực, ánh mắt phẫn hận không cam lòng nhìn chằm chằm Chu Trần, rồi đổ rầm xuống đất.

Các Phong chủ, trưởng lão, đệ tử Thanh Vân Môn trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy chấn động. "Hải Thượng Thăng Minh Nguyệt …… đây là Nghệ Tiễn Thuật đệ nhị cảnh Tiễn Thế cảnh?" "Hắn đã luyện thành Bôn Nguyệt!?" …… "Nghệ Tiễn Thuật đệ nhị cảnh, Tiễn Thế ……" Đôi mỹ mâu thanh lãnh thâm thúy của Thanh Ngọc Dao lộ ra một tia dị sắc, không ngờ Chu Trần lại nhanh chóng đạt tới Kiếm ý viên mãn lĩnh ngộ Tiễn Thế như vậy, còn luyện thành Bôn Nguyệt trong tam đại tuyệt chiêu của Nghệ Tiễn Thuật.

Nguyên bản nàng có ấn tượng rất xấu về Chu Trần.

Nam nhi bản sắc, dạo thanh lâu, chơi phụ nữ, nàng đều có thể hiểu.

Nàng tuy là phụ nữ nhưng không phải là kẻ cổ hủ.

Nhưng đại điển Chân truyền sắp diễn ra, Chu Trần lại liên tục nửa tháng gần như lưu luyến ở Thiên Tiên Lâu, điều này quá đáng rồi.

Chơi bời quá độ làm nhụt chí khí.

Huống chi võ giả tuy khí huyết cường hoành, nhục thân mạnh mẽ, nhưng ngày ngày không tiết chế chơi bời phụ nữ cũng ảnh hưởng rất lớn đến cơ thể và tu vi.

Sắc là con dao hai lưỡi (quát cốt cương đao), không phải lời nói suông. "Một mầm non tốt như thế này, đều bị Lý Trường Phong dạy hư rồi!" Thanh Ngọc Dao trong lòng càng giận, theo nàng thấy Chu Trần cả ngày chơi bời phụ nữ mà còn có thể nhanh chóng lĩnh ngộ Tiễn Thế, luyện thành Bôn Nguyệt như vậy, thiên phú ngộ tính của hắn còn cao hơn nàng tưởng tượng trước đó.

Tương lai thành tựu nói không chừng vượt qua Lý Trường Phong, sẽ là một trụ cột của Thanh Vân Môn. "Lát nữa phải nhắc nhở hắn một chút, không thể để hắn học hư theo Lý Trường Phong!" Nghĩ tới đây, Thanh Ngọc Dao nhịn không được lườm một cái vào Lý Trường Phong đang mặt dầy kích động tự hào bên cạnh. "Ách ……" Cảm nhận được ánh mắt như dao của Chưởng môn, Lý Trường Phong rùng mình một cái, Thanh Ngọc Dao bị làm sao thế này?

Gần đây hắn đâu có làm gì sai?

Đố kỵ!

Chắc chắn nàng ta đố kỵ ta thu được một đồ đệ thiên phú tốt như vậy!

Nghĩ tới đây, Lý Trường Phong cảm thấy sống lưng cứng cáp hẳn lên, hắn không hề sợ hãi nghênh đón ánh mắt của Thanh Ngọc Dao, đắc ý nói: "Chưởng môn, người xem biểu hiện của tên đệ tử bất

thành khí này của ta thế nào?" Nghe thấy lời khoe khoang của Lý Trường Phong, các Phong chủ khác lần lượt nhìn qua.

Thanh Ngọc Dao thấy thần sắc Lý Trường Phong đắc ý, đạm mạt nói: "Tiễn thuật thiên phú không tệ, mạnh hơn ngươi!" Khóe miệng Lý Trường Phong nhếch lên, cái này gọi là sóng sau đè sóng trước, trong lòng càng thêm đắc ý. "Tuy nhiên thiên phú tuy tốt, nhưng lại học hư theo ngươi rồi!" Thanh Ngọc Dao bổ sung thêm. "Ách ……" Nụ cười trên mặt Lý Trường Phong cứng đờ, cảm nhận được ánh mắt trêu chọc xung quanh, chỉ thấy oan uổng vô cùng. "Cái gì gọi là học hư theo ta?" "Chu Trần thật sự không phải do ta dạy hư!" Lần đầu hắn gặp Chu Trần đã là ở trong thanh lâu, Chu Trần còn mời hắn một bữa nữa kìa.

Hắn đâu có dạy Chu Trần dạo thanh lâu!

Càng không dạy Chu Trần chơi một lần mười em!

Hắn thật sự còn oan hơn cả Đậu Nga!

Nhưng cái danh phong lưu của hắn đã vang xa, đặc biệt là trước kia còn vì thế mà bị Chưởng môn đánh gãy một chân trở thành trò cười, hắn có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch. "Tê!" Hồng Hi Phàm vừa bị Chu Trần bắn hạ khỏi lôi đài trước đó trợn tròn mắt, chấn động không thôi: "Đây mới là thực lực thật sự của hắn sao?" Trước đó Chu Trần luận võ với hắn, e rằng chưa tung ra đến một phần mười thực lực.

Nếu không hắn chắc chắn cũng như Bạch Thế Khang, bị một tên miểu sát. "Chân truyền Thanh Vân, khủng bố đến mức này!" Hồng Hi Phàm nhìn Chu Trần với ánh mắt đầy kính sợ, hắn biết sau này khoảng cách giữa họ chỉ có thể lớn hơn, lớn đến mức hắn khó có thể nhìn tới lưng đối phương. "Bốp!

Bốp!

Bốp!" Bang chủ Diêm Bang Kiều Bắc Minh dùng lực vỗ tay, nụ cười rạng rỡ, kinh thán nói: "Tiễn thuật của Chu chân truyền đúng là khiến người ta đại khai nhãn giới, không uổng kiếp này được thấy!" "Bạch Thế Khang cuồng vọng tự đại, dám tự tác chủ trương, không tự lượng sức khiêu chiến Chu chân truyền, đúng là đáng chết, không, có thể chết dưới tuyệt thế tiễn pháp của Chu chân truyền cũng tính là không uổng phí kiếp này rồi!" "Đúng vậy!

Đúng vậy!

Ta thấy Bạch Thế Khang chắc chắn bị quỷ dị ám thân, nếu không lấy đâu ra lá gan lớn thế dám khiêu khích Chu chân truyền!" Các trưởng lão, cung phụng khác của Diêm Bang đi cùng lần lượt phụ họa, từng khuôn mặt già nua đầy vẻ nịnh nọt, cười đến mức như một bông hoa cúc.

Hiển nhiên bọn hắn đang cực lực lấy lòng Chu Trần, tỏ ý Bạch Thế Khang không cùng hội cùng thuyền với họ, không muốn gây thù chuốc oán với Chu Trần. "Kiều bang chủ quá lời rồi." Chu Trần vẻ mặt đầy tiếc nuối, thở dài nói: "Bạch huynh thực lực cường đại, Trần ta cũng chỉ đành dùng tới một chiêu chưa nắm vững này, thật là đáng tiếc cho Bạch huynh!" "Chu chân truyền không cần tự trách, đó đều là Bạch Thế Khang không tự lượng sức, tự làm tự chịu, huống hồ chính Bạch Thế Khang đã nói võ giả há sợ sinh tử?

Hắn có thể chết dưới mũi tên này, tất nhiên chết cũng không hối tiếc, mỉm cười nơi chín suối rồi!" Kiều Bắc Minh vẻ mặt chân thành nói. "Cái lão già này mở mắt nói điêu, đúng là vô sỉ thật!" Cường giả các thế lực xung quanh đầy vẻ khinh bỉ, trong lòng nhịn không được thầm mắng.

Bọn hắn cơ bản đều biết những xích mích giữa Chu Trần và Diêm Bang.

Một là, Bạch Quy Nông dù sao cũng là nhân vật số hai của Diêm Bang, cao thủ Luyện Thể cửu trọng, cái chết của hắn ảnh hưởng không nhỏ.

Hai là, Chu Trần trở thành Chân truyền Thanh Vân Môn, vô số thế lực đều hiếu kỳ về lai lịch của hắn, mà lai lịch Chu Trần cũng rất dễ tra.

Mà tra được lai lịch Chu Trần rồi thì chuyện của hắn với Diêm Bang, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể đoán ra. "Chúc mừng Chu chân truyền tấn thăng Chân truyền, Nghệ Tiễn Thuật càng khiến chúng ta mở rộng tầm mắt, không uổng chuyến đi này!" Mọi người lần lượt chúc mừng.

Về chuyện luận võ, sau khi Bạch Thế Khang bị một tên bắn chết, những người khác cũng không ai dám lên đài nữa.

Đại điển Chân truyền kết thúc, lúc này ráng chiều đỏ rực như máu.

Chu Trần dẫn theo Tần Hồng Ngọc đang đầy hưng phấn vui sướng trở về Hồng Trần Phủ trên Thần Tiễn Phong.

Hồng Trần Phủ là tên Chu Trần đặt cho phủ đệ của mình.

Có hai tầng ý nghĩa.

Một là hồng trần tu tiên, pháp lực vô biên.

Hai là lấy mỗi người một chữ trong tên của hắn và Tần Hồng Ngọc tổ hợp mà thành. "Trần ca nhi, hôm nay chàng thật sự quá uy phong!" Tần Hồng Ngọc mắt đầy sùng bái, cười nói ngọt ngào. "Đương nhiên rồi." Chu Trần đưa tay nhéo nhéo cái má trắng nõn của nàng, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của nàng trêu chọc: "Ta đêm nào mà không uy phong?" "Ghét quá!" Tần Hồng Ngọc đỏ mặt, nắm đấm nhỏ đấm nhẹ vào ngực Chu Trần, nhưng mà... xác thực rất uy phong nha! "Ghét sao?

Ta thấy nàng thích lắm mà!" Chu Trần cười hóm hỉnh, không đợi nắm đấm nhỏ của Tần Hồng Ngọc đánh tới đã bế thốc nàng lên, sải bước đi vào phòng.

Hôm nay đại điển Chân truyền tuy chỉ chiến đấu hai trận và đều là miểu sát, nhưng ứng phó với từng người tới chúc mừng cũng mệt phờ người.

Chương 39

Cần phải hảo hảo phóng túng một phen.

Dạ sắc như thủy, minh nguyệt cao huyền.

Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Chu Trần nhìn Tần Hồng Ngọc trong lòng đang mệt mỏi chìm vào giấc ngủ sau cuộc chinh phạt bất kham của hắn, lặng lẽ rời giường.

Phần thưởng thần binh trong đại điển hôm qua cần hắn tự tới Thần Binh Các lĩnh nhận.

Không chậm trễ, Chu Trần nhanh chóng tới Thần Binh Các, xuất ra Chân truyền đệ tử lệnh bài. "Chu chân truyền, tứ giai thần binh ở tầng bốn, ngài đi theo ta." Trưởng lão trấn thủ Thần Binh Các kiểm tra lệnh bài xong liền mở cửa nói. "Đa tạ trưởng lão." Chu Trần đi theo trưởng lão trực tiếp lên tầng bốn, nơi này thần binh không ít, toàn bộ đều là cấp tứ giai.

Đao thương kiếm kích búa rìu móc xọc...

đủ loại binh khí. "Vũ khí tầm xa ta đã có Lạc Nhật Cung, trước tiên loại bỏ cung tên, còn về vũ khí cận chiến, thanh Trảm Tương Đao tam giai của Bạch Quy Nông cũng đủ để ta sử dụng rồi..." Chu Trần suy nghĩ một chút, cảm thấy bảo mệnh vẫn là quan trọng nhất.

Minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, nếu có một bộ tứ giai thần binh nội giáp, hệ số an toàn của hắn sẽ tăng vọt một bậc. "Trưởng lão, ta muốn chọn một bộ thần binh nội giáp!" Chu Trần chắp tay cung kính nói. "Thần binh nội giáp sao, cái này cũng không tệ." Trưởng lão khẽ vuốt râu, gật đầu: "Ngươi có Lạc Nhật Cung, chọn nội giáp là lựa chọn tối ưu, hơn nữa nội giáp hiếm có và quý

trọng hơn các binh khí khác, ra khỏi Thần Binh Các này, ngươi muốn kiếm một bộ tứ giai thần binh nội giáp không phải chuyện dễ dàng đâu!" Nói rồi, trưởng lão dẫn Chu Trần tới một khu vực khác.

Nơi này bày biện vài bộ nội giáp.

Ánh mắt Chu Trần nhìn qua, âm thầm thi triển Vọng Khí Thuật vừa mới tiêu hao vạn điểm Phong Nguyệt để thăng cấp, chỉ thấy trên đó tỏa ra từng đạo quang vầng, tựa như sương mù. …… Thế gian vạn vật đều có khí, vật cường thì khí cường, vật ác thì khí ác, quan sát khí của vạn vật, có thể phân biệt được mạnh yếu thiện ác của chúng...

Vọng Khí Thuật quả thực là thứ tốt, đáng tiếc đệ nhất tầng cần một vạn Phong Nguyệt điểm, mà đệ nhị tầng lại cần tới mười vạn.

Chu Trần hiện tại không có dư dả, cảm thấy tạm thời đủ dùng rồi. "Món này quang vầng mạnh nhất, tất nhiên là tốt nhất." Chu Trần đưa tay lấy xuống một kiện nội giáp ô kim, vừa chạm vào đã cảm thấy băng lương, mềm mại tinh tế nhưng lại kiên nhận vô cùng, đao thương khó lọt, thủy hỏa bất xâm, có thể suy giảm nội khí và thần lực công kích. "Nhãn quang của ngươi không tệ, kiện Ô Tằm Thần Giáp này được luyện chế từ tơ thiên niên băng tằm hỗn hợp với tinh túy ô kim, có thể xưng là cực phẩm!" Trưởng lão tán thán nói. "Đa tạ trưởng lão, ta chọn kiện này!" Chu Trần chắp tay. "Tốt!" Sau khi trưởng lão đăng ký, Chu Trần lại tới Linh Đan Các bên cạnh lãnh phần đan dược dành cho chân truyền đệ tử.

Hắn tu luyện không cần dùng nhiều đan dược, nhưng hắn có thể cho nữ nhân của mình dùng, để bọn nàng có thể nhanh chóng đề thăng thực lực.

Mà tu vi nữ nhân của hắn cao lên, cũng có thể giúp hắn thu hoạch thêm nhiều Phong Nguyệt điểm, Phong Nguyệt điểm lại có thể đề thăng thực lực của hắn, đây là một vòng tuần hoàn phi thường tốt.

Lãnh xong đan dược, mang theo Ô Tằm Thần Giáp, trong lòng Chu Trần vui vẻ, bước chân nhẹ nhàng chuẩn bị về nhà. "Đợi đã!" Còn chưa rời khỏi Thanh Vân Phong, Chu Trần đã bị một vị bạch y tiên tử chắn đường. "Đại sư tỷ." Nhìn nữ tử thanh lãnh như tiên trước mặt, chính là đại sư tỷ của Thanh Vân Phong, thậm chí là của cả Thanh Vân Môn - Sư Thanh Tuyền, Chu Trần mỉm cười chào hỏi. "Chân truyền đệ tử có thể tuyển bốn thị nữ, đây là danh sách báo danh và thông tin liên quan." Sư Thanh Tuyền lời ít ý nhiều, không một lời vô ích, đi thẳng vào vấn đề, tùy tay lấy ra một bản danh sách ném cho Chu Trần. "Ba ngày sau, tất cả đệ tử báo danh sẽ tập hợp tại võ đạo quảng trường ngoại môn, lúc đó ngươi tới chọn người là được." Thanh Vân Môn là tông môn, đệ tử môn hạ không phải nha hoàn nô lệ, do đó không phải trực tiếp ban thưởng hay trực tiếp tuyển chọn, mà là chọn từ những đệ tử tự nguyện báo danh.

Mà người tu luyện đa phần đều có cơ duyên bí mật của riêng mình, càng là thiên tài và cường giả thì bí mật càng nhiều.

Vì thế, việc tuyển chọn tỳ nữ thân cận cần phải thận trọng.

Trong danh sách không chỉ có tên và giới thiệu sơ lược, mà còn bao gồm cả tư liệu bối cảnh chi tiết.

Chân truyền đệ tử có thể căn cứ vào những tư liệu này để chọn tỳ nữ phù hợp với mình. "Đa tạ đại sư tỷ." Chu Trần chắp tay hành lễ.

Sắc mặt Sư Thanh Tuyền vẫn thanh lãnh như cũ, thản nhiên nói: "Sư phụ bảo ta nhắc nhở ngươi, nhân lúc còn trẻ, lại có thiên phú, nên lấy tu luyện làm trọng, bớt chơi đùa với nữ nhân đi!" Nói xong, Sư Thanh Tuyền xoay người, phiêu nhiên rời đi. "Ta biết rồi, đại sư tỷ giúp ta chuyển lời tới Chưởng môn, đa tạ Chưởng môn quan tâm!" Chu Trần sờ mũi, nói lớn.

Không ngờ Chưởng môn còn đặc biệt nhắc nhở hắn bớt chơi phụ

nữ, xem ra danh tiếng của hắn đã vang xa rồi. "Tốt!" Một chữ đơn giản truyền lại, Sư Thanh Tuyền đã nhanh chóng đi xa.

Nhìn bóng lưng Sư Thanh Tuyền biến mất, Chu Trần lắc đầu, thầm nghĩ: "Không chơi phụ nữ, ta làm sao nhanh chóng đề thăng thực lực?" Tùy tay lật xem danh sách, Chu Trần phát hiện số lượng báo danh thật không ít.

Nội môn đệ tử bốn người, ngoại môn đệ tử hai trăm hai mươi người, tạp dịch đệ tử tám trăm chín mươi người! "Ngọa tào!

Nhiều như vậy!" Chu Trần trợn to mắt, nhưng nghĩ đến thân phận địa vị và tiềm lực của chân truyền đệ tử, đặc biệt là hắn còn đẹp trai như vậy, cũng không phải là không thể lý giải.

Trở thành nha hoàn thân cận của chân truyền đệ tử, dù không được thu vào phòng thì cũng là tâm phúc dòng chính của chân truyền, ngay cả đệ tử Thanh Vân Môn cũng đổ xô vào. "Ta phải chọn cho kỹ mới được!" Chu Trần vừa đi vừa xem.

Đầu tiên, những ai có gia tộc đứng sau, quan hệ phức tạp, trực tiếp loại bỏ.

Loại người này không dễ trở thành tâm phúc, hơn nữa có thể gây phiền toái, Chu Trần không thích rắc rối.

Trong bốn nội môn đệ tử, có ba người rơi vào trường hợp này.

Chu Trần trực tiếp gạch tên.

Còn lại một người... "Triệu Sư Dung, nữ, hai mươi tám tuổi, Luyện Thể thất trọng, người huyện Thượng Hà, quận Đan Dương, phủ Vân Mộng, mười tám năm trước gia tộc bị diệt, trốn trong đống xác chết ba ngày mới thoát được một kiếp, sau đó bái nhập Thanh Vân Môn..." "Thiên phú của nàng không tệ, giờ đã là nội môn đệ tử mà lại nguyện ý làm nha hoàn cho ta, một là đối với ta nhất kiến chung tình,

hai là có cầu nơi ta..." Chu Trần suy đoán, Triệu Sư Dung e rằng muốn mượn sức mạnh của hắn để phục thù. "Gia tộc của Triệu Sư Dung không tính là lớn, kẻ mạnh nhất cũng không quá Luyện Thể thất trọng, kẻ thù chắc cũng không mạnh lắm, nhưng có thu nhận hay không còn phải xem tình hình..." Chu Trần tạm thời giữ lại Triệu Sư Dung, tiếp tục xem xuống dưới, bất giác đã về đến nhà.

Tần Hồng Ngọc đã tỉnh lại, đang chuẩn bị bữa sáng.

Sau khi ăn xong, Chu Trần lấy ra một bình Thối Thể Đan mới lãnh: "Hồng Ngọc, đây là Thối Thể Đan của Thanh Vân Môn, có ích lợi lớn cho võ giả luyện thể, có thể gia tăng tốc độ luyện thể, đề thăng tu vi." "Trần ca nhi, đây là đan dược cấp cho chàng, cho thiếp dùng thì thật lãng phí quá." Tần Hồng Ngọc vội vàng từ chối. "Thối Thể Đan đối với ta không có mấy tác dụng, chỉ dành cho đệ tử dưới Luyện Thể thất trọng, nàng không cần lo lắng, sẽ không làm chậm trễ tu vi của ta đâu, cứ yên tâm mà dùng!" Sau khi dặn dò kỹ lưỡng cách dùng, Tần Hồng Ngọc uống một viên, vội vàng đi tới diễn võ trường trong phủ luyện võ. "Ta cũng nên đề thăng thôi!" Nhìn bóng lưng Tần Hồng Ngọc biến mất, Chu Trần về phòng xem bảng cá nhân.

Nửa tháng qua, danh tiếng Chu Trần tuy bị hủy hoại khi trở thành khách quen của Thiên Tiên Lâu, nhưng lại thu hoạch được hơn hai mươi vạn Phong Nguyệt điểm.

Đã đến lúc cộng điểm rồi. "Đầu tiên là Nghệ Tiễn Thuật, cộng điểm!" Tiêu hao sáu vạn bốn ngàn Phong Nguyệt điểm, Chu Trần như đã tu luyện thêm ba năm, nội khí trong cơ thể bạo tăng, ngũ tạng lục phủ dưới sự thối luyện của nội khí trở nên càng thêm mạnh mẽ.

Vô số nội khí đan xen thành mạng lưới trong phủ tạng, khiến tạng phủ như được gia cố thêm gân cốt thép.

Khi ngoại lực ập đến, nội khí mạng lưới này không chỉ phòng ngự

mà còn có thể lập tức phản kích chấn thương quân địch. 【 Nghệ Tiễn Thuật bát trọng (58/128000) 】 "Đây chính là cảm giác sau khi hoàn thành Luyện Tạng, thật sự quá mạnh mẽ!" Cảm nhận sự biến hóa của bản thân, Chu Trần nắm chặt nắm đấm, từ Luyện Thể thất trọng trở đi đúng là một bậc một phương trời, khoảng cách quá lớn.

Chu Trần phát hiện lúc trước hắn có thể giết Bạch Quy Nông thực sự là may mắn.

Nếu không có Cơ Phượng Hà dùng Như Ý giúp hắn ẩn giấu khí tức, cùng với Liễm Tức Quyết đã luyện đến viên mãn, hắn căn bản không thể áp sát Bạch Quy Nông.

Nếu không có thần thông Như Ý Lôi Quang Thủ, hắn cũng không thể một chiêu cầm nã được đối phương, khiến lão mất đi khả năng phản kháng. "Còn dư hơn mười ba vạn Phong Nguyệt điểm..." Chu Trần trầm tư.

Luyện Thể bát trọng là Kim Thân cảnh.

Bảy tầng trước đã thối luyện toàn bộ bì nhục cân cốt tủy huyết ngũ tạng lục phủ một lần, gần như thối luyện cả cơ thể.

Tầng thứ tám chính là thối luyện tổng thể, luyện cơ thể thành kim thân.

Như Chu Trần tu luyện Nghệ Tiễn Thuật, tầng này luyện thành sẽ lột xác thành Hậu Thiên Tiễn Linh Thể. "Tiễn Linh Thể quá bắt mắt, dù trước đó ta có biểu hiện thiên phú không tệ, nhưng chỉ vài ngày mà tăng vọt hai đại cảnh giới thì quá khoa trương, dễ bị phát hiện, vả lại cũng đến lúc đề thăng tiên đạo tu vi rồi..." Chu Trần lập tức quyết định, trước tiên ổn định một chút, nâng cấp toàn bộ cơ sở lên. "Trường Xuân Công, cộng điểm!" Tiêu hao tám ngàn Phong Nguyệt điểm, pháp lực trong cơ thể Chu Trần bạo tăng, tu vi thăng lên Luyện Khí ngũ tầng.

Mười sáu ngàn Phong Nguyệt điểm tiêu hao, thăng lên Luyện Khí lục tầng.

Ba vạn hai ngàn điểm tiêu hao, thăng lên Luyện Khí thất tầng.

Sáu vạn bốn ngàn điểm tiêu hao, thăng lên Luyện Khí bát tầng.

Theo mười hai vạn Phong Nguyệt điểm tiêu hao, pháp lực trong người cuồn cuộn, tu vi thăng cấp từng tầng, chớp mắt đã đạt tới Luyện Khí bát tầng.

Pháp lực dồi dào gột rửa nhục thân hết lần này đến lần khác, khiến nhục thân của hắn càng thêm thuần tịnh, mạnh mẽ.

Đặc biệt là linh hồn được pháp lực nuôi dưỡng, khiến linh hồn vốn đã mạnh mẽ của hắn càng thêm cường hoành, thần thức tản ra đủ để bao trùm phương viên hai ngàn mét. "Đây mới là cảm giác tu tiên..." Chu Trần hít sâu một hơi, linh hồn lâng lâng như muốn vũ hóa phi tiên, cảm giác mạnh mẽ chưa từng có tràn ngập tâm trí, Chu Trần thật muốn tìm người đại chiến ba trăm hiệp.

Vận chuyển Liễm Tức Quyết viên mãn, Chu Trần khống chế khí tức ở mức Luyện Thể thất trọng, cảm nhận sức mạnh sôi trào trong người, hắn nói với Tần Hồng Ngọc một tiếng rồi cưỡi Giao Long Mã yêu quý xuống núi. "Chu sư huynh!" "Chào Chu sư huynh!" Đệ tử dọc đường nhao nhao nhường đường, cung kính chào hỏi.

Đợi Chu Trần đi xa, bọn họ lập tức tụ năm tụ ba, thì thầm to nhỏ. "Chu sư huynh lại xuống núi rồi!" "Cái đó còn phải nói, nếu có Thiên Hương tiên tử mỗi ngày chờ ngươi sủng hạnh, ngươi có xuống núi không?" "Ngươi đừng có nói bậy, ta còn chưa từng được thấy mặt Thiên Hương tiên tử đâu!" Hiện tại Thiên Hương tiên tử sớm đã bị dán nhãn của Chu Trần, tuy vẫn ở Thiên Hương Lâu nhưng không ai không biết điều mà chạy tới tìm nàng.

Nàng đã là của riêng Chu Trần.

Đến Thiên Hương Lâu, Chu Trần quen đường cũ tới phòng của Thiên Hương tiên tử. "Công tử, ngài đã tới!" Một trận hương phong ập đến, Thiên Hương tiên tử nhào vào lòng Chu Trần, hai tay ôm chặt lấy cổ hắn. "Ta cũng nhớ nàng lắm!" Chu Trần đưa hai tay nâng lấy cặp mông đầy đặn của nàng, bế nàng đi vào nội phòng. "Chúc mừng công tử thăng lên chân truyền!" Mỹ mâu của Thiên Hương tiên tử như nước, sóng mắt lưu chuyển, tình ý miên man: "Nghe nói trong đại điển chân truyền, công tử đại triển thần uy, một tiễn bắn ra, minh nguyệt mọc lên, kẻ địch đền tội, thật uy phong biết bao." "Tiếc là thiếp thân không có duyên được chiêm ngưỡng phong thái tru địch vô thượng của công tử!" "Vậy bây giờ ta sẽ diễn luyện cho nàng thật kỹ!" Nghệ Tiễn Thuật của Chu Trần chưa hẳn là thiên hạ vô song, ít nhất Lý Trường Phong vẫn mạnh hơn hắn, nhưng xạ thuật của hắn tuyệt đối là thiên hạ nhất tuyệt.

Thiên Hương tiên tử căn bản không phải đối thủ, chỉ có thể không giảng võ đức, gọi thêm mười tỷ muội cùng nhau "vây đánh" Chu Trần.

Cho đến tận chiều ngày hôm sau.

Chu Trần mới thong thả trở về Thần Tiễn Phong, mà danh tiếng của hắn lại càng vang dội hơn.

Buổi tối.

Chu Trần bồi thường thỏa đáng cho Tần Hồng Ngọc, chớp mắt đã tới ngày thứ ba.

Hôm nay là ngày Chu Trần tuyển phi, à không, tuyển nha hoàn! ...

Thanh Vân Môn.

Võ đạo quảng trường ngoại môn.

Đây là nơi đệ tử ngoại môn luyện công hàng ngày, nhưng luyện công không phải là tập thể dục nhịp điệu, không cần tất cả tụ tập một chỗ.

Bình thường tuy có người luyện võ nhưng số lượng không nhiều.

Hôm nay từ sáng sớm đã thấy hàng ngàn đệ tử tập trung, giống như một đại hội lớn, đặc biệt là chín phần mười đều là nữ tử. "Trời ạ, nhiều người vậy sao?" Tiêu Thạch cùng hảo hữu Lâm Kính tới đây, nhìn quảng trường oanh oanh yến yến một mảnh, không khỏi há hốc mồm.

Cảnh này sắp sánh ngang với một lần tông môn hội vũ rồi. "Đây là Chu sư huynh tuyển thị nữ, đối với chín phần mười đệ tử tạp dịch và ngoại môn mà nói, đây là cơ hội một bước lên trời!" Lâm Kính nhìn đám sư tỷ sư muội được trang điểm tinh xảo phía trước, ánh mắt đầy vẻ hâm mộ.

Hắn và Tiêu Thạch cũng chỉ là đệ tử tạp dịch mà thôi. "Mau nhìn, đó chẳng phải là Triệu sư tỷ của nội môn sao?" Đồng tử Tiêu Thạch co rụt lại, chỉ tay về phía nữ tử áo vàng đứng giữa đám đông như hạc giữa bầy gà, khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc. "Không ngờ ngay cả Triệu sư tỷ cũng báo danh tham tuyển!" Lâm Kính cảm thán, hắn đã mười chín tuổi nhưng mới Luyện Thể tam trọng, muốn trở thành đệ tử ngoại môn còn khó.

Nếu trước hai mươi tuổi không thăng lên Luyện Thể tứ trọng, hắn chỉ có thể bị phái ra ngoài làm quản sự. "Chu sư huynh thiên phú dị bẩm, người lại đẹp trai, thành tựu sau này không thể đo lường, đâu chỉ có Triệu sư tỷ, còn có ba vị nội môn sư tỷ nữa kìa!" Tiêu Thạch nhìn ba mỹ nữ đứng cạnh Triệu Sư Dung, trong lòng cảm khái.

Hắn và Lâm Kính đều đến từ tam đại gia tộc ở Thanh Hà Thành, Chu Trần cũng đến từ huyện Thanh Hà, nhưng cảnh ngộ của họ lại

một trời một vực.

Khoảng cách quá lớn.

Những người xem náo nhiệt như Tiêu Thạch, Lâm Kính không ít, nhưng chủ yếu vẫn là nữ đệ tử đến tham tuyển. "Không ngờ nội môn lại có tới bốn vị sư tỷ tới!" "Phen này chắc là hết hy vọng rồi!" "Phải đó, nội môn sư tỷ mà cũng tới tranh suất với chúng ta sao..." "Vốn dĩ ngoại môn sư tỷ đã gây áp lực lớn rồi, giờ đến nội môn sư tỷ cũng tới, thật là không cho đệ tử tạp dịch chúng ta con đường sống..." Đám nữ tử nhìn bốn vị nội môn sư tỷ phía trước, ánh mắt đầy vẻ phức tạp.

Nội môn đệ tử đều là thiên tài đạt tới Luyện Thể thất trọng trước ba mươi tuổi, đa phần đều có ngạo khí, rất ít khi tham tuyển làm thị nữ cho chân truyền đệ tử.

Dù sao thân phận địa vị của họ không thấp, thiên phú không tệ, nếu muốn nịnh bợ chân truyền đệ tử thì còn nhiều cách khác.

Ví dụ như, họ muốn gả cho chân truyền đệ tử hơn, dù chỉ là làm thiếp cũng được.

Nhưng đến làm nha hoàn thị nữ thì hiếm thấy.

Trước đây cũng có, nhưng mỗi lần nhiều nhất chỉ một hai người, lần này lại tới tận bốn người. "Chu sư huynh tới rồi!" Không biết từ lúc nào, một tiếng kinh hô vang lên, tất cả mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một thân bạch y tiêu sái phiêu dật, Chu Trần đang sải bước đi tới.

Thân hình hắn nhẹ nhàng như linh hạc tung cánh, phiêu nhiên rơi xuống cao đài trên quảng trường, toàn trường lập tức im phăng phắc. "Là Chu sư huynh!" "Chu sư huynh đẹp trai quá!" "Võ công của Chu sư huynh thật lợi hại, cao đài kia phải cao tới ba trượng mà hắn chỉ một bước đã nhẹ nhàng bước lên, giống như chỉ bước lên một bậc

thang nhỏ vậy!" "Tổ tông phù hộ, Chu sư huynh hãy chọn con!" "Nhất định phải chọn ta, ta rất giỏi chuyện đó!" "Ta chuyện gì cũng làm được!" Từng đệ tử ánh mắt rực cháy, thầm cầu nguyện trong lòng.

Nam đệ tử đứng xem nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của đám sư tỷ sư muội, trong lòng đầy vẻ ghen tị. "Đại trượng phu nên như thế!" Lâm Kính nắm chặt tay, mặt đầy vẻ hướng tới, nhưng nghĩ lại mình tuổi còn lớn hơn Chu Trần mà vẫn chỉ là một đệ tử tạp dịch Luyện Thể tam trọng, ngụm khí vừa dâng lên lập tức xẹp xuống.

Đời này hắn e là không còn cơ hội rồi. "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chớ khinh thiếu niên nghèo." Tiêu Thạch vỗ vai Lâm Kính, an ủi: "Chỉ cần chúng ta nỗ lực, chưa chắc đã không có cơ hội, kẻ đại khí vãn thành có đầy ra đó." "Hơn nữa biết đâu cơ duyên của chúng ta chưa tới, tiềm long vu uyên, ngày sau gặp được phong vân chưa chắc đã không thể cá chép hóa rồng, một bước lên trời!" "Ừ!" Lâm Kính gật đầu, nhìn chằm chằm Chu Trần trên cao đài.

Chu Trần đứng độc lập trên cao, nhìn xuống chúng nhân, nghênh đón những ánh mắt rực cháy kia, trong lòng nảy sinh một luồng hào tình khó tả. "Hèn chi mấy cái thần tượng kiếp trước, vừa nổi danh một cái là quên hết tất cả, tiểu nhân đắc chí, làm xằng làm bậy, không gì không dám làm..." Trong lòng Chu Trần cảm thán, có một từ gọi là "phụng sát", được người ta tâng bốc nịnh bợ nhiều, con người ta rất dễ bị ảo tưởng. "Ta mới chỉ là một chân truyền của Thanh Vân Môn mà thôi, thế giới rộng lớn như vậy, đừng nói hiện tại, cho dù ta có đánh bại cả Chưởng môn thì đối với toàn thế giới cũng chẳng là gì..." Chu Trần thầm tự răn mình, nghênh đón ánh mắt của mọi người, khẽ mỉm cười, lãng thanh nói: "Tại hạ Chu Trần, không ngờ hôm nay lại có nhiều người như vậy, trước tiên xin cảm ơn sự ái mộ của chư vị sư muội, Trần mỗ vô cùng vinh hạnh!" "Mọi người cũng biết, Trần mỗ chỉ cần bốn người, người không được tuyển chỉ có thể nói là

Trần mỗ vô duyên với chư vị sư muội, khiến mọi người phải đi một chuyến tay không, Trần mỗ tại đây xin tạ lỗi với chư vị sư muội trước!" Chu Trần chắp tay hành lễ, biểu thị ý xin lỗi. "Chu sư huynh quá lời rồi!" "Chúng muội đều là tự nguyện, nếu không được chọn cũng chỉ là do chúng muội không có duyên phận, sao có thể trách Chu sư huynh được!" Đám nữ tử vội vàng lên tiếng, hảo cảm đối với Chu Trần tăng mạnh.

Nếu có thể nhìn thấy mức độ thiện cảm, thì trên đầu các nàng chắc chắn đang hiện ra: thiện cảm +1 liên tục!

Người có thể trở thành chân truyền đệ tử đều không phải người thường, hoặc là thiên phú dị bẩm, thiếu niên thiên kiêu, hoặc là si mê võ đạo, hoặc là có đại cơ duyên.

Do đó nhiều chân truyền đệ tử đều có vẻ cao ngạo, dù không cao ngạo thì thiên tài cũng có chút quái gở, đa phần trông có vẻ không dễ gần.

Người bình dị gần gũi như Chu Trần thật sự rất hiếm.

Ví như Lý Trường Hận, Sư Thanh Tuyền đều là lãnh mỹ nhân, lúc nào cũng lạnh mặt, lời nói quý như vàng, đối với người khác thì đó là lãnh ngạo.

Chu Trần đưa tay ép xuống, mọi người lập tức yên tĩnh lại.

Chu Trần lấy danh sách ra, nói lớn: "Ta cũng không lãng phí thời gian của mọi người, gọi đến tên ai thì người đó bước lên phía trước." Trái tim của tất cả mọi người lập tức thắt lại. "Với thân phận và tu vi của ta, sao đệ tử ngoại môn và tạp dịch có thể so bì được, chắc chắn sẽ có một suất cho ta!" Nội môn đệ tử Trịnh Lệ Hồng nhìn Chu Trần anh vũ bất phàm trên cao đài, trong lòng rất hài lòng, trên mặt tràn đầy tự tin.

Chương 40

Nàng vốn là thứ nữ của Trịnh gia, vì thiên phú không tệ nên bái nhập Thanh Vân Môn, tuy địa vị gia tộc được cải thiện lớn nhưng vẫn luôn bị con dòng chính đè đầu cưỡi cổ.

Bởi vì những kẻ dòng chính đó thiên phú cũng không kém, lại còn được hưởng nhiều tài nguyên hơn nàng từ nhỏ, cũng đồng bái nhập Thanh Vân Môn.

Lần này nàng thà tự hạ thân phận làm nha hoàn cho Chu Trần, không phải thực lòng muốn làm nha hoàn, nàng chỉ muốn mượn thân phận này để "gần quan được ban lộc", sau đó trở thành chính thê của Chu Trần.

Còn Tần Hồng Ngọc?

Một đứa con gái quê mùa, cũng xứng so với nàng sao.

Loại tiện nhân đó, làm nha hoàn cho nàng còn không xứng! "Triệu Sư Dung!" Chu Trần gọi lớn. "Chu sư huynh." Triệu Sư Dung bước lên, hướng về Chu Trần hành lễ, nhịp tim cũng chậm đi vài phần.

Dù nàng có nắm chắc phần thắng, nhưng trước khi xác định thì vẫn thấy căng thẳng thấp thỏm.

Đương nhiên, hiện tại cũng chỉ là danh sách sơ tuyển mà thôi.

Trịnh Lệ Hồng và những người khác nghe thấy tên Triệu Sư Dung thì không mấy ngạc nhiên.

Triệu Sư Dung vốn là đại mỹ nhân nổi tiếng, lại là đệ tử nội môn, sức cạnh tranh đứng đầu, khả năng thất bại là rất thấp. "Ngư Ấu Vi!" "Là mình!

Mình được chọn rồi!" Trong đám đệ tử ngoại môn, một thiếu nữ

dung mạo tú lệ, lồng ngực vĩ ngạn sững sờ, ngay sau đó đầy kích động bước lên, chắp tay bái: "Ấu Vi bái kiến Chu sư huynh!" "Chuyện gì thế này?" Trịnh Lệ Hồng cau mày, danh sách chắc chắn phải xếp theo thứ tự đệ tử nội môn trước mới đúng, tại sao mới chỉ gọi một mình Triệu Sư Dung mà đã nhảy sang đệ tử ngoại môn rồi?

Chẳng lẽ nàng đã bị loại?

Nàng còn không bằng một đứa ngoại môn sao? ... "Cố Thu Thủy!" "Lý Thanh Hà!" ...

Những thiếu nữ được gọi tên đều kích động hưng phấn, tuy mới là sơ tuyển nhưng điều đó có nghĩa là họ có cơ hội lớn hơn để được chọn chính thức.

Những người không được gọi thì mặt mày căng thẳng, đầy vẻ kỳ vọng.

Sắc mặt Trịnh Lệ Hồng âm trầm như nước, khi nghe thấy tên của đệ tử tạp dịch, nàng biết mình đã bị loại, ngay cả vòng đầu tiên cũng không qua được.

Nghĩa là Chu Trần chỉ mới xem qua tư liệu đã gạch tên nàng rồi.

Hai vị nội môn nữ đệ tử khác mặt mũi cũng có chút khó coi, họ chắp tay chào Chu Trần rồi nhanh chóng rời đi.

Trịnh Lệ Hồng không cam lòng, càng không phục, nàng nhịn không được nói: "Tại hạ Trịnh Lệ Hồng, thật lòng ngưỡng mộ Chu sư huynh." Nàng nhìn chằm chằm Chu Trần, ngẩng cao chiếc cổ trắng ngần, nàng tin rằng khi Chu Trần nhìn thấy nàng, hắn sẽ đổi ý. "Nguyên lại là Trịnh sư muội." Chu Trần mỉm cười nhẹ, nói: "Trịnh sư muội gia thế và thiên phú đều không tệ, làm thị nữ cho Trần mỗ thì quá thiệt thòi rồi." "Không thiệt thòi, vì Chu sư huynh, muội tâm cam tình nguyện!" Trịnh Lệ Hồng kích động nói.

Chu Trần nhướn mày, nữ nhân này là thật ngốc hay giả ngốc vậy?

Chẳng lẽ không nghe ra hắn đang uyển chuyển từ chối sao?

Ngươi cứ dây dưa thế này, chẳng phải làm mình thêm khó xử sao? "Trần mỗ không dám làm Trịnh sư muội thiệt thòi đâu." Chu Trần đưa tay ra hiệu, cười nói: "Mời Trịnh sư muội về cho." Sắc mặt Trịnh Lệ Hồng trầm xuống, lạnh lùng nói: "Chu sư huynh, cáo từ!" Nhìn bóng lưng Trịnh Lệ Hồng, Chu Trần biết đối phương e là đã ghi hận mình, thầm mắng trong lòng: "Nữ nhân này đúng là có bệnh!" Rừng lớn rồi thì chim gì cũng có.

Nhưng Chu Trần không thèm để ý, nếu dám chọc hắn, hắn sẽ không có chuyện thương hoa tiếc ngọc đâu, một tiễn bắn chết là xong.

Thu hồi ánh mắt, Chu Trần thi triển Vọng Khí Thuật nhìn về phía năm mươi sáu đệ tử đã được hắn chọn ra.

Năm mươi sáu người này đều được hắn lọc ra từ hơn một ngàn người, thân phận bối cảnh đều khá phù hợp với ý muốn của hắn.

Chỉ thấy khi Vọng Khí Thuật thi triển, trên thân đám nữ tử đều tỏa ra những vầng sáng khác nhau, đó chính là 'khí' của họ.

Cái 'khí' này bao hàm rất nhiều thứ: vận khí, tu vi, thiên phú, tiềm lực, mệnh cách...

Dù chỉ nhìn được đại khái nhưng cũng đủ rồi.

Tuy nhiên Vọng Khí Thuật dù mạnh nhưng không phải không có hạn chế, tu vi càng cao, vật phẩm càng nghịch thiên thì càng khó nhìn thấu.

Một số cường giả tu luyện công pháp đặc thù hoặc Liễm Tức Quyết mạnh mẽ, hiệu quả của Vọng Khí Thuật cũng sẽ giảm đi nhiều.

Nói tóm lại, trên đời không có công pháp nào là vô địch.

Vọng Khí Thuật hiệu quả thế nào còn tùy thuộc vào tu vi cảnh giới của người thi triển và thực lực của người bị quan sát.

Tại đây Chu Trần có thực lực mạnh nhất, hiệu quả của Vọng Khí Thuật tự nhiên không tệ.

Nếu Chu Trần thi triển với Chưởng môn thì có lẽ khó mà thấy được gì, thậm chí còn có khả năng bị phát hiện. "Triệu Sư Dung, Ngư Ấu Vi, Cố Thu Thủy, Lý Thanh Hà..." Chu Trần lập tức thấy bốn luồng sáng rực rỡ nhất, ánh mắt dừng lại trên người họ.

Chu Trần tuy chỉ gọi tên một lần, nhưng hắn tiên võ song tu, linh hồn mạnh mẽ nên trí nhớ vô cùng khủng khiếp.

Năm mươi mấy cái tên đó sớm đã nằm lòng. "Triệu Sư Dung." Chu Trần vẫy tay với nàng, nàng lập tức nhảy lên cao đài, chắp tay lễ: "Chu sư huynh!" "Với thân phận và tu vi của nàng, cam nguyện đến làm thị nữ cho ta, là muốn ta giúp nàng báo thù sao?" "Phải." Triệu Sư Dung không hề che giấu, nàng biết khi chân truyền đệ tử tuyển thị nữ, tư liệu của họ đều sẽ được Chu Trần xem qua. "Chu sư huynh, ta đã tra được tung tích của đám cường đạo diệt môn năm xưa, chúng đã gia nhập Hắc Long Sơn, trở thành Tam đương gia và Tứ đương gia." "Hắc Long Sơn là một thế lực cường đạo, thủ lĩnh ngoại hiệu Hắc Long, Luyện Thể cửu trọng, Nhị đương gia ngoại hiệu Hắc Giao, Luyện Thể bát trọng, hai kẻ diệt môn nhà ta đều là Luyện Thể thất trọng, chỉ cần sư huynh giúp ta báo được huyết hải thâm thù này, đời này nguyện làm nô làm tỳ, tuyệt không hai lòng!" Nhìn ánh mắt kiên định của Triệu Sư Dung, qua Vọng Khí Thuật, Chu Trần thấy nàng không nói dối, cũng không phải loại người bội tín nghĩa.

Diệt một cái Hắc Long Sơn để đổi lấy một mỹ nữ thiên tài Luyện Thể thất trọng có tiềm lực tốt... "Ta có thể giúp nàng báo thù, diệt cả

Hắc Long Sơn, nhưng thời gian do ta quyết định, ta có thể bảo đảm, trong vòng ba năm nhất định làm được!" Chu Trần suy tính, với tốc độ thăng cấp của hắn, đừng nói ba năm, chỉ một năm thôi hắn cũng có thể dễ dàng diệt Hắc Long Sơn.

Chỉ cần cẩn trọng một chút, xác nhận thông tin, tích lũy đủ thực lực thì diệt Hắc Long Sơn dễ như trở bàn tay, sẽ không có nguy hiểm. "Nếu nàng không đợi được thì mời đi cho." Chu Trần thẳng thắn nói.

Tuy Triệu Sư Dung thiên phú tiềm lực không tệ, dung mạo vóc dáng đều rất tốt, đúng kiểu ngự tỷ đại tỷ mà hắn thích, nhưng nếu muốn ép hắn đi báo thù ngay thì căn bản không khả thi. "Ta đã đợi sáu lần ba năm rồi, không ngại đợi thêm một lần ba năm nữa, ta tin tưởng Chu sư huynh." Triệu Sư Dung cung kính bái lạy, không chút do dự. "Tốt!" Chu Trần đỡ Triệu Sư Dung dậy, giờ đây hắn đã có một thị nữ Luyện Thể thất trọng, đúng là có thể diện.

Chu Trần nhìn về phía các nữ đệ tử còn lại, tiếp tục gọi: "Ngư Ấu Vi, Cố Thu Thủy, Lý Thanh Hà." "Bái kiến Chu sư huynh!" Ba người mặt đầy hưng phấn bước lên, họ đã thành công!

Họ đã được chọn.

Những người còn lại mặt mày ủ rũ, lủi thủi rời đi.

Chu Trần đưa bốn người Triệu Sư Dung đi đăng ký, từ nay về sau bọn họ chính là thị nữ của Chu Trần.

Bọn họ vẫn được hưởng phúc lợi của đệ tử Thanh Vân Môn.

Triệu Sư Dung là đệ tử nội môn, còn đám người Ngư Ấu Vi là đệ tử ngoại môn, tu vi ở mức Luyện Thể ngũ trọng.

Đăng ký xong xuôi, Chu Trần dẫn bốn người về phủ để làm quen với Tần Hồng Ngọc.

Nhìn bốn mỹ nhân dáng người cao ráo, đường cong quyến rũ, khí

chất bất phàm, trong lòng Tần Hồng Ngọc dâng lên áp lực nặng nề.

Nàng phải nỗ lực hơn nữa mới được.

Ăn xong bữa trưa, Tần Hồng Ngọc đi luyện võ ngay.

Còn Chu Trần thì ung dung tự tại ngâm mình trong bồn tắm.

Ngư Ấu Vi ở phía sau xoa bóp cho hắn, đầu Chu Trần gối lên bộ ngực vĩ đại của nàng, cảm nhận đôi tay mềm mại nhẹ nhàng xoa nắn các huyệt đạo trên đầu.

Triệu Sư Dung thì ở bên cạnh xoa bóp cơ thể cho hắn.

Võ giả không thể thiếu dược dục, mà dược dục kết hợp với xoa bóp thì hiệu quả càng tăng.

Đây cũng là lý do vì sao chân truyền đệ tử được cấp bốn thị nữ.

Bọn họ không chỉ giúp xử lý các tạp sự mà còn giúp chân truyền đệ tử xoa bóp huyệt đạo toàn thân, thả lỏng cơ bắp, tiêu trừ tổn thương khi luyện võ và tăng tiến công lực.

Thân thể võ giả rất mạnh, chân truyền đệ tử hầu hết đều từ Luyện Thể thất trọng trở lên, thậm chí hiện tại các chân truyền khác của Thanh Vân Môn đều là Luyện Thể cửu trọng, Chu Trần là người yếu nhất.

Nhưng dù là Luyện Thể thất trọng thì nhục thân cũng rất cường hãn, người bình thường khó mà đảm đương nổi việc xoa bóp, vì họ không đủ sức mạnh và sức bền.

Phải là võ giả mới phát huy được hiệu quả.

Việc tuyển dụng võ giả bên ngoài hoặc mua nha hoàn có võ công để xoa bóp cho chân truyền đệ tử khó tránh khỏi nguy cơ bị ám sát.

Tuy với thực lực chân truyền thì không dễ bị giết, nhưng vẫn là đệ tử nhà mình an toàn hơn.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến Thanh Vân Môn để chân truyền đệ tử chọn thị nữ từ trong môn phái.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ rọi vào trong, chiếu lên người họ, Chu Trần nhìn Triệu Sư Dung trước mặt.

Ánh nắng chói mắt rọi lên bờ vai mảnh mai khuất sau lớp áo mỏng của nàng, có thể thấp thoáng thấy được làn da như ngọc trạm, như mỡ đông.

Mái tóc đen dài rủ xuống, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên một vẻ thanh tao, ung dung nhưng cũng phảng phất chút u buồn của một trang tuyệt đại phong hoa.

Chu Trần đưa tay ôm lấy vòng eo mềm mại khiến người ta thèm thuồng kia, nhìn Triệu Sư Dung rồi lại nhìn ba mỹ nhân Ngư Ấu Vi, Cố Thu Thủy và Lý Thanh Hà: "Các nàng có nguyện ý làm nữ nhân của ta không?

Ta không ép người quá đáng, giờ hối hận vẫn còn kịp!" Hắn muốn nhanh chóng thăng cấp thực lực thì cần Phong Nguyệt điểm.

Vì thế, Chu Trần sẽ không khách khí.

Hắn chẳng rảnh mà giả vờ làm chính nhân quân tử Liễu Hạ Huệ, mỹ nhân nha hoàn để bên cạnh mà không ăn thì để cho rỉ sét sao. "Ta đã chọn rồi thì sẽ không hối hận!" Triệu Sư Dung mỉm cười rạng rỡ, đôi mỹ mâu động lòng người nhìn Chu Trần.

Cái nhìn này phong vận tuyệt đại, rực rỡ hơn cả lửa, hiện lên một vẻ minh mị khiến lòng người rung động. "Được hầu hạ sư huynh là vinh hạnh của muội." Lý Thanh Hà cười duyên dáng, phong hoa tuyệt đại.

Ngư Ấu Vi khẽ rùng mình, đầu Chu Trần bị nảy lên vài cái như rơi vào đệm lò xo.

Nàng cùng Cố Thu Thủy vội vàng nói: "Chúng muội cũng nguyện ý!" Chu Trần kéo đám người Ngư Ấu Vi ở phía sau ra trước mặt, nhìn cả bốn người: "Chỉ cần các nàng không phụ ta, đời này ta sẽ thương yêu các nàng thật tốt!" "Tạ ơn sư huynh!" Triệu Sư Dung, Lý Thanh Hà, Ngư Ấu Vi và Cố Thu Thủy cười rạng rỡ, bọn họ không nghi ngờ lời nói của Chu Trần.

Họ nguyện ý đến làm thị nữ cho Chu Trần, ngoài thân phận chân truyền và thiên phú của hắn, cũng vì biết hắn là người trọng tình trọng nghĩa.

Sự tồn tại của Tần Hồng Ngọc tại Thanh Vân Môn và các thế lực trực thuộc không phải là bí mật.

Dù Tần Hồng Ngọc chỉ là một nữ tử bình thường, thiên phú tầm thường, thân phận thấp kém, nhưng sau khi Chu Trần phất lên vẫn không hề ruồng bỏ nàng, đối xử với nàng vẫn như xưa. "Hôm nay ta truyền cho các nàng một môn bí pháp, có ta hết lòng giúp đỡ, bảo đảm tu vi các nàng sẽ tiến bộ vượt bậc!" Chu Trần mỉm cười, bế bổng Triệu Sư Dung lên, truyền thụ cho bọn họ Phong Nguyệt Bí Lục. "Đây là bí pháp sao?" "Sư huynh thật xấu xa!" Ban đầu mấy người còn rất kinh ngạc và kỳ vọng, nhưng sau khi thấy thì mặt đỏ tai hồng, gò má nóng bừng.

Thật là quá xấu hổ rồi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Có bốn thị nữ như Triệu Sư Dung, cuộc sống của Chu Trần càng thêm bình lặng và sung túc, cứ cách hai ngày, hắn vẫn sẽ tới Thiên Tiên Lâu tìm Thiên Hương tiên tử.

Chu Trần cực kỳ thích nàng, đặc biệt là Thiên Hương tiên tử có thiên phú dị bẩm khiến hắn yêu không nỡ rời.

Ban đầu Chu Trần định chuộc thân đưa nàng về Thần Tiễn Phong, nhưng chủ nhân Thiên Hương Lâu lại than khổ, xin hắn thư thả vài ngày, đợi có người mới thay thế mới để hắn đưa đi.

Người đó bảo đảm Thiên Hương tiên tử sẽ không tiếp khách ngoài Chu Trần, chỉ cần nàng ở đó để giữ danh tiếng mà thôi.

Chu Trần thấy đối phương nói vậy cũng chẳng nỡ dùng cường quyền, dù sao cũng chỉ chậm lại một chút thôi, không ảnh hưởng gì.

Huống hồ hắn tới Thiên Tiên Lâu còn có những đầu bài khác chơi cùng, cũng có phong vị riêng, lần nào cũng chơi rất vui vẻ.

Với phục vụ của Thiên Tiên Lâu hắn rất hài lòng, nên cũng không làm quá lên.

Cứ như thế, chớp mắt đã nửa tháng trôi qua.

Thiên Tiên Lâu vẫn bình yên, không có kịch bản cẩu huyết nào kiểu kẻ mù mắt tới gây sự với Thiên Hương tiên tử như trong mấy bộ tiểu thuyết.

Thanh Vân Môn cũng rất yên tĩnh, chỉ có danh tiếng tham hoa háo sắc, trầm mê mỹ sắc của Chu Trần là ngày càng vang dội.

Chưởng môn Thanh Ngọc Dao xuất quan, nghe được tin tức về Chu Trần. "Đúng là bản tính khó dời." Thanh Ngọc Dao suýt nữa thì tức ngất.

Chu Trần có thiên phú tốt như vậy, nàng ký thác nhiều kỳ vọng, không ngờ hắn suốt ngày chỉ biết chơi phụ nữ.

Nàng đã bảo Sư Thanh Tuyền nhắc nhở rồi, vậy mà hắn vẫn không hối cải, thậm chí còn biến bản gia lệ hơn. "Nếu ngươi đã rảnh rỗi quá, vậy thì đi trấn thủ mỏ vàng đi!" "Trước tiên cứ làm hai tháng đi!" ...

Thần Tiễn Phong.

Hồng Trần Phủ.

Ánh dương rực rỡ chiếu rọi tứ phương, trời đã quá trưa.

Hàng mi dài rậm của Chu Trần khẽ rung động, hắn lười biếng mở mắt.

Đập vào mắt đầu tiên là một mảnh trắng ngần như tuyết, tựa như đỉnh núi tuyết trùng điệp, khe rãnh dọc ngang, sâu không thấy đáy.

Khẽ ngẩng đầu, Ngư Ấu Vi với đôi cánh tay ngọc ngà đang ôm lấy sau gáy Chu Trần, ánh mắt đong đầy tình ý, si mê nhìn hắn.

Đôi mỹ mâu đen láy, minh lượng như bảo thạch, mang theo một phong thái thần bí khiến lòng người say đắm. "Công tử, chàng tỉnh rồi, để thiếp hầu hạ chàng khởi thân." Ngư Ấu Vi khẽ mở làn môi hồng, giọng nói thanh tao điềm mỹ, định ngồi dậy hầu hạ Chu Trần mặc y phục. "Không vội, ăn điểm tâm trước đã!" Chu Trần khẽ cười, ánh mắt liếc qua.

Những đường cong trắng nõn cùng hai điểm hồng thắm đập vào mắt khiến hắn nhất thời hoa mắt. "Công tử..." Đôi tay trắng ngần của Ngư Ấu Vi siết chặt lấy sau gáy Chu Trần.

Hắn lập tức cảm thấy một luồng hơi thở dồn dập, đó là hương vị nồng nàn của sữa.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ. "Công tử, Trường Hận sư tỷ tới, nói có nhiệm vụ giao cho công tử!" Giọng nói điềm tĩnh của Triệu Sư Dung truyền vào. "Biết rồi, hãy chiêu đãi đại sư tỷ cho tốt, ta ra ngay!" Chu Trần ý do vị tẫn thưởng thức xong bữa sáng, rồi mới rời giường.

Ngư Ấu Vi hầu hạ Chu Trần mặc y phục.

Lúc này ánh mắt nàng có chút mê ly, khuôn mặt ửng hồng đầy mồ hôi, mấy lọn tóc dính trên mặt, so với vẻ điềm tĩnh thường ngày thì thêm phần vũ mị yêu nhiêu.

Sau khi tẩy rửa đơn giản, Chu Trần đến đại sảnh.

Tần Hồng Ngọc, Triệu Sư Dung đều ở đó, Ly Trường Hận đang tĩnh lặng ngồi nhấp trà. "Đại sư tỷ, ngọn gió nào thổi tỷ đến đây vậy, thật là khách quý nha!" Chu Trần vừa vào cửa đã nhiệt tình chào hỏi. "Còn gió nào nữa." Ly Trường Hận liếc nhìn Chu Trần, vừa thấy bộ dạng hắn là biết ngay tên này vừa từ trên người nữ nhân bò xuống, lạnh lùng cười: "Dĩ nhiên là xuân phong của sư đệ rồi!" "Là ai đắc tội đại sư tỷ, để đệ đi đánh hắn cho tỷ." Chu Trần ngồi xuống bên cạnh Ly Trường Hận, cười nói. "Bớt mồm mép đi!" Ly Trường Hận lườm hắn một cái, tùy tay ném cho Chu Trần một tờ điều lệnh: "Chưởng môn lệnh ngươi tới trấn thủ mỏ vàng Hợp Huyền trong hai tháng!" "Sao đột nhiên lại bảo đệ đi trấn thủ mỏ vàng?" Chu Trần có chút nghi hoặc.

Theo hắn biết, hạng người như hắn bình thường sẽ không có nhiệm vụ, nhiệm vụ lớn nhất chính là tu luyện. "Ngươi nói xem!" Ly Trường Hận tức giận lườm hắn: "Vốn dĩ biểu hiện của ngươi tại Chân Truyền đại điển rất tốt, lọt vào mắt xanh của chưởng môn, nhưng ngươi nhìn lại xem gần đây ngươi làm cái gì?

Hiển nhiên chưởng môn thấy ngươi quá nhàn hạ, tìm việc cho ngươi làm." "Sư tỷ, thật là oan uổng, đệ vẫn luôn nỗ lực tu luyện mà?" Chu Trần mặt đầy ủy khuất than vãn. "Nỗ lực tu luyện?" Ly Trường Hận bị chọc cười, không ngờ trên đời lại có kẻ mặt dày vô sỉ đến thế. "Ngươi tu luyện trong chốn ôn nhu hương sao?" "Sư tỷ, điều này tỷ không biết rồi, đại đạo ba ngàn, lối đi tuy khác nhưng cùng đích đến.

Chương 41

Dù là võ đạo hay tiên đạo, tu thân tuy quan trọng, nhưng tu tâm còn quan trọng hơn.

Đệ đó là hồng trần luyện tâm, vừa tu thân lại vừa tu tâm.

Tu đạo tu đạo, đương nhiên phải nhập đạo trước, rồi mới tu đạo, sau đó mới ngộ đạo.

Nếu không sao đệ có thể nhanh chóng lĩnh ngộ Tiễn Thế, luyện thành Bôn Nguyệt như vậy?" Ly Trường Hận nhíu mày trầm tư, dường như cũng có chút đạo lý, nhưng lại cảm thấy có gì đó sai sai...

Còn cái nhập đạo, tu đạo, ngộ đạo của Chu Trần... cái đạo này của hắn có đúng không?

Có phải là cái đạo mà mọi người thường tu luyện không? "Dù sao điều lệnh đã ban xuống, không thể để chưởng môn thu hồi, sư phụ cũng không tiện cầu tình cho ngươi.

Huống hồ để ngươi đi trấn thủ mỏ vàng hai tháng, cũng chỉ là đổi chỗ ở hai tháng mà thôi!" Ly Trường Hận nhìn vị tiểu sư đệ tham hoa hiếu sắc này, nhắc nhở: "Ta không biết lời ngươi nói là thật hay giả, lời của ngươi ta sẽ chuyển cáo sư phụ, nhưng bất kể thế nào, cuối cùng vẫn phải dùng thực lực để nói chuyện!

Nơi nào có người nơi đó có tranh đấu, Thanh Vân Môn là tông môn lớn như vậy, cạnh tranh rất khốc liệt, người nhòm ngó danh ngạch đệ tử chân truyền của ngươi không ít đâu.

Mỏ vàng Hợp Huyền có Kim trưởng lão trấn thủ, ngươi tới đó chỉ là đi ngang qua sân khấu thôi, đây là lời nhắc nhở của chưởng môn, coi như một hình phạt nhỏ.

Ngươi tự mình lo liệu đi!" "Đa tạ sư tỷ, đệ đã hiểu!" Thấy Ly Trường Hận đứng dậy rời đi, Chu Trần vội vàng tiễn đưa.

Hắn biết Ly Trường Hận tuy miệng cứng nhưng lòng mềm, đối xử với hắn vẫn rất tốt.

Chỉ là hắn cũng chẳng còn cách nào.

Hắn không nỗ lực thì tốc độ tu luyện sao thăng tiến được?

Nhưng hắn càng nỗ lực thì người khác lại càng thấy hắn ham chơi hưởng lạc.

Thật là khó mà!

Chu Trần lắc đầu, nhưng cũng chẳng để tâm.

Dù sao chỉ cần một năm sau hắn cường thế đánh bại những đệ tử nội môn muốn khiêu chiến, tự nhiên có thể dập tắt mọi lời dị nghị.

Nếu hắn không có thực lực, bị đệ tử nội môn đánh bại, vậy hắn chính là kẻ tham hoa hiếu sắc, mục nát không thể cứu vãn.

Nhưng nếu hắn có thực lực, đánh bại kẻ khiêu chiến, vậy hắn chính là kẻ phong lưu phóng khoáng, là thần tượng khiến muôn người ngưỡng mộ. "Trần ca nhi, chàng bị chưởng môn trách phạt sao?" Tần Hồng Ngọc có chút lo lắng, chưởng môn đối với nàng mà nói là nhân vật thần tiên cao vời vợi. "Yên tâm, không có việc gì đâu!" Chu Trần cười cười, xoa đầu Tần Hồng Ngọc: "Tuy hiện tại ấn tượng của chưởng môn về ta không tốt, nhưng chỉ cần ta có đủ thực lực, chưởng môn sẽ không để ý.

Giống như trước Chân Truyền đại điển, ấn tượng của chưởng môn về ta chắc chắn rất tệ, nhưng tại đại điển ta triển hiện Tiễn Thế, chưởng môn liền nhìn ta bằng con mắt khác, nếu không cũng chẳng quan tâm đến ta như vậy." Chu Trần không có ý trách Hoàng Phủ Nguyệt Dao, đối phương trước đó đã để Sư Thanh Tuyền nhắc nhở

mình, nay chỉ là bắt mình đi trấn thủ mỏ vàng Hợp Huyền hai tháng, hoàn toàn không phải là trừng phạt.

Hiển nhiên đều là vì tốt cho hắn.

Chỉ là công pháp hắn tu luyện đặc thù, cũng chẳng biết giải thích thế nào.

Chỉ đành chờ sau này dùng thực lực chứng minh. "Điều lệnh bảo ta trong vòng ba ngày phải đến mỏ vàng Hợp Huyền báo danh, lần này đi hai tháng, ta sẽ mang theo Sư Dung, các nàng ở nhà chăm chỉ tu luyện!" Chu Trần đem những đan dược mình không dùng tới tặng cho Tần Hồng Ngọc, Lý Thanh Hà và những người khác, sau đó lại ở bên họ vui vẻ suốt một ngày.

Chiều tà.

Chu Trần nhìn Lý Thanh Hà, Cố Thu Thủy, Ngư Ấu Vi với tay ngọc chân trần nằm ngang dọc bên cạnh, lại nhìn Tần Hồng Ngọc đang ôm lấy mình say ngủ trong lòng, lặng lẽ rời giường. "Công tử!" Triệu Sư Dung đã sớm thu xếp hành trang đợi Chu Trần.

Thực ra họ cũng chẳng cần thu dọn gì nhiều, đều có túi trữ vật, đồ quý giá đều để bên trong, mang theo bên người. "Xuất phát thôi!" Chu Trần cùng Triệu Sư Dung đồng cưỡi một thớt Giao Long Mã xuống Thần Tiễn Phong, rời khỏi Thanh Vân Môn. 【 Phong Nguyệt điểm +1 】【 Phong Nguyệt điểm +1 】Ôm Triệu Sư Dung cưỡi ngựa cũng có thể thu hoạch không ít Phong Nguyệt điểm.

Thời gian trên đường cũng không lãng phí. "Ta đúng là quá nỗ lực rồi!" Chu Trần suýt chút nữa bị chính mình làm cho cảm động. "Sư Dung, nàng tới khách sạn nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm mai chúng ta xuất phát đi Hợp Huyền." Đến Thanh Vân Thành, Chu Trần phân phó. "Vâng, công tử!" Triệu Sư Dung không hỏi nhiều, nàng đã đoán được Chu Trần muốn tới Thiên Tiên Lâu tìm Thiên Hương tiên tử.

Triệu Sư Dung vào khách sạn, Chu Trần tiến về Thiên Tiên Lâu. "Tiểu gia hỏa này đúng là phong lưu thật!" Một mỹ phụ từ Thần Tiễn Phong bám theo Chu Trần suốt quãng đường, đứng từ xa nhìn hắn bước vào Thiên Tiên Lâu, khóe miệng nở một nụ cười vũ mị. ... "Chủ nhân, có người luôn theo dõi ngài!" Cơ Phượng Hà nhắc nhở.

Nàng tu luyện Thần đạo, nay đã tương đương Luyện Khí tầng bảy đỉnh phong, nhưng khả năng cảm nhận linh hồn của nàng mạnh hơn nhiều so với cường giả Thần Lực cảnh, bởi nàng là người tu hành Thần đạo chính tông, mạnh hơn võ giả chủ tu nhục thân không biết bao nhiêu lần.

Thuật nghiệp có chuyên môn mà. "Không cần để ý!" Chu Trần biết đó hẳn là thị nữ của sư phụ Lý Trường Phong, cũng có thể coi là sư nương.

Tuy ở địa bàn Thanh Vân Môn thường không ai dám động vào chân truyền đệ tử, nhưng vạn nhất gặp kẻ không có mắt thì sao?

Chu Trần là chân truyền có thực lực yếu nhất, hắn đi xa chắc chắn sẽ có cường giả âm thầm bảo vệ.

Nếu không, chân truyền Thanh Vân Môn vừa ra cửa đã bị giết thì chẳng phải thành trò cười sao? "Ôi, Chu công tử, ngài tới rồi!" Hình tỷ thấy Chu Trần liền nở nụ cười rạng rỡ, nhanh bước tới ôm lấy cánh tay hắn, vùi vào giữa khe rãnh sâu thẳm kia. "Hình tỷ càng ngày càng xinh đẹp nha!" Chu Trần đưa tay nhéo một cái, lời đường mật tuôn ra không ngớt, nhìn qua là biết lão luyện.

Hơn nữa Hình tỷ nhìn chừng ba mươi tuổi, tựa như quả đào mật chín mọng, nói thật Chu Trần khá có hứng thú.

Đặc biệt Hình tỷ là lão bản lộ diện của Thiên Tiên Lâu, thực lực không yếu, đạt tới Luyện Thể cửu trọng, Phong Nguyệt điểm chắc chắn không ít.

Đáng tiếc Hình tỷ rất khôn khéo, tối đa chỉ cho Chu Trần hưởng chút lợi lộc từ tay chân, thu hoạch có hạn.

Chu Trần cũng không vội.

Chỉ cần thân phận và thực lực tăng cao, sớm muộn cũng có cơ hội.

Giống như Thiên Hương tiên tử, đối với kẻ khác là nữ thần không thể chạm tới, tựa tiên tử trên trời, nhưng chẳng phải vẫn để hắn tùy ý chơi đùa sao. "Chu công tử lời này cứ để dành nói với Thiên Hương đi." Hình tỷ phong tình vạn chủng liếc Chu Trần một cái, uốn éo vòng mông đầy đặn, đưa Chu Trần tới phòng của Thiên Hương tiên tử rồi mới rời đi. "Công tử..." Thiên Hương tiên tử tựa như một đóa sen xanh lay động, uyển chuyển nghênh đón.

Chu Trần ôm lấy Thiên Hương tiên tử, cúi đầu hôn một cái, ngửi mùi u hương thoang thoảng trên người nàng, cười hỏi: "Có nhớ ta không?" "Nô gia ngày nào mà chẳng nhớ công tử?" Thiên Hương tiên tử dùng đôi tay ngọc ngà quàng lấy cổ Chu Trần, đầu hơi ngửa ra sau nhìn hắn, môi hồng khẽ mở, mỹ mâu hàm tình. "Nhớ chỗ nào?" Chu Trần nâng cằm Thiên Hương tiên tử, nhìn khuôn mặt ửng hồng của nàng, cười trêu. "Công tử chỉ biết bắt nạt người ta!" Thiên Hương tiên tử nũng nịu, lườm hắn một cái: "Công tử nhà có kiều thê mỹ thiếp, e là đã sớm quên nô gia rồi!" "Nói bậy!

Ta nhớ nàng muốn chết đây." Chu Trần bế thốc Thiên Hương tiên tử lên.

Đêm tối trở nên nồng cháy. "Thiên Hương, ta có nhiệm vụ phải đi xa hai tháng, đợi ta về sẽ đón nàng về nhà!" Chu Trần ôm Thiên Hương tiên tử nói. "Ưm, nô gia đợi công tử!" Trăng thanh gió mát, đêm tối như nước.

Ánh trăng nhạt nhòa phủ xuống, đình viện thâm sâu, hoa cỏ thưa thớt, bóng người chồng chéo.

Trên cành oanh hót, xuân ý tràn trề.

Ngày thứ hai.

Chu Trần nhìn Thiên Hương tiên tử đang say ngủ trong lòng mình, khuôn mặt tuyệt mỹ động lòng người tựa hoa lê dính hạt mưa, khiến kẻ khác không nỡ rời xa.

Chu Trần dùng nghị lực lớn lao rời đi, khóe miệng Thiên Hương tiên tử dường như lộ ra một nụ cười, hạnh phúc khôn xiết. "Ôn nhu hương là nấm mồ anh hùng, cổ nhân không lừa ta." Chu Trần lắc đầu, xua tan sự quyến luyến trong lòng, kiên quyết rời đi.

Mỹ nhân tuy tốt nhưng không thể làm lỡ việc.

Rời khỏi Thiên Tiên Lâu, Chu Trần đến khách sạn ăn sáng, cùng Triệu Sư Dung khởi hành tới Hợp Huyền.

Hợp Huyền thuộc quận Thanh Dương, dưới quyền cai trị của phủ Thanh Vân.

Với tốc độ của Giao Long Mã, ngày đi đêm nghỉ, mất khoảng hơn một ngày đường.

Trên đường đi gặp không ít tiểu tặc.

Bởi thấy Chu Trần ôm mỹ nữ cưỡi ngựa, nhiều tên nghĩ hắn là công tử bột dẫn mỹ nữ đi chơi, trông như một con mồi béo bở.

Vừa có thể cướp tài, vừa có thể cướp sắc.

Kết quả hiển nhiên, chúng bị Triệu Sư Dung dễ dàng đâm chết.

Một ngày rưỡi sau.

Chu Trần cùng Triệu Sư Dung bình thản tới mỏ vàng Hợp Huyền.

Thực ra cũng không hẳn là bình thản, sóng gió của Triệu Sư Dung dường như lại lớn thêm một vòng.

Đi đường mà chơi từ nhỏ đến lớn.

Mỏ vàng Hợp Huyền nằm trong một thung lũng ở ngoại ô, Chu Trần gặp được người trấn thủ thực sự ở đây — Kim trưởng lão Kim Vô Phong.

Kim Vô Phong thuộc hệ phái Thanh Vân Phong, chủ tu Liệt Thiên Kiếm Quyết, tuy tên là Vô Phong nhưng lại mang đến cảm giác sắc bén vô cùng. "Đệ tử Chu Trần bái kiến Kim trưởng lão!" "Không cần đa lễ!" Ánh mắt Kim Vô Phong lạnh lẽo đánh giá vị tân tấn chân truyền này, không nhiệt tình cũng chẳng lạnh nhạt.

Chỉ đơn giản trò chuyện vài câu rồi bảo đệ tử đưa Chu Trần đi nghỉ ngơi.

Nơi này vốn dĩ không cần Chu Trần phải làm gì.

Hắn cũng mừng vì được thanh nhàn. "Chu sư huynh, điều kiện giản lậu, huynh xem có cần gì cứ việc phân phó." "Phiền phức rồi, nơi này đã rất tốt!" Chu Trần nhìn viện tử của mình, tuy không thể so với đại trạch ở Thanh Vân Môn, nhưng so với chỗ ở tại Thanh Hà Thành cũng chẳng kém cạnh.

Đuổi đệ tử đi, Triệu Sư Dung thu dọn phòng ốc hành lý cho Chu Trần.

Hắn mở bảng cá nhân ra.

Hơn nửa tháng qua, dưới sự nỗ lực điên cuồng, dù bị chưởng môn trách phạt nhưng thu hoạch không nhỏ, Phong Nguyệt điểm đã đột phá cột mốc ba mươi vạn.

Trong đó công lao của bốn người Triệu Sư Dung, Ngư Ấu Vi, Lý Thanh Hà và Cố Thu Thủy là lớn nhất. "Ở nơi thâm sơn cùng cốc này, mạnh nhất chỉ có một Kim trưởng lão Thần Lực cảnh, ta có thể nâng cao tu vi rồi." Chu Trần có chút mong đợi.

Ở Thanh Vân Môn ngọa hổ tàng long, hắn không dám quá phô trương, nhưng nơi này tựa như trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy. "Nghệ Tiễn Thuật, tăng điểm!" Theo 128.000 điểm Phong Nguyệt tiêu hao, Chu Trần như trải qua hai năm rưỡi nỗ lực tu luyện không ngừng nghỉ, nhục thân liên tục tôi luyện, dung hợp quy nhất, không ngừng cường hóa.

Luyện Thể bát trọng Kim Thân cảnh!

Cảnh giới này thống nhất toàn bộ nhục thân, luyện thân thể thành kim thân, dù sau khi chết vẫn trăm năm không mục nát, vô cùng mạnh mẽ.

Toàn thân da thịt gân cốt huyết tủy ngũ tạng lục phủ của hắn rung động điên cuồng, liên tục lột xác. "Phượng Hà, giúp ta che đậy một chút." Chu Trần phân phó.

Thực ra không cần hắn dặn, Cơ Phượng Hà đã dùng hồn lực phong tỏa mọi động tĩnh nơi này, không để lộ chút sơ hở nào.

Đông!

Đông!

Đông!

Nhịp tim của Chu Trần mỗi lần đập đều như tiếng chuông lớn.

Ngay sau đó.

Gân cốt cùng kêu, hổ báo lôi âm.

Nội khí cường hãn như trường giang đại hà lưu chuyển điên cuồng trong cơ thể, tôi luyện toàn bộ huyết nhục gân cốt, thay đổi thể chất.

Đây là quá trình từ phàm nhập thánh.

Từ phàm thể lột xác thành linh thể.

Cả người Chu Trần như một con tôm đại hỏa luộc chín, toàn thân đỏ rực nóng hổi, huyết vụ bốc lên, mồ hôi lập tức bốc hơi.

Không biết qua bao lâu, tựa như vạn năm, lại như chớp mắt.

Chu Trần cuối cùng cũng phá vỡ gông xiềng, rào cản ngăn cách giữa phàm thể và linh thể tựa như lớp màng mỏng manh ầm ầm vỡ vụn trước sức mạnh to lớn.

Luyện Thể bát trọng viên mãn, Kim Thân luyện thành, hơn nữa còn tu thành Tiễn Linh Thể, tấn thăng Luyện Thể cửu trọng Luyện Thần cảnh. 【 Nghệ Tiễn Thuật cửu trọng (68/250.000) 】 "Đây chính là Kim Thân viên mãn và Tiễn Linh Thể..." Chu Trần cảm thụ bản thân, tựa như một khối tinh cương qua ngàn lần rèn luyện đã đúc thành một thanh tuyệt thế thần binh, không gì không phá, mạnh mẽ sắc bén.

Mà Tiễn Linh Thể khiến cảm ngộ của Chu Trần về cung tên tăng vọt, cầm Lạc Nhật Cung trong tay, hắn có cảm giác quen thuộc hơn, như thể hắn sinh ra là dành cho cung tên vậy. "Trách không được Tiễn Linh Thể có ưu thế lớn như vậy, dễ dàng tu luyện Nghệ Tiễn Thuật, còn người bình thường phải đạt tới Tiễn Thuật Nhập Thần mới có thể tu luyện..." Chu Trần lại nhéo cánh tay mình, da dẻ trắng ngần như ngọc, tựa như có một lớp huỳnh quang nhạt bao phủ, dưới lớp da là nội khí đan xen thành lưới.

Không chỉ ở lớp da, mà cơ bắp gân cốt, mỗi một chỗ trên cơ thể đều có, ngay cả ngũ tạng lục phủ, từ lúc ở Luyện Tạng cảnh đã có nội khí đan xen thành lưới rồi.

Lúc này.

Từng ngóc ngách trên cơ thể Chu Trần đều có thể bộc phát nội khí cường hãn, bất kỳ bộ phận nào cũng có thể lập tức hóa thành sát khí đáng sợ.

Phòng ngự tăng cường gấp mười lần trở lên.

Sau Luyện Thể thất trọng, mỗi một trọng là một tầng trời, tuyệt đối không phải lời nói suông.

Chu Trần tiếp tục. "Trường Xuân Công, tăng điểm." Lại tiêu hao 128.000 điểm Phong Nguyệt, pháp lực trong cơ thể Chu Trần bùng nổ, nhục thân một lần nữa được pháp lực gột rửa, trở nên viên nhuận hoàn mỹ hơn. 【 Trường Xuân Công cửu tầng (60/250.000) 】 "Tầng thứ chín cần tận hai mươi lăm vạn điểm, chẳng qua cũng chỉ là chuyện nửa tháng khổ tu thôi!" Chu Trần tâm tình cực tốt, dù ở Hợp Huyền này kiếm điểm chậm hơn một chút, nhưng có Triệu Sư Dung, Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý ở đây, một tháng ít nhất cũng kiếm được hai ba mươi vạn. "Còn thừa hơn bốn vạn điểm Phong Nguyệt..." Chu Trần nhìn sang các công pháp khác. 【 Trảm Tướng Đao / Điện Quang Thần Hành Bộ / Bá Vương Quyền thất trọng (0/32.000), Thiết Họa Ngân Câu tam trọng (0/2.000)... 】 "Thiên hạ võ công, duy khoái bất phá, tốc độ là quan trọng nhất, tiến có thể công, lùi có thể thủ, bảo mệnh là trên hết..." Nghĩ đến đây, Chu Trần lập tức quyết định. "Điện Quang Thần Hành Bộ, tăng điểm!" Với 32.000 điểm tiêu hao, môn khinh công thượng thừa này tấn thăng Luyện Thể bát trọng, Chu Trần cảm thấy đôi chân như được thay động cơ mới, nhẹ nhàng đầy lực, tốc độ siêu nhanh. "Còn thừa một vạn hai, tăng thêm cũng chẳng thăng cấp được gì, giữ lại để chữa thương và hồi phục khi gặp nguy hiểm..." Tuy chữa thương và hồi phục chỉ là tác dụng phụ, nhưng hiệu quả còn tốt hơn đan dược, có thể nói là lập tức thấy kết quả, xứng danh thần khí bảo mệnh.

Vận chuyển Liễm Khí Quyết áp chế khí tức ở khoảng Luyện Thể thất trọng, Chu Trần mới bảo Cơ Phượng Hà thu hồi phong tỏa, đắc ý bước ra cửa. "Công tử có chuyện gì mà vui thế?" Triệu Sư Dung dọn dẹp xong phòng bước ra, thấy Chu Trần cười rạng rỡ, liền mỉm cười

hỏi. "Dĩ nhiên là tu vi có đột phá rồi!" Chu Trần không nói nhiều, dắt Triệu Sư Dung ra ngoài dạo một vòng, tìm hiểu tình hình quanh đây.

Thời gian sau đó.

Chu Trần hầu như đều cùng Triệu Sư Dung ở nhà khổ tu.

Chương 42

Thi thoảng ở nhà lâu quá, hắn cũng đưa nàng ra ngoài tìm chút cảm giác kích thích.

Ngày hôm đó.

Chu Trần đưa Triệu Sư Dung cưỡi Giao Long Mã leo lên ngọn Liên Hoa Sơn bên cạnh.

Đỉnh núi có một cây cổ tùng khổng lồ, xanh biếc như ngọc, sừng sững bên vách đá, đẹp như tranh vẽ, như một bài thơ của thiên nhiên nở rộ vẻ đẹp sinh mệnh trên vách núi cheo leo.

Bình minh ló rạng, vạn vật bừng sáng.

Chu Trần ôm lấy vòng eo mềm mại của Triệu Sư Dung, xoay người nàng lại, để nàng quay lưng về phía mình.

Triệu Sư Dung hai tay bám vào thân cây cổ tùng già cỗi, ngoái đầu cười một cái đầy phong tình, lườm Chu Trần: "Công tử chỉ biết dày vò người ta..." "Nơi này phong cảnh như tranh, lương thần mỹ cảnh thế này, chính là nơi tốt nhất để cảm ngộ sự hài hòa giữa sinh mệnh và tự nhiên..." Chu Trần cười cười, vén tà váy phía sau của nàng lên.

Gió nhẹ thổi qua mang theo chút se lạnh, thân hình Triệu Sư Dung đột nhiên run lên, răng ngọc cắn chặt môi.

Cổ trắng tuyết của nàng ngửa ra sau, mái tóc tung bay theo làn gió.

Ánh nắng vàng rực bao phủ lấy họ, tựa như khoác lên một lớp vũ y thánh khiết, ấm áp và dễ chịu.

Quá trưa.

Chu Trần ôm Triệu Sư Dung mồ hôi đầm đìa tựa vào gốc cổ tùng,

cảm nhận sự ấm áp và hòa hợp của nhau, tận hưởng nắng chiều. "A!" Một tiếng kinh hô đột nhiên vang lên, Chu Trần ngẩng đầu, chỉ thấy trên ngọn núi bên cạnh có một hài tử chừng bảy tám tuổi rơi xuống vực. ... "Oa oa, cứu mạng với..." Hài tử rơi xuống vực, nhưng may mắn được một cây cổ tùng cản lại, kẹt đúng vào một chạc cây, khóc thét lên. "Cẩu Đản!" Ngưu Ngưu kinh hô, nhìn bạn mình kẹt trên chạc cây, hoảng loạn nói: "Cẩu Đản, cậu đợi đấy, tớ đi gọi người!" "Mau cứu người với!

Cứu mạng!" Ngưu Ngưu vừa khóc vừa chạy xuống núi tìm người. "Ta đi cứu người!" Nhìn hài tử đang treo trên cây cổ tùng đối diện, Chu Trần không do dự, tung mình nhảy xuống. "Công tử!" Triệu Sư Dung kinh hãi, tim như ngừng đập.

Đây là vách núi sâu thăm thẳm.

Hơn nữa khoảng cách tới ngọn núi bên kia phải đến cả trăm mét, khoảng cách này dù là Luyện Thể thất trọng cũng không nhảy qua nổi!

Rơi xuống đó thì chỉ có nước...

ăn cỗ!

Hưu!

Ngay khi tim Triệu Sư Dung vọt lên tận cổ họng, một thanh phi kiếm xuất hiện dưới chân Chu Trần, đỡ lấy hắn lao về phía đối diện. "Công tử còn là tu tiên giả?" Triệu Sư Dung trợn tròn mắt, nhưng trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng buông xuống, chỉ cần Chu Trần là tu tiên giả, dù tu vi không cao cũng không thể bị ngã chết. "Hô!" Triệu Sư Dung thở phào, lồng ngực đầy đặn phập phồng.

Màu trắng tuyết và hồng nhạt trước ngực hiện lên sự tương phản rõ rệt, tựa như nhành mai hàn tuyết nở rộ trên cành.

Nàng vội vàng chỉnh đốn y phục xộc xệch do Chu Trần gây ra, nội

khí vận chuyển toàn thân, cơ thể vốn đang nhũn ra vì mệt mỏi lập tức khôi phục sức lực, thi triển khinh công Điện Quang Thần Hành Bộ chạy xuống núi.

Có điều nàng chỉ luyện bộ pháp của môn này, không luyện pháp luyện thể đi kèm, đây cũng là lựa chọn của đa số võ giả.

Tinh lực con người có hạn, nếu tu luyện nhiều môn võ công cùng lúc sẽ làm chậm tiến độ tu vi chính.

Cho nên nhiều người dùng võ công chính để luyện thể, các môn phụ trợ chỉ luyện bộ pháp chiêu thức.

Như vậy vừa đảm bảo chiến lực, vừa giúp thăng cấp Luyện Thể cửu trọng nhanh hơn.

Đợi đến cửu trọng, nếu có thiên phú và chí hướng mới luyện thêm các môn khác.

Bộ pháp của Triệu Sư Dung tuy dùng nội khí thúc động không hề chậm, nhưng so với kẻ luyện cả pháp luyện thể như Chu Trần thì kém xa.

Khi Triệu Sư Dung xuống núi, Chu Trần đã bay tới đối diện.

Rắc!

Chưa đợi hắn tới nơi, cành tùng do Cẩu Đản vùng vẫy đã không chịu nổi sức nặng mà gãy lìa, hài tử kinh hãi rơi xuống.

Vút!

Chu Trần tăng tốc, may mà hắn đã Luyện Khí tầng chín, pháp lực hùng hậu, chỉ là phi kiếm hơi rác rưởi, chỉ là một thanh thượng phẩm pháp khí bình thường.

Thân ảnh hắn như mũi tên lao xuống, sau mà đến trước, một tay ôm lấy Cẩu Đản đang rơi, bay ngược trở lên. "Hửm?" Đột nhiên Chu

Trần khựng lại, hắn thấy trên vách núi có một động phủ. "Nơi này không có chút dấu vết nhân tạo nào, chẳng lẽ là tu tiên giả khai thác?" Chu Trần tâm động, nhìn bụi bặm và cỏ dại phủ dày trước cửa động, hiển nhiên đã rất lâu không có người ở. "Chẳng lẽ đây chính là ở hiền gặp lành?" Chu Trần nhướng mày, lòng tràn đầy mong đợi.

Hắn bế Cẩu Đản bay lên vách núi, đặt cậu bé xuống.

Cẩu Đản đứng vững, hoàn hồn nhìn Chu Trần với ánh mắt đầy kích động: "Ngài là thần tiên ạ?" "Ta không phải thần tiên đâu!" Chu Trần xoa đầu cậu bé, căn dặn: "Lần sau đừng chơi bên bờ vực nữa, nếu không chẳng ai cứu được nhóc đâu!" "Vâng vâng, con biết rồi thưa thần tiên lão gia!" Cẩu Đản dùng lực gật đầu.

Trong lúc hai người trò chuyện, Triệu Sư Dung nhanh chóng lao lên, quan tâm hỏi: "Công tử, ngài không sao chứ?" "Ta không sao, nàng đưa Cẩu Đản xuống núi đi, ta vừa thấy một cây linh dược, để ta xuống xem lại!" "Công tử chú ý an toàn!" Triệu Sư Dung dẫn Cẩu Đản xuống núi.

Chu Trần đạp phi kiếm một lần nữa nhảy xuống vách núi, đến trước động phủ. "Phượng Hà, Như Ý, ra làm việc thôi!" Chu Trần gọi Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý đang tu luyện trong Phong Nguyệt Bảo Giám ra để dò đường.

Dù sao họ có gặp nguy hiểm mà chết thì cũng có thể phục sinh trong Phong Nguyệt Đồ Lục. "Chủ nhân, nơi này dường như có trận pháp, không vào được!" Cơ Phượng Hà nhanh chóng phát hiện bất thường, nàng và Liễu Như Ý vừa vào đã bị dẫn dắt quay trở ra một cách bí ẩn. "Trận pháp?" Chu Trần suy nghĩ, tìm lại kiến thức trận pháp cơ bản từng xem.

Cuốn bí tịch này hắn lấy được từ túi trữ vật của Bạch Như Vân. 【 Trận pháp cơ bản (0/10.000) 】 "Tăng điểm!" Chu Trần dùng một

vạn điểm Phong Nguyệt cộng vào.

Tức thì.

Chu Trần như thể tham ngộ trận pháp cơ bản suốt sáu năm ròng rã, vô số tri thức trận pháp hội tụ trong đầu, dung hội quán thông.

Hắn nhìn lại động phủ, lập tức có phát hiện. "Là nhất giai trận pháp Mê Thần Trận!" "Trận pháp này không có sát thương, hơn nữa qua thời gian dài đã lộ đầy sơ hở, dù là thực lực của ta, bỏ chút thời gian cũng có thể dùng bạo lực phá mở..." Chu Trần quan sát Mê Thần Trận, dùng kiến thức trận pháp dễ dàng phá giải, nhổ trận kỳ cắm trên đất lên: "Sau này tu sửa lại chút, ta cũng có thể bố trí một Mê Thần Trận hoàn chỉnh." Trận pháp bị phá, Liễu Như Ý tiên phong tiến vào động phủ thám thính. "Công tử, bên trong không thấy nguy hiểm." Cơ Phượng Hà cũng vào kiểm tra một lượt, xác nhận an toàn, Chu Trần mới cẩn thận bước vào.

Lúc đầu hang hẹp chỉ vừa người đi, đi được vài chục bước thì không gian bỗng mở rộng.

Đó là một thạch thất khổng lồ.

Phía trước thạch thất có một chiếc hàn ngọc sàng tỏa ra hàn khí kinh người, trên đó ngồi một lão giả đã qua đời từ nhiều năm trước.

Liễu Như Ý và Cơ Phượng Hà đều đã kiểm tra, không còn chút sinh mệnh khí tức nào.

Trên thạch bàn bên cạnh có một bức thư.

Cơ Phượng Hà mở ra đưa cho Chu Trần.

Hắn đọc qua, hóa ra lão đầu này danh hiệu Liên Hoa lão tổ, thuở nhỏ bị cha mẹ bỏ rơi tại Liên Hoa Sơn, được người ta nhận nuôi lớn lên.

Sau gặp tiên duyên, bước chân vào tu tiên giới, do mang tam linh căn Hỏa Mộc Thổ nên thiên phú trung đẳng, nhưng ngộ tính rất tốt, trở thành một trận khí sư nổi danh.

Trận khí sư chính là tinh thông cả trận pháp và luyện khí.

Liên Hoa lão tổ tung hoành một đời, sống hơn năm trăm tuổi, tu vi bán bộ Nguyên Anh, nhưng bước cuối cùng này đối với lão lại là vực sâu thăm thẳm.

Lão biết mình hết hy vọng đột phá, nên khi đại hạn gần kề đã quay về Liên Hoa Sơn nơi mình sinh ra để đánh cược lần cuối.

Không có gì bất ngờ, lão đột phá thất bại, tọa hóa tại đây.

Lão chỉ bố trí một Mê Thần Trận nhất giai ở cửa chính là muốn để lại đồ đạc cho người hữu duyên. "Xem ra ta chính là người hữu duyên đó!" Chu Trần cảm thán, chuyện gì cũng có duyên phận của nó.

Nếu hắn không cứu Cẩu Đản thì cũng không phát hiện ra sơn động này. "Bảo vật cả đời của một vị Kim Đan đỉnh phong, kẻ đã chạm một chân vào Nguyên Anh, lần này thật sự phát tài rồi!" Chu Trần có chút kích động, tuy hắn có hai kiện tứ giai thần binh nhưng bảo vật bên tiên đạo lại nghèo nàn đến thảm hại.

Thứ quý nhất cũng chỉ là một kiện thượng phẩm pháp khí phổ thông.

Theo di ngôn của Liên Hoa lão tổ, lão có hai món bảo vật quý giá nhất.

Một là hạ phẩm pháp bảo Sơn Hà Ấn.

Hai là trung phẩm pháp bảo Ly Hỏa Kiếm Trận.

Ly Hỏa Kiếm Trận gồm một thanh trung phẩm pháp bảo Đại Ly Hỏa Kiếm và bốn thanh hạ phẩm pháp bảo Tiểu Ly Hỏa Kiếm, là kiệt

tác tâm đắc nhất của Liên Hoa lão tổ.

Đây cũng là bảo vật hộ đạo giết địch mạnh nhất của lão.

Dưới Ly Hỏa Kiếm Trận không biết đã có bao nhiêu cường địch ngã xuống. "Phen này đổi đời rồi, phát tài thật rồi!" ... "Phát tài rồi!" Chu Trần thu lấy nhẫn trữ vật của Liên Hoa lão tổ, không gian bên trong cực lớn, chất đầy các loại dược liệu luyện khí và bảo vật.

Quý giá nhất dĩ nhiên là Sơn Hà Ấn và Ly Hỏa Kiếm Trận.

Nhưng ngoài hai món pháp bảo đó, linh khí còn nhiều hơn, thậm chí đa phần là thượng phẩm và cực phẩm linh khí, khiến Chu Trần nhìn mà hoa cả mắt, lòng sướng râm ran!

Không xem thêm nữa, Chu Trần thu nhẫn trữ vật, tiếp tục lục soát động phủ.

Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý đã lùng sục khắp nơi một lượt, không thấy bảo vật nào khác.

Chu Trần cũng kiểm tra lại, ngoài chiếc hàn ngọc sàng dưới thân Liên Hoa lão tổ thì chẳng còn gì.

Hắn không động vào chiếc giường đó.

Hàn ngọc sàng tuy là bảo vật nhưng không tính là quá trân quý, làm người không nên quá tham lam, nay hắn có được bấy nhiêu đã là quá đủ rồi.

Huống hồ lỡ như Liên Hoa lão tổ bố trí trận pháp cạm bẫy dưới giường để trừng trị kẻ tham lam vô độ thì chẳng phải lợi bất cập hại sao?

Chu Trần cung kính vái Liên Hoa lão tổ một cái: "Đa tạ tiền bối ban tặng, vãn bối nhất định sẽ làm cho bảo vật của ngài phát dương quang đại, không để minh châu bị bụi mờ che lấp, tiền bối hãy an

nghỉ!" Vái ba vái xong, Chu Trần đưa Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý rời khỏi động phủ.

Ra đến bên ngoài.

Chu Trần rút Trảm Tướng Đao chém nát lối vào để phong tỏa, sau đó ngự phi kiếm rời đi.

Lên tới đỉnh vực, hắn thấy Triệu Sư Dung đã đợi sẵn từ lâu. "Công tử, ngài không sao chứ?" Ánh mắt Triệu Sư Dung lộ vẻ vui mừng, vội tiến lên hỏi han. "Không sao, bên dưới gặp một con kền kền, ta chém cho nó vài đao!" Chu Trần không nói về chuyện Liên Hoa lão tổ, không phải hắn không tin Triệu Sư Dung, mà là càng ít người biết càng an toàn.

Bảo vật truyền thừa của một cường giả Kim Đan đỉnh phong kiêm trận khí sư đủ để khiến tu sĩ Kim Đan phát điên, thậm chí Nguyên Anh tu sĩ cũng phải đỏ mắt động tâm.

Phải hết sức cẩn thận. "Thời gian không còn sớm, chúng ta về thôi!" Bế Triệu Sư Dung lên, Chu Trần cưỡi Giao Long Mã trở về.

Về đến nhà, Triệu Sư Dung nấu cơm, Chu Trần vào phòng kiểm kê bảo vật trong nhẫn trữ vật.

Sơn Hà Ấn và Ly Hỏa Kiếm Trận tạm thời chưa dùng được, vả lại khi thực lực chưa đủ cũng không thể lấy ra.

Một khi đã dùng là phải diệt khẩu những kẻ nhìn thấy. "Hiện tại ta chủ yếu dựa vào võ đạo để chiến đấu, tiên đạo coi như quân bài tẩy..." Nghĩ đến đây, Chu Trần quyết định tự trang bị cho mình một bộ cực phẩm linh khí.

Dù với pháp lực Luyện Khí tầng chín hắn không dùng cực phẩm linh khí được lâu, nhưng hắn dùng để làm bài tẩy nên không cần bền bỉ, chỉ cần bộc phát mạnh mẽ trong thời gian ngắn là đủ. "Cực phẩm

linh khí Hỏa Long Kiếm, đúc từ xương sống của yêu thú tam giai Hỏa Mãng Giao, có thể dùng làm vũ khí tấn công.

Hỏa Long Giáp đúc từ da Hỏa Mãng Giao, nhất định phải có.

Huyền Quy Thuẫn chủ về phòng ngự cũng cần thiết.

Ngự Phong Ngoa tăng tốc độ, cái này được.

Trấn Hồn Chung phòng ngự tấn công linh hồn, tuyệt đối phải mang." Một lát sau Chu Trần đã chọn xong năm kiện cực phẩm linh khí, sau khi nhận chủ đơn giản, hắn để chúng sang một bên rồi tiếp tục xem các bảo vật khác.

Lần này chủ yếu xem bí tịch công pháp. "Xích Đế Hỏa Thần Công..." Chu Trần cầm lấy một cuốn bí tịch được trân tàng, đây là thần công Liên Hoa lão tổ tìm được trong một cổ động phủ sau khi thành Kim Đan đại tu sĩ, uy lực phi phàm, có thể tu ra Xích Đế Hỏa Thần Khí.

Xích Đế Hỏa Thần Khí thực chất là một loại pháp lực đặc thù, chí cương chí dương, có uy thế thiêu trời nấu biển, chính nhờ môn công pháp này mà Liên Hoa lão tổ thăng tiến vượt bậc cả về luyện khí lẫn chiến lực. "Lát nữa sẽ chuyển sang tu Xích Đế Hỏa Thần Công!" Chu Trần chăm chú xem xét, không tự chủ được mà chìm đắm vào đó.

Đông đông đông!

Tiếng gõ cửa làm Chu Trần giật mình: "Công tử, dùng bữa thôi!" "Tới đây!" Thu hết bảo vật vào Phong Nguyệt Bảo Giám, Chu Trần mở cửa cùng Triệu Sư Dung dùng bữa trưa.

Sau bữa trưa.

Chu Trần vẫn như thường lệ bế thốc Triệu Sư Dung lên, thực hiện hoạt động nghỉ trưa sau khi ăn.

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Chu Trần nhất tâm nhị dụng, linh hồn thể của hắn đang lật xem các loại bí tịch.

Trận pháp, luyện khí, tâm đắc tu luyện của Liên Hoa lão tổ, tâm đắc luyện khí, tâm đắc trận pháp... "Đúng là một kho báu khổng lồ!" Chu Trần cảm thán, một trận khí sư Kim Đan đỉnh phong sống hơn năm trăm năm, bộ sưu tập phong phú đến mức khiến người ta chấn kinh.

So với lão, hạng tán tu Luyện Khí tầng sáu như Bạch Như Vân chẳng khác nào nông dân đói ăn so với địa chủ hào cường, khoảng cách quá lớn. "Ẩn Hình..." Chu Trần bỗng sáng mắt, tìm thấy một quyển thần thông pháp thuật.【 Ẩn Hình: Có thể khiến bản thân hoặc người khác, thậm chí là vạn vật ẩn đi thân hình và che giấu khí tức... 】Chu Trần càng xem càng hưng phấn.

Thế nào là thần thông?

Cực hạn của thuật chính là thần thông.

Nói đơn giản, nó là cực phẩm trong các loại pháp thuật, hoặc có thể nói là vượt xa thủ đoạn pháp thuật thông thường.

Thần thông Ẩn Hình tuy tên gọi bình thường nhưng hiệu dụng mạnh hơn Liễm Khí Quyết đại trà không biết bao nhiêu lần.

Chỉ cần luyện thành tầng thứ nhất, với tu vi Luyện Khí tầng chín của Chu Trần, dù là Nguyên Anh đại tu sĩ hay cường giả Hóa Thần mạnh hơn cũng khó lòng nhìn thấu.【 Ẩn Hình nhất trọng (0/100.000) 】"Hơi đắt một chút nhỉ!" Nhìn số điểm Phong Nguyệt cần thiết, Chu Trần có chút xót xa, nhưng nghĩ đến sự mạnh mẽ của nó thì mười vạn điểm hoàn toàn xứng đáng.

Đặc biệt là lần này tu vi hắn tăng vọt, rất cần một thần thông ẩn

nặc như thế này.

Ban đầu Chu Trần định xem Liễm Khí Quyết có che mắt được mọi người không, nếu không được thì sẽ nói mình gặp thiên tài địa bảo nên tu vi tiến triển thần tốc.

Hắn cũng chẳng tu luyện tà công, bất kể người ta có tin hay không thì cái cớ đó cũng đủ để chặn miệng thiên hạ trên danh nghĩa, với thân phận của hắn cũng không ai dám ra mặt động vào hắn.

Chương 43

Nhưng chắc chắn sẽ có kẻ âm thầm ra tay vì dòm ngó bí mật của hắn.

Bây giờ thì tốt rồi.

Có môn thần thông Ẩn Hình này, không chỉ khả năng bảo mạng tăng cao mà cũng chẳng sợ bị người ta nhìn thấu tu vi thật sự nữa.

Mặt trời khuất núi, nắng chiều đỏ rực như máu.

Triệu Sư Dung mệt lả chìm vào giấc ngủ sâu, Chu Trần nóng lòng rời đi sang phòng bên cạnh, bảo Cơ Phượng Hà phong tỏa căn phòng.

Chu Trần nhìn bảng cá nhân, đến Hợp Huyền đã gần hai tháng, nhờ sự nỗ lực của hắn, điểm Phong Nguyệt đã đột phá mốc năm mươi vạn.

Đây là kết quả khi chỉ có Triệu Sư Dung, Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý.

Nếu ở Thanh Vân Môn, có thêm Thiên Hương tiên tử, Ngư Ấu Vi, Lý Thanh Hà, Cố Thu Thủy, Tần Hồng Ngọc thì điểm Phong Nguyệt còn nhiều hơn nữa, ít nhất cũng phải phá sáu mươi vạn.

Nhưng năm mươi vạn cũng đủ rồi. "Ẩn Hình, tăng điểm!" Ánh mắt Chu Trần đầy kích động.

Mười vạn điểm Phong Nguyệt tiêu hao, hắn tựa như đã tu luyện thần thông Ẩn Hình suốt mấy chục năm, mười năm như một, bất chấp mưa gió, cuối cùng cũng đột phá luyện thành tầng thứ nhất.

Ý niệm vừa động, thân hình Chu Trần biến mất trong phòng.

Mắt không thể thấy, tai không thể nghe, mũi không thể ngửi, thần

thức không thể phát hiện. "Chủ nhân?" Cơ Phượng Hà nhìn căn phòng trống không, hoàn toàn không cảm nhận được sự hiện diện của Chu Trần, dù là thần thức nhạy bén của nàng cũng không phát giác ra. "Tốt lắm, tốt lắm!" Chu Trần rất hài lòng với môn thần thông này, sau này khả năng bảo mạng của hắn tăng mạnh, còn việc che giấu tu vi thì dễ như trở bàn tay. "Chúc mừng chủ nhân thần thông đại thành, pháp lực vô biên!" Cơ Phượng Hà nhất kiểm hưng phấn cung hạ. "Thần thông đại thành thì còn sớm lắm...

Hửm?" Chu Trần bỗng nhướng mày, Phong Nguyệt Bảo Giám truyền đến một đạo thông tin.

Vì Liễm Khí Quyết của hắn đã đại viên mãn và có tính chất tương tự thần thông Ẩn Hình, nên có thể tiêu hao điểm Phong Nguyệt để dung hợp thành thần thông mạnh hơn. "Còn có thể dung hợp?" Mắt Chu Trần sáng lên, không ngờ Liễm Khí Quyết viên mãn lại có thể dung hợp với thần thông Ẩn Hình. 【 Ẩn Hình nhị trọng (0/1.000.000), Dung hợp Liễm Khí Quyết (0/50.000) 】 "Năm vạn điểm Phong Nguyệt sao?" Chu Trần suy nghĩ, thần thông Ẩn Hình đã mạnh thế này rồi, nếu dung hợp thêm Liễm Khí Quyết chẳng phải sẽ còn mạnh hơn? "Dung hợp!" Chu Trần tăng điểm, năm vạn điểm tiêu hao, Liễm Khí Quyết vốn đã tu luyện viên mãn từ lâu dần dần hòa quyện vào thần thông Ẩn Hình, gạn đục khơi trong, lột xác hoàn toàn. 【 Man Thiên Quá Hải: Mắt không thể thấy, tai không thể nghe, mũi không thể ngửi, thần thức không thể phát hiện.

Ẩn mình trong thiên địa, ngao du khắp bốn bể, không thể biết, không thể tra, không thể thấy.

Tồn tại trong thế giới mà lại như không thuộc về thế giới.

Có thể tiêu kiếp, lánh nạn, tránh họa.

Luyện đến cực hạn thì thần ma không thể thấy, thiên đạo không

thể sát. 】 "Thần ma không thể thấy, thiên đạo không thể giết?" "Tê!

Thật lợi hại!" Chu Trần trợn to hai mắt, không ngờ rằng Liễm Tức Quyết sau khi dung hợp với Thần thông Ẩn Hình đạt tới viên mãn, hiệu quả lại cường đại đến mức này.

Tuy nhiên với tu vi hiện tại, hắn chưa thể phát huy môn thần thông này đến cực hạn, nhưng nếu hắn muốn trốn đi, e rằng hạng tu sĩ cao hơn hắn mấy đại cảnh giới cũng khó lòng tìm thấy.

Đây tuyệt đối là lợi khí vô thượng để bảo mạng và đánh lén!

Tuy nhiên khi Chu Trần nhìn vào số điểm Phong Nguyệt cần thiết cho cấp độ tiếp theo, hắn lập tức giật mình. 【Man Thiên Quá Hải tầng hai (0/2.000.000) 】 "Cần tới hai triệu điểm?" Chu Trần trợn mắt, đột nhiên tâm niệm khẽ động: "Nếu theo lý luận gấp mười lần, nguyên bản tu thành tầng thứ nhất phải mất hai mươi vạn điểm, nhưng ta chỉ tốn mười vạn điểm cho Ẩn Hình thần thông và năm vạn điểm để dung hợp, tổng cộng chỉ mất mười lăm vạn, coi như đã lời được năm vạn?" "Không đúng, ta tu luyện Liễm Tức Quyết đến viên mãn cũng tốn không ít điểm Phong Nguyệt, tuy có lời nhưng chẳng bao nhiêu." Lắc đầu cười trừ, Chu Trần nhìn sang các công pháp khác.

Man Thiên Quá Hải tầng thứ hai cần quá nhiều điểm, hắn tạm thời chưa cân nhắc đến, vả lại tầng thứ nhất đã đủ để hắn che giấu tu vi ở giai đoạn này.

Có thần thông này, Chu Trần không còn lo lắng việc thăng cấp quá nhanh sẽ bị người khác phát giác. "Nghệ Tiễn Thuật, thêm điểm." Chu Trần ưu tiên nâng cao võ đạo tu vi.

Hai mươi lăm vạn điểm Phong Nguyệt tiêu hao, hắn cảm giác như mình đã khổ tu suốt hai năm rưỡi, linh hồn dưới sự tư dưỡng của khí huyết nội khí không ngừng lột xác mạnh mẽ.

Cuối cùng, linh hồn dường như phá vỡ một tầng màng mỏng ngăn trở, nhảy vọt thăng hoa.

Chu Trần cảm thấy như mình xé tan sương mù bao phủ thiên địa, cảnh vật trong mắt hắn giờ đây đã hoàn toàn khác biệt.

Từng ngọn cỏ nhành cây, sâu trùng kiến dế xung quanh đều thu hết vào tầm mắt, thậm chí con kiến cách xa năm dặm có bao nhiêu cái chân cũng thấy rõ mồn một.

Đây không phải nhìn bằng mắt, mà là Thần thức.

Võ giả Luyện Thể cửu trọng bình thường dù Luyện Thần viên mãn cũng không thể có Thần thức mạnh như vậy.

Nhưng Chu Trần là tiên võ song tu, Tiên đạo vốn thiên về tăng trưởng Thần thức, lại thêm ngày đêm song tu cùng Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý trong Phong Nguyệt Bảo Giám, linh hồn hắn nhận được lợi ích cực lớn.

Dưới sự cộng dồn của nhiều yếu tố, Thần thức của Chu Trần đã có thể bao quát bán kính năm dặm, sánh ngang với cường giả Trúc Cơ. "Luyện Thể viên mãn, quả là diệu dụng vô cùng." Chu Trần cảm nhận bản thân, nhục thân và linh hồn đều đạt tới sự viên mãn của giai đoạn sơ cấp, cảm giác thư thái thông suốt như muốn vũ hóa thăng tiên. 【Nghệ Tiễn Thuật tầng mười (50/1.000.000) 】 "Nghệ Tiễn Thuật tầng mười đại diện cho Thần Lực cảnh, số điểm cần thiết quả nhiên không ít!" "Còn dư mười vạn điểm Phong Nguyệt..." Chu Trần suy nghĩ một chút, quyết định cộng vào Xích Đế Hỏa Thần Công.

Theo việc thêm điểm, hắn nhận ra pháp lực của Trường Xuân Công trực tiếp chuyển hóa thành Xích Đế Hỏa Thần khí, chỉ tiêu hao chín vạn điểm đã tu luyện môn công pháp này tới tầng thứ chín.

Có nghĩa là điểm Phong Nguyệt hắn bỏ ra cho Trường Xuân Công

trước đó không hề lãng phí.

Thật là tuyệt! 【Xích Đế Hỏa Thần Công tầng chín (60/300.000) 】 "Tầng thứ chín cần tới ba mươi vạn điểm, đáng tiếc giờ chỉ còn một vạn điểm, phải giữ lại để trị thương và hồi phục..." Chu Trần nhìn vào bảng cá nhân. 【Phong Nguyệt Bảo Giám】 【Chủ nhân: Chu Trần】 【Công pháp: Nghệ Tiễn Thuật tầng mười (50/1.000.000), Xích Đế Hỏa Thần Công tầng chín (60/300.000), Điện Quang Thần Hành Bộ (0/64.000), Trảm Tướng Đao/Bá Vương Quyền tầng bảy (0/32.000), Thiết Họa Ngân Câu tầng ba (0/2.000)...】 【Cảnh giới: Luyện Thể cửu trọng viên mãn / Luyện Khí tầng chín】 【Thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ, Man Thiên Quá Hải tầng hai (0/2.000.000)】 【Pháp thuật: Vọng Khí Thuật tầng hai (0/100.000), Ngự Quỷ Quyết tầng một (10/1.000)...】 【Kỹ năng: Nghệ Tiễn Xạ Trường Không, Bôn Nguyệt, Xạ Nhật (Tiễn hồn 0/100.000)...】 【Dược phương: Dương Đỉnh Thiên】 【Phong Nguyệt điểm: 10.125】 "Nay công pháp không thiếu, bảo vật không thiếu, chỉ cần ẩn mình kiếm điểm Phong Nguyệt là được!" Chu Trần hân hoan, lấy cực phẩm linh khí Ngự Phong Ngoa ra, quán nhập Xích Đế Hỏa Thần khí để tiếp tục luyện hóa.

Cực phẩm linh khí cần thời gian để luyện hóa triệt để mới có thể vận hành như ý, sai khiến như cánh tay.

Một canh giờ sau, Triệu Sư Dung tỉnh dậy chuẩn bị cơm nước.

Chu Trần thu hồi Ngự Phong Ngoa, cùng nàng dùng bữa.

Sau bữa ăn, Triệu Sư Dung dọn dẹp bát đĩa, cầm khăn cúi người lau bàn.

Dáng vẻ khom lưng lộ ra đường cong tuyệt mỹ khiến Chu Trần không khỏi nhìn chằm chằm đầy kính ý.

Chu Trần chống cằm ngắm nhìn nàng.

Dưới lớp trường bào nhạt màu, đường nét cơ thể của Triệu Sư Dung vẫn hoàn mỹ như vậy.

Chu Trần tâm đầu nhất nhiệt, bàn tay hắn đã luồn vào trong lớp áo của nàng.

Triệu Sư Dung khẽ chau mày, liếc hắn một cái: "Công tử, người ta đang bận mà." "Nàng cứ bận việc của nàng, không cần quản ta!" Chu Trần cười hắc hắc, bàn tay kiên định tiến bước trên con đường lớn.

Triệu Sư Dung bất đắc dĩ, run rẩy nói: "Công tử thật là không lúc nào quên nhập đạo tu hành!" "Tu hành chẳng phải nằm ở từng chút tích lũy thường ngày sao?" Ánh mắt Chu Trần sâu thẳm nhìn ra ngoài cửa sổ: "Mưa rồi!" "Đông biên nhật xuất tây biên vũ, đạo thị vô tình khước hữu tình!" (Phía đông nắng, phía tây mưa, nói là vô tình nhưng lại có tình).

Triệu Sư Dung hai tay bám chặt vào mép bàn, răng bạc cắn chặt, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài.

Cuồng phong nổi lên, mưa nhỏ lách tách đập vào mái nhà, rặng trúc.

Một đóa tiên hoa kiều diễm rung rinh trong gió mưa, ngoan cường nở rộ, kiên cường bất khuất.

Mưa mỗi lúc một lớn, rơi trên mặt đất bắn lên từng đóa thủy hoa. "Gió mưa lớn quá!" ...

Tại nơi trấn thủ quặng kim loại Hợp Huyền.

Trưởng lão Kim Vô Phong gọi một đệ tử môn hạ đến hỏi: "Chu Trần dạo này đang làm gì?" "Chu sư huynh trừ những lúc thỉnh thoảng ra ngoài, thời gian còn lại đều ở trong nhà!" "Ở nhà tu luyện sao?" Kim Vô Phong khá hài lòng vì Chu Trần không gây chuyện thị phi, nhưng nghĩ đến việc hắn mang theo một thị nữ xinh đẹp, lão lại nhíu mày.

"Đệ tử không rõ." Hắn không thể giám sát Chu Trần, hơn nữa với thực lực của hắn nếu làm vậy nhất định sẽ bị phát hiện. "Lui xuống đi!" Đuổi đệ tử đi, Kim Vô Phong nhớ đến lời dặn của Chưởng môn Thanh Ngọc Dao, lặng lẽ tiến đến bên ngoài phủ đệ của Chu Trần.

Lão thực lực cường đại, thần thức không yếu, lập tức nghe thấy tiếng động ẩn hiện truyền ra từ trong phòng. "Công tử..." Bước chân Kim Vô Phong khựng lại, dỏng tai nghe. "Ân... hừm... công tử...

đừng... chỗ đó không..." Oanh!

Kim Vô Phong cảm thấy lồng ngực sắp nổ tung vì tức giận, sắc mặt xanh mét, phất tay áo bỏ đi. "Bùn nhão không trát nổi tường!" Lão lập tức viết thư truyền tin tình hình của Chu Trần về cho Chưởng môn, sau đó chẳng buồn quan tâm đến hắn nữa. ...

Tại Thanh Vân Phong.

Chưởng môn Thanh Ngọc Dao nhận được thư của Kim Vô Phong, đôi mày thanh tú nhíu chặt, không khỏi lắc đầu: "Thôi vậy, mỗi người một chí!" Nàng chỉ cảm thấy tiếc nuối cho thiên phú của Chu Trần.

Thiên phú tốt như vậy mà lại lãng phí trắng trợn, thật khiến người ta bốc hỏa.

Nhưng nàng không thể ép hắn tu luyện.

Bành!

Bức thư trong tay hóa thành tro bụi, Thanh Ngọc Dao thất vọng tràn trề: "Gỗ mục không thể chạm khắc!" ...

Tại quận Thanh Dương, trấn Hợp Huyền.

Trong một tiểu viện tĩnh mịch, ánh hoàng hôn nhàn nhạt lọt qua cửa sổ, rơi trên người nam tử tuấn mỹ, thần thái lười biếng.

Nam tử nằm trên đùi ngọc trắng ngần của mỹ nhân áo vàng, tham

lam thưởng thức những quả nho tím đỏ do nàng đút. "Công tử, hôm nay là ngày cuối cùng rồi!" Giọng nói của Triệu Sư Dung trong trẻo dịu dàng, đôi tay búp măng nhẹ nhàng hứng lấy hạt nho Chu Trần nhả ra, lau đi nước trái cây vương bên khóe miệng hắn. "Phải, mai là có thể về rồi!" Chu Trần đến đây đã hai tháng, cũng có chút nhớ nhung Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương tiên tử, Ngư Ấu Vi và những người khác. "Thời gian không còn sớm, công tử có muốn qua chào Kim trưởng lão một tiếng không?" "Luyện Thể hậu kỳ sao?" Thiên phú của đệ tử chân truyền đều không tệ, nếu không đã chẳng thể thành chân truyền.

Chu Trần ôm Triệu Sư Dung cưỡi lên Giao Long Mã yêu quý, hăng hái vung roi, ngựa chạy như bay qua các vùng núi đồi bình nguyên.

Triệu Sư Dung vùi đầu vào lồng ngực hắn, nhắm nghiền mắt, cắn môi, dường như vẫn chưa hồi phục tinh thần sau những trận mây mưa.

Xuy!

Một dòng máu nóng bắn lên mặt tên đại hán cầm lang nha bổng đứng bên cạnh.

Nàng cảm thấy Chu Trần đắm chìm trong nữ sắc là không đúng, nhưng nàng lại rất hưởng thụ cảm giác này, nằm trong lòng hắn khiến nàng cảm thấy hạnh phúc chân thành.

Giờ đây khi hắn đã mất sủng ái trong mắt chưởng môn, những kẻ khác tự nhiên không còn cố kỵ. "Ta muốn bạc yên ngựa trắng!" Chu Trần chỉnh lại đai lưng, nhìn mình anh dũng bất phàm trong gương, xuân phong đắc ý bước đến chỗ Kim trưởng lão.

Oanh!

Một luồng đao khí dài bốn mươi mét vung ra, dây buộc ngựa đứt đoạn, tên đại hán lực lưỡng cầm tuyên hoa phủ chưa kịp phản ứng đã bị chẻ làm hai mảnh từ giữa lông mày.

Trừ Thần Tiễn Phong chỉ có hai chân truyền, tám phong khác đều đủ định mức bốn đệ tử chân truyền.

Oanh!

Oanh!

Chu Trần vung thêm hai đao, đao khí tung hoành, hàng chục mã tặc phục kích hai bên rừng cây bị chém đứt đoạn, huyết nhục văng tung tóe. "A, công tử, vẫn chưa ăn cơm mà..." Chu Trần khẽ gật đầu, rời khỏi giường.

Triệu Sư Dung có chút lo lắng, nàng biết Chu Trần đến đây là do làm Chưởng môn phật ý nên bị phạt.

Sau khi trở thành chân truyền, phúc lợi tăng vọt, tài nguyên dồi dào, đệ tử thông thường muốn thách thức đánh bại họ là điều cực khó.

Chu Trần lắc đầu, rõ ràng hắn mỗi ngày đều nỗ lực tu luyện như vậy, thậm chí đêm không chợp mắt, ngày đêm lao lực, vậy mà chẳng ai thấu hiểu cho hắn.

Chu Trần không thấy bất ngờ.

Hắn không ngờ chỉ tùy tiện gặp đám cướp nhỏ mà lại đụng phải một thiếu niên thiên kiêu. "Mai đi rồi, hôm nay chúng ta hãy kỷ niệm thật tốt ở ngôi nhà này." Kim Vô Phong phất tay áo, lạnh lùng nói. "Thời hạn hai tháng đã tới, đệ tử chuẩn bị mai khởi hành về Thanh Vân, không biết trưởng lão có dặn dò gì thêm?" Dù không phải hình phạt nặng nề, chỉ là đổi nơi tu luyện và bình thường lão cũng không bắt hắn làm việc gì.

Ngửi thấy hương thơm thoang thoảng trên người Triệu Sư Dung, Chu Trần bế thốc nàng lên theo kiểu công chúa.

Nếu không phải nàng tu vi không yếu, e là đã không chịu nổi sự giày vò của hắn. "Ôi, làm người thật khó." Ở các phong khác, dưới danh nghĩa phong chủ có thể có hàng chục đệ tử, nhưng suất chân truyền chỉ có bốn, những đệ tử chưa được chọn đều nhìn chằm chằm vào suất trống của Thần Tiễn Phong. 【Phong Nguyệt 6】 Hai cơ thể nóng bỏng quấn quýt trên chiếc giường gỗ.

Việc thách thức chân truyền khác để đoạt vị dù là con đường chính quy nhưng vô cùng gian nan.

Còn Lý Trường Phong ư?

Ai mà chẳng có chỗ dựa, ai mà chẳng có sư phụ?

Mãnh thú luôn đi một mình, chỉ có trâu bò mới đi thành đàn.

Ý niệm cuối cùng lóe lên trong đầu, thủ cấp của tên mã tặc đã bị Chu Trần chém rơi, rơi bịch xuống bụi cỏ bên cạnh.

Đừng thấy Chu Trần có vẻ dễ dàng trở thành đệ tử chân truyền.

Triệu Sư Dung như một chú mèo nhỏ ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng Chu Trần, khóe môi khẽ cong, khóe mắt vẫn còn vương lệ khiến người ta thương xót.

May mà tu vi nàng không thấp.

Người xưa thật không lừa ta. "Đệ tử Chu Trần bái kiến Kim trưởng lão." Hắn cảm nhận được Kim Vô Phong đối với mình càng thêm lạnh nhạt, thậm chí còn mang theo tia ghét bỏ.

Trước đó tại đại điển chân truyền, Chu Trần đã lộ diện với biểu hiện kinh người, lọt vào mắt xanh của chưởng môn nên họ còn nể mặt vài phần.

Chu Trần tay trái ôm chặt Triệu Sư Dung, tay phải rút ra tam giai Trảm Tướng Đao. "Đi thôi." Chu Trần rời giường, dưới sự hầu hạ của Triệu Sư Dung đã thay quần áo rửa mặt và ăn sáng xong.

Trước đó Kim Vô Phong đến dòm ngó, với Thần thức của mình, Chu Trần sớm đã phát hiện ra. "Không có, đi đi!" 【Phong Nguyệt 9】 Xuy! "Sao đầu mình lại lắc lư thế này?" Hy vọng Chu Trần có thể cải tà quy chính.

Cưỡi con ngựa nhanh nhất, uống loại rượu mạnh nhất!

Diệt kẻ thù mạnh nhất, chiếm người đẹp nhất! "Cướp đây!" Đặc biệt là sau khi Thanh Ngọc Dao nhận thư của Kim Vô Phong rồi mắng một câu 'gỗ mục không thể chạm khắc', càng khiến vô số đệ tử thèm khát vị trí chân truyền cảm thấy hưng phấn.

Chương 44

Nàng lo lắng Chưởng môn biết tin ở đây sẽ lại trừng phạt hắn. ... "Để ta!" "Đao khí?" Ánh trăng như nước, tinh tú rực rỡ.

Chu Trần không biết có một đám người ở Thanh Vân Môn đang đợi xem trò cười của mình, muốn đợi hết hạn một năm để phế truất vị trí chân truyền của hắn.

Nhưng từ khi Chu Trần đến đây, hắn chẳng hề thay đổi, ngày ngày không tìm cách trêu chọc nàng thì cũng bày đủ trò với nàng. "Đệ tử cáo từ!" Sau màn này, các đệ tử khác tạm thời không dám dòm ngó vị trí của Thần Tiễn Phong nữa. "Khởi hành, về nhà!" Trước đây cũng có đệ tử phong khác muốn chiếm suất chân truyền của Thần Tiễn Phong nhưng đều bị Lý Trường Hận dùng một tiễn đánh bại, lão còn khinh bỉ: "Yếu thế này mà cũng đòi làm chân truyền?" Chu Trần ôm lấy thân hình trắng ngần của Triệu Sư Dung, vuốt ve tấm lưng ngọc của nàng, chỉ lặng lẽ ôm mà không nói lời nào.

Lúc này Chu Trần đã nhập đạo, say mê trong đó, cảm ngộ sự huyền diệu của đạo, càng cảm ngộ càng thấy sức hút của nó.

Mặt trời đã lên cao, chiếu rọi khắp nơi.

Chu Trần chắp tay thi lễ, đi thẳng vào vấn đề.

Một lúc sau. "Kim trưởng lão không dặn dò gì, mai chúng ta có thể về rồi." Giờ đây Chu Trần, kẻ bị coi là chân truyền yếu nhất, trong mắt mọi người chẳng khác nào một miếng thịt béo.

Nhưng đó là sự nhắc nhở của Chưởng môn dành cho hắn, tiểu trừng đại giới. "Công tử, thế nào rồi?" Hai người vẫn gắn kết bên nhau, cùng tận hưởng sự nồng nhiệt của tâm hồn và thể xác. "Ăn nàng!" Khổng Tử nói: Sáng nghe đạo, chiều chết cũng cam lòng.

Đó là bởi Thần Tiễn Phong đặc thù, có sẵn suất chân truyền, và ai tu thành Nghệ Tiễn Thuật đều là thiên tài vạn người có một.

Chu Trần đá văng cửa, sải bước vào phòng.

Trừ phi thiên phú vượt xa đệ tử chân truyền hiện tại.

Chu Trần vẫn lệ hành khổ tu, nghiên cứu đại đạo, không hề biết trong Thanh Vân Môn có bao nhiêu kẻ đang đợi xem hài kịch về mình.

Hắn biết Kim Vô Phong nhất định nghĩ hắn suốt ngày chơi đùa phụ nữ, không chịu tiến thủ, thậm chí còn mách lẻo với Chưởng môn.

Chu Trần như cảm thấy giấc mộng võ hiệp thời thiếu niên trỗi dậy, áo gấm cưỡi ngựa, vung kiếm giang hồ, khoái ý ân cừu.

Địa vị chân truyền Thanh Vân Môn ngang hàng với trưởng lão, tối đa chỉ có ba mươi sáu người.

Nay tính cả Chu Trần là ba mươi bốn người.

Tên cầm lang nha bổng trợn tròn mắt, loại đao khí này chỉ có cường giả Luyện Thể thất trọng Luyện Tạng trở lên, đã ngưng tụ nội khí mới có thể thi triển.

Quả nhiên, thiên tài luôn khác biệt với người thường.

Chu Trần không chút dây dưa, xoay người rời đi.

Cúi đầu hôn lên làn môi hồng nhuận của Triệu Sư Dung, Chu Trần tham lam thưởng thức sự mềm mại và ngọt ngào.

Hai tên mã tặc đột nhiên nhảy ra, một kẻ cầm lang nha bổng, một kẻ vác tuyên hoa phủ, phía trước còn có một sợi dây bẫy ngựa giăng lên.

Giống như hai đứa con nhà nông, vì ruộng đất mà có thể đánh nhau chết đi sống lại, huống chi là đại tông môn như Thanh Vân Môn.

Triệu Sư Dung lấy quần áo, giúp Chu Trần mặc chỉnh tề. "Ta muốn dạt dào như sao băng!" Thương!

Thu đao vào bao, Giao Long Mã lao vút đi không hề dừng lại. "Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu dấu!" ... "Giá!" Long mã bôn đằng, gió tạt vào mặt.

Triệu Sư Dung tựa sát vào lòng Chu Trần, tham lam hít hà mùi hương nam tính trên ngực hắn, nỉ non: "Yên bạc soi ngựa trắng, lướt đi tựa sao băng." "Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu dấu..." Bộ ngực đầy đặn của nàng phập phồng, nhiệt huyết trong lòng dâng trào, có một cảm giác khó tả.

Nàng thật sự muốn cả đời này được tựa vào lồng ngực này.

Phóng ngựa giang hồ, tiêu dao tự tại.

Chu Trần tựa đầu lên vai nàng, ngửi mùi thơm trên tóc, nửa ngày trời rong ruổi ba trăm dặm, dừng chân tại một tửu lầu. "Công tử, chúng ta có nên nghỉ ngơi không?" Đôi má Triệu Sư Dung ửng hồng, chuyến đi này nàng cảm giác mình không phải đang cưỡi ngựa mà đã hóa thành ngựa, nhất là bàn tay Chu Trần chẳng hề yên phận chút nào. "Vậy nghỉ ở đây một đêm, mai đi tiếp." Chu Trần nhìn trời, hoàng hôn đã buông, ráng chiều đỏ như máu.

Sáng nay hắn quấn quýt với Triệu Sư Dung mãi không chịu dậy, kỳ kèo đến tận trưa mới xuất phát, giờ đã là chiều tà. "Hai vị khách quan, mời vào trong!" Thấy Chu Trần và Triệu Sư Dung, tiểu nhị ân cần đón tiếp, dắt ngựa cho hắn. "Dùng loại cỏ tốt nhất." Quăng cho tiểu nhị một thỏi bạc, Chu Trần dặn dò chăm sóc ngựa kỹ lưỡng. "Khách quan yên tâm, bảo đảm sẽ chăm sóc chu đáo." Tiểu nhị giao ngựa cho phu nuôi ngựa rồi dẫn hai người vào trong. "Mở một gian thượng phòng, chuẩn bị nước nóng cho chúng ta tắm rửa!" "Dạ có ngay!" Chu Trần và Triệu Sư Dung ngâm mình trong bồn tắm lớn đầy

nước nóng, chẳng muốn rời ra.

Đột nhiên, một tiếng tỳ bà truyền đến.

Tiếng đàn lúc khoan lúc nhặt, chưa thành khúc điệu đã đầy ý tình.

Từng dây đàn ẩn chứa nỗi niềm tâm sự, như đang kể lể kiếp đời không như ý.

Cúi đầu buông tay gảy liên tục, nói hết mọi nỗi lòng thầm kín... "Không ngờ trong tửu lầu này lại có cao thủ tỳ bà như vậy." Chu Trần lăn lộn chốn thanh lâu tửu quán, tuy không biết đàn nhưng khả năng thẩm âm không thấp.

Đọc thuộc ba trăm bài thơ Đường, dù không biết làm thơ cũng biết ngâm vịnh.

Huống hồ Thiên Hương tiên tử dù giỏi cổ cầm nhất nhưng tỳ bà cũng rất cừ, người đang đàn phía dưới này vậy mà không hề thua kém nàng.

Chu Trần dùng Thần thức quét qua, phát hiện đó là một thiếu nữ che mặt bằng lụa trắng, mặc bạch y, dáng người thanh thoát thánh khiết như một đóa sen trắng mới nở.

Chu Trần và Triệu Sư Dung tắm rửa thay đồ xong bước ra ngoài, thấy thực khách trong lầu ai nấy đều nghe đến mê mẩn.

Chu Trần vừa ăn vừa ngắm nhìn nữ tử bạch y gảy đàn.

Ngón tay thon dài lướt trên dây đàn, tiếng lớn rào rào như mưa rào, tiếng nhỏ thầm thì như lời tâm tình.

Tiếng lớn tiếng nhỏ đan xen, như hạt châu lớn nhỏ rơi xuống mâm ngọc... "Thú vị!" Chu Trần âm thầm thi triển Vọng Khí Thuật, đối phương dường như tu luyện bí pháp che giấu rất lợi hại nhưng hắn vẫn nhìn ra manh mối.

Nữ tử này thực lực không yếu, tu luyện là Tiên đạo.

Một khúc nhạc kết thúc, mọi người vẫn ngẩn ngơ hồi lâu. "Hay!

Thật là quá hay!" Một viên ngoại bụng phệ, gương mặt đầy vẻ phú quý vỗ tay tán thưởng: "Bạch Liên cô nương diệu thủ tấu khúc, thật nghe hoài không chán." "Không biết chuyện ta nói hôm trước, cô nương đã suy nghĩ thế nào rồi?" "Đa tạ Tây Môn viên ngoại có lòng chiếu cố, tiện thiếp dung mạo tầm thường, thực không xứng với viên ngoại, mong viên ngoại lượng thứ!" Nữ tử tên Bạch Liên ôm tỳ bà khẽ chào, giọng nói nhu mì nhưng giữa lông mày lại mang vẻ cương quyết không khuất phục. "Ở trấn Tam Dương này chưa có ai dám từ chối ta, Bạch Liên cô nương nên nghĩ kỹ rồi hãy trả lời." Tây Môn Đông Phong đầy mặt thịt, đôi mắt hí nheo lại tỏa ra tia nhìn lạnh lẽo như rắn độc, ý đe dọa lộ rõ.

Sau lưng lão, bốn đại hán cơ bắp cuồn cuộn đồng loạt bước lên áp sát Bạch Liên. "Viên ngoại đại nhân đại lượng, xin hãy tha cho tiện thiếp, tiện thiếp cảm kích vô cùng!" Gương mặt Bạch Liên lộ vẻ kinh hoàng, răng cắn chặt môi hồng nhưng vẫn không chịu khuất phục. "Rõ là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, bắt nó về cho ta." Tây Môn Đông Phong phất tay, nhìn Bạch Liên liếm môi đầy vẻ dâm tà, không thể chờ đợi thêm để chiếm đoạt nàng.

Hai tên đại hán lập tức tiến lên vồ lấy Bạch Liên.

Bạch Liên ném mạnh cây tỳ bà vào chúng rồi chạy về phía Chu Trần, kêu cứu: "Cứu mạng với..." "Ha ha ha, cứ kêu đi, ta xem ai dám cứu ngươi!" Tây Môn Đông Phong cười lạnh, nơi này chẳng phải chốn phồn hoa, cả trấn Tam Dương này là thiên hạ của lão, không ai dám đắc tội.

Xoát xoát xoát xoát!

Chu Trần tùy tiện vẫy tay, bốn chiếc đũa bay ra, ngay lập tức

xuyên thủng cổ họng hai tên đang bắt người và hai tên đứng sau Tây Môn Đông Phong.

Hắn nhìn Tây Môn Đông Phong, khẽ cười: "Tây Môn viên ngoại xem ta có dám không?" "Ngươi..." Tây Môn Đông Phong đại nộ, nhưng nhìn thấy ánh mắt giễu cợt của Chu Trần và thảm trạng của thuộc hạ, lão quay đầu chạy thẳng.

Anh hùng không chịu thiệt trước mắt.

Xuy!

Một chiếc đũa bay tới xuyên thủng gáy Tây Môn Đông Phong. "Tiểu nhị, đem xác bọn chúng vứt ra ngoài." Chu Trần quăng cho tiểu nhị một thỏi bạc, mặt không đổi sắc. "A... dạ dạ dạ!" Tiểu nhị giật mình tỉnh táo, vừa kinh vừa sợ vội vàng đi dọn xác. "Tiện thiếp Bạch Liên, đa tạ công tử đã ra tay cứu giúp." Bạch Liên đến trước mặt Chu Trần, vẻ mặt vẫn còn kinh hãi, bộ ngực đầy đặn phập phồng, nàng cúi đầu thật sâu cảm tạ. "Tiện tay mà thôi, không cần khách sáo." "Với công tử là tiện tay, nhưng với tiện thiếp là ơn cứu mạng." Bạch Liên lại bái một lần nữa, cảnh xuân lấp ló khiến Chu Trần không khỏi dao động.

Lấy cái này để thử thách bản công tử sao?

Bản công tử không chịu nổi thử thách đâu nhé. "Ơn cứu mạng vô dĩ vi báo, tiện thiếp giờ không còn nơi nương tựa, cây tỳ bà duy nhất cũng hỏng rồi, cầu công tử thu lưu, tiện thiếp nguyện làm nô làm tỳ hầu hạ công tử để báo đáp đại ân." Nói đoạn, nàng quỳ xuống chân Chu Trần.

Triệu Sư Dung thấy Bạch Liên thanh thuần động nhân lại sở sở khả liên, mà Chu Trần rõ ràng đang nổi sắc tâm, nàng liền chủ động phối hợp: "Công tử, Bạch Liên cô nương nay không nơi nương tựa, nếu lang thang bên ngoài e lại gặp kẻ xấu, chi bằng công tử làm người

tốt đến cùng, thu nhận cô nương ấy?" "Nếu Sư Dung đã mở lời, ta sao có thể từ chối?" Chu Trần cười cười, nắm lấy đôi tay mềm mại của Bạch Liên đỡ nàng dậy. "Tạ ơn công tử, tạ ơn phu nhân!" Bạch Liên mừng rỡ, cảm tạ không ngớt. "Ta tên Triệu Sư Dung, chỉ là nha hoàn của công tử thôi." Triệu Sư Dung giải thích. "Nha hoàn gì chứ, nữ nhân của ta đều như nhau cả." Chu Trần véo má nàng, cười mắng một tiếng.

Bạch Liên ân cần làm tròn vai trò nha hoàn.

Theo lời nàng, nàng vốn là con nhà gia thế, trên đường bị mã tặc bắt giết, cha mẹ người thân đều đã mất, chỉ có nàng được cha mẹ che chở mới thoát được.

Nàng phiêu bạt đến đây, được người tốt tặng cho cây tỳ bà nên mới bán nghệ kiếm sống.

Đêm xuống.

Chu Trần và Triệu Sư Dung sau một hồi mây mưa, hắn định rời đi.

Triệu Sư Dung kéo hắn lại, nhắc nhở: "Công tử, người nên cẩn thận một chút, Bạch Liên này lai lịch bất minh, chưa chắc không có mưu đồ khác." "Đã biết nàng ta lai lịch bất minh, sao nàng còn bảo ta thu nhận?" Chu Trần nhéo Triệu Sư Dung, thắc mắc. "Chẳng lẽ đó không phải ý muốn của công tử sao?" Triệu Sư Dung mỉm cười đầy quyến rũ: "Thiếp chỉ giúp công tử diễn kịch, để công tử không mang tiếng quá ham mê sắc dục thôi!" "Hảo nha, dám bảo ta ham sắc, xem ta trị nàng thế nào!" "A, công tử tha mạng, nô tỳ biết lỗi rồi!" Sau khi dạy dỗ Triệu Sư Dung một trận, Chu Trần rời phòng, đi sang phòng bên cạnh.

Chu Trần gõ cửa. "Ai đó?" "Là ta." "Công tử!" Bạch Liên vội mở cửa, nàng chỉ mặc mỗi lớp áo ngủ mỏng manh, làn da trắng ngần

dưới ánh đèn thật rực rỡ, tỏa ra hương thơm dịu nhẹ. "Không mời ta vào ngồi sao?" Chu Trần mỉm cười. "Công tử mời vào." Bạch Liên vội né sang một bên.

Chu Trần bước vào, không khí trong phòng vương vấn hơi thở của nàng, thấm đẫm lòng người.

Bạch Liên vừa đóng cửa đã bị Chu Trần ôm chầm lấy. "A, công tử..." "Ưm..." Nàng vừa định nói gì đó đã bị hắn cúi đầu hôn chặt.

Chu Trần bế nàng lên, không nói một lời thừa thãi.

Hắn dám khẳng định nữ nhân này cố ý tiếp cận hắn.

Đã vậy, hắn cũng chẳng cần khách khí. "Ân... hừm..." Bạch Liên trợn tròn mắt, nàng biết hắn háo sắc nhưng không ngờ hắn lại gấp gáp đến mức này. "Như vậy cũng tốt, ngươi càng ham sắc thì ta càng dễ khống chế..." Bạch Liên cắn răng chịu đựng cơn đau, định thi triển tà thuật mê hoặc tâm trí hắn.

Nhưng Chu Trần đột nhiên bóp chặt cổ tay nàng với lực đạo cực lớn khiến nàng đau điếng, tà thuật bị ngắt quãng không thể thi triển.

Bạch Liên không vội, thời gian còn dài.

Chỉ là lý tưởng thì đầy đặn mà thực tế lại gầy gò.

Chẳng mấy chốc, Bạch Liên cảm thấy cả người tê dại.

Nàng hoàn toàn không tìm được cơ hội nào, lại còn cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực.

Trăng lặn trời mọc, sao dời vật đổi.

Ngày hôm sau.

Chu Trần hăng hái rời khỏi phòng Bạch Liên, chỉnh đốn trang phục, cùng Triệu Sư Dung ăn sáng rồi phóng ngựa rời đi. "Công tử không mang theo Bạch Liên sao?" Triệu Sư Dung tò mò hỏi. "Kẻ lòng

mang ý xấu, không giết nàng ta đã là sự nhân từ lớn nhất của ta rồi!" Chu Trần cười sảng khoái, tâm trạng cực tốt.

Vì đêm qua trên người Bạch Liên hắn đã kiếm được hơn một vạn điểm Phong Nguyệt.

Được ăn chùa đúng là sướng. "Công tử vậy mà chơi đùa cả đêm." Triệu Sư Dung nhìn hắn, cười nói: "Xem ra Bạch Liên cô nương rất khá nha?" "Quả thực không tệ!" Chu Trần gật gù rồi bổ sung: "Rất mượt!" Thực ra đâu chỉ có mượt.

Bạch Liên cũng giống như Thiên Hương tiên tử, sở hữu thể chất đặc biệt, đúng như cái tên của mình, như một đóa hoa sen. "Sướng!" Chu Trần cảm thấy khoái lạc vô cùng, ôm lấy Triệu Sư Dung thúc ngựa lao nhanh về phía Thanh Vân Môn.

Giống như cưỡi xe đạp vậy, xe của người khác thì cứ đứng lên mà đạp, hỏng cũng không tiếc, dù sao cũng chẳng phải của mình nên chẳng thấy xót xa.

Ăn chùa muôn năm! ...

Cùng lúc đó. "Mình vẫn chưa chết sao..." Trong khách sạn, Bạch Liên uể oải tỉnh lại, cả người như bị ai đó bẻ gãy từng khúc xương, nhìn quanh chẳng thấy bóng dáng Chu Trần đâu.

Nàng cảm nhận không gian xung quanh, quả thực không còn hơi thở của Chu Trần và Triệu Sư Dung nữa.

Gương mặt nhu nhược đáng thương của nàng bỗng chốc trở nên âm trầm lạnh lẽo.

Thấy Chu Trần vậy mà còn để lại một "món quà" trên người mình, sát ý trong mắt nàng bùng phát.

Nàng lấy món quà đó ra, là một vật điêu khắc từ bạch ngọc dương chi, vẫn còn vương chút khí tức của hắn. "Khốn khiếp!" Pháp lực

trong lòng bàn tay phun trào, món quà của Chu Trần hóa thành tro bụi.

Nàng biết hắn nhất định đã nghi ngờ thân phận của mình, rồi sau đó "ăn chùa" nàng một vẹn. "Chu Trần, ngươi cứ đợi đấy cho lão nương!" Bạch Liên hận thấu xương, thân xác xử nữ đã mất mà chẳng nhận được gì, còn bị kẻ khác chiếm tiện nghi trắng trợn.

Thật là lỗ nặng!

Nhất là Chu Trần căn bản không coi nàng là người của mình, cứ như món đồ của kẻ khác, chơi hỏng cũng không tiếc.

Hắn tối qua xuống tay thật tàn nhẫn khiến nàng ngất lịm đi.

Chương 45

"Ta sẽ không tha cho ngươi!" Bạch Liên cảm thấy Chu Trần đúng là sao chổi, cứ gặp hắn là đen đủi.

Lần trước ở huyện Thanh Hà, nàng bày trận giết Huyện tôn Trần Phàm nhưng thất bại, còn bị Nghệ Tiễn Thuật của hắn dọa cho chạy mất dép.

Sau này nghe tin tức nàng mới biết mũi tên đó là của Chu Trần.

Thất bại vụ Trần Phàm, nàng đổi mục tiêu và thành công thăng tiến làm chuẩn Thánh nữ của chi giáo Bạch Liên tại Đại Càn.

Nhưng muốn thành Thánh nữ chính thức thì cạnh tranh vô cùng khốc liệt.

Thế là nàng nghĩ đến Chu Trần.

Nàng muốn khống chế hắn để làm tay sai cho mình.

Đúng lúc hắn háo sắc lại bị phái ra ngoài, thật là cơ hội trời ban.

Nàng đã mai phục trên đường về của hắn suốt nửa tháng trời.

Chu Trần cũng đến đúng như dự tính, lại còn diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân, giúp nàng thành công tiếp cận.

Chỉ là nàng không ngờ bằng cách nào đó hắn đã nhìn thấu nàng, sau khi "vắt kiệt" nàng xong thì phủi mông chạy mất. "Chu Trần!

Chu Trần!

Đợi đến khi lão nương khống chế được ngươi, sẽ bắt ngươi phải liếm chân cho lão nương!!" Bạch Liên nghiến răng phát thệ, lửa giận bừng bừng.

Nàng vừa hậm hực vận chuyển pháp lực hồi phục thương thế,

vừa tìm cách xóa sạch mọi dấu vết mà Chu Trần để lại trên cơ thể mình.

Thanh Vân thành, Thiên Tiên lâu. "Chúc mừng đại sư huynh, quét sạch Liên Vân trại, chém giết Liên Vân lão tổ, uy chấn tứ phương." Bàng Vân Long nâng chén rượu, nụ cười đầy mặt.

Y là nội môn đệ tử Thanh Vân Môn, đích truyền của Hắc Long phong phong chủ Lý Thần Thông, luyện thể thất trọng đỉnh phong, sớm đã lĩnh ngộ Hắc Long thương ý, được xưng là đệ nhất nhân luyện thể thất trọng của Thanh Vân Môn.

Trước khi Chu Trần xuất hiện, y là nội môn đệ tử có hy vọng đánh bại Chu Trần để thăng cấp chân truyền nhất. "Liên Vân lão tổ chẳng qua chỉ là hạng thổ kê ngõa cẩu mà thôi!" Một nam tử lãnh tuấn mặc hắc y, lưng thẳng như thương ngồi đối diện Bàng Vân Long, khinh thường nói: "Nếu không phải để mài giấu Thiên Đao quyết, ta cũng lười đi giết lão!" Nam tử lãnh tuấn này tên gọi Đặng Nhất Thương, giết người không cần thương thứ hai, là chân truyền Thanh Vân Môn, thủ tịch đại sư huynh của Hắc Long phong.

Nhiều năm trước y đã luyện thể cửu trọng viên mãn, sớm có thể thăng cấp Thần Lực cảnh.

Tuy nhiên Đặng Nhất Thương rất tự phụ, muốn luyện thành hết bí truyền võ công của Thanh Vân cửu phong mới thăng cấp, hiện giờ đang tu luyện bí truyền võ công Thiên Đao quyết của Thiên Đao phong.

Liên Vân lão tổ là một cao thủ dùng đao luyện thể cửu trọng, chiếm núi làm vương, thanh thế không nhỏ, đáng tiếc vẫn bị Đặng Nhất Thương dễ dàng tiêu diệt.

Rất nhiều lúc, khoảng cách giữa người cùng cảnh giới lớn như trời vực.

Nếu dùng một chiếc đũa để đo lường thực lực luyện thể cửu trọng viên mãn, võ công đẳng cấp càng cao, đũa tự nhiên càng dày.

Mà mỗi khi luyện thành thêm một môn võ công, đũa sẽ lại dày thêm lần nữa, tương đương với hai chiếc đũa dung hợp lại làm một.

Đặng Nhất Thương đã luyện thành bí truyền Hắc Long thương, Bàn Long côn và bốn môn võ công thượng thừa phổ thông khác. "Luyện thành" ở đây nghĩa là tu luyện một môn võ công từ luyện thể nhất trọng đến luyện thể cửu trọng viên mãn.

Tương đương với việc mỗi khi luyện thành thêm một môn võ công, sẽ lại thối luyện toàn thân từ da thịt, gân cốt đến tủy huyết, ngũ tạng lục phủ lại một lần từ đầu.

Đặng Nhất Thương chủ tu Hắc Long thương đạt đến luyện thể cửu trọng viên mãn, sau đó lại tu thành Bàn Long côn và bốn môn võ công thượng thừa khác, tương đương với việc thối luyện thân thể thêm năm lần.

Cảnh giới này được xưng là Ngũ Chuyển Chi Cảnh.

Mỗi khi luyện thành thêm một môn võ công chính là một chuyển.

Mỗi một chuyển đều giống như cải biến căn cốt hình thể, khiến chính mình trở nên hoàn mỹ hơn.

Ví dụ như Nghệ Tiễn thuật của Thần Tiễn phong nếu luyện thành có thể lột xác thành Tiễn Linh Thể, những võ công yếu hơn một chút dù không thành Linh thể thì cũng tính là bán Linh thể.

Như Đặng Nhất Thương sau khi tu luyện viên mãn Hắc Long thương, môn võ công thứ hai y chọn là Điện Quang Thần Hành Bộ.

Sau khi luyện thành, nhục thân thối luyện lần hai, tương đương với việc có thêm bán Linh thể loại thân pháp, tốc độ tăng vọt mấy lần.

Đây mới chỉ là Nhất Chuyển cảnh. (Lưu ý: số chuyển này được tính sau khi trừ đi môn võ công chủ tu).

Hiện giờ Đặng Nhất Thương ở Ngũ Chuyển chi cảnh, tu thành sáu môn võ công, tổng cộng thối thể sáu lần, tương đương với sáu loại bán Linh thể khác nhau chồng chất lên người.

Thực lực của y đáng sợ đến nhường nào!

Đối diện với hạng luyện thể cửu trọng ngay cả Nhất Chuyển cũng không có như Liên Vân lão tổ, hoàn toàn là nghiền ép.

Nghe đồn Thanh Vân tổ sư tu luyện tới Thất Thập Nhị Chuyển ở luyện thể cảnh, cộng thêm môn chủ tu là luyện thành bảy mươi ba môn võ công thượng thừa.

Bảy mươi ba môn võ công chắc chắn bao quát mười tám loại binh khí, còn có thân pháp, quyền pháp, chưởng pháp, trảo pháp, chỉ pháp đủ các loại.

Tương đương với bảy mươi ba loại Linh thể hoặc bán Linh thể hội tụ trên người, không có một chút yếu điểm nào, nhục thân có thể gọi là hoàn mỹ, mỗi bộ phận trên cơ thể đều là cỗ máy giết chóc.

Ở luyện thể cảnh đã có thể dễ dàng chém giết Thần Lực cảnh, một khi đột phá là đạt thẳng tới Thần Hải cảnh - đỉnh phong của Thần Lực cảnh.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản mà những đệ tử có thiên phú và tài nguyên đều cố gắng tu thành thêm vài môn võ công ở luyện thể cửu trọng.

Còn võ giả phổ thông thì không cần cân nhắc điều này, một là họ không tìm được nhiều võ công thượng thừa, hai là không có thiên phú thì cũng không luyện thành nổi.

Cho nên cường giả luôn là số ít, đa số vẫn là bình thường. "Đại sư

huynh, Thiên Tiên lâu nổi danh nhất là Thiên Hương tiên tử, hay là để tiểu đệ gọi nàng đến bồi huynh uống vài ly?" Bàng Vân Long đang ôm một mỹ nhân, bàn tay thô lỗ thò vào trong váy đối phương, cười nói với Đặng Nhất Thương.

Mấy mỹ nhân bồi rượu khẽ run rẩy ánh mắt, ai mà không biết Thiên Hương tiên tử là người của Chu Trần.

Nhưng dù là Bàng Vân Long hay Đặng Nhất Thương, đều là những tồn tại họ không gánh nổi.

Đặng Nhất Thương tâm niệm khẽ động, y đương nhiên biết quan hệ của Thiên Hương tiên tử với Chu Trần, Bàng Vân Long cũng biết, nếu không đã chẳng nhắc tới. "Chu Trần..." Nghĩ đến cảnh tượng trước đây một sư đệ của y muốn thăng cấp chân truyền đệ tử lại bị Ly Trường Hận một chiêu đánh bại nhục nhã, ánh mắt y trở nên lạnh lẽo.

Y đánh không lại Ly Trường Hận, chẳng lẽ còn không thể làm nhục Chu Trần sao? "Được!" Đặng Nhất Thương nhàn nhạt gật đầu.

Bàng Vân Long như một tên sai vặt đắc ý, lập tức quát lớn: "Hình tỷ, Thiên Hương tiên tử đâu?

Không thấy đại sư huynh của ta ở đây sao?

Còn không mau mời ra bồi đại sư huynh ta uống vài ly!" "Ái chà, hai vị công tử, thật sự xin lỗi, Thiên Hương cô nương thân thể không khỏe, không tiện tiếp khách." Hình tỷ nhón chân bước nhanh tới, cười làm lành: "Hơn nữa Thiên Hương cô nương hiện giờ chỉ là tạm trú tại Thiên Tiên lâu, thực chất đã được Chu công tử chuộc thân rồi!" "Sao ta không biết?" Bàng Vân Long lớn tiếng quát tháo: "Ta thấy ngươi rõ ràng là cố ý thoái thác.

Sao nào, Chu Trần là chân truyền, đại sư huynh của ta không phải

chắc?

Khinh thường đại sư huynh ta sao?" "Thiếp thân sao dám khinh thường hai vị công tử, chỉ là Thiên Hương cô nương..." Hình tỷ trong lòng thầm kêu khổ, chỉ đành cứng đầu giải thích.

Bàng Vân Long thấy Hình tỷ cư nhiên không nể mặt, khiến y cảm thấy mất mặt trước đại sư huynh.

Cơn giận bốc lên, y giơ tay tát một cái.

Bốp!

Hình tỷ tuy có tu vi luyện thể cửu trọng nhưng chiến lực không mạnh, cũng không ngờ đối phương sẽ ra tay, càng không muốn đánh trả.

Trên gương mặt trắng nõn của nàng hằn lên dấu tay đỏ chót, cả người ngã sang một bên, rơi vào một lồng ngực ấm áp vững chãi.

Bốp!

Một tiếng tát còn vang dội và đầy lực hơn vang lên, Bàng Vân Long bay ngược ra ngoài, máu tươi lẫn răng phun ra, xoay một vòng trên không rồi đập mạnh xuống bàn.

Chiếc bàn vỡ vụn, tiếng động cực lớn lập tức thu hút vô số tân khách xung quanh.

Thực tế từ khi Bàng Vân Long gọi tên Thiên Hương tiên tử, mọi người đã âm thầm quan sát để xem kịch hay. "Là Chu Trần!" "Chu chân truyền đến rồi!" "Phen này có kịch hay để xem!" Khi mọi người nhìn rõ người đánh Bàng Vân Long, ai nấy đều hưng phấn.

Nếu có tin sốt dẻo, ngày mai chắc chắn tiêu đề sẽ là: Kinh ngạc!

Hai đại chân truyền Thanh Vân Môn đại chiến tại Thiên Tiên lâu, là nhân tính vặn vẹo hay đạo đức suy đồi? "Chu Trần, ngươi dám ra

tay đánh người?" Đặng Nhất Thương đứng bật dậy, khí thế như một thanh thần thương, sắc sảo bức người, sát khí ngập ngụa.

Y không ngờ Chu Trần dám ra tay đánh sư đệ ngay trước mặt mình, thật sự không coi y ra gì. "Kẻ đánh người, ắt bị người đánh lại!" Chu Trần ôm lấy vòng eo mềm mại của Hình tỷ, không thèm nhìn Đặng Nhất Thương, trái lại nhìn chăm chú khuôn mặt Hình tỷ, đưa tay xoa nhẹ năm dấu ngón tay đỏ thẫm.

Thân thể Hình tỷ khẽ run, má nóng bừng, cảm giác tê dại truyền tới, nhưng cơn đau rát ban đầu lập tức tan biến.

Những dấu tay đỏ thẫm nhanh chóng biến mất dưới bàn tay xoa bóp của Chu Trần.

Mọi người không để ý lắm, ở thế giới siêu phàm này, đây chỉ là thủ đoạn nhỏ, ngay cả Hình tỷ tự vận công cũng có thể tiêu sưng nhanh chóng.

Điều khiến họ chấn động là Chu Trần cư nhiên vô thị Đặng Nhất Thương, thật là cuồng ngạo, thật là biết phô trương.

Có điều... nếu không có thực lực thì chỉ là kẻ ngốc, có thực lực mới là ngưu bức.

Họ không mấy lạc quan về Chu Trần.

Chu Trần tuy thiên phú tốt nhưng mới luyện thể thất trọng, gia nhập môn phái vài tháng, còn Đặng Nhất Thương là chân truyền đệ tử lão luyện. "Chu sư đệ nói hay lắm." Ánh mắt Đặng Nhất Thương càng lạnh hơn, "Hôm nay để vị sư huynh này hảo hảo chỉ giáo tiểu sư đệ ngươi!" Nói xong, Đặng Nhất Thương giơ tay tát thẳng về phía mặt Chu Trần.

Chu Trần đang định để lộ chút thực lực, không ngờ một mũi tên xé gió lao tới, ẩn hiện hình ảnh một vầng minh nguyệt treo cao, rực rỡ

lóa mắt.

Tuy nhiên, dưới vẻ đẹp ấy lại tràn ngập sát cơ chí mạng.

Đặng Nhất Thương dựng tóc gáy, không còn tâm trí đâu để ý Chu Trần, trường thương hiện ra trong lòng bàn tay, dốc toàn lực đỡ lấy một kích này.

Oanh!

Mũi tên bắn trúng cán thương phát ra tiếng nổ vang dội, sức mạnh đáng sợ và tiễn thế trấn áp xuống khiến Đặng Nhất Thương cảm thấy cổ họng ngọt đắng, suýt nữa phun máu.

Y bị chấn lùi mười bước, nhờ trường thương mới miễn cưỡng đứng vững. "Hô!" Hít sâu một hơi, Đặng Nhất Thương nén khí huyết đang cuộn trào trong ngực, nuốt ngụm máu ngược vào trong, lạnh lùng nhìn chằm chằm nữ tử mặc hắc y lãnh diễm ngoài cửa: "Ly Trường Hận!" Y nhìn trừng trừng thân hình thon dài của nàng, không ngờ y tiến bộ lớn, đối phương còn tiến bộ lớn hơn.

Dù bị đánh lén bất ngờ nhưng y thực sự đã bị thương. "Đi!" Đặng Nhất Thương hừ lạnh một tiếng, xám xịt rời đi. "Đại sư tỷ!" Chu Trần vui mừng gọi to, vừa định tiến lên thì Ly Trường Hận đã xoay người rời đi, vô cùng dứt khoát. "Đại sư tỷ thật sự là ngoài lạnh trong nóng!" ... "Đương nhiên không vấn đề, Thiên Hương gặp được công tử quả là phúc phận mười đời." Hình tỷ sảng khoái đồng ý, ánh mắt mang theo vẻ hâm mộ.

Nàng cũng từng là hoa khôi, đáng tiếc không gặp được người như Chu Trần. "Hình tỷ, đêm cuối rồi, hay là tỷ lại đi chỉ điểm cho Thiên Hương đôi chút?" Chu Trần cười nói. "Công tử chỉ biết bắt nạt người ta." Hình tỷ lườm Chu Trần một cái nhưng không làm Chu Trần mất hứng, chuyện này nàng đã quen rồi.

Chẳng phải là bảo nàng cùng với Thiên Hương sao?

Chu Trần cười cười, bế bổng Hình tỷ trở về phòng Thiên Hương.

Một đêm mây mưa vần vũ.

Kết quả y thăng cấp Thần Hình cũng chỉ miễn cưỡng, thần lực không đủ mạnh thì không thể mở rộng đan điền, dù tốn thời gian cũng vô ích, cả đời chỉ kẹt ở Thần Hình cảnh.

Lý Trường Phong không nói nhiều, ông không thích can thiệp quá sâu vào đệ tử. "Tổ sư nói: Luyện thể như tu cầu, một môn võ công như cầu độc mộc, như đi trên băng mỏng, lo sợ bồn chồn, khó đi xa được, thực lực yếu nhất." Chu Trần nhìn Thiên Hương và Hình tỷ trong ngực, thật sự không muốn rời đi.

Nhưng đường phải tự mình đi.

Hình tỷ u u tỉnh lại, nàng đã lâu không có cảm giác này.

Chu Trần đang nhâm nhi bồ đào, vui vẻ quên cả trời đất. "Đi!

Đương nhiên phải đi!" Chu Trần dứt khoát chuyển đề tài, đứng dậy rời giường.

Tần Hồng Ngọc ngồi một bên pha trà cho y.

Chu Trần thở dài, đầy vẻ nuối tiếc.

Y vội vàng cầm truyện ký của tổ sư lên đọc. "Thật mở mang tầm mắt." "Tổ sư đột phá, một sớm vào Thần Hải, người người đến chúc mừng, cảm thán không thôi, hối hận vì trước kia không làm vậy." Chỉ có thể nói là quá đỉnh. "Thanh Vân tiên tử ngầu vậy sao?" Triệu Sư Dung đợi Chu Trần ở quán trọ một đêm, ba người một ngựa phi về Thanh Vân Môn. "Thanh Vân tổ sư thật là kinh tài tuyệt diễm." Triệu Sư Dung hít sâu một hơi, tiếp tục dịu dàng đọc: "Tổ sư cảm thấy căn cơ đã đủ, liền thăng cấp Thần Lực, ngày thăng cấp, nội khí của bảy

mươi ba môn võ công thượng thừa ngưng tụ thành thần lực, thần lực mạnh mẽ hiếm thấy trên đời." Đọc sách có thể giúp sáng suốt, hiểu biết thêm nhiều tin tức.

Chu Trần nghe mà ngẩn ngơ.

Hai người thu dọn đồ đạc, đồ của Thiên Hương tiên tử đều cho vào túi trữ vật, không cần chuẩn bị gì nhiều, cùng nhau rời khỏi Thiên Hương lâu.

Ngày hôm sau.

Tổ sư dù tốn ba mươi năm ở luyện thể cảnh, nhưng lại bước vào Thần Hải sớm hơn những người khác, tiềm lực vô hạn, chiến lực vô biên, vô địch cùng cảnh giới.

Y tuyệt đối không phải muốn mạo phạm sư phụ!

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Hóa ra có những người thiên phú không bằng tổ sư, không muốn tốn công sức ở luyện thể cảnh, chỉ luyện thành hai môn võ công đã thăng cấp Thần Lực. "Công tử, Hình tỷ đi xa rồi." Thiên Vân bí cảnh mở ra. "Vâng, sư phụ." Lý Trường Phong lườm y một cái, bảo: "Hai tháng sau, Thiên Vân bí cảnh ở Thanh Châu mở ra, người dưới Thần Lực cảnh đều có thể vào." Chu Trần lòng tràn đầy nhiệt huyết, nhìn theo Hình tỷ rời đi, thầm nghĩ lần sau lại đến.

Bốp!

Hiện giờ ý nghĩ đó hoàn toàn tan biến.

Thần Lực cảnh chia làm ba đoạn. "Trong ba mươi năm, tổ sư thu thập năm mươi hai môn võ công, đạt tới Thất Thập Nhị Chuyển cảnh đáng sợ, lấy thân luyện thể đánh ngang Thần Hải, vượt cấp đánh bại đối thủ." Thanh Vân tiên tử tương đương với việc vượt một đại cảnh giới và ba tiểu cảnh giới để chiến đấu mà vẫn thắng. "Sư phụ yên

tâm, con ngày nào cũng dụng tâm tu luyện mà." "Thiên Hương tiên tử đi rồi!" Thiên Hương tiên tử ánh mắt u buồn, nàng cảm nhận rõ rệt sự thay đổi trong suy nghĩ của Chu Trần.

Chu Trần rất hiếu kỳ về Thanh Vân tiên tử, thật muốn chiêm ngưỡng chân dung của bà.

Chu Trần kinh hỉ phát hiện điểm Phong Nguyệt tăng mạnh lên hai vạn năm ngàn. "Có người khuyên tổ sư căn cơ đã đủ hãy thăng cấp Thần Lực, nhưng tổ sư không thỏa mãn, du lịch tứ phương thu thập võ công." Đoạn thứ nhất, ngưng tụ thần lực, cường hóa thần lực. "Được rồi, chúng ta cũng dậy đi thôi." Giao Long mã uy vũ hùng tráng, chở ba người cũng không chật chội, nhưng lại khiến đệ tử canh cửa nhìn đến ngây người. "Được, vậy hai tháng này ngươi chuẩn bị cho tốt." Đoạn thứ hai, thần lực cường đại, ngưng tụ thành hình, có thể diễn hóa đao binh vạn vật, đây là sự nâng tầm về chất, gọi là Thần Hình cảnh.

Trốn vào lầu nhỏ thành một cõi, mặc cho xuân hạ với thu đông.

Chương 46

"Ta tin ngươi mới lạ!" "Đáng tiếc!" Nàng không một chút gò bó, cứ thế trước mặt Chu Trần khoác lên áo ngủ, ngoái đầu cười: "Thiếp thân không làm phiền công tử nữa!" "Tổ sư hăng hái tiến tới, thần lực hóa hình, đồng thời phá mở đan điền hóa thành Thần Hải, một bước trở thành cường giả Thần Hải!" "Tổ sư mười sáu tuổi tập võ, mười tám tuổi luyện thể cửu trọng viên mãn, ba mươi tuổi tu thành hai mươi mốt môn võ công thượng thừa, đạt Luyện Thể Nhị Thập Chuyển chi cảnh." "Chu chân truyền đúng là tấm gương cho chúng ta!" Với tài tình của Thanh Vân tiên tử, dù một ngàn năm đã trôi qua nhưng tám chín phần mười vẫn còn sống trên đời, chỉ là không biết đã đi đâu.

Y có thể danh chính ngôn thuận tu luyện bí truyền của các phong khác rồi.

Lý Trường Phong nghiêm mặt mắng: "Ngươi chơi bời thế nào ta không quản, nhưng nếu trễ nải tu luyện, xem lão tử thu trị ngươi thế nào!" Đoạn thứ ba, lúc này thần lực đã đủ mạnh, có thể ngưng tụ thành bất kỳ hình dạng nào, về chất khó nâng tầm thêm nên bắt đầu nâng cao về lượng. "Lúc đó Thiên Vân bí cảnh sẽ hội tụ đệ tử các đại tông môn thế gia ở Thanh Châu, với tu vi của ngươi vẫn rất nguy hiểm, nhưng bên trong có nhiều thiên tài địa bảo, thần binh và truyền thừa võ công." Chu Trần sau khi rời đi về nhà vui chơi cùng Tần Hồng Ngọc, Ngư Ấu Vi, Cố Thu Thủy, Lý Thanh Hà một tuần mới ra ngoài hít thở không khí.

Y có lẽ thiên phú không bằng Thanh Vân tiên tử, nhưng y là người có hệ thống, không lẽ lại kém hơn bà? "Võ công càng nhiều, cầu độc mộc tích lũy lại thành đại đạo rộng thênh thang, phóng ngựa chạy

nhanh, về sau vượt lên, tiềm lực vô hạn." Sau khi thăng cấp Thần Lực cảnh, do thần lực quá yếu, có người mất hai mươi năm mới miễn cưỡng tu đến mức hóa hình để vào Thần Hình cảnh.

Y cảm thấy mình đã tìm thấy hướng đi.

Xem nửa ngày, Chu Trần mượn vài cuốn sách về nhà đọc dần. "Sư Dung, nàng đọc cho ta nghe." Chu Trần vẻ mặt nghiêm túc nói.

Chu Trần gối đầu lên ngực Ngư Ấu Vi, ăn bồ đào do Thiên Hương tiên tử đút, tận hưởng sự xoa bóp của Lý Thanh Hà và Cố Thu Thủy.

Triệu Sư Dung cầm cuốn Thanh Vân Tổ Sư Truyện Ký, nhẹ nhàng đọc: "Tiểu tử ngươi chơi cũng bạo thật đấy!" Chu Trần mỗi ngày nhập đạo đọc sách, nghiên cứu đại đạo, không biết thời gian trôi qua, chớp mắt hai tháng đã hết.

Chu Trần sảng khoái đồng ý, đợi từ bí cảnh ra y có thể nói mình tìm được thiên tài địa bảo nên tu vi tăng vọt, luyện thể cửu trọng viên mãn.

Triệu Sư Dung, Thiên Hương tiên tử, Tần Hồng Ngọc, Lý Thanh Hà, Ngư Ấu Vi và Cố Thu Thủy đều kinh thán, Thanh Vân tổ sư cũng là nữ tử, quả thực là thần tượng của họ. "Thanh Vân Môn có năm mươi danh ngạch, ngươi tự cân nhắc có đi hay không?" Đây là tích lũy sâu dày, một khi đột phá là vào thẳng Thần Hải, quá ngầu.

Về đến nhà, Chu Trần gặp Lý Trường Phong.

Y đến Tàng Thư các tiếp tục đọc sách.

Vô số người nhìn Thiên Hương tiên tử và Chu Trần rời đi, lòng đầy hụt hẫng, dù không xơi được nhưng nàng ở Thiên Tiên lâu vẫn là một niềm hy vọng.

Lượng ở đây không phải lấp đầy ao mà là mở rộng ao thành hồ, biển nên gọi là Thần Hải cảnh. "Ngọa tào!" Nàng dùng đôi mắt đẹp

còn vương lệ nhìn Thiên Hương, rồi thoát khỏi vòng tay Chu Trần đứng dậy.

Kết quả thế nào cũng không trách ai được.

Chu Trần chấn động ngồi dậy, so với việc nghe Thanh Vân tiên tử vượt cấp chiến đấu còn chấn động hơn.

Ly Trường Hận đến gọi: "Chu Trần, đến lúc xuất phát rồi!" ...

Thanh Vân tiên tử: Phiếu đâu? "Chu Trần, xuất phát thôi!" "Đến đây!" Chu Trần đáp lời, nhìn Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương tiên tử, Triệu Sư Dung, Ngư Ấu Vi, Cố Thu Thủy và Lý Thanh Hà: "Các nàng ở nhà chăm chỉ tu luyện, ta về sẽ kiểm tra kỹ đó nha!" Sáu nữ nhân đỏ mặt, Tần Hồng Ngọc càng xấu hổ cúi đầu, má nóng bừng, nàng là người đầu tiên theo Chu Trần, sao không biết ý tứ trong lời nói đó. "Chúc công tử thuận buồm xuôi gió, thu hoạch đầy mình!" Thiên Hương tiên tử cùng mọi người gửi lời chúc phúc.

Thiên Vân bí cảnh đối với võ giả luyện thể thất trọng là khá nguy hiểm, nhưng Chu Trần đã để lộ một phần thực lực cho họ yên tâm.

Dù vẫn lo lắng nhưng họ không biểu lộ ra. "Được rồi, đi đây!" Chu Trần vẫy tay, ra cửa hội hợp với Ly Trường Hận, cùng tiến về Thanh Vân phong.

Võ đạo quảng trường Thanh Vân phong.

Mấy chục đệ tử khí tức mạnh mẽ hội tụ, người thì tụ năm tụ ba, người thì đứng riêng một góc.

Yếu nhất cũng là luyện thể thất trọng, lại còn là hạng xuất sắc.

Thanh Vân Môn có năm mươi suất, ba mươi bốn chân truyền đều có mặt, mười sáu người còn lại tuyển từ nội môn.

Luyện thể cửu trọng lấy mười người, bát trọng bốn người, thất

trọng hai người.

Bàng Vân Long - đệ nhất nhân luyện thể thất trọng Thanh Vân Môn cũng có mặt, đứng sau Đặng Nhất Thương.

Cạnh Đặng Nhất Thương còn có ba chân truyền khác của Hắc Long phong.

Khi Chu Trần và Ly Trường Hận đến, không ít ánh mắt đổ dồn vào Chu Trần, nhưng đa số chỉ liếc qua rồi thôi.

Chu Trần cảm nhận được vài ánh mắt đầy oán độc, ngẩng đầu lên thì thấy người của Hắc Long phong. "Đặng Nhất Thương, Bàng Vân Long..." Với hai kẻ từng có xung đột này Chu Trần không ngạc nhiên, nhưng kẻ đứng trước Bàng Vân Long thì y không biết.

Tuy nhiên nghĩ lại, Chu Trần đoán ngay ra thân phận.

Vệ Quân.

Luyện thể cửu trọng, nội môn đệ tử.

Vì Hắc Long phong đã có bốn chân truyền, Vệ Quân muốn thăng cấp chỉ có hai đường.

Một là đánh bại chân truyền khác, nhưng y không làm nổi.

Hai là chiếm dụng ba suất còn lại của Thần Tiễn phong (lúc đó Chu Trần chưa nhập môn, Thần Tiễn phong chỉ có mỗi Ly Trường Hận).

Kết quả y bị Ly Trường Hận một tiễn đánh bại, còn bị chê quá yếu không xứng làm chân truyền.

Vệ Quân mất mặt, không dám nhắc chuyện chân truyền nữa nhưng trong lòng ghi hận Ly Trường Hận và Thần Tiễn phong thấu xương. "Luyện thể thất trọng mà cũng dám đi Thiên Vân bí cảnh, thật không sợ chết!" Vệ Quân nhìn Chu Trần, lòng dâng lên sát ý: "Thần

Tiễn phong chỉ có hai đệ tử cưng, nếu chết mất một chắc sẽ thú vị lắm!" Y đã đạt đến Nhất Chuyển cảnh, dù không đánh lại đám chân truyền thường là Tam Chuyển trở lên, nhưng giết hạng thất trọng như Chu Trần thì dễ như bóp chết con kiến.

Sau khi viên mãn luyện thể cửu trọng, cứ luyện thành thêm một môn võ công là một chuyển, nghĩa là bao gồm cả môn chủ tu, y đã luyện thành hai môn thượng thừa. (Lưu ý: Nhất Chuyển được tính sau khi trừ đi môn chủ tu).

Thực ra lần đầu tiên là khó nhất, tu luyện môn thứ hai giống như thối thể xong lại thối thể thêm lần nữa, đơn giản và nhanh hơn nhiều.

Thối thể càng nhiều, nhục thân càng mạnh, càng thuần khiết, tu luyện càng nhanh.

Nhưng điều này cần thiên phú và tài nguyên.

Thiên phú không đủ thì bớt luyện vài môn, tài nguyên không đủ thì đành chọn thăng cấp.

Tán tu phổ thông có một môn thượng thừa đã là may mắn lắm rồi, không cần nghĩ đến chuyện này.

Đây cũng là lý do đệ tử tông môn luôn áp đảo tán tu.

Vì vậy, dù tu tiên hay võ đạo, kẻ mạnh luôn là thiểu số.

Tu tiên xem linh căn, vạn người có một.

Võ đạo ngưỡng cửa thấp nhưng có rào cản vô hình như căn cốt, ngộ tính.

Ngay cả Lý Trường Phong ước chừng cũng chỉ mười mấy hai mươi chuyển.

Thiên tài như Thanh Vân tiên tử đạt bảy mươi hai chuyển là cực hiếm. "Muốn giết ta?" Chu Trần tiên võ song tu, linh hồn hằng ngày

giao hòa cùng Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý trong Phong Nguyệt Bảo Giám nên cực kỳ nhạy bén.

Y lập tức cảm nhận được ác ý thâm sâu từ Vệ Quân. "Lão tiểu tử, tốt nhất cầu nguyện đừng có gặp ta!" Chu Trần thầm tuyên án tử cho y, nhưng bí cảnh rất lớn, vào trong bị phân tán ngẫu nhiên nên không chắc gặp được.

Còn về thực lực?

Chu Trần đoán Vệ Quân tối đa chỉ hai ba chuyển, mà hai tháng qua y đã tích lũy được một triệu điểm Phong Nguyệt, vào bí cảnh là có thể tăng vọt.

Hai tháng kiếm một triệu, Hình tỷ và Thiên Hương tiên tử công lao rất lớn.

Hình tỷ là cường giả cửu trọng, từ lần đầu tiên đó đã có vô số lần sau.

Chu Trần thỉnh thoảng đến Thiên Tiên lâu đàm đạo nhân sinh, nhập đạo tu tiên cùng Hình tỷ và các cô nương ở đó.

Mỗi lần y đều chấp mười người.

Ngoài ra Thiên Hương tiên tử về nhà hòa nhập gia đình, đông người nên điểm Phong Nguyệt cũng tăng vèo vèo, bình quân mỗi ngày kiếm được hai vạn điểm.

Bỏ qua đám phô trương của Hắc Long phong, Chu Trần nhìn sang Linh Dược phong, nơi có nhiều nữ đệ tử nhất, đứng đó như một phong cảnh đẹp mắt.

Dẫn đầu là một thiếu nữ mặc y phục thủy lục, thắt lưng treo hương nang nhỏ, làn da trắng như tuyết phớt hồng phấn, cực kỳ rực rỡ.

Eo nàng rất thon, không đầy một cái nắm tay nhưng vòng một lại rộng mở như biển cả sóng vỗ, linh khí bức người, thanh lệ vô song, toàn thân tỏa ra hương thảo mộc và sức sống, khiến người ta từ đáy lòng muốn gần gũi.

Thiếu nữ lục y đó mắt ngọc đảo quanh, ánh mắt như nước lướt qua Chu Trần, dường như rất hiếu kỳ về y.

Chỉ là khi chạm mắt Chu Trần, nàng liền hoảng loạn tránh đi như con hươu nhỏ giật mình. "Linh Dược phong đại sư tỷ Mộ Linh Nhi, hạng mười Bách Hoa bảng, cũng thú vị đấy..." Chu Trần thu hồi ánh mắt, thấy đại sư tỷ Sư Thanh Tuyền cùng ba đệ tử khí chất bất phàm đi tới.

Hai nam một nữ, là ba đại chân truyền khác của Thanh Vân phong.

Chu Trần lướt qua các nam đệ tử, nhìn vào nữ tử bên cạnh Sư Thanh Tuyền - Tần Băng Vân, nhị sư tỷ Thanh Vân phong.

Đừng nhìn tên nàng có vẻ lạnh lùng, thân hình nàng cực kỳ bốc lửa, nghe nói là một kẻ bạo lực thích dùng kiếm phân thây người khác.

Thực ra dung mạo nàng rất đẹp, chỉ là trên mặt có vết bớt đỏ, nếu không chắc chắn có tên trên Bách Hoa bảng.

Phải nói Thanh Vân Môn xứng danh thiên niên đại phái, nhân kiệt địa linh, trong năm mươi người có mặt, bao gồm cả Chu Trần chỉ có ba người luyện thể thất trọng, bốn người bát trọng, còn lại đều từ cửu trọng trở lên.

Có thể nói tinh nhuệ thế hệ trẻ Thanh Vân Môn đều ở đây, chưởng môn, phong chủ tương lai sẽ ra đời từ đám người này. "Chưởng môn tới!" Khi Chu Trần đang quan sát, một chiếc phi chu từ đỉnh Thanh Vân phong từ từ hạ xuống, còn hoa lệ và khổng lồ hơn của Lý

Trường Phong, toàn thân bạc lấp lánh, cực kỳ chấn động.

Thanh Ngọc Dao đứng ở mũi thuyền, chắp tay sau lưng, như một tôn Nữ Đế quân lâm thiên hạ, bao quát vạn lý sơn hà, uy nghiêm bá khí.

Chu Trần ngẩng đầu, tiếc là không thấy được "phong cảnh" như y tưởng tượng.

Phi chu hạ xuống, từng đạo lưu quang tụ hội lại.

Đó là các phong chủ, trưởng lão.

Hai đạo lưu quang rơi xuống cạnh Thanh Ngọc Dao, lùi lại nửa thân vị.

Một là Thần Tiễn phong chủ Lý Trường Phong, một là trung niên lãnh tuấn khoác trường đao - Thiên Đao phong chủ Tống Hạo.

Những người còn lại đều ở trên cao đài.

Hiển nhiên lần này dẫn đội là chưởng môn Thanh Ngọc Dao cùng hai phong chủ Lý và Tống.

Chưởng môn thì khỏi bàn, Lý Trường Phong và Tống Hạo đều là những phong chủ hàng đầu, cho thấy Thanh Vân Môn rất coi trọng chuyến đi này. "Đệ tử, xuất phát." Thanh Ngọc Dao quét mắt qua đám đệ tử, lời ít ý nhiều.

Đám đệ tử lần lượt nhảy lên phi chu. "Cung tiễn chưởng môn!" Dưới sự chứng kiến của các phong chủ trưởng lão, phi chu hóa thành lưu quang biến mất tận chân trời. ...

Thiên Vân sơn mạch.

Sự tĩnh lặng vốn có bị phá vỡ, từng chiếc phi chu hoa lệ xé không mà tới, lơ lửng trên không trung.

Bí cảnh Thiên Vân mười năm mới mở một lần sắp bắt đầu.

Lúc mới xuất hiện, bí cảnh này từng gây ra một trận tanh máu, tông môn đầu tiên phát hiện ra nó thậm chí đã bị đánh tan tác thành cát bụi lịch sử.

Sau đó qua tranh giành, các thế lực lớn ở Thanh Châu đạt được thỏa thuận chung để cùng sở hữu, mười năm mở một lần để bồi dưỡng thế hệ trẻ.

Các thế lực khác thế nào Chu Trần không rõ, nhưng đệ tử Thanh Vân Môn vào bí cảnh thu hoạch được gì đều thuộc về cá nhân, môn phái không can thiệp.

Chu Trần rất hài lòng với điểm này.

Đến nơi, Chu Trần thấy mở mang tầm mắt, đâu đâu cũng là thiên kiêu khí chất bất phàm.

Y dùng Vọng Khí Thuật cảm nhận được chín phần mười ở đây là luyện thể cửu trọng trở lên, thiên tài tứ ngũ chuyển nhan nhản.

Cũng đúng thôi, Thanh Châu lục phủ rộng lớn, không thiếu nhất chính là thiên tài.

Chân truyền Thanh Vân Môn trừ y ra đều từ tam chuyển trở lên, có ba mươi ba người như vậy.

Oanh!

Tiếng xé gió chói tai, mây tầng cuộn trào, Chu Trần ngẩng đầu thấy một chiếc phi chu như thanh kiếm xé mây lao tới.

Trên thuyền có đại kỳ đen thêu hình thần kiếm và ba chữ vàng 'Thiên Kiếm Tông'. "Là Thiên Kiếm Tông!" "Tông chủ Kiếm Lăng Thiên kìa?" "Người phía sau chắc chắn là Kiếm Hùng, hạng hai Bách Hoa bảng và Thiên Kiêu bảng!" Vô số ánh mắt đổ dồn về đó.

Chu Trần cũng nhìn qua, tông chủ Kiếm Lăng Thiên lưng thẳng

như kiếm khí lăng thiên.

Kiếm Hùng phía sau cũng mặc hắc y, thân hình thon dài, lạnh lùng như một thanh thần kiếm không cảm xúc. "Kiếm Hùng còn lợi hại hơn sư tỷ, e là đã luyện đến thập chuyển trở lên rồi..." Chu Trần đánh giá, khó mà phán đoán chính xác số chuyển của nàng vì mỗi lần thối thể sau này không rõ rệt như lần đầu. "Tiếc là lạnh lùng như một binh khí..." Chu Trần thầm lắc đầu, không biết nội tâm nàng cũng lạnh lẽo hay hỏa nhiệt?

Lát sau, Đại Thiền tự cũng đến.

Họ có một trăm suất, bằng cả Thanh Vân Môn và Thiên Kiếm Tông cộng lại.

Dù cùng hàng tam đại tông môn nhưng thực tế Đại Thiền tự ở một đẳng cấp khác.

Chu Trần nhìn qua đám đầu trọc sáng loáng, lướt qua mấy lão hòa thượng để nhìn vào vị hòa thượng trẻ dẫn đầu.

Người này tuấn mỹ khác hẳn tưởng tượng về hòa thượng của y, chính là Phật tử Ngộ Không - đứng đầu Thiên Kiêu bảng Thanh Châu.

Khi Chu Trần quan sát Ngộ Không, đối phương đột nhiên nhìn lại, khiến Chu Trần có cảm giác bị nhìn thấu.

May mà y có thần thông Man Thiên Quá Hải, dù mới tầng một cũng khó bị nhìn xuyên hư thực. "Hòa thượng này quả nhiên lợi hại, chắc đã luyện thành Thiên Nhãn Thông..." Chu Trần giờ đã có kiến thức hơn trước.

Hai người nhìn nhau, Ngộ Không mỉm cười khẽ gật đầu, Chu Trần cũng gật đầu đáp lễ. "Chu Trần chân truyền mới của Thần Tiễn phong Thanh Vân Môn, xem ra có chút thú vị..." Ngộ Không mỉm cười, Thiên Nhãn Thông của y dù không nhìn thấu tu vi ngay lập tức

nhưng cũng thấy được bảy tám phần.

Chu Trần cho y cảm giác mờ ảo, không hề đơn giản như lời đồn chỉ biết chơi bời ở thanh lâu.

Ngoài tam đại tông môn và triều đình, còn nhiều thế gia, bang phái lớn nhỏ khác.

Tuy mỗi nhà chỉ có mười suất hay thậm chí một hai suất, nhưng tích tiểu thành đại, số lượng không hề thua kém các phe lớn cộng lại. "Thời gian đến rồi!" Trên phi chu của triều đình, một trung niên khôi ngô mặc giáp trụ, mặt lạnh lùng bước ra, giọng nói hùng hồn chấn động tâm can.

Đó là Diệp Cô Thiên, phó đường chủ Càn Khôn Vệ phân đường Thanh Châu. "A Di Đà Phật!" Lão hòa thượng Liễu Không của Đại Thiền tự chắp tay tuyên phật hiệu, bước đi trong hư không.

Thanh Ngọc Dao và Kiếm Lăng Thiên cũng bước lên phía trước.

Ngay sau đó, bốn người đồng thời bộc phát khí tức đáng sợ.

Diệp Cô Thiên ẩn hiện thần thương hư ảnh sau lưng như muốn đâm thủng trời đất.

Liễu Không kim quang đại thịnh, hiện pháp tướng.

Thanh Ngọc Dao và Kiếm Lăng Thiên đều hiện ra kiếm ảnh.

Chương 47

Chu Trần cảm thấy khí tức cực kỳ nguy hiểm, vượt xa Thần Hải cảnh.

Oanh!

Bốn người đồng loạt ra chiêu, không trung vốn trống không bỗng rực sáng.

Một hộ tráo như bát ngọc úp xuống hiện ra, đây là một trận pháp khổng lồ.

Bốn vị cường giả rót thần lực vào, trận pháp biến đổi, mây cuộn sóng trào, lộ ra một lối thông đạo như gợn nước, rộng chừng mười trượng. "Vào bí cảnh, các ngươi có một tháng!" Giọng Diệp Cô Thiên như chuông đồng.

Phi chu triều đình lập tức tiếp cận, người của họ tiến vào đầu tiên.

Tiếp theo là Đại Thiền tự, Thiên Kiếm Tông và Thanh Vân Môn. "Tiểu tử ngươi lanh lợi chút, võ công không cao thì giữ mạng là chính!" Lý Trường Phong không kìm được dặn dò. "Tục ngữ nói người tốt không sống lâu, tai họa sống ngàn năm, sư phụ cứ yên tâm." Chu Trần cười nhe răng đầy tự tin. "Cút đi!" "Đi đây!" Chu Trần và Ly Trường Hận cùng đại bộ đội tiến vào thông đạo.

Vừa vào trong, y cảm thấy trời đất quay cuồng, một lực vô hình cuốn lấy y kéo đi.

Khoảnh khắc sau, Chu Trần thấy mắt sáng bừng, mình đang đứng trên một thảo nguyên xanh ngắt, tiếc là không có cừu. "Đây là Thiên Vân bí cảnh?" Chu Trần cảm nhận linh khí sung túc, không thua gì Thanh Vân Môn.

Thần thức quét qua không thấy nguy hiểm gì lớn. "Phượng Hà, Như Ý, cảnh giới xung quanh." Chu Trần phân phó rồi bắt đầu nâng cấp.

Đầu tiên là Xích Đế Hỏa Thần Công tầng chín.

Tiêu hao ba mươi vạn điểm Phong Nguyệt.

Tu vi đang ở ranh giới giữa luyện khí bát tầng và cửu tầng lập tức vọt lên cửu tầng đại viên mãn, chỉ còn cách Trúc Cơ cảnh một lớp màng mỏng. 【 Xích Đế Hỏa Thần Công tầng 10 (60/1.000.000) 】 Cần một triệu điểm mới tăng tiếp được, tạm thời dừng ở đây.

Lúc này Chu Trần tiên võ song tu, luyện thể cửu trọng viên mãn, luyện khí cửu tầng viên mãn, thực lực không hề thua kém cường giả luyện thể thập chuyển.

Cụ thể mạnh cỡ nào thì y chưa có đối thủ để so sánh. "Còn bảy mươi vạn điểm..." Nghĩ đến việc chưa quen địa hình bí cảnh, y quyết định: "Vọng Khí Thuật, nâng cấp!" Tiêu hao mười vạn điểm, Chu Trần cảm thấy như đã tu luyện hàng chục năm, lĩnh ngộ đạt đến tầm cao mới. 【 Vọng Khí Thuật tầng 3 (0/1.000.000) 】 Nhìn qua, thế giới đã thay đổi.

Vạn vật đều có khí, mạnh yếu thiện ác đều lộ rõ qua sắc khí. "Mười vạn điểm này đáng giá thật, tìm bảo vật giờ như có radar vậy." Chu Trần hài lòng nhìn sáu mươi vạn điểm còn lại. "Điện Quang Thần Hành Bộ, nâng cấp!" Y nâng cấp liên tiếp hai lần, tiêu hao tổng cộng mười chín vạn hai ngàn điểm để hoàn thành luyện thể bát trọng Kim Thân cảnh và cửu trọng Luyện Thần cảnh.

Chu Trần chính thức hoàn thành thối luyện lần hai, đạt Nhất Chuyển chi cảnh.

Thân pháp nhẹ như lông hồng, chỉ khẽ động đã đi xa mười trượng

như lăng không hư độ. "Thối luyện lần hai quả nhiên khác biệt!" Không chỉ mạnh hơn mà tốc độ còn tăng vọt.

So với trước sức mạnh tăng không nhiều nhưng tốc độ thì vượt bậc.

Thanh Vân tổ sư luyện bảy mươi ba môn, bảy mươi hai chuyển, toàn thân chắc chắn không có kẽ hở, Chu Trần không dám tưởng tượng bà mạnh thế nào.

Hèn gì luyện thể lại thắng được Thần Hải. "Trảm Tương Đao, nâng cấp!" Y tiêu hao thêm hai mươi hai vạn bốn ngàn điểm để đưa Trảm Tương Đao lên viên mãn cửu trọng.

Chu Trần hoàn thành thối luyện lần ba, đạt Nhị Chuyển chi cảnh.

Trảm Tương Đao đi theo con đường cương mãnh, sức mạnh tăng phúc nhiều hơn hẳn thân pháp, đặc biệt là sự nhạy bén với đao.

Cầm đao trong tay, Chu Trần cảm thấy hào khí dâng cao, tốc độ ra đao nhanh gấp đôi trước kia. "Còn mười tám vạn bốn ngàn, Bá Vương Quyền không đủ lên viên mãn..." Chu Trần bèn dồn mười vạn điểm vào Nghệ Tiễn thuật Xạ Nhật.

Trong phút chốc, y như luyện tiễn hàng chục năm, thấy hình ảnh Hậu Nghệ bắn rụng mặt trời, uy vũ khôn lường.

Một luồng khí cơ vô hình dâng trào, hư ảnh Xạ Nhật hiện ra sau lưng. "Tiễn Hồn!

Đây chính là Xạ Nhật Tiễn Hồn!" Chu Trần hưng phấn, cảm giác giờ một tiễn bắn rụng mặt trời cũng được.

Tuy là ảo giác nhưng y tin chắc một tiễn này giết chết Thần Lực cảnh phổ thông là không vấn đề.

Có điều sức lực hiện tại chắc chỉ đủ bắn một tiễn. "Một tiễn là đủ

rồi!" Chu Trần sảng khoái, tám vạn bốn ngàn điểm còn lại y giữ để hồi phục vết thương.

Ở nơi lạ lẫm, điểm Phong Nguyệt chính là thần khí bảo mạng. "Giờ thì trang bị tận răng rồi, đi tìm bảo vật thôi!" Chu Trần khoác đao, tay cầm cung, dùng Man Thiên Quá Hải ép khí tức xuống thất trọng rồi dùng Vọng Khí Thuật tìm bảo.

Trong tầm mắt, y thấy một vầng sáng rực rỡ trong đám khí xanh nhạt.

Bước tới vài bước, y đào được một cây thiên niên nhân sâm. "Khá lắm!" Chu Trần cười tươi tiếp tục hành trình.

Một lát sau y đã tìm được hàng chục chu linh dược.

Y không cần lắm nhưng dàn mỹ nhân của y thì cần, họ mạnh lên thì y mới có nhiều điểm hơn.

Vòng tuần hoàn hoàn mỹ. "Ơ, Bạch Liên?" Đột nhiên Chu Trần thấy một người quen không ngờ tới.

Nữ nhân bán hát ở tửu lâu từng bị y chuộc mà không xài, bị y gác chân cả đêm. "Sao nàng lại ở đây?" Chu Trần không trốn tránh.

Bạch Liên nhanh chóng phát hiện ra y. "Chu Trần!

Là ngươi!" Bạch Liên nghiến răng lao tới.

Chu Trần đột nhiên co rụt đồng tử: "Không đúng!

Nàng không phải Bạch Liên!

Bạch Liên trước kia ta đã 'khám phá' kỹ, chỉ có luyện khí thất tầng.

Nữ nhân này dù dung mạo giọng nói hay vẻ mặt căm ghét y hệt như bị quỵt tiền phiêu, nhưng thực lực chắc chắn mạnh hơn cả Ly Trường Hận.

Thậm chí còn là tiên võ song tu!" Nhờ Vọng Khí Thuật, Chu Trần nhận ra nàng ta ngụy trang cực khéo. "Sao nàng ta phải đóng giả Bạch Liên?" Chu Trần nảy ra trăm ngàn ý nghĩ, giả vờ lúng túng muốn chạy để xem nàng ta định làm gì.

Biết đâu lại tương kế tựu kế, làm một vố "bạch phiêu" thì hời to!

"Chu Trần, đồ lừa đảo!" Một trận hương phong phả vào mặt, 'Bạch Liên' nhào tới tóm lấy cánh tay Chu Trần, cổ trắng ngần ngước lên, lệ rơi như lê hoa, phẫn phất tố cáo tên tra nam bạc tình: "Ngươi vì sao vứt bỏ thiếp?" Chu Trần: "..." "Ngươi tự mình lòng dạ bất chính, cố ý tiếp cận ta, còn có mặt mũi hỏi ta?" Chu Trần vẻ mặt lạnh nhạt, hắn châm biếm hỏi ngược lại: "Ngươi rõ ràng thực lực không yếu, lại giả vờ là nữ tử yếu đuối, dụng tâm gì đây?" 'Bạch Liên' khẽ khóc thút thít, phẫn phất như tiểu cô nương làm sai chuyện, yếu ớt nói: "Thiếp chỉ là ngưỡng mộ công tử, xem trong thoại bản anh hùng cứu mỹ nhân, diễn ra một đoạn giai thoại, lòng thiếp khát khao, mới bày ra trò này, nhưng thiếp đối với công tử tuyệt không có ác ý." "A a!" Chu Trần cười lạnh, cũng chẳng nói gì, cứ thế nhìn chằm chằm 'Bạch Liên'.

"Ngươi một đại nam nhân, sao lại nhỏ mọn thế?" 'Bạch Liên' khóc thút thít vài tiếng, nhìn Chu Trần: "Bỏ qua chuyện lừa dối ngươi không nói, chẳng lẽ ngươi không có lỗi sao?" "Ngươi một đại nam nhân, đã ức hiếp thiếp thành ra như vậy, chẳng lẽ không nên chịu trách nhiệm sao?" Chu Trần đột nhiên cười, đây là tiểu tiên nữ xuyên việt dị giới rồi sao?

"Muốn ta chịu trách nhiệm?" Chu Trần khóe miệng nhếch lên, bất kể là Bạch Liên thật, hay người phụ nữ giống Bạch Liên y hệt trước mắt này, đều không phải kẻ lương thiện.

Chu Trần đối với nàng ta cũng chẳng khách khí.

“Được!

Ta đối với ngươi chịu trách nhiệm!” ‘Bạch Liên’ trong lòng mừng rỡ, “Muội muội ngu xuẩn của ta a, xem tỷ tỷ làm sao giúp muội thu thập tên hỗn đản này!” “Ưm...” ‘Bạch Liên’ thân thể run lên, trợn tròn mắt, Chu Trần vậy mà tóm lấy hai vai nàng, cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại, hồng nhuận của nàng.

“Khốn kiếp!

Coi ta Liên Hoa Thánh Nữ dễ ức hiếp sao!” Liên Hoa Thánh Nữ, người đang giả dạng Bạch Liên, trong lòng nổi giận, liền muốn cho Chu Trần một bài học.

Đừng xem nàng và Bạch Liên cùng một mẹ sinh ra, chỉ lớn hơn năm tuổi, nhưng không phải Bạch Liên có thể sánh bằng, nàng thiên phú dị bẩm, không chỉ có Thủy Mộc linh căn, đã Luyện Khí Cửu Tầng Đại Viên Mãn.

Lại còn có Bạch Liên Thánh Thể, võ đạo thiên phú trác tuyệt, giờ đã đạt đến Thập Bát Chuyển Cảnh, là Thánh Nữ của Thanh Châu Bạch Liên Đường.

Một tên Luyện Thể thất trọng nho nhỏ, dám đối nàng động thủ động cước, thật đúng là muốn chết!

Liên Hoa Thánh Nữ vừa định ra tay, Chu Trần tóm lấy đôi vai trắng ngần của nàng, tay khẽ run lên, toàn thân nàng hơn hai trăm khối xương cốt đều tê dại.

Nàng phảng phất bị lôi điện đánh trúng, cả người đều tê cứng.

“Sao có thể chứ?” Liên Hoa Thánh Nữ tên là Bạch Liên Hoa, trong lòng chấn động không thôi.

Trong bí cảnh này, trừ hòa thượng Ngộ Không của Đại Thiền Tự khiến nàng kiêng kỵ ba phần, những người còn lại nàng căn bản

không để vào mắt.

Không ngờ vậy mà lại sa vào tay tiểu tử Luyện Thể thất trọng Chu Trần này.

"Ngươi...

ưm..." Chu Trần không cho Bạch Liên Hoa cơ hội nói chuyện, người phụ nữ này dám ở gần hắn giở trò âm mưu, chẳng lẽ không biết hắn giỏi nhất điều đó sao?

Chu mỗ nhân hắn lợi hại nhất chính là nắm bắt yếu điểm của kẻ địch, lợi dụng sơ hở, sau đó không cho kẻ địch cơ hội thở dốc, dùng một bộ liên chiêu cuồng oanh loạn tạc, đánh cho kẻ địch tan tác thảm hại.

"Lôi Quang Như Ý Thủ của Chủ nhân vẫn sắc bén như trước!" Cơ Phượng Hà hộ pháp cho Chu Trần, nhìn Bạch Liên Hoa đang bị chế ngự, không khỏi nhớ tới mình khi xưa.

Nàng khi đó cũng bị Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần chế ngự.

Nhưng nàng rất may mắn.

Nếu không như vậy, nàng cũng không thể gặp được Chủ nhân tốt như Chu Trần.

Liễu Như Ý trong Phong Nguyệt Bảo Giám, cùng Chu Trần cộng đồng tu luyện. 【Điểm Phong Nguyệt 9999】 "Ngọa tào!" Chu Trần trợn tròn mắt, vốn dĩ chỉ muốn giáo huấn người phụ nữ lòng dạ bất chính này, không ngờ còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Hắn biết Bạch Liên Hoa rất mạnh, điểm Phong Nguyệt tất nhiên không ít.

Nhưng sao cũng không ngờ nhiều đến vậy.

Mới chỉ bắt đầu thôi mà.

"Đây chính là thể chất đặc thù sao?" Chu Trần vận dụng Lôi Quang Như Ý Thủ tùy tâm sở dục, nhẹ nhàng thăm dò ra tất cả gốc gác của Bạch Liên Hoa, là một loại thể chất phi thường cường đại.

"Ồ, giống Thiên Hương..." Chu Trần lại mắt sáng rực, không ngờ Bạch Liên Hoa cũng là Thần Khí Thiên Thành, thật đúng là buff đầy người, trách không được nhiều điểm Phong Nguyệt như vậy.

Thực lực cường đại, tiên võ song tu, thể chất đặc thù, lại còn có Thần Khí bạn sinh.

Quả là quá tuyệt!

Nhất thời, Chu Trần quên mất việc tầm bảo.

Bởi vì... hắn đã tìm được một kho báu lớn.

Suốt bảy ngày liền.

Chu Trần đều đang thăm dò khai thác kho báu lớn đã phát hiện, kiếm được bội thu, vui vẻ khôn xiết.

Đồng thời.

Những người khác tiến vào Thiên Vân bí cảnh cũng đang bận rộn tìm kiếm bảo bối, sưu tầm linh dược.

Có người gặp yêu thú, tàn sát lẫn nhau, kẻ thắng thì vui mừng, kẻ bại thì trở thành thức ăn.

Có người gặp đồng loại, có kẻ chọn hợp tác, có kẻ chọn cướp đoạt...

Tầm bảo, tranh đoạt, chém giết...

Cá lớn nuốt cá bé, pháp tắc rừng rậm, ở đây diễn ra vô cùng chân thực.

Đừng nói là những trận doanh khác nhau.

Ngay cả đệ tử cùng môn, cũng không thiếu kẻ sinh tử tương đấu.

Mặc dù đa số tông môn đều cấm chỉ đồng môn tàn sát, một khi phát hiện, sẽ nghiêm trị không tha, nhưng chỉ cần không bị người phát hiện thì không sao.

Trong bí cảnh này, ai giết ai, lại có ai biết?

Mỗi lần hành trình bí cảnh, tông môn nào mà chẳng tổn thất một vài đệ tử?

Bất luận luyện võ hay tu tiên, đều là tranh mệnh với trời, tranh tài nguyên với người, tranh đấu chém giết, là điều khó tránh khỏi.

Chỉ cần đệ tử môn hạ không phải vẫn lạc quy mô lớn, bất luận tông môn nào cũng có thể chấp nhận.

Trong một sơn động mới khai phá.

Chu Trần nhìn Bạch Liên Hoa với đôi mắt vô thần nhưng vẫn nhìn chằm chằm hắn, hắn véo cằm trắng trẻo tinh xảo của nàng, dùng sức nâng lên: "Không thể không nói, toàn thân nàng đều mềm mại, chỉ duy miệng là cứng!" Suốt một tuần nay, Chu Trần không thiếu nghiêm hình khảo vấn, hỏi Bạch Liên Hoa có mục đích gì, đến từ đâu.

Nhưng Bạch Liên Hoa miệng rất cứng.

Trừ việc nói cho Chu Trần nàng tên Bạch Liên Hoa, những cái khác Chu Trần một chữ cũng không tin.

Thậm chí cái tên Bạch Liên Hoa này, cũng chưa chắc là thật.

Bạch Liên Hoa chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Chu Trần, cũng không nói gì.

Cổ họng nàng sớm đã khản đặc.

“Sơn thủy không tương phùng, chúng ta từ đây chia tay, sau này tốt nhất cũng đừng gặp lại!” Chu Trần rút thân rời khỏi sơn động, không chút lưu luyến.

Một tuần thời gian.

Hắn đã đủ rồi.

Điểm Phong Nguyệt đã tăng đủ hai mươi lăm vạn, hắn có thể tu luyện Bá Vương Quyền đến viên mãn.

“Sảng khoái!” Chu Trần cảm giác thông thái sảng khoái chưa từng có, nếu phúc lợi như vậy mà có thêm vài lần nữa, chẳng phải hắn rất nhanh sẽ siêu việt tổ sư rồi sao?

“Vừa chế ngự được mấy con yêu, lại hàng phục được mấy con ma...” Chu Trần hát vang, sải bước về phía trước: “Yêu ma quỷ quái sao mà lắm thế!” “Yêu quái, ăn lão Tôn ta một bổng!” “Giết ngươi cho hồn xiêu phách lạc.

Thần cũng phát run, quỷ cũng hổ thẹn, đánh cho lang trùng hổ báo không chỗ trốn!” “Vừa lật qua mấy ngọn núi, lại vượt qua mấy con sông.

Gian nan hiểm trở sao mà nhiều thế!” “Đi ngươi cái núi càng hiểm lại nước càng độc.

Khó cũng gặp qua, khổ cũng nếm qua, đi ra một đại đạo thông thiên rộng lớn...” “Lệ!” Trên không trung một con đại điêu lượn vòng, tự hồ coi Chu Trần là con mồi.

Đột nhiên.

Đại điêu phủ lao xuống, Chu Trần ngẩng đầu nhìn, đại điêu toàn thân đen kịt, vô cùng to lớn, sải cánh mấy chục mét, tựa như một chiếc chiến cơ.

“Xưa có một đại thiên kiêu Thành Cát Tư Hãn, giương cung bắn đại điêu.” “Nay có Chu mỗ nhân Nghệ Tiễn bắn thần điêu!” Lạc Nhật Cung giương lên, Chu Trần giương cung lắp tên nhắm chuẩn đại điêu đang lao xuống, con đại điêu kia tức thì cảm nhận được khí tức nguy hiểm!

“Lệ!” Đại điêu kêu thảm, vỗ cánh bay cao, tựa như đại bàng, phù dao thẳng lên.

Chương 48

"Giờ mới muốn chạy?" Chu Trần cười lạnh: "Muộn rồi!" Bành!

Cung như sấm sét vang vọng, tên như cầu vồng xuyên nhật, xuyên thủng thân thể đại điêu.

"Lệ!" Đại điêu kêu thảm, máu vương khắp trời, một đầu rơi xuống.

"Chủ nhân tiễn pháp như thần, thật đúng là thần xạ thủ!" Cơ Phượng Hà cười duyên, tán thán không thôi.

"Cái miệng nhỏ của Phượng Hà thật ngọt!" Véo véo khuôn mặt tươi cười của Cơ Phượng Hà, Chu Trần dù biết đối phương đang phụng thừa mình, nhưng vẫn nghe rất dễ chịu.

"Chủ nhân muốn nếm thử chăng?" Cơ Phượng Hà mắt đẹp như nước, mắt chứa tình ý, dáng người yêu kiều, quả là mê hoặc lòng người.

"Thật là một yêu tinh!" Ôm lấy eo Cơ Phượng Hà, Chu Trần cúi đầu hôn một cái, sau đó đi về phía nơi đại điêu rơi xuống.

"Chu sư huynh tiễn pháp tốt, nhưng diễm phúc còn lớn hơn a!" Một giọng nói đầy trêu chọc vang lên, Bàng Vân Long từ phía sau một cây đại thụ chậm rãi bước ra, tay cầm trường thương, nhìn Chu Trần, khóe miệng cười lạnh.

"Mặt ngươi còn đau không?" Chu Trần không hề bất ngờ, hắn sớm đã phát hiện thân ảnh Bàng Vân Long, vừa rồi cố ý dùng Nghệ Tiễn Thuật bắn đại điêu, chính là để dẫn Bàng Vân Long qua đây.

"Chu Trần!" Sắc mặt Bàng Vân Long âm trầm xuống, ngày đó ở Thiên Tiên Lâu bị Chu Trần một chưởng tát bay, là sỉ nhục cả đời

hắn.

“Hôm nay không có Ly Trường Hận, không có người ngoài, ta xem còn ai có thể bảo vệ ngươi!” Bàng Vân Long xé toạc ngụy trang, không che giấu chút nào sát ý đối với Chu Trần.

“Bằng ngươi?” Chu Trần thật không biết ai đã cho hắn dũng khí.

Chẳng lẽ Lương Tĩnh Như sao?

Thật sự cho rằng có cái danh hiệu đệ nhất nhân Luyện Thể thất trọng của Thanh Vân thì có thể giết hắn sao?

“Đừng tưởng rằng ngươi đã lĩnh ngộ Tiễn Thế, luyện thành Bôn Nguyệt, có thể giết Bạch Thế Khang, thì có thể đối kháng với ta.” Bàng Vân Long kéo trường thương, từng bước một đi về phía Chu Trần: “Luyện Thể thất trọng với Luyện Thể thất trọng cũng có sự khác biệt!” “Ngươi nói không sai!” Âm thanh Chu Trần chưa dứt, đồng tử Bàng Vân Long co rụt lại, cảm giác nguy cơ cực lớn khiến hắn dựng tóc gáy.

Hắn thậm chí không nhìn thấy thân ảnh Chu Trần, nhưng đã không cần suy nghĩ mà giương thương chắn ngang ngực.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một nắm đấm trực tiếp đập tới, rơi trên cán thương.

Bành!

Hai mắt Bàng Vân Long lồi ra sung huyết, miệng há to.

Chỉ là một quyền, hổ khẩu hắn nứt toác, trường thương tam giai bị cứng rắn chấn cong, quyền lực khủng bố không thể hình dung bao bọc lấy cán thương đập vào ngực hắn.

Nội giáp tam giai bị cứng rắn chấn nứt, ngũ tạng lục phủ hóa thành mảnh vụn, Luyện Thể thất trọng đỉnh phong tu thành nội khí

giao dệt thành mạng lưới cũng không thể bảo vệ tạng phủ.

Dưới quyền kình của Chu Trần, tất cả đều như giấy vụn.

"Bá Vương Quyền!" Máu tươi lẫn lộn mảnh vụn nội tạng phun ra, Bàng Vân Long chết trân trân nhìn Chu Trần, khó mà tin nổi.

Loại sức mạnh này ít nhất phải là Bá Vương Quyền tu luyện đến Luyện Thể bát trọng Kim Thân Cảnh, thậm chí phải là Kim Thân Cảnh viên mãn mới làm được.

Mà Chu Trần chủ tu lại là Nghệ Tiễn Thuật!

"Ngươi... ngươi ẩn giấu thật sâu... phốc..." Lại một ngụm máu tươi phun ra, Bàng Vân Long đổ ầm xuống đất, tắt thở mà chết.

"Bá Vương Quyền, quả nhiên bá đạo!" Chu Trần rất hài lòng với một quyền này, tiện tay tóm lấy túi trữ vật của Bàng Vân Long, phân phó: "Phượng Hà, dọn dẹp hiện trường!" "Được thôi, Chủ nhân!" Cơ Phượng Hà tiện tay đánh ra một đạo thần hỏa, thi thể Bàng Vân Long bị thiêu thành tro tàn, gió thổi qua, chẳng còn gì.

"Bảo vật cũng không ít." Thần thức đơn giản quét qua túi trữ vật, Chu Trần khóe miệng nhếch lên, "Giết người phóng hỏa, vàng bạc đầy mình", quả không lừa ta.

Ném túi trữ vật vào Phong Nguyệt Bảo Giám, Chu Trần vừa kiểm kê, vừa tìm kiếm bảo vật.

Hắn thi triển Vọng Khí Thuật, tìm kiếm thứ có khí mạnh nhất.

Một ngày sau.

Chu Trần đột nhiên nhìn thấy xa xa có ba luồng 'khí' với sắc thái khác nhau chói mắt, trong đó hai đạo còn đang nhanh chóng di động.

"Một đạo khí là của người, đạo còn lại đa phần là một con yêu thú, luồng khí bất động còn lại khẳng định là bảo vật..." Chu Trần thu

liễm khí tức, thi triển Mãn Thiên Quá Hải, cả người ẩn thân vô hình, lao về phía ba luồng 'khí' chói mắt kia.

Hai phút rưỡi sau, Chu Trần mượn sự che chắn của khu rừng lớn, thoắt cái đã lên đỉnh một cây cổ thụ cao vút.

Ở đây, Chu Trần có thể rõ ràng nhìn thấy hai kẻ đang chiến đấu phía trước.

"Kiếm Hùng!" Chu Trần liếc mắt nhận ra người phụ nữ đang chiến đấu, nàng mặt vô biểu tình, tay cầm một thanh thần binh trường kiếm tứ giai, kiếm thế sắc bén, đang chém giết với một con cự mãng.

Con cự mãng này có hai cái đầu, trên đầu hơi nổi lên bọc nhỏ, bụng còn có móng vuốt, đã không thể tính là mãng nữa, mà là giao long.

"Song Đầu Âm Dương Giao..." Chu Trần nhớ tới những ghi chép hắn đã xem trong Tàng Thư Các của Thanh Vân Môn, Song Đầu Âm Dương Giao có thuộc tính băng hỏa.

Một cái đầu của nó thuộc băng, có thể phun ra hàn khí đóng băng kẻ địch.

Một cái đầu thuộc hỏa, có thể phun lửa thiêu đốt địch nhân.

Mà nơi Song Đầu Âm Dương Giao ra đời, thường là nơi giao hội âm dương hiếm thấy, có thể đản sinh một loại chí bảo hiếm thấy là Âm Dương Vong Xuyên Hoa.

Âm Dương Vong Xuyên Hoa là kỳ độc hiếm có trong thiên hạ, độc tính phi phàm, nhưng vạn vật tương sinh tương khắc, kỳ độc thường có thể hóa thành kỳ dược quý hiếm.

Chu Trần nhìn về phía luồng 'khí' khác mà hắn đã thấy trước đó, đó là ở trung tâm một suối xoáy băng hỏa hội tụ, có một chùm hoa song sinh.

Một chùm hoa hiện màu đỏ rực, một chùm hoa hiện màu đen tuyền.

"Là Âm Dương Vong Xuyên Hoa!" Chu Trần nhận ra đó là hoa gì, giờ đây hắn không còn là tên dã tu ngốc nghếch cái gì cũng không hiểu.

Tàng thư của Thanh Vân Môn phong phú, mà Liên Hoa lão tổ cũng cất giữ rất nhiều sách.

Chu Trần cũng coi như có chút kiến thức.

"Gầm!" Song Đầu Âm Dương Giao nộ hống, cái đầu bên trái phun ra một đoàn hàn khí, nơi nó đi qua, hoa cỏ cây cối, tất cả đều bị đóng băng.

Cái đầu bên phải phun ra một đoàn hỏa diễm, nhiệt độ trong không khí tăng vọt, kham xưng băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Kiếm Hùng thần sắc lạnh nhạt, người kiếm hợp nhất, tránh né băng hỏa, một kiếm chém vào cái đầu bên trái của Song Đầu Âm Dương Giao.

Cả cái đầu suýt nữa bị chặt đứt.

Song Đầu Âm Dương Giao đau đớn gầm lên, một móng vuốt hung hăng cào vào ngực Kiếm Hùng, nội giáp thần binh tứ giai cũng bị xé rách.

Xuy lạp!

Máu tươi bắn ra, mắt Chu Trần bỗng nhiên trợn lớn.

Vốn dĩ Chu Trần tưởng Kiếm Hùng tuy rất mỹ lệ, nhưng giới tính khó phân biệt, bởi vì nàng không chỉ ăn mặc nam trang, mà còn có một bộ ngực phẳng.

Nhưng giờ đây Chu Trần mới phát hiện, hắn đã sai rồi.

Hắn sai đến mức khó tin.

Bộ ngực phẳng của Kiếm Hùng là giả.

Nàng vậy mà dùng một dải lụa trắng buộc chặt thân mình, giờ phút này bị Song Đầu Âm Dương Giao xé rách, vẻ quảng khoát nơi lồng ngực nàng khiến người ta kinh thán.

"May mà không giống những tác giả làm hư thời trước, không thì đã nổ tung rồi..." Chu Trần trong lòng cảm khái, bất quá cho dù là chân thực như vậy, trước ngực nàng cũng bị giao long cào ra ba vết thương sâu đến thấy xương.

Nhưng Kiếm Hùng không lùi mà tiến, phớt lờ như không biết, không chút nào để ý vết thương đáng sợ trên người, một kiếm chém cái đầu còn lại của Song Đầu Âm Dương Giao thành hai nửa.

"Tê!" Chu Trần trong lòng hít một hơi khí lạnh, thật là một kẻ ngoan độc!

Đối với kẻ địch ngoan độc, đối với mình còn ngoan độc hơn.

Song Đầu Âm Dương Giao đổ ầm xuống đất, Kiếm Hùng không nhịn được ho ra một ngụm máu lớn, quỳ một gối xuống đất, dựa vào kiếm chống đỡ mới không đổ.

Nàng bị thương rất nặng, Song Đầu Âm Dương Giao có tu vi nhị giai, sánh ngang Thần Lực Cảnh, một đòn liều chết, đủ để dễ dàng xé nát nhục thân của võ giả Luyện Thể cửu trọng bình thường.

Nếu không phải nàng đã đạt đến Thập Nhị Chuyển, nhục thân cường hãn, vừa rồi một cú kia chắc chắn đã bị cào thành hai nửa.

"Cẩn thận!" Chu Trần đột nhiên mở miệng.

Kiếm Hùng bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Chu Trần, Song Đầu Âm Dương Giao phía sau nàng vẫn chưa chết hẳn, cái đuôi dài

nặng nề đập vào người nàng.

"Phốc!" Kiếm Hùng phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân xương cốt lạo xạo vang lên, cả người bay ra ngoài.

Chu Trần từ trên ngọn cây nhảy xuống, dang tay ôm lấy nàng.

"Đã nhắc nhở nàng cẩn thận rồi mà!" Chu Trần lắc đầu, Kiếm Hùng đã ngất xỉu.

Hắn đưa tay sờ sờ, phát hiện Kiếm Hùng trừ vết cào chí mạng ở ngực, cú quật đuôi cuối cùng còn đánh gãy không biết bao nhiêu xương cốt trên người nàng.

Giờ phút này chỉ còn thoi thóp một hơi.

Nếu không phải nhục thân Kiếm Hùng cường hãn, vừa rồi cú quật đuôi kia đủ để đánh nàng thành thịt nát.

"Gặp phải ta xem như nàng may mắn rồi!" Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, tạm thời ổn định thương thế của Kiếm Hùng, sau đó nhanh chóng hái Âm Dương Vong Xuyên Hoa thu lấy.

Song Đầu Âm Dương Giao hai cái đầu bị chém mở, dựa vào sinh mệnh lực ngoan cường phát ra đòn cuối cùng, đã triệt để tắt thở.

Bất quá thi thể của nó toàn thân đều là bảo vật, Chu Trần không thích lãng phí thức ăn nhất, thường thì mỗi hạt gạo trong bát đều phải ăn sạch.

Hắn đại thủ vung lên thu Song Đầu Âm Dương Giao vào Phong Nguyệt Bảo Giám, sau đó ôm lấy ôn nhuyễn kiều khu của Kiếm Hùng nhanh chóng rời đi.

Một nén hương sau.

Chu Trần tại sườn núi khai phá một sơn động, đặt Kiếm Hùng lên chiếc giường đá trải đệm, lúc này mới có thời gian gần gũi ngắm nhìn

người phụ nữ xếp thứ hai trong Bách Hoa Bảng và Thiên Kiêu Bảng này.

Nghĩ đến trước đó nàng chiến đấu rất sắc bén, không sợ chết, như một binh nhân không có cảm xúc, Chu Trần cảm thấy nàng càng giống một nữ chiến thần.

Tỉ mỉ ngắm nhìn vị nữ chiến thần xinh đẹp này, trong lòng Chu Trần dần dâng lên một cảm giác kinh diễm.

Khi chiến đấu vừa đẹp vừa sắc sảo, lạnh lùng lăng lệ.

Lúc này lông mày nàng khẽ nhíu lại, một vẻ đau đớn ẩn hiện trên gò má lạnh lùng như bạch ngọc của nàng.

Dáng vẻ này, tuy có chút không phù hợp với khí chất của nàng, nhưng lại rất động lòng người.

"Phốc!" Khóe miệng Kiếm Hùng trào ra máu tươi đỏ tươi, mắt Chu Trần ngưng lại, nhìn những vết cào dữ tợn trên lồng ngực trắng ngần như bạch ngọc của nàng: "Nhất định phải lập tức chữa trị cho nàng!" "Nhất định phải lập tức chữa trị cho nàng!" Chu Trần không phải kẻ ngu dốt, ánh mắt quét qua khuôn mặt xinh đẹp kia, đưa tay khẽ xé mở y phục trước ngực Kiếm Hùng.

Dưới chiếc áo bào đen là một bộ nội giáp màu xanh lam nhạt, khá giống với Ô Tàm Thần Giáp mà Chu Trần đã chọn ở Thần Binh Các.

Lúc này nội giáp đã bị xé rách ba vết, từng sợi máu tươi từ vết cào thấm ra.

"Song Đầu Âm Dương Giao nhị giai sánh ngang Thần Lực Cảnh quả nhiên lợi hại!" Chu Trần thầm than, động tác trên tay không chậm.

Lôi Quang Như Ý Thủ chủ yếu là nhanh.

Thậm chí còn có thể làm tê liệt người bị thương, khiến nàng không cảm thấy đau đớn, giống như thuốc gây tê.

Chu Trần đỡ Kiếm Hùng dậy, cởi nội giáp trên người nàng, lộ ra những đường cong mê người, sau đó hai tay đỡ vai trắng ngần của Kiếm Hùng nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống.

Chỉ thấy trước ngực, mấy tầng lụa trắng bị Song Đầu Âm Dương Giao một móng cào xé đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Tàng Thư Lâu của Thanh Vân Môn có ghi chép.

Cảm thụ dược lực bàng bạc kia, Chu Trần suy nghĩ một chút, dùng nó để đề thăng tiên đạo tu vi.

"Đừng nói chuyện!" "Ngươi vì sao cứu ta?" Bất quá Kiếm Hùng là một "tân binh", cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, chỉ là một tân thủ thuần túy, không biết chữ.

"Nàng nếu không đẹp, nói không chừng ta đã không cứu nàng rồi!" Chu Trần trong lòng khẽ động, không vạch trần, tiếp tục trị liệu.

Hắn bình thường cũng độc lai độc vãng, giống như một con sói cô độc.

Giờ phút này chính là cơ hội trời ban.

Theo dược hiệu phát huy, cộng thêm lực xoa bóp hồi phục của Lôi Quang Như Ý Thủ, chỉ thấy vết thương sâu đến thấy xương kia theo sự biến hóa của năm ngón tay Chu Trần, với tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng lành lại.

Nàng nhìn thấy chỉ có kính sợ và kinh hãi.

"Lại đây, há miệng!" Trong cơ thể Kiếm Hùng, dược lực dương hoa của Âm Dương Vong Xuyên Hoa bộc phát, như nham thạch nóng chảy bùng cháy trong bụng, toàn thân đỏ rực nóng bỏng, tựa như con

tôm sú bị luộc chín.

Suốt nửa canh giờ, Chu Trần cuối cùng đã khôi phục toàn bộ xương cốt bị gãy của Kiếm Hùng như ban đầu.

Nàng muốn thật sự trở lại làm phụ nữ!

Phụ nữ một khi cuồng lên còn đáng sợ hơn đàn ông.

"Đây không phải ta thừa nước đục thả câu!" Mặc dù hắn không có một trăm vạn, nhưng có Âm Dương Vong Xuyên Hoa, hắn cách Trúc Cơ chỉ còn một bước, điểm Phong Nguyệt cần thiết giảm đi rất nhiều.

Một nén hương sau.

Trên trán Chu Trần hiện lên ba dấu chấm hỏi lớn.

Một đóa liên hoa hai màu đen trắng hình thái giống thái cực ngưng tụ, Kim Ô Thỏ Ngọc rơi vào giữa hai điểm, liên hoa chậm rãi xoay tròn.

Hắn từng thấy trong sổ tay của Liên Hoa lão tổ, Trúc Cơ Cảnh chia thành ba lục cửu đẳng, trong đó đạo cơ mạnh nhất chính là Âm Dương Đạo Cơ được chú tạo bằng Âm Dương Vong Xuyên Hoa.

Âm Dương Vong Xuyên Hoa bắt đầu hung mãnh khuếch tán trong cơ thể hai người, Chu Trần phảng phất rơi vào hầm băng vô biên, toàn thân lạnh buốt.

Vết thương đã hoàn toàn biến mất, thậm chí ngay cả sẹo cũng không có một chút, hoàn mỹ như ban đầu, trơn bóng mịn màng.

"???" Một luồng khí tức huyền ảo mà cường đại lan tỏa ra, rào cản vốn đang ngăn trở Chu Trần thăng cấp bị ầm ầm phá vỡ.

Chu Trần dùng khăn lau sạch máu bẩn trên đó, làn da tức thì như bạch ngọc, lấp lánh ánh sáng lóng lánh, hoàn mỹ không tì vết.

Nhưng Chu Trần đã cứu nàng một mạng, nàng cũng không tiện để

Chu Trần trả lại.

Âm dương hợp nhất, thái cực luân chuyển.

Hai bông hoa âm dương của Âm Dương Vong Xuyên Hoa và Chu Trần, Kiếm Hùng như hai âm hai dương, bốn yếu tố giao thế, tuần hoàn qua lại, tạo thành Âm Dương Đại Tuần Hoàn.

Hơn nữa vì tu luyện Thần Đạo, về mặt chiến lực có lẽ ngay cả Luyện Thể cửu trọng cũng không đánh lại, nhưng về huyễn thuật và cảm tri, ngay cả Thần Lực Cảnh cũng không sánh bằng.

Hai người cùng nhau song tu, lợi dụng lý lẽ âm dương tương sinh tương khắc là có thể biến đóa hoa chí độc này, hóa thành chí bảo linh dược.

Kim Ô Thỏ Ngọc như hai điểm của thái cực.

Chu Trần lấy bông hoa đen của Âm Dương Vong Xuyên Hoa, há miệng nuốt chửng một hơi, vị hơi đắng chát, sau đó hướng về phía Kiếm Hùng quát.

Sau đó là hai chân.

"Chẳng lẽ Kiếm Hùng bị vẻ anh tuấn thần võ của ta chinh phục rồi sao?" Không.

Chỉ là rào cản của Trúc Cơ Cảnh như lớp màng trinh mỏng manh, ngăn cản Chu Trần thăng cấp.

"Ưm..." Đặc biệt là giai đoạn sơ cấp võ đạo, linh hồn là mặt yếu ớt nhất của võ giả.

Bất quá ghi chép chỉ là cách dùng cơ bản nhất của Âm Dương Vong Xuyên Hoa.

Nam là dương, nữ là âm.

Chu Trần không vội, thật sự không được, hắn còn có chiêu cuối

cùng.

Sáu tuổi luyện võ, mười tám tuổi Luyện Thể cửu trọng viên mãn, năm nay hai mươi tám tuổi, đã đạt đến Luyện Thể thập nhị chuyển.

Cảm giác kỳ lạ tràn ngập toàn thân, Kiếm Hùng không nhịn được mở mắt, nhàn nhạt nói: "Ta đã khỏe rồi!" Hắn liếc nhìn sự hùng vĩ ba đào trước ngực Kiếm Hùng, không nhịn được tò mò: "Thứ mỹ hảo như vậy, nàng vì sao phải dùng lụa trắng buộc chặt lại?" Kiếm Hùng đột nhiên đưa tay đặt lên môi Chu Trần, trong khi Chu Trần đang ngỡ ngàng, Kiếm Hùng đột ngột nói: "Muốn ta!" Ngàn dư không giữ.

Chu Trần thành công thăng cấp.

Không lỗ!

Chu Trần đột nhiên trợn tròn mắt, vừa định nói chuyện, miệng đã bị hai cánh môi mềm mại chặn lại.

Chương 49

Cuối cùng còn có xương cùng và xương sườn quan trọng nhất.

Chu Trần có chút kỳ lạ với ánh mắt dị thường của Kiếm Hùng, cảm giác người phụ nữ này đầu óc dường như có vấn đề.

Một vầng Kim Ô từ biển pháp lực trong đan điền thăng lên, ngay sau đó lại là một vầng Thỏ Ngọc.

Chu Trần lấy ra một bình thuốc mỡ trị thương, ngón tay múc một cục thuốc mỡ bôi lên vết thương, thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ.

Trong đầu hắn hiện lên kinh nghiệm từ nhỏ của mình.

Đại Đạo Chi Cơ.

"Âm Dương Vong Xuyên Hoa chứa kỳ độc, muốn biến nó thành kỳ dược, phải lợi dụng lý lẽ âm dương tương sinh tương khắc..." Mà Kiếm Hùng từ nhỏ lớn lên trong huấn luyện tàn khốc nghiêm khắc, bị sư phụ Kiếm Lăng Thiên nuôi như đàn ông, từ trước tới nay chưa từng thật sự làm một lần con gái.

Thậm chí nàng còn chưa từng mặc qua y phục phụ nữ.

Chỉ là giờ đây khác gì với việc kiểm nghiệm?

Chỉ còn thiếu bước cuối cùng mà thôi.

Đừng xem Lôi Quang Như Ý Thủ dường như không có lực tấn công gì, nhưng là một thần thông, diệu dụng vô cùng, đặc biệt là trong cận chiến khống chế và chỉnh hình trị liệu có hiệu quả vô cùng.

Chu Trần lấy ra Âm Dương Vong Xuyên Hoa, đối với cách dùng của nó, thế giới này đã sớm nghiên cứu ra, ở những thế lực lớn kia càng không phải bí mật.

Nàng từ nhỏ đã bị nuôi dưỡng như đàn ông, mỗi ngày trừ tu luyện ra chính là huấn luyện tàn khốc, và bị nhốt trong mật thất cùng sói hoang tàn sát lẫn nhau.

Hoặc có lẽ đầu óc nàng vốn đã có vấn đề.

Kiếm Hùng bản năng há miệng, bông hoa hồng của Âm Dương Vong Xuyên Hoa bị Chu Trần nhét vào miệng nàng, bản năng nuốt xuống.

Nàng đã Luyện Khí Cửu Tầng Đại Viên Mãn, chỉ còn thiếu Trúc Cơ.

May mắn Kiếm Hùng thể chất cường đại, nhục thân cường hãn, nếu là một võ giả bình thường, đã có thể "ăn tiệc" rồi.

Pháp lực trong đan điền của Chu Trần đã ngưng tụ đến cực điểm, bàng bạc đến cực điểm.

Kiếm Hùng không hiểu, Chu Trần không thừa cơ chiếm hữu thân thể nàng, vậy cứu nàng làm gì?

Nàng chết rồi, Chu Trần liền có thể chiếm đoạt tất cả bảo vật của nàng, điều này chẳng phải phù hợp lợi ích của Chu Trần hơn sao?

Chí dương chi lực của Âm Dương Vong Xuyên Hoa sau khi đi qua Kiếm Hùng, bị thuộc tính chí âm của bản thân Kiếm Hùng suy yếu, sau khi tiến vào cơ thể Chu Trần liền không còn bạo táo chí nhiệt như vậy.

Cũng không phải Kiếm Hùng nhìn thấy đàn ông liền muốn.

Trên lông mày nàng nhanh chóng ngưng kết một tầng băng sương.

"Chết tiệt!

Mị lực của ta không biết đặt đâu cho hết!" Đừng xem nàng danh liệt thứ hai trên Bách Hoa Bảng, nhưng ở Thiên Kiếm Tông, nàng từ

trước tới nay chưa từng nghe thấy một ai nói trước mặt nàng rằng nàng xinh đẹp.

Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý canh giữ ở cửa động, che giấu động tĩnh trong sơn động, tránh để người khác phát hiện gây phiền phức.

Dưới sự tư dưỡng của dược lực Âm Dương Vong Xuyên Hoa cường đại, khí tức của Chu Trần càng ngày càng mạnh.

Thật điên rồ.

Kiếm Hùng không quá hiểu ý nghĩa của việc kiểm nghiệm, nhưng dựa vào ngữ cảnh cũng có thể đoán được.

Hắn cảm giác đầu óc Kiếm Hùng có lẽ thật sự bị Song Đầu Âm Dương Giao đánh hư rồi, thật kỳ quái.

Nàng vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với một người đàn ông lâu như vậy, thậm chí toàn thân nàng đều bị Chu Trần nhìn thấy khi trị thương.

Kiếm Hùng ngẩn ngơ nhìn Chu Trần, lẩm bẩm nói: "Nàng thật sự thấy ta đẹp sao?" Pháp lực trong đan điền Chu Trần đã đạt đến cực hạn bạo động, phân thành hai luồng, xoay chuyển về hai hướng khác nhau, nhưng lại tựa như một chỉnh thể, như đồ Thái Cực.

Bất quá Chu Trần cũng không dừng lại, tiếp tục tiến hành trị liệu xoa bóp hồi phục.

Mặc dù Âm Dương Vong Xuyên Hoa là do nàng liều chết chém giết Song Đầu Âm Dương Giao mới bị Chu Trần giành được.

Khi tiếp xương cho nàng còn hơn thế nữa...

May mà Chu Trần kinh nghiệm dạy học phong phú, lý luận và thực tiễn công phu vững chắc, rất kiên nhẫn chỉ dẫn Kiếm Hùng, đối

với Kiếm Hùng không hề giữ lại, dốc hết túi truyền thụ.

Hai người hợp thể song tu, trong sơn động như băng tuyết gặp phải tấm sắt nóng chảy, hóa thành cuồn cuộn sương mù dày đặc, đưa tay không thấy năm ngón.

Nhìn vào mắt Chu Trần, Kiếm Hùng đột nhiên mở miệng.

Chu Trần cúi đầu, hôn lên đôi môi hồng nhuận của Kiếm Hùng.

Mà Kiếm Hùng tuy là lần đầu tiên gặp Chu Trần, nhưng Chu Trần đã cứu nàng, lại còn tiếp xúc gần gũi với nàng sâu như vậy.

Âm dương giao hội, thủy hỏa giao dung.

Chu Trần nâng cánh tay trắng nõn như ngó sen của Kiếm Hùng lên, lòng bàn tay dùng lực.

Trúc Cơ đã thành.

Chu Trần không ngờ Kiếm Hùng lại to gan đến vậy.

Không như Bạch Liên và Bạch Liên Hoa hai người phụ nữ kia, một bụng tâm địa xấu xa, tiếp cận hắn chỉ muốn mưu đồ bất chính.

Đột nhiên.

"Tỉnh rồi sao?" Kiếm Hùng tỉnh táo lại, có chút ngoài ý muốn.

Cánh tay bị gãy trật khớp được phục vị, sau đó dưới Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần nhanh chóng lành lại.

Hắn phát hiện không chỉ người phụ nữ Bạch Liên Hoa lòng dạ bất chính kia là một kho báu lớn, Kiếm Hùng cũng không kém cạnh.

"Ta đó là đang trị thương cho nàng!" Mặc dù ở bên ngoài, những người không nhận ra nàng ban đầu sẽ bị nàng kinh diễm, nhưng nàng chỉ cần một cái liếc mắt, liền dọa cho bọn họ tè ra quần.

Chu Trần nhẹ nhàng xé xuống, lộ ra vết thương dữ tợn sâu đến

thấy xương.

Về linh hồn, họ là những người chuyên nghiệp.

Đây là Đại Đạo Chi Cơ, tiềm lực vô hạn.

Hai cánh tay đã hoàn thành.

"Thật sao?" "Ngươi đưa Âm Dương Vong Xuyên Hoa cho ta?" Chu Trần và Kiếm Hùng không còn thời gian suy nghĩ nhiều nữa, hai người giờ phút này một âm một dương, một lạnh một nóng, chỉ có phối hợp lẫn nhau, mới có thể luyện hóa dược lực của Âm Dương Vong Xuyên Hoa.

"Có lẽ ta đây là người biết thương hương tiếc ngọc chăng!" Nếu có thể...

"Đừng nói chuyện!" Như Đao Bạch Phượng vì báo thù Đoạn Chính Thuần mà đến Đoạn Diên Khánh cũng ra tay.

"Nếu không phải ta còn có chút giới hạn cuối cùng, đã biến nàng thành 'kiểm nghiệm' rồi!" Chu Trần cười tự giễu, hắn không phải người tốt gì, nhưng có lẽ ảnh hưởng từ kiếp trước, nhìn thấy Kiếm Hùng một đại mỹ nhân như vậy, lại làm sao nhẫn tâm thấy chết không cứu.

Chu Trần và Kiếm Hùng toàn tâm toàn ý dồn vào luyện hóa dược lực Âm Dương Vong Xuyên Hoa.

Chu Trần cũng không khách khí, đây là Kiếm Hùng tự nguyện chủ động.

Chu Trần đột nhiên nghĩ đến đồ Thái Cực đen trắng, trong mắt quang mang càng sáng.

Thời gian từng chút một trôi đi.

Rắc!

Vừa khéo Chu Trần cũng muốn làm.

Nàng kiếm cốt thiên bẩm, từ nhỏ đã được Diệp Lăng Thiên thu nhận làm môn hạ.

"Ngươi rất thích thân thể ta?" Một nén hương sau.

Đối với Kiếm Hùng tính cách cô độc mà nói, trừ sư phụ nàng, Chu Trần có thể coi là người đàn ông nàng tiếp xúc nhiều nhất và sâu nhất.

Nàng giống như một binh nhân chỉ biết tu luyện, giết chóc, không có cảm xúc.

Giờ đây Cơ Phượng Hà đã Luyện Khí bát tầng, Liễu Như Ý cũng đạt đến Luyện Khí lục tầng, tiến bộ nhanh chóng.

"Âm Dương Đạo Cơ...

Âm dương..." Trị khỏi vết thương của Kiếm Hùng, điểm Phong Nguyệt của Chu Trần tăng thêm hơn một vạn.

Đối với nàng không hề có ý đồ khác.

Chu Trần vẻ mặt đứng đắn, nhìn dung nhan lạnh lùng anh khí của Kiếm Hùng, lại cười nói: "Huống chi mỹ nhân tuyệt sắc như nàng, nam nhân nào lại không thích?" Kỳ thực không phải mị lực của Chu Trần quá mạnh.

Chu Trần phát hiện thân thể Kiếm Hùng dường như cứng lại một chút, sau đó Chu Trần liền thấy làn da trắng như tuyết của nữ chiến thần lạnh lùng vô tình như binh nhân này, dần dần hiện lên một tầng màu hồng nhạt.

Bọn họ cảnh giới xung quanh, hộ pháp cho hai người, ngăn chặn mọi nguy hiểm có thể xuất hiện.

Lần này thoát chết còn sống, lại còn có tiếp xúc thân mật với Chu Trần, trái tim băng giá của nàng đã lay động, đặc biệt là tâm lý phản

nghịch bùng cháy.

Trong chớp mắt, Kiếm Hùng đã ôm chặt lấy gáy Chu Trần, hôn hắn một cách vụng về.

Chí âm chi lực của Âm Dương Vong Xuyên Hoa sau khi đi qua Chu Trần, bị thuộc tính chí dương của bản thân đàn ông Chu Trần suy yếu, sau khi tiến vào cơ thể Kiếm Hùng liền không còn băng hàn lạnh lẽo như vậy.

Tương tự.

Âm Dương Vong Xuyên Hoa nhất định phải nam nữ hai người cùng nhau phục dụng.

Nàng cũng không muốn đòi lại Âm Dương Vong Xuyên Hoa.

Đàn ông dùng hoa đen chứa chí âm chi lực.

Cộng điểm.

Chu Trần cười gượng, có chút không nỡ thu hồi bàn tay, đầu ngón tay còn lưu lại một chút dư hương.

Lười nghĩ nhiều, Chu Trần trêu chọc nói: "Chẳng lẽ nàng muốn lấy thân báo đáp..." Nhất phách tức hợp.

Huống chi Chu Trần còn đẹp trai đến vậy.

"Bị thương thật nặng a!" Mặc dù Chu Trần không biết Kiếm Hùng vì sao chủ động ôm ấp, nhưng Chu Trần có thể cảm giác được, Kiếm Hùng chỉ là muốn làm như vậy mà thôi.

"Vết thương do cú cào này xem như đã chữa khỏi, nhưng bị Song Đầu Âm Dương Giao một cú quật đuôi đánh gãy không biết bao nhiêu xương cốt, bây giờ còn phải tiếp xương toàn thân cho nàng..." "Vẫn còn thiếu một chút..." Kiếm Hùng giật mình, bỗng nhiên mở mắt.

"Đây là..." "Đây là..." Kiếm Hùng trợn to đôi mắt, chỉ thấy trên

đỉnh đầu Chu Trần hiện lên một đóa sen hai màu đen trắng, hình tựa Thái Cực.

Kim Ô và Ngọc Thỏ uyển chuyển như hai con cá Thái Cực, không ngừng truy đuổi nhau trên đóa sen ấy.

"Đây là Âm Dương Đạo Cơ, không ngờ hắn còn tu luyện cả Tiên đạo, nay lại mượn nhờ Âm Dương Vong Xuyên Hoa để một bước đúc thành Đại Đạo Chi Cơ..." Kiếm Hùng trong lòng chấn động.

Chu Trần đúng là thân mang đại khí vận, thâm tàng bất lộ.

Kẻ khác đều tưởng hắn là một tên lính mới Luyện Thể thất trọng, nào ngờ Tiên đạo của hắn đã đạt Luyện Khí cửu tầng đại viên mãn, giờ đây càng là Trúc Cơ.

Còn về tu vi Luyện Thể, Kiếm Hùng tuy không nhìn thấu, nhưng cảm nhận cường độ thân thể của Chu Trần, ít nhất cũng phải từ Luyện Thể nhị chuyển trở lên.

Giấu quá sâu!

Nếu không phải lúc này cùng Chu Trần thành thật đối đãi, nàng có đánh chết cũng không ngờ Chu Trần lại lợi hại đến thế.

Tuy nhiên, lần này nàng cũng đạt được lợi ích không nhỏ.

Nàng không chọn dùng Âm Dương Vong Xuyên Hoa để tấn thăng Thần Lực Cảnh, mà dùng nó để tư dưỡng Kiếm Cốt, nay đã lột xác thành Âm Dương Kiếm Cốt.

Bản thân nàng cũng có thể gọi là Âm Dương Kiếm Thể, thiên phú căn cốt tăng vọt lên một tầng thứ mới.

Chu Trần cảm nhận tình trạng pháp lực trong hạ đan điền, khi Âm Dương Đạo Cơ thành hình, một luồng pháp lực hoàn toàn mới chậm rãi sinh ra, thôn phệ luồng pháp lực trước đó.

Pháp lực mới uẩn hàm lực lượng Âm Dương, càng thêm cường đại kiên nhuận.

Đây chính là pháp lực Trúc Cơ Cảnh, và nhờ có Âm Dương Đạo Cơ, nó vượt xa các cường giả Trúc Cơ thông thường!

"Âm Dương Đạo Cơ, cường giả Trúc Cơ!" Cảm nhận pháp lực cường đại trong cơ thể, Chu Trần vui mừng khôn xiết.

Không chỉ đúc thành một Tiên phẩm đạo cơ, mà còn tiết kiệm được cả triệu Phong Nguyệt điểm.

Không!

Chu Trần nhìn Kiếm Hùng với khuôn mặt đầy kinh ngạc, đôi má ửng hồng còn vương vệt lệ, lần này không chỉ tiết kiệm được triệu điểm, mà còn kiếm thêm được một món hời lớn.

Thật sự là lời to rồi!

Kiếm Hùng đôi môi đỏ khẽ mở, kinh thán nói: "Chúc mừng ngươi, đúc thành Âm Dương Đạo Cơ, trở thành cường giả Trúc Cơ!" "Cùng vui cùng vui!" Chu Trần cười rạng rỡ.

Đáy lòng Kiếm Hùng nông sâu thế nào hắn sớm đã sờ rõ, lần này Kiếm Cốt của nàng cũng đã lột xác thăng cấp.

Trong lúc trò chuyện, các dị tượng Kim Ô Ngọc Thỏ trên đầu Chu Trần tan biến, sơn động một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

"Dược lực của Âm Dương Vong Xuyên Hoa vẫn còn, chúng ta tiếp tục tu luyện." Chu Trần đấu chí sục sôi, hiện tại hắn chỉ muốn điên cuồng tu luyện, nhập đạo tu hành.

Kiếm Hùng không nói gì, mặc kệ Chu Trần thi triển.

"Kim Ô đông thăng, Ngọc Thỏ tây trụy, Âm Dương Thái Cực...

Dị tượng như thế, khẳng định có bảo vật phi phàm xuất thế..."

Chu Trần đúc thành đạo cơ, tuy dị tượng không quá lớn nhưng cũng chẳng nhỏ, ít nhất Cơ Phượng Hà không che giấu hết được, sinh linh trong vòng vài dặm đều có thể thấy rõ.

Vừa vặn trong phạm vi đó có một đệ tử nội môn Luyện Thể cửu trọng của Thiên Kiếm Tông.

"Chủ nhân đang nhập đạo tu hành, không thể để ngươi quấy rầy!" Cơ Phượng Hà lập tức phát hiện ra Kiếm Bất Phàm đang thi triển khinh công lao tới.

Đệ tử Thiên Kiếm Tông đa số lấy chữ Kiếm làm tên.

Kiếm Bất Phàm vừa lên núi đã rơi vào mê hồn trận giữa rừng lâm, xoay quanh mà không hề hay biết.

Cơ Phượng Hà vốn là quỷ tu, giỏi thuật quỷ đả tường, sau khi được Chu Trần phong thần, tu luyện chính tông Thần đạo, tinh thần lực vô cùng tinh thuần.

Kiếm Bất Phàm tuy là Luyện Thể cửu trọng nhưng tinh thần lực không thể so sánh với nàng, có điều nàng muốn giết hắn cũng khó.

Để không gây ra động tĩnh lớn, Cơ Phượng Hà chỉ vây khốn chứ không hạ sát thủ.

Thời gian trôi qua, Kiếm Bất Phàm dù chậm chạp cũng cảm thấy không ổn.

Hắn uống một viên Hồi Nguyên Đan, khôi phục nội khí, nắm chặt bảo kiếm cảnh giác quan sát xung quanh.

"Ngọn núi này không cao, ta lại leo mất mấy canh giờ, chắc chắn có mê trận hoặc thứ gì đó quỷ dị..." Hắn căng thẳng đến cực điểm, bắt đầu cẩn trọng tìm lối thoát.

Trong sơn động, Chu Trần tận tâm giáo đạo, dốc túi tương thụ

không chút giấu diếm, một cảm giác thành tựu khi "truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc" trào dâng.

"Ục ục!" Chỉ là cái bụng đã bắt đầu kháng nghị.

Tuy đã Trúc Cơ nhưng hắn chưa hoàn toàn đạt tới mức tịch cốc, chưa kể tu luyện võ đạo nhục thân cường hoành nên tiêu hao rất lớn.

Chu Trần thỏa mãn rời khỏi cuộc vui, chuẩn bị thưởng thức vị của Song Đầu Âm Dương Giao.

"Chủ nhân, bên ngoài có một võ giả bị dị tượng thu hút, ngài xem xử trí thế nào?" Cơ Phượng Hà không hề che giấu, Kiếm Hùng hẳn đã sớm phát hiện ra nàng, cùng lắm chỉ bị coi là một quỷ nô.

Chuyện này ở giới tu tiên không hiếm, ngự quỷ giả tuy không phải chính tông nhưng cũng có không ít người theo đuổi.

"Để ta đi xem!" Chu Trần đi ra ngoài hóng gió.

Kiếm Hùng nhìn vòng eo nhỏ của mình, đơn giản thanh lý một phen, khoác lên chiếc hắc bào rồi cũng rời sơn động.

"Chu Trần!" Kiếm Bất Phàm nghe động tĩnh, cảnh giác nhìn lại, không ngờ là Chu Trần.

Thiên Kiếm Tông và Thanh Vân Môn cùng thuộc Thanh Châu tam đại tông môn, giao lưu mật thiết.

Hắn đã sớm nhận ra vị tân tấn chân truyền này.

"Quỷ tu?

Chương 50

Là ngươi giở trò!" Kiếm Bất Phàm chỉ kiếm vào Chu Trần, khi thấy Cơ Phượng Hà thì lập tức hiểu ra.

Nhưng thấy nàng chỉ là một quỷ tu Luyện Khí bát tầng, hắn không hề sợ hãi.

"Chu Trần, bảo vật có đức mới được hưởng, giao bảo vật ra, ta tha cho không chết!" Kiếm ý của Kiếm Bất Phàm bốc cao, nhìn chằm chằm Chu Trần.

Hắn tin chắc bảo vật đã rơi vào tay Chu Trần.

"Chỉ bằng ngươi?" Chu Trần vừa định thử thực lực Trúc Cơ thì Kiếm Bất Phàm đột nhiên run rẩy, lùi lại một bước.

"Đại...

Đại sư tỷ?" Kiếm Bất Phàm đầy kính sợ, nhưng khi thấy Kiếm Hùng đứng cạnh Chu Trần với mái tóc xõa tung, đôi má ửng hồng, thậm chí còn vương chút xuân ý và vệt lệ, hắn không thể tin vào mắt mình.

Đây còn là vị Đại sư tỷ lạnh lùng như binh khí, không chút cảm xúc sao?

Đại sư tỷ bị tên Chu Trần này hái rồi?

Nghĩ tới đây, đố hỏa trong lòng hắn bùng cháy.

Tên tiểu bạch kiểm Chu Trần này có gì tốt?

Chẳng lẽ vì hắn biết bắn cung?

Hắn tuy sợ Kiếm Hùng nhưng sâu thẳm vẫn có dục vọng của nam nhân.

Cảm giác ép một vị Đại sư tỷ lạnh lùng dưới thân là thành tựu cỡ nào chứ?

Vậy mà lại bị một tên Luyện Thể thất trọng của tông môn đối địch nẫng tay trên.

Tức đến phát điên!

"Đại...

Đại sư tỷ, người cùng tên tiểu bạch kiểm này..." Lời chưa dứt, hắn đã cảm thấy một cơn nguy biến chí mạng.

Kiếm quang lóe lên, máu tươi bắn tung tóe.

Nửa đoạn kiếm gãy cắm xuống đất, Kiếm Bất Phàm trợn mắt, cảm nhận sức mạnh trôi đi, đoạn kiếm trong tay rơi xuống đất phát ra tiếng "đinh".

Hắn ôm lấy cổ nhưng máu vẫn tuôn ra không ngừng.

Kiếm Hùng chẳng biết từ lúc nào đã đứng trước mặt hắn, tay cầm tứ giai thần binh Sương Huyết, kiếm như nước mùa thu, không dính một giọt máu.

Hắc bào trên người nàng càng làm tôn lên vóc dáng lồi lõm mê người và thêm phần thần bí.

Đặc biệt khi không có dải lụa trắng bó buộc, hắc bào rộng rãi cũng khó che được đôi gò bồng đảo phập phồng, đoạn bắp chân trắng như tuyết ẩn hiện dưới vạt áo càng thêm phần mị hoặc.

Kiếm Bất Phàm ngửi thấy mùi u hương thoang thoảng từ người nàng sau khi hoan lạc với Chu Trần, trừng mắt nhìn khuôn mặt lãnh diễm ấy rồi đột nhiên cười: "Đúng vị rồi..." Vẫn là vị Đại sư tỷ ấy!

Người tàn ác, lời không nhiều!

"Đúng vị rồi..." Kiếm Bất Phàm khó khăn thốt ra ba chữ rồi đổ

gục.

"Quả nhiên lăng lệ!" Đối với việc Kiếm Hùng giết Kiếm Bất Phàm, Chu Trần chỉ thấy bất ngờ nhưng cũng hợp tình lý.

Có điều lời trăn trối của hắn làm Chu Trần dở khóc dở cười.

"Chậc, ta thường vì bản thân không đủ biến thái mà cảm thấy lạc lõng giữa các người..." Chu Trần lắc đầu, nhặt ít củi khô quay về sơn động.

Kiếm Hùng đã xếp bằng tu luyện trên giường đá.

"Thật là nỗ lực!" Chu Trần cảm thán: "Kẻ có thiên phú còn nỗ lực, ta không có thiên phú càng phải cố gắng hơn, chim ngu thì phải bay trước..." "Mau qua đây nếm thử!" Chu Trần vẫy tay.

"Chu Trần!" "Làm gì!" Chu Trần đành tự tay nướng thịt.

Dùng pháp lực thúc động hỏa diễm có thể tùy ý khống chế nhiệt độ, nướng thịt vừa nhanh vừa tiện.

Kiếm Hùng nắm lấy hai tay Chu Trần, dùng sức đẩy ra rồi rời khỏi vòng tay hắn.

Chu Trần xoa nhẹ mái tóc của Cơ Phượng Hà, phải nói trạng thái hiện tại của nàng rất kỳ diệu, có thể chuyển hóa giữa hư và thực.

Đợi xử lý xong Chu Trần, nàng sẽ đi truy đuổi thiếu nữ kia để nhổ cỏ tận gốc.

"Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu." "Nàng không thể đi cùng ta, đây là bản đồ, lát nữa nàng tự qua đó!" Nửa canh giờ sau.

Gia vị vừa rắc vào, hương thịt nồng nàn lan tỏa khắp sơn động, gợi lên cơn thèm thuồng tột độ.

Những ngày vui vẻ luôn trôi qua thật nhanh.

“Có thịt sao có thể thiếu rượu?” Nhìn về phía Kiếm Hùng đang tu luyện, ánh mắt Chu Trần nóng rực.

Hắn nén lại dục vọng, bàn tay đã luồn vào trong vạt áo của nàng.

Thịt của Song Đầu Âm Dương Giao uẩn hàm năng lượng phong phú, cũng chỉ có Chu Trần và Kiếm Hùng thực lực cường hoành mới chịu được, người thường ăn một miếng là nổ xác.

Một lát sau.

Đây chính là một môn tuyệt thế thần công “một chọi mười”.

Chu Trần hiện tại không gặp nguy hiểm, tu vi Trúc Cơ cộng thêm một thân linh khí cực phẩm đủ để quét ngang 99% sinh linh trong bí cảnh.

Thân thể Kiếm Hùng cứng đờ, mở mắt quát: “Ngươi làm gì vậy?” Chu Trần tuy có đủ gia vị nhưng thuật nghiệp có chuyên môn, nướng vẫn chưa bằng đại đầu bếp.

“Hửm?

Đệ tử Linh Dược Phong!” “Đây là môn võ công vượt xa thượng thừa, luyện thành một môn đủ sánh với mười môn võ công thượng thừa, thậm chí hơn thế!” Về sau, Kiếm Hùng cũng cùng Chu Trần ăn thịt uống rượu lớn miếng.

Hắn ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, ngửi mùi hương thiếu nữ, tâm đầu rực cháy.

Hắn vận chuyển Xích Đế Hỏa Thần Công để luyện hóa năng lượng long nhục, củng cố tu vi Trúc Cơ.

Mặt trời mọc mặt trăng lặn, sao dời vật đổi.

Nghe những lời này, dù biết là lời dỗ dành nhưng tâm Kiếm Hùng vẫn ngọt ngào.

Trước đó từ Bạch Liên Hoa được 25 vạn điểm, sau khi nâng điểm Bá Vương Quyền còn lại 11 vạn, giờ tổng cộng có 33 vạn điểm Phong Nguyệt.

Càn Khôn Vệ Niên Thập Tam đang truy sát thiếu nữ thấy Chu Trần thì cau mày, nhưng chỉ do dự một chút rồi trực tiếp bộc phát bí pháp lao tới.

Kiếm Hùng khẽ run, những lời này của Chu Trần nếu ở tiền thế chỉ khiến phái nữ thấy sến súa, nhưng với Kiếm Hùng lại có lực sát thương như vũ khí hạt nhân.

Chu Trần đưa cho nàng một miếng thịt nướng chín vàng: "Qua đây ăn thịt đi!" Hai cơ thể nóng bỏng lại rơi xuống giường đá.

Nhưng nàng không hề phản kháng.

"Nàng không tò mò về môn tuyệt thế võ công ta định tìm sao?" Thân thể nàng căng cứng, nhất là khi tay Chu Trần đã...

Xếp củi xong, Chu Trần búng tay, một ngọn lửa bùng lên.

"Một người tu luyện quá chậm, ta giúp nàng cùng tu luyện." Suốt bảy ngày liên tiếp.

Hơn nữa sâu trong lòng nàng thực sự cũng có chút khao khát.

Chỉ cần đẹp, làm gì cũng thuận mắt.

Kiếm Hùng đứng dậy, mang theo làn hương thoang thoảng ngồi xuống cạnh hắn.

"Kiếm Hùng, ăn thịt thôi!" Chu Trần nắn bóp một hồi rồi hôn lên gò má ửng hồng của nàng.

Nàng giữ lấy bàn tay đang làm loạn của hắn, thắc mắc: "Ngươi không đói sao?" Kiếm Hùng mở mắt đáp: "Ta không đói!" Cơ Phượng Hà liếm môi rồi quay về Phong Nguyệt Bảo Giám.

Chu Trần theo bản đồ Kiếm Hùng để lại hướng tới nơi có tuyệt thế võ công.

"Thông tin về môn võ công đó là do sư thúc đời trước mang ra, muốn lấy không dễ, nhưng ta có lòng tin!" Chu Trần ôm nàng từ phía sau, cảm nhận sự ấm áp và hòa hợp, thật muốn ở lại đây cả đời không ra ngoài.

Kiếm Hùng không nói gì, xé một miếng thịt nhỏ, đôi môi đỏ khẽ mấp máy, tư thái tao nhã khiến Chu Trần đang ăn như hổ đói cũng thấy đẹp lòng đẹp mắt.

Cơ thể linh hồn của Cơ Phượng Hà hiện ra, cười quyến rũ: "Chủ nhân bớt giận, hay để nô gia giúp ngài hạ hỏa?" Tuyệt thế võ công là thần công vượt trên thượng thừa, luyện thành ít nhất sánh ngang Luyện Thể thập chuyển.

Không để ý đến kẻ đang hôn hít và trêu chọc mình, Kiếm Hùng đột nhiên nói: "Đây là nhiệm vụ sư phụ giao cho ta, quan hệ của chúng ta sau khi ra ngoài sẽ kết thúc, ngươi tốt nhất đừng để ai biết, nếu không ngươi sẽ chết!" Thanh Vân Môn dường như không có môn nào như vậy!

Cả hai uống rượu ăn thịt suốt nửa canh giờ, ăn sạch trăm cân thịt.

Chu Trần cắn nhẹ vành tai nàng, cười nhạt: "Có được mỹ nhân như nàng, ta chết cũng đáng!" Quả nhiên.

Kẻ bỏ chạy có thể báo tin cho Thanh Vân Môn, âm thầm giải quyết hung thủ cũng coi như báo thù.

Cảnh đẹp đêm xuân, cảm nhận ý thơ trong lòng nàng, Chu Trần bế thốc nàng lên.

"Tuần này lấy được từ Kiếm Hùng 22 vạn điểm Phong Nguyệt..." Kiếm Hùng quăng bản đồ cho Chu Trần, mặc y phục vào rồi biến mất

khỏi sơn động, không cho hắn kịp nói lời nào.

"Tuyệt thế võ công dù tốt nhưng trong mắt ta không bằng một sợi tóc của nàng!" Chỉ cần Chu Trần chạy đi, đối phương khó lòng truy sát cả hai người.

Trong núi không có lịch nhật, lạnh hết chẳng biết năm nào.

Chu Trần lấy thịt cắt nhỏ đặt lên giá nướng.

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám, linh hồn Chu Trần cầm linh khí trường đao cắt một tảng thịt lớn từ xác Song Đầu Âm Dương Giao.

"Còn nhìn cái gì, người đi mất rồi!" Và tuyệt thế võ công còn nhiều diệu dụng về sau.

"Tuyệt thế thần công..." Thậm chí hung thủ có khả năng lớn sẽ bỏ qua truy sát.

Kiếm Hùng ăn cũng không ít.

Giây tiếp theo, bụng nàng lại vang lên tiếng kêu không tự chủ, khiến khuôn mặt lãnh diễm đỏ bừng vì xấu hổ.

Kiếm Hùng đã khôi phục đỉnh phong nhưng vẫn chưa rời đi.

"Truy sát ta là Càn Khôn Vệ!" Một tên Luyện Thể thất trọng, hắn chỉ cần một đao là giết chết.

"Tạm thời giữ lại, nếu lấy được tuyệt thế võ công thì dùng điểm nâng cấp luôn!" Chu Trần lấy ra một vò rượu và hai bát lớn, rót đầy.

Đừng nhìn nàng ăn uống ưu nhã, tốc độ không hề chậm, lửa thường nướng không kịp cho nàng ăn.

Vả mặt đến thật nhanh và đúng lúc.

Luôn có một người chạy thoát được.

Cũng không vội nâng điểm.

Nhưng trăm cân thịt, chia ra mỗi người năm mươi cân cũng là rất nhiều.

Hắn tu luyện Xích Đế Hỏa Thần Công nên không lo vấn đề nhóm lửa nữa.

"Được thôi!" Thiếu nữ bị truy sát có dung mạo tú lệ, Chu Trần từng thấy trong đội ngũ Linh Dược Phong, là một đệ tử nội môn Luyện Thể cửu trọng.

Chu Trần vốn đang đói lại có mỹ nhân kề bên nên ăn rất ngon miệng.

"Chu sư huynh!" Thịt nướng của hắn tuy ngon nhưng so với đại đầu bếp chuyên nghiệp vẫn có khoảng cách.

Chu Trần đột nhiên khựng lại, thần thức Trúc Cơ Cảnh cảm nhận được hai bóng người đang truy đuổi nhau.

Hắn cảm thấy thân thể nóng bừng, tràn đầy sức mạnh.

"Chu sư huynh, mau chạy đi!" Chu Trần ánh mắt thâm trầm, dù ngoài miệng nói không quan tâm nhưng không rung động là giả.

Chỉ cần người chưa chết là còn cơ hội.

"Thật là lôi lệ phong hành." Chỉ muốn tìm cái lỗ mà chui xuống.

"Ục ục!" Kiếm Hùng má hồng rực, im lặng mặc cho Chu Trần thi triển.

Đến cả tin tức tuyệt thế võ công nàng cũng tiết lộ cho hắn, chỉ cần chinh phục được nàng thì lo gì không có võ công?

Cơ Phượng Hà có thể tùy ý chuyển đổi hư thực.

Chu Trần xem qua bản đồ, ghi nhớ vị trí rồi ném vào Phong Nguyệt Bảo Giám.

Chu Trần cúi đầu hôn lên môi nàng, tham lam hít hà mùi hương thiếu nữ.

Võ giả thực lượng kinh người, nếu vừa ăn vừa luyện hóa thì ăn bao nhiêu cũng được.

Lời của Chu Trần dù chưa chắc là thật nhưng đã khiến trái tim băng giá của nàng rung động mạnh mẽ.

Chu Trần mắng thầm mấy tên phá đám rồi đành rời giường.

"Còn nửa tháng nữa, ta phải đi tìm môn tuyệt thế võ công đó..." Lúc hư tựa như quỷ hồn.

Củi cháy rực, Chu Trần lấy từ bảo giám ra giá nướng và đủ loại gia vị.

Kiếm Hùng mềm lòng, nàng không từ chối hắn, dù sao chuyện cần làm cũng đã làm rồi.

Chu Trần nhếch môi: "A, nhắm vào ta sao!" ...

"A, nhắm vào ta sao!" Chu Trần giương Lạc Nhật Cung nhắm thẳng vào Niên Thập Tam.

"Chu sư huynh, hắn là cường giả tam chuyển trở lên, huynh mau chạy đi!" Thiếu nữ Phương Văn cuống quýt, không ngờ Chu Trần chẳng những không sợ mà còn muốn động thủ.

Nghệ Tiễn Thuật của Chu Trần dù lợi hại, lại lĩnh ngộ tiễn thế, nhưng đối phương là cường giả tam chuyển, Chu Trần sao đối kháng nổi.

"Không biết trời cao đất dày!" Niên Thập Tam vốn sợ Chu Trần bỏ chạy làm mất thời gian, không ngờ đối phương lại muốn bắn hắn.

Hắn đã luyện thành thượng thừa khinh công "Nhất Vĩ Độ Giang", dù có tiễn thế cũng đừng hòng bắn trúng.

Hắn chỉ cần một đao là có thể chém bay đầu Chu Trần.

"Hỏng rồi!" Phương Văn tuyệt vọng, không ngờ gặp phải tên ngốc tự phụ.

"Băng!" Cung tựa sấm sét, tiễn như sao băng xé toạc chân trời, rực rỡ mà mãnh liệt, thoáng chốc đã xuyên thấu không gian.

Niên Thập Tam tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã tới trước mặt Chu Trần.

Hắn giơ cao trường đao nhưng chưa kịp chém xuống đã kinh hoàng nhìn xuống ngực.

Một lỗ hổng lớn xuất hiện, Chu Trần thậm chí có thể nhìn xuyên qua lỗ hổng đó thấy Phương Văn đang đứng phía sau.

"Làm sao có thể?" Niên Thập Tam không thể tin nổi, thông báo về Chu Trần ai cũng biết, dù có giấu nghề thì sao có thể mạnh đến mức này?

Hắn còn chưa kịp phản ứng đã bị mũi tên xuyên thủng.

Tốc độ đó quá nhanh, tựa như đòn sấm sét của Lôi Thần.

"Bành!" Thân hình hộ pháp của Niên Thập Tam đổ gục.

Chu Trần thu lấy trường đao và túi trữ vật của hắn, tiện tay dùng một ngọn Xích Thần Diễm thiêu rụi xác chết để xóa dấu vết.

Đây đã thành thói quen của hắn, xử lý thi thể sẽ bớt đi nhiều phiền phức.

Xích Thần Diễm chính là ngọn lửa ngưng tụ từ Xích Đế Hỏa Thần Công.

"Làm sao có thể?" Phương Văn ở đằng xa trừng lớn mắt, suýt tưởng mình ảo giác.

Chu Trần một tiễn hạ sát Càn Khôn Vệ tam chuyển?

Nghệ Tiễn Thuật bá đạo vậy sao?

Nhưng dù sao mạng nhỏ cũng giữ được.

Phương Văn vội chạy tới: "Chu sư huynh, không ngờ huynh lại lợi hại thế!" "Vận khí tốt thôi, vào đây tìm được chu bảo dược nên thăng lên Luyện Thể cửu trọng rồi!" Chu Trần cười cười, đây là mức tu vi hắn định lộ ra để sau này có thể học bí truyền của các ngọn núi khác.

Chương 51

"Chúc mừng huynh!" Phương Văn đầy ngưỡng mộ nhưng không quá kinh ngạc, cơ duyên trong bí cảnh vốn là chuyện thường tình.

"Đúng rồi Chu sư huynh, Linh Nhi sư tỷ vốn đi cùng muội cũng bị người của Càn Khôn Vệ truy sát, huynh có thể cứu tỷ ấy không?" Phương Văn ánh mắt khẩn cầu.

Nếu Chu Trần chỉ là thất trọng nàng sẽ không mở lời, nhưng hắn đã cửu trọng lại còn nhất tiễn miểu sát Niên Thập Tam, thực lực này đủ để gây nhiễu giúp Mộ Linh Nhi chạy thoát.

"Không vấn đề, đều là đồng môn cả." Chu Trần không từ chối: "Linh Nhi sư tỷ ở đâu?" "Hướng kia!" Phương Văn vừa chỉ hướng đã thấy Chu Trần biến mất.

Nàng nhìn ra xa, thấy bóng dáng hắn lướt đi cực nhanh.

"Điện Quang Thần Hành Bộ?

Chu sư huynh luyện đến mức này rồi sao?" Phương Văn chấn động, lồng ngực phập phồng: "Ngộ tính và thiên phú của huynh ấy thật kinh người!" Rời khỏi tầm mắt Phương Văn, Chu Trần tăng tốc, thần thức Trúc Cơ lan tỏa, chưa đầy mười hơi thở đã tìm thấy dấu vết của Mộ Linh Nhi.

"Phụt!" Mộ Linh Nhi phun ra một ngụm máu, thân hình mảnh mai văng ra đập mạnh vào gốc đại thụ rồi trượt xuống như con búp bê vải rách.

Tống Khôi vác trường đao nặng nề bước tới, hắn cao tới hai mét năm, tựa như một tiểu cự nhân với cơ bắp cuồn cuộn như gấu tông.

Kẻ này rõ ràng tu luyện võ công thiên về sức mạnh, hình thể bị

biến đổi mạnh mẽ.

“Tống Khôi, ngươi dám giết ta, Thanh Vân Môn sẽ không tha cho ngươi!” Mộ Linh Nhi ôm ngực thở dốc, nhìn chằm chằm kẻ đang tiến lại.

“Ai biết được chứ?” Tống Khôi cười lạnh: “Bí cảnh rộng lớn, chết vài người là chuyện thường.

Huống hồ lão tử dựa vào triều đình, Thanh Vân Môn biết thì đã sao?

Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi ngay!” “Ngươi muốn làm gì?” Mộ Linh Nhi hoàng sợ lùi lại, nàng đã đoán được ý đồ đen tối của hắn.

“Ngươi nói xem?” Tống Khôi dâm tà cười: “Mỹ nhân như ngươi mà giết ngay thì phí phạm của trời quá.” “Cải trắng mà để lợn rừng như ngươi ủi mới là phí phạm của trời!” Giữa lúc Mộ Linh Nhi định tự sát, một giọng nói thản nhiên đầy trêu chọc vang lên từ phía sau.

“Ai?” Tống Khôi quay phắt lại, thấy Chu Trần thì thả lỏng, cười lớn: “Ta tưởng là ai, hóa ra là tên lính mới nhà ngươi!

Muốn anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Nghe nói ngươi cực kỳ háo sắc, xem ra đúng là vì sắc mà không cần mạng!” Mộ Linh Nhi đại kinh, sự hy vọng vừa nhen nhóm hóa thành tuyệt vọng: “Chu sư đệ, đừng quản tỷ, chạy mau!” “Chạy?” Tống Khôi nhe răng cười, trường đao rung lên phát ra tiếng kêu lạnh lẽo: “Các ngươi không ai chạy thoát được đâu!” “Vậy sao?” Chu Trần quay đầu chạy thẳng.

Tống Khôi mạnh hơn Niên Thập Tam nhiều, ít nhất cũng ngũ chuyển, Chu Trần không muốn lộ thực lực ở đây nên định dẫn dụ hắn đi chỗ khác.

“Đừng hòng chạy!” Tống Khôi đuổi theo.

Mộ Linh Nhi đã trọng thương không chạy xa được, còn giết Chu Trần với hắn chỉ như giết gà, một đao là đủ!

“Chu sư đệ, sao đệ ngốc thế, tỷ không đáng để đệ làm vậy...” Mộ Linh Nhi nước mắt lưng tròng, nàng cho rằng Chu Trần dùng mạng mình để đổi lấy một tia sinh cơ cho nàng.

“Chu sư đệ, đệ yên tâm, tỷ nhất định sẽ sống sót để báo thù cho đệ!” Là đại sư tỷ Linh Dược Phong, nàng cũng rất quả quyết.

Nàng nuốt một nắm đan dược, gượng dậy chạy trốn, không để uổng phí sự hy sinh của Chu Trần.

Trước đây nàng vốn khinh thường hắn vì thói phong lưu, không ngờ lúc hoạn nạn hắn lại xả thân cứu mình.

Cùng lúc đó, Tống Khôi đã đuổi kịp Chu Trần.

“Chạy đi!

Sao không chạy tiếp đi!” Hắn nhìn Chu Trần đầy vẻ giễu cợt, muốn dạy cho tên “anh hùng” này một bài học về cái giá phải trả.

“Chạy cái con mẹ ngươi!” Chu Trần vận chuyển pháp lực, chỉ tay một cái.

Từ đan điền, Hỏa Long Kiếm cực phẩm linh khí bạo xạ ra, dưới sức mạnh của Trúc Cơ Cảnh tựa như rồng lửa kinh thiên.

“Oanh!” Tống Khôi vừa nhấc đao định đỡ thì Hỏa Long Kiếm đã xuyên thủng ngực hắn.

“Trúc Cơ cường giả...

Linh khí cực phẩm...” Tống Khôi run rẩy nhìn lỗ thủng cháy đen trên ngực mình, cười thảm.

Thật không ngờ cả đời đi săn lại bị chim mổ mù mắt.

“Ta hận...

Ngươi đúng là đồ lão âm ti...” Hắn ngửa mặt lên trời than một tiếng rồi đổ gục, chết không nhắm mắt.

“Lão thiên phù hộ, Chu sư đệ bình an vô sự.” Mộ Linh Nhi một bên cầu nguyện, một bên mang theo tấm thân trọng thương dốc sức chạy trốn.

Nàng chạy mãi, chạy mãi, đột nhiên đâm sầm vào một lồng ngực ấm áp hữu lực.

Mộ Linh Nhi đại kinh, ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt tuấn mỹ vừa quen thuộc vừa xa lạ của Chu Trần.

Trên mặt hắn vẫn mang theo một nụ cười xấu xa quen thuộc.

“Chu...

Chu sư đệ?” Mộ Linh Nhi trợn to hai mắt, quả thực không dám tin vào mắt mình.

“Sao thế?

Linh Nhi sư tỷ nhanh như vậy đã không nhận ra ta sao?” Chu Trần khẽ mỉm cười.

Trước đó hắn không dẫn dụ Tống Khôi đi quá xa, rồi một chiêu miểu sát đối phương.

Sau đó, Chu Trần thu hồi bảo đao và túi trữ vật của Tống Khôi, trở tay đánh ra một đạo Xích Thần Diễm, thiêu hủy thi thể diệt dấu vết, đến tro cốt cũng đem dương đi!

Toàn bộ quá trình chưa tới mười hơi thở.

Vì thế, Chu Trần dễ dàng đuổi kịp Mộ Linh Nhi đang trọng

thương chạy không nổi.

"Chu sư đệ, thực sự là đệ!" Mộ Linh Nhi vừa mừng vừa sợ: "Tên Tống Khôi kia đâu?" "Vừa nãy Kiếm Hùng của Thiên Kiếm Tông đi ngang qua, dọa Tống Khôi sợ chạy mất rồi!" Chu Trần trực tiếp đổ oan.

"Nguyên lai là nàng." Mộ Linh Nhi gật gật đầu.

Kiếm Hùng là thủ tịch đại đệ tử của Thiên Kiếm Tông, đứng thứ hai trên Thiên Kiêu bảng, so với Ly Trường Hận và Sư Thanh Tuyền còn lợi hại hơn.

Tống Khôi tuy thực lực không tệ, nhưng so với Kiếm Hùng thì chênh lệch rất lớn, bị dọa chạy cũng là chuyện thường tình.

"Chu sư đệ, đệ không sao thật là tốt quá!" Tâm thần căng thẳng của Mộ Linh Nhi thả lỏng lại, lập tức nhào vào lòng Chu Trần.

Chu Trần tức khắc cảm thấy như Thái Sơn áp đỉnh, không thấy trời trăng.

Mùi cơ thể nhàn nhạt của thiếu nữ hòa quyện với hương thảo dược xông vào mũi, Chu Trần không nhịn được hít sâu một hơi, một tay đỡ lấy bờ mông tròn trịa của Mộ Linh Nhi, tay kia nâng cằm nàng lên, cúi đầu hôn lên làn môi đỏ mọng ấy.

"Ưm..." Kiều khu của Mộ Linh Nhi run rẩy, trợn to hai mắt, không ngờ Chu Trần lại dám...

Nụ hôn đầu của nàng mất rồi!

Chu Trần xưa nay vốn không có sức kháng cự với mỹ nhân, huống chi là mỹ nhân như Mộ Linh Nhi.

Hắn được đà lấn tới, định làm tới luôn...

"Không được..." Mộ Linh Nhi hồi thần, mạnh mẽ đẩy Chu Trần

ra.

Nàng cúi đầu, mặt đầy thẹn thùng, làn da trắng như ngọc hiện lên sắc hồng nhạt, minh diễm cực kỳ.

“Linh Nhi sư tỷ, xin lỗi, vì nàng thực sự quá đẹp, ta nhất thời không nhịn được, tình bất tự cấm...” Chu Trần vội vàng xin lỗi.

“Không... không sao, ta không có trách đệ...” Mộ Linh Nhi kéo lại vạt váy bị Chu Trần làm cho lăng loạn, giọng nói thẹn thùng nhỏ như muỗi kêu.

Má nàng ửng hồng, nóng bừng lên, căn bản không dám nhìn vào mắt Chu Trần.

Chu Trần trong lòng thầm cười, Linh Nhi sư tỷ quả thật đơn thuần.

Thực ra hắn không biết, Mộ Linh Nhi là vì hiểu lầm hắn liều chết cứu mạng nên mới tràn đầy hảo cảm với hắn.

Nếu không, với ấn tượng trước đây của nàng về Chu Trần, hắn mà dám động tay động chân, nàng đã sớm tặng cho hắn một cái tát rồi.

“Linh Nhi sư tỷ, vừa nãy ta đã kiểm tra thân thể cho nàng, bảy cái xương sườn đã bị chấn gãy, ta vừa vặn biết một chút thủ pháp nối xương, hay là để ta giúp nàng?” Chu Trần biết nóng vội không ăn được đậu phụ nóng, dứt khoát chuyển chủ đề.

“Ân, vậy làm phiền Chu sư đệ rồi!” Mộ Linh Nhi vẫn cúi đầu, đầu sắp vùi vào trước ngực vĩ ngạn luôn rồi.

Nàng đương nhiên biết nối xương sẽ có đụng chạm, nhưng nàng lại phá thiên hoang không hề từ chối.

Chu Trần đỡ Mộ Linh Nhi ngồi dựa vào đại thụ, nhu thanh nói: “Linh Nhi sư tỷ, ta bắt đầu đây!” “Ân.” Mộ Linh Nhi khẽ gật đầu,

phát ra một tiếng mũi.

Chu Trần đưa tay chạm vào thân thể Mộ Linh Nhi, nàng run lên một cái, đầu vùi sâu hơn như đà điểu.

Không khí trở nên vi diệu và mập mờ, nhiệt độ dường như tăng cao.

Chu Trần không cố ý dây dưa, hắn nhanh chóng tìm được vị trí từng khúc xương gãy, thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ. *Rắc!* Một khúc xương sườn bị lệch đã khôi phục vị trí chính xác.

"Lại không đau?" Mộ Linh Nhi đột nhiên phát hiện một chuyện kỳ quái, đôi tay Chu Trần như có luồng điện, trực tiếp khiến thân thể nàng tê dại. *Rắc!* Khúc thứ hai phục vị.

Rồi thứ ba, thứ tư...

Bảy khúc xương sườn phục vị rất đơn giản, nhưng muốn lành hẳn lại cần tốn chút thời gian và tinh lực.

Nửa canh giờ sau, dưới uy lực của Lôi Quang Như Ý Thủ, bảy khúc xương sườn hoàn toàn lành lặn, Mộ Linh Nhi chỉ cần điều dưỡng một chút là có thể khôi phục như xưa.

"Chu sư đệ, võ công này của đệ thật lợi hại!" Mộ Linh Nhi là đại sư tỷ của Linh Dược Phong, tinh thông dược lý, thủ pháp xoa bóp của Chu Trần còn hữu dụng hơn cả đa số đan dược.

Tuyệt đối là một môn võ công thượng thừa chuyên dùng để trị thương.

"Linh Nhi sư tỷ quá khen rồi, chỉ là chút thủ đoạn nhỏ thôi!" Chu Trần xua xua tay, đầu ngón tay vẫn còn lưu lại mùi hương sữa thấm đẫm lòng người.

"Linh Nhi sư tỷ!" "Chu sư huynh!" Tiếng gọi mừng rỡ đột nhiên

vang lên từ phía sau, Phương Văn mặt đầy kích động chạy tới.

Nàng tìm nãy giờ cuối cùng cũng thấy.

"Phương sư muội!" Thấy Phương Văn, Mộ Linh Nhi vui mừng khôn xiết: "Phương sư muội, muội không sao thật tốt quá!" "Đa tạ Linh Nhi sư tỷ quan tâm, cũng nhờ có Chu sư huynh cứu muội, nếu không muội cũng chẳng còn mạng mà gặp sư tỷ!" Phương Văn nhìn về phía Chu Trần, ánh mắt đầy cảm kích.

"Đều là đồng môn, tương trợ lẫn nhau là điều nên làm!" Chu Trần cười cười, không để tâm nói.

Bàng Vân Long thầm nghĩ: *Vậy ta không phải đồng môn chắc?* "Linh Nhi sư tỷ, Phương sư muội, hiện tại hai người đã không sao, vậy ta xin cáo từ trước, hai người hãy cẩn thận!" Chu Trần chắp tay với hai người, tiêu sái rời đi, phẩy ống tay áo, không mang theo một áng mây nào.

"Chu..." Mộ Linh Nhi há miệng, nhưng đã thấy Chu Trần đi xa.

Chu Trần biết có Phương Văn ở đó, hắn với Mộ Linh Nhi tạm thời không thể có tiến triển gì thêm, chi bằng tách ra.

Huống hồ hắn còn phải đi tìm tuyệt thế thần công.

Nghĩ đến Kiếm Hùng, lòng Chu Trần lại rạo rực.

Hắn nhớ Kiếm Hùng vô cùng, bước chân bất giác nhanh hơn.

Trên đường đi, Chu Trần phát hiện không ít người, có Thanh Vân Môn, Thiên Kiếm Tông, người của triều đình, còn có các môn phái nhỏ và thế gia khác...

Chu Trần thảy đều không thèm để ý, lặng lẽ lướt qua.

Đáng tiếc không thấy người quen nào như Vệ Quân, Đặng Nhất Thương...

Chu Trần đi rất nhanh, trừ phi thấy linh dược bảo vật mới dừng lại thu lấy, còn lại đều là cấp tốc lên đường.

Sau hơn nửa ngày, hắn rốt cuộc cũng đến đích.

Thần thức Trúc Cơ cảnh quét qua, lập tức tìm thấy Kiếm Hùng.

Lúc này Kiếm Hùng đang ngồi xếp bằng trước một đạo thạch môn dưới lòng đất, dường như đang tham ngộ điều gì.

"Thiên Vân bí cảnh nghe nói là do các mảnh vỡ từ động thiên phúc địa của viễn cổ tông môn sụp đổ hình thành, vì thế bên trong chứa đựng truyền thừa và bảo vật..." Trong đầu Chu Trần lóe lên tin tức liên quan, nơi này hiển nhiên là một di tích cổ bị chôn vùi.

Hắn nhảy xuống hố động mà Kiếm Hùng đã đào ra.

"Ai?" Kiếm Hùng tức khắc rút kiếm đứng dậy, không khí tràn ngập sát khí.

"Là ta!" Chu Trần cười bước lên, Kiếm Hùng thu hồi Sương Huyết, chỉ tay vào thạch môn nói: "Nơi này có một thức kiếm chiêu do cổ đại cường giả lưu lại, chỉ có học được kiếm chiêu này mới có thể mở thạch môn!" Chu Trần nhìn theo, nơi đó có một đạo kiếm ngân, khi ánh mắt chạm vào đạo kiếm ngân ấy, thân thể hắn run lên, phảng phất thấy một đạo kiếm mang chém về phía mình.

"Tê!" Chu Trần không nhịn được lùi lại một bước, hít sâu một hơi khí lạnh.

Đạo kiếm ngân này không biết đã qua bao nhiêu năm mà vẫn còn uy năng như vậy, vị cường giả lưu lại nó rốt cuộc mạnh đến mức nào?

"Nàng ước tính bao lâu có thể học được?" Chu Trần nhìn Kiếm Hùng.

“Mười ngày.” Giọng Kiếm Hùng thanh đạm, không chút cảm xúc, như thể đang nói một sự thật hiển nhiên. 【Kình Thiên Nhất Kiếm thức thứ nhất (0/10000)】 Chu Trần liếc nhìn bảng điều khiển, tâm thần khẽ động, nói: “Ta có thể học được trong vòng năm ngày, nhưng cần nàng giúp ta!” Kiếm Hùng nhìn hắn với vẻ khó tin.

Nếu là võ công khác thì thôi, nhưng nàng thiên sinh kiếm cốt, võ công tu luyện chủ yếu về kiếm.

Trước đó cùng Chu Trần ở Âm Dương Vong Xuyên hoa hạ, kiếm cốt đã lột xác thăng cấp thành Âm Dương Kiếm Cốt.

Thiên phú kiếm đạo của nàng có thể coi là đỉnh tiêm ở Đại Càn.

Nàng cần mười ngày, mà Chu Trần chỉ cần năm ngày sao?

“Đệ muốn ta làm gì?” Kiếm Hùng không lập tức từ chối, nàng vẫn có chút tín nhiệm với Chu Trần.

Đây chính là người đàn ông đầu tiên và duy nhất của nàng.

Trước đó họ đã cùng trải qua bảy ngày mỹ hảo, như keo như sơn, triền miên phỉ trắc.

“Nàng cũng không cần làm gì nhiều, để ta làm là được!” Chu Trần tiến tới trước mặt Kiếm Hùng, ngửi mùi hương quen thuộc trên người nàng, đột nhiên ôm lấy vòng eo mềm mại thanh mảnh, kéo nàng vào lòng.

“Buông tay!” Kiếm Hùng lãnh đạm lên tiếng.

Nàng không ngờ lúc này mà Chu Trần còn nghĩ đến chuyện đó.

“Nàng nghĩ ta sẽ lừa nàng chuyện này sao?” Chu Trần siết chặt vòng tay, cúi đầu nhìn vào mắt Kiếm Hùng: “Đây là tuyệt thế võ công, tuy không bằng nàng nhưng ta làm sao không muốn có cho được?” “Nếu sau năm ngày ta không học được, nàng cứ giết ta đi!” Giọng Chu

Trần đanh thép, đầy vẻ tự tin.

Kiếm Hùng im lặng.

Nàng đương nhiên muốn vào sớm vì không biết bên trong còn quan ải nào đang chờ không.

Bí cảnh chỉ mở cửa một tháng, nay đã qua hơn nửa tháng, chỉ còn mười bốn ngày.

"Tin ta đi, ta lừa nàng thì có ích gì?" Nói xong, Chu Trần cúi đầu hôn lên làn môi đỏ mọng đầy dụ hoặc của nàng.

Kiếm Hùng giơ tay định đẩy ra nhưng cuối cùng lại khựng lại giữa không trung, rồi vòng tay ôm lấy lưng Chu Trần.

Hai lớp chăn đệm dày rơi xuống đất, Chu Trần bế Kiếm Hùng nằm xuống.

Thời gian trôi mau, chớp mắt năm ngày đã qua.

Chu Trần nhìn số điểm Phong Nguyệt tăng thêm mười lăm vạn, tâm tình đại hảo.

Kiếm Hùng vẫn luôn lo lắng về tuyệt thế võ công, nhưng năm ngày này, Chu Trần căn bản không thèm nhìn kiếm chiêu trên thạch môn.

Mỗi ngày hắn không dày vò nàng thì cũng tìm cách trêu chọc nàng.

Nàng thực sự muốn đâm cho hắn một kiếm, nhưng vẫn nhịn được.

Năm ngày qua nàng cũng không hối thúc hay nhắc nhở, bất kể Chu Trần muốn làm gì nàng đều hết mình phối hợp.

Chu Trần thì sung sướng, còn Kiếm Hùng thì khổ sở không thôi.

"Yên tâm đi, ta đã lĩnh ngộ được rồi!" Nhìn Kiếm Hùng đang nép

vào lòng mình, Chu Trần khẽ lau vệt lệ nơi khóe mắt nàng, cười rạng rỡ.

"Lĩnh ngộ được rồi!?" Kiếm Hùng tâm thần rung động, ánh mắt đầy vẻ bất khả tư nghị.

Chương 52

Những ngày qua Chu Trần làm cái gì nàng hiểu rõ nhất, thực sự lĩnh ngộ rồi sao?

Không thể nào. *Gia điểm!* Chu Trần thầm niệm trong lòng, một vạn điểm Phong Nguyệt tiêu hao, hắn như thể đã tham ngộ luyện tập kiếm chiêu suốt hai năm rưỡi, một sớm đốn ngộ.

Chu Trần bật dậy, rút kiếm chém ra một nhát.

Kình Thiên Nhất Kiếm, thức thứ nhất.

Kiếm quang như nước rót vào thạch môn.

Thạch môn vốn uẩn hàm trận pháp đặc thù rung chuyển dữ dội, bụi đất bay mù mịt. *Rắc rắc!* Tiếng ma sát chói tai vang lên, thạch môn từ từ mở ra.

Kiếm Hùng đứng dậy, mặc kệ thân thể không mảnh vải che thân, mặt đầy chấn kinh: "Thực sự luyện thành rồi!!!" … "Thực sự luyện thành rồi!!!" Đôi mỹ mâu của Kiếm Hùng tràn ngập sự chấn kinh hãi hùng.

Nàng hiểu rõ độ khó của chiêu này, cho dù nàng luyện kiếm từ nhỏ, nay lại có Âm Dương Kiếm Thể, cũng phải mất mười ngày.

Vậy mà Chu Trần chỉ dùng năm ngày.

Đáng giận hơn là năm ngày này hắn hầu như không rời khỏi nàng, cũng chẳng thấy hắn luyện tập chiêu thức nào chính kinh cả.

Chu Trần dường như dành toàn bộ tâm trí cho nàng, khiến nàng khổ sở vô cùng.

"Đệ luyện thành bằng cách nào?" Kiếm Hùng không nén nổi tò mò,

vốn là người ít hiếu kỳ nhưng lần này cũng phải mở miệng hỏi.

Chẳng lẽ Chu Trần chỉ cần diễn luyện trong đầu là học được sao?

"Ta chẳng phải đã nói cần nàng giúp đỡ sao?" Chu Trần một tay cầm kiếm, tay trái chắp sau lưng, quay người nhìn Kiếm Hùng mỉm cười: "Năm ngày qua, dưới sự giúp đỡ của nàng, ta không lúc nào là không vùi đầu khổ tu!" "Đến hôm nay, ta mượn cơ duyên Âm Dương, mượn vẻ đẹp của mỹ nhân, mượn kiếm cốt tôi luyện, âm tuyền tố dã, cuối cùng kiếm pháp đã thành!" Chu Trần trở tay một kiếm, kiếm khí ngút trời. *Oanh!* Thạch môn đang rung chuyển càng thêm chao đảo, theo tiếng ma sát chói tai, cửa đá dần dần mở ra hai bên.

"Cửa mở rồi!" Kiếm Hùng ngẩn ngơ nhìn thạch môn đang mở, đối với lời Chu Trần nàng bán tín bán nghi, nhưng đôi gò má đỏ bừng lại càng thêm đỏ thắm.

Kiếm của Chu Trần dường như không được "chính kinh" cho lắm. *Chẳng lẽ đây thực sự là phương pháp tu luyện của Chu Trần?* Kiếm Hùng đột nhiên nhớ tới tin đồn Chu Trần háo sắc, mà thời gian chung đụng vừa qua, nàng đã tự mình chứng thực lời đồn không sai.

Có lẽ việc tu luyện của Chu Trần có liên quan đến phụ nữ, nên hắn mới tỏ ra háo sắc như vậy.

Khả năng này không phải là không có.

Đại thiên thế giới, không gì không có.

Truyền thuyết kể rằng có một vị Vô Thượng Đạo Tôn, xuất thân vi mọn nhưng có thiên phú đặc biệt, chỉ cần làm việc tốt là có thể tăng trưởng tu vi mà không gặp bất kỳ bình cảnh nào.

Cuối cùng vị đó dựa vào việc làm thiện sự mà thành tựu chí cao.

Đó là truyền thuyết cổ xưa, người tin kẻ nghi, không cách nào kiểm chứng.

Tuy nhiên người có thiên phú đặc biệt trên thế gian tuy không nhiều nhưng cũng không thiếu.

Có cái rất mạnh, có cái vô dụng, thậm chí có cái phế phẩm.

Chu Trần có lẽ sở hữu loại thiên phú đặc biệt dựa vào phụ nữ để tu luyện.

Nếu đúng là vậy thì thiên phú này không hề yếu, thậm chí hiệu quả vô cùng tốt.

"Chúng ta vào thôi!" Chu Trần không biết những lời bốc phét của mình lại khiến Kiếm Hùng suy diễn nhiều như vậy.

Nhưng hắn cũng không hẳn là nói dối, năm ngày qua mỗi ngày hắn đều luyện tập Bạt Kiếm Thuật, đâm kiếm, thu kiếm vào bao, lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, tiêu hao lượng lớn tinh lực.

Thần thức hắn tản ra, bước vào thạch môn.

Kiếm Hùng hồi thần, nhìn bóng lưng Chu Trần, vội vàng lấy ra một chiếc trường bào màu đen mặc vào rồi theo sau.

Bên trong là một tòa động phủ, bài trí đơn giản thanh nhã, bụi bặm phủ đầy, trên vách đá khắc đầy vết kiếm cùng văn tự và đồ án.

"Là Kình Thiên Nhất Kiếm!" Mỹ mâu Kiếm Hùng sáng lên, nhìn chằm chằm vào đồ án trên vách đá.

Đây chính là tuyệt thế võ công, học được một môn còn hơn mười môn khác.

Nghệ Tiễn Thuật của Chu Trần có thể coi là cực phẩm trong các võ công thượng thừa, luyện thành có thể lột xác thành Tiễn Linh Thể.

Linh Thể tuy vượt xa phàm thể nhưng cũng chỉ là cấp thấp nhất trong các loại Siêu Phàm thể chất.

Siêu Phàm thể chất chia thành: Linh Thể, Thánh Thể, Tiên Thể và

Đạo Thể.

Đạo Thể là truyền thuyết, Đại Càn vương triều chưa từng xuất hiện, ngay cả Tiên Thể cũng không.

Thánh Thể ở Đại Càn đã là đỉnh tiêm.

Như Bạch Liên Hoa sở hữu Bạch Liên Thánh Thể, tuy chỉ là phổ thông trong hàng Thánh Thể nhưng cũng vượt xa Linh Thể.

Kiếm cốt ban đầu của Kiếm Hùng coi như cực phẩm Linh Thể, sau khi lột xác thành Âm Dương Kiếm Cốt đã đạt tới cấp bậc Thánh Thể.

Còn Kình Thiên Kiếm Thể hình thành sau khi luyện thành Kình Thiên Nhất Kiếm cũng có thể sánh ngang Thánh Thể.

Đây chính là điểm mạnh của tuyệt thế võ công.

Nếu Kiếm Hùng luyện thành Kình Thiên Nhất Kiếm, hai loại Thánh Thể chồng chất, hiệu quả tăng gấp bội, chiến lực và tiềm lực sẽ bùng nổ mạnh mẽ.

Dù tính cách đạm mạc, lúc này nàng cũng không kìm được kích động.

"Kình Thiên Kiếm Thể..." Chu Trần ánh mắt nóng rực, hắn vốn chỉ là phàm thể, võ công chính là con đường để trở nên siêu phàm.

Kình Thiên Kiếm Thể này hắn nhất định phải có.

Cả hai không nói lời nào, động phủ chìm vào tĩnh lặng, mỗi người toàn thần quán chú ghi nhớ và lĩnh ngộ võ công trên vách đá.

Một lát sau, Chu Trần xem xong một lượt Kình Thiên Nhất Kiếm, hệ thống lập tức ghi lại. 【Kình Thiên Nhất Kiếm tầng một (0/10000)】 *Vãi!

Tầng một đã gấp mười lần Nghệ Tiễn Thuật!* Chu Trần có chút

kinh ngạc.

Võ công tu luyện càng nhiều thì điểm Phong Nguyệt cần thiết sau này sẽ giảm đi, nhưng không phải giảm theo từng môn mà theo từng giai đoạn Cửu Chuyển.

Luyện Thể Cửu Chuyển sẽ có một lần lột xác lớn, thực lực sánh ngang Thần Lực Cảnh.

Đợi Chu Trần đạt Cửu Chuyển, hắn tu luyện võ công thượng thừa phổ thông sẽ tốn ít điểm hơn.

Sau Thập Bát Chuyển lại giảm thêm lần nữa.

Các thiên tài tự tu luyện cũng vậy, càng về sau càng nhanh, một pháp thông vạn pháp thông.

"Không hổ là tuyệt thế võ công!" Chu Trần tuy kinh ngạc nhưng không quá bất ngờ.

Một môn tuyệt thế võ công ít nhất bằng mười môn thượng thừa.

Hiện tại Chu Trần đang ở Tam Chuyển chi cảnh, đợi hắn luyện thành Kình Thiên Nhất Kiếm, không chỉ có Kình Thiên Kiếm Thể mà thực lực ít nhất cũng ngang ngửa Luyện Thể Thập Tam Chuyển.

Kiếm Hùng cũng mới chỉ Luyện Thể Thập Nhị Chuyển.

Ly Trường Hận, Sư Thanh Tuyền còn kém Kiếm Hùng một bậc, ước chừng chỉ khoảng Thập Nhất Chuyển. *Nói như vậy, tiểu sư đệ chân truyền như ta sắp vượt mặt đại sư tỷ, một bước trở thành đại sư huynh chân truyền rồi!* Quả nhiên, bật hack chính là sướng!

Tốc độ nhanh như bay, đại sư tỷ nào chịu thấu?

Vì có Kiếm Hùng ở đó nên Chu Trần không vội gia điểm, hắn lục soát động phủ một vòng, tìm thấy không ít sách vở linh tinh và vài môn võ công thượng thừa.

Hắn nhanh chóng lật xem để hệ thống ghi lại, rồi nói với Kiếm Hùng: "Ta ra ngoài xem thế nào!" Kiếm Hùng nhìn hắn đầy kỳ quái nhưng không nói gì, tiếp tục lĩnh ngộ Kình Thiên Nhất Kiếm.

Rời khỏi động phủ, Chu Trần tản ra thần thức, xác định không có ai mới hào hứng nói: "Gia điểm!" Tiêu hao một vạn điểm Phong Nguyệt, toàn thân Chu Trần như bị hàng vạn con kiến cắn xé, tê rần ngứa ngáy, giống hệt lần đầu tiên hoàn thành Luyện Bì.

"Tuyệt thế võ công quả nhiên lợi hại!" Chu Trần kinh thán, hắn đã hoàn thành bốn lần Luyện Thể mà Kình Thiên Nhất Kiếm vẫn mang lại hiệu quả luyện thể mạnh mẽ như vậy.

Hắn lấy ra thanh Trảm Tướng đao tam giai, rạch một đường lên cánh tay, chỉ thấy làn da trắng như ngọc lún xuống mà không hề có vết thương, ngay cả da cũng không rách.

Đỉnh thật!

"Tiếp tục!" Chu Trần thừa thắng xông lên.

Luyện Nhục tốn hai vạn.

Luyện Gân bốn vạn.

Luyện Cốt tám vạn.

Luyện Tủy mười sáu vạn. *Tiếng xương khớp nổ giòn giã!* Toàn thân Chu Trần khí huyết sôi trào, gân cốt tề minh, mang theo tiếng hổ báo lôi âm.

Trước đây tu luyện võ công thượng thừa, luyện thể giống như dùng búa tạ đập mạnh, nay tu luyện Kình Thiên Nhất Kiếm giống như dùng máy dập khí nén luyện rèn, cảm giác thật sảng khoái!

"Hoàn thành Luyện Thể ngũ trọng đã tiêu tốn ba mươi mốt vạn điểm Phong Nguyệt..." Chu Trần có chút cảm khái.

Trước đó hắn có ba mươi ba vạn, giúp Mộ Linh Nhi nối xương kiếm được một vạn, ở trước thạch môn cùng Kiếm Hùng tu luyện năm ngày kiếm được mười lăm vạn, tiêu hao một vạn luyện thành Kình Thiên Nhất Kiếm thức thứ nhất.

Còn lại bốn mươi tám vạn!

"Luyện Huyết cần ba mươi hai vạn, ta chỉ còn mười bảy vạn..." Chu Trần suy nghĩ một chút, nạp thêm mười sáu vạn vào.

Hoàn thành một nửa Luyện Huyết. 【Kình Thiên Nhất Kiếm tầng sáu (160000/320000)】 "Thánh Thể quả nhiên không dễ có được, nhưng với tốc độ kiếm điểm của ta thì cũng chẳng bao lâu đâu..." Chu Trần đầy ý chí chiến đấu, hắn hiện tại mới mười tám tuổi rưỡi, tu luyện chưa đầy nửa năm, vẫn còn trẻ chán.

Huống hồ Trúc Cơ cảnh có hai trăm năm thọ nguyên, với nền tảng tiên võ song tu, hắn ít nhất phải có ba trăm năm thọ nguyên.

Ba trăm năm thì hắn đã thành tiên từ lâu rồi.

Bí cảnh còn chín ngày nữa là đóng cửa, Chu Trần rất muốn vào "phòng" của Kiếm Hùng tu luyện, nhưng nàng vừa có tuyệt thế võ công, chắc chắn không đồng ý.

"Cửu khúc Hoàng Hà thập bát loan, thần long nhập hải lãng thao thiên!" Chu Trần lắc đầu, có chút tiếc nuối.

"Vẫn là đi tìm cơ duyên khác vậy!" Chu Trần quay lại chào Kiếm Hùng một tiếng rồi rời động phủ, thi triển Vọng Khí Thuật tìm kiếm cơ duyên.

Đáng tiếc dù có Vọng Khí Thuật thì cơ duyên cấp Kình Thiên Nhất Kiếm cũng không dễ tìm.

Kiếm Hùng tìm được là nhờ tiền nhân vô tình phát hiện rồi để lại bản đồ chỉ dẫn.

Tuy nhiên Chu Trần cũng tìm được không ít linh dược trên đường.

Mấy tháng qua, Tần Hồng Ngọc đã hoàn thành Luyện Nhục thăng lên Luyện Thể tam trọng, Ngư Ấu Vi, Cố Thu Thủy và Lý Thanh Hà đột phá Luyện Thể lục trọng, Triệu Sư Dung đột phá Luyện Thể bát trọng.

Có số linh dược này cùng với Phong Nguyệt Bí Lục, lại thêm sự "hỗ trợ mạnh mẽ" từ phía sau của Chu Trần, tu vi của họ chắc chắn sẽ tiến triển thần tốc.

Đó chính là cái lợi của việc có người "đứng sau" nâng đỡ!

"Ơ kìa, ánh sáng chói mắt quá!" "Ít nhất là linh dược nhị giai!" Đột nhiên một đạo tử quang xuất hiện trong tầm mắt Vọng Khí Thuật, khiến Chu Trần mắt sáng rực, thi triển Điện Quang Thần Hành Bộ nhanh như điện chớp.

Chu Trần vượt qua quãng đường vài trăm mét, nhìn thấy bảo vật.

Đó là một cây dược thảo màu tím cao chưa đầy một thước, trên lá như có sương tím kết lại, tỏa ra hương thơm thanh lãnh dị thường.

"Cánh nhiên là Tử Sương Thiên Phách!" Chu Trần nhận ra loại dược thảo này, linh dược nhị giai cực phẩm, có giá mà không có thị, là chí bảo luyện thể, đặc biệt có kỳ hiệu đối với Luyện Tủy và Luyện Huyết.

"Dừng tay!" Chu Trần vừa định hái thì một ngọn đoản mâu xé rách không trung, nhắm thẳng tim hắn mà bắn tới.

Chu Trần nghiêng người né tránh, đoản mâu sượt qua ngực, kình phong xé rách một đường trên áo hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, một thanh niên ánh mắt ngạo mạn, thân mặc hắc giáp, tay cầm trường đao đang ngự không bay tới.

“Thần Lực Cảnh!” Chu Trần trong lòng khẽ động, không phải sợ hãi mà là hưng phấn.

Hắn chưa từng giết Thần Lực Cảnh bao giờ!

Thần Lực Cảnh ở bên ngoài có thể làm bang chủ một phương, ở Thanh Vân Môn cũng có thể làm trưởng lão, giết một tên chắc chắn gây động tĩnh không nhỏ.

Nhưng ở trong bí cảnh này, ai mà biết được?

Thiên Vân bí cảnh chỉ cho phép người dưới Thần Lực Trúc Cơ vào, nhưng hạng người đột phá ngay trong bí cảnh như Chu Trần cũng không ít.

Thậm chí nhiều kẻ áp chế tu vi để vào rồi mới đột phá.

Thanh niên trước mắt này hoặc là gặp cơ duyên lớn mà đột phá, hoặc là đã chuẩn bị từ trước.

“Né được đòn tùy ý của ta, thân pháp khá đấy!” Thanh niên nhìn xuống Chu Trần với thái độ cao cao tại thượng.

“Ngươi là ai?” Chu Trần đoán đối phương là người của triều đình, vì bọn họ thích mặc giáp trụ nhất.

“Tiểu tử, nhớ kỹ, kẻ giết ngươi là Thanh Châu Vệ giáo úy Tư Mã Trường Không.” Thanh niên chỉ trường đao vào hắn, không hề che giấu sát ý.

Triều đình và tông môn tranh đấu ngầm rất kịch liệt.

Các tông môn như những thổ hoàng đế, dù ngoài mặt hai bên không dám trở mặt hoàn toàn nhưng gặp nhau trong bí cảnh thì đừng hòng khách sáo.

Huống chi giết người phóng hỏa đeo đai vàng, kẻ vào được đây đều là thiên tài, thân gia không nhỏ.

Quan trọng hơn là bí cảnh đã mở được hai mươi mốt ngày, sống sót đến giờ thì vận khí có tệ đến mấy cũng nhặt được không ít linh dược bảo vật.

Cướp của kẻ khác nhanh hơn nhiều so với tự mình đi tìm.

Vì vậy càng về sau, chém giết càng kịch liệt.

Tuy nhiên bí cảnh quá lớn, gặp được nhau không dễ, nếu không các đại tông môn và triều đình cũng không dám phái tinh nhuệ vào.

Như Thanh Vân Môn năm mươi người, Chu Trần đến giờ mới thấy Mộ Linh Nhi, Phương Văn và Bàng Vân Long.

"Ta đưa bảo vật cho ngươi, đừng giết ta!" Chu Trần mặt đầy hoảng sợ, từ từ lùi xa cây Tử Sương Thiên Phách.

"Phế vật!" Tư Mã Trường Không trong lòng khinh bỉ, định một đao kết liễu Chu Trần.

"Đại sư tỷ, cứu mạng!" Chu Trần đột nhiên chạy sang bên phải, reo lên mừng rỡ.

"Đại sư tỷ?" Tư Mã Trường Không giật mình, quay đầu nhìn lại. *Hỏng bét!* Ngay khoảnh khắc đó, một luồng nguy hiểm chí mạng ập đến.

Chưa kịp nhìn rõ là gì, hắn đã trở tay chém một đao.

"Hoành Tảo Bát Hoang!" Đao quang như nước va chạm với hỏa long đang lao tới, sức mạnh kinh khủng bùng nổ giữa không trung, tàn lửa bắn tứ tung. *Phụt!* Tư Mã Trường Không cảm thấy một luồng sức mạnh đáng sợ kèm theo nhiệt lượng thiêu cháy cả trời đất ập tới, ngũ tạng lục phủ như bị lửa đốt, há miệng phun ra một ngụm hắc huyết.

Thân hình hắn bay ngược vài trăm mét, đập xuống đất thành một

hố lớn.

Hỏa long bị chấn bay, hóa thành một thanh trường kiếm đang rực cháy hỏa diễm.

"Cực phẩm linh khí!" Tư Mã Trường Không trợn to mắt, hắn không phải không nghĩ tới việc Chu Trần dương đông kích tây, nhưng hắn biết Chu Trần chỉ là một đứa trẻ thôn quê mới bái nhập Thanh Vân Môn chưa đầy nửa năm.

Dù có gặp cơ duyên trong bí cảnh thì tối đa cũng chỉ thăng lên Luyện Thể cửu trọng, dương đông kích tây cũng không chạy thoát được, nói gì đến chuyện ám toán hắn.

Hắn đang ở trên không, cách Chu Trần năm mươi bước, cự ly này thì đao khí kiếm khí của Luyện Thể cửu trọng khó mà chạm tới, dù có chạm tới cũng không phá nổi trọng giáp thần binh tứ giai của hắn.

Nhưng hắn vạn lần không ngờ Chu Trần lại có cực phẩm linh khí.

Chấn động và tuyệt vọng hơn nữa là khí tức Trúc Cơ Cảnh trên người Chu Trần.

Chương 53

"Chu Trần, ngươi dù sao cũng là chân truyền Thanh Vân Môn, dựa vào tu vi Trúc Cơ và cực phẩm linh khí đủ để đánh một trận sòng phẳng với ta, vậy mà ngươi còn vô sỉ đánh lén!" Tư Mã Trường Không chống đao đứng dậy, nhưng lục phủ ngũ tạng đã trọng thương, đặc biệt là pháp lực thuộc tính hỏa của Chu Trần còn sót lại trong người khiến hắn như bị nung trên chảo dầu, vô cùng đau đớn.

Thực lực của hắn giờ chưa tới một phần mười.

Khắc sau. *Xoẹt!* Hỏa Long Kiếm đột nhiên đâm mạnh từ phía sau Tư Mã Trường Không, xuyên qua lồng ngực.

"Phụt!" Tư Mã Trường Không quỳ một gối xuống đất, ánh mắt oán độc.

Năm nay hắn ba mươi lăm tuổi, Luyện Thể cửu chuyển, ý khí phong phát, nay đã thăng lên Thần Lực, tiền đồ vô lượng, không ngờ lại chết tức tưởi thế này.

Nếu không phải Chu Trần đánh lén, dựa vào Thần Lực Cửu Chuyển của mình, dù Chu Trần có cực phẩm linh khí hắn cũng có tin tâm đánh bại, còn chuyện giết được hay không thì hắn không dám tự đại, tu sĩ Trúc Cơ ngự kiếm phi hành nhanh lắm, hắn khó mà đuổi kịp.

"Nói nhảm thật nhiều!" Chu Trần cầm Hỏa Long Kiếm nhìn Tư Mã Trường Không đầy khinh bỉ.

Hắn đâu phải kẻ cuồng võ mà đi đối đầu trực diện với một thiên tài Thần Lực Cảnh, lãng phí pháp lực.

Nếu là mỹ nữ thì hắn không ngại đại chiến ba trăm hiệp để hiểu rõ ngọn ngành của nhau, còn đánh lén thế này khỏe hơn nhiều.

Một kiếm trọng thương, hai kiếm kết liễu, nhanh gọn dứt khoát.

Còn võ đức á?

Hắn có thứ đó sao?

"Ngươi... ngươi đừng đắc ý, các ngươi trường... trường... không được bao lâu đâu..." Dứt lời, Tư Mã Trường Không đổ gục, khí tuyệt.

"Không được bao lâu?

Chẳng lẽ triều đình định ra tay với tông môn?" Chu Trần lắc đầu, chắc là không thể nào.

Triều đình nay đã suy yếu, sao dám động vào tông môn.

Thanh Vân Môn tuy không là gì với triều đình nhưng các tông môn trong thiên hạ đều liên kết với nhau, động vào một cái là loạn cả đám.

Triều đình mà dám diệt môn bừa bãi, các tông môn khác sẽ hợp lực diệt triều đình trước.

"Sư đệ, đệ..." Trong lúc Chu Trần còn đang suy tư, một nữ tử áo đen vóc dáng cao ráo, tay cầm trường cung nhanh chóng chạy tới, nhìn chiến trường với vẻ mặt chấn động.

Chu Trần bất đắc dĩ ngẩng đầu lên!

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay!

Vừa nãy hắn chỉ lừa Tư Mã Trường Không, không ngờ Ly Trường Hận thực sự ở gần đây, cảm ứng được động tĩnh liền chạy tới.

Thế là tu vi Trúc Cơ của hắn không giấu được rồi!

Nhìn Ly Trường Hận đang vội vàng chạy tới, Chu Trần nở nụ cười: "Đại sư tỷ, đã lâu không gặp!" … "Đại sư tỷ, đã lâu không gặp!" "Đúng vậy, đã lâu không gặp!" Ánh mắt Ly Trường Hận phức

tạp, mới chỉ hai mươi mốt ngày không gặp mà nàng có cảm giác như đã trôi qua rất lâu.

Chu Trần thay đổi quá nhiều, đã thành cường giả Trúc Cơ, lại sở hữu cực phẩm linh khí, ngay cả thiên tài Thần Lực Cảnh của Thanh Châu Vệ cũng bại dưới tay hắn.

Nhớ lại nửa năm trước khi nàng mới đến huyện Thanh Hà, Chu Trần còn là một tiểu bộ khoái, huynh đệ tương đắc với một huyện úy Luyện Thể tam trọng nhỏ bé, vậy mà chớp mắt đã vượt xa nàng.

"Đại sư tỷ, ta vận khí tốt, vào đây tình cờ Trúc Cơ thành công, chuyện này mong sư tỷ bảo mật, đừng nói cho ai biết!" Chu Trần chắp tay bái một cái.

Tu vi Trúc Cơ là một quân bài tẩy lớn của hắn, dùng để phản sát và âm thầm ra tay là lựa chọn tuyệt vời.

Nếu Tư Mã Trường Không biết hắn có tu vi Trúc Cơ mà đề phòng thì giết hắn không dễ dàng như vậy, có khi phải khổ chiến một phen.

"Sư đệ yên tâm, chuyện hôm nay ta tuyệt đối không tiết lộ nửa lời!" Ly Trường Hận trịnh trọng cam kết.

Mỗi người đều có bí mật, huống chi việc giữ kín tu vi cũng là bảo vệ an toàn cho chính Chu Trần.

"Đa tạ sư tỷ!" Chu Trần biết Ly Trường Hận đã hứa thì chắc chắn giữ lời, lòng thầm nhẹ nhõm.

Bí mật lớn nhất của hắn vẫn là Phong Nguyệt Bảo Giám.

Hắn nhặt thanh trường đao của Tư Mã Trường Không lên, đây là thần binh tứ giai, mạnh hơn nhiều so với thanh Trảm Tướng đao lấy được từ Bạch Thế Kính.

"Đúng là đao tốt!" Chu Trần vuốt ve đầy yêu thích, tiếc là không

thể dùng công khai.

"Sư đệ tốt nhất đừng dùng thanh đao này trước mặt người ngoài, dễ bị người của Thanh Châu Vệ phát hiện, khi đó bọn họ sẽ tìm đệ gây phiền phức!" Ly Trường Hận nhắc nhở.

"Sư tỷ yên tâm, ta hiểu." Chu Trần thu dọn túi trữ vật và bảo vật của Tư Mã Trường Không, búng ngón tay một cái, Xích Thần Diễm bay ra thiêu xác hắn thành tro bụi.

Ly Trường Hận thấy thủ đoạn thu dọn bảo vật và hủy thi diệt tích thuần thục của hắn, biết ngay hắn đã làm chuyện này không ít lần.

Nhưng cũng bình thường, kẻ tu hành ai chẳng nhuốm máu?

Dù ngươi không chọc người ta thì người ta cũng chọc đến ngươi, giết người là khó tránh.

Xử lý xong thi thể, Chu Trần hái Tử Sương Thiên Phách cho vào hộp ngọc bảo quản.

Ly Trường Hận đôi môi mấp máy, muốn nói lại thôi.

"Sư tỷ có gì cứ nói thẳng." "Ta biết cách đây không xa có một chuỗi Long Thụ Huyết Liên trong Bích Thủy Hàn Đàm, nhưng nơi đó có một con Huyết Giao nhị giai trung kỳ trấn giữ." Yêu thú thường mạnh hơn võ giả và tu tiên giả cùng giai, đặc biệt là những loài có liên quan đến rồng như giao long.

Nhị giai trung kỳ tương đương Thần Hình Cảnh đỉnh tiêm.

Ly Trường Hận hoàn toàn không phải đối thủ của nó, ngay cả Kiếm Hùng đến cũng chỉ có nước bị hành.

Nhưng thấy Chu Trần có tu vi Trúc Cơ, tiên võ đồng tu lại có phi kiếm cực phẩm, nàng mới nảy sinh ý định cùng hắn lấy Long Thụ Huyết Liên.

Long Thụ Huyết Liên là kỳ dược thối thể, cực kỳ hữu dụng cho Luyện Thể bát trọng Kim Thân Cảnh, giúp Kim Thân mạnh mẽ hơn, thậm chí mang theo một tia long uy.

"Long Thụ Huyết Liên..." Chu Trần động tâm rồi.

Đây là linh dược tam giai, còn trân quý hơn Tử Sương Thiên Phách nhiều.

Đặc biệt là môn tuyệt thế võ công Kình Thiên Nhất Kiếm cần rất nhiều điểm Phong Nguyệt, nếu có được Long Thụ Huyết Liên và Tử Sương Thiên Phách, ít nhất cũng giúp hắn tiết kiệm cả triệu điểm.

"Sư tỷ, ta sẽ dụ con Huyết Giao kia đi, nàng thừa cơ hái thuốc!" Chu Trần dứt khoát nói.

"Đệ suy nghĩ kỹ đi, Huyết Giao nhị giai trung kỳ dù đệ có là Trúc Cơ cảnh cũng rất dễ bị trọng thương, thậm chí..." Ly Trường Hận bỏ lửng câu sau, nhưng ý tứ đã rõ: có thể sẽ chết.

"Sư tỷ yên tâm, ta có thủ đoạn bảo mạng!" Chu Trần cười tự tin.

Nếu chỉ có một thanh phi kiếm cực phẩm thì hắn không dám chọc vào Huyết Giao nhị giai trung kỳ, nhưng hắn còn có Hỏa Long Giáp, Huyền Quy Thuẫn và Ngự Phong Ngoa đều là cực phẩm linh khí.

Với bộ trang bị này, hắn tự tin có thể đối phó với nó mà không gặp nguy hiểm.

"Vậy được!" Ly Trường Hận không phải người do dự, thấy Chu Trần nắm chắc phần thắng liền dẫn hắn tới Bích Thủy Hàn Đàm.

Khinh công tốt nhất của Thanh Vân Môn là Điện Quang Thần Hành Bộ, nàng đã luyện thành từ lâu, đôi chân dài miên man sải bước, mỗi bước hàng chục mét, tốc độ cực nhanh. *Chân sư tỷ dài thật.* Chu Trần thong thả ngự phi kiếm theo sau, ngửi mùi hương nhàn nhạt của đại sư tỷ để lại trong không khí, lòng rạo rực.

Đặc biệt khi nàng di chuyển nhanh, đường cong hoàn mỹ từ lưng xuống vòng ba nảy nở khiến Chu Trần không khỏi nuốt nước miếng.

Hắn bắt đầu muốn "nhập đạo" tu hành rồi!

Hắn lại bất giác nhớ tới Kiếm Hùng, nhớ nàng vô cùng.

Thân hình Ly Trường Hận khẽ run, tốc độ lại tăng thêm. *Sư đệ đúng là một tên tiểu sắc quỷ!* Nàng cũng ở Thập Nhị Chuyển như Kiếm Hùng, cảm giác rất nhạy bén, sao không nhận ra ánh mắt nóng rực của Chu Trần phía sau.

Không cần nhìn nàng cũng biết hắn hận không thể ăn tươi nuốt sống mình.

Nàng cũng chẳng thèm nghĩ nhiều, nam nhân nào chẳng háo sắc.

Ngay cả những kẻ ra vẻ chính nhân quân tử trước mặt nàng thì trong lòng cũng đầy những ý nghĩ xấu xa, Chu Trần chẳng qua là không thèm che giấu mà thôi.

Luận tích bất luận tâm, nếu luận tâm thì chẳng có ai hoàn mỹ.

Chỉ cần Chu Trần không làm bậy thì vẫn là sư đệ tốt của nàng.

Dù sao nhìn một chút cũng chẳng mất miếng thịt nào, vả lại đây cũng là sự khẳng định lớn nhất đối với nhan sắc và vóc dáng của nàng.

Nỗi bi ai lớn nhất của phụ nữ không phải là nam nhân muốn lên giường với mình, mà là khi nằm trên giường rồi vẫn không có ai thèm ngó tới.

"Đến rồi!" Ly Trường Hận đột nhiên dừng lại, Chu Trần đang mải mê ngắm nghía suýt chút nữa đã tông thẳng vào nàng.

Hắn đáp xuống bên cạnh nàng, cùng nhìn về phía trước.

Đó là một đầm nước lạnh khổng lồ đường kính khoảng trăm

trượng, nước xanh thẫm không thấy đáy.

Giữa đầm là một cây cổ thụ màu máu, lá giống như lá sen nhưng màu đỏ huyết, trên cây có ba đài sen màu máu.

"Long Thụ Huyết Liên..." Nhìn báu vật đang lay động trong gió, Chu Trần quan sát một lượt rồi nói: "Sư tỷ đợi ở đây, ta đi dụ Huyết Giao!" "Sư đệ cẩn thận!" "Cứ tin ở ta!" Chu Trần vận pháp lực vào Ngự Phong Ngoa, ngự Hỏa Long Kiếm, tay cầm Lạc Nhật Cung bắn một tiễn xuống Bích Thủy Hàn Đàm. *Oanh!* Nước đầm nổ tung, sóng cuộn ngút trời.

"Hống!" Một cột nước vọt lên, một con Huyết Giao màu đỏ lao ra, gầm lên giận dữ.

Nó dài mười lăm trượng, toàn thân đỏ rực, vảy mịn như hồng ngọc điêu khắc, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Chu Trần đầy sát ý nhưng không lập tức lao lên. *Con Huyết Giao này có vẻ rất coi trọng Long Thụ Huyết Liên, không chịu rời ổ...* Chu Trần giương Lạc Nhật Cung, kéo căng như trăng rằm.

Nghệ Tiễn Thuật thức thứ hai: Bôn Nguyệt! *Băng!* Mũi tên như sao băng lao thẳng về phía Huyết Giao.

"Lợi hại thật!" Ly Trường Hận nheo mắt, chiêu Bôn Nguyệt này của Chu Trần đã đạt tới cảnh giới Viên Mãn, vượt xa hồi ở Chân Truyền đại điển.

Nếu nàng biết hắn còn luyện cả Xạ Nhật tới Viên Mãn chắc sẽ sốc chết mất. *Keeng!* Thân hình Huyết Giao quá lớn nên không tránh kịp, nhưng mũi tên của Chu Trần thậm chí còn không xuyên thủng lớp vảy của nó.

"Phòng ngự đáng sợ vậy sao?" Chu Trần trợn mắt kinh hãi.

Hắn biết Huyết Giao nhị giai trung kỳ mạnh, nhưng không ngờ thủ kinh hoàng thế này.

Tuy nhiên mũi tên cũng khiến nó đau đớn, Huyết Giao gầm lên phẫn nộ.

Chu Trần nhếch mép cười, giơ ngón tay giữa về phía nó: "Lại đây mà cắn ta này!" "Hống!" Huyết Giao bị kích nộ hoàn toàn, lũ sâu kiến nhỏ bé dám khiêu khích sự vĩ đại của nó.

Đúng là tìm chết!

Nó quất mạnh đuôi, lao vút về phía Chu Trần.

"Chạy thôi!" Pháp lực rót vào Ngự Phong Ngoa, Chu Trần ngự kiếm hóa thành một đạo hỏa quang tháo chạy.

Huyết Giao đuổi theo ráo riết, tốc độ không hề kém cạnh.

Một người một thú chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt Ly Trường Hận.

"Cơ hội tốt!" Thấy Huyết Giao đã đi xa, Ly Trường Hận lập tức thi triển khinh công lướt trên mặt nước hướng về phía Long Thụ Huyết Liên, đưa tay định hái.

"Hống!" Mặt nước đột nhiên nổ tung, một con Huyết Giao khác há cái miệng đầy máu đớp về phía nàng.

"Vẫn còn một con nữa?" Ly Trường Hận kinh hãi.

Trong gang tấc, lông tơ nàng dựng đứng cả lên, may nhờ Điện Quang Thần Hành Bộ nên nàng kịp tránh được cú đớp tử thần, nhưng vẫn bị sừng của nó quẹt trúng, văng ra xa, ngực đau nhói, khí huyết cuộn trào. *Có vẻ đây là một con giao cái, chỉ mới nhị giai sơ kỳ!* Ly Trường Hận nhận ra con này yếu hơn con hùng giao lúc nãy nhiều, với tu vi Thập Nhị Chuyển, nàng có thể liều một trận! *Oanh!* Nàng

giương cung đáp tiễn, sau lưng hiện ra vầng minh nguyệt, một tiễn nhắm thẳng mắt con thư giao mà bắn.

Nàng phải đẩy lui nó trước khi con hùng giao kia quay lại. *Keeng!* Con thư giao kinh hãi nhắm mắt lại, mũi tên bắn trúng mí mắt.

Mí mắt là nơi mỏng yếu, với tu vi của nàng, uy lực mũi tên còn mạnh hơn Chu Trần lúc nãy, khiến con thư giao bị bắn hỏng một mắt.

Nó đau đớn quằn quại, bản tính hung ác trỗi dậy, quất đuôi về phía nàng.

Ly Trường Hận hiểm hóc né được, bồi thêm một tiễn nữa nhưng lần này con thú đã đề phòng, mũi tên chỉ cắm được ba phân vào đầu nó, chỉ là vết thương nhỏ. *Khốn khiếp!

Chẳng lẽ phải bỏ cuộc sao?* Nàng thầm lo lắng, nàng không sợ con này nhưng muốn giết nó rất khó, mà con hùng giao mạnh mẽ kia có thể quay lại bất cứ lúc nào!

"Hống!" Tiếng gầm phẫn nộ vang lên, Ly Trường Hận đại kinh, đó không phải tiếng của con giao cái này, mà là của con hùng giao lúc nãy.

Nó đã quay lại!

Nàng không còn cách nào khác, đành quay người bỏ chạy.

Nhưng tốc độ quay lại của con hùng giao vượt xa tưởng tượng của nàng.

Nó đang nộ hỏa ngút trời vì suýt bị "trộm nhà", lại thấy bạn đời bị bắt nạt, nó há miệng phun ra một đạo hỏa diễm màu máu bao trùm lấy Ly Trường Hận.

Nàng bị đánh rơi xuống đầm, con thư giao thừa cơ tấn công.

“Tìm chết!” Chu Trần vừa kịp đuổi tới, giương cung hết cỡ, sau lưng hiện ra hư ảnh Tiễn Thần, thi triển Hậu Nghệ Xạ Nhật!

Nghệ Tiễn Thuật thức thứ ba!

Mũi tên như sấm sét xé rách không trung, găm thẳng vào cái miệng đang há rộng của con thư giao.

“Hống!” Thư giao trúng đòn đau đớn, lặn sâu xuống đáy đầm.

Tuy võ đạo của Chu Trần không cao nhưng có Tiễn Hồn gia trì, uy lực chiêu này không hề kém cạnh Ly Trường Hận, thậm chí sát thương còn mạnh hơn!

Con thư giao không chết cũng trọng thương.

Con hùng giao bạo nộ, toàn thân rực lửa máu, vung vuốt đập mạnh về phía Ly Trường Hận.

Nàng bản năng giơ trường cung lên đỡ nhưng bị hất văng, trước ngực hiện lên một vết cào sâu thấy tận xương.

“Sư tỷ!” Chu Trần dốc sức lao tới, đỡ lấy Ly Trường Hận đang rơi xuống đầm.

Con hùng giao thừa thắng xông lên, móng vuốt nhắm thẳng đầu Chu Trần mà bổ xuống.

Huyền Quy Thuẫn hiện ra.

Hai bên va chạm mạnh mẽ, Chu Trần ôm Ly Trường Hận bị chấn bay lên bờ đầm.

Con hùng giao lao tới định giết chết cả hai.

Ánh mắt Chu Trần lạnh lùng: “Mẹ kiếp, lão tử chơi tới cùng với ngươi!” Chu Trần tế ra một thanh Tiểu Ly Hỏa Kiếm từ trong Ly Hỏa Kiếm Trận, vốn là hạ phẩm pháp bảo.

Thanh kiếm vừa xuất hiện, nhiệt độ không khí tăng vọt, khí tức đáng sợ tỏa ra khiến con hùng giao kinh sợ, quay đầu định lặn xuống đầm lẩn trốn.

"Chết đi!" Chu Trần thúc động Tiểu Ly Hỏa Kiếm, một kiếm chém xuống.

Pháp lực bàng bạc của Trúc Cơ sơ kỳ bị hút cạn trong nháy mắt, Chu Trần cảm thấy cả người như bị rút rỗng!

Nhưng hiệu quả cực kỳ rõ rệt.

Tiểu Ly Hỏa Kiếm hóa thành cự kiếm mười trượng chém bay đầu con hùng giao như chém đậu phụ, máu rồng phun xối xả nhuộm đỏ cả đầm nước.

Chương 54

Uy lực của pháp bảo thật kinh người.

“Cái này...

đây là...” Ly Trường Hận đang trọng thương trố mắt nhìn thanh bảo kiếm khổng lồ mười trượng, như đang nằm mơ: “Đây là pháp bảo!?” Ban đầu nàng nghĩ Chu Trần thăng lên Trúc Cơ có cực phẩm linh khí đã là cơ duyên lớn, không ngờ đến pháp bảo hắn cũng có.

Cơ duyên này quá khủng khiếp. *Gia điểm!* Cảm giác đan điền trống rỗng khiến Chu Trần khó chịu, hắn lập tức dùng nốt một vạn điểm Phong Nguyệt cuối cùng để hồi phục pháp lực.

Đan điền lại tràn đầy, tu vi Trúc Cơ còn nhích lên một chút.

“Hô!” Hắn thở phào một hơi.

Có pháp lực trong người mới thấy an tâm, giống như túi tiền có đầy tiền mới thấy tự tin vậy.

Thu lại Tiểu Ly Hỏa Kiếm, Chu Trần ngồi xuống bên cạnh Ly Trường Hận: “Sư tỷ, thương thế của nàng thế nào rồi?” “Thương không nhẹ, chắc phải nằm dưỡng thương hai tháng mất!” Giọng nàng yếu ớt, nhìn Chu Trần trịnh trọng nói: “Sư đệ yên tâm, ta thề chuyện hôm nay tuyệt đối không nói ra nửa lời, nếu không sẽ bị thiên đả ngũ lôi oanh...

ưm...” Chu Trần đưa tay chặn đôi môi nhỏ của nàng lại, cười nhẹ: “Sư tỷ không cần thề, ta đương nhiên tin nàng!” “Đa tạ sư đệ!” Ly Trường Hận thầm cảm động, nếu là người khác sợ rằng đã giết người diệt khẩu rồi.

Pháp bảo là thứ khiến tu sĩ Kim Đan cũng phải đỏ mắt, nếu bại lộ

thì ngay cả Thanh Vân Môn cũng khó bảo vệ được hắn trừ khi hắn trốn trên núi cả đời.

"Sư tỷ khách khí với ta làm gì." Chu Trần nhìn xuống vết cào đỏ hỏn trên khuôn mặt trắng nõn của nàng, máu vẫn không ngừng rỉ ra.

"Sư tỷ, ta tinh thông một môn thủ pháp trị thương, có thể giúp nàng khôi phục nhanh hơn, chỉ là phải mạo phạm thân thể nàng một chút!" Ly Trường Hận không quá để tâm: "Sư đệ cứ ra tay đi, người tu đạo chúng ta không nên câu nệ tiểu tiết!" Tuy nói vậy nhưng đôi gò má tái nhợt của nàng vẫn hiện lên vệt hồng thẹn thùng.

"Sư tỷ, nàng nhịn một chút!" Chu Trần rất có tâm đắc với việc trị thương, hắn áp tay lên vết thương sâu trên ngực nàng, thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ.

"Cái đầu tiên hơi đau đấy nhé!" "Lần đầu có chút đau, nàng nhịn một chút!" "Không sao!" Ly Trường Hận chẳng hề bận tâm, người luyện võ chịu thương là chuyện thường tình.

Nàng tuy không như Kiếm Hùng từ nhỏ trải qua huấn luyện địa ngục, nhưng cũng chẳng phải loại tiểu tiên thịt chỉ bị đứt tay một chút đã kêu la đòi đi bệnh viện.

"Ưm…" Khi Chu Trần dùng Lôi Quang Như Ý Thủ ấn xuống, thân thể Ly Trường Hận khẽ run, không kìm được phát ra tiếng rên rỉ mê hoặc.

Nàng không ngờ tay Chu Trần lại như mang theo sấm chớp, chỉ khẽ ấn một cái, nàng đã tê dại nửa thân như bị sét đánh.

"Sư tỷ, ta đã giúp nàng cầm máu và làm tê liệt vết thương, nhưng muốn chữa lành triệt để, cần phải trị liệu sâu hơn." Nhìn Ly Trường Hận, dưới ánh mắt nghi hoặc của nàng, Chu Trần chỉ vào bộ nhuyễn giáp thần binh trên người nàng: "Cần sư tỷ cởi giáp ra!" Ly Trường

Hận khẽ giật mình, sắc mặt càng thêm ửng hồng, song lập tức bình tĩnh đáp: "Sư đệ cứ cởi giáp, người giang hồ không câu nệ tiểu tiết." "Vậy thì sư tỷ, đệ xin mạo phạm!" Chu Trần đỡ Ly Trường Hận dậy, thuần thục cởi bỏ bộ nhuyễn giáp bên trong của nàng.

Làn da trắng nõn và những đường cong mỹ miều lập tức tràn ngập tầm mắt Chu Trần.

"Không hổ là đại sư tỷ!" Chu Trần thán phục, cũng chẳng còn lo con mình sẽ đói nữa.

Thật ra, hắn cũng là một đứa trẻ lớn!

"Còn nhìn nữa!" Ly Trường Hận không kìm được trừng mắt nhìn Chu Trần một cái, má nóng bừng, chưa từng quẫn bách đến thế.

"Ai bảo sư tỷ xinh đẹp như vậy, chỉ cần là đàn ông, ai cũng sẽ không kìm được mà nhìn thêm vài lần." Chu Trần cười tủm tỉm vô sỉ: "Bởi vì mỗi lần nhìn thêm, đều là lời!" "Những lời này ngươi cứ để dành mà dỗ dành các cô nương khác đi!" Ly Trường Hận liếc Chu Trần một cái.

Không thể phủ nhận Chu Trần tuy háo sắc, nhưng với vẻ ngoài điển trai, lại mang đến cảm giác phong trần lãng tử.

"Các cô nương khác làm sao sánh được với sư tỷ?" Vừa nói, tay Chu Trần không hề chần chừ, Lôi Quang Như Ý Thủ được thi triển, bao phủ quanh vết thương bị huyết giao xé rách trên ngực Ly Trường Hận.

Cùng với diệu thủ hồi xuân của Chu Trần, vết thương của Ly Trường Hận như có dòng điện xẹt qua, tê tê dại dại, lại thêm cảm giác ngứa ngáy do vết thương lành lại ùa đến.

Vết cào sâu đến tận xương đó lại lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Thủ đoạn của sư đệ quả nhiên lợi hại!” Ly Trường Hận thầm than trong lòng.

Hiệu quả trị liệu này sánh ngang với loại linh đan cực kỳ quý giá.

Mà linh đan là vật phẩm dùng một lần, loại có hiệu quả như vậy thì cực kỳ đắt, ít nhất nàng không có.

Nhưng thủ đoạn này của Chu Trần tương đương với việc mang theo vô số linh đan bên người.

Từ nay không còn sợ bị thương nữa.

Chu Trần chuyên tâm xoa bóp trị liệu, Ly Trường Hận tĩnh lặng nhìn Chu Trần, càng lúc càng cảm thấy Chu Trần thần bí.

Tu vi Trúc Cơ.

Cực phẩm linh khí.

Pháp bảo cường đại.

Lại còn Nghệ Tiễn Thuật đã luyện đến cảnh giới Tiễn Hồn.

Ngay cả Lý Trường Phong cũng phải đến cảnh giới Thần Lực mới lĩnh ngộ được Tiễn Hồn.

Thật không biết tiểu sư đệ này còn ẩn giấu bao nhiêu thủ đoạn.

Càng nghĩ, Ly Trường Hận toàn thân nóng ran, một cảm giác mãnh liệt chưa từng có không ngừng tấn công thần kinh, nhấn chìm lý trí của nàng.

“Con giao này có độc!” Ly Trường Hận nghĩ đến huyết giao, ngọn lửa máu bám trên móng vuốt của nó, nàng vội vàng lấy ra cực phẩm giải độc đan dược.

Mở nắp bình, Ly Trường Hận nuốt mấy viên một lúc.

“Sư tỷ, độc của huyết giao này rất mạnh.” Chu Trần ánh mắt

ngưng trọng nói.

Thực ra, ngay khi tay hắn chạm vào Ly Trường Hận, hắn đã biết nàng trúng độc.

Nhưng hắn không muốn dùng Lôi Quang Như Ý Thủ để giải độc cho Ly Trường Hận.

Hắn muốn dùng chân.

Đại sư tỷ xinh đẹp như vậy mà bị kẻ khác 'củng' mất thì thật đau lòng.

Chu Trần rất hiểu tầm quan trọng của việc "cần ra tay thì phải ra tay".

Rất nhiều người trong lòng có một "ánh trăng sáng", nhưng khi đó không dám ra tay, chỉ có thể từ xa nhìn ngắm, âm thầm yêu thầm, coi như nữ thần, chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể đụng chạm.

Nào biết, ngươi không động thủ thì người khác đã động chân rồi.

Vì sao nhiều cô gái thích "hoàng mao"?

Chẳng phải vì "hoàng mao" không xem họ là nữ thần, muốn lên là lên.

Nữ thần thiêng liêng bất khả xâm phạm trong lòng ngươi, lại bị "hoàng mao" dễ dàng dẫn vào nhà vệ sinh.

Ngươi tặng xe sang biệt thự, còn không bằng một bát cháo trắng "cưa đổ" của "hoàng mao".

"Giải độc đan chỉ có thể áp chế một phần độc..." Thân nhiệt Ly Trường Hận nhanh chóng tăng cao, má nàng đỏ ửng như máu.

Con huyết giao vừa rồi chắc đang trong thời kỳ phát tình, thảo nào trong Bích Thủy Hàn Đàm lại có hai con huyết giao, một đực một cái.

Mà ngọn lửa máu của con huyết giao đực kia mang theo dâm độc nồng nặc.

Giải độc đan miễn cưỡng có thể áp chế độc tính giết người, nhưng không thể áp chế dâm độc đi kèm.

Lúc này độc tính phát tác, tựa như núi lửa phun trào, càn quét Chu Trần, không thể áp chế được nữa.

Ánh mắt Ly Trường Hận trở nên mê ly, nhìn Chu Trần đầy si mê và nóng bỏng.

"Sư tỷ…" "Đừng nói nữa!" "Hôn ta!" "Ta…" Chu Trần vừa mở miệng, đã bị đôi môi mềm mại của Ly Trường Hận chặn lại.

"Quái quỷ!

Độc của huyết giao lại lợi hại đến vậy?" Chu Trần kinh ngạc chấn động, lại có thể khiến đại sư tỷ lạnh lùng như băng sương trở nên nhiệt tình như lửa?

Xem ra hắn không chỉ phải động thủ, mà còn phải động chân rồi.

"Nhưng nơi đây không phải chỗ thích hợp, con huyết giao cái kia cũng không biết đã chết hay chưa…" Chu Trần ôm Ly Trường Hận, chuẩn bị tạm thời rời đi.

Long Thụ Huyết Liên đã được Cơ Phượng Hà hái về rồi, còn về xác con huyết giao đực và con huyết giao cái kia, đợi hắn quay lại sẽ thu thập.

"Cho ta…" Ly Trường Hận dùng sức xé rách y phục Chu Trần.

"Sư tỷ, ngay đây!" Chu Trần đạp Hỏa Long Kiếm, hóa thành một đạo hỏa quang bay đến đỉnh núi bên cạnh, thần thức quét qua, xác nhận không có người rồi đặt Ly Trường Hận lên một tảng đá lớn.

Cơ Phượng Hà ở xung quanh cảnh giới hộ pháp cho Chu Trần.

“Đại sư tỷ…” Nhìn Ly Trường Hận mặt đỏ bừng, Chu Trần có chút kích động, bàn tay run rẩy nâng cằm Ly Trường Hận trắng nõn tinh xảo lên, ghì chặt môi mình vào đôi môi đỏ mọng của nàng mà hôn xuống.

Cơ Phượng Hà với thân hình uyển chuyển như thật như ảo, ngồi trên một nhánh cây cổ thụ cao vút, đôi mắt đẹp nhìn hai thân ảnh nóng bỏng trên đỉnh núi, khóe miệng khẽ nhếch: “Chủ nhân thật biết chơi!” Thực ra nàng cũng muốn, nhưng nàng còn phải hộ pháp.

Đáng tiếc, Liễu Như Ý bây giờ thực lực còn yếu, nếu không đã có thể luân phiên cùng nàng rồi.

Gió núi hiu hiu, thổi qua mang theo hương thơm cây cỏ trong rừng, mùi đất thoảng lẫn hơi nước từ suối nhỏ lan tỏa trong không khí.

Cỏ xanh mướt, oanh vàng bay lượn, tiên hoa nở rộ, trong rừng núi chim hót hoa hương dần vang lên một khúc giao hưởng sinh mệnh hùng tráng.

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Linh hồn Chu Trần cũng đang tu luyện cùng Liễu Như Ý.

Điều này cực kỳ hữu ích cho linh hồn hắn, lại còn có thể tăng thêm Phong Nguyệt điểm, đồng thời giúp Liễu Như Ý nâng cao thực lực.

Một mũi tên trúng ba đích.

Chu Trần vui vẻ không ngừng.

Trừ những trường hợp quan trọng như chiến đấu cần hắn toàn tâm toàn ý, Chu Trần đều có thể nhất tâm nhị dụng, linh hồn thể ở trong Phong Nguyệt Bảo Giám cùng Liễu Như Ý và Cơ Phượng Hà tu luyện Phong Nguyệt Bí Lục.

“Thất Khiếu Linh Lung Tâm…” Trong lòng Chu Trần khẽ động,

không ngờ sư tỷ cũng là thể chất đặc thù.

Hắn thích nhất là thể chất đặc thù, những thứ xảo đoạt thiên công, tạo hóa thiên thành, đây chính là ân tứ của tạo hóa.

Một ngày sau.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của Chu Trần, Ly Trường Hận không chỉ vết thương lành lặn, huyết giao chi độc hoàn toàn giải trừ, mà tu vi còn tăng tiến vài phần.

"Tiểu sư đệ tu luyện nhanh như vậy, lại còn háo sắc như thế, chẳng lẽ là nhờ song tu?" Ý niệm này vừa thoáng qua, Ly Trường Hận đã lập tức phủ quyết.

Công pháp song tu của Chu Trần quả thực lợi hại, nhưng cũng không thể khiến Chu Trần tu luyện nhanh đến vậy, lại còn Nghệ Tiễn Thuật thức thứ ba Xạ Nhật, đây không phải là thứ song tu có thể lĩnh ngộ.

Nàng đoán Chu Trần ngoài thiên phú dị bẩm, chắc chắn còn có đại cơ duyên.

Nếu không thì không thể sở hữu nhiều pháp bảo đến thế.

Nhưng mỗi cường giả đều có bí mật, càng là thiên tài, càng cường đại, bí mật càng lớn càng nhiều.

"Sư tỷ nàng thật đẹp!" Chu Trần từ phía sau ôm lấy thân hình kiều diễm hoàn mỹ, phong nhã, mềm mại của Ly Trường Hận, cưng chiều hôn lên gương mặt tuyệt mỹ trắng hồng của nàng, cảm nhận sự ấm áp và hòa hợp của cả hai: "Thật muốn cứ ôm sư tỷ như vậy, mãi mãi không chia lìa!" Ly Trường Hận hoàn hồn, ánh mắt phức tạp, nàng không ghét Chu Trần, nhưng cũng chưa đến mức yêu thích.

Nhất là Chu Trần lại háo sắc như vậy, trong nhà có quá nhiều nữ nhân.

Nàng đã quen sống một mình, không thích sống chung với nhiều người.

"Sư đệ, hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, chúng ta chỉ là giải độc mà thôi.

Sau này ngươi cứ coi như chuyện này chưa từng xảy ra, chúng ta vẫn như trước!" Ly Trường Hận lạnh lùng nói.

"Nhưng đã xảy ra rồi mà, sao có thể coi như chưa từng xảy ra?" Chu Trần chơi đùa với những điều kỳ diệu bên trong, ghé sát tai Ly Trường Hận nói: "Sư tỷ nàng yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm, ta thích nàng!" "Ai cần ngươi chịu trách nhiệm." Ly Trường Hận không muốn dây dưa với Chu Trần, quát lên: "Ra ngoài!" "Ta không đi!" "Ngươi… ưm…" Chu Trần nâng khuôn mặt hồng hào của Ly Trường Hận lên, chiếm lấy đôi môi mềm mại của nàng.

Sư tỷ, nàng càng… ta càng… "Ngươi đồ khốn!" Lại một ngày sau, Ly Trường Hận hung hăng cắn một cái vào môi Chu Trần, Chu Trần đau điếng buông ra.

Nàng đẩy Chu Trần ra, trừng mắt nhìn hắn một cái thật mạnh, rồi vội vàng bỏ chạy.

"Chậc!

Cắn đau thật!" Chu Trần xoa xoa môi.

Dù hắn đã đạt Luyện Thể tam chuyển, môi vẫn bị nàng cắn rách.

"Sư tỷ thật là độc ác!" Chu Trần cảm khái, nhưng nghĩ đến việc hắn lại được "trắng trợn" hưởng thụ một ngày, kiếm được ba vạn Phong Nguyệt điểm, bị cắn một cái dường như cũng không lỗ, thậm chí là quá hời!

"Hai ngày, bảy vạn Phong Nguyệt điểm, sư tỷ quả nhiên rất 'sung'!" Nghĩ đến sự điên cuồng của Ly Trường Hận sau khi trúng

độc, Chu Trần vẫn còn dư vị khó quên, trong lòng có chút tiếc nuối, thực ra hắn còn muốn tiếp tục.

Bảy vạn Phong Nguyệt điểm không đủ để nâng cao thực lực đáng kể, Chu Trần giữ lại để hồi phục và liệu thương.

Như trước kia, hắn dùng pháp bảo một lần là cạn sạch pháp lực.

Nhưng chỉ cần có Phong Nguyệt điểm, hắn sẽ có pháp lực dồi dào không ngừng.

Nghĩ đến đây, mắt Chu Trần sáng rỡ.

"Xem ra sau này phải dự trữ nhiều Phong Nguyệt điểm mới được." Kẻ nào dám chọc tức hắn, hắn sẽ dùng pháp bảo mà đập chết kẻ đó.

"Chủ nhân, mùi vị của sư tỷ thế nào ạ?" Cơ Phượng Hà thân ảnh như quỷ mị đến bên Chu Trần, ôm cánh tay hắn, cười duyên dáng quyến rũ.

"Ngươi nói xem?" Véo véo má Cơ Phượng Hà trắng nõn, trong đầu Chu Trần hiện lên thân hình nóng bỏng quyến rũ của Ly Trường Hận, không hề thua kém Kiếm Hùng.

Mỗi người có một nét đặc sắc riêng.

Thậm chí vì thân phận đại sư tỷ, Chu Trần còn có thêm hiệu ứng đặc biệt.

Cơ Phượng Hà đôi mắt đẹp như tơ, toàn thân tràn ngập vẻ kiều mị động lòng người, cười khéo léo nói: "Theo lời chủ nhân nói, thì sư tỷ…" "Rất 'mượt'!" "Ngươi càng ngày càng phóng túng rồi, đợi về xem ta thu thập ngươi thế nào!" Chu Trần vỗ một cái vào mông Cơ Phượng Hà, cười mắng.

"Nô gia biết lỗi rồi, nô gia sẽ về đợi chủ nhân trừng phạt!" Cơ

Phượng Hà hôn một cái lên má Chu Trần, rồi trở về Phong Nguyệt Bảo Giám.

Chu Trần lắc đầu cười, ngự kiếm quay lại Bích Thủy Hàn Đàm.

Bên bờ hàn đàm, một thân ảnh đứng đó như u lan trong thung lũng vắng, đạm nhiên mà đứng.

Đó là đại sư tỷ Ly Trường Hận.

Ánh mắt Chu Trần cháy bỏng nhìn tới, bóng lưng yểu điệu, mái tóc bay phấp phới, gáy nàng trắng như ngọc.

Chỉ nhìn bóng lưng thôi đã đủ khuynh quốc khuynh thành.

Lúc này Ly Trường Hận đã thay một bộ y sam màu tím nhạt, dung nhan tuyệt thế, mỹ diễm khuynh thành, đứng bên Bích Thủy Hàn Đàm, thật sự hơn cả tiên tử Lăng Ba.

"Sư tỷ mặc y đen oai hùng phóng khoáng, y tím thanh lệ thoát tục, lãnh diễm tuyệt trần, thật khiến lòng người rung động!" Chu Trần đến bên Ly Trường Hận, ngửi mùi hương dịu nhẹ như hoa lan thấm vào lòng người từ giai nhân, những lời đường mật không ngần ngại tuôn ra.

Ly Trường Hận làm như không nghe thấy, không để ý đến Chu Trần, nhưng mặt hồ tâm tư vốn bình tĩnh bỗng gợn lên từng đợt sóng lăn tăn: "Sau này mình có nên mặc y tím nhiều hơn không?" Chu Trần nhìn Ly Trường Hận không hề động đậy, vẻ mặt kiên quyết: "Nếu sư tỷ không để ý đến ta, vậy ta sống còn ý nghĩa gì nữa?" "Ta chết quách đi thôi!" "Tùm!" Chu Trần nhảy vọt vào Bích Thủy Hàn Đàm, như hòn đá chìm xuống đáy.

"A!" Nhìn Bích Thủy Hàn Đàm sóng nước lăn tăn, khóe miệng Ly Trường Hận khẽ nhếch, hiếm thấy nở một nụ cười, nụ cười này, có thể xưng là phong hoa tuyệt đại!

Nàng biết Chu Trần chỉ là đang giở trò.

Chu Trần vốn dĩ đã muốn xuống nước xử lý huyết giao, chứ không phải vì nàng.

"Nước này lạnh thật!" Trong hàn đàm, Chu Trần tay cầm pháp bảo Tiểu Ly Hỏa Kiếm, nhanh chóng bơi về phía đáy đàm.

Dù hắn đã Luyện Thể tam chuyển, lại tấn thăng Trúc Cơ, vẫn có cảm giác lạnh buốt thấu xương.

Tên gọi Bích Thủy Hàn Đàm quả không sai.

Hàn đàm ước chừng sâu trăm trượng, Chu Trần vận chuyển pháp lực nhanh chóng lặn xuống, thần thức tản ra, cảnh giác bốn phía, tránh bị tập kích.

Tuy nhiên, có pháp bảo trong tay, lại có bảy vạn Phong Nguyệt điểm dự phòng, cho dù con huyết giao cái kia chưa chết, Chu Trần cũng không sợ.

Một phút sau.

Chu Trần đến đáy hàn đàm, phát hiện hàn đàm này sâu khoảng tám mươi trượng, hai thi thể huyết giao nằm im lìm dưới đáy.

Chu Trần thúc đẩy Hỏa Long Kiếm, một kiếm cắm thẳng vào đầu con huyết giao cái.

Hỏa Long Kiếm cắm vào, xuyên thủng đầu huyết giao cái.

Con huyết giao vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

"Xem ra quả thực đã chết rồi!" Chu Trần an tâm.

Chương 55

Dù trước đó chưa chết, thì giờ cũng chết rồi!

Mũi tên trước đó hắn bắn vào từ miệng huyết giao chắc đã trúng yếu hại, một tiễn bắn chết nó.

Chu Trần vung tay, thu hai con huyết giao vào Phong Nguyệt Bảo Giám.

Giao long toàn thân là bảo, giá trị liên thành.

Thu xong hai thi thể huyết giao, Chu Trần phát hiện dưới đáy hàn đàm xương cốt chất thành đống, còn có không ít thần binh tứ giai.

"Xem ra không ít võ giả đã vẫn lạc ở đây." Chu Trần thu lại thần binh, còn tìm thấy không ít túi trữ vật, nụ cười trong mắt càng tươi hơn.

Phát tài rồi!

Sau khi cẩn thận lục soát một lượt dưới đáy hàn đàm, xác nhận không còn sót lại thứ gì, Chu Trần quay trở lại bờ.

Thấy Chu Trần lên bờ, bộ ngực đầy đặn cao vút của Ly Trường Hận khẽ rung, rõ ràng nàng đã thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên là lo lắng cho Chu Trần.

"Sư tỷ, hai con huyết giao đều chết rồi!" Chu Trần lấy ra hai thi thể và ba đài sen của Long Thụ Huyết Liên, cười nói: "Chúng ta mỗi người một nửa!" "Huyết giao là do ngươi giết, lại còn cứu ta, vô công bất thụ lộc, ta không lấy!" Ly Trường Hận từ chối.

"Sao lại không có công lao?

Nếu không phải sư tỷ thu hút sự chú ý của huyết giao, ta cũng

không thể giết chết hai con huyết giao.” Chu Trần cầm một đài sen, nhét vào tay Ly Trường Hận: “Thế này thì được rồi chứ?

Công lao của ta lớn nhất, nên ta sẽ chia nhiều hơn một chút!” “Cứ thế đi, không được từ chối!” Chu Trần cứng rắn nói.

Ly Trường Hận nhìn đài sen, nàng quả thực rất cần.

Nghĩ đến Chu Trần còn có hai đài sen và hai con huyết giao, nàng liền không từ chối nữa.

“Sư tỷ, chúng ta bận rộn hai ngày, bụng chắc đã đói rồi, ta mời nàng ăn thịt giao nướng!” Chu Trần hô một tiếng, thuần thục lấy ra giá nướng và thịt huyết giao.

Xích Thần Diễm tuôn ra, nhanh chóng nướng lên.

Theo thịt huyết giao chín vàng, mỡ vàng chảy xuống, hương thịt nồng đậm lan tỏa.

“Sư tỷ, ăn thịt thôi!” Gọi Ly Trường Hận lại, Chu Trần lấy rượu ra, giống như lần trước ở sơn động với Kiếm Hùng, hắn ăn thịt lớn uống rượu lớn.

Tục ngữ nói “no ấm dâm dục”.

Rượu no cơm say, đặc biệt thịt giao long có chút tác dụng phụ, ăn nhiều thì hiệu quả liền hiện ra.

Chu Trần nhân cơ hội ôm lấy đại sư tỷ, thành công ‘lên xe’.

Thật mỹ mãn!

Ngày thứ hai.

Chu Trần nhìn Ly Trường Hận đang ôm lấy mình ngủ say, lòng mãn nguyện, toàn thân thư thái sảng khoái.

Đột nhiên.

Ly Trường Hận mở mắt, nghĩ đến chuyện đêm qua, vừa thẹn vừa giận.

"Ngươi đồ khốn!" Nàng dùng sức đẩy một cái, nhìn Chu Trần đang rụt người rời đi, vẻ mặt thẹn thùng tức giận: "Nếu còn có lần sau, ta sẽ đánh gãy chân ngươi!" Nói xong, Ly Trường Hận lại hung hăng trừng Chu Trần một cái, rồi vội vàng bỏ chạy.

Vừa đi được hai bước, nàng đột nhiên khẽ run rẩy.

Ly Trường Hận kẹp chặt chân, ngừng lại một chút, rồi nhanh chóng biến mất trước mặt Chu Trần.

"Phụ nữ mà, đúng là khẩu thị tâm phi!" Chu Trần lắc đầu.

Tối qua hắn đã cảm nhận được sự khao khát và hoan nghênh ẩn sâu trong lòng đại sư tỷ.

Chu Trần cúi đầu nhìn nàng ngẩng đầu, lắc đầu cười: "Được rồi, thấy nàng muốn vậy, chúng ta đi tìm Kiếm Hùng!" Xua đi sự u uất trong lòng, Chu Trần nhìn bảng cá nhân.

Phong Nguyệt điểm lại tăng thêm hai vạn, đạt chín vạn.

Ngoài ra… 【Kình Thiên Nhất Kiếm lục trọng (270000/320000)】

"Ba ngày công phu, tăng thêm mười một vạn điểm sao?" Chu Trần có chút bất ngờ.

Ba ngày nay song tu cùng Ly Trường Hận, Chu Trần đều chọn nâng cấp Kình Thiên Nhất Kiếm, không ngờ hiệu quả lại tốt đến vậy.

"Sư tỷ 'sung', thịt huyết giao 'sung', lại còn Phong Nguyệt Bí Lục…" Nhìn chín vạn Phong Nguyệt điểm còn lại, Chu Trần cân nhắc có nên thêm năm vạn điểm nữa để nâng Kình Thiên Nhất Kiếm lên thất trọng không.

"Đúng rồi, còn có Tử Sương Thiên Phách!" Chu Trần lấy ra linh

dược tìm được trước đó, đây là cực phẩm linh dược có hiệu quả đặc biệt đối với Luyện Tủy và Luyện Huyết.

"Vừa hay thử nghiệm hiệu quả!" Chu Trần nuốt mấy ngụm, lấy ra thần binh tứ giai Liệt Hỏa Kiếm nhặt được dưới Bích Thủy Hàn Đàm, tu luyện Kình Thiên Nhất Kiếm.

Cùng với việc tu luyện Kình Thiên Nhất Kiếm đoán thể thế, dược hiệu của Tử Sương Thiên Phách phát huy, toàn thân máu huyết Chu Trần dường như sôi trào.

Chu Trần diễn luyện Kình Thiên Nhất Kiếm đoán thể thế, tôi luyện máu huyết, hấp thu dược lực, toàn thân tê dại ngứa ngáy, vừa sảng khoái vừa khó chịu.

Một nén hương sau. 【Kình Thiên Nhất Kiếm lục trọng (285010/320000)】 "Tăng lên không ít, dược lực của Tử Sương Thiên Phách mới luyện hóa được một chút, muốn luyện hóa hoàn toàn, ít nhất phải mất nửa tháng…" Chu Trần cảm thấy quá lâu.

Giống như đã từng cảm nhận tốc độ của máy bay, giờ lại ngồi tàu hỏa "da xanh", thì rất khó chịu đựng.

"Ta hẳn là có thể thêm điểm để luyện hóa." Nghĩ là làm, Chu Trần lập tức nói: "Thêm điểm!" Cùng với ý niệm của Chu Trần hạ xuống, một vạn Phong Nguyệt điểm tiêu hao, Chu Trần dường như khổ tu ngày đêm một tuần, dược lực của Tử Sương Thiên Phách được luyện hóa nhanh chóng, hòa vào trong cơ thể.

Tiến độ Kình Thiên Nhất Kiếm tăng vọt.

Chu Trần trực tiếp hoàn thành Luyện Huyết, bước vào cảnh giới Luyện Tạng của Kình Thiên Nhất Kiếm Luyện Thể thất trọng, hơn nữa ở cảnh giới này còn tiến một bước dài. 【Kình Thiên Nhất Kiếm thất trọng (495810/640000)】 "Chậc!

Một tuần dùng Tử Sương Thiên Phách tương đương gần năm mươi lăm vạn Phong Nguyệt điểm sao?" Chu Trần trợn tròn mắt, có chút chấn động.

Nhưng Tử Sương Thiên Phách là linh dược cực phẩm nhị giai, lại là linh dược luyện thể đặc thù có hiệu quả kỳ diệu, bên ngoài có giá mà không có chợ, có hiệu quả như vậy cũng là bình thường.

Tử Sương Thiên Phách tương đương với việc tiết kiệm Phong Nguyệt điểm tiêu hao về mặt năng lượng, mà đây chính là phần tiêu hao lớn nhất.

"Ta còn có linh dược luyện thể tam giai Long Thụ Huyết Liên, chẳng phải có thể luyện thành Kình Thiên Kiếm Thể sao?" Chu Trần phấn chấn, lập tức lấy ra Long Thụ Huyết Liên.

Hai đài sen, mỗi đài có chín hạt sen, tổng cộng mười tám hạt.

"Trước tiên ăn một nửa." Chu Trần ăn chín hạt sen.

"Thêm điểm!" Lần này tiêu hao ba vạn Phong Nguyệt điểm, Chu Trần dường như khổ tu hai tháng rưỡi, triệt để luyện hóa chín hạt sen.

Nội khí Kình Thiên Nhất Kiếm trong cơ thể quán xuyên ngũ tạng lục phủ, đan xen thành mạng lưới, hình thành sự bảo vệ nghiêm mật.

Mạng lưới này so với mạng lưới do Chu Trần tu luyện các võ công khác hình thành còn nghiêm mật và vững chắc hơn.

Nếu nói mạng lưới do võ công thượng thừa thông thường hình thành là loại bưu phẩm chín mươi chín tệ, vậy thì mạng lưới của võ công thượng thừa cực phẩm là loại một ngàn tệ.

Còn mạng lưới do tuyệt thế võ công Kình Thiên Nhất Kiếm hình thành là loại phiên bản tùy chỉnh tối cao vài chục vạn tệ.

"Đây chính là sức mạnh của tuyệt thế võ công sao…" Chu Trần

cảm khái, các cảnh giới khác tạm không nói, chỉ riêng cảnh giới Luyện Tạng hoàn thành, người tu luyện tuyệt thế võ công tuyệt đối có thể dễ dàng nghiền ép cùng cảnh giới.

Dược hiệu của chín hạt Long Thụ Huyết Liên đương nhiên không chỉ khiến Chu Trần hoàn thành Luyện Tạng, mà phần lớn dược lực đều dung nhập vào cơ thể Chu Trần, khiến hắn biến đổi hướng tới Kình Thiên Kiếm Thể. 【Kình Thiên Nhất Kiếm bát trọng (1008580/1280000)】 "Chỉ còn một chút nữa thôi!" Trong mắt Chu Trần tinh quang lóe lên, lại lần nữa phục dụng bốn hạt Long Thụ Huyết Liên.

"Thêm điểm!" Một vạn Phong Nguyệt điểm tiêu hao, bốn hạt Long Thụ Huyết Liên hoàn toàn luyện hóa, thân thể Chu Trần chấn động, một cỗ khí tức vô cùng sắc bén tràn ra.

Khoảnh khắc này, Chu Trần dường như biến thành một thanh thần kiếm chém trời phá đất, trên người hắn tỏa ra phong mang đáng sợ khó có thể nhìn thẳng.

Kình Thiên Kiếm Thể, thành công.

Chu Trần vận chuyển Mãn Thiên Quá Hải, phong mang trên người dần thu liễm, lắc đầu than thở.

Hắn vốn muốn xem liệu có thể một mạch hoàn thành Luyện Thể cửu trọng hay không, nhưng không ngoài dự đoán đã thất bại.

Long Thụ Huyết Liên là bảo vật chuyên dùng cho nhục thân, không có hiệu quả đối với Luyện Thần.

Chu Trần cảm nhận rõ ràng năng lượng của bốn hạt Long Thụ Huyết Liên sau khi luyện thành Kình Thiên Kiếm Thể, đã dung nhập vào nhục thân hắn, nhưng không hề nâng cao tu vi Luyện Thể cửu trọng của Kình Thiên Nhất Kiếm. 【Kình Thiên Nhất Kiếm cửu trọng

(0/2500000)】 "Hai trăm năm mươi vạn…" Chu Trần ước tính ít nhất phải mất nửa năm mới tích đủ số Phong Nguyệt điểm này.

Nếu muốn nhanh, chỉ có cách tìm được linh dược có hiệu quả đặc biệt đối với Luyện Thần!

"Hai tay chuẩn bị, tích lũy Phong Nguyệt điểm, tìm linh dược Luyện Thần!" Có mục tiêu, Chu Trần lập tức hành động.

Thiên Vân Bí Cảnh mười năm mới mở một lần, bên trong vô số linh dược, rất nhiều còn là linh dược không thể tìm thấy bên ngoài.

Đáng tiếc trong đó linh dược hữu dụng cho Luyện Thần không nhiều.

Chu Trần điên cuồng tìm kiếm.

Kình Thiên Kiếm Thể luyện thành, Chu Trần cảm thấy toàn thân có sức mạnh dùng không hết.

Hắn cầm kiếm lên, liền cảm thấy mình là thiên sinh đế vương trong kiếm.

Kiếm trong tay hắn dường như sống lại!

Đây chính là cảm giác của Kình Thiên Kiếm Thể, sánh ngang với Thánh Thể.

Điều này khiến Chu Trần càng thêm để tâm đến môn tuyệt thế võ công này, tràn đầy động lực.

Mà hắn còn tu luyện tiên đạo, hơn nữa Trúc Cơ thành công.

Cùng lúc đó.

Tại nơi Âm Dương Vong Xuyên Hoa sinh trưởng, một thanh niên áo tím xuất hiện.

Thanh niên eo đeo một thanh thần binh, khóe miệng nở nụ cười

đặc trưng, khí chất bất phàm, nổi bật giữa đám đông.

"Âm dương giao hòa, cơ hội tạo hóa, kỳ vật tự sinh, đúng là một bảo địa." Mắt thanh niên sáng lên, nhanh chóng tiến tới.

Nhưng khi thấy dấu vết đại chiến ở đây, không khỏi nhíu mày.

"Đã có người nhanh chân hơn rồi!" Ánh mắt sắc bén của hắn quét qua, lẩm bẩm: "Trận chiến rất kịch liệt, là Thiên Kiếm Quyết của Thiên Kiếm Tông, trong bí cảnh này có thực lực đó chỉ có Kiếm Hùng!" Hắn lại tiến lên, đến nơi Âm Dương Vong Xuyên Hoa sinh trưởng.

Khi nhìn thấy dấu vết sót lại của Âm Dương Vong Xuyên Hoa, con ngươi thanh niên áo tím co rụt lại: "Hoá ra là Âm Dương Vong Xuyên Hoa!" Hắn thở gấp, trong lòng nóng như lửa đốt.

Âm Dương Vong Xuyên Hoa tuy đẳng cấp không cao, nhưng là thứ hữu duyên khó cầu, công dụng phi phàm, đặc biệt là có thể giúp người cải biến căn cốt, nâng cao thiên phú tiềm lực, có thể xưng là cực phẩm.

Trên thị trường cơ bản không thấy, bởi vì người nào có được cơ bản đều tự mình dùng.

Ngay cả khi thỉnh thoảng xuất hiện ở đấu giá hội, cũng sẽ khiến người ta điên cuồng tranh đoạt.

"Nếu có được Âm Dương Vong Xuyên Hoa, kiếm cốt của ta sẽ có thể tiến hóa thành Âm Dương Kiếm Cốt, từ Linh Thể tấn thăng Thánh Thể.

Khi đó ta sẽ có tư cách cạnh tranh vị trí Trấn Nam Vương thế tử, xem ai còn dám nói ta là con của tiểu thiếp…" Thanh niên nắm chặt nắm đấm, sắc mặt đỏ bừng, dường như phát điên, thần sắc cuồng nhiệt.

Hắn là thứ tử của Trấn Nam Vương, tên là Sở Ứng Hùng.

Mẫu thân hắn là nha hoàn vương phủ, vì một ngày Trấn Nam Vương hứng chí, lâm hạnh nàng trong hoa viên, lại vừa hay may mắn "một phát trúng đích", thế là nàng được Trấn Nam Vương nạp làm tiểu thiếp.

Nhưng địa vị vẫn thấp kém.

May mắn là hắn thiên phú không tệ, thiên sinh kiếm thể.

Nhưng các huynh đệ của hắn cũng không kém, thậm chí có người thiên phú còn tốt hơn hắn, bình thường không ít lần bị chèn ép, ức hiếp.

Trấn Nam Vương phủ không kém Thiên Kiếm Tông, thậm chí vì quan hệ với triều đình, còn uy thế hơn Thiên Kiếm Tông.

"Âm Dương Vong Xuyên Hoa chứa kịch độc, trừ phi Luyện Đan Tông Sư luyện chế thành đan, bằng không nhất định phải một nam một nữ cùng nhau phục dụng, sau đó hợp thể song tu mới có thể phát huy hiệu quả mà không bị độc chết.

Kiếm Hùng không thể phục dụng." Đối với thông tin của Kiếm Hùng, Sở Ứng Hùng không hề xa lạ.

Với tính cách của Kiếm Hùng, nàng không thể tùy tiện tìm một nam nhân nào đó để song tu ngay tại chỗ.

Âm Dương Vong Xuyên Hoa chắc chắn vẫn còn trên người Kiếm Hùng.

"Luyện Đan Tông Sư có địa vị cao quý đến nhường nào, Thiên Kiếm Tông rất khó mời được.

Phương pháp tiện lợi nhất của Kiếm Hùng chính là tìm người cùng nhau phục dụng." "Nàng ấy cũng có thiên sinh kiếm cốt giống ta,

ta có thể cưới nàng làm vợ, cùng nhau phục dụng Âm Dương Vong Xuyên Hoa, cùng nhau tấn thăng…" Sở Ứng Hùng thỏa sức tưởng tượng tương lai, lòng tràn đầy khát khao: "Đến lúc đó, hai chúng ta là hai đại Thánh Thể, song kiếm hợp bích, thử hỏi thiên hạ, ai dám tranh phong?" Hắn cảm giác nhân sinh đã đạt đến cao trào!

Khả năng Kiếm Hùng rời đi là rất nhỏ.

Hắn tin rằng Kiếm Hùng sẽ không từ chối.

Còn một ngày nữa Bí Cảnh đóng cửa.

Trên một đồng cỏ.

Hàng trăm con sói xám to bằng con trâu độc vây quanh một thanh niên, hàng trăm cặp mắt xanh lục sáng quắc nhìn chằm chằm đối phương, nước dãi chảy ròng.

"Vạn Kiếm Quy Tông!" Thanh niên chợt bay vút lên không, Liệt Hỏa Kiếm rực lửa vung lên, vô số kiếm khí như mưa bão lê hoa từ trên trời giáng xuống.

Mỗi đạo kiếm khí đều ẩn chứa Kình Thiên Kiếm Ý đáng sợ, đủ sức xuyên thủng nhục thân của cường giả Luyện Thể cửu trọng.

Những con yêu thú cấp một sói xám này dưới vô số kiếm khí như lá rụng bị cuồng phong quét qua, máu tươi và tàn chi văng tung tóe, ngã rạp một mảnh.

Ngay cả lang vương yêu thú nhị giai sơ kỳ cầm đầu cũng toàn thân đầm đìa máu, há miệng một cái, rồi ầm ầm đổ xuống.

Thanh niên đó không ai khác chính là Chu Trần đang tìm kiếm bảo vật và linh dược.

Tuyệt thế võ công Kình Thiên Nhất Kiếm có năm thức sát chiêu, Chu Trần đã luyện thành ba chiêu, đồng thời Kình Thiên Kiếm Ý viên

mãn.

Chu Trần thấy vậy mừng rỡ, muốn thử uy lực của Kình Thiên Nhất Kiếm.

Chu Trần thu kiếm vào vỏ, thu thi thể lang vương vào Phong Nguyệt Bảo Giám.

Năm ngày thời gian, Chu Trần tìm được không ít linh dược, chém giết yêu thú đếm không xuể.

"Những yêu thú giết trước đó, căn bản chẳng có ý nghĩa gì." "Không biết Kiếm Hùng lĩnh ngộ Kình Thiên Nhất Kiếm thế nào rồi?" Chu Trần ngự Hỏa Long Kiếm, hóa thành một đạo hỏa quang lao về phía động phủ Kình Thiên Nhất Kiếm.

Mà Kiếm Hùng tám chín phần còn đang tham ngộ trong động phủ kia.

Bên trong chắc chắn không ít bảo vật.

Kiếm Hùng là đệ tử đứng thứ hai trên bảng thiên kiêu Thanh Châu, thực ra bảng này không đưa người thuộc triều đình vào, nếu không Kiếm Hùng đã không đứng thứ hai.

"Nghĩ đến Kiếm Hùng, trong đầu Chu Trần lập tức hiện lên cảnh tượng hai người triền miên phỉ trắc." Tại động phủ Kình Thiên Nhất Kiếm.

Kiếm Hùng đang lĩnh ngộ Kình Thiên Nhất Kiếm cảm thấy có người đến, lập tức rút kiếm chém ra.

"Thiên Long Nhất Thức!" Thanh niên áo tím vung kiếm chặn công thế của Kiếm Hùng, vội vàng nói: "Ta là Cửu công tử Trấn Nam Vương phủ Sở Ứng Hùng, ta đang muốn tìm ngươi đây, ta có chuyện quan trọng muốn bàn với ngươi!" Kiếm Hùng cau mày, tạm thời dừng lại.

Nàng phát hiện người này rất mạnh, nàng e rằng không giết được hắn.

"Chuyện gì?" Sở Ứng Hùng chắp tay hành lễ, phong độ ngời ngời, nói: "Âm Dương Vong Xuyên Hoa thường cần một nam một nữ hai người cùng phục dụng, ta cũng có thiên sinh kiếm cốt giống ngươi!" "Kiếm Hùng, ta biết nàng đã có được Âm Dương Vong Xuyên Hoa." "Nếu ngươi mang Âm Dương Vong Xuyên Hoa đến cùng ta hưởng dụng, ta nguyện ý cưới ngươi làm vợ.

Đến lúc đó phu thê chúng ta đều là Thánh Thể, song kiếm hợp bích, ai có thể cản được?" "Lợi ích như vậy, thiên hạ có mấy người có thể từ chối?" Kiếm Hùng lạnh lùng nói: "Không hứng thú!" Nàng không ngờ Kiếm Hùng lại từ chối dứt khoát như vậy.

"Ta không đồng ý ở bên ngươi." Sở Ứng Hùng cố gắng áp chế hỏa khí trong lòng, nói với giọng nặng trĩu: "Nếu ngươi không muốn gả cho ta, ta có thể dùng thứ khác để trao đổi, đền bù cho ngươi!" Đột nhiên.

Chu Trần thi triển Thần Hành Bộ đến trước mặt Kiếm Hùng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Ứng Hùng.

Chu Trần một tay ôm lấy Kiếm Hùng đang tò mò, ngửi mùi hương nhàn nhạt như lan như cúc trên người nàng, giống như được tiêm máu gà mà nhiệt huyết sôi trào.

"Môi Kiếm Hùng khẽ hé, lời chưa kịp nói ra, đã bị Chu Trần cúi đầu hôn lấy." "Ngươi là…" Sở Ứng Hùng ngây người.

"Thân thể Kiếm Hùng cứng ngắc, sau đó lại mềm nhũn ra trong sự huyền diệu của Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần." "Không buông!" Chu Trần ôm Kiếm Hùng đã tránh đi, hắn ghì chặt động tác xuất kiếm của Kiếm Hùng, cười nói: "Ta có phần xen vào sao?" "Ngươi… ưm…" Kiếm Hùng ánh mắt lóe lên, mặt không biểu cảm

nói: “Cút sang một bên, ở đây làm gì có phần ngươi chen vào!” Chu Trần nhìn Kiếm Hùng, không có việc gì làm thật nhàm chán.

“Một ngày phu thê còn trăm ngày ân nghĩa.” “Ta không hài lòng!” “Mẹ nó.” Sở Ứng Hùng giận dữ quát, trong lòng đã tuyên án tử hình Chu Trần.

“Dám phá hoại chuyện tốt của hắn, lát nữa hắn sẽ cho Chu Trần biết giả vờ ra vẻ trước mặt hắn là kết cục gì!” Sở Ứng Hùng ánh mắt không thiện ý nhìn chằm chằm Chu Trần, đánh giá vài lần, chợt hiểu ra: bởi vì trên vách đá động phủ kia có kiếm phổ Kình Thiên Nhất Kiếm do chủ nhân khắc xuống, ẩn chứa chân ý Kình Thiên Nhất Kiếm thâm sâu, đối với người tham ngộ mà nói, là thánh địa tu luyện.

Chương 56

"Không phải nói Chu Trần chỉ có Luyện Thể thất trọng sao?" "Cái đồ chó má này, lại dám muốn 'đào tường góc' của hắn." "Sở Ứng Hùng e rằng chết cũng không ngờ." Chu Trần cười cười, đầy ẩn ý: "Nói thật cho ngươi biết, Âm Dương Vong Xuyên Hoa đã sớm bị ta dùng rồi, ngươi căn bản không có cơ hội!" "Ngươi nói cái gì!?" Sở Ứng Hùng càng thêm điên cuồng, kiếm ý quanh thân ngưng tụ đến cực hạn.

"Giết!" Kiếm khí đáng sợ xé rách không khí, bổ thẳng xuống đầu.

Thiên Long Kiếm Ý như một con cự long cúi nhìn nhân gian, chúa tể tứ hải bát hoang, uy nghiêm khủng bố khiến người ta nghẹt thở, như rơi vào vũng lầy.

"Sở Ứng Hùng như một con sư tử bạo nộ, rút kiếm chém ra." Kiếm khí sắc bén của Kiếm Hùng chém ra, không hề dừng lại.

"Không tệ!" "Chỉ có thể nói ngươi quá yếu!" "Quả nhiên có vài phần bản lĩnh, nhưng vẫn phải chết!" "Không!" Kiếm khí sắc bén đáng sợ ập đến, Sở Ứng Hùng trợn tròn mắt, kinh hãi tột độ.

Sở Ứng Hùng tránh không kịp, bị một kiếm từ giữa trán bổ xuống thành hai mảnh, máu thịt văng tung tóe.

Chu Trần dọn dẹp chiến trường, thu gom bảo vật, nhìn nhẫn trữ vật của Sở Ứng Hùng, rất hài lòng.

Thu hết bảo vật, Chu Trần thiêu hủy thi thể.

Sở Ứng Hùng e rằng chết cũng không ngờ.

"Lời đồn quả nhiên không thể tin.

Một kiếp phù du." Lý Trường Phong và Tống Hạo đứng hai bên,

đạm nhiên mà đứng.

"Hai người quên mình, đắm chìm vào đó." "Tận hưởng một ngày vui." Thời gian nhanh chóng trôi qua trong nụ hôn tham lam của Chu Trần lên đôi môi đỏ mọng của Kiếm Hùng, một cỗ lực đẩy vô hình dâng trào.

"Nhanh sao?" "Chậc!" "Không hứng thú?" "Bây giờ hắn còn chưa đủ mạnh." "Nếu sư phụ nàng biết, Chu Trần sẽ gặp nguy hiểm." "Thiên Kiếm Tông và Thanh Vân Môn ân oán dây dưa." "Dù sao đi nữa, Chu Trần cũng là người đàn ông đầu tiên, và duy nhất của nàng." "Trong lòng nàng luôn có một cảm giác kỳ lạ." "Đối với Chu Trần, trong lòng nàng rất phức tạp." "Huống hồ Chu Trần tuy háo sắc, nhưng khi ở bên Chu Trần, nàng cảm thấy rất vui vẻ, điều mà nàng chưa từng trải nghiệm trước đây." "Ta không hài lòng!" "Hai người mặc chỉnh tề, trong động phủ một trận trầm mặc." "Chu Trần tham lam hôn lên người Kiếm Hùng, nhưng thời gian bí cảnh đóng cửa sắp đến, Chu Trần chỉ có thể luyến tiếc rụt người lại rời đi." "Nàng nâng cánh tay ngó sen trắng nõn, ghì chặt lấy cổ Chu Trần, coi như lời tạm biệt cuối cùng." Chu Trần và Kiếm Hùng bị tách ra, đưa ra khỏi bí cảnh.

"Chu Trần không nói gì." "Những thứ ngươi để lại cho ta, ta đều sẽ dùng nội khí tiêu diệt sạch sẽ, từ nay về sau không ai liên quan đến ai nữa!" "Ngươi cũng đừng đến tìm ta." Kiếm Hùng chấn động nhìn Chu Trần, không phải chấn động thực lực của Chu Trần, mà là Chu Trần chưa đến mười ngày đã luyện Kình Thiên Nhất Kiếm đến trình độ này.

"Họ đâu chỉ một ngày." Một trận xôn xao vang lên, có người kinh hô: bí cảnh bên ngoài.

"Ra rồi!" "Bọn họ ra rồi!" Các thế lực lớn đã đợi từ lâu, chờ đợi

đệ tử và hậu bối của mình xuất hiện.

Trên phi chu Thanh Vân Môn, Hoàng Phủ Nguyệt Dao chắp tay đứng đó, một thân thanh y, tà áo bay phấp phới, tựa như tiên tử muốn cưỡi gió bay đi. "Họ ra tới rồi!" Những cường giả thuộc các thế lực đang chờ đợi bên ngoài bí cảnh tinh thần rung động, đặc biệt là những cường giả đến từ các thế lực nhỏ, vẻ mặt vừa mong chờ vừa lo lắng.

Những đệ tử họ phái vào đều là thiên tài nòng cốt, nếu có tổn thất thì chẳng khác nào cắt thịt trên người.

Ngay cả những cường giả của Thanh Vân Môn, Thiên Kiếm Tông, Đại Thiền Tự hay triều đình cũng trở nên căng thẳng.

Dù đã chuẩn bị tâm lý sẽ có tổn thất, nhưng họ vẫn không khỏi lo âu. "Tiểu tử Chu Trần kia tuy tu vi không cao, nhưng tinh ranh hơn cả quỷ, chắc chắn sẽ không sao!" Lý Trường Phong tự an ủi mình.

Còn về Ly Trường Hận, ông không mấy lo lắng, với thực lực của nàng thì tự vệ là quá đủ. "Là Phật tử Ngộ Không của Đại Thiền Tự!" Một vị hòa thượng đầu trọc mặc áo trắng xuất hiện, mấy khuôn mặt già nua như hoa cúc héo của các hòa thượng Đại Thiền Tự lập tức lộ ra nụ cười.

Dù biết với thực lực của Ngộ Không, ngay cả cường giả Thần Hình cảnh cũng khó lòng làm bị thương, nhưng khi chưa thấy người ra, vẫn luôn có khả năng xảy ra bất trắc.

Giờ đây họ đã hoàn toàn yên tâm. "Trường Anh tiên tử ra rồi!" "Thật đẹp!" "Cảm giác Trường Anh tiên tử so với lúc trước khi vào còn mạnh hơn!" "Kiếm Hùng cũng ra rồi!" "Sao ta cảm thấy Kiếm Hùng dường như có chút thay đổi lớn, mị lực càng thêm mạnh mẽ!" "Thanh Tuyền tiên tử ra rồi!" "Còn có Trường Hận tiên tử nữa!" Vô số quần chúng vây xem mắt sáng rực.

Thiên Vân bí cảnh gần như bao quát toàn bộ thiếu niên thiên kiêu của Thanh Châu, trong đó mỹ nữ giai nhân không hề ít.

Những thiên tài trên Thanh Châu Thiên Kiêu Bảng cơ bản đã tề tựu đông đủ, còn tuyệt thế mỹ nhân trên Thanh Châu Bách Hoa Bảng cũng đã đến quá nửa.

Trong thế giới siêu phàm này, mỹ nữ danh tiếng càng lớn thì thực lực thường càng khủng khiếp, bởi vì có quy luật đào thải tự nhiên.

Mỹ nữ không có thực lực thì danh tiếng không thể vang xa, vì khi họ vừa có chút tiếng tăm đã bị người ta thu vào phòng trong làm cấm luyến tư nhân, không có cơ hội vang danh tứ phương.

Hơn nữa, nữ nhân thực lực càng mạnh thì khí chất càng đè bẹp nữ nhân tầm thường.

Chưa kể tu tiên hay luyện võ đều là sự lột xác và tiến hóa của sinh mệnh.

Võ công có thể thay đổi căn cốt thể chất, chỉ cần nữ võ giả luyện thể thành công thì vóc dáng đều không tệ, da thịt như ngọc, vừa xinh đẹp vừa dẻo dai mạnh mẽ, nữ nhân bình thường khó lòng sánh kịp, trừ phi là thiên sinh lệ chất. "Ta ra ngoài rồi sao?" Chu Trần bị một luồng sức mạnh cường đại bao bọc, sau đó hoa mắt một cái đã thấy mình xuất hiện tại lối vào bí cảnh Thiên Vân sơn mạch.

Hắn đảo mắt nhìn quanh, thấy Kiếm Hùng đã đứng trên phi chu của Thiên Kiếm Tông.

Kiếm Hùng cũng nhìn thấy hắn, nhưng lại tỏ ra như người xa lạ. "Khẩu thị tâm phi!" Chu Trần bĩu môi, nhấc tay nhìn nhìn, đầu ngón tay còn vương chút tinh oánh, tùy tiện lau vào quần áo. "Hỗn đản!" Kiếm Hùng vẻ ngoài như không quan tâm, thực ra dư quang vẫn chú ý Chu Trần, thấy động tác của hắn, đôi chân nàng khẽ khép chặt, trong

lòng vừa thẹn vừa giận.

Nếu không phải hoàn cảnh không thích hợp, nàng thật sự muốn rút đại bảo kiếm ra chém hắn. "Tiểu tử ngươi nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau lên đây!" Lý Trường Phong đứng trên phi chu Thanh Vân Môn hét lớn với Chu Trần.

Ly Trường Hận đứng sau lưng Lý Trường Phong, nhìn Chu Trần với ánh mắt rất phức tạp.

Không ngờ chuyến đi bí cảnh lần này nàng lại có giao lưu "sâu sắc" với Chu Trần như vậy. "Tới đây, sư phụ!" Chu Trần thu hồi ánh mắt, dưới chân phát lực, thân hình nhẹ nhàng nhảy vọt lên phi chu.

Trên người hắn tỏa ra khí tức Luyện Thể cửu trọng, dường như do mới đột phá không lâu nên khí tức còn chưa ổn định, rất mãnh liệt khiến người ta liếc mắt là nhận ra ngay. "Tiểu tử ngươi ăn bảo bối gì mà một tháng thăng hai cấp vậy?" Lý Trường Phong cười rạng rỡ, giọng nói đầy vẻ đắc ý.

Ông chỉ có hai đệ tử, không chỉ cả hai đều bình an trở về mà Chu Trần còn tu vi tăng vọt, thật khiến ông nở mày nở mặt. "Cũng không ăn gì nhiều, chỉ là hái được mấy quả Long Thụ Huyết Liên thôi ạ!" Chu Trần cười cười, tùy miệng nói. "Long Thụ Huyết Liên?" Nghe thấy cái tên này, Thanh Ngọc Dao, Tống Hạo và Lý Trường Phong đều khẽ biến sắc.

Đó là bảo bối tốt để tu luyện Kim Thân, hèn gì Chu Trần có thể nhảy vọt qua Luyện Thể bát trọng Kim Thân cảnh để thăng lên Luyện Thể cửu trọng.

Hóa ra là có được cực phẩm luyện thể bảo dược như thế.

Ly Trường Hận nhìn Chu Trần đang ngụy trang thành Luyện Thể cửu trọng không chút sơ hở, trong lòng cảm thán: "Tiểu sư đệ đúng là

một lão âm bỉ, che giấu thật sâu, ai mà ngờ được hắn tiên võ song tu, tiên đạo còn đã Trúc Cơ rồi." Nghĩ đến bí mật này có lẽ chỉ mình nàng biết, trong lòng Ly Trường Hận không hiểu sao lại trào dâng cảm giác ngọt ngào hạnh phúc.

Đây là bí mật chỉ thuộc về hai người họ. (Kiếm Hùng: Ta cũng biết mà!) "Ngươi đúng là vận khí tốt." Lý Trường Phong cười lớn, Thiên Vân bí cảnh rộng lớn như vậy mà tìm được Long Thụ Huyết Liên, vận khí quả thực không tệ. "Bàng sư đệ sao vẫn chưa ra?" Đặng Nhất Thương không thấy bóng dáng Bàng Vân Long, trong lòng có dự cảm không lành, e rằng kẻ sau đã vĩnh viễn không thể ra ngoài được nữa. "Tiểu tử này vận khí tốt thật, không chỉ sống sót mà còn thăng lên Luyện Thể cửu trọng, đúng là dẫm phải cứt chó mà!" Vệ Quân đứng cạnh Đặng Nhất Thương nhìn Chu Trần đang trở thành tâm điểm, trong lòng cực kỳ khó chịu, chỉ hận mình không gặp được Chu Trần trong bí cảnh.

Chu Trần như cảm nhận được, nhìn về phía Vệ Quân, đọc hiểu ẩn ý trong mắt đối phương, thầm cười lạnh: "Ngươi nên may mắn vì không gặp được ta!" Chỉ nhìn một cái, Chu Trần đã thu hồi ánh mắt, hạng người này đã không còn đáng để hắn quan tâm.

Họ đã không còn ở cùng một đẳng cấp. "Chưởng môn, Thanh Vân Môn có năm mươi đệ tử tham gia, hiện tại có mặt bốn mươi hai người, tám người đã vĩnh viễn nằm lại bí cảnh, trong đó có bốn đệ tử chân truyền!" Phong chủ Thiên Đao Phong là Tống Hạo kiểm kê quân số, báo cáo với chưởng môn Thanh Ngọc Dao.

Lần này Thanh Vân Môn mất tám người, vẫn nằm trong mức bình thường. "Ai đã thấy Cửu công tử Sở Ứng Hùng?" Đúng lúc này, một giọng nói hùng hồn lãnh liệt như sấm rền vang vọng đất trời: "Ai cung cấp thông tin sẽ được tùy chọn ba môn võ công thượng thừa!" Chu Trần và mọi người đồng loạt nhìn sang, chỉ thấy một lão già tóc râu

trắng xóa, trông như quản gia, đang nổi trận lôi đình, mắt vằn tia máu, khí thế dọa người. "Cửu công tử Sở Ứng Hùng?" "Cửu công tử của Trấn Nam Vương phủ?" "Chẳng lẽ Cửu công tử Trấn Nam Vương phủ đã vẫn lạc trong bí cảnh?" Mọi người sững sờ.

Trấn Nam Vương phủ có thể coi là bá chủ một phương tại Thanh Châu, dưới trướng còn có một đội quân tinh nhuệ gồm hàng ngàn võ giả, vô cùng hùng mạnh.

Về thế lực, ngay cả những đại tông môn như Thanh Vân Môn hay Thiên Kiếm Tông cũng không thể sánh bằng. "Trong bí cảnh vốn đầy rẫy nguy hiểm không tên, Cửu công tử Trấn Nam Vương phủ thân phận cao quý như thế, can gì phải mạo hiểm vào bí cảnh xông pha?" "Phú quý cầu trong hiểm nguy mà, huống hồ chỉ là Cửu công tử chứ có phải Thế tử Trấn Nam Vương đâu!" "Ta nghe nói Cửu công tử này bẩm sinh kiếm cốt, giống như Kiếm Hùng của Thiên Kiếm Tông, lại còn tu luyện Thiên Long Thần Kiếm do Thái Tổ hoàng đế sáng tạo, thực lực phi phàm, không kém gì Kiếm Hùng." "Thực lực như vậy vào bí cảnh thì nguy hiểm không lớn, nhưng trời có gió bão bất ngờ, họa phúc khó lường, lần này rõ ràng đã xảy ra chuyện rồi!" "Nghe nói trong bí cảnh có yêu thú cấp hai, thậm chí có cả yêu thú mang huyết thống rồng, gặp phải loại đó thì thiên kiêu cũng có khả năng mất mạng!" Mọi người bàn tán xôn xao, nhưng không ai biết tin tức của Sở Ứng Hùng.

Bí cảnh rộng lớn như thế, người gặp được Sở Ứng Hùng không nhiều, huống hồ nếu có gặp, đa phần cũng bị hắn giết sạch rồi. "Sao có thể như vậy được?" Quản gia Trấn Nam Vương phủ là Sở Bá sắc mặt khó coi, không ngờ Sở Ứng Hùng lại chết trong bí cảnh, lần này về biết ăn nói thế nào? "Với thực lực của Cửu công tử, sao có thể xảy ra chuyện chứ?" Sở Bá nghĩ mãi không thông, Sở Ứng Hùng đâu có ngốc, chắc chắn sẽ không đi trêu chọc những yêu thú lợi hại kia.

Còn những thiên kiêu khác vào bí cảnh, ngoại trừ Phật tử Ngộ Không của Đại Thiền Tự ra, những người khác không thể nào làm hại được Sở Ứng Hùng.

Cùng lúc đó, Phó thống lĩnh Thanh Châu Vệ là Tô Văn Hạo cũng có sắc mặt xanh mét không kém. "Tư Mã Trường Không sao lại vẫn lạc trong bí cảnh?" Tô Văn Hạo không thể tin nổi.

Tư Mã Trường Không Luyện Thể cửu chuyển, đã có thể sánh ngang với Thần Lực cảnh thông thường, mà ông biết sau khi vào bí cảnh, hắn sẽ đột phá.

Một Tư Mã Trường Không đột phá Thần Lực cảnh từ Luyện Thể cửu chuyển đủ sức đối đầu với Thần Hình cảnh thông thường, tuyệt đối là chiến lực đỉnh cao trong bí cảnh.

Ông cũng giống như Sở Bá, muốn biết Tư Mã Trường Không đã chết như thế nào.

Nhưng tin tức trong bí cảnh quá khó điều tra, trừ phi có nhân chứng sống sót trở ra, nhưng điều đó liệu có khả năng? "Trở về thôi!" Giọng nói thanh lãnh của Thanh Ngọc Dao vang lên, nàng điều khiển phi chu hóa thành một luồng lưu quang biến mất trên bầu trời Thiên Vân sơn mạch.

Đại Thiền Tự, Thiên Kiếm Tông và các thế lực lớn khác cũng trực tiếp rời đi.

Một quản gia Vương phủ, một Phó thống lĩnh Thanh Châu Vệ vẫn chưa đủ tư cách giữ chân họ.

Sở Bá và Tô Văn Hạo chỉ có thể giữ lại một số bang phái và thế gia nhỏ để phối hợp điều tra.

Còn kẻ thủ ác Chu Trần thì giấu kín công danh, ngồi cạnh sư tỷ Ly Trường Hận, ngửi mùi hương cơ thể thoang thoảng của nàng, linh

hồn thì đang ở trong Phong Nguyệt Bảo Giám kiểm kê thu hoạch lần này.

Chu Trần đã giết không ít người trong bí cảnh, mỗi kẻ đều là thiên tài, gia sản phong phú, đặc biệt là Cửu công tử Trấn Nam Vương phủ Sở Ứng Hùng.

Kế đến là Tư Mã Trường Không và Tống Khôi.

Niên Thập Tam và Bàng Vân Long thì bình thường hơn.

Ngoài ra, Chu Trần còn tìm được không ít túi trữ vật dưới đầm Bích Thủy Hàn, bên trong có rất nhiều đồ tốt.

Riêng thần binh tứ giai đã vượt quá con số mười.

Chu Trần tiên tra xét nhẫn trữ vật của Sở Ứng Hùng, không gian bên trong rộng tới một trăm mét khối.

Linh thạch, thần binh, bí tịch, linh dược và vô số vật dụng linh tinh khác. "Võ công thượng thừa Phong Tuyết Kiếm, Trích Tâm Long Trảo Thủ, Nhất Vĩ Độ Giang..." Kiểm tra sơ qua, Chu Trần lắc đầu: "Đáng tiếc không có tuyệt thế võ công Thiên Long Thần Kiếm!" Nhưng hắn cũng không ngạc nhiên, loại tuyệt thế võ công như Thiên Long Thần Kiếm sao có thể để Sở Ứng Hùng mang theo bên người, ngay cả bản sao cũng không được.

Phong Tuyết Kiếm và Trích Tâm Long Trảo Thủ chắc là đồ sưu tầm của hắn.

Có nhiều võ công thượng thừa thế này, gia thế của Sở Ứng Hùng đúng là không tầm thường.

Sau khi thu lục toàn bộ võ công thượng thừa, Chu Trần bắt đầu kiểm tra linh dược.

Sở Ứng Hùng tìm được khá nhiều linh dược. "Ơ, Huyễn Thần

Hoa!" Mắt Chu Trần sáng lên, đây là một đóa hoa hình dáng như mẫu đơn, trắng muốt hơn tuyết, tỏa ra ánh sáng mộng mị, là linh dược tăng cường linh hồn. "Huyễn Thần Hoa đẳng cấp tuy không bằng Long Thụ Huyết Liên, nhưng cũng vô cùng hiếm có, ít nhất có thể khiến tiến độ Kình Thiên Nhất Kiếm tăng vọt mấy chục vạn điểm." Chu Trần thầm vui mừng, đặc biệt là đệ tử chân truyền Luyện Thể cửu trọng mỗi năm được lĩnh một lọ Luyện Thần Đan, hắn cảm thấy mình sẽ sớm luyện thành Kình Thiên Nhất Kiếm tầng thứ chín thôi.

Luyện Thần Đan rất hiệu quả trong việc tôi luyện linh hồn, đệ tử chân truyền của Thanh Vân Môn phải đạt Luyện Thể cửu trọng mới được nhận, mỗi lọ có hai viên.

Với tâm trạng vui vẻ, Chu Trần tiếp tục kiểm kê.

Trong nhẫn của Sở Ứng Hùng chỉ có một đóa linh dược luyện thần là Huyễn Thần Hoa, nhưng Chu Trần lại tìm thấy một cây Long Hồn Thảo trong túi trữ vật của Bàng Vân Long.

Lá của Long Hồn Thảo hình như đuôi rồng, tổng thể như một con rồng, nghe nói chỉ mọc ở nơi hậu duệ rồng vẫn lạc, có kỳ hiệu tăng cường linh hồn. "Không ngờ tên rác rưởi Bàng Vân Long này lại có vận khí tốt như vậy, tiếc là có phúc lấy mà không có mạng hưởng, giờ đều hời cho ta cả!" Trong lúc Chu Trần đang hào hứng kiểm tra thu hoạch thì phi chu đã xé toạc không trung, chẳng mấy chốc đã về đến Thanh Vân Môn.

Thanh Vân Phong, quảng trường võ đạo.

Các phong chủ và trưởng lão đã chờ đợi từ lâu, thấy phi chu hạ cánh liền tiến lên hành lễ: "Kiến quá chưởng môn." "Không cần đa lễ." Thanh Ngọc Dao giọng nói thanh lãnh, mặt không cảm xúc.

Chu Trần và Ly Trường Hận cùng các đệ tử khác nhảy xuống phi chu, trở về vị trí của từng phong. "Chu Trần vậy mà thăng lên Luyện

Thể cửu trọng rồi sao!?" "Xem ra vận khí của Chu Trần không tệ, tìm được cơ duyên lớn rồi!" Các phong chủ và trưởng lão chú ý đến Chu Trần - con hắc mã có sự thay đổi lớn nhất.

Vào bí cảnh với tu vi Luyện Thể thất trọng, không chỉ trở về bình an vô sự mà còn thăng liên tiếp hai cấp, đúng là hồng vận đương đầu.

Nhìn lại Bàng Vân Long của Hắc Long Phong, đỉnh phong Luyện Thể thất trọng, còn là đệ nhất nhân cùng cấp ở Thanh Vân Môn, kết quả cơ duyên chẳng thấy đâu mà người cũng mất tích luôn.

Cảm nhận ánh mắt của mọi người, Lý Trường Phong đắc ý ra mặt.

Trái lại, Lý Thần Thông - người vừa mất một đệ tử - sắc mặt cực kỳ khó coi, vì Bàng Vân Long là đệ tử của ông ta, tạo thành sự đối lập rõ rệt với Chu Trần! "Một tên háo sắc không cầu tiến thủ, gặp may có được ít thiên tài địa bảo, ăn vào tăng tu vi thì có gì ghê gớm đâu!" Lý Thần Thông khó chịu trước vẻ đắc ý của Lý Trường Phong, thầm mắng đầy vẻ ghen tị. "Chuyến đi bí cảnh lần này hẳn mọi người đều có thu hoạch, về nhà hãy chăm chỉ tiêu hóa, cố gắng hơn nữa để tiến lên tầng cao mới!" Thanh Ngọc Dao nhìn bốn mươi hai đệ tử trở về, giọng nói thanh lãnh vang dội khiến tâm thần mọi người rúng động. "Cẩn tuân giáo huấn của chưởng môn!" Chu Trần và các đệ tử đồng thanh cung kính đáp.

Thanh Ngọc Dao không nói thêm, thu hồi phi chu rồi rời đi.

Các phong chủ, trưởng lão cũng dẫn đệ tử của mình trở về.

Chu Trần và Ly Trường Hận đi theo sau Lý Trường Phong về Thần Tiễn Phong. "Tiểu tử ngươi thăng lên Luyện Thể cửu trọng tuy cũng khá, nhưng đừng có đắc ý, còn nửa năm nữa là tròn một năm ngươi làm chân truyền, đến lúc đó đám đệ tử nội môn Luyện Thể cửu trọng sẽ tới thách đấu ngươi đấy!" Lý Trường Phong nhắc nhở: "Lần

này ngươi cũng coi như nổi đình nổi đám, không biết bao nhiêu kẻ đang đợi dẫm ngươi một cái để dương danh lập vạn đâu, tự ngươi liệu mà tính!" "Sư phụ yên tâm, lũ đó chỉ là hạng cắm rơm bán mình, không đáng để tâm!" Chu Trần cười tự tin.

Đừng nói là đệ tử nội môn, ngay cả đệ tử chân truyền cũng chẳng có ai đủ sức đánh với hắn. "Kiêu ngạo lắm!" Lý Trường Phong cười: "Nhưng ta thích!" "Sư phụ, con chỉ thích nữ nhân thôi!" Chu Trần giật nảy mình, vội vàng lấy tay che mông lại. "Cút!" Lý Trường Phong mặt xanh mét, giơ chân định đá.

Chu Trần nhanh như cắt biến mất không còn tăm hơi. "Thằng ranh con này!" Lý Trường Phong mắng yêu một tiếng rồi tiêu sái rời đi.

Ly Trường Hận: "..." Ta thành người vô hình rồi sao?

Nàng lẳng lặng về nhà.

Còn Chu Trần lúc này đã về tới phủ, bị sáu đại mỹ nhân gồm Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương tiên tử, Triệu Sư Dung, Ngư Ấu Vi, Cố Thu Thủy và Lý Thanh Hà vây quanh.

Ôn hương nhuyễn ngọc, Chu Trần nhìn không xuể. "Chúc mừng công tử khải hoàn trở về!" "Các nàng có nhớ ta không?" Chu Trần đưa tay ôm eo Tần Hồng Ngọc và Thiên Hương tiên tử, tả hữu khai cung, hôn mạnh mỗi nàng một cái. "Nô gia lúc nào cũng nhớ công tử hết!" Thiên Hương tiên tử cười tươi như hoa, hơi thở như lan, đẹp không sao tả xiết. "Vậy sao?" Chu Trần nắn nhẹ cặp mông tròn trịa của nàng, mềm mại và đầy đàn hồi, cảm giác tuyệt hảo. "Ta cũng nhớ các nàng lắm!" Nhìn đám oanh oanh yến yến trước mặt, Chu Trần chỉ hận mẹ sinh thiếu cho mình mấy cánh tay.

Dù hắn đã luyện kỹ thuật khống cầu suốt nửa năm đến mức lô hỏa thuần thanh, nhưng cầu nhiều quá cũng khống không xuể. "Trong một tháng qua, các nàng có nỗ lực tu luyện không?" Được các nàng

vây quanh vào phủ, Chu Trần quan sát tu vi của họ, nói: "Đừng thấy ta không có nhà mà lười biếng nhé!" "Trần ca nhi, ngày nào thiếp cũng nỗ lực tu luyện mà!" Tần Hồng Ngọc lập tức lên tiếng.

Không có Chu Trần trêu chọc, nàng dành hầu hết thời gian để tu luyện trừ lúc nghỉ ngơi cần thiết. "Đúng vậy, Hồng Ngọc tỷ tu luyện khắc khổ lắm!" "Công tử lát nữa phải kiểm tra thân thể cho Hồng Ngọc tỷ thật kỹ nhé, đừng để tỷ ấy tu luyện quá độ mà tổn thương bản nguyên!" Các nàng Triệu Sư Dung cũng phụ họa cười nói. "Chuyện đó là đương nhiên rồi." Chu Trần cười lớn, ôm hai nàng nhìn bốn nàng còn lại: "Không chỉ Hồng Ngọc, mà tiến độ của mỗi người trong các nàng, bản công tử đều phải đích thân 'kiểm tra' tận tay!" "Giờ bắt đầu từ Hồng Ngọc trước!" Chu Trần luồn tay qua khoeo chân Tần Hồng Ngọc, cảm nhận làn da mềm mại, bế thốc nàng lên theo kiểu công chúa.

Tần Hồng Ngọc mặt đỏ bừng như máu, không dám nhìn ai, rúc đầu vào ngực hắn.

Năm nàng còn lại đều mỉm cười, mặt đỏ hồng, họ quá rõ thủ đoạn của Chu Trần rồi.

Liên tiếp bảy ngày đêm.

Chu Trần không bước chân ra khỏi Hồng Trần Phủ lấy một bước, cả ngày chỉ lo kiểm tra bài vở và chỉ điểm tu hành cho sáu nàng.

Chương 57

Thiên Hương tiên tử khi mới gặp Chu Trần là Luyện Thể thất trọng, lúc hắn về là đỉnh phong thất trọng, giờ đây dưới sự chỉ điểm "sâu sát" của hắn đã đột phá lên Luyện Thể bát trọng.

Tần Hồng Ngọc và năm nàng còn lại cũng tiến bộ không ít.

Chu Trần vẫn còn rất nhiều linh dược chưa dùng.

Những linh dược này dùng trực tiếp thì hiệu quả không cao, vì Tần Hồng Ngọc và mọi người không có điểm Phong Nguyệt.

Hắn dự định tích lũy một ít điểm để nâng cấp kỹ năng luyện đan, như vậy mới có thể phát huy tối đa dược lực của linh dược từ bí cảnh.

Mà tu vi của sáu nàng tăng lên cũng giúp hắn kiếm điểm nhanh hơn.

So với đầu tư vào luyện đan, đây đúng là một vốn bốn lời.

Đêm xuống, bầu trời được đính đầy những vì sao lấp lánh như kim cương.

Ánh trăng lười liềm khẽ vuốt ve dải ngân hà, rắc ánh sáng xuống đại địa, thêm phần thần bí và lãng mạn cho đêm tĩnh lặng.

Chu Trần nhìn Thiên Hương tiên tử đang ngủ say trong lòng với những vệt lệ còn vương trên khóe mắt, nhẹ nhàng rút thân rời phòng.

Khẽ đóng cửa lại, hắn xốc lại thắt lưng, gió lạnh đêm khuya thổi tới cũng không dập tắt được ngọn lửa hừng hực trong lòng.

Hắn nhớ sư tỷ lắm rồi!

Chu Trần thi triển Mãn Thiên Quá Hải che giấu thân hình, lặng lẽ

lẻn sang phủ đệ của sư tỷ bên cạnh, định cho nàng một bất ngờ.

Nhờ thần thức mạnh mẽ, hắn lập tức cảm ứng được vị trí của Ly Trường Hận. "Sư tỷ vẫn chưa ngủ sao, còn đang ngắm trăng sao à?" Nhìn sư tỷ đứng bên hồ ngước nhìn bầu trời đêm, Chu Trần cảm thấy nóng lòng.

Ly Trường Hận mặc một bộ y phục màu tím, đứng dưới ánh trăng mờ ảo trông như một vị tiên tử lăng ba độc lập giữa trần thế, nhan sắc rực rỡ không gì sánh bằng.

Ánh trăng như nước rắc xuống mặt hồ yên tĩnh, lung linh huyền ảo, phản chiếu dáng người cao ráo thon thả của nàng.

Chu Trần mỉm cười tiến đến sau lưng Ly Trường Hận, nhìn những đường cong hoàn mỹ dưới ánh trăng, đặc biệt là vị trí eo và mông, không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Hắn dang rộng hai tay, từ phía sau ôm chặt lấy kiều khu mềm mại đầy đặn của sư tỷ.

Ly Trường Hận giật mình, toàn thân căng cứng, phát ra sức mạnh cường đại.

Nàng không ngờ lại có kẻ dám lẻn vào ám toán mình!

Ngay khi nàng định phản thủ giáng một đòn nặng nề cho kẻ phía sau, thì một hơi thở nóng rực phả vào má nàng, bên tai vang lên giọng nói quen thuộc: "Sư tỷ đừng ngoảnh lại, ta là kẻ xấu đây!" ... "Sư tỷ đừng ngoảnh lại, ta là kẻ xấu đây!" Ly Trường Hận: "..." Nàng cứng đờ người, lạnh lùng nói: "Ngươi là kẻ xấu mà còn dám nửa đêm lẻn vào phủ ta?

Gan ngươi cũng không nhỏ đâu!" "Vì ta có súng mà, đừng động, động là ta nổ súng đó!" Chu Trần tựa cằm vào vai thơm của nàng cười nói.

Tục ngữ có câu chỉ cần gan lớn, sư tỷ cũng phải nghỉ đẻ!

Nhưng nghỉ đẻ là không thể nào, Chu Trần lần nào cũng thực hiện khử khuẩn tiêu độc rất kỹ để tránh gây ra mạng người. "Ra ngoài!" Ly Trường Hận không muốn nói nhảm với hắn, nhưng lại không biết làm sao, chỉ đành lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách. "Sư tỷ đừng vội, thực ra ta tới để thỉnh giáo thuật bắn cung của tỷ mà." Hơi thở nóng hổi của Chu Trần phả vào tai và cổ nàng, hắn chậm rãi nói: "Tiễn pháp của tỷ xuất thần nhập hóa, chẳng lẽ không nên chỉ điểm đệ tử một chút sao?" "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Ly Trường Hận nhíu mày.

Nàng biết Nghệ Tiễn Thuật của hắn đã đạt đến cảnh giới Tiễn Hồn, ngay cả chiêu Xạ Nhật cũng luyện thành, trong khi nàng còn chưa chạm được tới lông tơ của Tiễn Hồn. "Nhớ lúc trước sư phụ dạy ta bắn cung, nói bắn cung thực ra rất đơn giản, chỉ cần đầu mũi tên nhắm thẳng vào hồng tâm, một phát bắn ra trúng đích là được!" Trong lúc luyên thuyên, Chu Trần đột nhiên thực hành bắn một mũi "tên".

Ly Trường Hận run rẩy, nghiến răng nhíu mày: "Ngươi sai rồi!" "Sai chỗ nào cơ?" Chu Trần giả vờ không hiểu, cười híp mắt hỏi. "Ngươi đi sai đường rồi!" Ly Trường Hận nắm chặt nắm đấm, gằn giọng: "Ta không muốn thấy ngươi, cút ra ngoài cho ta!" "Sư tỷ, cái này tỷ không hiểu rồi!" Chu Trần cười, hôn một cái lên má nàng: "Tục ngữ nói đại đạo ba ngàn, thù đồ đồng quy, con đường nào cũng có thể đi được mà." "Ngươi đã nhập vào tà đạo, chỉ biết đi đường vòng tả đạo thôi!" "Bất kể tà đạo hay bàng môn tả đạo, chỉ cần đạt được mục tiêu thì chẳng phải đều là nhân gian đại đạo sao?" Chu Trần nhún vai: "Sư tỷ nếu không tin thì cứ tu luyện thử một lần, sau này tự khắc sẽ biết cái hay trong đó!" "Ta mới không thèm tu luyện cái gì...

ưm..." Chu Trần đột nhiên xoay mặt nàng lại, cúi đầu hôn nhẹ lên làn môi đỏ mọng, chặn đứng những lời còn lại của nàng.

Minh nguyệt treo cao, ánh trăng thanh lãnh soi bóng hai người bên bờ hồ.

Mặt nước dập dềnh, bóng hình soi xuống cũng nhấp nhô theo sóng, dường như hòa làm một với làn nước.

Nhật thăng nguyệt lạc, sao dời vật đổi, một đêm lặng lẽ trôi qua.

Trong phòng.

Chu Trần ôm kiều khu mềm mại của Ly Trường Hận ngủ cực kỳ ngon giấc, khóe miệng còn vương nụ cười mãn nguyện.

Ly Trường Hận khuôn mặt lãnh diễm tuyệt mỹ còn vương mấy vệt lệ, lông mi dài khẽ run, đột nhiên mở mắt nhìn bằng đôi đồng tử đen láy như bảo thạch. "Chu Trần!" Thấy tay hắn vẫn đang ôm mình, nghĩ đến những chuyện ác liệt hắn làm đêm qua, nàng vừa thẹn vừa giận. "Đúng là hỗn đản!

Quả nhiên không phải hạng người tốt lành gì!" Ly Trường Hận nghiến răng nghiến lợi, suốt ngày chỉ biết mấy trò oai môn tà đạo, không lo chính sự.

Nàng cúi xuống cắn mạnh vào vai Chu Trần một cái để phát tiết nỗi bất bình. "A!" Chu Trần bị gọi dậy thành công, nhưng kiểu gọi này đau quá. "Sư tỷ, tỷ cầm tinh con chó à, sao lại cắn người!" Chu Trần ôm vai, ánh mắt đầy u oán. "Ta còn giết người nữa đấy!" Cảm nhận được sát khí trong mắt nàng, Chu Trần dùng kế chuồn là thượng sách, vắt chân lên cổ mà chạy.

Ai bảo hắn không đi chính đạo làm chi! "Dám tới nữa ta đánh gãy chân ngươi!" Nhìn Chu Trần chạy mất, Ly Trường Hận định ngồi dậy thì hít một ngụm khí lạnh. "Hỗn đản!" Nàng vận công khôi phục một chút, nhưng những "vết thương" khắp người dường như vẫn chưa ổn. "Khốn kiếp!" Nghĩ đến chuyện đêm qua, nàng chỉ muốn tìm cái lỗ

nào chui xuống.

Nàng cũng chẳng biết sao mình lại ma xui quỷ khiến để hắn đắc ý như vậy. "Chu Trần!

Ngươi cứ đợi đấy, lần sau mà để ngươi vào được nữa ta làm con cún!" "Hắt xì!" Chu Trần hắt hơi một cái, sải bước nhẹ nhàng về nhà.

Tâm trạng hắn đang rất tốt.

Thực ra đời người có nhiều con đường, không nhất thiết phải chấp nhất vào một lối.

Phóng tầm mắt ra xa, thủy lục không đều là đại đạo, mặc sức mà đi. "Công tử có chuyện gì mà vui thế?" Thiên Hương tiên tử thấy nụ cười rạng rỡ của hắn, tò mò hỏi. "Vui thì cần gì lý do?" Chu Trần giơ tay vỗ mạnh một cái vào mông nàng, tặc lưỡi: "Ví dụ như cái vỗ này, tâm trạng ta càng tốt hơn rồi!" "Công tử chỉ biết bắt nạt người ta!" Thiên Hương tiên tử ngã vào lòng hắn, ánh mắt như nước đầy vẻ u oán.

Chu Trần tâm tình tốt, thu phục nàng một trận rồi nhìn vào bảng cá nhân.

Tám ngày qua, điểm Phong Nguyệt đã đột phá ba mươi vạn! "Đã đến lúc nâng cấp rồi!" Chu Trần lấy ra hai viên Luyện Thần Đan do Triệu Sư Dung lĩnh giúp, nuốt cả hai. "Thêm điểm!" Tiêu hao một vạn điểm, Chu Trần như đã tu luyện suốt mấy tháng, tiêu hóa hoàn toàn dược lực, linh hồn một lần nữa được tôi luyện. 【Kình Thiên Nhất Kiếm tầng 9 (1.800.000/2.500.000)】 "Tăng được năm mươi vạn điểm, không tệ!" Nếu có thêm ba viên nữa thì Kình Thiên Nhất Kiếm sẽ đại thành.

Tiếc là đệ tử chân truyền mỗi năm chỉ có hai viên. "Đành dựa vào Huyễn Thần Hoa và Long Hồn Thảo vậy!" Chu Trần uống nốt linh

dược rồi tiếp tục thêm điểm.

Tiêu hao hai vạn điểm, dược lực thấm sâu, linh hồn hắn lại đột phá thăng hoa, thần thức tăng vọt có thể bao phủ bán kính ba mươi cây số.

Thông thường Trúc Cơ cảnh chỉ bao phủ được mười cây số, Chu Trần nhờ có Âm Dương Đạo Cơ và tuyệt thế võ công nên mới mạnh như vậy.

Cảm nhận trạng thái bản thân, hắn hài lòng nhìn bảng: "Giờ ta đã luyện thành tuyệt thế võ công Kình Thiên Nhất Kiếm, Nghệ Tiễn Thuật cực phẩm thượng thừa, các môn thượng thừa khác như Điện Quang Thần Hành Bộ, Trảm Tương Đao và Bá Vương Quyền cũng đã ổn, tu vi Luyện Thể tứ chuyển nhưng thực lực sánh ngang Luyện Thể thập tứ chuyển..." Chu Trần nhìn sang võ công mới thu thập được. "Thiên hạ võ công, duy khoái bất phá, ưu tiên tốc độ!" 【Nhất Vĩ Độ Giang tầng 1 (0/300)】 "Trước đây các môn khác cần 500 điểm cho tầng 1, giờ chỉ cần 300, đúng là càng về sau càng tốn ít điểm..." Hắn không ngạc nhiên, một pháp thông vạn pháp thông, hắn càng mạnh thì việc tu luyện võ công mới càng dễ dàng.

Chu Trần liên tục thêm điểm chín lần, tiêu tốn hơn mười lăm vạn điểm Phong Nguyệt.

Khoảnh khắc sau, toàn thân hắn từ da thịt xương tủy đến nội tạng và linh hồn đều được tôi luyện lại một lần theo hướng thiên về tốc độ.

Hắn cảm thấy thân hình nhẹ bẫng, đôi chân tràn đầy lực lượng như thể chỉ cần động nhẹ là có thể bay đi.

Xoẹt!

Hắn bước ra một bước, tại chỗ để lại tàn ảnh.

Hắn di chuyển nhanh đến mức trong phòng đầy rẫy tàn ảnh. "Tốc độ của ta nhanh hơn ít nhất hai thành!" Chu Trần vừa kinh vừa mừng, đừng khinh thường hai thành, với cơ số hiện tại của hắn, tăng hai thành đủ để bỏ xa bản thân lúc trước. "Phải đến Tàng Thư Lâu một chuyến thôi!" Chu Trần thu liễm khí tức xuống mức Luyện Thể cửu trọng viên mãn rồi đi tới Tàng Thư Các.

Trưởng lão trấn thủ kinh ngạc nhưng không bất ngờ vì đã nghe tin hắn gặp cơ duyên.

Chu Trần được lên tầng cao nhất, nơi cất giữ bí truyền của các phong. "Thanh Vân Phong bí truyền Liệt Thiên Kiếm Quyết, Thiên Đao Phong bí truyền Thiên Đao Quyết, Hắc Long Phong bí truyền Hắc Long Thương..." Chu Trần lật xem từng quyển, thu lục toàn bộ rồi giả vờ mượn một cuốn Liệt Thiên Kiếm Quyết mang về.

Giờ hắn không thiếu võ công, chỉ thiếu điểm Phong Nguyệt.

Những ngày tiếp theo, Chu Trần sống cuộc sống "ngày đêm lao lực".

Mỗi tuần hắn đều ghé Thiên Tiên Lâu một lần.

Đối với Hình tỷ - người chị đại thành thục kia, Chu Trần cũng rất thích.

Rất mượt!

Mà tỷ ấy lại rất biết chơi, Chu Trần cũng chơi thả ga.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Chu Trần không giống những nhân vật chính khác suốt ngày bị kẻ thù tìm đến cửa tát mặt.

Dù nhiều người thấy hắn vẫn đắm chìm trong mỹ sắc, cho rằng hắn lãng phí thiên phú, nhưng họ chỉ dám xì xào sau lưng.

Tuy nhiên, đám đệ tử nội môn Luyện Thể cửu trọng thì đang hừng hực khí thế chuẩn bị hạ bệ hắn trong kỳ thách đấu chân truyền.

Đối với những chuyện này, Chu Trần chẳng thèm để ý.

Họ đã không còn cùng đẳng cấp.

Chu Trần cứ cách vài ngày lại lẻn sang chỗ sư tỷ "ăn vụng".

Giờ hắn đã thông suốt cả ba con đường thủy lục không.

Tuy lần nào xong việc cũng bị đuổi ra, nhưng lần sau hắn vẫn vào được cửa.

Ai hiểu thì hiểu, sư tỷ chỉ được cái miệng cứng thôi.

Thực ra hắn cũng nhớ Kiếm Hùng, nhưng hai tông cách nhau quá xa nên đành tạm gác lại.

Thời gian như bóng câu qua khe cửa, chớp mắt đã nửa năm. "Thời gian trôi nhanh thật!" Tần Hồng Ngọc nằm trong lòng Chu Trần cảm thán: "Trần ca nhi, chàng gia nhập Thanh Vân Môn làm chân truyền đã tròn một năm rồi đó!" "Đúng vậy, Hồng Ngọc nàng cũng từ người thường thăng lên Luyện Thể lục trọng rồi!" Nhìn Tần Hồng Ngọc rạng rỡ, Chu Trần mỉm cười.

Dưới sự "nỗ lực" của hắn và lượng đan dược khổng lồ coi như kẹo, tu vi của nàng tăng vọt là chuyện thường.

Đan dược đối với hắn không mấy tác dụng nên hắn dồn hết cho các nàng, sau đó thu lại điểm Phong Nguyệt từ trên người họ. "Công tử!" Giọng Triệu Sư Dung vang lên ngoài cửa: "Hôm nay là ngày thi đấu thách đấu chân truyền, rất nhiều đệ tử nội môn đã báo danh thách đấu ngài, hôm nay ngài phải đến quảng trường võ đạo để tiếp nhận khiêu chiến!" "Ta biết rồi!" Hôn mạnh lên má Tần Hồng Ngọc một cái, Chu Trần luyến tiếc rời giường.

Triệu Sư Dung và Ngư Ấu Vi vào phòng hầu hạ hắn thay y phục rửa mặt.

Nửa giờ sau.

Chu Trần ăn mặc chỉnh tề, hông đeo bảo kiếm, khí chất thoát tục như một công tử thế gia.

Hắn dẫn đám người rời phủ, nhìn về hướng quảng trường võ đạo, khóe môi hơi nhếch lên: "Ồ, thách đấu ta sao?" Thanh Vân phong.

Võ Đạo quảng trường.

So với vẻ quạnh quẽ thường ngày, Võ Đạo quảng trường hôm nay biển người tấp nập, hào kiệt các phương vân tập mà đến.

Trong những người này, có chưởng môn các môn phái nhỏ, bang chủ các bang hội, tổng tiêu đầu tiêu cục, gia chủ các thế gia, đầu mục thương hội...

Đa số đều là những nhân vật có máu mặt đến từ hai phủ Vân Mộng và Thanh Vân.

Thực tế, sự náo nhiệt này đã kéo dài mấy ngày.

Đối với Chu Trần mà nói thì đây là giải đấu thách đấu Chân truyền, nhưng thực chất là một trận đại luận võ của đệ tử tông môn.

Đại bỉ tạp dịch đệ tử, đại bỉ ngoại môn đệ tử, đại bỉ nội môn đệ tử.

Từ lúc bắt đầu đại bỉ tạp dịch đệ tử đến hôm nay, đại bỉ nội môn đệ tử đã hoàn thành, trong đó vạn chúng chú mục chính là mười người đứng đầu nội môn, hay còn gọi là Nội môn Thập đại đệ tử.

Nội môn Thập đại đệ tử toàn bộ đều từ Luyện Thể nhị chuyển trở lên, tu vi như vậy nếu đặt ở bên ngoài đủ để khai tông lập phái.

Ví dụ như đại bang Diêm Bang ở Vân Mộng phủ, nhân vật số hai

là Chấp pháp trưởng lão Bạch Quy Nông cũng chỉ là một võ giả Luyện Thể cửu trọng phổ thông.

Bất kỳ một ai trong mười đại đệ tử nội môn cũng có thể dễ dàng miểu sát lão.

Hôm nay vốn dĩ nên là võ đài của mười đại đệ tử nội môn, bọn họ có thể thách đấu đệ tử Chân truyền, nếu thắng lợi sẽ tương đương với nửa cái đệ tử Chân truyền.

Một năm sau lại thắng là có thể thay thế đối phương.

Nhưng vì sự xuất hiện của Chu Trần, cuộc thách đấu của bọn họ phải lùi lại một chút, hôm nay là các đệ tử nội môn Luyện Thể cửu trọng thách đấu Chu Trần - vị Chân truyền mới thăng cấp này.

Bởi vì Chu Trần nhập môn thời gian ngắn, tu vi không cao, tông môn vì để bảo hộ thiên tài đệ tử, quy định bắt buộc phải đồng cảnh giới mới được thách đấu.

Do đó, những đệ tử Luyện Thể cửu trọng mạnh mẽ đang nóng lòng dùng thử, bọn họ tuy không đoạt được danh hiệu Thập đại đệ tử nội môn, nhưng nếu đánh bại được Chu Trần cũng sẽ danh vang tứ phương.

Hơn nữa còn có thể thu hoạch được một nửa đãi ngộ của đệ tử Chân truyền.

Cho dù năm thứ hai thất bại, có thể hưởng không một năm cũng là đại cơ duyên, nếu năm thứ hai lại thắng, bọn họ có thể thay thế để trở thành Chân truyền luôn. "Nội môn đại bỉ đều kết thúc rồi, sao Chu sư huynh vẫn chưa tới?" "Chu sư huynh không phải là sợ rồi chứ?" "Chu sư huynh mà biết sợ?

Ngươi lẽ nào không biết sự lợi hại của Chu sư huynh?

Lần đó ở Thiên Tiên Lâu, Chu sư huynh không phải một mình đấu

mười đó sao, đòi đánh mười nàng luôn kìa!" "Đúng thế!

Công lực của Chu sư huynh trên phong nguyệt trường đúng là khiến người ta không kịp nhìn tới!" "Nói nhỏ cho ngươi biết, nghe nói Chu sư huynh thiên phú dị bẩm, có 'đặc trường' đó!" "Trách không được Chu sư huynh lợi hại như vậy!" Vô số đệ tử thấp giọng nghị luận, ghé tai nói nhỏ.

Chu Trần tuy là Chân truyền, nhưng vẫn chưa khủng bố đến mức khiến người khác ngay cả sau lưng cũng không dám nghị luận.

Bát quái là thiên tính của con người.

Đừng nói là Chu Trần, ngay cả chưởng môn, phong chủ, vô số đệ tử vẫn cứ bát quái sau lưng như thường.

Chỉ cần không bị bắt quả tang tại trận, ai mà quản được lời ngươi nói?

Trên ghế quý tân, một chúng hào kiệt của hai phủ cũng đang tương hỗ giao đàm, đối với hậu khởi chi tú như Chu Trần, mọi người có khen có chê không nhất quán.

Lần trước Chân truyền đại điển, Chu Trần một tiễn miểu sát Bạch Thế Khang, nghệ tiễn thuật đại phóng dị thải, làm kinh diễm vô số người.

Một năm sau Chu Trần đã tấn thăng Luyện Thể cửu trọng, tuy có nguyên do cơ duyên trong bí cảnh, nhưng thiên phú tài tình của Chu Trần cũng là điều không cần bàn cãi.

Nếu không phải Chu Trần quá mức hiếu sắc, suốt ngày lưu luyến thanh lâu tửu quán, ngày ngày chơi đùa nữ nhân, thì đánh giá của mọi người đối với hắn tất nhiên sẽ tăng vọt lên mấy bậc.

Chương 58

"Chu sư huynh tới rồi!" Đám người xôn xao, mọi người nhao nhao nhường ra một con đường, chỉ thấy Chu Trần vận một thân bạch y, kiếm mi tinh mục, bên hông treo bảo kiếm, dưới sự vây quanh của sáu mỹ nhân như Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương tiên tử đại bộ tẩu lai.

Chưa bàn đến chuyện khác, quang cái khí thế dáng vẻ này cũng không phụ danh phận Chân truyền Thanh Vân. "Thật nhiều người!" Chu Trần đến Võ Đạo quảng trường, đưa mắt nhìn qua, cánh nhiên có chủng cảm giác còn náo nhiệt hơn lần Chân truyền đại điển trước.

Thực ra cũng bình thường.

Chân truyền đại điển là võ đài của riêng mình hắn.

Mà lần này là võ đài của tất cả đệ tử Thanh Vân Môn, mức độ tham dự hoàn toàn khác biệt. "Đó chính là Nội môn Thập đại đệ tử sao?" Chu Trần nhìn thấy mười bóng người trên cao đài, mỗi một người đều khí thế bất phàm, các hữu đặc sắc.

Có kẻ ánh mắt âm hiểm, phảng phật như một con độc xà.

Có kẻ kiệt ngao bất tuần, giống như một con thương ưng.

Có kẻ lãnh khốc vô tình như một đài máy móc.

Có người lãnh diễm thoát tục, cân quắc bất nhượng tu mi.

Có kẻ thể tráng như ngưu, tựa như man hoang hung thú...

Khi Chu Trần nhìn về phía bọn họ, bọn họ cũng đồng dạng nhìn về phía Chu Trần, đầy vẻ hâm mộ đố kỵ.

Bọn họ đã bỏ ra bao nhiêu nỗ lực nhưng vẫn chưa trở thành Chân truyền, Chu Trần - một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, cả ngày chỉ

biết ăn uống chơi bời, trầm mê mỹ sắc, vậy mà vừa nhập môn đã là Chân truyền.

Đặc biệt là võ công Chu Trần còn không bằng bọn họ.

Bọn họ làm sao có thể không đố kỵ?

Không bị người đố kỵ thì chỉ là hạng dung tài.

Chỉ cần không chọc giận mình, Chu Trần cũng lười để ý tới bọn họ.

Còn về danh tiếng?

Hiện tại kém một chút thì kém một chút, dù sao chỉ cần thực lực của hắn đủ mạnh, lại không ảnh hưởng tới lợi ích của hắn.

Hắn cứ âm thầm phát dục là tốt rồi.

Từ Thiên Vân bí cảnh trở về nửa năm này, Chu Trần mỗi ngày phong hoa tuyết nguyệt, người khác chỉ tưởng Chu Trần khoái lạc vô biên, nhưng bọn họ làm sao biết được Chu Trần không chỉ có khoái lạc.

Giống như người bình thường đều nghĩ người giàu rất vui vẻ, nhưng niềm vui của người giàu thì họ căn bản không tưởng tượng nổi.

Chu Trần đâu chỉ có tiêu dao khoái lạc, nửa năm này hắn đã tích lũy được hơn bốn triệu điểm Phong Nguyệt, trong đó công lao của sư tỷ là không thể không kể đến.

Sư tỷ, xích lưu!

Tám đại bí truyền võ công khác của Thanh Vân Môn gồm: Liệt Thiên Kiếm Quyết, Thiên Đao Quyết, Hắc Long Thương, Đại Tu Di Chùy, Mộc Thần Công, Vũ Hoàng Phủ, Bàn Long Côn, Đại Lực Ngưu Ma Quyền.

Chu Trần toàn bộ luyện thành.

Chỉ tiêu hao hơn một triệu hai trăm ngàn điểm Phong Nguyệt.

Mà sau khi luyện thành tám đại cực phẩm thượng thừa võ công này, Chu Trần đạt tới Luyện Thể thập tam chuyển, bởi vì có thêm một môn tuyệt thế võ công, ít nhất có thể sánh ngang Luyện Thể nhị thập tam chuyển.

Ly Trường Hận - đệ tử Chân truyền xếp hạng nhất, trải qua thời gian tu luyện này, cộng thêm sự hỗ trợ tận lực của Chu Trần, giờ đây cũng chỉ mới Luyện Thể thập tứ chuyển.

Sau đó, Chu Trần lại tiêu hao hai triệu ba trăm ngàn điểm Phong Nguyệt luyện thành bao gồm Thiết Họa Ngân Câu, Phong Tuyết Kiếm, Trích Tâm Long Trảo Thủ, Bá Đao, Du Long Bộ, Nhất Chỉ Thiền, Nhất Dương Chỉ, Tồi Tâm Trảo, Luyện Thiết Thủ, Thần Phong Cước, Huyền Âm Chỉ, Kim Chung Tráo, Đồng Tử Công, Kim Cương Chỉ... tổng cộng hai mươi ba môn thượng thừa võ công.

Đến đây, Chu Trần đạt tới Luyện Thể tam thập lục chuyển, sánh ngang với Luyện Thể tứ thập lục chuyển thông thường.

Năm mươi ngàn điểm Phong Nguyệt còn lại, Chu Trần dùng để đề thăng luyện đan thuật, giờ đây đã là một vị Nhị giai luyện đan sư.

Chu Trần hiện tại cũng không biết mình mạnh cỡ nào, tóm lại cho dù không xét tới tiên đạo tu vi, chỉ dựa vào võ đạo cũng đủ để đè bẹp những cường giả Thần Hình cảnh thông thường.

Đón lấy ánh mắt của mọi người, Chu Trần không kiêu ngạo không tự ti đi tới phía trước Võ Đạo đài, hướng về phía chưởng môn và những người phía trên chắp tay thi lễ: "Đệ tử Chu Trần, bái kiến chưởng môn, chư vị phong chủ." Thanh Ngọc Dao đoan tọa trên bảo tọa chưởng môn trên cao đài, một đôi mỹ mâu thâm thúy thanh lãnh

động lòng người dừng trên người Chu Trần.

Chu Trần thoạt nhìn chỉ là tu vi Luyện Thể cửu trọng phổ thông, nhưng dựa vào thực lực và nhãn quang của bà, cảm giác Chu Trần rất không đơn giản.

Khí chất thân hình này đã không phổ thông rồi.

Chu Trần Luyện Thể tam thập lục chuyển, luyện thành ba mươi bảy môn võ công bao gồm cả Kình Thiên Nhất Kiếm, thối thể ba mươi bảy lần, cho dù Chu Trần có tu luyện thần thông Man Thiên Quá Hải thì vẫn có chủng cảm giác không bình phàm.

Giống như vàng thì luôn phát sáng.

Quá mức ưu tú cũng là một nỗi khổ não a!

Đặc biệt là Chu Trần hiếu sắc, cả ngày trầm mê trong đó không thể tự kiềm chế, nhưng trên thân nào có nửa điểm dáng vẻ bị đào rỗng.

Bà cảm giác dưới lớp da trắng trẻo như ngọc của Chu Trần ẩn chứa sức mạnh đáng sợ.

Tuy nhiên bà không đào sâu, mỗi người đều có bí mật.

Bà hư thủ nhất sĩ, đạm đạm đạo: "Bất tất đa lễ!" "Tạ chưởng môn." Chu Trần đứng thẳng người, đạm nhiên nhi lập, mặt đẹp như ngọc, ngay cả khi đối mặt với Thanh Vân Môn và các cường giả đến dự lễ cũng không có nửa điểm khiếp nhược. "Ngươi nhập môn một năm, theo quy củ Thanh Vân Môn, sẽ tiếp nhận thách đấu của đệ tử đồng cảnh, đây là sự đốc thúc đối với ngươi, cũng là sự khích lệ đối với các đệ tử khác." Giọng nói của Thanh Ngọc Dao không lớn, bình tĩnh đạm nhiên, nhưng lại vang vọng rõ ràng trong tai mọi người.

Chu Trần chắp tay: "Đệ tử minh bạch!" "Ngươi đi đi!" "Thị!" Chu Trần xoay người, mũi chân điểm nhẹ, thân nhược du long, nhẹ nhàng

rơi xuống Võ Đạo đài.

Trong chớp mắt.

Những đệ tử nội môn Luyện Thể cửu trọng có tư cách thách đấu Chu Trần đều có ánh mắt hỏa nhiệt.

Hào kiệt tứ phương trên ghế quý tân cũng nảy sinh hứng thú.

Trên khán đài, các vị phong chủ và trưởng lão Thanh Vân Môn đều hiếu kỳ liệu Chu Trần có thể chống đỡ được đợt này hay không. "Trong đám Luyện Thể cửu trọng, Tào Cương đắc được chân truyền của Tống huynh, đã luyện thành Thiên Đao lưỡng thức, thực lực không yếu!" Hắc Long phong phong chủ Lý Thần Thông nhìn sang Lý Trường Phong bên cạnh, cười nói: "Lý huynh, ngươi cảm thấy đắc ý đệ tử này của ngươi có thể giữ vững vị trí Chân truyền hay không?" "Phế thoại!" Lý Trường Phong liếc xéo Lý Thần Thông một cái: "Chu Trần khẳng định không vấn đề!" Thua người không thua trận.

Bất kể Chu Trần có thắng được hay không, tóm lại khí thế không thể thua. "Lý huynh có tín tâm như vậy, hay là chúng ta đánh cược một ván?" Lý Thần Thông đánh giá Chu Trần, tuy rằng Chu Trần trông cũng được, nhưng nửa năm trước mới nhờ cơ duyên bảo vật trong bí cảnh mà tấn thăng Luyện Thể cửu trọng.

Cho dù nửa năm khổ tu, thiên phú không tệ, cũng chưa chắc có thể đánh bại Tào Cương.

Huống hồ nửa năm nay phần lớn thời gian Chu Trần đều lãng phí trên người nữ nhân.

Có thể đánh bại Tào Cương mới là lạ. "Cược thì cược, một kiện Tứ giai thần binh!" Lý Trường Phong không xác định Chu Trần có thể thắng hay không, nhưng lúc này khẳng định không thể thối lui. "Hảo!" Lý Thần Thông cười gật đầu.

Lúc này.

Trên lôi đài, Tào Cương đã không chờ nổi mà nhảy lên, đứng trước mặt Chu Trần, chắp tay thi lễ: "Thiên Đao phong Tào Cương, thỉnh Chu sư huynh chỉ giáo!" Chu Trần đánh giá Tào Cương, một bộ hắc y, tay cầm một thanh bảo đao trông giống như Tú Xuân đao, diện dung túc mục, phong mang tất lộ. "Tào sư đệ, mời!" Chu Trần cười khẽ gật đầu. "Chu sư huynh, cẩn thận!" Toàn thân Tào Cương bùng phát đao ý, đao phong hiện ra đao mang, dưới chân dùng lực, đá thanh cương cứng rắn nứt toác, cả người vọt lên không. "Thiên Đao nhất thức!" Đao khí dài mấy chục trượng bộc phát, hướng về phía Chu Trần chém xuống, đao ý Thiên Đao lãnh khốc vô tình tràn ngập cả không gian, ngay cả những cường giả trên ghế quý tân cũng thầm cảm thán trong lòng.

Đệ tử Thanh Vân Môn tùy tiện lấy ra một người đều là thiên chi kiêu tử, dễ dàng vượt cấp trảm địch.

Chu Trần không rút kiếm, giống như bị đao ý làm cho đông cứng, đứng im bất động.

Xuy!

Chu Trần bị chém thành hai nửa, trên mặt đất hiện ra một vết đao sâu hai thước, dài mười trượng. "Là tàn ảnh!" Tào Cương trong lòng kinh hãi, không ngờ tốc độ của Chu Trần lại nhanh như vậy.

Hắn không có chút giữ lại nào.

Hắn sử ra tuyệt chiêu mới nhất mà mình vừa luyện thành. "Thiên Đao nhị thức!" Trường đao trong tay Tào Cương vạch ra một đường cung nặng nề, một lần nữa chém về phía Chu Trần vừa né sang một bên.

Chu Trần đưa tay ra một cái đã đoạt lấy đao của Tào Cương, mà

Tào Cương lại còn chưa phản ứng kịp, vẫn giữ tư thế chém xuống một đao.

Hô!

Tào Cương đáp đất, nhìn đôi bàn tay trống không, nghĩ đến việc mình vung đao chém vào không trung, mặt đỏ tía tai: "Đao của ta đâu?" "Trả ngươi!" Chu Trần tùy tay ném đao trả lại cho Tào Cương, người sau trừng lớn mắt.

Hắn và Chu Trần lúc này rõ ràng vẫn còn cách nhau mười mét, Chu Trần cho dù có là tay dài như vượn cũng không thể đoạt lấy đao trong tay hắn được chứ? "Chuyện gì xảy ra vậy?" "Chu sư huynh và Tào sư huynh lúc trước rõ ràng cách nhau mười mấy mét, sao Chu sư huynh đưa tay ra một cái đã cướp được đao mà Tào sư huynh đang vung chém?" Không chỉ Tào Cương vẻ mặt mờ mịt, những đệ tử khác lại càng đầy đầu nghi vấn.

Cách không chộp lấy binh khí không khó, rất nhiều võ công đều có thể làm được.

Nhưng binh khí này là đang ở trong tay Tào Cương, sao có thể cách không hút qua được? "Tốc độ thật nhanh!" Mười đại đệ tử nội môn, đệ tử Chân truyền cùng những cường giả Thần Lực cảnh trở lên đã nhìn ra manh mối.

Chu Trần trông có vẻ như đưa tay ra là đoạt được đao của Tào Cương, thực ra không phải vậy.

Chu Trần đã dùng tốc độ cực nhanh tiến lên đoạt đao, sau đó lại quay về chỗ cũ, chỉ là tốc độ của Chu Trần quá nhanh, thủ tốc quá nhanh.

Điều này mới khiến Chu Trần trông như không hề cử động.

Đặc biệt là thủ tốc siêu nhanh đó, đoạt lấy đao của Tào Cương mà

hắn còn không kịp phản ứng. "Đa tạ Chu sư huynh thủ hạ lưu tình!" Tào Cương cầm đao của mình, vẻ mặt chán nản, suýt chút nữa là đạo tâm sụp đổ.

Khoảng cách quá lớn rồi.

Đặc biệt là khi nghĩ đến việc mình bị mất binh khí mà không hề hay biết, còn cầm không khí chém một đao, thực sự là muốn chết cho xong.

Thực ra không trách hắn yếu, mà là Chu Trần quá mạnh.

Chu Trần nhất thời hứng chí, muốn thể hiện một chút, thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ đoạt đao, tay của Tào Cương đều bị điện giật đến tê rần.

Cộng thêm tốc độ ra tay của hai người rất nhanh, cả quá trình chưa tới một phần mười hơi thở.

Tào Cương không phản ứng kịp đao bị đoạt đi là chuyện bình thường.

Nhìn bóng lưng tiêu điều chán nản của Tào Cương bước xuống lôi đài, ánh mắt Chu Trần bỗ nghễ, nhìn về phía các đệ tử khác, lớn tiếng nói: "Còn ai nữa không?" Những đệ tử ban đầu có ánh mắt hỏa nhiệt muốn thách đấu Chu Trần giờ đã do dự.

Thực lực Chu Trần tạm thời chưa bàn tới, chỉ riêng cái tốc độ như quỷ mị kia đã khiến người ta không kịp nhìn theo.

Phải biết rằng trong ba mươi bảy môn võ công Chu Trần tu luyện, có tới sáu môn khinh công.

Một môn khinh công thượng thừa phổ thông không đủ để khiến Chu Trần biến thành thân pháp loại linh thể, nhưng sáu môn cộng dồn thì sao?

Tuyệt đối không thua kém thân pháp loại linh thể.

Hiện tại hắn nhanh đến mức nào, chính hắn cũng không rõ. "Ta tới!" Lúc này một thanh niên mặc hắc y tay cầm trường thương nhảy lên lôi đài, lớn tiếng nói: "Hắc Long phong Hàn Diệp, thỉnh chỉ giáo!" "Ra tay đi!" Chu Trần đạm đạm khai khẩu, đám người ở Hắc Long phong quả nhiên có ý kiến với Thần Tiễn phong của hắn.

Thái độ này kém xa Tào Cương lúc trước.

Oanh!

Hàn Diệp không có bất kỳ lời thừa thãi nào, mãnh nhiên đâm ra một thương, thương mang dài ba thước xé không mà tới, giống như một con hắc long gào thét lao đến!

Bành!

Kiếm quang lóe lên, Hàn Diệp bay ngược ra ngoài, đập mạnh xuống dưới lôi đài.

Bảo thương Tam giai trong tay hắn gãy làm đôi, trước ngực hiện ra một vết kiếm sâu hoắm, tiên huyết chảy ròng ròng.

Hoa!

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, không ngờ Hàn Diệp bị miểu sát.

Trước đó Tào Cương tuy bại có chút buồn cười, nhưng mọi người cảm giác Chu Trần nhờ khinh công mà thủ xảo, không trực quan như lần này.

Kiếm này của Chu Trần có thể nói là đơn giản thô bạo, dùng sức mạnh tuyệt đối nghiền ép Hàn Diệp, khiến y trọng thương!

Trên cao đài, Lý Thần Thông - người vừa thua Lý Trường Phong một thanh thần binh Tứ giai, khi thấy đệ tử môn hạ của mình bị Chu

Trần một kiếm trọng thương, sắc mặt âm trầm như nước. "Lý huynh đúng là thu được một đệ tử tốt!" Lý Thần Thông phẫn nộ nói.

Thực ra bại dưới tay Chu Trần không tính là gì, Tào Cương không phải bại một cách buồn cười đó sao?

Nhưng Chu Trần không làm tổn thương Tào Cương một chút nào, lại một kiếm trọng thương Hàn Diệp.

Đây là sự khiêu khích trắng trợn, là tát vào mặt lão.

Nhưng Chu Trần không làm hại đến tính mạng, cũng không khiến Hàn Diệp tàn phế, đều nằm trong quy tắc luận võ, lão không thể chỉ trích. "Quả thực không tệ!" Lý Trường Phong vẻ mặt đắc ý.

Lão không sợ Lý Thần Thông, quan hệ hai người vốn cũng không tốt, không cần nể mặt lão.

Trước đây vì Vệ Quân muốn chiếm dụng danh ngạch của Thần Tiễn phong để tấn thăng Chân truyền, sau khi bị Ly Trường Hận cường thế kích bại, quan hệ đôi bên đã kém đến cực điểm. "Chu sư đệ, đồng môn luận võ, ngươi ra tay e rằng quá mức ngoan lạt rồi!" Lý Thần Thông với tư cách phong chủ không thể đi đối lũy với Chu Trần, nhưng đại sư huynh Hắc Long phong, người xếp thứ chín trong danh sách Chân truyền lần trước là Đặng Nhất Thương đã lạnh mặt chỉ trích.

Hắn và Chu Trần cùng là Chân truyền, thân phận địa vị đủ tương đương. "Đặng sư huynh nói vậy là oan uổng ta rồi, huynh cũng biết ta chủ tu nghệ tiễn thuật, mới tu luyện kiếm pháp không lâu, khống chế không tốt cũng là chuyện bình thường." Chu Trần cười cười, đạm đạm đạo: "Huống hồ ta cũng không ngờ Hàn sư đệ lại yếu như vậy, ngay cả một chiêu mới luyện của ta cũng không đỡ nổi!" "Sớm đã nghe các cô nương ở Thiên Tiên Lâu nói Chu sư đệ khéo mồm khéo miệng, tài ăn nói cực tốt, lưỡi nở hoa sen, quả nhiên danh bất hư

truyền!" Đặng Nhất Thương lãnh tiếu đạo: "Ta cũng mới luyện một chiêu kiếm pháp, Chu sư đệ có muốn lĩnh giáo một chút không?" Hoa!

Mọi người xôn xao, đây đúng là một vụ lớn.

Chỉ là Đặng Nhất Thương e rằng hơi quá không biết xấu hổ rồi.

Hắn đã ba mươi tuổi rồi, là Chân truyền lão làng của Thanh Vân Môn, xếp thứ chín trong đại bỉ Chân truyền lần trước, mà lại đi đối phó với một đệ tử nhập môn một năm như Chu Trần, đúng là lấy lớn hiếp nhỏ, vậy mà hắn cũng nói ra được. "Đặng sư đệ đã có hứng thú, hay là để ta bồi ngươi vài chiêu!" Bóng dáng của Ly Trường Hận rơi xuống trước mặt Chu Trần, ngăn cản Chu Trần định lên tiếng.

Nửa năm qua Chu Trần không ít lần lén lút lẻn vào phủ đệ của nàng để bắt nạt nàng, tham thảo kỹ thuật bắn tên cưỡi ngựa, hai người đã quá hiểu rõ nhau, nàng biết Chu Trần có thể dễ dàng đánh bẹp Đặng Nhất Thương.

Nhưng nửa năm trước Chu Trần mới chỉ Luyện Thể cửu trọng, nếu giờ mà bạo tấu Đặng Nhất Thương - kẻ vốn đã đạt tới Luyện Thể ngũ chuyển, thì thực sự quá mức phô trương.

Huống hồ Đặng Nhất Thương giờ đây đa phần đã đạt tới Luyện Thể lục chuyển.

Nếu Chu Trần đánh bại hắn trước mặt bàn dân thiên hạ, chẳng phải nói Chu Trần cũng có thực lực tu vi từ lục chuyển trở lên sao?

Người khác chắc chắn sẽ hiếu kỳ làm sao Chu Trần có thể luyện thành sáu môn võ công, đạt tới lục chuyển trong vòng nửa năm?

Đây không phải chuyện cứ ăn thiên tài địa bảo là làm được.

Trừ khi là hạng cái thế yêu nghiệt, hoặc là có thiên đại cơ duyên bảo vật.

Thanh Vân Môn tuy sẽ bảo hộ Chu Trần, nhưng chỉ có thể đề phòng kẻ trộm nhất thời chứ sao đề phòng nổi cả đời.

Huống hồ trong nội bộ Thanh Vân Môn chắc chắn cũng sẽ có rất nhiều người âm thầm dòm ngó bí mật của Chu Trần.

Tốt nhất là không nên phô trương. "Hanh!" Thấy Ly Trường Hận, Đặng Nhất Thương lạnh hừ một tiếng, không thèm để ý nữa.

Hắn biết mình đánh không lại Ly Trường Hận, lên đó cũng chỉ tự rước lấy nhục, dù trong lòng uất ức cũng chỉ đành nhận túng.

Chương 59

Cánh mũi phảng phất mùi u hương nữ tử mê người trên người sư tỷ, Chu Trần nhìn bờ mông đĩnh kiều và đường cong eo mông hoàn mỹ động lòng người đó, trong lòng thấy ngọt ngào.

Hắn biết Ly Trường Hận không muốn hắn bại lộ để rước lấy phiền phức.

Cảm giác được người khác bảo hộ này thật tốt.

Cho dù hắn không cần. "Lát nữa về phải hảo hảo thưởng cho sư tỷ mấy vạn tỷ mới được!" Chu Trần hạ quyết tâm, không vét sạch gia sản, một giọt cũng không chừa, hắn thề không làm người!

Khúc nhạc dạo nhỏ này qua đi, không còn ai thách đấu Chu Trần nữa.

Chu Trần rời khỏi lôi đài.

Tiếp theo là đại bỉ đệ tử Chân truyền.

Đệ tử Chân truyền không phải toàn bộ đều đại bỉ, mà là dựa theo thứ hạng lần trước, ai có tín tâm thì có thể đưa ra thách đấu.

Còn về Chu Trần, hiện tại xếp hạng ba mươi tư, không có Chân truyền nào thách đấu hắn, mà hắn cũng không muốn phô trương.

Cây cao vượt rừng gió tất dập.

Huống hồ hôm nay hắn đã quá nổi bật, thể hiện đủ rồi. "Là Thanh Tuyền sư tỷ!" "Thanh Tuyền sư tỷ lên rồi!" "Phen này tha hồ mà bổ mắt rồi!" Sau khi Chu Trần xuống đài, không ngoài dự đoán, Sư Thanh Tuyền - người xếp thứ hai lần trước đã lên đài.

Với tư cách là thủ tịch đại đệ tử của chưởng môn, có thể nói là

đại sư tỷ của tất cả đệ tử Thanh Vân Môn, kết quả lần trước lại bại dưới tay Ly Trường Hận, Sư Thanh Tuyền năm nay đã nỗ lực khổ tu, muốn tìm lại thể diện. "Mỹ nữ luận võ, có ý nghĩa nha!" Chu Trần nảy sinh hứng thú, hăng hái bừng bừng, dù là Ly Trường Hận hay Sư Thanh Tuyền đều là những đại mỹ nhân khuynh thành tuyệt thế.

Đừng nói là luận võ, chỉ cần đứng đó thôi cũng đã là một phong cảnh đẹp rồi. "Sư sư tỷ dường như tiến bộ rất lớn nha, xem ra sư tỷ có phiền phức rồi..." Chu Trần giờ đây nhãn lực phi phàm, lại có Vọng Khí Thuật nên có thể nhìn ra một chút hư thực của Sư Thanh Tuyền.

Nguyên bản Ly Trường Hận mạnh hơn Sư Thanh Tuyền một bậc, nửa năm nay lại có hắn đứng sau hỗ trợ tận lực, hắn vốn tưởng rằng sẽ không có bất kỳ huyền niệm nào.

Nhưng hiện tại nhìn thấy Sư Thanh Tuyền, Chu Trần phát hiện đối phương cũng có đại cơ duyên, mức độ đề thăng không hề kém Ly Trường Hận.

Trên lôi đài.

Hai bóng dáng một trắng một tím đối diện nhau, đừng nói là đệ tử Thanh Vân Môn, ngay cả tất cả tân khách quan lễ cũng đều đánh khởi tinh thần.

Cuộc đối quyết giữa hạng nhất và hạng nhì Chân truyền năm ngoái đại diện cho thực lực đỉnh tiêm của thế hệ này ở Thanh Vân Môn.

Huống hồ cả hai đều là cường giả Luyện Thể thập nhị chuyển trở lên, còn mạnh hơn cả đa số Thần Lực cảnh có mặt ở đây.

Trên lôi đài, Sư Thanh Tuyền lưng thẳng tắp như một thanh bảo kiếm, đạm nhiên như thủy, từ từ rút ra trường kiếm có hàn quang lăng

liệt như nước thu. "Thanh Vân phong Sư Thanh Tuyền, thỉnh chỉ giáo!" Trường kiếm xuất vỏ, khí thế Sư Thanh Tuyền càng lạnh lùng càng sắc bén, ánh mắt tê lợi như kiếm quang xuyên thấu lòng người, từng đợt kiếm thế Liệt Thiên đáng sợ lan tỏa, tựa như ngay cả bầu trời cũng có thể chém khai. "Thần Tiễn phong Ly Trường Hận, thỉnh chỉ giáo!" Ly Trường Hận tay cầm đại cung, tiễn thế Nghệ Tiễn cuồn cuộn chống chọi lại.

Hai luồng "thế" vô hình ép tới, va chạm trên không trung, cương phong tứ ngược làm y phục cả hai bay phất phới, tóc dài tung bay, khiến đám cường giả Thần Lực cảnh trên ghế quý tân đều cảm thấy áp bách, khó mà hô hấp. "Trên Luyện Thể cửu chuyển là có thể sánh ngang Thần Lực cảnh, hai người này đều đã vượt xa Thần Lực cảnh phổ thông, nếu tấn thăng Thần Lực thì sẽ mạnh mẽ khủng bố đến mức nào?" Diêm Bang bang chủ Kiều Bắc Minh vừa kinh vừa thán, lão chỉ đạt tới nhất chuyển là đã chọn tấn thăng Thần Lực cảnh, một là vì thiên phú không đủ, hai là vì lão chỉ có hai môn võ công thượng thừa.

Đừng thấy võ công thượng thừa ở Thanh Vân Môn dường như là rau cải trắng, nhưng Thanh Vân Môn là thế lực cỡ nào?

Đó là bá chủ hoành khóa hai phủ, truyền thừa hơn ngàn năm.

Hưu!

Sư Thanh Tuyền động rồi, cả người giống như mũi tên sắc bén xuất vỏ lao về phía Ly Trường Hận.

Băng!

Ly Trường Hận vừa lùi lại vừa bắn ra một tiễn, Sư Thanh Tuyền né tránh mũi tên, đâm ra một kiếm, kiếm quang uốn lượn lúc chậm lúc nhanh, từ trên xuống dưới, phảng phất như mộng ảo khiến người ta không phân biệt được hư thực.

Thương!

Ly Trường Hận đột nhiên rút kiếm chém một cái, như linh dương quải giác, diệu không thể tả, vừa vặn đỡ được kiếm phong của Sư Thanh Tuyền.

Hai bóng người chớp mắt giao thủ hàng trăm chiêu, kiếm khí tung hoành.

Lôi đài chiến thực ra không thích hợp cho xạ thủ, nhưng đối với cường giả Luyện Thể thập tứ chuyển như Ly Trường Hận thì lại không có ảnh hưởng quá lớn.

Bởi vì nàng không chỉ tinh thông cung tiễn, mà kiếm pháp, quyền pháp, trảo pháp, chỉ pháp, khinh công, chưởng pháp đều tinh thông.

Giống như Chu Trần giờ đây Luyện Thể tam thập lục chuyển thì lại càng khủng bố, các loại võ công tín thủ niêm lai, toàn thân gần như không có sơ hở. "Đại sư tỷ cánh nhiên tiến bộ nhiều như vậy?" Ly Trường Hận càng đánh càng kinh hãi, vốn dĩ nàng tưởng mình đạt tới Luyện Thể thập tứ chuyển, thăng lên hai chuyển so với năm ngoái là có thể dễ dàng đánh bại các Chân truyền khác.

Không ngờ mức độ thăng cấp của Sư Thanh Tuyền dường như còn khủng bố hơn cả nàng. "Xem ra Sư sư tỷ có đại cơ duyên, đề thăng không ít, sư tỷ lần này e là phải bại rồi." Chu Trần nhìn lôi đài, quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, sau một nén nhang, Ly Trường Hận thua một chiêu, bại trận.

Bộ ngực đầy đặn của Sư Thanh Tuyền phập phồng, thở ra một hơi dài, nỗi khổ cực của năm nay cuối cùng cũng đáng giá.

Nàng rốt cuộc đã lấy lại danh dự Đại sư tỷ Thanh Vân Môn rồi. "Đại sư tỷ!" "Đại sư tỷ!" Vô số đệ tử Thanh Vân Môn hoan hô, với tư cách là hạng năm trên Bách Hoa Bảng, lại là thủ tịch đại đệ tử Thanh

Vân Môn, nhân khí của Sư Thanh Tuyền tại đây vượt xa Ly Trường Hận.

Dù sao Sư Thanh Tuyền cũng gần như tương đương với thiếu chưởng môn rồi.

Ly Trường Hận thản nhiên bước xuống lôi đài, tuy bại nhưng không hề để ý, thắng bại vốn là chuyện thường tình.

Làm gì có ai thường thắng vô địch.

Huống hồ nếu là ở ngoài dã ngoại, sinh tử bác sát, dựa vào nghệ tiễn thuật, Ly Trường Hận có tín tâm có thể đánh với Sư Thanh Tuyền theo tỷ lệ bảy ba. "Sư tỷ, đừng thương tâm, ta cho nàng mượn bờ vai ấm áp có lực này để tựa vào này." Chu Trần ghé sát vào Ly Trường Hận, cười hì hì nói.

Ly Trường Hận lườm Chu Trần một cái, ai thương tâm chứ?

Nàng mới không thèm quan tâm đến cái hư danh hạng nhất đó, cũng không phải gánh vác danh hiệu Đại sư tỷ Thanh Vân Môn nên hoàn toàn không có áp lực.

Đừng nói là Đại sư tỷ Thanh Vân Môn, giờ nàng đến cái danh đầu Đại sư tỷ Thần Tiễn phong còn không giữ nổi đây này.

Tiểu sư đệ đã vượt qua nàng, cưỡi lên đầu nàng rồi.

Sau trận chiến giữa Thạch Thanh Tuyền và Ly Trường Hận, không còn Chân truyền nào thách đấu bọn họ nữa.

Luyện Thể thập tứ chuyển đã là độ cao mà nhiều Chân truyền khó lòng chạm tới.

Giống như Đặng Nhất Thương xếp thứ chín lần trước cũng chỉ mới ngũ chuyển mà thôi.

Năm nay hắn tăng lên được một chuyển, sau khi Sư Thanh Tuyền

xuống đài liền không chờ nổi mà thách đấu Trác Đông Quân xếp thứ tám.

Trác Đông Quân là đại sư huynh Bàn Long phong, chủ tu võ công Bàn Long Côn, sau hàng trăm chiêu đã dùng một côn đánh bay Đặng Nhất Thương, giữ vững vị trí thứ tám.

Bởi vì hắn cũng đồng dạng tăng lên được một chuyển.

Thực tế trong vòng một năm, trừ phi thiên phú xuất chúng hoặc có cơ duyên đặc biệt, bằng không rất khó vượt qua người khác.

Bạn tiến bộ, người khác cũng tiến bộ.

Chu Trần xem một lát, phát hiện thứ hạng Chân truyền không thay đổi nhiều, tối đa chỉ biến động trong khoảng một hai bậc.

Thập đại đệ tử nội môn thách đấu đệ tử Chân truyền cũng toàn bộ thất bại.

Chân truyền đại bỉ kết thúc.

Sư Thanh Tuyền đánh bại Ly Trường Hận có nhiệt độ cao nhất, kế đến là biểu hiện của Chu Trần cũng khiến mọi người kinh thán, nghị luận không thôi.

Chiêu tay không đoạt binh khí và một kiếm miểu sát Hàn Diệp đó đều khiến mọi người khó mà quên được.

Đặc biệt là bộ dạng mờ mịt của Tào Cương khi hét lên câu 'Đao của ta đâu' đã bị mọi người đem ra bàn tán xôn xao, hại Tào Cương đến mức không dám nhìn mặt ai.

Người ta vừa gặp mặt đã hỏi hắn 'Đao của ngươi đâu?'.

Khiến Tào Cương tức đến mức muốn vác đao chém người luôn.

Đêm tối buông xuống, một vầng minh nguyệt treo cao trên chân trời, tinh tú điểm xuyết như những viên minh châu khảm trên bầu trời

đêm thâm thúy.

Gió thanh thổi tới, bóng cây lay động, sự tĩnh lặng của màn đêm như một đầm nước sâu, nhấn chìm đi sự xôn xao của ban ngày.

Ánh tinh quang như những mảnh bạc vụn rắc trên tấm màn nhung của đêm đen, cùng ánh trăng sáng trong giao tương huy ánh, tạo nên một bức tranh tĩnh lặng mà thần bí.

Những con "mèo đêm" bắt đầu xuất hiện.

Chu Trần chính là một con mèo đêm cỡ lớn.

Hắn đạp trên ánh trăng tìm tới phủ đệ của Ly Trường Hận. "Sư tỷ, mở cửa a!" "Làm gì?" Giọng nói lạnh lùng của Ly Trường Hận truyền ra. "Làm!" "Cút!" Bên ngoài một mảnh tử tịch, Chu Trần dường như đã đi rồi.

Ly Trường Hận mở cửa phòng, một bóng người từ bên cạnh lao ra bế thốc nàng lên, cúi đầu hôn mạnh một cái. "Ta biết ngay là sư tỷ không nỡ bỏ ta mà!" Chu Trần hắc hắc nhất tiếu, dùng lực nhéo nhéo bờ mông phong doanh đĩnh kiều của sư tỷ, không thể không nói tính đàn hồi mười phần, cảm giác tay thật tuyệt.

Ly Trường Hận lườm Chu Trần một cái, nàng biết ngay là Chu Trần chưa đi mà.

Nói trắng ra là kẻ muốn đánh người muốn chịu.

Ly Trường Hận nếu thực sự không nguyện ý thì Chu Trần cũng không cách nào cạy mở được cánh cửa phòng đóng chặt của nàng. "Đa tạ sư tỷ hôm nay đã giúp đỡ, ta đặc ý tới để cảm tạ sư tỷ!" Trong lúc nói chuyện, Chu Trần bế Ly Trường Hận vào phòng, tiện chân đá một cái đóng cửa phòng lại. "A a!" Ly Trường Hận lãnh tiếu: "Đây chính là cái cảm tạ mà ngươi nói sao?" "Sư tỷ lẽ nào không mãn ý?" Chu Trần nhướn mày: "Ta đã vì sư tỷ mà làm trâu làm ngựa rồi, sư tỷ

còn muốn thế nào nữa?" "Ngươi chỉ biết 'thảo' thôi đúng không?" Ly Trường Hận vẻ mặt vô ngữ nhìn Chu Trần, thân thể khẽ run, cảm nhận được sự mạnh mẽ của hắn. "Vậy ta đưa sư tỷ đi xem sao xem trăng được không?" Chu Trần bế Ly Trường Hận đặt lên bệ cửa sổ, cửa sổ mở ra, bầu trời đêm thâm thúy đầy sao, minh nguyệt treo cao, thần bí mà côi lệ.

Ly Trường Hận hai tay bám chặt vào bệ cửa, nhìn lên tinh không, răng bạc cắn chặt. "Dạ sắc thật đẹp!" Chu Trần hít sâu một hơi, ngửi mùi u hương say lòng người trên thân sư tỷ, ghé vào tai nàng nói: "Sư tỷ, nàng xem vầng trăng kia vừa to vừa tròn, sáng ngời chiếu rọi, giống như một chiếc bánh trung thu vậy, khiến người ta đại khai vị khẩu!" Ly Trường Hận không nói gì, nàng biết Chu Trần thích ăn bánh trung thu.

Mỗi lần tới đều phải ăn cho đủ mới chịu rời đi.

Đối với việc Ly Trường Hận thường xuyên không đáp lời, Chu Trần không để ý, hắn biết tính cách của nàng vốn là vậy.

Dù sao Chu Trần cũng có thể tự đắc kỳ nhạc, hai tay tróc tinh nã nguyệt, mặt trăng trong lòng bàn tay biến huyễn bất định, tinh tú lấp lánh.

Đêm tàn trời sáng.

Theo màn đêm dần nhạt đi, trời đã sáng.

Ánh dương quang lặng lẽ xuyên qua tầng mây, rắc xuống đại địa một ngày mới.

Vạn vật dường như đều thức tỉnh vào lúc này, không khí tràn ngập hơi thở thanh tân, trên những cành lá xanh ngắt của hoa cỏ ven đường ngưng kết một lớp sương trắng.

Đệ tử Thanh Vân Môn tỉnh dậy từ trong giấc mộng, phảng phất

được rót thêm một sức sống hoàn toàn mới.

Người thì luyện công, người thì trồng dược, người thì tiếp nhiệm vụ, có kẻ vẫn còn đang ngủ say.

Không sai, kẻ ngủ say chính là Chân truyền Chu Trần.

Đầu Chu Trần vùi sâu trong lồng ngực bao la của sư tỷ, ngủ khò khò, khóe miệng mang theo một nụ cười mãn nguyện. "Cái tên đại phôi đản này, tiểu phôi đản..." Ly Trường Hận si ngốc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ khi đang ngủ say của Chu Trần, vừa yêu vừa hận, nàng đúng là bị chuốc mê hồn canh rồi, đời này coi như tiêu đời trong tay Chu Trần. "Sư tỷ... chậc chậc..." Chu Trần tớp tớp miệng, trong mộng dường như đang ăn cao lương mỹ vị gì đó. "Còn ngủ!

Còn ăn!" Đôi má Ly Trường Hận đỏ bừng, véo tai Chu Trần lôi đầu hắn ra. "A, sư tỷ, nàng muốn mưu sát thân phu sao!" Chu Trần kinh hô, giương nanh múa vuốt hướng Ly Trường Hận trấn áp tới.

Đông!

Đông!

Đông!

Ngay lúc hai người đang đùa giỡn, đột nhiên có tiếng chuông vang dội vang lên. "Là Thanh Vân chung!" "Lại phát sinh chuyện gì rồi?" Ly Trường Hận vội đẩy Chu Trần đang nằm trên người ra, hai người thu dọn giường chiếu.

Thanh Vân chung vang lên, bọn họ bắt buộc phải tới đó.

Đến Thanh Vân phong, chưởng môn Thanh Vân Môn, các vị phong chủ, trưởng lão cùng đệ tử Chân truyền đều đã đến đông đủ.

Chu Trần và Ly Trường Hận coi như là đến muộn nhất.

Không cách nào khác, nếu không phải bắt buộc phải tới thì Chu

Trần mới không muốn rời khỏi khuê phòng ấm áp thư thích của sư tỷ. "Ân?" Chu Trần đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng tuấn mỹ vô cùng quen thuộc. "Kiếm Hùng!" Nửa năm không gặp, hắn có thể nói là nhớ nhung Kiếm Hùng vô cùng!

Trong Thanh Vân điện, Chưởng môn Thanh Ngọc Dao ngồi trên tông chủ bảo tọa chí cao vô thượng ở phía trên, hai bên là các Phong chủ cùng các Trưởng lão.

Chu Trần và Ly Trường Hận sau khi tiến vào liền lặng lẽ đứng sau lưng Lý Trường Phong, thầm quan sát xung quanh.

Trong đại điện, ngoài một chúng cao tầng của Thanh Vân Môn, còn có người của Thiên Kiếm Tông.

Tông chủ Thiên Kiếm Tông là Kiếm Lăng Thiên ngồi ở ghế quý tân, hắn mặc một bộ hắc y, tóc dài xõa vai, gương mặt lãnh tuấn, tựa như một thanh thần kiếm sắc sảo lộ ra phong mang.

Bên cạnh hắn, ngoài Kiếm Hùng còn có hai nam một nữ, hiển nhiên đều là đệ tử thiên tài của Thiên Kiếm Tông.

Trong đó, nữ tử kia từng được Chu Trần thấy qua trên Bách Hoa bảng, xếp ngay sau Kiếm Hùng, hạng ba Bách Hoa bảng, tên gọi Cố Trường Anh.

Khác với Kiếm Hùng, Cố Trường Anh mặc một bộ chiến bào màu đỏ, mang lại cảm giác lãnh diễm nhưng lại nhiệt tình nóng bỏng.

Đôi mắt hồ ly quyến rũ mang theo vẻ sắc sảo, điều này cũng bình thường bởi Thiên Kiếm Tông đa phần đều là kiếm khách, Cố Trường Anh cũng là một vị tuyệt thế kiếm khách.

Ánh mắt rời khỏi Cố Trường Anh, lướt qua hai thanh niên khí chất bất phàm khác, Chu Trần nhận ra thực lực đối phương không hề yếu. "Xem ra là tới phá đám rồi!" Chu Trần không khỏi nhìn về phía Kiếm

Hùng, nửa năm không gặp, thực lực Kiếm Hùng thăng tiến không ít, dự tính không thua gì Ly Trường Hận và Sư Thanh Tuyền.

Tuy nhiên Chu Trần cũng không để ý, hắn tuy là chân truyền nhưng hiện tại xếp hạng cuối cùng, trong mắt mọi người, hắn nhập môn thời gian ngắn, tu vi thấp nhất.

Người của Thiên Kiếm Tông dù thế nào cũng sẽ không khiêu chiến hắn.

Hắn cứ xem kịch là được.

Còn việc bại lộ thực lực để đánh bại Thiên Kiếm Tông, hắn mới không rảnh rỗi đến thế.

Thiên Kiếm Tông và Thanh Vân Môn hằng năm đều so tài một trận, mỗi bên đều có thắng thua, thắng bại đối với hai tông mà nói không phải chuyện gì quá lớn, cùng lắm chỉ là trên mặt không được hào quang cho lắm.

Nhưng nó cũng có thể khích lệ đệ tử môn hạ nỗ lực tu hành.

Sự tình giống như Chu Trần dự đoán, Kiếm Lăng Thiên và Thanh Ngọc Dao hàn huyên vài câu liền chuyển chủ đề sang đệ tử môn hạ.

Sau đó liền danh chính ngôn thuận mà luận võ.

Chu Trần đi theo mọi người cùng di chuyển tới võ đạo quảng trường.

Chương 60

Lúc này trên quảng trường đã tụ tập không ít đệ tử Thanh Vân Môn, từng người trừng lớn mắt quan sát người của Thiên Kiếm Tông, đầy vẻ tò mò.

Đặc biệt là trong đoàn Thiên Kiếm Tông còn có hai vị tuyệt thế mỹ nhân xếp hạng hai và hạng ba trên Bách Hoa bảng.

Tuy đối phương là người của tông môn đối địch, nhưng điều đó không ngăn cản được trái tim của những kẻ yêu cái đẹp. "Kia chính là Kiếm Hùng xếp hạng hai cả hai bảng Bách Hoa và Thiên Kiêu sao?

Thật đẹp!

Thật hiên ngang!

Lại còn có chút lạnh lùng!" Kiếm Hùng tuy vẫn cải trang nam, nhưng sau khi được Chu Trần "tưới nhuần", khí chất đã có sự thay đổi tinh vi, mà sự thay đổi này không nghi ngờ gì khiến mị lực của nàng tăng vọt.

Giống như Tào Tháo thích mỹ phụ, loại phong tình thục nữ đó không phải thiếu nữ bình thường có thể so bì. "Người kia chính là Cố Trường Anh xếp hạng ba Bách Hoa bảng rồi, đúng là sự kết hợp hoàn hảo giữa vẻ lãnh diễm và nóng bỏng, trong sự mâu thuẫn ấy lại có một loại mị hoặc khiến người ta không thể dứt ra được!" "Kiếm Hùng và Cố Trường Anh đứng cạnh nhau, một đen một đỏ, một cao lãnh một hỏa lạt, thật khiến người ta không rời mắt được!" "Trách không được Kiếm Hùng và Cố Trường Anh có thể áp đảo Trình sư thúc và Đại sư tỷ để đứng hạng hai, hạng ba Bách Hoa bảng, quả nhiên danh bất hư truyền!" Vô số nam đệ tử Thanh Vân Môn nhìn đến trợn tròn mắt, căn bản không dời đi được.

Tuy nhiên vì Kiếm Hùng và Cố Trường Anh là người của Thiên Kiếm Tông, họ cũng chỉ dám đứng nhìn, trong lòng thầm cảm thán chứ không dám mở miệng.

Xoạt!

Đúng lúc này, một thanh niên hắc y từ Thiên Kiếm Tông nhẹ nhàng nhảy lên lôi đài, vẻ mặt kiêu ngạo, ánh mắt lạnh lùng nói: "Thiên Kiếm Tông Đoan Mộc Khôn, đến để thỉnh giáo!" "Là hắn!" "Xếp hạng sáu mươi chín trên Thiên Kiêu bảng Thanh Châu, nghe nói năm ngoái đã dùng một chiêu Thiên Ngoại Lưu Tinh hiểm thắng Đặng sư huynh nửa chiêu!" "Đặng sư huynh năm nay tiến bộ rất lớn, khẳng định sẽ lên đòi lại công đạo!" "Đoan Mộc Khôn lần này có thể đại diện Thiên Kiếm Tông mà đến, e rằng thực lực tăng tiến không ít!" Nhìn thấy thanh niên hắc y kiêu ngạo trên đài, rất nhiều lão đệ tử Thanh Vân Môn nhận ra thân phận hắn, dù chưa thấy qua cũng đã từng nghe tên. "Đoan Mộc Khôn, ta tới hội hội ngươi!" Đại sư huynh Hắc Long Phong là Đặng Nhất Thương gào lớn một tiếng, cầm thương nhảy lên lôi đài, thề phải rửa sạch nỗi nhục trước đó.

Trận chiến năm ngoái, hắn cảm thấy mình phát huy không tốt, trong lòng rất không phục.

Nay tu vi thăng tiến lên một chuyển, thực lực tăng mạnh, Đặng Nhất Thương lòng đầy tự tin. "Bại tướng dưới tay, còn dám ra đây bêu xấu!" Đoan Mộc Khôn liếc nhìn Đặng Nhất Thương một cái, vẻ mặt khinh thường, cười nhạo nói: "Cút đi, ngươi còn chưa đủ tư cách làm đối thủ của ta!" "Cuồng vọng!" Đặng Nhất Thương mặt đỏ bừng, không ngờ Đoan Mộc Khôn năm ngoái chỉ thắng mình nửa chiêu nay lại cuồng đến thế. "Sĩ biệt tam nhật đương quát mục tương đãi!" "Kẻ hèn kia!" Đặng Nhất Thương ra tay nhanh như chớp, tựa như một đạo điện quang lao về phía Đoan Mộc Khôn.

Vô số đệ tử Thanh Vân Môn nắm chặt tay, trái tim treo ngược lên, tuy nhiều người không thích Đặng Nhất Thương nhưng lúc này vẫn hy vọng hắn có thể đánh bại đối thủ. "Đặng Nhất Thương lần này e là sẽ mất mặt rồi!" Chu Trần nhìn hai người trên lôi đài, thầm lắc đầu.

Năm ngoái hai người thực lực có lẽ không chênh lệch bao nhiêu, nhưng hiện tại... trong mắt Chu Trần, Đoan Mộc Khôn mạnh hơn Đặng Nhất Thương rất nhiều.

Quả nhiên, chưa quá mấy chiêu, Đặng Nhất Thương đã bị Đoan Mộc Khôn dùng một kiếm đánh bại, trọng thương rơi xuống lôi đài. "Làm sao có thể?" Đặng Nhất Thương không thể chấp nhận sự đả kích tàn khốc này, năm ngoái họ còn ngang ngửa, năm nay hắn thăng tiến một chuyển đạt tới lục chuyển, vậy mà lại bị Đoan Mộc Khôn đánh bại chỉ trong mấy chiêu.

Trên ngực hắn có một vết kiếm máu chảy ròng ròng, nhưng không đau đớn bằng trái tim đang rỉ máu của hắn! "Đặng sư huynh vậy mà bại nhanh như vậy sao?" "Năm nay khoảng cách lớn như vậy à?" "Đoan Mộc Khôn kia có thể trở thành một trong bốn đệ tử Thiên Kiếm Tông tới đây, e rằng đủ sức xếp vào top bốn chân truyền Thiên Kiếm Tông, Đặng sư huynh không phải đối thủ cũng là lẽ thường!" "Xem ra Đoan Mộc Khôn năm vừa qua có đại cơ duyên, thăng tiến phi thường lớn!" Mọi người bàn tán xôn xao, Chưởng môn Thanh Ngọc Dao cùng các cường giả Thanh Vân Môn hơi nhíu mày, tuy Đặng Nhất Thương trong hàng chân truyền Thanh Vân Môn chỉ xếp thứ chín, nhưng bị đánh bại nhanh như vậy, mặt mũi Thanh Vân Môn cũng không dễ nhìn. "Đúng là ngày càng phế vật!" Nhìn Đặng Nhất Thương với vẻ mặt không tin nổi, Đoan Mộc Khôn trào phúng khinh miệt. "Phụt!" Đặng Nhất Thương mặt đỏ gay, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, ngất xỉu tại chỗ. "Để ta..." Ngưu Ma Phong đại sư huynh Ngưu Chấn Thiên, xếp hạng năm chân truyền vừa định lên tiếng thì bị một

thanh niên tử y ngăn lại. "Để ta!" Thanh niên tử y cầm một thanh trường đao, chính là Thiên Đao Phong đại sư huynh Tống Tử Y.

Tống Tử Y xếp hạng bốn chân truyền, Luyện Thể thập nhất chuyển, chỉ đứng sau Sư Thanh Tuyền, Ly Trường Hận và thủ tịch Vũ Hoàng Phong là Cơ Trường Phát. "Ngươi rất cuồng a!" Tống Tử Y nhảy lên lôi đài, ánh mắt bình lặng như nước nhưng trong lòng lại đầy lửa giận. "Cuồng cũng là bản sự!" Đoan Mộc Khôn cười lạnh, trong lòng cũng bắt đầu nghiêm trọng.

Năm ngoái hắn và Đặng Nhất Thương đều Luyện Thể ngũ chuyển, dù có đại cơ duyên cũng không thể giống như Chu Trần.

Hắn tuy mạnh hơn Đặng Nhất Thương nhiều nhưng cũng chỉ mới Luyện Thể cửu chuyển mà thôi. "Vậy để xem ngươi có bản sự đó không!" Tống Tử Y xuất đao.

Đao quang lóe lên, Đoan Mộc Khôn thậm chí chưa kịp nhìn rõ đã bị một cỗ phong mang đáng sợ chém bay, va mạnh xuống lôi đài, trọng thương. "Cảm giác thật vô vị!" Chu Trần mất hết hứng thú, muốn rời đi nhưng lại không tiện, nhìn đám gà chọi nhau này thật sự chẳng có ý nghĩa gì.

Có thời gian này, nhập đạo tu hành không sướng hơn sao? "Mỹ nữ lên sân khấu rồi!" Thấy Chu Trần chán nản, Ly Trường Hận khẽ nói.

Chỉ thấy từ Thiên Kiếm Tông, Cố Trường Anh với bộ hồng y rực rỡ, thân hình bốc lửa và đôi chân dài miên man nhẹ nhàng nhảy lên lôi đài.

Khi nàng hạ xuống, gió thổi bay vạt áo, lộ ra một đoạn bắp chân trắng nõn thẳng tắp, khiến đám nam đệ tử tinh thần chấn động, có chút phản ứng để tỏ lòng tôn trọng. "Thiên Kiếm Tông Cố Trường Anh, xin chỉ giáo!" Cố Trường Anh khẽ cười, phong tình mê người không biết đã khiến bao nhiêu người ngẩn ngơ.

Mà kẻ địch của nàng thường sẽ bị đoạt mạng bởi thanh khoái kiếm trong giây phút ngẩn ngơ ấy.

Coong!

Tống Tử Y nâng trường đao, đỡ lấy một kiếm chí mạng đang đâm thẳng vào yết hầu, sau lưng hắn đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, lòng vẫn chưa hết bàng hoàng.

Nữ nhân này thật chẳng nể nang gì!

Thật nguy hiểm!

Tống Tử Y nộ hỏa trung thiêu, cầm đao phản kích, đao khí màu huyết sắc xé rách không gian trảm về phía Cố Trường Anh.

Coong coong coong!

Cố Trường Anh không hề yếu thế, huy xuất kiếm khí ngăn chặn đao khí. "Sát!" Tống Tử Y dường như rơi vào trạng thái cuồng bạo, mỗi đao sau lại hung mãnh và nhanh hơn đao trước, trường đao trong tay như ngựa hoang đứt dây cương, điên cuồng trảm ra không chút kiêng dè, đao khí tung hoành khắp nơi.

Coong coong coong coong...

Cố Trường Anh không hề rơi vào thế hạ phong, hai người giao thủ kịch liệt, đao và kiếm va chạm, trong nháy mắt trên đài ngập tràn đao quang kiếm ảnh.

Thân ảnh hai người hoàn toàn bị che khuất, mắt thường khó lòng nhìn thấy!

Vút!

Vút!

Hai thân ảnh lùi lại, một lần nữa đối trì.

Hơi thở cả hai đều trở nên dồn dập.

Màn giao thủ vừa rồi ngang tài ngang sức, cả hai đều dốc hết tâm trí, không dám lơ là nửa phần. "Thống khoái!" Tống Tử Y nhìn Cố Trường Anh với lồng ngực phập phồng, hơi thở hổn hển, ánh mắt cuồng nhiệt: "Tiếp tục!" Cố Trường Anh không nói gì, cả hai lại lao vào nhau.

Trận chiến này kéo dài suốt nửa canh giờ, khiến vô số đệ tử há hốc mồm kinh ngạc, lôi đài cao ba trượng giờ chỉ còn lại nửa trượng, bị gọt phẳng mất hai trượng rưỡi.

Cuối cùng hai người hòa nhau và rời đài.

Phía Thiên Kiếm Tông, ngoài Kiếm Hùng, thanh niên còn lại chưa ra tay liền nhảy lên lôi đài. "Thiên Kiếm Tông Dương Phàm, xin chỉ giáo!" "Sư tỷ, tỷ lên giải quyết hắn là đủ rồi!" Chu Trần nói với Ly Trường Hận.

Còn về Kiếm Hùng, cứ để Sư Thanh Tuyền đi.

Sư tỷ nên giữ sức để lát nữa còn cho hắn... "Được!" Ly Trường Hận nhảy lên lôi đài chiến đấu với Dương Phàm.

Dương Phàm là đệ nhị chân truyền Thiên Kiếm Tông, thực lực phi phàm, khoảng Luyện Thể thập tam chuyển, kịch chiến với Ly Trường Hận mấy trăm chiêu, cuối cùng bại trận.

Ly Trường Hận tuy thắng nhưng tiêu hao không nhỏ, không thể đánh tiếp.

Vũ đài cuối cùng không nghi ngờ gì nữa dành cho hai vị đại sư tỷ của hai tông.

Sư Thanh Tuyền đối đầu Kiếm Hùng! "Ta không thể bại!" Sư Thanh Tuyền trong lòng quyết tâm, thần sắc kiên định.

Nàng vất vả lắm mới đánh bại Ly Trường Hận để danh chính ngôn thuận trở thành đại sư tỷ Thanh Vân Môn, vinh dự của tông môn không thể bại dưới tay nàng. "Thiên Kiếm Tông, Kiếm Hùng!" "Thanh Vân Môn, Sư Thanh Tuyền!" Hai người không nói nhảm, trận chiến lập tức nổ ra.

Cả hai đều là cao thủ dùng kiếm, đều là tuyệt thế mỹ nhân nổi danh trên Thiên Kiêu bảng và Bách Hoa bảng.

Trận đấu của hai nàng khiến mọi người đều trừng lớn mắt, không dám chớp dù chỉ một cái, sợ bỏ lỡ bất cứ chi tiết nào. "Tu vi Kiếm Hùng không chênh lệch mấy với Sư Thanh Tuyền, Kình Thiên Nhất Kiếm còn chưa luyện thành, hai người trông có vẻ ngang tài ngang sức..." Chu Trần quan sát hai người, nếu khoảng cách không lớn, với tu vi hiện tại của họ, muốn phân thắng bại thật sự có chút khó khăn.

Quả nhiên, trận chiến này đánh từ lúc mặt trời lên cao cho đến khi hoàng hôn buông xuống, tàn dương đỏ như máu.

Tuy nhiên chiến đấu cường độ cao liên tục khiến cả hai lúc này đều tâm lực giao tụy, giờ đây là cuộc đọ sức về ý chí xem ai kiên cường hơn. "Trời cũng không còn sớm, hay là tính hòa được không?" Thanh Ngọc Dao lên tiếng.

Thực tế nếu cứ đánh tiếp, Kiếm Hùng phần lớn sẽ thắng thảm.

Hai người thực lực tương đương, nhưng kinh nghiệm của Kiếm Hùng khiến ý chí nàng cường đại và tàn nhẫn hơn Sư Thanh Tuyền, tỷ lệ thắng tự nhiên cao hơn. "Được!" Kiếm Lăng Thiên tuy có chút tiếc nuối vì Kiếm Hùng không đánh bại được Sư Thanh Tuyền, nhưng hai người muốn phân thắng bại không dễ, nếu thương tổn tới bản nguyên thì thật đắc bất thường thất.

Kiếm Hùng và Sư Thanh Tuyền dừng tay, khí tức cả hai đều hỗn loạn, thở hổn hển, lồng ngực đầy đặn phập phồng khiến vô số nam

nhân nhìn đến đờ người.

Luận võ kết thúc, vì trời đã tối, năm người của Thiên Kiếm Tông tạm thời nghỉ lại Thanh Vân Môn.

Chu Trần thấy vậy, tinh thần chấn khởi, cảm giác máu nóng trong người đều sôi sục.

Xét về thực lực, hắn mới là đệ nhất chân truyền Thanh Vân Môn.

Thiên Kiếm Tông tới khiêu chiến, hắn lẽ nào không nghênh chiến?

Sư tỷ không thể đánh bại Kiếm Hùng, xem ra chỉ có thể trông cậy vào hắn.

Tối nay hắn nhất định phải đánh cho Kiếm Hùng đau đớn chảy nước mắt, gọi cha không thôi mới được.

Mọi người giải tán, Chu Trần trở về nhà. "Anh anh anh!" Một đạo bạch ảnh lóe lên, rúc vào lòng Chu Trần, lộ ra một cái đầu trắng muốt, đôi mắt hồ ly linh động nhìn Chu Trần.

Tiểu hồ ly được Chu Trần mang tới Thần Tiễn Phong liền không quản lý nhiều, cứ để nó chạy nhảy tự do, dù sao Thần Tiễn Phong ít người đất rộng, mặc nó vui chơi.

Nửa năm qua, sau khi Chu Trần trở thành luyện đan sư, hắn luyện không ít đan dược, mỗi lần đan dược mới luyện thành đều đưa cho tiểu hồ ly thưởng thức đầu tiên.

Nhờ đan dược của Chu Trần, tiểu hồ ly không chỉ thân thể cường tráng lên nhiều, nay đã lớn bằng một con mèo mập, lông trên người càng thêm mượt mà óng ả.

Chu Trần xoa xoa đầu tiểu hồ ly, lấy ra một viên đan dược ném vào miệng nó.

Tiểu hồ ly há miệng nuốt lấy, mặt hồ ly lộ vẻ thỏa mãn, liếm môi

nhìn Chu Trần với vẻ thèm thuồng. "Đúng là đồ ham ăn!" Chu Trần lại cho nó thêm một viên.

Liên tục cho ăn ba viên, tiểu hồ ly mới tâm mãn ý túc, tung tăng chạy đi chơi. "Công tử!" Thiên Hương Tiên Tử bưng trà đến bên cạnh Chu Trần, nửa năm qua tu vi nàng thăng tiến vượt bậc, giờ đã đạt Luyện Thể cửu trọng.

Vì Chu Trần đã luyện ba hạt sen Long Thụ Huyết Liên còn lại thành mười hai viên Kim Thân Đan, hắn tặng nàng hai viên, giúp nàng chỉ trong nửa tháng hoàn thành Luyện Thể bát trọng Kim Thân cảnh, tiến vào Luyện Thể cửu trọng.

Triệu Sư Dung cũng giống như Thiên Hương Tiên Tử, Chu Trần tặng nàng hai viên, trợ nàng tiến vào Luyện Thể cửu trọng.

Ngư Ấu Vi, Cố Thu Thủy và Lý Thanh Hà ba người nhờ sự hỗ trợ của Chu Trần, tu vi cũng tăng vọt, giờ đã là Luyện Thể thất trọng.

Tần Hồng Ngọc xuất phát muộn nhất nhưng cũng đã đạt Luyện Thể lục trọng.

Còn Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý tu luyện thần đạo, có lẽ do được phong thần và hằng ngày linh hồn song tu với Chu Trần nên tu vi tăng trưởng thần tốc.

Cơ Phượng Hà đã đột phá Luyện Khí, tấn thăng Trúc Cơ.

Liễu Như Ý cũng đạt tới Luyện Khí cửu tầng.

Chu Trần nâng chén trà khẽ nhấp một ngụm rồi đặt lên bàn, vỗ vỗ đùi mình.

Thiên Hương Tiên Tử hiểu ý, cặp mông đầy đặn ngồi lên đùi Chu Trần.

Nàng ôm lấy cổ hắn bằng đôi tay trắng nõn, ánh mắt đầy tình tứ,

hơi thở thơm tho như lan. "Ơ, vậy mà lại để trống?" Bàn tay Chu Trần từ lâu đã tự nhiên thâm nhập vào trong y phục của Thiên Hương Tiên Tử, không ngờ lại có bất ngờ thế này. "Công tử thích không?" Thiên Hương Tiên Tử rên khẽ một tiếng, mỉm cười duyên dáng. "Thích!" Chu Trần lòng nóng bừng, xem ra món quà vốn định cho Kiếm Hùng sắp bị Thiên Hương Tiên Tử nẫng tay trên mất rồi.

Chu Trần ôm lấy eo nhỏ mềm mại của nàng, bế nàng đứng dậy, xoay người nàng lại để nàng quay lưng về phía mình.

Thiên Hương Tiên Tử chống hai tay vào cạnh bàn, cúi người ngoái đầu lại, liếc Chu Trần một cái đầy hờn dỗi: "Công tử chỉ biết bày bố nô gia..." "Chẳng lẽ đây không phải là điều nàng muốn sao?" Chu Trần cười đáp, Thiên Hương Tiên Tử chỉ khoác mỗi chiếc váy dài mà tới, chẳng phải là nhớ hắn sao?

Hắn mà không làm gì, chẳng phải là quá không tôn trọng nàng sao? "Công tử thật xấu..." "Vậy sao?" Khóe môi Chu Trần nhếch lên một nụ cười tà mị, hắn vén váy nàng lên đến thắt lưng, khẽ hôn lên gò má trắng mịn của nàng, thì thầm: "Tiên tử nhớ nhỏ tiếng chút, nàng cũng không muốn Hồng Ngọc, Sư Dung họ nghe thấy chứ?" Thiên Hương Tiên Tử sững sờ, lườm Chu Trần một cái cháy mặt.

Đúng là đồ xấu xa.

Chỉ biết bắt nạt nàng.

Thiên Hương Tiên Tử nâng một bàn tay ngọc trắng nõn, răng bạc khẽ cắn vào mu bàn tay.

Giây tiếp theo, đồng tử nàng co rút, rồi không tự chủ được mà ngẩng cổ thiên nga trắng ngần, ba ngàn sợi tóc xanh theo đó mà tung bay...

Thần Tiễn Phong, Hồng Trần Phủ. "Ai làm đổ nước trà lênh láng

khắp nơi thế này?" Triệu Sư Dung sải đôi chân dài bước vào đại sảnh, nhìn vết nước dưới chân bàn, nàng nhíu mày cầm chổi lên quét dọn. "Ta nhớ hình như Thiên Hương đi đưa trà cho công tử..." Quét dọn xong, Triệu Sư Dung dường như nghĩ ra điều gì, đặc biệt là nước trà kia hình như có mùi vị kỳ lạ, mặt nàng đỏ bừng. "Công tử và Thiên Hương đúng là chơi thật bạo..." Triệu Sư Dung chợt nhớ tới việc Chu Trần đưa nàng vào phòng Thiên Hương để cùng "vui vẻ", hai chân nàng khép chặt, vội vàng trở về phòng.

Đêm đã khuya.

Một vầng trăng sáng treo cao, ngàn sao lấp lánh như những viên minh châu khảm trên bầu trời đêm sâu thẳm.

Thiên Hương Viện, trong khuê phòng, Chu Trần nhìn Thiên Hương Tiên Tử đang ngủ thiếp đi với gương mặt ửng hồng và khóe mắt còn vương lệ, hắn khẽ mỉm cười rồi rời khỏi giường.

Tiện tay kéo tấm chăn tơ tằm che đậy thân thể mê người của nàng, Chu Trần lặng lẽ rời phòng, khẽ đóng cửa lại.

Thiên Hương Tiên Tử mở mắt, ánh mắt tình tứ nhìn theo bóng lưng hắn, nàng biết Chu Trần chắc chắn lại đi "ăn vụng" ở đâu đó rồi.

Giống hệt một con mèo đêm.

Nàng cũng không để ý, cơn buồn ngủ ập tới, nàng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu.

Chu Trần thắt lại đai lưng, nhìn cảnh đẹp ban đêm.

Phía xa, con đường nhỏ quanh co ẩn hiện trong lùm cây, như dẫn tới một thế giới thần bí khác.

Gần đó, đom đóm như những nốt nhạc tỏa sáng bay lượn, mang lại chút sinh khí cho đêm yên tĩnh này.

Chu Trần thi triển Man Thiên Quá Hải, ẩn thân trong bóng tối, không để lộ chút khí tức nào.

Chương 61

Khi tu vi thực lực của hắn mạnh lên, uy lực của thần thông Man Thiên Quá Hải này cũng càng lớn.

Dù Chu Trần đứng trước mặt Lý Trường Phong, lão cũng không thể phát hiện ra hắn.

Nếu hắn luyện môn thần thông này tới cực hạn, thì mắt không thể nhìn, tai không thể nghe, mũi không thể ngửi, thần thức không thể phát giác, ẩn mình trong thiên địa, tiêu dao bốn bể, không thể biết, không thể tra, tồn tại trong thế giới mà như không ở trong thế giới, có thể tiêu kiếp, tị ách, trốn tai ương, thần ma không thể thấy, thiên đạo không thể sát.

Tuy nhiên muốn đạt tới cảnh giới đó, hắn dự tính chắc mình phải thành tiên rồi.

Không có thực lực tu vi cường đại cũng không thể luyện thần thông này tới cực hạn. "Nửa năm không gặp, không biết Kiếm Hùng có nhớ ta không?" Nhìn về khu quý tân dành cho khách, Chu Trần ẩn mình nhanh chóng rời Thần Tiễn Phong, đi tới nơi ở của Kiếm Hùng.

Về nơi ở của nàng, với tư cách là chân truyền Thanh Vân Môn, Chu Trần đã sớm điều tra rõ ràng.

Nghĩ tới việc Tông chủ Thiên Kiếm Tông là Kiếm Lăng Thiên cũng ở viện tử bên cạnh, tim Chu Trần đột nhiên đập nhanh, cảm thấy một sự kích thích chưa từng có.

Chu Trần đi đường thuận lợi tới viện của Kiếm Hùng, thần thức khẽ cảm nhận, phát hiện nàng đang khoanh chân tọa thiền khôi phục trong phòng.

Trận chiến với Sư Thanh Tuyền hôm nay khiến nàng tiêu hao rất lớn, lúc này vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Cộc cộc cộc!

Chu Trần khẽ gõ cửa, tiếng động rất nhỏ nhưng Kiếm Hùng tai thính mắt tinh, lập tức mở mắt, ánh mắt như lợi kiếm: "Ai?" "Là ta." Giọng nói quen thuộc của Chu Trần truyền vào tai nàng, thân hình đầy đặn của Kiếm Hùng run lên một cái, chuyện cũ hiện về mồn một trong tâm trí.

Nàng nhớ tới bảy ngày trong hang động, nhớ tới năm ngày bên ngoài động phủ Kình Thiên Nhất Kiếm và ngày cuối cùng ở bên trong đó.

Trong lòng nàng dường như có một dòng nhiệt lưu dâng trào. "Rời khỏi bí cảnh, chúng ta nợ nần sòng phẳng, không còn quan hệ gì nữa, ngươi đi đi!" Kiếm Hùng lạnh lùng nói.

Sư phụ nàng ngay ở biệt viện gần đó, nếu phát hiện ra Chu Trần thì coi như xong đời.

Phải nói là gan Chu Trần thật lớn, lại dám mò tới đây tìm nàng! "Ta không đi!" Chu Trần tiếp tục truyền âm: "Kiếm Hùng nàng mau mở cửa, có chuyện gì để ta vào rồi nói!" "Chúng ta chẳng có gì để nói cả!" Kiếm Hùng không dám mở cửa, nàng biết tên xấu xa Chu Trần kia, vừa vào chắc chắn sẽ giở trò xấu, mà nàng chưa chắc đã chống đỡ được.

Nghĩ tới ngày cuối ở bí cảnh, sắp đóng cửa rồi mà hắn còn làm nàng khổ sở. "Kiếm Hùng mau mở cửa, nàng yên tâm, ta nói mấy câu rồi đi ngay!" Chu Trần tiếp tục truyền âm: "Nàng còn không tin ta sao?

Ta là người tốt mà!" Kiếm Hùng: "..." Người tốt?

Kiếm Hùng bị câu này làm cho bật cười.

Nàng chưa thấy ai "người tốt" mà vô sỉ hơn Chu Trần! "Nàng không mở cửa, ta xông vào đấy!" Chu Trần truyền âm đe dọa. "Ngươi không sợ chết thì cứ xông vào!" "Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu!" Giọng Chu Trần đầy kiên định truyền tới: "Ta vào đây!" Chu Trần vừa chuẩn bị dùng thủ đoạn lẻn vào thì cửa đột nhiên hé mở một khe nhỏ.

Chu Trần vốn là kẻ giỏi nhất việc "thấy khe là cắm", lập tức thuận theo khe cửa lẻn vào phòng, trở tay khóa chặt cửa lại.

Xoạt!

Thần kiếm Sương Huyết sắc lạnh chỉ thẳng vào ngực Chu Trần, đôi mắt sâu thẳm xinh đẹp của Kiếm Hùng nhìn chằm chằm hắn: "Có lời gì thì nói mau!" "Nói xong lập tức rời đi!" Chu Trần không để ý tới thanh kiếm đang chỉ vào ngực mình, ánh mắt rực cháy nhìn gương mặt và đôi mắt xinh đẹp của nàng: "Ta vốn có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng cuối cùng chỉ đọng lại bốn chữ..." Chu Trần nhìn nàng đầy thâm tình: "Ta nhớ nàng rồi!" "Ngươi có thể đi được rồi!" Nhịp thở của Kiếm Hùng nghẹn lại, nhưng lý trí đã áp chế cảm xúc, nàng trực tiếp ra lệnh đuổi khách. "Ta không đi!" Chu Trần tiến lại gần nàng, bất chấp mũi kiếm Sương Huyết. "Ngươi tin ta giết ngươi không?" Tay Kiếm Hùng run lên, giọng nói băng lãnh, trong phòng tràn ngập sát khí. "Ta tin!" Chu Trần nhìn nàng, thản nhiên nói: "Hôm nay hoặc là nàng giết ta, hoặc là để ta..." "Ngươi tìm chết!" Kiếm Hùng vung kiếm đâm về phía hắn.

Kiếm này không nhanh, với thực lực của Chu Trần có thể dễ dàng tránh thoát.

Nhưng hắn đã tới đây thì không định ra về tay không.

Hắn không hề né tránh.

Phập!

Mũi kiếm đâm sâu vào ngực Chu Trần một thốn. "Ngươi..." Kiếm Hùng không ngờ hắn không tránh, nàng vốn giết người không chớp mắt, không biết đã hạ thủ bao nhiêu người, nhưng bàn tay chưa từng run rẩy nay lại có chút run động.

Thanh Sương Huyết Kiếm dường như sắp cầm không vững.

Chu Trần tiếp tục tiến tới, ép thanh kiếm lún sâu thêm.

Kiếm Hùng lùi bước theo.

Phập!

Đột nhiên Kiếm Hùng rút kiếm ra, mang theo một vệt máu.

Chu Trần không quan tâm, với nhục thân của hắn, vết thương này chỉ là ngoài da, mấy chốc là lành.

Hôm nay đi tán gái hắn đã bỏ ra cả "máu" rồi, tối nay nhất định phải thu hồi vốn, khiến Kiếm Hùng cũng phải "xuất huyết" mới được!

Kiếm Hùng thu kiếm, ánh mắt phức tạp nhìn hắn, không biết nói gì, cũng không biết phải đối mặt thế nào.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới điều này, trước đây nàng luôn độc lai độc vãng.

Chu Trần thấy thời cơ đã chín muồi, sải bước tới bế bổng nàng lên.

Thanh thần kiếm trong tay nàng rơi xuống đất.

Chu Trần đã hôn ngấu nghiến lên đôi môi hồng nhuận của nàng, mạnh mẽ như cuồng phong bạo vũ.

Kiếm Hùng không cử động, mặc cho hắn làm càn.

Giây tiếp theo, Chu Trần thô bạo đẩy cửa phòng ngủ bên trong của nàng ra.

Kiếm Hùng nhíu mày nhưng vẫn mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm trong phòng mình.

Nàng dường như đã chọn cách phó mặc cho số phận. "À, lại còn có một kẻ liếm cẩu à!" Chu Trần chợt nhíu mày cảm ứng thấy điều gì đó, trong lòng cười lạnh.

Hắn không buồn để ý, nửa năm qua hắn nhớ nàng vô cùng, hôm nay vất vả lắm mới có cơ hội, không thể lãng phí. "Sư tỷ, tỷ ngủ chưa?" Dương Phàm ở bên ngoài khẽ gõ cửa, dịu dàng hỏi.

Hắn là đệ nhị chân truyền Thiên Kiếm Tông, Luyện Thể thập tam chuyển, không yếu hơn Kiếm Hùng bao nhiêu, lần này ở Thiên Vân bí cảnh có đại cơ duyên nên thực lực tăng vọt.

Ở thế giới hiện đại, tiền là gan của đàn ông.

Ở thế giới siêu phàm này, thực lực chính là gan của đàn ông.

Đặc biệt sau khi bí cảnh kết thúc, Dương Phàm chợt thấy Kiếm Hùng cực kỳ quyến rũ, cộng thêm thực lực tăng mạnh khiến tâm thái hắn bành trướng.

Hắn muốn chiếm đoạt vị đại sư tỷ đẹp nhất Thiên Kiếm Tông này để chinh phục nàng.

Tối nay hắn ngủ không được, nghĩ tới việc nàng vừa giao chiến với Sư Thanh Tuyền tiêu hao lớn nên muốn nhân cơ hội tới an ủi.

Nhưng uy thế bấy lâu nay của Kiếm Hùng khiến hắn chần chừ, hắn cứ đi tới đi lui trước phòng nàng, do dự mãi xem nên mở lời thế nào.

Hắn diễn luyện trong đầu đi diễn luyện lại nhiều lần.

Đến khi hắn thấy ổn rồi thì đêm đã khuya.

Hắn không dám làm phiền nàng nhưng lại không ngủ được nên cứ

lẩn quẩn bên ngoài.

Vừa rồi hình như nghe thấy tiếng của nàng nên hắn không nhịn được mà tới hỏi thăm.

Kiếm Hùng nghiến răng lườm Chu Trần một cái cháy mắt, hít sâu một hơi rồi lạnh lùng đáp vọng ra ngoài: "Cút!" Dương Phàm run rẩy vì sợ hãi, nhưng lại cảm thấy giọng nói của nàng có chút gì đó không đúng, liền lấy dũng khí quan tâm: "Sư tỷ, tỷ không sao chứ?" Nói đoạn, hắn lấy ra một bình đan dược, nhiệt tình nói: "Sư tỷ, ở đây đệ có một bình cực phẩm Hồi Nguyên Đan, rất hiệu quả cho việc khôi phục, tỷ dùng thử xem!" Kiếm Hùng khép chặt hai chân, bên ngoài lại có con ruồi phiền phức, nàng nổi hỏa: "Đừng để ta nói lần thứ hai!" "Cút ngay cho ta!" "Rõ, sư tỷ nghỉ ngơi sớm, đệ xin lỗi vì đã làm phiền!" Dương Phàm không dám nán lại, vội vàng rời đi.

Rời khỏi viện tử, nụ cười trên mặt hắn biến mất, thay vào đó là sự oán hận và không cam tâm tột cùng: "Tiện nhân!" "Đúng là cho mặt mũi mà không biết điều!" Dương Phàm cảm thấy bị sỉ nhục ghê gớm, nắm chặt tay, gân xanh nổi đầy, thầm thề: "Cứ đợi đấy, chờ ngươi rơi vào tay ta, xem ta xử lý ngươi thế nào!" Hắn giơ nắm đấm lên, hắn muốn nàng phải trả giá vì coi thường hắn.

Cao lãnh sao?

Đến lúc đó biến nàng thành đồ chơi chắc chắn sẽ rất thú vị! "Đúng là tìm chết!" Chu Trần cảm nhận được sự oán hận độc địa của Dương Phàm bên ngoài, biết tên này nếu có cơ hội chắc chắn sẽ trả thù Kiếm Hùng, thậm chí định cắm sừng mình.

Hắn biết nàng chắc chắn không đời nào qua lại với loại người này, nhưng vạn nhất hắn dùng thuốc hoặc thủ đoạn hèn hạ thì sao?

Trong lòng Chu Trần đã tuyên án tử cho Dương Phàm.

Hắn phải chết! "Hắn sẽ trả thù nàng đấy!" Chu Trần cắn tai nàng nói. "Vô duyên vô cớ!" Kiếm Hùng không quan tâm, nàng chưa từng sợ cái gì, trừ cái của Chu Trần ra...

Chu Trần không nói gì thêm, đằng nào ngày mai hắn cũng sẽ tiễn đưa Dương Phàm.

Hai người không nói lời nào nữa, lúc này im lặng còn hơn vạn lời nói.

Thậm chí mặc kệ hắn làm gì, nàng cũng không rên rỉ lấy một tiếng, chỉ nghiến răng chịu đựng.

Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Trời dần sáng. "Ngươi nên đi rồi!" Kiếm Hùng lạnh lùng mở lời. "Thật muốn ở lại đây bên nàng cả đời không rời đi!" Chu Trần cười đáp đầy luyến tiếc.

Nàng chỉ lạnh lùng nhìn hắn không đáp.

Chu Trần thở dài lắc đầu, rời giường nhìn thân hình tuyệt mỹ của nàng, lấy ra một bình dược: "Nàng bị thương rồi, ta có thuốc đây!" "Không cần!" Nàng trực tiếp từ chối. "Dù là thương lớn hay nhỏ đều phải chú trọng." Chu Trần không nói hai lời kéo nàng lại: "Với nàng có lẽ chỉ là vết thương ngoài da, không đáng kể so với những thương tích lúc luyện võ, nhưng ta vẫn thấy xót xa lắm!" Kiếm Hùng cạn lời nhìn hắn, thật muốn tát cho hắn một cái.

Xót xa?

Ngươi xót xa cái con khỉ!

Ngươi mà xót xa thì có điên cuồng như thế không?

Nàng có bị thương thế này không?

Trước ánh mắt đó, Chu Trần coi như không thấy, tự mình bôi

thuốc lên vết thương cho nàng một cách tỉ mỉ.

Kiếm Hùng nhìn hắn bận rộn bôi thuốc, không biết hắn xót xa thật hay chỉ đang trêu đùa?

Chu Trần nhận ra nàng dường như đã khóc rất nhiều, đôi mắt sưng đỏ cả lên. "Vẫn chưa đi sao?" Bôi thuốc xong, thấy trời đã sáng rõ, nàng không khỏi lo lắng cho hắn.

Nếu bị phát hiện thì thảm rồi. "Chụt!" Chu Trần ôm lấy nàng, hôn mạnh một cái, tiện tay bóp nhẹ một cái rồi mới thi triển Man Thiên Quá Hải, hài lòng ẩn thân rời đi.

Tuy nhiên lúc rời đi, hắn tiện đường ghé qua viện của Dương Phàm dạo một vòng. "Phù!" Nhìn hắn rời đi, Kiếm Hùng thở hắt ra một hơi, cảm thấy mệt hơn cả trận đại chiến với Sư Thanh Tuyền hôm qua.

Vết thương vẫn còn cảm giác nóng rát, nhưng thuốc của hắn quả thực rất hiệu quả, thanh thanh mát mát, có tác dụng tiêu sưng giảm đau thần kỳ.

Nàng không để ý vết thương đó, đứng dậy dọn dẹp phòng ốc, mấy thứ bị dơ bẩn đều trực tiếp thu vào túi trữ vật.

Buổi sáng, Kiếm Hùng đi theo Kiếm Lăng Thiên và mọi người rời khỏi Thanh Vân Môn để trở về.

Khi đi ngang qua Thanh Vân Thành, Dương Phàm đột nhiên phát hiện trong túi mình từ lúc nào đã có một tờ giấy nhỏ.

Hắn lén mở ra xem: 【Muốn có được sư tỷ của ngươi không?

Hoàng hôn hôm nay, cách Thanh Vân Thành mười dặm về phía Đông, không gặp không về! 】 "Cái này là ai để lại?" "Để lại từ khi nào?" Dương Phàm nhíu mày, hồi tưởng lại những người mình đã gặp trên đường nhưng không thấy manh mối nào.

Hắn đâu biết tờ giấy đó là do Chu Trần để lại, trên đó còn được dán một lá bùa ẩn thân đơn giản.

Lá bùa này có hiệu lực trong một canh giờ.

Khi tới Thanh Vân Thành, bùa hết hiệu lực biến mất, tờ giấy mới hiện ra. "Kẻ này sao biết chuyện của ta?

Hắn hẹn ta làm gì?" Dương Phàm không nghĩ ra được gì, trong lòng đấu tranh dữ dội.

Hắn có nên đi không?

Có nguy hiểm gì không?

Thấy sắp rời khỏi thành, Dương Phàm cuối cùng cũng quyết định: "Sư phụ, đệ muốn dạo Thanh Vân Thành một chút, tối nay sẽ về sau." "Ừ!" Kiếm Lăng Thiên gật đầu, không để ý lắm. "Sư phụ, con cũng muốn về muộn một chút!" Kiếm Hùng đột nhiên ma xui quỷ khiến lên tiếng.

Kiếm Lăng Thiên hơi nhíu mày, nhưng nghĩ cả hai đều không còn là trẻ con nên cũng đồng ý, rồi dẫn Cố Trường Anh và Đoan Mộc Khôn rời thành về tông. "Sư tỷ, tỷ muốn đi đâu, đệ đi cùng tỷ!" Thấy nàng ở lại, Dương Phàm có chút hưng phấn và kích động. "Không cần, đừng đi theo ta!" Gạt bỏ Dương Phàm, Kiếm Hùng lại không biết mình nên đi đâu.

Muốn tìm Chu Trần nhưng hắn đang ở tông môn, nàng không thể vào đó.

Vừa nãy nàng nghe lời Dương Phàm, trong lòng tự dưng nảy sinh cảm giác không nỡ rời đi. "Đi theo ta!" Bên tai chợt vang lên giọng Chu Trần, nàng giật mình, không ngờ hắn lại ở gần đây.

Chẳng lẽ hắn luôn âm thầm theo dõi họ sao?

Chắc chắn là vậy, nếu không hắn không thể tình cờ tìm thấy nàng ở đây.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng trào dâng một cảm giác ngọt ngào và vui sướng lạ kỳ.

Tuy hắn rất xấu, lại hay bày trò bắt nạt nàng, nhưng nàng vẫn không kìm lòng được mà muốn gặp hắn.

Chu Trần thực sự đã ẩn thân đi theo từ xa, vì hắn muốn xem phản ứng của Dương Phàm thế nào, kết quả rất may mắn là tên đó đã ở lại.

Càng khiến hắn bất ngờ hơn là nàng cũng ở lại.

Đúng là song hỉ lâm môn.

Vừa có thể sát "Dương", lại vừa có thể tu "Kiếm".

Từ giờ tới hoàng hôn còn sớm, trước tiên tu "Kiếm" đã, sau đó mới sát "Dương"!

Dương Phàm: Ngươi có lịch sự không vậy?

Ta thành con cừu (Dương) rồi sao?

Chu Trần: Ngươi là Phí Dương Dương (kẻ si tình hèn nhát)!

Chu Trần dẫn nàng tới một nơi không người, thi triển Man Thiên Quá Hải giúp nàng ẩn hình.

Thần thông này không chỉ dùng được cho bản thân mà còn dùng được cho cả người khác.

Sau khi nàng ẩn thân, Chu Trần bế nàng đi về phía đại trạch của mình trong thành.

Chương 62

Đại trạch này là do tông môn tặng khi hắn trở thành chân truyền.

Hắn rất ít khi tới ở, chủ yếu là khi ra ngoài chơi mới mang mấy nữ nhân tới đây vui vẻ.

Ở đây bình thường vẫn có nha hoàn quét dọn, có thể vào ở bất cứ lúc nào. "Lão gia!" Thấy hắn, nha hoàn phu tùng đồng thanh hành lễ.

Họ tuy không gặp hắn nhiều nhưng vẫn nhận ra, nên việc hắn tới không có gì lạ.

Chỉ là hôm nay thấy hắn đi một mình, họ có chút kỳ quặc. "Không cần quản ta, cứ làm việc của mình đi!" Bế nàng vẫn đang ẩn thân đi thẳng vào phòng ngủ, Chu Trần đạp cửa một cái rầm, trở tay ép nàng lên cánh cửa, đôi bàn tay ma thuật đã len lỏi vào bên trong y phục nàng. "Ngô..." Kiếm Hùng: Lên xe trước rồi mới mua vé sau!

Tại Thiên Tiên Lâu, Dương Phàm bị Kiếm Hùng lạnh nhạt cự tuyệt, trong lòng vô cùng khó chịu, lửa giận bốc cao.

Hắn cần giải tỏa uất ức.

Hắn gọi mười cô nương, nhưng chỉ chọn một người trông đầy vẻ anh khí, sau đó lấy ra một bộ y phục bảo nàng thay. "Công tử quả thật rất biết cách đùa giỡn!" Nữ tử khẽ cười, không chút né tránh thay y phục.

Đối với tình huống này, nàng đã thấy quá nhiều rồi.

Có người đàn ông thích những loại trang phục đặc biệt.

Có người đàn ông không thể có được nữ thần của mình, liền lấy trang phục giống hệt của nữ thần ấy, bắt nàng đóng vai nữ thần của họ.

Có người bắt nàng đóng vai sư nương, có người bắt nàng đóng vai chị dâu, có người bắt nàng đóng vai dì ghẻ, có người bắt nàng đóng vai nhị nương, có người bắt nàng đóng vai muội muội, vai tỷ tỷ...

Lại có người bắt đóng vai sư phụ, vai sư thúc, vai chưởng môn...

Tóm lại là vai gì cũng có. "Không được cười!" Dương Phàm nhíu mày, quát mắng: "Từ bây giờ ngươi không được cười, không được nói chuyện!" "Vâng, công tử!" Nữ tử thay y phục xong, phát hiện đó lại là một bộ nam trang, dường như hơi giống với bộ y phục của Kiếm Hùng, người đứng thứ hai trong Bách Hoa Bảng mà nàng từng thấy.

Trong lòng nàng tức thì bừng tỉnh.

Thì ra tên này không thể có được Kiếm Hùng, nên muốn nàng đóng vai Kiếm Hùng.

Nghĩ đến đây, nữ tử lập tức có kinh nghiệm.

Khí thế trên người nàng chợt biến đổi, lạnh lùng liếc nhìn Dương Phàm một cái, dường như bất mãn với lời quát mắng lúc trước của hắn.

Dương Phàm toàn thân rùng mình, lại có cảm giác sảng khoái vô cùng.

Đúng là cảm giác này!

Nữ tử thấy Dương Phàm không giận, ngược lại còn rất phấn khích, liền yên tâm.

Chẳng phải chỉ là đóng vai một nữ thần lạnh lùng sao?

Nàng đã đóng nhiều rồi, quen thuộc như cơm bữa.

Nữ tử thậm chí còn rút ra một cây roi da, quất một roi lên đùi Dương Phàm, lạnh lùng nói: "Ngươi tới làm gì?" Dương Phàm lúc

trước bảo nữ tử không được nói chuyện, nhưng lúc này nữ tử lại mở miệng.

Dương Phàm ngược lại không hề giận dữ.

Thậm chí bị một roi đánh đến nhiệt huyết sôi trào.

Hắn cảm giác đã có được mùi vị đó!

Nhưng Dương Phàm lại không biết rằng, nữ thần lạnh lùng băng thanh ngọc khiết mà hắn trong lòng luôn xem là cao không thể với, đã sớm biến thành hình dạng Chu Trần rồi.

Chu phủ.

Kiếm Hùng bàn tay ngọc trắng muốt thon dài nắm chặt tay nắm cửa phòng, mặt đẹp ửng hồng, cắn răng không hé răng.

Chu Trần ôm Kiếm Hùng từ phía sau, tham lam ngửi mùi hương cơ thể thiếu nữ thoang thoảng như lan như cúc trên người nàng, cưng chiều hôn nhẹ lên má và cổ nàng.

Một canh giờ sau.

Chu Trần bế Kiếm Hùng vào nội thất, để nàng nằm úp sấp trên giường, lưng quay về phía mình. ...

Hoàng hôn buông xuống, tàn dương như máu, chỉ còn những tia nắng chiều ngoan cường bám trụ, mang lại ánh sáng và hơi ấm cho mặt đất.

Thiên Tiên Lâu.

Dương Phàm thỏa mãn, thưởng cho nữ tử một trăm lượng bạc, khí thế hừng hực rời đi. "Đại sư tỷ, ta nhất định phải có được nàng!" Dương Phàm thầm hạ quyết tâm.

Một nữ tử thanh lâu đã khiến hắn dục vọng khó kìm, nếu là đại sư tỷ thì sẽ khoái lạc đến nhường nào, thần tiên ra sao?

Nghĩ đến dáng vẻ anh tư lạnh lùng động lòng người của đại sư tỷ, Dương Phàm trong lòng kích động, nhiệt huyết sôi trào, thẳng tiến về phía mười dặm phía đông Thanh Vân Thành.

Hắn muốn xem là ai!

Nếu không thể khiến hắn hài lòng, hắn nhất định sẽ khiến đối phương hối hận!

Đối với thực lực của mình, Dương Phàm rất tự tin.

Với Luyện Thể Thập Tam Chuyển, hắn ngay cả khi đối mặt với Thần Lực Cảnh cũng có thể dễ dàng ứng phó, thậm chí là Thần Hình Cảnh, hắn cũng có tự tin ung dung thoát thân.

Huống chi nơi đó cách Thanh Vân Thành không quá mười dặm, hắn toàn lực thi triển khinh công, với tốc độ của hắn, thậm chí không cần đến mười hơi thở là có thể quay về Thanh Vân Thành.

Hắn không tin đối phương dám giết hắn trong Thanh Vân Thành.

...

Chu phủ.

Nữ thần trong mộng của Dương Phàm lúc này đang cuộn mình trong chăn.

Chu Trần nhìn sắc trời bên ngoài, thời gian không còn sớm nữa.

Hắn nhìn Kiếm Hùng đang say ngủ, lặng lẽ rút người dậy.

Chăn gấm tuột xuống, để lộ cánh tay trắng muốt như ngó sen vượt sương thắng tuyết, cùng xương quai xanh tinh tế nửa che nửa lấp, và một vệt tuyết trắng kia.

Chu Trần có thể thấy rõ ràng Kiếm Hùng không mặc gì.

Trên cơ thể mê người ấy của Kiếm Hùng, toàn là dấu vết khí tức Chu Trần để lại. "Chàng đi giết Dương Phàm?" Ngay khi Chu Trần

xoay người chuẩn bị rời đi, Kiếm Hùng đột nhiên ngồi dậy, rồi đi đến trước mặt Chu Trần. "Nàng làm sao biết?" Chu Trần thưởng thức thân hình kiều diễm ngạo nhân của Kiếm Hùng, có chút bất ngờ, nhưng không hề giấu diếm.

Kiếm Hùng lấy y phục tự mặc vào, đồng thời lạnh nhạt nói: "Đêm qua Dương Phàm đến, thiếp cảm nhận được sát ý của chàng!" "Hôm nay Dương Phàm không đi cùng sư phụ về Thiên Kiếm Tông mà lại ở lại, nếu chỉ vậy thì thôi, chẳng phải chuyện gì lớn!" "Nhưng chàng lại đi theo phía sau." "Mỗi điều này nhìn riêng thì chẳng là gì, nhưng ba điều hợp lại với nhau, rất rõ ràng chàng đã dùng phương pháp gì đó để Dương Phàm ở lại, sau đó giết hắn!" "Không tệ, hoàn toàn chính xác!" Chu Trần cười, nâng cằm Kiếm Hùng tinh xảo, trên chiếc cổ trắng ngần vẫn còn dấu dâu tây hắn trồng: "Không ngờ nàng lại thông minh như vậy!" Người ta nói ngực to không có não.

Nhưng ở Kiếm Hùng đây dường như lại thành tỷ lệ thuận. "Nàng muốn ngăn ta?" Nhìn vào mắt Kiếm Hùng, cúi đầu hôn lên đôi môi sưng đỏ của nàng, Chu Trần hỏi. "Thiếp đi cùng chàng!" Kiếm Hùng chỉ bình tĩnh nói, ý tứ không cần giải thích thêm! "Được!" Chu Trần khẽ gật đầu, hai người thu dọn chỉnh tề, Chu Trần thi triển thần thông Man Thiên Quá Hải, hai người ẩn thân ra khỏi thành, thẳng tiến mười dặm phía đông thành.

Lúc này.

Dương Phàm một tay đặt lên chuôi kiếm, cảnh giác bốn phía, lông mày cau chặt.

Trăng đã lên đầu ngọn cây.

Hẹn hò sau hoàng hôn.

Thời gian đã đến rồi. "Chẳng lẽ lừa ta?" Ánh mắt Dương Phàm băng lãnh, đúng lúc hắn nhịn không được muốn rời đi, một cảm giác

nguy cơ nồng đậm bỗng dâng lên trong lòng, khiến hắn gai ốc dựng đứng, kinh hồn bạt vía. "Ai?" Kiếm khí trên kiếm hắn rời vỏ nửa tấc, mũi kiếm băng lãnh mang theo máu tươi xuyên thủng lồng ngực hắn, kiếm khí đáng sợ bùng phát, nghiền nát lục phủ ngũ tạng, xé toạc thành mảnh vụn. "Phụt!" Máu tươi lẫn mảnh vỡ nội tạng phun ra, đau đớn kịch liệt lan khắp từng dây thần kinh trên cơ thể.

Dương Phàm khó khăn quay đầu, cuối cùng cũng nhìn thấy người giết hắn. "Là... là ngươi!" Dương Phàm không thể ngờ rằng người giết hắn lại là Chu Trần.

Thuật ẩn nấp của Chu Trần lại khủng bố đến thế, khiến hắn không hề phát hiện ra.

Đến khi phát hiện thì đã muộn rồi! "Ta hiểu rồi..." Giữa sống chết, Dương Phàm chợt bừng tỉnh.

Hắn và Chu Trần không oán không thù, Thiên Kiếm Tông và Thanh Vân Môn tuy có ân oán, nhưng cũng không thể khiến Chu Trần đến giết hắn.

Giải thích duy nhất là Chu Trần muốn giết hắn.

Nhưng hắn và Chu Trần không hề có bất kỳ giao thiệp nào.

Khả năng duy nhất là Kiếm Hùng.

Tờ giấy Chu Trần đưa cho hắn có nhắc đến Kiếm Hùng, Chu Trần rất có thể có tư tình với Kiếm Hùng, và tối qua Chu Trần ở trong phòng Kiếm Hùng.

Hèn chi hắn nghe thấy trong phòng Kiếm Hùng có chút động tĩnh. "Là vì đại sư tỷ?

Tối qua ngươi ở trong phòng đại sư tỷ?" Dương Phàm nhịn không được hỏi.

Hắn không thể tin rằng nữ thần của hắn, đại sư tỷ mà hắn luôn chỉ dám nhìn từ xa chứ không dám chạm vào, lại có thể dan díu với Chu Trần. "Ngươi sai rồi!" Chu Trần lắc đầu.

Dương Phàm ngẩn ra.

Hắn sai rồi?

Chẳng lẽ không phải vì Kiếm Hùng?

Mắt Dương Phàm ánh lên tia sáng, trong lòng có chút mừng rỡ khó hiểu.

Chu Trần bổ sung: "Tối qua ta không ở trong phòng, mà là ở trên người đại sư tỷ của ngươi!" Dương Phàm trừng lớn mắt, huyết áp tăng cao, mắt rực lửa giận, ánh mắt đầy tia máu ấy nếu có thể giết người, Chu Trần đã bị thiên đao vạn quả rồi. "Phụt!" Dương Phàm thổ huyết, nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi là đồ khốn nạn, ta dù hóa quỷ cũng không tha cho ngươi!" "Đáng tiếc ngươi ngay cả quỷ cũng không làm được!" Nhìn Dương Phàm mặt mày hung tợn, Chu Trần một mặt hồi vị nói: "Không thể không nói nhãn quang của ngươi rất không tồi!" "Đại sư tỷ của ngươi..." Dương Phàm chết trừng trừng nhìn Chu Trần, Chu Trần há miệng phun ra hai chữ: "Vô cùng... mềm mại!" "Ngươi... phụt..." Khí huyết công tâm, Dương Phàm một hơi không thở được, trừng lớn mắt, chết không nhắm mắt. "Dương sư huynh chết thật thảm!" Cố Trường Anh nấp sau một đại thụ, tim nàng đập thình thịch, kích thích như ngồi xe lao dốc.

Nàng không ngờ rằng theo dõi Dương Phàm, lại chứng kiến một màn kinh thiên động địa như vậy.

Kiếm Hùng lại dan díu với đệ tử chân truyền Chu Trần của Thanh Vân Môn, còn giết chết Dương Phàm.

Sau khi rời khỏi Thanh Vân Thành, nàng nghĩ đến việc Dương

Phàm và Kiếm Hùng lần lượt ở lại, cảm thấy hai người có bí mật gì đó không thể nói ra, bèn tìm một cái cớ để rời đi.

Kiếm Lăng Thiên đoán Cố Trường Anh sẽ quay lại dò la Kiếm Hùng và Dương Phàm làm gì, vì vậy không ngăn cản.

Cố Trường Anh quay về Thanh Vân Thành sau đó âm thầm phát hiện ra Dương Phàm, nhưng không tìm thấy Kiếm Hùng, chỉ có thể âm thầm theo dõi Dương Phàm.

Nàng thấy Dương Phàm lén lút đến đây, không ngờ lại bị Chu Trần giết chết.

Chu Trần thu lấy binh khí bảo vật của Dương Phàm, Xích Thần Diễm tuôn ra, một ngọn lửa thiêu Dương Phàm thành tro bụi, không còn gì cả. "Giết người hủy thi, nếu không phải ta tận mắt chứng kiến, muốn điều tra ra hung thủ quả thật khó như lên trời!" Cố Trường Anh một trái tim treo ngược lên cổ họng, không dám có chút ý động nào.

Tuy Chu Trần là đánh lén mới một chiêu giết chết Dương Phàm, nhưng có thể đánh lén thành công, đủ thấy Chu Trần ẩn tàng rất sâu, thực lực không kém.

Mà Kiếm Hùng rất có thể cũng ở gần đó.

Nếu nàng bại lộ, đối mặt với Chu Trần và Kiếm Hùng vây công, nàng chưa chắc đã có thể thoát thân. "Trường Anh tiên tử, vở kịch lớn này có hay không?" Giọng Chu Trần đột nhiên vang lên bên tai, Cố Trường Anh đại kinh thất sắc, không chút do dự, lập tức rút kiếm ra.

Nhưng Chu Trần còn nhanh hơn nàng.

Chu Trần nắm lấy cổ tay Cố Trường Anh, khẽ rung một cái. "A!" Cố Trường Anh thảm thiết kêu lên, toàn thân nàng tê dại, không còn chút sức lực nào, trường kiếm trong tay rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang giòn tan.

Công phu ẩn nấp của Cố Trường Anh không tệ, nhưng tiếc thay linh hồn Chu Trần cường đại, huống hồ còn có Cơ Phượng Hà cảnh giác tìm kiếm xung quanh.

Cơ Phượng Hà từ quỷ tu được phong thần, tu luyện chính tông thần đạo, nay càng đạt đến Trúc Cơ cảnh.

Chiến lực của nàng có thể không mạnh, nhưng xét riêng về tu vi thần hồn, ngay cả Kim Đan tu sĩ cũng chưa chắc đã hơn nàng.

Trên con đường thần hồn, nàng là chuyên gia.

Cố Trường Anh trong mắt Chu Trần và Cơ Phượng Hà, giống như một ngọn đèn sáng trong đêm tối, rực rỡ và bắt mắt đến thế.

Công phu ẩn nấp của nàng trước mặt Chu Trần và Cơ Phượng Hà như hư không. "Đừng giết ta!" Sắc mặt Cố Trường Anh trắng bệch, nàng biết thời khắc sinh tử đã đến.

Nàng đã chứng kiến một bí mật như vậy, Chu Trần sao có thể không giết người diệt khẩu? "Công tử cứ yên tâm, thiếp xin thề, thiếp không thấy gì, không nghe gì cả, tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa chữ về những gì đã thấy đã nghe hôm nay!" Cố Trường Anh nói nhanh đồng thời, miễn cưỡng lấy lại một chút sức lực, nắm lấy tay trái Chu Trần, nhẹ nhàng đặt lên một chỗ nào đó. "Thiếp biết nói suông thì công tử sẽ không tin, thiếp nguyện ý thị phụng công tử, chỉ cầu công tử tha mạng!" Nàng không muốn chết.

Nàng biết Chu Trần ham sắc.

Mà nàng là tuyệt sắc mỹ nhân đứng thứ ba trong Bách Hoa Bảng, thu phục nàng còn hữu dụng hơn là giết nàng nhiều.

Vút!

Một luồng kiếm khí đáng sợ ập đến, kiếm thế sắc bén thấu xương, kiếm chưa đến, phong mang khủng bố đã muốn xuyên thủng lồng

ngực nàng.

Cố Trường Anh kinh hãi, hoảng sợ nói: "Đại sư tỷ, nàng còn nhớ đêm mưa gió bên Vạn Kiếm Hồ không?" Xuy!

Một đóa huyết hoa nở rộ trước ngực Cố Trường Anh, yêu diễm mà nguy hiểm, mũi kiếm băng lãnh đã đâm vào ngực nàng, nhưng chỉ sâu một tấc, không tiếp tục đâm sâu hơn.

Cố Trường Anh lông tơ dựng đứng, không màng đến đau đớn ở ngực, nhìn Kiếm Hùng người đã đâm nàng một kiếm, vội vàng nói: "Năm đó sư tỷ bị sư phụ trách phạt treo trên giá đỡ bên Vạn Kiếm Hồ, là ai bất chấp mưa lớn che dù đưa bánh bao cho sư tỷ?" "Là ai vì thế mà bị sư phụ trách phạt, cũng bị treo ở đó một ngày một đêm?" "Là ngươi!" Giọng Kiếm Hùng rất lạnh, nhưng ẩn chứa một chút hồi ức.

Keng!

Kiếm nhập vỏ, Kiếm Hùng xoay người, không nói thêm nữa. "Cảm ơn sư tỷ!" Cố Trường Anh thở phào nhẹ nhõm, bộ ngực đầy đặn phập phồng, lòng vẫn còn sợ hãi.

Vừa rồi thật sự quá nguy hiểm, quá kích thích.

Nàng liên tục đi hai vòng trước cửa quỷ môn quan.

Chương 63

Chỉ một chút bất cẩn, liền mất mạng.

Nàng và Diêm Vương gia thật sự chỉ cách nhau một sợi tóc.

Giữa sống chết có đại khủng bố.

Có người miệng nói không sợ chết, nhưng thật sự đến lúc phải chết, lại sợ muốn chết.

Ví như kẻ ưa bị tra tấn Hoa Thiết Cán, tuy tham sống sợ chết, ti tiện vô sỉ, nhưng lại chân thật vô cùng.

Đứng ở vị trí của Hoa Thiết Cán, lại có mấy người có thể giữ được bản tâm?

Cố Trường Anh thật sự không muốn chết một cách uất ức như vậy.

Nàng còn cả tương lai phía trước.

Giải quyết xong Kiếm Hùng, Cố Trường Anh biết nàng vẫn chưa thật sự an toàn.

Nhìn ánh mắt suy tư của Chu Trần, Cố Trường Anh trong lòng đã có quyết định, áp lên tay Chu Trần, lại dùng sức thêm một chút. "Thiếp thật lòng muốn hiệu trung công tử, sau này chỉ duy công tử và đại sư tỷ là người thiếp một lòng đi theo." Đôi mắt đẹp động lòng người của Cố Trường Anh nhìn thẳng vào mắt Chu Trần, thổ khí như lan, mang theo hơi thở u hương, thổi nhẹ bên tai Chu Trần. "Hơn nữa nếu công tử giết thiếp, thiếp và Dương Phàm đều chết ở đây, chỉ có đại sư tỷ một mình sống sót trở về, sư phụ nhất định sẽ nghi ngờ đại sư tỷ." "Có thiếp ở đây, có thể che đậy cho đại sư tỷ, sau này công tử muốn gặp đại sư tỷ, thiếp còn có thể đứng giữa liên lạc hòa giải..."

Cố Trường Anh phân tích rõ lý lẽ, dùng tình cảm động lòng người, phân tích lợi hại, hoàn hảo thể hiện giá trị của bản thân cho Chu Trần.

Chu Trần ngón tay khẽ động, đây là lần đầu tiên hắn nhìn Cố Trường Anh ở cự ly gần, băng cơ ngọc cốt, ánh mắt thu ba lưu chuyển, tư dung tuyệt thế, mỹ diễm khuynh thành.

Khẽ ngửi mùi hương thoang thoảng trên người Cố Trường Anh, Chu Trần nắm cánh tay nàng véo cằm nàng, dùng sức nâng lên.

Cố Trường Anh ngẩng đầu, lông mày lá liễu cong nhẹ, mũi quỳnh cao thẳng, môi đỏ mọng đầy đặn, dung nhan ngọc tinh tế hoàn mỹ, đặc biệt là đôi mắt đẹp sáng như nước mùa thu dường như biết nói, vẻ đáng thương, đầy vẻ cầu xin nhìn Chu Trần.

Chu Trần hít sâu một hơi, phát hiện nữ nhân này thật sự không hề đơn giản.

Từ đầu đến chân nàng đều biết nói.

Không thể không nói điều kiện của Cố Trường Anh thật sự khiến người ta không thể từ chối.

Là đệ tử chân truyền thứ ba của Thiên Kiếm Tông, Dương Phàm chết rồi, nàng chính là thứ hai, thu phục nàng giúp đỡ Kiếm Hùng, quả thật hữu dụng hơn là giết nàng!

Huống hồ Cố Trường Anh trước đây với Kiếm Hùng dường như có quan hệ không tồi.

Kiếm Hùng còn không giết nàng.

Chu Trần cũng không cần thiết phải nhẫn tâm hái hoa, vừa vặn dùng để kiếm một đợt Phong Nguyệt Điểm, nhưng tạm thời không thể tin tưởng nàng, nhất định phải dùng thủ đoạn khống chế nàng.

Thủ đoạn khống chế người có rất nhiều, độc dược, cấm chế,

khống chế linh hồn v.v.

Là trận khí sư nửa bước Nguyên Anh Liên Hoa Lão Tổ có rất nhiều thủ đoạn khống chế người, Chu Trần chuẩn bị tìm vài môn lợi hại để dùng cho Cố Trường Anh. "Chủ nhân, nô gia tu luyện thần đạo, giỏi nhất là linh hồn, mà linh hồn lại là thứ thần bí nhất, võ giả ít giỏi về linh hồn nhất, ngay cả Kim Đan tu sĩ tiên đạo, cũng chưa chắc đã bì kịp nô gia." Cơ Phượng Hà sau khi biết suy nghĩ của Chu Trần, trong Phong Nguyệt Bảo Giám tự tiến cử nói: "Nô gia từ Phong Nguyệt Bảo Lục lĩnh ngộ được một chiêu Sinh Tử Ấn, không chỉ có thể dùng để công kích, mà còn có thể khống chế người khác!" "Một khi đã gieo xuống, ngay cả người có linh hồn mạnh hơn nô gia cũng rất khó giải trừ, trừ phi tu vi thủ đoạn vượt xa nô gia." "Hơn nữa một khi có ngoại lực muốn giải trừ, Sinh Tử Ấn sẽ lập tức kích phát, khiến người ta linh hồn như lửa thiêu dầu sôi, vạn đao xẻ thịt, khiến người ta cầu sống không được, cầu chết chẳng xong, thậm chí Sinh Tử Ấn còn sẽ nổ tung, nghiền nát linh hồn của kẻ bị khống chế!" Trên khuôn mặt quyến rũ của Cơ Phượng Hà tràn đầy tự tin, nàng tin rằng Sinh Tử Ấn này, tu sĩ bình thường tuyệt đối khó có thể giải khai.

Còn về tuyệt đối?

Thế gian này không có chuyện tuyệt đối! "Cũng được đấy!" "Không tồi không tồi!" Chu Trần không ngờ Cơ Phượng Hà lại có chiêu này.

Đúng là không nuôi phí công!

Lúc nguy cấp, lại rất hữu ích.

Với tu vi linh hồn của Cơ Phượng Hà gieo Sinh Tử Ấn, muốn giải trừ, Kim Đan tu sĩ cũng khó, võ giả thì càng khó hơn.

Kiếm Hùng quay người thấy Chu Trần đang véo cằm Cố Trường Anh, nhìn chằm chằm dung nhan ngọc của Cố Trường Anh mà ngẩn

người, một tay còn ở phía dưới, lông mày khẽ cau, lạnh lùng nói: "Chỗ này không an toàn!" "Đem nàng ta về, chàng từ từ làm cũng được!" ...

Cố Trường Anh: Thảm quá, cầu phiếu, cầu an ủi!

Thanh Vân Thành.

Chu phủ.

Chẳng ai ngờ rằng Kiếm Hùng và Cố Trường Anh, người đứng thứ hai và thứ ba trong Bách Hoa Bảng Thanh Châu, lại bị một mình Chu Trần thu vào túi, đưa về nhà.

Cũng như lần trước, Chu Trần sử dụng ẩn thân đưa Kiếm Hùng và Cố Trường Anh vào, không để thị nữ trong phủ nhìn thấy, đồng thời phân phó thị nữ không được làm phiền.

Đến hậu viện, ẩn thân trên người Kiếm Hùng và Cố Trường Anh được giải trừ, một đen một đỏ hai bóng dáng tuyệt đẹp hiện ra, tạo thành một cảnh tượng song hành tuyệt vời.

Kiếm Hùng lạnh nhạt liếc nhìn Cố Trường Anh, không nói lời nào, thẳng thừng xoay người vào phòng, tự mình tu luyện.

Nàng biết Chu Trần chắc chắn đang nôn nóng muốn chữa trị vết kiếm trên ngực Cố Trường Anh, muốn 'phục tra' kỹ lưỡng toàn thân cho Cố Trường Anh.

Kiếm Hùng hiểu chuyện như vậy, Chu Trần trong lòng vui mừng, thầm hạ quyết tâm: "Lát nữa nhất định sẽ thưởng nàng thật tốt!" "Công tử..." Một bàn tay ngọc trắng nõn như măng xuân, nhẹ nhàng vuốt qua ngực Chu Trần, mắt đẹp Cố Trường Anh như nước, ánh mắt mơ màng như tơ, giọng nói ôn nhu ngọt ngào.

Cảm giác trơn mềm và mềm mại từ cánh tay dâng lên trong lòng, Chu Trần nhìn khuôn mặt kiều diễm trăm phần của Cố Trường Anh.

Môi nàng mềm mại, mắt nàng quyến rũ, mũi nàng tinh xảo, mày nàng thanh tú.

Dáng người nàng uyển chuyển thon dài, một thân trường bào đỏ rực càng tôn lên đường cong cơ thể hoàn mỹ và bốc lửa.

Dung mạo nàng, như những đợt sóng nước dịu dàng muốn tràn đến ôm lấy bạn, khiến bạn say đắm, lại như cành hồng mai trong tuyết, trải qua gió càng thêm kiều diễm, gặp tuyết lại càng rực rỡ, khiến người ta nhịn không được muốn giày vò nàng thật mạnh. "Vết thương của nàng thế nào rồi?" Ánh mắt Chu Trần từ khuôn mặt nàng từ từ di chuyển xuống, lướt qua chiếc cổ trắng ngần, xương quai xanh tinh xảo trắng muốt, gợi cảm mê người.

Nhưng càng khiến người ta say đắm hơn, chính là đường cong trắng nõn kia.

Chu Trần khẽ hít thở một hơi. "Đa tạ công tử quan tâm, vết thương nhỏ đã không còn đáng ngại, công tử xem thử!" Cố Trường Anh ngẩng đầu ưỡn ngực, ngạo nghễ nhìn bốn phía.

Nàng không muốn dùng sắc đẹp để lấy lòng người, nhưng không còn cách nào khác, bảo toàn tính mạng là điều quan trọng.

Huống hồ Chu Trần có thể khiến Kiếm Hùng khuynh tâm, tất nhiên có chỗ hơn người, thân phận địa vị thiên phú đều không kém, lại còn đẹp trai.

Theo Chu Trần cũng không tính là chịu thiệt. "Liệu thương ta giỏi nhất!" Chu Trần ôm lấy eo liễu mềm mại và thon nhỏ không đủ một vòng tay của Cố Trường Anh, chạm vào trơn mềm ấm áp, khiến lòng người xao động.

Bàn tay Chu Trần di chuyển xuống dưới, cảm nhận cặp mông đầy đặn cao vút, dùng sức bóp nhẹ.

Cơ thể Cố Trường Anh cứng đờ, sau đó thả lỏng, dựa vào vai Chu Trần, theo Chu Trần vào phòng.

Đóng cửa lại, Chu Trần ôm Cố Trường Anh đến bên giường ngồi xuống, kéo y phục trước ngực nàng ra, chỉ thấy trên ngực trắng nõn có một vết máu.

Nhưng đã cầm máu rồi, chỉ là vết thương lành lại vẫn cần chút thời gian.

Chính là vết thương do Kiếm Hùng đâm ở ngoài thành lúc trước. "'Thứ tốt' như vậy mà bị đâm hỏng thì tiếc biết bao!" Chu Trần cảm thán, bàn tay phủ lên, Lôi Quang Như Ý Thủ thi triển, thay Cố Trường Anh liệu thương. "Ư!" Như dòng điện chạy qua, Cố Trường Anh phát ra một tiếng rên rỉ mê hoặc, chỗ vết kiếm lại càng tê tê dại dại ngứa ngứa, dường như đang nhanh chóng mọc thịt lành lại.

Vết thương chỉ sâu một tấc, đối với võ giả mà nói, chỉ là vết thương ngoài da.

Đặc biệt Cố Trường Anh Luyện Thể Thập Nhất Chuyển, nhục thân đã được tôi luyện mười hai lần, mạnh mẽ đồng thời khả năng phục hồi cũng vô cùng đáng sợ.

Một lát sau.

Chu Trần bàn tay vuốt nhẹ, Cố Trường Anh kinh ngạc phát hiện vết kiếm trên ngực hoàn toàn biến mất, thậm chí ngay cả sẹo cũng không còn. "Công tử thật lợi hại, đa tạ công tử đã liệu thương cho nô gia!" Cố Trường Anh nắm lấy tay Chu Trần, nhẹ nhàng đặt lên một chỗ nào đó.

Đã chấp nhận rồi, thì phải chấp nhận.

Biểu hiện tốt, sau này mới có ngày tháng tốt đẹp.

Nếu đã làm tù binh mà còn không biết điều, thậm chí đối đầu, như

vậy ngoại trừ đón nhận sự đả kích trừng phạt càng mãnh liệt hơn, sẽ chẳng nhận được gì cả.

Nhìn mỹ nhân tuyệt thế chủ động trước mặt, Chu Trần không thể không nói nữ nhân này thật sự rất thức thời, hiểu rõ đạo lý co duỗi.

Nếu không phải Chu Trần Lôi Quang Như Ý Thủ thần thông lợi hại, có thể xác nhận Cố Trường Anh vẫn còn là xử nữ, hắn thật sự nghi ngờ nữ nhân này có phải là một nữ tử phóng đãng hay không. "Không cần khách sáo, sau này nàng chính là người của ta, liệu thương cho nàng không đáng nhắc đến!" Chu Trần bàn tay động đậy, đột nhiên cảm ứng được điều gì đó, ôm lấy đôi mắt đẹp của Cố Trường Anh, khẽ cười: "Huống hồ nàng cảm động đến hai mắt đều ướt át, ta lại làm sao không biết?" "Công tử..." Cơ thể Cố Trường Anh run lên, đôi mắt long lanh chứa đầy thâm tình, ánh mắt mơ màng như tơ, mặt đỏ như thủy triều, tình động như nước.

Nhìn đôi môi đỏ mọng khẽ hé, ánh mắt hàm tình mạch mạch si dại nhìn mình của Cố Trường Anh, Chu Trần không biết nàng là thật lòng bộc lộ tình cảm, hay là cố ý giả vờ.

Dù sao thì Chu Trần cũng không chịu nổi nữa rồi.

Đối với Cố Trường Anh, Chu Trần không hề khách khí.

Mạnh mẽ kéo Cố Trường Anh lại, Chu Trần trở tay "kiếm" vào sâu trong "phúc bộ" nàng, từng tia máu tươi khẽ rỉ. "A!" Cố Trường Anh thống khổ kêu lên, không ngờ Chu Trần lại đối với nàng tàn nhẫn như vậy.

Tuy Cố Trường Anh danh liệt thứ ba trong Bách Hoa Bảng Thanh Châu, hơn nữa phong cách của nàng khác với Kiếm Hùng, một thân trường bào đỏ rực, tựa như đóa hồng rực lửa.

Không biết bao nhiêu thanh niên tài tuấn Thanh Châu xem nàng là

nữ thần trong mộng, khao khát mà không thể chạm tới, chỉ có thể nhìn từ xa chứ không dám chạm vào.

Nhưng ở Chu Trần đây thì không tồn tại.

Ngươi xem đối phương là nữ thần mà cung phụng lên, vậy đối phương sẽ thật sự trở thành nữ thần cao không thể với của ngươi, ngươi cả đời cũng đừng hòng có được.

Thực tế thì không cần nói, người hiểu đều hiểu, nếu không tại sao lại có những kẻ tự nguyện làm thú liếm?

Giống như A Phi, hắn xem Lâm Tiên Nhi là nữ thần mà cung phụng, kết quả là Lâm Tiên Nhi có thể cho bất kỳ ai chơi đùa, duy chỉ có A Phi là không được.

Bởi vì những người khác đều không xem Lâm Tiên Nhi là nữ thần băng thanh ngọc khiết không thể bị xúc phạm. "Đồ khốn nạn!

Tiếng động lớn như vậy, còn khiến người ta tu luyện thế nào nữa!" Kiếm Hùng ở phòng bên cạnh trong lòng thẹn thùng, căn bản không thể tịnh tâm luyện công.

Nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận Kiếm Hùng nàng là vì ghen tuông.

Nàng mới không thèm tranh giành ghen tuông với những nữ nhân khác.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Kiếm Hùng đột nhiên cảm thấy thời gian trôi qua chậm chạp chưa từng có, còn Chu Trần lại cảm thấy thời gian trôi nhanh như bay.

Giống như chiếc xe đạp người khác không nỡ đi, Chu Trần trực tiếp đứng lên đạp mạnh.

Cảm nhận cơn gió lạnh tạt vào mặt, hưởng thụ tốc độ và sự kích

thích.

Đây mới là điều đàn ông đích thực nên làm.

Trăng sáng vằng vặc, ánh trăng tinh khiết từng chút từng chút len lỏi vào phòng, chiếu sáng thân hình tuyệt đẹp của Cố Trường Anh, làn da trắng nõn nhàn nhạt của nàng, trong đêm tối như vậy, dường như đang tỏa ra sự quyến rũ mê hoặc u u rên rỉ.

Cố Trường Anh trong vòng tay Chu Trần không chút thương tiếc đã ngất đi.

Chu Trần rút người rời đi, đến phòng bên cạnh. "Chàng đến làm gì?" Kiếm Hùng trong lòng có chút căng thẳng, còn có chút u oán.

Nàng đương nhiên biết Chu Trần muốn làm gì.

Đây không phải lần đầu tiên nàng ở cùng Chu Trần.

Nàng quá rõ thói quen của Chu Trần. "Đương nhiên là nhớ nàng rồi!" Chu Trần ôm Kiếm Hùng lên, Kiếm Hùng không phản kháng, cũng không hé răng.

Lần nào cũng như vậy.

Kiếm Hùng giống như một người gỗ, bất kể Chu Trần làm gì nàng, nàng cũng không phản kháng, cũng không hé răng, nhưng trên người nàng lại dường như có một ma lực kỳ diệu, khiến Chu Trần nâng niu không rời tay, khó lòng dứt ra. "Kiếm Hùng, nàng thật đẹp!" Chu Trần từ phía sau ôm lấy Kiếm Hùng, cưng chiều hôn lên cổ trắng nõn của nàng, cảm nhận sự ấm áp và hòa hợp của cả hai.

Thời gian chớp mắt đã sang ngày thứ hai.

Chu Trần nhìn Kiếm Hùng đang ôm mình trong lòng, lại nhìn Cố Trường Anh ở phía bên kia.

Chu Trần chân đã chen vào trong chăn, trong phòng rất ấm áp.

Chu Trần trong lòng đắc ý, hào tình vạn trượng, ba người đứng đầu Bách Hoa Bảng Thanh Châu, bây giờ chỉ còn thiếu chưởng môn thôi. "Chưởng môn..." Nghĩ đến Thanh Ngọc Dao, Chu Trần không có ý nghĩ đó là điều không thể.

Giống như thời học sinh, học sinh vẫn còn ảo tưởng về giáo viên.

Nhưng hắn hiện tại cũng chỉ có thể nghĩ thôi. "Công tử!" Cố Trường Anh mơ màng tỉnh dậy, cảm nhận Chu Trần đối với nàng như vậy, ánh mắt tràn đầy u oán. "Nàng qua đây!" Chu Trần vẫy tay với Cố Trường Anh.

Cố Trường Anh gạt chân Chu Trần đang trêu chọc mình ra, đi đến bên cạnh Chu Trần, chỉ là nhìn Kiếm Hùng ở phía bên kia, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ. "Trường Anh à, nàng biết hiện tại ta vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng nàng!" Chu Trần ôm Cố Trường Anh vào lòng, nhàn nhạt nói: "Nếu nàng một khi tiết lộ chuyện của ta và Kiếm Hùng, không chỉ Kiếm Hùng gặp nguy hiểm, ta cũng sẽ rất phiền phức!" "Thiếp hiểu." Cố Trường Anh cúi đầu, "Vậy công tử muốn thiếp làm gì?" "Ta sẽ bảo Phượng Hà hạ cho nàng một cấm chế là được." Bóng dáng Cơ Phượng Hà đột nhiên xuất hiện giữa không trung trên giường, Kiếm Hùng sớm đã biết, không hề ngạc nhiên.

Cố Trường Anh thì đồng tử co rút: "Quỷ tu Trúc Cơ cảnh?" Cơ Phượng Hà quyến rũ cười, giọng nói kiều mị: "Tiên tử đừng phản kháng, nếu không làm tổn thương linh hồn của nàng thì không hay đâu!" Nàng hai tay kết ấn, ẩn ẩn có hai luồng khí đen trắng quấn quanh, ẩn chứa lực lượng âm dương.

Lực lượng âm dương sinh tử giao hòa hình thành một phù văn quỷ dị vặn vẹo.

Nhìn thấy phù văn này, Cố Trường Anh trong lòng có một cảm giác đại khủng bố và dự cảm chẳng lành.

Nàng rất không muốn.

Nhưng nàng không còn lựa chọn nào khác.

Nếu từ chối, Chu Trần có thể sẽ giết nàng.

Cơ Phượng Hà một ngón tay điểm vào mi tâm nàng, phù văn trực tiếp nhập vào mi tâm Cố Trường Anh, dung nhập vào linh hồn nàng.

Trong chốc lát.

Cố Trường Anh có một cảm giác bị xiềng xích trói buộc.

Nàng biết từ nay về sau, nàng sẽ bị Chu Trần sai khiến, trừ phi nàng giải trừ khống chế.

Nhưng phù ấn này muốn giải trừ hiển nhiên không dễ dàng. "Phù ấn này gọi là Sinh Tử Ấn, một khi nàng muốn phản bội chủ nhân, phù ấn sẽ sản sinh cảm ứng, khiến nàng cầu sống không được cầu chết chẳng xong, nghiêm trọng còn sẽ trực tiếp nổ tung, hủy diệt linh hồn của nàng!" Cơ Phượng Hà điềm nhiên mà tự tin nói: "Nếu nàng tìm người cố gắng giải trừ nó, cũng sẽ kích hoạt nó, nàng tự lo lấy!" Nói xong, Cơ Phượng Hà biến mất, trở về Phong Nguyệt Bảo Giám.

Chu Trần ôm thân hình quyến rũ đầy đặn trắng nõn của Cố Trường Anh vào lòng, hôn mạnh lên đôi môi đỏ mọng của nàng: "Trường Anh, nàng yên tâm, chỉ cần nàng không phản bội ta, sẽ không có chuyện gì, đây chỉ là tạm thời thôi." "Nàng cũng biết sự tin tưởng giữa người với người không phải một hai lần là có thể thiết lập, mà cần thời gian khảo nghiệm và hòa hợp." "Sau này khi chúng ta đủ tin tưởng, ta sẽ giải khai cho nàng, hoặc là khi ta đủ mạnh, cũng sẽ giải khai cho nàng, thời gian này sẽ không dài đâu!" "Ta đảm bảo tối đa ba năm sẽ giải khai cho nàng!" "Ba năm?" Cố Trường Anh chợt ngẩng đầu, ánh mắt ảm đạm tràn ngập ánh sáng khó tin.

Chẳng lẽ Chu Trần có tự tin ba năm sau có thể đối kháng Thiên

Kiếm Tông? "Đương nhiên, lời ta nói ra không thay đổi, tuyệt đối sẽ không lừa nàng!" Chu Trần đảm bảo nói: "Bất kể ba năm sau chúng ta có thiết lập đủ tin tưởng hay không, ta có đủ mạnh hay không, ta cũng sẽ giải khai cho nàng!" "Cảm ơn công tử, nô gia tin tưởng công tử!" Cố Trường Anh còn có thể nói gì nữa?

Sinh Tử Ấn đã được gieo xuống rồi.

Nàng còn có thể phản kháng Chu Trần sao?

Vốn dĩ nàng còn nghĩ có thể âm thầm tìm một cường giả thử xem cách giải trừ, nhưng Chu Trần đã hứa với nàng ba năm, nàng ngược lại không cần vội nữa.

Dù sao tìm người khác giải trừ rất nguy hiểm.

Người khác năng lực không đủ, kích hoạt Sinh Tử Ấn, nàng sẽ chết.

Nàng bị Chu Trần phát hiện tìm người giải trừ Sinh Tử Ấn, e rằng cũng sẽ chết.

Huống hồ hiện tại thực lực nàng chưa đủ mạnh, cường giả có thể tìm được cũng có hạn.

Chương 64

Ba năm này nàng có thể từ từ chuẩn bị.

Ba năm sau.

Nếu Chu Trần không giữ lời, nàng tìm cách khác cũng không muộn.

Khi đó thực lực nàng tiến thêm một bước, có thể nghĩ ra nhiều cách hơn và tiếp xúc với nhiều cường giả hơn, càng thêm an toàn.

Tuy nàng đã trao thân cho Chu Trần, mọi con đường đều đã thông suốt, nhưng nàng không thể cứ thế yêu Chu Trần, một lòng một dạ với Chu Trần. "Thời gian không còn sớm nữa, ta phải quay về Thanh Vân Môn một chuyến, hai nàng nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa ta sẽ mang đồ ăn đến cho hai nàng!" Nhìn Kiếm Hùng và Cố Trường Anh, Chu Trần nhắc nhở: "Hai nàng tốt nhất đừng để người khác phát hiện, hoặc hai nàng có thể đeo mặt nạ hóa trang một chút." "Công tử yên tâm, thiếp hiểu!" Cố Trường Anh cười duyên, đưa cho Chu Trần một ánh mắt yên tâm.

Kiếm Hùng khẽ gật đầu. "Lát nữa gặp!" Chu Trần rút người dậy khỏi giường, Cố Trường Anh nhịn đau đớn khắp người tận tâm phục thị Chu Trần thay y phục.

Khi nhìn thấy sự vĩ đại của Chu Trần, nàng vẫn nhịn không được kinh hãi.

Mặc dù nàng sớm đã được chứng kiến rồi. "Công tử đi thong thả!" Chu Trần rời khỏi phòng, cảm nhận ánh nắng ấm áp bên ngoài, thắt lại đai lưng, đóng cửa phòng. "Viện của ta không cần dọn dẹp, không có lệnh của ta, không được vào!" Chu Trần dặn dò quản gia. "Vâng, lão gia!" Nữ quản gia cung kính cúi người, gật đầu.

Chu Trần rời khỏi phủ đệ, nếu có ai không nghe lời hắn, thì chính là tìm chết.

Chu Trần thi triển khinh công, quay về Thanh Vân Môn.

Trong phòng.

Cố Trường Anh nhìn bóng lưng Chu Trần biến mất, cúi đầu nhìn bụng dưới hơi nhô lên của mình, vận công tiêu độc đồng thời khôi phục vết thương trước sau bị thương.

Tuy đều là vết thương ngoài da, nhưng cũng bị thương không nhẹ.

Một lát sau.

Cố Trường Anh nhìn về phía Kiếm Hùng, trong lòng tò mò, nàng thật sự không nghĩ ra, một người như Kiếm Hùng làm sao lại dan díu với Chu Trần.

Chẳng lẽ chỉ vì Chu Trần đẹp trai và có tài năng đặc biệt?

Nhưng thấy Kiếm Hùng không hề có ý định để ý đến nàng, lời nàng định nói ra cũng chỉ đành nuốt ngược vào, âm thầm liệu thương.

...

Thanh Vân Môn.

Thần Tiễn Phong.

Chu Trần nhìn Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương tiên tử và các nữ nhân khác, nói với họ rằng mấy ngày tới hắn phải đi ra ngoài một chuyến, thỉnh thoảng sẽ quay về.

Các nàng tự nhiên sẽ không quản Chu Trần ra ngoài làm gì, cùng hắn dùng bữa, vuốt ve hai con tiểu hồ ly, Chu Trần rời khỏi Thanh Vân Môn.

Hắn ở tửu lầu Thanh Vân Thành đóng gói đủ loại món ăn mang về Chu phủ, cho Kiếm Hùng và Cố Trường Anh.

Thực ra với tu vi của họ, tuy không thể bế cốc, nhưng mấy ngày không ăn uống cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Thậm chí họ có thể chỉ ăn đan dược.

Ví dụ như Ích Cốc Đan, ăn một viên có thể một tháng không cần ăn uống.

No ấm tư dâm dục.

Ăn no uống đủ, Chu Trần tranh thủ thời gian, từng giây từng phút cùng các nàng hợp thể song tu.

Hai nàng chắc chắn không thể ở đây quá lâu.

Tối đa một tuần.

Chớp mắt một tuần trôi qua.

Chu Trần khoảng thời gian này ngoài việc thỉnh thoảng quay về Thần Tiễn Phong Hồng Trần Phủ chào hỏi Tần Hồng Ngọc và các nàng, thì chính là ở Chu phủ Thanh Vân Thành cùng Cố Trường Anh và Kiếm Hùng tu luyện.

Không thể không nói hai nàng không hổ là tuyệt sắc mỹ nhân đứng trong top ba Bách Hoa Bảng.

Mỗi người đều có sức hấp dẫn cực lớn.

Hai người cộng lại, không phải bằng hai, mà là bằng ba, bốn, năm.

Đặc biệt cả hai nàng đều có thể chất đặc biệt.

Nhìn Kiếm Hùng và Cố Trường Anh đang ôm mình trong lòng, Chu Trần hào tình vạn trượng, nhịn không được ngâm một bài thơ: "Hoàng Hà cửu khúc thập bát loan, bát phương phong vũ lãng đào thiên.

Bách Hoa bảng thượng khuynh thành sắc, Chu phủ xuân thâm tỏa

tiền tam." Cố Trường Anh mặt ửng hồng, đôi mắt kiều mị nhìn Chu Trần: "Thơ hay!

Thơ hay!" "Cửu văn công tử 'Vũ Điệp Luyến Hoa' danh chấn tứ phương, hôm nay một kiến, quả nhiên danh bất hư truyền!" Chu Trần sờ sờ mũi, có chút ngại ngùng.

Bài thơ hắn tùy tiện bịa ra này, sao có thể so sánh với những bài từ danh truyền thiên cổ của Liễu Vĩnh.

Lại ôm hai nàng ôn tồn một phen, Chu Trần mới dặn dò: "Hai nàng trên đường về cẩn thận, có chuyện gì nhớ thông báo cho ta!" "Công tử yên tâm!" Cố Trường Anh cười duyên, đưa cho Chu Trần một ánh mắt yên tâm.

Kiếm Hùng khẽ gật đầu.

Chu Trần lưu luyến rút người dậy khỏi giường, ba người thu dọn chỉnh tề, Chu Trần thi triển thần thông, đưa các nàng ẩn thân rời khỏi Thanh Vân Thành. "Công tử cáo từ!" Cố Trường Anh vẫy tay với Chu Trần, sau đó cùng Kiếm Hùng nhanh chóng rời đi, biến mất trong tầm mắt. "Ai!" Nhìn bóng lưng hai nàng biến mất, Chu Trần đột nhiên có cảm giác trống trải.

Lắc đầu, Chu Trần quay về Thanh Vân Môn.

Về đến nhà, Chu Trần nhìn bảng cá nhân. "Phong Nguyệt Điểm lại tích lũy được năm mươi vạn!" Chu Trần trong mắt có chút hưng phấn, cùng với việc Liễu Như Ý, Cơ Phượng Hà thực lực đề thăng, mỗi lần Chu Trần cùng họ linh hồn song tu đều thu được Phong Nguyệt Điểm bùng nổ không ít.

Mà trong một tuần này, có thêm Kiếm Hùng và Cố Trường Anh hai tuyệt sắc mỹ nhân thực lực không tồi gia trì, Chu Trần mỗi ngày thu được Phong Nguyệt Điểm tăng vọt.

Một tuần năm mươi vạn, trung bình mỗi ngày bảy vạn. "Cộng điểm!" Chu Trần không hề do dự, bắt đầu cộng điểm cho các môn võ công hắn đã thu thập.

Hiện nay luyện thành một môn võ công thượng thừa, chỉ cần khoảng sáu vạn Phong Nguyệt Điểm.

Chu Trần liên tục cộng tám lần.

Cô Phong Thập Tam Kiếm, Sư Tử Hống, Đại Lực Kim Cương Chưởng, Khai Sơn Chưởng, Cuồng Phong Bộ, Ngư Long Bộ, Kinh Thần Chỉ, Quỷ Môn Thập Tam Châm.

Tám môn võ công thượng thừa luyện thành, nhục thân Chu Trần lại tôi luyện thêm tám lần.

Tám môn võ công chủ yếu là công phu tay và công phu chân, Chu Trần cảm thấy hai cánh tay, hai cẳng chân của mình càng thêm nhẹ nhàng linh hoạt, càng thêm mạnh mẽ hữu lực.

Mỗi một môn võ công thượng thừa đều có chỗ độc đáo riêng.

Ví dụ như môn Đồng Tử Công kia, toàn xưng là Thuần Dương Đồng Tử Công, vốn dĩ cần phải có thân thể đồng tử mới có thể tu luyện, hơn nữa trước khi đại thành không thể phá thân.

Nhưng Chu Trần sớm đã không còn là thân đồng tử rồi, bất quá hắn có Phong Nguyệt Điểm, trực tiếp cộng điểm luyện thành.

Sau khi luyện thành, Chu Trần phát hiện dương khí của hắn bùng nổ, vốn đã rất mạnh nay càng mạnh hơn, có thể nói là như hổ thêm cánh. "Trước đây Luyện Thể ba mươi sáu chuyển, cộng thêm tám môn võ công này, thì là Luyện Thể bốn mươi bốn chuyển, bởi vì tuyệt thế võ công mạnh hơn mười môn thượng thừa võ công, có thể sánh với Luyện Thể năm mươi tư chuyển mà không có tuyệt thế võ công..." Chu Trần cảm nhận bản thân, cùng với ngày càng nhiều võ công được

luyện thành, mỗi một nơi trên cơ thể hắn đều không ngừng biến hóa, giống như một cỗ máy giết chóc hoàn hảo.

Khắp nơi trên cơ thể đều có thể bùng phát ra sức sát thương đáng sợ! "Hiện nay Hồng Ngọc, Thiên Hương, Sư Dung và các nàng đều thực lực đại tăng, tuy không bằng Cố Trường Anh và Kiếm Hùng, nhưng có ưu thế về số lượng, ta mỗi ngày bảo đảm cũng có thể thu được năm vạn Phong Nguyệt Điểm..." Nghĩ đến đây, Chu Trần đột nhiên có chút mắt trợn miệng há.

Hắn hiện tại luyện thành một môn võ công thượng thừa, chỉ cần sáu vạn Phong Nguyệt Điểm, tức là hắn nỗ lực nỗ lực, vùi đầu khổ luyện, một ngày là có thể luyện thành một môn? "Hít!

Các vị tổ sư nếu biết tin này, e là nắp quan tài cũng không đè nổi nữa rồi..." Chu Trần cảm thấy tiếp theo thứ có thể ràng buộc hắn không phải là Phong Nguyệt Điểm, mà là võ công rồi.

Bất quá hắn hiện tại có không ít võ công thượng thừa.

Dựa theo thống kê của hắn, Thanh Vân Môn bao gồm cả bí truyền võ công tổng cộng có chín mươi sáu môn võ công thượng thừa.

Mà các loại chiến lợi phẩm trong bí cảnh của hắn cũng có võ công.

Còn có từ chỗ Kiếm Hùng, Cố Trường Anh và Dương Phàm mà có được một số, tổng cộng cộng lại, đủ một trăm hai mươi tám môn võ công bao gồm cả tuyệt thế võ công Kình Thiên Nhất Kiếm.

Hắn hiện tại Luyện Thể bốn mươi bốn chuyển, cộng thêm một môn võ công chủ tu, tổng cộng đã luyện thành bốn mươi lăm môn, còn lại tám mươi ba môn chưa luyện. "Vẫn còn có thể luyện một đoạn thời gian, không vội!" Chu Trần thu liễm suy nghĩ, cảm nhận sức mạnh sôi trào khắp người, đi ra ngoài đụng phải Triệu Sư Dung, trực tiếp ôm nàng vào phòng.

Liên tục ba ngày, Chu Trần không rời khỏi phủ đệ nửa bước.

Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương tiên tử, Triệu Sư Dung, Cố Thu Thủy, Ngư Ấu Vi và Lý Thanh Hà đều bị Chu Trần đánh bại, khó lòng động đậy.

Chu Trần khí thế hừng hực rời khỏi phòng, sắc trời vừa đẹp, nắng ấm áp. "Võ công trong Tàng Thư Lâu ta đều đã thu thập, bên trong không có nhiều thuật luyện đan, ta đều đã học được, đa số bí tịch luyện đan ở Linh Dược Phong..." Nghĩ đến Linh Dược Phong, trong đầu Chu Trần tức thì hiện lên Đại sư tỷ Mộ Linh Nhi của Linh Dược Phong mà hắn gặp trong bí cảnh. "Vừa hay đi dạo một chút!" Chu Trần sải bước đến Linh Dược Phong phía trước. ...

Linh Dược Phong.

Mộ Linh Nhi ngồi trên xích đu, đầu đội một quyển tâm đắc luyện đan, trăm phần nhàm chán. "Tiểu sư đệ đúng là một tên đại phôi đản!

Tiểu phôi đản!

Vô lương tâm!" Mộ Linh Nhi trong lòng căm hờn phỉ nhổ.

Nghĩ đến trong bí cảnh, Chu Trần không màng sống chết dẫn dụ truy binh, còn giúp nàng nối xương liệu thương, nụ hôn đầu tiên của nàng cũng đã trao cho hắn.

Thậm chí tay Chu Trần còn không hề đứng đắn, khi hôn lại thò tay vào trong váy nàng.

Chu Trần đã làm với nàng như vậy rồi, kết quả đã hơn nửa năm rồi, Chu Trần lại không hề một lần đến tìm nàng, hiển nhiên đã quên nàng rồi. "Thật đáng ghét!" "Chà, là ai đã chọc Linh Nhi sư tỷ tức giận vậy?" “Aiz, là ai chọc Linh Nhi sư tỷ của ta giận dỗi đây?” “Tiểu Thấp đệ!?” Mộ Linh Nhi giật mình, bỗng nhiên ngẩng đầu.

Khuôn mặt Chu Trần với nụ cười gian xảo lọt vào mắt nàng, Mộ

Linh Nhi vừa kinh vừa hỉ.

Chỉ là nghĩ đến Chu Trần thế mà lâu như vậy không đến thăm nàng, trong lòng Mộ Linh Nhi đầy u oán, vẻ kinh hỉ trên mặt biến mất, thay vào đó là sự lạnh nhạt.

"Tiểu Thấp đệ đến đây có việc gì sao?" "Không có việc gì thì chẳng lẽ không thể đến thăm Linh Nhi sư tỷ mỹ lệ ôn nhu của Linh Dược Phong chúng ta sao?" Chu Trần đến bên Mộ Linh Nhi, nhìn khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của nàng, một luồng dược thảo thanh hương nhàn nhạt hòa quyện với u hương xử tử của thiếu nữ, len lỏi vào chóp mũi, thấm đẫm tâm tỳ, khiến tinh thần người ta phấn chấn.

"Tiểu Thấp đệ hồ thuyết gì vậy!" Mộ Linh Nhi môi đỏ bĩu nhẹ, kiều mắng liếc Chu Trần một cái, má lúm đồng tiền nhỏ xinh ẩn hiện trên gò má, quả là tú mỹ bức nhân.

"Là như vậy…" Khi đó, y hạ quyết tâm, nhất định phải có được nữ nhân này.

Lý Phi Hồng điên cuồng gào thét, một thương đâm thẳng vào tim Chu Trần.

"Ta muốn giết ngươi!" Cà cà cà!

Âm thanh xương cốt nứt vỡ bạo minh vang vọng, toàn thân Lý Phi Hồng không biết đã đứt bao nhiêu xương, cả người bay ngược ra sau, đâm nát một tòa giả sơn.

"Có chuyện gì mà hoảng hốt vậy!" Chu Trần không ngờ Mộ Linh Nhi lại dễ dàng tiếp cận như vậy.

Y không dám giết Chu Trần, nhưng đánh Chu Trần một trận thì không thành vấn đề.

Mộ Linh Nhi dùng hết sức lực toàn thân đẩy Chu Trần ra, ôm ngực và vạt váy lảo đảo đoạt cửa chạy ra ngoài, bỏ chạy thục mạng.

“Sư tỷ thật thú vị!” “Bất kính với ta?” Lý Phi Hồng tay cầm một cây hổ đầu trạm kim thương, không ngờ Chu Trần lại ngông cuồng như vậy, vừa mở miệng đã mắng hắn là chó.

“Liên quan gì đến ngươi, tránh ra!” “Hỏa hậu này có chút vấn đề…” Không đợi hắn phản ứng, Chu Trần nắm chặt đầu thương, phản thủ rút một cái, thân thương liền như một chiếc roi sắt hung hăng quất vào ngực Lý Phi Hồng!

“Tiểu Thấp đệ, huynh học luyện đan từ khi nào vậy, cảm giác tri thức của huynh thật phong phú?” … Y si ngốc nhìn cô gái xinh đẹp dưới núi, tựa như một đóa bạch vân, nhẹ nhàng phiêu động giữa sơn gian, theo gió núi, tự hồ còn ẩn ẩn có u hương nhạt nhòa truyền đến.

Lý Phi Hồng từ trong nhà đi ra, có chút không vui, người lớn như vậy rồi còn la hét ầm ĩ, ra thể thống gì?

Lý Phi Hồng lạnh lùng nhìn chằm chằm y, khí thế mạnh mẽ đè ép về phía Chu Trần.

“Tốt a, có vấn đề gì?” Chu Trần cười gian nói: “Thân thể lại rất…” Chu Trần tùy tay vung lên, nắp đỉnh luyện đan ‘bốp’ một tiếng mở ra, năm viên đan dược vàng óng được xếp ngay ngắn bên trong, hơi nóng bốc lên nghi ngút, dược hương nồng đậm tức thì tràn ngập khắp không gian.

Y cũng là chân truyền Thanh Vân Môn, thân phận địa vị không hề thấp hơn Chu Trần.

Năm đó, y đến Linh Dược Phong cầu đan dược, khi đó gió núi hiu hiu, từ từ thổi đến, Mộ Linh Nhi một thân bạch y, nhảy nhót đi trên núi.

Linh Dược Phong.

Thấy người đến không thiện ý, Chu Trần cũng không khách khí: có

thể nói không uổng chuyến này.

Mộ Linh Nhi nhịn không được kích động, một tay ôm chặt lấy Chu Trần, tựa như một con gấu to lớn treo lủng lẳng trên cổ y, nặng nề hôn xuống.

"Cái gì?

Chu Trần dám động ý với Linh Nhi, hắn muốn chết!" Oanh!

Đồng tử Lý Phi Hồng co rụt, cảm giác tâm oa nổ tung. 【Ngũ Tạng Đan (0/1000)】 Y tuy rằng từ chỗ Liên Hoa lão tổ có được một ít bí tịch luyện đan, nhưng Liên Hoa lão tổ là Trận Khí Sư, không giỏi về luyện đan.

Phốc!

Máu tươi hòa lẫn mảnh vụn nội tạng bắn ra, mặt Lý Phi Hồng trắng bệch như tờ giấy, thoi thóp hơi tàn.

Y cánh tay nhẹ nhàng kéo một cái, Lý Phi Hồng tức giác một luồng cự lực thao thiên không thể hình dung ập đến, trường thương thoát tay bay ra.

"Cộng điểm!" Nhìn thấy đan dược, mắt Mộ Linh Nhi suýt nữa trừng ra ngoài.

Tuy rằng nhìn thủ pháp lão luyện thành thạo của Chu Trần, luyện đan thuật chắc chắn không thấp, nhưng cũng không ngờ Chu Trần lại trực tiếp có thể luyện ra Cực Phẩm Ngũ Tạng Đan.

"Ai!" Chu Trần nắm lấy Mộ Linh Nhi trắng nõn mềm mại đang lúng túng không biết làm sao, nhìn khuôn mặt nàng vì xấu hổ mà ửng hồng động lòng người, ánh mắt sáng rực.

"Vậy thì chúng ta đổi chỗ khác!" Không biết qua bao lâu, Mộ Linh Nhi đột nhiên dùng sức nắm chặt tay Chu Trần, đẩy Chu Trần ra. …

“Tiểu Thấp đệ, huynh có biết luyện Ngũ Tạng Đan không?

Ta cảm giác đã học được rồi, nhưng luyện ra luôn thiếu một chút.” Bí tịch luyện đan chỉ là vật phẩm y dùng để bổ sung kho tàng, tối đa chỉ đến Nhị Giai, trong đó đan phương cũng chủ yếu là đan phương dùng cho tu tiên.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Tim Mộ Linh Nhi đập như trống, trong lòng điên cuồng gào thét: Mộ Linh Nhi đưa Chu Trần đến thư phòng Linh Dược Phong, nơi đó có tri thức và bí tịch luyện đan phong phú nhất của Thanh Vân Môn.

Một số luyện đan sư sẽ tìm kiếm một số Thiên Địa Dị Hỏa, Linh Hỏa, luyện hóa thành của riêng mình, dùng để luyện đan.

Cùng với sự giao lưu, Mộ Linh Nhi phát hiện Chu Trần không phải là tìm cớ tiếp cận nàng, mà là thật sự hiểu luyện đan thuật.

Chu Trần tu luyện Xích Đế Hỏa Thần Công, có thể ngưng tụ Xích Thần Diễm, y dùng Xích Thần Diễm luyện đan.

Lau sạch tay, Chu Trần đắc ý xuân phong, bước đi vui vẻ xuống Linh Dược Phong.

Mộ Linh Nhi cảm giác Chu Trần lúc này còn có mị lực nam nhân hơn cả lúc trước khi trêu chọc nàng, có một loại ma lực thần kỳ, rõ ràng biết nguy hiểm, nhưng vẫn không nhịn được muốn đến gần.

Chương 65

Chu Trần nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời động lòng người của Mộ Linh Nhi, mặt Mộ Linh Nhi không rõ nguyên do nóng lên, cúi đầu xuống.

"Hắn… hắn sao dám…" Luyện đan sư Võ đạo chỉ cần có đan phương, cũng có thể luyện chế đan dược của tu tiên giả, luyện đan sư Tiên đạo cũng vậy.

Chu Trần liếc mắt một cái.

"Chu Trần, ngươi làm những nữ nhân khác thì thôi, dám động đến Linh Nhi, ta nhất định phải dạy dỗ ngươi một trận!" Trong mắt hắn, Chu Trần chính là một đại sắc lang vô cùng nguy hiểm, đối phó nữ nhân hình như rất có một tay.

"Chu Trần, ta cảnh cáo ngươi, Linh Nhi là của ta, ngươi mà dám động ý với Linh Nhi, ta sẽ không khách khí với ngươi!" Mộ Linh Nhi kiều khu run rẩy, hơi thở nóng bỏng của Chu Trần phả vào mặt nàng, y dùng lực hôn lên môi mềm mại của nàng.

"Chó dữ chớ cản đường!" Vệ Quân, đệ tử nội môn, vội vã đến phủ đệ Nhị Sư Huynh Lý Phi Hồng của Hắc Long Phong.

"Ngươi… ngươi sao có thể mạnh như vậy?" "Không được…" Y thành thạo tìm ra những chỗ thiếu sót của Mộ Linh Nhi, giúp nàng bổ sung.

Chu Trần cũng tìm được một số bí tịch luyện đan trong Tàng Thư Các Thanh Vân Môn, nhưng không đầy đủ, không phong phú như ở Linh Dược Phong.

Đây là một loại đan dược tôi luyện ngũ tạng lục phủ, có hiệu quả

phi phàm đối với Luyện Thể Thất Trọng, Chu Trần trước đây không biết, Tàng Thư Các Thanh Vân Môn cũng không có.

Mộ Linh Nhi dường như nắm được một cọng rơm cứu mạng, chỉ muốn bỏ qua chủ đề vừa rồi.

"Sư phụ ta có việc tìm, ta đi đây!" Chu Trần đơn giản hỏi một số vấn đề, có cái Mộ Linh Nhi có thể giải đáp, có cái nàng không hiểu.

Mỗi phong của Thanh Vân Môn có bốn suất chân truyền.

"Hắn sao vậy?" Luyện đan sư Thần Lực Cảnh hoặc Trúc Cơ Cảnh trở lên, đều có thể dùng thần lực hoặc pháp lực của bản thân ngưng tụ hỏa diễm luyện đan.

"Tay Tiểu Thấp đệ thật linh hoạt, thật nhanh a…" Chu Trần hiện giờ là luyện đan sư Nhị Giai, dù cho y tự mình luyện, cũng có thể luyện thành, nhưng với một điểm Phong Nguyệt cộng vào, Chu Trần dường như đã luyện Ngũ Tạng Đan vô số lần.

Tuy nhiên, Chu Trần có một loại tôi phủ đan tương tự, cũng là dùng để tôi luyện ngũ tạng lục phủ, trước đây y đã luyện không ít cho các nữ nhân của mình dùng, hiệu quả rất tốt.

"Mộ Linh Nhi a Mộ Linh Nhi, nàng dù sao cũng là Đại sư tỷ Linh Dược Phong, sao lại không tranh giành như vậy, nói là sẽ cho hắn chút sắc mặt xem đâu…" Những năm nay, y vẫn luôn theo đuổi Mộ Linh Nhi, không hề từ bỏ, nhưng quân vương hữu mộng, nữ thần vô tâm, Mộ Linh Nhi không hề có cảm tình với y.

Mộ Linh Nhi không hề do dự, đến trước lò luyện đan, nhóm lửa, lấy linh dược ra, thi triển Khống Hỏa Quyết để khống chế hỏa diễm luyện đan.

Ôm lấy eo Mộ Linh Nhi, Chu Trần ôm nàng vào lòng, nhìn đôi mắt như nước của nàng, giơ tay lên, trêu chọc nói: "Linh Nhi sư tỷ miệng

nói không muốn!" Lúc này y có hai lựa chọn.

"Nàng đưa đan phương cho ta xem!" Mộ Linh Nhi luyện đan xong, bên trong có ba viên Ngũ Tạng Đan, nhưng có khuyết điểm, có thể gọi là hạ phẩm trong hạ phẩm.

Nhưng không ngờ y còn chưa đợi đến ngày cảm động Mộ Linh Nhi, đã có sói đến tranh giành thịt với y.

Chu Trần làm như không nghe thấy, ghé sát tai Lý Phi Hồng, thì thầm nói: Vệ Quân sắc mặt xanh mét, nếu không phải vì thân phận chênh lệch, hắn đã sớm xử lý Chu Trần rồi.

"Linh Nhi sư tỷ, nàng luyện một lần cho ta xem!" Thần Tiễn Phong còn thiếu hai người, nhưng các phong khác đều đã đủ suất.

Ông!

Chu Trần năm ngón tay siết chặt, hỏa diễm tức diệt, Ngũ Tạng Đan hoàn thành.

"Nàng còn nói nữa, ta sẽ không để ý đến nàng nữa!" Một là trực tiếp xông lên, không có khúc chiết, nước chảy thành sông.

Chu Trần thi triển Khống Hỏa Quyết lô hỏa thuần thanh mà y đã tiêu tốn năm vạn Phong Nguyệt Điểm để học, nhanh chóng luyện chế.

Vệ Quân trợn tròn mắt, trên dưới Thanh Vân ai mà không biết Lý Phi Hồng là kẻ cuồng nhiệt theo đuổi Mộ Linh Nhi, đã theo đuổi ròng rã mười năm.

Chỉ là vừa xuống Linh Dược Phong, Chu Trần bị hai người chặn đường.

Chẳng lẽ không biết phu nhân nổi giận, máu chảy năm bước sao?

Ánh nắng nhạt chiếu lên khuôn mặt trắng nõn của Mộ Linh Nhi, quả thật là mặt như phù dung, diễm như đào lý, không thể tả xiết.

Nhìn vệt hương còn lưu lại trên đầu ngón tay, Chu Trần trong lòng khẽ thở dài.

Nữ thần mà y theo đuổi mười năm lại bị Chu Trần làm hại?

Đau lòng!

Chu Trần dám mặt đối mặt khiêu khích Lý Phi Hồng.

"Nhưng hôm nay thu hoạch phong phú, đủ rồi!" Y một tay nắm lấy năm viên đan dược, tỉ mỉ quan sát, tựa như ngắm nhìn tác phẩm nghệ thuật.

Hắn đã điên rồi.

Trong lòng gào thét, Linh Nhi sư tỷ thân thể lại rất thành thật.

"Tiểu Thấp đệ thế mà lại lợi hại đến vậy…" "Tiểu Thấp đệ, huynh thật sự quá lợi hại!" Dù sư phụ sư tỷ của ngươi có lợi hại đến đâu, nhưng họ lại không ở đây, ai có thể bảo vệ ngươi?

Oanh!

Chu Trần thân thể nhẹ nhàng nghiêng một bên, tựa như nhàn nhã tản bộ, tránh khỏi mũi thương đầy phẫn nộ của Lý Phi Hồng, nâng tay nắm lấy đầu thương.

Lý Phi Hồng lửa giận tam trượng, không thể kiềm chế.

Mộ Linh Nhi chấn động không thôi, đôi mắt đẹp ngây dại nhìn Chu Trần dáng vẻ nghiêm túc luyện đan, không thể không nói nam nhân nghiêm túc làm việc là quyến rũ nhất.

Hắn chỉ muốn xé nát Chu Trần.

"Ưm!!" Chu Trần cười, nâng tay gạt đầu thương ra, đi đến trước mặt Lý Phi Hồng.

"Nhị sư huynh không xong rồi!" "Thật ~ nhuận!" Tham lam ngửi

lấy khí tức u hương thanh xuân hoạt bát của thiếu nữ, bàn tay Lộc Sơn chi trảo của Chu Trần ôm lấy tấm lưng trơn nhẵn của nàng trượt xuống, luồn vào bên trong váy.

Chu Trần há miệng là nói, huống hồ cũng không tính là lừa dối.

Lý trí bị ngọn lửa giận không thể hình dung nuốt chửng.

Ngay cả sư phụ nàng Trình Tố Tố đến luyện, cũng không nhất định mỗi lần đều có thể luyện ra Cực Phẩm Ngũ Tạng Đan, đa số thời gian đều chỉ là Thượng Phẩm mà thôi.

Liên Hoa lão tổ cũng coi như lão già râu bạc đi?

Tri thức luyện đan của y chủ yếu là học từ bí tịch luyện đan mà Liên Hoa lão tổ cất giữ.

"Linh Nhi sư tỷ, nàng thật đẹp!" Linh Nhi sư tỷ nhìn có vẻ dễ dàng tiếp cận, nhưng lại có chút khó khăn để vượt qua a.

Có một nữ tác giả từng nói: có một con đường tắt dẫn đến sâu thẳm tâm hồn nữ nhân.

Chu Trần lúc này đối với việc luyện chế Ngũ Tạng Đan đã vô cùng thành thạo, đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, không ngại chỉ điểm Mộ Linh Nhi một chút.

Chu Trần nói.

Chu Trần thích nhất đi đường tắt, đi lối tắt.

Chu Trần làm sao chịu bỏ qua cơ hội này, hai tay ôm lấy cặp mông mềm mại đầy đặn và kiều diễm của Mộ Linh Nhi, hung hăng hôn xuống.

Y vẫn không từ bỏ, y tin rằng chí thành sở chí, kim thạch khả khai.

Nói rồi, Chu Trần bắt đầu thực chiến diễn luyện.

Phòng luyện đan.

Năm ngón tay y linh hoạt, hỏa diễm trong tay y như tay sai chỉ bảo, nhanh nhẹn mà lại có một vẻ đẹp hài hòa vô cùng, nhìn Mộ Linh Nhi như si như dại.

Nơi đây có nhiều đan phương dùng để luyện võ hơn.

Vệ Quân vội vàng giải thích: hai bên không có sự phân biệt cao thấp.

Nàng cũng không biết vì sao, tay Chu Trần dường như có một ma lực đặc biệt, mỗi lần Chu Trần chạm vào nàng, nàng đều không nhịn được… Vệ Quân và các đệ tử Thanh Vân xung quanh nghe tin chạy đến đều cứng đờ người, trợn mắt há hốc mồm.

"Ta nghe Đinh sư muội Linh Dược Phong nói, Chu Trần đã đi tìm Mộ sư tỷ, hai người nói nói cười cười, vô cùng thân mật, hiện giờ còn đang cùng nhau học luyện đan trong phòng luyện đan nữa!" Tùy theo tình huống mà sử dụng, đều vô cùng hữu dụng.

"Nhị sư huynh, Chu Trần đi Linh Dược Phong rồi." Đúng vậy.

Luyện đan sư Tiên đạo thì ngược lại.

"Xong rồi!" Mộ Linh Nhi rất nhanh bị tri thức uyên bác của Chu Trần chinh phục, trong đôi mắt thuần tịnh tràn đầy sùng bái những ngôi sao nhỏ, nghiễm nhiên hóa thân thành tiểu mê muội của Chu Trần.

Lý Phi Hồng khó tin, ngón tay run rẩy chỉ vào Chu Trần: Chu Trần không có công phu để cãi cọ với bọn họ, ở Thanh Vân Môn lại không thể giết người, Chu Trần lười để ý đến họ.

"Chu sư đệ thật là oai phong quá!" "Đưa!" "Những lời ta nói câu nào cũng là lời từ đáy lòng!" Sẽ có một ngày, y sẽ cảm động Mộ Linh Nhi, ôm mỹ nhân về.

Hắc Long Phong.

Một số người sẽ tu luyện công pháp hệ hỏa đặc biệt ngưng tụ hỏa diễm đặc biệt để luyện đan.

Chu Trần yên lặng quan sát, các bước không có vấn đề, rất thành thạo, hiển nhiên Mộ Linh Nhi đã luyện chế rất nhiều lần, nhưng mà… Đồng thời.

"Ta nói cho ngươi một bí mật, Linh Nhi sư tỷ nàng…" "Ở đây không được…" "Bốp!" "Trời ơi, Cực Phẩm Ngũ Tạng Đan!" "Không có gì, chỉ là ngươi quá phế mà thôi!" Luyện đan sư Luyện Thể Cảnh hoặc Luyện Khí Cảnh, chủ yếu điều khiển hỏa diễm bên ngoài để luyện đan.

Dù là luyện đan sư Võ đạo hay luyện đan sư Tiên đạo, kỳ thực không có gì khác biệt, chỉ là luyện đan sư Võ đạo thường tiếp xúc nhiều với đan dược Võ đạo, giỏi nhất về phương diện này.

Mộ Linh Nhi hung hăng lườm Chu Trần một cái, má nàng đỏ bừng nóng hổi, hận không thể tìm một cái khe đất để chui xuống.

"Cảm giác sư phụ luyện đan còn không đẹp mắt và ưu mỹ bằng Tiểu Thấp đệ luyện đan…" Một là trêu chọc Mộ Linh Nhi một câu, để nàng tức giận, đây là phản thủ đoạn mà tra nam thường dùng.

Lý Phi Hồng trong lòng khẽ động.

"Trước đây có một lão già râu bạc nhìn ta xương cốt kinh kỳ, liền truyền thụ cho ta một số tri thức luyện đan cơ bản!" Nàng mặt đỏ như thủy triều, tình động như nước, đôi mắt sáng ngời long lanh.

Chu Trần đương nhiên không lựa chọn phản thủ đoạn, y thích đơn giản trực tiếp.

Đau lòng đến mức không thể thở được!

“Ngươi tìm chết!” Mỗi lần y vừa vào môn, Mộ Linh Nhi liền bỏ chạy.

“Linh Nhi sư tỷ, sao vậy?” Lý Phi Hồng lại bị Chu Trần miểu sát?

“Không, không thể nào!” Dưới ánh mắt sáng rực của Chu Trần, nàng không khỏi từ từ nhắm đôi mắt sáng ngời lại, hơi ngẩng đầu, đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng căng mọng mê hoặc.

Chu Trần trong lòng cười thầm, thấy Mộ Linh Nhi xấu hổ khôn cùng, Chu Trần không trêu chọc nàng nữa, chuyển chủ đề: “Linh Nhi sư tỷ, ta gần đây đang học luyện đan thuật, có một số vấn đề muốn thỉnh giáo Linh Nhi sư tỷ!” “Linh Nhi sư tỷ, nàng hẳn là khi tôi luyện tâm thảo thì lửa nhỏ một chút, tâm thảo thuộc hỏa, tính kháng hỏa mạnh, cần nhiệt độ cao hơn so với mấy loại linh dược khác…” Lý Phi Hồng chỉ trường thương, hung hăng uy hiếp, cảnh cáo Chu Trần.

Khoảng khắc sau.

Mà đây cũng là mục đích chính của Chu Trần khi đến đây.

Tay Chu Trần tùy tiện lau lau lên người, hôm nay không chỉ kiếm được một vạn Phong Nguyệt Điểm trên người Mộ Linh Nhi, mà còn thu được không ít đan phương và thuật luyện đan.

Võ giả huyết khí phương cương, xảy ra chút xung đột không phải rất hợp lý sao?

Chu Trần cười khẩy, phất tay áo rời đi, trong lòng đắc ý: “Ngươi Ngũ Chuyển, ta Tứ Thập Tứ Chuyển…” “Có thể so sao?” … Phốc!

Lý Phi Hồng trước mắt tối sầm, thổ huyết ngất xỉu.

“Nhị sư huynh!” Vệ Quân kinh hô, vội vàng ôm lấy Lý Phi Hồng chạy về Hắc Long Phong.

“Ngọa tào!” “Ta không nhìn lầm chứ?

Lý sư huynh lại bị Chu sư huynh một chiêu trọng thương?" "Chu sư huynh lại khủng bố đến thế sao?" "Lý sư huynh là cường giả Luyện Thể Ngũ Chuyển, đã luyện thành sáu môn võ công, khinh công, quyền pháp, chưởng pháp, thoái pháp, trảo pháp đều tinh thông, sao lại bị Chu sư huynh một chiêu miểu sát?" Sau một thoáng tĩnh lặng, xung quanh một mảnh xôn xao.

Tin tức Lý Phi Hồng và Vệ Quân chặn Chu Trần dưới chân núi truyền ra, thu hút không ít đệ tử đến vây xem.

May mà Chu Trần xuống núi khá nhanh.

Lý Phi Hồng và Vệ Quân hai người cũng chỉ đợi được một nén hương công phu.

Nếu thời gian lâu hơn một chút, các đệ tử đến vây xem còn nhiều hơn nữa.

"Chu Trần ẩn giấu thật sâu!" Không xa một thanh niên áo tím nhìn bóng lưng Chu Trần rời đi, cảm khái nói: "Tuy rằng chỉ là giao thủ chớp nhoáng, nhưng Lý Phi Hồng hoàn toàn bị nghiền ép, không chút phản kháng! " "Tống sư huynh nói rất đúng!" Thanh niên áo đen đứng bên cạnh phụ họa nói: "Chu Trần trước tiên thong dong nghiêng người tránh thương mang, sau đó phản thủ một cái đã đoạt lấy thương của Lý Phi Hồng, có thể thấy tốc độ, sức mạnh của hắn vượt xa Lý Phi Hồng, thực lực như vậy dù trong số các đệ tử chân truyền cũng thuộc hạng trung thượng du rồi!" "Chúng ta phải nỗ lực rồi, nếu ngày nào đó bị tiểu Thấp đệ vượt qua, vậy thì thật là mất mặt!" Thanh niên áo tím Tống Tử Y lắc đầu, khinh công thi triển, mấy lần nhảy vọt liền biến mất ở Linh Dược Phong.

Thanh niên áo đen bám sát theo sau.

Cùng lúc đó.

Tin tức Chu Trần và Lý Phi Hồng tranh giành, vì Mộ Linh Nhi mà ra tay, Chu Trần một chiêu miểu sát Lý Phi Hồng, trọng thương hắn như mọc cánh bay nhanh khắp Thanh Vân Môn.

Người nghe được tin tức này, ai nấy đều kinh ngạc.

Không phải vì Chu Trần và Lý Phi Hồng tranh giành, dù sao Chu Trần háo sắc, còn Lý Phi Hồng đã theo đuổi Mộ Linh Nhi mười năm, hai người tranh giành là chuyện rất bình thường.

Điều thực sự khiến người ta kinh ngạc là kết cục lại là Chu Trần thắng!

Lại còn là kiểu một chiêu miểu sát.

Tin tức này đơn giản còn khó tin hơn cả việc Chu Trần không còn chơi bời nữ nhân nữa.

Lý Phi Hồng Luyện Thể Ngũ Chuyển, năm nay xếp thứ hai mươi hai trong số các đệ tử chân truyền, còn Chu Trần bất quá mới đặt chân vào Luyện Thể Cửu Trọng được nửa năm, là tân binh xếp cuối cùng trong số các chân truyền, hạng ba mươi tư.

Hai người cách nhau đến mười hai hạng!

"Tin tức này giả phải không?

Chu sư huynh tuy rằng ở Luyện Thể Cửu Trọng rất mạnh, nhưng sao có thể miểu sát Lý sư huynh?" "Nói không chừng là Chu sư huynh đột nhiên đánh lén, không giảng võ đức?" "Cái này ngươi đoán sai rồi, ta tận mắt chứng kiến, là Lý sư huynh ra tay trước, phẫn nộ bùng nổ, một thương đâm về phía Chu sư huynh, kết quả Chu sư huynh chỉ khẽ nghiêng người đã tránh được công kích, sau đó một tay đoạt lấy trường thương của Lý sư huynh và một thương trọng thương Lý sư huynh!" "Hít!" "Khoảng cách giữa Lý sư huynh và Chu sư huynh lại lớn đến vậy sao?

Điều này sao có thể?" "Chẳng lẽ Chu sư huynh ngày ngày chơi bời nữ nhân chỉ là bề ngoài, mê hoặc người ngoài, kỳ thực Chu sư huynh mỗi tối đều thức đêm khổ luyện, cho nên thực lực siêu quần, tiến bộ phi phàm?" "Nhất định là như vậy, Chu sư huynh thật là quá 'cẩu' rồi!" "Đúng vậy, tiếc là chúng ta còn tưởng Chu sư huynh ngày ngày chơi bời nữ nhân, ai ngờ Chu sư huynh ở phía sau ngày ngày thức đêm nỗ lực!" Một đám đệ tử nội môn, ngoại môn nghị luận sôi nổi, bọn họ cảm giác đã phát hiện ra chân tướng.

Cứ như mấy học bá kia, vừa mở miệng là nói ta từ trước đến nay không học tập, không bao giờ đọc sách làm bài tập.

Nhưng mỗi lần thi cử, học bá đều nằm trong danh sách đứng đầu. … Linh Dược Phong.

Mộ Linh Nhi từ phòng luyện đan bỏ chạy thục mạng về đến khuê phòng của mình, vội vàng thay nội y, nhưng vẫn có cảm giác dính dính ướt át do mồ hôi.

Nàng đành bảo người đun nước nóng để tắm bọt biển.

Trong chiếc bồn tắm lớn, Mộ Linh Nhi thoải mái ngâm mình, trong nước có đủ loại cánh hoa và dược liệu, trong không khí tràn ngập hương hoa thoang thoảng.

Mộ Linh Nhi cầm khăn, nước nóng nhẹ nhàng dội lên chiếc cổ trắng nõn, những giọt nước trượt xuống, lướt qua bờ vai ngọc trắng như ngưng chi, lướt qua xương quai xanh tinh xảo, cuối cùng hội tụ vào khe núi giữa đôi gò bồng đảo.

"Thật thoải mái!" Mộ Linh Nhi hít một hơi thật sâu, trong đầu hiện lên hình ảnh của Chu Trần: "Tiểu Thấp đệ cái tên đại phôi đản đó, chỉ biết bắt nạt người khác, thật là quá xấu xa rồi…" Nghĩ đến Chu Trần, Mộ Linh Nhi dường như cảm giác có một bàn tay lớn đang vuốt ve trên người nàng, sau đó muốn luồn vào… "Đại Thấp tỷ, không

xong rồi…” Mộ Linh Nhi giật mình, hai chiếc đùi ngọc thon dài trắng nõn kẹp chặt, hướng ra ngoài không vui nói: “Ai không xong rồi!

Ta vẫn ổn mà!” “Không phải, ta không phải nói Đại Thấp tỷ không xong rồi, là Chu Trần sư huynh và Lý Phi Hồng sư huynh đánh nhau rồi…” “Cái gì?” Mộ Linh Nhi đại kinh, bồn tắm dưới sức mạnh cường đại của nàng nứt toác, Mộ Linh Nhi không để ý, cầm lấy y phục khoác lên liền chạy ra ngoài.

“Tiểu Thấp đệ sao lại đánh nhau với Lý Phi Hồng?” Mộ Linh Nhi vẻ mặt lo lắng, Chu Trần làm sao có thể đánh thắng Lý Phi Hồng.

“Đại Thấp tỷ, tỷ đừng lo, trận chiến đã kết thúc rồi!” “Cái gì?

Kết thúc rồi?

Tiểu Thấp đệ sao rồi?

Bị thương nặng không?” Mộ Linh Nhi vội vàng lấy ra thánh dược trị thương mà sư phụ nàng tặng, liền muốn đi đưa thuốc cho Chu Trần.

“Đại Thấp tỷ, tỷ đợi chút, Chu sư huynh không bị thương, là Lý sư huynh bị trọng thương rồi!” “Ừm?

Ngươi nói ai bị trọng thương?” Mộ Linh Nhi khựng lại, quay người nhìn thị nữ, tưởng mình nghe lầm.

“Đại Thấp tỷ, Chu sư huynh không sao, hắn một thương miểu sát Lý sư huynh, lúc này Lý sư huynh đã bị khiêng về Hắc Long Phong rồi, Chu sư huynh cũng đã trở về rồi!” “Tiểu Thấp đệ quả nhiên lợi hại!” Mộ Linh Nhi vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn, thở phào một hơi dài, hung hăng nói: “Lý Phi Hồng thật đáng đời!” Thị nữ: “…” Quả nhiên.

Chó liếm cuối cùng chẳng được gì! … Hắc Long Phong.

“Sư phụ không xong rồi, Nhị sư huynh bị Chu Trần đánh trọng

thương rồi!” Vệ Quân ôm Lý Phi Hồng trở về Hắc Long Phong, lo lắng kêu to.

Bá!

Chủ Hắc Long Phong Lý Thần Thông thân ảnh như quỷ mị ngự không mà đến.

Ngay sau đó.

Bá bá bá!

Chương 66

Ba chân truyền khác, Đại sư huynh Đặng Nhất Thương, Tam sư huynh Triệu Vương Tôn, Tứ sư huynh Độc Cô Thiên đồng dạng phi tốc chạy đến.

Vì Giải Đấu Chân Truyền mới kết thúc không lâu, những người này đều đang ở đây.

Lý Thần Thông đưa tay nắm lấy cổ tay Lý Phi Hồng, một luồng thần lực thăm dò vào trong cơ thể Lý Phi Hồng, lập tức cảm nhận được tình trạng thân thể của Lý Phi Hồng.

"Ngũ tạng lục phủ bị tổn thương, xương sườn toàn bộ gãy, dù dùng đan dược tốt nhất, cũng phải nằm hai tháng!" Lý Thần Thông sắc mặt âm trầm, đè nén lửa giận quát: "Ai làm?" "Là Chu Trần, chân truyền Thần Tiễn Phong!" Vệ Quân vội vàng trả lời.

"Chu Trần?" "Sao có thể?" "Hắn sao có thể một thương trọng thương Phi Hồng?" Lý Thần Thông giật mình, vết thương của Lý Phi Hồng là do thân thương một thương quất ra, hơn nữa chỉ là một kích mà thôi, không có bất kỳ vết thương nào khác.

"Sư phụ, con tận mắt chứng kiến, chính là Chu Trần đoạt lấy thương của Nhị sư huynh, phản thủ một chiêu, đánh Nhị sư huynh ra nông nỗi này!" Lý Thần Thông nghe vậy, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Thằng giặc tốt, lại ẩn giấu sâu như vậy!" Nghĩ đến Giải Đấu Chân Truyền trước đây, một đệ tử khác của hắn là Hàn Diệp bị Chu Trần một kiếm chém trọng thương, Lý Thần Thông lửa giận ngút trời: "Tên này nhập môn chưa đầy một năm, sao có thể mạnh đến vậy?

Nhất định là gian tế của tông môn khác, thậm chí là triều đình, ẩn giấu tu vi tiềm nhập Thanh Vân Môn ta ý đồ bất quỷ…" Lý Thần

Thông lấy ra một viên đan dược cho Lý Phi Hồng uống, phân phó nói: "Khiêng Phi Hồng lên, cùng vi sư đến Thanh Vân Phong, hôm nay ta nhất định phải đòi công đạo cho Phi Hồng và Hàn Diệp!" "Vâng, sư phụ!" Vệ Quân và một đệ tử khác lập tức khiêng Lý Phi Hồng.

Đặng Nhất Thương, Triệu Vương Tôn và Độc Cô Thiên ba chân truyền bám sát theo sau.

Một đoàn người hùng hậu kéo nhau về phía Thanh Vân Phong. … Thần Tiễn Phong.

Chu Trần sau khi một chiêu trọng thương Lý Phi Hồng liền một mạch chạy về Thần Tiễn Phong.

Y không muốn đánh cược nhân tính.

Vạn nhất Lý Thần Thông lão gia hỏa kia không giảng quy củ ra tay với y thì sao?

Y tuy rằng Tiên Võ song tu, hiện giờ tu vi Võ đạo càng đạt đến Tứ Thập Tứ Chuyển, thậm chí vì có một môn tuyệt thế võ công, có thể sánh ngang với Ngũ Thập Tứ Chuyển không có tuyệt thế võ công.

Nhưng y cũng không có nắm chắc có thể đối kháng với Lý Thần Thông.

Có thể trở thành chủ một phong, thiên phú đều không yếu, ít nhất là Thần Lực Cảnh sau Cửu Chuyển mới đột phá, hiện giờ ít nhất cũng là Thần Hải Cảnh đỉnh phong.

Thanh Vân Tổ Sư Thất Thập Nhị Chuyển có thể nghịch thiên đánh bại Thần Hải, nhưng Chu Trần hiện tại có lẽ còn kém một chút.

Huống hồ y không muốn để lộ tẩy bài.

Vẫn là đến ôm đùi!

"Sư phụ, con bị người ta bắt nạt rồi!" Chu Trần một mạch đến

phủ đệ Lý Trường Phong, khóc lóc tố cáo.

"Ngươi kêu gì thế?" Lý Trường Phong xốc xốc đai lưng, mang theo hai mỹ phụ tuyệt phẩm sắc mặt ửng hồng từ trong nhà đi ra, không vui nói: "Ai bắt nạt ngươi?" "Lý Phi Hồng của Hắc Long Phong!" Chu Trần tiến lên, vội vàng nói: "Con hôm nay vừa từ Linh Dược Phong xuống, Lý Phi Hồng liền dẫn theo Vệ Quân chặn đường con, uy hiếp con không được gặp Mộ sư tỷ!" "Con cùng hắn tranh luận mấy câu, hắn liền rút thương bạo khởi giết con, may mắn con có chút thực lực, phản thủ cho hắn một thương, đánh hắn trọng thương, nếu không con đã bị hắn một thương đâm chết rồi!" "Lý Phi Hồng?" Ánh mắt Lý Trường Phong lóe lên, hắn biết cái tên này.

Lý Phi Hồng là chân truyền lâu năm, hơn nữa đã theo đuổi Mộ Linh Nhi mười năm, hắn cũng có nghe nói.

Chu Trần chạy đến Linh Dược Phong chọc ghẹo Mộ Linh Nhi, Lý Phi Hồng tức giận cũng là lẽ thường tình.

Bị đánh trọng thương cũng là đáng đời.

Hắn đánh giá Chu Trần, không ngờ tiểu đồ đệ này cả ngày phong lưu chơi bời nữ nhân lại lợi hại đến vậy, Lý Phi Hồng còn đánh gục được.

Nhưng Lý Thần Thông lão già kia tâm địa nhỏ nhen, chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Chu Trần đến tìm hắn là đúng.

"Đi, chúng ta đi tìm chưởng môn chủ trì công đạo!" Lý Trường Phong dẫn theo Chu Trần, Ly Trường Hận cũng đi theo, ba người cùng nhau đến Thanh Vân Phong.

Thanh Vân Điện.

Ba người Chu Trần vừa đến đã nghe thấy Lý Thần Thông ở bên

trong tố cáo tội ác của Chu Trần.

"Chưởng môn, Chu Trần một thương trọng thương Phi Hồng, ít nhất phải có thực lực Thất Chuyển trở lên, hắn nhập môn mới một năm sao có thể có thực lực Thất Chuyển, tất nhiên là gian tế của tông môn khác, thậm chí là triều đình, ẩn giấu tu vi tiềm nhập Thanh Vân Môn ta ý đồ bất quỷ…" "Ngươi nói ai là gian tế?" Lý Trường Phong quát lớn một tiếng, dẫn theo Chu Trần và Ly Trường Hận bước vào Thanh Vân Điện.

Chưởng môn Thanh Ngọc Dao ngồi trên tông chủ bảo tọa, mặt không biểu cảm, đối với chuyện này nàng cũng đã nghe nói.

Cũng đoán được sẽ náo đến chỗ nàng.

Nàng nhìn Lý Thần Thông và Lý Trường Phong, nhàn nhạt nói: "Trong Thanh Vân Môn trọng thương đồng môn, tội không nhỏ, trong đó thị phi khúc trực, hôm nay liền triệu tập các phong chủ trưởng lão cùng nhau thẩm lý, cũng coi như làm điển phạm!" "Hai vị cho rằng như thế nào?" Thanh Ngọc Dao hỏi.

"Không thành vấn đề!" "Có thể!" Lý Thần Thông và Lý Trường Phong đồng ý, kèm theo tiếng chuông Thanh Vân vang lên, các phong chủ trưởng lão cùng với chân truyền phi tốc chạy đến.

Thanh Vân Điện vốn trống trải lập tức trở nên náo nhiệt.

Đối với xung đột của Chu Trần và Lý Phi Hồng, mọi người đều có nghe nói, chỉ là không ngờ lại làm lớn đến vậy, còn kéo họ đến đây.

Nhìn thấy cường giả Thanh Vân Môn tề tựu, ánh mắt uy nghiêm của Thanh Ngọc Dao lướt qua, bình tĩnh nói: "Hôm nay triệu tập mọi người là vì Lý phong chủ Hắc Long Phong tố cáo Chu Trần chân truyền Thần Tiễn Phong tàn hại đồng môn, ẩn giấu tu vi, là gian tế của triều đình!" Hoa!

Mọi người xôn xao, trợn tròn mắt, tàn hại đồng môn thì còn nói được, cái ẩn giấu tu vi, gian tế triều đình này lại từ đâu mà nói ra?

Thanh Ngọc Dao giơ tay, mọi người yên lặng, ánh mắt đổ dồn về phía nàng.

"Hôm nay chính là triệu tập mọi người, công thẩm chuyện này." "Trước hết nói về tội tàn hại đồng môn này." Thanh Ngọc Dao ánh mắt sáng ngời uy nghiêm nhìn Chu Trần, hỏi: "Chu Trần, Lý phong chủ nói ngươi trọng thương Lý Phi Hồng, tàn hại đồng môn, ngươi có dị nghị không?" "Đệ tử có dị nghị!" Chu Trần bước lên một bước, đương nhiên không nhường nhịn nói: "Đệ tử hôm nay đến Linh Dược Phong cùng Mộ sư tỷ học tập thuật luyện đan, kết quả sau khi xuống núi bị Lý Phi Hồng và Vệ Quân chặn đường!" Nói đến đây, Chu Trần tức thì cảm thấy một ánh mắt lạnh lẽo.

Y ánh mắt liếc qua, liền nhìn thấy một mỹ phụ tuyệt phẩm.

Trình Tố Tố, phong chủ Linh Dược Phong.

Trình Tố Tố mới không tin Chu Trần biết luyện đan, chắc chắn là mượn cớ luyện đan, muốn chọc ghẹo đệ tử Mộ Linh Nhi của nàng.

Trong lòng nàng đã ghi nhớ Chu Trần, lần sau dám đến nữa, nàng nhất định phải đánh gãy chân Chu Trần!

"Chu Trần biết luyện đan cái rắm a, ta thấy ý của say ông không nằm ở rượu, mà là ở giữa 'sơn', 'thủy' vậy!" Một đám phong chủ, trưởng lão và chân truyền Thanh Vân Môn trong lòng khinh bỉ, họ không cho rằng Chu Trần là đi học tập, tán gái thì đúng hơn.

Khó trách lại bị Lý Phi Hồng chặn đường.

Lý Phi Hồng là kẻ cuồng nhiệt theo đuổi Mộ Linh Nhi.

Chu Trần không để ý đến ánh mắt muốn 'đao' y của Trình Tố Tố và ánh mắt khinh bỉ của mọi người, tiếp tục nói: "Đệ tử muốn Lý Phi

Hồng và Vệ Quân tránh đường, nhưng bọn họ không tránh, Lý Phi Hồng uy hiếp đệ tử, không cho đệ tử gặp Mộ sư tỷ, nếu không sẽ không khách khí với đệ tử!" Nói đến đây, Chu Trần phẫn nộ điền ưng, lớn tiếng tố cáo nói: "Đại trượng phu sinh ra giữa trời đất, há có thể chịu người khác vô cớ uy hiếp?" "Con cư lý lực tranh, thiện ý nói cho Lý Phi Hồng, Mộ sư tỷ không thích hắn, bảo hắn từ bỏ ý định, kết quả Lý Phi Hồng không những không lĩnh tình, ngược lại bạo khởi một thương đâm tới!" "Thương đó của hắn không hề lưu tình, đâm thẳng vào tim đệ tử, nếu không phải đệ tử có chút bản lĩnh, tại chỗ đã bị Lý Phi Hồng đâm chết rồi!" "Đệ tử chỉ là đoạt lấy thương của Lý Phi Hồng phản thủ một kích, không ngờ Lý Phi Hồng lại yếu đến vậy, trực tiếp trọng thương." Lý Thần Thông khóe miệng co giật, nắm chặt nắm đấm, thật sự muốn một chưởng đập chết Chu Trần, nhưng hắn vẫn nhịn không nói lời nào.

Các phong chủ trưởng lão khác cũng đang xem kịch vui.

Chu Trần chắp tay vái Thanh Ngọc Dao, mạnh mẽ nói: "Lý Phi Hồng muốn giết đệ tử, lại ra tay công kích đệ tử trước, đệ tử dù có giết hắn cũng không quá đáng!" "Nhưng đệ tử niệm tình đồng môn, không hề nhân cơ hội giết hắn, đệ tử tự nhận đã tận nhân tận nghĩa, xin chưởng môn sư bá và chư vị sư bá sư thúc minh giám!" "Ngươi hồ thuyết, sự tình không phải như vậy!" Vệ Quân nghĩa phẫn điền ưng, lớn tiếng phản bác.

"Lý Phi Hồng chặn đường ta, ra tay trước, lúc đó có không ít đệ tử chứng kiến, lẽ nào còn giả?" Chu Trần ánh mắt như điện, thẳng tắp bắn về phía Vệ Quân, giọng sắc lạnh quát hỏi.

"Là… là Nhị sư huynh ra tay trước, nhưng là ngươi xuất ngôn khiêu khích chọc giận Nhị sư huynh!" Vệ Quân mặt đỏ bừng, không phục nói.

“Ta chọc giận hắn sao?

Ta có bảo hắn đến chặn đường ta sao?” “Hơn nữa, chẳng lẽ ta nói Mộ sư tỷ không thích hắn, bảo hắn từ bỏ ý định, đây cũng là chọc giận hắn?

Đây cũng là lý do hắn ra tay sát thủ với ta?” Chu Trần đạp lên một bước, khí thế như hồng, thẳng bức Vệ Quân, quát: “Trả lời ta!” “Ngươi…” Vệ Quân không nhịn được lùi lại, nhìn Lý Thần Thông sắc mặt càng khó coi, đúng là đồ phế vật, chỉ biết làm hắn mất mặt!

Với tư cách là Đại sư huynh Hắc Long Phong, Đặng Nhất Thương lập tức tiến lên, thay Vệ Quân chắn Chu Trần khí thế, quát: “Chu Trần, ngươi là muốn khủng bố Vệ sư đệ sao?” “Lẽ nào ta nói không đúng?” Chu Trần trên người khí thế thu liễm, uyển như một người bình thường.

Cái dáng vẻ không mang chút khói lửa nào đó, khiến Đặng Nhất Thương dường như một quyền đánh vào bông, muốn nổi giận lại không biết bắt đầu từ đâu, trong lòng khó chịu đến mức muốn thổ huyết.

Chưởng môn Thanh Ngọc Dao ngồi đoan trang trên tông chủ bảo tọa, yên lặng quan sát, không mở miệng ngăn cản sự đối đầu và biện bác của hai người.

Các phong chủ, trưởng lão và đệ tử chân truyền khác cũng đầy hứng thú đánh giá Chu Trần, Vệ Quân mấy người, tâm tư trăm chuyển.

“Lý Trường Phong lại thu được một đệ tử tốt!” Phong chủ Thiên Đao Phong Tống Hạo đánh giá Chu Trần, trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu tử này có vài phần bản lĩnh a, mấy đệ tử Hắc Long Phong hoàn toàn không phải đối thủ!” Lúc này Vệ Quân hoàn hồn, nghĩ đến vừa rồi bị khí thế của Chu Trần áp đảo sợ hãi lùi lại, vừa xấu hổ vừa tức giận,

hắn chỉ vào Chu Trần giận dữ mắng: “Ngươi trước đó không phải nói như vậy, ngươi nói Mộ sư tỷ rất…” “Đúng vậy, ta nói Mộ sư tỷ rất phiền Lý Phi Hồng, bảo hắn đừng quấy rầy Mộ sư tỷ, có vấn đề gì sao?” Chu Trần ngắt lời.

Mộ Linh Nhi đứng sau lưng Trình Tố Tố, nhìn Chu Trần khẩu chiến quần hùng, mắt sáng rực, tâm hoa nở rộ.

“Hồ thuyết!” Vệ Quân giận khí dâng lên, thốt ra: “Ngươi rõ ràng nói là Mộ sư tỷ…” “Rất ~ nhuận!” Hoa!

Thanh Vân Điện một mảnh xôn xao, mọi người há hốc mồm, trợn mắt há hốc mồm! "Thật... mềm mại!" Thanh Vân Điện nhất thời ồ lên, ánh mắt ai nấy đều kỳ dị.

Mộ Linh Nhi trợn tròn mắt, há hốc miệng nhỏ, đầu óc như ngưng trệ, một mảnh trống rỗng, vừa thẹn vừa giận. "Đồ hỗn xược!" Trình Tố Tố sắc mặt tái xanh, đập bàn đứng dậy.

Bốp!

Ngay lúc đó, Chu Trần đột nhiên trở tay một bạt tai, Vệ Quân nặng nề ngã xuống đất, nửa bên mặt sưng vù như đầu heo. "Quá phận!" Lý Thần Thông giận tím mặt, không ngờ Chu Trần lại dám cả gan trước mặt y đánh đệ tử của y, thật quá mức cuồng vọng.

Còn có vương pháp hay không!

Y định ra tay thì bị Lý Trường Phong cản lại. "Lẽ nào là Linh Nhi sư tỷ đang tắm rửa?" Nhìn bóng lưng Chu Trần rời đi, Thanh Ngọc Dao ánh mắt lóe lên. "Chưởng môn sư bá nói đúng, khi ta và Hồng Ngọc động phòng hoa chúc, ta liền phát hiện mình dường như đã rơi vào đốn ngộ, lý giải mọi thứ cực nhanh." "Chưởng môn sư bá minh giám!" Tần Hồng Ngọc dù miệng nói gọi muội muội, nhưng trong lòng lại rất thích Thiên Hương cứ một tiếng tỷ tỷ, dù sao người phụ

nữ nào lại không có tấm lòng muốn làm chính cung?

Nàng căn bản chẳng mấy bận tâm.

Thanh Ngọc Dao lắc đầu, thản nhiên nói: "Cường giả Nguyên Đan Cảnh, tuổi thọ năm trăm năm." Nàng đột nhiên rút kiếm chém ra. "Chưởng môn sư bá cứ yên tâm, thể chất của ta có hiệu quả tốt như vậy, hà tất phải đi 'thải âm bổ dương'?" "Điện Quang Thần Hành Bộ!" Uy vọng của Chu Trần tăng vọt một đoạn lớn. "Đi đi!" Chu Trần ôm ngực giả vờ nói.

Chu Trần có bí mật gì?

Ánh mắt mọi người lấp lánh, mặc dù bọn họ không thể công khai làm gì Chu Trần, nhưng lén lút đeo mặt nạ, cướp bóc Chu Trần, giết người diệt khẩu, ai mà biết được?

Chu Trần đối với mình rất có tự tin. "Ta có thể đột phá nhanh như vậy, ngày thường cũng nhờ Thiên Hương tỷ tỷ chỉ bảo." Mà người tiết lộ tin tức, tất nhiên đã chuẩn bị kỹ càng, căn bản không thể tra ra.

Thời gian trôi mau.

Nghĩ đến đây, Chu Trần trái tim kích động, lần trước suýt chút nữa đã thành công, lần này chắc sẽ không thất bại.

Nếu những điều này vẫn chưa tính là gì, chỉ là đệ tử mà thôi.

Hồng Trần Phủ.

Thiên Hương tiên tử liền vội vàng bảo, thực ra nàng lớn hơn Tần Hồng Ngọc không ít, nhưng xét đến trước đến sau, huống hồ Tần Hồng Ngọc miễn cưỡng cũng coi là chính cung.

Chu Trần bước chân vừa động, tại chỗ lưu lại một tàn ảnh.

Ưu thế thuộc về ta.

Chu Trần không để ý.

Thực ra vừa rồi hắn thoạt nhìn như bị Lý Thần Thông chọc giận, lộ hết phong mang, nhưng thực chất đã che giấu rất nhiều. "Hô!" Thanh Ngọc Dao khẽ gật đầu, thể chất của Chu Trần quả thực mạnh hơn "thải âm bổ dương" nhiều.

Xào xạc!

Đột nhiên, Chu Trần tai vừa động, nghe thấy tiếng nước vỗ.

Chân không được, nhưng còn có tay mà! "Nếu hiệu quả tốt, chúng ta hãy tiếp tục cố gắng, tiếp tục tu luyện!" "Đi Linh Dược Phong xem Linh Nhi sư tỷ!" Đến hậu điện, Chu Trần thấy Thanh Ngọc Dao chắp tay đứng, quay lưng lại hắn.

Mà Chu Trần rời khỏi Thanh Vân Điện, liền thấy Lý Trường Phong và Ly Trường Hận đang đợi hắn. "Vâng!" Chu Trần lặng lẽ đi qua, từ khe hở cửa sổ nhìn vào, hơi nước mông lung, một thân thể trắng nõn tuyệt mỹ phong vận lọt vào mắt Chu Trần.

Mặc dù tin tức trong Thanh Vân Điện đã bị chưởng môn hạ lệnh phong tỏa.

Tần Hồng Ngọc còn muốn chạy, nhưng mấy chiêu đã bị Chu Trần đánh cho loạn xạ, sau đó liền bị giữ chặt lại, không thể chạy thoát nữa.

Trình Tố Tố vốn đang tức giận thấy vậy cũng ngẩn ra.

Trước hết tiết lộ tu vi và tốc độ tu luyện của Chu Trần, tất nhiên sẽ có vô số người nhắm vào Chu Trần, sau đó y liền có thể âm thầm bắt Chu Trần tra hỏi cơ duyên bí mật, rồi đổ họa cho người khác.

Lý Thần Thông biết Chu Trần dám nói như vậy, e rằng sẽ không tìm được chứng cứ.

Chu Trần xoa xoa mũi, Thanh Ngọc Dao tuy đoán không đúng, nhưng cũng không sai lệch là mấy. "Chu Trần, ngươi theo ta!" Chu

Trần liên tục bảy ngày không rời Thần Tiễn Phong, mỗi ngày bôn ba vất vả giữa Hồng Trần Phủ và Trường Hận Phủ của sư tỷ. "Một năm rưỡi, liền từ người thường tu luyện đến Luyện Thể Bát Chuyển, thậm chí có thể còn hơn thế..." "Tu luyện nhanh như vậy, ta không tin là thiên phú gì cả, tuyệt đối có bí mật lớn..." "Thân thế của ngươi rất dễ tra, trước khi ngươi cưới Tần Hồng Ngọc thì bình thường vô kỳ, chỉ là một thợ săn bình thường, thậm chí còn là một thợ săn không đạt tiêu chuẩn." Chu Trần hôn lên má hồng nhuận của Tần Hồng Ngọc: "Ưm..." "Sư phụ, đại thấp tả!" Lý Thần Thông trầm mặc, những võ công này của Chu Trần đều là võ công Thanh Vân Môn, trong đó còn có mấy môn võ công bí truyền. "Đa tạ chưởng môn sư bá nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận." "Tin tức của Chu Trần không được truyền ra ngoài, nếu có tiết lộ, nghiêm trị không tha!" Thanh Ngọc Dao cảnh cáo Chu Trần, giọng điệu nghiêm khắc.

Nghĩ đến đây, tâm tình Chu Trần rất tốt, hắn muốn mở ra con đường mới rồi.

Chu Trần chắp tay nói. "Đàn bà nói không muốn là muốn!" Chu Trần mừng rỡ, Nguyên Đan Cảnh đó là cường giả trên Thần Hải Cảnh, có thể sánh ngang Kim Đan đại tu sĩ trong giới tu tiên. "Mà ngươi thì lại có thể dựa vào phụ nữ để đề thăng thực lực của mình." "Thể chất đặc thù này của ngươi bản tọa có thể đoán ra, người khác cũng có thể đoán ra, ngươi phải cẩn thận có kẻ tranh đoạt thể chất của ngươi, thậm chí có vài yêu nữ sẽ rất cảm thấy hứng thú với ngươi, muốn 'thải bổ' ngươi!" "Chưởng môn sư bá!" Cái gì mà ve vãn nữ nhân, đây là tu luyện!

Người khác đâu có cho rằng Chu Trần thiên phú dị bẩm, có thể một năm luyện thành nhiều võ công như vậy.

Cảm nhận ánh mắt của Chu Trần, Thanh Ngọc Dao thản nhiên nói. "Thôi được rồi, chuyện hôm nay đến đây là kết thúc, Chu Trần

thiên phú dị bẩm, là tuyệt thế thiên kiêu của Thanh Vân ta, là may mắn của Thanh Vân ta!" Mà tin tức của hắn cũng đã âm thầm truyền ra ngoài, chưởng môn đại nộ, ra lệnh điều tra việc này, nhưng với nhiều người như vậy, hiển nhiên không cách nào tra ra. "Linh Nhi ở đâu?" Thanh Ngọc Dao đứng dậy, ánh mắt uy nghiêm sắc bén quét qua mọi người, cảnh cáo nói: "Chúc mừng Hồng Ngọc tỷ tỷ." Thần Tiễn Phong. "Giống như sư phụ ngươi, gan sắc không nhỏ nha!" Chu Trần không biết nơi ở của Mộ Linh Nhi, chỉ có thể từng chỗ từng chỗ tìm.

Oanh!

Chu Trần lấy kiếm thay đao, lại một chém. "Điều môn quy nào của Thanh Vân Môn quy định đệ tử môn hạ phải triển lộ toàn bộ tu vi?" Tần Hồng Ngọc ôm cánh tay Chu Trần, lo lắng hỏi: "Trần ca nhi, làm sao vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Thanh Ngọc Dao trên mặt vẫn thản nhiên, không nhìn ra hỉ nộ. "A, không muốn..." Mà khi Chu Trần vùi đầu khổ tu, cái tên Chu Trần đã trở thành chủ đề nóng nhất của Thanh Vân Môn.

Chu Trần không hề sợ hãi, không chút che giấu đánh giá thân thể mềm mại động lòng người đầy phong vận của Thanh Ngọc Dao. "Chưởng môn sư bá tuyệt sắc khuynh thành, là nữ nhân đẹp nhất đệ tử từng thấy, đệ tử chỉ cần là một nam nhân bình thường, nhất định sẽ nhịn không được muốn nhìn thêm mấy lần!" Lý Trường Phong vừa kinh vừa mừng, không ngờ Chu Trần lặng lẽ không tiếng động lại luyện thành nhiều võ công như vậy, bất quá e rằng tiếp theo sẽ có chút phiền phức rồi.

Thật là yêu chưởng môn rồi.

Lý Thần Thông ánh mắt lấp lánh, trong lòng đã có kế hoạch.

Hắn đây có tính là được công nhận, phụng chỉ ve vãn nữ nhân

không?

Không đúng.

Thanh Ngọc Dao xoay người lại, đôi mắt sáng đẹp thẳng tắp nhìn chằm chằm Chu Trần, dường như muốn nhìn thấu hắn.

Lý Thần Thông chắp tay nói. "Mồm mép lanh lợi." Lý Thần Thông tức giận nói. "Vũ Hoàng Phủ!" Để Chu Trần trở thành đích ngắm của mọi mũi tên, nói không chừng vừa ra khỏi cửa liền bị người khác cướp bóc ám sát, như vậy mới có thể hả được mối hận trong lòng! "Chưởng môn, Chu Trần nhập môn chưa đầy một năm, lại có thể một chiêu trọng thương Lý Phi Hồng, hiển nhiên ẩn tàng cực sâu, tất nhiên là gian tế!" Nhưng việc Chu Trần một chiêu miểu sát Lý Phi Hồng đã sớm truyền ra, mà kết quả sự việc đến nay cũng đã truyền ra, Lý Phi Hồng bị tước đoạt vị trí đệ tử chân truyền, động Băng Hàn diện bích ba tháng.

Nhưng hôm nay mặt mũi y đều mất hết rồi, đặc biệt là Chu Trần dám cả gan trước mặt y ra tay với y, thật là vô pháp vô thiên, không coi y ra gì. "Xem ra ta chỉ có thể tự mình ra tay, tự lo liệu đủ đầy!" "Bá Vương Quyền!" Một khi tản thần thức ra, tất nhiên sẽ bị cường giả Thanh Vân Môn phát hiện.

Chương 67

Chu Trần không thể bạo lộ Phong Nguyệt Bảo Giám, chỉ có thể tự tạo cho mình một thể chất đặc thù.

Còn muốn uống sữa ư? "Ta tu luyện nhanh không được sao?" "Vâng!" Thanh Ngọc Dao trong lòng cạn lời, nàng dám khẳng định Vệ Quân không nói dối, Chu Trần chắc chắn đã nói lời "rất mềm mại" với Mộ Linh Nhi. "Nói bậy nói bạ, ngươi có chứng cứ không?" Thanh Ngọc Dao trở tay lấy ra ba tấm kiếm phù, phất tay đưa đến trước mặt Chu Trần.

Lý Trường Phong cười mắng một tiếng, không hỏi Chu Trần vì sao tu luyện nhanh như vậy, dẫn Chu Trần và Ly Trường Hận trở về Thần Tiễn Phong. "Thiên Đao Nhất Thức!" Tần Hồng Ngọc mặt cười ửng hồng, đôi mắt đẹp như nước, tình động như triều dâng.

Lý Thần Thông giơ tay dập tắt kiếm quang, định một chưởng đánh chết Chu Trần. "Đáng tiếc hôm nay Lý Thần Thông một hồi làm loạn, phong mang của ngươi không thể che giấu, bất kể ngươi vì sao tu luyện nhanh như vậy, tất nhiên sẽ có rất nhiều người có dã tâm nhắm vào ngươi, muốn thám thính bí mật của ngươi!" Mọi người thở phào nhẹ nhõm đồng thời trừng mắt nhìn Chu Trần một cái, thật là dọa chết người rồi. "Nhất Chỉ Thiền!" Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương tiên tử, Triệu Sư Dung và sáu nữ nhân vây quanh Chu Trần, trong mắt đều mang theo vẻ lo lắng. "Thể chất này của ngươi quả là đặc thù, theo bản tọa thấy không kém gì Thánh Thể, thậm chí có thể vượt qua Thánh Thể." "Đồ hỗn xược, ngươi đây là trắng đen lẫn lộn, lời Vệ Quân nói rõ ràng là ngươi nói!" Chắc chắn có kẻ muốn nhắm vào Chu Trần. "Nhưng ngươi lại thích chơi đùa nữ nhân như vậy, bản tọa không cho rằng đây chỉ đơn thuần là sở thích của ngươi!" "Tên đại

xấu xa!" Thanh Ngọc Dao phất phất tay, Chu Trần chắp tay cáo từ.

Nhìn Chu Trần không kiêu ngạo không tự ti, còn dám phóng tứ đánh giá nàng, Thanh Ngọc Dao khen ngợi nói: "Ở điểm ẩn phong mang mà không ẩn cái dở này, ngươi làm rất tốt!" "Thôi được rồi, ngươi tiểu tử nếu không muốn chết thì tốt nhất bớt đi ra ngoài lêu lổng, không có việc gì thì đừng tới phiền lão tử!" Tần Hồng Ngọc mặt đầy cảm tạ. "Nhưng những nữ nhân có quan hệ với ngươi không có ai vô cớ mất tích, tinh thần lẫn thân thể đều rất tốt, cho nên ngươi không tu luyện tà pháp 'thải âm bổ dương'!" Lý Trường Phong phất tay bảo Chu Trần và Ly Trường Hận rời đi.

Ở trong nhà này, nàng tu vi yếu nhất, bình thường các nữ nhân khác đều sẽ chỉ điểm nàng một chút.

Lôi Quang Như Ý Thủ tìm hiểu một chút. "Tâm hồn bé bỏng của ta bị kinh hãi rồi, nhanh cho ta một cốc sữa để trấn an đi!" Dù Tần Hồng Ngọc bảo Thiên Hương gọi nàng là muội muội, Thiên Hương tiên tử vẫn gọi là tỷ tỷ.

Chu Trần khi nhập môn mới Luyện Thể Thất Trọng, nay một năm thời gian, liền có thể miểu sát Lý Phi Hồng Luyện Thể Ngũ Chuyển, tốc độ đề thăng có thể nói là đáng sợ.

Lý Thần Thông trong lòng không phục, nhưng không còn cách nào khác, chỉ riêng việc Lý Phi Hồng ra tay trước đã đủ rồi. "Đây là ba tấm kiếm phù của bản tọa, mỗi tấm đều ẩn chứa toàn lực một kích của bản tọa, ngay cả cường giả Nguyên Đan Cảnh không cẩn thận cũng có thể trọng thương!" "Nói ta là gian tế, lão tử còn nói ngươi là gian tế đó!" "Thần Phong Thối!" "Nếu ngươi có thể chất này, ngươi chơi đùa nữ nhân bản tọa sẽ không quản, nhưng ngươi phải nhớ kỹ không được đi lên tà đạo 'thải âm bổ dương', nếu không dù ngươi thiên phú có tốt đến mấy, bản tọa cũng chỉ có thể thanh lý môn hộ!"

Chu Trần thi triển Man Thiên Quá Hải Thần Thông, ẩn thân hình đi Linh Dược Phong.

Hắn mỗi ngày đều điên cuồng mạnh lên, đợi đến khi đạt Thất Thập Nhị Chuyển liền có thể sánh ngang Thanh Vân Tổ Sư, đánh bại cường giả Thần Hải Cảnh. "Những cái khác không nói, tốc độ tu luyện này, so với Thánh Thể đỉnh cấp chút nào không kém, thậm chí còn hơn mà không kém..." "Cây đẹp trong rừng gió ắt sẽ thổi đổ, mà kẻ giấu dốt giả heo ăn thịt hổ, thời gian dài rồi sẽ thật sự biến thành heo." Lý Thần Thông sắc mặt rất khó coi, trước có Hàn Diệp bị Chu Trần trọng thương trong cuộc tỉ thí chân truyền, sau có Lý Phi Hồng bị miểu sát, nay lại còn bị tước đoạt vị trí chân truyền. "Nữ nhân đúng là luôn khẩu thị tâm phi!" Chu Trần trừng mắt nhìn Lý Thần Thông, đã xé toang mặt mũi rồi, hắn cũng không cần nể mặt Lý Thần Thông.

Thiên Hương tiên tử trải qua một trận, đôi mắt đẹp như nước, vừa yêu vừa sợ.

Tại Thanh Vân Môn, Chu Trần không dám quá phóng tứ dùng thần thức tìm kiếm, hắn tuy thần thức cường đại, nhưng dù sao cũng chỉ là Trúc Cơ Cảnh. "Hiện tại đã rất rõ ràng, là Lý Phi Hồng chặn đường ở phía trước, bất ngờ ra tay giết ta ở phía sau, ta không thể không tự vệ phản kích, Lý Phi Hồng bị thương là tự chuốc lấy, hơn nữa chuyện y muốn giết ta, phải nghiêm trị để chấn chỉnh kỷ cương!" Bất quá Chu Trần bất kể có phải gian tế hay không, thực lực tăng trưởng nhanh như vậy tất nhiên có bí mật lớn, y dù không chiếm được cũng phải phơi bày Chu Trần ra.

Lý Trường Phong cản Lý Thần Thông lại, y không vừa mắt lão già này từ lâu rồi, bây giờ còn dám gây phiền phức, thật muốn dạy dỗ y một trận. "Thực ra bí mật này của ngươi không khó đoán." Thanh Ngọc Dao ánh mắt quét qua, một lời định đoạt nói: Chu Trần xoay người đối mặt Thanh Ngọc Dao thi lễ, lớn tiếng nói: "Xin chưởng

môn minh giám, vì đệ tử chủ trì công đạo!" Chu Trần cười cười nói.

Hắn biết sau chuyện lần trước, Trình Tố Tố, phong chủ Linh Dược Phong, chắc chắn không ưa hắn.

Chu Trần tuy giấu đi phong mang, nhưng không giấu đi sự tài tình, thể hiện rất thiên tài, cho nên mới có thể trở thành chân truyền của Thanh Vân Môn, trên đại điển chân truyền cũng đại phóng dị sắc. "Ngươi..." Y đã kẹt ở đỉnh phong Thần Hải Cảnh ba mươi năm, không có đại cơ duyên, đời này y rất khó đột phá Thần Hải, trở thành cường giả Nguyên Đan Cảnh.

Hắn nhìn Lý Thần Thông đang trừng mắt giận dữ nhìn y: "Lý phong chủ, những võ công ta biết có phải của môn phái gian tế không?" "Đa tạ chưởng môn sư bá." Lời này vừa nói ra, ánh mắt hiếu kỳ của mọi người nhao nhao nhìn về Chu Trần. "Sau khi Tào lão đầu chết, ngươi cưới Tần Hồng Ngọc, liền trở nên khác biệt, bản lĩnh của ngươi lớn hơn rồi, lúc đó ngươi chắc hẳn đã đạt được Nghệ Tiễn Thuật mà Tào lão đầu để lại, bắt đầu luyện võ." Chu Trần chắp tay.

Uống gió tây bắc đi!

Đối với Chu Trần hiện tại mà nói, tuyệt đối là đại sát khí.

Thật là vô sỉ!

Bất quá chuyện này e rằng không có người khác nghe thấy, cũng không cách nào kiểm tra, hơn nữa cũng không cần điều tra kỹ, dù sao cũng ảnh hưởng không tốt đến Mộ Linh Nhi. "Nếu chỉ là song tu, dù ngươi có công pháp song tu lợi hại đến mấy, hiệu quả cũng không thể tốt như vậy, ngươi hẳn là có một loại thể chất đặc thù, có thể gia tăng tốc độ tu luyện khi ở bên nữ nhân." Chu Trần cười một tiếng, kéo Thiên Hương tiên tử qua.

Chu Trần mặt đầy ngưng trọng, trái tim mọi người liền chùng

xuống.

Lúc đó hắn nói câu này thì hạ thấp giọng, với tu vi thực lực của hắn, có thể xác nhận những người xung quanh không thể nghe thấy.

Chu Trần và Ly Trường Hận mỗi người trở về phủ. "Bất kể vì nguyên nhân gì, trong Thanh Vân Môn tự ý ra tay với đồng môn, đó là đại tội, tước đoạt vị trí đệ tử chân truyền của Lý Phi Hồng, sau khi vết thương lành sẽ động Băng Hàn diện bích ba tháng!" "Vâng, chưởng môn!" Đồng thời khí tức Luyện Thể Bát Chuyển trên người hắn cuồn cuộn, vượt qua tuyệt đại đa số chân truyền có mặt!

Bóng lưng Thanh Ngọc Dao uyển chuyển, mái tóc bay phất phơ, làn da sau gáy như ngọc trắng, chỉ nhìn bóng lưng liền biết danh hiệu Thanh Châu đệ nhất mỹ nhân của nàng quả nhiên không hư.

Thiên kiêu đã đủ để hắn đạt được thân phận địa vị và tài nguyên cần thiết, mà yêu nghiệt nghịch thiên có thể đạt được lợi ích không nhiều, nguy hiểm lại gấp trăm lần nghìn lần vạn lần. "Bản tọa tin ngươi!" Một khi y đột phá, liền tương đương trọng hoạch tân sinh, có đủ thời gian theo đuổi võ đạo cao hơn!

Với thân phận của Thanh Ngọc Dao, nếu muốn bất lợi cho hắn, không thể làm rõ ràng như vậy.

Chu Trần chất vấn.

Oanh!

Kiếm quang sắc bén như giao long thoát khỏi trói buộc, trực tiếp chém về phía Lý Thần Thông.

Đây cũng là nguyên nhân Chu Trần chỉ thể hiện mình như một thiên kiêu, chứ không phải yêu nghiệt nghịch thiên.

Người nào muốn nhắm vào hắn chỉ có một kết cục: chết! "Mỗi người đều có bí mật và cơ duyên, bản tọa sẽ không quản, bất quá bản

tọa đoán rằng ngươi tu luyện nhanh như vậy, hẳn là có liên quan đến nữ nhân phải không?" "Cho nên, trước khi thực lực của ngươi chưa đủ, cố gắng đừng rời khỏi Thanh Vân Môn." "Đa tạ chưởng môn sư bá quan tâm, đệ tử minh bạch!" "Liệt Thiên Nhất Kiếm!" "Nhất Dương Chỉ!" Chắc chắn cảm thấy Chu Trần có bảo vật đặc thù.

Mà hắn nhiều nhất không quá bốn tháng liền có thể luyện thành tất cả võ công trên người.

Vừa rồi một kiếm đó của Chu Trần là sát chiêu của Liệt Thiên Kiếm Quyết bí truyền Thanh Vân Phong, cần phải luyện Liệt Thiên Kiếm Quyết đến cảnh giới cực kỳ cao thâm mới có thể thi triển ra. "Coi ta Lý Trường Phong không tồn tại sao?" Hắc Long Phong.

Đôi mắt Thanh Ngọc Dao như một hồ nước thu thẳng tắp nhìn chằm chằm vào mắt Chu Trần: "Bất kể là thiên phú hay cơ duyên bảo vật, ngươi có thể tu luyện nhanh như vậy, tất nhiên không thiếu được sự nỗ lực!" Chu Trần nhìn Lý Trường Phong một cái, rồi theo Thanh Ngọc Dao rời đi.

Thanh Ngọc Dao nói với Chu Trần.

Lý Thần Thông và Lý Trường Phong đối đầu, nhưng chưởng môn Thanh Ngọc Dao, phong chủ Thiên Đao Phong Tống Hạo cùng những người khác lại kinh ngạc nhìn Chu Trần.

Thanh Ngọc Dao nói: "Bất quá thể chất này của ngươi tuy đặc thù, nhưng thể chất đặc thù hơn ngươi cũng nhiều vô kể." Chu Trần vỗ ngực bảo đảm.

Đánh bại Lý Thần Thông tuyệt đối không thành vấn đề!

Nàng có chín phần chắc chắn, Luyện Thể Bát Chuyển tuyệt đối không phải toàn bộ thực lực của Chu Trần. "Tiễn thuật của ta đột nhiên tiến bộ vượt bậc, sau đó càng là mượn đó tu thành Nghệ Tiễn

Thuật!" "Ngươi tiểu tử giấu thật sâu nha!" Đợi đến khi hắn học hết tất cả võ công trên người, liền có thể đạt đến Một Trăm Hai Mươi Bảy Chuyển, không nói đến việc địch lại Nguyên Đan Cảnh, ít nhất ở Thần Hải Cảnh hiếm có địch thủ.

Chu Trần tuổi tác không lớn, nhưng tinh ranh quỷ quyệt, cực kỳ gian hoạt, miệng không có mấy câu thật lòng, rất giỏi che giấu.

Chu Trần động tác không ngừng, mỗi chiêu đều khác nhau.

Chu Trần cười xấu xa một tiếng, tay trái Tần Hồng Ngọc, tay phải Thiên Hương tiên tử.

Thanh Ngọc Dao lắc đầu, thu hồi ánh mắt: "Thôi được, cứ xem thêm đã, sau này rồi nói!" Chu Trần nhìn Lý Thần Thông đang bốc hỏa, chính nghĩa lẫm liệt nói: "Vệ Quân trên đại điện, lấy dưới phạm trên, công khai ô nhục Mộ sư tỷ băng thanh ngọc khiết, nói càn nói bậy, lẽ nào không đáng đánh sao?" Chu Trần một hơi thi triển tám môn võ công, hơn nữa đều là tuyệt chiêu trong môn võ công đó, cần phải đạt đến cảnh giới cực kỳ cao thâm mới có thể thi triển ra.

Huống hồ Mộ Linh Nhi đã sớm đối với hắn tâm hữu sở chúc. "Công tử, ngươi không sao chứ?" "Sư phụ, đệ tử cáo từ!" "Có chuyện!

Cực kỳ có chuyện!" Thực ra nàng trong lòng rõ ràng, hôm nay có nhiều người như vậy, tin tức của Chu Trần căn bản không thể che giấu, sau này chỉ có thể tăng cường bảo hộ cho Chu Trần.

Nhát đao này của Chu Trần cũng tương tự chém về phía Lý Thần Thông, Lý Thần Thông phân tâm đỡ lại, định ra tay với Chu Trần, lại bị Lý Trường Phong cản lại. "Quá phận!" "Thực ra thể chất này của ngươi tương tự với thể chất Huyền Âm Xá Nữ, v.v., chỉ là thể chất Huyền Âm Xá Nữ, v.v. là nữ nhân sở hữu, song tu có thể giúp nam nhân nhanh chóng đề thăng thực lực." "Thôi được rồi, việc này thật

giả khó phân, sau này không được nhắc lại nữa, nhưng Lý Phi Hồng chặn đường ở phía trước, lại ra tay ở phía sau, bị Chu Trần đánh thương cũng là tự chuốc lấy!" Cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của mọi người, Chu Trần trong lòng đã phán Lý Thần Thông tử hình, trực tiếp cứng rắn nói: Đôi tay ngó sen trắng nõn của nàng ôm chặt cổ Chu Trần, hai người không tách rời, nàng hôn hôn Chu Trần, mặt đầy hân hoan nói: "Trần ca nhi, có Luyện Huyết Đan huynh cho thiếp, còn có song tu thế này... thiếp cảm thấy nhiều nhất mười ngày, liền có thể bước vào Luyện Thể Thất Trọng rồi!" Kéo hai mỹ nhân tiến vào phòng, Chu Trần tiện tay ném bọn họ lên giường.

Mặc dù Tần Hồng Ngọc đi theo Chu Trần cũng không có hôn lễ gì, nhưng Tần Hồng Ngọc dù sao cũng là nữ nhân đầu tiên của Chu Trần, bước ra từ lúc hèn mọn.

Chu Trần hô hấp ngừng lại, hít một hơi khí lạnh: "Tê!

Lại là Tố Tố sư thúc!" "Tê!

Lại là Tố Tố sư thúc!" Trình Tố Tố, phong chủ Linh Dược Phong, xếp thứ tư trên Thanh Châu Bách Hoa Bảng. "Ực!" Yết hầu lăn lộn, Chu Trần hung hăng nuốt nước bọt, đầu ngẩng cao, miệng khô lưỡi khô, tâm thần lay động, thân thể nóng ran lên.

Đừng thấy Trình Tố Tố trên Thanh Châu Bách Hoa Bảng chỉ xếp thứ tư, kém Kiếm Hùng và Cố Trường Anh một chút, nhưng thực ra mỹ nhân có thể lên Bách Hoa Bảng, bất kể dung mạo hay vóc dáng đều là đỉnh cấp.

Giữa họ mỗi người một vẻ, mỗi người một phong tình.

Mà khác với Kiếm Hùng, Cố Trường Anh cùng các mỹ nhân khác, Trình Tố Tố tuy cũng là xử nữ, nhưng cái phong tình và khí chất thành thục của một cực phẩm mỹ phụ đó lại không phải các nàng có thể có được.

Đặc biệt lại còn là phong chủ Linh Dược Phong, sư thúc của Chu Trần, cường giả đỉnh phong Thần Hải Cảnh, Luyện Đan Sư nhị giai cực phẩm...

đủ loại hào quang vây quanh.

Dù Chu Trần đã kinh nghiệm muôn vàn mỹ nhân, vô số giai nhân, cũng nhịn không được ngón trỏ khẽ động, tâm tư xao động.

Đây chính là sự gia trì của hào quang thân phận.

Ví dụ như mẹ của thần tiên tỷ tỷ khi còn trẻ, nếu không biết thân phận nàng, đặt vào giữa đám đông cũng chỉ là một mỹ nhân bình thường.

Nhưng nếu thêm thân phận mẹ của thần tiên tỷ tỷ, trong nháy mắt liền có thể miểu sát một loạt mỹ nhân cùng đẳng cấp.

Chu Trần vốn muốn rời đi, nhưng không thể rời mắt.

Trong màn sương mịt mờ, thân thể trắng nõn mềm mại không chút che đậy hiện ra trước mắt Chu Trần.

Đôi tay ngó sen trắng nõn thỉnh thoảng cầm khăn bông đổ nước nóng từ cổ trắng như tuyết xuống, nước nóng hóa thành giọt nước lăn xuống từ làn da như ngọc bạch dương, cuối cùng chìm vào khe núi.

Ánh mắt Chu Trần dường như theo giọt nước lăn vào trong, như rơi vào vực sâu khe rãnh, không cách nào bò lên được nữa.

Nơi ngực hiện ra hai màu trắng tuyết và hồng nhạt tạo thành sự tương phản rõ rệt, như cành hồng mai nở rộ trong tuyết, tươi cười đứng trên cành. "Chu Trần cái tên tiểu hỗn đản đó cũng không biết đã rót cho Linh Nhi thứ mê hồn thang gì, khiến Linh Nhi niệm niệm không quên, đúng là một tên hỗn đản..." "Hửm?" Vốn dĩ tuân theo nguyên tắc quân tử "phi lễ vật thị, phi lễ vật thính", Chu Trần chuẩn bị đi tìm Linh Nhi sư tỷ giải tỏa hỏa khí, không ngờ lại nghe thấy

Trình sư thúc đang mắng hắn.

Bước chân Chu Trần khựng lại, lại lần nữa trợn to mắt.

Hắn tuyệt đối không phải lén lút nhìn thân thể trần trụi thành thục mê người của sư thúc.

Hắn chỉ là muốn lắng nghe lời dạy của sư thúc! "Bất quá tên tiểu hỗn đản đó ở Thiên Vân bí cảnh không màng sinh tử dẫn dụ cường địch cứu Linh Nhi một mạng, ngược lại cũng coi là có chút lương tâm, anh hùng cứu mỹ nhân tuy sáo rỗng, nhưng hữu dụng, cũng khó trách Linh Nhi niệm niệm không quên hắn..." "Chỉ là tên tiểu tử đó cả ngày chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, dù thiên phú không tệ, nhưng với Linh Nhi cũng tuyệt không phải lương duyên..." Bàn tay ngọc trắng nõn của Trình Tố Tố xoa xoa thái dương, cảm thấy đau đầu, đau ngực.

Quan thanh liêm khó xử việc nhà.

Đặc biệt là chuyện này. "A, nam nhân... nam nhân có gì tốt?

Đã nhiều năm như vậy ta vẫn một mình sống đó thôi?" Khẽ hừ một tiếng, Trình Tố Tố không còn nghĩ đến những chuyện phiền não đó nữa.

Cười một tiếng trẻ lại mười tuổi.

Nàng còn muốn sống thêm mấy năm nữa chứ.

Chỉ là nghĩ đến nam nhân, bàn tay Trình Tố Tố đang cầm khăn bông nhịn không được đưa xuống dưới nước.

Chu Trần có chút nghi hoặc: "Sư thúc sao lại không động rồi?

Nhắm mắt dưỡng thần?" Đột nhiên.

Chu Trần phát hiện cánh tay phải của sư thúc dường như đang lay động, đầu hơi ngửa ra sau dựa vào thành bồn tắm, miệng nhỏ hồng

nhuận hơi hé, hơi thở dần trở nên nặng nề.

Má trắng nõn của sư thúc cũng không biết có phải vì nước quá nóng hay không, trở nên hồng hào. "Ưm!" Ngay lúc Chu Trần đang nghi hoặc, một tiếng rên rỉ dụ hoặc đột nhiên từ miệng sư thúc truyền ra, Chu Trần lập tức giật mình, mắt trợn to như mắt trâu. "Trời đất của ta, hóa ra sư thúc lại đang..." Chu Trần dường như đã phát hiện ra châu lục mới, nhìn vào bên trong, ánh mắt sáng quắc.

Không ngờ người lại là sư thúc như vậy.

Thực ra nữ thần cũng là người.

Dù bên ngoài có đoan trang cao quý thánh khiết, không vướng khói lửa trần gian đến đâu, nhưng sau lưng có bao nhiêu điều thầm kín, ai mà biết?

Khổng Tử nói: "Thực sắc tính dã!" "Ai?" Trình Tố Tố đột nhiên mở mắt, đôi mắt đẹp mơ màng hóa thành sát khí lạnh băng, phạm vi vài trăm mét một mảnh sát khí.

Bồn tắm hóa thành bột mịn, giữa màn hơi nước bốc lên một mảnh trắng mờ mịt, Trình Tố Tố trong nháy mắt khoác lên một bộ trường bào, xông ra ngoài.

Mà Chu Trần cũng trong khoảnh khắc vừa rồi ngã ngửa ra sau, lăn đến góc 90 độ dưới bậc thang, ngẩng đầu lên, không dám nhúc nhích.

Khoảnh khắc Trình Tố Tố vừa rồi chấn động đối với hắn quá lớn, khiến hắn không nhịn được kích động, bị phá phòng, bạo lộ rồi.

Trình Tố Tố đứng trên bậc thang, tay cầm một thanh trường kiếm, ánh mắt lạnh như đao kiếm, quét nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường. "Trời đất của ta, sư thúc lại là Bạch Hổ phương Tây, một trong Tứ Thần Thú!" Vì góc độ vừa vặn, Chu Trần lập tức trợn to mắt, tâm thần chấn động.

May mắn có giáo huấn trước đó, Chu Trần đã khống chế được mình không hề tiết lộ chút khí tức nào nữa, nếu không bị Trình Tố Tố phát hiện, chẳng phải sẽ bị chém chết sao. "Lẽ nào là ta làm việc xấu nên trong lòng bất an?" Trình Tố Tố mặt đỏ ửng, đột nhiên cảm thấy mình có chút nghi thần nghi quỷ.

Cứ như xem những cảnh tượng ái tình đơn giản thô sơ chỉ có hai ba nhân vật, rõ ràng đã đeo tai nghe, nhưng lại luôn cảm thấy âm thanh sẽ truyền ra ngoài vậy.

Gió nhẹ thổi qua, Trình Tố Tố cảm thấy phía dưới cơ thể lành lạnh.

Nàng lắc đầu, quay về phòng mặc quần áo chỉnh tề.

Chu Trần không dám nán lại, vội vàng rời khỏi đây, nếu bị bắt được thì thảm rồi.

Còn về việc "lên" ư?

Không nói đến việc hắn bây giờ có đánh lại sư thúc đỉnh phong Thần Hải đã nhiều năm hay không, dù có đánh lại, lẽ nào hắn còn cưỡng bức không thành? "Sau này sẽ có cơ hội!" Trong đầu Chu Trần hiện lên hình ảnh hồng mai trong tuyết và một trong Tứ Linh Thần Thú, mang theo cảnh tượng tốt đẹp đi tìm Mộ Linh Nhi.

Sư thúc tạm thời không thể ăn.

Sư tỷ thì ít nhất có thể chứ?

Khí chất của sư tỷ cùng sư thúc một mạch tương truyền, coi sư tỷ thành sư thúc cũng không phải là không được...

Chốc lát sau.

Chu Trần cuối cùng cũng đã thấy Mộ Linh Nhi.

Lần này cuối cùng cũng đã tìm đúng cửa rồi.

Mặc dù hắn thường xuyên đi nhầm đường, nhưng hắn từ trước đến nay không tìm không thấy cửa. "Ai..." Mộ Linh Nhi ngồi trước cửa sổ, đôi tay trắng nõn mềm mại chống cằm, ánh mắt u u, thở dài than vãn.

Chương 68

"Đều tại tiểu thấp đệ tên đại xấu xa đó!" "Sư phụ vốn đã không có ấn tượng tốt với hắn, hắn còn nói người ta rất...

Phì phì..." Mộ Linh Nhi nhổ một tiếng, mặt đỏ bừng vì thẹn, khó nói ra lời.

Lời đó là từ miệng Vệ Quân truyền ra.

Nhưng mọi người đâu phải kẻ ngốc.

Chu Trần chắc chắn đã nói. "Tên hỗn đản đó..." Mộ Linh Nhi hai chân khép chặt, dường như tay của Chu Trần lại vươn tới. "Linh Nhi sư tỷ, đây là đang nhớ ta sao?" Chu Trần từ phía sau ôm chặt thân thể mềm mại ấm áp của Mộ Linh Nhi, ghé sát tai nàng khẽ cười nói. "Nha!" Mộ Linh Nhi giật mình, như con nai nhỏ bị kinh sợ, không ngờ Chu Trần thật sự đã đến. "Ngươi đến bằng cách nào?" Sư phụ nàng đã hạ lệnh, chỉ cần Chu Trần đến Linh Dược Phong, liền trực tiếp đuổi ra ngoài. "Đương nhiên là đi bộ tới!" Chu Trần tham lam hôn lên má trắng nõn của Mộ Linh Nhi, vừa rồi ở chỗ sư thúc đã châm lửa một thân, lúc này sớm đã nhịn không được. "Ngươi có biết sư phụ đã hạ lệnh không cho ngươi đến không, nếu để sư phụ nhìn thấy ngươi, chắc chắn sẽ đánh gãy chân ngươi!" Mộ Linh Nhi nắm lấy tay Chu Trần đã luồn vào trong váy nàng, má phồng lên, dọa nạt Chu Trần. "Ta đương nhiên biết." Một tay nâng cằm Mộ Linh Nhi, Chu Trần nhìn vào đôi mắt đẹp của nàng, dịu dàng hàm tình nói: "Nhưng dù có bị sư phụ ngươi đánh gãy chân, cũng không ngăn cản được lòng ta nhớ ngươi!" "Lời lẽ ngon ngọt!" Mộ Linh Nhi lạnh hừ một tiếng, trong lòng lại rất ngọt ngào hạnh phúc.

Lời này giống như một viên kẹo, ngọt đến tận tim nàng. "Linh Nhi

sư tỷ, không lẽ ngươi còn không cảm nhận được nhiệt tình của ta đối với ngươi sao?" Chu Trần nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của Mộ Linh Nhi, đặt vào một vị trí nào đó.

Mộ Linh Nhi giật mình, vừa sợ vừa chờ mong, cúi thấp đầu, ngượng ngùng nói: "Ta... ta cảm thấy quá nhanh rồi... ta còn chưa chuẩn bị xong...

ưm..." Chu Trần trực tiếp dùng sức hôn một cái.

Nam nhân nếu đợi nữ nhân chuẩn bị sẵn sàng, vậy vĩnh viễn không thể đợi được.

Thực ra nữ nhân chỉ cần không có từ chối rõ ràng, liền có thể coi như đã đồng ý.

Chỉ là kéo dài mà thôi.

Đương nhiên.

Nếu nữ nhân muốn gài bẫy ngươi, vậy dù đồng ý hay không đồng ý đều vô dụng.

Dù lúc đó đồng ý.

Sau đó cũng có thể đổi ý.

Tương tự sẽ tố cáo ngươi.

Mặt trời ở chính giữa, ánh nắng chói chang, ánh sáng nóng bỏng chiếu rọi đại địa, nhiệt độ trong không khí tăng lên, trở nên nóng bức.

Lão nông cần cù cấy cày trên ruộng đồng vì vụ mùa năm sau, vì có thể ăn no mặc ấm, đội nắng hè chang chang cày cấy ruộng đất, mồ hôi đầm đìa lưng.

Lão trâu khỏe mạnh kéo cày cong vòng cúi đầu phấn lực chạy vọt, đất bùn lật tung, bùn bắn tung tóe, bắn lên mặt, lên đầu lão nông.

Tóc vốn đã cong bị bùn dính vào nhau, bàn tay đầy bùn nước của lão nông lau lau, nhưng lại không hề để ý, y nhìn thửa ruộng nước đã cày xong, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng vì được mùa.

Lao động là vinh quang.

Đặc biệt là một thửa ruộng nước màu mỡ lớn như vậy càng tốt, năm sau chắc chắn được mùa, kho lương đầy ắp, không sợ đói bụng nữa.

Ai hay cơm trong đĩa, mỗi hạt đều vất vả!

Kiếp trước Chu Trần chính là nông dân, thấu hiểu sâu sắc nỗi vất vả cày cấy.

Hắn không bao giờ lãng phí lương thực, mỗi hạt gạo trong bát đều sẽ ăn sạch.

Mặt trời lặn về tây, tàn dương như máu.

Trình Tố Tố nhìn sắc trời, đột nhiên nhíu nhíu mày: "Linh Nhi đâu rồi?" "Sư phụ, đại sư tỷ chắc đang tu luyện trong phòng!" "Nàng có thể ở trong phòng một ngày sao?" Mộ Linh Nhi tính cách hoạt bát hiếu động, ngày nào mà không nhảy nhót trước mặt ta, mà hôm nay nàng hình như cả ngày không thấy bóng người rồi. "Nàng sẽ không lén lút đi tìm tiểu hỗn đản ở Thần Tiễn Phong đó chứ?" Nghĩ đến đây, Trình Tố Tố ngồi không yên nữa, vội vã đứng dậy đi tìm Mộ Linh Nhi.

Khóe mắt Mộ Linh Nhi đầy vết lệ, giữa đôi lông mày mang theo một nét xuân tình khó che giấu, ngẩn ngơ nhìn Chu Trần đang ở trên người mình: "Tiểu thấp đệ, sau này huynh có bỏ rơi ta không?" "Làm sao có thể?

Ta còn yêu không kịp, làm sao có thể không cần Linh Nhi sư tỷ!" Cúi đầu hôn hôn khóe mắt Mộ Linh Nhi đang đẫm lệ, Chu Trần dịu dàng an ủi: "Bất kể ta có bao nhiêu nữ nhân, Linh Nhi sư tỷ trong lòng

ta đều là quan trọng nhất!" "Tuy ta biết lời này huynh chắc chắn đã nói với mỗi nữ nhân, nhưng ta vẫn rất thích, hi hi!" Mộ Linh Nhi yên nhiên cười một tiếng, khóe miệng hai cái lúm đồng tiền nhỏ, cực kỳ mê người. "Linh Nhi sư tỷ, nàng thật đẹp!" Chu Trần khẽ hôn lên sườn cổ trắng nõn của Linh Nhi, Mộ Linh Nhi ngẩng đầu lên, môi đỏ hé mở, mái tóc cũng theo đó bay lên.

Rầm!

Cửa phòng đột nhiên bị tông ra, Trình Tố Tố xông vào.

Khi nàng nhìn thấy cảnh tượng bên trong, hô hấp lập tức ngừng lại.

Đầu óc nàng một mảnh trống rỗng.

Nàng sao từng thấy cảnh tượng như vậy, nhiều nhất cũng chỉ xem trên tranh, đặc biệt là Chu Trần còn có sở trường.

Một luồng khí huyết xộc thẳng lên não, tóc dựng ngược vì giận. "A!

Sư phụ!?" Mộ Linh Nhi giật mình, cơ thể căng cứng, đầu óc một mảnh trống rỗng! "Tê!" Chu Trần hít một hơi khí lạnh, hắn tuy cảm ứng được sư thúc đến rồi, nhưng hắn không ngờ sư thúc lại thật sự đẩy cửa bước vào.

Theo lý mà nói, ván đã đóng thuyền, không phải nên đợi bọn họ xong việc rồi mới tìm hắn tính sổ sao?

Thật là liều mạng a! "Hỗn đản!

Ta giết ngươi!" Trình Tố Tố thẹn và giận đan xen, nhấc kiếm xông về phía Chu Trần. "Sư phụ, đừng!" Mộ Linh Nhi vốn toàn thân mỏi mệt dường như trong chốc lát có sức mạnh vô cùng, một tay ôm chặt Trình Tố Tố, hướng về Chu Trần hét lên: "Mau đi!" Chu Trần nghĩ đi nghĩ lại, vẫn nên chạy trước là thượng sách, đợi sư thúc hết

giận rồi nói sau. "Linh Nhi sư tỷ, sư thúc, ta sau này sẽ lại đến bái kiến!" Chu Trần một mạch chạy biến mất. "Đừng chạy!" Trình Tố Tố đẩy Mộ Linh Nhi ra, mặt đầy phẫn nộ, hung hăng đuổi theo Chu Trần.

Chuyện gì thế?

Là Chu sư huynh!

Sao Chu sư huynh lại ở đây?

Còn phải nói sao, khẳng định là đến 'thả thính' đại sư tỷ, giờ bị sư phụ bắt quả tang rồi!

Các đệ tử Linh Dược Phong rướn cổ, trừng lớn mắt, sau đó liền thấy hai bóng người như gió lao xuống Linh Dược Phong.

Tiểu hỗn đản này tốc độ lại nhanh đến vậy sao?

Trình Tố Tố thầm kinh ngạc, trước đây Chu Trần bộc lộ thực lực Bát Chuyển, cho dù có che giấu, nhiều nhất cũng chỉ ngang với Sư Thanh Tuyền và những người khác.

Mười mấy chuyển cũng chỉ sánh ngang Thần Lực Cảnh bình thường mà thôi.

Nàng ta là Thần Hải Cảnh đỉnh phong, năm xưa cũng phải tu luyện đến Thập Nhất Chuyển mới chọn tấn thăng Thần Lực Cảnh.

Trong số các phong chủ Cửu Phong của Thanh Vân Môn, nàng được coi là yếu nhất.

Nhưng so với những tán tu Thần Hải Cảnh bên ngoài thì mạnh hơn không biết bao nhiêu.

Nàng lại ẩn ẩn cảm giác không đuổi kịp Chu Trần.

Chỉ riêng khinh công Chu Trần đã luyện thành bảy tám môn, tốc độ kham xưng tuyệt đỉnh.

Hắn hiện giờ có lẽ không đánh lại Thần Hải Cảnh, nhưng tốc độ của hắn tuyệt đối không yếu.

Sư phụ, cứu con!

Chu Trần đột nhiên hét lớn về phía bên cạnh.

Trình Tố Tố quay đầu nhìn, phát hiện căn bản không có ai.

Dám lừa ta?

Trình Tố Tố thầm hận, nhưng lại phát hiện nàng vừa mới lơ đễnh một chút, Chu Trần đã biến mất vô ảnh vô tung.

Tiểu hỗn đản này chạy đi đâu rồi?

Ánh mắt Trình Tố Tố lóe lên, không ngờ Chu Trần lại ranh mãnh đến vậy, nàng lại đuổi mất dấu hắn sao?

Tiểu hỗn đản này là cá chạch sao?

Chu Trần: Không, ta là 'thiện' trong 'thiện ác hữu báo' đó!

Thôi được!

Trình Tố Tố lắc đầu, quay người trở về Linh Dược Phong.

Vốn dĩ nàng cũng chẳng thể làm gì Chu Trần, nhiều lắm là đánh một trận cho hả giận.

Dù sao Chu Trần và Mộ Linh Nhi cũng tình ta nguyện.

Chu Trần lại là tuyệt thế thiên kiêu của Thanh Vân Môn, nàng không thể vì chuyện này mà giết Chu Trần.

Nếu không phải Chu Trần quá háo sắc, thật ra nàng cũng chẳng phản đối.

Chu Trần trừ háo sắc ra, những phương diện khác đều rất ưu tú, đặc biệt là...

Trình Tố Tố đột nhiên mặt đỏ ửng, hai chân khép chặt, vội vàng

quay về.

Mộ Linh Nhi đã chỉnh tề y phục, nhưng gò má vẫn ửng hồng, trên cổ còn hằn dấu dâu tây Chu Trần gieo xuống.

Thấy vậy Trình Tố Tố nổi giận.

Nhưng Mộ Linh Nhi cúi gằm đầu ra vẻ mình đã sai, khiến nàng có giận cũng không phát ra được.

Huống chi gạo đã thành cơm, nàng có phản đối thì còn tác dụng gì?

Hừ, ngươi tự liệu mà làm!

Trình Tố Tố phất tay áo rời đi.

Hô!

Mộ Linh Nhi thở phào một hơi dài, mềm nhũn trên đầu giường, trên gò má tinh xảo hồng nhuận lộ ra nụ cười nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Cửa ải này cuối cùng cũng qua rồi! ...

Thần Tiễn Phong.

Ánh mắt Lý Trường Phong phóng tầm nhìn xa, nhìn Chu Trần đang chạy từ dưới núi lên, lắc đầu cười: Tiểu tử này thật sự đã đi 'hạ thủ' đại sư tỷ của Linh Dược Phong rồi!

Nhưng chạy thật nhanh, e là đã luyện thành mấy môn khinh công, như vậy, ít nhất y cũng có mười mấy chuyển, quả thật khủng bố!

Không ngờ ở nơi nhỏ bé như Thanh Hà Huyền lại có thể nhặt được một bảo bối!

Chu Trần ẩn ẩn cảm giác có người đang chú mục vào mình.

Chắc là sư phụ!

Chu Trần không nghĩ nhiều, rất nhanh ánh mắt đó biến mất, Chu Trần về đến phủ đệ, tâm tình vui vẻ.

Không thể không nói.

Linh Nhi sư tỷ... thật ~ mướt!

Hắn rất thích.

Hôm sau.

Một tin tức nóng hổi truyền khắp Thanh Vân Môn, Chu Trần lẻn vào Linh Dược Phong 'làm loạn' với đại sư tỷ, bị Trình sư thúc truy sát mười dặm!

Trời ơi, Chu sư huynh thật là trâu bò!

Lợi hại quá, ca ca của ta!

Từ nay về sau, Chu sư huynh chính là mục tiêu của ta!

Sao?

Ngươi cũng muốn 'ăn' đại sư tỷ sao?

Ta chịu không nổi 'thiết quyền tình yêu' của đại sư tỷ đâu!

Các đệ tử bàn tán xôn xao, tin đồn bay khắp nơi.

Đại sư tỷ Thanh Vân Môn không ít, mỗi phong đều có thể có một đại sư tỷ, nhưng người thực sự được coi là đại sư tỷ của Thanh Vân Môn chính là Sư Thanh Tuyền.

Bởi vì nàng là đệ tử thủ tịch của chưởng môn! ...

Hắc Long Phong.

Phụt!

Lý Phi Hồng với thương thế gần như hồi phục, vừa nhận được tin tức liền phun ra một ngụm máu tươi.

Nữ thần của hắn!

Nữ thần mà hắn theo đuổi mười năm, ngay cả một đầu ngón tay cũng chưa chạm vào, lại cứ thế bị Chu Trần 'hạ thủ'!

A a a, Chu Trần, ta với ngươi không đội trời chung!

Trong lòng Lý Phi Hồng tràn đầy phẫn nộ.

Đáng ghét đáng hận!

Lý Phi Hồng, ngươi nên đến Hàn Băng Động diện bích sám hối rồi!

Lúc này, giọng nói của đệ tử chấp pháp đường truyền đến từ bên ngoài.

Rắc rắc!

Lý Phi Hồng nắm chặt nắm đấm, cánh tay nổi gân xanh như giun đất, ánh mắt hung tợn đáng sợ: Chu Trần, ngươi chờ đó cho ta!

Lý Phi Hồng hít sâu một hơi, bình phục tâm tình, rồi cùng đệ tử chấp pháp đường đi đến Hàn Băng Động.

Hàn Băng Động có ngàn năm hàn băng, lạnh lẽo vô cùng, dù thể phách cường đại, khí huyết cường thịnh, ở trong đó cũng rất khó chịu.

Nhưng nếu vượt qua được, đó cũng là nơi tốt để tôi luyện thể phách!

Chương 69

Có một số đệ tử tu luyện võ công hoành luyện, thậm chí còn cố ý đến đó để tôi luyện.

Thời gian trôi qua vội vã.

Chu Trần không màng đến những ồn ào bên ngoài, mỗi ngày cần mẫn vất vả, chỉ vì giúp Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương Tiên Tử và những người khác tu luyện, tiện thể kiếm Phong Nguyệt điểm.

Đồng thời.

Chu Trần cứ như chuột vậy, thỉnh thoảng lại lén lút lẻn vào Linh Dược Phong, 'ăn vụng' Linh Nhi đại sư tỷ.

Trình Tố Tố đối với chuyện này cũng chỉ là 'nhắm một mắt mở một mắt'.

Ngày nọ.

Trong đan phòng Linh Dược Phong, Chu Trần ôm Mộ Linh Nhi đặt lên bàn gỗ, cúi đầu 'cắn' lấy.

Lại là ngươi, tiểu hỗn đản!

Trình Tố Tố từ bên ngoài bước vào, hung hăng trừng mắt nhìn Chu Trần.

Mộ Linh Nhi gò má đỏ bừng, ngượng ngùng cúi gằm đầu, không dám nhìn Trình Tố Tố, ngón tay nắm chặt vạt áo, đứng ngồi không yên.

Chu Trần cười cười, nói: Sư thúc, con đến học tiếng Anh, không phải, con đến học luyện đan!

Ha ha!

Trình Tố Tố cười lạnh, ngươi luyện đan là luyện trên người Linh Nhi à?

Linh Nhi nói ngươi có thể luyện được Cực Phẩm Ngũ Tạng Đan, hôm nay nếu ngươi luyện ra được, ta sẽ không quản ngươi nữa, nếu không ta sẽ đánh gãy chân ngươi!

Được, nhất ngôn cửu đỉnh!

Mắt Chu Trần sáng ngời, xem ra hôm nay phải phô diễn một phen trước mặt sư thúc rồi.

Chu Trần xoa xoa tay, khiến khóe miệng Trình Tố Tố co giật, thật muốn lấy roi quất chết hắn!

Cái tên hỗn đản này!

Mộ Linh Nhi cúi đầu càng thấp, chỉ thiếu điều chui vào giữa sự hùng vĩ kia.

Chu Trần không để ý đến ánh mắt muốn 'xẻ thịt' hắn của Trình Tố Tố, đi đến trước đan lô, vô cùng thuần thục khống hỏa luyện đan.

Toàn bộ quá trình, một mạch mà thành.

Hai chữ: Trôi chảy!

Đan lô mở ra, năm viên Ngũ Tạng Đan rực rỡ kim quang an tĩnh nằm trong lô, hương dược nồng nặc lan tỏa, Trình Tố Tố không cần nhìn cũng biết đó là Cực Phẩm Ngũ Tạng Đan.

Quả nhiên có chút thiên phú luyện đan!

Miệng nói vậy, nhưng trong lòng Trình Tố Tố đã dậy sóng kinh thiên.

Đây đâu chỉ là có chút thiên phú.

Trình Tố Tố cảm giác Chu Trần luyện Ngũ Tạng Đan, còn thuần

thục trôi chảy hơn nàng, thậm chí phẩm chất còn tốt hơn một chút.

Trong lòng nàng tức thì nảy sinh ý muốn chiêu mộ nhân tài, huống chi Chu Trần và Mộ Linh Nhi đã đến nông nỗi này rồi, nếu Chu Trần trở thành một luyện đan sư lợi hại, đối với Mộ Linh Nhi cũng không tệ.

Ngày sau ngươi cứ theo ta học luyện đan!

Trình Tố Tố thản nhiên nói.

Đa tạ sư thúc!

Những ngày sau, Chu Trần cuối cùng không cần phải như chuột lén lút lẻn vào Linh Dược Phong nữa, mà đường đường chính chính đi vào.

Tuy Chu Trần luyện đan nhờ vào gia điểm, nhưng Trình Tố Tố là một luyện đan sư Nhị Giai đỉnh phong lão luyện, cũng khiến Chu Trần thu được không ít lợi ích.

Đây là đan dược Nhị Giai cực phẩm Thần Lực Đan, có thể giúp võ giả Luyện Thể ngưng tụ thần lực, tấn thăng Thần Lực Cảnh, ngươi thử xem!

Một ngày nọ, Trình Tố Tố nói với Chu Trần.

Dược liệu của Thần Lực Đan vô cùng trân quý, nhưng thiên phú luyện đan của Chu Trần quả thật làm mới nhận thức của nàng.

Chu Trần bất kể học cái gì, đều là vừa nhìn đã biết, vừa học đã tinh thông.

Tỷ lệ thành công khi luyện đan cao đến mức khiến Trình Tố Tố phải hoài nghi nhân sinh.

Trình Tố Tố lúc này mới không tiếc để Chu Trần luyện Thần Lực Đan thử tay nghề.

Nếu có danh sư chỉ điểm, tiểu phôi đản này tuyệt đối có thể trở thành một đại luyện đan tông sư, thậm chí luyện đan đại tông sư!

Đây là đánh giá của Trình Tố Tố trong lòng về Chu Trần.

Cần biết rằng luyện đan sư Tứ Giai mới có thể xưng tông sư, luyện đan sư Thất Giai mới có tư cách xưng đại tông sư, còn nàng là luyện đan sư Nhị Giai cực phẩm, cách tông sư còn xa lắm. 【Thần Lực Đan (0/10000)】 Gia điểm!

Chu Trần tiêu hao một vạn Phong Nguyệt điểm, pháp môn luyện chế Thần Lực Đan như thể quán đỉnh, hắn tựa hồ đã luyện chế ngàn vạn lần.

Từ lúc ban đầu thất bại, đến ngẫu nhiên thành công, đến thành công một trăm phần trăm, cuối cùng có thể luyện ra Cực Phẩm Thần Lực Đan, thậm chí luyện ra Thần Lực Đan có đan văn.

Chu Trần cầm lấy dược liệu, khống hỏa luyện chế, hắn không biểu hiện quá nghịch thiên, để tránh dọa chết Trình Tố Tố, nhưng cũng một mạch mà thành, luyện ra năm viên Thần Lực Đan phẩm chất thượng thừa.

Hít!

Trình Tố Tố trừng lớn mắt, khẽ hé cặp môi nhỏ đỏ mọng, chấn động nhìn Chu Trần.

Thật ra trong lòng nàng tệ nhất là Chu Trần thất bại.

Kỳ vọng lớn nhất là Chu Trần có thể luyện thành một viên Thần Lực Đan phẩm chất bình thường.

Không ngờ Chu Trần lại thành công ngay lần đầu.

Hơn nữa còn là năm viên Thần Lực Đan phẩm chất thượng thừa.

Thật là yêu nghiệt.

Nhìn cặp môi nhỏ đỏ mọng của sư thúc, cùng với bầu ngực cao vút run rẩy kia, trong đầu Chu Trần không khỏi nghĩ đến cảnh tắm mà hắn lần đầu tiên nhìn thấy.

Mắt nhìn đi đâu đấy!

Cảm nhận ánh mắt nóng rực của Chu Trần, Trình Tố Tố nâng tay gõ bốp vào đầu Chu Trần, hờn dỗi nói: Còn nhìn loạn nữa, ta đánh gãy chân ngươi!

Sư thúc, thật sự là người quá đẹp, con cũng không thể kiểm soát được bản thân muốn nhìn người!

Chu Trần thu hồi ánh mắt, tủi thân nói.

Miệng lưỡi trơn tru!

Toàn là lời đường mật!

Trình Tố Tố tuy nói vậy, nhưng lời nói của Chu Trần đối với nàng, một người phụ nữ cô đơn độc thân nhiều năm, vẫn rất dễ chịu, hơn nữa thiên phú luyện đan của Chu Trần cao đến vậy, khiến nàng rất thích.

Đệ tử sở ngôn câu câu đều là lời gan ruột.

Chu Trần vẻ mặt chân thành nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Trình Tố Tố, ánh mắt không chút che giấu khiến Trình Tố Tố lòng đập loạn, có chút không chịu nổi.

Nàng vừa định mở lời chuyển chủ đề, Chu Trần lại nhìn nàng si mê nói: Vân tưởng y thường hoa tưởng dung, xuân phong phất hạm lộ hoa nùng.

Nhược phi quần ngọc sơn đầu kiến, hội hướng dao đài nguyệt hạ phùng.

Dung nhan của người mỹ lệ động lòng người, đến cả mây trắng

và mẫu đơn cũng muốn đến tô điểm cho người.

Gió xuân xôn xao, lướt nhẹ lan can, những đóa mẫu đơn xinh đẹp dưới sương trong lấp lánh càng thêm rực rỡ, vẻ đẹp của người tựa như tiên nữ vậy.

Thiêntư quốc sắc như thế, nếu không thấy trên đỉnh Quần Ngọc Sơn, thì nhất định chỉ có thể gặp dưới ánh trăng ở đài Dao Trì của Tây Vương Mẫu!

Trình Tố Tố môi đỏ hé mở, lại không nói nên lời, tim đập thình thịch.

Nàng từng nghe nói Chu Trần tài hoa hơn người, từng viết một thiên danh tác ở Thiên Tiên Lâu, vô số người tranh nhau truyền tụng, yêu thích không thôi.

Dù nàng bình thường không ra ngoài, cũng nghe các đệ tử trong môn niệm tụng.

Nào là 'Y đái tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiều tụy', khiến nàng cũng không tự giác ghi nhớ.

Lời lẽ ngon ngọt, không lớn không nhỏ!

Trình Tố Tố hoàn hồn, mặt đỏ tai hồng, hung hăng trừng Chu Trần một cái, quay người rời đi, bóng lưng vội vã, tựa như đang tháo chạy vậy.

Hừ, đại tên xấu xa, ngươi có phải muốn giở trò với sư phụ ta không?

Mộ Linh Nhi nhảy đến trước mặt Chu Trần, bĩu môi, hai tay chống eo, trên mặt chỉ thiếu điều viết mấy chữ: Ta ghen rồi!

Ta đây không phải là để đuổi sư thúc đi, rồi chúng ta tiếp tục 'sự nghiệp' còn dang dở sao?

Một tay ôm vòng qua mông Mộ Linh Nhi nhấc bổng lên, Chu Trần đặt nàng lên bàn bên cạnh, dưới ánh mắt mộng mị của Mộ Linh Nhi, hắn nâng mặt nàng hung hăng hôn xuống.

Ưm!

Mộ Linh Nhi cảm thấy muốn nghẹt thở, cảm nhận động tác tiếp theo của Chu Trần, Mộ Linh Nhi dùng hết sức lực toàn thân nắm lấy tay Chu Trần: Đừng...

ở đây...

Được, chúng ta về thôi!

Chu Trần không cưỡng cầu, huống chi sư thúc nhỡ đâu lại quay lại thì sao?

Chu Trần ôm Mộ Linh Nhi nhấc bổng lên, ôm nàng lao nhanh về phòng hắn.

Hỗn đản!

Thân thể Mộ Linh Nhi cứng đờ, nàng không ngờ Chu Trần lại trực tiếp xông vào phòng nàng.

Ánh mắt nàng đảo loạn khắp nơi, sợ bị người khác nhìn thấy.

Thật ra y phục nàng dài như vậy, dù có người cũng không nhìn thấy trạng thái 'liên hợp' của bọn họ, nhiều lắm chỉ thấy Chu Trần ôm nàng mà thôi.

Nhưng sợ gì thì cái đó đến.

Ánh mắt Mộ Linh Nhi liếc thấy một bóng người — Trình Tố Tố.

Sư phụ!

May mắn Chu Trần ôm nàng thoắt cái đã biến mất, nhưng Trình Tố Tố vẫn nhìn thấy.

Cái tên tiểu dâm quỷ này...

Trình Tố Tố trong lòng xấu hổ, không ngờ vừa rồi còn liêu trai nàng, nàng vừa quay lưng đi Chu Trần đã vội vàng ôm Mộ Linh Nhi về phòng.

Nàng nắm chặt tay ngọc, thật muốn xông qua một chưởng tát chết Chu Trần.

Nhưng nàng vẫn nhịn được.

Ta không nhìn thấy... ta không nhìn thấy...

Trình Tố Tố tự dối lòng, một mình quay về phòng.

Nhưng bóng dáng Chu Trần lại không thể xua tan, không thể xóa bỏ khỏi đầu nàng, đặc biệt là cảnh tượng lần đầu tiên nàng xông vào bắt gặp Chu Trần và Mộ Linh Nhi.

Nàng dường như lại nhìn thấy Thanh Long thần thú khủng bố một trong Tứ Thần Thú!

Trình Tố Tố à Trình Tố Tố, ngươi đang nghĩ gì vậy, ngươi thật là vô liêm sỉ...

Trình Tố Tố lắc đầu, cố gắng muốn quên, nhưng càng muốn quên, lại càng nhớ rõ ràng hơn.

Hai chân nàng khép chặt, rồi phân phó thị nữ chuẩn bị nước nóng.

Nàng muốn ngâm mình để bình tĩnh lại! ...

Mặt trời mọc, trăng lặn.

Sao trời xoay chuyển.

Một ngày mới như hẹn lại đến, lại là một ngày nắng đẹp trong lành.

Một năm kế hoạch ở mùa xuân.

Một ngày kế hoạch ở buổi sớm.

Cỏ cây xanh tươi, không khí trong lành.

Trên con đường đá cuội tròn hai bên, những ngọn cỏ nhẹ nhàng lại vương một tầng sương trắng, dưới ánh nắng ấm áp chiếu rọi, dần dần tan chảy, ngưng tụ thành từng giọt sương trong suốt, lấp lánh muôn màu.

Trong tẩm thất phủ Mộ Linh Nhi ở Linh Dược Phong.

Đôi mắt ngái ngủ của Chu Trần từ từ mở ra, tựa như mãng xà ngủ đông tỉnh giấc, toàn thân tràn đầy sức sống và sảng khoái.

Hắn nhìn Mộ Linh Nhi đang ôm hắn ngủ say trong lòng, gương mặt tinh xảo vẫn còn vương một vệt ửng hồng quyến rũ, khóe mắt còn vương vài giọt lệ.

Chu Trần khẽ hôn một cái, không quấy rầy Mộ Linh Nhi nghỉ ngơi, lặng lẽ rời đi, trở về Thần Tiễn Phong.

Chuyện Chu Trần có 'thiên phú luyện đan nghịch thiên' thì những người khác trong Thanh Vân Môn không hề hay biết, chỉ biết Chu Trần đang học luyện đan.

Trình Tố Tố biết 'cây cao gió lớn sẽ đổ', nên đã đồng ý giữ bí mật giúp Chu Trần.

Mộ Linh Nhi tự nhiên là nghe lời Chu Trần.

Nhìn Chu Trần rời đi, Trình Tố Tố đi đến phòng Mộ Linh Nhi.

Vừa bước vào cửa.

Trình Tố Tố đã ngửi thấy một luồng khí tức đặc biệt, nàng tuy không biết đó là gì, nhưng đại khái có thể đoán được, huống chi luồng khí tức đó khiến cơ thể nàng có chút nóng lên.

Nàng nhìn Mộ Linh Nhi với gò má ửng hồng không quấy rầy, vốn

muốn rời đi, kết quả Mộ Linh Nhi trở mình một cái, chăn rơi xuống đất.

Trình Tố Tố tiến lên nhặt chăn, vừa định đắp lại cho Mộ Linh Nhi, thì không khỏi khựng mắt lại.

Cái tên tiểu hỗn đản đó...

Trong lòng thầm mắng một tiếng, Trình Tố Tố tùy tay đắp lại chăn cho Mộ Linh Nhi, nhanh chóng rời đi.

Mặt nàng rất nóng.

Linh Nhi thật sự rất vui sao?

Trong lòng Trình Tố Tố không khỏi dâng lên một nghi vấn.

Chân Mộ Linh Nhi còn không khép lại được.

Đặc biệt là nàng nghĩ đến cảnh tượng thoáng qua Thanh Long thần thú khủng bố, lại còn Mộ Linh Nhi đã bị thương.

Vết thương sưng đỏ, tựa hồ hóa mủ.

Đáng tiếc nàng không thể xác minh.

Chu Trần không biết Trình Tố Tố sư thúc đang suy tư vấn đề triết học nhân sinh gì, trở về Thần Tiễn Phong hắn lại đi thăm đại sư tỷ Lý Trường Hận.

Chương 70

Mãi đến quá trưa mới lững thững về nhà.

Thời gian trôi qua vội vã.

Chu Trần trong mỗi ngày sung túc trải qua rất vững vàng, rất vui vẻ, cũng không gặp phải những lời châm chọc giễu cợt, giả vờ ngầu rồi bị vả mặt.

Cứ như vậy một tháng trôi qua.

Trong tháng này Thanh Vân Môn đã xảy ra một chuyện lớn.

Một đệ tử nội môn Thanh Vân Môn trong lúc lịch luyện, phát hiện một Xích Tinh Khoáng Mạch trong Vân Đoạn Sơn Mạch.

Xích Tinh Khoáng Mạch là vật liệu chính để luyện chế thần binh.

Thanh Vân Môn nhận được tin tức, lập tức phái người đến chiếm lĩnh khai thác, nhưng chưa kịp chiếm lĩnh khai thác, tin tức Xích Tinh Khoáng Mạch lại bị Viêm Long Cốc láng giềng biết được.

Viêm Long Cốc cách Vân Đoạn Sơn Mạch gần hơn một chút, phái cường giả đến đuổi người của Thanh Vân Môn đi, vì thế Thanh Vân Môn trọng thương một trưởng lão Thần Hải Cảnh, tổn thất mấy chục đệ tử!

Thanh Vân Môn đại nộ, chưởng môn Thanh Ngọc Dao dẫn theo Lý Trường Phong, Tống Hạo cùng một nhóm cường giả Thanh Vân Môn đến Vân Đoạn Sơn Mạch.

Chuyện này đã không còn chỉ là chuyện Xích Tinh Thiết Khoáng nữa.

Hai bên đã xảy ra mấy trận đại chiến ở Vân Đoạn Sơn Mạch.

Không ít trưởng lão, đệ tử chân truyền của Thanh Vân Môn đều lục tục đến nơi, Chu Trần vì thiên phú dị bẩm, cộng thêm thời gian tu luyện ngắn, nên được ở lại án ngữ tông môn. ...

Vân Đoạn Sơn Mạch.

Lý Trường Phong một tiễn bắn chết một trưởng lão Thần Hải Cảnh đỉnh phong của Viêm Long Cốc, khiến cường giả Viêm Long Cốc đại nộ, ba trưởng lão Thần Hải Cảnh đỉnh phong vây công đến.

Nhưng Lý Trường Phong lại bộc phát tu vi Nguyên Đan Cảnh, một tiễn hồn hư ảnh cao mấy chục trượng hiện ra sau lưng, sức mạnh kinh khủng cuộn trào, giữa đất trời tràn ngập một luồng phong mang đáng sợ.

Không tốt!

Ba trưởng lão Thần Hải Cảnh đỉnh phong biến sắc, chỉ thấy một luồng lưu quang tựa cầu vồng xuyên nhật, như sao băng giáng trần, một tiễn xuyên thủng ba người.

Ba trưởng lão Thần Hải Cảnh đỉnh phong bỏ mạng!

Lý Trường Phong!

Viêm Long Cốc Cốc chủ Liệt Hỏa nghiến răng nghiến lợi, giận dữ tóc dựng ngược, nâng tay một quyền hung hăng đánh về phía Thanh Ngọc Dao.

Hỏa long gào thét, đốt trời nấu biển.

Viêm Long Quyền, võ công bí truyền của Viêm Long Cốc.

Thanh Ngọc Dao không vội không chậm, một kiếm chém ra, thiên địa thất sắc, hỏa long lặng lẽ bị chém làm hai.

Kiếm thế không ngừng, bá đạo chém về phía Liệt Hỏa.

Liệt Hỏa không thể không toàn lực chống đỡ, không thể đối phó

với Lý Trường Phong.

Rút!

Liệt Hỏa phẫn nộ gào lớn, dốc sức đẩy lùi Thanh Ngọc Dao, rồi dẫn cường giả Viêm Long Cốc rút lui.

Chỉ riêng trận chiến này.

Viêm Long Cốc chiến tử bốn trưởng lão Thần Hải Cảnh, sáu người Thần Hình Cảnh và Thần Lực Cảnh, mấy chục đệ tử Luyện Thể Cảnh, có thể nói là tổn thất thảm trọng.

Không nên truy cùng diệt tận!

Thanh Ngọc Dao không dẫn người truy kích, Viêm Long Cốc là đại tông phái cùng đẳng cấp với Thanh Vân Môn, nội tình thâm hậu, bức bách đối phương đến đường cùng, cá chết lưới rách, Thanh Vân Môn dù có thể diệt đối phương, cũng phải nguyên khí đại thương.

Mà Thanh Vân Môn nguyên khí đại thương nhất định sẽ bị các thế lực khác nuốt chửng.

Dọn dẹp chiến trường, kiểm kê tổn thất!

Được, tông chủ!

Đệ tử Thanh Vân Môn khí thế như hồng, bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Còn những người Viêm Long Cốc thất bại thì sắc mặt tái mét, phẫn nộ bất bình.

Cốc chủ, thuộc hạ có một kế, tuy không thể chiến thắng Thanh Vân Môn, nhưng chắc chắn có thể khiến Thanh Vân Môn tổn thất thảm trọng, đau lòng như dao cắt!

Một lão già áo đen tóc lưa thưa, ánh mắt âm u thấy Liệt Hỏa đầy vẻ không cam lòng, liền vội vàng tiến lên nói.

Kế sách gì?

Liệt Hỏa nhìn lão già áo đen Liệt Sơn, trong lòng khẽ động, có chút mong đợi.

Cốc chủ, người không biết đó thôi, trước đây thuộc hạ lẻn vào Thanh Vân Thành dò la tin tức, vừa hay bắt gặp Lý Thần Thông (Hắc Long Phong Phong chủ) sai người phát tán tin tức về Chu Trần.

Thì sao?

Liệt Hỏa hỏi.

Cốc chủ có điều không biết, Lý Thần Thông và Chu Trần không hợp nhau, đệ tử dưới trướng hắn từng chịu thiệt thòi lớn dưới tay Chu Trần, mà Chu Trần lại chính là đệ tử của Lý Trường Phong!

Liệt Sơn giải thích: Nghe nói Chu Trần tu luyện chưa đầy một năm rưỡi, nay đã là Luyện Thể Bát Chuyển, không biết là thiên phú dị bẩm, hay có đại cơ duyên và bảo vật!

Liệt Hỏa nghe vậy, trong mắt lộ ra sát cơ và tham lam.

Vừa nãy chính là Lý Trường Phong đã liên tiếp giết bốn trưởng lão Thần Hải Cảnh đỉnh phong của hắn, nếu không Viêm Long Cốc hắn cũng sẽ không bại thảm như vậy.

Chúng ta có thể lợi dụng điểm yếu Lý Thần Thông phát tán tin tức Chu Trần để uy hiếp Lý Thần Thông, sau đó hứa hẹn lợi lộc lớn, chắc chắn có thể khiến Lý Thần Thông phản bội Thanh Vân Môn!

Liệt Sơn vẻ mặt tự tin nói: Có Lý Thần Thông, chúng ta sẽ có thể khiến hắn dẫn Chu Trần và Trình Tố Tố, phong chủ Linh Dược Phong ra ngoài.

Một người là luyện đan sư Nhị Giai cực phẩm của Thanh Vân Môn, một người là tuyệt thế thiên tài của Thanh Vân Môn, đủ để

khiến Thanh Vân Môn đau lòng khó chịu!

Mắt Liệt Hỏa sáng lên, đập đùi một cái, kích động nói: Ý hay!

Nếu có thể đạt được bí mật tu luyện nhanh chóng của Chu Trần, Viêm Long Cốc chúng ta sẽ có thể nhanh chóng bồi dưỡng thêm nhiều đệ tử thiên tài!

Đồng thời cũng coi như báo mối thù Lý Trường Phong đã giết bốn đại trưởng lão của chúng ta!

Còn Trình Tố Tố tiện nhân đó, lão tử rất có hứng thú với nàng, vừa hay bắt nàng về làm cấm luyến, lại còn có thể luyện đan cho Viêm Long Cốc chúng ta, một mũi tên trúng nhiều đích!

Viêm Long Cốc cũng có luyện đan sư, nhưng kém Trình Tố Tố một bậc.

Còn về Thanh Vân Môn có báo thù không?

Viêm Long Cốc hắn không sợ Thanh Vân Môn!

Lần này nếu không phải xuất hiện biến số Lý Trường Phong, hắn cũng sẽ không bại thảm như vậy!

Chuyện này cứ giao cho ngươi toàn quyền phụ trách, có gì cần cứ việc nói, làm thành chuyện này, thưởng lớn!

Liệt Hỏa vỗ vai Liệt Sơn, phấn khích nói.

Chuyện này không nên nhiều người biết, Cốc chủ phái thêm cho thuộc hạ một trưởng lão phụ trợ là được!

Được!

Cứ để trưởng lão Liệt Diễm đi cùng ngươi một chuyến!

Liệt Sơn sau khi bái tạ, lập tức cùng trưởng lão Liệt Diễm với tốc độ nhanh nhất đến Thanh Vân Thành.

Đồng thời.

Hắn dùng vân ưng truyền tin cho thám tử ở cứ điểm Thanh Vân Thành, hẹn Lý Thần Thông ra ngoài. ...

Ngoài Thanh Vân Thành.

Lý Thần Thông mặc y phục đen, đội mũ rộng vành, quấn mình kín mít, trên mặt còn đeo mặt nạ đặc biệt.

Các ngươi muốn làm gì?

Lý Thần Thông lạnh lùng trừng mắt nhìn Liệt Sơn và Liệt Diễm, giọng nói băng giá, sát ý thấu xương.

Lý phong chủ bớt giận, Viêm Long Cốc chúng ta coi trọng nhân tài như Lý phong chủ, muốn mời Lý phong chủ gia nhập, tiện thể khi rời khỏi Thanh Vân Môn giúp chúng ta làm chút việc vặt mà thôi!

Liệt Sơn khẽ cười, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn nở rộ như hoa cúc.

Muốn ta phản bội Thanh Vân Môn?

Khí tức Lý Thần Thông càng thêm lạnh lẽo, giọng nói lạnh lẽo thấu xương: Các ngươi lẽ nào không biết Thanh Vân Môn là nhà của ta sao?

Ha ha!

Liệt Diễm cười cười, vẻ mặt đầy châm biếm: Lý phong chủ còn để ý đến những thứ này sao?

Phải thêm tiền!

Lý Thần Thông sắc mặt trở nên hung ác, lạnh lùng nói.

Hắn biết mình không còn lựa chọn nào.

Huống chi có Chu Trần ở đó, sớm muộn gì hắn cũng sẽ bị 'hạ bệ'.

Chi bằng nhân cơ hội kiếm chút vốn liếng cho mình.

Sảng khoái!

Liệt Diễm cười lớn, lại đưa ra một loạt điều kiện hậu hĩnh, cuối cùng khiến Lý Thần Thông hài lòng.

Ba người bàn bạc xong kế sách, Lý Thần Thông quay về Thanh Vân Môn.

Liệt Diễm và Liệt Sơn đến địa điểm đã hẹn mai phục.

Lý Thần Thông này thật là tham lam vô độ!

Trưởng lão Liệt Diễm rất không vui, Lý Thần Thông không chỉ đòi một vị trí Thập Đại Trưởng Lão, mà còn đòi một đống tài nguyên.

Những tài nguyên này tuy không được cấp ngay lập tức, nhưng cũng đã cấp không ít làm tiền đặt cọc.

Yên tâm, đợi chuyện thành công, chúng ta ra tay diệt Lý Thần Thông, chẳng phải cái gì cũng không cần phải trả giá sao?

Liệt Sơn cười hiểm độc.

Độc ác!

Trưởng lão Liệt Diễm mắt sáng lên, hài lòng gật đầu. ...

Thanh Vân Môn.

Chu Trần không biết nguy hiểm đã ập đến hắn, trong tháng này hắn mỗi ngày cần mẫn lao động giữa Linh Dược Phong và Thần Tiễn Phong, thu hoạch dồi dào.

Phong Nguyệt điểm đạt hai trăm vạn.

Hắn tiêu hao sáu mươi vạn Phong Nguyệt điểm, luyện thành mười môn võ công, đạt đến năm mươi bốn chuyển.

Chu Trần cảm giác tựa hồ lại phá vỡ một lần cực hạn của cơ thể,

nhục thân có sự lột xác lớn hơn, mà Phong Nguyệt điểm cần thiết lại giảm mạnh.

Hắn tiêu hao bảy mươi hai vạn Phong Nguyệt điểm, luyện thành mười tám môn võ công, đạt đến bảy mươi hai chuyển.

Chu Trần cảm giác lại một lần nữa phá vỡ một lần cực hạn, thực lực bạo tăng.

Đây chính là cảnh giới của Thanh Vân Tổ Sư sao?

Chu Trần cảm nhận bản thân, Thập Bát Ban Võ Nghệ tùy ý thi triển, bất kể binh khí nào, quyền pháp, chưởng pháp, trảo pháp, chỉ pháp, thoái pháp nào cũng có thể dễ dàng vận dụng.

Dù không dựa vào Phong Nguyệt điểm, hắn cũng có thể dễ dàng luyện thành một môn võ công thượng thừa.

Thật mạnh!

Chu Trần nắm chặt nắm đấm, không chỉ là sức mạnh, mà cả căn cốt và thiên phú của hắn đều đang lột xác.

Tiếp tục!

Chu Trần nhìn sáu mươi tám vạn Phong Nguyệt điểm còn lại, điên cuồng gia điểm.

Khi cuối cùng còn lại một vạn Phong Nguyệt điểm.

Chu Trần đạt đến một trăm mười sáu chuyển khủng bố, nhưng Chu Trần cảm giác càng về sau, nhục thân hắn càng thêm hoàn mỹ, võ công phổ thông hiệu quả càng ngày càng yếu.

Khi không còn hiệu quả nữa, chính là ngày hắn đột phá.

Hắn đột phá chắc chắn sẽ mạnh hơn Thanh Vân Tổ Sư, nhất định có thể trực tiếp vượt qua Thần Lực, Thần Hình, trực tiếp đột phá Thần Hải Cảnh!

Nghĩ đến thôi đã kích động.

Công tử!

Đúng lúc này, giọng Triệu Sư Dung đột nhiên vang lên từ bên ngoài.

Vào đi!

Triệu Sư Dung đẩy cửa thướt tha bước đến, Chu Trần đưa tay kéo một cái liền ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên môi nàng đỏ mọng.

Công tử, thiếp có chuyện muốn bẩm báo!

Triệu Sư Dung siết chặt tay Chu Trần, vội vàng nói: Bên ngoài có đệ tử Thanh Vân truyền tin, Trường Hận sư tỷ bị thương, phong chủ bảo công tử cùng đội ngũ tăng viện của Thanh Vân Môn đi chăm sóc Trường Hận sư tỷ!

Sư tỷ bị thương sao?

Chu Trần động tác trên tay khựng lại, vội vàng đứng dậy, Các nàng ở nhà tu luyện cho tốt, ta ra ngoài một chuyến!

Công tử cứ yên tâm!

Triệu Sư Dung chỉnh lại vạt váy bị làm rối, cùng Chu Trần rời khỏi phòng.

Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương Tiên Tử và những người khác nghe tin vội vã chạy đến, dặn dò Chu Trần phải cẩn thận trên đường.

Các nàng cứ yên tâm đi, thực lực của ta các nàng còn chưa biết sao?

Chu Trần cùng đệ tử truyền tin hội hợp, một đường đến Hắc Long Phong.

Trong lòng Chu Trần tức thì cảnh giác.

Hắn và Lý Thần Thông không hợp nhau.

Nhưng với thực lực một trăm mười sáu chuyển hiện giờ, hắn cũng không sợ Lý Thần Thông.

Đến Hắc Long Phong.

Chu Trần phát hiện Trình Tố Tố cũng ở đó, trong lòng hắn hơi an tâm.

Lý Thần Thông dẫn đệ tử đi đến, nói: Ta nhận được chưởng môn truyền tin, chiến sự ở Vân Đoạn Sơn Mạch giằng co, bảo ta dẫn Trình phong chủ đến chi viện!

Chiến sự khẩn cấp, không nói nhiều lời vô ích nữa, xuất phát!

Lý Thần Thông lấy ra một chiếc phi chu, Chu Trần cùng Trình Tố Tố nhảy lên phi chu, ẩn ẩn cảm giác có chút không ổn.

Chương 71

Tuy phần lớn phong chủ trưởng lão của Thanh Vân Môn đều đã đến Vân Đoạn Sơn Mạch, nhưng cường giả ẩn giấu của Thanh Vân Môn tuyệt đối không ít.

Nguyên Đan Cảnh có năm trăm năm tuổi thọ, ngay cả Thần Hải Cảnh cũng có thể sống hai ba trăm năm, Thanh Vân Môn kiến phái ngàn năm, lão cổ động chắc chắn không thiếu.

Nhưng lần tăng viện này chỉ có mấy người bọn họ sao?

Lý phong chủ, chỉ có mấy người chúng ta thôi sao?

Chu Trần không nhịn được hỏi.

Cái gì gọi là chỉ có mấy người chúng ta?

Lý Thần Thông lạnh lùng nói: Lần chi viện này chủ yếu là hộ tống Trình sư muội qua đó, phụ trách cứu viện hậu cần, một mình Trình sư muội là đủ rồi!

Chu Trần không nói thêm gì.

Lời Lý Thần Thông nói cũng không có gì đáng ngại, Trình Tố Tố là luyện đan sư, đích thân ra tay trị liệu hiệu quả càng tốt, phụ trách hậu cần hiệu quả phi thường lớn.

Nhưng Chu Trần cũng luôn cảnh giác.

Phi chu xé rách không trung, rất nhanh rời xa Thanh Vân Môn, không lâu sau đến trên một khu rừng nguyên sinh rậm rạp.

Trực giác nhạy bén của Chu Trần cảm thấy có chút nguy hiểm.

Giống như cảm giác đối với nguy hiểm của động vật vậy.

Sau khi Chu Trần đạt đến một trăm mười sáu chuyển, cảm giác

đối với nguy hiểm của hắn vô cùng nhạy bén.

Có mai phục!

Trong lòng Chu Trần kinh hãi, ẩn ẩn cảm nhận được có hai tồn tại cường đại như rắn độc nằm chờ thời cơ.

Sư thúc, cẩn thận Lý Thần Thông, ở đây có mai phục!

Chu Trần truyền âm nói.

Thân thể Trình Tố Tố run lên, thoắt cái khôi phục lại, nhưng vẫn bị Lý Thần Thông phát hiện.

Ầm!

Lý Thần Thông bạo khởi một thương đâm thẳng vào ngực Trình Tố Tố, chỉ cần bắt được Trình Tố Tố, liền vạn phần chắc chắn.

Ngươi tìm chết!

Chu Trần đã sớm chuẩn bị, đưa tay ôm lấy Trình Tố Tố đang kinh hãi chấn động, một bước nhảy khỏi phi chu, tránh khỏi chiêu sát thủ của Lý Thần Thông!

Sao có thể?

Lý Thần Thông vạn vạn không ngờ Trình Tố Tố còn chưa kịp phản ứng, lại bị Chu Trần với thế tấn lôi bất cập yểm nhĩ cứu xuống!

Lý Thần Thông, ngươi dám phản bội Thanh Vân Môn!

Trình Tố Tố đại nộ, tay trái ôm chặt Chu Trần, ngự không bay lên, tay phải rút bảo kiếm, bay về phía Thanh Vân Môn.

Ầm!

Ầm!

Hai con hỏa long từ trên trời giáng xuống, áp chế thẳng về phía Trình Tố Tố.

Liệt Diễm và Liệt Sơn, hai vị trưởng lão Viêm Long Cốc đã mai phục từ lâu, ra tay rồi.

Viêm Long Quyền!?

Đồng tử Trình Tố Tố co rút, không ngờ Lý Thần Thông lại cấu kết Viêm Long Cốc mai phục ám sát nàng và Chu Trần.

Vừa rồi nếu không phải Chu Trần phản ứng nhanh, nàng đã bị Lý Thần Thông trọng thương thậm chí thiệt mạng rồi.

Chu Trần, ngươi chạy trước đi!

Trình Tố Tố biết hôm nay nàng e rằng không thoát được, liền muốn ném Chu Trần ra xa, để Chu Trần tự mình thoát thân, nàng cố hết sức cầm chân kẻ địch.

Sư thúc, vô ích thôi, chúng ta muốn chết thì chết cùng nhau!

Chu Trần vẻ mặt bi tráng, ôm chặt eo mềm mại của Trình Tố Tố, nâng tay một kiếm chém về phía hỏa long.

Trình Tố Tố tay phải cầm kiếm chém ra.

Nhưng thực lực nàng không tính là mạnh, đối mặt với một kích toàn lực của hai trưởng lão Thần Hải Cảnh đỉnh phong của Viêm Long Cốc, căn bản không đỡ nổi.

Hai con hỏa long xé rách kiếm quang phủ chụp đến, Chu Trần xoay người ôm lấy Trình Tố Tố, dùng thân thể làm lá chắn đỡ lấy.

Không!

Mắt Trình Tố Tố đỏ rực, muốn xoay người lại nhưng bị Chu Trần ôm chặt, hai cánh tay hắn như kìm sắt khiến nàng khó lòng nhúc nhích.

Trái tim nàng đập thình thịch, không ngờ Chu Trần lại cam lòng vì nàng mà chết.

Trước đây Mộ Linh Nhi nói Chu Trần trong bí cảnh không màng sống chết dẫn địch ra xa để cứu nàng, Trình Tố Tố còn cảm thấy Chu Trần chắc chắn là có nắm chắc mạng sống.

Nhưng lần này...

Đây là một kích chí mạng của hai cường giả Thần Hải Cảnh đỉnh phong.

Ngay cả nàng cũng sẽ bị trọng thương!

Ưm!

Trình Tố Tố đột nhiên trừng lớn mắt, Chu Trần lại hung hăng hôn lấy bờ môi đỏ mọng của nàng.

Thân thể nàng cứng đờ, đầu óc trống rỗng.

Cái này coi như thu chút lợi tức!

Chu Trần hôn tham lam bờ môi mềm mại của Trình Tố Tố, trong thầm lặng thúc đẩy Cực Phẩm Linh Khí Hỏa Long Giáp bảo vệ bản thân.

Với nhục thân của hắn cộng thêm Cực Phẩm Linh Khí bảo hộ, đủ sức đỡ lấy một kích này.

Ầm!

Công kích khủng bố ập đến, dù có Hỏa Long Giáp bảo hộ, Chu Trần vẫn cảm giác một cỗ cự lực ập đến, tựa như bị xe lửa cao tốc đâm vào vậy.

Họng hắn ngọt ngào, quay đầu phun ra một ngụm máu tươi.

Thân thể hắn bị đẩy mạnh đâm vào người Trình Tố Tố, Trình Tố Tố cũng bị đâm đến khí huyết cuồn cuộn.

Sư thúc, giả vờ trọng thương, con muốn đánh lén bọn chúng!

Chu Trần cắn vào dái tai tinh xảo của Trình Tố Tố truyền âm nói.

Trình Tố Tố trừng lớn mắt, tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Chu Trần chịu một kích không chết đã đành, lại còn muốn đánh lén bọn chúng?

Thật ra Chu Trần làm nhiều chuyện như vậy, chính là vì để đánh lén.

Hắn tuy đã đạt đến một trăm mười sáu chuyển, siêu việt Thanh Vân Tổ Sư, nhưng bất kể Lý Thần Thông hay hai cường giả Thần Hải đỉnh phong đang mai phục đều không dễ đối phó.

Một đối một, Chu Trần có nắm chắc giết bọn chúng.

Nhưng một đối ba, căn bản không thể...

Dù Chu Trần đánh bại ba người, nhưng nếu bọn chúng muốn chạy, Chu Trần cũng không đuổi kịp cả ba, nhiều nhất chỉ giải quyết được một người.

Ngay cả khi Chu Trần dùng Kiếm Phù do chưởng môn tặng để đánh lén, cũng phải tập hợp bọn chúng lại một chỗ, mới có thể một lần thành công, tiêu diệt toàn bộ.

Vì thế.

Chu Trần chỉ có thể dùng khổ nhục kế này, trí chi tử địa nhi hậu sinh.

Hắn muốn tiêu diệt toàn bộ ba người này!

Bành!

Khói bụi tung bay, Chu Trần ôm Trình Tố Tố rơi xuống đất tạo thành một cái hố lớn, xung kích khổng lồ khiến lưng Chu Trần đau nhói, ngũ tạng lục phủ chấn động, khí huyết cuồn cuộn.

Trình Tố Tố ngỡ ngàng nhìn Chu Trần, ánh mắt phức tạp, Chu Trần vừa rồi vì nàng đỡ lấy một kích chí mạng, giờ hạ xuống đất còn che chở nàng, làm thịt đệm cho nàng.

Trái tim nàng đập thình thịch, Chu Trần như một lưỡi dao nhọn hoắt đâm sâu vào trái tim nàng, để lại vết sẹo khó phai mờ.

Một kích thành công, Liệt Diễm, Liệt Sơn và Lý Thần Thông ba người nhanh chóng vây rồng đến, không cho Trình Tố Tố bất kỳ cơ hội nào để thoát thân.

Còn về Chu Trần?

Bọn chúng căn bản không để vào mắt.

Hưu!

Hưu!

Hưu!

Ngay khoảnh khắc ba người tạo thành đội hình tam giác hạ xuống xung quanh Trình Tố Tố và Chu Trần, Chu Trần đột nhiên vung ra ba đạo kiếm phù.

Ba đạo kiếm quang chói lọi chợt sáng lên.

Đất trời, dường như vì ba đạo kiếm quang này mà trở nên tràn ngập sát cơ, tràn ngập hàn ý.

Cả vầng thái dương trên trời, cũng dường như vì kiếm quang này mà mất đi sắc màu.

Không tốt!

Lý Thần Thông, Liệt Diễm và Liệt Sơn biến sắc kịch liệt, cảm nhận được uy lực của kiếm phù, không phải thứ bọn chúng có thể chống lại.

Ba người không chút do dự lấy ra át chủ bài bảo mệnh.

Ba người cộng lại đã năm trăm tuổi, sống lâu như vậy, lại là Thần Hải Cảnh đỉnh phong, sao có thể không có át chủ bài bảo mệnh.

Lý Thần Thông bóp nát một tấm ngọc phù, một chiếc kim chung hiện ra, bảo vệ hắn bên trong.

Kiếm quang mấy chục trượng như kiếm của thiên thần chém xuống, kim chung vỡ nát, Lý Thần Thông mang thương chống đỡ, bị một kiếm đánh bay, trên mặt đất để lại một vết nứt dài mấy chục trượng.

Liệt Diễm và Liệt Sơn ném ra hai đạo ngọc phù, hóa thành hai con hỏa long.

Hỏa long và kiếm quang va chạm vào nhau, nổ tung ầm ầm.

Kiếm khí dư ba đánh bay Liệt Diễm và Liệt Sơn.

Không ngờ đều không chết!

Chu Trần cảm ứng tình hình ba người, tuy bị thương, nhưng đều còn có chiến lực, cường giả Thần Hải Cảnh đỉnh phong quả nhiên không dễ đối phó.

Kiếm phù dù sao cũng là vật chết, không phải bản thân.

Nếu chưởng môn ở đây, dễ dàng chém chết bọn chúng.

Cơ hội tốt!

Trình Tố Tố thấy ba người bị đánh bay trọng thương, liền muốn ôm Chu Trần bỏ chạy.

Đừng động, ngươi giả vờ trọng thương là được!

Chu Trần biết Trình Tố Tố ôm hắn rất khó thoát khỏi sự truy sát của ba người, mà Chu Trần cũng không muốn thả ba người sống sót

rời đi.

Hắn ôm Trình Tố Tố nằm sấp trên mặt đất, tựa hồ bị dư ba chấn chết hoặc chấn ngất.

Mẹ kiếp, không ngờ tiểu súc sinh này còn có chiêu này, nếu không phải có bùa bảo mệnh do Cốc chủ ban cho, hôm nay đã toi đời rồi!

Liệt Sơn hung hăng phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt hung tợn, trong lòng còn sợ hãi.

Liệt Diễm cũng không khác là bao.

Hai người bọn họ tuy đều gần hai trăm tuổi, không còn sống được bao nhiêu năm nữa, nhưng cũng không muốn chết.

Đặc biệt là càng già càng sợ chết!

Đây là kiếm phù của tiện nhân Thanh Ngọc Dao, phong ấn một đòn của nàng, nhưng kiếm phù chế tác không dễ, tiểu súc sinh này chắc chỉ có ba lá thôi!

Lý Thần Thông ôm ngực, nuốt một viên đan dược rồi cùng Liệt Sơn Liệt Diễm hội hợp nói.

Ta cũng nghĩ vậy!

Ba người cảnh giác tiến về phía Chu Trần và Trình Tố Tố.

Vừa rồi dư ba va chạm không nhỏ, tiểu súc sinh đó dù không chết cũng chắc chắn trọng thương, Trình Tố Tố cũng không có chiến đấu lực!

Liệt Sơn tuy nói vậy, nhưng vẫn không hề lơ là cảnh giác.

Rất nhanh.

Bọn chúng tiếp cận Chu Trần và Trình Tố Tố.

Lý Thần Thông đưa trường thương ra, muốn hất Chu Trần và

Trình Tố Tố ra, kiểm tra tình hình hai người.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn đưa trường thương ra, Chu Trần bỗng nhiên bạo khởi.

Vạn Kiếm Quy Tông!

Chu Trần một kiếm này không hề giữ lại chút nào, hơn nữa hắn đã tích lũy thế lực nửa ngày, phát huy sức mạnh đến cực hạn, kham xưng kiếm mạnh nhất của hắn.

Sát chiêu của tuyệt thế võ công Kình Thiên Nhất Kiếm, dưới sự thúc đẩy của sức mạnh khủng bố một trăm mười sáu chuyển của Chu Trần, uy lực mạnh đến mức khiến ba người Lý Thần Thông biến sắc giận dữ.

Sao có thể?

Bọn chúng không dám tin một kiếm như vậy lại do Chu Trần thi triển ra.

Vô số kiếm khí như mưa rào tầm tã, đổ ập xuống ba người, đất đai trong nháy mắt tan hoang ngàn lỗ.

Ba người Lý Thần Thông võ công thi triển đến cực hạn nhưng cũng không ngăn cản được.

Xuy xuy xuy!

Vai, ngực, cánh tay, đùi...

Trên người ba người nhanh chóng chi chít vết thương, hóa thành người máu, hộc máu bay ngược ra ngoài.

Đây khẳng định là tuyệt thế võ công!

Tiểu súc sinh này không có thần lực, vẫn là Luyện Thể Cảnh, lại sánh ngang Thần Hải đỉnh phong, thậm chí còn mạnh hơn, e là đã đạt đến cảnh giới của Thanh Vân tổ sư rồi!

Hắn khẳng định có cơ duyên nghịch thiên!

Lý Thần Thông, Liệt Sơn, Liệt Diễm ba người vừa kinh vừa giận, nhưng nhiều hơn là tham lam và phấn khích.

Chu Trần chưa đầy hai mươi tuổi, đã khủng bố đến nhường này, đó là cơ duyên nghịch thiên cỡ nào?

Thanh Vân Tổ Sư tài hoa tuyệt diễm, cũng phải sáu mươi tuổi mới đạt đến bảy mươi hai chuyển, đương nhiên Thanh Vân Tổ Sư vì tu luyện muộn, cộng thêm phải tự mình thu thập võ công, nên lãng phí không ít thời gian.

Nhưng dù vậy, Chu Trần cũng kham xưng nghịch thiên.

Chạy!

Chương 72

Ba người Lý Thần Thông đã trọng thương, không làm gì được Chu Trần, nhưng đạt được bí mật của Chu Trần, đủ để bọn chúng 'ăn no nê'!

Bọn chúng chọn đào tẩu, mang tin tức này nói cho Viêm Long Cốc, sau đó sẽ thu thập Chu Trần.

Lý Thần Thông, ngươi đừng hòng chạy!

Trình Tố Tố đã chuẩn bị sẵn, đứng chắn trước Lý Thần Thông.

Ngươi... ngươi không bị thương?

Lý Thần Thông vừa kinh vừa sợ, lúc này hắn đã không còn dù chỉ một phần mười công lực toàn thịnh, căn bản không phải đối thủ, thậm chí còn không thoát được.

Hắn muốn kêu Liệt Diễm và Liệt Sơn cứu hắn, nhưng hắn ngẩng đầu lên lại thấy Chu Trần đã giương cung lắp tiễn, Lạc Nhật Cung như trăng tròn.

Một tiễn thần hư ảnh hiện ra sau lưng Chu Trần, phong mang khủng bố cuộn trào, quán xuyên thiên địa.

Tiễn hồn!

Xạ Nhật!

Lý Thần Thông trừng lớn mắt, Chu Trần đây là yêu nghiệt gì?

Lại có thể luyện Nghệ Tiễn Thuật đến tầng thứ này.

Không tốt!

Liệt Sơn và Liệt Diễm hồn phi phách tán, bọn chúng trước đây mới được chứng kiến sự khủng bố của một tiễn Xạ Nhật của Lý

Trường Phong ở Vân Đoạn Sơn Mạch.

Không ngờ ở đây lại thấy lần nữa!

Bành!

Bành!

Liên tục hai tiếng tiễn minh, Liệt Sơn và Liệt Diễm đang nhanh chóng bỏ chạy bị một tiễn xuyên thủng ngực, hai người đổ vật xuống đất.

Chu Trần nhìn về chiến trường của Lý Thần Thông và Trình Tố Tố.

Lý Thần Thông thấy Chu Trần nhìn đến, hồn phi phách tán, bị Trình Tố Tố nhân cơ hội một kiếm chém bay đầu, chết không nhắm mắt.

Thấy Lý Thần Thông đã chết, Chu Trần bảo Cơ Phượng Hà tiến lên kiểm tra.

Liệt Sơn và Liệt Diễm còn thoi thóp một hơi, Cơ Phượng Hà thi triển thủ đoạn linh hồn, dễ dàng khống chế hai người thoi thóp.

Sau khi thẩm vấn ra tất cả tin tức xong, tùy tay một đạo thần hỏa tuôn ra, thiêu Liệt Sơn và Liệt Diễm thành tro bụi, chỉ còn lại nhẫn trữ vật.

Thu thập bảo vật của hai người, Cơ Phượng Hà đến bên cạnh Chu Trần, báo cáo: Chủ nhân, Thanh Vân Môn đã đại thắng ở Vân Đoạn Sơn Mạch, sư phụ ngài đã giết bốn cường giả Thần Hải đỉnh phong, sư tỷ ngài cũng không sao.

Hai người đó tên là Liệt Diễm Liệt Sơn, chính là Liệt Sơn biết Lý Thần Thông có thể phản bội, đã đề nghị kế hoạch mai phục lần này, để báo thù Thanh Vân Môn...

Chu Trần nghe vậy trong lòng nhẹ nhõm, sư phụ sư tỷ không sao là tốt rồi, hắn cũng yên tâm.

Cơ Phượng Hà quay về không gian Phong Nguyệt Bảo Giám, Trình Tố Tố từ từ đi đến, nhìn ánh mắt Chu Trần tràn đầy phức tạp và chấn động.

Trong lòng nàng có vô số nghi vấn nhưng không biết phải mở lời thế nào.

Tất cả những gì nàng từng trải qua cũng không kích thích bằng một ngày hôm nay, cứ như đi tàu lượn siêu tốc vậy.

Chu Trần gần như một mình diệt ba cường giả Thần Hải Cảnh đỉnh phong.

Mà ba người này mỗi người đều không đơn giản.

Một người là phong chủ Hắc Long Phong của Thanh Vân Môn, hai người là trưởng lão Viêm Long Cốc, tùy tiện một người xuất ra, giậm chân một cái cũng đủ làm chấn động một phủ!

Nhưng hôm nay tất cả đều bỏ mạng dưới tay Chu Trần.

Chu Trần tùy tay một đạo hỏa diễm, thiêu xác chết và đầu của Lý Thần Thông thành tro, sau đó nhìn sư thúc đang đầy tâm trạng nghi hoặc với chiếc nhẫn trữ vật trong tay!

Lúc này hắn nhiệt huyết sôi trào, vừa rồi nhìn như giải quyết địch nhân trong mấy chiêu, nhưng tâm thần hắn căng thẳng đến cực điểm, mỗi bước đi đều như múa trên lưỡi dao.

Kham xưng tốc độ sinh tử.

Nhìn sư thúc trước mặt, trong đầu Chu Trần tự động hiện lên cảnh tắm hôm nọ, khí huyết sôi trào của hắn dâng lên đầu.

Chu Trần một tay nắm lấy tay Trình Tố Tố, khẽ kéo một cái, liền

ôm trọn thân hình mềm mại quyến rũ ấy vào lòng.

A...!

Trình Tố Tố kinh hô, nàng ngẩng đầu lên trong nháy mắt liền hôn Chu Trần, đầu óc tức thì trống rỗng.

Nàng ngỡ ngàng nhìn Chu Trần.

Nghĩ đến vừa rồi Chu Trần khi gặp mai phục đã quả đoán ra tay cứu nàng, khi sinh tử chỉ cách một đường tơ, hắn dùng thân thể đỡ đòn công kích cho nàng, cuối cùng còn dùng kế mưu đánh lén phản sát đối thủ.

Chu Trần tuy là sư điệt của nàng, tuổi tác không lớn, nhưng trừ tuổi tác ra những phương diện khác đều kham xưng đỉnh thiên lập địa.

Đặc biệt là hùng phong, mị lực nam tính bùng nổ khi giết địch vừa rồi.

Ưm!

Cảm giác nụ hôn mang theo sự xâm lược mạnh mẽ của Chu Trần, Trình Tố Tố bừng tỉnh, lần nữa thật sự cảm nhận được khí tức hormone nam tính mạnh mẽ của Chu Trần.

Nàng lại ngây người tại chỗ, mặc cho Chu Trần hôn.

Cuối cùng.

Khi tay Chu Trần luồn vào trong, Trình Tố Tố chợt bừng tỉnh, vội vàng nắm lấy tay Chu Trần, hổn hển nói: Chu Trần, không được, chúng ta không thể như vậy...

Sư thúc!

Tay phải hắn dùng sức ôm chặt, tay trái nâng cằm Trình Tố Tố, ánh mắt đầy xâm lược nhìn thẳng vào mắt nàng: Sư thúc, con muốn người!

Con muốn người làm nữ nhân của con!

Con...

ưm...

"Sư thúc, ta muốn nàng!" "Ta muốn nàng làm nữ nhân của ta!" Trình Tố Tố hé miệng, vừa định nói thì bị Chu Trần bá đạo đoạt lấy môi đào, lời đến bên miệng cũng đành nuốt ngược trở về.

Giờ khắc này, dưới sự tấn công bá đạo và đầy chiếm đoạt của Chu Trần, Trình Tố Tố cảm thấy mình biến thành một nữ tử yếu mềm, còn Chu Trần thì hóa thành con sư tử uy phong lẫm liệt trên thảo nguyên.

Cứ như vậy bị chàng chinh phục… Trình Tố Tố tim đập như trống, đầu óc mơ màng, rõ ràng nàng là sư thúc a!

Chu Trần trước kia trong mắt nàng chỉ là một tiểu gia hỏa miệng còn hôi sữa.

Cho đến khi nàng bắt gặp Chu Trần lén lút lẻn vào Phong Linh Dược để trộm dược liệu của Mộ Linh Nhi.

Nàng lần đầu tiên nhận ra Chu Trần là một nam nhân đại trượng phu đỉnh thiên lập địa đến mức nào!

Chỉ là nghĩ đến Mộ Linh Nhi… "Không được…" Trình Tố Tố dùng sức đẩy Chu Trần đang vùi vào lòng nàng, tùy ý "ăn bữa trưa" ra, khẽ thở dốc nói: "Chúng ta không thể như vậy… Ta không thể phụ Linh Nhi…" "Sư thúc, chuyện này không liên quan đến Linh Nhi sư tỷ, ta cũng sẽ không phụ Linh Nhi sư tỷ!" Chu Trần ngẩng đầu, chớp chớp môi, nhìn sư thúc với ánh mắt đầy giãy giụa và rối rắm, dõng dạc nói, khiến người ta không tự chủ tin tưởng.

Nữ tử tốt thì không thể phụ bạc.

Nữ tử xấu thì không thể lãng phí.

Sư thúc sư tỷ… Hắn muốn tất cả!

Huống hồ ở thế giới siêu phàm này, sư đồ gì đó đều là chuyện thường, ngay cả cô cháu, mẹ con, chị em cũng khắp nơi có thể thấy.

Chẳng phải chuyện gì to tát.

Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, giúp Trình Tố Tố thôi nã, liệu thương tẩy tủy, thông mạch bài độc.

Kiều khu của Trình Tố Tố run rẩy, mặt đỏ bừng như triều dâng, mỹ mâu ướt át, môi đào khẽ hé: "Chu… Chu Trần…" "Ngươi… đừng… đừng…" Thần thông này của Chu Trần quá mạnh, khiến nàng khó lòng chống đỡ.

Nhìn mỹ mâu mơ màng của Trình Tố Tố, Chu Trần đột nhiên cười nói: "Sư thúc, chiêu này của ta so với lúc nàng tự tay xoa bóp khi tắm rửa, chỉ nếm thử một chút thì thế nào?" Trình Tố Tố giật mình, chợt nghĩ đến điều gì đó.

Oanh!

Đầu nàng như bùng nổ một tiếng.

"Là ngươi!" Trình Tố Tố trừng lớn mắt, vừa xấu hổ vừa phẫn nộ nói: "Hôm đó là ngươi, tiểu hỗn đản đã lén lút nhìn ta tắm?" Nghĩ đến đây, Trình Tố Tố vừa thẹn vừa giận, thật muốn một chưởng tát chết Chu Trần, sau đó tìm một kẽ đất mà chui vào.

"Sư thúc, ta không phải cố ý đâu, hôm đó ta đi tìm Linh Nhi sư tỷ, nhưng ta không biết chỗ ở, vô tình xông vào nơi của sư thúc…" Nhìn ngọc dung xấu hổ và tức giận của Trình Tố Tố, Chu Trần cúi đầu, cưng chiều khẽ hôn lên má nàng: "Sư thúc, thật ra không có gì phải ngại cả!" "Lời Khổng Tử nói: Ăn và sắc là bản tính của con người!" "Có điều sư thúc về sau không cần một mình nữa, chỉ cần sư thúc có

nhu cầu, đệ tử sẽ có mặt ngay, đảm bảo khiến sư thúc hài lòng!" "Ngươi… ngươi cái đồ hỗn đản, ngươi còn nói…" Trình Tố Tố thật muốn tát chết tên đại phôi đản cưỡi sư miệt tổ này, thật là quá mất mặt.

"Sư thúc, nàng đúng là khẩu thị tâm phi…" Hơi thở nóng bỏng phả vào gò má trắng nõn của Trình Tố Tố, Chu Trần kề sát vào vành tai trong suốt của nàng, thở ra hơi nóng: "Miệng thì nói không muốn, nhưng thân thể lại rất thành thật…" "Ngươi cút!" Trình Tố Tố vừa thẹn vừa giận, liền muốn đẩy Chu Trần ra.

Chu Trần đã đến trước cửa phòng Trình Tố Tố, đâu cam lòng rời đi.

Khi Trình Tố Tố còn chưa kịp phản ứng, Chu Trần đã nhanh như chớp "ầm" một tiếng xông thẳng vào phòng ngủ của nàng.

"A!

Ngươi ra ngoài!" Trình Tố Tố kinh hô, sợ đến toàn thân run rẩy, không ngờ Chu Trần lại dám tự tiện xông vào phòng nàng.

Nhiều năm như vậy.

Phòng nàng chưa từng để người ngoài đặt chân vào một bước.

Chu Trần cái đồ hỗn đản này.

Thế nhưng điều khiến Trình Tố Tố bất lực hơn là Chu Trần đã vào thì không đi, còn làm phòng nàng một mớ hỗn độn.

Sự đã đến nước này.

Trình Tố Tố toàn thân mềm nhũn, không còn sức để quản nữa.

Đã đâm lao thì phải theo lao.

Phòng đã bị làm ra nông nỗi này, còn có thể thế nào nữa?

Cứ để ngươi quậy phá!

Chu Trần giống như một con husky, chuyên nghiệp quậy phá hai mươi năm.

Không phá phòng sạch bong kin kít, mỗi một chỗ đều để lại "kiệt tác" của mình, thề không bỏ qua. … Cùng lúc đó.

Sau đại thắng tại Vân Đoạn Sơn Mạch, Chưởng môn Thanh Ngọc Dao đã xử lý xong các việc quan trọng, để Lý Trường Phong và một số trưởng lão tạm thời trấn giữ Xích Tinh Khoáng Mạch.

Nàng dẫn theo một phần trưởng lão, đệ tử chân truyền, đặc biệt là những người bị thương trở về Thanh Vân Môn.

Thanh Vân Phong.

Thấy Thanh Ngọc Dao dẫn mọi người trở về, các cường giả và đệ tử ở lại Thanh Vân Môn vội vàng tiến lên chào đón, đồng thời có chút nghi hoặc.

Chẳng phải nói chiến sự đang gay cấn sao?

Sao chưởng môn lại về nhanh như vậy.

Thanh Ngọc Dao nhìn mọi người, mở lời trực tiếp: "Trong trận chiến Vân Đoạn Sơn Mạch lần này, Phong chủ Lý Trường Phong một mình chém giết bốn đại trưởng lão Viêm Long Cốc, Thanh Vân Môn đại thắng!" "Oa!

Thật là tốt quá!" "Thanh Vân uy vũ!" Mọi người hoan hô, có trưởng lão không nhịn được hỏi: "Chưởng môn, trước đó người không phải truyền tin nói chiến sự gay cấn, kêu Lý Thần Thông, Lý sư huynh dẫn Trình sư tỷ đến tăng viện sao?

Nghe nói Lý Trường Hận còn bị thương, Chu Trần cũng đi theo rồi!" "Cái gì?

Ta khi nào truyền tin kêu người tăng viện?" Thanh Ngọc Dao ngẩn ra, lập tức giận dữ: "Lý Thần Thông!

Ngươi dám phản bội Thanh Vân!" Lý Thần Thông giả truyền tin tức, dẫn Trình Tố Tố và Chu Trần đi ra ngoài, nhất định không phải là dẫn bọn họ đi chơi, tất nhiên là có âm mưu bất chính!

"Cái gì?

Lý sư huynh… không, Lý Thần Thông giả truyền tin tức?" "Lý Thần Thông lừa Trình sư tỷ và Chu Trần đi ra ngoài, muốn làm gì?" "Lý Thần Thông và Chu Trần có thù, e rằng muốn bất lợi cho Chu Trần, còn về Trình sư tỷ…" Mọi người xôn xao.

Không ngờ Lý Thần Thông lại có gan lớn như vậy, đây là muốn phản bội Thanh Vân Môn rồi!

Vụt!

Thanh Ngọc Dao không dừng lại, lập tức lao nhanh về hướng Vân Đoạn Sơn Mạch.

Lý Thần Thông đã lừa Trình Tố Tố và Chu Trần đi tăng viện Vân Đoạn Sơn Mạch, tất nhiên là đi theo hướng này.

Trình Tố Tố và Chu Trần lại không phải là không biết đường, một khi đi sai hướng chắc chắn sẽ khiến người ta nghi ngờ, đặc biệt là Chu Trần và Lý Thần Thông còn không hợp nhau.

Trước đó nàng trở về vì dẫn theo đệ tử Thanh Vân Môn, tọa ngự phi thuyền từ trên cao lao đi, không chú ý đường đi.

Chỉ cần nàng cẩn thận tìm kiếm, nhất định có thể tìm thấy dấu vết.

Lý Thần Thông một khi giữa đường thay đổi hướng đi, sẽ xảy ra xung đột với Trình Tố Tố và Chu Trần.

Chỉ là thực lực Trình Tố Tố không bằng Lý Thần Thông, lại không có phòng bị.

Đối mặt với Lý Thần Thông đột nhiên ra tay, e rằng sẽ chịu thiệt lớn.

Còn Chu Trần cho dù có mạnh đến đâu, ẩn giấu sâu đến đâu, với tuổi của hắn, nhiều nhất không quá Luyện Thể mười mấy chuyển, cùng lắm chỉ sánh ngang cảnh giới Thần Hình yếu nhất.

Đối mặt với cường giả đỉnh phong Thần Hải Cảnh như Lý Thần Thông, lại còn là Thần Hải Cảnh mạnh mẽ của tông môn, căn bản không phải đối thủ.

"Lý Thần Thông, ngươi thật đáng chết!" Thanh Ngọc Dao mỹ mâu hàm sát, chuyển nháy mắt đã đến không trung của một khu rừng nguyên thủy.

Nàng biết Lý Thần Thông muốn động thủ nhất định sẽ ở nơi không người.

Nơi này là con đường tất yếu để đến Vân Đoạn Sơn Mạch, xung quanh vài ngàn dặm hoang vu không người, dấu chân người hiếm thấy, là địa điểm tốt nhất để động thủ.

Thân ảnh nàng lướt trên rừng, ánh mắt sắc bén rà soát xung quanh, tìm kiếm dấu vết có thể còn sót lại.

Cùng lúc đó.

Trong một khu rừng rậm xanh tốt, có một con suối, uốn lượn như một con rắn dài bò trong rừng.

Nước suối róc rách, chim hót hoa thơm.

Phía trên còn có một thác nước, chảy thẳng xuống ba ngàn thước, tung bọt nước vô số.

Dưới hồ nước của thác nước, có một chiếc thuyền nhỏ màu bạc dài khoảng một trượng, chiếc thuyền nhỏ liền mạch, trôi bồng bềnh theo dòng suối.

Trong thuyền nhỏ, trên tấm thảm lông mềm mại trơn mượt, Chu Trần ôm lấy phong du động thể mềm mại mê người của sư thúc Trình Tố Tố, vẻ mặt say đắm.

Tay ngọc trắng nõn của Trình Tố Tố khẽ vuốt gáy Chu Trần, mặt đỏ bừng như triều dâng, tình động như nước, trong lòng vừa ngọt ngào vừa phức tạp.

"Ngươi trước đó một kiếm trọng thương ba người Lý Thần Thông, thực lực mạnh hơn hầu hết cường giả đỉnh phong Thần Hải Cảnh, ngươi đã đạt đến tầng thứ của Thanh Vân Tổ Sư rồi sao?" Trình Tố Tố không nhịn được mở lời hỏi.

"Cũng gần như vậy." Chu Trần gật gật đầu, đầu dùng sức củng củng.

Không thể không nói.

Sư thúc thật là quá lợi hại.

Lượt này điểm Phong Nguyệt bùng nổ năm mươi vạn, cho dù có thêm FirstBlood gia thành, sau này mỗi ngày ít nhất cũng có một hai mươi vạn.

Chu Trần cảm thấy ôm chặt đùi sư thúc, liền trực tiếp cất cánh.

Quả nhiên.

Phú bà mới là chân ái!

"Ngươi cùng nữ nhân tu luyện, thật sự có thể nhanh chóng tu hành?" Trình Tố Tố hiển nhiên cũng có suy đoán giống như Chưởng môn Thanh Ngọc Dao.

Chương 73

Chỉ là thể chất đặc biệt này nàng chưa từng thấy, cảm thấy rất thần kỳ, đặc biệt là tốc độ tu luyện của Chu Trần quả thực còn nhanh hơn bay.

"Đương nhiên!" Chu Trần dùng sức ôm chặt Trình Tố Tố: "Sư thúc, ta muốn nàng trợ ta tu hành!" Trình Tố Tố: "…" Nàng không từ chối Chu Trần, đừng nhìn chiến lực nàng không bằng Lý Thần Thông, nhưng không phải nàng quá yếu, mà là Lý Thần Thông rất mạnh.

Là lão bài đỉnh phong Thần Hải Cảnh, nhục thân của nàng không thể so với Kiếm Hùng, Lý Trường Hận và những người khác.

Ngay cả Bạch Liên Hoa tiên võ song tu, đạt đến mười tám chuyển cũng kém xa.

Nói tóm lại.

Trình Tố Tố rất "kháng tạo".

Chỉ xét về cường độ nhục thân, nàng thậm chí có thể mạnh hơn Chu Trần một chút.

Chu Trần cảm thấy giống như từ con lừa nhỏ đổi thành Hãn Huyết Bảo Mã.

Trực tiếp cất cánh.

Oanh!

Cùng với việc nhập đạo tu hành, Chu Trần thầm niệm: "Gia điểm!" Bây giờ mười lăm ngàn điểm là có thể luyện thành một môn võ công.

Tiêu hao mười sáu vạn năm ngàn điểm Phong Nguyệt.

Chu Trần đạt đến một trăm hai mươi bảy chuyển, bao gồm công pháp chủ tu, luyện thành một trăm hai mươi tám môn võ công, tổng cộng tôi luyện thân thể một trăm hai mươi tám lần.

Các môn võ công mà hắn đã thu thập đều học xong hết rồi!

"Sao có thể?" Mỹ mâu mơ màng của Trình Tố Tố đột nhiên trợn trừng, không thể tin nhìn khí tức trên người Chu Trần không ngừng tăng trưởng.

Tuy nàng không nhìn ra Chu Trần cụ thể bao nhiêu chuyển.

Nhưng có thể đại khái cảm nhận được, Chu Trần trong thoáng chốc vừa rồi, đã luyện thành mười một môn võ công.

Đây là quái vật gì?

Chẳng trách Chu Trần tu luyện chưa đầy một năm, đã đạt đến cảnh giới khủng bố như vậy.

Thật là đáng sợ!

Đáng sợ như thần thú Thanh Long, ngay cả thần thú Bạch Hổ một trong tứ linh cũng không phải đối thủ, bị đánh đến thổ huyết.

"Sư thúc, đừng kinh ngạc." Nhìn Trình Tố Tố kinh ngạc không nói nên lời, Chu Trần khẽ hôn lên môi mềm của nàng, dịu giọng nói: "Bởi vì sư thúc nàng tu vi cao, lại còn là xử tử, thể chất cũng đặc biệt, ta mới có thể tiến bộ nhanh như vậy, đổi lại người thường thì không nhanh như vậy đâu…" Trình Tố Tố mặt đỏ bừng, nhưng kinh ngạc về thiên phú đặc biệt của Chu Trần thì nhiều hơn.

"Như vậy mà nói, càng là nữ tử tu vi cao càng đặc biệt, ngươi tu luyện càng nhanh?" "Không sai!" Chu Trần gật đầu, Trình Tố Tố không chỉ là kỳ nữ tử của thần thú Bạch Hổ một trong tứ linh, còn có thể chất đặc biệt.

Thiên sinh thần khí.

Lục diện mai phục.

“Thế giới thật rộng lớn, không có gì là không thể…” Nói thật, thiên phú này của Chu Trần tuyệt đối là sự tồn tại khiến vô số nam nhân thèm muốn, cũng khó trách Chu Trần cả ngày chỉ thích trêu chọc nữ nhân.

Đổi lại là nàng, có sự gia tăng tu luyện kinh người này, nàng có thể chơi đến thiên hoang địa lão.

Chỉ là nàng là nữ nhân.

Trình Tố Tố không nhịn được mắt tối lại, u u nói: “Vậy ngươi muốn ta như vậy, chỉ là vì tu luyện?” Bốp!

Chu Trần một chưởng nặng nề vỗ vào mông Trình Tố Tố.

“Ngươi… ngươi dám đánh ta?” Trình Tố Tố đau điếng, vừa thẹn vừa giận, trừng mắt nhìn Chu Trần.

“Lòng ta yêu thích sư thúc lẽ nào còn phải nói?

Tu luyện chỉ là phụ trợ mà thôi!” Chu Trần vẻ mặt nghiêm túc, không thể không nói, mị lực đặc biệt trên người sư thúc không ai sánh bằng.

“Hừ, miệng nam nhân, lời dối trá!” Trình Tố Tố hừ lạnh, “Bây giờ nói nghe hay lắm, đợi trăm năm sau, người ta già nua xấu xí, e rằng nhìn một cái cũng chê ghét!” Là Phong chủ Linh Dược Phong, tuổi nàng không còn nhỏ.

Bây giờ đã trăm tuổi.

Thần Hải Cảnh đỉnh phong tuổi thọ trung bình khoảng hai trăm năm mươi, nàng bây giờ đã tương đương với phụ nữ bình thường ba mươi mấy tuổi rồi.

Trăm năm sau, nếu không thể đột phá tấn thăng Nguyên Đan Cảnh, nàng sẽ rất khó duy trì thanh xuân, sẽ dần dần già đi.

Còn trăm năm sau của Chu Trần, chính là năm trăm năm sau, e rằng vẫn giống như bây giờ, phong hoa chính mậu.

"Sư thúc, nàng yên tâm, ta vĩnh viễn không bỏ rơi nàng, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, ta đảm bảo!" Chu Trần có Phong Nguyệt Bảo Giám, đặc biệt là sau khi mở Phong Nguyệt Đồ Lục, cho dù Trình Tố Tố thiên phú không đủ, cuối cùng tuổi thọ hao cạn mà chết.

Chu Trần cũng có thể phong thần linh hồn nàng trong Phong Nguyệt Đồ Lục, để nàng tu luyện thần đạo.

Hơn nữa sau khi phong thần, linh hồn Trình Tố Tố và Phong Nguyệt Đồ Lục ràng buộc, chỉ cần Phong Nguyệt Đồ Lục không hủy, nàng liền là sự tồn tại bất lão bất tử.

Cho dù bị người ta đánh chết, cũng có thể phục sinh trong Phong Nguyệt Đồ Lục để trọng tu.

Trình Tố Tố ngây người nhìn ánh mắt không đùa cợt của Chu Trần, trong lòng cảm động, cánh tay ngọc trắng nõn siết chặt gáy Chu Trần.

"Ta tin ngươi!" "Ưm!" Chu Trần cảm giác giống như Tôn Ngộ Không bị áp dưới Ngũ Hành Sơn, có cảm giác không thở nổi, huống hồ hắn còn là hai tòa núi.

Rất nhanh.

Chiếc thuyền nhỏ trong hồ nước trong vắt bồng bềnh theo sóng nước.

Thuyền hoa không cần nghĩ.

Hoàn toàn dựa vào sóng a sóng! … "Kiếm khí của ta!" Ngay khi

Chu Trần đang cưỡi gió rẽ sóng, lật úp mây thuyền, Thanh Ngọc Dao đột nhiên cảm nhận được kiếm khí của nàng.

Vụt!

Thân ảnh lóe lên, Thanh Ngọc Dao nháy mắt xuất hiện tại một chiến trường tan hoang, hỗn độn.

"Chính là ở đây!" "Ba tấm kiếm phù của ta đều đã dùng rồi!" "Có dấu vết của Viêm Long Quyền của Viêm Long Cốc!" "Lý Thần Thông lại cấu kết với Viêm Long Cốc, thật đáng hận…" Thanh Ngọc Dao trong mắt sát cơ bừng bừng, cẩn thận kiểm tra chiến trường, nhưng lại không tìm thấy manh mối hữu ích nào.

Phát hiện duy nhất là tại hiện trường dường như còn có một cao thủ kiếm đạo.

Thanh Ngọc Dao lấy đây làm trung tâm, mở rộng phạm vi tìm kiếm, bắt đầu điều tra.

Sau một nén hương.

Thanh Ngọc Dao phát hiện dấu vết của người gần đó.

"Ừm?

Chưởng môn sư bá đã đến!" Chu Trần ngẩng đầu, cảm ứng được khí tức của Thanh Ngọc Dao.

Ngay sau đó.

Thanh Ngọc Dao xuất hiện dưới thác nước, nhìn chiếc thuyền nhỏ bồng bềnh trong hồ nước, cảm nhận được khí tức của Chu Trần và Trình Tố Tố!

"Trình sư muội, Chu Trần, hai người không sao chứ?" "Chưởng môn sư tỷ, ta… ta không sao!" Giọng Trình Tố Tố truyền ra từ chiếc thuyền nhỏ, sau đó hung hăng trừng Chu Trần một cái, cố nhịn Chu

Trần đang tác quái trên người nàng, thấp giọng mắng: "Ngươi còn không mau ra ngoài!" Nếu bị chưởng môn nhìn thấy, nàng còn mặt mũi nào?

Trâu già gặm cỏ non sao?

"Ta thật muốn chết trên bụng sư thúc, cả đời không ra ngoài!" … "Chưởng môn sư bá, ta cũng không sao!" Chu Trần đáp lại Thanh Ngọc Dao bên ngoài một câu.

"Ngươi cái đồ hỗn đản, đừng làm loạn nữa, mau ra ngoài, nếu bị chưởng môn sư tỷ nhìn thấy thì ra thể thống gì?" Trình Tố Tố hung hăng trừng Chu Trần đang tác quái, thấp giọng đầy cầu xin nói.

"Vâng, sư thúc." Chu Trần không còn trêu chọc nàng nữa, khẽ mỉm cười, cúi đầu hôn thật sâu lên môi mềm của Trình Tố Tố, mới rút lui rời đi.

Hắn thật có chút luyến tiếc, đành để lần sau vậy!

"Hô!" Trình Tố Tố thở phào nhẹ nhõm, thân thể đầy đặn hùng vĩ run rẩy.

Nàng vội vàng chỉnh đốn lại, chỉ là trong lòng có cảm giác trống rỗng vô cùng.

"Hai người không sao là tốt rồi, Lý Thần Thông đâu?" Thấy Chu Trần và Trình Tố Tố đi ra, Thanh Ngọc Dao trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, kết quả tốt hơn nàng tưởng rất nhiều.

Chu Trần và Trình Tố Tố đều bình an vô sự.

Còn về Lý Thần Thông, cho dù hắn có trốn thoát cũng chẳng sao.

Sau này kiểu gì cũng có cơ hội thu thập hắn.

Bước ra khỏi thuyền nhỏ, Chu Trần phất tay với chiếc thuyền nhỏ, nó hóa thành kích thước bằng bàn tay, được Chu Trần thu vào

nhẫn trữ vật.

Chiếc thuyền nhỏ này là của Lý Thần Thông, nay đã trở thành chiến lợi phẩm của Chu Trần.

Còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy phi thuyền của Lý Trường Phong, Chu Trần rất mực hâm mộ, nghĩ rằng sau này cũng phải có một chiếc.

Giống như nhìn thấy máy bay riêng của người khác vậy.

Nay hắn cuối cùng đã thực hiện được rồi!

"Trình sư muội, nàng không sao chứ?" Thấy Trình Tố Tố hai chân có chút khập khiễng, gò má đỏ bừng như máu, khóe mắt dường như còn có vệt nước mắt, Thanh Ngọc Dao vội vàng quan tâm hỏi.

Xem ra Trình Tố Tố đã chịu không ít khổ sở, chịu ủy khuất rồi.

"Chưởng môn sư tỷ, ta không sao." Trình Tố Tố trong lòng căng thẳng, sợ bị Thanh Ngọc Dao nhìn ra manh mối, vội vàng giải thích: "Chỉ là bị thương nhẹ, Chu Trần đã giúp ta chữa khỏi rồi." "Chưởng môn sư bá yên tâm, ta chữa thương rất có nghề, đảm bảo ra tay là hết bệnh!" Chu Trần giơ tay lên, cười phụ họa.

Thấy bàn tay của Chu Trần, Trình Tố Tố hai chân căng chặt, cảm giác có thứ gì đó đang trỗi dậy.

"Cái đồ hỗn đản này…" "Vậy là tốt rồi!" Thanh Ngọc Dao không nghĩ nhiều, Chu Trần tuy háo sắc, nhưng khoảng cách giữa hắn và Trình Tố Tố không nhỏ, huống hồ hai người vừa thoát chết, làm gì có thời gian làm chuyện khác.

Thật ra Thanh Ngọc Dao không hiểu, chính vì thoát chết, sau khi trải qua sinh tử huyết chiến, bất luận nam nhân hay nữ nhân, đều cần phải giải tỏa hết sự tức giận, áp lực tích tụ trong lòng.

Nếu không rất dễ xảy ra vấn đề.

“Chưởng môn sư bá, Lý Thần Thông cấu kết hai đại trưởng lão Liệt Diễm và Liệt Sơn của Viêm Long Cốc phục kích chúng ta, nhưng ba người bọn họ đã bị diệt trừ hết, điều này còn nhờ vào kiếm phù mà chưởng môn sư bá tặng ta, mới có thể một lần trọng thương bọn họ, phản bại thành thắng!” Chu Trần giải thích đơn giản một câu.

Trình Tố Tố nay cùng Chu Trần là một thể, tự nhiên Chu Trần nói gì thì nàng cũng theo đó.

“Viêm Long Cốc thật là gan to, đại bại ở Vân Đoạn Sơn Mạch lại không chịu chết tâm, cấu kết Lý Thần Thông mưu hại Trình sư muội và Chu Trần, món nợ này nhất định phải tính rõ với bọn họ!” Thanh Ngọc Dao trên mặt hàm sát, sát khí đằng đằng, thể hiện uy nghiêm và khí phách của một phương chưởng giáo.

Chu Trần trong lòng cũng đầy sát ý đối với Viêm Long Cốc.

Hắn không phải là người tốt bị đánh không đánh trả, bị mắng không cãi lại.

Dám đến giết hắn, thì phải trả giá.

Vừa hay các môn võ công mà hắn thu thập đều đã luyện xong, ban đầu Chu Trần còn đang nghĩ đi đâu kiếm võ công, bây giờ thì tốt rồi, Viêm Long Cốc chính là một kho báu khổng lồ.

Viêm Long Cốc cũng là đại phái truyền thừa ngàn năm, nội tình không kém Thanh Vân Môn, võ công tất nhiên không thiếu.

“Hai người lần này vất vả rồi, chúng ta về trước rồi nói!” Thanh Ngọc Dao dẫn Chu Trần và Trình Tố Tố trở về Thanh Vân Môn.

Trở về Thanh Vân, Chu Trần đơn giản thuật lại sự tình, rồi trở về Thần Tiễn Phong.

Thanh Ngọc Dao tuy biết Chu Trần đã giấu không ít, nhưng cũng không tiện truy hỏi.

Ví dụ như kiếm khí trên chiến trường ngoài kiếm phù của nàng ra là do ai lưu lại?

Vì sao phải đốt sạch thi thể Lý Thần Thông và đồng bọn?

Đây rõ ràng là hủy thi diệt tích.

Nhưng mỗi người đều có bí mật, Thanh Ngọc Dao đoán rằng trong đó hoặc liên quan đến Trình Tố Tố, hoặc liên quan đến Chu Trần.

Chỉ cần hai người không sao là được.

Những thứ khác không cần đào sâu. … Hồng Trần Phủ.

"Trần ca nhi, chàng không sao thật là tốt quá, ô ô…" Tần Hồng Ngọc lao vào lòng Chu Trần, trước đó nghe nói Lý Thần Thông phản bội Thanh Vân dụ dỗ Chu Trần ra ngoài, trái tim nàng đã treo lên tận cổ.

"Được rồi được rồi, ta không sao, Lý Thần Thông còn không giết được ta…" Khẽ vỗ lưng Tần Hồng Ngọc, lại nhìn các nàng Thiên Hương Tiên Tử, Triệu Sư Dung, Ngư Ấu Vi, Lý Thanh Hà và Cố Thu Thủy đầy lo lắng xung quanh.

Chu Trần một tay ôm Tần Hồng Ngọc, cười nói: "Để chúc mừng ta bình an trở về, hôm nay chúng ta mở tiệc tùng!" Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương Tiên Tử và năm nữ nhân còn lại mặt đỏ bừng, đối với lời Chu Trần nói không hề xa lạ.

Lần đầu tiên các nàng còn không hiểu.

Nhưng sau khi trải qua thì đã hiểu ý nghĩa của "tiệc tùng" mà Chu Trần nói.

Chính là vô giá bát.

Có điều các nàng không từ chối Chu Trần.

Một trận cuồng hoan hoạt sắc sinh hương bắt đầu.

Ba ngày sau.

Chu Trần an ủi xong các nàng, kiểm kê xong chiến lợi phẩm thu được từ ba cường giả đỉnh phong Thần Hải Cảnh Lý Thần Thông, Liệt Diễm và Liệt Sơn.

Ở thế giới siêu phàm này, có túi trữ vật, nhẫn trữ vật, thân gia của tu luyện giả đều mang theo bên mình, bởi vì như vậy là an toàn nhất, cũng tiện lợi khi cần bỏ chạy.

Còn việc bị giết thì sẽ tiện cho người khác, đó không phải là chuyện đùa sao?

Người đã chết rồi, còn để ý gì khác?

Vì thế.

Chu Trần tìm thấy năm mươi sáu bản bí tịch võ công thượng thừa.

Những thứ này đều là cất giữ cá nhân của bọn họ, có thể là do đoạt được trong bí cảnh, có thể là do giết người mà có, có thể là mua, có thể là người khác tặng… Dù sao cũng không phải sở hữu của tông môn.

Bí tịch võ công của tông môn thường không cho phép tư nhân mang ra ngoài.

"Năm mươi sáu bản, trong đó có chín môn khinh công, đợi luyện thành xong, tốc độ của ta chắc chắn sẽ lên một tầng cao mới…" Chu Trần chuẩn bị ẩn mình một thời gian, tiêu hóa các môn võ công này, nâng cao thực lực, sau đó sẽ đi báo thù Viêm Long Cốc, cướp võ công của Viêm Long Cốc!

Cất bí tịch, nhìn các nàng sau ba ngày phong cuồng đều đang ngủ vùi, Chu Trần lặng lẽ rời khỏi Thần Tiễn Phong, đến Linh Dược

Phong.

"Sư thúc, mở cửa đi, ta là Chu Trần!" "Ngươi đến làm gì?" Trình Tố Tố mở cửa, nhưng không cho Chu Trần vào: "Chuyện trước đây cứ xem như một giấc mộng, nay trở về mộng đã tan rồi, chúng ta vẫn như trước đây…" Bình tĩnh lại, đặc biệt là khi nhìn thấy Mộ Linh Nhi, Trình Tố Tố lại rụt rè.

"Không quay lại được nữa!" Chu Trần ngẩng đầu, u u thở dài.

Trình Tố Tố giật mình, bị thần sắc của Chu Trần lay động, trong lòng thấy hổ thẹn.

"A!" Ngay khoảnh khắc ngẩn người đó, Trình Tố Tố cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, đã bị Chu Trần ôm lấy.

Chu Trần không nói hai lời, thô bạo xông thẳng vào phòng nàng.

"Ngươi cái đồ hỗn đản… ưm!" "Sư thúc, ta nhớ nàng muốn chết…" … Thời gian trôi mau.

Chớp mắt gần nửa năm trôi qua.

Lại một năm giải đấu chân truyền bắt đầu.

Chu Trần chỉ ra tay một chút, đã xếp thứ ba trong hàng chân truyền, chỉ sau hai sư tỷ Thư Thanh Tuyền và Lý Trường Hận.

Chu Trần không có hứng thú với cái danh hiệu hạng nhất, đối với hắn cái hư danh hạng nhất chẳng đáng một xu.

Hắn càng thích đánh bại các nàng trên giường hơn!

Nhưng dù vậy.

Chu Trần cũng trở thành thần tượng của vô số đệ tử nội ngoại môn, nhập môn hai năm đã xếp thứ ba chân truyền, thật là quá kinh người, quá đáng khâm phục.

Trong nửa năm đó, Chu Trần gần như cứ cách một ngày lại đến Linh Dược Phong "khi dễ" sư thúc Tố Tố xinh đẹp ôn uyển.

Sư thúc thật khiến người ta mê luyến, mỗi lần Chu Trần vào phòng sư thúc đều không muốn rời đi nữa, thật muốn mãi mãi ở lại đó.

Chương 74

Mị lực của mỹ phụ thành thục có thể thấy rõ!

Nhờ có sư thúc đỉnh phong Thần Hải Cảnh mang huyết mạch thần thú Bạch Hổ, điểm Phong Nguyệt của Chu Trần cũng bùng nổ.

Tăng vọt mỗi ngày!

Trung bình mỗi ngày mười lăm vạn điểm Phong Nguyệt.

Năm tháng, Chu Trần tích lũy được hai ngàn hai trăm năm mươi vạn điểm Phong Nguyệt.

Năm mươi sáu môn võ công chẳng qua chỉ tiêu hao một phần nhỏ.

Chỉ tiêu hao năm mươi vạn.

Chu Trần đạt đến cảnh giới khủng bố một trăm tám mươi ba chuyển.

Theo tài liệu mà Chu Trần đã tra cứu và nghiên cứu bản thân.

Hắn chỉ cần tu luyện ba trăm sáu mươi sáu môn võ công là có thể đạt đến cực hạn, không thể thăng tiến thêm, đạt đến một cực hạn ở cảnh giới luyện thể, Chu Thiên Đại Viên Mãn.

Ba trăm sáu mươi sáu môn võ công, tức là ba trăm sáu mươi lăm chuyển, ám hợp số Chu Thiên.

Nay chỉ còn thiếu một trăm tám mươi hai môn võ công.

Chu Trần có đủ điểm Phong Nguyệt, chỉ cần thu thập võ công là được.

Hai ngàn hai trăm vạn điểm Phong Nguyệt còn lại, Chu Trần chuẩn bị giữ lại hai trăm vạn để dự phòng và nâng cấp võ công, hai ngàn vạn còn lại đều có thể dùng để nâng cao tu vi tiên đạo. 【Xích

Đế Hỏa Thần Công tầng 10 (1560/1000000) 】 "Gia điểm!" Chu Trần tiêu hao một trăm vạn điểm Phong Nguyệt, pháp lực của Chu Trần vốn tự mình tu luyện đã bạo trướng như rùa bò, giờ nháy mắt đã đột phá màng mỏng như xử nữ, tấn thăng Trúc Cơ trung kỳ. 【Xích Đế Hỏa Thần Công tầng 11 (81560/2000000) 】 "Tiếp tục!" Chu Trần liên tục gia điểm.

Pháp lực trong đan điền cuồng dại tăng lên, nhục thân của Chu Trần dưới sự thanh tẩy của pháp lực cũng tăng cường không ít, tu vi lại lần nữa đột phá.

Trúc Cơ hậu kỳ! 【Xích Đế Hỏa Thần Công tầng 12 (81560/4000000) 】 "Tiếp tục!" Cùng với bốn trăm vạn điểm Phong Nguyệt tiêu hao, Chu Trần lại lần nữa đột phá, tu vi một bước đạt đến Trúc Cơ viên mãn, một cảm giác viên mãn như ý dâng lên trong lòng.

Pháp lực trong đan điền như biển cả, mênh mông cuồn cuộn, Chu Trần có cảm giác giơ tay nhấc chân là có thể thiên băng địa liệt, biển cạn đá mòn.

"Quá mạnh rồi!" "Mạnh vô địch!" Siết chặt nắm đấm, Chu Trần tự tin bành trướng, cảm giác trong nháy mắt có thể diệt Viêm Long Cốc.

Nhưng hắn biết đây chỉ là ảo giác do thực lực đột nhiên tăng vọt mà thôi.

Viêm Long Cốc truyền thừa ngàn năm, nhất định có rất nhiều lão quái vật Nguyên Đan Cảnh.

Với thực lực hiện tại của hắn có lẽ có thể đối kháng một người, nhưng không thể đối kháng một tông, cho dù vận dụng pháp bảo cũng vô dụng.

Viêm Long Cốc truyền thừa ngàn năm, nhất định có thần binh

mạnh mẽ sánh ngang pháp bảo.

Người có thể tự tin.

Nhưng không thể tự đại.

"Tiếp theo chính là Kim Đan Cảnh rồi…" Một viên Kim Đan nuốt vào bụng, mệnh của ta do ta không do trời.

Đây là ranh giới của tu sĩ.

Bước vào Kim Đan, tu tiên mới coi như đăng đường nhập thất.

"Kim Đan chia làm bốn phẩm, hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và Kim Đan Hoàn Mỹ, Kim Đan Hoàn Mỹ còn gọi là Đại Đạo Kim Đan, tiềm lực vô cùng…" Theo tin tức từ Phong Nguyệt Bảo Giám truyền đến, Chu Trần hiện tại tấn thăng Kim Đan hạ phẩm cần một ngàn vạn điểm Phong Nguyệt, tấn thăng Kim Đan trung phẩm cần hai ngàn vạn, Kim Đan thượng phẩm cần năm ngàn vạn, Kim Đan Hoàn Mỹ cần một trăm triệu.

Hơn nữa hắn đúc thành Âm Dương Đạo Cơ, đạo cơ này cường đại đồng thời, hắn phải âm dương hợp nhất mới có thể đúc thành Kim Đan Hoàn Mỹ.

Cũng có nghĩa là hắn phải tu luyện một môn công pháp tiên đạo thuộc tính Thủy, kết hợp với Xích Đế Hỏa Thần Công, như vậy mới có thể đúc thành Kim Đan Hoàn Mỹ.

Thậm chí nếu Chu Trần muốn Kim Đan Hoàn Mỹ đạt đến cực hạn, tốt nhất là tu luyện cả Ngũ Hành linh căn của hắn.

Âm Dương hóa Ngũ Hành.

Ngũ Hành cũng có thể hóa Âm Dương, đây mới là hoàn mỹ vô khuyết thật sự.

Tuy rằng Thủy Hỏa cũng có thể hóa Âm Dương, nhưng chung quy

không bằng Ngũ Hành hóa Âm Dương.

Ngũ Hành linh căn không nói là linh căn mạnh nhất, nhưng tuyệt đối là một trong những linh căn hoàn mỹ nhất.

"Chết tiệt!

Ai dám nói lão tử Ngũ Hành linh căn là phế linh căn?" Chu Trần giờ khắc này cuối cùng cũng hiểu được sự quý giá của Ngũ Hành linh căn, những tán tu tầng dưới của giới tu tiên biết cái quái gì chứ.

Nhưng Ngũ Hành tu đủ, quả thật chậm hơn linh căn đơn nhất, và hao phí nhiều tài nguyên hơn, tu sĩ tầng dưới sớm tối không biết bữa ăn, coi nó là phế linh căn cũng là bình thường.

"Mục tiêu tiếp theo, tích lũy điểm Phong Nguyệt, báo thù Viêm Long Cốc, thu thập võ công, thu thập tiên pháp Ngũ Hành…" Chu Trần tổng kết một chút, Kim Đan muốn thành thì phải thành Kim Đan Hoàn Mỹ, nếu không có Phong Nguyệt Bảo Giám mà còn đúc thành Kim Đan bình thường, chẳng phải sẽ bị người ta chê cười sao?

Kim Đan cần phải đúc thành một lần, không thể từng chút một nâng cao, vì vậy tu vi tiên đạo tạm thời không thể nâng cao.

Chu Trần suy nghĩ một chút, hiện tại hắn đã Luyện Thể một trăm tám mươi ba chuyển, luyện thành một trăm tám mươi tư môn võ công, Chu Trần chuẩn bị dung hợp chúng để sáng tạo một môn võ công độc nhất của riêng mình.

"Gia điểm, dung hợp!" Chu Trần nghĩ là làm, điểm Phong Nguyệt nhanh chóng tiêu hao.

Một trăm tám mươi tư môn võ công như đèn kéo quân trong đầu Chu Trần từng cái từng cái lướt qua.

Trong đầu Chu Trần hiện lên một trăm tám mươi tư tiểu nhân.

Mỗi tiểu nhân diễn hóa một môn võ công.

Kình Thiên Nhất Kiếm, Nghệ Tiễn Thuật, Liệt Thiên Kiếm Quyết, Thiên Đao Quyết, Đại Tu Di Chùy, Vũ Hoàng Phủ, Bàn Long Côn, Mộc Thần Công, Hắc Long Thương, Đại Lực Ngưu Ma Quyền, Nhất Dương Chỉ, Điện Quang Thần Hành Bộ, Nhất Chỉ Thiền, Huyền Âm Chỉ, Phong Tuyết Kiếm, Trảm Tướng Đao… Từng môn võ công diễn hóa, những tiểu nhân tương tự được dung hợp trước.

Ví dụ như Điện Quang Thần Hành Bộ, Nhất Vĩ Độ Giang, Du Long Bộ, Ngư Long Bộ, Bát Bộ Cản Thiền và hơn mười môn khinh công khác dung hợp thành một, lại trở thành một môn tuyệt thế võ công.

Nhất Dương Chỉ, Huyền Âm Chỉ, Nhất Chỉ Thiền và các chỉ pháp khác dung hợp.

Đại Lực Ngưu Ma Quyền, Mãnh Hổ Quyền, Hám Sơn Quyền và các quyền pháp khác dung hợp.

Phách Sơn Chưởng, Toái Tâm Chưởng, Độc Long Chưởng và các chưởng pháp khác dung hợp… Những chỉ pháp, quyền pháp, chưởng pháp sau khi dung hợp này lại tiếp tục dung hợp, dung hợp thành một môn tuyệt thế võ công.

Nói tóm lại, chính là những cái tương tự thì dung hợp trước, sau đó những cái gần giống thì dung hợp tiếp, những cái không giống nhau thì dung hợp cuối cùng.

Ý thức Chu Trần dường như chỉ thoáng qua một khoảnh khắc, lại dường như đã trải qua hàng ngàn năm.

Tổng cộng tiêu hao một trăm vạn điểm Phong Nguyệt.

Tất cả võ công của Chu Trần dung hợp thành một.

“Môn võ công này bao la vạn tượng, bao hàm tất cả, gọi là Võ

Điển!" Chu Trần cảm nhận Võ Điển đã dung hợp.

Võ Điển bao gồm bốn môn tuyệt thế võ công.

Một môn là lấy tuyệt thế võ công Kình Thiên Nhất Kiếm làm cơ sở, dung hợp Liệt Thiên Kiếm Quyết và các kiếm pháp khác hình thành một môn tuyệt thế võ công siêu cường.

Chu Trần vẫn đặt tên là Kình Thiên Nhất Kiếm.

Tiếp theo là môn tuyệt thế khinh công được dung hợp từ Điện Quang Thần Hành Bộ, Nhất Vĩ Độ Giang, Du Long Bộ, Ngư Long Bộ và hơn mười môn khinh công khác.

Chu Trần đặt tên là Du Long Đạp Côn, có sự biến hóa của rồng, tốc độ cực nhanh của côn, biến hóa vô thường, cử thế vô song.

Sau đó là môn tuyệt thế võ công được dung hợp từ Nhất Dương Chỉ, Huyền Âm Chỉ, Đại Lực Ngưu Ma Quyền, Trích Tâm Long Trảo Thủ và các quyền chưởng chỉ pháp khác.

Chu Trần đặt tên là Bách Biến Như Ý Thủ, có chút tương tự với Lôi Quang Như Ý Thủ của hắn, lại không hoàn toàn giống nhau, quyền pháp, chưởng pháp, chỉ pháp dung làm một thể, tùy ý thi triển, biến ảo khôn lường, uy lực mười phần.

Cuối cùng là môn tuyệt thế võ công được dung hợp từ Thiên Đao Quyết, Trảm Tướng Đao và vô số đao pháp khác.

Chu Trần đặt tên là Thần Đao Quyết, xuất đao như thần, một đao chém đôi, thần quỷ khó địch.

Còn Nghệ Tiễn Thuật và các võ công khác của hắn vẫn có thể thi triển, thậm chí tương đương với việc thay đổi một động cơ mạnh hơn, uy lực càng lớn.

"Một trăm vạn điểm Phong Nguyệt này bỏ ra quá đáng giá!" Chu

Trần toàn thân thông thái, hào khí vạn trượng, sau này võ công của hắn đều có thể dung nhập vào Võ Điển, trong khi tăng cường Võ Điển, các tuyệt thế võ công đã dung hợp cũng sẽ trở nên mạnh hơn, thậm chí dung hợp ra nhiều tuyệt thế võ công hơn.

Ví dụ như hắn lại tu luyện thêm vài môn thương pháp, có thể sẽ dung hợp ra tuyệt thế thương pháp.

"Ta hiện tại mạnh như vậy, công lao sư thúc không thể thiếu, đi tìm sư thúc ăn mừng thật tưng bừng một phen!" Ý niệm của Chu Trần lóe lên, lặng lẽ đến Linh Dược Phong.

Cùng với việc Trúc Cơ viên mãn và số lần luyện thể tăng lên, thần thức của Chu Trần mạnh mẽ không thể tin nổi, dễ dàng cảm nhận được vị trí của Trình Tố Tố.

Đối với khí tức của Trình Tố Tố, Chu Trần vô cùng quen thuộc.

Trình Tố Tố đang luyện đan trong phòng luyện đan.

Chu Trần lặng lẽ đến, không quấy rầy, yên lặng nhìn Trình Tố Tố nghiêm túc luyện đan, mùi hương dược liệu thoang thoảng hòa quyện cùng mùi hương nữ tính thanh u trên người Trình Tố Tố, đặc biệt say lòng người.

Chu Trần hít sâu một hơi, thấm vào tâm can.

Đợi Trình Tố Tố luyện thành một lò đan dược, Chu Trần đã chờ đến sốt ruột, liền từ phía sau ôm chặt lấy Trình Tố Tố.

Chu Trần vén vạt váy sau của Trình Tố Tố, trực tiếp ôm chặt lấy nàng.

"A, ngươi cái đồ hỗn đản, mỗi lần chỉ biết đánh lén!" Đối với việc Chu Trần đến, Trình Tố Tố không hề bất ngờ, hay nói đúng hơn nàng đã quen với việc Chu Trần mỗi lần xuất quỷ nhập thần, không gõ cửa đã xông vào phòng nàng.

Lúc đầu còn có chút oán trách, cảm thấy Chu Trần không hề quan tâm đến cảm nhận của nàng.

Nhưng thời gian trôi qua.

Trình Tố Tố cảm thấy như vậy dường như rất kích thích.

Mỗi lần Chu Trần đột nhiên đến, đều khiến nàng có cảm giác run rẩy không chút phòng bị.

Khẽ hôn lên cổ trắng nõn của sư thúc, hai người đến trước cửa sổ.

Trình Tố Tố hai tay siết chặt song cửa sổ, răng ngà cắn chặt.

Lúc đầu Trình Tố Tố không muốn, nếu bị nhìn thấy, nàng còn mặt mũi nào nữa.

Nhưng sau sự nỗ lực không ngừng nghỉ, mềm mỏng lẫn cứng rắn của Chu Trần, cuối cùng vẫn thành công.

Hơn nữa Trình Tố Tố còn đặc biệt dặn dò đệ tử, khi nàng luyện đan, tuyệt đối không cho phép bất cứ ai đến quấy rầy.

"Thật muốn cả đời ôm sư thúc không rời!" "Miệng dẻo quẹo!" "Sư thúc mới là người miệng đầy mật ngọt!" "Không được nói…" Mặt trời mọc mặt trăng lặn.

Chớp mắt đã là ngày thứ hai.

Chu Trần nhìn sư thúc đang say giấc nồng trong lòng, khóe miệng nở nụ cười nhạt, vô cùng thỏa mãn.

Cuối cùng tận hưởng thêm vài ngày nữa, Chu Trần sẽ chuẩn bị xuất phát đi "xử lý" Viêm Long Cốc.

Đông!

Đông!

Đông!

Chuông Thanh Vân đột nhiên vang lên, Trình Tố Tố bỗng nhiên mở mắt, nhìn Chu Trần còn đang nằm lì trong phòng nàng không chịu đi, mắng: "Còn không ra ngoài?" "Ai, vẫn chưa ở đủ mà!" Chu Trần thở dài: "Thật muốn vĩnh viễn ở trong phòng sư thúc không rời đi!" "Đồ ba hoa!" Trình Tố Tố gõ đầu Chu Trần một cái, đẩy Chu Trần.

Chu Trần rút người dậy và Trình Tố Tố cùng đến Thanh Vân Phong.

Hắn phát hiện sau một năm, người của Thiên Kiếm Tông lại đến rồi.

"Thật là năm nào cũng đến a!" Chu Trần cảm khái, nhớ lại năm ngoái vào ngày này tại cửa môn, mặt người hoa đào cùng ánh đỏ.

Năm nay vẫn là những mỹ nhân quen thuộc ấy.

Kiếm Hùng.

Cố Trường Anh.

Còn có một gương mặt mới.

Còn về cái chết của Dương Phàm, Thiên Kiếm Tông tuy nghi ngờ Thanh Vân Môn, nhưng không có bằng chứng.

Sau một hồi cãi vã, chỉ đành cho qua.

"Kiếm Hùng… Cố Trường Anh…" Một năm không gặp, Chu Trần nhớ các nàng muốn chết!

Tại Thanh Vân Môn, Thanh Vân Phong, khi trông thấy Chu Trần, tâm hồ vốn tĩnh lặng như giếng cổ của Kiếm Hùng bỗng dậy lên từng đợt sóng gợn, bao hồi ức xa xưa dồn dập ùa về.

Trong lòng Cố Trường Anh cũng phức tạp khôn nguôi; năm ngoái vì nhất thời hiếu kỳ mà vô tình phát hiện bí mật Chu Trần sát hại

Dương Phàm, kết quả bị Chu Trần khống chế, lại còn mất đi sự trong trắng.

May mắn thay, suốt một năm qua, Chu Trần không hề tìm nàng, cũng không bắt nàng làm bất cứ việc gì, nàng vẫn như thường ngày, sống khá tự tại.

Chỉ là sau hôm nay, không biết cuộc sống sau này liệu còn có thể bình yên như trước hay không?

Cũng như năm ngoái, sau cuộc nói chuyện đơn giản, mọi người cùng đến võ đạo quảng trường.

Đoan Mộc Khôn vẫn là người đầu tiên nhảy lên lôi đài, kiệt ngao nhìn các chân truyền đệ tử Thanh Vân Môn mà lớn tiếng khiêu khích: "Nghe nói Thanh Vân xuất hiện một tuyệt thế thiên tài Chu Trần, liệu có dám cùng ta một trận?" "Là người đầu tiên tìm ta sao?" Chu Trần có chút bất ngờ, nhưng cũng trong dự liệu.

Suốt một năm qua, tuy hắn không ra ngoài ngao du, nhưng danh tiếng lại không hề nhỏ, thậm chí còn đuổi kịp hai vị đại sư tỷ danh liệt trên Bách Hoa Bảng.

Đặc biệt là sau khi hắn trở thành chân truyền thứ ba, càng được ca ngợi là tuyệt thế thiên kiêu ngàn năm có một của Thanh Vân Môn, sánh ngang với tổ sư Thanh Vân.

Dù sao Chu Trần mới nhập môn vỏn vẹn hai năm, tốc độ tu luyện quả thực quá nhanh.

"Xem ra năm nay vận khí của ngươi không tốt rồi!" Chu Trần chậm rãi nhảy lên lôi đài, nhìn Đoan Mộc Khôn đang kiệt ngao muốn đạp lên hắn để dương danh, vẻ mặt đầy đồng tình.

Năm ngoái đối thủ đầu tiên của Đoan Mộc Khôn là Đặng Nhất Thương, còn có thể thắng một trận.

Năm nay khiêu chiến hắn, vậy thì chỉ có một kết quả: thảm bại!

Còn về Đặng Nhất Thương, bao gồm cả các chân truyền Hắc Long Phong như Lý Phi Hồng, vì Lý Thần Thông phản bội Thanh Vân Môn, tất cả đều bị tước bỏ thân phận chân truyền đệ tử, giáng xuống làm cán sự ngoại phóng.

Ngày bọn họ được ngoại phóng, Chu Trần đã lặng lẽ rời Thanh Vân Môn, xuống núi tiêu diệt cả đám, tro cốt còn bị hắn rải đi.

Đã là kẻ thù, vậy thì chỉ có kẻ thù đã chết mới là kẻ thù tốt.

Thanh Vân Môn nhận được tin tức, chỉ đơn giản điều tra một chút, cuối cùng cũng cho qua.

"Cuồng vọng!" Thấy Chu Trần thờ ơ, hoàn toàn không xem mình ra gì, Đoan Mộc Khôn giận dữ bốc cháy, rút kiếm xông ra.

Hưu!

Đoan Mộc Khôn động, cả người như một thanh kiếm sắc bén xuất sao, cực tốc lao về phía Chu Trần.

Trong nháy mắt, khoảng cách giữa hai người đã không còn đến mười trượng.

"Tuyệt Tình Trảm!" Kiếm quang vặn vẹo như chậm mà nhanh, băng lãnh vô tình, tựa hồ người đứng trước mặt dù là cha mẹ, vợ con, huynh đệ tỷ muội cũng phải bị một kiếm chém đôi.

Kiếm xuất vô hối.

Kiếm xuất vô tình.

Nhất vãng vô tiền.

"Hoa Hòe Lòe Loẹt!" Chu Trần uốn ngón búng nhẹ, kèm theo tiếng kiếm minh trong trẻo, Đoan Mộc Khôn bỗng cảm thấy một luồng chấn động cực lớn dọc theo thân kiếm ập đến.

Hổ khẩu của y rách toác, trường kiếm tuột khỏi tay.

"Làm sao có thể?" Y từng nghĩ mình sẽ bại, nhưng không ngờ lại bại thảm hại đến vậy, Chu Trần chỉ uốn ngón búng nhẹ đã phá nát Tuyệt Tình Trảm của y, còn đánh bay kiếm của y.

Một kiếm khách ngay cả kiếm cũng không cầm nổi, còn có gì thảm hơn thế sao?

Bành!

Chu Trần nâng chân đá một cước, ngực Đoan Mộc Khôn đau nhói, phun máu bay khỏi lôi đài.

Chương 75

"Quả nhiên lợi hại!" Tông chủ Thiên Kiếm Tông, Kiếm Lăng Thiên nheo mắt, y không hề nghĩ Đoan Mộc Khôn có thể thắng Chu Trần, chỉ muốn thăm dò thực lực của Chu Trần.

Không ngờ chẳng thăm dò được gì.

Chỉ có bốn chữ: "Thâm bất khả trắc!" Chu Trần dung hợp một trăm tám mươi tư môn võ công vào một thân, cầm đao là đao tiên, cầm kiếm là kiếm tiên, vạn thiên võ công tùy ý mà đến.

Đừng nói Đoan Mộc Khôn, ngay cả Kiếm Hùng, Cố Trường Anh cũng không đủ nhìn.

Đối thủ của Chu Trần sớm đã không còn là những đệ tử đồng lứa này, hay nói cách khác, không phải những thiên tài cấp châu phủ này có thể sánh bằng.

"Kiếm Hùng, nàng có nắm chắc phần thắng không?" Kiếm Lăng Thiên truyền âm hỏi.

"Không phải đối thủ!" Kiếm Hùng truyền âm, lời lẽ ngắn gọn.

"Lát nữa nàng trực tiếp khiêu chiến Sư Thanh Tuyền, đánh hòa là được!" Kiếm Lăng Thiên suy nghĩ một lát, lập tức có chủ ý.

Huống hồ Chu Trần ở Thanh Vân Môn là chân truyền thứ ba.

Kiếm Hùng là thủ tịch của Thiên Kiếm Tông, khiêu chiến Sư Thanh Tuyền, chân truyền thứ nhất, chẳng phải rất bình thường sao?

"Được!" Kiếm Hùng không nói thêm, lúc này một đệ tử tân tấn khác của Thiên Kiếm Tông lên đài, cũng bị Chu Trần một chiêu đánh bại.

Lúc này, Cố Trường Anh lên đài.

Nhìn mỹ nhân tuyệt thế ngày càng thành thục động lòng người trước mặt, trong đầu Chu Trần tự động hiện lên dáng vẻ không mảnh vải che thân.

Hắn còn có chút kích động!

"Thiên Kiếm Tông Cố Trường Anh, xin chỉ giáo!" "Thanh Vân Môn, Chu Trần!" Lần này Chu Trần giữ thể diện cho Cố Trường Anh, cùng nàng giao đấu mấy chục chiêu, sau đó mới một trảo oanh vào ngực Cố Trường Anh, đánh nàng bay khỏi lôi đài.

"Chu sư huynh uy vũ!" "Chu sư huynh uy vũ!" Thấy Chu Trần liên thắng ba trận, các đệ tử Thanh Vân Môn cảm xúc dâng cao, kích động hô hào.

"Ta tiêu hao không ít, tiếp theo sẽ giao lại cho sư tỷ!" Chu Trần nhảy xuống lôi đài.

Kiếm Hùng dù sao cũng là nữ nhân của hắn, Chu Trần phải giữ thể diện cho nàng.

Cố Trường Anh trong lòng ngưỡng mộ, nghĩ đến việc năm ngoái bị Chu Trần "phu lỗ".

Nàng dù sao cũng là nữ thần thứ ba trên Bách Hoa Bảng.

Chiếc xe đạp người khác tiếc không dám cưỡi lên vai, ở chỗ Chu Trần lại trực tiếp đứng lên mà đạp.

Bá!

Kiếm Hùng nhảy lên lôi đài, nói với Sư Thanh Tuyền: "Năm ngoái một trận, chưa phân thắng bại, hôm nay tiếp tục!" "Được!" Sư Thanh Tuyền thân pháp nhẹ nhàng, lướt như hồng nhạn bay, uyển chuyển như lông vũ rơi xuống đối diện Kiếm Hùng.

Là đại sư tỷ của Thanh Vân Môn, nàng đương nhiên không nhường.

Hai đại mỹ nữ quyết đấu.

Không thể không nói Sư Thanh Tuyền hai năm nay vô cùng nỗ lực, dường như còn được chưởng môn toàn lực ủng hộ, Sư Thanh Tuyền tiến bộ cực nhanh.

Ngay cả Lý Trường Hận có Chu Trần ở phía sau chống lưng cũng chỉ ngang ngửa với Sư Thanh Tuyền.

Hiện nay cả hai đều đã đạt đến Thập Lục Chuyển.

Kiếm Hùng cũng không kém.

Tuyệt thế võ công Kình Thiên Nhất Kiếm đã tu luyện đến một trình độ nhất định, đối mặt với Sư Thanh Tuyền lược thắng một bậc, nhưng muốn đánh bại Sư Thanh Tuyền cũng không dễ dàng như vậy.

Kết quả cuối cùng vẫn như năm ngoái, hòa cục!

Kiếm Lăng Thiên và đoàn người tạm trú tại Thanh Vân Môn.

Màn đêm buông xuống, như tấm màn nhung thiên nga đen, nuốt chửng dần sự ồn ào của ban ngày.

Hoa đăng vừa lên, điểm xuyết vạn nhà đèn lửa, trong đêm tĩnh mịch này, tựa hồ như những vì sao rơi vào nhân gian, thắp lên khát vọng ấm áp của lòng người.

Chu Trần như một con chuột lén lút, lặng lẽ đến ngoài cửa phòng Kiếm Hùng.

"Cố Trường Anh lại cũng ở đây, chẳng lẽ nàng đoán được ta sẽ đến?" Trong lòng Chu Trần kinh hỉ, khẽ khàng gõ cửa.

"Kiếm Hùng mở cửa!" Cọt kẹt.

Cửa phòng mở ra, Chu Trần lập tức chui tọt vào phòng, phản tay khóa cửa lại, một tay ôm lấy Kiếm Hùng mà hôn lên.

Tiểu biệt thắng tân hôn, huống chi đã biệt ly một năm.

"Ưm!" Kiếm Hùng mở to mắt, không ngờ Chu Trần lại đến nhiệt liệt như vậy.

Huống hồ một năm nay không có Chu Trần, nàng tuy đôi khi nhớ nhung, nhưng một lòng luyện kiếm, đột nhiên có chút không quen.

Thân thể nàng cứng đờ.

Thế nhưng Chu Trần diệu thủ hồi xuân, chỉ mấy chiêu đã khiến Kiếm Hùng mềm nhũn đổ vào lòng hắn.

Cố Trường Anh mở to đôi mắt đẹp, một bộ dáng "ăn dưa".

"Ngươi cũng qua đây cho ta!" Một tay kéo Cố Trường Anh, Chu Trần cõng cả hai nàng quẳng lên giường.

Sắc đêm dần sâu.

Tinh không bắt đầu tỏa ra vẻ đẹp của nó, như vô số viên minh châu khảm nạm trên màn đen, lấp lánh ánh sáng thần bí.

Cố Trường Anh nằm sấp trên giường, quay đầu nhìn Chu Trần với ánh mắt u oán: "Công tử chỉ biết bày bố nô gia…" Chu Trần cười, vỗ vỗ mông nàng đang ưỡn cong, nói: "Trường Anh à, nàng có biết Tam Thiên Đại Đạo, mỗi đạo đều có huyền diệu thâm thúy mị lực riêng không?

Bọn ta những người tu đạo, há có thể câu nệ vào một đạo sao?" Chu Trần muốn tu Tam Thiên Đại Đạo, cảm ngộ áo nghĩa cuối cùng của đạo, biết đâu có thể như Hoàng Đế, bạch nhật phi thăng!

Kiếm Hùng bên cạnh khóe miệng giật giật, nhận thức về đạo của nàng bị đảo lộn.

Chu Trần đang giúp nàng tu đạo!

Tu đạo vô nhật nguyệt.

Một ngày lặng lẽ trôi qua.

Chu Trần nhìn Kiếm Hùng đang bao dung hắn trong lòng và Cố Trường Anh với ánh mắt u oán lệ hoa đái vũ, cúi đầu sủng nịch hôn nhẹ lên má các nàng: "Qua một thời gian ta sẽ đến Thiên Kiếm Tông thăm các nàng!" "Còn đến nữa?" Cố Trường Anh kiều khu chấn động, cảm giác nơi nào đó ẩn ẩn đau nhức.

Kiếm Hùng khẽ nhíu mày, nàng không lo Chu Trần làm gì nàng, mà lo cho an nguy của Chu Trần, nhưng nàng không hề ngăn cản hay từ chối.

Nàng lấy ra một thanh tiểu kiếm đưa cho Chu Trần: "Ngươi đến Thiên Kiếm Thành rồi, đặt thanh kiếm này vào tiệm cầm đồ số bảy, ta sẽ biết ngươi đã đến!" "Được!" Chu Trần thu kiếm, hôn lên môi nàng mềm mại, cười nói: "Nàng yên tâm đi, bản sự của ta nàng đâu phải không biết?" "Ngươi nên đi thôi!" Kiếm Hùng mở lời.

Trời đã sáng, lát nữa bọn họ còn phải lên đường, không thể ngủ nướng.

Bọn họ còn cần một chút thời gian để hồi phục.

Tối qua Chu Trần chơi quá mức, nàng và Cố Trường Anh cũng sung sướng đến hợp bất long chủy.

Nếu không hồi phục dọn dẹp một phen, chắc chắn sẽ bị người khác nhìn ra manh mối.

"Được, nhưng ta giúp các nàng!" Chu Trần rút người dậy khỏi giường, thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, xóa sạch mọi dấu vết hắn để lại trên người Kiếm Hùng và Cố Trường Anh.

“Tái kiến!” Nụ hôn từ biệt cuối cùng, Chu Trần biến mất khỏi căn phòng.

Kiếm Hùng và Cố Trường Anh sau khi thức dậy thu dọn xong xuôi, cùng Kiếm Lăng Thiên và đoàn người rời khỏi Thanh Vân Môn.

Lần này.

Không một ai ở lại nữa.

Năm ngoái Dương Phàm ở lại, kết quả biến mất thần bí, sống không thấy người, chết không thấy xác, Kiếm Lăng Thiên không dám để bọn họ ở lại thêm nữa. …… Thần Tiễn Phong, Hồng Trần Phủ.

Chu Trần nói chuyện xuất ngoại lịch luyện với Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương Tiên Tử, Triệu Sư Dung, Ngư Ấu Vi, Lý Thanh Hà, Cố Thu Thủy.

“Trần ca nhi, chàng ra ngoài nhất định phải cẩn thận nhiều, thiếp sẽ chờ chàng quay về!” “Các nàng yên tâm đi, ta còn luyến tiếc các nàng mà!” Chu Trần an ủi các nàng một phen, lại đến Linh Dược Phong.

Chu Trần tiên quyết thu xếp Mộ Linh Nhi, sau đó đến phòng sư thúc.

“Sư thúc, có nhớ ta không?” Chu Trần ôm lấy Trình Tố Tố, tách chân nàng ra ngồi lên đùi mình.

“Nhớ đầu ngươi ấy!” Trình Tố Tố hừ một tiếng, lườm Chu Trần: “Vừa mới khi dễ Linh Nhi xong, lại chạy đến chỗ ta!” “Ta cũng muốn sư thúc và Linh Nhi cùng nhau mà, nhưng sư thúc nàng không chịu!” Chu Trần vẻ mặt vô tội, vô cùng ủy khuất.

“Ngươi mơ đi!” Trình Tố Tố nghiêm khắc cảnh cáo Chu Trần: “Nếu ngươi dám để Linh Nhi biết chuyện của chúng ta, đừng trách ta đồ long!” Hít!

Chu Trần toàn thân rùng mình, lòng bàn tay dùng lực: "Sư thúc, nàng ngay cả hạnh phúc của chính mình cũng không muốn sao!" "Ngươi khẽ… ưm…" Chu Trần nán lại trong phòng Trình Tố Tố suốt một đêm, mãi đến ngày hôm sau mặt trời đã lên cao ba sào mới rời đi.

"Đúng là một tiểu hỗn đản không biết tỉnh táo…" Nhìn bóng lưng Chu Trần rời đi, Trình Tố Tố lắc đầu, Chu Trần chẳng phải chỉ cần chơi nữ nhân là có thể nhanh chóng biến mạnh sao?

Nàng không hiểu sao Chu Trần đột nhiên lại muốn đi lịch luyện.

Hiện tại bên ngoài không ít người nghi ngờ Chu Trần có bí bảo mới tu luyện nhanh đến vậy, đều đang muốn cướp đoạt Chu Trần để có được bí mật.

"Nhưng lịch luyện cũng tốt, võ giả không được ma luyện, dù thiên phú có tốt đến mấy, cuối cùng cũng không thể đi xa được…" Trình Tố Tố không nghĩ nhiều nữa, tự mình thanh lý và tắm rửa.

Tên hỗn đản Chu Trần kia ngay cả ngực nàng cũng… …… Thanh Vân Phong.

Thanh Ngọc Dao không ngăn cản, chỉ lại đưa cho Chu Trần ba đạo kiếm phù: "Ngươi tự mình cẩn thận!" "Vâng!" Chu Trần cuối cùng quay lại Thần Tiễn Phong và từ biệt sư phụ, sư tỷ Tần Hồng Ngọc cùng những người khác, sau đó một mình lặng lẽ rời khỏi Thần Tiễn Phong.

Chu Trần rời đi, toàn bộ Thanh Vân Môn chỉ có người Thần Tiễn Phong và Thanh Ngọc Dao, Trình Tố Tố, Mộ Linh Nhi biết, những người khác không hay biết.

Chu Trần rất ít khi lộ diện trước mọi người, cho dù lâu không xuất hiện, các đệ tử cũng sẽ không nghi ngờ Chu Trần đã ra ngoài, chỉ cho rằng Chu Trần đang ở nhà vui chơi. …… Ngoài Thanh Vân Thành.

“Viêm Long Cốc, ta đến đây!” Thân hình Chu Trần biến hóa, toàn thân cơ bắp mềm mại co giãn, toàn bộ khí chất con người thay đổi, từ một công tử tuấn mỹ biến thành một hắc y đao khách trung niên đầy sát khí.

Trong số vô vàn võ công hắn tu luyện có một môn Bách Biến Nhu Cốt Công.

Là một môn võ công thượng thừa, Bách Biến Nhu Cốt Công tuy không mạnh về lực tấn công, nhưng lại vô cùng biến thái, đặc biệt giỏi ngụy trang.

Môn võ công này luyện thành, ngay cả đại hán ba mét cũng có thể biến thành trẻ nhỏ ba tuổi.

Hơn nữa loại biến hóa này là toàn thân cơ bắp xương cốt cùng biến hóa, ngay cả võ công có cao đến mấy cũng khó mà nhìn ra sơ hở.

Tuy nhiên người tu luyện thường nhận diện đối phương chủ yếu dựa vào khí tức, mà Bách Biến Nhu Cốt Công cũng có hiệu quả thay đổi khí tức, nhưng không bằng Mạn Thiên Quá Hải Thần Thông.

Môn võ công này cộng thêm Mạn Thiên Quá Hải, vậy thì có thể gọi là thiên y vô phùng (hoàn hảo không tì vết).

Chu Trần lúc này dù đứng trước mặt Lý Trường Phong, Thanh Ngọc Dao và những người khác, bọn họ cũng không thể nhận ra Chu Trần.

Khí tức trên người Chu Trần bị áp chế ở Luyện Thể Cửu Trọng Viên Mãn, tu vi này đủ để dễ dàng xuyên hành các châu phủ.

Dù sao như Bạch Quy Nông, chấp pháp trưởng lão Diêm Bang, một đại bang của một phủ cũng chỉ là Luyện Thể Cửu Trọng bình thường.

“Xuất phát!” Chu Trần mua bảy con Hắc Long Mã cực phẩm, thúc

ngựa giương roi, phi nhanh về phía Viêm Long Cốc.

Viêm Long Cốc nằm ở Mạc Phủ.

Mạc Phủ liền kề Thanh Vân Phủ, khoảng cách không xa, nhưng cũng không gần, đặc biệt là nếu đi theo quan đạo thì phải đi đường vòng.

Còn về việc đi đường tắt xuyên qua rừng rậm vô nhân, Chu Trần dù võ công cao cường cũng không muốn mạo hiểm.

Rừng rậm vô nhân dễ gặp phải yêu thú cường đại.

Nhưng đáng sợ nhất không phải yêu thú, mà là quỷ dị.

Một đường phi ngựa nhanh chóng, Chu Trần sau một tuần đã đến quận thành phía nam của Mạc Phủ – Vĩnh An Thành.

"Nghỉ ngơi một đêm, ngày mai là có thể đến Viêm Long Thành!" Viêm Long Thành tương tự Thanh Vân Thành, là đại thành hình thành nhờ Viêm Long Cốc, quy mô không kém Thanh Vân Thành.

Chu Trần đi trên đường Vĩnh An Thành, thưởng thức phong thổ nhân tình nơi đây.

Cưỡi ngựa tựa lan can, lầu đầy hồng tụ chiêu.

"Hồng Tụ Phường?" Chu Trần đột nhiên mắt sáng rực, "Tối nay có chỗ ở rồi!" Nghe nói loại địa phương này nước rất sâu, Chu Trần thích nhất là đi vào thử xem sâu cạn thế nào.

"Yêu, đại gia mau vào trong!" Chu Trần bước vào Hồng Tụ Phường, lập tức có cô nương nhiệt tình chào đón.

Tuy đây là quận thành, nhưng Chu Trần cảm thấy không thua kém Thiên Tiên Lâu là bao.

Lấy ra một thỏi bạc nhét vào lòng cô nương, Chu Trần hào tình vạn trượng: "Gọi tất cả những cô nương tốt nhất ở đây đến, ta muốn

‘đánh’ mười người!” Hiện nay Chu Trần không thiếu thứ gì ngoài tiền.

“Đại gia ngài xin chờ một chút!” Cô nương dẫn Chu Trần vào bao gian, đã có người đi gọi những cô nương khác.

Chốc lát sau.

Một nhóm oanh oanh yến yến uyển chuyển bước đến, tuy không thể so sánh với các nữ nhân của Chu Trần, nhưng cũng coi như xinh đẹp.

Ra ngoài, tìm một nơi để ngâm chân, không cần phải yêu cầu quá cao.

Một đêm trôi qua.

Mười cô nương phục vụ Chu Trần đều nằm bẹp.

Lão bảo bước vào nhìn thấy, vẻ mặt đau xót, thật đúng là lỗ to rồi.

Những cô nương này hiển nhiên hôm nay đều không thể tiếp khách được nữa.

“Trông dữ tợn như hung thần ác sát, quả nhiên không phải thứ tốt lành, không phải của mình, thật dùng đến chết người ta!” Lão bảo thầm mắng trong lòng, còn Chu Trần đã thúc ngựa giương roi về phía Viêm Long Thành.

Hoàng hôn tây hạ.

Chu Trần cưỡi ngựa nhìn đại thành phía trước, thở dài một hơi dài.

“Cuối cùng cũng đến rồi!” Chu Trần nhập thành, thuê một viện tử, tạm thời dừng chân.

An tọa xong, trời đã tối, Chu Trần đến Long Phượng Các náo nhiệt nhất Viêm Long Thành.

Chu Trần phát hiện Long Phượng Các còn khí phái và hoành tráng hơn Thiên Tiên Lâu, còn náo nhiệt hơn.

Các cô nương ở đây cũng thủy linh.

"Không tệ, không tệ!" Chu Trần rất hài lòng, điểm hai mỹ nữ bầu bạn.

"Nô gia Thu Hương (Thu Nguyệt), kiến qua gia!" Hai mỹ nhân cúi chào duyên dáng.

Chu Trần không để ý, vỗ vỗ đùi, ý bảo các nàng ngồi lên.

Ôm hương mềm ngọc ấm vào lòng, Chu Trần âm thầm quan sát.

"Chúc mừng Long sư huynh thần công đại thành, năm nay tất nhiên có thể tiến vào chân truyền top mười!" "Chúc mừng Long sư huynh…" Chu Trần thần thức cường đại cảm ứng được trong bao gian lầu trên có mấy thanh niên khí huyết cường hoành, vừa nhìn đã biết là đệ tử Viêm Long Cốc.

Điều này cũng giống như việc ngươi ở Thiên Tiên Lâu tìm đệ tử Thanh Vân Môn vậy, rất dễ tìm.

"Long sư huynh?

Dựa theo tình báo ta thu thập, người này hẳn là Long Phi Không, xếp thứ mười bốn trong chân truyền năm ngoái, cháu nội của Phó Cốc chủ Viêm Long Cốc Long Khiếu Thiên!" "Thôi thì làm hẳn luôn!" Chu Trần chuyển niệm liền có quyết định, Long Phi Không thân phận địa vị phi phàm, Chu Trần giết hẳn, sau đó ngụy trang thành hẳn, đi lại trong Viêm Long Cốc sẽ vô cùng tiện lợi.

"Gia, nô gia kính gia một chén!" Thu Hương chui vào lòng Chu Trần, vặn vẹo thân mình, nâng chén rượu đưa đến miệng Chu Trần.

"Được!" Chu Trần uống cạn, ôm eo hai nàng, cười nói: "Đi, về

phòng!" "Gia thật là tính nóng vội!" Thu Nguyệt trêu chọc một tiếng, vẻ mặt e thẹn, tựa như thiếu nữ mới xuất các.

Diễn xuất này tự nhiên thiên thành, hơn hẳn những đại minh tinh kiếp trước không biết bao nhiêu lần.

Ôm hai nàng về phòng, Chu Trần dùng nửa canh giờ để đánh bẹp họ, khiến họ hôn mê bất tỉnh.

Nhưng Chu Trần không yên tâm, thi triển thủ đoạn, khiến họ hoàn toàn hôn mê, không đến trời sáng sẽ không tỉnh.

Lúc này.

Chương 76

Dựa theo cảm ứng của Chu Trần, Long Phi Không và đoàn người đã uống rượu xong, các đệ tử khác đều rời bao gian, chỉ còn lại Long Phi Không và hai hoa khôi kiều diễm động lòng người!

Chu Trần thi triển Mạn Thiên Quá Hải ẩn thân, sau đó thi triển Xuyên Tường Thuật.

Vì vạn vô nhất thất.

Chu Trần đã bỏ ra hàng triệu Phong Nguyệt Điểm để đề thăng các loại pháp thuật: Ngự Kiếm Thuật, Hỏa Long Thuật, Xuyên Tường Thuật, Hỏa Long Độn, Độn Địa Thuật, Sưu Hồn Thuật, Nhiếp Hồn Thuật, Huyễn Thần Thuật… khiến tu vi Tiên Đạo của hắn có thể phát huy đến cực hạn.

Tối hậu lầu, bao gian chí tôn.

Long Phi Không ôm hai hoa khôi tuyệt mỹ, một tay quăng họ lên giường, rồi nhào tới.

"Huyễn Thần!" Chu Trần ẩn thân xuất hiện trong bao gian, linh hồn cường hoành của Trúc Cơ Viên Mãn thi triển bí thuật linh hồn!

Năng lượng hồn lực vô hình dũng động.

Long Phi Không và hai hoa khôi im lặng rơi vào huyễn cảnh.

Trước chênh lệch thực lực tuyệt đối, Long Phi Không, một võ giả Luyện Thể Bát Chuyển, há chẳng phải dễ dàng bị Chu Trần nắm gọn?

Thân ảnh Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý hiện ra, một người phụ trách phong tỏa phòng, không để bất kỳ động tĩnh nào truyền ra, một người phụ trách cảnh giới.

Chu Trần như xách gà con nhấc Long Phi Không lên, trong mắt tử quang lóe lên: "Sưu Hồn!" …… "Sưu Hồn!" Hồn lực vô hình như ngàn vạn sợi tơ cắm mạnh vào não hải Long Phi Không, xé rách linh hồn hắn.

"A!" Nỗi đau không thể diễn tả khiến Long Phi Không tỉnh lại từ huyễn thần, sắc mặt vặn vẹo, điên cuồng giãy giụa thảm thiết.

Ca ca ca!

Chu Trần nắm chặt vai hắn tùy tay rũ mạnh một cái, dù Long Phi Không là Luyện Thể Bát Chuyển, thân thể vốn trong mắt người thường như quái vật cũng như đậu phụ mà bị rũ nát.

Toàn thân xương cốt đều trật khớp, như một đống bùn nhão!

Giờ đây, công phu trên tay Chu Trần có thể nói là kinh khủng, quyền, chưởng, chỉ, trảo pháp, tùy ý mà dùng, tùy tay rũ một cái chính là một môn võ công thượng thừa sát chiêu.

Long Phi Không mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh, thế nhưng rất nhanh lại bị nỗi đau cực hạn hành hạ đến tỉnh.

Sưu hồn giống như xé linh hồn ngươi từng chút một, phơi bày tất cả bí mật sâu thẳm nhất của ngươi rõ ràng trước mặt kẻ thù.

Người bị sưu hồn, nhẹ thì linh hồn trọng thương, nặng thì hồn phi phách tán, mà đa số thì biến thành kẻ ngốc.

Sưu Hồn Thuật Chu Trần có được từ truyền thừa của Liên Hoa Lão Tổ lợi hại hơn rất nhiều, hơn nữa đã tu luyện đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Giờ đây thi triển ra, có thể nói là lô hỏa thuần thanh (tinh thông đến mức hoàn hảo).

Ba mươi năm ký ức của Long Phi Không như một cuốn phim ảo

ảnh từng chút một chảy qua não hải Chu Trần, Chu Trần cuối cùng cũng có một cái nhìn toàn diện và tỉ mỉ về Viêm Long Cốc.

Viêm Long Cốc do hai thế lực cầm đầu.

Phân biệt là Liệt Gia do Liệt Tính đứng đầu, hiện nay một mạch Cốc chủ chính là Liệt Gia, Viêm Long Cốc ít nhất có ba thành đệ tử mang họ Liệt.

Những đệ tử này không hoàn toàn là bản tộc Liệt Gia, rất nhiều người là bái nhập Viêm Long Cốc, được trọng dụng và ban cho họ Liệt.

Một gia tộc khác là Long Gia, tình huống tương tự Liệt Gia.

Toàn bộ thành viên ngoại tính của Viêm Long Cốc, đại khái chiếm bốn thành.

Ngoài tình báo về Viêm Long Cốc, chín môn võ công Long Phi Không luyện thành, Chu Trần đều thu được toàn bộ: Viêm Long Quyền, Viêm Long Trảo, Viêm Long Chưởng, Viêm Long Chỉ, Viêm Long Thối, Viêm Long Thân, Xích Diễm Đao, Thần Long Thương, Long Thần Kiếm.

"Cái tên này… thật đúng là một mạch tương thừa a!" Chu Trần chỉnh lý ký ức trong não hải, xác định không có sơ sót nào, sau đó năm ngón tay dùng lực, bóp chết Long Phi Không.

Hùng!

Xích Thần Diễm dũng động, Long Phi Không hóa thành tro tàn, xương cốt đều bị rải đi.

"Gia điểm!" Chu Trần không chút do dự tu luyện chín môn võ công mà Long Phi Không biết, đây mới là mấu chốt để hắn có thể thực sự ngụy trang Long Phi Không mà không có sơ hở.

Hiện nay mỗi môn võ công chỉ cần chín nghìn Phong Nguyệt Điểm là có thể luyện thành.

Chỉ tiêu hao tám vạn mốt nghìn Phong Nguyệt Điểm, Chu Trần đã luyện thành chín môn võ công.

Nhục thân lại tôi luyện chín lần.

Tuy càng về sau hiệu quả tôi luyện càng kém, nhưng Chu Trần vẫn cảm thấy có sự biến hóa không nhỏ, giống như một khối thép trăm lần luyện đã được rèn thêm chín lần, nhục thân ngày càng hoàn mỹ.

"Một trăm chín mươi hai chuyển rồi…" "Đúng rồi, Long Phi Không còn có ba môn võ công…" Chu Trần cầm lấy trữ vật giới chỉ của Long Phi Không đeo vào tay, lấy ra ba bản bí tịch bên trong.

Thần Ưng Chỉ!

Âm Trảo Thiết Bố Sam!

Tuyết Hoa Kiếm Pháp!

Ba bản bí tịch này có một bản là mua, hai bản là do sát nhân đoạt được, Chu Trần xem qua một lượt, trực tiếp gia điểm.

Hai vạn chín nghìn Phong Nguyệt Điểm tiêu hao, Chu Trần lại tôi thể ba lần, đạt đến một trăm chín mươi lăm chuyển!

Tích lý ba lạp!

Chu Trần toàn thân cơ bắp xương cốt mềm mại co giãn, thân hình dung mạo biến đổi nhỏ, nhưng cả người lại biến thành một dáng vẻ khác, giống hệt Long Phi Không.

Mạn Thiên Quá Hải vận chuyển, khí tức trên người hắn thay đổi, Viêm Long Quyền và các võ công hệ Viêm Long Cốc hiển lộ ra ngoài, các võ công khác ẩn tàng bên trong.

“Phượng Hà, Như Ý, ta hiện tại thế nào?” Chu Trần khẽ mỉm cười, tự tin nói.

“Chủ nhân thật sự quá lợi hại, bây giờ ai dám nói chủ nhân không phải Long Phi Không?” Cơ Phượng Hà kiều khu chui vào lòng Chu Trần, ôm lấy Chu Trần cười duyên, thiên kiều bách mị, tựa như móng vuốt mèo con cào vào ngực hắn!

“Chỉ có nàng là ngọt miệng!” Chu Trần véo mạnh vào mông nàng mềm mại, cười cười.

Lời hắn nói giống như “Ngô dữ Từ Công thục mỹ?”.

Nhưng Cơ Phượng Hà tuy có ý phụng thừa hắn, nhưng sự ngụy trang của Chu Trần quả thực rất tốt.

Liễu Như Ý đến trước Chu Trần, tỉ mỉ nhìn kỹ, nói: “Không có sơ hở!” “Không đúng, vẫn còn một sơ hở!” Bàn tay trắng nõn mềm mại của Cơ Phượng Hà nhẹ nhàng vuốt qua ngực Chu Trần, đột nhiên ngắt lời.

“Sơ hở gì?” Chu Trần cười, đưa tay vào trong váy Cơ Phượng Hà: “Ta thấy Phượng Hà mới có sơ hở, cần ta bù đắp cho thiếu sót!” “Nha!” Cơ Phượng Hà mặt đỏ như ráng chiều, thân mình mềm nhũn đổ vào lòng Chu Trần, thở dốc nói: “Sơ hở ở chỗ nô gia thì không cấp bách, chỗ kia còn có hai sơ hở đang chờ công tử bù đắp!” Nàng giơ tay chỉ vào hai hoa khôi tuyệt mỹ đang trúng huyễn thuật trên giường lớn.

Hai hoa khôi đều vẫn chưa sơ long (chưa tiếp khách lần đầu).

Phải biết rằng hai hoa khôi này đều được Long Phượng Các tốn rất nhiều tâm huyết bồi dưỡng, tuy họ bồi dưỡng không ít nữ tử.

Nhưng những người có thể siêu quần bạt tụy vẫn chỉ là thiểu số.

Long Phượng Các thực ra không muốn sớm để hai hoa khôi sơ long, dù sao sau khi sơ long giá trị sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhưng không chịu nổi Long Phi Không đã để mắt đến hai nàng, Long Phượng Các cũng chỉ đành để hai hoa khôi bầu bạn cùng Long Phi Không qua đêm.

Hiện tại Long Phi Không đã chết.

Chu Trần nếu không thay thế Long Phi Không giúp đỡ, ngày hôm sau chắc chắn sẽ khiến người ta nghi ngờ.

"Xem ra ta chỉ đành nhận lời mà thôi!" Chu Trần đến bên giường, Liễu Như Ý tiếp tục cảnh giới, Cơ Phượng Hà quay về Phong Nguyệt Bảo Giám, một mình bá chiếm linh hồn Chu Trần.

Trong phòng, Chu Trần ngồi xuống mép giường, ôm hai hoa khôi vào lòng, triệt bỏ huyễn thuật.

Hai hoa khôi không hề nhận ra bất kỳ điều dị thường nào, vẫn không biết Long Phi Không trước mắt đã đổi thành một người khác.

"Long gia làm sao vậy?

Có phải nô gia chỗ nào đó phục thị không tốt?" Một bàn tay ngọc trắng nõn như măng xuân, nhẹ nhàng lướt trên ngực Chu Trần, một thân bạch y, Lãnh Nguyệt lạnh lùng động lòng người ngẩng đầu, ánh mắt hàm tình mạch mạch nhìn khuôn mặt Chu Trần, giọng nói ôn nhu mà ngọt ngào.

Làn da mềm mại, nhu nhuyễn của Lưu Tinh vặn vẹo trong lòng Chu Trần, ôm lấy eo hắn, tình ý như nước, không hiểu sao Chu Trần đột nhiên lạnh mặt không nói lời nào.

"Bọn họ cũng không nhận ra ta…" Ý niệm chuyển qua, Chu Trần đột nhiên cười, véo mạnh vào mông hai nàng, chọc cho hai mỹ nhân một trận kiều sân, nhưng trong lòng các nàng lại thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng bình thường rồi.

“Ta chỉ đang nghĩ đợi bản công tử triển lộ chân công phu, liệu có dọa sợ hai đại mỹ nhân các nàng không?” Chu Trần cười gian, giọng nói sảng lãng.

Hai tay hắn tựa như du long (rồng bơi).

Tào viết: Rồng có thể lớn có thể nhỏ, có thể bay có thể ẩn, lớn thì hô mưa gọi gió, nhỏ thì ẩn mình tàng hình, bay thì vút lên vũ trụ, ẩn thì lặn xuống sóng cả.

Mắt đẹp Lãnh Nguyệt như nước, mặt đỏ như ráng chiều, dung nhan tuyệt mỹ, kiều mị vạn thiên: “Nô gia gan bé, còn xin Long gia thương xót!” Lưu Tinh phụ họa.

Các nàng nghe nói Long gia này hỉ nộ vô thường, không những bạo lực, còn rất biến thái.

Một số tỷ muội từng hầu hạ Long Phi Không trước đây, đều bị Long Phi Không hành hạ đến thương tích đầy mình, khổ không nói nên lời.

“Các nàng yên tâm, bản công tử yêu thương hương ngọc nhất!” Chu Trần khẽ cười, không còn chần chừ.

Hắn ôm lấy kiều khu uyển chuyển của Lãnh Nguyệt, để nàng nằm sấp trên giường. …… Thời gian như mũi tên, một đi không trở lại, tốc độ cực nhanh.

Sáng ngày thứ hai.

Mặt trời từ từ mọc lên.

Lãnh Nguyệt và Lưu Tinh dường như không thể dậy nổi, hai nàng mặt tươi cười lệ hoa đái vũ, má đỏ ửng, đôi mắt sưng húp, dường như đã khóc rất lâu, nước mắt tuôn như mưa.

Chu Trần không phải Long Phi Không, tự nhiên sẽ không quá mức

khi dễ các nàng, nhưng Chu Trần quá mạnh mẽ.

Các nàng sung sướng đến không ngậm được miệng.

Chu Trần khí phách hăng hái bước ra khỏi phòng, kéo kéo thắt lưng, mấy tiểu đệ đã chờ sẵn từ lâu lập tức tiến lên, nịnh nọt nói: "Long sư huynh thật sự thần dũng vô song, khiến người ta kính phục!" "Long sư huynh uy vũ!" Chu Trần nhìn mấy thanh niên trước mặt, đều là đệ tử Viêm Long Cốc, là hệ Long Gia, nói là sư đệ của hắn, nhưng càng giống tay sai.

Dù sao hắn là cháu nội độc nhất của Phó Cốc chủ Long Khiếu Thiên, ở Viêm Long Cốc có thể nói là bối cảnh hùng hậu, thiên phú cũng không tệ, tiền đồ vô lượng.

"Về thôi!" Chu Trần rời Long Phượng Các, nóng lòng muốn đi "bàn không" (cuỗm sạch) tàng thư các của Viêm Long Cốc.

Trước khi đi.

Chu Trần dặn dò lão bảo một câu: "Lãnh Nguyệt, Lưu Tinh không tệ, các ngươi hãy chăm sóc tốt cho các nàng!" "Vâng, công tử cứ yên tâm, thiếp thân nhất định sẽ chăm sóc tốt cho hai cô nương, sẵn sàng chờ công tử lần nữa quang lâm!" Lão bảo vẻ mặt nịnh nọt, vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn đảm bảo.

Chu Trần không nói thêm, bước ra khỏi cửa lớn, đã có người dắt Hỏa Long Mã của hắn đến.

Hỏa Long Mã đỏ rực như lửa, đầu mọc một cái sừng nhọn màu huyết sắc, thân hình cường tráng như trâu, uy vũ hùng tráng, sơn xuyên đại hà, như đi trên đất bằng.

Thậm chí nó một cước có thể đá chết một võ giả Luyện Thể sơ kỳ.

Hí luật luật!

Khi Chu Trần đến gần, Hỏa Long Mã lại bất an, dường như không muốn để Chu Trần cưỡi.

"Con Hỏa Long Mã này linh tính rất mạnh a!" Chu Trần trong lòng kinh ngạc, không đợi Hỏa Long Mã phản ứng, đã cưỡi lên, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó.

Thực ra hắn đã âm thầm dùng cự lực cưỡng ép nó phục tùng.

Các đệ tử khác thấy vậy, tuy cảm thấy Hỏa Long Mã có chút dị thường, nhưng cũng không nhìn ra manh mối.

"Giá!" Hai chân dùng lực kẹp vào bụng ngựa, sức mạnh cường đại của Chu Trần khiến Hỏa Long Mã đau đớn, hí lên một tiếng, điên cuồng phi đi.

Các đệ tử khác theo sát phía sau.

Chạy mấy cây số, Hỏa Long Mã cuối cùng cũng bị Chu Trần dùng bạo lực âm thầm thuần phục, không còn phản kháng Chu Trần, trở nên ngoan ngoãn.

"Long sư huynh hôm nay thật là thần thái phi dương a!" "Đúng là 'xuân phong đắc ý mã đề tật', Lãnh Nguyệt Lưu Tinh hai hoa khôi hiển nhiên khiến Long sư huynh toàn thân sảng khoái, tâm tình vui vẻ!" Mấy kẻ tay sai theo sau thúc ngựa giương roi, phấn khởi đuổi theo.

Ngựa của bọn họ không nhanh bằng ngựa của Chu Trần.

Huống hồ Chu Trần còn đang mãnh liệt thuần ngựa, tốc độ bay lên, bọn họ chỉ có thể theo sau hít bụi.

Còn khi Chu Trần đang đi đến Viêm Long Cốc.

Long Phượng Các.

Lão bảo đến phòng kiểm tra tình hình Lãnh Nguyệt và Lưu Tinh,

nhìn thấy hai nàng vết thương chảy không ít máu, vừa đỏ vừa sưng, thậm chí còn hóa mủ, trong lòng thầm nghĩ: "Long công tử quả thực là biến thái!" Không làm phiền hai nàng nghỉ ngơi, lão bảo đóng cửa rời đi.

Không lâu sau.

Lãnh Nguyệt và Lưu Tinh u u tỉnh lại, lấy khăn lụa đơn giản thanh lý vết thương, hai nàng nhìn nhau một cái, trong vẻ thẹn thùng mang theo một tia nghi hoặc: "Tỷ tỷ, muội cảm thấy Long công tử dường như không giống lời đồn!" "Quả thực!" Lãnh Nguyệt khẽ gật đầu ngọc, thẹn thùng nói: "Đông Hương tỷ tỷ nói Long công tử là một đại biến thái, thích tra tấn nữ nhân làm vui, nhưng Long công tử ngoài động tác có hơi thô lỗ một chút, dường như cũng không có vấn đề gì, chỉ là…" "Chỉ là quá mạnh mẽ phải không?" Lưu Tinh trêu chọc nói.

Đừng thấy hai nàng dường như rất thảm, nhưng thực ra không có gì nghiêm trọng.

Ngược lại.

Tối qua các nàng trải qua một đêm vô cùng sung mãn.

Muốn sống muốn chết.

Giống như đã trải qua cửu cửu bát thập nhất nạn để đến Tây Phương Cực Lạc thế giới, thu được Đại Thừa chân kinh vậy, có một loại thỏa mãn không thể diễn tả bằng lời.

"Lời đồn quả nhiên không đáng tin." Lãnh Nguyệt và Lưu Tinh nhìn nhau, cảm thấy lời đồn bên ngoài về Long Phi Không có sự hiểu lầm.

Chu Trần không biết vì hắn mà hai hoa khôi đã thay đổi nhận thức về Long Phi Không.

Thực ra Long Phi Không đúng là một nhân tra.

Chu Trần đã sưu hồn xem qua cả đời Long Phi Không, Long Phi Không từ nhỏ đã gấm vóc ngọc thực, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Phụ nữ càng không cần phải nói, sớm đã chơi chán.

Do đó.

Long Phi Không thích chơi kiểu biến thái.

Cách chơi bình thường đã rất khó khiến hắn cảm thấy kích thích.

Đây chính là niềm vui của người giàu, người bình thường căn bản không thể tưởng tượng được.

Trong đó rất nhiều thứ có thể làm mới tam quan của người khác, lật đổ nhận thức của ngươi.

Ai hiểu thì sẽ hiểu.

"Long sư huynh hảo!" "Long sư huynh!" Chu Trần thuận lợi không trở ngại đến Viêm Long Cốc, dọc đường các đệ tử đều tươi cười chào đón, nhường đường vấn an.

Viêm Long Cốc tọa lạc giữa một sơn cốc, dưới lòng đất có một Viêm Long Hỏa Mạch, là địa điểm đúc binh tự nhiên.

Do đó.

Viêm Long Cốc cũng là một tông môn đúc binh rất nổi tiếng, nhưng các luyện đan sư lại yếu hơn không ít, đây cũng là lý do Liệt Hỏa rất hứng thú với Trình Tố Tố.

Không chỉ vì Trình Tố Tố là một mỹ nhân.

Với thân phận địa vị của Liệt Hỏa, muốn bao nhiêu mỹ nhân cũng có bấy nhiêu.

Chu Trần đi chậm rãi, âm thầm đánh giá bố cục và địa hình của

Viêm Long Cốc, nếu bị phát hiện, làm thế nào để thoát thân và ẩn mình trong thời gian ngắn nhất. 【Vọng Khí Thuật tam tầng (0/1000000)】 "Gia điểm!" Chu Trần cảm thấy Vọng Khí Thuật hai tầng không đủ dùng, vừa hay hiện tại không thiếu Phong Nguyệt Điểm.

Ông!

Cùng với một triệu Phong Nguyệt Điểm tiêu hao, Chu Trần dường như đã tu luyện Vọng Khí Thuật mấy trăm năm, vô số cảm ngộ huyền diệu dũng mãnh dâng lên trong lòng.

Hai mắt Chu Trần có một luồng hơi ấm dâng trào, tựa hồ đã đả thông 'Nhâm Đốc nhị mạch' của đôi mắt, cảnh tượng trước mắt Chu Trần biến đổi.

Thế giới trong mắt hắn lại một lần nữa xảy ra biến hóa lớn, giữa thiên địa tràn ngập các loại màu sắc.

Những màu sắc này chính là 'khí'.

"Thế gian vạn vật giai hữu khí, vật cường tắc khí cường, vật ác tắc khí ác, quan vạn vật chi khí, khả biện vạn vật chi cường nhược thiện ác…" Đột nhiên, Chu Trần nhìn thấy một đoàn kim quang chói lọi trực xung thiên tế, rực rỡ chói mắt, làm người ta mắt đau nhức.

Chương 77

Kim quang kia tựa như một con thần long, mỗi thời mỗi khắc đều biến hóa các loại hình trạng.

"Chẳng lẽ là Vạn Tượng Thần Binh?" Trong não hải Chu Trần hiện lên tin tức tuyệt mật từ chỗ Long Phi Không, tương truyền Viêm Long Cốc sở dĩ được xây dựng ở đây, chính là vì nơi này có một thanh tuyệt thế thần binh.

Thần binh này biến hóa đa đoan, có thể biến hóa thành bất kỳ binh khí nào, có uy thế kinh thiên địa khấp quỷ thần, được tổ sư Viêm Long Cốc gọi là Vạn Tượng Thần Binh.

Thanh thần binh này nằm trong nham tương trung tâm hỏa mạch dưới lòng đất Viêm Long Cốc, đáng tiếc Viêm Long Cốc cho đến nay không ai có thể nhận chủ thần binh này.

Long Phi Không vì ông nội hắn là Phó Cốc chủ, cũng từng đến chỗ hỏa mạch dưới lòng đất thử nghiệm mong được thần binh nhận khả, nhưng đáng tiếc không thành công.

"Đợi sau khi thu thập võ công, lúc rời đi thì có thể đi thử một chút…" Ý niệm Chu Trần chuyển qua, thần binh như vậy không có võ giả nào không động lòng, xét về thế giới võ hiệp còn có sức hấp dẫn lớn hơn cả Ỷ Thiên Kiếm Đồ Long Đao.

Đặc biệt là Chu Trần tu luyện gia bàn võ công, thiên hạ võ công đều trong tay hắn, thanh Vạn Tượng Thần Binh này quả thực giống như được vì hắn mà chế tạo vậy.

Nếu hắn còn không thể nhận chủ, vậy thì thanh thần binh này cứ ở đây cả đời, châu báu bị phủ bụi vậy!

Nhìn sâu vào đạo kim quang kia, Chu Trần thu hồi ánh mắt, theo tuyến đường trong ký ức của Long Phi Không, thẳng tiến về phía tàng thư các.

"Long sư huynh, huynh đi tàng thư các sao?" Chu Trần lạnh nhạt nói: "Gần đây có chút cảm ngộ, chuẩn bị chọn một môn võ công mới để tu luyện!" "Long sư huynh thiên phú dị bẩm, lại còn nỗ lực đến thế, thật khiến chúng ta hổ thẹn!" Theo một tràng nịnh bợ tán tụng, Chu Trần đến trước cổng Tàng Thư Các.

Thoáng nhìn qua, lão nhân thủ môn tử khí lượn lờ, nhưng khí tức lại vô cùng cường hoành, hiển nhiên đây là một lão cổ đổng tuổi thọ đã cạn.

"Nguyên Đan cảnh!" Chu Trần không dám xem thường, loại cường giả này chỉ cần còn một hơi chưa tắt, là có thể phát huy sức mạnh to lớn.

"Phong lão!" Chu Trần học theo dáng vẻ trước đây của Long Phi Không, chắp tay hành lễ với lão nhân thủ môn tên Long Phong này.

"Tiểu Không à, Long Thần Kiếm luyện thành thế nào rồi?" Long Phong đối với Long Phi Không, vị vãn bối đệ tử này hiển nhiên khá tốt, còn nhớ võ công Long Phi Không chọn lần trước.

"Phong lão, đệ tử đã luyện thành!" Chu Trần triển lộ khí tức Long Thần Kiếm trên người, khiến Long Phong lòng già an ủi, khẽ vuốt chòm râu, gật đầu khen ngợi: "Không tồi không tồi, cố gắng rèn luyện!" "Vâng!" Chu Trần bước vào Tàng Thư Các, với thân phận Long Phi Không, bí tịch trong Tàng Thư Các có thể tùy ý xem, nhưng muốn mang ra ngoài thì cần đăng ký, và chỉ có thể chọn một môn, không được mang rời khỏi tông môn.

Chu Trần không dám lơ là, trực tiếp đi đến lầu tám nơi cất giữ thượng thừa võ công, nhanh chóng lật xem từng quyển một.

“Viêm Long Cốc quả nhiên nội tình thâm hậu!” Chu Trần kinh sợ căng thẳng, cho đến buổi chiều cuối cùng cũng thu thập xong xuôi toàn bộ thượng thừa võ công trong Tàng Thư Các, tổng cộng có một trăm lẻ tám môn.

Không nán lại, Chu Trần cầm lấy môn cực phẩm thượng thừa võ công Viêm Long Cửu Biến đi ra đăng ký.

“Viêm Long Cửu Biến?

Môn võ công này cũng không tồi!” Long Phong khen ngợi một câu, sau khi đăng ký liền cho Chu Trần rời đi.

“Hô!” Rời khỏi Tàng Thư Các, trong lòng Chu Trần thở phào một hơi dài, cảm giác làm trộm này quả thật mẹ nó kích thích!

Đột nhiên.

Thân thể Chu Trần căng thẳng, cảm ứng được một người lén lút từ phía sau nhào tới, hai tay muốn bịt mắt hắn.

Chu Trần phản thủ một trảo, kèm theo một tiếng kêu đau, một mỹ phụ hồng y tuyệt sắc với thân hình quyến rũ, dung nhan kiều mị xuất hiện trong lòng Chu Trần.

“Ai nha, chàng tiểu quỷ này, chàng làm đau người ta rồi!” Mỹ phụ kiều mị trách cứ, đôi mắt đẹp u oán.

Trong não Chu Trần hiện lên thông tin của mỹ phụ, tiểu thiếp thứ ba mươi sáu của Cốc chủ Liệt Hỏa, Hỏa Yêu Yêu, thiên sinh mị cốt, lén lút có quan hệ với Long Phi Không.

“Ta ni mã, quý phái thật loạn!” Chu Trần nhéo vào cặp mông căng tròn quyến rũ của mỹ phụ, cười nói: “Nàng không sợ bị Cốc chủ biết, lột da nàng sao?” “Có lột thì cũng là lột da chàng!” Mỹ phụ liếc Chu Trần một cái, giơ nắm tay nhỏ đập nhẹ vào ngực Chu Trần: “Chàng có phải có được hoa khôi rồi liền quên người ta rồi sao?” Chu Trần:

"……" Nghĩ đến còn phải lo Vạn Tượng Thần Binh, lúc này không nên bại lộ, y liền vội vàng kéo mỹ phụ về căn phòng mà bọn họ thường hẹn hò, chuẩn bị "hy sinh" bản thân để ổn định Hỏa Yêu Yêu.

Y tuyệt đối không phải muốn trả thù Liệt Hỏa.

Càng không phải muốn thử xem thiên sinh mị cốt là như thế nào.

Vừa mới bước vào phòng, mỹ phụ khẽ rên một tiếng, thân thể phong du kiều mị liền chui vào lòng Chu Trần, bàn tay ngọc trắng nõn như măng xuân đặt vào một vị trí nào đó của Chu Trần.

Chẳng trách Tào Tặc lại thích vợ người ta nhất.

Điều này không phải thiếu nữ bình thường có thể sánh bằng.

"A!" Mỹ phụ chợt giật mình, đôi mắt đẹp mở to, đánh giá Chu Trần, chấn động nói: "Tiểu Không, mấy ngày không gặp, sao chàng lại thay đổi lớn đến vậy?" Chu Trần trong lòng cười thầm, y đã biến thành người khác, thay đổi sao có thể không lớn?

Lòng bàn tay Chu Trần khẽ dùng lực, đối với tiểu thiếp của Liệt Hỏa, Chu Trần không hề khách khí.

Đồ của người khác dùng hư cũng không đau lòng.

Dù sao cũng không phải tự mình sửa.

"Ngô!" "Chàng tiểu bại hoại này, hôm nay sao lại lợi hại đến vậy……" "Đừng……" Một đêm lặng lẽ trôi qua, Chu Trần nhìn Hỏa Yêu Yêu đang ôm hắn mà ngất đi trong lòng, không chút luyến tiếc rút lui rời đi.

Trở lại căn phòng Long Phi Không thường ở, Chu Trần bắt đầu thêm điểm cho bản thân.

Không thể không nói, Hỏa Yêu Yêu nữ nhân kia quả không tầm thường.

Tuy rằng không thể sánh với sư thúc, nhưng cũng có tu vi Thần Lực cảnh, thiên sinh mị cốt, một đêm đã cung cấp cho Chu Trần mười lăm vạn Phong Nguyệt điểm.

Mười lăm vạn Phong Nguyệt điểm này đủ để Chu Trần luyện thành mười sáu môn võ công rồi.

"Ta lấy võ công của Viêm Long Cốc, lại dùng tiểu thiếp của Cốc chủ để luyện công thăng cấp…… Hít!" Chu Trần nghĩ nghĩ, vẫn thấy có chút kích thích.

"Thêm điểm!" Chu Trần luyện thành toàn bộ một trăm lẻ tám môn võ công mới đạt được.

Mỗi môn võ công vẫn tiêu hao chín ngàn Phong Nguyệt điểm, đây hẳn là giới hạn, không thể nào giảm thấp hơn được nữa.

Tổng cộng tiêu hao chín mươi bảy vạn hai ngàn, lại một lần nữa tôi luyện thân thể một trăm lẻ tám lần, đạt đến ba trăm lẻ ba chuyển.

Lần này.

Chu Trần cảm giác được nhục thân đã trải qua sự lột xác trời long đất lở, da thịt gân cốt, huyết dịch, ngũ tạng lục phủ đều có sự biến đổi về chất.

Nhục thân của cường giả đỉnh phong Thần Hải cảnh khác ra sao, Chu Trần không biết, nhưng Chu Trần biết nhục thân hiện tại của y đã có thể nghiền ép Trình Tố Tố rồi.

Toàn thân cơ bắp cường tráng, đường nét rõ ràng mà lại vô cùng hài hòa, không giống loại cơ bắp cuồn cuộn, toàn bộ bản thân tràn đầy dương cương và tuấn mỹ.

"Còn thiếu sáu mươi hai môn võ công, đợi đến khi đạt ba trăm sáu mươi lăm chuyển, nhục thân của ta tất nhiên sẽ còn một sự lột xác vĩ đại……" Trong mắt Chu Trần tinh quang bắn ra bốn phía, tràn đầy

mong đợi.

"Địa mạch Hỏa Tượng Thần Binh ở dưới đất là cấm địa, cho dù ta dùng thân phận Long Phi Không, không có lý do cũng không vào được, còn sẽ bị người khác nghi ngờ……" Chu Trần suy tư về chuyện Vạn Tượng Thần Binh, kiện thần binh này quan hệ trọng đại, những người trong Viêm Long Cốc biết đến nó đều là những người cốt lõi trong số cốt lõi.

"Lẻn vào?

Triển hiện thiên phú xin vào thử?

Ám sát một cường giả Viêm Long Cốc có thể vào cấm địa?" Từng ý niệm không ngừng hiện lên, đều bị Chu Trần dập tắt.

"Trước tiên dò xét địa hình, chuẩn bị đường lui, ra tay cũng không muộn……" Chu Trần ra ngoài dạo chơi, tự mình kiểm tra từng nơi một, đảm bảo khi gặp nguy hiểm có thể quen đường quen lối, nhanh chóng tẩu thoát!

Và ngay khi Chu Trần đang dò xét địa hình, Hỏa Yêu Yêu u u tỉnh lại, cảm nhận sự đau nhức truyền đến từ khắp cơ thể, đôi mắt đẹp càng thêm rạng rỡ: "Tên tiểu hỗn đản đó sao lại thay đổi lớn đến vậy, còn mạnh đến thế?" "Chẳng lẽ đã uống thứ thuốc cường lực gì sao?" Hỏa Yêu Yêu liếm liếm môi, trong lòng hồi vị, nhưng nàng phát hiện một mình mình căn bản không phải đối thủ.

"Vừa hay gọi luôn mấy ả tiện nhân kia tới!" Kỳ thực Hỏa Yêu Yêu cũng có chút sợ bị phát hiện, nhưng nàng lại không nhịn được mà "ăn vụng".

Kéo thêm mấy người khác xuống nước.

Trong lòng sẽ yên ổn hơn nhiều.

Giống như lúc đi học bài tập chưa làm, trong lòng hoảng hốt một

phen, nhưng nghe nói huynh đệ tốt cũng chưa làm, trong lòng liền không hoảng nữa.

Màn đêm buông xuống, Chu Trần sau một ngày dò xét vừa mới về phủ đã bị Hỏa Yêu Yêu kéo vào tiểu viện hẹn hò.

"Ân?

Có phục kích?" Trong lòng Chu Trần căng thẳng, cảm ứng được trong phòng còn có ba người, bất quá cảm ứng thấy thực lực của bọn họ đều ở Thần Lực cảnh, Chu Trần cũng yên tâm.

Loại tu vi này, y một ngón tay là có thể chọc chết!

Nếu một ngón tay không đủ.

Vậy thì hai ngón, ba ngón.

Dù sao Hỏa Yêu Yêu còn không chịu nổi mấy chiêu.

"Yên tâm đi, bên trong có bất ngờ đang chờ chàng nha!" Hỏa Yêu Yêu cười một cách quyến rũ, biết Chu Trần đã cảm ứng được bên trong có người, đầy vẻ dụ hoặc giải thích.

"Thật sao?

Ta lại rất mong chờ!" Chu Trần đẩy cửa bước vào, nhìn rõ những người bên trong, không khỏi nhíu mày một cái.

Quả thật là kinh hỉ a.

Toàn bộ đều là tiểu thiếp của Liệt Hỏa.

Bất quá cũng đúng.

Vật họp theo loài, người phân theo nhóm.

Hỏa Yêu Yêu là tiểu thiếp của Liệt Hỏa, vậy thì người tiếp xúc nhiều nhất tự nhiên là cùng loại.

Liệt Hỏa: Ngươi tha mã nhắm vào một mình ta sao?

“Tiểu Không cảm giác càng tuấn tú hơn a!” “Cái gì Tiểu Không?

Nghe Yêu Yêu tỷ tỷ nói, nên gọi Cơ Trường Không mới phải!” Chu Trần: “……” Ta đây là Đường Tăng tiến vào Bàn Tơ Động?

Liệt Hỏa: Ngươi không được qua đây a!

Chu Trần thoáng chốc bị bốn người Hỏa Yêu Yêu vây kín, hương thơm mềm mại, trên dưới vây kín, chút trường diện nhỏ này còn không làm khó được y.

Chu Trần không hề sợ hãi, thấy khe hở liền xen vào.

Cho dù lấy một địch bốn, lại còn là bốn Thần Lực cảnh, Chu Trần cũng đánh cho bọn họ tơi bời hoa lá, không thành quân được.

Ngày thứ hai. 【Phong Nguyệt điểm 500000】 “Ngoạ tào!” Chu Trần cảm thấy đây mới là nơi tốt để y kiếm Phong Nguyệt điểm.

Liệt Hỏa là Cốc chủ, những tiểu thiếp này của hắn, thiên phú đều không kém, tuổi tác đều ở khoảng năm mươi sáu mươi tuổi, cơ bản đều là Thần Lực cảnh, thậm chí người thiên phú tốt hơn còn có thể đạt đến Thần Hình cảnh.

Chu Trần đối với bọn họ không cần nương tay, muốn chơi thế nào thì chơi thế đó.

Thậm chí dùng cả đạo cụ.

Bất quá những tiểu thiếp này cũng cam tâm tình nguyện, Liệt Hỏa là Cốc chủ, mỗi ngày nhiều việc như vậy, lại còn phải tu luyện, nữ nhân lại đông.

Bình thường căn bản không thể chiếu cố hết được, điều này mới cho Long Phi Không cơ hội.

Bất quá trước đây Long Phi Không ứng phó một mình Hỏa Yêu Yêu đã đủ mệt mỏi, Hỏa Yêu Yêu tự nhiên sẽ không tìm người giúp

đỡ.

Nhưng Chu Trần đến sau.

Liền như chuột sa vào hũ gạo, ăn uống no say.

Thoáng cái nửa tháng trôi qua.

Chu Trần hầu như đã "giải quyết" hết ba mươi sáu tiểu thiếp của Liệt Hỏa, bất quá thiên hạ không có tường nào không lọt gió, bên ngoài bắt đầu lời đồn đại bay khắp nơi.

"Đáng tiếc!" Chu Trần nhìn một ngàn năm trăm vạn Phong Nguyệt điểm tăng vọt trong ba mươi ngày, trong lòng có chút tiếc nuối, y biết mình nhất định phải đi rồi.

Địa hình và bố trí phòng thủ của Viêm Long Cốc, Chu Trần sớm đã nắm rõ như lòng bàn tay, thậm chí Chu Trần còn lén lút lẻn vào lòng đất, muốn đi thăm dò Vạn Tượng Thần Binh kia.

Nhưng dưới đất có trận pháp.

Một tháng thời gian này, Chu Trần không chỉ chơi đùa tiểu thiếp của Liệt Hỏa để kiếm Phong Nguyệt điểm, mà còn chuẩn bị cho việc cướp Vạn Tượng Thần Binh.

Trận pháp dưới đất Chu Trần thông qua việc thêm điểm đã hoàn toàn học được, và phá giải một cánh cửa có thể cho y xuyên hành.

Không chút do dự, Chu Trần lặng lẽ độn thổ xuống dưới đất, tiến về phía trung tâm Viêm Long Hỏa Mạch.

Rất nhanh.

Một màn sáng trận pháp chặn đường Chu Trần, ở thế giới siêu phàm, độn thổ không phải việc khó, tu luyện giả đều sẽ phòng thủ dưới đất.

Đáng tiếc Chu Trần bật hack.

Chu Trần đưa tay điểm một cái, cánh cửa đã chuẩn bị sẵn mở ra, Chu Trần nhẹ nhàng xuyên qua, khí tức cực nóng ập thẳng vào mặt, nham tương đỏ rực sôi trào, sủi bọt.

Chu Trần ẩn mình dọc theo vách đá nhanh chóng tiến về phía trước, không đến mười hơi thở đã đến trung tâm, ánh mắt y nhìn xuống hồ nham tương.

Với thần thức của y có thể cảm ứng được bên trong có một kiện thần binh đáng sợ ẩn mình, sức mạnh của nó một khi bùng nổ, tất sẽ kinh thiên địa, khiếp quỷ thần!

Và ngay khi Chu Trần chuẩn bị cướp thần binh, Cốc chủ Liệt Hỏa nghe tin tức tiểu thiếp của hắn tư thông với Long Phi Không, liền nổi trận lôi đình.

"Thằng súc sinh, dám sỉ nhục ta đến mức này, tìm chết!" Liệt Hỏa hừng hực lửa giận xông đến phủ đệ Long Phi Không, nhưng lại gặp ông nội của Long Phi Không, Long Khiếu Thiên.

"Không biết Cốc chủ có chuyện gì mà lại đại động can qua như vậy?" Long Khiếu Thiên nghe chuyện Long Phi Không vừa kinh vừa giận, không ngờ Long Phi Không gan lớn đến thế, làm một hai người thì thôi.

Lại còn "hốt trọn ổ" ba mươi sáu tiểu thiếp của Cốc chủ.

Nhưng Long Phi Không là cháu hắn, thiên phú không tồi, hắn đặt nhiều kỳ vọng, không thể để Liệt Hỏa giết chết.

"Long Khiếu Thiên, ngươi thật là sinh ra một đứa cháu tốt." Liệt Hỏa mặt xanh mét, chỉ vào mũi Long Khiếu Thiên, giận mắng: "Giao ra tên súc sinh đó, nếu không hôm nay đừng hòng yên!" "Cốc chủ có chuyện gì thì từ từ thương lượng, chẳng phải chỉ là mấy tiểu thiếp thôi sao?

Lát nữa ta tặng Cốc chủ một trăm người hoàn toàn mới!" Long Khiếu Thiên hào sảng nói.

Một trăm mỹ nhân đối với hắn mà nói quả thật không phải là vấn đề.

Trong lòng Liệt Hỏa giận khí dâng trào, đây tha mã là chuyện đàn bà sao?

Hình như đúng thật là chuyện đàn bà.

Nhưng mấu chốt của chuyện này không phải là đàn bà, mà là hắn đã mất hết thể diện.

Là Cốc chủ, bất kể vì thể diện, hay vì uy nghiêm của Cốc chủ hắn, hắn nhất định phải giết một kẻ để răn đe, Long Phi Không phải chết!

Và ngay khi hai người kiếm bạt nỗ trương, dường như sắp giao chiến, Viêm Long Cốc đột nhiên đất rung núi chuyển, giống như địa long trở mình.

"Sao thế này?" Liệt Hỏa và Long Khiếu Thiên lập tức cảm ứng được động tĩnh đến từ trung tâm Viêm Long Hỏa Mạch.

"Vạn Tượng Thần Binh!" Hai người nhìn nhau một cái, lập tức xông về phía Vạn Tượng Thần Binh.

Không đợi bọn họ đi xuống, mặt đất đột nhiên nứt ra, cột lửa nham tương đáng sợ xông thẳng lên trời.

"Không tốt rồi, Địa Long trở mình rồi!" Viêm Long Cốc một mảnh hỗn loạn, vô số đệ tử kinh hoàng thất thố, từng cường giả Thần Lực cảnh trở lên bay vút lên không!

Oanh long long!

Từng đoàn nham tương phun trào ra, Viêm Long Cốc khói đen bao

phủ, tựa như tận thế thế giới.

Hống!

Ngay trong lúc hỗn loạn, kèm theo tiếng rồng ngâm vang vọng trời xanh, một con cự long màu vàng từ dưới đất bay vút lên, xông thẳng chín tầng trời!

"Đó là……" Đồng tử của Liệt Hỏa, Long Khiếu Thiên co rút, ánh mắt lập tức trở nên nóng bỏng: "Không phải rồng, là Vạn Tượng Thần Binh!" "Đứng lại!" Chu Trần bay vút lên trời, một tay tóm lấy đuôi thần long, xông thẳng lên trời.

"Long Phi Không!" "Không đúng!" "Long Phi Không không thể mạnh đến thế!" "Hắn là kẻ mạo danh!" Khoảnh khắc này, Long Khiếu Thiên và Liệt Hỏa mắt muốn nứt ra.

Bọn họ biết Long Phi Không thật sự e rằng đã chết từ lâu.

Kẻ này dùng thân phận Long Phi Không trà trộn vào, muốn cướp Vạn Tượng Thần Binh, còn cắm sừng hắn nữa!

"Tặc tử!

Súc sinh!" "Trả lại cháu ta!" Hai người lập tức bay vút lên trời, xông về phía Chu Trần.

"Khả ác!" Chu Trần không ngờ Vạn Tượng Thần Binh rõ ràng đã nhận chủ y rồi, mà còn chạy ra ngoài gây chuyện.

Y vốn dĩ muốn lặng lẽ lấy đi Vạn Tượng Thần Binh, ai ngờ, cuối cùng vẫn phải làm một trận lớn.

"Đều tại ngươi!" Chu Trần hung hăng rung mạnh con thần long trong tay, kẻ sau dường như đầy vẻ ủy khuất, nó trầm tịch mấy vạn năm, khó khăn lắm mới đợi được một chủ nhân hợp cách, chẳng lẽ còn không thể vui mừng reo hò mấy tiếng sao?

Chương 78

Thần long biến mất, hóa thành một cây trường thương màu vàng óng.

Chu Trần biết thương pháp, nhưng vẫn quen dùng đao kiếm.

Tay phải y rung lên, trường thương màu vàng hóa thành một thanh trường đao thẳng tắp, lưỡi đao hàn quang bắn ra bốn phía, phong mang đáng sợ như muốn xé rách không gian!

"Buông thần binh xuống!" Liệt Hỏa tung một quyền, hỏa long gào thét, tung hoành ba trăm trượng, liệt diễm thiêu đốt không trung, muốn nuốt chửng Chu Trần thành tro bụi.

Chính là tuyệt học thành danh của Viêm Long Cốc, Viêm Long Quyền!

"Ha ha, cường giả Nguyên Đan cảnh thì sao chứ, xem đao đây!" Chu Trần vung trường đao, mấy chục trượng đao khí dưới sự gia trì của Vạn Tượng Thần Binh bạo trướng mấy trăm trượng, dễ dàng chém nát hỏa long, chém về phía Liệt Hỏa.

"Khả ác!" Thân ảnh Liệt Hỏa biến ảo, hắn phát hiện thực lực của Chu Trần không tính là mạnh, nhưng dưới sự gia trì của thần binh lại không hề thua kém hắn.

Đây vốn dĩ là thần binh của Viêm Long Cốc hắn.

"Cút!" Một đao đẩy lùi Liệt Hỏa, Chu Trần phản thủ vung một đao, Long Khiếu Thiên từ phía sau muốn đánh lén bị một đao chém bay ra ngoài, thổ ra tiên huyết.

Hắn cách Nguyên Đan cảnh còn kém nửa bước, nhưng nửa bước đó như trời vực.

Sai một ly đi một dặm!

"Ngươi là ai?" Sau một chiêu, Liệt Hỏa nhìn chằm chằm Chu Trần không tấn công, mà chất vấn: "Vì sao ngươi muốn cướp thần binh của Viêm Long Cốc ta?" "Thần binh hữu đức giả cư!" Chu Trần tay cầm thần binh, chân đạp cực phẩm linh khí Thanh Linh Kiếm, hào khí vạn trượng: "Thần binh này hữu duyên với ta, hợp lẽ thuộc về ta!" "Nhớ kỹ, ta tên Đinh Tu!" "Chúng ta ít nhất cũng là người cùng đạo!" Nhìn Liệt Hỏa, Chu Trần tựa hồ hồi vị nói: "Mắt nhìn của ngươi rất không tồi, các phu nhân của ngươi……" "Rất ~ nhuận!" …… "Các phu nhân của ngươi……" "Rất ~ nhuận!" Theo hai âm cuối cùng từ miệng Chu Trần thốt ra, Liệt Hỏa không chỉ đầu tóc xanh (bị cắm sừng), mà mặt cũng tức đến xanh lè, môi run rẩy, giận không thể kìm.

"Ngươi tìm chết!" Hôm nay coi như mất mặt đến tận nhà bà ngoại rồi.

Còn những người khác của Viêm Long Cốc thì vẻ mặt quái dị, ánh mắt qua lại đánh giá Chu Trần và Liệt Hỏa.

Bọn họ đã sớm nghe tin đồn về Long Phi Không và ba mươi sáu tiểu thiếp của Liệt Hỏa.

Giờ xem ra quả nhiên tin đồn không sai.

Chỉ là Đinh Tu, kẻ giả mạo Long Phi Không này, rốt cuộc có tài cán gì đặc biệt mà không những trà trộn vào Viêm Long Cốc không ai phát hiện, còn "giải quyết" xong ba mươi sáu tiểu thiếp của Liệt Hỏa?

"Bát Hoang Viêm Long Trận, khởi!" Tiếng gầm giận dữ của Liệt Hỏa vừa dứt, Viêm Long Cốc trời đất chấn động, khí tượng vạn thiên, tiếng rồng ngâm hổ gầm không dứt bên tai, từng đạo hỏa quang xông thẳng lên trời.

Chỉ thấy một màn sáng đỏ khổng lồ như bát ngọc úp ngược bao

phủ toàn bộ Viêm Long Cốc, trong màn sáng từng con viêm long uốn lượn, phong tỏa bốn phương, thần uy cuồn cuộn.

"Đinh Tu, hôm nay ngươi chắp cánh khó thoát, chịu chết đi!" Liệt Hỏa dẫn động trận pháp, một con hỏa long đột ngột từ trên trời giáng xuống, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa đáng sợ lao xuống tấn công Chu Trần.

Chu Trần tay cầm trường đao, thản nhiên không sợ, nhàn nhạt cười: "Liệt Hỏa, ngươi nói ta rõ ràng biết ngươi đang khởi động trận pháp, vì sao không chạy mà lại còn nói nhảm với ngươi?" "Bởi vì ngươi ngu xuẩn cuồng vọng!" Liệt Hỏa trong lòng cảnh giác, nhưng miệng lại không chịu yếu thế, điều khiển trận pháp tấn công Chu Trần.

"Thần binh, hợp thể!" Trường đao do Vạn Tượng Thần Binh hóa thành biến hóa, tựa như chất lỏng bao phủ toàn thân Chu Trần, hóa thành một bộ chiến giáp màu vàng.

Ngay sau đó.

Tay phải Chu Trần giơ lên, hóa thành một thanh trường kiếm, tay trái dương lên, hóa thành một thanh trường đao, khí tức đáng sợ tuôn trào ra.

Bá!

Chu Trần hai tay đao kiếm giao nhau chém xuống, mấy trăm trượng đao khí và kiếm khí tạo thành hình chữ thập nghịch thiên bay lên, dễ dàng xé nát hỏa long!

"Thật là cảm giác cường đại!" Có Vạn Tượng Thần Binh gia trì, Chu Trần cảm giác toàn thân tràn đầy sức mạnh vô cùng, ánh mắt sắc bén nhìn xuống, hào khí vạn trượng: "Hôm nay liền để các ngươi kiến thức uy lực của thần binh mà các ngươi đã giữ ngàn năm nhưng lại

không thể vận dụng!" "Chiến!" Chu Trần động, cực tốc lướt về phía Liệt Hỏa.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Ngay lúc này, bốn phía đột nhiên bùng phát từng luồng khí tức cường hoành của Nguyên Đan cảnh, chỉ thấy từng lão gia hỏa nửa thân dưới đã vùi vào đất xông về phía Chu Trần!

Trong chớp mắt.

Chu Trần và bốn cường giả Nguyên Đan cảnh như Liệt Hỏa va chạm vào nhau, không gian bị liệt diễm, hỏa long, kiếm khí, đao khí tràn ngập.

Đặc biệt là ba lão gia hỏa tóc đã bạc trắng, răng hình như cũng rụng hết, tuy rằng toàn thân tản ra khí mục nát, nhưng sức mạnh lại vô cùng khủng bố.

Ít nhất cũng là lão cổ đổng đã sống hơn bốn trăm năm!

Bất quá công kích của bọn họ giáng xuống giáp trụ thần binh của Chu Trần lại không có hiệu quả quá lớn, với nhục thân cường đại của Chu Trần, dễ dàng có thể chịu được.

Cho nên.

Chu Trần chỉ công không thủ, vạn thiên võ học trong tay y tùy ý thi triển, đao kiếm do thần binh diễn hóa trong hai tay cũng không ngừng biến hóa.

Chu Trần tay phải hóa đao một đao chém xuống, Liệt Hỏa giơ tay đỡ, Chu Trần lại đột nhiên hóa thành một cây trường thương, một thương đâm vào ngực hắn!

Xích!

Liệt Hỏa bị một thương xuyên thủng thân thể, thổ huyết bay ngược, như búp bê vải rách hộc máu ào ạt.

Uy năng Vạn Tượng Thần Binh phi phàm, cho dù Chu Trần chỉ có thể phát huy một chút sức mạnh, cũng không phải Liệt Hỏa có thể chịu đựng được!

"Phốc!" Tiên huyết hòa lẫn mảnh vỡ nội tạng không ngừng phun ra, Liệt Hỏa mặt đầy hung tợn, nếu không phải hắn là cường giả Nguyên Đan cảnh, sinh mệnh lực cường hãn, vừa rồi một thương kia hắn đã gặp Diêm Vương.

Cho dù như vậy, hắn e rằng không chết cũng tàn phế.

"Tặc tử, phóng tứ!!" Ba lão đầu tóc trắng giận tóc dựng ngược, tóc lại bất ngờ biến thành màu đen, dường như cải lão hoàn đồng.

Chu Trần biết bọn họ bất quá chỉ là tiêu hao sinh mệnh lực cuối cùng, cực tận thăng hoa, quyết chiến cuối cùng.

Sau trận chiến này.

Cho dù bọn họ không bị thương, cũng sẽ rất nhanh chết đi, bởi vì tuổi thọ của bọn họ đã hết.

Bất quá bọn họ vốn dĩ cũng ngày tháng không còn nhiều.

Cũng không sợ chết.

Chu Trần thân ảnh lóe lên, xông vào giữa đám trưởng lão, đệ tử của Viêm Long Cốc.

"Ngươi dám!" Từng tiếng gầm giận dữ vang lên, Chu Trần làm như không nghe thấy, hai tay hóa thành một đao một kiếm điên cuồng tàn sát.

Bất kể là đệ tử Luyện Thể cảnh, hay trưởng lão Thần Lực cảnh,

Thần Hình cảnh, dưới đao kiếm của Chu Trần, đều như đậu hũ bị cắt vụn.

Máu thịt tung tóe, tàn chi đoạn thi đầy đất.

Cho dù cường giả đỉnh phong Thần Hải cảnh, đỡ một kiếm của Chu Trần cũng sẽ trọng thương, thậm chí người thực lực yếu hơn cũng sẽ bị một đao chém đôi!

Có thể nói thần cản giết thần, phật cản giết phật!

Bành bành bành!

Chu Trần bị ba đòn sau lưng, khí huyết sôi trào, nhưng lại không có chuyện gì lớn, ngược lại kích thích tính hung hãn của Chu Trần, không quản không màng, xông về phía những nơi đông đệ tử trưởng lão Viêm Long Cốc mà điên cuồng tàn sát.

"A a a, tức chết lão phu!" "Tất cả tản ra!" Ba lão cổ đổng gầm lên giận dữ, bởi vì phải lo cho đệ tử Viêm Long Cốc, bọn họ lần đầu tiên chịu thiệt thòi như vậy, không thể phát huy toàn bộ sức mạnh.

Nếu không Chu Trần không chết, đệ tử Viêm Long Cốc ngược lại sẽ bị bọn họ đánh chết.

Ai bảo Chu Trần không giảng võ đức, tốc độ cực nhanh, chuyên môn xông vào những nơi đông người mà điên cuồng tàn sát, oanh!

Oanh!

Oanh!

Ngay lúc này, từng luồng khí tức đáng sợ như cự long thức tỉnh càn quét Viêm Long Cốc, tâm thần Chu Trần chấn động.

"Những lão cổ đổng đã trầm ngủ nhiều năm kia cũng đều thức tỉnh rồi!" "Đến lúc chạy rồi!" Chu Trần không muốn dựa vào tu vi hiện tại và một thanh Vạn Tượng Thần Binh chưa hoàn toàn điều

khiển được để diệt một đại phái truyền thừa ngàn năm.

Hôm nay y đại sát một trận, cũng coi như đã giải mối hận trong lòng.

Về sau quãng đời còn lại, ngày tháng còn dài.

Hưu!

Chu Trần người binh hợp nhất, hóa thành một đạo kiếm quang bay vút lên trời.

"Ngươi không thoát được đâu!" Thấy Chu Trần muốn chạy, ba lão cổ đổng không hề kinh hoảng, có Bát Hoang Viêm Long Trận, Chu Trần chính là rùa trong chum.

"Bát Hoang Khốn Long Trận, khởi!" Ngay lúc này, Chu Trần toàn thân pháp lực tuôn trào, khí tức Trúc Cơ viên mãn tràn ra, khiến mọi người Viêm Long Cốc mắt tròn xoe mồm há hốc.

"Tặc tử này lại còn là tiên võ song tu!" Không đợi bọn họ chấn động, từng đạo quang mang sáng lên, trong Bát Hoang Viêm Long Trận lại hình thành một Bát Hoang Khốn Long Trận.

Một tháng thời gian này, Chu Trần không chỉ chơi đùa ba mươi sáu tiểu thiếp của Liệt Hỏa, y sớm đã biết Viêm Long Cốc có Bát Hoang Viêm Long Trận.

Thế là y tiêu hao mấy trăm vạn Phong Nguyệt điểm để nghiên cứu kỹ trận pháp này, mượn trận pháp này bố trí Bát Hoang Khốn Long Trận.

Bát Hoang Khốn Long Trận lấy sức mạnh của Bát Hoang Viêm Long Trận làm nguồn gốc thúc đẩy, cho nên Chu Trần mới mặc cho Liệt Hỏa khởi động Bát Hoang Viêm Long Trận.

Còn Chu Trần sở dĩ không tự mình bố trí một đại trận, một là quá

phiền phức, dễ bị phát hiện, hơn nữa tài nguyên tiêu hao cực lớn.

Nhưng trực tiếp thay đổi khống chế Bát Hoang Viêm Long Trận tất nhiên sẽ bị phát hiện.

Chu Trần đành phải khéo léo, mượn hộ tông đại trận của Viêm Long Cốc để bố trí Bát Hoang Khốn Long Trận này.

Mục đích không nói cũng hiểu, chính là khốn trụ cao thủ Viêm Long Cốc, để y có thể ung dung rời đi.

Bành bành bành!

Ba lão cổ đổng đuổi giết Chu Trần lại đâm đầu vào đại trận, đầy vẻ không thể tin nổi.

"Sao có thể?" "Gia hỏa này chẳng lẽ còn là đại sư trận pháp?" Chu Trần đứng ngoài Bát Hoang Khốn Long Trận, tiện tay vung lên, hộ tông đại trận Bát Hoang Viêm Long Trận ở vòng ngoài cùng lại mở ra một lối đi.

"Sao lại thế này?" "Hắn làm sao có thể mở Bát Hoang Viêm Long Trận?" Dưới ánh mắt khó tin của bọn họ, Chu Trần ung dung bay ra ngoài trận, nhìn xuống những cường giả Viêm Long Cốc và Liệt Hỏa bị nhốt trong trận, sảng khoái cười: "Liệt Hỏa Cốc chủ, cảm ơn ngươi đoạn thời gian này đã nhiệt tình chiêu đãi, các phu nhân của ngươi rất không tồi, rất nhuận, ta rất thích!" "Giờ các phu nhân của ngươi ta dùng xong đã trả lại toàn bộ cho ngươi, thần binh này ta mượn đi trước, sau này dùng xong, nhất định sẽ hoàn trả nguyên vẹn như trả lại các phu nhân của ngươi vậy!" "Ta Đinh Tu nói một không hai, quyết không nuốt lời!" "Sơn thủy bất tương phùng, hậu hội vô kỳ!" "Cáo từ!" Chu Trần hóa thành một đạo kiếm quang biến mất trên bầu trời Viêm Long Cốc.

"Phốc!" Liệt Hỏa một hơi không nuốt xuống được, thổ huyết ngất

xỉu.

Đáng giận đáng hận!

Cái gì mà "mất cả chì lẫn chài"?

Chính là đây!

"Tặc tử, ngươi dám!" Cường giả Viêm Long Cốc mắt muốn nứt ra, điên cuồng oanh kích Bát Hoang Khốn Long Trận do Chu Trần để lại, muốn phá vỡ đại trận đuổi giết Chu Trần.

Đáng tiếc Bát Hoang Khốn Long Trận tương đương với phiên bản của hộ tông đại trận của bọn họ, hộ tông đại trận của bọn họ mạnh bao nhiêu, Bát Hoang Khốn Long Trận này sẽ mạnh bấy nhiêu.

Bất quá theo từng lão cổ đổng từ trạng thái ngủ say thức tỉnh, trận pháp rất nhanh đã bị phá.

Trận pháp không có người chủ trì thì giới hạn ở đó.

Huống hồ trận pháp này bản thân dựa vào hộ tông đại trận của Viêm Long Cốc, các cường giả lịch đại đều tu sửa và chấp chưởng qua, rất có kinh nghiệm.

Phá giải không khó.

Đáng tiếc Chu Trần đã sớm không thấy tăm hơi.

"Khả ác!" "Cho ta điều tra!" "Cho ta điều tra thật kỹ!" "Đào sâu ba tấc đất, cũng phải tìm ra tung tích của Đinh Tu!" Người nói là Thượng Đại Cốc chủ Viêm Long Cốc Liệt Thiên, ông nội của Liệt Hỏa.

Còn cha của Liệt Hỏa, vì thiên phú không cao, hòa mình vào số đông.

"Thật lợi hại!" "Thật bá khí!" Hỏa Yêu Yêu nấp trong một căn phòng nhìn qua cửa sổ thấy Chu Trần đại sát tứ phương, cuối cùng

còn bố trí một đại trận nhốt cao thủ Viêm Long Cốc để ung dung cướp Vạn Tượng Thần Binh rời đi, hai chiếc đùi dài trắng nõn kẹp chặt vào nhau, mắt sáng ngời, xuân tâm dao động.

Hỏa Yêu Yêu nghĩ đến suốt một tháng qua, mỗi lần cùng Chu Trần, đều sung sướng và thỏa mãn đến vậy.

Nàng cảm giác một cỗ ý thơ từ đáy lòng tuôn trào!

Vạn vật xuân sắc khó giấu, một cành hồng hạnh trèo tường.

"Không tốt!" Hoàn hồn lại, Hỏa Yêu Yêu nghĩ đến chuyện nàng và đối phương bại lộ, lần này e rằng chết chắc rồi.

Nàng kẹp chặt hai chân, chuẩn bị chạy trốn.

"Là nàng ta!

Là Hỏa Yêu Yêu đầu tiên câu kết với đối phương, là nàng ta xúi giục chúng ta đi qua đó!" Hỏa Yêu Yêu vừa định chạy đã bị một đám cường giả Viêm Long Cốc chặn lại.

Trong mắt cường giả Viêm Long Cốc, Chu Trần có thể ngụy trang tốt đến vậy, tiềm phục lâu đến vậy mà không bị phát hiện, nói không chừng chính là có nội ứng.

Những nữ nhân câu kết với Chu Trần đều có hiềm nghi.

Và Hỏa Yêu Yêu tự nhiên là người đầu tiên chịu trận, bị những nữ nhân khác trực tiếp bán đứng.

"Nói, Đinh Tu ở đâu?

Xuất thân từ môn phái nào?" Khí tức đáng sợ của Nguyên Đan cảnh Liệt Thiên đè nặng lên người Hỏa Yêu Yêu, mắt giận dữ trợn tròn, ép đến bộ ngực đầy đặn của Hỏa Yêu Yêu run rẩy, gần như không thở nổi.

"Ta…… ta không biết…… ta thật sự không biết hắn là giả

mạo……” Hỏa Yêu Yêu sắp khóc.

Nàng biết nàng chết chắc rồi.

Viêm Long Cốc sẽ không tin nàng, tất nhiên sẽ dùng đủ loại thủ đoạn tra tấn nàng, nghiêm hình bức cung.

Nghĩ đến những hình phạt khiến người ta lạnh sống lưng, rợn tóc gáy, Hỏa Yêu Yêu trong lòng độc ác một phen.

“Ta nói!

Ta nói!” Hỏa Yêu Yêu quỳ xuống đất, lớn tiếng nói: “Đinh Tu hắn đến từ Vô Lượng Kiếm Tông!” “Cái gì?” Đồng tử của Liệt Thiên và những người khác co rút, tâm thần run rẩy.

Vô Lượng Kiếm Tông không phải là thứ mà bọn họ có thể sánh bằng, đó là tông môn bá chủ của Đại Càn, một tông trấn áp một đạo, chấp chưởng Bắc Sơn đạo.

Vương triều Đại Càn chia thiên hạ thành tám đạo.

Bắc Sơn đạo dưới quyền cai trị có tổng cộng chín châu bảy mươi hai phủ.

Mạc Phủ là một trong chín phủ của U Châu.

Thanh Châu, U Châu đều thuộc về Bắc Sơn đạo.

Viêm Long Cốc, Thanh Vân Môn những tông môn cấp châu phủ này đối với Vô Lượng Kiếm Tông mà nói, không nói là kiến càng, nhưng tuyệt đối là sự tồn tại mà bọn họ không thể chọc vào.

Bành!

Ngay khi Liệt Thiên và những người khác tâm thần rung động, chấn động, kinh hãi, Hỏa Yêu Yêu thừa cơ vận chuyển thần lực, tự bạo.

Liệt Thiên và những người khác hoàn hồn lại, im lặng.

Bọn họ không biết Hỏa Yêu Yêu là vì muốn chuyển sự chú ý của bọn họ mà cố ý lấy danh Vô Lượng Kiếm Tông ra dọa dẫm bọn họ, để bản thân tự bạo, hay là Đinh Tu thật sự xuất thân từ Vô Lượng Kiếm Tông.

"Lão tổ, các vị nghĩ sao?" Liệt Thiên nhìn về phía mấy lão cổ đổng tuổi thọ đã cạn, từ trạng thái ngủ say thức tỉnh.

"Tin tức quá ít, không thể xác định." "Bất quá Đinh Tu kia rất kỳ quái, hắn dường như vẫn là Luyện Thể cảnh, nhưng thực lực lại phi thường mạnh, hơn nữa tiên đạo tu vi đạt đến Trúc Cơ viên mãn, mà tuổi tác lại không quá lớn……" Nói đến đây, không khí rơi vào tĩnh lặng chết chóc.

Trong mắt Liệt Thiên vừa kinh vừa nghi ngại.

Những tin tức này nói lên rằng đối phương là yêu nghiệt tuyệt thế tiên võ song tu Luyện Thể mấy chục chuyển.

Mà loại yêu nghiệt này, thế lực bình thường không thể bồi dưỡng ra được.

Nhưng Vô Lượng Kiếm Tông chấp chưởng Bắc Sơn đạo, dưới quyền cai trị có chín châu bảy mươi hai phủ, dân số tính bằng vạn ức, là tông môn bá chủ của Đại Càn.

Tông môn như vậy bồi dưỡng ra yêu nghiệt như Đinh Tu sẽ không thành vấn đề.

"Trước tiên không quản Vô Lượng Kiếm Tông, trước hết tìm Đinh Tu đã!" Liệt Thiên nghĩ nghĩ, chuyện này không thể cứ thế bỏ qua.

Huống hồ Vô Lượng Kiếm Tông chỉ là chuyện bắt gió bắt bóng, tám chín phần là Hỏa Yêu Yêu vì muốn tự bạo mà dọa dẫm bọn họ.

“Không sai, chuyện này khẳng định không có quan hệ với Vô Lượng Kiếm Tông!” Mấy lão cổ đổng trực tiếp nói.

Bọn họ không chọc nổi Vô Lượng Kiếm Tông, đối phương muốn diệt bọn họ, không khó hơn giẫm chết một con kiến là bao.

Chương 79

Đáng tiếc muốn tìm người nói làm sao dễ dàng.

Bọn họ chỉ biết một cái tên Đinh Tu.

Mà cái tên này phần lớn còn là giả.

Bọn họ cũng chỉ có thể dựa vào manh mối những người Long Phi Không từng tiếp xúc mà từ từ điều tra.

Huống hồ giờ đây sơn môn Viêm Long Cốc vì thần binh xuất thế, bị phá nát tan hoang, muốn trùng kiến cũng là một công trình lớn.

Trong đó tài vật tổn thất khó mà tính toán.

Trưởng lão đệ tử chết và bị thương vượt quá một phần ba.

Đại trận tông môn phải làm lại từ đầu.

Chu Trần quậy một trận này, Viêm Long Cốc ít nhất lùi ba trăm năm.

Tổn thất này đơn giản khiến người ta đau lòng thổ huyết.

Và ngay khi Viêm Long Cốc đang khí thế ngút trời, phẫn nộ bất bình thu dọn tàn cục, kẻ chủ mưu Chu Trần đã cải trang đổi mặt đến Long Phượng Các ở Viêm Long Thành.

Chu Trần ẩn mình đến phòng Lãnh Nguyệt Lưu Tinh.

Tuy rằng hai người chỉ là danh kỹ thanh lâu, bọn họ trước đó cũng không có nửa xu tình cảm, nhưng thân xử nữ đã trao cho hắn, Chu Trần nguyện ý cho bọn họ một cơ hội.

Trực tiếp đưa bọn họ đi là không thể, tuy rằng Chu Trần có thể làm được, nhưng hai người mục tiêu quá rõ ràng, sẽ bại lộ thân phận Chu Trần.

Trong phòng, Lãnh Nguyệt Lưu Tinh ngồi trước cửa sổ, ánh mắt u u: “Tỷ tỷ, tỷ nói Long công tử có phải đã chán rồi không?” Kỳ thực vì để duy trì nhân thiết, mấy ngày đầu trong tháng đó Chu Trần cũng sẽ đến Long Phượng Các và “giao lưu sâu sắc” với bọn họ một phen.

Sau đó Chu Trần không muốn lãng phí thời gian vào bọn họ nên không đến nữa, dù sao trong mắt người khác chính là Chu Trần đã chán.

Điều này cũng rất phù hợp với tính cách của Long Phi Không.

Bất kể là nữ nhân xinh đẹp đến đâu, Long Phi Không chơi không được bao lâu liền không còn hứng thú.

Lãnh Nguyệt đôi mắt đẹp nhìn về phía xa, không trả lời, nhưng đã đưa ra đáp án.

Đôi mắt đẹp của Lưu Tinh tối sầm lại, tuy rằng nàng biết nàng không xứng với Long Phi Không, nhưng chỉ mấy ngày đã chán, trong lòng cũng có một nỗi thất vọng khó tả.

Dù sao mấy ngày đầu, bọn họ và Chu Trần cùng nhau quả thật rất vui vẻ.

Bọn họ cảm nhận được một loại cảm giác chưa từng trải nghiệm.

“Không ngờ hai người này vẫn còn nhớ mãi không quên ta……” Chu Trần có chút bất ngờ, không ngờ y đã thay đổi dung mạo, nhưng vẫn mị lực phi phàm.

Chẳng lẽ là có đặc điểm gì đó gia trì sao? "Hai vị mỹ nhân đây là đang nhớ ta sao?" Chu Trần thân ảnh hiện ra, vẫn giữ dáng vẻ Long Phi Không. "Gia!" Lãnh Nguyệt, Lưu Tinh đôi mắt đẹp rạng rỡ dị sắc, vội vàng đứng dậy, khẽ khàng hành lễ.

Chu Trần nắm lấy bàn tay mềm mại của các nàng, ôm vào lòng, đoạn chỉ hướng Viêm Long Cốc: "Động tĩnh vừa rồi của Viêm Long

Cốc các nàng đều nghe thấy chứ?" "Gia, Viêm Long Cốc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Lãnh Nguyệt hiếu kỳ hỏi.

Các nàng chỉ nghe thấy bên đó hỏa quang ngút trời, cùng tiếng hô giết kinh thiên động địa, còn cụ thể xảy ra chuyện gì thì không tài nào biết được. "Bởi vì ta đã mượn đi thần binh của Viêm Long Cốc, lên giường ba mươi sáu phòng tiểu thiếp của cốc chủ, giết mấy trăm đệ tử trưởng lão của họ." Lời Chu Trần thản nhiên nói ra lại khiến Lãnh Nguyệt và Lưu Tinh như rơi vào hầm băng, đồng tử trừng lớn, đầu tiên là không thể tin nổi, cho rằng Chu Trần đang nói đùa.

Nhưng nhìn sắc mặt Chu Trần lại không giống, huống hồ Long Phi Không có nói giỡn kiểu này sao?

Vậy người trước mắt không phải Long Phi Không? "Các nàng hẳn đã đoán ra, ta không phải Long Phi Không, đêm hôm đó ta đã giết hắn rồi thay thế." Chu Trần nhìn vào mắt hai người, thản nhiên nói.

Nỗi hoảng sợ trong mắt hai người càng thêm đậm đặc.

Các nàng đã nghĩ đến, nếu Viêm Long Cốc tra ra các nàng có quan hệ với Chu Trần, các nàng sẽ chết không có chỗ chôn.

Không.

Viêm Long Cốc sớm muộn gì cũng sẽ tra ra đến thân các nàng. "Ta vốn định trực tiếp rời đi, nhưng dù sao cũng có mấy ngày ân tình với các nàng." Chu Trần vuốt ve hai nàng, chậm rãi nói.

Lãnh Nguyệt và Lưu Tinh thân thể mềm mại khẽ run, trong lòng dâng lên một nỗi cảm động không thể diễn tả bằng lời.

Các nàng hiểu rằng Chu Trần sau khi đại chiến với Viêm Long Cốc lại không chạy trốn mà còn đến tìm các nàng, đây là mạo hiểm lớn đến nhường nào.

Mà giữa các nàng và hắn vốn không hề có chút tình cảm nào, chỉ là

giao tình khách làng chơi và kỹ nữ bình thường.

Dù sao Chu Trần cũng đang mang thân phận Long Phi Không.

Hai người chân mềm nhũn, quỳ xuống đất, nước mắt lưng tròng: "Thiếp thân thân phận ti tiện, lại được công tử bận tâm, thiếp thân dù có chết cũng đủ mỉm cười nơi cửu tuyền!" "Công tử đi đi, mang theo hai thiếp thân công tử rất khó thoát khỏi sự truy sát của Viêm Long Cốc.

Thiếp thân tuyệt đối sẽ không tiết lộ dù chỉ một chút tin tức của công tử, xin công tử hãy tiễn chúng thiếp một đoạn!" Ánh mắt hai người kiên quyết, ngẩng lên chiếc cổ trắng nõn, ý muốn Chu Trần giết các nàng để diệt khẩu. "Các nàng căn bản không biết bất cứ tin tức nào về ta, thậm chí còn không biết dung mạo của ta, dù có muốn tiết lộ cũng không thể!" Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của hai nàng, Chu Trần lắc đầu cười: "Có điều các nàng nói không sai, mang theo các nàng ta quả thực rất khó không bị phát hiện, nhưng ta có một phương pháp khác!" "Nếu các nàng cam tâm vì ta mà chết, vậy ta có thể bảo đảm sau khi các nàng chết, chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau!" "Đa tạ công tử!" Hai người tuy không hiểu rõ lời Chu Trần nói, nhưng vẫn cảm kích.

Ít nhất Chu Trần nguyện ý cuối cùng đến tiễn các nàng một đoạn.

Dù sao Chu Trần nói không sai, các nàng không biết bất kỳ tin tức nào của Chu Trần, Chu Trần hoàn toàn không cần thiết đến đây diệt khẩu. "Ta sẽ để các nàng ra đi trong niềm vui không chút thống khổ, khi các nàng gặp lại ta, chúng ta sẽ vĩnh viễn không chia lìa!" Nói xong, Chu Trần ôm lấy hai người, giúp các nàng ẩn giấu thân hình rồi rời khỏi Long Phượng Các.

Chu Trần không hề nán lại, ôm các nàng rời khỏi Viêm Long Thành, một mạch bay vài ngàn dặm mới hạ xuống một thung lũng

chim hót hoa thơm. "Nhanh quá!" Lãnh Nguyệt và Lưu Tinh gương mặt bị gió mạnh thổi đến đỏ bừng, kỳ thực các nàng cũng có tu vi Luyện Thể Thất Trọng.

Là hoa khôi của Long Phượng Các, người thường tự nhiên là không được.

Những thanh lâu cấp bậc như Long Phượng Các, những cô nương có danh tiếng đều biết luyện võ, dù võ công không cao, cũng không phải nữ tử bình thường có thể sánh được.

Nếu là những thành thị cấp bậc Đạo Thành hay Đô Thành, trong những thanh lâu cường đại đừng nói võ giả, ngay cả nữ tử tu tiên giả cũng có. "Mồ chôn cần gì đất tang, nhân sinh đâu chẳng núi xanh!" Nhìn thung lũng này, Chu Trần ngắm hai người trong lòng: "Các nàng thấy nơi đây thế nào?" "Rất tốt!

Nơi đây thật đẹp!" "Làm phiền công tử vì chúng thiếp tìm được một nơi tốt đẹp như vậy!" Hai người trong lòng cảm động, giờ phút này các nàng hoàn toàn tin rằng Chu Trần đến Long Phượng Các tìm các nàng thật sự không phải vì muốn diệt khẩu.

Dù Chu Trần vẫn muốn giết các nàng, nhưng Chu Trần đã có thể làm nhiều đến vậy vì các nàng, các nàng đã vô cùng mãn nguyện rồi. "Vậy được, ta cuối cùng sẽ tiễn các nàng một đoạn!" Chu Trần lấy ra phi chu, khiến nó biến lớn một trượng, rồi ôm Lãnh Nguyệt, Lưu Tinh tiến vào phi chu.

Hai người bàng hoàng, vô cùng nhiệt tình hôn lên.

Các nàng biết đây là lời từ biệt cuối cùng và là cuộc hoan lạc cuối cùng.

Lần này.

Hai người đều vô cùng điên cuồng, dường như dùng hết sức lực

cả đời.

Chu Trần cũng không hề áp chế bản thân.

Cuối cùng.

Lãnh Nguyệt và Lưu Tinh khóe miệng mang theo nụ cười, gương mặt thỏa mãn mà ra đi.

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Linh hồn hai người hiện ra, Chu Trần không hề bất ngờ.

Hắn đối với hai người đã làm đủ nhiều rồi.

Nếu hai người vẫn không thể đến được Phong Nguyệt Bảo Giám, chỉ có thể nói các nàng mệnh phải như vậy.

Nhìn hồn thể hai người đang trầm thụy, tựa như ngủ say, Chu Trần chuẩn bị phong thần cho hai người.

Kết quả lúc này, trong không gian Phong Nguyệt Bảo Giám lại xuất hiện thêm một linh hồn thể. "Hỏa Yêu Yêu?" Chu Trần trừng lớn mắt, cái quái gì thế này?

Hỏa Yêu Yêu vậy mà cũng đến rồi?

Mị lực của hắn lớn đến vậy sao?

Cần biết rằng Phong Nguyệt Bảo Giám hấp thu linh hồn có hạn chế, ngoài việc đã từng phát sinh quan hệ với Chu Trần, độ hảo cảm còn phải đạt đến một trình độ nhất định.

Nếu tính theo thang một trăm, phỏng chừng phải chín mươi điểm trở lên. "Mị lực vô chỗ an phóng của ta đây mà..." Không ngờ không chỉ chinh phục được thiếu nữ, ngay cả nhân thê cũng đã "giải quyết" xong. "Đến đây có phần, cũng phong thần cho ngươi!" Chu Trần không hề ghét bỏ Hỏa Yêu Yêu, dù sao đối với hắn cũng không có tổn thất gì, ngược lại còn có thêm một mỹ nữ thuộc hạ trung thành.

Chu Trần nhìn Phong Nguyệt Đồ Lục, cất tiếng vang vọng: "Lãnh Nguyệt nghe phong." Âm thanh rơi xuống, vang vọng không dứt, như âm thanh của đại đạo.

Lãnh Nguyệt đang trầm thụy giật mình tỉnh giấc, chưa kịp phản ứng đã bị một cỗ lực lượng vô hình áp chế cúi người hành lễ. "Phong Lãnh Nguyệt làm Nguyệt Thần!" Chu Trần khẩu hàm thiên hiến, lời vừa dứt, Phong Nguyệt Đồ Lục kim quang đại thịnh.

Một đạo kim quang bao phủ Lãnh Nguyệt, linh hồn hư ảo của nàng nhanh chóng ngưng thực, khí tức bạo trướng, một bước đạt đến Luyện Khí Cửu Tầng. "Lưu Tinh nghe phong." "Phong Lưu Tinh làm Tinh Thần." Lưu Tinh cũng giống Lãnh Nguyệt, đạt đến Luyện Khí Cửu Tầng.

Hai người kinh ngạc và chấn động nhìn về phía Chu Trần, không ngờ lời Chu Trần nói "sau khi chết sẽ vĩnh viễn ở bên nhau" lại là ý này.

Thật sự quá lợi hại rồi.

Hắn là thần tiên sao?

Còn có thể phong thần cho các nàng?

Tuy thực lực các nàng tăng cường không nhiều, nhưng các nàng có thể cảm nhận rõ ràng bản chất sinh mệnh của mình đã có biến hóa cực lớn.

Thân thể của các nàng có thể biến hóa hư thực tùy tâm sở dục, thực tế không có bất kỳ khác biệt nào so với nhục thân.

Chu Trần cuối cùng nhìn Hỏa Yêu Yêu. "Phong cái gì đây?" Chu Trần nghĩ nghĩ, phong thần không nhất thiết phải có chữ "Thần", chỉ là một danh xưng phong hiệu mà thôi.

Nghĩ đến Hỏa Yêu Yêu thiên sinh mị cốt, phong tao vô hạn, trong

đầu Chu Trần đột nhiên nghĩ ra một phong hiệu vô cùng thích hợp. "Hỏa Yêu Yêu nghe phong, phong Hỏa Yêu Yêu làm Triều Nữ Yêu!" Oanh!

Khí tức trên người Hỏa Yêu Yêu bạo trướng, trong chớp mắt đã đạt đến Trúc Cơ Trung Kỳ, giống tu vi của Cơ Phượng Hà.

Có điều bản thân Hỏa Yêu Yêu là cường giả Thần Lực Cảnh.

Sau khi phong thần đều sẽ có chút đề thăng.

Cơ Phượng Hà một năm nay từ Trúc Cơ Sơ Kỳ đề thăng đến Trung Kỳ, Liễu Như Ý cũng tấn thăng Trúc Cơ Kỳ.

Giờ đây Chu Trần có ba Thần tu Trúc Cơ Kỳ bất tử và hai Thần tu Luyện Khí Viên Mãn. "Ưm!

Thật thoải mái!" Hỏa Yêu Yêu tĩnh mở mắt, cảm thụ sức mạnh cường đại khắp người, ánh mắt say đắm đồng thời có chút nghi hoặc, nàng không phải đã tự bạo rồi sao? "Tiểu Không... không đúng, Đinh Tu!?" Nhìn thấy Chu Trần phía trước, Hỏa Yêu Yêu vừa kinh vừa mừng, "Là ngươi đã cứu ta?" "Không sai, ta tên là Chu Trần, sau này nơi đây chính là nhà của các nàng, có gì không hiểu cứ hỏi Phượng Hà và Như Ý..." Chu Trần giới thiệu Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý cho ba người rồi rời khỏi không gian Phong Nguyệt Bảo Giám, để các nàng tự làm quen với nhau!

Bên ngoài.

Chu Trần nhìn thi thể Lãnh Nguyệt và Lưu Tinh trong lòng, vốn định thiêu hủy, nhưng nghĩ nghĩ vẫn vứt vào không gian Phong Nguyệt Bảo Giám.

Dù sao bên trong không gian rộng lớn, hơn nữa Chu Trần có thể khiến khu vực cố định thời gian ngừng lại, đặt vào trong cũng không ảnh hưởng gì.

Thu hồi thi thể, Chu Trần lúc này mới có thời gian nghiên cứu Vạn Tượng Thần Binh.

Đúng lúc này.

Một cỗ tin tức bàng bạc như một mũi tên sắc bén hung hăng đâm vào đầu Chu Trần, cảm thụ tin tức bên trong, trong mắt Chu Trần đột nhiên bùng lên quang thải vô cùng rực rỡ. "Vạn Tượng Thần Công!?" Chu Trần không ngờ Vạn Tượng Thần Binh còn tự mang theo một môn tuyệt thế thần công.

Cần biết rằng công pháp siêu việt tuyệt thế võ công mới có thể được gọi là thần công.

Mà tuyệt thế thần công thì tương đương với địa vị của tuyệt thế võ công trong võ công. "Thiên địa có vạn tượng, hỗn tạp lưu hình.

Là hà nhạc, là nhật tinh, là đao binh, là long hổ, là chuông trống..." Chu Trần tỉ mỉ đọc, môn thần công này quả thực như được đo ni đóng giày cho hắn, cùng với Võ Điển do vô số võ công của hắn dung hợp mà thành có tác dụng như nhau.

Dung hợp môn tuyệt thế thần công này với Võ Điển, Chu Trần liền thực sự có thể nói một câu: thiên hạ võ công đều trong tay ta, diễn hóa vạn loại võ công thế gian! 【Vạn Tượng Thần Công Nhất Trọng (0/10000)】 "Hiện giờ ta đã Tam Bách Linh Tam Chuyển rồi, vậy mà tầng thứ nhất đã cần một vạn, không hổ là tuyệt thế thần công!" Chu Trần thần sắc hưng phấn, hoàn toàn không để ý đến chút Phong Nguyệt Điểm này.

Đợi hắn luyện thành Vạn Tượng Thần Công, hắn đối với việc lợi dụng Vạn Tượng Thần Binh sẽ càng mạnh, phát huy ra uy lực càng lớn, chiến lực sẽ bạo trướng một cấp độ. "Thêm điểm!" Chu Trần liên tục thêm chín lần, tiêu hao năm trăm mười một vạn Phong Nguyệt Điểm, khiến Vạn Tượng Thần Công Luyện Thể Cửu Trọng viên mãn.

Tích lý ba lạp!

Khắp người Chu Trần cơ bắp xương cốt kịch liệt chấn động, gân lớn xé rách, nhục thân kịch liệt thuế biến, như bị xé nát rồi tái tạo. "Vậy mà còn có công năng này?" Chu Trần chấn động phát hiện, Vạn Tượng Thần Công vậy mà tự động thôn phệ dung hợp những võ công khác của Chu Trần, khiến chúng hoàn mỹ dung hợp với nhau.

Giống như một đống châu báu tản mát, dưới sợi dây tơ Vạn Tượng Thần Công này, tất cả đều được xâu chuỗi lại với nhau, chỉnh tề có trật tự. "Vạn Tượng...

Vạn Tượng...

Chẳng trách khí tức Luyện Thể Tam Bách Linh Tam Chuyển của ta vừa lộ ra, binh khí thần binh mà Viêm Long Cốc ngàn năm không thể động dụng này liền sốt ruột chui ra nhận ta làm chủ..." Trong lòng Chu Trần chợt hiểu ra, Vạn Tượng Thần Công hóa ra cần hấp thu vô số võ công mới có thể phát huy đến cực hạn, hai thứ tương phụ tương thành.

Mà sau khi Vạn Tượng Thần Binh xâu chuỗi vô số võ công lại với nhau, Chu Trần lập tức cảm thấy chuỗi vòng cổ này chưa đủ hoàn mỹ, còn thiếu một góc.

Chu Trần biết là còn thiếu sáu mươi hai môn, không đúng, là sáu mươi mốt môn võ công nữa.

Hiện giờ sau khi luyện thành Vạn Tượng Thần Công, Chu Trần đã đạt đến Luyện Thể Tam Bách Linh Tứ Chuyển, so với trước kia, nhục thân Chu Trần ít nhất đã mạnh hơn một bội.

Đừng nghĩ một bội không nhiều, một đồng tiền lật một bội không nhiều, nhưng một vạn ức lật một bội thì rất khủng bố.

Chu Trần hiện tại chính là tương đương với một vạn ức lật một

bội. "Vạn Tượng Thần Công quả nhiên lợi hại!" Cảm giác Vạn Tượng Thần Công dung hợp vô số võ công và Võ Điển của Chu Trần xong, Chu Trần đổi tên môn Vạn Tượng Thần Công này thành —— Vạn Tượng Võ Điển.

Bao la vạn tượng, từ điển võ đạo! "Trạm cuối cùng, rất nhanh sẽ viên mãn!" Trong lòng Chu Trần kích động, không kịp chờ đợi chạy tới Thiên Kiếm Tông.

Thiên Kiếm Tông ngang hàng với Thanh Vân Môn, không kém gì Viêm Long Cốc, võ công bên trong khẳng định không ít, chỉ cần thu thập được, tất nhiên có thể đạt đến Tam Bách Lục Thập Ngũ Chuyển.

Đến lúc đó Chu Trần một lần đột phá, thẳng vào Thần Hải, chiến lực chẳng phải sẽ nghịch thiên sao?

Mà khi Chu Trần đang trên đường đến Thiên Kiếm Tông, đệ tử Viêm Long Cốc xông vào Long Phượng Các, muốn bắt Lãnh Nguyệt và Lưu Tinh thẩm vấn, kết quả lại chỉ bắt được không khí.

Long Phượng Các đã đóng cửa ngừng hoạt động.

Mà tin tức về những chuyện xảy ra với Viêm Long Cốc rất nhanh đã được truyền ra.

Viêm Long Cốc tuy cố gắng phong tỏa, nhưng căn bản không có tác dụng.

Chương 80

Chu Trần đã lật tung sơn môn Viêm Long Cốc, chém giết mấy trăm đệ tử trưởng lão, ngay cả cốc chủ đương đại Liệt Hỏa cũng bị trọng thương, cuối cùng còn bị tức chết!

Thế là.

Tin tức về Viêm Long Cốc như một cơn bão cấp mười hai càn quét Cửu Phủ U Châu và Lục Phủ Thanh Châu lân cận.

Thiên hạ một phen xôn xao. "Ngọa tào!

Đinh Tu là ai?

Vậy mà một mình làm cho Viêm Long Cốc một đại phái ngàn năm long trời lở đất, ngay cả cốc chủ cũng bị hắn làm cho tức chết!" "Không chỉ làm cho Viêm Long Cốc long trời lở đất, nghe nói ba mươi sáu phòng tiểu thiếp của cốc chủ đều bị Đinh Tu chinh phục, thà tự bạo cũng không nguyện ý tiết lộ chút tin tức nào của Đinh Tu!" "Hít!

Đinh Tu trâu bò vậy sao?" "Nghe nói Đinh Tu có sở trường đặc biệt!" "Nghe nói ba mươi sáu phòng tiểu thiếp của cốc chủ rất 'nhuận', không biết 'nhuận' thế nào?" "Cái này phải hỏi Nhuận ca nhi!" "Phụ nữ chỉ ảnh hưởng tốc độ rút đao, ta nghe nói Đinh Tu ở Viêm Long Cốc đã cướp đi một kiện tuyệt thế thần binh truyền thừa ngàn năm, tương truyền uy lực bất phàm, cầm nó có thể vượt cấp chiến Nguyên Đan!" "Viêm Long Cốc vốn là đại phái chú binh, một kiện thần binh tính là gì, Đinh Tu kia tiên võ song tu, chính là tuyệt thế thiên tài, vượt cấp mà chiến, như ăn cơm uống nước, dù không có thần binh vẫn có thể chiến Nguyên Đan!" "Ta nghe nói Đinh Tu công khai tuyên bố là 'mượn' thần binh đi, cũng giống như ba mươi sáu phòng tiểu thiếp của cốc chủ, dùng xong thì 'trả'!" "Tiểu thiếp dùng xong quả

thực có thể trả, nhưng thần binh bao giờ mới dùng xong?

Đời này khẳng định không dùng xong, trả lại là không thể nào!" "Không thể không nói, Đinh Tu thật sự quá trâu bò!" Các loại tin đồn bát quái bay đầy trời, thật giả khó phân biệt, nhưng Viêm Long Cốc dường như cố ý che giấu chuyện Vạn Tượng Thần Binh, không muốn người khác biết uy lực của nó, rất nhiều người đều chỉ coi đó là một kiện thần binh lợi hại hơn chút mà thôi.

Thanh Vân Môn.

Mạc Phủ nơi Viêm Long Cốc tọa lạc tuy ở U Châu, nhưng tiếp giáp Thanh Vân Phủ của Thanh Châu, vì vậy Thanh Vân Môn rất nhanh đã nhận được tin tức về Viêm Long Cốc.

Huống hồ Thanh Vân Môn vì chuyện Xích Tinh Khoáng Mạch ở Vân Đoạn Sơn Mạch và chuyện Chu Trần, Trình Tố Tố bị ám sát mà ma sát không ngừng với Viêm Long Cốc, nên đặc biệt chú ý đến tình báo về Viêm Long Cốc.

Lúc này.

Tin tức chi tiết về trận chiến Viêm Long Cốc đã truyền đến tay các tầng lớp cao của Thanh Vân Các Phong, ngay cả đệ tử môn hạ cũng đã nghe được đủ loại tin tức. "Đinh Tu..." Thanh Ngọc Dao nhìn tin tức về trận chiến Viêm Long Cốc, đôi mày thanh tú khẽ nhíu. "Rất 'nhuận'~" Nhìn thấy hai chữ này, mí mắt Thanh Ngọc Dao giật giật, trong đầu tức khắc hiện lên bóng dáng Chu Trần. "Chẳng lẽ là Chu Trần?" "Chu Trần vừa xuống núi lịch luyện, Viêm Long Cốc có thù với hắn liền gặp tai ương, chuyện này cũng quá trùng hợp, nhưng Chu Trần có mạnh đến vậy sao?" Nếu không phải chiến lực Đinh Tu thể hiện ra quá mạnh, Thanh Ngọc Dao tuyệt đối có bảy tám phần nắm chắc Đinh Tu chính là Chu Trần.

Quá nhiều sự trùng hợp.

Thời gian, nhân quả, tính cách... tất cả đều hoàn toàn ăn khớp.

Duy nhất khác biệt chính là thực lực. "Nếu thật là Chu Trần, vậy hiển nhiên vẫn là đã đánh giá thấp hắn rồi, thiên phú của hắn xứng đáng gọi là yêu nghiệt..." Linh Dược Phong.

Phong chủ Trình Tố Tố nhìn thấy tin tức, lúc đầu còn chưa có gì, khi nhìn thấy... "Rất 'nhuận'~" "Chu Trần?" "Tuyệt đối là hắn!" "Tiểu hỗn đản này, hóa ra xuống núi lịch luyện chính là để 'xử lý' Viêm Long Cốc!" "Thậm chí ngay cả ba mươi sáu phòng tiểu thiếp của cốc chủ Viêm Long Cốc Liệt Hỏa cũng đã 'xử lý' rồi!" "Tiểu hỗn đản này chơi thật phong lưu!" Bát Bách Lý Vân Mộng Trạch, một vùng vô ngần, sóng nước lấp lánh, trời nước một màu, một chiếc thuyền nhỏ màu bạc lướt gió rẽ sóng, như một con cá trắng béo lớn lao nhanh, tung tóe bọt nước.

Trong tiểu thuyền, trên thảm đỏ mềm mại quý báu, Chu Trần nửa nằm trên nhuyễn tháp, không quên sơ tâm, nhập đạo tu hành, chuyên tâm nghiên cứu huyền diệu đại đạo.

Hỏa Yêu Yêu một thân hồng y, mỏng như cánh ve, đỏ rực như lửa, ẩn ẩn có thể thấy làn da trắng như tuyết bên trong, như ngọc tựa châu, trắng hồng rạng rỡ.

Lông mày cong cong, môi mỏng, mũi cao thanh tú, đôi mắt hồ mị, ngẩng lên chiếc cổ trắng nõn, ánh mắt lả lướt như tơ, nhiệt tình như lửa. "Có thể gặp được chủ nhân, thật sự là phúc phận trăm đời nô gia tu luyện mà thành." Cánh tay trắng nõn như củ sen ôm lấy cổ Chu Trần, Hỏa Yêu Yêu thở ra hương lan, hôn lên mặt Chu Trần, hận không thể đem cả người mình hòa nhập vào Chu Trần, vĩnh viễn không chia lìa.

Ở Viêm Long Cốc, nàng ôm quyết tâm chết mà tự bạo, không ngờ lại trong bảo vật đặc biệt của Chu Trần mà tái sinh.

Thế sự kỳ diệu, thật sự không thể nói hết bằng lời. "Hồ ly tinh!" Lãnh Nguyệt và Lưu Tinh đứng hầu bên cạnh Chu Trần, nhìn Hỏa Yêu Yêu hai chân tách ra ngồi trên đùi Chu Trần, trong lòng thầm mắng.

Kỳ thực các nàng cũng muốn chiếm lấy vị trí đó, đáng tiếc nơi đó chỉ đủ chỗ cho một người. "Miệng nhỏ của nàng thật ngọt ngào!" Chu Trần cười cười, nhéo nhéo gò má ửng hồng mịn màng của Hỏa Yêu Yêu, rồi ngả đầu ra sau, dựa vào sự đầy đặn hùng vĩ của Lãnh Nguyệt.

Hắn chính là thích "nhức não" mà!

Nhìn nhìn đôi chân dài trắng nõn của Lưu Tinh bên cạnh, Lộc Sơn chi trảo của Chu Trần vươn qua, chủ yếu là để "ban phát mưa móc đồng đều"!

Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý thì đang chiếm lĩnh linh hồn Chu Trần trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Thật sự là phân công rõ ràng!

Sau khi rời khỏi Mạc Phủ U Châu, Chu Trần một đường hướng Nam trở về, đến Thanh Vân Phủ thuộc Thanh Châu lân cận.

Sau đó Chu Trần đi đường thủy, chuẩn bị xuyên qua Vân Mộng Trạch đến Vân Mộng Phủ.

Vân Mộng Phủ tiếp giáp Toàn Thiên Phủ.

Mà Toàn Thiên Phủ chính là nơi tọa lạc của Thiên Kiếm Tông. "Con hồ ly tinh này thật là không biết xấu hổ..." Lưu Tinh liếc nhìn tấm thảm lông trên sàn dường như bị nước sông làm ướt, trong lòng thầm mắng, ôm lấy cánh tay Chu Trần dịu dàng ngọt ngào nói: "Công tử, nghe nói trong Vân Mộng Trạch này có giao long ẩn phục, thỉnh thoảng còn gây sóng gió, nuốt chửng người qua đường, có phải là thật

không?" Nàng tuy là hoa khôi Long Phượng Các, nhìn có vẻ phong quang vô hạn, thực ra chẳng qua là chim trong lồng, từ nhỏ đã bị giam trong lồng, học cầm kỳ thư họa võ công và những thủ đoạn, mánh khóe phục thị nam nhân.

Thế giới bên ngoài, các nàng cũng chỉ được tìm hiểu qua sách vở và lời kể của người khác, chưa từng ra khỏi cửa xa. "Bát Bách Lý Vân Mộng Trạch, sâu không lường được, có giao long cũng không có gì kỳ lạ." Chu Trần cười cười, hắn ở Thiên Vân Bí Cảnh còn từng chém giao long kia mà.

Giao long có mạnh có yếu.

Đối với cường giả mà nói, giao long là một bảo bối di động, toàn thân là bảo.

Có điều đối với người bình thường mà nói, dù là giao long yếu nhất cũng là sự tồn tại vô cùng khủng bố, vừa xuất hiện liền sẽ mang tai họa đến cho họ.

Đa số người đối với yêu thú như giao long đều tràn đầy kính sợ và khủng cụ, nhưng Chu Trần ở Thiên Vân Bí Cảnh đã chém vài con, cũng không có cảm giác gì đặc biệt. "Nếu có giao long xuất hiện, ta sẽ chém nó làm thịt hầm canh cho các nàng uống!" Chu Trần nhéo nhéo đùi lớn trơn nhẵn tròn trịa của Lưu Tinh, nghĩ đến Xạ Tiễn Thuật mà lão Tào đầu dạy hắn, nhắm ngay hồng sắc đích tâm, một mũi tên trúng đích.

Thân thể Lưu Tinh khẽ run, tức khắc căng thẳng, mềm nhũn đổ lên vai Chu Trần, đôi mắt đẹp như nước: "Công tử uy vũ...

ưm..." Lãnh Nguyệt mười ngón tay như mầm xuân, trắng nõn thon dài, ấn nhẹ lên trán Chu Trần đang tựa vào lòng nàng, nhìn Hỏa Yêu Yêu đang ngồi trên đùi Chu Trần phía trước, cười nói: "Kỳ thực hà tất công tử phải ra tay, nếu thật sự có giao long xuất hiện, Hỏa tỷ tỷ một

ngụm là có thể nuốt chửng rồi!" "Chủ nhân, Lãnh Nguyệt muội muội đây là muốn ăn thịt giao long nha!" Hỏa Yêu Yêu vặn vẹo thân mình, cười mị hoặc, chẳng hề để ý đến ánh mắt u oán ghen tị của Lãnh Nguyệt, Lưu Tinh khi nàng "ăn độc thực".

Bản thân được ăn no mới là quan trọng nhất! "Ha ha ha, đừng vội, mỗi người đều có, bảo đảm các nàng đều sẽ được ăn no..." Chu Trần cười ha hả, vừa định vươn tay kéo Lãnh Nguyệt từ phía sau lại, thì đột nhiên cảm giác phía trước có sóng lớn kinh thiên đáng sợ ập đến. "Ngọa tào!" Đồng tử Chu Trần co rút lại, điều khiển phi chu bay vút lên trời, như tên lửa thẳng lên mây xanh. "A!" Hỏa Yêu Yêu đang ngồi trên đùi Chu Trần kinh hô, ôm chặt lấy Chu Trần, biến cố đột ngột khiến nàng có cảm giác như sắp bị va chạm hư hỏng.

Lãnh Nguyệt và Lưu Tinh cũng ôm chặt Chu Trần, giữ vững thân hình.

Phi chu chớp mắt bay lên không trung ba trăm trượng, mới chậm rãi bình ổn dừng lại, Chu Trần phóng tầm mắt nhìn ra, chỉ thấy sóng lớn trăm trượng cuồn cuộn, như một cơn sóng thần cực lớn, hủy diệt mọi thứ.

Trên Vân Mộng Trạch, dù là những chiếc thuyền lớn vài chục trượng dưới cơn sóng lớn này, cũng trong khoảnh khắc bị nuốt chửng, chìm sâu xuống đáy hồ, chỉ có từng cường giả có thể bay mới bay vút lên không, trong lòng còn sợ hãi.

Hỏa Yêu Yêu mềm nhũn ngả vào lòng Chu Trần, vừa rồi cú đó thật sự khiến nàng mất nửa cái mạng, đến quá đột ngột và mãnh liệt. "Giao long!?" "Thật sự có giao long!" Lãnh Nguyệt và Lưu Tinh kinh hô, chỉ thấy trong những đợt sóng lớn cuồn cuộn, một bóng đen thon dài vô cùng khổng lồ đang bơi lội, lật sông khuấy biển.

Tuy không nhìn rõ hình dạng cụ thể, nhưng mười phần thì tám

chín là giao long. "Ta ni mã!" Chu Trần cạn lời, không ngờ nói đùa với mấy nàng, kết quả lại thật sự gặp phải giao long.

Con giao long này còn rất mạnh.

Mạnh hơn cả những lão cổ đổng Nguyên Đan Cảnh mà Chu Trần gặp ở Viêm Long Cốc, Chu Trần ước chừng ít nhất là yêu thú đỉnh phong cấp ba.

Cộng thêm giao long là thuộc loài rồng, trong Bát Bách Lý Vân Mộng Trạch này như cá gặp nước, e rằng phải là Nguyên Anh đại tu sĩ cường đại hoặc võ đạo cường giả Thần Chủng Cảnh mới có thể chống lại.

Nguyên Đan Cửu Chuyển hóa thành Nguyên Cơ, Nguyên Cơ gieo Thần Chủng, Thần Chủng tức hạt giống Thần Thông, đây là Thần Chủng Cảnh, có thể sánh ngang với Nguyên Anh đại tu sĩ của Tiên Đạo.

Thần Chủng nảy mầm, hóa thành Thần Thông, liền là Thần Thông Cảnh.

Thần Thông quảng đại, thần lực vô biên. "Gầm!" Tiếng rồng gầm rung trời muốn lủng màng tai xuyên kim liệt thạch, vang vọng khắp trời, chấn đến người ta đầu váng mắt hoa, màng nhĩ đau nhức, một số võ giả Thần Lực Cảnh đang bay trên không như những con cá chết liên tục rơi xuống nước.

Những võ giả Thần Lực Cảnh này đều là Thần Lực Cảnh vô cùng bình thường, cơ bản là đột phá bằng một hai môn võ công, ở tầng thấp nhất của Thần Lực Cảnh. "Mạnh quá!" Đồng tử Hỏa Yêu Yêu co rút lại, sau khi được Chu Trần phong thần nàng đạt đến Trúc Cơ Trung Kỳ, lại là tu sĩ Thần Đạo chính tông, cũng không e ngại tiếng gào thét mang theo long uy của con giao long này.

Nhưng có thể cảm nhận rõ ràng sự khủng bố của con giao long này.

Khí tức trên người Chu Trần tản ra, thay Lãnh Nguyệt và Lưu Tinh ngăn chặn, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía vật thể khổng lồ phía trước trong hồ, vỗ vỗ lên cặp mông tròn đầy đặn mềm mại của Hỏa Yêu Yêu.

Hỏa Yêu Yêu biết e rằng sắp có một trận đại chiến, vội vàng từ trên đùi Chu Trần bước xuống.

Chỉ là chân vừa mềm nhũn, tựa như toàn thân khí lực đều bị rút cạn, Hỏa Yêu Yêu mềm oặt ngã vào lòng Chu Trần.

Chu Trần ôm lấy Hỏa Yêu Yêu, lông mày khẽ nhướn, trong mắt lộ ra một tia dị sắc. "Lợi hại quá!" "Ta vậy mà không hề phát hiện!" Chỉ thấy trên không Vân Mộng Trạch, nơi sóng cả cuồn cuộn, không biết từ lúc nào đã có một nữ tử bạch y đứng đó.

Nữ tử một tay cầm kiếm, một tay đặt sau lưng, thân hình thon dài, lăng không đứng đó, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ sắt của nam nhân.

Nhưng Chu Trần liếc mắt một cái đã nhận ra, đây là một nữ nhân.

Tuy không nhìn thấy dung mạo của nữ nhân này, nhưng chỉ riêng vóc dáng và khí chất khi nàng đứng đó đã không ai sánh kịp.

Nàng tựa như một ngọn kiếm sơn cao ngất không thể leo tới, khí thế hùng vĩ, ý cảnh bàng bạc, thẳng tắp xuyên mây xanh, khó ai sánh kịp. "Nữ nhân này mạnh quá..." Chu Trần thầm kinh hãi trong lòng, tuy vẫn chưa ra tay, nhưng Chu Trần đã cảm nhận được sự khủng bố của người này, tuyệt đối là sự tồn tại mạnh nhất mà hắn từng gặp.

Ngay cả sư phụ Lý Trường Phong, chưởng môn Thanh Ngọc Dao, còn có Liệt Hỏa cốc chủ Viêm Long Cốc và những lão cổ đổng kia, đều xa xa không thể sánh bằng. "Gầm!" Tiếng rồng ngâm vang vọng,

sóng lớn ngút trời, một vật thể khổng lồ cuốn theo sóng nước xông thẳng lên trời, dài đến trăm trượng, đầu mọc đôi sừng, bụng có long trảo, chính là một con hắc giao.

Vảy trên người nó đen kịt như mực, như ngọc đen phát ra ánh kim loại, vảy nhỏ mà dày, thân hình thon dài mang đến cho người ta sức mạnh vô cùng.

Gió nổi lên rồi!

Chu Trần cảm giác phong vân giữa thiên địa bỗng nhiên biến đổi, cuồng phong nổi lên dữ dội, mưa lớn như trút nước.

Mưa càng lúc càng lớn, tốc độ càng lúc càng nhanh, như những mũi tên sắc bén mang theo sức xuyên thấu đáng sợ, chiếc phi chu của hắn cũng trở nên lắc lư.

Chu Trần không thể không kích hoạt phòng ngự của phi chu, hình thành một hộ tráo, nhưng hộ tráo trong cơn cuồng phong mưa dữ dội này lung lay sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ nát! "Chẳng lẽ đây là thiên phú thần thông hô phong hoán vũ của giao long?" Chu Trần nhướng mày, điều khiển phi chu lùi lại, nhường lại chiến trường cho nữ tử mặt sắt và giao long.

Còn về hắn xông lên "làm" giao long?

Con giao long này mạnh như vậy, hơn nữa da dày thịt béo, còn khủng bố hơn cả những lão cổ đổng ở Viêm Long Cốc, Chu Trần dù cầm thần binh cũng nhiều nhất là năm năm, thậm chí có thể đánh không lại.

Có điều con giao long này muốn giết hắn cũng không thể.

Đây cũng là chỗ dựa để Chu Trần không hoảng không loạn. "Lôi đến!" Ngay lúc này, nữ tử mặt sắt đột nhiên giơ trường kiếm lên, chéo chéo chỉ về phía trước, Chu Trần tức thì cảm thấy khí cơ giữa

thiên địa phát sinh một loại biến hóa đặc thù.

Oanh long long!

Trên không một tiếng sấm sét, một cột sét lớn bằng miệng bát từ trời giáng xuống, với thế sét đánh không kịp bưng tai mà ầm ầm giáng lên người giao long. "Đây dường như là một môn pháp thuật thần thông, nữ nhân này cũng là tiên võ song tu, tu vi tiên đạo ít nhất là Kim Đan Cảnh..." Chu Trần híp mắt, đánh giá nữ nhân và giao long.

Giao long bị một tia sét đánh trúng, thân thể khẽ run, rơi xuống hồ, kích khởi sóng lớn cao mấy chục mét.

Nhưng một tia sét này không thể giết chết nó.

Giao long nổi giận, nước hồ dâng cao, bay vút lên không, há miệng phun ra một cột nước.

Cột nước như thác nước từ trời giáng xuống, bay thẳng xuống ba ngàn thước, cuốn về phía nữ tử mặt sắt.

Xoảng!

Tiếng kiếm minh thanh thúy vang vọng, cột nước như thác nước bị chia làm hai đoạn rơi xuống hồ, gây nên sóng lớn vô tận.

Giao long bổ nhào xuống, cùng nữ tử mặt sắt giao chiến.

Kiếm khí tung hoành, sóng lớn ngút trời.

Giao long rít gào, máu nhuộm trời xanh. "Lợi hại quá, giao long bị áp đảo, không có chút sức phản kháng nào, cứ thế này, giao long chắc chắn sẽ chết, nhưng giao long không ngốc, chắc chắn sẽ chạy trốn..." Chu Trần rất kỳ vọng nữ tử mặt sắt có thể chém giết con giao long này không.

Trong Bát Bách Lý Vân Mộng Trạch này, đánh bại một con yêu thú sống dưới nước thì dễ, nhưng chém giết thì rất khó, đặc biệt là những

yêu thú như giao long thiên sinh có thể khống chế nước.

Con giao long này một khi chui vào nước, dù nữ tử mặt sắt mạnh hơn giao long, e rằng cũng không thể làm gì được giao long.

Quả nhiên.

Giao long thấy đánh không lại nữ tử, quay đầu chui vào hồ. "Băng phong vạn lý!" Nữ tử mặt sắt vung kiếm, kiếm khí băng hàn càn quét tứ phương, nơi nào đi qua, đều hóa thành băng lạnh, rõ ràng là tháng bảy nắng chói chang, nơi đây lại lạnh thấu xương.

Trong phạm vi mười dặm đều bị băng phong, hóa thành một thế giới băng tuyết.

Giao long trăm trượng như hổ phách bị đóng băng.

Rắc rắc rắc!

Giao long phấn lực giãy giụa, vô số khối băng vỡ vụn, không thể đóng băng hoàn toàn giao long.

Nhưng phong tỏa một khắc đã đủ rồi. "Vô Lượng Kiếm!" Một đạo kiếm quang không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để miêu tả sáng lên trong mắt Chu Trần, con giao long đang giãy giụa trong băng phong bị chém thành hai, đầu bị cắt gọn gàng, máu tươi bị đóng băng.

Giao long chết!

Nữ tử mặt sắt vung tay, thi thể giao long bị thu lại, hóa tác một đạo kiếm quang biến mất không dấu vết. "Trên Vân Mộng Trạch kiếm như hồng, cân quắc vô song chém giao long!" "Thật tiêu sái a!" Chu Trần tán thán, cảm giác có chút kích động. "Với thiên phú tài tình của chủ nhân, chẳng mấy chốc, cũng có thể một kiếm chém giao long, dẫn dắt một đại phong tao!" Hỏa Yêu Yêu thân hình mềm mại quyến rũ dán vào người Chu Trần, giọng nói mềm mại mê hoặc, nắm tay Chu Trần, nhẹ nhàng đặt lên một chỗ nào đó. "A a, dẫn dắt một đại phong

tao cũng không tao bằng nàng!" Chu Trần tay kia gõ gõ lên mũi ngọc của Hỏa Yêu Yêu, không thể không nói nữ nhân này thật là dục vọng khó lấp đầy, có điều... hắn thích.

Dù sao thì, nam nhân nào có thể từ chối một Triều Nữ Yêu như vậy. "Không biết xấu hổ!" Lãnh Nguyệt và Lưu Tinh trong lòng thầm mắng, nhưng cũng chen lên, không cam chịu yếu thế.

Chu Trần cảm thụ phong tình khác nhau của ba nữ, Phong Nguyệt Điểm tăng vọt, phi chu rung lắc nhanh chóng tiến về phía trước.

Một ngày sau.

Chu Trần đến Vân Mộng Thành, thu phi chu lại, Hỏa Yêu Yêu và hai nàng kia trở về Phong Nguyệt Bảo Giám. "Nghe nói hải sản của Vân Mộng Lâu xứng đáng là tuyệt phẩm, vừa hay đi nếm thử!" Chu Trần bước vào Vân Mộng Thành.

Là phủ thành, quy mô Vân Mộng Thành cũng tương tự Thanh Vân Thành, phồn hoa náo nhiệt không thua kém Thanh Vân Thành, thậm chí còn có phần hơn.

Thanh Vân Thành vì nằm dưới chân Thanh Vân Môn, Thanh Vân Môn một nhà độc đại, đã áp chế không gian phát triển của các thế lực khác.

Mà Vân Mộng Thành thì nằm bên cạnh Vân Mộng Trạch, vị trí địa lý càng tốt hơn, xứng đáng là đầu mối giao thông của các nơi, ngành thủy sản phát đạt, các thế lực lớn nhỏ vô số.

Như Ngư Bang, Tổng Đà Diêm Bang đều ở đây.

Có điều Chu Trần không để ý, Ngư Bang không có giao thiệp với hắn, những người có thù với Diêm Bang đều đã chết, bang chủ Kiều Bắc Minh rất thức thời.

Chương 81

Chu Trần lười để ý đến bọn họ.

Có điều Chu Trần lười để ý đến bọn họ, bọn họ lại tự tìm đến.

Chu Trần còn chưa đến Vân Mộng Lâu, Bang chủ Diêm Bang Kiều Bắc Minh đã dẫn theo trưởng lão, cung phụng và các tầng lớp cao khác trong bang vội vã chạy đến. "Không biết Chu Chân Truyền đại giá quang lâm, có thất xa nghênh, còn xin thứ tội!" Kiều Bắc Minh với vẻ mặt tươi cười tiến lên chào hỏi. "Xuống tay không đánh người cười," Chu Trần nhàn nhạt gật đầu: "Kiều bang chủ tin tức quả là linh thông, ta vừa vào thành đã biết rồi!" "Kiều mỗ có hạnh tại đại điển Chân Truyền và giải thi đấu Khiêu Chiến Chân Truyền được tận mắt chứng kiến thần võ anh tư của Chu Chân Truyền, trong lòng sinh kính ngưỡng, tình ngưỡng mộ như trường giang cuồn cuộn, liên miên bất tuyệt, mong mỏi có cơ hội được một lần tận tình làm chủ nhà." Kiều Bắc Minh sợ Chu Trần hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Vì vậy Kiều mỗ đã dặn dò thủ hạ, thấy Chu Chân Truyền đến liền bẩm báo ngay lập tức, nếu có chỗ đắc tội, còn xin thứ tội, lát nữa Kiều mỗ sẽ tự phạt ba chén!" "Kiều mỗ đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu ở Vân Mộng Lâu, tiếp phong tẩy trần cho Chu Chân Truyền, không biết Chu Chân Truyền có nguyện ý nể mặt không?" "Vậy thì đa tạ Kiều bang chủ!" Chu Trần không từ chối, hắn biết Kiều Bắc Minh khẳng định là sợ hắn báo thù, nên đã dặn dò thủ hạ thấy hắn đến liền bẩm báo ngay lập tức.

Hiện giờ hắn đồng ý lời mời của Kiều Bắc Minh, cũng có thể khiến Kiều Bắc Minh hoàn toàn yên tâm, hoàn toàn bỏ qua chuyện Bạch Quy Nông.

“Chu Chân Truyền, mời!” Kiều Bắc Minh nghiêng người nhường ra chiếc kiệu đã chuẩn bị sẵn phía sau, đích thân vén rèm kiệu mời Chu Trần lên.

Chu Trần không khách khí, trực tiếp ngồi vào.

Chiếc kiệu bốn người khiêng, những người khiêng kiệu đều là võ giả Luyện Thể tam trọng, không chỉ tốc độ nhanh mà còn vô cùng vững vàng và mạnh mẽ.

Không thể không nói, quyền thế là một thứ tốt đẹp.

Mà trong thế giới siêu phàm này, tu vi thực lực chính là quyền thế lớn nhất. …… Vân Mộng Lâu.

Vân Mộng Lâu là tửu lầu lớn nhất Vân Mộng Thành, nổi danh gần xa, nhưng vô cùng đắt đỏ, những người đến đây đều là phú hào hoặc quyền quý, xứng đáng là một trong ba hố vàng lớn nhất Vân Mộng Thành.

Hai hố vàng lớn còn lại chính là Túy Mộng Lâu và Vân Tiên Các, đều là những kỹ viện sánh ngang Thiên Tiên Lâu.

Chốn đó, nam nhân nào bước vào mà không bị đào rỗng túi, rỗng ví, không còn lại một xu.

Chu Trần đến nơi, Kiều Bắc Minh đã đặt sẵn phòng bao tốt nhất, hơn nữa, nghe nói Vân Mộng Lâu yến tiệc Chu Trần, chưởng quỹ vô cùng nhiệt tình.

Thanh Vân Môn chính là bá chủ Thanh Vân, Vân Mộng hai phủ, mà Chu Trần hiện giờ lại là thiên kiêu tuyệt thế đang được săn đón nhất Thanh Vân Môn, tiền đồ vô lượng!

“Hoan nghênh Chu Chân Truyền đại giá quang lâm, khiến tiểu điếm rực rỡ sinh huy, vinh hạnh khôn xiết!” Chưởng quỹ mặt đầy phúc hậu, bụng phệ, tu vi Luyện Thể cửu trọng, mặt mày tươi rói,

một vẻ nịnh nọt.

"Chưởng quỹ khách khí rồi!" Chu Trần tựa như vị lãnh đạo đi thị sát địa phương, dưới sự thúc giục của Kiều Bắc Minh cùng những người khác, đi đến phòng bao trên lầu cao nhất.

Chu Trần không hề khách khí, ngồi vào ghế chủ vị.

Theo sau hắn nhập tọa, rượu và thức ăn nhanh chóng được dọn lên, trong phòng bao lập tức tràn ngập các loại hương rượu, hương thịt.

Vân Mộng Lâu nằm cạnh Vân Mộng Trạch, nổi tiếng nhất đương nhiên là các món hải sản.

Món đầu tiên chính là một trong những món ăn đặc trưng của Vân Mộng Lâu: Hoạt Ngư Thang.

Hoạt Ngư Thang được chế biến từ Xích Long Lý độc nhất vô nhị trong Vân Mộng Trạch.

Đây là một loại linh ngư, mỗi con trị giá hàng trăm lượng, không chỉ thịt tươi ngon mà còn chứa đựng dinh dưỡng phong phú, tăng cường thể chất võ giả, sánh ngang linh dược.

Điểm cốt yếu của Hoạt Ngư Thang nằm ở chữ "hoạt" (tươi sống).

Con Xích Long Lý còn sống được lột vảy nhanh chóng, mổ bụng, rồi thả vào nước ấm.

Vì đao pháp quá nhanh, cá dù không còn nội tạng nhưng vẫn còn một hơi thở, vẫn bơi lội không ngừng trong nước.

Khi nhiệt độ nước tăng lên, rắc thêm các loại cánh hoa, ngũ vị gia vị, dầu cá tan ra, cá dừng bơi là canh thành, hương khí tỏa khắp, vô cùng tươi ngon mỹ vị.

“Không tệ!” Chu Trần không khách khí ăn uống.

Không thể không nói, đầu bếp Vân Mộng Lâu tay nghề rất tốt, các loại linh ngư, linh thiện, linh hà được chế biến sắc hương vị câu toàn, khiến người ta khẩu vị đại khai.

Lúc này, hai mỹ nữ tuyệt sắc từ bên ngoài yểu điệu bước vào, cung kính hành lễ với Chu Trần: “Nô gia Vân Thanh (Phượng Vũ), bái kiến Chu Chân Truyền!” “Chu Chân Truyền, hai vị này là đầu bài Túy Mộng Lâu, đặc ý mời đến để hầu hạ công tử.” Kiều Bắc Minh giải thích.

“Có lòng rồi!” Chu Trần gật đầu, nhìn hai mỹ nhân: “Không cần đa lễ!” “Tạ Chu Chân Truyền!” Hai người một tả một hữu khoan thai đến bên Chu Trần hầu hạ, mùi hương u nhã thoang thoảng bay vào mũi, phối hợp với rượu ngon và món ăn tuyệt hảo, không thể không nói khiến người ta toàn thân thư thái.

Sau khi chén chú chén anh, Kiều Bắc Minh mời Chu Trần đến Túy Mộng Lâu nghỉ ngơi.

Thịnh tình khó chối, Chu Trần thấy trời cũng không còn sớm, liền ôm hai mỹ nhân ngồi kiệu đến Túy Mộng Lâu, “khảo sát” một phen tiêu chuẩn của Túy Mộng Lâu.

So với Thiên Tiên Lâu ở Thanh Vân Thành, Long Phượng Các ở Viêm Long Thành thì thế nào?

Trong Túy Mộng Lâu.

Chu Trần nhìn mấy chục mỹ nhân trước mặt, trong lòng khẽ động, xem ra danh tiếng “hắn đánh mười cô” đã được người người biết đến rồi.

Chu Trần chọn hơn mười cô ưng ý ở lại, lần lượt “kiểm nghiệm”. …… Tiếng rên rỉ trong Túy Mộng Lâu, kéo dài cho đến khi phương

đông dần trắng, đèn nến tự động tắt, lúc này mới chậm rãi lắng xuống.

Kiều Bắc Minh ngồi bên giường, không để ý đến hai nữ tử đang hầu hạ bên cạnh, nhìn mặt trời dần mọc ngoài cửa sổ, tâm trạng sảng khoái.

Có một cảm giác nhẹ nhõm như ngọn núi đè nặng trong lòng cuối cùng cũng được dời đi.

Bởi vì chuyện ở Thanh Hà Thành, hai năm nay y chưa từng đêm nào ngủ ngon, sợ rằng Chu Trần có ngày không vui sẽ đến tìm y báo thù.

Mặc dù y và Chu Trần không có thù hận, nhưng Bạch Quy Nông, Bạch Thế Khang và cả Đà chủ phân đà Thanh Hà đều là người của yêm bang y.

Giờ thì cuối cùng cũng giải quyết triệt để rồi.

Tuy lần này chiêu đãi tốn không ít tiền, ước chừng hơn vạn lượng, nhưng đối với y mà nói không đáng là gì, hoàn toàn xứng đáng.

Kiều Bắc Minh chỉnh tề y phục đứng dậy.

Y không biết Chu Trần khi nào sẽ thức giấc, nhưng y khẳng định mình phải dậy trước Chu Trần.

Chu Trần không ngủ đến giữa trưa, trực tiếp đứng dậy.

Hắn mặc y phục, bước đi vững vàng rời khỏi phòng.

Trong phòng, hơn mười cô nương của Túy Mộng Lâu ngọc thể hoành trần, nằm ngang dọc, toàn thân hương hãn lâm ly, mặt mày mãn nguyện, ngủ say sưa.

"Chu Chân Truyền, buổi sáng tốt lành!" Kiều Bắc Minh đã đợi từ lâu, lập tức đón lấy, cười nói: "Ta đã chuẩn bị bữa sáng, Chu Chân

Truyền mời đi bên này!" "Được!" Chu Trần ăn sáng xong dưới sự hầu hạ của vài mỹ nhân, đứng dậy cáo từ.

"Kiều bang chủ, đa tạ khoản đãi, ta còn có việc, cáo từ!" "Nếu Chu Chân Truyền có việc, tại hạ cũng không dám giữ lại, hoan nghênh Chu Chân Truyền tùy thời đến chơi!" Kiều Bắc Minh tiễn Chu Trần ra cửa.

Vừa ra khỏi cửa, Chu Trần liền thấy một nam tử đang nhanh chóng tiến về phía hắn, rõ ràng là đã đợi hắn từ rất lâu.

"Tại hạ Thanh Vân Môn chấp sự Giả Chân, bái kiến Chu sư huynh!" "Có việc gì sao?" Chu Trần đánh giá nam tử trước mặt, hỏi.

"Chu sư huynh, chưởng môn truyền tin nói có việc gấp muốn gặp huynh.

Hôm qua nghe được tin tức của Chu sư huynh, tại hạ đã truyền tin về, chắc hẳn chưởng môn rất nhanh sẽ có tin tức truyền đến!" Giả Chân nói.

"Chưởng môn tìm ta?" Chu Trần suy nghĩ, chẳng lẽ là vì chuyện Viêm Long Cốc?

Bá!

Chu Trần cảm ứng được một đạo kiếm quang bay vút tới, chớp mắt đáp xuống trước mặt hắn, lộ ra thân ảnh tuyệt mỹ lãnh diễm thon dài của Thanh Ngọc Dao.

"Chưởng môn!" "Tại hạ Kiều Bắc Minh, bái kiến Thanh chưởng môn!" Kiều Bắc Minh tâm thần chấn động, không ngờ Thanh Ngọc Dao lại đích thân đến tìm Chu Trần, có thể thấy địa vị của Chu Trần trong Thanh Vân Môn.

Thanh Ngọc Dao khẽ gật đầu với Kiều Bắc Minh, nhìn Chu Trần nói: "Ngươi đi theo ta, ta có chuyện muốn hỏi ngươi!" "Ừm!" Chu

Trần gật đầu, vai khẽ căng, bàn tay ngọc ngà của Thanh Ngọc Dao nắm lấy hắn, chớp mắt đã biến mất khỏi Vân Mộng Thành.

Trên Vân Mộng Trạch, trong một chiếc thuyền nhỏ, Chu Trần và Thanh Ngọc Dao ngồi đối diện, mùi hương u nhã thoang thoảng lan tỏa, tràn ngập khoang thuyền.

Chu Trần nhìn chưởng môn mỹ lệ như ngọc trước mặt.

Đôi mắt sâu thẳm tuyệt đẹp của chưởng môn đánh giá Chu Trần từ trên xuống dưới: "Ngươi đã đột phá Thần Lực Cảnh chưa?" "Chưa!" Chu Trần lắc đầu, nhưng cũng sắp rồi.

"Ngươi là Đinh Tu?" Đôi mắt đẹp của Thanh Ngọc Dao nhìn chằm chằm Chu Trần, Đinh Tu đại náo Viêm Long Cốc các phương diện đều phù hợp với Chu Trần, duy chỉ có thực lực.

Nhưng không chừng Chu Trần thực sự che giấu sâu đến vậy, có thực lực đó.

Thanh Ngọc Dao nghĩ đến Lý Thần Thông cấu kết hai đại trưởng lão Viêm Long Cốc mai phục Trình Tố Tố và Chu Trần, kết quả hai người bình an vô sự, Lý Thần Thông và hai đại Thần Hải Cảnh đỉnh phong ngược lại toàn bộ bị tiêu diệt.

Sau đó còn bị hủy thi diệt tích.

Các điểm nghi vấn chồng chất, Thanh Ngọc Dao ít nhất có bốn phần chắc chắn Chu Trần chính là Đinh Tu.

"Điều này quan trọng sao?" Nhìn dung nhan ngọc ngà tuyệt mỹ của Thanh Ngọc Dao, Chu Trần trong lòng suy nghĩ dụng ý của Thanh Ngọc Dao khi vội vã đến tìm hắn, chẳng lẽ chỉ để xác nhận hắn có phải Đinh Tu hay không?

"Ngươi có biết Vô Lượng Kiếm Tông không?" Ánh mắt Thanh Ngọc Dao phức tạp, có chút kinh ngạc, có chấn động, mặc dù trong

lòng đã đoán được có thể là Chu Trần, nhưng khi nhận được đáp án từ Chu Trần vẫn khiến nàng chấn động.

Dù Chu Trần không trực tiếp trả lời, nhưng Thanh Ngọc Dao biết Chu Trần chính là Đinh Tu.

"Vô Lượng Kiếm Tông?" Chu Trần cau mày nói: "Đã nghe nói qua một chút, bá chủ Bắc Sơn Đạo, chấp chưởng một đạo, uy thế ngập trời, cường giả như mây, là một trong những tông phái bá chủ Đại Càn!" "Không tệ!" Thanh Ngọc Dao khẽ gật đầu, cảm khái nói: "Thanh Vân Môn và Vô Lượng Kiếm Tông so với nhau, tựa như kiến với voi, khác biệt một trời một vực!" "Ngươi hẳn phải biết trên Thượng thừa võ công, còn có Tuyệt thế võ công.

Thanh Vân Môn không có Tuyệt thế võ công, nhưng Vô Lượng Kiếm Tông lại có không chỉ một môn!" "Một môn Tuyệt thế võ công còn mạnh hơn mười môn Thượng thừa võ công ngươi tu luyện.

Muốn trở thành cường giả, không chỉ cần thiên phú, mà còn cần tài nguyên!" "Tài, lữ, pháp, địa đều là tài nguyên." "Trước kia thiên phú ngươi biểu hiện ra tuy rất tốt, nhưng còn chưa đủ, cho nên ta không nói với ngươi chuyện Vô Lượng Kiếm Tông!

Nhưng ta không ngờ thiên phú ngươi khủng bố đến vậy, tiên võ song tu, dựa vào chính mình mà cũng đạt đến cảnh giới này, Thanh Vân Môn có thể giúp đỡ ngươi không nhiều." "Cho nên ta muốn tiến cử ngươi vào Vô Lượng Kiếm Tông.

Với thiên phú của ngươi, ở Vô Lượng Kiếm Tông mới có thể được bồi dưỡng tốt hơn, phát huy tối đa thiên phú của ngươi." "Vô Lượng Kiếm Tông trấn áp một đạo, cai quản cửu châu bảy mươi hai phủ, dân số hàng tỷ, không chỉ là tông môn võ đạo, mà còn là đại tông tiên đạo!" "Bên trong tiên võ song lập, thiên tài linh căn tốt của cửu châu bảy mươi hai phủ cơ bản đều ở Vô Lượng Kiếm Tông.

Đặc biệt là Kiếm Tử đời này của Vô Lượng Kiếm Tông chỉ có một người, với thiên phú của ngươi có cơ hội rất lớn trở thành một vị Kiếm Tử khác, cũng chính là Thánh Tử!" "Kiếm Tử?

Thánh Tử?" Ánh mắt Chu Trần khẽ động, có chút động lòng.

Đặc biệt là hắn hiện tại thiếu ngũ hành tiên đạo công pháp, mà Vô Lượng Kiếm Tông đã là tông môn tiên đạo, bên trong phần lớn có công pháp ngũ hành không tệ.

"Kiếm Tử của Vô Lượng Kiếm Tông mỗi đời có hai người, một nam một nữ, nam tử là Thánh Tử, nữ tử là Thánh Nữ, đều là người kế nhiệm tông chủ, người chiến thắng cuối cùng sẽ là tông chủ." "Thánh Nữ đời này chính là Thiết Diện Kiếm Tiên Triệu Hàn Y, danh liệt đệ nhất trên Thiên Kiêu Bảng và Bách Hoa Bảng Bắc Sơn Đạo.

Tương truyền khi Triệu Hàn Y sinh ra, trời giáng dị tượng, vạn kiếm triều bái, là Vô Lượng Kiếm Thể." "Dị tượng như vậy danh động tứ phương, vô số người tranh đoạt, thậm chí ngay cả tông chủ Vô Lượng Kiếm Tông cũng kinh động, đích thân xuất mã mang nàng về Vô Lượng Kiếm Tông bồi dưỡng!

Nghe nói nàng ba tuổi tập võ, chín tuổi luyện thành Tuyệt thế võ công Vô Lượng Kiếm của Vô Lượng Kiếm Tông, còn có hai loại dị chủng linh căn Lôi linh căn và Băng linh căn, tiên võ song tu, đứng đầu cùng thế hệ!

Vì nàng thích đeo mặt nạ sắt, nên được mệnh danh là Thiết Diện Kiếm Tiên……" "Thiết Diện Kiếm Tiên Triệu Hàn Y?" Ánh mắt Chu Trần có chút kỳ dị, nếu không lầm, nữ tử mặt sắt chém giao long mà hắn gặp ở Vân Mộng Trạch hôm qua chính là vị Kiếm Tử Triệu Hàn Y của Vô Lượng Kiếm Tông này.

"Động lòng rồi sao?" Thấy ánh mắt Chu Trần dị dạng, Thanh Ngọc Dao cho rằng Chu Trần đã động sắc tâm, không khỏi cười nói:

“Ngươi bây giờ tuy không tệ, nhưng so với nàng còn kém mười vạn tám nghìn dặm, trừ phi ngươi trở thành Kiếm Tử Vô Lượng Kiếm Tông, may ra mới có khả năng thân cận phương trạch!” “Chưởng môn người cười lên thật đẹp!” Chu Trần nhìn Thanh Ngọc Dao khẽ cười, không khỏi có chút ngây ngất.

Hắn hình như đây là lần đầu tiên nhìn thấy đối phương cười!

Dung nhan tươi cười của Thanh Ngọc Dao cứng lại, nàng trừng Chu Trần một cái, nói: “Ngày Vô Lượng Kiếm Tông chiêu thu đệ tử là một tháng sau, đây cũng là lý do ta vội vã tìm ngươi, có đi hay không, ngươi hãy quyết định nhanh chóng!” “Còn về Thanh Vân Môn và Lý Trường Phong thì ngươi không cần lo lắng, bởi vì ngươi bái nhập Vô Lượng Kiếm Tông nếu trở thành Kiếm Tử, đối với Thanh Vân Môn lẫn sư phụ ngươi đều trăm lợi mà không hại!” “Đi!

Ta khẳng định sẽ đoạt lấy vị trí Kiếm Tử Vô Lượng Kiếm Tông!” Chu Trần không do dự, giống như tốt nghiệp cấp ba tiến vào đại học, mà Vô Lượng Kiếm Tông giống như Thanh Bắc, hắn sao lại không đi?

Hắn hiện tại rất cần ngũ hành tu tiên công pháp, dựa vào chính mình có lẽ có thể tìm được, nhưng cần bao lâu?

Không chừng còn phải tranh giành, tàn sát với người khác, thậm chí tìm được có khi còn là bản tàn khuyết không hoàn chỉnh.

Nay có một đại tông tu tiên bày ra trước mắt, hắn hà tất phải bỏ gần tìm xa, tự mình đi tìm công pháp.

Dù cho Vô Lượng Kiếm Tông không có công pháp thích hợp, với thực lực của Vô Lượng Kiếm Tông, tìm cho hắn bản ngũ hành tu tiên công pháp chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

“Vậy được rồi, sự không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ xuất

phát.” Thanh Ngọc Dao nhanh nhẹn, lôi lệ phong hành đưa Chu Trần lên phi chu đến Bắc Sơn Thành nơi Bắc Sơn Đạo tọa lạc.

“Chưởng môn, chuyến này đến Bắc Sơn Thành vừa hay đi qua Toàn Thiên Phủ nơi Thiên Kiếm Tông tọa lạc, người ở đó chờ ta một chút, ta đi làm chút việc, nhiều nhất hai ngày là xong!” Chu Trần trước đó đã hứa với Kiếm Hùng và Cố Trường Anh sẽ đi thăm họ, làm người không thể thất hứa, huống hồ hắn còn muốn mượn xem võ công của Thiên Kiếm Tông một phen.

Mặc dù Vô Lượng Kiếm Tông tất nhiên có nhiều bí tịch võ công hơn tổng ba đại tông môn Thanh Vân Môn, Viêm Long Cốc, Thiên Kiếm Tông cộng lại, nhưng dù sao vẫn chưa đến tay.

Mười con chim trong rừng không bằng một con chim trong tay.

Có võ công của Thiên Kiếm Tông, hắn liền có thể đạt đến cảnh giới đại viên mãn ba trăm sáu mươi lăm chuyển Luyện Thể.

Nhưng mà võ công Tuyệt thế của Vô Lượng Kiếm Tông, Chu Trần cũng sẽ không bỏ qua.

Luyện Thể ba trăm sáu mươi lăm chuyển, bao gồm công pháp chủ tu, tức là ba trăm sáu mươi sáu môn võ công, tương đương với ba trăm sáu mươi sáu khe cắm.

Dù cho Chu Trần đã cắm đầy các khe, nhưng nếu có Tuyệt thế võ công, Chu Trần vẫn có thể tu luyện, võ công mạnh mẽ sẽ thay thế võ công yếu nhất.

“Ngươi muốn đến Thiên Kiếm Tông gây sự?” Ánh mắt Thanh Ngọc Dao ngưng lại, Chu Trần trước đó đã làm Viêm Long Cốc long trời lở đất, nhưng Thanh Vân Môn và Thiên Kiếm Tông không có thù hận lớn.

“Chưởng môn cứ yên tâm, ta chỉ là đi mượn xem võ công của họ

một chút mà thôi!" Chu Trần không giấu giếm, đưa cho Thanh Ngọc Dao một ánh mắt an tâm: "Chưởng môn cứ yên tâm, sẽ không gây ra động tĩnh gì đâu!" Sau chuyến Viêm Long Cốc, Chu Trần đã có nhận thức rõ ràng về thực lực của bản thân, Thiên Kiếm Tông sẽ không phát hiện ra hắn!

"Ngươi tự mình biết chừng mực là được." Thanh Ngọc Dao suy nghĩ, lấy ra mười hai cuốn bí tịch: "Đây là võ công cá nhân của ta, ngươi xem có cần thì cứ lấy đi!" "Tạ chưởng môn!" Chu Trần trong lòng vui mừng, nhận lấy bí tịch, trực tiếp đọc.

Thanh Ngọc Dao nhìn Chu Trần đọc bí tịch, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

Nhiều võ công của Thanh Vân Môn như vậy vẫn không đủ cho Chu Trần luyện, thậm chí võ công của Viêm Long Cốc cũng bị "kiếp" rồi, nhưng Chu Trần vẫn còn muốn nhắm vào võ công của Thiên Kiếm Tông.

Mặc dù không biết Chu Trần đã luyện thành bao nhiêu môn, nhưng tuyệt đối không ít.

Hơn nữa nhìn Chu Trần xem bí tịch như vậy, dường như còn có bản lĩnh "nhớ mãi không quên".

"Thật là một yêu nghiệt!" Thanh Ngọc Dao cảm thấy người với người thật khiến người ta tức chết.

Quả nhiên, nếu nỗ lực có ích thì cần gì thiên phú!

Không lâu sau, Chu Trần đọc xong, mười hai môn võ công đã được thu nạp vào rồi trả lại cho chưởng môn.

Nhìn dung nhan thanh lãnh ngọc ngà của chưởng môn, mùi hương u nhã thoang thoảng từ người chưởng môn quanh quẩn nơi mũi, Chu Trần tâm viên ý mã, nhưng lại không tiện để Hỏa Yêu Yêu, Lãnh

Nguyệt và những người khác ra ngoài chơi đùa cùng mình.

Hắn chỉ có thể dùng linh hồn ở trong Phong Nguyệt Bảo Giám bồi luyện với các nàng, cảm ngộ sự huyền diệu thâm áo của đại đạo.

Thanh Ngọc Dao dường như cảm thấy không khí trong không gian có chút ngượng ngùng, môi hồng khẽ mở, nhàn nhạt nói: "Khi còn trẻ ta từng quen biết Thánh Nữ đời trước của Vô Lượng Kiếm Tông là Hoàng Phủ Nguyệt Dao, nàng ấy tuy thất bại trong cuộc tranh giành tông chủ, nhưng cũng là Phó tông chủ, ở Vô Lượng Kiếm Tông địa vị cao quyền trọng, phi phàm." "Đến Bắc Sơn Thành, ta sẽ dày mặt mời nàng ấy gặp mặt, tin rằng với thiên phú của ngươi, chắc chắn sẽ được nàng ấy coi trọng, thậm chí thu làm đệ tử!" Ánh mắt Chu Trần lóe lên, đây là muốn tìm cho mình một mỹ nhân sư phụ sao?

Chu Trần không từ chối.

Có chỗ dựa thì dễ làm việc.

Chu Trần trong lòng ghi nhớ cái tốt của chưởng môn, ngày sau sẽ báo đáp chưởng môn thật tốt.

Vân Mộng Phủ tiếp giáp Toàn Thiên Phủ.

Thanh Ngọc Dao đến Toàn Thiên Phủ thì thu phi chu lại, ẩn giấu thân hình cùng Chu Trần đến Thiên Kiếm Thành.

Dù sao thân phận của nàng nhạy cảm, vạn nhất Chu Trần gây chuyện ở Thiên Kiếm Tông, mà nàng lại vừa hay ở đây, rất khó giải thích.

Chi bằng không để người khác phát hiện, có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức.

Chu Trần lấy ra thanh đoản kiếm mà Kiếm Hùng tặng hắn đến tiệm cầm đồ số bảy, được đưa đến một tiểu viện hẻo lánh để ở.

Vào buổi tối, Kiếm Hùng và Cố Trường Anh lặng lẽ đến, Chu Trần một tay ôm lấy các nàng trực tiếp vác vào phòng, ném các nàng lên giường, sau đó áp sát lên. …… Trong tiểu viện u tĩnh vang lên tiếng rên rỉ, Thanh Ngọc Dao đang âm thầm chú ý an nguy của Chu Trần trợn tròn mắt, trong lòng sóng lớn cuộn trào.

Nàng làm sao cũng không ngờ Chu Trần lại lợi hại như vậy, ngay cả hai đại Chân Truyền của Thiên Kiếm Tông cũng đã "thu phục".

"Ai nói tiên trưởng không chạm vào phàm trần?

Phỉ nhổ!" Thanh Ngọc Dao trong lòng hung hăng khạc một tiếng, quay người rời đi.

Chẳng trách Chu Trần tu luyện nhanh đến vậy.

Quả thực đã phát huy thiên phú đặc biệt của hắn đến cực hạn rồi.

"Trình sư muội cũng sẽ không……" Thanh Ngọc Dao đột nhiên nhớ đến lần trước Chu Trần và Trình Tố Tố gặp phục kích, khi nàng đi truy tra thì thấy bộ dạng của Chu Trần và Trình Tố Tố.

Lúc đó Trình Tố Tố mặt đỏ bừng như thủy triều, khi đó nàng còn tưởng là bị thương, bây giờ xem ra đâu phải bị thương, rõ ràng là xuân tình dâng trào. …… Ngày thứ hai.

Chu Trần nhìn Kiếm Hùng đang bao dung hắn trong lòng và Cố Trường Anh bên cạnh tình động như nước, nói ra ý định muốn mượn xem điển tịch của Thiên Kiếm Tông.

"Tàng Kinh Các có thể có cường giả Nguyên Đan Cảnh thủ hộ, hay là chúng ta từng cuốn từng cuốn giúp huynh mượn ra, tuy chậm nhưng an toàn……" Kiếm Hùng có chút lo lắng, còn về việc Chu Trần muốn xem bí tịch, nàng căn bản không để ý.

Tối qua, nàng đã nói hết những võ công mình biết cho Chu Trần.

Cố Trường Anh cũng tương tự.

Chương 82

Do đó, tối qua Chu Trần lại thu hoạch được mười sáu môn võ công, chủ yếu là võ công của Cố Trường Anh và Kiếm Hùng có không ít trùng lặp.

"Yên tâm, ta có biện pháp!" Chu Trần nói đơn giản vài lời, sau khi được Kiếm Hùng đồng ý, Chu Trần liền biến thành dáng vẻ của Cố Trường Anh.

Đồng thời, Chu Trần tiêu hao hai mươi lăm vạn lượng điểm Phong Nguyệt, đem hai mươi tám môn võ công thu được từ chưởng môn và các nàng toàn bộ luyện thành.

Cố Trường Anh tiếp tục nằm nghỉ ngơi, tối qua Chu Trần đối với nàng vô cùng "cấp lực", nàng bây giờ toàn thân không còn chút sức lực nào.

Thân trước thân sau còn ẩn ẩn đau nhức, khóc một đêm, hai mắt đỏ hoe, nước mắt tuôn rơi ngang dọc.

"Nghỉ ngơi cho tốt!" Chu Trần và Kiếm Hùng rời đi, có Kiếm Hùng dẫn đường, Chu Trần với thân phận Cố Trường Anh thông suốt không trở ngại đi đến Tàng Kinh Các.

Giống như ở Viêm Long Cốc, không có bất kỳ sự cố nào.

Lão gia hỏa Nguyên Đan Cảnh giữ cửa căn bản không nhìn ra sơ hở, đặc biệt là sau khi Chu Trần có được Vạn Tượng Thần Công, khả năng biến hóa của hắn còn mạnh hơn trước rất nhiều.

Chu Trần dành nửa ngày thời gian, thu nạp toàn bộ sáu mươi sáu môn võ công còn lại của Thiên Kiếm Tông, sau đó cùng Kiếm Hùng rời khỏi Thiên Kiếm Tông.

Toàn bộ quá trình vô cùng thuận lợi, còn Kiếm Hùng thì nơm nớp lo sợ, mãi đến khi trở về tiểu viện, hòn đá lớn treo trong lòng mới cuối cùng rơi xuống.

Thật sự quá kích thích!

Kiếm Lăng Thiên: Ngươi đồ nghịch đồ, khuỷu tay lại vươn ra ngoài, còn kích thích gì nữa?

"Công tử, đại sư tỷ, hai người không sao chứ?" Cố Trường Anh cũng lo lắng cả ngày, nếu Chu Trần bị phát hiện, nàng có thể sẽ bị liên lụy.

"Yên tâm, có ta xuất mã, mã đáo thành công!" "Vất vả cho các nàng rồi, tối nay ta sẽ bồi thường cho các nàng thật tốt!" Một đêm phong cuồng, Chu Trần cáo biệt Kiếm Hùng, Cố Trường Anh và Thanh Ngọc Dao lặng lẽ rời khỏi Thiên Kiếm Thành, bắt đầu một hành trình mới. …… Nửa tháng sau.

Chu Trần và Thanh Ngọc Dao phong trần mệt mỏi đến Bắc Sơn Thành.

Nhìn thấy Bắc Sơn Thành, Chu Trần mới hiểu thế nào là "cự vô bá".

Chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: chấn hám!

Ban đầu Chu Trần nhìn thấy Thanh Vân Thành, tuy Thanh Vân Thành rất lớn, có chút chấn động, nhưng xa xa không bằng lần này.

Bắc Sơn Thành là đạo thành, sự hùng vĩ tráng lệ của nó vượt xa tưởng tượng, tương truyền chỉ riêng Bắc Sơn Thành này đã có hàng trăm triệu dân!

Có thể nói là khủng bố!

Nếu không phải thế giới huyền huyễn, một thành phố khổng lồ

như vậy rất khó tồn tại, chỉ riêng tiêu hao vật tư đã không dễ cung ứng.

Nhưng ở đây có túi trữ vật, nhẫn trữ vật.

Chu Trần đánh giá thành phố khổng lồ này, phát hiện dường như có rất nhiều người giống hắn cũng đang chấn động.

Những người này rõ ràng cũng là lần đầu tiên đến Bắc Sơn Thành.

"Xem ra cũng là đến tham gia tuyển chọn đệ tử Vô Lượng Kiếm Tông!" Chu Trần thầm nghĩ.

"Đi thôi!

Chúng ta vào thành!" Thanh Ngọc Dao mở miệng.

Cuộc tuyển chọn đệ tử Vô Lượng Kiếm Tông còn mười ngày nữa, nàng dẫn Chu Trần tìm một khách sạn không lớn không nhỏ để ở, sau đó viết thư cho Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

"Thánh Nữ đời trước……" Ánh mắt Chu Trần lóe lên, rất tò mò. …… Vô Lượng Sơn.

Quần sơn hùng vĩ, liên miên sừng sững, tựa như những thanh kiếm sắc bén đâm thẳng lên trời cao, cao không biết mấy vạn mét.

Mây mù vờn quanh sườn núi, đỉnh núi tựa như cung điện trên trời, quỳnh lâu ngọc vũ, khí tượng vạn thiên.

Đây chính là nơi Vô Lượng Kiếm Tông tọa lạc.

Bởi vì dưới lòng núi có một mạch linh khí thượng phẩm, tư dưỡng Vô Lượng Sơn mạch như tiên sơn phúc địa, tổ sư Vô Lượng Kiếm Tông liền chọn nơi đây khai sơn lập phái.

Thanh Vân Sơn mạch nơi Thanh Vân Môn tọa lạc cũng có một mạch linh khí hạ phẩm, nhưng so với nơi này thì như tiểu vu kiến đại vu, sự chênh lệch khó mà đong đếm.

Trên một trong những tiên sơn của Vô Lượng Sơn, linh khí tựa như sương trắng bốc hơi, trúc tía phát sáng, ráng đỏ lấp lánh, hương thơm thoang thoảng.

Trong rừng núi, thụy thú nằm rạp, xung quanh còn có tiên hạc, thọ viên và các loại dị thú quý hiếm xuất hiện.

Đây là một vùng tịnh thổ, tường hòa mà tĩnh lặng, thiếu côn trùng độc và mãnh thú, trong rừng mọc linh chi, lão dược các loại, tỏa ra ánh tím mờ ảo.

Không xa trong rừng trúc tía có một dòng linh tuyền, tinh khí lượn lờ, như tiên khí trắng tinh đang lan tỏa.

Thánh Nữ đời trước của Vô Lượng Kiếm Tông, nay là Phó tông chủ, nhân vật tuyệt đại uy chấn tứ phương Hoàng Phủ Nguyệt Dao đang lười biếng ngâm mình trong linh tuyền này.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao bị sương khói che phủ, không nhìn rõ dung nhan, nhưng càng như vậy càng khiến người ta khao khát, muốn được chiêm ngưỡng tiên nhan.

Nàng có tiên cơ ngọc thể, thân hình theo tỷ lệ vàng hoàn mỹ, nhìn thế nào cũng tuyệt mỹ, nhưng động lòng người nhất vẫn là vẻ mơ hồ, không nhìn rõ, càng khiến người ta say đắm.

Thân thể trưởng thành mà đầy đặn của nàng khẽ duỗi ra, như eo mỹ nhân rắn đang uốn éo, yểu điệu động lòng người, lại toát lên vẻ lười biếng an nhàn.

Đặc biệt là đôi chân thon dài, mềm mại thẳng tắp mà nhẹ nhàng, tựa hồ là kiệt tác hoàn mỹ do tạo hóa dụng tâm tạc thành, khi lay động tôn lên dáng vẻ kiêu hãnh tuyệt thế của nàng, khiến vạn hoa đều mất đi sắc màu.

“Chủ nhân!” Theo tiếng nói nhẹ nhàng vang lên, một nữ tử tuyệt

mỹ áo hồng, dáng người phong lưu, uyển chuyển nhẹ nhàng bay đến, đáp xuống bên linh tuyền, khom lưng cung kính hành lễ.

"Có chuyện gì?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao vẫn nhắm mắt, hưởng thụ sự tư nhuận của linh tuyền, giọng nói lười biếng bình thản nhưng lại mang theo một vẻ uy nghiêm không thể kháng cự, lại như thiên lại (âm thanh trời ban) êm tai, tựa cơn gió ấm thổi vào lòng người, đánh động tâm tư, có một ma lực kỳ dị.

"Có một vị tự xưng là cố nhân của người, chưởng môn Thanh Vân Môn Thanh Ngọc Dao gửi đến một phong thư, tiến cử một đệ tử dưới trướng nàng ấy, nói là thiên phú dị bẩm, chưa chắc đã thua Thánh Nữ!" Nữ tử áo hồng tay ngọc trắng nõn nâng thư, hai tay dâng lên.

"Thanh Vân Môn Thanh Ngọc Dao?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao có chút ấn tượng với Thanh Vân Môn, một tiểu hàn môn ở Thanh Châu, còn cái tên Thanh Ngọc Dao nàng rất nhanh cũng nhớ ra.

Đã đạt đến tầng thứ của nàng, người đã gặp qua thì không thể nào quên.

Chỉ là chuyện đó đã là chuyện của trăm năm trước.

Thời gian vội vã.

Khi ấy nàng còn là thiếu nữ mới bước chân ra giang hồ, Thanh Ngọc Dao cũng xấp xỉ, vẫn là đệ tử Thanh Vân Môn, hai người quen biết, từng kết bạn du lịch một thời gian.

Tình bạn không sâu đậm, nhưng cũng xem như quen biết.

Những năm nay Thanh Ngọc Dao chưa từng tìm nàng, dù sao thân phận hai người cách biệt rất lớn, Thanh Ngọc Dao không muốn dựa hơi nàng.

Nàng có ấn tượng không tệ với Thanh Ngọc Dao.

“Thiên phú dị bẩm, không thua nha đầu Hàn Y kia sao?” Khóe môi Hoàng Phủ Nguyệt Dao khẽ nhếch, bức thư trên tay nữ tử áo hồng tự động bay đến trước mặt nàng, nàng muốn xem thử là thiên phú bậc nào.

Mở phong thư ra, bên trong là lời giới thiệu của Thanh Ngọc Dao và sơ yếu lý lịch của Chu Trần.

“…… Chu Trần, hai mươi tuổi, cô nhi, tu luyện hai năm rưỡi, tiên võ song tu, Luyện Thể sáu mươi chín chuyển, Trúc Cơ viên mãn……” Sáu mươi chín chuyển là Chu Trần nói cho Thanh Ngọc Dao, với tuổi của hắn tiến độ này tuyệt đối xứng danh thiên tài trong các thiên tài, đặc biệt là thời gian tu luyện ngắn.

Còn nếu nói mấy trăm chuyển, thì sẽ dọa người, bảo không chừng Vô Lượng Kiếm Tông sẽ đem hắn mổ xẻ nghiên cứu bí mật.

“Nhanh như vậy?” Ánh mắt Hoàng Phủ Nguyệt Dao vốn thờ ơ mang theo một tia chấn động và khó tin, phản ứng đầu tiên là Thanh Ngọc Dao khoa trương lừa nàng.

Nhưng loại chuyện này tra là biết, lừa nàng không có tác dụng, chỉ khiến nàng phẫn nộ, mang đến họa diệt môn cho Thanh Vân Môn.

Chỉ là tốc độ của Chu Trần còn nhanh hơn Triệu Hàn Y.

Triệu Hàn Y từ nhỏ đã được Vô Lượng Kiếm Tông bồi dưỡng, từ khi sinh ra mỗi ngày đều được dược dục, dùng toàn là linh dược giá trị liên thành.

Lại còn có các loại dược phương do Luyện Đan Tông Sư đặc biệt phối chế, đó là những thứ người thường không thể tưởng tượng được.

Có người sinh ra đã ở La Mã.

Có người sinh ra đã là trâu ngựa.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao nghiêm túc, nhanh chóng lướt qua tin tức của Chu Trần, không ngờ Chu Trần lại xuất thân là thợ săn ở thôn làng hẻo lánh Thanh Hà Huyền.

Mà ông lão Tào nuôi dưỡng Chu Trần cũng chỉ là người thường, tuy ngẫu nhiên có được một bản Nghệ Tiễn Thuật tàn bản, nhưng căn bản không thể luyện thành.

Chu Trần trước đó biểu hiện bình thường, cũng là một thợ săn bình thường.

Nhưng chính là một thợ săn nghèo khó vật lộn trên ranh giới ấm no như vậy lại trong vỏn vẹn hai năm rưỡi tu luyện thành một yêu nghiệt tuyệt thế Luyện Thể sáu mươi chín chuyển, Trúc Cơ viên mãn.

"Vì ông lão Tào sau khi chết đã kế thừa vị sư nương chưa cưới, khai mở thiên phú đặc biệt của hắn sao?" "Song tu với nữ nhân liền có thể tiến bộ thần tốc, như thần trợ giúp sao?" "Thể chất thiên phú này thật kỳ lạ……" Hoàng Phủ Nguyệt Dao tuy là nữ nhân, nhưng nàng là tu luyện giả, không phải nữ quyền tiểu tiên nữ, không để ý những điều này, chỉ cần không phải "thải âm bổ dương" thì không vấn đề gì.

Nếu thiên phú của Chu Trần thực sự lợi hại đến vậy, nàng có tìm cho Chu Trần mấy trăm, mấy nghìn, mấy vạn, mấy triệu nữ nhân cũng không thành vấn đề.

Bắc Sơn Đạo thống hạt cửu châu bảy mươi hai phủ, riêng một Thanh Châu đã có hàng trăm tỷ người, mà Thanh Châu chỉ là một châu yếu nhất nhỏ nhất.

Cả Bắc Sơn Đạo dân số tính bằng tỷ.

Số nữ nhân và thế lực muốn dựa hơi nàng không biết có bao nhiêu, những chuyện này căn bản không phải vấn đề.

Nhưng theo lời giới thiệu, hiển nhiên số lượng không bằng chất

lượng cao, dù sao Chu Trần chỉ có một người, nhưng trên đời này cũng không thiếu nữ tử chất lượng cao.

Chỉ cần thiên phú thực lực của Chu Trần đủ mạnh, cũng có thể dễ dàng có được.

"Vậy thì đi gặp một lần!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao đứng dậy, đôi chân ngọc thon dài hoàn mỹ mang theo những giọt nước bước ra khỏi linh tuyền, khí tức vô hình trên người lướt qua, hơi nước bốc hơi, một chiếc trường bào màu trắng ánh trăng hiện lên trên người, toát lên vẻ ung dung hoa quý.

Liên bộ di động, thân ảnh uyển chuyển vô song của Hoàng Phủ Nguyệt Dao biến mất trong linh vụ mông lung. …… Bắc Sơn Thành.

Duyệt Lai Khách Sạn.

Trong đại sảnh phòng xa hoa tầng sáu, Chu Trần và Thanh Ngọc Dao ngồi đối diện, người sau giới thiệu cho Chu Trần những tin tức mà nàng biết.

Chu Trần nhìn dung nhan ngọc ngà tuyệt mỹ của Thanh Ngọc Dao, môi hồng khẽ hé, từng chữ từng chữ từ cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của nàng thốt ra, thanh lãnh mà êm tai.

Giữa mũi và miệng truyền đến từng đợt hương u nhã, thơm ngát say lòng người, Chu Trần không tự chủ hít sâu một hơi.

Động tác nhỏ bé này đương nhiên không thể giấu được Thanh Ngọc Dao, nàng đưa tay gõ nhẹ lên trán Chu Trần, trừng Chu Trần một cái: "Nếu Hoàng Phủ tông chủ đến, ngươi phải ngoan ngoãn một chút!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao là Thánh Nữ đời trước, không chỉ dung nhan tuyệt thế, mà khí chất thân hình kia cũng là thường nhân khó mà với tới, xứng đáng là phong hoa tuyệt đại.

Thanh Ngọc Dao tuy trăm năm không gặp đối phương, nhưng biết

đối phương tu vi thông thiên, chắc chắn là mạnh hơn nàng, dung nhan khí chất so với nàng chỉ có hơn chứ không kém.

"Chưởng môn cứ yên……" Chu Trần vừa mới hé miệng, lời còn chưa nói ra đã cứng ngắc tại chỗ, mắt trợn tròn, đồng tử co rút.

Trong đại sảnh, một tiên tử áo trắng xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, kiêu ngạo đứng thẳng.

Ba nghìn sợi tóc xanh bay múa, ánh sáng lấp lánh.

Dung nhan nàng khuynh thế, tú mi như họa, mũi ngọc mắt hạnh, môi son hồng nhuận, ngũ quan tinh xảo đến không tưởng, làn da như tuyết trắng ngưng kết, lưu chuyển ánh sáng trong suốt, dưới chiếc phượng bào rực rỡ kia, vóc dáng yêu kiều, linh lung có trí, đường cong hoàn mỹ.

Khí chất ung dung, uy nghiêm cao quý, phong hoa tuyệt đại.

Dưới chân nàng sinh ra vầng sáng, hóa thành tiên hoa, nâng đỡ đôi chân ngọc của nàng, mỗi bước đi một làn sóng, một phong tình, phong tư vô hạn, đẹp đến cực điểm.

Tiên tư ngọc dung như vậy, xứng đáng là lực hấp dẫn vô tận, khiến người ta không khỏi cảm thán, trong đại thiên thế giới này, trong vạn trượng hồng trần này, lại còn có nữ tử tuyệt đại phương hoa động lòng người đến vậy.

Thanh Ngọc Dao ngẩng đầu nhìn thân ảnh đột nhiên xuất hiện, ánh mắt lóe lên, trong lòng phức tạp, so với trăm năm trước, dung nhan đối phương tuy không thay đổi nhiều, chỉ là càng thêm thành thục ung dung.

Nhưng khí chất thân hình này so với trước đây quả thực là một trời một vực.

"Nếu không phải linh căn của ta bị người ta tước đoạt……"

Thanh Ngọc Dao trong lòng lắc đầu, thu liễm tư niệm, đứng dậy cung kính hành lễ: "Chưởng môn Thanh Vân Môn Thanh Ngọc Dao, bái kiến Hoàng Phủ tông chủ!" "Ngọc Dao muội muội không cần đa lễ." Hoàng Phủ Nguyệt Dao khẽ cười, giọng nói thanh lãnh động lòng người, tay hư không nhấc lên, Thanh Ngọc Dao liền được một lực lượng ôn hòa nâng thân lên.

"Đệ tử Chu Trần bái kiến Hoàng Phủ tông chủ!" Chu Trần chắp tay hành lễ, không kiêu không hèn, không nhìn lung tung.

Dù sao đây cũng là một đại lão.

Chu Trần trong lòng vẫn có chừng mực này, mặc dù Hoàng Phủ Nguyệt Dao đẹp như tiên, Chu Trần vẫn bất động như núi.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao đánh giá Chu Trần, thân hình vạm vỡ, dương cương kiện mỹ, khí chất bất phàm, trên người cũng không có tà khí như những yêu nhân của Hợp Hoan Tông.

"Ngọc Dao nói ngươi Luyện Thể sáu mươi chín chuyển, Trúc Cơ viên mãn?" "Phải!" Khí tức Trúc Cơ viên mãn và khí tức nhục thân cường hãn Luyện Thể sáu mươi chín chuyển trên người Chu Trần dũng động, khiến Hoàng Phủ Nguyệt Dao mắt sáng lên, âm thầm gật đầu.

"Khí tức nóng bỏng này hẳn là Xích Đế Hỏa Thần Công?

Có được từ chỗ Liên Hoa lão tổ sao?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao đánh giá Chu Trần tùy tiện nói.

"Tông chủ tuệ nhãn như cự, ta bị chưởng môn phạt đi trông mỏ, trong lúc nhàn rỗi đi du ngoạn Liên Hoa Sơn, ra tay cứu một đứa trẻ rơi xuống vách núi, kết quả tìm thấy động phủ tọa hóa của Liên Hoa lão tổ trong vách núi, cũng coi như cơ duyên xảo hợp!" Chu Trần không ngờ Hoàng Phủ Nguyệt Dao vừa nhìn đã nhận ra Xích Đế Hỏa

Thần Công lại còn đoán được lai lịch, nhưng cũng không giấu giếm.

Di sản của Liên Hoa lão tổ tuy không tệ, nhưng trước mặt Vô Lượng Kiếm Tông không đáng là gì, dù sao Liên Hoa lão tổ cũng chỉ là Kim Đan đỉnh phong mà thôi.

"Con đường tu đạo, ngoài thiên phú bối cảnh ra, vận khí cơ duyên tuy hư ảo, nhưng lại ảnh hưởng trọng đại, xem ra ngươi cũng là người có đại khí vận!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao càng thêm hài lòng, bàn tay ngọc trắng nõn giơ lên vỗ vỗ vai Chu Trần.

Chu Trần cảm thấy bàn tay ngọc đẹp đến nghẹt thở kia thật khủng bố, dù hắn muốn né cũng không né được, vai càng cảm thấy một lực lớn đè xuống, khiến hắn thân hình chấn động.

"Thể phách thật cường tráng!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao kinh ngạc, đôi mắt đẹp sâu thẳm động lòng người ý vị thâm trường nói: "Ngươi sợ là không chỉ sáu mươi chín chuyển!" Vô Lượng Kiếm Tông thống hạt cửu châu bảy mươi hai phủ, dân số hàng tỷ, môn hạ thiên tài như mây.

Thanh Vân Tổ sư tuy ở Thanh Châu kinh tài kinh diễm, nhưng nhìn khắp Bắc Sơn Đạo, những thiên tài như Thanh Vân Tổ sư vẫn có không ít.

Thanh Vân Tổ sư không có bối cảnh, tự mình thu thập võ công mà còn luyện được đến bảy mươi hai chuyển, thiên tài của Vô Lượng Kiếm Tông đương nhiên có không ít người có thể đạt được.

Huống chi một môn Tuyệt thế võ công còn mạnh hơn mười môn Thượng thừa võ công thông thường, thiên tài Vô Lượng Kiếm Tông tu luyện mấy môn Tuyệt thế võ công đã sánh ngang mấy chục chuyển rồi.

Nhưng mà người như Chu Trần đạt đến mấy trăm chuyển, đừng

nói Vô Lượng Kiếm Tông, ngay cả toàn bộ Đại Càn vương triều cũng không tìm thấy.

"Quả nhiên không gì qua mắt được tông chủ, kỳ thực ta còn tu luyện một môn Tuyệt thế võ công, đã đạt đến tám mươi mốt chuyển rồi!" Chu Trần một vẻ bị nhìn thấu, cười khổ nói.

"Tiểu hoạt đầu!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao trong lòng cười mắng, cũng không để ý những điều này, dù sao tu luyện giả đều có bí mật, huống hồ thiên tài như Chu Trần.

Không có cơ duyên căn bản không thể đạt đến trình độ này.

Cho nên, nàng cũng chỉ vỗ vỗ vai Chu Trần, chứ không đi sâu vào cơ thể Chu Trần để thăm dò.

"Nghe nói ngươi là ngũ hành linh căn, điều này không tệ, Vô Lượng Kiếm Tông vừa hay có một môn ngũ hành công pháp vô cùng mạnh mẽ Ngũ Đế Ngũ Hành Công, đáng tiếc ngũ hành linh căn hiếm thấy, minh châu bị vùi lấp." Hoàng Phủ Nguyệt Dao nhìn Chu Trần ánh mắt lóe lên, nói: "Xích Đế Hỏa Thần Công ngươi tu luyện chính là bản suy yếu phân giải của Ngũ Đế Ngũ Hành Công." Chu Trần chợt hiểu ra, trách không được Hoàng Phủ Nguyệt Dao vừa nhìn đã nhận ra Xích Đế Hỏa Thần Công hắn tu luyện, lại còn đoán được đến từ Liên Hoa lão tổ.

Xem ra Liên Hoa lão tổ cũng có chút quan hệ với Vô Lượng Kiếm Tông.

Khoảnh khắc này, Chu Trần nghĩ đến câu nói trong võ hiệp Kim Dung kiếp trước "Thiên hạ võ công xuất Thiếu Lâm", hắn đột nhiên có cảm giác "Bắc Sơn võ công xuất Vô Lượng".

Lần này thực sự đến đúng chỗ rồi, không chỉ thu hoạch được một mỹ nhân sư phụ, ngay cả ngũ hành tu tiên công pháp cũng được giải

quyết hoàn hảo.

Tuyệt vời!

"Ngươi đừng vui mừng quá sớm, bản cung còn chưa nói sẽ thu nhận ngươi!" Thấy Chu Trần kinh hỉ, Hoàng Phủ Nguyệt Dao lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Nghe nói ngươi có thiên phú đặc biệt, song tu với nữ nhân như thần trợ giúp, hai năm rưỡi đã đạt đến cảnh giới bây giờ sao?" "Phải." "Đây là một môn cực phẩm Thượng thừa võ công Vân Thiên Kiếm Quyết, dùng thiên phú đặc biệt của ngươi, ngươi cần bao lâu để luyện thành?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao lấy ra một cuốn bí tịch ném cho Chu Trần, nàng muốn xác nhận cuối cùng thiên phú của Chu Trần cũng như liệu có đi vào tà đạo "thải âm bổ dương" hay không.

Chu Trần lướt nhìn qua, trong lòng cười khẩy, hắn lập tức có thể luyện thành.

"Kính thưa tông chủ, nếu cấp cho đệ tử một nữ tử Thần Lực Cảnh trợ giúp tu hành, đệ tử đêm nay liền có thể luyện thành!" Chu Trần trầm ngâm nói.

"Được!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao gật đầu.

Vân Thiên Kiếm Quyết độ khó khá cao, tức Chu Trần Luyện Thể tám mươi mốt chuyển, ngộ tính kinh người, tu luyện võ công rất nhanh, không cần thiên tài địa bảo, ít nhất cũng cần một tháng.

Nếu thực sự có thể luyện thành trong một đêm, thì thiên phú này quả thực không tệ.

Nhưng tiền đề là không có "thải âm bổ dương".

Nàng quay sang người ngoài cửa phân phó: "Kêu một hoa khôi Thần Lực Cảnh đến cho Chu Trần!" "Vâng, chủ nhân!" Nữ tử tuyệt mỹ áo hồng đang đứng ngoài cửa chớp mắt biến mất, đích thân đi tìm hoa khôi cho Chu Trần.

Chu Trần trợn tròn mắt, vẫn nhớ lần đầu tiên bái sư, là hắn mời Lý Trường Phong chơi hoa khôi.

Không ngờ lần thứ hai bái sư, lại là chuẩn mỹ nhân sư phụ cấp cho mình hoa khôi, mời mình chơi?

Đây chính là diệu xứ của mỹ nhân sư phụ sao?

Chậc!

"Sáng mai bản cung kiểm tra, hy vọng đừng để bản cung thất vọng!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao nói xong, gật đầu với Thanh Ngọc Dao, biến mất trong phòng.

Nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Dao rời đi, Thanh Ngọc Dao vừa kinh vừa mừng, lại có chút lo lắng: "Chu Trần, ngươi thật sự có thể luyện thành Vân Thiên Kiếm Quyết trong một đêm sao?" "Chưởng môn, người cứ yên tâm đi, ta khi nào nói lời đại ngôn?" "Kỳ thực Luyện Thể cửu trọng đã đủ để giúp ta luyện thành rồi, ta cố ý nâng cao một cảnh giới, căn bản không cần một đêm!" Chu Trần cười cười, bảo đảm nói.

Chương 83

"Vậy ta yên tâm rồi!" Bộ ngực đầy đặn của Thanh Ngọc Dao khẽ rung lên, nếu Chu Trần có thể luyện thành, lại không phải "thải âm bổ dương", vậy thì việc bái sư Hoàng Phủ Nguyệt Dao coi như chắc chắn rồi!

Nàng tuy chưa từng song tu với Chu Trần, nhưng Tần Hồng Ngọc, người đi theo Chu Trần sớm nhất, tu vi tiến triển thần tốc, ngày càng tốt.

Thiên Hương Tiên Tử, Triệu Sư Dung, Ngư Ấu Vi, Lý Thanh Hà và Cố Thu Thủy diệc nhiên.

Nếu đây là "thải âm bổ dương"?

E rằng không biết bao nhiêu nữ nhân muốn được Chu Trần "thải bổ" rồi! …… Bạch Ngọc Kinh.

Nơi phong nguyệt lớn nhất và nổi tiếng nhất Bắc Sơn Thành, ông chủ phía sau chính là Vô Lượng Kiếm Tông, coi như là tài sản ngoại vi của Vô Lượng Kiếm Tông.

Có ba mươi sáu hoa khôi, mỗi người đều là tuyệt sắc giai nhân khuynh quốc khuynh thành, nếu đặt vào các châu phủ khác tuyệt đối có thể dễ dàng danh liệt Bách Hoa Bảng.

Mỗi ngày không biết bao nhiêu nam nhân vì các nàng mà vung tiền như rác, chỉ để được chiêm ngưỡng dung nhan.

Còn về "thân cận phương trạch"?

Ngươi nghĩ nhiều quá rồi.

Hoa khôi Bạch Ngọc Kinh sẽ không dễ dàng để ngươi có được, các nàng chỉ được bày ở đó để hấp dẫn người ta, khiến ngươi ngứa

ngáy trong lòng, nhưng lại không thể với tới.

Thông thường phải đợi đến khi giá trị lợi dụng của các hoa khôi này gần hết, sắp bị người mới thay thế, thì mới cho người ta đắc thủ.

Nhưng cũng phải đổ máu lớn.

Thiên Tiên Lâu của Thanh Vân Thành, Long Phượng Các của Viêm Long Thành, Túy Mộng Lâu của Vân Mộng Thành so với Bạch Ngọc Kinh thì giống như sự khác biệt giữa con hẻm áo xanh và Thiên Thượng Nhân Gian.

Nhưng hôm nay.

Theo sự xuất hiện của thị nữ thân cận của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, những hoa khôi vốn cao ngạo bình thường này đều trở nên nhiệt tình, ai nấy đều nguyện tự mình dâng chăn chiếu.

Tuy không nói là ai, nhưng người có thể khiến Hoàng Phủ Nguyệt Dao giúp gọi hoa khôi, tuyệt đối là đại nhân vật không tầm thường.

Thà rằng không đợi đến khi giá trị bị vắt kiệt, sau này không biết đêm đầu tiên bị bán đấu giá cho nam nhân nào, chi bằng bây giờ nắm bắt cơ hội.

Thị nữ Hồng Trúc mắt đẹp quét qua, dừng lại trên một nữ tử áo xanh yểu điệu: "Chính là ngươi đi!" "Thanh Nga bái tạ tiên tử!" Nữ tử áo xanh đại hỉ, cung kính hành lễ, dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người đi theo Hồng Trúc rời đi.

"Thanh Nga tỷ tỷ thật sự gặp vận may rồi!" "Phải đó, người có thể khiến Hoàng Phủ tông chủ đích thân gọi hoa khôi để phụng sự, không biết là đại nhân vật bậc nào?" Từng hoa khôi phong tư yêu kiều, nghi thái vạn thiên đều đầy vẻ ghen tị ngưỡng mộ, nhưng cũng không có cách nào, chỉ trách mệnh mình không tốt. …… Duyệt Lai Khách Sạn.

Sự xuất hiện của Thanh Nga tiên tử, một trong ba mươi sáu hoa khôi của Bạch Ngọc Kinh, lập tức thu hút vô số người chú ý, xôn xao bàn tán, phỏng đoán xem khách sạn đang có đại nhân vật nào.

Còn về Hồng Trúc, nàng đã ẩn giấu thân hình, không để ai phát hiện, nếu không Duyệt Lai Khách Sạn đã sớm "nổ tung" rồi.

Thanh Nga tiên tử tuy danh tiếng không nhỏ, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một hoa khôi kỹ viện, còn Hồng Trúc tuy là một thị nữ, nhưng là tâm phúc, thị nữ thân cận của Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Quan thất phẩm trước cửa tể tướng.

Hồng Trúc thường đại diện cho Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, Chu Trần mở cửa, trước mắt lập tức sáng bừng.

"Thiếp thân Thanh Nga bái kiến công tử!" Thanh Nga cung kính hành lễ, trên đường nàng đã biết người mình phải hầu hạ.

Ban đầu nàng tưởng là một tiền bối lớn tuổi, không ngờ lại là một thiếu niên thiên kiêu, một thanh niên tài tuấn sắp bái nhập môn hạ của Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Nàng cảm thấy mình thật sự gặp đại vận rồi.

"Tiên tử mời vào!" Chu Trần nghiêng người, hư thủ mời.

"Tạ công tử!" Thanh Nga tiên tử hành lễ, bước nhẹ nhàng, tiến vào phòng, khẽ đóng cửa phòng.

Thấy Chu Trần thần sắc ôn hòa, không hề xem thường hay khinh rẻ nàng, trong lòng càng thêm vui mừng.

Chu Trần đánh giá Thanh Nga tiên tử, trong lòng kinh thán: "Không hổ là Phó tông chủ, ra tay thật hào phóng!" Ban đầu Chu Trần tưởng

chỉ là tùy tiện tìm một hoa khôi Thần Lực Cảnh, không ngờ lại là hoàn bích chi thân, sự chênh lệch giữa hai loại đương nhiên không cần nói nhiều.

Mà Thanh Nga tiên tử cũng đẹp đến nghẹt thở, phong thái thoát tục, như một vầng trăng xanh treo trên không, lưu quang rực rỡ, khiến những người xung quanh tự ti xấu hổ.

Mỗi tấc da thịt của nàng dường như không thuộc về phàm trần, tinh oánh lấp lánh, như khói mỏng che trăng sáng, tựa lưu quang bên ánh trăng.

Đặc biệt là Thanh Nga tuổi đời không lớn, chỉ khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, nhưng đã là Thần Lực Cảnh, nếu đặt ở những nơi nhỏ thì tuyệt đối là thiên chi kiêu nữ.

Đương nhiên đây cũng là do thiên phú của Thanh Nga không đủ, chỉ tu luyện một môn võ công liền tấn thăng Thần Lực Cảnh, không có đại cơ duyên, đời này nhiều nhất chỉ đến Thần Hình Cảnh.

Thậm chí cả đời mắc kẹt ở Thần Lực Cảnh.

Nhưng kỹ viện vốn cũng không trông mong các nàng có thực lực mạnh mẽ bao nhiêu, sở dĩ hao phí tài nguyên để nâng các nàng lên Thần Lực Cảnh, cũng chỉ là để các nàng hấp dẫn người hơn, đáng tiền hơn mà thôi.

"Nghe Hồng Trúc tiên tử nói công tử cần thiếp thân giúp đỡ tu hành, công tử có yêu cầu gì cứ thoải mái phân phó thiếp thân là được!" Thanh Nga tiên tử như minh châu phun ngọc, cười nói yểu điệu, tú phát phiêu vũ, váy dài thướt tha, tôn lên thân hình yểu điệu lồi lõm, đình đình ngọc lập.

Nàng nhẹ nhàng bước đến gần Chu Trần, dung nhan kiều diễm, có sức mê hoặc vô song.

“Vậy thì xin tiên tử trợ giúp ta tu hành!” Ngửi mùi hương u nhã trên người mỹ nhân, Chu Trần nắm lấy bàn tay ngọc trắng nõn thon dài của Thanh Nga tiên tử, khẽ kéo một cái, thân ngọc nhẹ nhàng uyển chuyển của nàng liền ngã vào lòng Chu Trần.

Mềm mại mê người, khiến Chu Trần thực chỉ đại động.

Nắm lấy đai ngọc quanh eo Thanh Nga tiên tử khẽ kéo, lập tức khắp phòng rực rỡ, đẹp đến mức Chu Trần không thể rời mắt, đó tuyệt đối là phong cảnh đẹp nhất trần gian.

“Xin công tử liên tích!” Thanh Nga tiên tử tay ngọc ôm eo Chu Trần, mắt đẹp mơ màng, cơ thể tinh oánh, như ngọc ấm điêu khắc mà thành, một mảng tuyết trắng, thân thể đường cong uốn lượn lấp lánh ánh sáng động lòng người, giống hệt một con mỹ nhân xà.

“Ta biết nữ nhân nói không muốn chính là muốn, nói liên tích chính là không muốn liên tích……” Chu Trần cười gian, một tay ôm lấy Thanh Nga, ném lên giường.

“A……” Thanh Nga tiên tử kinh hô, môi hồng khẽ mở, lời chưa dứt đã bị Chu Trần chặn lại đôi môi dụ người.

Xuân triều mang mưa đến gấp gáp lúc chiều tà. …… Trong phòng vốn u tĩnh vang lên tiếng rên rỉ, Thanh Ngọc Dao tai thính mắt tinh ở phòng bên cạnh và Hồng Trúc đang âm thầm quan sát Chu Trần đều đỏ mặt, trong lòng âm thầm khạc một tiếng.

Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Trời dần hửng sáng, đại địa mờ mịt, như thể bao phủ bởi một lớp sa mỏng màu xám bạc.

Vạn vật lặng ngắt.

Không lâu sau, phía chân trời đông nổi lên một dải trắng như bụng cá, đại địa cũng dần sáng bừng.

Từng trận gió xuân thổi tan mây mù, mặt trời hân hoan lộ ra nụ cười, rải hơi ấm và ánh sáng khắp đại địa.

Cây cỏ xào xạc, không khí trong lành.

Trên con đường đá cuội hai bên là những khóm cỏ xanh non còn đọng một lớp sương trắng, dưới ánh nắng ấm áp chiếu rọi, dần dần tan chảy, ngưng tụ thành từng giọt sương trong suốt, lấp lánh đủ màu sắc.

Trong phòng ngủ của Duyệt Lai Khách Sạn, Chu Trần từ từ mở mắt, nghĩ đến mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao, trong lòng một trận kích động.

Vị sư phụ này, có thể dựa vào!

"Ưm!" Thanh Nga tiên tử trong giấc ngủ tựa hồ cảm nhận được điều gì, hàng mi khẽ nhíu, phát ra một tiếng rên rỉ dụ người, tựa hồ bị giật mình.

"Ai!

Thật muốn tiếp tục ngủ nướng!" Chu Trần kích động, lắc đầu thở dài, thật sự không muốn dậy, đặc biệt là phòng của Thanh Nga tiên tử ấm áp thoải mái, hắn căn bản không muốn rời đi.

Nhưng hôm nay Hoàng Phủ Nguyệt Dao còn muốn đến kiểm tra công khóa của hắn, hắn không thể nằm lì.

Chu Trần dùng đại nghị lực đứng dậy.

Hắn chỉnh tề y phục xong thì nhìn thấy Hoàng Phủ Nguyệt Dao thần xuất quỷ một đứng trước mặt hắn, hứng thú nhìn hắn: "Bản cung còn tưởng ngươi không dậy nổi chứ!" Nói chuyện giữa chừng, Hoàng Phủ Nguyệt Dao đã đến bên giường, kiểm tra tình hình của Thanh Nga tiên tử, xác nhận Chu Trần có âm thầm "thải bổ" hay không.

Thanh Nga tiên tử còn chưa tắm rửa, lúc này có chút thảm thương, trên mặt còn vương vài vết lệ, đặc biệt là hai mắt sưng đỏ, tựa hồ còn có nước mắt chảy ra.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao nhìn thấy cảnh tượng này, dù tâm tính nàng hơn người, cũng cảm thấy trong lòng sinh ra vài phần xao động, âm thầm khạc một tiếng.

Chu Trần có chút ngượng ngùng, dù sao Thanh Nga tiên tử bị thương rồi, chỗ vết thương còn sưng mủ, hắn còn chưa kịp giúp nàng xử lý liệu thương nữa.

"Không có dấu vết bị 'thải bổ', thậm chí tu vi còn ẩn ẩn có chút tăng tiến, hẳn là do song tu với ngươi……" Hoàng Phủ Nguyệt Dao cẩn thận kiểm tra tình trạng cơ thể của Thanh Nga tiên tử, xác nhận Chu Trần không đi vào tà đạo "thải âm bổ dương".

Nhưng Chu Trần thật sự đã luyện thành Vân Thiên Kiếm Quyết sao?

Nghe Hồng Trúc nói, Chu Trần liên tục trên người Thanh Nga cho đến trời sáng, giữa chừng không hề dừng lại.

"Vân Thiên Kiếm Quyết tu luyện thế nào rồi?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao nhìn về phía Chu Trần.

"Xin mời xem!" Khí tức Vân Thiên Kiếm Quyết trên người Chu Trần lưu chuyển, chỉ tay thành kiếm chém về phía Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Kiếm khí lăng lệ, có vẻ phiêu dật của mây, cao lớn của trời, kiếm ý nội liễm, lô hỏa thuần thanh, uy lực cực lớn.

Nhưng Hoàng Phủ Nguyệt Dao không động đậy, đôi mắt đẹp chỉ nhìn chằm chằm Chu Trần, kiếm khí trước mặt nàng vô thanh vô tức tiêu tan.

Chu Trần liên tục thi triển ba kiếm, một kiếm mạnh hơn một kiếm, đều là tuyệt chiêu của Vân Thiên Kiếm Quyết, khán đắc Hoàng Phủ Nguyệt Dao mỹ mâu đại phóng dị thải, ngận thị mãn ý.

Thực sự là một đêm đã luyện thành!

Lại còn lĩnh ngộ được Vân Thiên Kiếm Ý!

Tuy thiên phú này có chút không đứng đắn, nhưng thực sự rất thơm, lại còn rất mạnh!

Chu Trần biết đã thành công, lập tức bái nói: "Mỹ nhân sư phụ ở trên, xin nhận của đệ tử một lạy!" …… Cảm ơn Túy Lạc Lạc Lạc, 54 Sát Phạt Siêu Thần và các huynh đệ đã ủng hộ, cảm ơn tất cả huynh đệ tỷ muội đã ủng hộ, tiểu trư nỗ lực viết chữ bạo chương, bái tạ!

"Mỹ nhân sư phụ tại thượng, xin nhận của đệ tử một bái!" "Mỹ nhân sư phụ?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao khẽ giật mình, đây là cái xưng hô quỷ quái gì vậy?

"Mỹ nhân sư phụ khuynh quốc khuynh thành, phong hoa tuyệt đại, đây là xưng hô độc nhất vô nhị mà đệ tử dành riêng cho Mỹ nhân sư phụ, vừa hay phân biệt với vị sư phụ trước kia." Chu Trần toét miệng cười, lý lẽ hùng hồn.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao: "…" "Miệng lưỡi trơn tru!" Lườm Chu Trần một cái, Hoàng Phủ Nguyệt Dao không sửa lại cách xưng hô của hắn, nói: "Chín ngày sau là ngày Vô Lượng Kiếm Tông tuyển chọn đệ tử, đến lúc đó ngươi hãy biểu hiện thật tốt.

Tuy ngươi đã bái bản cung làm sư phụ, nhưng muốn có được đãi ngộ tốt hơn, địa vị cao hơn, thì phải thể hiện đủ thiên phú và giá trị!" "Với thực lực của ngươi, trở thành chân truyền không thành vấn đề." "Vô Lượng Kiếm Tông mỗi đời có hai Kiếm Tử, Thánh Nữ đã có, cơ hội của ngươi rất lớn, nhưng muốn trở thành Kiếm Tử, ít nhất phải

có tu vi Nguyên Đan cảnh hoặc Kim Đan cảnh!" "Đợi ngươi tu vi đạt đến, vi sư tự khắc sẽ tiến cử ngươi trở thành Kiếm Tử, nhưng ngươi chớ có lơ là khinh suất, không ít chân truyền đang dòm ngó vị trí Kiếm Tử, muốn trở thành Kiếm Tử thì ít nhất phải áp chế được bọn họ!" "Mỹ nhân sư phụ cứ yên tâm, ta nhất định sẽ trở thành Kiếm Tử!" Chu Trần cười cười, vô cùng tự tin.

Hắn biết những chân truyền của Vô Lượng Kiếm Tông chắc chắn thực lực phi phàm, nhưng hắn đã 'buff hack' rồi.

Luyện Thể ba trăm sáu mươi lăm chuyển, hỏi còn ai nữa?

"Ngươi có lòng tin là tốt." Hoàng Phủ Nguyệt Dao lấy ra một quyển bí tịch đưa cho Chu Trần: "Bản Vô Lượng Kiếm này là tuyệt thế võ công bí truyền của Vô Lượng Kiếm Tông, nghe nói ngươi có thể quá mục bất vong, có làm được không?" "Mỹ nhân sư phụ cứ yên tâm, đừng nói tuyệt thế võ công, cho dù là tuyệt thế thần công, ta cũng có thể quá mục bất vong!" Chu Trần mở bí tịch ra xem.

Hắn biết xem xong còn phải trả lại.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao không thể nào đưa hẳn bí tịch tuyệt thế võ công cho hắn.

Tình huống bình thường, hắn phải chính thức bái nhập Vô Lượng Kiếm Tông mới học được, hiện tại như vậy đã là mở hậu môn cho hắn rồi.

Chẳng mấy chốc, Chu Trần xem xong Vô Lượng Kiếm, thu nó vào Phong Nguyệt Bảo Giám.

"Xong rồi!" Chu Trần trả bí tịch cho Hoàng Phủ Nguyệt Dao, ánh mắt háo hức nói: "Mỹ nhân sư phụ, Vô Lượng Kiếm Tông còn có mấy môn tuyệt thế võ công nữa?" "Ngươi thật sự nhớ kỹ rồi ư?

Nếu có sai sót một chút, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy!" Hoàng

Phủ Nguyệt Dao hoài nghi nhìn Chu Trần, đây là tuyệt thế võ công, thật sự xem một lượt là nhớ hết rồi sao?

"Mỹ nhân sư phụ cứ yên tâm, chuyện quan trọng đến tu hành, sao ta có thể lơ là được?" Chu Trần vỗ vỗ ngực, có Phong Nguyệt Bảo Giám thu lục, căn bản không có khả năng ghi nhớ sai.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao gật gật đầu, càng thêm kinh ngạc trước thiên phú của Chu Trần, không chỉ thể chất đặc thù, mà ngộ tính và trí nhớ này cũng kinh người.

"Vô Lượng Kiếm Tông tổng cộng có chín môn tuyệt thế võ công, lần lượt là Vô Lượng Kiếm, Vô Lượng Thân, Vô Lượng Quyền, Vô Tướng Kiếp Chỉ, Diệt Thế Ma Đao, Đại Dịch Thần Kích, Kỳ Lân Bá Thương, Huyền Võ Thần Chưởng, Chân Long Cửu Biến." Hoàng Phủ Nguyệt Dao biết ý Chu Trần, nhàn nhạt nói: "Chỉ cần ngươi có thiên phú luyện thành, những võ công này đều không thành vấn đề, hiện tại ngươi hãy luyện thành Vô Lượng Kiếm trước đã!" "Sư phụ, ta cảm giác nhiều nhất là một ngày có thể luyện thành!" Nếu không phải lo lắng quá mức kinh thế hãi tục, Chu Trần đã có thể luyện thành ngay tại chỗ.

"Nếu đến ngày mai ngươi có thể luyện thành Vô Lượng Kiếm, vi sư sẽ mang tám môn tuyệt thế võ công còn lại đến cho ngươi." "Cảm ơn Mỹ nhân sư phụ!" Chu Trần tươi cười rạng rỡ, nếu không phải sợ dọa đến Mỹ nhân sư phụ, hắn hiện tại đã luyện thành rồi.

"Được rồi, ngươi ở khách sạn cũng không tiện, vi sư có một phủ trạch trong thành, liền tặng ngươi vậy." Bắc Sơn thành tuy tấc đất tấc vàng, nhiều căn nhà thậm chí có tiền cũng không mua được, cần thực lực bối cảnh, nhưng đối với Hoàng Phủ Nguyệt Dao mà nói, một tòa phủ trạch không đáng nhắc đến.

"Đa tạ Mỹ nhân sư phụ." Chu Trần chỉ vào Thanh Nga tiên tử

đang nằm trên giường: "Mỹ nhân sư phụ, Thanh Nga thì sao?" "Nếu ngươi thích thì tặng ngươi luôn!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao không để ý, chỉ là một hoa khôi mà thôi.

"Cảm ơn Mỹ nhân sư phụ!" "Được rồi, vi sư để Hồng Chúc ở lại, nàng sẽ đưa ngươi đến phủ trạch, có vấn đề gì cứ tìm nàng." Hoàng Phủ Nguyệt Dao căn dặn xong mọi việc liền biến mất khỏi phòng, nàng phải đến Vô Lượng Kiếm Tông thông báo việc thu Chu Trần làm đồ đệ.

Nhìn Mỹ nhân sư phụ biến mất, Chu Trần thu ánh mắt về, tâm tình mỹ diệu, đi đến giường nhìn Thanh Nga tiên tử đang ngủ say.

"Vết thương vẫn còn sưng đỏ, dường như đã hóa mủ…" Ánh mắt Chu Trần đánh giá chỗ vết thương của Thanh Nga tiên tử, trong mắt lóe lên quang mang, lấy ra một bình thuốc mỡ, dùng hai ngón tay lấy một ít, sau đó thoa lên vết thương cả bên trong lẫn bên ngoài của Thanh Nga tiên tử.

Thanh Nga tiên tử kiều khu khẽ run, hàng mi dài cong khẽ lay động, vừa dày vừa rậm, từ từ mở mắt, môi đỏ khẽ hé: "Công tử, nô gia không sao!" Tuy miệng nói vậy, nhưng Thanh Nga tiên tử lại không cự tuyệt.

Nàng tuy là cường giả Thần Lực cảnh yếu nhất, nhưng cũng là Thần Lực cảnh, đừng nói một chút vết thương ngoài da, cho dù bị chém mấy đao, chỉ cần không phải yếu hại, thần lực vận chuyển, đều có thể dễ dàng khôi phục.

Nàng căn bản không cần.

Chu Trần tuy không phải Thần Lực cảnh, nhưng không thể nào không biết điều này.

Hiển nhiên, Chu Trần giúp nàng trị thương là phụ, kỳ thực chỉ là

muốn thoa thuốc cho nàng mà thôi.

"Không giả vờ ngủ nữa à?" Chu Trần tay thoa thuốc không ngừng, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt ửng hồng của Thanh Nga tiên tử, hắn biết nàng đã tỉnh từ sớm.

"Công tử thứ tội, nô gia thật sự không cố ý nghe lén và giả vờ ngủ, chỉ là sau khi tỉnh lại không dám quấy rầy, lại không biết phải mở lời thế nào…" Thanh Nga tiên tử mỹ mâu hoảng loạn, vội vàng giải thích, sợ Chu Trần hiểu lầm.

"Không sao, chuyện bái sư đâu phải bí mật, không cần che giấu, người khác rất nhanh cũng sẽ biết thôi." Chu Trần cười cười, không để ý.

"Chúc mừng công tử bái sư Hoàng Phủ Tông chủ, chúc công tử võ vận xương long, đại đạo hữu thành." Thanh Nga tiên tử trong lòng kinh hỉ, thành tâm chúc mừng.

"Những lời vừa rồi ngươi cũng đã nghe rồi, ngươi có nguyện ý đi theo ta không?

Nếu không nguyện ý, ta cũng sẽ không cưỡng cầu." Chu Trần vuốt ve thân thể Thanh Nga tiên tử, tuy biết đáp án, nhưng hắn vẫn hỏi.

Vạn nhất Thanh Nga tiên tử không muốn đi theo hắn thì sao?

Hắn sẽ không ép buộc người khác.

Thanh Nga tiên tử làm sao có thể không nguyện ý, trừ phi đầu óc có bệnh.

Chu Trần trẻ tuổi anh tuấn, thiên phú trác tuyệt, lại bái sư Hoàng Phủ Nguyệt Dao, thậm chí có cơ hội rất lớn trở thành Thánh Tử Vô Lượng Kiếm Tông, cho đến Tông chủ.

Nàng hiện tại chỉ muốn bám chắc lấy đùi Chu Trần không rời.

Huống hồ Chu Trần tuy có vài sở thích nhỏ, đôi khi thậm chí không đi theo lối thông thường, nhưng cũng không có loại sở thích biến thái thích hành hạ người khác sống dở chết dở.

Nàng còn có gì không thỏa mãn nữa chứ.

"Cái miệng nhỏ này của nàng thật ngọt, về rồi ta sẽ yêu thương nàng thật tốt!" Chu Trần cười, thu tay về.

Thanh Nga tiên tử vội vàng ngồi dậy, lấy khăn lụa lau đi thuốc mỡ óng ánh trên tay Chu Trần, sau đó nhanh chóng mặc y phục chỉnh tề.

Không có gì để thu dọn, Chu Trần dẫn Thanh Nga tiên tử rời phòng.

Một nữ tử tuyệt mỹ mặc hồng y đang đợi bên ngoài.

"Công tử…" Hồng Chúc khẽ cúi người chào Chu Trần.

"Hồng Chúc tỷ, nàng vất vả rồi!" Chu Trần khẽ cười, vị trước mặt này tuy là thị nữ thân cận của Mỹ nhân sư phụ, nhưng thực lực tuyệt đối không yếu, Chu Trần cảm thấy không thua kém Chưởng môn.

Lại còn là một đại tỷ tỷ thành thục động lòng người với bộ ngực hùng vĩ.

Đúng là kiểu hắn thích!

"Công tử cứ gọi ta là Hồng Chúc." Hồng Chúc dẫn Chu Trần, Thanh Nga tiên tử và Thanh Ngọc Dao rời Duyệt Lai Khách sạn, đến phủ trạch mà Mỹ nhân sư phụ tặng Chu Trần.

"Kia chẳng phải là Thanh Nga tiên tử sao?" "Chẳng lẽ Thanh Nga tiên tử đi cùng vị công tử đó sao?" "Trông rất lạ mặt, không phải mấy vị công tử của Bắc Sơn thành sao?" "Các ngươi không thấy Hồng Chúc tiên tử cũng ở đó sao?" "Thanh niên này là ai, Hồng Chúc tiên tử

hình như cũng rất cung kính với hắn?" Vô số tân khách của Duyệt Lai Khách sạn và người đi trên đường nhìn thấy đoàn người Chu Trần, không khỏi quăng ánh mắt hiếu kỳ.

Đặc biệt là những người quen biết Hồng Chúc càng thêm chấn động, không hiểu thanh niên lạ mặt Chu Trần này có lai lịch gì, lại khiến Hồng Chúc cung kính đến vậy.

"Hồng Chúc tiên tử là ai?

Sao ta chưa từng nghe qua?" "Ngươi ngay cả Hồng Chúc tiên tử cũng không biết sao?

Đó là tâm phúc thân cận của Hoàng Phủ Tông chủ, đại biểu cho thể diện của Hoàng Phủ Tông chủ, ngươi hiểu chứ?" "Hít!

Chương 84

Vậy thanh niên này có lai lịch gì?" Giờ khắc này, cho dù không biết thân phận của Chu Trần, tất cả mọi người đều ghi nhớ sâu sắc dáng vẻ của hắn, liệt hắn vào loại tồn tại không thể trêu chọc.

Chu Trần không để ý đến người khác, đi theo Hồng Chúc rất nhanh đến một tòa phủ đệ khổng lồ, ở nơi tấc đất tấc vàng như Bắc Sơn thành này, tuyệt đối là có tiền cũng không mua được.

Chu Trần không bất ngờ, với thân phận địa vị của Mỹ nhân sư phụ, bất kỳ một phủ trạch nào cũng đều là điều người thường khó lòng tưởng tượng.

Trong phủ có không ít thị nữ và người hầu, thấy Hồng Chúc đến, liền đồng loạt đón lên, cung kính hành lễ: "Bái kiến Hồng Chúc tiên tử!" "Từ nay về sau, vị Chu Trần công tử này chính là chủ nhân ở đây!" Hồng Chúc phân phó.

"Vâng, bái kiến lão gia!" Tất cả thị nữ và người hầu đều đồng loạt cúi lạy.

"Đứng dậy đi!" Chu Trần hư thủ nâng lên, phái đi những người hầu khác, rồi dưới sự dẫn dắt của một nữ quản gia xinh đẹp, hắn an vị xuống.

"Công tử có việc gì cứ gọi ta!" Hồng Chúc nói.

"Được, cảm ơn Hồng Chúc tỷ!" Chu Trần gật gật đầu, nhìn Hồng Chúc rời đi, quay người về phòng tiếp tục tu luyện cùng Thanh Nga tiên tử.

Làm trò thì phải làm cho trót.

Vì đã nói với Mỹ nhân sư phụ là hắn có thể luyện thành Vô

Lượng Kiếm trong một ngày, và bởi vì thiên phú đặc thù của hắn, hắn đương nhiên phải tận dụng thiên phú đó mà nỗ lực tu luyện.

"Công tử… chỗ đó… đừng…" "Ưm!" 【Vô Lượng Kiếm tầng một 0/100】 Chu Trần ôm Thanh Nga tiên tử, thỉnh thoảng tiêu hao một ít Phong Nguyệt điểm để tăng lên.

Hiện tại Phong Nguyệt điểm của hắn đã đột phá ba mươi triệu.

Chỉ chờ cất cánh thôi.

Nhưng ba mươi triệu tuy nhiều, vẫn còn xa mới đủ.

Tu luyện Ngũ Đế Ngũ Hành Công e rằng cần mấy chục triệu, còn để đúc Kim Đan hoàn mỹ cần một trăm triệu Phong Nguyệt điểm.

May mắn là hiện tại tốc độ hắn thu thập Phong Nguyệt điểm đã tăng lên rất nhiều.

Cơ Phượng Hà, Liễu Như Ý và Hỏa Yêu Yêu đều là Trúc Cơ cảnh, Lãnh Nguyệt, Lưu Tinh cũng là Luyện Khí tầng chín, Chu Trần ngày đêm tu luyện cùng các nàng, Phong Nguyệt điểm ngày càng tăng.

Mỗi ngày ít nhất có hai trăm nghìn điểm tiến vào.

Một trăm triệu Phong Nguyệt điểm căn bản không thành vấn đề.

Đặc biệt là còn có Thanh Nga tiên tử gia trì, nếu có Mỹ nhân sư phụ gia trì thì càng tuyệt vời, Chu Trần cảm giác Phong Nguyệt điểm sẽ bùng nổ.

Đáng tiếc Chu Trần cũng chỉ có thể nghĩ thôi.

Nhưng Mỹ nhân sư phụ tạm thời là không thể, còn Chưởng môn thì có khả năng.

Cái thiếu chỉ là thời cơ.

Thu liễm tư niệm, Chu Trần không nghĩ nhiều nữa, vùi đầu khổ tu,

dùng hết sức lực.

"Thiên phú đặc thù này e rằng là điều nam nhân mơ ước bấy lâu…" Hồng Chúc cảm ứng được Chu Trần đang vùi đầu 'khổ tu', trong lòng cảm khái, nàng từng là thiên chi kiêu nữ, nhưng so với Chu Trần thì kém xa.

Chu Trần một đêm đã luyện thành Vân Thiên Kiếm Quyết, đã có thể nói là kinh khủng.

Hiện giờ Chu Trần lại muốn một ngày luyện thành Vô Lượng Kiếm.

Lại còn luyện theo cách này, nói ra thì không ai tin.

Nghe động tĩnh trêu người của Chu Trần và Thanh Nga, Hồng Chúc hai chân dài kẹp chặt chăn, cảm giác có thứ gì đó dâng trào trong cơ thể.

Trong lúc Chu Trần vùi đầu khổ tu, tin tức Chu Trần bái sư Hoàng Phủ Nguyệt Dao đã lan truyền, đặc biệt là Hoàng Phủ Nguyệt Dao còn để Hồng Chúc đến Bạch Ngọc Kinh tìm một hoa khôi cho Chu Trần, càng khiến vô số người rớt cả tròng mắt.

Chu Trần rốt cuộc có tài cán gì, lại được Hoàng Phủ Nguyệt Dao coi trọng đến thế, còn đích thân tặng hắn hoa khôi, đãi ngộ này quả thực còn tốt hơn cả con riêng!

Nếu không phải Hoàng Phủ Nguyệt Dao xưa nay không có tin đồn, băng thanh ngọc khiết, mọi người thật sự sẽ nghi ngờ Chu Trần là con riêng của Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

"Chu Trần là ai?" "Tra cho ta!" "Trong vòng một ngày, ta muốn biết tất cả thông tin về hắn!" Vô số người đổ dồn ánh mắt lên Chu Trần, từng phần bái thiếp được đưa đến phủ Chu Trần, chất thành một đống cao ngất, các loại lễ vật nhiều không kể xiết.

Mà đây mới chỉ là khởi đầu.

Tin tức vừa mới lan truyền, nhiều người vẫn còn đang tìm hiểu thông tin về Chu Trần.

Chu Trần không để ý, chỉ vùi đầu khổ tu.

Hắn biết những người này chỉ vì hắn bái Hoàng Phủ Nguyệt Dao làm sư phụ, coi trọng thân phận đệ tử Hoàng Phủ Nguyệt Dao của hắn mà thôi.

Thoáng chốc một ngày trôi qua.

Thông tin của Chu Trần cơ bản đã nằm trên bàn án của các cường giả thế lực lớn, chỉ là Chu Trần tuy tốc độ tu luyện không tầm thường, nhưng dường như cũng không có điểm nào quá xuất chúng.

Bọn họ tiếp tục nghiên cứu. … Mặt trời đã lên cao.

Chu Trần rụt người thức dậy, Vô Lượng Kiếm sớm đã luyện thành, thậm chí khi luyện thành hắn cố ý để Hồng Chúc cảm nhận được khí tức.

Thân ảnh Hoàng Phủ Nguyệt Dao hiện ra, đôi mắt sâu thẳm xinh đẹp trên dưới đánh giá Chu Trần: "Ngươi thật sự đã luyện thành Vô Lượng Kiếm?" "Như giả bao hoán!" Chu Trần giơ tay, ngón tay chụm lại thành kiếm, Vô Lượng Kiếm tuyệt chiêu thi triển ra, khiến Hoàng Phủ Nguyệt Dao chấn động không thôi.

Một môn tuyệt thế võ công vậy mà thật sự luyện thành trong một ngày!

Tuy Chu Trần có tu vi Luyện Thể rất cao, tương đương với đứng trên vai người khổng lồ, nhưng cho dù như vậy, muốn luyện thành một môn tuyệt thế võ công cũng không dễ dàng.

Đây không chỉ là ngộ tính nghịch thiên là đủ, ngộ tính chỉ có thể

lĩnh ngộ chân ý của nó, nhưng luyện thành là phải tôi luyện nhục thân một lần.

Điều này liên quan đến căn cốt thiên phú của nhục thân.

Chỉ có thể nói thiên phú đặc thù của Chu Trần thật sự kinh khủng đến mức này.

Nghĩ đến đây.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao lại tò mò vào nhà xem xét tình hình của Thanh Nga tiên tử, nàng muốn biết Chu Trần luyện thành một môn tuyệt thế võ công, thì người sau có bị tổn thương hay không.

Sau một hồi kiểm tra, nàng xác nhận Thanh Nga không có bất kỳ ảnh hưởng nào, Chu Trần cũng không hấp thụ sức mạnh và bản nguyên của nữ phương.

Chỉ là Hoàng Phủ Nguyệt Dao nhìn thấy tình trạng của Thanh Nga, mặt có chút nóng bừng.

Thanh Nga tiên tử trước sau đều bị thương, đặc biệt là đã khóc, hai mắt sưng đỏ, nước mắt giàn giụa.

Vội vàng rời khỏi phòng, Hoàng Phủ Nguyệt Dao tim đập như trống, có một loại cảm giác mở rộng tầm mắt.

"Cái tiểu hỗn đản này, chơi thật là… ngay cả chỗ đó cũng…" Hoàng Phủ Nguyệt Dao thầm mắng trong lòng, bên ngoài Hồng Chúc và Thanh Ngọc Dao thấy Chu Trần một ngày luyện thành một môn tuyệt thế võ công, càng thêm chấn động.

"Thiên phú của Chu Trần vậy mà kinh khủng đến thế…" Thanh Ngọc Dao may mắn vì đã đưa Chu Trần đến đây.

Nơi này mới là vũ đài của Chu Trần, Thanh Vân Môn quá nhỏ.

Chẳng trách Chu Trần luyện võ công không đủ, còn chạy đi lấy võ

học của Viêm Long Cốc và Thiên Kiếm Tông.

Một ngày là có thể luyện thành một môn võ công, Chu Trần e rằng đã luyện thành trên trăm môn rồi?

"Hít!" Nghĩ đến đây, Thanh Ngọc Dao càng hít một ngụm khí lạnh.

Yêu nghiệt!

"Mỹ nhân sư phụ, nàng cứ yên tâm, Tần Hồng Ngọc ban đầu đi theo ta từ một nữ nhân bình thường đến nay đã Luyện Thể cửu trọng rồi." Chu Trần nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Dao dường như có chút hoảng loạn rời khỏi cửa, cười nói: "Tu luyện cùng ta, không những không hại họ, ngược lại còn có thể đề thăng tu vi của họ!" "Hơn nữa họ tu vi đề thăng, ta tu luyện càng nhanh!" "Không tồi!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao khẽ gật đầu, ánh mắt phức tạp, khen ngợi: "Thiên phú này của ngươi tuy có chút không đứng đắn, nhưng hiệu quả lại còn lợi hại hơn ta tưởng tượng!" "Đây là bí tịch của tám môn tuyệt thế võ công còn lại." Lấy bí tịch ra cho Chu Trần xem, Hoàng Phủ Nguyệt Dao nhắc nhở: "Thiên phú của ngươi trác tuyệt, đừng vội tấn thăng Thần Lực cảnh, hãy cố gắng luyện nhiều võ công nhất có thể, ít nhất phải đạt đến một trăm lẻ tám chuyển mới có thể đột phá!" "Thần Lực cảnh bình thường, thần lực phổ thông có màu trắng, những người đột phá ở ba mươi sáu chuyển, thần lực có sự thay đổi về chất, có màu xích kim, những người đột phá ở bảy mươi hai chuyển, thần lực lại càng thăng hoa, có màu tử kim, tương truyền những người đột phá ở một trăm lẻ tám chuyển, thần lực phản phác quy chân thành màu bạch kim!" "Vô Lượng Kiếm Tông tuy có nhiều thiên tài, nhưng vẫn chưa có ai đạt đến một trăm lẻ tám chuyển, nhiều nhất cũng chỉ là nhờ chín môn tuyệt thế võ công gia trì, có thể sánh ngang với hơn một trăm chuyển mà thôi!" "Mỹ nhân sư phụ cứ yên tâm, kỳ thực tám môn tuyệt thế võ công này luyện thành là ta đã đạt đến một trăm lẻ tám chuyển rồi, đến lúc đó là có thể đột phá!" Nếu không phải vì tuyệt thế

võ công và thân phận địa vị của Vô Lượng Kiếm Tông, võ công hắn có được từ Thiên Kiếm Tông đã đủ để hắn Luyện Thể ba trăm sáu mươi lăm chuyển viên mãn.

"Tuy vi sư muốn nói ngươi còn trẻ, có thể tu luyện thêm một ít võ công nữa, nhưng cái tên tiểu tử ngươi miệng chẳng có câu nào thật thà, ngươi muốn đột phá thì cứ đột phá đi, cho dù một trăm lẻ tám chuyển cũng đủ rồi!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao lườm Chu Trần một cái, ban đầu là sáu mươi chín chuyển, bị nàng vạch trần thì biến thành tám mươi mốt chuyển, hiện tại lại thành một trăm chuyển.

Đúng là một tiểu hoạt đầu.

Chu Trần cười hề hề, chuyển đề tài nói: "Mỹ nhân sư phụ, môn Ngũ Đế Ngũ Hành Công đó, khi nào ta có thể có được?" "Đợi ngươi nhập môn đi!" Môn võ công này nằm trong tay một vị trưởng lão tu tiên, nàng cũng không tiện đi lấy ngay bây giờ, đợi Chu Trần nhập môn rồi đi lấy cũng không muộn.

Dù sao cũng chỉ còn tám ngày nữa thôi.

Tám môn tuyệt thế võ công đủ để Chu Trần tu luyện rồi.

"Vâng!" Chu Trần xem lướt qua cả tám môn tuyệt thế võ công, thu lục vào Phong Nguyệt Bảo Giám, sau đó trả lại cho Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

"Ngươi hãy tu luyện thật tốt, hiện tại không biết bao nhiêu người đang chờ xem trò cười của ngươi trong kỳ khảo hạch nhập tông, muốn dẫm đạp ngươi để nổi danh thiên hạ, ngươi đừng đến lúc đó lại lật thuyền trong mương nhé!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao nhắc nhở Chu Trần, sau khi tin tức hắn bái nàng làm sư phụ truyền ra, không biết bao nhiêu người đố kỵ ghen ghét, đặc biệt là những thiên tài càng lợi hại lại càng đố kỵ không cam lòng.

Thông tin của Chu Trần cũng bị người ta lật tẩy, một tên phá gia chi tử xuất thân từ nông thôn, dựa vào đâu mà bái Hoàng Phủ Nguyệt Dao làm sư phụ?

Chu Trần làm được, tại sao bọn họ không được?

Bọn họ không tin Chu Trần thật sự lợi hại hơn bọn họ.

Bọn họ từ khi sinh ra đã được tắm thuốc, đan dược xem như kẹo mà ăn, cơm là linh mễ, thịt là linh thú nhục, không thiếu võ công, không thiếu danh sư, không thiếu đan dược.

Mười tám tuổi bọn họ sớm đã nổi danh bốn phương, còn Chu Trần vẫn còn đói bụng, vì ngày mai không bị chết đói mà đi săn.

Chu Trần dựa vào đâu mà vượt qua bọn họ?

Bọn họ muốn để Hoàng Phủ Nguyệt Dao xem thử, ai mới là thiên tài thật sự!

Biết đâu biểu hiện xuất sắc sẽ được nàng coi trọng.

Còn về việc có đắc tội Hoàng Phủ Nguyệt Dao hay không, bọn họ là cạnh tranh đồng lứa, nếu Chu Trần kỹ nghệ không bằng người, đó là vấn đề của Chu Trần.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao không thể vì thế mà gây phiền phức cho bọn họ.

"Mỹ nhân sư phụ cứ yên tâm, đến lúc đó ta nhất định sẽ ở kỳ khảo hạch nhập tông làm cho Mỹ nhân sư phụ nở mày nở mặt!" Chu Trần tự tin cười, chỉ thiếu điều không nói thẳng rằng bọn họ đều là rác rưởi.

"Vậy vi sư sẽ chờ xem!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao thân ảnh biến mất, trong tai Hồng Chúc lại vang lên một câu truyền âm: "Nếu ngươi nguyện ý, cũng có thể tu luyện cùng Chu Trần!" Hồng Chúc kiều khu

đầy đặn kiêu ngạo khẽ run, tim đập như trống, hồ nước lòng vốn yên tĩnh nổi lên vô tận gợn sóng, không cách nào bình tĩnh được nữa.

Trong đầu Chu Trần cũng vang lên giọng nói của Hoàng Phủ Nguyệt Dao: "Nếu ngươi có bản lĩnh, Hồng Chúc vi sư cũng có thể giao cho ngươi!" "Mỹ nhân sư phụ thật là uy lực!" Chu Trần vừa kinh vừa mừng, hắn biết là thiên phú của hắn được Hoàng Phủ Nguyệt Dao coi trọng, nàng không tiếc công sức muốn giúp hắn một tay, nhanh chóng đề thăng hơn.

Dù sao Hồng Chúc không phải Thanh Nga tiên tử có thể sánh bằng.

"Đại bàng một ngày cùng gió bay lên, bay thẳng chín vạn dặm!" Thanh Ngọc Dao trong lòng thở dài, ánh mắt lướt qua Chu Trần và Hồng Chúc đang có vẻ dị thường, nàng đoán Hoàng Phủ Nguyệt Dao có thể đã nói gì đó.

Phần lớn là muốn giao Hồng Chúc cho Chu Trần.

Với thiên phú đặc thù của Chu Trần, tặng linh đan diệu dược gì cũng không hữu dụng bằng tặng một mỹ nhân thực lực cường đại.

Sau khi Chu Trần bái sư, Hoàng Phủ Nguyệt Dao ngoài việc truyền võ công cho Chu Trần, chỉ tặng một trạch tử, Hồng Chúc e rằng chính là món quà nàng chuẩn bị.

Không quấy rầy, Thanh Ngọc Dao lặng lẽ rời đi, về phòng luyện công.

Chu Trần nhìn sắc mặt dị thường của Hồng Chúc, biết Mỹ nhân sư phụ có thể đã nói gì đó với nàng, trong lòng dâng trào nhiệt huyết.

Mỹ nhân Nguyên Đan cảnh a.

Đây là cấp bậc ngang với Chưởng môn.

Hắn còn chưa từng có được.

Cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của Chu Trần, Hồng Chúc ngẩng đầu nhìn lại.

Bốn mắt chạm nhau, trái tim nàng hiếm khi đập loạn xạ như nai con.

Thiên phú của Chu Trần khiến người ta kinh thán, tiền đồ tuyệt đối vô lượng, thậm chí có thể vượt qua Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Mà những lời Hoàng Phủ Nguyệt Dao vừa nói tuy là để nàng tự quyết định, nhưng hiển nhiên có ý muốn nàng đi theo Chu Trần, cũng là để giúp Chu Trần tu luyện.

Nếu nàng không đồng ý, vạn nhất Chu Trần lại lật thuyền trong mương ở kỳ khảo hạch nhập tông thì sao?

Chẳng phải là do nàng hại sao?

"Sen không bằng vẻ đẹp của giai nhân, gió điện thổi đến hương châu ngọc thẳm." Chu Trần tiến lên một bước, mũi ngửi mùi hương u u trên người Hồng Chúc, nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng nói: "Hồng Chúc tỷ, ta thích nàng!" "Nàng có nguyện ý không?" "Nàng cứ yên tâm, cho dù nàng không nguyện ý cũng không sao, Mỹ nhân sư phụ cũng sẽ không trách móc nàng đâu!" Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Chu Trần, Hồng Chúc tuy không nhất kiến chung tình, nhưng nàng cũng không phản cảm hay ghét bỏ Chu Trần.

Đặc biệt là sự gia trì từ thiên phú kinh khủng của Chu Trần.

Đặt ở thế giới hiện đại thì Chu Trần là một người vừa đẹp trai, trẻ trung cường tráng, lại còn là người thừa kế của tỷ phú, chỉ cần không gây ra chuyện gì, việc kế thừa gia sản hàng tỷ là điều chắc chắn.

Theo hắn hình như cũng không tệ.

Đặc biệt là hai ngày nay, nàng phụng mệnh quan sát Chu Trần.

Những việc Chu Trần và Thanh Nga làm, lại khiến nàng toàn thân khó chịu, trong lòng ẩn ẩn có một loại khát vọng bị Chu Trần khơi dậy.

Nàng từ từ nhắm mắt lại, ý tứ không nói cũng hiểu.

Nhưng để nàng tự mình nói ra, nàng vẫn có chút ngại ngùng.

"Hồng Chúc tỷ, nàng thật đẹp!" Chu Trần vươn tay ôm lấy vòng eo không đủ một nắm của Hồng Chúc, trong lòng kích động khó tả, tuyệt thế mỹ nhân Nguyên Đan cảnh cứ thế được hắn ôm vào lòng.

Hắn dịu dàng và sủng nịch cúi người hôn lấy môi mềm mại của Hồng Chúc, tham lam tìm kiếm khí tức say lòng người trên người nàng.

Thân thể Hồng Chúc cứng đờ, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc thân mật như vậy với một nam nhân, đầu óc nàng trống rỗng, có cảm giác đoản mạch.

Chu Trần giờ đây đã duyệt tận ngàn cánh buồm, dưới Lôi Quang Như Ý Thủ diệu thủ hồi xuân của hắn, thân thể Hồng Chúc rất nhanh mềm nhũn ra, ánh mắt trở nên mê ly như nước.

Chu Trần ôm Hồng Chúc sải bước vào phòng!

Đặt Hồng Chúc nhẹ nhàng lên giường, Chu Trần lật mình lên trên.

"Trời ơi…" Chu Trần trợn to mắt, hắn phát hiện cuối cùng mình cũng gặp được đối thủ rồi.

Hồng Chúc là thị nữ thân cận của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, ban đầu cũng là đệ tử thiên tài của Vô Lượng Kiếm Tông, đã luyện thành ba môn thần công và không ít võ công thượng thừa khác.

Luyện Thể ba mươi sáu chuyển, tấn thăng Thần Lực cảnh, hiện

tại lại đạt đến Nguyên Đan cảnh cửu chuyển, tức là đỉnh phong Nguyên Đan cảnh.

Cường độ nhục thân của nàng vượt ngoài sức tưởng tượng của Chu Trần.

Chu Trần suýt chút nữa không thể đột phá phòng ngự của nàng.

"May quá!

Suýt nữa thì mất mặt rồi!" Chu Trần trong lòng chấn động, dùng tuyệt chiêu: "Gia điểm!" Hồng Chúc biết hắn có thiên phú đặc thù, thậm chí nàng chính là được Hoàng Phủ Nguyệt Dao tặng cho Chu Trần để giúp Chu Trần tu hành.

Chu Trần giờ đây đương nhiên có thể không che giấu mà gia điểm đề thăng.

Vô Lượng Quyền, Vô Lượng Thân… Nhưng Chu Trần có chừng mực, không một hơi gia hết, mà là lát nữa gia một môn.

Hồng Chúc trợn to mắt, há hốc mồm: "Đây chính là thiên phú của hắn ư?" "Hiệu quả của ta vậy mà mạnh đến vậy sao?" Trong lòng nàng đột nhiên có một ý nghĩ hoang đường: "Nếu là Chủ nhân, với tu vi của Chủ nhân gia trì cho Chu Trần thì sẽ kinh khủng đến mức nào?" Chỉ là với thực lực hiện tại của Chu Trần, cho dù Hoàng Phủ Nguyệt Dao nguyện ý, Chu Trần e rằng cũng không thể tiến vào!

Rầm rầm!

Tiếng sấm kinh thiên vang dội, mây đen giăng kín, bầu trời như bị khoét một lỗ đen, mưa như trút nước từ trời đổ xuống, khiến Chu Trần ở phía dưới rừng cây ướt như chuột lột.

Chu Trần ngẩng đầu, hứng chịu mưa xối xả không ngừng đánh vào đầu, ngưng thị màn đêm đen kịt, giống như một lỗ đen không thấy đáy, lại như vực sâu vô tận nuốt chửng con người.

Giơ tay xoa xoa mái tóc bị nước mưa làm ướt sũng, những sợi tóc bết vào nhau, rối bù, nhưng Chu Trần không để ý, hắn hiện tại chỉ muốn về nhà, về đến mái nhà ấm áp kia.

Chu Trần dùng hết sức bình sinh, vùi đầu chạy về phía nhà, nhưng vừa đi được hai bước, liền một cước dẫm vào vũng bùn.

Vũng bùn rất sâu và đặc quánh, một bước dẫm không tới đáy, nửa cái chân của Chu Trần đều lún sâu vào, muốn rút ra lại vô cùng khó khăn.

Chu Trần không từ bỏ, ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Hai bên là núi non, trước và sau chỉ có hai con đường, đều hiểm trở như nhau, Chu Trần chỉ có thể cắm đầu liều mạng tiến về phía trước.

Chẳng mấy chốc.

Chu Trần đã mồ hôi đầm đìa như tắm, nước mưa hòa lẫn mồ hôi ào ào chảy xuống, nhưng vẫn không ngăn cản được nhiệt huyết muốn về nhà của Chu Trần.

"Gia điểm!" Chu Trần tiêu hao năm vạn một nghìn hai trăm Phong Nguyệt điểm luyện thành tuyệt thế võ công Vô Lượng Thân, đây là một môn thân pháp tuyệt thế võ công, gia tăng cho Chu Trần không ít.

Chu Trần cảm giác hai chân càng thêm nhẹ nhàng hữu lực, nhục thân lại cường tráng thêm một chút.

Lúc này.

Cả cái chân hắn đã lún vào vũng bùn, ngập đến tận gốc.

Chương 85

Chu Trần dồn hết khí lực, ra sức nâng chân lên, mạnh mẽ lao về phía trước, nhưng lại một lần nữa lún vào vũng bùn, ngập đến tận gốc chân.

Con đường này không biết dài bao nhiêu, nhưng Chu Trần tin rằng tổng sẽ đi đến tận cùng.

Mỗi khi khí lực hao hết, gân mỏi sức tàn, Chu Trần lại tự gia điểm cho mình.

Vô Lượng Quyền.

Vô Tướng Kiếp Chỉ.

Diệt Thế Ma Đao. … "Thiên phú này thật là…" "Kinh khủng!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao mỹ mâu trợn to, bộ ngực đầy đặn chập chờn, có cảm giác tam quan bị phá vỡ, nhận thức bị hủy diệt mà chấn động.

Đây là tuyệt thế võ công a.

Chu Trần vậy mà giống như ăn cơm uống nước, chốc lát đã luyện thành một môn, quả thật không phải người.

Kỳ thực nàng không cố ý xem lén.

Chỉ là khi nàng rời đi tò mò phản ứng của Hồng Chúc và Chu Trần, liền hơi chú ý một chút, kết quả còn chưa kịp đi xa, Chu Trần đã 'xử lý' xong Hồng Chúc.

Nàng không nhịn được dừng bước, kết quả liền nhìn thấy cảnh tượng Chu Trần luyện công đơn giản như ăn cơm uống nước mà chấn động.

"Tuy Hồng Chúc là cường giả Nguyên Đan cửu chuyển, trợ giúp

rất lớn cho Chu Trần tu hành, nhưng cũng không ngờ lớn đến mức này…" Hoàng Phủ Nguyệt Dao vốn tưởng thiên phú đặc thù của Chu Trần có giới hạn, nhưng hiện tại xem ra cho dù có giới hạn, cái giới hạn đó cũng rất cao.

"Thiên phú này nhìn có vẻ không đứng đắn, thậm chí có chút không ra mặt được, nhưng lại vô cùng thực dụng và cường đại, mạnh hơn những Thánh Thể kia rất nhiều…" Hoàng Phủ Nguyệt Dao vừa kinh vừa mừng, cảm giác như nhặt được bảo vật.

Những Thánh Thể kia quả thực trông rất mạnh, nhưng cũng chỉ là một phương diện mà thôi, thiên phú đặc thù của Chu Trần thoạt nhìn không có gì, nhưng hiệu quả phụ trợ lại được mệnh danh là nghịch thiên.

"Theo tốc độ này, Chu Trần e rằng một ngày là có thể luyện thành tất cả tuyệt thế võ công còn lại, thôi được rồi, bản cung sẽ đi giúp hắn mượn Ngũ Đế Ngũ Hành Công về!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao quan sát một hồi, bất giác đã mặt đỏ như thủy triều, kẹp chặt đôi chân dài trắng nõn, hướng về Vô Lượng Kiếm Tông mà đi.

Và trong lúc Chu Trần đang 'gian khổ' tu hành, Bạch Ngọc Kinh, nơi phong nguyệt lớn nhất Bắc Sơn thành, cũng náo nhiệt phi thường.

Cái tên Chu Trần đã trở thành đề tài trong miệng tất cả mọi người ở Bạch Ngọc Kinh.

Chu Trần tuy mới đến Bắc Sơn thành, nhưng mức độ được bàn tán đã đầy tràn.

Tên nhà quê chân đất.

Bái sư Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Lại còn có được Thanh Nga tiên tử, hoa khôi hàng đầu Bạch Ngọc Kinh.

Các ân khách của Bạch Ngọc Kinh đối với Chu Trần vừa tiện mộ vừa đố kỵ, trong lòng bất mãn.

Các cô nương của Bạch Ngọc Kinh đối với Thanh Nga tiên tử vừa tiện mộ vừa đố kỵ, hận không thể lấy thân thay thế.

Tiếng đàn u u, như thiên lại.

Trong bao gian tầng sáu, Ngọc Kiều tiên tử, một trong ba mươi sáu hoa khôi, đang đoan tọa sau tấm bình phong gảy đàn, trong bao gian có vài thanh niên khí chất bất phàm ngồi đối diện.

"Chu Trần này xuất thân phá gia chi tử, mười tám tuổi mới bắt đầu luyện võ, dựa vào một môn Nghệ Tiễn Thuật tàn khuyết mà lập nghiệp, được Thanh Vân Môn, một tiểu hàn môn ở Thanh Châu Thanh Vân Phủ, thu nhận vào môn hạ!" Người nói là một thanh niên mặt như ngọc, đang phe phẩy quạt mỹ nhân, khóe mắt hắn có một nốt ruồi, trông có vẻ yêu dị.

Hắn là công tử Đông Phương Bạch của gia tộc Đông Phương ở Bắc Sơn thành, thiên phú bất phàm, hiện nay đã Luyện Thể ba mươi chuyển, là một công tử ca nổi danh ở Bắc Sơn thành.

"Tu vi cụ thể của Chu Trần không rõ, nhưng khẳng định không quá hai mươi chuyển." Đông Phương Bạch nói.

Chu Trần rất ít dùng tu vi tiên đạo, vì vậy bọn họ đều không biết Chu Trần là tu vũ song tu.

"Không quá hai mươi chuyển?

Cho dù tính là mười lăm chuyển, Chu Trần tu luyện chưa đầy hai năm rưỡi, lại không có tài nguyên tốt, tốc độ tu luyện này đã có thể nói là kinh khủng rồi!" Đường Hải Dương, đại thiếu gia Đường gia, mặc y phục đen, tay đang vuốt hai quả thiết đản, nhướng mày, ánh mắt quét qua mọi người: "Tu vi của chúng ta tuy cao hơn Chu Trần,

nhưng muốn hai năm rưỡi tu luyện đến mười lăm chuyển trở lên, e rằng cũng không làm được phải không?" Đông Phương Bạch nhíu nhíu mày, không cách nào phản bác.

Đừng thấy hắn đã Luyện Thể ba mươi chuyển, nhưng hắn ba tuổi đã bắt đầu tu luyện, hiện nay đã hai mươi chín tuổi, tu luyện ròng rã hai mươi sáu năm.

Tài nguyên tiêu hao càng không phải Chu Trần có thể sánh bằng.

"Chẳng lẽ Hoàng Phủ Tông chủ coi trọng tốc độ tu luyện của Chu Trần?" Diệp Trường An, đại thiếu gia Diệp gia, xen vào nói: "Nghe nói Chu Trần rất háo sắc, mỗi lần đến thanh lâu đều phải 'đánh' mười người, hắn tu luyện nhanh như vậy có lẽ liên quan đến nữ nhân!" "Gã này khẳng định tu luyện tà công thải âm bổ dương!" Đông Phương Bạch bất mãn Chu Trần một tên nhà quê lại tu luyện nhanh hơn hắn, không nhịn được nói.

"Đông Phương huynh cẩn trọng lời nói." Diệp Trường An lắc đầu: "Hoàng Phủ Tông chủ không thể nào thu một đệ tử thải âm bổ dương, ta đoán Hoàng Phủ Tông chủ tặng Thanh Nga tiên tử cho Chu Trần, có lẽ chính là liên quan đến thiên phú đặc thù của Chu Trần!" "Hừ, tu luyện nhanh thì sao chứ?

Đợi đến khảo hạch nhập tông, ta muốn xem hắn có bản lĩnh gì!" Đông Phương Bạch lạnh lùng hừ một tiếng.

Kỳ thực trước đó hắn đã gửi thiệp mời Chu Trần, mời Chu Trần gặp mặt, kết quả Chu Trần căn bản không thèm nể mặt hắn.

Hà cớ gì chỉ Đông Phương Bạch chứ.

Chu Trần căn bản không xem thiệp mời, ở thế giới siêu phàm mà vĩ lực cá nhân tập trung vào một thân này, chỉ cần có thực lực, căn bản không cần để ý đến những giao thiệp phiền phức đó.

Ít nhất Đông Phương Bạch và những người này, không đủ tư cách để Chu Trần dành riêng thời gian xã giao với họ.

Mặt trời mọc, mặt trời lặn.

Sự xôn xao bên ngoài vì Chu Trần không ảnh hưởng đến hắn một chút nào, Chu Trần vùi đầu khổ tu suốt một ngày.

Đại Dịch Thần Kích, Kỳ Lân Bá Thương, Huyền Võ Thần Chưởng, Chân Long Cửu Biến… Chín môn tuyệt thế võ công của Vô Lượng Kiếm Tông, Chu Trần đã toàn bộ luyện thành.

"Luyện thành rồi!?" "Chín môn tuyệt thế võ công đã toàn bộ luyện thành!" Hồng Chúc trong lòng sóng gió cuồn cuộn, nàng vẫn chưa rời Chu Trần, đối với tiến độ của Chu Trần rõ như lòng bàn tay, quả thực đã lật đổ nhận thức của nàng.

Trừ Vô Lượng Kiếm là Chu Trần luyện cùng Thanh Nga tiên tử, tám môn tuyệt thế võ công còn lại như Vô Lượng Thân đều là luyện thành ở chỗ nàng.

Nàng có thể nói là tận mắt nhìn Chu Trần luyện thành tám môn tuyệt thế võ công, mà việc này chỉ tốn chưa đầy một ngày công phu.

Cho dù có nàng phụ trợ Chu Trần tu hành, thiên phú này của Chu Trần cũng có thể gọi là biến thái.

Oanh!

Ngay lúc này, một luồng khí tức cường đại dũng động trên người Chu Trần, khí huyết mênh mông như vực sâu tràn ra, hóa thành một con chân long gào thét.

Bởi vì Chu Trần sau khi luyện thành chín môn tuyệt thế võ công của Vô Lượng Kiếm Tông, lại tiêu hao một ít Phong Nguyệt điểm luyện thành mấy môn thượng thừa võ công, tu vi một hơi đẩy đến Luyện Thể ba trăm sáu mươi lăm chuyển đại viên mãn, tổng cộng tu

thành ba trăm sáu mươi sáu môn võ công.

Hiện tại nhục thân của Chu Trần đã viên mãn.

Giống như một quả cầu bị chia thành ba trăm sáu mươi sáu khối, mỗi một môn võ công chính là một khối, khi khối cuối cùng ghép vào thì hình thành một quả cầu hoàn mỹ, không tỳ vết, hỗn nguyên như một.

Toàn thân Chu Trần huyết nhục, gân cốt, huyết dịch, ngũ tạng lục phủ… đều rung động, Vạn Tượng Võ Điển thống ngự tất cả võ công, nhục thân hoàn mỹ thuế biến.

"Chẳng lẽ đây chính là cảnh giới một trăm lẻ tám chuyển viên mãn?" Hồng Chúc không biết Chu Trần đã đạt đến ba trăm sáu mươi lăm chuyển đại viên mãn, dù sao việc này quá mức kinh người, nàng chưa từng nghe nói có ai đạt đến.

Hơn nữa một trăm lẻ tám chuyển cũng chỉ là truyền thuyết, dù sao nàng cũng chưa từng thấy.

Nàng cảm giác nhục thân Chu Trần lúc này đã không kém gì nàng.

Phải biết nàng là cường giả Nguyên Đan cửu chuyển cảnh.

Luyện Thể cảnh cách Nguyên Đan cảnh ròng rã hai đại cảnh giới, mỗi đại cảnh giới đều là một lần thuế biến cực hạn của nhục thân.

Nàng không dám tưởng tượng nếu Chu Trần đạt đến Nguyên Đan cảnh, nhục thân sẽ biến thái kinh khủng đến mức nào?

"Đây chính là ba trăm sáu mươi lăm chuyển đại viên mãn sao?" Chu Trần cảm giác vô cùng sảng khoái, toàn thân tràn đầy sức mạnh vô tận, cả cơ thể viên mãn như ý, bất cứ nơi nào cũng có thể dễ dàng hoàn mỹ chưởng khống.

Cảm giác đó thật sự không thể diễn tả bằng lời.

Đặc biệt là vô số võ công sau khi Luyện Thể viên mãn đã triệt để dung hợp thành một thể, thật sự trở thành Vạn Tượng Võ Điển, vạn loại võ công hội tụ một thân.

Bất cứ môn võ công nào hắn cũng vừa nhìn đã biết, vừa học đã tinh thông, thể chất của hắn còn mạnh hơn Thánh Thể.

"Võ công thiên hạ đều trong tay ta, ai có thể địch nổi?" Cảm giác nhục thân Luyện Thể đại viên mãn thật sự quá tuyệt vời, không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung.

Giờ khắc này Chu Trần cảm thấy dành một hai năm trên việc Luyện Thể thật sự quá đáng giá.

Hắn không thể tưởng tượng được khi hắn tấn thăng Thần Lực, không, với nội tình của hắn ít nhất là trực tiếp tiến vào Thần Hải, không biết sẽ cường đại đến mức nào.

Thần Hải miểu sát Nguyên Đan tuyệt đối dễ như trở bàn tay!

"Chúc mừng công tử, võ vận xương long, nhục thân viên mãn, đại đạo khả kỳ!" Hồng Chúc tràn đầy vui mừng, trong mắt đầy sùng bái ngưỡng mộ.

Tuy Chu Trần tuổi nhỏ hơn nàng, tu vi thấp hơn nàng, nhưng giờ khắc này nàng đã hoàn toàn bị thiên phú của Chu Trần chinh phục.

"Điều này còn phải nhờ Hồng Chúc nữa, nếu không ta cũng không dễ dàng tu luyện đến viên mãn như vậy!" Chu Trần cúi đầu hôn mạnh một cái, lời ngọt mật cứ tuôn ra.

Kỳ thực nhục thân viên mãn của hắn không liên quan nhiều đến Hồng Chúc, có hay không có Hồng Chúc, hắn đều có thể dễ dàng tu thành, nhưng mà phụ nữ ấy mà, chính là thích nghe những lời dễ nghe.

"Công tử quá lời rồi, đây đều là do thiên phú dị bẩm và sự nỗ lực

của công tử mà có!" Hồng Chúc trong lòng ngọt ngào, cảm giác mình đã lập đại công, có một loại tự hào và vui sướng không nói nên lời.

"Hồng Chúc, ta muốn nàng trợ ta tu hành!" Chu Trần hào tình vạn trượng, cười lớn nói.

"Nguyện vì công tử hiệu lao!" Hồng Chúc mỉm cười duyên dáng, mặt đỏ như thủy triều, tình động như nước, trăm vẻ kiều mị.

Chu Trần lật mình lên trên.

Thời gian trôi qua.

Liên tiếp bảy ngày.

Chu Trần không bước ra khỏi cửa phòng một bước, với tu vi của hắn dù mười ngày nửa tháng không ăn không uống cũng sẽ không có chút ảnh hưởng nào.

Còn Hồng Chúc tu vi Nguyên Đan cửu chuyển, đã có thể bế cốc, ăn hay không ăn chỉ tùy tâm tình, chỉ cần hấp thu thiên địa linh khí là được.

"Cái tên hỗn đản này, cũng không sợ chết trên bụng Hồng Chúc sao!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao thầm mắng trong lòng, trước đó nàng đã mượn Ngũ Đế Ngũ Hành Công ra, nhưng Chu Trần vẫn luôn bận tu hành, nàng cũng không tiện đi quấy rầy.

Thế nhưng tên hỗn đản Chu Trần này vẫn còn chưa xong.

Hôm nay đã là ngày Vô Lượng Kiếm Tông khảo hạch nhập môn.

Trong phòng.

Chu Trần nằm trong lòng Hồng Chúc, ngủ say sưa, thỉnh thoảng lại chép chép miệng, giống như đang ăn món ngon gì đó.

Hồng Chúc mỹ mâu như nước, sắc mặt ửng hồng, si mê nhìn Chu Trần, trong mắt ái ý dường như muốn trào ra ngoài.

Nàng chưa từng vui vẻ như thế này.

Thì ra cuộc sống ngoài tu luyện ra, còn có một loại khác.

"Công tử, dậy thôi!" Hồng Chúc lay lay đầu Chu Trần, hôm nay còn có chính sự, không thể ngủ nướng.

"Ưm!" Chu Trần mở đôi mắt tinh quái, giấc ngủ này thật là sảng khoái, đẫm mồ hôi.

Hắn cũng đã trải nghiệm được cảm giác mồ hôi tuôn như mưa.

"Công tử, hôm nay là ngày khảo hạch nhập tông, không thể đến muộn!" Hồng Chúc nhắc nhở.

"Ừm!" Chu Trần vươn vai, từ từ rụt người thức dậy.

Hồng Chúc đứng dậy, tùy tay lau qua, rồi hầu hạ Chu Trần thay y phục.

"Hồng Chúc tỷ, nàng thật đẹp!" Chu Trần nhìn Hồng Chúc đang hầu hạ mình mặc y phục trước mặt, hai đôi chân dài trắng nõn khép lại, vậy mà không có một kẽ hở nào.

"Vẫn chưa nhìn đủ sao!" Hồng Chúc kiều sân, cảm nhận ánh mắt của Chu Trần, nghĩ đến dáng vẻ của Thanh Nga tiên tử, không khỏi cười một tiếng: "Công tử có phải có chút thất vọng không?" "Ừm, sau này ta chắc chắn sẽ khiến Hồng Chúc tỷ nàng vui đến mức không khép miệng lại được!" Hồng Chúc hung hăng lườm Chu Trần một cái, trong mắt xấu hổ càng đậm, đúng là một tên đại phôi đản.

"Ta thật không nên đến!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao bên ngoài nghe đối thoại của Chu Trần và Hồng Chúc, cảm giác má mình nóng ran.

Nàng đâu phải cố ý nghe lén, chỉ là giọng hai người không nhỏ, mà tu vi của nàng lại cao, tai thính mắt tỏ.

Muốn không nghe cũng không được.

Những lời đó thật là đáng xấu hổ.

Két.

Cửa phòng mở ra, Chu Trần bước ra với những bước chân vững vàng, khí phách ngút trời, đắc ý như gió xuân.

"Mỹ nhân sư phụ!

Chưởng môn!" Chu Trần tiến lên, nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Thanh Ngọc Dao đang đợi mình.

Thanh Nga tiên tử cung kính đứng một bên, trong lòng cảm thấy nguy cơ lớn lao.

Nhưng đối thủ Hồng Chúc này quá mạnh rồi.

"Đây là Ngũ Đế Ngũ Hành Công mà ngươi muốn!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao lấy ra một quyển bí tịch ném cho Chu Trần, không vui nói: "Vốn dĩ đã lấy cho ngươi từ sớm, ai ngờ ngươi lại chơi đến mức đó!" Chu Trần sờ sờ mũi, có chút ngượng nghịu, nhưng vẫn nhanh chóng xem.

"Đi thôi, vừa đi vừa xem!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao lấy ra một chiếc phi thuyền, Chu Trần, Hồng Chúc, Thanh Ngọc Dao và Thanh Nga tiên tử lên phi thuyền, bay về phía Vô Lượng Sơn.

Kỳ khảo hạch nhập môn của Vô Lượng Kiếm Tông không ở Bắc Sơn thành, mà là ở trường khảo hạch võ đạo ngoại môn của Vô Lượng Sơn.

Chu Trần xem Ngũ Đế Ngũ Hành Công, môn công pháp này có thể xem là một môn, cũng có thể xem là năm môn, lần lượt là Bạch Đế Kim Hoàng Công, Thanh Đế Mộc Hoàng Công, Hắc Đế Thủy Hoàng Công, Xích Đế Hỏa Hoàng Công, Hoàng Đế Thổ Hoàng Công.

Ngũ Đế Ngũ Hành Công tầng thứ nhất tương ứng với Luyện Khí

cảnh.

Tầng thứ hai tương ứng với Trúc Cơ cảnh.

Tầng thứ ba tương ứng với Kim Đan cảnh. 【Ngũ Đế Ngũ Hành Công tầng một (0/5000000) 】 "Lượng Phong Nguyệt điểm cần quả nhiên không ít!" Chu Trần cũng không bất ngờ, Ngũ Đế Ngũ Hành Công là công pháp tu luyện cùng lúc ngũ hành linh căn, tương đương với năm môn công pháp cường đại.

Hiện tại tốc độ hắn kiếm Phong Nguyệt điểm tăng vọt.

Hồng Chúc ngày đầu có gia trì FirstBlood, Phong Nguyệt điểm của Chu Trần bùng nổ hai triệu, sau đó bảy ngày mỗi ngày cũng có một triệu.

Tám ngày thời gian này, chỉ riêng trên người Hồng Chúc, Chu Trần đã kiếm được chín triệu.

Hiện tại Phong Nguyệt điểm trên người Chu Trần đã đột phá bốn mươi triệu.

"Đợi khảo hạch kết thúc, ta liền có thể điên cuồng đột phá rồi!" Chu Trần tràn đầy kỳ vọng.

Khảo hạch kết thúc hắn là có thể tấn thăng Thần Hải, sau đó tu luyện Ngũ Đế Ngũ Hành Công, chỉ cần Ngũ Đế Ngũ Hành Công tầng thứ hai luyện thành, hắn là có thể tấn thăng Kim Đan cảnh, đúc thành Kim Đan hoàn mỹ.

"Đợi đột phá xong sẽ đi diệt Viêm Long Cốc!" Chu Trần trong lòng độc ác, diệt cỏ không diệt tận gốc, gió xuân thổi lại sinh, trước đó hắn không có thực lực, nhưng đợi hắn đột phá xong thì đủ rồi.

Đặc biệt là cây Vạn Tượng Thần Binh của hắn, hiện giờ Viêm Long Cốc chắc hẳn đang muốn đoạt lại, chưa tuyên truyền ra ngoài sự cường đại của Vạn Tượng Thần Binh.

Người khác chỉ coi như Chu Trần ở Viêm Long Cốc đã cướp được một kiện thần binh lợi hại mà thôi.

Viêm Long Cốc là đại phái chú binh, có một kiện thần binh lợi hại cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng Viêm Long Cốc một khi phát hiện không thể đoạt lại thần binh, khẳng định sẽ tuyên truyền sự cường đại của Vạn Tượng Thần Binh, từ đó khiến mọi người cùng nhau đối phó Chu Trần.

Chu Trần nhất định phải diệt trừ nó trước khi điều đó xảy ra.

Thu liễm tư niệm, Chu Trần trả Ngũ Đế Ngũ Hành Công lại cho Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Cất công pháp đi, Hoàng Phủ Nguyệt Dao giới thiệu cho Chu Trần: "Vô Lượng Kiếm Tông mười năm mới chiêu thu đệ tử một lần, tuổi tác dưới ba mươi, tu vi không được vượt quá Luyện Thể cảnh, mỗi lần chỉ thu chín chân truyền, chín mươi chín nội môn đệ tử, chín trăm chín mươi chín ngoại môn đệ tử..." Chu Trần nghe danh ngạch ít ỏi như vậy, không thể không nói thật sự là ngàn quân vạn mã qua cầu độc mộc.

Bắc Sơn đạo nhân khẩu tính bằng vạn ức.

Mỗi lần đệ tử tham gia khảo hạch không biết bao nhiêu, nhưng những người có thể gia nhập Vô Lượng Kiếm Tông thật sự là ít lại càng ít, đều là thiên tài trong số thiên tài.

Khó hơn cả thi Thanh Hoa Bắc Đại!

Đương nhiên.

Trừ đại chiêu mười năm một lần, bình thường nếu có đệ tử thiên phú dị bẩm, cũng sẽ đặc cách chiêu thu vào Vô Lượng Kiếm Tông.

Nhưng loại này cần thiên phú dị bẩm, ví dụ như Triệu Hàn Y,

Tông chủ đều đích thân ra mặt thu đồ.

Đoàn người Chu Trần đến dưới chân Vô Lượng Sơn, phía trước là dãy núi Vô Lượng hùng vĩ sừng sững, liên miên bất tận.

Ngẩng đầu nhìn lên, ẩn ẩn có thể thấy trên mây mù, đỉnh tiên sơn, quỳnh lâu ngọc vũ, uyển như cung điện trên trời.

Chương 86

"Thật là khí tượng vạn thiên, khí phái hùng vĩ!" Chu Trần trong lòng cảm khái, nhưng rất nhanh hắn cũng có thể ở trên đó.

Trở thành chân truyền có thể sở hữu một ngọn núi.

Trở thành Kiếm Tử, sẽ sở hữu một tòa tiên sơn.

"Vi sư đưa ngươi đến đây thôi, ngươi cứ bắt đầu từ quan ải thứ nhất đi, vi sư ở trên đợi ngươi!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao nói.

"Mỹ nhân sư phụ cứ yên tâm, xem ta biểu diễn đây!" Chu Trần cười cười, hiện nay hắn Luyện Thể viên mãn, thử hỏi thiên hạ ai là địch thủ?

"Ừm!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao vẫy tay một cái, Chu Trần bị đưa xuống phía dưới, còn nàng thì cưỡi phi thuyền bay về phía trên.

Chu Trần đáp xuống đất, đi về phía đám đông phía trước.

Dày đặc toàn bộ đều là những người muốn tham gia khảo hạch.

Nhưng quan ải thứ nhất sẽ đào thải chín phần chín người.

Trận pháp tông sư của Vô Lượng Kiếm Tông đã thiết lập một đại trận ở đây, có thể kiểm tra tuổi tác của người khảo hạch, sau đó căn cứ vào tuổi tác ngưng tụ đối thủ đạt tiêu chuẩn.

Chỉ khi đánh bại đối thủ mới có thể thông qua quan ải thứ nhất.

"Thật sự là thiên tài vân tập a!" Chu Trần Vọng Khí Thuật đã tu thành tầng thứ ba, liếc mắt nhìn qua, từng thanh niên dưới ba mươi tuổi, đều là Luyện Thể thập chuyển trở lên.

Đặt ở Thanh Vân Môn đều là chân truyền đỉnh cấp.

Nhưng rất nhiều người trong số này ngay cả quan ải thứ nhất của

Vô Lượng Kiếm Tông cũng không qua nổi.

Không còn cách nào.

Vô Lượng Kiếm Tông chiêu thu số lượng người có hạn, khảo hạch đương nhiên biến thái, yêu cầu cực cao, đây cũng là để tập trung tài nguyên vào những thiên tài đỉnh cấp.

Thế giới siêu phàm, không xem số lượng người đông đảo, mà là xem tu vi.

Một cường giả tuyệt thế, có thể trấn áp tất cả.

"Ta vốn tưởng mình cũng là thiên tài, không ngờ đến đây mới phát hiện, thiên tài khắp nơi đều có…" Một thanh niên hơn hai mươi tuổi, Luyện Thể mười lăm chuyển, trong mắt có chút buồn bã, cảm nhận từng luồng khí tức cường hoành xung quanh, không còn vẻ khí phách ngút trời khi mới đến.

Hắn đến từ Đông Long Phủ thuộc Vân Châu, là tuyệt thế thiên kiêu của đại tông Đông Long Phủ, tương đương với chân truyền đệ nhất của Thanh Vân Môn.

Nhưng đến đây rồi, hắn phát hiện mình chẳng là gì cả.

"Ai mà chẳng phải thiên kiêu chứ!" Chu Trần thầm lắc đầu, hắn còn là thiên kiêu đệ nhất của Thanh Vân Môn kia mà.

Hắn đột nhiên có cảm giác như đi học đại học.

Hồi cấp ba, mình là học sinh đứng top ba toàn trường, trong lòng có chút ưu việt và tự hào, kết quả đến đại học, phát hiện bất kỳ ai cũng là học sinh giỏi của trường cấp ba mình, mỗi người điểm thi đại học đều không kém mình.

Thiên kiêu của Cửu Châu bảy mươi hai phủ thuộc Bắc Sơn đạo hội tụ về đây, thiên tài bình thường chỉ có thể mờ nhạt giữa đám

đông.

Đây cũng là lý do vì sao chân truyền của Thanh Vân Môn đều không đến tham gia.

Bọn họ biết hy vọng mong manh.

Huống hồ, thà làm đầu gà, không làm đuôi phượng.

Đến Vô Lượng Kiếm Tông làm một đệ tử ngoại môn, thậm chí là đệ tử tạp dịch, còn không bằng ở tông môn mình làm chân truyền, tương lai trở thành Phong chủ, thậm chí Chưởng môn, há chẳng phải tiêu dao tự tại hơn sao?

Đông!

Đông!

Tiếng chuông du dương, tựa như chuông thần trống chiều đánh thức mọi người, một bóng người đứng sừng sững giữa hư không, âm thanh hùng hồn vang vọng bốn phương: "Vô Lượng Kiếm Tông mười năm một lần, khảo hạch nhập môn hiện tại bắt đầu!" Vô Lượng Sơn, Vân Hải Quảng Trường.

Đây là một quảng trường rộng lớn tựa như mây mù ngưng tụ, trên đài cao quảng trường là các cao tầng của Vô Lượng Kiếm Tông, hai bên ghế khách quý là cường giả của các thế lực lớn.

Lúc này, đa số chỗ ngồi đã chật kín người, thân ảnh Hoàng Phủ Nguyệt Dao hiện ra, ngồi trên bảo tọa thứ hai trên đài cao.

Hồng Chúc cùng Thanh Ngọc Dao và Thanh Nga tiên tử thì ngồi ở khu khách quý.

Thấy Hoàng Phủ Nguyệt Dao, mọi người nhao nhao chào hỏi.

Kế bên nàng là một mỹ phụ thân hình đẫy đà, tuyệt sắc vô song.

Dưới bộ váy dài màu vàng nhạt, bầu ngực ngạo nghễ dường như

muốn thoát ra.

"Nghe nói Nguyệt Dao tả tả thu nhận một đệ tử bảo bối, chúc mừng, chúc mừng!" Mỹ phụ khóe miệng nở nụ cười, mang theo vẻ hiếu kỳ.

Tuy trước đây Hoàng Phủ Nguyệt Dao cũng có vài đệ tử, nhưng đều chỉ có thể coi là đệ tử ký danh mà thôi.

Lần này nàng lại phá lệ thu nhận một nam đệ tử, nghe nói nam đệ tử này còn là một tiểu sắc quỷ.

"Tử Nhu muội muội quá khen rồi…" Hoàng Phủ Nguyệt Dao vừa mở lời, bên cạnh lại truyền đến một giọng nói âm trầm: "Phó tông chủ quả nhiên đối đệ tử cực tốt, không chỉ ban tặng hoa khôi, ngay cả thị nữ của mình cũng ban cho, thật khiến người khác ganh tỵ, lão phu đây nhìn mà cũng muốn bái phó tông chủ làm thầy!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao phóng ánh mắt lạnh lẽo nhìn sang.

Đó là một lão giả áo tím, tuy tuổi đã cao, nhưng sắc mặt hồng hào, tinh khí thần sung mãn.

"Nếu Đại Trưởng lão nguyện ý, bản cung cũng không ngại có thêm một lão đồ đệ!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao cười lạnh.

Lão già này tên Nam Cung Liệt, luận bối phận thì có thể coi là sư thúc của Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Trước đây, vì vị trí Phó tông chủ mà ông ta có chút bất hòa với Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

"Ngươi…" Nam Cung Liệt mặt đỏ tía tai, không ngờ Hoàng Phủ Nguyệt Dao lại sắc sảo như vậy.

Vừa định nổi giận, trên bảo tọa chính giữa lại xuất hiện một thanh niên áo gấm phi phàm thoát tục.

Thanh niên áo gấm mỉm cười nói: "Có chuyện gì mà náo nhiệt vậy?" "Kính chào Tông chủ!" Mọi người khẽ chắp tay.

Thanh niên áo gấm trước mắt này chính là Tông chủ đương nhiệm của Vô Lượng Kiếm Tông, Lâm Nam Thiên.

"Không cần đa lễ!" Lâm Nam Thiên phất tay, nụ cười ôn hòa.

Nam Cung Liệt liếc nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Dao, nói: "Tông chủ, chúng ta đang bàn luận về đệ tử mới thu của phó tông chủ, Chu Trần đây!" "Không biết Chu Trần này có gì đặc biệt mà lại được Nguyệt Dao sư muội ưu ái?" Lâm Nam Thiên đương nhiên đã điều tra kỹ tin tức về Chu Trần.

Dù sao Hoàng Phủ Nguyệt Dao thu đồ đệ cũng không hề tầm thường, nhưng ngoài việc Chu Trần tu luyện rất nhanh, ông ta không điều tra được điều gì đặc biệt hữu ích.

Chu Trần có thể chất đặc thù, ông ta cũng chỉ là phỏng đoán, cụ thể là thể chất gì thì không biết, nhưng hẳn là có liên quan đến nữ nhân.

Bằng không Hoàng Phủ Nguyệt Dao sẽ không ban cho Chu Trần hoa khôi rồi lại ban thị nữ, hơn nữa Chu Trần cả ngày vờn quanh nữ nhân mà tốc độ tu luyện vẫn nhanh như vậy, chỉ có thể chất đặc thù mới có thể giải thích được.

"Chu Trần thiên phú dị bẩm, tu luyện võ công cực nhanh, xứng đáng là võ đạo kỳ tài!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao không nói đến thiên phú đặc thù của Chu Trần, nhưng tốc độ tu luyện nhanh đã là một lý do đủ mạnh.

Thế nào là thiên tài?

Chẳng phải là tu luyện nhanh sao? …… Dưới Vô Lượng Sơn.

"Vô Lượng Kiếm Tông mười năm một lần, khảo hạch nhập môn

hiện tại bắt đầu!" Theo âm thanh hùng hồn vang lên, Chu Trần nhìn thấy từng thanh niên tinh thần phấn chấn, chiến ý dạt dào, hăm hở xông vào trận pháp.

Chu Trần không nhanh không chậm đi theo dòng người tiến vào trận pháp.

"Đời người khó được mấy phen liều, dù hy vọng mong manh, ta cũng muốn liều một phen!" Bên tai Chu Trần vang lên giọng một thanh niên tự cổ vũ mình, rồi hắn thấy thanh niên kia như được tiêm máu gà, lao vào trận pháp.

Chu Trần trong lòng cảm khái, nếu không có Phong Nguyệt Bảo Giám, hắn e rằng ngay cả tư cách đứng ở đây cũng không có, bây giờ có lẽ vẫn đang đi săn ở Thanh Hà huyện.

Thậm chí rất có thể đã vì đủ loại nguyên nhân mà ngã xuống.

Thu lại suy nghĩ, Chu Trần bước vào trận pháp.

Sau khi vào trận pháp, Chu Trần thấy rõ cảnh tượng bên trong, có một cầu thang đá cao vô cùng tận, thẳng tắp lên trời, gọi là Đăng Thiên Thê.

Leo lên Đăng Thiên Thê này là có thể đến Vân Hải Quảng Trường, coi như đã sơ bộ vượt qua khảo hạch.

Nhưng muốn leo lên được không hề dễ dàng.

Chu Trần cảm thấy sức mạnh trận pháp quét qua cơ thể hắn, sau đó phía trước liền ngưng tụ ra một thân ảnh, đây chính là đối thủ của hắn.

Chỉ khi đánh bại đối thủ này, hắn mới có thể lên Đăng Thiên Thê.

Phập!

Đối thủ vừa ngưng tụ ra liền cực nhanh lao đến Chu Trần.

Trong nháy mắt đã đến trước mặt Chu Trần năm mét, trường đao trong tay chém xuống, tựa như Lực Phách Hoa Sơn, đao khí tung hoành, lộng lẫy đoạt mắt.

"Ước chừng có Luyện Thể thập nhị chuyển!" Chu Trần đánh giá đối thủ, đợi đến khi trường đao chém xuống, hắn mới khẽ nghiêng người, đao khí lướt qua bên cạnh.

Chu Trần phản thủ đấm một quyền.

Ầm!

Quyền kình phá không, đối thủ còn chưa kịp xuất chiêu thứ hai đã bị Chu Trần một quyền đánh nát.

Quá yếu ớt!

Chu Trần mặt không biểu cảm, lần khảo hạch này đối với hắn mà nói chỉ là đi dạo một vòng, nếu hắn cũng không thể vượt qua, thì Vô Lượng Kiếm Tông cũng không thể nào thu được đệ tử.

Huống hồ Đăng Thiên Thê này chỉ là khảo hạch sơ bộ mà thôi.

Chu Trần bước lên bậc thang, đi về phía trên.

Vừa đi chưa đến mười bước, lại một đối thủ khác ngưng tụ ra.

Lần này mạnh hơn một chút, có Luyện Thể thập tam chuyển.

Bành!

Chu Trần tùy tiện một quyền, đánh nát đối thủ, rồi bước lên trên.

Lại mười bậc.

Đối thủ thứ ba xuất hiện, Luyện Thể thập tứ chuyển.

Bành.

Một quyền đánh nát.

Chu Trần tiếp tục, tựa như đi bộ nhàn nhã.

Thực tế chỉ cần đánh bại ba đối thủ là đã vượt qua khảo hạch sơ bộ, chỉ cần hô một tiếng từ bỏ, sẽ được truyền tống đến Vân Hải Quảng Trường.

Chu Trần hai mươi tuổi, gặp phải đối thủ từ Luyện Thể thập nhị chuyển trở lên, tức là thanh niên hai mươi tuổi phải đánh bại đối thủ Luyện Thể thập ngũ chuyển mới có thể vượt qua khảo hạch sơ bộ.

Chỉ riêng cửa ải này, chín phần chín người đã không thể vượt qua.

Tuy nhiên, nếu cảm thấy mình vẫn còn dư sức, thì có thể tiếp tục đi lên, đối thủ sẽ ngày càng mạnh hơn.

Và xếp hạng sơ bộ sẽ dựa vào số lượng đối thủ mà ngươi có thể đánh bại.

Chu Trần đương nhiên là tiếp tục đi lên.

Đối thủ thứ tư Luyện Thể thập ngũ chuyển.

Đối thủ thứ năm Luyện Thể thập lục chuyển.

Đối thủ thứ sáu Luyện Thể thập thất chuyển. …… Chu Trần mỗi lần đều chỉ dùng một quyền, không có bất kỳ ngoại lệ nào, phong thái nhẹ nhàng, cứ như đi du lịch vậy, thong dong đi lên.

Trên đài cao Vân Hải Quảng Trường, bất kể là tân khách đến tham quan hay các cao tầng của Vô Lượng Kiếm Tông, cơ bản đều đang chú ý đến Chu Trần.

Ai bảo Chu Trần bái sư Hoàng Phủ Nguyệt Dao, trở thành tâm điểm nóng nhất của kỳ khảo hạch lần này chứ.

“Nguyệt Dao tả tả, ngươi nói cho ta biết, đệ tử bảo bối này của ngươi rốt cuộc đạt bao nhiêu chuyển rồi?” Mỹ phụ Vạn Tử Nhu với bầu ngực đầy đặn, đôi mắt đẹp lấp lánh, vừa nhìn Chu Trần đang thong dong leo núi, vừa nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Dao, vô cùng hiếu kỳ.

Cụ thể Chu Trần đạt bao nhiêu chuyển, rất khó nhìn ra bằng mắt thường.

Nhưng khí chất thân hình kia quả thật phi phàm.

"Ta cũng không rõ, nhưng ta nghĩ Đăng Thiên Thê hẳn không làm khó được hắn!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

Đối thủ trên Đăng Thiên Thê không phải lúc nào cũng tăng lên một chuyển như vậy.

Đến phía sau, đối thủ xuất hiện chính là hình chiếu của các thiên kiêu đã từng vượt qua Đăng Thiên Thê, ngay cả hình chiếu của Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Lâm Nam Thiên cũng có.

"Đăng Thiên Thê cũng không làm khó được hắn?" Nghe lời này, đừng nói Vạn Tử Nhu, Lâm Nam Thiên trong mắt cũng lóe lên một tia dị sắc, cười nói: "Nguyệt Dao sư muội, nếu ta không lầm, đối thủ mạnh nhất trên Đăng Thiên Thê là Đệ tam đại Tổ sư, nghe nói đã đạt tới cửu thập bát chuyển, cộng thêm chín môn tuyệt thế võ công, có thể sánh ngang một trăm tám mươi tám chuyển!" "Ta biết!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao gật đầu, nhưng vẫn rất tự tin.

"Thật là khẩu khí lớn, cũng không sợ cắn phải lưỡi!" Nam Cung Liệt âm dương quái khí.

Hắn không tin Chu Trần, một thằng ranh con hai mươi tuổi, có thể đánh bại hình chiếu của Đệ tam đại Tổ sư.

Phải biết rằng Đệ tam đại Tổ sư lúc lưu lại hình chiếu đã ba mươi sáu tuổi rồi, dù vậy, vẫn xứng danh là Tổ sư kinh diễm nhất của Vô Lượng Kiếm Tông!

Hoàng Phủ Nguyệt Dao không để ý Nam Cung Liệt, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Chu Trần đang leo Đăng Thiên Thê trong trận pháp.

“Thật sự lợi hại đến vậy sao?” Lâm Nam Thiên nảy sinh hứng thú, ông biết Hoàng Phủ Nguyệt Dao không phải người nói khoác, nhưng Chu Trần có thể đánh bại hình chiếu ba mươi sáu tuổi của Đệ tam đại Tổ sư, ông cũng không quá tin.

Chuyện này quá huyền ảo.

Nếu nói Chu Trần thiên phú dị bẩm, mười năm sau đánh bại hình chiếu của Đệ tam đại Tổ sư, ông còn có chút tin.

Trên Đăng Thiên Thê.

Chu Trần một đường vượt ải chém tướng, mỗi lần gặp đối thủ vẫn chỉ là một quyền, một trảo, một chỉ, một chưởng, một cước mà thôi.

Luyện Thể viên mãn, nhục thân lột xác, mười tám loại binh khí như đao, thương, kiếm, kích, phủ, việt, câu, xoa, v.v… hắn đều có thể dễ dàng điều khiển, đạt đến lô hỏa thuần thanh.

Các loại võ công như quyền, chưởng, cước, trảo, chỉ càng là tín thủ niêm lai.

Theo đối thủ bị đánh bại ngày càng mạnh, Chu Trần phát hiện đối thủ xuất hiện có sự thay đổi, dường như đều là hình chiếu của những tiền nhân.

Nhưng Chu Trần không để tâm, vẫn một chiêu giải quyết.

Lúc này, lại một hình chiếu ngưng tụ, Chu Trần khẽ nhíu mày, kinh ngạc nói: “Mỹ nhân sư phụ?” Đáng tiếc hình chiếu không có ý thức, chẳng nói chẳng rằng liền xông về phía Chu Trần.

Chu Trần không một quyền đánh nát ‘mỹ nhân sư phụ’, ban đầu chỉ là thủ không công, võ công tín thủ niêm lai, quyền trảo chỉ chưởng cước các loại võ công biến hóa tùy ý, vô cùng trơn tru, không có bất kỳ kẽ hở nào.

“Đây chẳng lẽ là Đấu Chiến Thánh Thể?” Mỹ phụ Vạn Tử Nhu với bộ váy vàng nhạt, đôi mắt đẹp lóe lên dị sắc liên tục, nhìn các chiêu thức võ công trong tay Chu Trần thi triển trơn tru, tùy ý, không hề có chút cứng nhắc nào, không khỏi kinh hô.

Đừng thấy các võ giả Luyện Thể đạt mấy chục chuyển đều tinh thông vài chục môn võ công, các loại binh khí quyền chưởng chỉ pháp đều có nghiên cứu.

Nhưng họ rất khó dung hợp chúng một cách hoàn mỹ, tương đương với một đống cát rời rạc.

Huống hồ võ giả Luyện Thể cũng không có nhiều tinh lực để dung hợp các loại chiêu thức binh khí, họ tu luyện các loại võ công khác nhau chỉ là để tu luyện pháp rèn thể, rèn luyện cơ thể, để nhục thân lột xác tiến hóa không có góc chết và khuyết điểm.

Về phần chiêu thức binh khí, họ chỉ chủ yếu tu luyện một số trong đó, để tự mình công thủ kiêm bị.

Nhưng Đấu Chiến Thánh Thể là thể chất trời sinh vì chiến đấu mà tồn tại, các loại võ công vừa nhìn liền biết, vừa học liền tinh thông, và có thể phát huy các chiêu thức binh khí đến cực hạn, xứng đáng là thể chất đỉnh cao về kỹ năng chiến đấu.

Chu Trần quyền chưởng biến hóa giữa các loại võ công tín thủ niêm lai, lô hỏa thuần thanh, mỗi chiêu mỗi thức không hề có chút hoa mỹ nào, phát huy uy lực đến cực hạn.

Trừ Đấu Chiến Thánh Thể, các thể chất khác rất khó làm được, dù ngộ tính kinh người, nhưng Chu Trần còn trẻ như vậy, làm sao có nhiều thời gian mài giũa kỹ năng chiến đấu, hơn nữa họ nghe nói Chu Trần cả ngày chơi đùa nữ nhân, những ngày đến Bắc Sơn Thành, ngày nào cũng ở nhà chơi đùa hoa khôi và Hồng Chúc mà Hoàng Phủ Nguyệt Dao ban cho!

Nếu kỹ năng ngự nữ của Chu Trần cũng đạt đến lô hỏa thuần thanh như vậy, họ lại sẽ không có chút bất ngờ nào.

"Tiểu tử này thiên phú chiến đấu lại cao đến vậy?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao âm thầm kinh hãi, trước đây nàng chỉ biết Chu Trần dưới sự gia trì của thiên phú đặc thù mà tu luyện vô cùng nhanh chóng, nhưng không ngờ thiên phú chiến đấu lại mạnh đến thế.

Nàng không biết Chu Trần có phải Đấu Chiến Thánh Thể hay không, nhưng vẫn gật đầu, gán cho Chu Trần danh hiệu Đấu Chiến Thánh Thể.

"Tu luyện nhanh như vậy, lại còn là Đấu Chiến Thánh Thể, quả nhiên thiên phú dị bẩm, trách không được Nguyệt Dao sư muội ngươi cũng nhịn không được thu hắn làm đồ đệ!" Lâm Nam Thiên gật đầu, không hề hoài nghi.

Chương 87

Thực ra nhục thân Chu Trần đã viên mãn, Vạn Tượng Thần Công và Gia Ban Võ Công dung hợp thành một thể, xứng đáng là tập hợp của tất cả võ học thiên hạ.

Thể chất của Chu Trần chỉ mạnh hơn chứ không hề yếu hơn Đấu Chiến Thánh Thể.

Tuy hắn không có linh thể thánh thể bẩm sinh, nhưng hắn hiện giờ đã rèn luyện thân thể phàm nhân của mình thành một thể chất hoàn mỹ còn mạnh hơn cả thánh thể.

Chu Trần gọi thể chất của hắn là Vạn Tượng Thần Thể, bao la vạn tượng, vô địch!

"Nguyệt Dao tả tả, đệ tử bảo bối này của ngươi thật lòng tốt với ngươi, lâu như vậy rồi vẫn chỉ thủ không công, nếu không thì hình chiếu của ngươi e rằng đã thua rồi!" Vạn Tử Nhu vẻ mặt ghen tỵ, nếu không phải Chu Trần đã bái sư rồi, nàng cũng muốn cướp mất.

Huống chi Vạn Tử Nhu chứ.

Tốc độ tu luyện của Chu Trần nghịch thiên như vậy, lại còn có Đấu Chiến Thánh Thể được xưng là đỉnh cao của kỹ năng chiến đấu, quả thực quá hoàn mỹ!

Hoàng Phủ Nguyệt Dao tâm tình đại duyệt, khóe miệng khẽ cong lên, lần này Chu Trần đã triệt để làm nàng nở mày nở mặt!

Không uổng phí công nàng chiếu cố hắn!

Bành!

Chu Trần một quyền đánh vào bầu ngực đầy đặn của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, sau đó nàng hóa thành một đám mây mù nổ tung, biến

mất không dấu vết.

Chu Trần bước lên phía trước, lại một hình chiếu ngưng tụ.

Tông chủ Vô Lượng Kiếm Tông Lâm Nam Thiên.

Không quen biết!

Chu Trần đối với Lâm Nam Thiên không khách khí như vậy, thấy đối phương xông lên, hắn trực tiếp ba ba mấy quyền, đánh nát Lâm Nam Thiên.

Trên đài cao, Lâm Nam Thiên mặt đen sầm, đây cũng quá phân biệt đối xử rồi.

Hình chiếu của ông ta còn mạnh hơn Hoàng Phủ Nguyệt Dao một chút, nhưng không ngờ lại bị đánh nát chỉ trong mấy quyền!

Hoàng Phủ Nguyệt Dao và các cao tầng Vô Lượng Kiếm Tông khóe miệng co giật, cố nén không bật cười thành tiếng, may mắn là theo Chu Trần một đường đi lên, với thái độ nghiền ép đánh bại đối thủ, trong lòng họ chỉ còn lại sự chấn động.

Khoảnh khắc này, họ cảm thấy Hoàng Phủ Nguyệt Dao dường như không nói dối, Chu Trần thật sự có khả năng đánh bại Đệ tam đại Tổ sư.

Nhưng Chu Trần chẳng phải mới tu luyện hai năm rưỡi thôi sao?

Vậy mà đã đạt hơn một trăm chuyển rồi?

Tốc độ này quả thực nghịch thiên.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao trong lòng kinh hỉ, lại có chút lo lắng có người sẽ nghi ngờ Chu Trần có bảo vật nghịch thiên mà ra tay với hắn, liền giải thích: “Chu Trần kỳ thực còn có một loại thiên phú đặc thù, song tu với nữ tử có hiệu quả như thần trợ, giống như đốn ngộ vậy, vô cùng nhanh chóng.” “Mà tu vi nữ tử càng cao, hiệu quả càng

tốt.

Các ngươi đều biết ta đã ban Hồng Chúc cho Chu Trần, chính là muốn giúp Chu Trần đề thăng một chút." "Chín ngày này, dưới sự giúp đỡ của Hồng Chúc, Chu Trần đã luyện thành toàn bộ chín môn tuyệt thế võ công của tông môn chúng ta rồi!" "Cái gì?

Chín ngày luyện thành chín môn tuyệt thế võ công?" Lâm Nam Thiên, Vạn Tử Nhu, Nam Cung Liệt và những người khác đều kinh ngạc đến ngây người, thiên phú này cũng quá khủng khiếp rồi chứ?

Hiệu quả phụ trợ của Hồng Chúc mạnh đến vậy sao?

Tất cả ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Hồng Chúc và Thanh Nga tiên tử bên cạnh.

"Sắc mặt hồng hào, tinh khí thần sung mãn, không hề bị tổn thương!" Lâm Nam Thiên quan sát Hồng Chúc và Thanh Nga.

Tuy biết Hoàng Phủ Nguyệt Dao không thể nào thu một đệ tử thải âm bổ dương, nhưng tốc độ đề thăng của Chu Trần khiến ông ta không khỏi nghi ngờ Chu Trần đã đi đường tắt, đi con đường tà đạo thải âm bổ dương.

Nhưng sau khi nhìn thấy Hồng Chúc và Thanh Nga, ông ta trong lòng triệt để phủ định việc thải âm bổ dương, xem ra thiên phú của Chu Trần quả nhiên đặc thù.

Tuy cần nữ nhân phụ trợ, nhưng đối với nữ nhân lại không hề tổn hại.

"Hồng Chúc tuy cũng coi là thiên tài, nhưng nữ tử thiên tài hơn Hồng Chúc thì có rất nhiều.

Nếu họ phụ trợ Chu Trần tu luyện, Chu Trần chẳng phải sẽ tu luyện càng nhanh hơn sao?" Lâm Nam Thiên thực sự cảm nhận được sự khủng bố của Chu Trần, trách không được Chu Trần chỉ trong hai

năm rưỡi đã khủng bố đến vậy.

Đây còn là Chu Trần trước đây bị mai một ở một nơi nhỏ bé.

Nếu Chu Trần sớm được phát hiện, từ nhỏ đã có căn cơ vững chắc, giống như Triệu Hàn Y vậy, sau đó đợi Chu Trần mười mấy tuổi là có thể để nữ nhân phụ trợ hắn tu luyện.

Vậy thì Chu Trần e rằng đã sớm đạt đến Nguyên Đan cảnh, thậm chí đạt đến Thần Chủng cảnh rồi!

"Chu Trần lại khủng bố đến mức này sao?" Nam Cung Liệt tâm thần chấn động, xem ra sau này vẫn nên không đối đầu với sư phụ hắn thì hơn.

Quá đáng sợ.

Với thiên phú của Chu Trần, sau khi gia nhập Vô Lượng Kiếm Tông, e rằng không bao lâu nữa sẽ vượt qua hắn.

Còn về việc giết Chu Trần?

Đùa gì vậy, tuy hắn cạnh tranh vị trí phó tông chủ thất bại với Hoàng Phủ Nguyệt Dao, nhưng cũng không có thâm cừu đại hận, bình thường cãi vã vài câu, cũng chưa đến mức sinh tử tương hướng.

Vợ chồng còn cãi nhau nữa là đồng môn!

"Chu Trần gặp phải Đệ tam đại Tổ sư rồi!" Vạn Tử Nhu đôi mắt đẹp trợn tròn, trên khuôn mặt trưởng thành quyến rũ mang theo sự mong chờ và hiếu kỳ, nhìn chằm chằm Chu Trần.

Chu Trần nhìn hình chiếu của Đệ tam đại Tổ sư, trong lòng thầm nghĩ: "Cái này có chút thực lực rồi, ta sẽ chơi với hắn thêm một lúc, tránh hù dọa người khác!" Thế nhưng hắn không biết rằng, hắn đã sớm dọa sợ vô số người rồi.

Bành bành bành!

Chu Trần và Đệ tam đại Tổ sư thân ảnh biến mất, trong nháy mắt hai người đã giao thủ hàng trăm chiêu, Chu Trần vẫn từ tốn.

Với thực lực Luyện Thể viên mãn của hắn, thực lực của Đệ tam đại Tổ sư tuy không tệ, nhưng trước mặt hắn vẫn kém một đại tầng thứ.

Nếu Chu Trần dùng hết toàn lực, không quá ba chiêu là có thể đánh tan hình chiếu của Đệ tam đại Tổ sư.

Chu Trần thu liễm thực lực, kịch chiến với Đệ tam đại Tổ sư một khắc đồng hồ, rồi một kiếm chém giết hắn.

"Tiếp theo sẽ không có Luyện Thể viên mãn nữa chứ?" Chu Trần đang nghĩ có nên từ bỏ hay không, đột nhiên trước mắt sáng lên, xuất hiện trên một biển mây.

Hắn dẫm thử, thứ dưới chân mềm mại như bông gòn trắng, nhưng lại không làm người ta rơi xuống.

Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh, phát hiện có rất nhiều đệ tử tham gia khảo hạch giống hắn, còn trên đài cao thì là cường giả của Vô Lượng Kiếm Tông và khách quý.

Chu Trần vẫn nhìn thấy Hoàng Phủ Nguyệt Dao, nàng mỉm cười khẽ gật đầu với hắn.

Chu Trần ở khu khách quý cũng nhìn thấy Thanh Ngọc Dao, Hồng Chúc và Thanh Nga.

Đột nhiên, Chu Trần cảm ứng được từng đạo địch ý, ánh mắt nhìn sang, thấy từng thanh niên phi phàm thoát tục.

Trong mắt họ tràn ngập chiến ý và ganh tỵ.

Họ không thể nhìn thấy tình hình khảo hạch của Chu Trần, mà hiện tại bảng xếp hạng cũng chưa ra, họ đương nhiên không để Chu

Trần vào mắt.

Đương nhiên, cho dù bảng xếp hạng có ra, họ e rằng cũng sẽ không phục.

Có một số người không đánh một trận thì căn bản sẽ không phục.

"Tiếp theo dường như còn có hai vòng khảo hạch, loại khảo hạch trò trẻ con này có ý nghĩa gì chứ!" Nghĩ đến đây, Chu Trần nhìn về phía những thanh niên tràn đầy địch ý với hắn, liếc mắt khiêu khích nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, không phục ta bái được mỹ nhân sư phụ sao?" "Ta nói cho các ngươi biết, hạng nhất ta lấy rồi, không phục thì bước ra!" "Ngông cuồng!" Đông Phương Bạch là người đầu tiên bước ra, phẫn nộ nói: "Muốn lấy hạng nhất, đã hỏi qua ta Đông Phương Bạch này chưa!" "Ngươi tính là cái thá gì?" Khẽ liếc Đông Phương Bạch, Chu Trần vẻ mặt khinh thường: "Một lũ phế vật!" "Ngươi… ngươi tìm chết!" "Ta không nhằm vào ngươi!" Chu Trần nhìn Đông Phương Bạch, rồi lại nhìn những người khác: "Ta nói các ngươi đều là phế vật!" "Hỗn trướng!" "Ngươi tìm chết!" Đường Hải Dương, Diệp Trường An và một đám thiên tài võ giả đại nộ, kẻ nào có thể đến được đây mà không phải thiên tài, Chu Trần dám mắng bọn họ là phế vật!

"Chết đi!" Đông Phương Bạch đã ra tay, Chu Trần khiêu khích trước, hắn thu thập Chu Trần một trận không quá đáng chứ?

Bốp!

Chu Trần giơ tay vung một bạt tai, cái tát này tự chậm mà nhanh, Đông Phương Bạch muốn né nhưng không né được.

Bốp!

Đông Phương Bạch đến nhanh mà đi còn nhanh hơn, răng và máu tươi phun ra, đập mạnh vào đám đông.

“Xì!” Thấy những cao tầng và khách quý Vô Lượng Kiếm Tông theo dõi khảo hạch của Chu Trần không hề bất ngờ, họ đều biết Chu Trần khủng bố biến thái, không có đệ tử nào trong sân là đối thủ của hắn chỉ trong một hiệp.

Nhưng những đệ tử tham gia khảo hạch kia không biết, thấy Đông Phương Bạch bị một bạt tai đánh bay, tất cả đều trợn tròn mắt, khó mà tin được.

“Phế vật!” Chu Trần ánh mắt kiêu ngạo, ngẩng cao đầu nói: “Hạng nhất ta lấy rồi, không phục thì cứ lên, đánh thắng ta, ta sẽ bảo mỹ nhân sư phụ thu các ngươi làm đồ đệ!” “Ngông cuồng!” “Lên!” Diệp Trường An và các thiên tài khác làm sao chịu được loại khí này, nhao nhao xông về phía Chu Trần.

Bành bành bành!

Một trận hỗn chiến bắt đầu, chính xác hơn là một trận chiến một chiều.

Chu Trần như hổ vào đàn dê, một quyền một đứa trẻ.

Trong chốc lát, trên Vân Hải Quảng Trường nằm la liệt một đám đệ tử thiên tài, mỗi người đều là thiên tài ít nhất hai mươi chuyển.

Nhưng trước mặt Chu Trần không có bất kỳ sự khác biệt nào.

Xung quanh Chu Trần trống ra một khoảng, không ai dám tiến lên nữa, trong mắt tràn đầy kính sợ, sợ hãi.

Quá biến thái.

Quá khủng bố.

Không phải người!

“Còn ai nữa?” Chu Trần ánh mắt lướt qua, tất cả đệ tử đều cúi thấp đầu kiêu ngạo, không dám đối diện với hắn.

Chu Trần hài lòng gật đầu, sau đó nhìn về phía đài cao, chắp tay hành lễ: "Tông chủ, mỹ nhân sư phụ, ta bây giờ đã thông qua khảo hạch rồi chứ?" "A a, nếu bản tọa không cho phép ngươi thông qua, ngươi có thể nào dùng mấy quyền đánh nát bản tọa không?" Lâm Nam Thiên cười cười.

Những người khác nhìn Chu Trần cũng không kìm được bật cười, nhưng họ không có ác ý gì.

Bởi vì họ đều biết chỉ cần Chu Trần không ngã xuống, tuyệt đối sẽ trở thành một tồn tại khủng bố, thậm chí tiếp quản Vô Lượng Kiếm Tông!

Triệu Hàn Y tuy thiên phú phi phàm, nhưng so với Chu Trần, dường như cũng ảm đạm thất sắc.

"Đệ tử nào dám!" Chu Trần gãi mũi, cười ngượng ngùng.

Hắn phát hiện hình chiếu xuất hiện sau hình chiếu của mỹ nhân sư phụ chính là Tông chủ Vô Lượng Kiếm Tông, bị hắn ba hai quyền đánh nát.

Lâm Nam Thiên với tư cách là Tông chủ Vô Lượng Kiếm Tông, khí lượng phi phàm, đương nhiên không thể vì chuyện nhỏ nhặt này mà ghi hận Chu Trần.

Sau khi trêu chọc một câu, Lâm Nam Thiên tuyên bố: "Nay có đệ tử Chu Trần, thiên phú dị bẩm, phẩm hạnh ưu lương, là hạng nhất của kỳ khảo hạch lần này, thụ phong vị trí chân truyền của Vô Lượng Kiếm Tông!" Theo lời Lâm Nam Thiên dứt, Đông Phương Bạch, Đường Hải Dương, Diệp Trường An và các đệ tử khác tràn đầy ganh tỵ, nhưng không còn sự đố kỵ.

Chu Trần đã dùng thực lực của mình chứng minh vị trí chân truyền là xứng đáng với danh tiếng.

Tất cả bọn họ cộng lại cũng không phải đối thủ của Chu Trần.

Điều tuyệt vọng hơn là Chu Trần còn nhỏ tuổi hơn bọn họ.

Nhưng họ cũng đầy đấu chí, chín suất đệ tử chân truyền, họ cũng không phải không có cơ hội.

Tuy cạnh tranh cực kỳ khốc liệt, tựa như ngàn quân vạn mã qua cầu độc mộc, nhưng có chí thì nên, làm người phải có ước mơ.

"Chúc mừng Tông chủ, Phó tông chủ thu được đồ đệ xuất sắc, chúc mừng Chu công tử thăng cấp chân truyền!" Các tân khách nhao nhao đứng dậy chúc mừng, mặt mày hớn hở.

Nếu là chân truyền bình thường thì không sao, họ đều là những nhân vật có địa vị, không cần thiết phải quá nịnh hót, nhưng Chu Trần thì khác.

Chỉ cần là người có mắt đều có thể nhìn ra, Chu Trần chỉ cần không yểu mệnh, trở thành Kiếm tử của Vô Lượng Kiếm Tông có thể nói là chuyện chắc chắn, trừ khi giữa đường xuất hiện một thiên tài yêu nghiệt hơn.

Nhưng liệu có khả năng sao?

Bắc Sơn đạo tuy rộng lớn, nhân khẩu đông đúc, nhưng muốn xuất hiện một yêu nghiệt như Chu Trần, cũng cực kỳ khó khăn.

Không nói ngàn năm một lần, ít nhất cũng trăm năm khó gặp.

Huống hồ với mức độ yêu nghiệt của Chu Trần, chỉ cần sau này không suy yếu, đánh bại Triệu Hàn Y trở thành Tông chủ kế nhiệm cũng là điều rất có thể.

Triệu Hàn Y đeo mặt nạ sắt, lạnh lùng đứng sau Lâm Nam Thiên, chỉ để lộ đôi mắt sáng ngời thanh lãnh nhìn Chu Trần.

Nàng nhớ Chu Trần, trước đây từng có duyên gặp mặt ở Vân

Mộng Trạch, tuy không nói chuyện.

Nhưng với thực lực của nàng đương nhiên sẽ không quên.

Không ngờ nhanh như vậy lại gặp lại, còn trở thành sư đệ của nàng, và rất nhanh sẽ là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của nàng!

"Ta sẽ không thua!" Triệu Hàn Y trong lòng thề, trong mắt bùng lên đấu chí hừng hực.

Thiên phú Chu Trần tốt thì sao?

Chẳng lẽ nàng lại kém cỏi sao?

Nàng bây giờ đã dẫn trước Chu Trần một đoạn dài, Tiên đạo Kim Đan, Võ đạo Nguyên Đan, không bao lâu nữa nàng sẽ có thể thăng cấp Thần Chủng cảnh.

Mà Chu Trần hiện tại chẳng qua chỉ là Luyện Thể cảnh mà thôi.

Cho dù đột phá, có thể một bước trở thành Thần Hải, cũng còn cách nàng một đoạn đường rất dài!

Ổn định!

Ưu thế nằm ở ta! …… Trong một trận chúc tụng, Chu Trần trở thành ngôi sao sáng nhất trong sân, Đông Phương Bạch, Đường Hải Dương, Diệp Trường An và các thiên tài khác đều trở thành nền phụ trợ.

Khổ hơn nữa là họ lát nữa còn phải tiếp tục vòng khảo hạch thứ hai và thứ ba, vì vậy họ chỉ có thể uống đan dược lặng lẽ hồi phục.

May mắn Chu Trần ra tay có chừng mực, không trọng thương họ, nếu không thì hôm nay họ không thể hoàn thành hai vòng khảo hạch sau rồi.

Chu Trần trở thành đệ tử chân truyền, nhận được đãi ngộ tốt hơn không biết bao nhiêu so với việc trở thành chân truyền của Thanh Vân

Môn.

Trước tiên, Chu Trần có thể chọn một ngọn tiểu sơn phong trong dãy Vô Lượng Sơn làm nơi tu luyện của mình.

Tuy nói là tiểu sơn phong, nhưng so với Thần Tiễn Phong của Thanh Vân Môn thì không hề nhỏ chút nào.

Hơn nữa vì có linh mạch thượng phẩm nên linh khí ở đây vượt xa Thanh Vân Môn.

Thứ hai, Chu Trần có thể lĩnh một bộ thần binh giáp trụ Ngũ giai, tương đương với một công một thủ hai kiện thần binh Ngũ giai.

Chu Trần tiên võ song tu, tu vi tiên đạo Trúc Cơ viên mãn, có thể lĩnh thêm một bộ cực phẩm linh khí, tức một công một thủ hai kiện.

Sau đó là đan dược và linh thạch, các loại đan dược thì không cần nói, đủ loại chồng chất, mười vạn hạ phẩm linh thạch.

Sau này mỗi tháng một ngàn hạ phẩm linh thạch.

Cuối cùng, Chu Trần còn nhận được hai mỏ kim quý giá.

Kim này không phải là vàng, mà là mỏ kim loại, dùng để luyện chế thần binh pháp khí.

Các thứ khác còn có phủ đệ, cửa hàng trong Bắc Sơn Thành, v.v… Tóm lại, Chu Trần một đêm bạo phú, trực tiếp vượt qua chín mươi chín phần trăm số người.

Khảo hạch nhập môn kết thúc.

Chu Trần theo Hoàng Phủ Nguyệt Dao đến một tiên sơn, đây là địa bàn của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, tên là Nguyệt Dao Phong.

Chu Trần thì chọn một ngọn núi bên cạnh Nguyệt Dao Phong làm nơi tu luyện của mình, đặt tên là Hồng Trần Phong.

Hồng Trần Phong trong số các tiên sơn của Vô Lượng Kiếm Tông chỉ có thể coi là nhỏ, nhưng không nhỏ hơn Thần Tiễn Phong, bên trên càng là lầu quỳnh gác ngọc, đình đài lầu các, suối thác chảy xiết, mây mù bao phủ, ánh nắng vàng rực rỡ, một cảnh tượng tiên gia.

"Không hổ là bá chủ một phương, ngay cả một ngọn núi không tính là cấp một cũng đã vượt qua chủ phong của Thanh Vân Môn rồi!" Thanh Ngọc Dao đánh giá Hồng Trần Phong, trong lòng cảm khái.

Thanh Nga tiên tử vẻ mặt kích động, bầu ngực đầy đặn chập chờn, đừng thấy nàng trước đây là hoa khôi Bạch Ngọc Kinh, nhưng Vô Lượng Kiếm Tông vẫn là một tồn tại nàng không thể với tới.

Hồng Chúc thì không có biểu cảm gì, nàng quanh năm sống ở Vô Lượng Kiếm Tông, theo bên Hoàng Phủ Nguyệt Dao, tiên sơn của Hoàng Phủ Nguyệt Dao mạnh hơn nơi này không biết bao nhiêu.

Ngọn núi của Chu Trần này chỉ là một ngọn núi phụ thuộc của Nguyệt Dao Phong mà thôi.

"Hồng Chúc tả, đan dược và mọi thứ của chân truyền, ngươi đi giúp ta lĩnh hết, ta đi tu luyện một chút đã!" Chu Trần mong ngóng không thôi muốn đột phá.

Võ đạo cảnh giới thứ hai, Thần Lực cảnh, hắn đã chờ đợi bấy lâu.

"Vâng, Công tử!" Hồng Chúc cầm lệnh bài đệ tử chân truyền của Chu Trần rời đi, Thanh Nga và Thanh Ngọc Dao giúp Chu Trần sắp xếp chỗ ở, tạm thời ở lại.

Chu Trần đến động phủ tu luyện đã chuẩn bị sẵn, nơi đây có trận pháp bảo hộ, hơn nữa trận pháp còn dẫn dắt linh mạch thượng phẩm dưới lòng đất, linh khí vượt xa những nơi khác.

Chương 88

"Hô!" "Hấp!" Chu Trần hít sâu một hơi, thần thanh khí sảng, linh khí nồng đậm khiến toàn thân thông thái.

Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm lỗ chân lông của Chu Trần dường như đều giãn ra, tham lam hít thở.

Mở trận pháp, Chu Trần khoanh chân ngồi trên một chiếc hàn ngọc sàng, không thể không nói đãi ngộ của chân truyền quả thật tốt, trong động phủ tu luyện còn có hàn ngọc sàng.

Tuy vị trí chân truyền là vị trí vô số người mơ ước, nhưng Chu Trần cũng không thỏa mãn, chân truyền của Vô Lượng Kiếm Tông không ít.

Mỗi mười năm chiêu thu chín người, cho dù rất nhiều chân truyền lần lượt trở thành trưởng lão, nhưng cũng duy trì gần trăm người.

Mà Kiếm tử thì chỉ có hai, còn là ứng cử viên Tông chủ.

"Nguyên Đan cảnh hoặc Kim Đan cảnh mà thôi, rất nhanh ta sẽ đạt được!" Chu Trần hít sâu một hơi, "Gia điểm!" Một ngàn vạn Phong Nguyệt điểm tiêu hao, trong trung đan điền của Chu Trần, nội khí vô cùng bàng bạc hạo hãn cuồng dũng động, ẩn chứa ba trăm sáu mươi sáu loại sức mạnh.

Thực ra tu vi Luyện Thể cảnh càng cao, độ khó đột phá cũng càng lớn, bởi vì mỗi thêm một môn võ công, nội khí lại thêm một loại.

Tuy nhiên, tu luyện đến ba trăm sáu mươi lăm chuyển đại viên mãn lại cực kỳ đơn giản.

Bởi vì khi đạt đến cảnh giới này, vạn môn võ công gia thân, dung hợp thành một thể, nội khí tự nhiên mà dung hợp.

Nội khí của Chu Trần tuy ẩn chứa ba trăm sáu mươi sáu loại sức mạnh, nhưng đã dung hợp thành một loại, nội khí Vạn Tượng Võ Điển được Vạn Tượng Thần Công thống ngự.

Theo một ngàn vạn Phong Nguyệt điểm tiêu hao, tinh thần lực cường hãn của Chu Trần và nội khí Vạn Tượng Võ Điển bàng bạc hạo hãn kia tự nhiên dung hợp thành một thể.

Không có bất kỳ khúc chiết nào, vô cùng trơn tru.

Trong nháy mắt, trong trung đan điền của Chu Trần hiện ra một luồng thần lực.

Thần lực sơ khởi màu vàng kim, trong nháy mắt biến thành tím vàng, sau đó lại hóa thành trắng vàng, cuối cùng lại biến đổi một lần, lại trở thành vô sắc, dường như cùng màu với thần lực của các Thần Lực cảnh thông thường.

Nhưng cường độ của hai loại lại không thể so sánh.

Sắc trắng thuần khiết của Chu Trần chính là phản phác quy chân.

Chính là đại tượng vô hình, đại âm hi thanh.

Đây mới là chân chính cường đại, không nằm ở biểu hiện bên ngoài.

Theo một luồng thần lực thuần trắng ra đời, nội khí trong đan điền của Chu Trần điên cuồng lột xác, chưa đầy một khắc đồng hồ đã toàn bộ hóa thành thần lực thuần trắng.

Thần lực hạo hãn cường đại dũng động, có thể biến hóa thành các loại hình dạng, ví dụ như ngưng tụ thành đao thương kiếm kích, cũng có thể ngưng tụ thành long phượng kỳ lân.

Đây là Thần Lực cảnh giai đoạn thứ hai, Thần Hình cảnh.

Những người tu luyện một hai môn võ công mà thăng cấp Thần

Lực cảnh, thần lực yếu ớt, muốn thần lực hóa hình khó như lên trời.

Nhưng thần lực của Chu Trần vừa thành lập là có thể biến hóa thành các loại hình dạng, đạt đến Thần Hình cảnh của thần lực hóa hình, và vẫn còn xa mới kết thúc.

Các thần thú như long phượng kỳ lân do thần lực cường hãn trong đan điền của Chu Trần hóa thành điên cuồng khai phá đan điền, Thần Long thổ tức, đan điền khoách đại gấp bội; Kỳ Lân giẫm chân, đan điền lại lớn gấp bội; Phượng Hoàng hỏa diễm… cùng vô số đao binh do thần lực ngưng tụ điên cuồng khai phá… Đan điền của Chu Trần chưa đầy một nén hương đã hóa thành một biển cả hạo hãn, khí tức trên người Chu Trần bạo trướng, một bước đạt đến Thần Hải cảnh.

Thần lực cường đại chảy trong cơ thể, tẩy rửa nhục thân Chu Trần, biến nhục thân Chu Trần thành 'Thần Khu', khiến nhục thân vốn đã cường đại khủng bố của Chu Trần lại một lần nữa lột xác.

Chu Trần cảm thấy dù không dùng thần lực, chỉ bằng nhục thân cũng có thể chống lại cường giả Nguyên Đan cảnh như Liệt Hỏa.

"Đây chính là Thần Hải cảnh…" Chu Trần cảm nhận sự biến hóa của bản thân, trong Thần Hải, thần lực như biển, sóng cuộn dâng trào, đã đạt đến đỉnh phong Thần Hải cảnh.

Một luồng thần lực thuần trắng dũng mãnh tuôn ra, Chu Trần có thể cảm nhận rõ ràng sự cường hãn và đáng sợ của nó, tuyệt đối có thể dễ dàng miểu sát đồng cấp.

Chu Trần đã cảm nhận thần lực của Trình Tố Tố, Hỏa Yêu Yêu, Thanh Nga và những người khác.

Hỏa Yêu Yêu, Thanh Nga thì không cần nói, thần lực của họ so với hắn thật sự yếu ớt đáng thương.

Ngay cả thần lực của Trình Tố Tố so với hắn, cũng như đom đóm

so với trăng sáng.

"Không uổng công ta tốn hao nhiều tinh lực như vậy để tu luyện Luyện Thể cảnh đến ba trăm sáu mươi lăm chuyển đại viên mãn…" Chu Trần siết chặt nắm đấm, cảm thấy không cần thăng cấp Kim Đan hoặc Nguyên Đan, hắn hiện tại đã có thể tiêu diệt Viêm Long Cốc.

Hắn hiện tại rốt cuộc mạnh đến mức nào, chính hắn cũng không rõ!

"Nếu Viêm Long Cốc nghe nói ta trở thành chân truyền của Vô Lượng Kiếm Tông, e rằng sẽ đoán ra Đinh Tu chính là ta…" Trước đây Viêm Long Cốc sẽ không nghi ngờ hắn, là vì thực lực của hắn và Đinh Tu quá chênh lệch, nhưng hắn hiện giờ đã bộc lộ thực lực không kém Đinh Tu là bao.

Viêm Long Cốc chắc chắn sẽ nghĩ đến hắn.

Dù sao bọn họ có thù oán, động cơ rất rõ ràng.

"Lát nữa sẽ quay về tiêu diệt Viêm Long Cốc!" Trong lòng đã có quyết định, Chu Trần nhìn bảng cá nhân. 【 Thần Hải cảnh đỉnh phong (0/1 ức) 】 "Giống như thăng cấp Kim Đan hoàn mỹ vậy, nhưng căn cơ của ta hùng hậu, cũng không nằm ngoài dự liệu!" Chu Trần không hề bất ngờ, tạm thời không thể thăng cấp đến Nguyên Đan cảnh.

Hắn nhìn Ngũ Đế Ngũ Hành Công. 【 Ngũ Đế Ngũ Hành Công nhất trọng (0/5000000) 】 "Gia điểm!" Chu Trần không chút do dự tu luyện.

Theo năm triệu Phong Nguyệt điểm tiêu hao, trong hạ đan điền của Chu Trần, một luồng pháp lực ẩn chứa năm loại thuộc tính ra đời, nuốt chửng pháp lực trước đó và thay thế.

Luyện Khí nhất tầng.

Luyện Khí nhị tầng. …… Luyện Khí cửu tầng.

Ngũ Đế Ngũ Hành Công của Chu Trần trong nháy mắt đã Luyện Khí viên mãn. 【 Ngũ Đế Ngũ Hành Công nhị trọng (0/50000000) 】 "Gia điểm!" Chu Trần tiếp tục.

Hai mươi lăm triệu Phong Nguyệt điểm còn lại toàn bộ tiêu hao, tu vi của Chu Trần đột phá Trúc Cơ, và đạt đến Trúc Cơ trung kỳ. 【 Ngũ Đế Ngũ Hành Công nhị trọng (25000000/50000000) 】 "Còn thiếu hai mươi lăm triệu nữa là có thể tu luyện Ngũ Đế Ngũ Hành Công đến Trúc Cơ viên mãn!" "Tuy nhiên, dù chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, cũng vượt xa Trúc Cơ viên mãn trước đây!" Pháp lực trong đan điền của Chu Trần lúc này cường hãn bàng bạc gấp mười lần so với Trúc Cơ viên mãn trước đó, có thể thấy Ngũ Đế Ngũ Hành Công và Ngũ Hành linh căn cường đại đến mức nào.

Nhưng tốn nhiều tài nguyên cũng là thật.

Phong Nguyệt điểm mà Chu Trần tiêu hao cũng chính là tài nguyên.

"Bây giờ Chưởng môn cũng không phải đối thủ của ta nữa rồi, Hồng Chúc cũng vậy!" Chu Trần ý khí phong phát, có một cảm giác sảng khoái đến tột cùng như cá chép hóa rồng, lột xác thành rồng.

Hiện tại, hắn chỉ muốn… Chu Trần cúi đầu nhìn ngẩng đầu, khóe miệng khẽ nhếch, chỉ muốn tìm một địch thủ!

Rời khỏi động phủ tu luyện, Chu Trần liền nhìn thấy một bóng hồng thướt tha khoanh chân ngồi bên ngoài, dường như cảm ứng được Chu Trần xuất quan, lập tức đứng dậy nghênh đón.

"Công tử!" Đến trước mặt Chu Trần, cảm nhận được sự biến hóa vĩ đại của Chu Trần và uy áp cường đại ẩn chứa mà hắn mang lại, đồng tử Hồng Chúc co rút, kinh hãi nói: "Công tử, người đột phá rồi sao?" "Ừm!" Khí tức Thần Hải cảnh đỉnh phong trên người Chu Trần

dũng động, uy thế đáng sợ kia khiến đôi mắt đẹp của Hồng Chúc rung động, dị sắc liên tục.

Đệ tử Thần Hải cảnh đỉnh phong của Vô Lượng Kiếm Tông vô số, nàng đã gặp rất nhiều người, những cường giả như Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Lâm Nam Thiên khi còn ở Thần Hải đỉnh phong đã rất mạnh.

Nhưng so với Chu Trần, họ cũng xa xa không bằng.

"Đây chính là sự khủng bố của nhục thân một trăm lẻ tám chuyển viên mãn sao?" Hồng Chúc không biết Chu Trần là ba trăm sáu mươi lăm chuyển, chỉ cho rằng Chu Trần là một trăm lẻ tám chuyển, những người khác cũng vậy.

"Chúc mừng Công tử thần công đại thành, võ vận xương long, đại đạo có thành!" Hồng Chúc vừa kinh vừa mừng, cảm thấy vinh dự vô cùng.

Nàng nghĩ đến cảnh Chu Trần luyện thành tám môn tuyệt thế võ công của Vô Lượng Kiếm Tông, nàng đã tốn rất nhiều sức lực, không biết đã đổ bao nhiêu nước mắt và mồ hôi.

"Hồng Chúc tả, chúng ta có phải nên ăn mừng một chút không?" Chu Trần cười gian, nghĩ đến trước đây… hắn suýt chút nữa mất mặt rồi!

Nhưng bây giờ… hắn đã cứng rắn rồi!

Hắn đã đứng dậy rồi!

Thăng cấp Thần Hải cảnh đã mang lại cho hắn sức mạnh và khí thế cường đại!

Chu Trần nắm lấy tay Hồng Chúc, khẽ kéo một cái, Hồng Chúc vẻ mặt thẹn thùng ngã vào lòng hắn.

“Đừng… không được… ở đây…” Hồng Chúc làm sao có thể chống cự Chu Trần.

Trên người Chu Trần dường như có một ma lực thần kỳ, đặc biệt là đôi bàn tay linh hoạt khéo léo kia, xứng đáng là diệu thủ hồi xuân.

Chỉ cần bị Chu Trần chạm vào, thân thể nàng liền mềm nhũn như một vũng bùn lầy.

“Vậy chúng ta đến linh tuyền, cùng nhau uyên ương hí thủy!” Chu Trần ở đây cũng có một linh tuyền, tuy không bằng linh tuyền trên Nguyệt Dao Phong của mỹ nhân sư phụ hắn, nhưng cũng không tệ.

Hồng Chúc mặt ửng hồng, chân tay vặn vẹo, trái tim nhỏ như mấy con nai con chạy loạn xạ, trong lòng biết rõ nơi đó không phải nơi tốt để làm chuyện đó, nhưng nội tâm lại không kìm được sự hiếu kỳ và mong chờ.

Chu Trần ôm Hồng Chúc một cái chớp mắt đã rơi vào trong hồ nước ấm, cúi đầu ngoan ngoãn hôn lên đôi môi mềm mại của Hồng Chúc.

Đôi mắt đẹp của Hồng Chúc nhắm nghiền, hàng mi dài khẽ run, đầu ó óng ánh, đôi nắm tay hồng siết chặt, mặc cho Chu Trần làm càn.

Chu Trần làm việc từ trước đến nay đều quyết đoán, mạnh mẽ, trực tiếp đến bên ngoài cánh cửa phòng đóng kín của Hồng Chúc.

Với sức mạnh nhục thân hiện tại của hắn, hắn dùng lực đẩy mạnh cánh cửa xông thẳng vào khuê phòng của Hồng Chúc.

Hồng Chúc bị Chu Trần đột nhiên phá cửa mà giật mình, toàn thân căng cứng, khiến Chu Trần không khỏi giật mình, suýt chút nữa mềm nhũn ngã xuống.

Điều khiến Chu Trần bất ngờ hơn là, trong hồ nước ấm lại có một nhân vật ẩn giấu.

“Chưởng môn lại đang ngâm mình trong suối nước nóng ở đây sao?” Chu Trần vừa kinh vừa mừng, động tác lại không hề có ý định dừng lại.

Hắn nghĩ lát nữa xem có thể thu phục luôn Chưởng môn không.

Thanh Ngọc Dao toàn lực thu liễm khí tức, trốn dưới đáy hồ nước ấm trong một góc khuất, không dám động đậy.

Nàng không ngờ mình chỉ đi ngâm mình trong suối nước nóng mà lại gặp phải chuyện này.

Vừa nãy nàng cảm ứng được có người đến, liền co rúm dưới nước, nghĩ rằng đợi người đó đi rồi sẽ rời đi, nhưng vạn vạn không ngờ Chu Trần lại chơi hoa đến vậy, trực tiếp đến trong suối nước nóng.

Lúc này, nàng tổng không thể ra ngoài chứ?

“Chu Trần và Hồng Chúc lúc này đều chỉ có nhau, chắc sẽ không phát hiện ra ta…” Thanh Ngọc Dao trong lòng tự an ủi mình, tự lừa dối mình.

Đáng tiếc Hồng Chúc quả thật đã bị Chu Trần làm cho mơ hồ, không còn rảnh để ý đến những thứ khác, dù sao ở Vô Lượng Kiếm Tông này vẫn rất an toàn.

Nhưng Chu Trần không hề lơ là, đã phát hiện ra thân ảnh của Thanh Ngọc Dao.

Trong suối nước nóng, trời đất đảo điên, sóng cả dạt dào.

Thanh Ngọc Dao hai tay che mắt, nhưng ánh mắt lại không kìm được len lỏi qua kẽ tay.

“Tiểu hỗn đản này…” Gò má Thanh Ngọc Dao ửng hồng như thủy triều, đôi chân khẽ siết chặt, nàng trong lòng niệm chú tĩnh tâm,

nhưng không hề có tác dụng.

"Đồ hư hỏng lớn… dọa người như vậy…" Thanh Ngọc Dao cảm thấy thời gian trôi qua như niên, muốn đi cũng không thể đi, chỉ có thể co rúm ở góc tường làm khán giả.

Nước suối dường như đã nóng lên, khiến nàng cảm thấy vô cùng táo nhiệt.

Trong lòng dâng lên một dục vọng không tên.

Đột nhiên, Thanh Ngọc Dao trợn tròn mắt, cái miệng nhỏ nhắn ửng hồng há hốc, nước suối tràn vào, nàng lại vội vàng ngậm miệng lại.

"Tiểu hỗn đản này lại…" "Nếu nỗ lực hữu dụng, cần thiên phú làm gì?" "Chuyến đi này thật không uổng!" "Quả nhiên, yêu nghiệt trên đời chỉ có điều không nghĩ tới, chứ không có điều không làm được!" "Xem ra không lâu nữa, Vô Lượng Kiếm Tông sẽ nghênh đón một vị Kiếm tử khác!" "Đúng vậy, Chu Chân Truyền thật khủng bố đến mức này, hai mươi tuổi đã đánh bại hình chiếu của tam đại tổ sư Vô Lượng Kiếm Tông, lại còn một mình áp đảo tất cả đệ tử mới nhập môn của giới này!" "Đồng giới với Chu Chân Truyền, là may mắn của họ, cũng là bất hạnh lớn nhất của họ!" "Với thiên phú của Chu Chân Truyền, tuyệt đối có thể đạt tới một trăm lẻ tám chuyển viên mãn, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ!" "Đáng sợ nhất là Chu Chân Truyền còn nỗ lực đến thế!" "Nếu ta có thiên phú như Chu Chân Truyền, ta cũng có thể nỗ lực đến thiên hoang địa lão, một thương áp tận Bắc Sơn hoa!" "Thật hâm mộ thiên phú của Chu Chân Truyền!" "Đúng vậy, trước đây nghe nói vị Vô Thượng Đạo Tôn kia chỉ cần làm chuyện tốt là có thể thăng cấp tu vi, cảm giác thiên phú ấy rất kỳ lạ, nhưng hiện tại nhìn thiên phú của Chu Chân Truyền, làm chuyện tốt mà tăng tu vi dường như cũng chẳng là gì nữa!" "Thật là một phen

mở mang tầm mắt!" Chu Trần bận rộn đột phá tấn thăng Thần Hải Cảnh, bận rộn cùng Hồng Trúc vùi đầu khổ tu, nhưng tin tức về hắn lại như cơn cuồng phong cấp mười hai càn quét Bắc Sơn Thành.

Tuy rằng vô số thế lực ở Bắc Sơn Thành đã rất quan tâm Chu Trần từ khi hắn bái sư Hoàng Phủ Nguyệt Dao, nhưng không thể nào sánh bằng lần này.

Trước đây bọn họ quan tâm Chu Trần là vì thế lực của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, nhưng giờ đây họ quan tâm Chu Trần hơn vì thiên phú và tiềm lực vô song của bản thân hắn.

Chu Trần mới hai mươi tuổi đã có thể đánh bại hình chiếu của tam đại tổ sư ba mươi sáu tuổi của Vô Lượng Kiếm Tông, lại còn áp chế khiến đồng bối không ngẩng đầu lên nổi.

Chỉ cần Chu Trần không gặp tai họa, sau này vượt qua Hoàng Phủ Nguyệt Dao gần như không thành vấn đề, thậm chí có thể trở thành đệ tử kinh tài tuyệt diễm nhất của Vô Lượng Kiếm Tông từ trước đến nay.

Đợi đến ngàn trăm năm sau, Chu Trần có lẽ sẽ là tổ sư mạnh nhất của Vô Lượng Kiếm Tông!

"Thiên phú đặc thù của Chu Chân Truyền, định sẵn cần vô số kỳ nữ tử trợ giúp hắn tu hành, trèo lên đỉnh cao hơn!" Nghĩ đến đây, vô số cường giả thế lực đều triệu các thiên chi kiêu nữ trong gia tộc trở về, nếu có thể được Chu Trần chiếu cố, vậy thì chẳng phải sẽ bay lên sao!

Bạch Ngọc Kinh.

Tòa Bạch Ngọc Kinh kim bích huy hoàng, ca vũ thăng bình, tràn ngập thanh âm mỹ miều, là chốn phong nguyệt lớn nhất và cao cấp nhất Bắc Sơn Thành, giờ đây đã tràn ngập những lời bàn tán về Chu

Trần.

"Thanh Nga tỷ tỷ thật quá may mắn, trực tiếp một bước lên trời, nương tựa được lang quân như ý thế này, thật khiến người khác ghen tị muốn chết!" Ngọc Kiều tiên tử khẽ gảy cổ cầm, lòng đầy hâm mộ, cho dù chỉ là một nha hoàn giường ấm của Chu Trần, cũng không biết mạnh hơn bọn họ gấp bao nhiêu lần.

Đợi đến khi giá trị của họ bị vắt kiệt, chính là lúc họ bán thân, dù sao đêm đầu của họ cũng giá trị liên thành.

Cuối cùng cũng không biết sẽ rơi vào tay ai.

Vô Lượng Kiếm Tông.

Trên một đỉnh núi, một thân ảnh bạch y khoanh chân tĩnh tọa, bất động như núi.

Bạt!

Thân ảnh bạch y tĩnh lặng mở mắt, mây trắng phía trước dường như bị kiếm khí vô hình chém đôi.

Hắn chậm rãi đứng dậy, tựa như một thanh thần binh xuất vỏ, bất cứ thứ gì cản trở hắn đều sẽ bị kiếm khí vô hình cắt nát, bao gồm cả không khí vô hình vô vật.

Bạch Vô Tuyết!

Đệ nhất chân truyền của Vô Lượng Kiếm Tông, tuyệt thế thiên tài Nguyên Đan Cảnh cửu chuyển.

Hắn tên Vô Tuyết, nhưng gọi Vô Huyết thì thích hợp hơn, kiếm của hắn cực nhanh, giết người không thấy máu.

"Chu Trần sao…" Bạch Vô Tuyết khẽ lẩm bẩm, rồi lập tức bỏ ra sau đầu, Chu Trần của cảnh giới Luyện Thể hiện tại đối với hắn mà nói không có bất kỳ ý nghĩa nào, cũng không đủ tư cách trở thành đối

thủ của hắn.

Muốn làm đối thủ của hắn, ít nhất cũng phải tấn thăng Nguyên Đan Cảnh.

Chu Trần không biết danh tiếng của mình đã vang dội khắp bốn phương, cho dù biết cũng sẽ không bận tâm, giờ đây hắn giống như một con trâu già cần mẫn, vùi đầu khổ tu.

Thành tựu hôm nay của hắn đều là do hắn nỗ lực từng chút một mà có.

Vì lẽ đó.

Hắn không biết đã phải đổ bao nhiêu máu và mồ hôi.

Trong hồ ôn tuyền.

Thanh Ngọc Dao hai chân căng chặt, nắm chặt quyền phấn, sống như qua ngày, cảm giác mỗi phút mỗi giây đều là cực hình.

"Tiểu hỗn đản này, còn có hết hay chưa vậy?" "Đúng là tiểu sắc quỷ!" "Đại hư đản!" Thanh Ngọc Dao trong lòng hung hăng mắng thầm, ánh mắt liếc nhìn Hồng Trúc đang mặt đỏ bừng, ánh mắt mơ màng, buông thả theo sắc tình, trong lòng không khỏi nảy sinh một ý niệm hoang đường: "Thật sự khoái lạc đến vậy sao?" Đáng tiếc nàng hiện tại không có đáp án.

Chỉ trên giấy cuối cùng cũng thấy cạn.

Muốn biết việc này phải tự thân hành động.

Tuy nàng tuổi không nhỏ, nhưng chung quy vẫn là một khuê nữ trinh trắng chưa từng trải sự đời, không thể nào hiểu thấu được những điều và cảm nhận trong đó.

Cũng không biết đã qua bao lâu, tóm lại Thanh Ngọc Dao cảm thấy còn lâu hơn cả trăm năm.

Nàng nhìn thấy hai người giao chiến, rồi liền như bị định thân thuật mà bất động.

Nhưng hai người dường như đều đã trải qua cửu cửu tám mươi mốt nạn, vượt qua từng cửa ải gian nan hiểm trở, cuối cùng đạt tới Tây Phương Cực Lạc Thế Giới, đoạt được Đại Thừa Chân Kinh.

Hoa hoa hoa!

Sóng nước bắn tung tóe, Chu Trần ôm Hồng Trúc xông ra khỏi ôn tuyền, hai người vẫn không tách rời, mấy lần thoắt cái đã trở về phòng.

"Hô!" Thanh Ngọc Dao dài dài thở ra một ngụm trọc khí, ngọc thủ trắng nõn như măng xuân che lấy bộ ngực đầy đặn run rẩy, nhanh chóng trèo ra khỏi ôn tuyền như kẻ trộm.

May mắn nàng là cường giả Nguyên Đan Cảnh, ở dưới nước cho dù nín thở mười ngày nửa tháng cũng không hề có vấn đề gì, nếu không e rằng nàng đã phải nghẹt thở mà chết rồi.

Trèo ra khỏi mặt nước, thấy xung quanh không có ai, Thanh Ngọc Dao liền nhảy vọt lên, toàn thân ướt đẫm, tóc vẫn còn nhỏ nước.

Nàng lắc lắc đầu, vận chuyển thần lực, cả người như lò lửa, tức khắc làm bốc hơi toàn bộ hơi nước trên cơ thể.

"May mắn không bị phát hiện…" Thanh Ngọc Dao lòng còn sợ hãi, chỉ là nước ôn tuyền tuy đã bốc hơi, nhưng nàng vẫn có cảm giác dính dính nhớp nháp như mồ hôi khô vậy.

"Về phòng tắm rửa!" Thanh Ngọc Dao không dám tiếp tục nán lại hồ ôn tuyền, vạn nhất Chu Trần đi rồi lại quay lại, nhìn thấy nàng chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao?

Bạt.

Chương 89

Thanh Ngọc Dao nhanh chóng trở về phòng.

Cùng lúc đó.

Chu Trần ôm Hồng Trúc trở về phòng, cánh tay trắng nõn như củ sen của nàng vòng qua cổ hắn, đôi mắt đẹp mơ màng nhìn Chu Trần, quyến rũ cười nói: "Công tử có phải đang nghĩ đến vị chưởng môn kia không?" Ban đầu nàng bị Chu Trần làm cho đầu óc một mảnh trống rỗng, tự nhiên không phát hiện Thanh Ngọc Dao, nhưng sau đó thời gian dài như vậy, nàng đương nhiên đã phát hiện rồi.

Huống hồ Thanh Ngọc Dao về sau bị hai người làm cho chấn động, tâm tình xao động, khó tránh khỏi để lộ sơ hở ẩn giấu.

Ba!

Một cái tát đánh lên mông đẹp của Hồng Trúc, Chu Trần nghiêm mặt nói: "Hồng Trúc tỷ, hiện tại ta chỉ nghĩ đến nàng!" Hắn Chu Trần là rất chú trọng.

Hắn ở trong phòng ai thì nghĩ đến người đó.

"Công tử còn nói phụ nữ khẩu thị tâm phi, công tử chẳng phải cũng vậy sao!" Hồng Trúc một trận triều nhiệt dâng lên đôi má, đôi mắt như có thể nhỏ nước u u nhìn Chu Trần nói: "Vừa rồi nô gia nhắc đến chưởng môn, công tử còn không phải đã ngẩng đầu lên, rất kích động sao!" "Oan uổng a!" Cúi đầu hôn lên má hồng nhuận của Hồng Trúc, Chu Trần chết sống không thừa nhận nói: "Chẳng phải là vì Hồng Trúc tỷ nàng quá đỗi xinh đẹp sao?" "Công tử đúng là tiểu hoạt đầu." Hồng Trúc lườm Chu Trần một cái, giận dỗi nói: "Còn không mau đặt nô gia xuống, ta muốn nghỉ ngơi rồi, chàng mau ra ngoài đi!" "Ta cùng nàng nghỉ ngơi nhé?" Chu Trần hắc hắc cười, hai người vẫn

còn dính chặt vào nhau.

"Có công tử ở đây, nô gia sao có thể nghỉ ngơi được!" Hồng Trúc đẩy đẩy Chu Trần, hơi thở như lan.

"Vậy Hồng Trúc tỷ hãy nghỉ ngơi thật tốt!" Hôn lên trán Hồng Trúc, Chu Trần nhẹ nhàng đặt nàng xuống, sau đó mới rút người rời khỏi phòng Hồng Trúc.

Nhìn bóng lưng Chu Trần rời đi, Hồng Trúc ánh mắt u u, "Hy vọng công tử có thể nắm bắt cơ hội đi!" Kỳ thực nàng đâu cần nghỉ ngơi, chẳng phải là đang tạo cơ hội cho Chu Trần đó sao.

Trước đó sau khi phát hiện Thanh Ngọc Dao, nàng không vạch trần, ngược lại càng phối hợp hơn, chính là vì muốn tạo cơ hội cho Chu Trần.

Rời khỏi phòng, trong đầu Chu Trần hiện lên bóng dáng quyến rũ của Thanh Ngọc Dao, bất giác tự chủ đi về phía phòng của Thanh Ngọc Dao.

Đến phòng Thanh Ngọc Dao, Chu Trần lập tức ngây người.

Chưởng môn đang thay y phục!

"Thật đẹp!" Nhìn thấy lưng ngọc trắng nõn mịn màng, cặp mông căng tròn quyến rũ, cùng với những đường cong hoàn mỹ như tỉ lệ vàng, Chu Trần đã ngây dại.

Hắn nhịn không được khẽ tiến lên, từ phía sau ôm lấy thân thể mềm mại say lòng người của chưởng môn.

"Ai?" Thanh Ngọc Dao đại kinh, không ngờ lại có người xông vào phòng nàng.

"Chưởng môn đừng quay đầu, đệ tử không phải người!" Chu Trần cắm tựa vào tai Thanh Ngọc Dao, nàng quay đầu, vừa hay bị Chu

Trần hôn lên má trắng nõn, thân mình run lên, giọng run rẩy: “Chu...

Chu Trần, ngươi đang làm gì?” “Ngươi mau buông tay!” Thanh Ngọc Dao không ngờ Chu Trần lại chạy đến đối xử với nàng như vậy, nghĩ đến đây, nàng lập tức hiểu ra vừa rồi nhất định đã bị phát hiện rồi.

Trong chốc lát.

Một trận triều nhiệt dâng lên đôi má, Thanh Ngọc Dao mặt đỏ như máu, nhất thời không biết phải làm sao.

“Chưởng môn, tim nàng đập nhanh quá?” Tay Chu Trần thăm dò ngực Thanh Ngọc Dao, cảm nhận nhịp đập phập phồng như trống của trái tim nàng, thở ra hơi nóng nói: “Chưởng môn, ta kể nàng nghe một câu chuyện nhé!” Thanh Ngọc Dao cạn lời, ngươi đã đối xử với ta như vậy, tim ta sao có thể không đập nhanh?

Nàng cũng không biết vì sao, lại như bị ma xui quỷ khiến mà không đẩy Chu Trần ra, ngược lại còn nghe Chu Trần kể chuyện.

“Ngày xưa có một thư sinh và một nữ tử ngủ cùng phòng, nữ tử vạch một đường: Kẻ nào vượt quá đường là cầm thú.” “Sáng hôm sau tỉnh dậy, nữ tử phát hiện thư sinh thật sự không vượt quá đường, chưởng môn sư tỷ, nàng đoán nữ tử sẽ làm gì?” Thanh Ngọc Dao nghe vậy không khỏi suy nghĩ, dường như quên mất bàn tay “Lộc Sơn chi trảo” của Chu Trần đang đặt ở ngực nàng, nói: “Thư sinh ngồi trong lòng mà không loạn, nữ tử chắc chắn sẽ nhìn thư sinh bằng con mắt khác, lấy thân báo đáp, chấp nhận thư sinh!” “Chưởng môn sư tỷ, lần này nàng đoán sai rồi nha!” Chu Trần cắn vành tai trong suốt của chưởng môn, cười phạt nói: “Nữ tử hung hăng tát thư sinh một cái, mắng thư sinh ngay cả cầm thú cũng không bằng!” “Vì sao?” Thanh Ngọc Dao có chút mơ hồ, nhất thời đầu óc chưa kịp xoay chuyển, nàng không hiểu vì sao thư sinh rõ ràng ngồi trong lòng mà không

loạn, không làm gì nữ tử, nữ tử lại còn đánh mắng thư sinh?

"Chưởng môn sư tỷ, ta hỏi nàng, nếu thư sinh tối qua đã làm gì với nữ tử, nữ tử sẽ làm gì?" Chu Trần kiên nhẫn giải thích, diệu thủ khẽ dịch xuống.

Thanh Ngọc Dao dường như không phát hiện ra, suy nghĩ một lát rồi nói: "Nữ tử chắc chắn sẽ tặng thư sinh một cái tát, mắng thư sinh là cầm thú!" "Không tệ, chưởng môn sư tỷ thật thông minh!" Hôn mạnh lên má Thanh Ngọc Dao một cái, tay Chu Trần đã đến cửa ngõ: "Vậy nàng nói thư sinh có phải là cầm thú còn không bằng không?" Thanh Ngọc Dao sững sờ, chợt bừng tỉnh đại ngộ, má hồng bay lượn, khẽ rụt lại, đột nhiên thân thể run lên, kinh hãi nói: "Chu Trần, ngươi đang làm gì?" "Chưởng môn sư tỷ, ta đã nói ta không phải người, nhưng nàng không thể để ta còn không bằng cầm thú chứ?" Chu Trần khẽ cười, cánh tay dùng lực.

"Ngươi cái tiểu hỗn đản... không được..." Thanh Ngọc Dao lắc đầu nguầy nguậy, vội vàng nói: "Chúng ta không thể như vậy..." "Ưm..." Chu Trần khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của chưởng môn, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy chưởng môn, trong lòng Chu Trần đã có ý niệm khi sư diệt tổ này.

Hôm nay cuối cùng cũng thực hiện được.

Sự kích động trong lòng Chu Trần, khó mà nói thành lời.

Ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp đầy đặn của chưởng môn, Chu Trần cảm thấy chưởng môn không phản kháng, chưởng môn có lẽ không nói là yêu hắn, nhưng cũng không phản cảm hay ghét bỏ hắn.

Thế là đủ rồi.

Tình cảm sau này nhất định sẽ có.

Nghĩ đến đây, Chu Trần dường như được tiêm máu gà, trực tiếp

đè lên.

Thanh Ngọc Dao trợn tròn mắt, thân thể mềm mại run lên.

Một tiếng kiều hô.

Màn hồng buông xuống.

Chăn phù dung ấm áp.

Xuân tiêu một đêm.

Hồng tàn mấy độ.

Sáng hôm sau.

Sáng sớm.

Thanh Nga tiên tử dậy sớm đến phòng Hồng Trúc, muốn hầu hạ Chu Trần rửa mặt thay y phục, nhưng lại không thấy Chu Trần đâu.

"Hồng Trúc tỷ tỷ, công tử đâu rồi?" "Công tử không ở chỗ ta, cũng không ở chỗ nàng, nàng nói xem ở đâu?" Hồng Trúc khẽ cười, giữa lông mày mang theo vài phần xuân tình và vũ mị.

Nghĩ đến sau khi Chu Trần rời đi hôm qua, nàng vận chuyển thần lực tiêu diệt hàng tỷ "bệnh khuẩn" do Chu Trần để lại trong phòng nàng, rồi luyện hóa chúng.

Nàng kinh ngạc phát hiện, tu vi của nàng lại có sự thăng tiến không nhỏ.

Phát hiện này khiến nàng vừa kinh vừa mừng, hận không thể tìm Chu Trần hoan ái thêm lần nữa, đáng tiếc Chu Trần đang ở chỗ Thanh Ngọc Dao, nàng cũng không tiện làm phiền.

"Thanh chưởng môn?" Thanh Nga tiên tử sững sờ, rồi chợt hiểu ra.

Thanh Ngọc Dao tuy là chưởng môn Thanh Vân Môn, nhưng với

thân phận địa vị hiện tại của Chu Trần, việc Thanh Ngọc Dao muốn kết giao đầu tư vào Chu Trần là điều quá đỗi bình thường.

Với tiềm lực của Chu Trần, sau này trở thành Thánh tử, trở thành chưởng môn Vô Lượng Kiếm Tông đều có khả năng, điều này đối với một tông môn như Thanh Vân Môn là điều khao khát mà không thể với tới.

"Hồng Trúc tỷ tỷ, vậy ta đi bên Thanh chưởng môn hầu hạ công tử đây!" Thanh Nga tiên tử rời khỏi phòng, ngửi không khí tươi mát buổi sớm, trong lòng áp lực như núi.

Đối thủ cạnh tranh +1.

Thanh Nga tiên tử tản bộ trong hoa viên, đi trên con đường nhỏ lát sỏi trắng hình trứng ngỗng.

Hai bên đường cỏ xanh vương một lớp sương trắng, dưới ánh nắng ấm áp chiếu rọi, dần dần tan chảy, ngưng tụ thành từng giọt sương trong suốt lấp lánh, ngũ sắc rực rỡ.

Trong phòng ngủ.

Chu Trần nhìn dung nhan ngọc mỹ thục mỹ ung dung của Thanh Ngọc Dao, trong lòng có một sự mãn nguyện khó tả, cúi đầu cưng chiều hôn lên khóe mắt Thanh Ngọc Dao.

Hôn đi vết lệ nơi khóe mắt.

Lông mi dài khẽ run, đôi mắt sáng như nước thu tĩnh lặng mở ra, Thanh Ngọc Dao nhìn Chu Trần đầy vẻ yêu thương và cưng chiều, trầm mặc không nói.

"Chưởng môn sư tỷ, nàng thật đẹp." Khẽ hôn lên má ngọc đỏ ửng của chưởng môn, Chu Trần cưng chiều nói: "Từ cái nhìn đầu tiên thấy chưởng môn sư tỷ, ta đã thích chưởng môn sư tỷ rồi!" "Cái sự 'thích' này của ngươi là nghĩa đen à?" Thanh Ngọc Dao trong lòng thở

dài, hung hăng lườm Chu Trần một cái, đúng là tiểu hỗn đản, đại hỗn đản!

"Chưởng môn sư tỷ..." "Đói đói!

Cơm cơm!" Chu Trần nhìn chưởng môn nói.

"Cút đi!" Thanh Ngọc Dao lườm Chu Trần một cái, đưa tay khẽ gõ lên trán Chu Trần.

"Ai nha!" Chu Trần kêu đau, lắc lắc đầu, sau đó cúi đầu "ăn cơm".

"Ai!" Thanh Ngọc Dao ngẩng đầu, xoa xoa đầu Chu Trần, dở khóc dở cười.

Quả nhiên.

Đàn ông đến chết vẫn là thiếu niên.

"Được rồi, dậy đi, mau ra ngoài!" Nhìn thấy mặt trời đã chiếu mông (giờ đã muộn), Thanh Ngọc Dao đẩy đẩy đầu Chu Trần đang nằm trong lòng nàng.

"Không dậy, không dậy!" Chu Trần cưng chiều ôm Thanh Ngọc Dao, đầy vẻ quyến luyến nói: "Thật muốn ở trong 'phòng' của chưởng môn sư tỷ cả đời không ra!" "Không được nói bậy!" Ngón ngọc trắng nõn của Thanh Ngọc Dao chọc chọc trán Chu Trần, tai và cổ nàng nóng bừng, tuy rằng mới chỉ thân mật với Chu Trần một đêm.

Nhưng nàng đã học được không ít điều từ Chu Trần, đặc biệt là những "ngữ lục" đặc biệt của hắn.

"Phòng" Chu Trần nói không phải là phòng bình thường.

Đó là nơi tương lai sẽ có hài nhi.

"Chưởng môn sư tỷ, ta nhớ nàng lắm!" Chu Trần ôm chặt chưởng môn, nhìn dung nhan ngọc mỹ đỏ ửng động lòng người của nàng, lòng nóng như lửa, cúi đầu chặn lấy môi chưởng môn.

“Ưm!” Thời gian du du trôi.

Tịch dương xuống núi, tàn dương như máu.

“Ngươi mau ra ngoài!” Thanh Ngọc Dao dùng sức đẩy Chu Trần đang bám riết trên người nàng không chịu đi, cuối cùng nàng mới với đôi chân dài mỏi nhừ, rời giường.

Chu Trần vẫn nằm trên giường, mặt mày vui vẻ.

“Nhìn ngươi kìa!” Lườm Chu Trần một cái, Thanh Ngọc Dao cười mắng.

Thực ra cả ngày hôm nay nàng đã rất vui vẻ, cuối cùng cũng đã trải nghiệm được khoái lạc của nữ nhân.

“Ai bảo chưởng môn sư tỷ nàng mê người đến vậy, ta thật sự quá hạnh phúc rồi!” Chu Trần hắc hắc cười, đối với chưởng môn có một sự mê luyến khó tả.

Hơn nữa chưởng môn còn là thể chất đặc thù, rất đặc biệt.

Có thể nhìn ra từ điểm phong nguyệt.

Chu Trần ở chỗ Hồng Trúc, ngày đầu tiên kiếm được hai triệu.

Chưởng môn và Hồng Trúc tu vi xấp xỉ nhau, đều là trinh nữ đêm đầu, nhưng lần này Chu Trần điểm phong nguyệt lại tăng vọt bốn triệu, nhiều hơn Hồng Trúc gấp đôi.

Hơn nữa sau khi Chu Trần kiểm tra kỹ lưỡng, phát hiện chưởng môn vốn có Tiên Linh Căn, nhưng dường như đã bị người khác đoạt đi.

Chu Trần tối qua sau khi hoan ái, cũng dùng Lôi Quang Như Ý Thủ thay chưởng môn điều trị phục hồi, hắn phát hiện tuy rằng không thể hồi phục ngay lập tức, nhưng có thể hồi phục, chỉ là cần thời gian dài, cần phải kiên trì trị liệu.

“Sớm muộn gì cũng có thể giúp chưởng môn sư tỷ hồi phục Tiên Linh Căn!” Trong lòng Chu Trần thầm nghĩ, sau này nhất định phải thay chưởng môn báo mối thù này.

Hắn ngồi dậy, nhìn tấm chăn trải giường đỏ như máu dưới thân, tiện tay xé xuống.

“Ngươi làm gì vậy?” Thanh Ngọc Dao đi tới, một tay giật lấy, mặt đỏ như máu, nóng bừng không thôi, vội vàng thu vào nhẫn trữ vật.

Chu Trần đưa tay ra, một tay kéo lấy thân hình trắng nõn mềm mại của chưởng môn, ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp của nàng, khẽ hôn nói: “Chưởng môn sư tỷ, ta lại nhớ nàng rồi!” “Ngươi cái tiểu hỗn đản... không thể ngừng một lát sao?” Thanh Ngọc Dao mặt đầy bất đắc dĩ, trong lòng lại có chút ngọt ngào.

Chu Trần mê luyến nàng đến vậy, khiến nàng trong lòng có một sự ngọt ngào hạnh phúc khó tả.

“Ra ngoài!” Cùng Chu Trần dây dưa nửa ngày, Thanh Ngọc Dao cuối cùng cũng đẩy được Chu Trần dính người ra khỏi phòng.

“Hô!” Chu Trần hít sâu một hơi, cảm nhận sự ấm áp còn sót lại của tịch dương xuống núi, giơ tay lên.

Tàn dương như máu chiếu lên kẽ ngón tay Chu Trần, lóe lên ánh sáng trong suốt lấp lánh, ngũ sắc rực rỡ, như những viên trân châu lộng lẫy.

Chu Trần cười cười, lau khô tay, tìm Hồng Trúc và Thanh Nga, sau một phen tắm rửa, Chu Trần cùng Hồng Trúc đi đến Nguyệt Dao Phong gặp mỹ nhân sư phụ.

Trong một rừng trúc tím mờ ảo sương khói như tiên cảnh nhân gian, Chu Trần nhìn thấy mỹ nhân sư phụ, tựa như nữ thần cửu thiên giáng phàm.

“Mỹ nhân sư phụ!” Chu Trần gọi.

“Ngươi đã tấn thăng Thần Hải rồi sao?” Hoàng Phủ Nguyệt Dao ánh mắt đẹp kinh ngạc nhìn Chu Trần, tuy trước đó đã nghe Chu Trần nói muốn đột phá, nhưng thật sự nhìn thấy Chu Trần đột phá, vẫn có chút kinh ngạc.

Còn việc Chu Trần vượt qua Thần Lực Thần Hình, một bước đạt tới Thần Hải, Hoàng Phủ Nguyệt Dao lại không bận tâm.

Bảy mươi hai chuyển đã có thể một bước vào Thần Hải, huống chi là Chu Trần.

“Đúng vậy!” Chu Trần gật đầu, nói ra mục đích đến đây: “Mỹ nhân sư phụ, trước đây Viêm Long Cốc đã ám sát ta, nay ta đã đột phá, muốn quay về diệt Viêm Long Cốc!” “Viêm Long Cốc?” Hoàng Phủ Nguyệt Dao suy nghĩ một lát, có chút ấn tượng, đó là một tông môn cùng cấp với Thanh Vân Môn, nói: “Viêm Long Cốc thực lực không yếu, Nguyên Đan Cảnh chắc chắn không ít, với nội tình của ngươi, tuy là Thần Hải, nhưng Nguyên Đan bình thường đều không phải đối thủ của ngươi!” “Nhưng ngươi cũng phải cẩn thận.” Hoàng Phủ Nguyệt Dao lấy ra ba đạo kiếm phù đưa cho Chu Trần: “Trong đây ẩn chứa ba đạo thần thông của vi sư, có thể hộ đạo cho ngươi, nhưng vi sư hy vọng ngươi không cần dùng đến!” “Đa tạ mỹ nhân sư phụ!” Chu Trần nhận lấy kiếm phù, đây chính là thần thông của cường giả Thần Thông Cảnh, đừng nói Nguyên Đan Cảnh, cường giả Thần Chủng Cảnh nếu không cẩn thận cũng có thể bị miểu sát.

“Khi ngươi đi nhớ mang theo Hồng Trúc!” Hoàng Phủ Nguyệt Dao dặn dò.

Hồng Trúc Nguyên Đan cửu chuyển, thêm vào bản thân cũng là thiên tài, lại luyện thành mấy môn tuyệt thế võ công của tông môn, thực lực mạnh hơn Nguyên Đan Cảnh của tông môn bình thường rất

nhiều.

Có thể giúp Chu Trần giải quyết chín phần chín phiền phức.

"Mỹ nhân sư phụ yên tâm, ta sẽ cẩn thận!" "Ngươi tính khi nào đi?" "Việc không nên chậm trễ, ta định ngày mai sẽ xuất phát!" "Được!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao gật đầu, sau một hồi trò chuyện, Chu Trần cáo từ rời đi.

Buổi tối.

Chu Trần nói với Hồng Trúc, Thanh Nga và Thanh Ngọc Dao rằng, càng nhiều người thì hắn tu luyện càng nhanh, thế là hắn đã thành công tập hợp ba người lại với nhau.

"A, ngươi cái tiểu hỗn đản!" Chưởng môn kinh hô.

Muốn chạy nhưng không thoát.

Vì chim đầu đàn thường bị bắn trước.

Kẻ nào chạy, kẻ đó sẽ bị bắt trước.

Hồng Trúc quyến rũ dao động, màn trướng lay động.

Nhân ảnh trùng trùng, mấy phen hoan ái, Chu Trần cùng chưởng môn sư tỷ, Hồng Trúc, Thanh Nga cùng nhau giao hoan, nói cạn trường đoản.

Sáng hôm sau.

Sáng sớm.

Thanh Nga tiên tử ở lại trông nhà, Chu Trần dẫn theo chưởng môn và Hồng Trúc lặng lẽ rời khỏi Vô Lượng Kiếm Tông.

Sau khi rời khỏi Vô Lượng Kiếm Tông.

Chu Trần lấy ra một chiếc phi thuyền xa hoa, ba người ngồi trên phi thuyền, bay về phía Thanh Châu.

Chiếc phi thuyền này là một trong những phần thưởng khi Chu Trần trở thành Chân Truyền, mạnh hơn phi thuyền của Lý Thần Thông ở Hắc Long Phong mà Chu Trần từng cướp được không biết bao nhiêu lần.

Nếu nói chiếc phi thuyền của Lý Thần Thông là Tam Lăng Hoành Quang, vậy thì chiếc của Chu Trần chính là Bôn Trì Bảo Mã, không chỉ tốc độ tăng vọt gấp mấy lần, mà khả năng phòng ngự và độ thoải mái cũng nghiền ép chiếc của Lý Thần Thông.

Trong khoang thuyền xa hoa, Hồng Trúc ngồi bên cạnh Chu Trần, ngọc thủ trắng nõn cầm nho đút cho Chu Trần.

Chu Trần nằm nửa vời trên giường êm, ôm chưởng môn lại, đùa nghịch bàn tay nhỏ mềm mại, mịn màng của nàng.

"Đừng làm loạn!" Thấy Chu Trần được đằng chân lân đằng đầu, sờ sờ tay thì thôi đi, nhưng bàn tay "Lộc Sơn chi trảo" kia lại luồn vào trong váy nàng, Thanh Ngọc Dao lập tức giơ tay đánh rớt, lườm Chu Trần một cái.

"Chưởng môn sư tỷ, Hồng Trúc lại không phải người ngoài, tối qua mọi người đều đã thành thật đối đãi, chưởng môn sư tỷ không cần khách sáo!" Chu Trần cười cười, bàn tay đặt trên đùi tròn trịa của chưởng môn sư tỷ, "Huống hồ chuyến này trở về, đường xá xa xôi, ít nhất cũng cần một tuần.

Tục ngữ nói một tấc quang âm một tấc vàng, chúng ta càng không thể lãng phí thời gian!" "Ngọc Dao tỷ tỷ không cần ngại ngùng, ta hiện tại là người mù kẻ điếc, cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe!" Hồng Trúc cười duyên, ý cười dạt dào, khiến Thanh Ngọc Dao lườm một cái, ngươi là người mù kẻ điếc cái quái gì.

"Chưởng môn sư tỷ, còn nhớ lần đầu gặp mặt, là trên đại điển chân truyền chứ!" Ôm lấy eo nhỏ không đủ một vòng tay của chưởng

môn, Chu Trần nhẹ nhàng kéo dải ngọc thắt lưng, từ từ trút bỏ váy áo của chưởng môn, lộ ra thân thể ngọc trắng mê người.

Thanh Ngọc Dao lườm Chu Trần một cái, nhưng lại không nỡ từ chối Chu Trần, chỉ đành bất đắc dĩ để Chu Trần làm loạn.

May mà có chuyện tối qua, Thanh Ngọc Dao cũng không phải hoàn toàn không có kinh nghiệm.

"Khi đó chưởng môn đoan tọa trên đài cao, cao cao tại thượng, uy nghiêm lạnh lùng, thật khiến người ta nhìn một lần vạn năm, ấn tượng sâu sắc!" Chu Trần chậm rãi nói, bàn tay "Lộc Sơn chi trảo" đã luồn vào, mắt lại hàm tình mạch mạch nhìn đôi mắt đẹp của chưởng môn: "Trong đám người yên nhiên một cái liếc nhìn, nhan sắc nhân gian tựa bụi trần!" Chưởng môn run lên, bàn tay đang giữ lấy "Lộc Sơn chi trảo" đang làm loạn của Chu Trần bất giác buông lỏng một chút, trái tim đập thình thịch, sao có thể chống đỡ được công thế của Chu Trần.

Tục ngữ nói quân tử động khẩu không động thủ.

Chu Trần thì vừa động thủ vừa động khẩu, thậm chí còn động cả chân.

"Chưởng môn sư tỷ, ta nhớ dáng vẻ ban đầu nàng cao cao tại thượng!" Chu Trần ôm chưởng môn, tách chân để nàng ngồi lên đùi hắn.

"Ngươi cái tiểu hỗn đản!" Thanh Ngọc Dao trước đây có lẽ không hiểu, nhưng tối qua lại có Thanh Nga lão sư giảng dạy trực tiếp, kiến thức kỳ lạ của nàng tăng vọt.

"Ngọc Dao tỷ tỷ, có cần nô gia giúp nàng không?" Hồng Trúc xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, nhìn Thanh Ngọc Dao đang ngượng ngùng vặn vẹo, đưa tay nắm lấy vai Thanh Ngọc Dao, khẽ nâng lên,

rồi đột ngột dùng lực ngược chiều.

“A...

Chương 90

tốt lắm Hồng Trúc, ngươi đợi đấy!" Thanh Ngọc Dao quay đầu hung hăng lườm Hồng Trúc, đúng là phá hoại tình tỷ muội, "lát nữa xem ta thu thập ngươi thế nào!" Thanh Ngọc Dao nghiến chặt răng, thân thể run rẩy, cũng không biết là do hận Hồng Trúc đến ngứa răng, hay là Chu Trần quá mức biến thái.

"Cộng điểm!" Chu Trần hai ngày nay cùng Hồng Trúc, Thanh Ngọc Dao khổ tu, điểm phong nguyệt đã đạt tới mười triệu.

Đặc biệt tối qua hắn cùng Hồng Trúc, Thanh Ngọc Dao, Thanh Nga cùng nhau khổ tu, điểm phong nguyệt đã tăng vọt bốn triệu.

Oanh!

Theo mười triệu điểm phong nguyệt tiêu hao, pháp lực trong cơ thể Chu Trần bạo tăng, chớp mắt đột phá Trúc Cơ trung kỳ, đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ.

Ngũ Đế Ngũ Hành Công tương đương với năm môn công pháp cường đại, pháp lực hùng hậu hơn công pháp bình thường gấp mười lần trở lên.

Giờ đây pháp lực trong đan điền sánh ngang với hơn trăm lần Xích Đế Hỏa Thần Công viên mãn trước kia.

Đặc biệt là pháp lực tu luyện từ Ngũ Đế Ngũ Hành Công ẩn chứa năm thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, trong chiến đấu vô cùng có ưu thế, hơn nữa thập phần toàn diện, không dễ bị khắc chế!

Một loại khoái cảm khó tả trực thấu xương tủy, Chu Trần vô cùng hưng phấn, đợi đến khi tới Viêm Long Cốc, hắn chắc chắn có thể tu luyện Ngũ Đế Ngũ Hành Công đến Trúc Cơ viên mãn.

“Vậy là đột phá rồi sao?” Nhìn thấy Chu Trần đột phá, Hồng Trúc và Thanh Ngọc Dao ngây người.

Các nàng biết thiên phú đặc thù của Chu Trần, biết đây chính là phương pháp tu luyện của hắn, nhưng nhìn thấy Chu Trần đột phá trong chốc lát, vẫn kinh hãi khó tả.

“Thật biến thái!” Ngay cả Thanh Ngọc Dao cũng không nhịn được mà hâm mộ ghen tị.

“Chưởng môn, đây đều là công lao của nàng!” Chu Trần nâng chưởng môn mềm mại như Quan Âm, cười toe toét, vừa rồi Hồng Trúc giúp chưởng môn một tay, suýt chút nữa khiến Chu Trần thất bại.

“Ngọc Dao tỷ tỷ, mau giúp công tử tu hành đi!” Hồng Trúc cười đùa châm lửa.

Thanh Ngọc Dao tuy có chút khó xử, nhưng thấy Chu Trần đột phá, nghĩ đến tác dụng của mình lại lớn đến vậy, liền không quản nữa.

Dù sao Hồng Trúc cũng không phải người ngoài.

Cái cần mất mặt thì đã mất từ lâu rồi.

Hồng Trúc cũng vậy.

Đều là người nhà.

Không sợ.

Chuyến này đi diệt Viêm Long Cốc, vô cùng hung hiểm, thực lực Chu Trần càng mạnh, nguy hiểm càng thấp.

Nghĩ đến đây, Thanh Ngọc Dao cũng liều mạng.

“Chưởng môn sư tỷ, Hồng Trúc, kỳ thực ta vội vàng diệt Viêm Long Cốc như vậy, ngoài việc vì bọn họ đã ám sát ta, có thù oán với

ta, còn vì trước đó ta hóa danh Đinh Tu, đã cướp của Viêm Long Cốc một kiện thần binh!" Chu Trần không giấu giếm Hồng Trúc và Thanh Ngọc Dao, trực tiếp nói: "Kiện thần binh này rất lợi hại, Viêm Long Cốc muốn tìm Đinh Tu để đoạt lại thần binh, cho nên không tuyên truyền uy lực của thần binh, vì vậy lần này chúng ta đi diệt Viêm Long Cốc, không thể để Viêm Long Cốc liên tưởng đến việc có liên quan đến Đinh Tu!" Thanh Ngọc Dao thân thể trên dưới chập chờn, trầm ngâm nói: "Thanh Vân Môn và Viêm Long Cốc có thù, cứ dùng danh nghĩa của Thanh Vân Môn đi đánh Viêm Long Cốc là được!" "Chưởng môn sư tỷ nói không sai, đến lúc đó ta sẽ ngụy trang một chút, biến thành cường giả ẩn tàng của Thanh Vân Môn..." Ba người Chu Trần bàn bạc phương án đối phó Viêm Long Cốc, điều khiển phi thuyền chập chờn trên dưới cấp tốc bay về phía Viêm Long Cốc.

Thanh Ngọc Dao điều khiển mệt rồi, liền đổi sang Hồng Trúc.

Hai người luân phiên nhau.

Cao cao tại thượng.

Thời gian thoi đưa.

Chớp mắt bảy ngày trôi qua.

Phi thuyền Chu Trần điều khiển cuối cùng đã đến Viêm Long Thành, nơi Viêm Long Cốc tọa lạc, nhưng bọn họ đã dừng lại cách Viêm Long Thành ngoài trăm dặm.

Trong phi thuyền.

Thanh Ngọc Dao đôi mắt đẹp mơ màng, cơ thể trong suốt như ngọc ấm, một màu tuyết trắng.

Chu Trần nhìn chưởng môn đang dung chứa hắn trong lòng, ánh mắt khôi phục thanh minh: "Chưởng môn sư tỷ, Hồng Trúc, lát nữa ta sẽ đi Viêm Long Cốc thăm dò trước, tiện thể phá hủy đại trận phòng

ngự tông môn của bọn họ!" "Công tử vạn vạn cẩn thận, diệt Viêm Long Cốc là chuyện nhỏ, an nguy của công tử mới là trọng yếu!" Thân thể đường cong uốn lượn của Hồng Trúc lấp lánh vẻ đẹp động lòng người, nàng giơ tay vòng qua cổ Chu Trần, cánh tay mịn màng, như ngọc đẹp kết tinh, trắng nõn tinh tế, giống hệt một mỹ nhân xà.

"Yên tâm đi, mấy ngày nay nhờ sự giúp đỡ của các nàng, ta đã tu luyện Ngũ Đế Ngũ Hành Công đến Trúc Cơ viên mãn, người của Viêm Long Cốc không thể làm gì được ta!" Nhéo nhéo cặp mông mềm mại của Hồng Trúc, Chu Trần nở nụ cười trấn an hai người, sau đó rút thân đứng dậy.

Hồng Trúc hầu hạ Chu Trần thay y phục.

Ba người ăn mặc chỉnh tề, Chu Trần thu phi thuyền lại, vẫy tay với hai nữ, ẩn giấu thân hình bay về phía Viêm Long Thành.

Thanh Ngọc Dao và Hồng Trúc thì hội hợp với cường giả Thanh Vân Môn, sau đó tiến tới.

Trên đường đến, Thanh Ngọc Dao đã thông báo cho cường giả Thanh Vân Môn, trận chiến diệt tông lần này, Thanh Vân Môn đương nhiên cũng phải dốc hết nội tình ra.

Đợi diệt Viêm Long Cốc, Thanh Vân Môn cũng sẽ thu được lợi ích không nhỏ, sau khi tiêu hóa tài nguyên của Viêm Long Cốc, thực lực Thanh Vân Môn ít nhất cũng tăng năm mươi phần trăm!

Viêm Long Thành.

Chu Trần lại một lần nữa đến, phát hiện không có quá nhiều khác biệt so với lần trước.

Chu Trần giống như lần trước, lặng lẽ giải quyết một đệ tử Viêm Long Cốc, sau đó biến hóa thành dáng vẻ đối phương đi về phía Viêm Long Cốc.

Giờ đây Vạn Tượng Võ Điển của Chu Trần vô cùng cường đại, đạo biến hóa càng thêm cao minh, đừng nói biến thành dáng vẻ người khác, ngay cả biến thành yêu thú, biến thành binh khí cũng không thành vấn đề.

Cho dù Viêm Long Cốc đã tăng cường phòng bị, Chu Trần vẫn dễ dàng tiềm nhập, sau đó độn xuống lòng đất phá hoại đại trận hộ tông của Viêm Long Cốc.

"Trận pháp đã thay đổi sao?

Nhưng dường như không thay đổi nhiều lắm!" Chu Trần hiện tại cũng coi như Trận pháp sư cấp hai, mà lần trước để bố trí Bát Hoang Khốn Long Trận, hắn đã nghiên cứu thấu triệt trận pháp của Viêm Long Cốc.

Viêm Long Cốc trong vòng một tháng ngắn ngủi này, căn bản không thể nào thay đổi triệt để đại trận hộ tông, đại trận hộ tông không phải dễ dàng mà bố trí được.

"Đây là một nút thắt quan trọng, phi kiếm cắm ở đây, lát nữa ta sẽ khống chế phi kiếm, trực tiếp phá hủy!" Chu Trần lấy ra một thanh hạ phẩm pháp bảo Ly Hỏa Kiếm đặt bên cạnh nút thắt trận pháp.

Đây là Trận Ly Hỏa Kiếm của Liên Hoa lão tổ, một trung phẩm pháp bảo, trong đó bao gồm một thanh trung phẩm pháp bảo Đại Ly Hỏa Kiếm, và bốn thanh hạ phẩm pháp bảo Tiểu Ly Hỏa Kiếm.

Chu Trần đối phó Viêm Long Cốc, đúng là đã dốc hết gia sản ra rồi.

Ngày nay, hắn sẽ để Trận Ly Hỏa Kiếm đã trầm tịch nhiều năm, tái hiện phong mang.

Đừng thấy hắn mới Trúc Cơ viên mãn, nhưng hắn tu luyện Ngũ Đế Ngũ Hành Công, pháp lực bàng bạc hạo hãn, Trận Ly Hỏa Kiếm

cũng có thể phát huy uy lực.

Không nói đến việc phát huy hoàn toàn, ít nhất cũng có thể phát huy bảy thành.

Đợi hắn tấn thăng Kim Đan, là có thể hoàn toàn điều khiển Trận Ly Hỏa Kiếm.

Nửa canh giờ sau.

Chu Trần sắp đặt mọi thứ ổn thỏa, lặng lẽ rời khỏi Viêm Long Cốc, tìm đến Thanh Ngọc Dao, Hồng Trúc, Lý Trường Phong và những người khác đang ẩn nấp.

"Ngươi tiểu tử này được đấy, đã thành Chân Truyền Vô Lượng Kiếm Tông rồi!" Lý Trường Phong nhìn Chu Trần, khá là cảm khái.

Còn nhớ hai năm trước, Chu Trần vẫn còn ở cái huyện nhỏ Thanh Hà Huyện lén lút đấu trí đấu dũng với phân đà Diêm Bang.

Giờ đây đừng nói Diêm Bang, ngay cả Thanh Vân Môn cũng bị Chu Trần bỏ lại phía sau.

"Đều là do sư phụ dạy dỗ tốt!" Chu Trần cười cười.

Lý Trường Phong lườm một cái, kỳ thực hắn căn bản không dạy dỗ Chu Trần nhiều, chỉ là làm một chưởng quỹ buông tay, mà Chu Trần cũng chẳng cần hắn dạy!

Những người khác của Thanh Vân Môn đều tò mò và chấn động nhìn Chu Trần, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Chân Truyền Vô Lượng Kiếm Tông đối với bọn họ mà nói là nhân vật kinh thiên động địa.

Giờ đây lại ở ngay trước mắt họ.

Lại còn là người đi ra từ Thanh Vân Môn.

Sau khi nói chuyện phiếm đơn giản.

Chu Trần nhìn các cường giả Thanh Vân Môn, nói: "Ta đã bố trí xong rồi, đợi ta ra tay phá hủy đại trận hộ tông, chưởng môn sư tỷ, sư phụ, các vị cứ ra tay!" "Được!" Viêm Long Cốc.

Viêm Long Điện.

Trên ghế chủ tọa của Cốc chủ, Liệt Thiên – nguyên bản là Đại Cốc chủ, vận một thân trường bào đỏ thẫm thêu đồ án Viêm Long, toát lên vẻ uy nghiêm bá khí.

Song trên gương mặt y lại hằn sâu nỗi sầu muộn cùng vẻ mệt mỏi.

"Vẫn chưa có tin tức gì của Đinh Tu sao?" Giọng Liệt Thiên trầm thấp, ẩn chứa một tia phiền não và bất lực.

Từ sau khi Đinh Tu đại náo Viêm Long Cốc một tháng trước, chém giết hàng trăm đệ tử tinh nhuệ cùng trưởng lão, thậm chí đến cả đương đại Cốc chủ Liệt Hỏa cũng bị trọng thương mà uất ức bỏ mình.

Thần binh mà Viêm Long Cốc thủ hộ suốt thiên niên bị cướp đi, tông môn đại trận bị phá hủy, đây quả là một trong những đả kích lớn nhất trong lịch sử Viêm Long Cốc.

"Khải bẩm Lão Cốc chủ, Đinh Tu sau khi rời đi liền như thể cả người y biến mất, không còn chút tin tức nào.

Huống hồ, cái tên Đinh Tu này phần lớn là giả, chúng ta cũng chẳng hay dung mạo y ra sao.

Muốn tìm ra Đinh Tu, chẳng khác nào mò kim đáy bể…" Liệt Huyền, Ngoại môn trưởng lão, vẻ mặt đầy bất lực.

Đinh Tu sau khi rời Viêm Long Cốc đã khôi phục chân thân, tùy

tiện ẩn mình, căn bản không thể tìm ra.

“Lãnh Nguyệt, Lưu Tinh thì sao?” Liệt Thiên hỏi.

Đây có thể nói là manh mối lớn nhất của bọn họ.

Căn cứ điều tra, Long Phi Không hẳn là đã bị đánh tráo sau khi đến Long Phượng Các.

Bởi lẽ, Long Phi Không mà Đinh Tu giả mạo chính là sau đó trở nên khác lạ, dường như có một “đặc trưởng”, khiến Hỏa Yêu Yêu khó bề chống đỡ, rồi kéo luôn các tiểu thiếp khác của Liệt Hỏa xuống nước.

Trừ Hỏa Yêu Yêu, tất cả tiểu thiếp còn lại của Liệt Hỏa đều dây dưa với Long Phi Không sau sự kiện đó.

“Lão Cốc chủ, vẫn không có tin tức nào.

Ta e rằng Lãnh Nguyệt, Lưu Tinh đã bị tên Đinh Tu kia diệt khẩu, hủy thi diệt tích rồi!” “Đáng ghét!

Đáng hận!” Liệt Thiên một chưởng đập nát mặt bàn, lòng đầy phiền não, lửa giận bốc cao.

Ánh mắt y lóe lên vẻ ngoan độc, nghiến răng đưa ra quyết định: “Hãy truyền bá sức mạnh của Vạn Tượng Thần Binh ra ngoài, ta không tin không thể tìm ra y!” “Lão Cốc chủ ba lần suy nghĩ kỹ a!” Liệt Huyền giật mình, vội vàng khuyên nhủ: “Viêm Long Cốc chúng ta đã thủ hộ Vạn Tượng Thần Binh hơn thiên niên, đã đổ bao nhiêu tâm huyết.

Một khi tin tức truyền ra, dù có bức Đinh Tu lộ diện, Vạn Tượng Thần Binh cũng không thể lấy lại được nữa!” Sức mạnh và sự quý giá của Vạn Tượng Thần Binh một khi lộ ra, với thực lực của Viêm Long Cốc tự nhiên không thể giữ nổi.

Dù cuối cùng có diệt được Đinh Tu, Vạn Tượng Thần Binh cũng sẽ rơi vào tay cường giả khác.

"Ha ha!" Liệt Thiên thê lương cười một tiếng, tự giễu cợt: "Ngươi nghĩ chúng ta còn có thể lấy lại nó sao?

Huống hồ Vạn Tượng Thần Binh có linh, thiên niên qua Viêm Long Cốc ta đều không thể nhận chủ, về sau lại có thể ư?" "Dù có lấy lại được thì sao?

Chẳng qua là một món phế thiết không thể dùng cho mình!" "Vạn Tượng Thần Binh rốt cuộc vẫn không thuộc về Viêm Long Cốc ta.

Đã vậy, không cần cũng được, nhưng Đinh Tu nhất định phải chết!" Đinh Tu đã khiến Viêm Long Cốc long trời lở đất, giết bao nhiêu người của y, còn khiến tôn tử Liệt Hỏa của y phải bỏ mạng.

Đặc biệt là Liệt Hỏa chết một cách uất ức như vậy, trên đầu đội cả một thảo nguyên xanh biếc, còn Viêm Long Cốc cũng trở thành trò cười lớn nhất.

Đinh Tu không chết, y chết không nhắm mắt!

"Vâng, Lão Cốc chủ!" Liệt Huyền thở dài trong lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Ầm ầm!

Đúng lúc Liệt Huyền chuẩn bị rời đi làm việc, Viêm Long Cốc bỗng chấn động kịch liệt, núi sông rung chuyển, tựa như địa long trở mình, vô số phòng ốc vừa mới tu sửa đều bị chấn sập!

"Phóng Tứ!" Cảm ứng hộ tông đại trận bị kẻ khác phá hoại bằng bạo lực, Liệt Thiên lửa giận bốc cao ba trượng, thân ảnh "bá" một cái vọt ra.

Bất kể là ai, lần này y đều phải khiến đối phương trả giá đắt.

Chẳng lẽ y thật sự coi Viêm Long Cốc dễ ức hiếp, mèo chó nào cũng có thể đến đây sao?

"Sơn Hà Ấn!" Liệt Thiên xông thẳng lên trời, song bỗng nhiên cảm thấy bầu trời tối sầm lại, chỉ thấy một ngọn núi khổng lồ trấn áp xuống, nặng nề, uy nghi, tản ra khí tức đáng sợ.

Không khí dường như trở nên đặc quánh, đại địa sụt lún.

"Pháp bảo Sơn Hà Ấn của Liên Hoa Lão Tổ?" Đồng tử Liệt Thiên co rụt, tức khắc tung ra hai quyền, hai hỏa long xông thẳng lên trời, nghênh kích Sơn Hà Ấn đang trấn áp xuống.

Liên Hoa Lão Tổ sinh ra ở Thanh Vân Phủ, giáp với Mạc Phủ, khi còn trẻ y từng diện kiến chân dung Liên Hoa Lão Tổ, nên không hề xa lạ với Sơn Hà Ấn.

Sơn Hà Ấn lấy lực áp người, uy thế nặng nề hùng hậu.

Chu Trần lấy Hoàng Đế Thổ Hoàng Công trong Ngũ Đế Ngũ Hành Công thúc đẩy, Sơn Hà Ấn hóa thành ngọn núi cao trăm trượng, thế như chẻ tre, hai hỏa long còn chưa kịp nổi lên bọt sóng đã bị đè nát.

Sơn Hà Ấn thế như chẻ tre trấn áp xuống, Liệt Thiên muốn trốn nhưng không thể, không gian xung quanh dường như ngưng đọng.

Đây là năng lực thứ hai của Sơn Hà Ấn — Cấm Cố.

Dù Liệt Thiên có tu vi Nguyên Đan Thất Chuyển, dốc sức giãy giụa, cũng như thể sa vào vũng lầy, tiến thoái lưỡng nan.

Y hai tay gắng sức nâng lên, muốn đỡ lấy Sơn Hà Ấn.

Chu Trần đã biến hóa dung mạo thân hình, đứng trên Sơn Hà Ấn, chắp tay sau lưng.

Y nhẹ nhàng dậm chân, pháp lực hùng hậu dâng trào, uy thế Sơn Hà Ấn lại lần nữa bùng phát.

Ầm!

Liệt Thiên chỉ cảm thấy vô biên vĩ lực ập tới, không còn chống đỡ nổi, bị Sơn Hà Ấn đè xuống, toàn thân gân cốt kêu 'rắc rắc'.

Ầm ầm!

Sơn Hà Ấn chạm đất, đất rung núi chuyển, Sơn Hà Ấn cao trăm trượng chìm sâu vào lòng đất, còn Liệt Thiên đã bị đè nát, thi cốt vô tồn.

"Tặc tử phóng túng!" "Đại đảm!" "Tìm chết!" "Giết y!" Từng đạo khí tức cường hãn bùng nổ, toàn bộ đều là Nguyên Đan cảnh, đều là nội tình mà Viêm Long Cốc tích lũy trong thiên bách niên.

Tuy nhiên, những người này tuy khí tức rất mạnh, nhưng đều ở tuổi xế chiều, già nua sắp chết.

Nếu không phải Chu Trần một tháng trước đại náo một trận, bọn họ giờ này có kẻ thì đang ngủ say, có kẻ thì bế quan tìm kiếm đột phá.

"Ly Hỏa Kiếm Trận!" Năm thanh pháp bảo phi kiếm bay ra, vờn quanh Chu Trần, hóa thành kiếm trận đáng sợ.

Một lão Nguyên Đan cảnh vừa xông đến trước mặt Chu Trần, tức khắc bị kiếm trận xé nát, thiêu thành tro bụi.

Giờ đây Chu Trần Ngũ Đế Ngũ Hành Công đã tu luyện đến Trúc Cơ viên mãn, pháp lực toàn thân hùng hồn vô cùng, thêm vào Ly Hỏa Kiếm Trận cực kỳ cường đại, không phải những lão Nguyên Đan cảnh tuổi thọ sắp cạn này có thể sánh bằng.

"Ngươi là ai?" "Có quan hệ gì với Liên Hoa Lão Tổ?" "Vì sao lại đối địch với Viêm Long Cốc ta!" Từng cường giả bao vây Chu Trần, nhưng không dám khinh suất tiến lên, ánh mắt đầy kiêng kị.

Bọn họ nhìn ra Chu Trần chỉ là Trúc Cơ viên mãn.

Nhưng pháp lực hùng hồn kia quá đáng sợ, đặc biệt là thêm vào Ly Hỏa Kiếm Trận này, quả thực thần cản giết thần, Phật cản giết Phật.

Tuy nhiên bọn họ lại không liên hệ Chu Trần với Đinh Tu, cái tên giả trước kia.

Bởi vì Chu Trần trước đây tu luyện Xích Đế Hỏa Thần Công là công pháp thuộc tính hỏa, mà giờ đây pháp lực của Chu Trần rõ ràng khác biệt.

Hơn nữa, pháp lực của Chu Trần giờ mạnh mẽ hơn trước không biết bao nhiêu lần.

"Người chết không cần biết nhiều như vậy!" Chu Trần giơ tay điểm một cái, bốn thanh tiểu Ly Hỏa Kiếm bay lên trời, xông thẳng về phía một người trong số đó.

"Cuồng vọng!" "Thật cho rằng ngươi có Ly Hỏa Kiếm Trận thì có thể dựa vào tu vi Trúc Cơ viên mãn mà diệt Viêm Long Cốc ta sao!" "Không biết trời cao đất rộng!" Một đám lão già tóc bạc trắng tức đến tam thi thần nhảy, nhao nhao thi triển thủ đoạn chống đỡ.

Xoẹt!

Một mũi tên đột nhiên như sao băng lao tới, lão già Long Đằng đã sống bốn trăm năm mươi tuổi của Viêm Long Cốc giật mình.

Dưới sự chống đỡ vội vàng, y bị một mũi tên chấn bay, phun ra tiên huyết.

"Nghệ Tiễn Thuật!?" "Thì ra các ngươi là người của Thanh Vân Môn!?" Trong lúc Long Đằng kinh hãi giận dữ, Lý Trường Phong, Thanh Ngọc Dao, Tống Hạo cùng các cường giả Thanh Vân Môn khác từ bên ngoài đã xông tới, trong đó còn có rất nhiều lão già đã sống vài trăm tuổi.

Đây đều là nội tình của Thanh Vân Môn.

“Thanh Vân Môn các ngươi thật sự muốn cùng Viêm Long Cốc ta không chết không thôi?” Từng tiếng nộ hống vang lên, Viêm Long Cốc biết thời khắc nguy hiểm nhất của bọn họ đã đến.

Rất có thể Viêm Long Cốc sẽ diệt vong.

Chương 91

Thanh Vân Môn lần này hiển nhiên là mang ý định diệt bọn họ mà đến, lại chuẩn bị đầy đủ, còn chọn đúng lúc bọn họ yếu nhất.

"Lời thừa thãi thật nhiều!" Chu Trần thu lại Sơn Hà Ấn, toàn lực khống chế Ly Hỏa Kiếm Trận.

Chỉ thấy năm thanh pháp bảo phi kiếm Ly Hỏa Kiếm, một lớn bốn nhỏ, bay lên không trung.

Bốn thanh tiểu Ly Hỏa Kiếm phân bố bốn phương, Đại Ly Hỏa Kiếm trấn áp trung tâm.

"Ly Hỏa Kiếm Trận, khai!" Pháp lực của Chu Trần chuyển hóa thành thuộc tính hỏa của Xích Đế Hỏa Hoàng Công, phát huy Ly Hỏa Kiếm Trận đến cực hạn, bầu trời dường như hóa thành một biển lửa đỏ thẫm.

Vô số ngọn lửa ngưng tụ thành Ly Hỏa kiếm khí, như mưa bão trút xuống.

Mỗi đạo kiếm khí đều có thể dễ dàng diệt sát cường giả Trúc Cơ hoặc Thần Hải cảnh.

Vạn ngàn kiếm khí như mưa rơi.

Xuy!

Xuy!

Xuy!

Xuy!

"A!" "Cứu ta!" "Không..." Tiếng kinh hô, thảm khiếu, rên rỉ vang lên không ngừng, hàng trăm đệ tử, trưởng lão tinh nhuệ của Viêm

Long Cốc tức khắc bị diệt sát, nơi kiếm trận bao phủ hóa thành một biển lửa, tấc cỏ không mọc.

"Không..." Một trưởng lão Thần Hải cảnh đỉnh phong dốc sức chống đỡ, nhưng y vừa toàn lực đánh nát một đạo Ly Hỏa kiếm khí, lại có thêm ba đạo Ly Hỏa kiếm khí lao tới.

Thân thể y trong nháy mắt bị Ly Hỏa kiếm khí xuyên thủng, sau đó hóa thành tro tàn.

"Ngươi đáng chết!" Một lão già tóc bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn, mắt đỏ ngầu, trạng thái điên cuồng, một chiêu đánh lui lão giả Nguyên Đan của Thanh Vân Môn đang cản y, rồi xông về phía Chu Trần.

Dường như muốn tự bạo Nguyên Đan để cùng Chu Trần đồng quy vu tận.

Vụt!

Một đạo kiếm quang rực rỡ lóe lên, đầu và thân thể của lão già điên cuồng xông về phía Chu Trần lập tức phân lìa, rồi bay đi vài chục trượng mới rơi xuống phía dưới.

Thân ảnh quyến rũ động lòng người của Hồng Trúc hiện lên, nàng tay cầm một thanh thần binh, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén, thủ hộ bên cạnh Chu Trần.

Đối với nàng mà nói, người của Viêm Long Cốc sống chết không quan trọng, nhưng Chu Trần tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

Với tu vi Nguyên Đan Cửu Chuyển và nội tình của nàng, một môn phái nhỏ bé như Viêm Long Cốc này, ngay cả tuyệt thế võ công cũng không có, thì dù có cường giả Thần Chủng cảnh nàng cũng có thể đối kháng một phen.

Hồng Trúc thủ bên cạnh Chu Trần, hễ thấy cường giả Nguyên Đan nào xông về phía Chu Trần là nàng liền đánh giết.

Chu Trần điều khiển Ly Hỏa Kiếm Trận, điên cuồng tàn sát.

Đại chiến diệt môn không có gì gọi là nhân từ hay hung ác, ngươi không diệt cỏ tận gốc, ngày sau những đệ tử, trưởng lão này sẽ tìm ngươi báo thù.

Oan oan tương báo biết bao giờ mới dứt.

Hôm nay diệt sạch, ngày sau cũng bớt đi sát lục và phiền phức.

"Không đỡ nổi nữa!" "Mau đi thỉnh lão tổ!"...

"Mau đi thỉnh lão tổ!" Một cường giả Viêm Long Cốc gầm lên.

Thực ra không cần y kêu, đã có người đi đánh thức lão tổ đã ngủ say hàng trăm năm.

Theo tiếng kinh hô của cường giả Viêm Long Cốc dứt xuống, từ sâu trong Viêm Long Cốc, một luồng khí thế mênh mông hùng vĩ, tựa như cự long thức tỉnh, mang theo uy áp vô địch, giáng lâm xuống!

"Đây chính là Thần Chủng cảnh sao?" Chu Trần nhướn mày, cảm thụ luồng uy áp mạnh mẽ vượt xa Nguyên Đan cảnh này, ánh mắt y tràn đầy tò mò và kỳ vọng.

Uy áp này tuy mạnh, nhưng không hề cho Chu Trần cảm giác không thể chống cự.

Đối phương muốn giết y tuyệt đối không dễ dàng như vậy.

Huống hồ y còn có lá bài tẩy mà mỹ nhân sư phụ đã trao.

Đó chính là kiếm phù ẩn chứa thần thông của mỹ nhân sư phụ.

Thần thông huyền diệu, Chu Trần có thể chủ động kích phát kiếm phù ẩn chứa thần thông để đối địch, cũng có thể bị động kích phát.

Ví như khi Chu Trần gặp phải địch nhân quá mạnh, y không thể phản ứng, kiếm phù sẽ tự động kích phát, thi triển ra thần thông của

mỹ nhân sư phụ.

"Hẳn chỉ là Bán bộ Thần Chủng cảnh, chưa hoàn toàn đột phá!" Hồng Trúc cảm ứng khí thế, giọng nói bình tĩnh mang theo một tia khinh thường.

Chấp sự Thần Chủng cảnh yếu nhất của Vô Lượng Kiếm Tông còn mạnh hơn thế này không biết bao nhiêu lần.

"Chẳng lẽ là lão già đó?" Thanh Ngọc Dao đến bên cạnh Chu Trần, nghĩ đến Long Kinh Vân - vị Cốc chủ cường đại từng vang danh một thời của Viêm Long Cốc năm trăm năm trước!

Có người nói Long Kinh Vân đã chết, có người nói Long Kinh Vân đã đột phá để truy cầu võ đạo mạnh hơn.

"Chu Trần, cẩn thận một chút!" Thanh Ngọc Dao nhắc nhở.

Lời nàng vừa dứt, một tiếng gầm thét đột nhiên vang vọng lên trời.

Dưới vô số ánh mắt chú ý của Chu Trần, Hồng Trúc, Thanh Ngọc Dao và Lý Trường Phong cùng những người khác, một bóng trắng bỗng nhiên từ sâu trong Viêm Long Cốc hiện ra, tức khắc đạp hư không, chậm rãi bay về phía Chu Trần và mọi người.

"Cung nghênh Kinh Vân Tổ Sư!" "Cung nghênh Kinh Vân Tổ Sư!" Các cường giả và đệ tử còn sống sót của Viêm Long Cốc vừa kinh vừa mừng, nhao nhao triều bái, như thể người chết đuối vớ được cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Bóng trắng vận một bộ trường bào màu trắng cực kỳ mộc mạc, gió nhẹ phất qua, trường bào phiêu dật, toát ra một loại khí chất thoát tục phiêu dật.

Tuổi tác y nhìn qua không quá lớn, trên gương mặt không có nếp nhăn của người già, nhưng Chu Trần vẫn có thể cảm nhận được trên

người y một luồng khí tức xế chiều.

Hiển nhiên người này bề ngoài trẻ trung, nhưng thực chất tuổi thọ cũng không còn nhiều.

"Các ngươi là ai?" Long Kinh Vân ánh mắt lướt qua các cường giả Thanh Vân Môn, cuối cùng dừng lại trên người Chu Trần.

Chu Trần nhìn qua chỉ là Trúc Cơ viên mãn, trong số các Nguyên Đan cảnh thì tu vi không tính là quá cao, nhưng từ thái độ của hai cường giả Nguyên Đan cảnh là Thanh Ngọc Dao và Hồng Trúc có thể thấy, thân phận địa vị của Chu Trần là cao nhất.

"Thanh Vân Môn Chưởng môn Thanh Ngọc Dao!" Thanh Ngọc Dao đứng chắn trước Chu Trần, lạnh lùng lên tiếng.

"Thanh Vân Môn quả nhiên là nhân tài xuất hiện lớp lớp a!" Long Kinh Vân cười lạnh, ánh mắt lướt qua Thanh Ngọc Dao, lại nhìn lên Ly Hỏa Kiếm Trận, cuối cùng đánh giá Chu Trần nói: "Ngươi là đệ tử của Liên Hoa lão già kia sao?" Y và Liên Hoa Lão Tổ là người cùng thời đại, thậm chí còn rất quen thuộc, tu vi hai người xấp xỉ nhau, nhưng Liên Hoa Lão Tổ là Trận Khí Sư, địa vị cao hơn y một chút.

"Liên Hoa Lão Tổ đã tiên thệ, ta chỉ là vận khí tốt kế thừa y bát của y thôi!" Trong lúc nói chuyện, Ly Hỏa Kiếm Trận của Chu Trần bỗng nhiên trấn áp xuống.

Y không có hứng thú nói lời vô ích với Long Kinh Vân, nhưng lại rất muốn thử thực lực của Long Kinh Vân.

"Dám ra tay với bổn tọa, gan thật không nhỏ a!" Ánh mắt Long Kinh Vân lạnh đi, một luồng khí tức nóng rực lan tỏa, y dường như hóa thành một mặt trời, tản ra nhiệt lực vô tận.

"Viêm Long!" Y một chưởng kích ra, hóa thành một hỏa diễm cự long.

Cự long gầm thét, sống động như thật, uyển như vật sống.

Xuy xuy xuy!

Hỏa long và Ly Hỏa Kiếm Trận kịch liệt va chạm, thế lực ngang nhau.

"Quả nhiên có vài phần bản lĩnh!" Long Kinh Vân thầm kinh thán, không ngờ một Trúc Cơ viên mãn lại có thể đỡ được một chiêu của y.

Dù có pháp bảo, cũng đủ thấy Chu Trần phi phàm.

Dù sao y cũng đã một chân bước vào Thần Chủng cảnh.

Nhưng y lại liên tục tung ra mấy chưởng, Ly Hỏa Kiếm Trận liền bị phá vỡ, năm thanh pháp bảo phi kiếm bị chấn bay.

Vụt!

Một ngọn núi bỗng xuất hiện trên không, trấn áp xuống.

"Điêu trùng tiểu kỹ!" Long Kinh Vân khinh thường.

Ngay cả Ly Hỏa Kiếm Trận còn không làm gì được y, một món pháp bảo hạ phẩm thì có thể làm gì?

Bành!

Năm ngón tay thành trảo, như thần long ngang trời kích, Sơn Hà Ấn vậy mà bị một quyền đánh bay, trở về nguyên hình, hóa thành kích cỡ bằng lòng bàn tay.

Thế nhưng đúng lúc này, thân ảnh Chu Trần đột nhiên biến mất.

Y thân như du long, chân đạp Cự Côn, trong chớp mắt, đã xuất hiện trước mặt Long Kinh Vân.

Tuyệt thế thân pháp —— Du Long Đạp Côn!

Theo nhục thân Chu Trần viên mãn, các võ công gia truyền dung hợp thành một thể, các loại võ công y tùy ý thi triển, tốc độ nhanh đến

không thể tưởng tượng nổi.

"Tốc độ thật nhanh!" "Chẳng lẽ là thân pháp loại tuyệt thế võ công?" Long Kinh Vân vừa kinh vừa mừng.

Nếu có thể bắt được Chu Trần, bức y nói ra tuyệt thế võ công, y có lẽ có thể mượn đó đột phá, thật sự đặt chân vào Thần Chủng cảnh!

Y năm ngón tay ngưng trảo, chộp về phía cổ Chu Trần.

Tiên Võ song tu thì sao?

Chẳng qua chỉ là Trúc Cơ viên mãn, Thần Hải đỉnh phong mà thôi.

Dựa vào pháp bảo còn có thể qua vài chiêu với y.

Nhưng muốn cận chiến với y ư?

Ha ha!

Thật là không biết tự lượng sức mình!

Thần Hải đỉnh phong dù có tu luyện tuyệt thế võ công, trước tu vi tuyệt đối của y, vẫn như gà con.

Đáng tiếc y không biết Chu Trần không chỉ tu luyện một môn tuyệt thế võ công.

Xoẹt!

Một đạo kiếm quang rực rỡ không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung chợt lóe lên.

Không ai có thể miêu tả sự xán lạn và huy hoàng của kiếm này, cũng không ai có thể miêu tả tốc độ của kiếm này.

Đây đã không còn là một kiếm nữa, mà là cơn thịnh nộ của Lôi Thần, một đòn tấn công của tia chớp.

Long Kinh Vân hai tay giơ lên, cứng đờ giữa không trung.

"Sao... sao có thể?" Hai cánh tay Long Kinh Vân chắn trước người

bị chặt đứt, khóe môi khẽ động: "Đây là kiếm pháp gì?" "Kình Thiên Nhất Kiếm!" Thân ảnh Chu Trần không biết từ khi nào đã xuất hiện sau lưng Long Kinh Vân, một tay cầm kiếm, giọng nói đạm mạc.

"Hay lắm một Kình Thiên Nhất Kiếm!" Lời vừa dứt, thân thể Long Kinh Vân từ mi tâm nổ tung thành hai nửa, máu vương vãi giữa trời.

Biến cố đột ngột khiến tất cả mọi người ngây dại.

Các cường giả và đệ tử Viêm Long Cốc ngơ ngác nhìn thi thể Long Kinh Vân bị tách làm đôi rơi xuống, không dám tin vào mắt mình.

Kinh Vân Tổ Sư tài hoa tuyệt diễm năm trăm năm trước của bọn họ, cường giả Bán bộ Thần Chủng cảnh, vậy mà lại bị Chu Trần một kiếm trảm?

"Thật lợi hại!" Hồng Trúc đôi mắt đẹp ngây dại nhìn bóng lưng tiêu sái vĩ ngạn của Chu Trần, lòng nàng rung động, không thể diễn tả bằng lời.

Tuy Long Kinh Vân so với đệ tử cùng cảnh giới của Vô Lượng Kiếm Tông thì rất kém cỏi, nhưng dù sao y cũng là một cường giả đã một chân bước vào Thần Chủng cảnh.

Mà Chu Trần chỉ mới là Thần Hải cảnh đỉnh phong mà thôi, kém y hẳn một đại cảnh giới, vậy mà lại bị Chu Trần một kiếm miểu sát?

"Giết!" Chu Trần vung Vạn Tượng Trường Kiếm trong tay, kiếm khí đáng sợ quét ra, chém giết một lão Nguyên Đan cảnh đang ngẩn người.

Đồng thời, Chu Trần vận chuyển pháp lực, Ly Hỏa Kiếm Trận lại lần nữa ngưng tụ, sát phạt về phía Viêm Long Cốc.

Các cường giả Thanh Vân Môn hồi phục tinh thần, kích động xông

vào sát phạt cường giả Viêm Long Cốc.

Hồng Trúc đến bên cạnh Chu Trần, ngưỡng mộ sùng bái nói: "Công tử, vừa rồi chàng dùng thân pháp gì?

Thật nhanh!" "Đương nhiên nhanh rồi, đó là tuyệt thế thân pháp mà ta dung hợp tất cả khinh công của mình sáng tạo ra, hoàn mỹ khế hợp với ta, lấy tên Du Long Đạp Côn!" Chu Trần cười cười.

Y có thể một kiếm chém giết Long Kinh Vân, ngoài việc Long Kinh Vân khinh suất ra, phần lớn là nhờ võ công hoàn mỹ khế hợp với bản thân y cùng với Vạn Tượng Thần Binh hóa thành Vạn Tượng Thần Kiếm trong tay!

"Thân tựa du long, nhanh như côn, Du Long Đạp Côn, Công tử thật là lợi hại!" Hồng Trúc kinh thán, dung hợp võ công không hề dễ dàng, thậm chí vô cùng gian nan.

Đặc biệt là môn võ công này của Chu Trần có thể sánh ngang tuyệt thế võ công, thậm chí còn mạnh hơn.

Dường như còn có bóng dáng của tuyệt thế võ công Vô Lượng Thân của Vô Lượng Kiếm Tông dung nhập vào.

"Công tử, Kình Thiên Nhất Kiếm kia của chàng cũng dung hợp các loại kiếm pháp võ công, thậm chí còn có cả tuyệt thế võ công Vô Lượng Kiếm của Vô Lượng Kiếm Tông sao?" Hồng Trúc đôi mắt đẹp trực tiếp nhìn chằm chằm Chu Trần, cảm giác như đang nhìn thần tiên vậy.

"Không sai, trong đó còn có công lao của Chưởng môn sư bá và cả nàng nữa!" Chu Trần trêu chọc nói.

"Công tử…" Hồng Trúc mặt đỏ bừng, nàng đương nhiên biết công lao đó là gì, thật là quá xấu hổ.

Chu Trần nhìn xuống phía dưới, Viêm Long Cốc bị diệt có thể nói

là ván đã đóng thuyền.

Võ công gia truyền của y dung hợp thành một thể, là Vạn Tượng Võ Điển.

Mà Vạn Tượng Võ Điển lại có thể phân thành các tuyệt thế võ công như Du Long Đạp Côn, Kình Thiên Nhất Kiếm, Thần Đao Trảm.

Còn Du Long Đạp Côn nếu phân giải xuống, lại có thể phân thành Vô Lượng Thân, Du Long Bộ, Ngư Long Bộ cùng các võ công khác.

Kình Thiên Nhất Kiếm cũng tương tự, có thể phân giải thành Vô Lượng Kiếm, Kình Thiên Nhất Kiếm, Liệt Thiên Kiếm Quyết, Phong Tuyết Kiếm, Thiên Kiếm Quyết cùng các võ công khác.

Giống như một biểu đồ dạng cây, từ trên xuống là một hóa ba trăm sáu mươi sáu, từ dưới lên là không ngừng dung hợp, những cái tương tự đều dung hợp lại với nhau, đến đỉnh cao nhất chính là Vạn Tượng Võ Điển duy nhất được dung hợp.

"Kết thúc rồi!" Chu Trần điều khiển Ly Hỏa Kiếm Trận đánh giết lão Nguyên Đan cảnh cuối cùng xong liền không ra tay nữa.

Các đệ tử Viêm Long Cốc còn lại đối mặt với Thanh Vân Môn đã không còn sức phản kháng.

Các cường giả Thanh Vân Môn không lưu tình, toàn bộ chém giết.

Cắt cỏ không nhổ tận gốc, tai họa vô cùng.

Ngày sau đệ tử Thanh Vân Môn ra ngoài có thể bị ám sát.

Và trong lúc Chu Trần cùng những người khác ra tay với Viêm Long Cốc, các cường giả khác trong Thanh Vân Môn cũng đồng thời tấn công các cứ điểm và trú địa khác của Viêm Long Cốc.

Nhưng những việc này không cần Chu Trần phải lo, Thanh Vân Môn sẽ xử lý ổn thỏa.

Chu Trần lấy Phi Chu ra, tiến vào nghỉ ngơi.

Y tuy tu luyện Ngũ Đế Ngũ Hành Công pháp lực hùng hồn, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là Trúc Cơ viên mãn, điều khiển pháp bảo tiêu hao cực lớn.

Hơn nữa y đã chém giết mấy cường giả Nguyên Đan cảnh, còn có Long Kinh Vân, một cường giả đã một chân bước vào Thần Chủng cảnh, tâm thần cũng tiêu hao cực lớn.

"Công tử, thiếp xoa bóp cho chàng nhé!" Hồng Trúc đứng trước mặt Chu Trần, bàn tay ngọc trắng nõn đặt trên đỉnh đầu Chu Trần, nhẹ nhàng xoa bóp thái dương huyệt trên đỉnh đầu y.

Hô!

Chu Trần thở dài một hơi trọc khí, lại hít sâu một hơi.

Mùi hương u nhã thoang thoảng của nữ tử xộc vào mũi, sự mệt mỏi trước đó dường như tan biến.

Chu Trần ôm lấy cặp mông mềm mại của Hồng Trúc, vùi mặt vào vòng eo bằng phẳng không chút mỡ thừa của nàng, nhịn không được khẽ động tay.

"Công tử, đừng nghịch!" Hồng Trúc hai chân khẽ khép lại, bàn tay ngọc vẫn xoa bóp đỉnh đầu Chu Trần, hơi dùng sức, vừa làm nũng vừa dỗi.

"Ta nghịch sao?" Chu Trần ngẩng đầu, ngước nhìn Hồng Trúc đang đứng trước mặt y, đáng tiếc không nhìn thấy mặt nàng, bị một mảnh 'hạp cốc tuyết sơn' che khuất.

Y giơ tay, ngoắc ngoắc ngón tay, cười nói: "Hồng Trúc tả, thật là khẩu thị tâm phi mà!" Y chỉ khẽ thăm dò, sự ẩm ướt lan tỏa như tơ vương vấn.

“Công tử chỉ biết trêu chọc nô gia!” Hồng Trúc lườm Chu Trần một cái thật mạnh, còn muốn nói gì đó, nhưng đã bị Chu Trần ôm lấy eo.

Chương 92

Hồng Trúc không phản kháng, ngồi lên đùi Chu Trần, hai tay ôm lấy cổ Chu Trần, dỗi hờn nói: "Công tử, chiến đấu bên ngoài còn chưa kết thúc đâu!" "Chính vì chiến đấu bên ngoài còn chưa kết thúc, chúng ta mới không thể lãng phí thời gian a!" Chu Trần nhếch miệng cười.

Thanh Vân Môn dọn dẹp tạp binh của Viêm Long Cốc cũng cần thời gian, Viêm Long Cốc cũng không nhỏ.

Chu Trần nhẹ nhàng cắn lấy một điểm châu quang kia, Hồng Trúc trong lòng y vẻ mặt bất lực, nhưng không có động tác phản kháng, mặc kệ Chu Trần làm càn.

Không biết qua bao lâu, giọng nói của Chưởng môn đột nhiên từ bên ngoài truyền đến.

"Chu Trần, Viêm Long Cốc đã bị chiếm rồi, ngươi mau ra đây!" "Biết rồi!" Chu Trần vẫn luôn chú ý bên ngoài, đối với tình hình đại khái cũng đã hiểu rõ.

Y vỗ vỗ mông Hồng Trúc.

"Công tử thật là một tên đại phôi đản!" Hồng Trúc rút người khỏi đùi Chu Trần đứng dậy, vội vàng chỉnh lý y phục bị làm loạn trên người, vận công bốc hơi mồ hôi chảy ra.

Chỉ là chiếc nội y bị mồ hôi làm ướt, dù đã khô, vẫn còn cảm giác dính dáp, khiến nàng nhịn không được trừng mắt nhìn Chu Trần một cái thật mạnh.

Chu Trần cười cười, lau lau tay rồi cùng Hồng Trúc rời khỏi Phi Chu.

"Chưởng môn sư bá!" Chu Trần nhìn vị Chưởng môn lãnh diễm

cao quý, uy nghiêm bức người.

Trải qua một trận đại chiến, trên người Chưởng môn mang theo một tia sát khí, càng khiến người ta động lòng không thôi.

"Hừ!" Thanh Ngọc Dao hừ lạnh một tiếng, sao lại không biết trong đầu Chu Trần đang nghĩ gì.

Từ Vô Lượng Kiếm Tông đến Viêm Long Cốc suốt chặng đường này, nàng đã thấm thía cái thiên phú đặc biệt của Chu Trần, không chỉ tu luyện đáng sợ như thế, mà năng lực chính cũng kinh khủng cường đại, khiến dục vọng của Chu Trần đặc biệt mạnh mẽ.

Giờ đây Viêm Long Cốc đã hoàn toàn bị Thanh Vân Môn chiếm lĩnh, Chu Trần cùng Thanh Ngọc Dao đến bảo khố của Viêm Long Cốc.

Bên trong, đan dược, linh dược, linh thạch, thần binh, giáp trụ... chất đống như núi.

Lần này có thể hạ được Viêm Long Cốc, Chu Trần lập công lớn nhất, nên bảo vật Chu Trần chọn trước.

Chu Trần không khách khí, những linh dược, đan dược nào dùng được đều lấy đi, thần binh giáp trụ thì chọn những cái quý giá, còn các loại dược liệu luyện khí cũng vậy.

Trước đó, nhẫn trữ vật của Long Kinh Vân cùng các cường giả Viêm Long Cốc bị y chém giết đều được Thanh Ngọc Dao thu thập lại rồi giao cho y.

Tuy nhiên, tài sản chủ yếu của Viêm Long Cốc vẫn là các loại sản nghiệp, khoáng mạch... mà họ khống chế.

Những thứ này rất phiền phức, tất cả đều giao cho Thanh Vân Môn xử lý.

Sau khi Thanh Ngọc Dao và các cường giả Thanh Vân Môn thương nghị, quyết định cấp cho Chu Trần hai thành lợi ích từ các tài nguyên này.

Đừng thấy hai thành có vẻ ít, thực ra đã là rất lớn rồi.

Như loại khoáng mạch, cần khai thác dần dần, lượng nhân lực, vật lực... tiêu hao trong đó là cực lớn.

Các cường giả Thanh Vân Môn có thể cấp cho Chu Trần hai thành lợi ích, cũng là muốn duy trì quan hệ tốt đẹp với Chu Trần, dựa vào Chu Trần.

Giờ đây Chu Trần là Chân truyền của Vô Lượng Kiếm Tông, thậm chí trở thành Thánh tử cũng không thành vấn đề.

Về thân phận địa vị, Chu Trần đã vượt qua Thanh Vân Môn.

Chu Trần không để ý những điều này, Thanh Vân Môn đối xử với y rất tốt, Chưởng môn sư bá, Sư thúc, Sư tỷ đều là nữ nhân của y.

Huống hồ Chu Trần cũng không phải kẻ vong ân phụ nghĩa.

Ngày sau nhất định sẽ che chở Thanh Vân Môn.

Sau một hồi càn quét, Chu Trần thu hoạch lớn, mang theo Hồng Trúc trở về Thanh Vân Môn.

Thanh Ngọc Dao, Lý Trường Phong cùng những người khác thì ở lại xử lý công việc của Viêm Long Cốc.

Thanh Vân Môn.

Một chiếc Phi Chu hạ xuống, tức khắc kinh động những người ở lại Thanh Vân Môn.

“Là Chu sư huynh!” “Nghe nói Chu sư huynh đã trở thành Chân truyền của Vô Lượng Kiếm Tông, còn bái Phó Tông chủ Vô Lượng Kiếm Tông làm sư phụ!” “Chu sư huynh thật là quá lợi hại!” Vô số đệ

tử thấy Chu Trần liền bỏ xuống cảnh giác, ánh mắt tràn đầy cuồng nhiệt và sùng bái.

Những nữ tử kia càng thêm mắt sáng rực, hận không thể nhào vào người Chu Trần, mãi mãi không xuống.

Chu Trần thu lại Phi Chu, đến Thần Tiễn Phong.

"Trần ca nhi!" Vừa bước vào cửa liền bị Tần Hồng Ngọc nhào vào lòng, ôn hương nhuyễn ngọc.

Ngửi mùi hương u nhã quen thuộc trên người Tần Hồng Ngọc, Chu Trần đỡ lấy cặp mông căng tròn của nàng, ôm nàng bước vào.

"Công tử, chàng cuối cùng cũng đã trở về!" Thiên Hương tiên tử, Triệu Sư Dung, Ngư Ấu Vi, Lý Thanh Hà và Cố Thu Thủy kích động vây quanh Chu Trần, ôm lấy cánh tay y vui mừng như điên.

"Ta trở về rồi!" Chu Trần tâm tình sảng khoái, nhìn đám oanh oanh yến yến xung quanh, cười xấu xa nói: "Đều lại đây để Công tử hảo hảo kiểm tra, gầy đi hay béo ra rồi?" "Trần ca nhi vừa về đã biết làm chuyện xấu rồi!" Gò má Tần Hồng Ngọc ửng hồng vì Chu Trần đã bắt đầu 'kiểm tra' rồi.

Nàng là người đầu tiên.

"Hồng Ngọc dường như gầy đi rồi, xem ra phải bổ sung nhiều 'đạm bạch chất'!" Lời Chu Trần vừa dứt, Tần Hồng Ngọc thẹn thùng khẽ hừ một tiếng. 'Đạm bạch chất' là cách gọi riêng của Chu Trần.

Người ngoài có thể không biết, nhưng những người thân cận này đều hiểu ý của Chu Trần.

Xa cách lâu ngày hơn cả tân hôn.

Chu Trần từ trước đến nay không phải là kẻ tiểu nhân giả dối chỉ biết nói mà không làm việc thực.

Nói ngàn nói vạn lời cũng không bằng làm một lần hữu dụng.

Để chúc mừng Chu Trần vinh quy cố lý, Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương tiên tử cùng những người khác đã cùng Chu Trần cuồng hoan, vui đến chảy nước miếng, không khép được miệng.

Linh Dược Phong.

Mộ Linh Nhi nghe tin Chu Trần trở về lòng phấn khích, nhưng đáng tiếc Chu Trần lại mãi không đến thăm nàng.

"Hừ, tiểu sư đệ tên đại phôi đản đó, có phải đã quên người ta rồi không?" Mộ Linh Nhi bĩu môi, ánh mắt oán trách.

Thời gian trôi đi!

Thoáng cái đã đến canh ba, Mộ Linh Nhi nằm trên giường nhưng không chút buồn ngủ, kẹp chặt chăn, không thể ngủ được, trong đầu toàn là Chu Trần.

Đột nhiên!

Mộ Linh Nhi dường như nhìn thấy Chu Trần.

"Tiểu sư đệ…" Mộ Linh Nhi khẽ hé miệng, lời chưa dứt đã bị Chu Trần hôn lấy.

Theo Chu Trần thăng cấp Thần Hải đỉnh phong, tu vi đại trướng, chiến lực nước lên thuyền lên, Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương tiên tử cùng những người khác dù liên thủ cũng không phải đối thủ của y trong vài hiệp.

Bị 'sát' đến tan tác!

Sau khi dễ dàng đánh bại các nàng, Chu Trần đến Linh Dược Phong.

Nửa canh giờ sau.

“Đại sư tỷ thật là quá!” Nhìn Mộ Linh Nhi đang chìm vào giấc ngủ với vệt lệ ở khóe mắt, Chu Trần lắc đầu cười, nhưng không hề ngạc nhiên.

“Sư thúc!” Nghĩ đến Trình Tố Tố, Chu Trần có chút kích động, lặng lẽ rút người rời đi, đến phòng của Trình Tố Tố - Phong chủ Linh Dược Phong.

Trình Tố Tố là Luyện Đan sư, thêm vào chiến lực không quá mạnh, thông thường sẽ không tham gia chinh chiến của tông môn, mà trấn giữ hậu phương.

Ánh trăng nhàn nhạt từ song cửa sổ lén lút lọt vào, chiếu lên gương mặt thanh tú thành thục, ung dung của Trình Tố Tố.

Nàng vẫn chưa ngủ, kẹp chặt chăn, trằn trọc không yên, dường như khó lòng chợp mắt.

Đột nhiên!

Một đôi tay bất ngờ từ phía sau ôm lấy nàng.

Trình Tố Tố giật mình, nhưng cảm ứng được luồng khí tức quen thuộc mới yên tâm, dỗi hờn nói: “Ngươi tên tiểu hỗn đản này, ngươi muốn hù chết ta à?” “Đệ tử nào dám hù Sư thúc?” Hôn lấy gương mặt trắng nõn của Trình Tố Tố, Chu Trần xông thẳng vào khuê phòng đang đóng chặt của nàng, dịu giọng nói: “Những ngày này, đệ tử không lúc nào không nhớ nhung Sư thúc!” “Ngươi... tên hỗn đản này…” Trình Tố Tố run lên, bàn tay ngọc trắng nõn nắm chặt, răng bạc nghiến ken két.

“Sư thúc, đệ tử thật sự nhớ nàng đến phát điên!” Trăng sáng như ngọc, đêm tĩnh như dòng nước.

Đêm nay, Thanh Vân như mùa xuân sau đông giá, trăm hoa đua nở, xuân ý dạt dào, vô số đệ tử cùng trưởng lão reo hò vì diệt được Viêm

Long Cốc, mừng rỡ vì Thanh Vân đã sinh ra Chân Long Chu Trần.

Phong chủ Linh Dược Phong, Trình Tố Tố sư thúc, càng hân hoan đến nỗi miệng không khép lại được, tựa hồ nước dãi sắp tuôn trào.

Ánh trăng nhạt nhòa chiếu rọi, bao phủ chín ngọn Thanh Vân cao vút hùng vĩ, tựa hồ khoác lên chúng một lớp vũ y thánh khiết, hệt như tiên cảnh nhân gian.

Trên cành liễu bên hồ trong tiểu viện yên tĩnh, thanh bình, một chiếc lá liễu dài, màu sẫm và thô ráp khẽ lay động trong gió đêm rồi từ từ phiêu lạc.

Lướt qua giả sơn trắng muốt như ngưng chi bên dưới, dọc theo triền núi trắng nõn, trơn nhẵn mà trượt xuống, cuối cùng rơi vào hồ nước, phát ra tiếng "ba" khẽ, dừng lại chốc lát rồi từng chút một chìm hẳn xuống, hoàn toàn chìm vào trong.

Mặt nước gợn lên từng đợt gợn sóng, từng lớp lan tỏa, hệt như những đóa hoa đêm đang nở rộ.

Hồng Chúc, người phụ trách bảo hộ Chu Trần, ngồi trên một ngọn giả sơn.

Ánh trăng nhạt nhòa chiếu rọi nàng tựa như tiên tử Nguyệt Cung, đôi chân dài trắng nõn nà dưới ánh trăng như ngọc bảo thạch, tỏa ra thứ ánh sáng lung linh.

"Sư thúc..." Hồng Chúc vểnh tai, khóe môi khẽ nhếch, hai chân quấn lấy nhau, đột nhiên cảm thấy đêm nay dường như có chút ẩm ướt.

"Chủ nhân tựa hồ đang gặp nguy hiểm a..." Trong đầu Hồng Chúc hiện lên bóng hình Hoàng Phủ Nguyệt Dao mạn diệu vô song.

"Chẳng phải nàng ta mạnh hơn sư thúc cả nghìn vạn lần sao?

Sư thúc, sư bá đều đã bị Ma Trảo vồ lấy, vậy mỹ nhân sư phụ còn xa sao?" Thỏ ngọc lặn về Tây, Ô vàng mọc phía Đông.

Từng tia nắng ban mai xé rách màn trời đen tối, từ từ hé mở bình minh, thắp sáng cả nhân gian.

Trong tẩm thất, sự nóng bỏng đêm qua dường như vẫn chưa tan hết.

Khí tức nồng nặc lan tỏa trong không khí, khiến người ta khô miệng rát lưỡi.

Chu Trần mở mắt, thấy sư thúc si ngốc nhìn hắn, cũng chẳng biết đã nhìn bao lâu.

Lúc này, khuôn mặt tú lệ của sư thúc ửng hồng, mi mắt ngậm xuân, tựa như đóa phù dung vừa hé nở từ mặt nước, cánh hoa còn vương những giọt sương sớm, khiến người ta say đắm.

"Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức!" Khẽ hôn lên vầng trán trắng ngần, mịn màng của Trình Tố Tố, Chu Trần ngắm nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng: "Sư thúc, nàng thật đẹp!" Trình Tố Tố lòng ngọt ngào, cảm thấy cả người say sưa, nhưng ngay sau đó sắc mặt biến đổi, đôi mắt đẹp khẽ cụp xuống, hờn dỗi nói: "Không còn sớm nữa, chàng đừng đến nữa!" Nàng cảm ứng được một nỗi kinh hoàng lớn, một luồng khí tức đáng sợ tựa như cự long vừa thức tỉnh.

"Chàng đột phá Thần Hải khi nào vậy, sao lại mạnh thế?" Trong lòng Trình Tố Tố chấn động, nàng biết Chu Trần thiên phú dị bẩm, một khi đột phá chắc chắn sẽ trực tiếp đạt tới đỉnh phong Thần Hải, nhưng đỉnh phong Thần Hải này cũng quá mạnh rồi.

Nàng cũng là đỉnh phong Thần Hải, nhưng trước mặt Chu Trần lại hệt như một tiểu tân thủ sơ kỳ.

“Nhiều ăn uống, nhiều luyện công, thực lực tự nhiên sẽ mạnh thôi!” Chu Trần hai tay giang ra: “Tục ngữ nói ‘dốc hết sức bình sinh’, chính là đạo lý này, cứ tẩm bổ nhiều là được!” Trình Tố Tố: “...” Nàng quả thực không nên hỏi.

“Sư thúc, ta đói rồi!” “Không được, chàng mau ra ngoài đi, Linh Nhi mỗi ngày đều tới thỉnh an ta mà!” Trình Tố Tố hai tay giữ chặt đầu Chu Trần, không cho hắn đạt ý.

“Yên tâm, Linh Nhi sư tỷ sẽ không đến sớm như vậy đâu!” Chu Trần vẻ mặt tự tin, tối qua Linh Nhi sư tỷ luyện công rất muộn, lao lực quá độ, hôm nay đến quá trưa chắc chắn sẽ không tỉnh dậy!

“Haizz, ta đúng là đã rơi vào tay tiểu hỗn đản nhà chàng rồi...” Trình Tố Tố trong lòng thở dài, bàn tay đang giữ Chu Trần cũng buông lỏng.

Chu Trần tựa như một con ngựa hoang thoát cương, cuồng dã lao đi trên thảo nguyên, ngang tàng xông pha.

“Sư phụ!” Không biết qua bao lâu, cùng với tiếng gõ cửa vang lên, giọng Mộ Linh Nhi truyền đến từ bên ngoài.

“Xong rồi, Linh Nhi đến rồi!” Trình Tố Tố giật mình, lúc này mới phát hiện trời đã quá trưa, mặt trời đã dần lặn về Tây.

“Chàng hỗn đản, sao còn chưa mau ra ngoài!” Trình Tố Tố đẩy đẩy đầu Chu Trần, thấp giọng hờn dỗi.

“Sư phụ, người có ở đó không?” “Linh Nhi có chuyện gì sao?

Vi sư đang...

đang tu luyện!” Trình Tố Tố hai chân kẹp chặt, hung hăng nhéo một cái vào eo Chu Trần.

Tiểu hỗn đản này, bây giờ còn muốn trêu chọc nàng, muốn nàng

mất mặt đúng không?

"Ồ, cũng không có chuyện gì, vậy con không quấy rầy sư phụ tu luyện nữa!" Mộ Linh Nhi xoay người rời đi, tuy cảm thấy hôm nay sư phụ có chút không đúng lắm, nhưng cũng không nghĩ nhiều, nàng còn phải về thu dọn phòng ốc.

"Tiểu sư đệ đại phôi đản kia, sao không ở lại bên cạnh người ta..." Mộ Linh Nhi trong lòng thầm nguyền rủa, trước đó đối với nàng hung hăng như vậy, nhưng tỉnh dậy lại chẳng thấy người đâu.

"Thật đáng ghét.

Lần tới nhất định phải cho hắn biết tay!" Thời gian chầm chậm trôi.

Thoáng cái đã ba ngày trôi qua.

Thanh Vân Môn bận rộn truy sát tàn dư Viêm Long Cốc, tiếp nhận tài sản của Viêm Long Cốc.

Mà Chu Trần cũng bận rộn nhập đạo tu hành, kiếm Phong Nguyệt Điểm, chuẩn bị cho việc tấn thăng Kim Đan.

Hoàn Mỹ Kim Đan cần một trăm triệu Phong Nguyệt Điểm.

Giờ đây, Chu Trần mỗi ngày bầu bạn cùng các nữ nhân, lại có thêm Hồng Chúc, thị nữ thân cận Nguyên Đan Cửu Chuyển, mỗi ngày cũng có hàng triệu Phong Nguyệt Điểm nhập vào tài khoản.

"Theo tiến độ này, chỉ cần hơn ba tháng là có thể tấn thăng Kim Đan cảnh.

Nếu chưởng môn sư bá trở về, có chưởng môn sư bá giúp ta tu hành, tốc độ còn nhanh hơn nữa!" Chu Trần tâm tình đại hảo, thoáng cái hắn đã sắp trở thành Kim Đan lão tổ rồi!

Ngày hôm đó.

Chu Trần nhìn Triệu Sư Dung đang ở trong lòng hắn, hôn nhẹ lên gò má ửng hồng của nàng: "Sư Dung, năm xưa nàng theo ta, ta từng nói trong ba năm sẽ giúp nàng diệt Hắc Long Sơn báo thù rửa hận.

Giờ thoáng cái đã hai năm trôi qua, lát nữa chúng ta sẽ đi diệt Hắc Long Sơn!" "Đa tạ công tử!" Triệu Sư Dung trong lòng cảm động, không ngờ Chu Trần vẫn còn nhớ chuyện của nàng.

Kỳ thực với thân phận địa vị của Chu Trần hiện tại, Hắc Long Sơn chỉ là chuyện trở tay là diệt, một câu nói là xong, căn bản không cần thiết phải đích thân đi.

"Khách khí gì chứ, đây là điều ta đã hứa với nàng năm xưa.

Vả lại Hắc Long Sơn không đáng nhắc đến, cứ coi như đi du sơn ngoạn thủy vậy!" Chu Trần vuốt ve tấm lưng ngọc mịn màng của Triệu Sư Dung.

Giờ đây, Triệu Sư Dung dưới sự giúp đỡ của hắn đã đạt đến Luyện Thể Nhất Chuyển.

Bằng thực lực của Triệu Sư Dung, hiện tại cũng có khả năng diệt Hắc Long Sơn, chỉ là nguy hiểm vô cùng lớn, không chừng có thể vẫn lạc.

Dù sao Hắc Long Sơn có không ít phỉ đồ, thủ lĩnh Hắc Long tuy tin tức bên ngoài là Luyện Thể Cửu Trọng, nhưng khó đảm bảo sẽ không ẩn giấu thực lực hoặc đã đột phá.

Tuy nhiên Chu Trần đi cùng, bất kể có ẩn giấu hay đột phá, cũng sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Chẳng lẽ Hắc Long Sơn lại mạnh hơn cả Viêm Long Cốc sao?

"Chúng ta chuẩn bị đi thôi!" Chu Trần làm việc lôi lệ phong hành, lập tức rời giường.

Triệu Sư Dung vội vàng đứng dậy hầu Chu Trần thay y phục, hai chân có chút run rẩy, nhưng không hề bận tâm.

Sau một phen sửa soạn.

Chu Trần lấy ra phi chu, đưa Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương Tiên Tử, Ngư Ấu Vi, Cố Thu Thủy và Lý Thanh Hà cùng đi.

Vừa hay, lần tiễu phỉ này sẽ cho các nàng một phen lịch luyện.

Đặc biệt là Tần Hồng Ngọc, hiện tại cũng đã Luyện Thể Cửu Trọng, nhưng kinh nghiệm thực chiến gần như bằng không.

Hưu!

Phi chu xé rách trường không, bay về phía Hắc Long Sơn.

Trong phi chu.

Chương 93

Chu Trần nhìn gò má hồng nhuận xinh đẹp tinh xảo của Thiên Hương Tiên Tử đang trong lòng hắn, đột nhiên mỉm cười: "Thiên Hương, nàng từng thấy 'Niêm Hoa Chỉ' chưa?" "Hửm?" Thiên Hương ngẩn ra, rồi chợt rùng mình, nắm lấy tay Chu Trần, liếc hắn một cái: "Ta nghĩ ta đã thấy rồi!" ...Hắc Long Sơn nằm ở Hắc Thủy Quận thuộc biên giới Thanh Vân Phủ, quận này được đặt tên theo một con sông Hắc Thủy.

Sông Hắc Thủy cũng chảy xiết qua chân Hắc Long Sơn, tạo thành một bình chướng tự nhiên cho Hắc Long Sơn.

Đáng tiếc, loại bình chướng này cùng lắm chỉ ngăn được người thường không biết bay và võ giả cấp thấp.

Đối với tu tiên giả hoặc võ giả cường đại mà nói, chẳng có gì khác biệt.

Phi chu tựa như một con cự long, trực tiếp xông thẳng vào Hắc Long Sơn.

Khí tức mênh mông cuồn cuộn lan tỏa, khiến vô số phỉ đồ kinh hồn bạt vía, hoảng sợ bất an.

"Không biết vị tiền bối nào đại giá quang lâm, tiểu nhân Hắc Long, có thất viễn nghênh, còn xin tiền bối thứ tội!" Thủ lĩnh Hắc Long Sơn, Hắc Long, dẫn một đám phỉ đồ hoảng loạn bước ra, chắp tay cúi chào phi chu trên không, trong đầu nhanh chóng lóe lên từng dòng tin tức.

Bọn chúng gần đây có làm gì đâu chứ.

Hắc Long Sơn tuy không yếu, nhưng cũng chỉ là tương đối với

người thường mà thôi.

Bọn chúng cướp bóc đều là những thương đội và gia tộc nhỏ không có bối cảnh gì.

Đối với những thế lực lớn, bọn chúng không dám chọc.

Bằng không bọn chúng cũng không thể tồn tại đến bây giờ.

Đương nhiên, kỳ thực bọn chúng cũng là tay sai của một số thế lực lớn.

Chu Trần dẫn Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương Tiên Tử, Triệu Sư Dung, Cố Thu Thủy, Ngư Ấu Vi và Lâm Thanh Hà bước ra khỏi khoang thuyền, đứng trên đầu thuyền.

Hồng Chúc một thân hồng y mạn diệu vô song đứng bên cạnh Chu Trần.

"Tê!" "Thật đẹp quá!" "Đây là tiên nữ hạ phàm ư?" Đoàn người Chu Trần xuất hiện, khiến vô số phỉ đồ mắt tròn mắt dẹt, hoa cả mắt, nỗi sợ hãi ban đầu cũng không khỏi tan biến, hồn xiêu phách lạc.

"Các nàng đi đi, phỉ đồ Hắc Long Sơn, không chừa một ai!" Chu Trần không thèm để ý Hắc Long, nói với Triệu Sư Dung, Tần Hồng Ngọc và sáu nữ nhân khác.

Giờ đây tu vi của các nàng đều là Luyện Thể Cửu Trọng trở lên.

Triệu Sư Dung tu vi cao nhất, Luyện Thể Nhất Chuyển.

"Vâng!" Các nữ nhân gật đầu, Triệu Sư Dung dẫn đầu nhảy vút xuống từ phi chu, tay cầm thần binh, thân mặc nhuyễn giáp, sát ý lẫm liệt.

Hình ảnh gia tộc từng bị diệt vong hiện lên trong đầu, nộ khí trong lòng không ngừng dâng cao.

"Giết!" Một phỉ đồ đầu tiên xông lên bị một kiếm chém thành hai

nửa, máu thịt văng tung tóe, lập tức khiến tất cả phỉ đồ kinh ngạc.

"A!" "Chạy mau!" "Đừng giết ta..." Một đám phỉ đồ tán loạn bỏ chạy.

Còn về việc chống cự?

Đừng nói là bọn chúng, ngay cả Hắc Long cũng chưa từng nghĩ đến.

Phi chu của Chu Trần xa hoa và cường đại hơn bất kỳ phi chu nào hắn từng thấy.

Mặc dù những người này trông rất trẻ, nhưng tuyệt đối không phải Hắc Long Sơn bọn hắn có thể chống cự.

"Chạy!" Hắc Long xoay người bỏ đi, nhưng Thiên Hương Tiên Tử đã để mắt đến hắn.

Đông!

Tiếng đàn trong trẻo vang lên, xung quanh mười mấy tiểu đầu mục Luyện Thể sơ kỳ nổ tung, xương cốt không còn, sóng âm đáng sợ ập tới Hắc Long.

Đao quang chợt lóe, Hắc Long vung đao chém nát sóng âm, rồi tiếp tục chạy.

Nhưng công kích của Thiên Hương Tiên Tử nối tiếp nhau kéo đến.

"Vị tiên tử này, không biết Hắc Long Sơn ta có chỗ nào đắc tội không?

Dù cho có chết cũng xin tiểu nhân chết cho rõ ràng?" Hắc Long không thể thoát khỏi Thiên Hương Tiên Tử, vừa chống cự vừa cố nén nộ hỏa mà hỏi.

"Hắc Long Sơn tác ác vô số, đã là tự tìm đường chết!" Thiên

Hương Tiên Tử giọng nói thanh lãnh, từng đạo sóng âm ập tới Hắc Long.

"Mẹ kiếp, muốn chết lão tử cũng phải giết chết tiện nhân nhà ngươi trước!" Hắc Long biết hôm nay không thể yên ổn, ánh mắt hung ác, không còn chạy trốn nữa, vung đao giận dữ xông về phía Thiên Hương Tiên Tử.

Oanh!

Hắc Long tới gần, đột nhiên bùng nổ, ít nhất có tu vi Luyện Thể Tam Chuyển, một đao đã chém Thiên Hương Tiên Tử bay vút ra xa.

May mắn thay, Thiên Hương Tiên Tử đang mặc nhuyễn giáp thần binh Chu Trần tặng, tuy bị thương nhưng không quá nặng.

Triệu Sư Dung vừa chém giết nhị đương gia Hắc Giao của Hắc Long Sơn, lại chém chết mấy kẻ thù Luyện Thể Thất Trọng khác thì thấy Thiên Hương Tiên Tử bị đánh bay.

Nàng lập tức xông lên ngăn cản công kích của Hắc Long.

Hắc Long có tu vi Luyện Thể Tam Chuyển, nhưng võ công hắn tu luyện không bằng Triệu Sư Dung, thêm vào Triệu Sư Dung có lợi thế giáp trụ thần binh, hai người liền giằng co.

Tần Hồng Ngọc chém giết mấy tên lâu la, trong lòng cuộn sóng, chưa quen lắm.

Nhưng cũng chẳng có tên lâu la nào dám chủ động công kích nàng, vì chạy trốn còn không kịp.

Hưu!

Chu Trần nâng tay, chỉ xuống dưới, một thanh cực phẩm linh khí Hỏa Long Kiếm bay ra, chém giết tất cả lâu la đang chạy trốn.

Những tên lâu la đang chạy trốn phía sau lập tức dừng lại, trong

mắt tràn đầy kinh hãi, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống cầu xin: "Đại lão gia tiên nhân tha mạng a, tiểu nhân cũng là bị ép bất đắc dĩ mới lạc thảo vi khấu, tiểu nhân trên có lão mẫu tám mươi, dưới có...

ách..." Kiếm quang chợt lóe, đầu người rơi xuống đất.

Thấy cầu xin vô dụng, vô số lâu la lại bắt đầu tứ tán chạy trốn khắp nơi, dù biết rõ không thoát được, nhưng vẫn muốn liều một phen.

Chẳng lẽ cứ đứng yên tại chỗ chờ chết sao?

"Trúc Cơ tu sĩ!?" Hắc Long đang đối chiến với Triệu Sư Dung vẻ mặt tuyệt vọng, trước mặt Trúc Cơ tu sĩ, hắn căn bản không có chút khả năng chạy thoát nào.

"Chân ngươi chạy nhanh đến mấy, có thể nhanh hơn phi kiếm của người ta sao?" "Xong rồi!" Tuy hắn sớm đã đoán được sẽ có ngày này, nhưng khi ngày đó thực sự đến, Hắc Long vẫn vô cùng không cam lòng.

Kiến còn muốn trộm sống, huống hồ là người.

Hơn nữa ở Hắc Long Sơn hắn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nữ nhân mặc sức vui đùa, người mặc sức giết chóc, ngày tháng khoái hoạt đến mức nào thì có bấy nhiêu, càng không muốn chết!

Nhưng hắn thì làm được gì đây?

Đối phương rõ ràng không cho bọn hắn cơ hội sống sót, dù đầu hàng cũng là chết.

Chỉ có tử chiến, kéo được một kẻ đệm lưng coi như đã kiếm lời!

Đáng tiếc có Chu Trần ở đây, ý nghĩ của hắn định trước không thể thành công.

Sau một khắc đồng hồ.

Hắc Long không cam lòng vẫn lạc dưới sự vây công của Triệu Sư Dung và các nữ nhân khác, những phỉ đồ còn lại cũng đều bị tru sát.

Chu Trần đáp xuống, đi đến trước mặt Tần Hồng Ngọc vẫn còn chưa quen lắm, vỗ vỗ vai nàng: "Thế đạo này vốn là vậy, huống hồ bọn chúng đều đáng chết!" Chu Trần dẫn Tần Hồng Ngọc đến phía sau đại điện, tiến vào căn phòng thậm chí chưa đóng cửa.

Bước vào phòng, Tần Hồng Ngọc run lên, mắt trừng lớn, một cỗ phẫn nộ khó tả dâng trào trong lòng, khí huyết xông thẳng lên não.

Chỉ thấy trên một chiếc giường gỗ bẩn thỉu nằm một thiếu nữ.

Thiếu nữ không một mảnh vải che thân, thân thể sưng đỏ, vết thương chằng chịt, như bị đánh đập, hạ thân càng thảm khốc không nỡ nhìn.

"Những tên ác tặc này đúng là không phải người!" Tần Hồng Ngọc vẻ mặt phẫn nộ, thật muốn xé xác những tên phỉ đồ đó ra từng mảnh.

Nàng vốn chỉ là một nữ tử bình thường, sau khi theo Chu Trần cũng coi như bình bộ thanh vân, không biết sự tàn khốc của thế đạo, còn hơn những gì nàng tưởng tượng.

Chu Trần dẫn nàng đến căn phòng kế bên, vẫn là một thiếu nữ.

Toàn thân đầy rẫy vết thương, tuy chưa chết, nhưng cũng thoi thóp.

Dù có thể cứu sống, nhưng sự tàn phá về thể xác và tinh thần cũng sẽ hóa thành bóng ma không thể xóa nhòa suốt đời...

Tần Hồng Ngọc và những người khác mất nửa ngày mới cứu chữa và an bài xong cho những nữ tử bị phỉ đồ giam cầm, lăng nhục

này.

Còn có một số người vô tội bị thổ phỉ bắt giữ cũng được thả ra.

Khi hoàng hôn buông xuống.

Chu Trần dẫn các nữ nhân một lần nữa lên phi chu trở về.

Còn về chiến lợi phẩm, không có thứ gì lọt vào mắt xanh của Chu Trần.

Cái loại vận may diệt một ổ thổ phỉ là có thể tìm được tuyệt thế bảo vật hay công pháp dường như không rơi vào Chu Trần.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, nếu không muốn trở thành cá thịt trên thớt của người khác, mặc cho kẻ khác chà đạp, thì phải tự mình trở nên mạnh mẽ.

Người khác không đáng tin đâu!" Chu Trần vỗ vỗ tấm lưng trơn nhẵn của Tần Hồng Ngọc, an ủi một phen.

"Trần ca nhi, thiếp nhất định sẽ nỗ lực tu luyện!" Tần Hồng Ngọc càng thêm kiên định tấm lòng luyện võ.

Nàng không muốn có một ngày Chu Trần không ở bên cạnh, bị người khác bắt giữ, giống như những nữ tử kia, không có chút sức phản kháng nào, cuối cùng bị đùa bỡn đến chết.

Triệu Sư Dung, Ngư Ấu Vi và những người khác tuy có chút cảm xúc, nhưng không quá để tâm, chuyện như vậy quá nhiều rồi.

Đừng nói là ổ thổ phỉ, ngay cả trong những gia tộc lớn bề ngoài hào nhoáng, thậm chí còn bẩn thỉu, tàn nhẫn hơn thế.

Bất kể ở đâu kỳ thực cũng đều tương tự.

Chỉ là do ngươi có nhìn thấy hay không.

Sau khi diệt Hắc Long Sơn, Chu Trần không vội trở về Vô Lượng

Kiếm Tông, mà ở lại Thanh Vân Môn nhập đạo khổ tu.

Dù sao hắn tu hành chủ yếu dựa vào Phong Nguyệt Điểm, không yêu cầu cao về môi trường.

Ba ngày sau.

Chưởng môn sư bá Thanh Ngọc Dao phong trần mệt mỏi trở về Thanh Vân Môn, nói sơ qua về thu hoạch và chiến báo của Viêm Long Cốc.

Thanh Vân Môn trên dưới reo hò, hân hoan rạng rỡ.

Đêm xuống.

Trên Thanh Vân Phong.

Một con chuột thích đào hang ăn trộm dầu lặng lẽ chui vào Thanh Vân Phong.

Trên vách đá phía sau Thanh Vân Phong, Thanh Ngọc Dao một thân thanh y, thản nhiên đứng đó, ánh trăng nhạt nhòa chiếu xuống, tựa như tiên tử dưới trăng.

Đột nhiên.

Một thân ảnh từ phía sau xuất hiện, một tay ôm chặt Thanh Ngọc Dao từ đằng sau, ghé sát tai nàng cười xấu xa: "Chưởng môn sư bá, người đang nhớ ta sao?" "Nhớ cái đầu chàng ấy!" Bàn tay ngọc trắng nõn túm lấy "Lộc Sơn chi trảo" của Chu Trần đang luồn vào trong váy.

Thanh Ngọc Dao hai chân kẹp chặt, không vui nói: "Có biết người ta mấy ngày nay mệt mỏi đến nhường nào không?" "Ta biết chưởng môn sư bá vất vả rồi, đặc biệt đến đây an ủi chưởng môn sư bá!" Chu Trần nắm lấy sự mềm mại kia, khẽ hôn lên gáy chưởng môn: "Chưởng môn sư bá bên ngoài vất vả bôn ba, đệ tử ở nhà cũng rất

nhớ chưởng môn sư bá!" Thanh Ngọc Dao liếc mắt trắng dã.

"Chàng nhớ ta ư?

Chàng là thèm thân thể của ta thì có!" "Chưởng môn sư bá..." Vừa nói, Chu Trần vừa đỡ eo chưởng môn sư bá, xoay nàng lại, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của chưởng môn sư bá.

Không biết qua bao lâu.

Thanh Ngọc Dao khẽ thở dốc, đôi mắt đẹp như nước, môi hồng khẽ mở: "Chàng tiểu phôi đản này, thật là muốn chết rồi!" "Chưởng môn sư bá, màn kịch hay mới bắt đầu!" Chu Trần nắm lấy bàn tay mềm mại của Thanh Ngọc Dao, kéo nàng sang một bên, lại đỡ eo nàng, xoay nàng lại, khiến nàng quay lưng về phía mình.

Thanh Ngọc Dao hai tay vịn vào vách đá như phát sáng dưới ánh trăng, cúi người quay đầu lại, vừa hờn dỗi vừa oán trách liếc Chu Trần một cái: "Tiểu hỗn đản!

Chỉ biết sắp đặt ta như vậy..." Chu Trần mỉm cười, vén vạt váy của chưởng môn sư bá lên đến eo, khẽ hôn lên gáy nàng, thấp giọng cười xấu xa: "Chưởng môn sư bá, đại sư tỷ đến rồi đó, người nhỏ tiếng thôi, đừng để nàng phát hiện..." "Cái gì?" Thanh Ngọc Dao giật mình, vốn tưởng Chu Trần lừa nàng, nhưng ngay lập tức cảm ứng được khí tức của Sư Thanh Tuyền.

Vội nâng tay che miệng, hung hăng truyền âm nói: "Chàng hỗn đản, sao còn chưa đi ra!" "Chưởng môn sư bá, yên tâm đi, chỉ cần người nhỏ tiếng một chút, đại sư tỷ sẽ không phát hiện đâu!" Chu Trần mỉm cười, không có ý định dừng tay.

Thanh Ngọc Dao hung hăng trừng Chu Trần một cái, nâng bàn tay ngọc mảnh mai, răng sau khẽ cắn mu bàn tay.

Không lâu sau, nàng không kìm được mà ngẩng cao cổ ngọc, mái

tóc đen cũng theo đó mà tung bay.

Thời gian chầm chậm trôi.

Chu Trần nghĩ đến Vô Lượng Kiếm Tông trừ mỹ nhân sư phụ và Thanh Nga ra, cũng chẳng có ai khác đáng để bận tâm.

Thế là hắn tạm thời ở lại Thanh Vân Môn.

Tin tức Chu Trần trở thành Chân Truyền của Vô Lượng Kiếm Tông nhanh chóng lan truyền khắp Thanh Châu, Thanh Vân Môn cũng theo đó mà vang danh bốn phương.

Vô số người muốn bái sư Thanh Vân.

Gia nhập Vô Lượng Kiếm Tông quá khó khăn, nhưng nếu trước tiên bái nhập Thanh Vân, sau đó lấy đó làm bàn đạp, nói không chừng có thể giống như Chu Trần mà bái nhập Vô Lượng Kiếm Tông.

Chu Trần không quản những chuyện này, nhưng bên ngoài lại lan truyền tin tức về hắn, nói hắn chính là Đinh Tu.

Đã từ Viêm Long Cốc đoạt được một thanh tuyệt thế thần binh —— Vạn Tượng Thần Binh.

Tương truyền thần binh này có linh, Viêm Long Cốc thủ hộ nghìn năm, các cường giả Viêm Long Cốc đời đời cũng không thể nhận chủ, thần uy vô lượng, có được nó liền có thể thăng tiến như diều gặp gió, vô địch thiên hạ.

Tin tức này không cần nói cũng biết là do tàn dư Viêm Long Cốc truyền ra.

Không có cách nào khác.

Viêm Long Cốc truyền thừa nghìn năm, muốn diệt tuyệt nó hoàn toàn, nói dễ hơn làm.

Thỏ khôn còn có ba hang, huống hồ là người!

Nhưng đối với tin tức này, có người tin, có người cười khẩy, cho rằng Viêm Long Cốc là để báo thù Thanh Vân Môn và Chu Trần, muốn mượn đao giết người.

Huống hồ với thân phận Chân Truyền của Vô Lượng Kiếm Tông của Chu Trần, lại có mấy ai dám động thủ?

Nhưng luôn có những kẻ liều mạng muốn thử một phen.

Đối với những điều này.

Chu Trần không để ý, thực lực mới là căn bản, chỉ cần thực lực mạnh, ai dám chọc hắn?

Nhưng Chu Trần cũng cảm thấy áp lực, ngày đêm vùi đầu khổ tu, không ngừng nghỉ, đủ mọi chiêu trò.

Thoáng cái hai tháng rưỡi đã trôi qua.

Có chưởng môn sư bá Thanh Ngọc Dao giúp hắn tu hành, Phong Nguyệt Điểm của Chu Trần tăng trưởng rất nhanh.

Đặc biệt là khi chưởng môn sư bá và Hồng Chúc cùng nhau, thật sự không thể diễn tả được.

Ngày hôm đó.

Chu Trần nhìn vào bảng cá nhân. 【Phong Nguyệt Điểm: 100.150.080】 "Cuối cùng cũng một trăm triệu rồi!" Trong mắt Chu Trần tinh mang chợt lóe, nhìn chưởng môn sư bá đang trong vòng tay hắn, hưng phấn nói: "Chưởng môn sư bá, ta sắp đột phá rồi!

Tấn thăng Kim Đan!" "Cái gì?

Kim Đan?" Thanh Ngọc Dao giật mình, tuy biết Chu Trần tu luyện rất nhanh, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Mới Trúc Cơ Viên Mãn mấy tháng thôi, vậy mà đã sắp tấn thăng Kim Đan rồi.

Đây chính là một bước ngoặt lớn.

Một khi bước vào Kim Đan cảnh, liền được coi là thực sự gia nhập hàng ngũ tu tiên, bước vào con đường chính đạo, có thể xưng là Đại Tu Sĩ rồi.

"Tin tức tấn thăng Kim Đan không nên truyền ra ngoài, cho nên ta chuẩn bị ra ngoài tìm một nơi không người để đột phá!" Chu Trần nói ra ý định của mình.

"Cũng được, hiện nay trong bóng tối e rằng có người đã để mắt đến thần binh trong tay chàng, ẩn giấu một phần tu vi, có thể khiến bọn chúng trở tay không kịp!" Thanh Ngọc Dao gật đầu: "Ta đi hộ pháp cho chàng, tốt nhất là gọi cả Lý Trường Phong cùng đi!" "Được!" Chu Trần rời giường, hai người sửa soạn xong xuôi, liền gọi Lý Trường Phong và Hồng Chúc, bốn người lặng lẽ rời khỏi Thanh Vân Môn.

Chương 94

Chu Trần dùng "Man Thiên Quá Hải" giấu đi thân hình ba người, ngay cả trong Thanh Vân Môn cũng không ai biết bọn họ đã rời đi.

Trong một khu rừng nguyên thủy rộng lớn vô ngần, thân ảnh Chu Trần hiện ra.

Thanh Ngọc Dao, Lý Trường Phong và Hồng Chúc bày thành hình tam giác, thủ hộ bốn phía.

"Thêm điểm!" Chu Trần ánh mắt hưng phấn, nhiệt huyết trong lòng sôi trào.

Oanh!

Theo sự tiêu hao của một trăm triệu Phong Nguyệt Điểm.

Pháp lực bàng bạc do Ngũ Đế Ngũ Hành Công tu luyện mà thành trong cơ thể Chu Trần sôi trào, tựa như sóng dữ biển động, hình thành một cơn lốc xoáy.

Lốc xoáy quay nhanh, pháp lực nhanh chóng bị nén lại, khí tức trên người Chu Trần không ngừng tăng trưởng, trên bầu trời những tầng mây đen dày đặc ngưng tụ.

Hồng Chúc, Lý Trường Phong và Thanh Ngọc Dao ba người ánh mắt ngưng trọng, tâm thần đề cao đến cực hạn, cảnh giác bất kỳ yếu tố nào có thể quấy rầy Chu Trần xung quanh.

Oanh!

Cuối cùng, dưới một cỗ khí tức vô cùng cuồng bạo cường hoành.

Kim Đan trong cơ thể Chu Trần triệt để ngưng tụ thành hình, kim quang rực rỡ, sáng chói vô song.

Hoàn Mỹ Kim Đan.

Bề mặt Kim Đan tựa như xích kim, có vô số đường vân huyền ảo thần bí, hệt như văn lý đại đạo.

Do đó, Hoàn Mỹ Kim Đan còn được gọi là Đại Đạo Kim Đan!

"Một viên Kim Đan nuốt vào bụng, mệnh ta do ta không do trời!" Sức mạnh cường hãn dâng trào trong lòng Chu Trần, khiến hắn có ảo giác như giơ tay che trời, bắt sao hái trăng, vô sở bất năng.

Oanh long!

Trên trời một tiếng sét đánh, một đạo lôi đình bổ thẳng xuống đầu Chu Trần!

"Chút lôi kiếp nhỏ nhoi, làm gì được ta?" Mặc cho lôi đình giáng xuống, mái tóc Chu Trần bay tán loạn, thân thể cường hãn của hắn, người tu luyện Tiên Võ song tu, vượt xa những Kim Đan cường giả khác.

Cảm thấy lôi đình cũng chỉ đến thế, Chu Trần xông thẳng lên trời, lao đầu vào giữa lôi đình.

Lôi đình tôi luyện thân thể.

Tắm rửa trong biển kiếp.

Kẻ phong lưu hào kiệt, còn phải xem hôm nay!

"Sảng khoái!" Chu Trần ngửa mặt lên trời trường khiếu, toàn thân điện giật sấm vang, sự sảng khoái tột độ không sao tả xiết, toàn thân thư thái thông suốt.

"Tê!" Thanh Ngọc Dao, Hồng Chúc, Lý Trường Phong mắt tròn mắt dẹt, dũng mãnh đến thế ư?

"Thật là quá phô trương rồi!" ..."Thật là biến thái!" Nhìn Chu Trần đang dùng lôi đình tôi luyện thân thể, tắm rửa trong biển kiếp, khóe

miệng Lý Trường Phong giật giật, cảm khái vạn phần.

Chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi, tiểu gia hỏa năm xưa còn cẩn trọng ở Thanh Hà huyện, nay đã trở thành một tồn tại vượt qua cả hắn.

Tiên võ song tu, thành tựu Kim Đan.

"Công tử quả nhiên thiên phú dị bẩm, không chỉ thiên phú võ đạo yêu nghiệt, mà tiên đạo cũng không hề kém cạnh.

Nhìn lôi kiếp này, ít nhất cũng là Thượng Phẩm Kim Đan!" Hồng Chúc đôi mắt đẹp sáng rỡ, Hoàn Mỹ Kim Đan quá khó, chín thành chín tu tiên giả đều là Hạ Phẩm Kim Đan, Trung Phẩm Kim Đan đã có thể xưng là thiên tài.

Thượng Phẩm Kim Đan có thể gọi là thiên kiêu.

Hoàn Mỹ Kim Đan, đó là yêu nghiệt, trăm năm khó gặp.

"Thư thái!" Tắm trong biển lôi, toàn thân tê dại, có một cảm giác sảng khoái, thỏa mãn tột độ không thể dùng bất cứ ngôn ngữ nào hình dung.

Thậm chí còn thống khoái hơn cả lần đầu Chu Trần và chưởng môn sư bá hợp thể song tu!

Trong đan điền, Kim Đan kim quang rực rỡ lấp lánh, bề mặt đường vân tựa hồ đại đạo lưu chuyển, dưới sự tôi luyện của lôi đình tỏa ra đạo vận bất hủ.

Thân thể vốn đã hoàn mỹ cường đại của Chu Trần dưới sự tẩy rửa của lôi kiếp trở nên vô trần vô cấu, tỏa ra một cỗ thanh hương nhàn nhạt.

Hắn hiện tại có lẽ không sánh bằng thịt Đường Tăng, ăn một miếng có thể trường sinh bất lão.

Nhưng ăn một miếng thịt của hắn, tuyệt đối đại bổ, có thể xưng là thiên tài địa bảo.

Vạn vật linh trên đời, người ăn kỳ trân dị thú, có thể tăng tiến tu vi, cường hóa thể chất.

Yêu ma ăn thịt người, cũng như vậy.

Giống như Chu Trần, đối với yêu ma mà nói, cũng tựa như kỳ trân dị thú so với nhân loại.

Ông!

Lôi kiếp tôi luyện, Kim Đan mới thành.

Khoảnh khắc này.

Chu Trần độ qua lôi kiếp, chân chính trở thành một Kim Đan tu sĩ.

Khí cơ vô hình lan tỏa, thẳng xông lên trời.

Oanh long!

Sấm vang chớp giật, đạo âm không ngừng!

Từng đạo kim quang xuyên phá trời xanh, nhuộm vạn dặm tầng mây thành một mảnh vàng óng!

Tử khí đông lai ba vạn dặm.

Giữa vô số dị tượng và âm thanh đại đạo này, trên cửu thiên, vô số linh khí hội tụ, hóa thành linh vũ rơi xuống!

Linh vũ giáng xuống, trên mảnh đất bị cát vàng bao phủ, vô số cây cối thảo mộc điên cuồng sinh trưởng, vô số dã thú sinh ra linh tính, vô số thiên tài địa bảo thi nhau phá thổ mà ra, nhanh chóng phát triển!

"Đây...

đây là..." Lý Trường Phong trừng lớn mắt, há hốc mồm, chẳng qua chỉ là đột phá Kim Đan cảnh, vậy mà lại gây ra động tĩnh lớn đến thế

sao?

"Người không biết còn tưởng đã đắc đạo thành tiên rồi chứ!" "Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên..." Hồng Chúc đôi mắt đẹp sáng rỡ, thân thể run rẩy, chấn động mà kinh hỉ nhìn dị tượng giữa trời đất, nội tâm cuộn sóng.

Nàng đã nghĩ ra đây là gì rồi.

"Linh khí như mưa, vạn vật tươi tốt, một sớm đan thành, trời đất cùng chúc, đây là Đại Đạo Kim Đan!?" Thanh Ngọc Dao đơn giản là không dám tin vào mắt mình, cho dù nàng không bị đoạt mất Tiên Linh Căn, cũng chưa chắc đã có thể ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan, chỉ có thể nói khả năng rất lớn.

Ngũ Hành Linh Căn của Chu Trần về lý thuyết có thể ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan, nhưng vô cùng khó khăn, cần có nội tình và cơ duyên vô cùng thâm hậu.

"Nhưng Chu Trần cả ngày chỉ biết vui chơi với nữ nhân, cũng chẳng thấy có đại cơ duyên gì, càng không có tuyệt thế thiên tài địa bảo nào phụ trợ, vậy mà lại ngưng tụ được Đại Đạo Kim Đan?" Thậm chí trước khi Chu Trần đột phá, còn đang ở trên người nàng, chưa hề tách ra.

"Việc này mà cũng thành Đại Đạo Kim Đan, thật quá hoang đường!" "Chẳng lẽ cái thiên phú đặc biệt tưởng chừng không đứng đắn của Chu Trần lại là thiên phú chí cao sao?" Thanh Ngọc Dao âm thầm suy đoán, vừa kinh vừa mừng, sự hâm mộ xen lẫn chấn động.

Bất kể là võ đạo hay tiên đạo, Chu Trần dường như đều đã đi đến cực hạn, đi đến bước hoàn mỹ nhất.

Thành tựu sau này khó mà tưởng tượng được, nếu cái thiên phú đặc biệt kia của Chu Trần thực sự có thể liên tục phụ trợ tu luyện

như vậy, thì ngày sau thành tiên tác tổ, cũng chưa biết chừng!

"Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta đi thôi!" Chu Trần bước xuống, nhìn Lý Trường Phong, Thanh Ngọc Dao và Hồng Chúc ba người đang chấn động, thi triển Man Thiên Quá Hải, đưa bọn họ nhanh chóng rời đi. ...Vô Lượng Kiếm Tông.

Trong một động phủ tiên sơn, một thân ảnh phong vận vận áo trắng đang bế quan tu luyện chợt mở mắt, ánh mắt sâu thẳm, tựa hồ vô cùng huyền ảo đang diễn hóa trong đôi mắt.

Ánh mắt nàng xuyên thấu hư không, nhìn về nơi Chu Trần đột phá: "Dị tượng này... có người ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan?" "Đó là Thanh Châu, chẳng lẽ là Đại Thiền Tự?" "Dường như không phải vị trí của Đại Thiền Tự..." "Thanh Châu vốn không có tiên môn, chỉ có vài võ đạo tông phái, chẳng lẽ là tán tu hoang dã..." Nghĩ đến đây, thân ảnh phong vận vận áo trắng trong lòng khẽ động, biến mất trong động phủ. ...Đại Thiền Tự.

Bên ngoài Tàng Kinh Các, một lão tăng quét dọn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Toàn Thiên Phủ, trong mắt lóe lên một vẻ dị sắc: "Có người tu ra Đại Đạo Kim Đan rồi..." "Đó dường như là địa bàn của Thiên Kiếm Tông, mà Thiên Kiếm Tông hẳn là không có tu tiên thiên tài, cũng không có truyền thừa..." "A Di Đà Phật!" Lão hòa thượng chắp hai tay lại, thân ảnh biến mất, mấy chiếc lá vàng khô trên mặt đất cuộn theo gió nhẹ. ...Thiên Kiếm Tông.

"Ô, dị tượng lớn quá?" "Chẳng lẽ có kinh thế chi bảo xuất thế?" Tông chủ Thiên Kiếm Tông, Kiếm Lăng Thiên, lòng nóng như lửa đốt, điên cuồng lao về phía dị tượng.

Hắn không phải tu tiên giả, bình thường ít tiếp xúc với tu tiên giả, đối với Đại Đạo Kim Đan mà ít ai tu thành, hắn cũng chỉ từng nghe qua cái tên này.

Về dị tượng của Đại Đạo Kim Đan thì hắn không biết.

Không lâu sau.

Kiếm Lăng Thiên đến nơi Chu Trần đột phá, chỉ thấy nơi đây trong vòng mười dặm kỳ hoa dị thảo vô số, tựa hồ có kinh thế chi bảo, mang đến đại tạo hóa cho xung quanh.

"Bảo vật đâu?" Kiếm Lăng Thiên vừa kinh vừa mừng, nhưng không nhìn thấy kinh thế chi bảo nào khiến xung quanh thay đổi.

Hưu hưu hưu!

Từng cường giả Nguyên Đan cảnh của Thiên Kiếm Tông cũng cấp tốc đuổi tới, nhưng cũng không tìm thấy bảo bối gì.

"Chẳng lẽ không phải kinh thế chi bảo?" "Hay là bảo bối đã chạy mất rồi?

Hoặc giả có người đã nhanh chân đoạt trước?" Ngay lúc mấy người còn đang mù mịt, một lão hòa thượng đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ.

"A Di Đà Phật!" Lão hòa thượng niệm một tiếng Phật hiệu, hỏi: "Mấy vị thí chủ, có biết vừa rồi là vị thiên kiêu nào đột phá tại đây, ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan không?" "Cái gì?

Đây là do có người đột phá tạo thành sao?" Kiếm Lăng Thiên và mấy người kia trừng lớn mắt, bọn họ từng nghe nói có người thành tiên, phúc trạch vạn dặm, có thể biến một mảnh hoang mạc thành động thiên phúc địa.

Nhưng những điều đó đều là truyền thuyết.

Không ngờ có người ngưng tụ Kim Đan, lại có thể gây ra động tĩnh lớn đến thế.

"Đại Đạo Kim Đan kinh người đến thế sao?" Thấy mấy người

kinh ngạc, trong mắt lão hòa thượng lộ vẻ thất vọng, mấy người này vừa nhìn đã biết chẳng biết gì, chẳng hiểu gì cả.

Hắn tay lần tràng hạt, muốn thôi diễn người đột phá.

Kiếm Lăng Thiên và mấy người kia không biết lão hòa thượng, nhưng có thể cảm nhận được sự khủng bố của lão hòa thượng này, tuyệt đối không phải bọn họ có thể kháng cự.

Đặc biệt là khi lão hòa thượng thôi diễn, bọn họ có cảm giác tim đập thon thót, nhịn không được lùi lại mấy bước.

Ông!

Đột nhiên, trong mắt lão hòa thượng nở rộ kim quang.

Kim quang xuyên thủng hư không, ẩn ẩn có hình ảnh hiện ra, nhưng hình ảnh quá mơ hồ, khó nhìn rõ.

Lão hòa thượng cắn đầu lưỡi, phun một ngụm tinh huyết, rơi xuống chuỗi hạt Phật trong tay.

Chuỗi hạt Phật sáng ngời như ngọc, xanh biếc không tì vết, theo một ngụm tinh huyết rơi xuống, vô tận Phật quang tỏa ra, tựa hồ có vô tận Phạm âm vang vọng giữa trời đất.

Kiếm Lăng Thiên và những người khác sắc mặt đỏ bừng, nín thở, có cảm giác nghẹt thở như tim bị một bàn tay lớn siết chặt.

Bọn họ trừng lớn mắt, chỉ thấy theo Phật châu phát sáng, hình ảnh mơ hồ trong hư không dần rõ nét.

Ánh mắt lão hòa thượng rực sáng, sắp sửa nhìn thấy người ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan, nhưng đột nhiên có khí cơ vô hình ập đến.

Hình ảnh hư không vỡ vụn, lão hòa thượng phun ra một ngụm máu tươi, gò má hồng hào lập tức trắng bệch như giấy, bị trọng thương.

"...Chỉ vì phong nguyệt tình nồng..." Khoảnh khắc cuối cùng, hắn mơ hồ thấy một mảnh tiên cảnh vô thượng không thể dùng bất cứ ngôn ngữ nào hình dung, bên trong có vô số tiên tử qua lại, bên tai mơ hồ truyền đến tiếng cười đùa của tiên tử.

"Đó là tiên giới sao?" Lão hòa thượng trong lòng thầm thì, không dám tham lam nữa, có đại khủng bố.

"Thánh tăng đã thấy gì rồi?" Giọng nói thanh lãnh mà du dương vang lên, Kiếm Lăng Thiên và mấy người kia thấy một tiên tử y phục mộc mạc nhưng thân hình phong vận, ngực đầy đặn bước đến.

Dù không cố ý phát tán khí tức nào, nhưng thứ áp chế vô hình đó cũng khiến bọn họ hiểu rằng nữ tử trước mắt tựa như tiên nữ hạ phàm này chính là một nhân vật công tham tạo hóa, khủng bố ngút trời.

"A Di Đà Phật!

Hóa ra là Tử Thanh Tiên Tử." Lão hòa thượng nhìn người đến, khẽ lắc đầu, thở dài: "Lão tăng pháp lực thấp kém, chỉ vừa thoáng thấy một góc, tựa như tiên cảnh nhân gian, tiên tử vui đùa trong đó, tiếng cười nói hân hoan, phong nguyệt tình nồng!" "Thánh tăng quá khiêm tốn rồi, có thể nhìn thấy nhiều như vậy, đã là phi phàm rồi!" Tử Thanh Tiên Tử ánh mắt quét qua bốn phía, cùng lão hòa thượng nói chuyện vài câu đơn giản, liền biến mất tại chỗ.

Lão hòa thượng cũng không ở lại lâu.

"Hô!" Theo hai người rời đi, Kiếm Lăng Thiên và mấy người kia dài giọng thở ra một ngụm trọc khí, lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Vị thánh tăng kia e rằng là cao tăng đắc đạo của Đại Thiền Tự!" Kiếm Lăng Thiên trầm ngâm nói: "Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta đi thôi!" ...Thanh Vân Môn.

Chu Trần dẫn mọi người trở về, không hay biết gì về sự náo động mà hắn gây ra.

Tuy nhiên, vừa rồi hắn có cảm giác bị người khác rình mò.

May mắn thay, Phong Nguyệt Bảo Giám vừa động, cảm giác đó liền biến mất.

"Luôn có gian dân muốn hại trẫm!" Chu Trần tuy không biết ai đã rình mò hắn, nhưng hắn vừa đột phá đã có cảm giác này.

Chín phần mười là dị tượng đột phá của hắn đã dẫn tới cường giả rình mò.

Và cảm giác bị rình mò đó đến bây giờ đã qua một khắc đồng hồ, vẫn chưa có cường giả nào tìm thấy hắn, chứng tỏ thân phận của hắn không bị bại lộ.

"Vẫn là chưa đủ mạnh a!" Chu Trần quyết định càng nỗ lực tu luyện hơn.

Lý Trường Phong lặng lẽ trở về Thần Tiễn Phong, nhưng Chu Trần thì không.

Hắn dẫn Hồng Chúc và chưởng môn lặng lẽ trở về Thanh Vân Phong.

Vừa đến Thanh Vân Phong, Chu Trần liền ôm lấy chưởng môn và Hồng Chúc: "Chưởng môn sư bá, Hồng Chúc, ta cần các nàng giúp ta tu hành!" "Chàng tiểu hỗn đản!" Thanh Ngọc Dao gò má đỏ ửng, liếc Chu Trần một cái, nhưng không phản kháng, mặc cho Chu Trần ôm nàng và Hồng Chúc tiến vào phòng.

"Chưởng môn sư bá, người thật đẹp..." Chu Trần trực tiếp xông vào khuê phòng bí ẩn nhất của chưởng môn, đây là nơi chỉ có một mình hắn từng đặt chân đến.

Không như kiếp trước, căn nhà mua tốn hết tiền tài mấy đời người.

Căn nhà đó không biết bao nhiêu người ra ra vào vào xem xét, cuối cùng lại không mua, thậm chí khi đi còn nhổ đầy một bãi đờm.

Hơn nữa, căn nhà đó không chỉ có người ở, thậm chí còn có người chết, đã ngàn vết thương trăm lỗ, nhưng vẫn được bán như nhà mới.

Người thành thật sau khi tiếp nhận, còn phải tự bỏ tiền ra sửa chữa nhà cửa, cuối cùng nói không chừng vì nhà quá nát, ngay cả người cũng không thể ở. 【Phong Nguyệt Điểm 69】 【Phong Nguyệt Điểm 69】 ...

Thoáng cái mấy ngày đã trôi qua.

Chu Trần không ra khỏi cửa, nhưng tin tức bên ngoài thì vẫn luôn theo dõi.

Dị tượng do hắn đột phá gây ra giờ đây đã trở thành một trong những chủ đề nóng nhất, bốn chữ "Đại Đạo Kim Đan" càng trở thành từ ngữ quen thuộc khắp phố phường.

Từ khóa hot nhất năm, Đại Đạo Kim Đan ước chừng có thể lên bảng xếp hạng.

Ngày hôm đó.

Gió hiền nắng đẹp, Chu Trần nhìn chưởng môn đang trong lòng hắn, trong lòng thỏa mãn, vẻ mặt say đắm, cảm nhận sự ấm áp và hòa hợp của cả hai.

"Vừa có tin tức truyền đến, Thanh Hà huyện xuất hiện một 'Thái Hoa Đại Đạo' (đạo tặc hái hoa).

Kẻ này vô pháp vô thiên, thủ đoạn tàn nhẫn bạo ngược, ngay cả con gái huyện lệnh Thanh Hà huyện cũng gặp độc thủ của hắn, bị hắn

cưỡng hiếp giết hại, hơn nữa còn diệt môn cả nhà huyện lệnh." Thanh Ngọc Dao môi hồng khẽ hé, từ từ nói những tin tức gần đây nàng nhận được.

"Quận thủ chấn nộ, phái khiển cao thủ dưới trướng đi bắt Thái Hoa Đại Đạo, kết quả không chỉ không bắt được, mà còn bị Thái Hoa Đại Đạo giết chết, treo xác ở cửa thành, tương truyền tim cũng bị móc rỗng, mà Thái Hoa Đại Đạo vẫn không ngừng gây án!" "Ác tặc như thế, ta đã phái một trưởng lão Thần Hải Cảnh đi tiêu diệt, tin rằng không lâu sau sẽ có tin tức!" Thông thường những tin tức kiểu Thanh Hà huyện, Thanh Vân Môn sẽ không chú ý.

Nhưng Thanh Hà huyện là cố hương của Chu Trần, nên không tầm thường.

"Thái Hoa Đại Đạo?" Chu Trần nhíu mày, chưa kịp nói gì, đột nhiên cảm ứng được trong không gian Phong Nguyệt Bảo Giám xuất hiện thêm một thân ảnh linh hồn!

"Lại là nàng ấy!?" Nhìn thấy linh hồn này, Chu Trần có chút bất ngờ.

"Xem ra Trương Long e rằng cũng đã gặp phải độc thủ của Thải hoa tặc!" Chu Trần trong lòng khẽ thở dài.

Tuy rằng hắn và Trương Long không có tình cảm sâu đậm, nhưng cũng xem như quen biết một hồi.

Chương 95

Kỳ thực, vừa nghe tin huyện lệnh gặp nạn, Chu Trần đã dự cảm Trương Long sợ là khó tránh khỏi.

Quả nhiên.

Linh hồn Hồng Trúc xuất hiện trong Phong Nguyệt Bảo Giám của hắn.

Hồng Trúc là đại nha hoàn trong phủ Trương Long, từng có lần Trương Long mời Chu Trần đến nhà chơi, chính là do Hồng Trúc chiêu đãi hắn.

"Tẩu tẩu chớ quay đầu, ta là Long ca!" Mùi hương sữa của Hồng Trúc hiện lên trong tâm trí Chu Trần, sát ý trong lòng hắn bạo trướng.

"Long ca, ngươi an tâm đi, ta sẽ giúp ngươi báo thù!" Chu Trần đè nén sát ý trong lòng, linh hồn thể trong Phong Nguyệt Bảo Giám đi đến trước linh hồn Hồng Trúc.

Giống như những người trước đó, Hồng Trúc vẫn đang trong trạng thái ngủ say.Cộng thêm Hồng Trúc, hiện giờ trong Phong Nguyệt Bảo Giám của Chu Trần đã có sáu người, có thể tổ thành một tiểu đội đặc chủng rồi.Kỳ thực, cùng với sự tăng cường tu vi của Chu Trần, mức độ khống chế Phong Nguyệt Bảo Giám cũng dần dần tăng lên.

Chu Trần hiện tại đã có thể sửa đổi quy tắc linh hồn thể tiến vào Phong Nguyệt Bảo Giám.

Nhưng Chu Trần không làm vậy, bởi vì quy tắc mặc định của Phong Nguyệt Bảo Giám đã là quy tắc tối ưu nhất.Những linh hồn thể này sau khi được Chu Trần phong thần, không chỉ là Thần tu chính

tông, mà còn có thể xưng bất tử bất diệt, đối với Chu Trần lại càng trăm phần trăm trung thành, có thể gọi là tử sĩ bất tử.

Việc bọn họ song tu với linh hồn thể của Chu Trần trong Phong Nguyệt Bảo Giám để cung cấp điểm Phong Nguyệt, chỉ là một trong số những tác dụng nhỏ bé không đáng kể.

Tác dụng chân chính của bọn họ là thay Chu Trần quét sạch bát hoang, trấn áp binh đoàn bất tử khắp thiên thượng địa hạ.

Giống như thiên binh thiên tướng trên Phong Thần Bảng vậy.Nhưng bọn họ lại không thể so với thiên binh thiên tướng.

Tiềm lực của bọn họ mạnh hơn thiên binh thiên tướng, thứ hai là trăm phần trăm trung thành với Chu Trần.

Bất quá, về số lượng thì không thể bằng thiên binh thiên tướng.

Dù sao, điều kiện "có quan hệ với Chu Trần và độ hảo cảm đạt đến một mức độ nhất định" đã hạn chế vô số người rồi.

Nhưng binh quý tinh không quý đa.

Chỉ cần thực lực của bọn họ tăng lên, có một ngày, một người có thể địch lại mười vạn thiên binh thiên tướng cũng chưa biết chừng.Sau này nếu Chu Trần xây dựng thế lực, thành lập Thiên Đình, trở thành Thiên Đế, bọn họ chính là thủ hạ đắc lực và trợ thủ của Chu Trần.

Mà Chu Trần hầu như không phải trả giá bất cứ điều gì, phong thần cho bọn họ cũng không cần tiêu hao gì, hơn nữa bọn họ có thể tự mình tu luyện.

Tương đương với một vốn vạn lời, trên đời này không có việc mua bán nào lời hơn thế.Còn về việc bọn họ là ai khi còn sống, đối với Chu Trần mà nói căn bản không quan trọng, nếu Chu Trần không thích, cứ coi như một nữ tử sĩ xinh đẹp là được.

Chẳng lẽ mỗi người đến đây, Chu Trần đều phải song tu với bọn họ sao?Trong mắt Chu Trần, đặc tính "thiên binh bất tử" của bọn họ lớn hơn đặc tính "mỹ nữ".

Huống hồ sau khi chết được phong thần, bọn họ đã hoàn toàn khác với khi xưa, tương đương với trọng hoạch tân sinh, sống cuộc đời thứ hai.

Đối với những linh hồn đến Phong Nguyệt Bảo Giám, Chu Trần chỉ hy vọng càng nhiều càng tốt, như vậy binh đoàn bất tử của hắn mới có thể nhanh chóng lớn mạnh.

Đây đều là những nền tảng chân chính của hắn, giá trị vô lượng.Kỳ thực, kiểu tăng trưởng bị động này có hơi chậm, Chu Trần cũng đang suy nghĩ xem có nên chủ động chiêu mộ nhân viên cho binh đoàn bất tử hay không.Tạm thời gác lại suy nghĩ trong lòng, Chu Trần nhìn về phía Phong Nguyệt Đồ Lục.

Phong Nguyệt Đồ Lục tương tự Phong Thần Bảng, do Phong Nguyệt Bảo Giám ngưng tụ mà thành, tương đương với một phần hoặc pháp bảo phụ của Phong Nguyệt Bảo Giám.

"Hồng Trúc Thính Phong." Chu Trần miệng ngậm thiên hiến, phong thần cho Hồng Trúc, bất quá lười dùng danh hiệu khác, liền dùng tên Hồng Trúc mà phong.

Chỉ là một danh hiệu mà thôi!Lời vừa dứt, Phong Nguyệt Đồ Lục kim quang đại thịnh.

Một đạo kim quang bao trùm Hồng Trúc, linh hồn hư ảo của Hồng Trúc nhanh chóng ngưng thực, khí tức bạo trướng, một hơi đạt tới Luyện Khí tầng hai.

Tính ra là người yếu nhất trong Phong Nguyệt Bảo Giám của Chu Trần.

Dù sao Hồng Trúc vốn dĩ chỉ là một người bình thường mà thôi.“Ngô…” Hồng Trúc chậm rãi mở mắt, cảm nhận sức mạnh tràn ngập toàn thân, có một loại sảng khoái không thể diễn tả bằng lời, chỉ là trong mắt vẫn còn chút mê mang và sợ hãi.

Nàng không phải đã bị Thải hoa tặc giết rồi sao?

“Chu công tử?” Đột nhiên nhìn thấy Chu Trần, Hồng Trúc vừa kinh vừa mừng.

Nàng có hảo cảm rất lớn với Chu Trần, không chỉ vì Chu Trần đẹp trai, có tài năng, mà còn vì Chu Trần không hề khinh thường nàng, mà coi nàng như một con người.

Nàng tuy là đại nha hoàn của Trương Long, nhưng trong mắt Trương Long chẳng khác gì một món đồ, nếu không cũng sẽ không dùng nàng chiêu đãi Chu Trần.“Hồng Trúc, sau khi chết linh hồn ngươi đến không gian bảo vật đặc thù của ta, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Chu Trần hỏi.

“Công tử, Thanh Hà huyện xuất hiện một tên Thải hoa tặc hung ác tột cùng, không chỉ giết hại thiếu nữ, mà còn thích diệt môn, dường như coi Thanh Hà huyện là sân chơi của hắn…”Theo lời kể của Hồng Trúc, Chu Trần đã hiểu rõ những chuyện xảy ra ở Thanh Hà huyện trong khoảng thời gian này.Thải hoa tặc lúc ban đầu chỉ ra tay với những thiếu nữ nhà thường dân, sau đó thì là thiên kim tiểu thư của các gia đình giàu có.

Huyện lệnh đại nộ, ra lệnh cấp dưới nghiêm tra, nhất định phải bắt giữ Thải hoa tặc quy án.

Thế nhưng, không lâu sau khi lệnh này ban ra, thiên kim huyện lệnh đã bị Thải hoa tặc sát hại, hơn nữa cả nhà huyện lệnh đều bị tàn nhẫn giết chết.Trương Long đoán Thải hoa tặc rất có thể sẽ ra tay với hắn, liền triệu tập thủ hạ và các cao thủ khác của Thanh Hà huyện

nghiêm phòng tử thủ.

Không ngờ vẫn gặp nạn.

Bởi vì tên Thải hoa tặc kia giỏi thuật biến hóa, khó lòng đề phòng.“Hồng Trúc, ngươi hãy an tâm tu luyện ở đây, ta sẽ báo thù cho các ngươi!” Làm rõ tình hình, linh hồn thể của Chu Trần rời khỏi Phong Nguyệt Bảo Giám.

“Chưởng môn sư bá, ta chuẩn bị đến Thanh Hà huyện một chuyến, tự mình bắt tên Thải hoa tặc đó!” Chu Trần nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Dao nói.

“Vậy ngươi tự mình cẩn thận!” Hoàng Phủ Nguyệt Dao không ngăn cản, Thanh Hà huyện dù sao cũng là quê hương của Chu Trần, gặp phải chuyện như vậy, quay về một chuyến cũng là lẽ thường tình.

“Yên tâm đi, ta sẽ quay lại rất nhanh!” Hôn nhẹ lên má hồng của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Chu Trần rời giường, dẫn Hồng Trúc nhanh nhất có thể đến Thanh Hà huyện.Hoàng Phủ Nguyệt Dao nhìn bóng lưng Chu Trần biến mất rồi mới thu lại ánh mắt, cúi đầu nhìn cái bụng hơi nhô lên, chậm rãi ngồi dậy.

Nàng tùy ý dọn dẹp một chút, sau đó vận công luyện hóa.“Tiên Linh Căn của ta dường như đang hồi phục, là do song tu với tên tiểu hỗn đản đó sao?” Đôi mắt đẹp của Hoàng Phủ Nguyệt Dao chìm vào suy tư.

Không thể không nói Chu Trần tuy rằng thích bày đủ trò trêu chọc nàng, nhưng Chu Trần dường như khắp người là bảo vật, thể chất phi thường.

Sớm muộn gì cũng bị yêu tinh nhòm ngó!…Thanh Hà huyện.Thanh Hà huyện vốn dĩ náo nhiệt phi phàm, giờ đây lại cửa đóng then cài, nhà nhà hộ hộ, cửa phòng khóa chặt, tiếng gió thổi hạc kêu!

Chu Trần đến sau nhưng lại tới trước, đến Thanh Hà huyện sớm hơn trưởng lão Thanh Vân Môn do Hoàng Phủ Nguyệt Dao phái đi.

Chu Trần thi triển Man Thiên Quá Hải, cùng Hồng Trúc ẩn mình điều tra, nhưng không phát hiện tung tích của Thải hoa tặc.

"Chẳng lẽ Thải hoa tặc không còn ở Thanh Hà huyện nữa?" Chu Trần cau mày, Vọng Khí Thuật tầng ba của hắn vậy mà cũng không tìm thấy.

Chỉ có hai khả năng.

Hoặc là Thải hoa tặc không ở Thanh Hà huyện.

Hoặc là thuật biến hóa ẩn nấp của Thải hoa tặc phi thường.

Cả hai khả năng đều không nhỏ."Công tử, bây giờ phải làm sao?" Hồng Trúc hỏi.

Không tìm thấy Thải hoa tặc, dù có thực lực mạnh đến mấy cũng vô dụng, căn bản không có chỗ phát huy."Ta có cách!" Chu Trần để Hồng Trúc ẩn nấp bên ngoài Thanh Hà huyện, còn hắn thì ẩn giấu thân phận biến thành Tiêu Thạch công tử của Tiêu gia.

Đây là cách hắn đã nghĩ từ trước khi đến.

Là phương án dự phòng nếu không tìm được Thải hoa tặc.

Tiêu Thạch là đệ tử ngoại môn của Thanh Vân Môn, dựa theo tin tức của Hồng Trúc, Tiêu gia đã bị Thải hoa tặc diệt môn, chỉ là tin tức vẫn chưa truyền đến tai Tiêu Thạch.Lúc này.Tiêu Thạch do Chu Trần đóng giả, trên người tản ra khí tức Luyện Thể tầng sáu, giận dữ xông thẳng về Tiêu gia, bên cạnh còn có sư muội đồng môn Cơ Phượng Hà.

Cơ Phượng Hà áp chế khí tức trên người xuống Luyện Thể tầng sáu, đóng giả sư muội của Tiêu Thạch, đi theo bên cạnh Chu Trần.

Thải hoa tặc sau khi thấy, chắc chắn sẽ không nhịn được ra tay

với Chu Trần hoặc Cơ Phượng Hà.

Chỉ cần Thải hoa tặc ra tay, Chu Trần liền có thể bắt được đối phương.Tiêu gia.Lúc này, mùi máu tanh nồng nặc, xác chết nằm la liệt khắp nơi, bởi vì huyện lệnh, huyện úy thậm chí các cường giả do quận thủ phái đi đều đã gặp nạn.

Cả Thanh Hà huyện chìm trong không khí sát phạt, không một ai hoạt động, càng không một ai dám ra ngoài thu xác.

"Tên chó tặc, ngươi mau cút ra đây cho lão tử!" "Ta thảo bà nội ngươi!" Diễn xuất của Chu Trần phát huy đến cực hạn, mắt đỏ ngầu phẫn nộ mắng chửi, thăm hỏi tổ tông mười tám đời của Thải hoa tặc.

Hắn tin rằng Thải hoa tặc không thể nào vô động tại trung."Người này là ai?

Dám khiêu khích vị kia sao?" "Dường như là Tiêu gia tam công tử Tiêu Thạch, nghe nói đã bái nhập Thanh Vân Môn, nay xem ra là đã nhận được tin tức quay về báo thù rồi!" "Không biết Tiêu tam công tử có thể đối phó được không?" Những người trốn trong phòng hé một khe cửa sổ, lén lút nhìn về phía Chu Trần, trong lòng vừa kinh vừa mừng, kỳ vọng hắn có thể giải quyết Thải hoa tặc.

Dù sao hắn cũng là đệ tử Thanh Vân Môn."Công tử diễn xuất thật tốt!" Cơ Phượng Hà nhìn Chu Trần biểu diễn, tự nhiên như trời sinh, dường như thật sự là Tiêu gia tam công tử Tiêu Thạch.

Nàng chậm rãi đi đến bên cạnh Chu Trần, giọng nói lạnh lùng nói: "Sư huynh tiết ai, chúng ta nhất định có thể bắt được tên Thải hoa đại đạo hung ác tột cùng đó, xé xác hắn thành vạn mảnh, báo thù rửa hận cho tất cả những người vô tội đã khuất!" Giọng nàng thanh thoát, những người xung quanh nghe rõ mồn một.

Thải hoa tặc nếu nghe thấy, chắc chắn sẽ nảy sinh ý báo thù,

huống hồ nàng còn là một tuyệt sắc mỹ nhân, Thải hoa tặc tuyệt đối sẽ không thờ ơ.

Chu Trần không nói gì, dường như không có tâm tình, chỉ một mình chậm rãi thu liễm thi thể Tiêu gia.

Bắt đầu từ cha mẹ và người thân của Tiêu Thạch.

Cơ Phượng Hà đi theo bên cạnh Chu Trần xử lý.Hoàng hôn buông xuống.Tàn dương như máu.Một đạo thân ảnh ngự không mà tới, trên ngực thêu bảy đóa mây trắng, chính là trưởng lão phục sức của Thanh Vân Môn.

"Các ngươi cũng là đệ tử Thanh Vân Môn?" Trưởng lão Thanh Vân Môn Đậu Nguyên nhìn thấy Chu Trần và Cơ Phượng Hà mặc trưởng lão phục sức của đệ tử ngoại môn Thanh Vân Môn, liền tiến lên hỏi.

"Đệ tử Tiêu Thạch (Trần Dung), bái kiến trưởng lão!" Chu Trần và Cơ Phượng Hà không tiết lộ thân phận, diễn kịch phải diễn cho trọn vẹn, địch tối ta sáng, bất luận đối mặt kẻ địch nào, cũng không thể khinh suất.

"Các ngươi là người của Tiêu gia?" Đậu Nguyên nhìn Chu Trần tràn đầy bi thương phẫn nộ, trong lòng suy đoán.

"Bẩm trưởng lão, sư huynh là Tiêu gia tam công tử, ta là người cùng sư huynh đến đây!" Cơ Phượng Hà chắp tay giải thích.

"Thải hoa tặc thực lực không yếu, các võ giả Luyện Thể tầng bảy do quận thủ phái đi đều đã gặp nạn, khó bảo toàn các ngươi sẽ không bị hắn ra tay!" Đậu Nguyên nhìn Chu Trần và Cơ Phượng Hà: "Vì ta đã đến rồi, nhất định sẽ tìm ra Thải hoa tặc, báo thù cho những người đã khuất, các ngươi bây giờ hãy đi theo bên cạnh ta đi!""Đa tạ hảo ý của trưởng lão, nhưng ta còn phải lo hậu sự cho người nhà, ta cũng

không sợ tên Thải hoa tặc đó, trưởng lão cứ yên tâm, ta có thể tự bảo vệ mình!" Chu Trần lắc đầu nói: "Nếu tên Thải hoa tặc đó đến tìm ta càng tốt, ta liền có thể báo thù rửa hận cho cha mẹ và người nhà!" "Ngươi…" Đậu Nguyên đại nộ, quát mắng: "Chẳng biết trời cao đất rộng, đã vậy thì tùy ngươi, Trần Dung theo ta đi!" Cơ Phượng Hà vừa định từ chối, trong đầu vang lên truyền âm của Chu Trần: "Ngươi theo trưởng lão rời đi!" "Vâng, trưởng lão!" Cơ Phượng Hà theo Đậu Nguyên rời đi.Màn đêm buông xuống.Vạn vật đều im lặng.Chu Trần ở tại Tiêu gia, chờ đợi Thải hoa tặc ra tay.

Dựa theo tin tức hắn thu thập được, Thải hoa tặc rất xảo quyệt, tám chín phần mười sẽ cho rằng hắn là mồi nhử, phần lớn sẽ không ra tay với hắn.

Bất quá, bất kể Thải hoa tặc ra tay với hắn hay Cơ Phượng Hà, hắn đều không sợ.Huyện nha Thanh Hà.Trưởng lão Đậu Nguyên và Cơ Phượng Hà đều ở tại đây.Đông đông!Tiếng gõ cửa vang lên, Cơ Phượng Hà mở cửa thì thấy Tiêu Thạch đang đứng ngoài cửa.

"Sư muội, các ngươi điều tra thế nào rồi?

Trưởng lão có tìm được manh mối nào của tên Thải hoa tặc đó không?" Tiêu Thạch mắt đỏ ngầu, khẩn thiết muốn biết tin tức hung thủ.

"Trưởng lão vẫn chưa điều tra được manh mối nào!" Cơ Phượng Hà lắc đầu.

Ánh mắt Tiêu Thạch tối sầm, sau đó cười thảm: "Không sao, sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra được tên ác tặc đó!"Nói rồi, hắn nhìn chằm chằm Cơ Phượng Hà, cảm động nói: "Sư muội, đa tạ ngươi không quản sinh tử cùng sư huynh đến nơi hiểm địa này…" Vừa nói, hắn vừa đưa tay định nắm lấy bàn tay mềm mại của Cơ Phượng Hà.

Cơ Phượng Hà không chút dấu vết né tránh, đột nhiên mỉm cười:

“Trưởng lão tuy rằng chưa tìm được manh mối của Thải hoa tặc, nhưng ta đã tìm được rồi!” “Thật sao?” Tiêu Thạch kinh hỉ, kích động không thôi, hai tay chộp lấy Cơ Phượng Hà.Ông!Trong mắt Cơ Phượng Hà tựa hồ hai đoàn kim diễm hiện lên, Tiêu Thạch đang chộp lấy nàng thảm thiết kêu lên, phát ra một tiếng gầm giận dữ như dã thú.

“Hống!” Y phục trên người Tiêu Thạch nổ tung, hóa thành một con khỉ đột màu đen cao một trượng.

Con khỉ đột màu đen đôi mắt đỏ như máu tràn đầy dâm tà, tàn nhẫn và bạo ngược, hai tay đấm ngực, nhìn chằm chằm Cơ Phượng Hà, dường như muốn nuốt sống Cơ Phượng Hà!

“Nghiệt súc, chịu chết đi!” Cảm ứng được động tĩnh, trưởng lão Đậu Nguyên phẫn nộ xông ra, mấy chục trượng kiếm khí bổ thẳng xuống đầu, nhưng bị khỉ đột màu đen một quyền đập nát!

“Yêu thú nhị giai?” Đậu Nguyên trong mắt ngưng trọng mấy phần, chân đạp Điện Quang Thần Hành Bộ, thi triển Liệt Thiên Kiếm Quyết xông tới chém về phía khỉ đột màu đen.Ầm ầm ầm!Kiếm khí tung hoành, viên hầu gào thét, trưởng lão Thần Hải Cảnh Đậu Nguyên vậy mà không phá thủ được.

Thân hình khỉ đột màu đen cơ bắp cuồn cuộn, như thể đúc bằng sắt thép, mỗi quyền mỗi cước, thế lớn lực trầm, cuồng bạo vô song!

“Không phải yêu thú bình thường!” Thân ảnh Chu Trần không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Cơ Phượng Hà.

Kỳ thực, từ lúc khỉ đen ngụy trang thành Tiêu Thạch đi tìm Cơ Phượng Hà, Chu Trần đã phát hiện rồi.Không thể không nói thuật biến hóa ngụy trang của khỉ đen thật sự lợi hại, ngay cả Chu Trần dù biết nó là giả, cũng không nhìn ra kẽ hở.

Chẳng trách Thanh Hà huyện đối mặt với khỉ đen mà không có chút sức chống cự nào.

Đừng nói thực lực của khỉ đen mạnh như vậy.

Chỉ riêng thuật biến hóa kia, đã khiến người ta khó lòng đề phòng.“Đây hẳn là một con Hỗn Thế Ma Viên biến chủng thế gian hiếm thấy, thần thông thiên phú của nó chính là thuật biến hóa, sánh ngang Đại Thần Thông, vô cùng lợi hại!” Thân ảnh yêu kiều của Hồng Trúc hiện lên bên cạnh Chu Trần, kinh hỉ nói: “Công tử chỉ cần luyện hóa phù cốt của nó, liền có thể đạt được môn Đại Thần Thông biến hóa này!” “Công tử cũng biết từ Thần Chủng Cảnh bắt đầu chính là tu luyện Thần Thông, Thượng Thừa Võ Công, Tuyệt Thế Võ Công đều có thể diễn hóa ra Thần Thông tương ứng!” “Nhưng Thần Thông có mạnh có yếu, Thần Thông diễn hóa từ Thượng Thừa Võ Công phần lớn là Tiểu Thần Thông, Thần Thông diễn hóa từ Tuyệt Thế Võ Công cơ bản là Đại Thần Thông, còn về Vô Thượng Thần Thông lợi hại nhất, thì khó mà cầu được!”…“Hống!” Ngay khi Hồng Trúc đang giới thiệu sự hiếm có của Hỗn Thế Ma Viên cho Chu Trần, khỉ đen cuồng hống, từng đạo hắc khí cuồn cuộn bao quanh, thân hình nó phồng lên như quả bóng.

Trong chớp mắt, con khỉ đen cao một trượng vậy mà biến thành một con vượn khổng lồ cao ba trượng, cánh tay to hơn cả người Chu Trần, tiếng gào thét đáng sợ làm những ngôi nhà xung quanh sụp đổ.Vô số bá tánh kinh hãi run rẩy, lén lút nhìn ra ngoài qua khe cửa sổ, lập tức sợ hãi hồn bay phách lạc, tay chân lạnh ngắt.

“Trời ơi, yêu quái!” “Một con hầu yêu thật lớn!” “Nghe nói khỉ vốn dâm đãng, giỏi biến hóa, chẳng lẽ chính là con hầu yêu này tác quái?” “Khẳng định là con hầu yêu này!” “Thật đáng sợ!” “Nhất định phải tiêu diệt con hầu yêu này!” Từng người từng người bá tánh lòng kinh thịt nhảy, trong lòng cầu nguyện.Thế nhưng giây tiếp theo.Ầm!

Đậu Nguyên bị con khỉ đen thân hình bạo trướng một quyền đánh bay, phun ra máu tươi, đâm gãy một cây xà nhà to lớn của huyện nha, gãy mất mấy cái xương sườn!

"Thật là một nghiệt súc!

Khụ khụ…" Đậu Nguyên sắc mặt khó coi, không ngờ ngay cả một con khỉ cũng không đánh lại, đặc biệt là con khỉ này nhìn qua chỉ có Nhị giai sơ kỳ.

Nhị giai sơ kỳ tương đương với Tiên Đạo Trúc Cơ sơ kỳ, Võ Đạo Thần Lực Cảnh.

Mà hắn lại là Thần Hải Cảnh, tương đương với Nhị giai hậu kỳ.

Bị một con hầu yêu gian tà vượt cấp đánh bại, thật sự quá mất mặt."Đậu trưởng lão không cần để bụng, con hầu yêu này là dị chủng trời sinh, không chỉ lực lớn vô cùng, mà còn có thần thông thiên phú, thực lực phi thường!" Chu Trần đánh giá con hầu yêu thân hình bạo trướng, ánh mắt rực sáng nói: "Đây hẳn cũng là một môn thần thông thiên phú chứ?" "Không sai!

Đây hẳn là Pháp Tướng Thiên Địa!" Đôi mắt đẹp của Hồng Trúc phát sáng, kinh hỉ nói: "Không ngờ con Hỗn Thế Ma Viên này lại lĩnh ngộ được hai môn Đại Thần Thông, chúc mừng công tử, chỉ cần luyện hóa phù cốt của nó, liền có thể có được hai môn Đại Thần Thông!""Hống!

Nữ nhân, ta muốn làm thịt ngươi!" Nghe Hồng Trúc nói, đôi mắt to như quả đấm của khỉ đen tràn đầy phẫn nộ, tàn nhẫn, bạo ngược và dâm tà, dám nhòm ngó phù cốt của nó.

Nó nhất định phải hung hăng làm thịt nàng!Khỉ đen gầm lên một tiếng, xông thẳng về phía Hồng Trúc.

"Nghiệt súc!" "Tìm chết!" Ánh mắt Hồng Trúc lạnh băng, sát ý

chợt bùng lên.Bá!Kiếm quang lóe lên, đầu khỉ đen bay vút lên trời, thân thể khổng lồ vẫn tiếp tục xông về phía trước, lao đi hai trượng rưỡi rồi mới ầm ầm đổ xuống đất, cuốn lên một trận bụi đất.Bịch! Ngay sau đó, đầu vượn khổng lồ rơi xuống đất, nảy lên trên phiến đá, rồi lăn mấy vòng, trợn trừng đôi mắt, chết không nhắm mắt.

Khỉ đen tuy là Hỗn Thế Ma Viên, tương đương với thiên kiêu tuyệt thế trong loài người, con cưng của trời, nhưng trước chênh lệch tu vi tuyệt đối, vẫn không chịu nổi một đòn."Hít!" Đậu Nguyên trợn tròn mắt, con khỉ đen đáng sợ mà hắn cũng không địch nổi cứ thế mà chết rồi?

Người phụ nữ này là ai?

Lại kinh khủng đến thế?

Lại còn gọi Tiêu Thạch công tử?

Tiêu Thạch quen biết cường giả như vậy từ khi nào?

Đậu Nguyên vội vàng tiến lên, chắp tay vái tạ nói: "Tại hạ là trưởng lão Thanh Vân Môn Đậu Nguyên, đa tạ tiên tử ra tay tương cứu, còn chưa dám hỏi tôn tính đại danh của tiên tử?" "Đậu trưởng lão không cần đa lễ, ta tên Hồng Trúc, vốn dĩ là cùng công tử đến đây để trừ Thải hoa tặc!"Trong lúc Hồng Trúc nói chuyện, Chu Trần đã khôi phục dung mạo vốn có.

Đậu Nguyên lập tức tỉnh ngộ, không ngờ lại là Chu Trần.

Vậy thì Hồng Trúc này phần lớn là cường giả Vô Lượng Kiếm Tông đi cùng Chu Trần.

"Thì ra là Chu Chân Truyền, đã gặp Chu Chân Truyền!" Đậu Nguyên cung kính nói.Hiện giờ Chu Trần bất kể là thân phận địa vị, hay thực lực đều không phải hắn có thể sánh bằng.

Đó là Chân Truyền của Vô Lượng Kiếm Tông đó!

Nghĩ đến liền khiến người ta kính sợ.“Đậu trưởng lão không cần đa lễ.” Chu Trần hư tay khẽ nâng, chỉ thấy ngọc thủ trắng nõn như ngó sen của Hồng Trúc khẽ vung, kiếm quang như nước, xẻ thi thể khỉ đen ra, lấy ra hai khối xương cốt trong suốt như ngọc bên trong.

Trên xương cốt có những vân lộ thần bí màu vàng phức tạp huyền ảo, dường như giải thích chân ý huyền ảo giữa thiên địa.“Công tử, đây chính là phù cốt!” Hồng Trúc hai tay dâng lên.

Chu Trần cầm phù cốt lên, cầm vào tay ấm áp như ngọc, quả nhiên phi thường, yêu thú bình thường căn bản không có phù cốt.Tùy tay thu phù cốt lại, Chu Trần đột nhiên mở miệng: “Chư vị hương thân Thanh Hà huyện, Thải hoa đại đạo đã bị trừ khử, mọi người có thể an tâm rồi!” Giọng nói không lớn, nhưng vang vọng khắp cả Thanh Hà huyện thành.Kỳ thực, vừa rồi khỉ đen gào thét nộ hống, đã sớm đánh thức tất cả mọi người ở Thanh Hà huyện, chỉ là không ai dám ra ngoài xem xét, nhiều nhất là lén lút nhìn qua khe cửa sổ.

Lúc này nghe thấy giọng Chu Trần, mọi người đều mừng rỡ, sau một thoáng im lặng, Thanh Hà huyện bùng nổ những tiếng hoan hô vang động trời đất.

“Quá tốt rồi, Thải hoa tặc cuối cùng cũng bị tiêu diệt rồi!” “Chắc chắn là đại nhân Thanh Vân Môn đến tiêu diệt!” “Đúng vậy, ta thấy đại nhân Thanh Vân Môn có thể ngự không phi hành đó, giản dị mà cứ như thần tiên vậy!” “Ô ô, trời đất ơi, cuối cùng cũng tiêu diệt Thải hoa tặc rồi!” Vô số người mừng đến phát khóc.

Khoảng thời gian này, áp lực do Thải hoa tặc mang lại thật sự quá lớn, mỗi người đều sợ hãi lo lắng, sợ gặp phải tập kích của Thải hoa tặc.

Dù sao tên Thải hoa tặc này không chỉ ra tay với phụ nữ, mà thường còn tiện tay diệt môn, có thể nói là hung tàn đến cực điểm!

Thanh Hà thành lại náo nhiệt trở lại, các cường giả của Lâm gia, Lý gia, Ngư Bang… lần lượt dẫn người đến huyện nha.

Khi bọn họ nhìn thấy Chu Trần, ánh mắt liền sáng bừng.“Chu Chân Truyền!” Hai năm trước Chu Trần rời khỏi Thanh Hà huyện, bọn họ đều tiễn Chu Trần, đều nhận ra Chu Trần.

Trong hai năm này.

Bọn họ đã nghe vô số tin tức về Chu Trần, trên Đại Điển Chân Truyền, một mũi tên miểu sát Bạch Thế Khang Luyện Thể tầng bảy của Diêm Bang.

Trên cuộc thi thách đấu Chân Truyền, hắn phong quang vô hạn.

Chu Trần ở Thanh Vân Môn có thể nói là bình bộ thanh vân, một bước lên trời.

Trương Long, Dã Cẩu, Nhị Ma Tử có quan hệ với Chu Trần đều trở thành miếng bánh thơm.

Đặc biệt là cách đây không lâu.

Tin tức Chu Trần bái nhập Vô Lượng Kiếm Tông trở thành Chân Truyền càng khiến vô số người kinh ngạc.

Tuy rằng Vô Lượng Kiếm Tông cách bọn họ rất xa xôi, nhưng không ngăn cản bọn họ từng nghe qua danh hào Vô Lượng Kiếm Tông.

Thanh Vân Môn tuy rằng cường đại, nhưng cũng chỉ chiếm cứ hai phủ địa ở Thanh Châu mà thôi, xem như tông môn cấp châu phủ.

Mà Vô Lượng Kiếm Tông lại là bá chủ Bắc Sơn Đạo, là một trong những tông môn đỉnh cao nhất của Đại Càn.

Tương tự như sự khác biệt giữa tông môn mạnh nhất của huyện và tông môn mạnh nhất của tỉnh.

“Không biết Chu Chân Truyền đại giá quang lâm, có thất lễ không đón được từ xa, xin thứ tội!” Mọi người đều cung kính khom người vấn an, vẻ mặt siểm nịnh nhiệt tình.“Ta nghe nói Thải hoa tặc ở Thanh Hà huyện hoành hành, ta lặng lẽ đến, con ma viên giỏi thuật biến hóa này cũng quả thực xảo quyệt, không phải võ giả bình thường có thể đối phó!” Chu Trần nhìn Hỗn Thế Ma Viên, lúc này đã khôi phục kích thước một trượng, nhưng thân thể vạm vỡ kia vẫn tràn đầy uy áp đáng sợ.

“Đây chính là tên Thải hoa tặc đó?” “Không ngờ lại là một con viên hầu yêu thú!” “Thì ra con hầu yêu này giỏi biến hóa, trách không được chúng ta bị lừa quay mòng mòng, lại không tìm được tung tích của nó!” “Đa tạ Chu Chân Truyền và tiền bối Thanh Vân Môn ra tay, mới trừ khử được tai họa này!” Mọi người đều liên tục bái tạ.

Nếu Chu Trần đến chậm một chút, bọn họ e rằng đều sẽ gặp phải độc thủ.

“Ta thấy trong thành rất nhiều thi thể vô tội bị ma viên tàn hại đều chưa được thu liễm, làm phiền các ngươi ra sức, thu liễm chôn cất bọn họ!” Chu Trần phân phó nói.

“Chu Chân Truyền yên tâm, chúng ta lập tức sẽ sai đệ tử môn hạ đi làm!” Những người cầm quyền Ngư Bang, Lâm gia và Lý gia vội vàng đảm bảo.

Chuyện nhỏ này, bọn họ tự nhiên phải làm cho thật chu đáo.

Chương 96

"Nghe nói Long ca cũng gặp nạn, ta đến nhà hắn xem sao!" Chu Trần cùng mọi người đến phủ đệ Trương Long.

Tuy hai năm không đến, nhưng phủ đệ Trương Long cũng không có thay đổi quá lớn, chỉ là giờ đây một vùng máu tanh, khắp nơi đều là thi thể.

Chu Trần nhìn thấy Trương Long, trên ngực có một lỗ lớn, không có dấu vết giãy dụa, hiển nhiên bị ma viên miểu sát.

"Thế sự vô thường!" Chu Trần lắc đầu, hắn còn cần phải trở nên mạnh hơn.

Nếu không ngày nào đó gặp phải kẻ địch mạnh hơn, hắn cũng sẽ đi theo vết xe đổ của Trương Long.

"Thu liễm chôn cất bọn họ đi!" Chu Trần nói.

"Chu Chân Truyền yên tâm, chúng ta nhất định sẽ chôn cất chu đáo đại nhân huyện úy và gia quyến của ông ấy!" Mọi người vội vàng đảm bảo.Một đêm yên lặng trôi qua.Chu Trần nhìn thấy Dã Cẩu và Nhị Ma Tử, liền đem cửa hàng tặng cho bọn họ.

Bây giờ Chu Trần đã không còn để mắt đến những thứ này.

Sau lần rời khỏi Thanh Hà huyện này, nếu không có việc gì quan trọng, hắn đoán chừng sau này sẽ không quay lại nữa.Đột nhiên.Một trận tiếng đàn du dương quen thuộc truyền đến, là tiếng đàn Diệu Đồng thường tấu ngày trước ở Tuyết Nguyệt Phường.

Chu Trần đi theo tiếng đàn.

Chỉ thấy trong một tiểu viện tĩnh mịch, một nữ tử vận y phục màu vàng nhạt, người thanh đạm như cúc, xinh đẹp thanh nhã.

Đôi ngọc thủ trắng nõn thon dài đặt trên cổ cầm, mười ngón tay biến ảo, tấu lên một khúc cầm âm mỹ diệu.

Chu Trần nhìn nữ tử, đây là người hắn từng "phiêu" nhiều nhất.Người ta nói nam nhân thích khuyên phụ nữ phong trần hoàn lương, kéo phụ nữ nhà lành xuống nước.

Nhưng Chu Trần kỳ thực không khuyên, đối phương đã tự mình hoàn lương rồi.

Nữ tử vận y phục màu vàng nhạt không phải ai khác, chính là Diệu Đồng cô nương của Tuyết Nguyệt Phường.

Vì mối quan hệ với Chu Trần.

Tuyết Nguyệt Phường sẽ không làm khó nàng, rất sảng khoái cho nàng rời đi."Diệu Đồng cô nương, đã lâu không gặp!" Một khúc đàn vừa dứt, Chu Trần tiến lên, cười chào hỏi.

Dù sao cũng là người quen cũ, biết rõ ngọn ngành.

"Nô gia bái kiến công tử!" Diệu Đồng đứng dậy, khẽ thi lễ, ánh mắt nhìn Chu Trần tràn đầy kinh hỉ và thâm tình.

"Diệu Đồng cô nương không cần đa lễ!"Nhìn thân ảnh yêu kiều của Diệu Đồng, Chu Trần nghĩ nghĩ, trực tiếp nói: "Ta không thể đưa Diệu Đồng cô nương đi được, nhưng có thể đưa một luồng phương hồn của Diệu Đồng cô nương đi, vĩnh viễn không chia lìa, Diệu Đồng cô nương tự mình suy nghĩ!"Nói rồi, Chu Trần xoay người rời đi.

Cơ hội đã ban rồi.

Lựa chọn thế nào thì tùy Diệu Đồng.

Cũng coi như kết thúc mối tình tri kỷ sâu đậm của bọn họ.

"Ta không thể đưa Diệu Đồng cô nương đi được, nhưng có thể đưa một luồng phương hồn của Diệu Đồng cô nương đi, vĩnh viễn

không chia lìa…” Nhìn bóng lưng Chu Trần rời đi, bên tai dường như vẫn còn văng vẳng lời Chu Trần, ánh mắt Diệu Đồng dần dần kiên định, đã có quyết định.Khoảnh khắc sau đó.Ầm!Một chiếc ghế đẩu đổ xuống đất, trên xà nhà đã treo một thân ảnh yêu kiều mảnh mai.Diệu Đồng, chết!…Trong Phong Nguyệt Bảo Giám.Một đạo linh hồn yêu kiều động lòng người lặng lẽ hiện lên, cuộn tròn như hài nhi, chìm vào giấc ngủ sâu.

“Vậy mà nàng thật sự tự sát!?” Chu Trần có chút bất ngờ, người ta nói gái lầu xanh vô tình, kẻ hát xướng vô nghĩa, nhưng không phải là tất cả.

Tự sát cũng cần dũng khí.

Diệu Đồng có thể vì một câu nói của hắn mà tự sát, phần quả quyết và khí phách này thật không nhỏ.

“Binh đoàn bất tử lại thêm một thành viên!” Chu Trần rất vui mừng, phong thần cho Diệu Đồng, nàng cũng giống Hồng Trúc, đạt đến Luyện Khí tầng hai, sau đó tỉnh lại.

“Ta không phải đã chết rồi sao?” Diệu Đồng nghi hoặc, kỳ thực đối với lời Chu Trần nói muốn mang đi một luồng phương hồn của nàng, nàng trong lòng cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng nàng hiểu Chu Trần muốn nàng chết.

Thế nên.

Nàng đã chết.

“Ngươi đã chết rồi, nhưng công tử đã để linh hồn ngươi được vĩnh sinh, được thành thần, tu luyện Thần Đạo…” Hồng Trúc vận hồng y xuất hiện trước mặt Diệu Đồng, khuôn ngực vô cùng đầy đặn, nhìn Diệu Đồng có chút tự thẹn dung mạo kém cỏi.

Nàng tuy không nhỏ, nhưng kém Hồng Trúc một bậc.

Dù sao Hồng Trúc là 'nãi nương', năm đó Chu Trần còn từng ăn qua.

"Thì ra là vậy!" Diệu Đồng chợt hiểu, thì ra Chu Trần không lừa nàng, thật sự đã mang đi phương hồn của nàng, vĩnh viễn ở bên nhau.

"Nô gia Diệu Đồng, xin hỏi tỷ tỷ phương danh?" "Ta tên Hồng Trúc…"Chuyện trong Phong Nguyệt Bảo Giám Chu Trần tạm thời không quản, hắn tùy tay thu thi thể Diệu Đồng vào Phong Nguyệt Bảo Giám, sau đó dẫn Hồng Trúc về Thiên Kiếm Tông.

Hắn nhớ Kiếm Hùng và Cố Trường Anh lắm rồi.Trong Phi Chu.Chu Trần luyện hóa hai khối phù cốt của Hỗn Thế Ma Viên, trong đầu có thêm hai môn Thần Thông.【Pháp Tướng Thiên Địa: nhục thân biến lớn, sức mạnh bạo trướng, luyện đến cực hạn, đỉnh thiên lập địa, dời núi lấp biển, bắt sao hái trăng.】【Tam Thiên Biến: vạn vật đều có thể biến hóa, luyện đến cực hạn, lấy giả loạn thật, điều khiển thần thông biến hóa.】"Không hổ là Đại Thần Thông, quả nhiên lợi hại!" Chu Trần cảm thán, Pháp Tướng Thiên Địa thì không nói rồi, một môn Thần Thông giúp sức mạnh bạo trướng, sức mạnh tỷ lệ thuận với kích thước.

Con Hỗn Thế Ma Viên kia trước đó còn ngang sức với Đậu Nguyên, nhưng sau khi thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, một chiêu đã đánh bại Đậu Nguyên, có thể thấy sự cường hãn của nó.

Còn Tam Thiên Biến càng mạnh mẽ, biến hóa ngụy trang chỉ là thứ yếu, nếu luyện đến cảnh giới cao thâm, biến thành rồng, thì thật sự có năng lực của rồng, hô phong hoán vũ, chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thậm chí biến thành nữ nhân, còn có thể sinh con nữa là khác.Bất quá, Thần Thông tuy mạnh, nhưng cũng cần tu vi cao thâm mới có thể luyện đến cực hạn, thi triển đến cực hạn, với tu vi hiện tại của Chu

Trần, vẫn chưa thể làm được.

Nhưng cho dù vậy, cũng đã phi thường cường đại rồi.

“Hồng Trúc tỷ, cảm ơn tỷ!” Chu Trần nhìn về phía Hồng Trúc, vòng tay ôm lấy vòng eo mềm mại thon gọn của nàng khẽ dùng sức, Hồng Trúc liền tách chân ngồi lên đùi Chu Trần.

“Công tử nói quá lời rồi, kỳ thực những tin tức này trong Tàng Thư Các của Vô Lượng Kiếm Tông không phải là bí mật, sau này công tử xem nhiều cũng sẽ biết thôi.” Hồng Trúc mỉm cười duyên dáng, dưới chiếc váy dài màu đỏ là đôi chân dài thon nuột trắng nõn động lòng người, tuyệt đối là phúc lợi cho kẻ ‘cuồng chân’.

Bàn tay Chu Trần đặt lên, mềm mại như ngọc, mịn màng trơn bóng, hắn khẽ hôn lên dái tai trong suốt của Hồng Trúc: “Hồng Trúc tỷ, tỷ nói ta phải cảm ơn tỷ thế nào đây?” “Công tử sau này đi chính đạo, đừng đi vào tà đạo là được rồi!” Hồng Trúc đảo đôi mắt đẹp, liếc Chu Trần một cái.

Còn cảm ơn ư?

Ngươi ít dùng những bàng môn tả đạo đó để ức hiếp ta là ta đã tạ trời tạ đất rồi.“Hồng Trúc tỷ hẹp hòi quá, thế nào là chính, thế nào là tà?” Chu Trần cười toe toét: “Ba ngàn đại đạo đều là đường lớn thẳng tắp!” “Ngụy biện!” Hồng Trúc lười để ý tên vô lại Chu Trần này, đột nhiên thân thể run lên, trong đôi mắt đẹp tựa hồ có đại đạo nước cuồn cuộn.

“Hồng Trúc tỷ, tỷ thích số mấy đây?” Chu Trần ôm lấy cánh tay trái của Hồng Trúc giơ lên, khua khua trước mắt nàng.

“Đều không thích!” Hồng Trúc trừng Chu Trần một cái, làm sao mà không hiểu lời Chu Trần nói.

Diệu Thủ Hồi Xuân.

Nàng vừa yêu vừa sợ.

“Hồng Trúc tỷ không thành thật nha!” Chu Trần cười một tiếng.

Hắn chỉ khẽ trêu chọc một chút, làn da trắng nõn của Hồng Trúc đã trong suốt như ngọc, giữa đóa hoa trơn bóng xinh đẹp đã có điểm điểm sương đọng, đôi mắt đẹp tựa hồ một dòng nước thu.“Công tử đúng là một tên đại bại hoại!” Hồng Trúc răng khẽ cắn môi hồng, run rẩy nói.

“Vậy tỷ có thích đại bại hoại không?” Nhìn đôi môi hồng khẽ hé mở của Hồng Trúc, Chu Trần cười một tiếng, ngẩng đầu lên, xâm nhập phòng riêng của Hồng Trúc, không còn trêu chọc nàng nữa.Phi Chu một ngày ngàn dặm, Chu Trần và Hồng Trúc rất nhanh đã đến Thiên Kiếm Tông.

Hồng Trúc ẩn nấp bên ngoài chờ đợi Chu Trần.

Chu Trần ẩn giấu thân hình, xe nhẹ đường quen tiềm nhập Thiên Kiếm Tông, tìm đến nơi ở của Kiếm Hùng.

Lúc này Kiếm Hùng vẫn đang tu luyện.

“Thật là khắc khổ a!” Chu Trần không khỏi nghĩ đến chính mình, bất quá hắn cũng rất nỗ lực, buổi tối ngủ rất ít, phần lớn thời gian đều nỗ lực tu hành, nhập đạo tìm hiểu, cảm ngộ chân lý của sinh mệnh.Chu Trần đi đến trước mặt Kiếm Hùng, chống cằm, nhìn Kiếm Hùng tu luyện.

Kiếm Hùng tựa hồ có cảm ứng, đôi mắt đẹp chợt mở ra, tựa hồ hai đạo kiếm quang bắn ra, trực tiếp chiếu thẳng vào sâu thẳm tâm linh.

“Ngươi sao lại đến đây?” Kiếm Hùng trong lòng kinh hỉ, nhưng bề ngoài lại rất bình tĩnh, vô bi vô hỉ, dường như Chu Trần là một người xa lạ.

“Nhớ nàng, tự nhiên liền đến!” Chu Trần ôm Kiếm Hùng, đặt nàng lên đùi, đưa tay tháo bỏ lớp ‘vũ trang’ bên trong của nàng, tự nhiên mà ‘người kiếm hợp nhất’ với Kiếm Hùng.

Kiếm Hùng khẽ run rẩy, nhưng vẫn không có quá nhiều biểu cảm, cũng không để ý động tác của Chu Trần, nàng đã sớm quen với sự trực tiếp thô lỗ của Chu Trần.

Người luyện võ, không câu nệ tiểu tiết!

“Những ngày không gặp nàng, ta mỗi ngày đều nhớ nàng lắm!” Ôm chặt khuôn ngọc mềm mại của Kiếm Hùng, Chu Trần khẽ hôn lên má trắng nõn của nàng, tràn đầy cưng chiều.

“Nhớ ta cái gì?” Kiếm Hùng không hiểu phong tình hỏi.

“Đạo còn dài lắm!” Lời của Chu Trần khiến Kiếm Hùng ngây người, nửa ngày không phản ứng lại.

Đợi đến khi phản ứng lại.

Liền trực tiếp không để ý đến Chu Trần.

Tên gia hỏa này miệng chẳng có lời nào tử tế.

“Nàng theo ta lâu như vậy không danh không phận, ta cũng chưa tặng nàng món quà gì.” Chu Trần lấy ra một quyển bí tịch do chính tay hắn viết, đặt vào ngực đầy đặn của Kiếm Hùng: “Đây là Tuyệt Thế Võ Công Du Long Đạp Côn do ta dung hợp Gia Bàn Thân Pháp Khinh Công mà sáng tạo ra.” “Võ công thiên hạ, duy nhanh không phá, chỉ cần tốc độ nhanh, liền tiến có thể công, lùi có thể thủ, năng lực bảo mệnh đại tăng!” Kiếm Hùng không nhìn, nhưng cũng hiểu sự quý giá của nó, nàng muốn từ chối, nhưng bị Chu Trần chặn miệng lại.Một lúc lâu.Chu Trần nới lỏng đôi môi hơi sưng đỏ của Kiếm Hùng, “Không được từ chối!

Sau này hãy tu luyện thật tốt!” “Ừm!” Kiếm Hùng khẽ thở dốc,

không để ý Chu Trần đang 'vờn' thân thể nàng, thu bí tịch lại.

Đối với võ công, Chu Trần không hề để tâm, càng không keo kiệt như giữ bảo bối.

Dù có truyền ra ngoài cũng chẳng sao.

Có mấy người có thể luyện thành?

Cùng một môn võ công, người khác nhau luyện, hiệu quả trời vực.

Nếu có được võ công của hắn là có thể vượt qua hắn, thì đó quả là chuyện hoang đường.

Thứ thực sự mạnh không phải võ công, mà là con người."Sư tỷ, có ở đó không?" Ngay lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, giọng Cố Trường Anh từ bên ngoài truyền vào.

"Vào đi!" Chu Trần cảm ứng bên ngoài chỉ có một mình Cố Trường Anh, liền trực tiếp nói.

"Công tử?" Nghe vậy, khuôn ngọc Cố Trường Anh khẽ run, không ngờ Chu Trần vậy mà ở bên trong.

Nàng nhìn xung quanh, thấy không có ai, liền lóe mình tiến vào phòng Kiếm Hùng, vội vàng khóa trái cửa phòng lại, cung kính nói: "Công tử, người đã đến rồi!" "Ừm, lại đây!" Nhìn đường cong uyển chuyển và đôi chân dài miên man của Cố Trường Anh, Chu Trần vẫy vẫy tay.

Cố Trường Anh má hồng hồng, nhìn trạng thái đang quấn quýt của Chu Trần và Kiếm Hùng, làm sao mà không hiểu Chu Trần muốn làm gì.

Bất quá nàng cũng không phải chưa từng có kinh nghiệm, trước đây đã từng cùng Kiếm Hùng 'quá' rồi.…Ngày hôm đó.Thiên Kiếm Tông đổ mưa lớn.

Nước mưa như vạn mũi tên từ trời đổ xuống, rơi vào rừng cây, rơi vào mái ngói lưu ly, rơi vào sườn núi, phát ra tiếng ‘ba ba’ thanh thúy.

Mưa cứ thế rơi.

Càng lúc càng lớn.

Kéo dài ba ngày.Ngày hôm đó.Mưa tạnh trời quang, Chu Trần chuẩn bị rời đi.

“Kiếm Hùng, hay là nàng cùng ta đi đi?” Chu Trần hỏi.

Với thân phận hiện giờ của hắn, dù có đưa Kiếm Hùng đi, Kiếm Lăng Thiên cũng không dám nói nhiều, thậm chí còn hai tay hoan nghênh.

“Ngươi đi đi!” Kiếm Hùng không đồng ý, theo Chu Trần đến Vô Lượng Kiếm Tông, tương đương với nương tựa vào Chu Trần, nàng không thích.

“Được thôi, ta tôn trọng lựa chọn của nàng, ta sẽ tùy thời đến thăm nàng!” Chu Trần hôn hôn đôi môi mềm mại của Kiếm Hùng: “Nơi của ta cũng giống như cánh cửa nhà nàng đối với ta lúc nào cũng mở rộng, lúc nào cũng hoan nghênh nàng đến!”Nói xong, Chu Trần lại hôn hôn Cố Trường Anh: “Nàng cũng vậy, ta cũng sẽ nhớ nàng!” “Ta đi đây!” Chu Trần rời đi, phủi phủi mái tóc bị nước mưa làm ướt trên đầu.Nhìn bóng lưng Chu Trần biến mất, Cố Trường Anh hụt hẫng thất vọng, nếu Kiếm Hùng đồng ý đi Vô Lượng Kiếm Tông, nàng chắc chắn cũng có thể đi theo.

Đáng tiếc… Thôi vậy, hiện giờ ở Thiên Kiếm Tông cũng không tệ.

Nàng chính là nhị sư tỷ!Kiếm Hùng không nói gì, nhìn cái bụng hơi nhô lên, lặng lẽ ngồi dậy, vận công tu luyện.

Giống như một dòng suối trong trẻo chảy trong cơ thể.

Cố Trường Anh đơn giản dọn dẹp một chút, thấy Kiếm Hùng tu luyện, không quấy rầy, yên tĩnh rời đi.Không biết đã qua bao lâu.Một luồng khí tức bàng bạc bá đạo chợt từ trong cơ thể Kiếm Hùng tràn ra, luồng khí tức này đường hoàng bá đạo, uy nghiêm vô song, khiến trên gương mặt lạnh lùng của Kiếm Hùng thêm ba phần uy nghiêm.

"Đây là cái gì?" Kiếm Hùng cảm ứng luồng sức mạnh bàng bạc đột nhiên sinh ra trong cơ thể, cau mày, đây là thứ được kích hoạt sau khi nàng luyện hóa ức vạn tài bảo Chu Trần để lại.

Chẳng lẽ có liên quan đến Chu Trần?…Càn Đô.Đây là đô thành Đại Càn, cũng là thành phố số một Đại Càn, sự cao lớn hùng vĩ của nó vượt xa tưởng tượng của người thường, còn bàng bạc mênh mông hơn cả Bắc Sơn Thành với dân số hàng trăm triệu.

Thành phố như vậy dường như không phải thuộc về nhân gian, mà là tiên thành trên trời.Trong thành núi non liên miên, cao vút mây trời.

Trên đỉnh tiên sơn giữa mây, có những quỳnh lâu ngọc vũ, cung điện lầu đài liên miên bất tận, nơi đó chính là Hoàng cung Đại Càn.Lúc này.Trong một thâm cung, có một chiếc chuông đồng cổ kính.

Trên chuông đồng rỉ sét loang lổ, tựa hồ đã trải qua vô tận năm tháng, tràn ngập khí tức năm tháng cổ xưa.

Mà trên bề mặt chuông đồng, khắc họa sơn xuyên đại hà, chim thú côn trùng, khắc họa vô số vân lộ đại đạo phức tạp huyền ảo.Đông! Đột nhiên, chuông đồng không gõ mà tự vang, âm thanh thanh thúy không lớn, nhưng vang vọng khắp cả hoàng cung.

Lập tức.

Tất cả cao thủ trong hoàng cung đều kinh động.

"Là Bá Hoàng Chung!" "Bá Hoàng Chung sao lại vang rồi?" "Một,

hai, ba…" "Bá Hoàng Chung cửu hưởng, đây là có Bá Hoàng Huyết Mạch thức tỉnh rồi!" "Là ai?

Chẳng lẽ là Thái tử điện hạ?" "Nhị hoàng tử thiên phú cao nhất, huyết mạch gần với Bá Hoàng Huyết Mạch nhất, khẳng định là Nhị hoàng tử điện hạ!" "Bá Hoàng Huyết Mạch đã ba trăm năm không có ai sinh ra nay lại thức tỉnh rồi, không biết là vị hoàng tử nào?

Hay công chúa nào?"…Hoàng cung Đại Càn sôi trào.Ngay sau đó.

Càn Đô trở nên náo nhiệt.Đông Cung.

Thái tử phủ.

"Vậy mà có người thức tỉnh Bá Hoàng Huyết Mạch?" "Là ai?

Chẳng lẽ là Nhị đệ?" Trên gương mặt tuấn mỹ siêu phàm của Thái tử tràn đầy kinh ngạc và không cam lòng.Năm đó, Đại Càn Thái Tổ Hoàng Đế Sở Bá Hoàng công tham tạo hóa, thần thông quảng đại, trấn áp tứ hải bát hoang, một tay mở ra Đại Càn vương triều.

Một cường giả cái thế như vậy, huyết mạch của ông ta phi thường cường đại.

Trong huyết mạch ẩn chứa thần thông ông ta tu luyện, hậu nhân nếu thức tỉnh Bá Hoàng Huyết Mạch, ở Thần Chủng Cảnh và Thần Thông Cảnh có thể nói là một ngày ngàn dặm.

Người khác phải vất vả tu luyện thần thông, còn những người có huyết mạch này, thì trực tiếp thức tỉnh thần thông.Đáng tiếc, cùng với thời gian trôi đi, Bá Hoàng Huyết Mạch càng ngày càng loãng dần.

Lần cuối cùng Bá Hoàng Huyết Mạch xuất hiện, cũng là ba trăm năm trước.Sự cường đại của Bá Hoàng Huyết Mạch có thể tưởng tượng được.

Nếu những đệ đệ kia của hắn thức tỉnh Bá Hoàng Huyết Mạch, thì

vị trí Thái tử của hắn cơ bản là không có cửa rồi.

"Rốt cuộc là ai?" Thái tử nắm chặt tay, phân phó: "Cho ta điều tra, ta muốn lập tức biết là ai đã thức tỉnh Bá Hoàng Huyết Mạch!" "Vâng!"…Càn Thiên Cung.Đương kim Đại Càn Hoàng Đế Càn Đế, trong đôi mắt vốn tĩnh lặng như giếng cổ hiếm khi hiện lên một tia vui mừng, giọng nói mang theo chút kích động, hỏi: "Là vị hoàng tử nào đã thức tỉnh Bá Hoàng Huyết Mạch?" Một đạo thân ảnh lơ lửng xuất hiện, cung kính khom người nói: "Bẩm Bệ hạ, hiện tại trong Càn Đô, vẫn chưa phát hiện người nào thức tỉnh Bá Hoàng Huyết Mạch." "Không ở Càn Đô?" Càn Đế nhướng mày, chẳng lẽ là vị hoàng tử nào đó tự ý ở ngoài tư tình mà để lại con cái, nay ngẫu nhiên thức tỉnh rồi sao?

"Lão nô có câu nói không biết có nên nói hay không?" Lão thái giám do dự nói.

"Nói!" Càn Đế cau mày, không cho phép nghi ngờ.

"Bệ hạ còn nhớ Trưởng công chúa bị thất lạc bên ngoài do cung đấu năm đó không?" Lão thái giám nói khẽ.Oanh!Khí tức trên người Càn Đế chấn động, trong mắt tinh mang lóe lên: "Điều tra cho Trẫm!" Hoàng cung Đại Càn.

Khác với hoàng cung cổ đại thông thường, hoàng cung Đại Càn là một dãy núi liên miên, tiên sơn san sát, cao vút mây xanh, mây mù lượn lờ, uyển như tiên cảnh nhân gian.

Dao Sơn.

Đây là một trong những tiên sơn đó, tựa một thanh thần kiếm, thẳng tắp đâm xuyên trời xanh.

Đỉnh tiên sơn, mây mù giăng phủ, đình đài lầu các, quỳnh lâu ngọc vũ, ẩn hiện hư ảo.

Nếu ngưng thần nhìn ngắm, ẩn ước có thể thấy từng mỹ nhân khuynh thành tuyệt thế qua lại thoi đưa, xiêm y phiêu động, như tiên tử lướt sóng, dưới chân mây trắng lượn lờ, hệt như trong cung khuyết Quảng Hàn.

Ngoài cung khuyết, loan điểu bay lượn, rực rỡ như cầu vồng, linh cầm ngậm cành, thụy khí buông xuống, vượn già dâng đào, hương thơm ngào ngạt.

Nơi đây chính là cung sở của Đại Trưởng Công chúa Dao Cơ Đại Càn.

Nàng là cô cô của Càn Đế đương triều.

Cung điện hùng vĩ tráng lệ nhất ở giữa chính là Dao Quang Điện, nơi Dao Cơ công chúa ngự.

Trước ngọc điện, chi lan khắp đất, kỳ ba phun khói màu, trong ao sen cá rồng tung hoành, mây khói bốc hơi, ánh vàng chan hòa.Đại Trưởng Công chúa Dao Cơ đứng tại tiểu đình bên hồ, đạm nhiên mà lập, mỹ đến mức khiến người ta nghẹt thở, như một vầng thần nguyệt treo không, lưu quang dật thái, khiến những người xung quanh tự hổ thẹn dung nhan.

Trong hồ, bầy cá ngũ sắc tranh nhau nhảy vọt khỏi mặt nước, dường như chỉ để ngắm nhìn thêm một lần ngọc dung tuyệt thế của tiên tử không nên tồn tại ở nhân gian này.

Nàng tiên cơ ngọc thể, thân tài theo tỉ lệ vàng mà thành, nhìn thế nào cũng tuyệt mỹ, sương gió lượn lờ, phượng bào nhẹ nhàng bay phất phơ, mái tóc xanh dài như sóng nước, uyển chuyển chảy xuống, mềm mại trơn mượt, toát ra điểm điểm quang trạch.

Xung quanh nàng, có hoa vũ chầm chậm rơi lả tả, có dao ba, có kỳ nhị, có quỳnh diệp, lấp lánh, trong suốt sáng chói, tựa hồ được khắc

thành từ những bảo thạch ngũ sắc, lại như lan tỏa hương thơm ngát.

Bị hoa vũ bao phủ, toàn thân nàng mông lung mà kiều lệ, khiến lòng người xao xuyến."Điện hạ!" Một ngọc nhân thanh lệ thoát tục lặng lẽ đến phía sau, cúi mình hành lễ, giọng nói nhẹ nhàng mà trong trẻo, tựa hồ xuân phong mộc vũ."Thanh La à." Giọng Dao Cơ bình hòa, động lòng người như thiên lại, tựa làn gió ấm thổi vào lòng người, đánh thức tâm huyền, mang theo một ma lực kỳ dị. "Là ai đã giác tỉnh Bá Hoàng huyết mạch vậy?" Giọng Dao Cơ u u, trong sự lười biếng pha lẫn chút ưu sầu nhàn nhạt: "Nếu Hùng nhi không gặp chuyện, cũng sẽ là Bá Hoàng huyết mạch..."Mỹ nhân tên Thanh La thân hình mềm mại khẽ run, giọng nhẹ nhàng đáp: "Điện hạ, trong Càn Đô chưa phát hiện ai giác tỉnh Bá Hoàng huyết mạch...""Hử?

Không phải một trong các hoàng tử, hoàng nữ..." Dao Cơ sững sờ, kiều khu khẽ chấn động: "Chẳng lẽ là Hùng nhi..." "Nhất định là Hùng nhi!" "Nếu không phải Tâm Nguyệt năm xưa khi mang thai bị gian nhân ám toán, Hùng nhi khi sinh ra đã là Bá Hoàng huyết mạch, kết quả vì gian nhân hạ độc, Tâm Nguyệt sinh hạ Hùng nhi, hao cạn sinh mệnh bản nguyên mà mất, Hùng nhi cũng vì thế huyết mạch không còn, sinh mệnh nguy hiểm, bị băng phong trăm năm điều dưỡng, cuối cùng lại vì cung biến mà không biết tung tích..." Nghĩ đến đây, Dao Cơ nộ khí dâng trào, những năm này nàng vẫn luôn tin đối phương không chết, nhưng thiên hạ rộng lớn, nàng lại không tìm thấy.

Nàng đã hứa với Ngô Tâm Nguyệt sẽ chăm sóc tốt cho Hùng nhi. "Tâm Nguyệt, muội yên tâm, ta nhất định sẽ tìm thấy Hùng nhi!" Bóng Dao Cơ biến mất tại chỗ!

Chương 97

Trước khi giác tỉnh huyết mạch nàng không tìm được, nhưng sau khi Bá Hoàng huyết mạch giác tỉnh thì lại rất dễ dàng.

Bá Hoàng huyết mạch tựa như một ngọn đèn sáng trong đêm tối.

Triều Đại Càn có thần binh có thể xác định vị trí của nó.Thanh Vân Môn.

Chu Trần cùng Hồng Trúc một ngày thiên lý trở về Thần Tiễn Phong, nhưng nào hay triều Đại Càn ở Càn Đô đang vì Bá Hoàng huyết mạch giác tỉnh mà thiên phiên địa phúc.

Chia tay Hồng Trúc, Chu Trần đến phủ đệ của Sư tỷ Ly Trường Hận.

Ly Trường Hận đứng bên hồ bích thủy, đạm nhiên mà lập, tử sam như hoa, trường kiếm thắng tuyết, tính tình như băng, ngạo cốt lạnh lùng như mai. "Sư tỷ!" Chu Trần từ phía sau khẽ ôm lấy kiều khu thon dài mềm mại của Ly Trường Hận, cằm tựa vào vai ngọc trắng ngần của nàng, mặt kề mặt, cùng ngắm hồ bích thủy.

Gió nhẹ hiu hiu, cành liễu lay động.

Một chiếc lá liễu thon dài bất chợt phiêu lạc, rơi xuống giả sơn bằng bạch ngọc, men theo sườn núi trơn láng trượt xuống, cuối cùng rơi vào ao nước phía dưới, "ba" một tiếng, chiếc lá liễu dừng lại đó chốc lát, rồi chìm dần từng chút một.

Ly Trường Hận nhìn chiếc lá liễu thon dài chìm dần vào sâu trong hồ nước, nội tâm tựa hồ mặt hồ tĩnh lặng gợn lên từng tầng sóng gợn, từng tầng từng tầng lan ra."Ngươi đến chỉ vì thế sao?" Ly Trường Hận khẽ hé môi hồng, giọng run run nói. "Ta nhớ Sư tỷ rồi mà!" Chu

Trần khẽ hôn lên gò má lạnh lùng diễm lệ của Ly Trường Hận.

Giữa nam nhân và nữ nhân... ngoài làm chuyện đó ra thì còn làm gì được nữa?

Chẳng lẽ hai bên ngồi đối mặt, đoan đoan chính chính nói chuyện?

Chẳng phải lãng phí thời gian sao?

Tình cảm cần giao lưu, chứ không phải nói suông.

Một ngày sau.

Chu Trần lấy ra rất nhiều đan dược và bí tịch Du Long Đạp Côn đặt vào lòng Ly Trường Hận: "Sư tỷ, đây là lễ vật ta tặng nàng, sau này có gì cần cứ nói với ta, không được từ chối!" Nhìn Ly Trường Hận muốn từ chối, Chu Trần lại "khi phụ" nàng một lần nữa. "Sư tỷ, hãy tu luyện thật tốt, ta hôm khác sẽ đến thăm nàng!"Chu Trần giờ đây tiên đạo tu vi đã thăng cấp Kim Đan cảnh, hắn vô cùng khao khát võ đạo tu vi thăng cấp Nguyên Đan cảnh, bởi vậy tu luyện vô cùng khắc khổ.

An ủi chỉ điểm Tần Hồng Ngọc, Triệu Sư Dung cùng vài nàng sau, Chu Trần liền dẫn Hồng Trúc lên Thanh Vân Phong cùng Chưởng môn Sư bá ngày ngày khổ tu.

Hai cường giả Nguyên Đan cảnh, đặc biệt là Chưởng môn Sư bá còn khá đặc thù, điểm Phong Nguyệt cứ thế cuồn cuộn đổ về, trung bình mỗi ngày đều có thể tăng hai trăm vạn.

Dù sao trong Phong Nguyệt Bảo Giám còn có Cơ Phượng Hà, Liễu Như Ý, Hỏa Yêu Yêu ba đại thần tu Trúc Cơ cảnh gia trì.

Diệu Đồng, Hồng Tụ thì đang lĩnh ngộ công pháp trong Phong Nguyệt Đồ Lục, chuyên tâm tu luyện."Kìa, Hồng Trúc tỷ, sao tỷ lại..." Ngày hôm đó.

Chu Trần kinh ngạc ngẩng đầu, lau lau vết sữa bên khóe miệng, khó tin nhìn về phía Hồng Trúc.

Hắn sờ sờ cổ tay Hồng Trúc, xác định nàng không hề mang thai. "Công tử không phải thích ăn nhất sao?" Hồng Trúc vũ mị cười, trêu chọc nhìn Chu Trần.

Hiển nhiên, Hồng Trúc đã dùng loại đan dược đặc biệt mà Trương Long từng giới thiệu cho Chu Trần lúc trước —— Dân nhũ đan.

Đúng như tên gọi, nó có thể khiến thiếu nữ chưa trải sự đời cũng như một nhũ nương vậy. "Hồng Trúc, thực ra không cần dùng thuốc cũng được." Chu Trần giơ hai tay lên, cười gian xảo nói: "Ta có Lôi Quang Như Ý Thủ, không chỉ có thể trị thương, nối xương, cầm nã, mà còn có vô số diệu dụng khác!""Ghê gớm vậy sao?

Hay là công tử để Ngọc Dao tỷ tỷ thử xem?" Hồng Trúc mắt đảo một vòng, nhìn về phía Thanh Ngọc Dao đang mặt đỏ như thủy triều, tình động như nước bên cạnh, khuôn mặt cười đầy vẻ tinh nghịch.

Tỷ muội tốt dĩ nhiên phải cùng nhau rồi.

Cái gì gọi là tỷ muội tình thâm?

Tỷ muội mời ăn cơm, không phải để ăn cơm, mà là để giới thiệu ngươi cho nam nhân.

Huynh đệ mời ăn cơm, không phải để ăn cơm, mà là để mời ngươi cùng đi rửa chân, đùa giỡn nữ nhân. "Ngươi dám!" Cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của Chu Trần, Thanh Ngọc Dao hai tay che ngực, hung hăng trừng hắn một cái. "Chưởng môn Sư bá..." Chu Trần lòng nóng như lửa, ôm Chưởng môn Sư bá vào lòng, hôn lên má nàng: "Đói đói, cơm cơm!" Dưới sự quấn quýt dai dẳng của Chu Trần, đôi tay đang che của Thanh Ngọc Dao cuối cùng cũng buông lỏng, ngầm đồng ý chuyện xấu Chu Trần muốn làm.

Lộc Sơn chi trảo của Chu Trần phủ lên, Lôi Quang Như Ý Thủ thi triển.

Thanh Ngọc Dao cảm giác nơi ngực ấm áp, tựa hồ có dòng suối mát lành chảy qua. "Cái tiểu hỗn đản này!" Thanh Ngọc Dao trong lòng khẽ than, trước kia nàng thật sự không dám nghĩ mình lại có thể... "Ưm!" Chu Trần cúi người, mắt sáng rực. "Thơm thật!"Thời gian thấm thoắt.

Mười ngày liên tiếp trôi qua.

Chu Trần mỗi ngày ở chỗ Hồng Trúc và Chưởng môn Sư bá đều "ăn uống" no say, tu hành tràn đầy động lực, khí thế hừng hực, nhập đạo tu hành, một ngày thiên lý.

Mười ngày thời gian, điểm Phong Nguyệt bạo tăng hai ngàn vạn.

Cách một ức cũng không còn xa nữa.Cùng lúc đó.

Toàn Thiên Phủ.

Thiên Kiếm Tông. "Sức mạnh huyết mạch ư?" Kiếm Hùng từ ngày Chu Trần rời đi, đã giác tỉnh một luồng sức mạnh cường đại, ban đầu nàng không hiểu đó là gì.

Nhưng trải qua những ngày này tra hỏi, nàng đại khái đã có manh mối, hẳn là đã giác tỉnh một loại huyết mạch cường đại.

Dưới sự trợ giúp của huyết mạch này, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, tu vi của nàng bạo tăng, trong đầu còn tự động hiện ra từng môn tuyệt thế võ công.

Những tuyệt thế võ công này, chỉ cần nàng tu luyện, tiến độ kinh người, phảng phất như đã từng luyện qua một lần, giờ đây chỉ là luyện lại mà thôi. "Bát Hoang Lục Hợp Đao, Thiên Hoang Bá Vương Quyền, Đại Hoang Phá Thiên Chỉ..." Nghĩ đến những tuyệt thế võ công xuất hiện thêm trong đầu, Kiếm Hùng liền nghĩ đến ba môn võ

công thượng thừa của triều đình Đại Càn là Bát Hoang Đao, Bát Hoang Quyền và Bát Hoang Chỉ.

Chẳng lẽ ba môn võ công thượng thừa này chính là do ba môn tuyệt thế võ công kia giản lược mà thành?

Ba môn võ công hạ thừa Tam Hợp Đao, Tam Hợp Quyền, Tam Hợp Chỉ mà quan viên triều đình tu luyện, cùng với ba môn võ công trung thừa Lục Hợp Đao, Lục Hợp Quyền và Lục Hợp Chỉ, đều là giản lược từ Bát Hoang Đao, Bát Hoang Quyền và Bát Hoang Chỉ mà ra.

Kiếm Hùng đang suy tư về mối quan hệ giữa mình và hoàng tộc Đại Càn.Bỗng nhiên. "Oanh long long!" Tiếng sấm vang vọng từ trên không truyền đến.

Kiếm Hùng cùng vô số người trong Thiên Kiếm Tông đều ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trời xanh vạn dặm, không một áng mây đen. "Đây là..." Tông chủ Thiên Kiếm Tông Kiếm Lăng Thiên cùng một chúng cường giả ẩn ẩn cảm ứng được điều gì đó, ánh mắt trở nên ngưng trọng, thật đúng là mùa lắm chuyện.

Thanh Vân Môn xuất hiện một chân truyền Vô Lượng Kiếm Tông, một bước lên mây.

Không lâu trước Thiên Kiếm Tông thuộc hạ lại xuất hiện một thiên kiêu Đại Đạo Kim Đan, hấp dẫn vô số cường giả đến, khiến y phải nơm nớp lo sợ, như đi trên băng mỏng, chỉ sợ sơ ý một chút là gặp tai họa vô cớ.

Thiên Kiếm Tông trong mắt Thanh Châu tuy là tông môn đỉnh cấp, nhưng trong mắt vương triều Đại Càn chỉ có thể xem là tông môn hạng hai, căn bản không đáng kể.

Rất nhanh.

Nơi ánh mắt Kiếm Hùng, Kiếm Lăng Thiên và những người khác đổ dồn tới.

Khoảng không kia tựa hồ mặt nước gợn lên từng tầng sóng lăn tăn.

Ngay sau đó.

Một cái đầu phượng hoàng đỏ vàng to lớn từ không gian gợn sóng kia chậm rãi thò ra.

Kiếm Lăng Thiên giật mình, thoạt đầu còn tưởng là thần thú.

Nhưng thoáng chốc mới phát hiện mình đã nghĩ lầm.

Đó là một chiếc phi thuyền vô cùng to lớn và xa hoa.

Thuyền cao bảy tầng, dài hơn ngàn trượng, cao trăm trượng, tựa như cự vô bá ngang nhiên treo lơ lửng giữa không trung, trấn áp tứ phương, mang đến sự chấn động và xung kích không kém gì khi nhìn thấy một con thần thú phượng hoàng.

Trên phi thuyền đứng rất nhiều giai nhân thanh lệ, tay cầm nghi trượng, uy nghiêm túc mục.

Một nữ tử tuyệt mỹ thiên hương quốc sắc, điên đảo chúng sinh, thân mặc phượng bào màu vàng, đôi mắt đẹp thâm thúy, đạm nhiên chắp tay đứng ở mũi thuyền. "Hít!" "Đẹp quá!" "Đây là tiên nữ hạ phàm sao?" "Nữ tử này chỉ nên có trên trời, nhân gian nào được mấy lần gặp!" Không biết bao nhiêu đệ tử Thiên Kiếm Tông toàn thân chấn động, ánh mắt không khỏi đờ đẫn, cảm giác hồn phách đều bị câu đi.

Đệ tử Thiên Kiếm Tông không ít người một lòng tu kiếm, trong lòng không có nữ nhân, rút kiếm tất nhiên thành thần.

Nhưng giờ khắc này, ngay cả những kiếm si bình thường không

gần nữ sắc cũng có cảm giác không giữ vững được, cam nguyện vì đối phương mà vào sinh ra tử, hy sinh tất cả.

Thật sự quá đẹp rồi!

Cơ thể nữ tử như ngọc, trơn mềm mà tinh tế, hồng hào thấu trắng, tinh oánh lấp lánh, thân hình yểu điệu khiến người ta kinh ngạc, eo thon nhỏ, đầy đặn mềm mại.

Đặc biệt là đôi chân thon dài kia, thẳng mềm mà nhẹ nhàng, tựa hồ là kiệt tác mà thượng thiên dốc hết tâm huyết tạo thành, nàng đạm đạm đứng đó, liền làm tôn lên phong thái tuyệt thế ngạo nhân của nàng, khiến vạn hoa đều lu mờ sắc thắm.

Tiên tư ngọc chất, mị lực vô biên, ung dung hoa quý, siêu phàm thoát tục, khiến người ta không thể không chấn động kinh ngạc, trong đại thiên thế giới này, trong vạn trượng hồng trần này, lại có nữ tử động lòng người khuynh thành tuyệt thế đến vậy.

Mà trên đỉnh đầu nữ tử, có một lá đại kỳ đón gió bay phấp phới.

Trên kỳ thêu một chữ 'Càn' màu vàng kim. "Là người của triều đình!" Kiếm Lăng Thiên trong lòng giật mình, không hiểu người triều đình đến Thiên Kiếm Tông của y làm gì.

Lúc này.

Ngọc dung ung dung hoa quý của nữ tử tuyệt mỹ khẽ động, cúi đầu, ánh mắt uy nghiêm nhìn xuống.

Trong khoảnh khắc, tựa hồ có vô cùng vĩ lực trấn áp xuống.

Kiếm Lăng Thiên khẽ hừ một tiếng, lùi liên tiếp về sau, trong lòng sóng trào biển động, kinh hãi tột độ. "Thật đáng sợ!" Chỉ một ánh mắt thôi mà đã khiến y không thể chịu đựng nổi.

Phốc thông!

Những đệ tử Thiên Kiếm Tông bị vẻ đẹp khuynh thành của nữ tử hấp dẫn mà mê mẩn sắc đẹp càng là mặt trắng bệch, "phốc thông" quỳ rạp xuống đất."Tại hạ Thiên Kiếm Tông tông chủ Kiếm Lăng Thiên, đã gặp tiên tử, không biết tiên tử đến đây có việc gì?" Kiếm Lăng Thiên chắp tay hành lễ, cung kính nói.

Tuy triều đình và tông môn quan hệ không tốt, nhưng trên mặt ngoài vẫn giữ hòa khí, tương tự như quan hệ giữa hoàng đế và chư hầu.

Huống hồ người trước mắt không phải là Thiên Kiếm Tông có thể đắc tội.

Kiếm Lăng Thiên tuy không biết thân phận và thực lực của đối phương, nhưng tuyệt đối vượt ngoài tưởng tượng của y, trong chớp mắt là có thể diệt Thiên Kiếm Tông.

Nữ tử không nhìn Kiếm Lăng Thiên.

Kiều khu phong nhã kiêu ngạo của nàng khẽ run, trong mắt đẹp ẩn ẩn có ánh sáng lấp lánh, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Kiếm Hùng, giọng run run nói: "Hùng nhi!""Hùng nhi!" Giọng nữ tử nghẹn ngào, đôi mắt phượng chứa đầy thâm tình, thẳng tắp nhìn về phía Kiếm Hùng.

Dù là lần đầu gặp mặt, nhưng nàng biết Kiếm Hùng chính là cháu gái Sở Hùng mà nàng phải tìm.

Đại Càn trưởng công chúa. "Tiền bối là ai?" Kiếm Hùng nhìn nữ tử tuyệt mỹ vô song trên phi thuyền, trong lòng đã có chút suy đoán, rất có thể là người của hoàng tộc họ Sở Đại Càn. "Ta là cô cô của cháu a, Đại Trưởng Công chúa Dao Cơ!" Trong lúc nói chuyện, Dao Cơ công chúa bước một bước, đi đến trước mặt Kiếm Hùng, nhìn gò má trắng nõn lạnh lùng diễm lệ của Kiếm Hùng, tựa hồ nhìn thấy Ngô Tâm Nguyệt năm xưa. "Đại Trưởng Công chúa Dao Cơ!?" Kiếm Lăng

Thiên cùng một chúng trưởng lão Thiên Kiếm Tông toàn thân chấn động, ánh mắt kính sợ.

Tuy nhìn chiếc phi thuyền này đã biết thân phận đối phương không tầm thường, đa phần là người của hoàng tộc họ Sở.

Nhưng bọn họ vạn vạn không ngờ thân phận đối phương lại cao đến thế.

Đại Càn Đại Trưởng Công chúa!

Đây chính là cô cô của Càn Đế đương triều!

Đừng nói là bọn họ, ngay cả mỹ nhân Sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao mà Chu Trần vừa bái, thực ra cũng thấp hơn Dao Cơ một bối.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao được xem là cùng bối với Càn Đế đương triều. "Kiếm Hùng vậy mà lại là Đại Càn trưởng công chúa?

Còn để Đại Trưởng Công chúa đích thân đến đón?" Đầu Kiếm Lăng Thiên trống rỗng, y không ngờ lai lịch của Kiếm Hùng lại lớn đến vậy.

Xưa kia Kiếm Hùng trên người không hề có tín vật gì, chỉ có một khối ngọc bội cực phẩm, trên đó khắc một chữ 'Hùng'.

Y nhìn ra thân phận Kiếm Hùng không đơn giản, nhưng cũng không để ý.

Nào ngờ thân phận Kiếm Hùng không chỉ không đơn giản, mà quả thực thông thiên.Kiếm Hùng sững sờ nhìn Dao Cơ, không nói gì, cũng không biết nên nói gì.

Nàng từ nhỏ đã lớn lên ở Thiên Kiếm Tông, đối với người hoàng tộc một ai cũng không quen biết, cũng không biết cha mẹ mình là ai.

Trước kia huyết mạch giác tỉnh, nàng ngược lại có chút suy đoán.

Giờ đây Dao Cơ đến tìm nàng, chỉ có thể nói là ngoài ý liệu, nhưng

cũng hợp tình hợp lý, thân phận đối phương hẳn là không giả. "Hùng nhi, cháu xem khối ngọc bội này!" Ánh mắt Dao Cơ công chúa rơi xuống ngực Kiếm Hùng, bàn tay ngọc trắng nõn cầm lấy ngọc bội Kiếm Hùng đeo trên cổ, trên đó khắc một chữ 'Hùng'.

Ngón tay ngọc thon dài của nàng xoa xoa chữ "Hùng", truy ức nói: "Khối ngọc bội này vẫn là năm xưa nương thân cháu tự tay điêu khắc." "Năm xưa nương cháu khi mang thai cháu đã kiểm tra ra cháu thiên phú dị bẩm, sở hữu Bá Hoàng huyết mạch của Thái Tổ Hoàng Đế, chờ cháu trưởng thành, dù không thể trường sinh bất tử, cũng có thể hoành áp một đời," "Hoàng huynh hân hoan như cuồng, nghĩ đến Thái Tổ Hoàng Đế từng nói: Sống nên làm nhân kiệt, chết cũng làm quỷ hùng, bởi vậy đặt tên cho cháu là Hùng!" "Nào ngờ nương cháu bị gian nhân hạ độc ám hại, dốc hết sức mạnh cuối cùng sinh hạ cháu xong, hao cạn tâm huyết mà mất." "Mà cháu cũng bị ảnh hưởng, không chỉ Bá Hoàng huyết mạch không còn, còn thoi thóp, gần như không thể sống nổi." "May mắn Hoàng tổ phụ xuất thủ, dùng thần thông cường đại băng phong sinh cơ của cháu, từ từ điều dưỡng, thoáng chốc đã là trăm năm thời gian!" "Mắt thấy cháu sắp có thể khôi phục, lại vì biến cố mà lưu lạc bên ngoài, mãi đến khi Bá Hoàng huyết mạch của cháu trọng tân giác tỉnh, ta mới tìm thấy cháu!" Dao Cơ nắm lấy tay Kiếm Hùng, mắt tràn đầy kích động.Đột nhiên.

Đôi mắt đẹp của Dao Cơ chợt lóe, giữa thiên địa phong vân đột biến, cuồng phong đại tác, điện chớp sấm rền, chúng nhân Thiên Kiếm Tông trong nháy mắt bị khí tức đáng sợ áp chế quỳ rạp xuống đất.

Ngay cả cường giả Nguyên Đan cảnh như Kiếm Lăng Thiên cũng không ngoại lệ. "Chuyện gì vậy?" Kiếm Lăng Thiên tựa hồ một con thuyền cô độc giữa sóng lớn, lòng kinh hãi nhảy vọt, không hiểu Đại Trưởng Công chúa vì sao đột nhiên lại nổi giận.

Dường như là nắm lấy tay Kiếm Hùng liền nổi giận.

Chẳng lẽ Kiếm Hùng đã xảy ra chuyện gì?

Khí tức của Dao Cơ cách tuyệt nội ngoại, tự thành thiên địa, vừa phẫn nộ vừa đau lòng nói: "Hùng nhi, những năm này đã để cháu chịu khổ rồi, nói cho cô cô biết, là ai đã ức hiếp cháu, cô cô sẽ lột da hắn, rút hồn hắn, khiến hắn cầu sinh không được, cầu tử không xong!" Nàng nắm lấy tay Kiếm Hùng, phát hiện Kiếm Hùng đã mất đi nguyên âm.

Dựa theo tin tức nàng có được, Kiếm Hùng một lòng tu luyện, cô tịch lạnh nhạt, ngay cả bạn bè nam tính cũng không có, càng đừng nói đến nam nhân.

Nhưng nguyên âm chi thân của Kiếm Hùng lại không còn.

Khả năng lớn nhất chính là có người cưỡng bức ức hiếp Kiếm Hùng.

Nói không chừng chính là lão gia hỏa nào đó của Thiên Kiếm Tông. "Không có ai ức hiếp ta!" Kiếm Hùng đạm đạm nói.Nhìn thần tình của Kiếm Hùng, Dao Cơ biết Kiếm Hùng không nói dối, sự phẫn nộ trong lòng tiêu tan không ít, dịu giọng nói: "Vậy là Hùng nhi đã có người thương rồi sao?" Kiếm Hùng không nói gì, xem như ngầm thừa nhận. "Đối phương là ai?" Thấy Kiếm Hùng không trả lời, Dao Cơ kiên nhẫn giải thích: "Cô cô không phải vừa đến đã muốn chia uyên rẽ thúy, chỉ là trên đời người xấu quá nhiều, cô cô sợ cháu bị lừa gạt!" "Cháu có thể phân biệt được, cho dù bị lừa, cháu cũng cam tâm tình nguyện!" Kiếm Hùng bình tĩnh nói. "Cháu đã trao thân cho hắn, nhưng bên ngoài lại không hề có chút tin tức nào truyền ra, ta nghĩ chắc là thân phận hai đứa không mấy hợp lẽ!" Dao Cơ cười một tiếng, uyển như trăm hoa khoe sắc, mỹ diễm không gì sánh bằng: "Nhưng giờ đây cháu là trưởng công chúa của Đại Càn ta, ân oán tình cừu của Thiên Kiếm Tông đều không thể chất vấn cháu.

Nếu hai đứa thật lòng yêu thích, cô cô sẽ không ngăn cản, càng không cứng nhắc chia rẽ hai đứa.

Nhưng có vài điều, cô cô phải nói cho cháu biết.

Cháu bây giờ còn trẻ, tình đậu mới chớm, thích nam nhân là lẽ thường tình, nhưng tu luyện giả thì khác người thường!

Nguyên Đan cảnh tuổi thọ năm trăm năm, Thần Chủng cảnh đại khái khoảng ngàn năm, mỗi người có chút khác biệt, Thần Thông cảnh thì càng mạnh hơn, đủ vạn năm tuổi thọ, thậm chí có những Thần Thông cảnh giỏi dưỡng sinh, có thể sống mấy vạn năm, thậm chí lâu hơn, trên Thần Thông càng không cần nói.

Cháu giác tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, thêm vào Âm Dương Kiếm Thể đã tiến hóa của cháu bây giờ, đạt đến trên Thần Thông tuyệt đối không thành vấn đề!

Âm Dương Kiếm Thể của cháu hẳn là đã dùng Âm Dương Vong Xuyên Hoa, Thiên Kiếm Tông không tìm được luyện đan tông sư, nên cháu hẳn là đã cùng tiểu nam nhân kia dùng chung.

Âm Dương Vong Xuyên Hoa không dễ tìm, cháu đại khái là tìm thấy ở Thiên Vân bí cảnh, vậy nên tiểu nam nhân kia của cháu chính là kẻ lần trước tiến vào Thiên Vân bí cảnh và thành công sống sót trở ra, tu vi đại tiến!" Kiếm Hùng tâm thần chấn động, "lão cổ đổng" này quả nhiên lợi hại.

Chương 98

Cái gì cũng biết, cái gì cũng không giấu được. "Hùng nhi, cháu không cần căng thẳng, đã cháu không muốn nói, cô cô tôn trọng ý cháu, sẽ không cố ý tìm cách lôi hắn ra.

Cô cô thực sự muốn nói là, tiểu nam nhân cháu yêu thích kia dù có cùng cháu dùng Âm Dương Vong Xuyên Hoa, nhưng cuối cùng thành tựu cũng hữu hạn!

Ở nơi Thanh Châu này, Nguyên Đan cảnh cơ bản đã là đỉnh phong, cho dù cháu không tiếc sức trợ giúp hắn, hắn có thể đạt đến Thần Chủng cảnh đã là cực hạn!

Còn cháu thì sao?

Đợi ngàn năm sau, hắn tóc bạc da nhăn, cháu nhìn hắn trước mặt cháu tuổi thọ hao cạn mà chết, còn cháu lại vẫn có vạn năm, thậm chí sinh mệnh dài hơn.

Khi đó cháu sẽ càng khó chịu hơn!"Kiếm Hùng nhìn ngọc dung tuyệt mỹ của Dao Cơ, chỉ đạm đạm nói: "Cho dù là rắn, cũng có ngày một phi trùng thiên, hóa thành thần long, huống hồ là người?

Cháu tin hắn sẽ không già chết trước mặt cháu!

Huống hồ cháu cũng không sợ!""A a!" Dao Cơ lắc đầu cười: "Hùng nhi, người cháu yêu thích có lẽ ở Thanh Châu lục phủ này là thiên tài tuyệt thế, nhưng nhìn khắp Đại Càn, cháu có biết có bao nhiêu châu phủ không?

Đừng nói cả Đại Càn, chỉ riêng Bắc Sơn đạo đã có chín châu bảy mươi hai phủ rồi, đợi cháu cùng cô cô trở về, được kiến thức những thiên kiêu đỉnh tiêm nhất của Đại Càn, cháu sẽ hiểu thôi!" Kiếm Hùng

kiên định nói: "Hắn tuy xuất thân ti vi, nhưng không hề kém cạnh bất kỳ ai, cho dù là thiên kiêu tuyệt đối của Đại Càn hay ngoài Đại Càn!" "Thật sao?

Vậy cô cô cũng rất mong chờ được gặp hắn!" Dao Cơ lắc đầu cười, không thể không thừa nhận.

Trong lòng nàng đã có tính toán riêng. "Giờ cháu hãy cùng cô cô trở về, có tài nguyên hoàng thất Đại Càn, cháu tu luyện mới có thể nhanh hơn." Nhìn Kiếm Hùng có chút muốn từ chối, Dao Cơ bổ sung: "Huống hồ tiểu nam nhân của cháu lợi hại như vậy, cháu cứ ở mãi nơi nhỏ bé này, sau này chẳng phải sẽ biến thành tóc xanh hóa bạc, hồng nhan hóa khô cốt, già chết trong lòng hắn sao?" Kiếm Hùng trầm mặc.

Chu Trần đã gia nhập Vô Lượng Kiếm Tông, một phi trùng thiên, tu vi đã vượt xa nàng. "Đi thôi!

Đợi cháu trở nên mạnh hơn, thiên hạ rộng lớn, chẳng phải mặc sức cháu ngao du sao?

Còn tiểu nam nhân của cháu, chẳng lẽ còn có thể thoát khỏi lòng bàn tay cháu?" Dao Cơ dẫn Kiếm Hùng bay lên phi thuyền, rồi nhìn Kiếm Lăng Thiên, nói: "Thiên Kiếm Tông chăm sóc trưởng công chúa có công, sau này Bệ hạ tự có trọng thưởng, đây là tạ lễ của bản cung!" Một chiếc trữ vật giới chỉ bay ra, rơi xuống trước mặt Kiếm Lăng Thiên.

Kiếm Lăng Thiên hai tay đón lấy trữ vật giới chỉ, bái tạ: "Đa tạ Đại Trưởng Công chúa ban thưởng, tại hạ không dám nhận công!" Dao Cơ không nói nhiều, cùng Kiếm Hùng trong nháy mắt biến mất giữa trời.Cùng với sự biến mất của chiếc phi thuyền khổng lồ, Kiếm Lăng Thiên và những người khác như trút được gánh nặng đè trên lưng, toàn thân trở nên nhẹ nhõm.

Tuy không biết Dao Cơ vừa rồi vì sao nổi giận, nhưng xét tổng thể, kết quả vẫn không tệ.

Y nhìn chiếc trữ vật giới chỉ trong tay, trái tim đập thình thịch.

Vật Đại Trưởng Công chúa ban thưởng, hẳn sẽ không quá kém.

Thần thức y thăm dò vào bên trong.

Trong nháy mắt.

Mắt Kiếm Lăng Thiên trừng lớn, hơi thở ngừng lại, trong lòng cuồng hống: "Tuyệt thế võ công!?" "Tông chủ, có gì vậy?" Các trưởng lão khác hiếu kỳ tiến lên, mong chờ hỏi. "Về rồi nói!" Kiếm Lăng Thiên hoàn hồn, tim vẫn đập thình thịch, sau khi cho đệ tử rời đi, y dẫn tầng lớp cao Thiên Kiếm Tông trở về phòng họp.

Ánh mắt quét qua những khuôn mặt hiếu kỳ mong chờ, Kiếm Lăng Thiên hít sâu một hơi, nói: "Bên trong có một môn tuyệt thế võ công!" "Cái gì?

Tuyệt thế võ công?" "Thật sự là tuyệt thế võ công!" "Thiên Kiếm Tông của chúng ta lại có thêm một môn tuyệt thế võ công rồi!" Một chúng cường giả hân hoan như cuồng.

Môn trước đó vẫn là Kình Thiên Nhất Kiếm mà Kiếm Hùng tìm thấy ở Thiên Vân bí cảnh. "Thanh Vân Môn xuất hiện một Chu Trần, bái nhập Vô Lượng Kiếm Tông trở thành chân truyền, phong thái vô song, Thiên Kiếm Tông chúng ta có Kiếm Hùng, không hề kém cạnh ai!" Tâm trạng Kiếm Lăng Thiên sảng khoái, Thiên Kiếm Tông của y dương danh lập vạn, quật khởi chỉ là chuyện một sớm một chiều!

Mà trong lúc Kiếm Lăng Thiên cùng tầng lớp cao Thiên Kiếm Tông phấn chấn, đệ tử Thiên Kiếm Tông cũng ồn ào như vỡ tổ. "Trời ạ, Đại Sư tỷ vậy mà lại là Đại Càn trưởng công chúa, thật không thể tin nổi!" "Đại Sư tỷ lần này một bước lên mây rồi!" "Nghe nói Đại Sư

tỷ giác tỉnh Bá Hoàng huyết mạch gì đó, cái này là gì, chẳng lẽ là thể chất đặc biệt sao?" "Mặc kệ là gì, tóm lại là ngầu!" "Đại Trưởng Công chúa vừa rồi mới lợi hại làm sao, tựa như nữ thần trên trời, thần thánh uy nghiêm không thể xâm phạm, ngay cả tông chủ trước mặt nàng cũng không ngẩng đầu lên nổi!" "Đó là cô cô của Càn Đế đương triều, sao có thể không lợi hại chứ?" Mọi người bàn tán xôn xao.

Nhị Sư tỷ Cố Trường Anh, người giờ đây có thể thăng cấp thành Đại Sư tỷ, ánh mắt u u, lòng dậy sóng.

Vốn dĩ cho rằng Chu Trần đã đủ lợi hại rồi, bái nhập Vô Lượng Kiếm Tông trở thành chân truyền.

Không ngờ Kiếm Hùng còn "ngưu bức" hơn, trực tiếp trở thành Đại Càn trưởng công chúa.

Thân phận địa vị còn "ngưu bức" hơn cả Chu Trần, một chân truyền Vô Lượng Kiếm Tông.

Chẳng phải đã nói "cẩu phú quý, vật tương vong" sao?

Nàng và Kiếm Hùng cũng coi như là chiến hữu cùng chiến trường, cùng nhau "trải qua" đau thương.

Hơn nữa còn là cùng một "khẩu súng" luân phiên sử dụng.

Tình nghĩa này sâu đậm đến mức nào? "Ai, ta vẫn nên tu luyện thật tốt đi!" Cố Trường Anh trong lòng thở dài.

Nàng không có thiên phú biến thái như Chu Trần, cũng không có thân phận đáng sợ như Kiếm Hùng, chỉ có thể tự cường bất tức.Rất nhanh.

Tin tức Đại Trưởng Công chúa Dao Cơ Đại Càn xuất hiện tại Thiên Kiếm Tông tìm thấy trưởng công chúa Đại Càn Kiếm Hùng bị thất lạc bên ngoài như cơn bão cấp mười hai càn quét Thanh Châu lục phủ.

Đồng thời còn lấy tốc độ nhanh hơn truyền đến chín châu bảy mươi hai phủ của Bắc Sơn đạo, cuối cùng lại như mọc cánh bay đến các đạo, châu, phủ của Đại Càn.

Vô số thế lực cường giả lũ lượt kéo đến Thiên Kiếm Tông bái phỏng, khiến Thiên Kiếm Tông vốn lạnh lẽo trở nên náo nhiệt, y như Thanh Vân Môn sau khi tin tức Chu Trần bái nhập Vô Lượng Kiếm Tông lan truyền.

Cửa nhà đông như chợ.Thanh Vân Môn.

Chu Trần đến Thanh Vân Phong, nhìn thấy Chưởng môn một thân thanh y, đạm nhiên mà đứng.

Đặc biệt là trên vòng eo nhỏ nhắn không đầy một vòng tay ôm, những "đỉnh núi" ngạo nghễ mà mềm mại của Chưởng môn khiến Chu Trần trong lòng nóng lên, thực chỉ đại động. "Chưởng môn Sư bá!" Chu Trần tiến lên, một tay ôm lấy Chưởng môn Sư bá, giơ cao lên, đầu vùi vào trong. "Ta có một tin tốt và một tin xấu muốn nói cho ngươi, ngươi muốn nghe tin nào trước?" Chưởng môn Thanh Ngọc Dao dùng bàn tay ngọc trắng nõn ấn vào đầu Chu Trần đang không ngoan, khẽ hé môi hồng, lại chơi trò ú tim. "Nghe tin tốt trước!" Chu Trần đang "ăn", mơ hồ không rõ nói. "Tiểu tình nhân Kiếm Hùng ở Thiên Kiếm Tông của ngươi đã giác tỉnh Bá Hoàng huyết mạch." Thanh Ngọc Dao nói ra tin tức về Kiếm Hùng của Thiên Kiếm Tông đang lan truyền điên cuồng gần đây. "Bá Hoàng huyết mạch?

Cái này là gì?" Chu Trần ngẩng đầu, lau lau khóe môi, có chút hiếu kỳ. "Đúng như tên gọi, đây là một loại huyết mạch, giống như hậu duệ thần thú sở hữu huyết mạch thần thú vậy, người cũng có thể có!" Thanh Ngọc Dao chậm rãi giải thích: "Nhưng muốn dung nhập võ học của bản thân vào huyết mạch, truyền lại cho hậu nhân, cần võ đạo tu vi đạt đến một cảnh giới vô cùng cao!" "Bá Hoàng huyết mạch chính

là huyết mạch của Thái Tổ Hoàng Đế Sở Bá Hoàng Đại Càn, vô cùng cường đại, giác tỉnh loại huyết mạch này, nhẹ nhàng có thể tu luyện đến Thần Thông cảnh, thậm chí cao hơn!" "Xem ra Kiếm Hùng tạo hóa không nhỏ a!" Chu Trần từ tận đáy lòng mừng thay cho Kiếm Hùng, nhưng nghĩ đến Thanh Ngọc Dao còn có tin xấu, không khỏi cười, sau đó trêu chọc: "Vậy ra, tin xấu chẳng lẽ là Kiếm Hùng bị người của hoàng thất Đại Càn mang đi, sau đó cường giả hoàng thất xem thường ta, muốn chia rẽ uyên ương, thậm chí giết ta, để khỏi làm ô uế huyết mạch cao quý của họ?" "Ngươi nghĩ nhiều rồi!" Thanh Ngọc Dao liếc Chu Trần một cái, không có ý tốt nói: "Với thân phận chân truyền Vô Lượng Kiếm Tông hiện tại của ngươi, dù là hoàng thất cũng không dám tùy tiện giết ngươi!" "Kiếm Hùng quả thực bị mang đi rồi, nhưng không có tin tức gì về ngươi, hẳn là tiểu tình nhân kia của ngươi không nói, đã giấu diếm thân phận của ngươi!" "Xem ra áp lực trên người ta lại tăng lên rồi a!" Chu Trần cười hì hì.

Vì Kiếm Hùng không sao, hắn liền yên tâm. "Ngươi trông không giống có áp lực lớn chút nào!" Thanh Ngọc Dao vọng trứ Chu Trần đích nhãn tình, dĩ Kiếm Hùng đích thân phận, Chu Trần tưởng yếu bão đắc mỹ nhân quy, dã thị nhu yếu thực lực đích. "Áp lực lớn nhỏ chẳng phải đều như nhau sao?

Dù sao mạnh lên là xong chuyện." Chu Trần cười cười: "Đợi ta thực lực vượt qua Đại Càn, khi đó ta đến hoàng cung, Càn Đế cũng sẽ ra cung nghênh đón, sau đó đưa Kiếm Hùng đến giường phòng của ta!" "Cái tiểu hỗn đản ngươi thật là không biết xấu hổ!

Lại còn rất cuồng, ngươi có biết Đại Càn có thực lực thế nào không?!" Thanh Ngọc Dao khạc một tiếng, hung hăng liếc Chu Trần một cái.

Nhưng với thiên phú biến thái của Chu Trần, chỉ cần không gặp chuyện bất trắc, thật sự có khả năng vượt qua Đại Càn, đạt đến mức

khiến Càn Đế phải ve vãn lấy lòng! "Ta biết Đại Càn rất mạnh, bởi vậy..." Chu Trần thu lại nụ cười, ánh mắt nghiêm túc, nhìn Chưởng môn.

Thanh Ngọc Dao sững sờ, trở nên nghiêm túc theo, cho rằng Chu Trần có chuyện quan trọng muốn nói. "Chưởng môn Sư bá, ta muốn nàng trợ ta tu hành!" Chu Trần trầm giọng nói.

Thanh Ngọc Dao: "..." "Ngươi cái tiểu hỗn đản!" Thanh Ngọc Dao cười mắng, làm sao mà không hiểu Chu Trần đang trêu chọc nàng.

Ngay lập tức.

Chu Trần giơ tay luồn vào váy Chưởng môn Sư bá, kéo lấy tiểu y.

Ngay cả là vì sớm ngày đoàn tụ với Kiếm Hùng, Chu Trần cũng phải càng thêm cố gắng tu hành.

Chỉ có thực lực mới là khí phách để nam nhân "cứng rắn".Thời gian thấm thoắt.

Chu Trần mỗi ngày qua lại trên mấy ngọn núi của Thanh Vân Môn.

Một là nhập đạo tu hành.

Hai là "đào giếng".

Thực ra "đào giếng" rất đơn giản.

Đầu tiên phải tìm đúng vị trí, nếu không không những không "đào" ra nước, mà còn phí công vô ích, tốn sức mà không được việc.

Sau khi xác nhận vị trí, chỉ cần dùng "mũi khoan" thô to từ từ dùng lực "khoan" xuống là được.

Ngày hôm đó.

Chu Trần "đào giếng" trên Thanh Vân Phong.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị sẵn sàng, trời bắt đầu lất phất mưa phùn, bề mặt "giếng" trở nên ẩm ướt, khi "khoan" xuống không tốn nhiều sức.

Nhưng tầng đất sét bên dưới vì khô hạn lâu ngày nên quá cứng chắc, cần Chu Trần nắm chặt "mũi khoan", dùng sức "đào" xuống.

Chỉ một cái đã "đào" đến sâu dưới lòng đất, dưới đáy "giếng" có dòng suối róc rách tuôn ra, tựa hồ đã "đào" đến mạch nước ngầm, cả "hố giếng" đều trở nên ẩm ướt không chịu nổi.

Cùng với nỗ lực của Chu Trần, không lâu sau liền có dòng suối ngầm trong vắt phun trào ra.

Chu Trần đã "đào" thông một "cái giếng" thành công.

Lần này xem như khá thuận lợi.

Đôi khi "đào giếng" cũng sẽ gặp phải một tầng đá hoa cương kiên cố cản trở.

Khi đó, cần phải dùng sức mạnh lớn hơn mới có thể phá vỡ tầng đá hoa cương đó.

Loại "giếng" có tầng đá hoa cương này tuy tốn sức hơn, nhưng suối ngầm dưới lòng đất lại càng trong vắt ngọt lành, rất được mọi người yêu thích.

Thoáng chốc lại một tháng hơn trôi qua.

Các "giếng" trên Thanh Vân Phong, Linh Dược Phong và Thần Tiễn Phong đều đã được Chu Trần "đào" thông, Chu Trần mỗi ngày đều phải kiểm tra một lượt, đảm bảo nguồn nước luôn hoạt động.

Ngày hôm đó.

Chu Trần nhìn bảng cá nhân, trải qua nỗ lực suốt thời gian này của hắn, cuối cùng cũng đến lúc thu hoạch. "Điểm Phong Nguyệt đã phá

ức (trăm triệu) rồi!" Chu Trần chuẩn bị cộng điểm, để võ đạo tu vi thăng cấp Nguyên Đan cảnh.

Đợi thăng cấp Nguyên Đan cảnh, hắn sẽ trở về Vô Lượng Kiếm Tông đoạt lấy vị trí Kiếm Tử, tức là vị trí Thánh Tử."Công tử!" Ngay lúc đó, Hồng Trúc vội vã chạy đến, bẩm báo: "Công tử, vừa nhận được tin tức từ Vô Lượng Kiếm Tông, hoàng thất Đại Càn nửa năm sau sẽ cử hành Đại Hội Thiên Tài Võ Đạo Đại Càn tại Càn Đô, phàm thanh niên dưới ba mươi tuổi, bất luận xuất thân, đều có thể tham gia!

Quán quân đại hội sẽ được phong Quán quân Hầu, thưởng hai môn tuyệt thế võ công, hai kiện bảo vật tùy ý chọn trong bảo khố hoàng cung..." "Nhưng quan trọng hơn là, có tin đồn nhỏ rằng Đại Hội Thiên Tài Võ Đạo lần này, là để tuyển phò mã cho trưởng công chúa Thiên Kiếm công chúa Kiếm Hùng vừa được tìm về!

Chỉ cần được trưởng công chúa nhìn trúng, là có khả năng trở thành phò mã!" (Đánh dấu trọng điểm, Kiếm Hùng nhìn trúng) "Thiên kiêu các đạo châu phủ Đại Càn khi nhận được tin tức, đều hưng phấn như tiêm gà huyết, xoa tay sát cánh, muốn một phen trổ tài, giành được hảo cảm của công chúa, trở thành phò mã!" Đôi mắt đẹp của Hồng Trúc đầy vẻ trêu chọc nhìn Chu Trần: "Công tử lần này đối thủ cạnh tranh không ít đâu nha!" "Đối thủ cạnh tranh?" Chu Trần cười khẩy, khinh thường nói: "Chỉ bọn chúng cũng xứng sao?

Ta chỉ muốn nói, toàn là rác rưởi!

Huống hồ phải được Kiếm Hùng nhìn trúng mới được, việc này hiển nhiên đã định sẵn rồi!" Chu Trần nghĩ đến Hư Trúc trong Thiên Long Bát Bộ.

Công chúa Tây Hạ kén phò mã, thực ra là để tìm Hư Trúc.

Những người khác đều chỉ là kẻ chạy việc.

Ngay từ đầu đã bị loại khỏi cuộc chơi rồi.

Giờ đây, hắn Chu Trần đã trở thành Hư Trúc đó!

Trong linh tuyền ôn tuyền được tiên vụ lượn lờ bao quanh tại Dao Quang Điện trên Dao Sơn, Hoàng cung Đại Càn, hai tuyệt thế mỹ nhân để lộ thân thể trắng nõn không chút che giấu, vẻ đẹp động lòng người khiến huyết mạch sục sôi.

Đáng tiếc, phong cảnh tuyệt mỹ như vậy lại chẳng có ai có thể thưởng thức.

"Hùng nhi, lần Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội này, ngươi nói tiểu tương hảo của ngươi có đến tham gia không?" Đại trưởng công chúa Dao Cơ nhìn Kiếm Hùng, khẽ mỉm cười, nụ cười ấy phong hoa tuyệt đại.

Kiếm Hùng không nói gì.

Trong lòng nàng cũng không chắc Chu Trần có tham gia hay không.

"Kỳ thực hắn có tham gia hay không cũng chẳng sao, Đại Càn Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội chủ yếu là để ngươi mở mang tầm mắt, chiêm ngưỡng một phen những thiên tài đỉnh cao của Đại Càn!" Dao Cơ dịu dàng nói: "Đại hội lần này là do cô cô đề nghị tổ chức, cô cô cũng không giấu ngươi, mục đích có năm điều: Thứ nhất, tạo một sân khấu cho tiểu tương hảo của ngươi.

Ngươi chẳng phải nói thiên phú của hắn không thua kém ai sao?

Vậy thì đến lúc đó, hắn sẽ lực áp quần hùng trên võ đài, ôm mỹ nhân về, danh vọng thân phận đều có đủ, xứng đáng là một đoạn truyền kỳ giai thoại!

Thứ hai, ngươi là Trưởng công chúa Đại Càn, thân phận trong sạch đều đã trao cho tiểu tương hảo của ngươi, lẽ nào hắn lại không có chút biểu thị nào?

Chẳng lẽ hắn muốn bách phiêu mà không chịu trách nhiệm?

Đại hội võ đạo lần này chính là để nhắc nhở hắn phải phụ trách.

Thứ ba, ngươi từ nhỏ lớn lên ở Thanh Châu, kiến thức hữu hạn.

Nhân cơ hội này, ngươi hãy chiêm ngưỡng những thiên tài đỉnh cao trong thiên hạ, mở mang tầm mắt.

Thế giới này rất rộng lớn, đừng nói Thanh Châu, dù là Đại Càn cũng chẳng là gì, thiên tài càng nhiều như cá chép qua sông!

Thứ tư, hiện nay Đại Càn và Đại Khôn vương triều chiến sự giằng co, triều đình cấp bách cần nhân tài.

Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội lần này chính là nơi triều đình tuyển chọn nhân tài!" Đây là một mục đích quan trọng khác của Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội.

Nếu không, giải thưởng quán quân lại là Quán quân hầu, lại là tuyệt thế võ công, lại là được tùy ý chọn ba bảo vật trong bảo khố.

Phần thưởng hậu hĩnh như vậy, nếu chỉ vì Kiếm Hùng và tiểu tương hảo của nàng, dù Dao Cơ có địa vị cao quyền trọng cũng không thể dễ dàng xúc tiến như thế.

Chi phí tổ chức một Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội không hề nhỏ.

"Thứ năm, nếu ngươi đã mở mang tầm mắt, chiêm ngưỡng những thiên kiêu lợi hại hơn, cộng thêm việc tiểu tương hảo của ngươi nếu không đến, hoặc biểu hiện không như ý, nói không chừng cũng có thể khiến ngươi thay đổi ý định, nhận rõ liệu hắn có phải lương duyên của ngươi không!" Dao Cơ trêu chọc nói.

"Đa tạ cô cô, đã để cô cô phí tâm rồi!" Giọng Kiếm Hùng vẫn thanh lãnh.

Bất kể các thiên tài khác yêu nghiệt đến đâu, nàng cũng không thể

thay đổi ý định, sớm chiều thay lòng đổi dạ.

Tuy nhiên, cô cô đối với nàng thực sự rất tốt, hơn nữa các mục đích trong đó đều nói rõ ràng rành mạch, không hề che giấu.

"Có gì đáng nói đâu.

Nhưng ngươi cứ yên tâm, dù tiểu tương hảo của ngươi không đến, dù hắn có thất bại thảm hại trong đại hội võ đạo, nếu ngươi kiên trì muốn hắn, hoàng thất trên dưới cũng sẽ không phản đối, dù hắn có là một kẻ ăn mày không có võ công cũng vậy!" Dao Cơ yểu điệu cười, hứa hẹn.

Đây là thế giới siêu phàm, sức mạnh cá nhân tập trung vào một người, Bá Hoàng Huyết Mạch cường đại, Kiếm Hùng sau này chắc chắn sẽ trở thành một cường giả, hoàng thất làm sao có thể ép buộc nàng gả cho ai được.

Ngay cả khi Kiếm Hùng cả đời không lấy chồng, hoàng thất cũng sẽ không để tâm.

Nếu không phải Kiếm Hùng đã có người yêu, hơn nữa còn trao thân phận trong sạch cho đối phương, một lòng nhớ nhung đối phương, nàng cũng sẽ không tốn công sức tổ chức Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội làm gì.

Tin tức Kiếm Hùng muốn chọn phò mã không được chính thức công bố ra ngoài, chỉ là ngấm ngầm tiết lộ.

Huống hồ, tin tức tiết lộ cũng có điều kiện tiên quyết, đó là cần được Trưởng công chúa Kiếm Hùng xem trọng.

Nếu không được Kiếm Hùng xem trọng, dù ngươi có lực áp quần hùng, đoạt được quán quân Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội, ngươi cũng chỉ là quán quân mà thôi.

Các phần thưởng đã hứa sẽ không thiếu một xu nào, cái gì nên có

đều có, nhưng trở thành phò mã thì không thể.

Ngược lại, nếu ngươi giành được sự yêu thích của Trưởng công chúa Kiếm Hùng, dù ngươi không đoạt được quán quân, ngươi vẫn có thể trở thành phò mã.

Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội giống như một kỳ thi võ cử.

Trong lúc thi cử, đồng thời cũng thể hiện tài năng của mình cho Trưởng công chúa Kiếm Hùng xem.

Việc có được sự yêu thích để trở thành phò mã và việc trở thành quán quân là hai chuyện khác nhau.

Những người nghe tin tức đều hiểu rõ điểm này.

Chương 99

Vì vậy, dù nhiều người biết mình thiên phú không đủ, căn bản không thể đoạt được quán quân, vẫn nhiệt huyết sôi trào, xoa tay sát cánh đi tham gia Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội, chính là để đánh cược một tia hy vọng có thể được Trưởng công chúa Kiếm Hùng xem trọng.

Chỉ cần được xem trọng là có thể một bước lên mây.

Bọn họ đều cảm thấy có lẽ Trưởng công chúa sẽ thích kiểu người như họ thì sao?

Dù sao thử cũng không mất mát gì.

Thành công thì lời lớn, tài sắc song toàn.

Đáng tiếc là bọn họ không biết, trong lòng Trưởng công chúa Kiếm Hùng đã sớm có người, bất kể họ là kiểu người nào cũng vô ích!

Nói trắng ra, Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội và chiêu phò mã là hai việc khác nhau.

Tham gia Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội chỉ là cho ngươi một cơ hội để Kiếm Hùng biết đến ngươi mà thôi, cũng chỉ có vậy.

"Tiểu tương hảo của ngươi là Chu Trần đúng không?" Dao Cơ mắt tràn đầy ý cười, nhìn đôi mắt thu thủy của Kiếm Hùng: "Kỳ thực không cần điều tra cũng có thể đoán được, những người đi Thiên Vân Bí Cảnh chỉ có bấy nhiêu, mà trong số đó thiên phú nhất chỉ có Chu Trần của Thanh Vân Môn và tiểu hòa thượng Ngộ Không của Đại Thiền Tự!" "Tiểu tương hảo của ngươi không thể nào là một hòa thượng chứ?

Vậy thì khả năng Chu Trần, cái tiểu sáp quỷ kia, càng lớn hơn.

Các điều kiện đều hoàn toàn phù hợp, sau Thiên Vân Bí Cảnh lại càng một bước lên trời!" "Tuy có thiên phú đặc biệt đó, nhưng không thể phủ nhận hắn đã nhận được không ít lợi ích trong Thiên Vân Bí Cảnh." Ánh mắt Kiếm Hùng khẽ ngưng lại, nhưng không quá bất ngờ.

Quan hệ giữa nàng và Chu Trần tuy bí mật, nhưng kết hợp với thông tin đã tiết lộ trước đó, Dao Cơ đoán ra là Chu Trần cũng dễ hiểu.

"Cái gì cũng không giấu được cô cô!" Kiếm Hùng không phủ nhận.

Hiện tại, nàng đã xác nhận Dao Cơ sẽ không làm gì Chu Trần.

"Tiểu sáp quỷ đó thiên phú tuy không tồi, nhưng Đại Càn chúng ta cũng không phải không có thiên tài lợi hại hơn hắn." Nói đến Chu Trần, Dao Cơ bất bình nói: "Hắn trở thành Chân truyền Vô Lượng Kiếm Tông, hoàn toàn có thể dễ dàng đưa ngươi rời khỏi Thiên Kiếm Tông, vậy mà lại bỏ mặc ngươi.

Nếu không phải vì ngươi, ta bây giờ đã đi đánh hắn một trận, cho hắn biết tay!" "Cô cô, hắn không bỏ mặc thiếp, trước đây hắn từng đến tìm thiếp, là thiếp không muốn đi cùng hắn, hắn còn để lại cho thiếp một môn tuyệt thế võ công!" Kiếm Hùng giải thích.

"Thì ra là vậy, cũng coi như tiểu sáp quỷ đó còn có chút lương tâm!" Dao Cơ khẽ gật đầu, thản nhiên nói: "Tuyệt thế võ công tuy không tồi, nhưng hoàng thất chúng ta có đến mấy chục môn, còn có một môn thần công Bá Hoàng Công do Thái Tổ để lại.

Những võ công này ngươi đều có thể tùy ý tu luyện!" "Vâng." Kiếm Hùng gật đầu, nhưng trong lòng nàng, dù có nhiều tuyệt thế võ

công, thậm chí là thần công đến đâu, cũng không quý giá bằng thứ Chu Trần tặng nàng.

Dao Cơ nhìn Kiếm Hùng, không nói về Chu Trần nữa, chuyển đề tài: "Hùng nhi, ngươi có biết nguồn gốc của Bá Hoàng Huyết Mạch không?" Kiếm Hùng không nói gì, chỉ nhìn Dao Cơ, chờ đợi vế sau.

"Võ đạo tu thân thể, từ Luyện Thể bắt đầu, từng bước từng bước khai phá nhân thể, tạo hóa thông huyền, tu vi thông thiên." "Võ đạo Hoàng Giả, cũng chính là Võ Hoàng, công tham tạo hóa, có thể dung nhập thần thông thủ đoạn của bản thân vào huyết mạch, truyền cho hậu thế, giống như thần thú vậy." "Loại huyết mạch này được gọi là Võ Hoàng Huyết Mạch, Bá Hoàng Huyết Mạch mà ngươi đã thức tỉnh chính là Võ Hoàng Huyết Mạch, đến từ Thái Tổ Hoàng Đế!" "Và trên cương vực Đại Càn này, từ vô tận năm tháng đến nay, Võ đạo Hoàng Giả đã xuất hiện không ít, vì vậy Võ Hoàng Huyết Mạch cũng không chỉ có Bá Hoàng Huyết Mạch!" "Đại Càn vương triều cũng có các thiên tài huyết mạch Hoàng cấp khác, bên ngoài Đại Càn thì càng nhiều hơn nữa!" "Kỳ thực, nếu ngươi kết hợp với một thiên tài huyết mạch Hoàng cấp, khả năng hậu duệ thức tỉnh huyết mạch Hoàng cấp sẽ cao hơn, thậm chí có thể sở hữu cả hai loại huyết mạch Hoàng cấp." "Nhưng vạn vật trên đời, tương sinh tương khắc, có lợi có hại.

Lực lượng huyết mạch tuy cường đại, nhưng cũng có sự hạn chế.

Những người sở hữu huyết mạch Hoàng cấp, muốn siêu việt tổ tiên thì khó hơn người không có huyết mạch gấp mười lần trở lên." "Tuy nhiên Võ đạo Hoàng Giả quá xa vời, cho nên huyết mạch Hoàng cấp có thể đạt tới độ cao vẫn là điều vô số người ngưỡng mộ và thèm muốn." "Người bình thường cũng sẽ không nghĩ đến việc vượt qua nguồn gốc huyết mạch, cho nên huyết mạch cường đại đủ để thụ hưởng cả đời!" "Đa tạ cô cô chỉ điểm!" Kiếm Hùng không để tâm đến những điều này.

Chu Trần không có huyết mạch Hoàng cấp, nhưng sau này thành tựu Võ Hoàng, bản thân hắn sẽ là nguồn gốc huyết mạch.

Nàng tin tưởng vào Chu Trần.

"Cách Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội còn nửa năm nữa, nửa năm này dưới tài nguyên hoàng thất và Bá Hoàng Huyết Mạch của ngươi, đủ để ngươi dễ dàng tấn thăng Nguyên Đan cảnh." Dao Cơ cưng chiều vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của Kiếm Hùng, cười nói: "Tiểu sáp quỷ đó tuy thiên phú không tồi, Luyện Thể e là đã đạt đến một trăm lẻ tám chuyển, nhưng ngươi cũng sẽ không kém đâu, đến lúc đó cho hắn một bất ngờ nhé!" "Chân truyền Vô Lượng Kiếm Tông tính là gì, Hùng nhi nhà ta mới là lợi hại nhất!" Thanh Vân Môn.

Chu Trần nhìn Chưởng môn sư bá đang ôm lấy hắn trong lòng, khẽ hôn lên khuôn mặt ửng hồng của nàng, rồi rút lui.

Ra đến bên ngoài, cảm nhận gió lạnh ùa vào mặt, Chu Trần kéo kéo thắt lưng, thần thanh khí sảng, toàn thân thông thái.

"Cộng điểm!" Nhìn một trăm triệu điểm Phong Nguyệt tích lũy trong khoảng thời gian này, Chu Trần không chút do dự cộng vào tu vi võ đạo.

Khoảnh khắc sau đó, Thần Hải mênh mông đã đạt trạng thái mãn doanh sôi trào, thần lực như thủy triều, sóng lớn cuồn cuộn.

Trong chớp mắt, chất biến bắt đầu.

"Ầm ầm ầm!" Từng mảng lớn mây sét bắt đầu ngưng tụ trên đỉnh đầu, hải lượng linh khí thiên địa cuồn cuộn ập đến.

Trong cõi vô hình, một tia thiên uy khóa chặt Chu Trần.

Trong căn phòng ngủ, một khung cảnh hỗn độn.

Y phục, trường quần xanh rách rưới, cùng áo lót riêng tư, vương

vãi khắp nơi.

Căn phòng tràn ngập mùi hương mê hoặc, khiến người ta huyết mạch sôi trào.

Trên chiếc giường ẩm ướt, Thanh Ngọc Dao cảm thấy cả người như bị rút cạn, toàn thân xương cốt dường như bị tháo rời, mềm nhũn, không chút sức lực.

Nàng ôm chăn, kẹp chặt chân, đôi mắt đẹp nhắm nghiền, muốn thư giãn một lát.

Đột nhiên, linh khí cuồn cuộn, thiên uy mênh mông, Thanh Ngọc Dao chợt tỉnh giấc, sự mệt mỏi trong lòng tức thì tan biến, thần lực vận chuyển, sức mạnh khôi phục.

Nàng thoắt cái mặc quần áo đi ra ngoài, liền thấy Chu Trần đã đứng lơ lửng giữa hư không, vô tận linh khí và mây sét hội tụ lại.

"Ầm ầm ầm!" Bầu trời vốn xanh trong vạn dặm chớp mắt đã tối sầm.

Từng mảng lớn mây sét hội tụ.

Mười dặm, trăm dặm, ngàn dặm… dường như vô tận, chỉ trong chớp mắt, đã bao phủ toàn bộ chín ngọn Thanh Vân Môn, thậm chí cả dãy núi Thanh Vân Môn.

Toàn bộ bầu trời trực tiếp biến thành màu đen.

"Trời ạ, chuyện gì đang xảy ra vậy?" "Sao trời lại tối vậy?" "Mây sét lớn quá!" "Có cường giả độ kiếp sao?" "Mau nhìn!

Là Chu sư huynh!" "Thật là Chu sư huynh!" "Chu sư huynh tấn thăng Nguyên Đan cảnh sao?

Nhưng lôi kiếp này cũng quá khủng bố rồi!" "Không chỉ lôi kiếp khủng bố đâu, các ngươi mau nhìn xoáy nước linh khí…" "Trời ơi,

lớn quá!" Vô số người há hốc mồm, trừng lớn mắt.

Chỉ thấy dưới vô tận mây sét, một xoáy nước linh khí khổng lồ ngưng tụ mà ra.

Xoáy nước linh khí này lớn đến mức vượt xa sức tưởng tượng của tất cả mọi người.

Nó như một biển linh khí lơ lửng trên bầu trời, hào quang vạn trượng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, dường như còn phản chiếu tiên sơn phúc địa, quỳnh lâu ngọc vũ.

"Động tĩnh này đều có thể sánh ngang với lôi kiếp Thần Thông cảnh rồi!" Thanh Ngọc Dao trợn mắt há mồm.

Nàng có xuất thân không tầm thường, kiến thức rộng rãi, nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy lôi kiếp Nguyên Đan cảnh và xoáy nước linh khí khủng bố và khổng lồ đến vậy.

Đại Thiền Tự.

Bên ngoài Tàng Kinh Các, hòa thượng quét dọn từng đi tìm nhưng không thấy thiên tài Đại Đạo Kim Đan nào, đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một tia dị sắc: "Có người tấn thăng Thần Thông cảnh?" "Không đúng, dường như không phải Thần Thông cảnh…" "Mẹ kiếp!

Đây là tấn thăng Nguyên Đan cảnh…" Hòa thượng quét dọn không nhịn được mà buột miệng chửi thề.

Ông đã sống mấy ngàn năm, chưa từng thấy Nguyên Đan cảnh nào khoa trương đến vậy.

"Lần này là Thanh Vân Phủ, chỉ cách Toàn Thiên Phủ một phủ địa.

Chẳng lẽ Thanh Châu chúng ta chuyển vận rồi?" Hòa thượng quét

dọn mắt tràn đầy tò mò.

"Người này hẳn là Chu Trần mới gia nhập Vô Lượng Kiếm Tông gần đây.

Không ngờ thiên phú của hắn lại khủng bố đến vậy, ngay cả vị tổ sư đời thứ ba của Vô Lượng Kiếm Tông cũng kém xa, trách sao Chu Trần có thể đánh bại ngài ấy…" Nghĩ đến đây, thân ảnh hòa thượng quét dọn biến mất.

Ông chỉ tò mò muốn xem.

Không tranh giành!

Vô Lượng Kiếm Tông.

Trên một tiên sơn, Hoàng Phủ Nguyệt Dao đột nhiên tâm thần khẽ động, lông mày kiếm nhíu lại: "Tiểu tử này vừa ra ngoài đã mấy tháng trời, không ngờ lại âm thầm tấn thăng Nguyên Đan cảnh rồi!" "Ta phải đi xem sao!" Ba thanh thần thông kiếm phù mà nàng để lại cho Chu Trần có cảm ứng, nàng tâm thần khẽ động, biến mất tại chỗ.

Thanh Vân Môn.

"Rắc!" Một đạo lôi đình cực kỳ thô dài, như giao long bạc trắng, thoát ra từ tầng mây sét dày đặc, xuyên qua biển linh khí, giáng thẳng xuống.

Chu Trần ung dung không sợ hãi, thân ảnh phóng lên trời, dùng đỉnh đầu đón lấy lôi đình giáng xuống.

"Oanh!" Lôi đình bộc phát tiếng nổ vang vọng muốn nứt màng nhĩ.

Toàn thân Chu Trần kêu lách tách, phát ra vô số tia điện chạy loạn!

Trong Thần Hải đan điền của hắn, càng kịch liệt biến đổi như khai thiên tích địa, Thần lực hải dương mênh mông như biển cả ngưng tụ, dường như hóa thành băng khối.

Ngay sau đó, một tiếng "oanh" nổ vang, sụp đổ co rút thành một khối.

Thần lực hải dương ngưng tụ hóa thành một quả cầu khổng lồ.

"Thế là xong rồi sao?

Viên Nguyên Đan này cũng quá lớn rồi!" Chu Trần trợn mắt há mồm.

Viên Nguyên Đan của hắn lớn như một ngọn núi.

"Oanh!" Ngay khi Chu Trần còn đang chấn động, một đạo lôi đình nữa giáng xuống.

Viên Nguyên Đan lớn như ngọn núi trong cơ thể Chu Trần không ngừng được tôi luyện và cô đọng dưới sự tẩy rửa của lôi đình.

"Thì ra đây mới là bắt đầu!" "Nhưng dù vậy, Nguyên Đan của ta cũng không phải thứ mà người khác có thể sánh bằng!" Rắc!

Rắc!

Từng mảnh vụn bay lả tả, Nguyên Đan co lại một vòng, trở nên càng ngưng thực, càng viên mãn, càng thuần túy.

"Sảng khoái!" Chu Trần biết tác dụng của lôi kiếp là để tôi luyện Nguyên Đan.

Hắn phóng lên trời, lao thẳng vào biển lôi kiếp.

Tắm mình trong biển kiếp, lôi đình tôi luyện thân thể.

Toàn thân Chu Trần lôi đình lấp lánh, như lôi điện chủ tể.

Nguyên Đan trong cơ thể hắn càng quay nhanh vun vút dưới sự tôi luyện của biển lôi, không ngừng co lại.

Nhưng khí tức trên người Chu Trần lại càng lúc càng khủng bố, Thần lực chứa đựng trong Nguyên Đan, cả về chất lẫn lượng, đều

vượt xa trước đó.

Xoáy nước linh khí khổng lồ kia càng như phễu điên cuồng đổ vào cơ thể Chu Trần, toàn bộ chuyển hóa thành năng lượng cần thiết cho Nguyên Đan.

"Thật là một yêu nghiệt!" Trong hư không, một mỹ phụ phẩm cấp tuyệt phẩm, phong độ yểu điệu, đôi mắt đẹp thâm thúy tràn đầy chấn động và kinh hỉ, nhìn thân ảnh Chu Trần tắm mình trong biển lôi, ánh mắt rực lửa.

Nàng chính là Tử Thanh Tiên Tử, người lần trước bị Chu Trần ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan hấp dẫn mà đến.

Ngũ Đế Ngũ Hành Công mà Chu Trần tu luyện chính là do Hoàng Phủ Nguyệt Dao mượn từ Tử Thanh Tiên Tử.

Sau khi không tìm thấy thiên tài Đại Đạo Kim Đan nào, Tử Thanh Tiên Tử liền nhớ đến Chu Trần mà Hoàng Phủ Nguyệt Dao đã nhắc đến, dù sao Chu Trần tu luyện chính là Ngũ Đế Ngũ Hành Công của nàng.

Chỉ là khi nhìn thấy Chu Trần, nàng liền mơ hồ cảm thấy có điều bất thường, Chu Trần dường như đã tu luyện Ngũ Đế Ngũ Hành Công đến Kim Đan cảnh.

Nhưng Chu Trần che giấu khí tức và tu vi quá giỏi, ngay cả với tu vi của nàng cũng không thể xác định được.

Nếu không phải bản thân nàng tu luyện Ngũ Đế Ngũ Hành Công, lại có cảnh giới vượt xa Chu Trần, căn bản sẽ không có chút cảm ứng nào.

Thế là, Tử Thanh Tiên Tử bí mật ở lại quan sát Chu Trần.

Thứ nhất, nàng muốn biết Chu Trần có thật sự tu luyện Ngũ Đế Ngũ Hành Công đến Kim Đan cảnh trong vài tháng ngắn ngủi hay

không.

Thứ hai, nàng muốn biết Chu Trần có ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan hay không.

Theo thời gian quan sát, nàng dần dần xác nhận hai điểm này, chỉ là phong cách sống của Chu Trần trong mấy tháng qua đã khiến trái tim nàng, vốn bình lặng như giếng cổ, dập dờn từng lớp sóng.

Mặc dù nàng biết đây là thiên phú đặc biệt của Chu Trần, là đang tu luyện, nhưng hắn cũng quá phóng túng rồi.

Ngay cả nàng cũng đỏ mặt tía tai, tim đập nhanh hơn.

Đúng là một tiểu sáp quỷ!

Đặc biệt là thích "ăn sữa" (ám chỉ việc song tu).

"Nhưng thiên phú của tiểu sáp quỷ này thật là yêu nghiệt, dù không phải tiền cổ vô nhân, hậu vô lai giả, thì cũng coi như chấn cổ thước kim…" Theo bối phận, Tử Thanh Tiên Tử là Sư Thúc Tổ của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, có thể nói là một trong những cường giả mạnh nhất hiện tại của Vô Lượng Kiếm Tông đang hoạt động bên ngoài.

Trong toàn bộ Đại Càn vương triều, nàng cũng là một cự bá đỉnh cấp, chỉ cần giậm chân một cái là có thể khiến cả một vương triều rung chuyển ba lần.

Nàng là nội tình chân chính của Vô Lượng Kiếm Tông, xứng đáng là trụ ngọc trắng chống trời, rường cột vàng giữ biển.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao trước mặt nàng cũng chỉ là vãn bối, đệ tử trẻ tuổi.

"Nguyệt Dao lần này thật sự đã nhặt được bảo vật rồi, nhưng tiểu sáp quỷ này lại quen thói khi sư diệt tổ…" Nhìn Chu Trần trong biển

lôi kiếp, y phục đã tiêu tán thành tro bụi, để lộ thân thể uy vũ hùng tráng, Tử Thanh Tiên Tử đã có thể nghĩ đến, Nguyệt Dao nguy hiểm rồi.

Khoảng thời gian này, nàng đã chứng kiến Chu Trần khi áp sư thúc, đỉnh chàng sư bá, hí lộng đại sư tỷ… chỉ còn thiếu bối thứ sư phụ mà thôi!

"A Di Đà Phật!" Hư không dao động, lão hòa thượng quét dọn xuất hiện cách Tử Thanh Tiên Tử không xa, nhìn Chu Trần trong biển lôi, ngưỡng mộ nói: "Chúc mừng Tử Thanh Tiên Tử, Vô Lượng Kiếm Tông có người kế tục rồi!" "Tiểu hòa thượng Ngộ Không của Đại Thiền Tự là Cẩu Đà chuyển thế, thiên phú dị bẩm, Thánh tăng hà tất phải ngưỡng mộ người khác?" "Oanh!" Trong lúc hai người nói chuyện, biển lôi chấn động, Chu Trần như hóa thân thành hắc động.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Trong chớp mắt, lấy Chu Trần làm trung tâm, tất cả lôi đình, linh khí… trong phạm vi mấy chục dặm đều bị hắn hút sạch.

Xung quanh tức thì biến thành một vùng chân không.

Biển lôi và xoáy nước linh khí dường như bị khoét đi một mảng lớn, vô cùng bá đạo.

Và cú hút này cũng khiến Chu Trần triệt để đột phá.

"Rắc rắc!" Bề mặt Nguyên Đan trong đan điền hắn vỡ vụn, từng mảnh rơi xuống, lộ ra một viên Nguyên Đan lớn bằng nắm tay.

Viên Nguyên Đan trong suốt như ngọc, như được điêu khắc từ ngọc thạch cực phẩm, bên trên ẩn hiện từng đạo văn lộ đại đạo thần bí huyền ảo.

Đẹp!

Đẹp đến cực hạn.

Hoàn mỹ không tỳ vết.

Đây chính là Đại Đạo Nguyên Đan tương đương với Đại Đạo Kim Đan.

Và khí tức mà Đại Đạo Nguyên Đan phát ra, càng có thể nói là khủng bố.

Chu Trần cảm giác chỉ cần tùy tiện lộ ra một tia, cũng có thể áp chế chính mình ở đỉnh phong Thần Hải trước đây.

Lúc này, Đại Đạo Kim Đan và Đại Đạo Nguyên Đan đều đã ngưng tụ, phân biệt tồn tại trong hai đan điền của Chu Trần, ranh giới rõ ràng, lại tương hỗ thúc đẩy.

Khoảnh khắc này, Chu Trần chỉ có một cảm giác vô địch!

"Ông!" Thân ảnh Hoàng Phủ Nguyệt Dao hiện ra, nhìn Chu Trần trong biển lôi, không nhịn được mà đỏ mặt.

"Đúng là một tiểu… đại phôi đản!" Nhìn thân thể cường hoành mà hoàn mỹ như thần ma của Chu Trần lúc này, đặc biệt là thiên phú dị bẩm của hắn, Hoàng Phủ Nguyệt Dao có cảm giác tim đập nhanh hơn.

"Oanh!" Chu Trần đột nhiên há miệng hút.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Toàn bộ xoáy nước linh khí và biển lôi ngàn dặm xung quanh trước đó chưa được hấp thu, đều bị Chu Trần một hơi hút sạch.

Nguyên Đan trong đan điền tỏa sáng rực rỡ, tự động bay ra, lơ lửng trên đỉnh đầu Chu Trần, như thể tuyên cáo sự ra đời của nó với thiên hạ.

Và khi viên Nguyên Đan này xuất hiện, trên bầu trời, vạn trượng hào quang như thác nước rủ xuống, ba vạn dặm tử khí từ đông mà

đến.

Trong chớp mắt, bầu trời được nhuộm thành màu tím quý phái hoa mỹ, trải dài hàng vạn dặm, bao phủ toàn bộ dãy núi Thanh Vân.

"Hoa hoa hoa!" Trên Cửu Thiên, linh khí hóa mưa, kèm theo từng đạo Đại Đạo chi âm vang vọng đất trời, từ trời giáng xuống.

Cỏ cây được sinh trưởng mạnh mẽ, dã thú khai trí, thiên tài địa bảo phá thổ mà ra, đệ tử Thanh Vân Môn lũ lượt đột phá, tu vi đại trướng.

"Đây là tấn thăng Nguyên Đan sao?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao trợn mắt há mồm.

Nếu không phải biết Chu Trần, dù có nói hắn thành tiên, Hoàng Phủ Nguyệt Dao cũng sẽ không chút nghi ngờ!

Quá khoa trương!

Chương 100

"Ba vạn dặm tử khí đông lai, mười vạn dặm hà quang tương chúc." "Đại Đạo chi âm huyền bích lạc, linh hải hóa vũ nhập hoàng tuyền." Hòa thượng quét dọn ánh mắt cuồng nhiệt, kinh thán nói: "Đây chính là Đại Đạo Nguyên Đan trong truyền thuyết, có thể sánh ngang với Đại Đạo Kim Đan a!" "Thật là thiên tư siêu phàm, tiền đồ vô lượng!" "Hôm nay không uổng chuyến đi này, mở mang tầm mắt!" Trên bầu trời Thanh Vân, lôi kiếp tiêu tán, tử hà thu lại, vô số đệ tử Thanh Vân Môn mặt mày cuồng nhiệt nhìn lên bầu trời.

Chu Trần lơ lửng giữa không trung, trong đôi mắt đen láy, dường như ẩn chứa càn khôn thương khung, sâu thẳm vô cùng, một cảm giác không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung tràn ngập tâm trí.

Cường đại.

Sảng khoái.

Sung thực.

Viên mãn.

Võ Đạo Nguyên Đan, Tiên Đạo Kim Đan, đều đạt đến cực hạn, giơ tay nhấc chân, băng sơn liệt hải, sở hướng vô địch.

Một cơn gió nhẹ thổi tới, Chu Trần đột nhiên cảm thấy lạnh buốt.

Hắn khẽ cúi đầu, nhìn thân thể Võ Đạo Nguyên Đan của mình, chỉ thấy thân thể ngọc quang lấp lánh, vô cấu vô uế, thuần tịnh đến cực hạn.

Chỉ là cúi đầu nhìn, rồi ngẩng đầu lên, hắn thấy thiên phú và thực lực của mình cũng uy vũ hùng tráng như vậy.

"Thôi rồi, xã hội đen rồi!" Dù Chu Trần da mặt dày, nhưng cảm

nhận ánh mắt nóng bỏng xung quanh, hắn không nhịn được mà đỏ bừng mặt, tức thì lấy ra một kiện pháp y linh khí mặc vào.

"Chu sư huynh uy vũ!" "Chu sư huynh vô địch!" Tiếng hoan hô vang trời dậy đất khắp Thanh Vân, tiếng hô vang cuồn cuộn hội tụ thành một dòng hồng lưu xông thẳng lên trời, chấn động vạn ngàn phong vân.

"Thật đáng sợ!" Sư Thanh Tuyền mặt trắng nõn ửng hồng, tim đập thình thịch, đây là lần đầu tiên nàng chứng kiến cảnh này.

Thật sự là đã mở mang kiến thức.

Trong đầu nàng tức thì hiện lên vô số hình ảnh.

Nàng cảm thấy mình sẽ chết… "A Di Đà Phật!" Một lão hòa thượng đột nhiên xuất hiện trước mặt Chu Trần, mỉm cười nhìn Chu Trần, trông hiền từ thiện lành, nhưng Chu Trần lại cảm thấy lão hòa thượng này lão gian cự hoạt.

"Chúc mừng thí chủ ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, khả hỉ khả hạ." Lão hòa thượng chính là hòa thượng quét dọn của Đại Thiền Tự, nhìn Chu Trần cười nói: "Lão tăng thấy thí chủ có duyên với Phật môn ta…" Chu Trần khóe miệng giật giật, còn có duyên với Phật?

Duyên cái quái gì!

Không biết lão tử háo sắc nhất sao?

"Đại sư nói đùa rồi, tại hạ lục căn chưa tịnh, sao có thể có duyên với Phật?" Chu Trần đánh giá lão hòa thượng, dù hắn hiện tại đã tấn thăng Nguyên Đan cảnh, vẫn cảm thấy lão hòa thượng khủng bố ngập trời, khiến hắn có cảm giác kinh hãi tim đập nhanh.

"Thí chủ thiên phú dị bẩm, tuệ căn trường tồn, lão tăng sao lại không biết?

Chính vì vậy, lão tăng mới nói thí chủ có duyên với Phật môn ta." Hòa thượng quét dọn mỉm cười nói: "Mạch Hoan Hỉ Thiền của Phật môn ta rất cần nhân tài như thí chủ.

Đến ngày thí chủ tu thành Hoan Hỉ Phật, tọa hạ có tứ phương Bồ Tát, mười vạn tám ngàn Tỳ Kheo Ni, tự thành một mảnh Cực Lạc Tịnh Thổ, chẳng phải khoái lạc sao?" Chu Trần: "…" "Ngươi đúng là lão ngốc lừa vô sỉ, dám ngay trước mặt ta mà đào góc tường, tìm chết!" Một tiếng quát khẽ vang vọng chín tầng mây, Chu Trần chỉ thấy hai con giao long xanh và tím cuộn trào mà đến, đầu giao nhau như kéo, đuôi quấn vào nhau như sợi thừng, cắt thẳng vào đầu lão hòa thượng.

"Kim Giao Tiễn?" Trong đầu Chu Trần vô cớ hiện lên từ này, nhưng hắn nhìn rõ đây không phải Kim Giao Tiễn, mà là hai thanh phi kiếm pháp bảo màu xanh và tím hóa thành.

"Tử Thanh Song Kiếm!?" Hòa thượng quét dọn giật mình, thân thể Phật quang tỏa sáng, hiện ra một chiếc chuông vàng.

"Đông!" Hai thanh kéo hình giao long cắt vào chuông vàng, phát ra tiếng kêu giòn tan, hư không vỡ vụn, lão hòa thượng tức thì biến mất xa.

"Ngươi đúng là con mụ điên!" Giọng của hòa thượng quét dọn vẫn còn vang vọng trong không trung, nhưng người đã biến mất không dấu vết.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao khóe miệng co giật, đây là lần đầu tiên nàng nghe có người dám gọi Tử Thanh Tiên Tử là mụ điên, nhưng lão hòa thượng kia cũng không đơn giản, hắn là một lão cổ đổng của Đại Thiền Tự.

Trước đó hai người còn một tiếng Thánh tăng, một tiếng Tiên tử.

Chớp mắt đã thành lão ngốc lừa, mụ điên.

Cường giả đều dễ thay đổi như vậy sao?

Nhưng lão hòa thượng kia lại dám đào góc tường, còn là Hoan Hỉ Thiền?

Ta khinh!

Lão ngốc lừa chết tiệt!

Hoàng Phủ Nguyệt Dao trong lòng thầm mắng, sau đó cùng Tử Thanh Tiên Tử mang theo khí tức u hương nhàn nhạt hạ xuống trước mặt Chu Trần.

"Mỹ nhân sư phụ!" Chu Trần vui mừng, đánh giá mỹ phụ y phục mộc mạc phong độ yểu điệu bên cạnh.

"Lão ngốc lừa chết tiệt!" Mỹ phụ áo mộc mạc dường như vẫn chưa hả giận, bộ ngực đầy đặn tròn trịa trước ngực nàng rung động dữ dội, khiến Chu Trần mắt giật liên hồi.

"Đông!" Ngón ngọc thanh thông của Hoàng Phủ Nguyệt Dao gõ nhẹ vào đầu Chu Trần, đưa cho Chu Trần một ánh mắt cảnh cáo phải biết quy củ, rồi giới thiệu: "Vị này là Thái Sư Thúc Tổ Tử Thanh Tiên Tử của ngươi, Ngũ Đế Ngũ Hành Công mà ngươi tu luyện là do ta mượn từ Sư Thúc Tổ đó!" "Đệ tử bái kiến Thái Sư Thúc Tổ, đa tạ Thái Sư Thúc Tổ tứ pháp!" Chu Trần cung kính hành lễ.

Ngũ Đế Ngũ Hành Công giúp đỡ hắn rất nhiều, hoàn mỹ khế hợp với Ngũ Hành Linh Căn của hắn, có thể phát huy hoàn toàn hiệu quả của Ngũ Hành Linh Căn.

Trong lòng Chu Trần vô cùng cảm kích.

"Không tồi, sau này có vấn đề gì có thể đến tìm ta!" Tử Thanh Tiên Tử khẽ gật đầu với Chu Trần, rất hài lòng.

Tiên võ song tu, lại đều thành Đại Đạo Kim Đan, Đại Đạo Nguyên Đan, chỉ cần không vẫn lạc, tương lai vượt qua nàng cũng không phải chuyện khó.

"Đa tạ Thái Sư Thúc Tổ!" Chu Trần đại hỉ, tuy đã sớm chuẩn bị, nhưng nhanh chóng trở thành Thánh Tử như vậy, vẫn thuận lợi vượt ngoài sức tưởng tượng.

Với địa vị của Tử Thanh Tiên Tử, việc để Chu Trần làm Thánh Tử chắc chắn sẽ không có bất ngờ nào, nhưng khẳng định sẽ có một số đệ tử chân truyền không phục.

Tuy nhiên, những điều đó chỉ là chuyện nhỏ.

Với thực lực Chu Trần hiện tại, một kiếm có thể bình định tất cả!

Huống hồ, tấn thăng Thánh Tử, nếu không có vài kẻ làm đá lót đường để lập uy, người khác còn tưởng hắn là kẻ ăn bám, chỉ giỏi lợi dụng nữ nhân thì sao!

Tử Thanh Tiên Tử dặn dò xong, thân ảnh biến mất, lần này là thật sự trở về rồi, để chuẩn bị Thánh Tử Đại Điển cho Chu Trần.

Vô Lượng Kiếm Tông với tư cách là bá chủ Bắc Sơn Đạo, Thánh Tử Đại Điển tất nhiên sẽ thu hút tứ phương vân tập, những tông môn cấp bậc như Thanh Vân Môn đến đó cũng chỉ là thành viên phổ thông nhất!

Nhưng nhờ quan hệ của Chu Trần, hiện tại Thanh Vân Môn cũng đã khác xưa.

Đặc biệt là sau khi diệt Viêm Long Cốc, tiếp thu tài sản của Viêm Long Cốc, nội tình Thanh Vân Môn đại trướng, cộng thêm quan hệ của Chu Trần, trăm năm sau, chắc chắn sẽ thăng cấp một bậc.

"Tiểu tử ngươi vừa đi đã mấy tháng trời, không tính trở về nữa sao?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao đôi mắt đẹp trừng Chu Trần, cố ý tỏ vẻ

không vui nói.

"Sao lại thế được?

Ta mỗi ngày đều rất nhớ mỹ nhân sư phụ." Chu Trần mở rộng hai tay, ôm chầm lấy Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

"Ông!" Một ngón ngọc thanh thông chặn giữa trán Chu Trần, khiến cánh tay Chu Trần loạn động nhưng không thể tiến lên, Hoàng Phủ Nguyệt Dao trừng Chu Trần một cái: "Đồ lắm mồm!" Hai người đùa giỡn một hồi, Thanh Ngọc Dao và Lý Trường Phong cùng các cao tầng Thanh Vân Môn khác đến, vấn an: "Bái kiến Hoàng Phủ tông chủ!" Bọn họ đều biết Chu Trần đã bái Phó tông chủ Vô Lượng Kiếm Tông Hoàng Phủ Nguyệt Dao làm sư phụ.

Không nói đến thân phận, chỉ riêng tu vi cường giả Thần Thông cảnh của Hoàng Phủ Nguyệt Dao đã đủ để họ kính trọng.

"Chư vị không cần đa lễ!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao và mọi người chuyển sang Thanh Vân Điện trên Thanh Vân Phong để đàm thoại, còn vô số đệ tử Thanh Vân Môn thì vỡ òa.

"Chu sư huynh thật lợi hại, nhập môn chưa đầy hai năm rưỡi, đã tấn thăng Nguyên Đan cảnh, lại còn là Nguyên Đan khủng bố đến vậy!" Lâm Kính nhìn bóng lưng Chu Trần và đoàn người biến mất, trong lòng vừa ngưỡng mộ vừa kính sợ, đầy cảm khái: "Nghe nói đây gọi là Đại Đạo Nguyên Đan, là Nguyên Đan hoàn mỹ nhất, tiềm lực vô hạn!" "Đúng vậy, Chu sư huynh thật sự là thiên phú dị bẩm, kinh tài diễm diễm, tính ra cũng chỉ tu luyện ba năm mà thôi." Tiêu Thạch nghĩ đến bản thân, tu luyện ba năm rồi lại ba năm, ba năm rồi lại ba năm, đến nay cũng chỉ là Luyện Thể lục trọng mà thôi.

"Chu sư huynh thật đáng sợ đến vậy!" Tiêu Thạch cảm thán.

"Thiên kiêu tuyệt thế như Chu sư huynh, nhất định là tồn tại mà

chúng ta ngưỡng vọng, khó lòng với tới.

Chúng ta cứ từng bước một, đời này có thể thành Thần Hải là đã không tồi rồi!" Lâm Kính tự biết thiên phú của mình, Thần Hải đã là cực hạn của hắn, trừ phi có được kỳ ngộ nghịch thiên.

Tại Thanh Vân Môn, Thần Hải cảnh đã là nội môn trưởng lão, đủ để dễ dàng tung hoành khắp châu phủ, dù đi đến đâu cũng là khách quý.

"Tiểu sư đệ chớp mắt đã vượt qua sư phụ rồi…" Mộ Linh Nhi đôi mắt đẹp sáng rực, vừa mừng cho Chu Trần lại vừa cảm thấy áp lực lớn, nàng bây giờ vẫn còn đang ở cảnh giới Luyện Thể.

"Chu sư huynh đúng là tấm gương của chúng ta!" Vô số đệ tử Thanh Vân Môn sôi trào, bàn tán xôn xao, danh vọng của Chu Trần đạt đến một độ cao khó với tới.

Thanh Vân Thành.

Mấy triệu người trợn mắt há mồm, mặc dù độ kiếp đã kết thúc, dị tượng đã biến mất, nhưng bọn họ vẫn mãi không hoàn hồn.

"Kia chính là Chu chân truyền sao?

Thật khó mà tưởng tượng được, trách sao Chu chân truyền có thể bái nhập Vô Lượng Kiếm Tông, trở thành chân truyền của Vô Lượng Kiếm Tông!" "Đại bàng một ngày cùng gió khởi, phù dao thẳng vút chín vạn dặm!" Vô số võ giả bàn luận, lòng tự kích động.

Thiên Tiên Lâu.

Ngực của Hình Tả đầy đặn căng tròn, nhấp nhô chao đảo, nửa bên da trắng nõn nà tuyết trắng kia có thể hút hồn người.

"Chu công tử thật vô địch!" Đôi chân trắng nõn thon dài, tròn trịa của Hình Tả khẽ siết lại, không khỏi nghĩ đến sự khủng bố của Chu

Trần, bất kể là võ đạo, thi từ hay các phương diện khác, đều có thể nói là vô địch.

Nghĩ đến những lần giao lưu trước đây với Chu Trần, cũng coi như là cố nhân mà Chu Trần đã tri căn tri để, Hình Tả trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác vinh dự.

Bị Chu Trần bách phiêu chơi đùa đến thành "bạch cầu vinh" cũng có một loại kiêu ngạo khó tả.

Những nữ nhân khác đâu biết có bao nhiêu người muốn trèo lên giường Chu Trần mà không có cơ hội đâu!

"…Y đái tiệm khoan chung bất hối, vị y tiêu đắc nhân tiều tụy…" Hình Tả khẽ đọc bài thơ của Chu Trần, sâu trong lòng nàng cảm thấy có một cỗ thi ý nhàn nhạt dâng trào, dường như muốn phun trào ra.

Nàng vẫn còn chút nhớ nhung Chu Trần!

Đáng tiếc, Chu Trần có lẽ sẽ không đến nữa!

Cá chép hóa rồng, còn nhớ ao cá nhỏ bé thuở nào?

Thanh Vân sôi trào, Thanh Vân Thành chấn động.

Và tin tức Chu Trần tấn thăng Nguyên Đan, ngưng tụ viên Nguyên Đan hoàn mỹ trong truyền thuyết – Đại Đạo Nguyên Đan, cũng như cơn cuồng phong cấp mười hai, lấy Thanh Vân làm trung tâm, càn quét thiên hạ.

Trước đó tu vi tiên đạo của Chu Trần đột phá, ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan, mặc dù hiệu quả giống với Đại Đạo Nguyên Đan, nhưng địa điểm đột phá khác nhau.

Ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan là ở một khu rừng hoang vu không người ở Toàn Thiên Phủ, ảnh hưởng không lớn.

Nhưng lần này tu vi võ đạo đột phá, ngưng tụ Đại Đạo Nguyên

Đan lại là trên không Thanh Vân Môn, không chỉ có chúng đệ tử Thanh Vân Môn chứng kiến, mà còn có mấy triệu người dân Thanh Vân Thành.

Sự chấn động gây ra có thể tưởng tượng được.

Tin tức đầu tiên truyền khắp sáu phủ Thanh Châu.

Thiên Kiếm Tông.

"Chu Trần vậy mà lại ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan hoàn mỹ nhất trong truyền thuyết sao?" Kiếm Lăng Thiên trợn tròn mắt, khó mà tin nổi.

Vốn dĩ vì Kiếm Hùng, hắn đang rất vui mừng, không ngờ mới có bao lâu, Chu Trần của Thanh Vân Môn lại gây chuyện.

Tiếng tăm thậm chí còn lập tức lấn át cả Kiếm Hùng đã trở thành Đại Càn Trưởng công chúa.

"Tiểu tử này là yêu nghiệt gì vậy?" "Thanh Vân Môn đúng là gặp vận chó ngáp phải ruồi!" Kiếm Lăng Thiên trong lòng bất bình nói.

Trong phủ đệ của đệ tử chân truyền, Cố Trường Anh kiều khu khẽ run, trong lòng cuộn trào sóng gió.

Nàng biết Chu Trần lợi hại, thiên phú dị bẩm.

Nhưng vạn vạn không ngờ Chu Trần lại lợi hại đến mức này, ngay cả Đại Đạo Nguyên Đan cũng ngưng tụ được.

"Ta đây có tính là nhân họa đắc phúc không?" Cố Trường Anh nghĩ đến mối quan hệ giữa nàng và Chu Trần.

Thuở ban đầu vì một ý niệm xấu, quay lại lén lút điều tra bí mật của Kiếm Hùng và nhị sư huynh, kết quả đụng phải Chu Trần giết người diệt khẩu.

Nàng cũng đành phải nói ra ân tình giữa mình và Kiếm Hùng ngày

xưa, mới giữ được tính mạng, nhưng cũng bị Chu Trần khống chế, còn bị Chu Trần bá chiếm thân thể.

Hiện giờ nghĩ lại, nàng đột nhiên cảm thấy cũng may mắn.

Ngay khi Cố Trường Anh đang nghĩ có nên đi theo Chu Trần hay không, Thanh La, thị nữ thân cận của công chúa Dao Cơ, đến Thiên Kiếm Tông tìm nàng.

Thì ra Kiếm Hùng không quên nàng.

Quả là một đôi tỷ muội tốt đã cùng nhau vượt qua hoạn nạn!

Giàu sang rồi không quên tình cũ!

Cố Trường Anh không chút do dự, đi theo Thanh La đến đầu quân cho Kiếm Hùng.

Thời gian trôi chảy.

Vương triều Đại Càn tuy rộng lớn, nhưng tin tức truyền bá không hề chậm, đặc biệt là có các loại bảo vật như truyền âm phù, truyền âm thạch.

Mặc dù người thường không thể sử dụng, nhưng đối với các thế lực lớn và cường giả tu luyện thì không đáng kể.

Tin tức Chu Trần tấn thăng Nguyên Đan, ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan chưa đầy ba ngày đã truyền khắp cả Đại Càn, và trong đó công lao lớn nhất chính là Thiên Cơ Các.

Thiên Cơ Các có tình báo cường đại, Bách Hoa Bảng, Thiên Kiêu Bảng chính là do bọn họ lập ra.

Những tin tức như của Chu Trần được coi là đại tin tức, bọn họ tự nhiên sẽ là người đầu tiên công bố để bán.

Đại Càn Hoàng Cung.

Càn Khôn Điện.

Càn Đế mặc long bào màu vàng minh, uy nghiêm bá khí, ngồi sau bàn án, nhìn tin tức mới nhất truyền đến, trong mắt xẹt qua một tia dị sắc: "Đại Đạo Nguyên Đan?" "Không ngờ tiểu tử này thiên phú lại cao như vậy, Kiếm Hùng quả là có mắt nhìn người!" Đại Đạo Nguyên Đan còn gọi là Nguyên Đan hoàn mỹ.

Hai chữ "hoàn mỹ" không dễ dàng đạt được như vậy, đừng nói là bọn họ, ngay cả Thái Tổ Hoàng Đế Sở Bá Hoàng khi tấn thăng Nguyên Đan cảnh, cũng không ngưng tụ được Nguyên Đan hoàn mỹ.

Vẫn còn kém một chút so với hoàn mỹ.

Theo ghi chép của Thái Tổ Hoàng Đế, muốn ngưng tụ Nguyên Đan hoàn mỹ, e rằng cần phải đạt đến cảnh giới viên mãn trong Luyện Thể cảnh mới được.

"Năm xưa Thái Tổ Hoàng Đế Luyện Thể đủ một trăm lẻ tám chuyển, trong đó còn có hơn mười môn tuyệt thế võ công, đều không thể ngưng tụ Nguyên Đan hoàn mỹ, thiên phú của tiểu tử này e là còn khủng bố hơn cả Thái Tổ Hoàng Đế…" Càn Đế ánh mắt lấp lánh, khẽ nói: "Tiểu tử này đã chiếm thân thể của Kiếm Hùng, nhất định phải kết hôn!" Trước đây Chu Trần tuy thiên phú không tồi, nhưng hắn không để ý, bất kể Kiếm Hùng chọn ai, hắn đều không bận tâm.

Hoàng thất không thiếu thiên tài.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Hoàng thất thật sự không có thiên tài như Chu Trần.

Ngay cả Kiếm Hùng đã thức tỉnh Bá Hoàng Huyết Mạch, thành tựu tương lai cũng chưa chắc sánh bằng Chu Trần.

Dao Quang Điện.

Dao Sơn.

Dao Cơ nhìn Kiếm Hùng tu vi đại tiến, càng thêm xinh đẹp thoát tục, lấy ra một phần tư liệu đưa cho nàng: "Tin tức mới nhất của tiểu tương hảo của ngươi!" Kiếm Hùng nhận lấy xem, kiều khu khẽ run, trong mắt mang theo một tia vui mừng.

"Xem ra ngươi có mắt nhìn người thật đấy.

Tiểu hỗn đản này tuy hơi háo sắc, nhưng thiên phú thật sự là khoáng cổ thước kim, hoàn mỹ Nguyên Đan a…" Dao Cơ trong lòng khẽ than, nàng trong hoàng thất cũng là tuyệt thế thiên kiêu, nhưng nàng cũng không thể ngưng tụ Nguyên Đan hoàn mỹ.

Tuy nhìn như chỉ kém một chút, nhưng một chút đó đã ngăn cản chín phần chín các tuyệt thế thiên kiêu.

Một chút cách biệt đó, chính là khoảng cách giữa trời và đất.

"Ta biết hắn là mạnh nhất…" Trong đầu Kiếm Hùng hiện lên từng chút ký ức cũ, ở Thiên Vân Bí Cảnh, Chu Trần giúp nàng nối xương, chữa thương, trừ độc… Nàng lần đầu tiên thể hội được khoái lạc của nữ nhân!

Tuy nhiên, tính cách nàng vốn thanh lãnh, dù nội tâm yêu thích, nàng cũng không chìm đắm vào loại khoái lạc nam nữ đó.

Chu Trần tuy rất mạnh về phương diện đó, nhưng nàng không vì thế mà yêu Chu Trần.

Điều thực sự khiến nàng tò mò và nảy sinh thiện cảm với Chu Trần là sự thần bí và thiên phú khủng bố đặc biệt của hắn, dường như chỉ cần có nữ nhân, hắn tu luyện sẽ dễ dàng như ăn cơm uống nước vậy.

Tuyệt thế võ công như Kình Thiên Nhất Kiếm, trên người hắn lại luyện thành rồi.

Nghĩ đến đã thấy hoang đường.

Nhưng sự thật chính là như vậy.

"Cần cù tu luyện…" Trong lòng Kiếm Hùng vui vẻ, tràn đầy khí thế.

Nàng không thể bị tụt lại quá xa.

Đợi gặp Chu Trần, sẽ cho hắn một bất ngờ.

Chương 101

Nàng tin Chu Trần cũng rất thích nàng.

Thanh Vân Môn.

Linh Dược Phong.

"Sư thúc mau mở cửa, đệ tử Chu Trần đây!" Đêm khuya canh ba, Chu Trần ở bên ngoài gõ cửa gọi lớn.

"Cạch!" Cửa phòng mở ra, Trình Tố Tố một thân y phục mộc mạc, mày mắt như họa, liếc Chu Trần một cái không thiện ý.

Rõ ràng có thể tự mình vào, lại cứ phải gọi mở cửa.

"Sư thúc người thật xinh đẹp!" Chu Trần một tay ôm lấy eo thon mềm mại của Trình Tố Tố bế nàng lên, khuôn mặt nàng tức thì đỏ ửng.

Người ta nói, nữ nhân thẹn thùng là đẹp nhất.

Đặc biệt là mỹ phụ như sư thúc, vừa cương nghị bên ngoài lại mềm mại bên trong, pha lẫn vài phần duyên dáng kiều mị, khi thẹn thùng lại càng đoạt nhân tâm phách.

"Có đẹp bằng Chưởng môn sư bá của ngươi không?" Trình Tố Tố hai tay ôm cổ Chu Trần, buột miệng hỏi, rõ ràng là nàng đã biết chuyện của Chu Trần và Chưởng môn.

"Sư thúc và Chưởng môn sư bá mỗi người một vẻ đẹp riêng, vẻ đẹp của sư thúc là điều mà Chưởng môn sư bá không có!" Chu Trần cúi đầu hôn một cái.

Kiều khu Trình Tố Tố run lên, tuy đã không phải lần đầu với Chu Trần, nhưng mỗi lần vẫn như thiếu nữ vậy mà thẹn thùng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc.

Ánh mắt va chạm triều quanh, như tố thủ nghiên mực, khẽ nghiên tế ma.

Đôi mắt đẹp của Trình Tố Tố mê ly, đôi môi đỏ khẽ hé, không tự chủ cất lên thứ âm nhạc mỹ diệu nhất.

Phong cảnh đẹp nhất.

Linh hồn khẽ run.

"Đúng là một tiểu phôi đản…" Hoàng Phủ Nguyệt Dao không trở về Vô Lượng Kiếm Tông, mà tạm thời ở lại, đợi cùng Chu Trần trở về.

Quan hệ của Chu Trần và Chưởng môn sư bá Thanh Ngọc Dao, nàng đã sớm biết.

Dù sao Chưởng môn và Hồng Chúc vẫn là đồng đội "cùng chiến hào" mà.

Nhưng nàng không ngờ Chu Trần lại còn với cả sư thúc của nàng… Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Nguyệt Dao cúi đầu nhìn thân thể thành thục động nhân phong độ yểu điệu của mình, đột nhiên cảm thấy mỹ nhân sư phụ như nàng… nguy rồi!

"Ta đây có tính là dẫn sói vào nhà không…" Hoàng Phủ Nguyệt Dao nghiêng đầu, ngọc thủ chống cằm, nhìn vầng trăng sáng trên trời, suy tư miên man.

"Ta đang nghĩ gì vậy!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao cố sức lắc đầu, xua đi những hình ảnh thân mật của Chu Trần và sư thúc của nàng, nhưng khuôn mặt nàng không tự chủ được mà đỏ bừng.

"Hừ, tiểu hỗn đản này, ta mà không đề phòng, hắn cũng không thể vào cửa được đâu…" Lạnh lùng hừ một tiếng, thân ảnh Hoàng Phủ

Nguyệt Dao biến mất, nàng phải về phòng tu luyện, bình tĩnh lại, chuyện như vậy không nên nhìn nhiều.

Nhật thăng nguyệt lạc.

Đẩu chuyển tinh di.

Chu Trần mỗi ngày khắc khổ tu luyện, cuộc sống trôi qua vô cùng bình tĩnh và sung túc, sự ồn ào phồn hoa bên ngoài dường như chẳng liên quan gì đến hắn.

Tuy nhiên, danh tiếng của hắn đã vang dội khắp nam bắc, vang dội khắp cả Đại Càn.

Tin tức hắn sẽ trở thành Kiếm Tử của Vô Lượng Kiếm Tông cũng theo đó mà truyền ra.

Nhưng có việc Chu Trần ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan ở phía trước, tin tức này lại có vẻ bình thường.

Kiếm Tử của Vô Lượng Kiếm Tông tuy địa vị phi phàm, nhưng so với thiên kiêu Đại Đạo Nguyên Đan, cũng chẳng là gì.

Mỗi đời Vô Lượng Kiếm Tông đều có hai Kiếm Tử, một nam một nữ, nam gọi là Thánh Tử, nữ gọi là Thánh Nữ.

Nhưng thiên kiêu Đại Đạo Nguyên Đan thì ngàn năm khó gặp.

Linh Dược Phong.

"Sư thúc, người bị thương rồi!" Chu Trần lấy ra một lọ thuốc mỡ, ân cần nói: "Sư thúc, ta trị thương cho người!" Trình Tố Tố liếc Chu Trần một cái, nhưng không ngăn cản, để mặc Chu Trần trị thương cho nàng.

Chu Trần dùng hai ngón tay lấy ra một đoàn thuốc mỡ mát lạnh, đặt vào vết thương của Trình Tố Tố, nhẹ nhàng xoa đều, bôi kỹ từng chỗ nhỏ nhất trên vết thương, đảm bảo không bỏ sót.

“Xong rồi, sư thúc nghỉ ngơi cho tốt!” Chu Trần lau lau tay dính thuốc mỡ, nhếch miệng cười.

“Mau cút đi!” Trình Tố Tố vẫy vẫy tay, không thiện ý nói.

“Ngày khác lại đến thăm sư thúc!” Chu Trần cười một tiếng, rời khỏi phòng.

“Đúng là một tiểu hỗn đản vừa đáng yêu vừa đáng ghét…” Trình Tố Tố trên mặt đã sớm đỏ bừng, nhưng không thể không nói Chu Trần thật sự là thiên phú dị bẩm, thực lực có thể nói là khủng bố, càng ngày càng biến thái.

“Đại mộng thùy tiên giác, bình thời ngã tự tri.

Thảo đường xuân thụy túc, song ngoại nhật trì trì.” Cảm nhận ánh nắng ấm áp rơi trên mặt, Chu Trần dang rộng hai tay, ôm lấy mặt trời, vươn vai dài.

Những ngày tháng yên tĩnh mà sung túc như vậy, thật khiến người ta thoải mái.

Đứng trên đỉnh núi, Chu Trần nhìn về Thanh Vân Thành.

“Lâu rồi không đến đó, không biết Hình Tả có nhớ ta không?” Chu Trần tĩnh cực tư động, ở trên núi lâu rồi, liền muốn ra ngoài hoạt động gân cốt, đi dạo xem sao.

Đi dạo trên con đường nhỏ u tĩnh như rắn uốn lượn giữa đồng quê, hai bên hoa tươi như gấm, hương hoa cỏ nhàn nhạt hòa lẫn với mùi đất thoang thoảng, đủ khiến lòng người an định, tâm hồn thư thái.

Thiên Tiên Lâu.

Hình Tả gối đầu bên cạnh bồn tắm, đôi mắt đẹp nhắm nghiền, tận hưởng sự nhàn nhã sảng khoái của việc tắm rửa.

Đột nhiên, một đôi tay che mắt nàng, hơi thở nóng bỏng vang lên

bên tai: “Hình Tả, thật là thoải mái!” “Chu công tử!” Hình Tả giật mình, vừa kinh vừa mừng, không ngờ Chu Trần lại nhớ đến thăm nàng.

Nàng nắm chặt tay Chu Trần, nhẹ nhàng đặt vào một vị trí nào đó, đôi mắt đẹp dài hẹp nhìn Chu Trần, dị sắc liên tục: “Không biết công tử đại giá quang lâm, thiếp đã thất lễ không nghênh đón từ xa, xin công tử thứ tội!” “Hoan nghênh kiểu trải thảm sao?” Chu Trần cười cười.

Hình Tả đứng dậy, không chút che giấu thân thể trắng nõn trần trụi của mình trước mắt Chu Trần: “Công tử muốn thiếp hoan nghênh thế nào, thiếp sẽ hoan nghênh thế ấy!” Nàng nắm chặt tay Chu Trần, khẽ dùng sức.

Chu Trần nhướng mày, “Hình Tả thật nhiệt tình!” Chu Trần không khách khí.

Hình Tả tuy là bà chủ Thiên Tiên Lâu, nhưng trên người nàng có một loại ma lực đặc biệt, khiến Chu Trần có một sự yêu thích đặc biệt đối với nàng.

Chu Trần là một người hoài niệm cố nhân.

Với những người đã từng giao lưu và có quan hệ sâu sắc với hắn, hắn đều muốn không để lại bất kỳ tiếc nuối nào.

Hình Tả tuy có tu vi Luyện Thể cửu trọng, nhưng cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi.

Nếu Chu Trần giúp đỡ, tấn thăng Thần Lực cảnh không khó, nhưng cũng chỉ đến vậy thôi.

Tiềm lực có hạn.

Nền tảng không tốt, tiêu hao tài nguyên cũng là việc gấp đôi công sức một nửa.

Bất Tử Quân Đoàn của Chu Trần vẫn còn thiếu người trầm trọng.

Hình Tả là người khéo léo trong đối nhân xử thế, hiểu chuyện, tài năng hơn Diệu Đồng, Hồng Tụ và những người khác.

Chu Trần vẫn khá thích nàng, lần này đến chính là để cho nàng một cơ hội.

Nếu Chu Trần không cho cơ hội, Hình Tả trăm năm sau sẽ hóa thành một nắm hoàng thổ.

Nhưng nếu đi theo thần đạo trong Phong Nguyệt Đồ Lục của Chu Trần, thì sinh mệnh sẽ gắn liền với hắn.

Nếu Chu Trần vĩnh sinh, họ tự nhiên cũng sẽ vĩnh sinh.

Và Chu Trần trên con đường truy cầu vĩnh sinh bất tử, cũng cần sự giúp đỡ của họ.

Họ có thể vì Chu Trần giết địch, thăm dò tin tức, thu thập tình báo, quản lý sản nghiệp… mà không cần lo lắng về lòng trung thành và sinh tử của họ.

Ngay cả khi họ bị giết, cũng có thể phục sinh trong Phong Nguyệt Đồ Lục, chỉ là tu vi cần phải tu luyện lại mà thôi.

"Hình Tả, ngươi có nguyện ý không?" Chu Trần nhìn Hình Tả đang ôm lấy mình trong lòng, nhắc nhở: "Nếu ngươi không có thiện cảm với ta, thì không cần nghĩ nữa, vì ngươi thật sự sẽ chết!" "Thiếp nguyện ý!" Hình Tả không chút do dự, cơ hội như vậy quả thực là từ trên trời rơi xuống.

Nàng không muốn già nua tàn tạ, càng không muốn làm bà chủ Thiên Tiên Lâu cả đời.

"Tốt!" Chu Trần chọn phương thức giống như Lãnh Nguyệt Lưu Tinh, khiến Hình Tả không chút đau đớn mà vãng sinh cực lạc.

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám, thân ảnh Hình Tả hiện ra, Chu Trần vẫn dùng tên của Hình Tả để Phong Thần như trước.

Việc Phong Thần ở đây không liên quan đến chức vị hay năng lực, chỉ tương đương với việc dung hợp và gắn kết linh hồn chân linh của họ với Phong Nguyệt Đồ Lục, để linh hồn của họ được tẩy lễ, trở thành tu sĩ thần đạo chính tông, và trường sinh bất tử.

Hình Tả có tu vi Luyện Thể cửu trọng, sau khi Phong Thần tu vi tấn thăng Trúc Cơ cảnh.

Chu Trần lại có thêm một tử sĩ Trúc Cơ cảnh trung thành, lại còn là loại tử sĩ bất tử không cần hắn tốn tiền bồi dưỡng, có thể tự mình tu luyện trở nên mạnh mẽ.

Hơn nữa, có việc thì họ làm, không việc thì Chu Trần cũng có thể… bách phiêu khiến ta khoái lạc!

Chu Trần cũng thu thi thể của Hình Tả vào Phong Nguyệt Bảo Giám.

Rất nhanh, thần khu của Hình Tả xuất hiện trước mặt Chu Trần, hư thực tùy ý chuyển hóa.

"Đa tạ công tử!" Hình Tả mừng không xiết, ôm chặt lấy Chu Trần, nỗi kích động khó tả bằng lời.

"Tốt rồi, ngươi sắp xếp xong xuôi hậu sự thì đến Thanh Vân Môn tìm ta!" Chu Trần phân phó.

"Vâng, chủ nhân!" Hình Tả quyến rũ cười, ngay cả cách xưng hô cũng đã thay đổi.

Chu Trần rời đi, quay về Thanh Vân Môn.

Một ngày sau, Hình Tả tìm đến Chu Trần, trở về Phong Nguyệt Bảo Giám tu luyện.

Thời gian trôi nhanh.

Hai tháng rưỡi thoắt cái đã trôi qua.

Chu Trần xuất phát đến Vô Lượng Kiếm Tông tham gia Thánh Tử Tấn Thăng Đại Điển.

Thanh Ngọc Dao, Lý Trường Phong, Trình Tố Tố, Ly Trường Hận, Mộ Linh Nhi, Sư Thanh Tuyền và những người khác đều cùng đi.

Lễ điển quan trọng của Chu Trần, bọn họ đương nhiên phải tham gia.

Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương Tiên Tử, Triệu Sư Dung và những người khác đều được Chu Trần đưa đi, đến lúc đó họ sẽ ở lại Vô Lượng Kiếm Tông tu luyện.

Sau khi Chu Trần trở thành Thánh Tử, hắn sẽ có một tiên sơn thuộc về mình.

"Thời gian trôi thật nhanh!" Chu Trần đứng trên đầu phi thuyền, gió mạnh táp vào mặt, tóc dài bay phấp phới.

Hắn nhìn bảng điều khiển cá nhân.

Khoảng thời gian này lại tích lũy được một trăm năm mươi triệu điểm Phong Nguyệt.

Từ Kim Đan cảnh sơ kỳ đến trung kỳ cần hai trăm triệu, hậu kỳ cần ba trăm triệu, viên mãn cần bốn trăm triệu, tổng cộng cần chín trăm triệu điểm Phong Nguyệt.

Còn Nguyên Đan cảnh mỗi một chuyển cần một trăm triệu, cửu chuyển viên mãn cũng vừa đúng chín trăm triệu.

"Võ Đạo Nguyên Đan, cộng điểm!" Chu Trần tiêu hao một trăm triệu điểm Phong Nguyệt, Nguyên Đan trong đan điền quay nhanh,

không ngừng cô đọng ngưng luyện, thể tích càng lúc càng nhỏ, nhưng sức mạnh chứa đựng lại càng khủng bố.

"Oanh!" Một cỗ khí tức cường hoành từ trong cơ thể Chu Trần tràn ra, Chu Trần tu vi đột phá, đạt cảnh giới Võ Đạo Nguyên Đan nhất chuyển.

"Thế là đột phá rồi sao?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao tâm thần chấn động.

Bất kể là võ đạo hay tiên đạo, càng về sau, đột phá càng khó, thời gian cần thiết cũng càng lúc càng dài.

Mà Chu Trần mới chỉ hai tháng rưỡi trước đột phá tấn thăng Nguyên Đan cảnh, nếu là người khác, e rằng mới chỉ vừa ổn định tu vi.

Vậy mà Chu Trần lại đã hoàn thành tu luyện Nguyên Đan nhất chuyển rồi!

"Đây chính là thiên phú a…" Hoàng Phủ Nguyệt Dao trong lòng ngưỡng mộ.

Hai tháng rưỡi này nàng coi như đã đi lại con đường cũ của Tử Thanh Tiên Tử, chứng kiến con đường Chu Trần khi áp sư thúc, bối thứ sư bá.

Nhưng Chu Trần cứ như vậy, tu vi đột phi mãnh tiến.

Thật sự không có bất kỳ đạo lý nào để giảng.

Giống như vị Vô Thượng Đạo Tôn kia, làm việc tốt là tu vi tăng trưởng, lại không có bất kỳ bình cảnh nào, có thể tăng trưởng mãi, cuối cùng đạt đến chí cao.

Thiên phú là gì?

Đây chính là thiên phú!

Chu Trần không để ý những điều này, hắn nhìn về Vô Lượng Kiếm Tông, nhiệt huyết cuộn trào.

Ta đến!

Ta thấy!

Ta chinh phục!

Sư huynh!

Sư tỷ!

Hãy đón nhận cơn cuồng phong này!

Vô Lượng Kiếm Tông.

Trên đỉnh một ngọn tiên sơn, một bóng người áo trắng khoanh chân tĩnh tọa, bất động như núi, cả người tựa hồ dung hợp thành một thể với ngọn núi.

Vụt!

Bóng người áo trắng chợt mở mắt, mây trắng phía trước bị kiếm khí vô hình cắt làm đôi. "Đại Đạo Nguyên Đan... thật khiến người ta mong chờ..." Trong lòng Bạch Vô Tuyết, chiến ý sục sôi.

Vốn dĩ mấy tháng trước Chu Trần rầm rộ bái nhập Vô Lượng Kiếm Tông trở thành chân truyền, hắn không quá để tâm.

Tu vi của Chu Trần quá thấp, không cùng cấp bậc với hắn.

Thế nhưng không ngờ mới chỉ mấy tháng trôi qua, Chu Trần lại một bước tấn thăng Nguyên Đan cảnh, còn ngưng tụ được Đại Đạo Nguyên Đan trong truyền thuyết, sắp trở thành Kiếm Tử.

Về việc Chu Trần trở thành Kiếm Tử, trong lòng hắn có chút tiếc nuối, nhưng không oán hận y.

Ngay cả hắn cũng không thể không thừa nhận, Chu Trần quả thực

có thiên phú hơn hắn.

Trở thành Kiếm Tử đúng là danh xứng với thực!

Bất quá, hắn rất muốn kiến thức một phen Đại Đạo Nguyên Đan rốt cuộc lợi hại đến mức nào, có thần diệu như trong truyền thuyết hay không.

Bạch Ngọc Kinh.

Cùng với tin tức Chu Trần ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan và sắp trở thành Kiếm Tử truyền ra, không chỉ các thế lực lớn của Bắc Sơn Đạo Cửu Châu Thất Thập Nhị Phủ ùn ùn kéo về Bắc Sơn Thành.

Ngay cả các thế lực bá chủ của bảy đạo khác cũng sẽ phái người đến quan lễ, Hoàng thân quốc thích Đại Càn cũng sẽ có không ít người đến.

Bắc Sơn Thành là thành trì đứng đầu dưới Vô Lượng Kiếm Tông, là trạm dừng chân đầu tiên của vô số thế lực, có thể nói là náo nhiệt phi phàm.

Mà Bạch Ngọc Kinh, nơi phong nguyệt lớn nhất và cao cấp nhất Bắc Sơn Thành, tự nhiên là người người tấp nập, náo nhiệt cực điểm.

Bất kỳ một viên gạch nào rơi xuống cũng có thể đập chết mấy chục cường giả và thiên tài như chưởng môn hay chân truyền của Thanh Vân Môn.

Mà Chu Trần, nhân vật chính của sự việc, cũng trở thành chủ đề và câu chuyện nóng hổi nhất của mọi người sau bữa trà, bữa cơm. "Chu Chân Truyền thiên phú vạn cổ hiếm có, nghe nói Chu Chân Truyền tu luyện chưa đầy ba năm, lại không chỉ tấn thăng Nguyên Đan cảnh, còn ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, thật là khó tưởng tượng!" "Chu Chân Truyền đã không thể xưng là thiên tài, mà là yêu nghiệt, yêu nghiệt vạn cổ, thiên phú của y tự nhiên không phải phàm

nhân chúng ta có thể tưởng tượng được!" "Quả nhiên, nếu nỗ lực hữu dụng thì cần thiên phú làm gì!" "Thật muốn được chiêm ngưỡng phong tư anh vũ của Chu Chân Truyền, đáng tiếc đến Bắc Sơn Thành một tháng rưỡi rồi cũng chưa thấy Chu Chân Truyền, chẳng phải nói Chu Chân Truyền phong lưu nhất sao?" "Chẳng lẽ ngươi còn muốn cùng Chu Chân Truyền 'đồng đạo giao lưu'?" "Ta thì muốn đấy, nhưng thật sự không làm được a!" "À thì đúng rồi, với thân phận của Chu Chân Truyền, đến Bạch Ngọc Kinh khẳng định là được các hoa khôi cấp cao nhất tiếp đãi, mà sau khi các hoa khôi đó tiếp đãi, e rằng cũng sẽ bị Chu Chân Truyền thu vào túi, những người khác thì đừng hòng!" "Thật ra cũng chưa hẳn, nói không chừng Chu Chân Truyền cũng thỉnh thoảng nếm thử tư vị của những đầu bài bình thường kia, vậy chẳng phải có cơ hội sao?" "Ngươi vẫn không có cơ hội đâu, vì đến lúc đó những đầu bài bình thường kia cũng sẽ nhờ đó mà 'nước lên thuyền lên', tăng giá rồi, không phải người bình thường có thể 'lên' được!" "Chết tiệt!

Chương 102

Chẳng lẽ 'kim tự' chính là ý này!" Một đám khách phong trần đến từ năm hồ bốn biển khoác lác, bàn tán xôn xao.

Ba mươi sáu hoa khôi của Bạch Ngọc Kinh, nay còn lại ba mươi lăm người, mỗi người đều có tu vi Thần Lực cảnh, tài sắc vẹn toàn, lại đều là xử tử chi thân.

Bọn họ không dám mơ tưởng, cũng không thể có được.

Bọn họ ngẫu nhiên nghe được đối phương đàn tấu một khúc đã là may mắn lắm rồi.

Đừng nói những hoa khôi kia, ngay cả các đầu bài khác cũng không dễ dàng có được.

Ở đây có thể nói là tiêu tiền như nước.

Tiền ở đây không phải vàng bạc mà chủ yếu là linh thạch.

Bạch Ngọc Kinh không có nữ tử phàm nhân, hoặc là võ giả, hoặc là tu tiên giả, chỉ là thiên phú không cao, đa số chỉ ở Luyện Thể và Luyện Khí cảnh mà thôi.

Còn những người có thể trở thành đầu bài cơ bản đều là Thần Lực cảnh.

Về phần Trúc Cơ cảnh.

Trong số đầu bài không có nữ tu Trúc Cơ, trong số hoa khôi thì có mấy người.

Tiên đạo tu sĩ cần có linh căn, số lượng ít hơn võ giả rất nhiều, thân phận địa vị của nữ tu Trúc Cơ cao hơn nữ tu Thần Lực cảnh nhiều. "Thế sự vô thường, đại tràng bao tiểu tràng..." Đoan Mộc Khôn

ngồi ở một góc nhỏ cùng mấy sư đệ uống rượu, tâm tư bồng bềnh, cảm khái vạn phần.

Hắn vốn dĩ chỉ là chân truyền thứ tư của Thiên Kiếm Tông.

Nhưng cùng với việc chân truyền thứ hai Dương Phàm bị Chu Trần ám sát, chân truyền thứ nhất Kiếm Hùng và chân truyền thứ ba Cố Trường Anh lần lượt rời đi, hắn cũng thành công thăng cấp thành đại sư huynh Thiên Kiếm Tông.

Chỉ là cái chức đại sư huynh Thiên Kiếm Tông của hắn ở Bắc Sơn Thành này chẳng là gì cả.

Tại Bạch Ngọc Kinh, cái "ổ đốt tiền" này, hắn còn chẳng dám gọi mỹ nữ bầu bạn.

Bởi vì trong túi rỗng tuếch.

Hắn hiện tại vẫn là Luyện Thể cảnh, không có bao nhiêu linh thạch, không chịu nổi việc tiêu xài.

Ngay cả việc hắn vào đây ngồi uống một chén rượu cũng đã tốn hai khối hạ phẩm linh thạch, chứ đừng nói đến việc gọi mỹ nữ bầu bạn.

Còn về những đầu bài, thậm chí hoa khôi kia.

Đừng nói hắn là kẻ nghèo rớt mồng tơi, cho dù hắn có tiền, cũng không có được.

Thân phận và thực lực không đủ.

Mà Chu Trần, người mà mọi người kinh thán và ngưỡng mộ, nếu đến đây, đừng nói đầu bài, ngay cả những hoa khôi kia cũng sẽ chủ động mở rộng cửa, thậm chí không cần một đồng.

Nghĩ đến năm xưa, hắn cũng là người từng khiêu chiến Chu Trần tại Quảng Trường Võ Đạo Thanh Vân Phong.

Mặc dù bị một chiêu miểu sát, nhưng cũng từng cùng Chu Trần chiến đấu trên một võ đài.

Thế nhưng thời thế đổi thay.

Kỳ thực cũng chỉ mới nửa năm mà thôi.

Hắn và Chu Trần đã trở thành người của hai thế giới.

Một người trên trời, một người dưới đất.

Chu Trần đã trở thành đối thủ mà hắn phải ngưỡng vọng, cao sơn ngưỡng chỉ, khó mà theo kịp.

Không chỉ Chu Trần, hai vị sư tỷ Kiếm Hùng và Cố Trường Anh cũng đã cất cánh bay cao rồi.

Đáng thương cho hắn Đoan Mộc Khôn làm đại sư huynh mà lại vô vị. "Đại sư huynh, ta nghe nói Đại điển Thánh Tử của Chu Trần, hoàng gia cũng sẽ phái người đến chúc mừng, huynh nói đại sư tỷ và nhị sư tỷ có đến không?" Một đệ tử chân truyền Thiên Kiếm Tông mắt đầy kỳ vọng, hắn cũng muốn đi ôm đùi đại sư tỷ Kiếm Hùng. "Chắc là không, hoàng thất có nhiều hoàng tử công chúa như vậy, lại còn nhiều hoàng thân quốc thích, mà đại sư tỷ lại là Trưởng công chúa tôn quý, không cần thiết phải tự mình đến tham gia Đại điển Thánh Tử của Chu Trần!" Đoan Mộc Khôn lắc đầu, phân tích. "Đại sư huynh nói rất đúng, đáng tiếc không được gặp đại sư tỷ và nhị sư tỷ rồi!" Trên không Thanh Châu.

Một con thuyền bay xa hoa khổng lồ tựa như sao băng xẹt qua bầu trời, hướng về Vô Lượng Kiếm Tông thuộc Bắc Sơn Đạo.

Không gian bên trong thuyền bay rất lớn, được chia thành nhiều phòng, tựa như cung điện, xa hoa tinh xảo nhưng không mất đi vẻ tao nhã.

Chu Trần tựa như một con mèo trộm tinh lẻn vào phòng của

chưởng môn, chưởng môn ngồi trước cửa sổ, ánh dương nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ chiếu lên người nàng, tựa hồ cả người tỏa ra ánh sáng thánh khiết, đẹp đẽ và thần thánh, khiến người ta không nỡ làm ô uế.

Cảm ứng được Chu Trần đến, chưởng môn vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa hồ không biết Chu Trần đã lẻn vào phòng nàng.

Chu Trần vươn tay từ phía sau ôm lấy thân hình mềm mại đầy đặn của chưởng môn, cúi đầu khẽ hôn.

Làn da trắng nõn, mềm mại như ngọc, có thể thổi bay sương phấn.

Rất đàn hồi, rất thơm.

Hôn một cái tựa hồ như nếm được món mỹ vị mà mình tâm tâm niệm niệm bấy lâu, loại cảm giác thỏa mãn đó thật khó mà hình dung. "Chưởng môn sư bá, nàng thật đẹp!" Chu Trần tham lam hôn, rất say mê.

Tay đã luồn vào trong váy của Thanh Ngọc Dao. "Còn gọi chưởng môn sư bá?" Thanh Ngọc Dao nhịn không được trừng Chu Trần một cái, nửa hờn dỗi nửa làm nũng.

Đôi môi đỏ mọng khẽ hé tựa cánh hoa, hàm răng trắng như tuyết có vẻ lấp lánh mê hoặc, hơi thở thơm ngát như lan như cúc phả vào mặt Chu Trần. "Ta chính là thích chưởng môn sư bá!" Nhìn thấy đầu lưỡi phấn hồng thoáng hiện của chưởng môn, Chu Trần cảm thấy vô cùng đẹp mắt, có một sức hấp dẫn không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung. "Tiểu hỗn đản!" Miệng Thanh Ngọc Dao mắng vậy, nhưng trong lòng lại đồng dạng có một sự kích thích khó tả. "Ưm..." Chu Trần lại một lần nữa hôn lên.

Thanh Ngọc Dao ôm chặt lấy lưng Chu Trần.

Dù đã không phải lần đầu, nhưng nàng vẫn rất thẹn thùng.

Khuôn mặt khuynh thành thanh lãnh cấm dục, rõ ràng là tu vi cao thâm khó lường, rõ ràng là không ăn khói lửa trần gian, thế nhưng lại vô cùng nhiệt tình.

Sự tương phản mạnh mẽ chí mạng này, tựa như cuồng phong bão táp, sóng lớn cuồn cuộn.

Chu Trần toàn tâm toàn ý cảm nhận sự xung kích to lớn, vô cùng mê luyến.

Không biết đã bao lâu.

Chu Trần vòng tay ôm lấy eo chưởng môn, đỡ nàng dậy, bảo nàng xoay người, lưng đối diện với mình. "Thật muốn một đao chém chết ngươi!" Thanh Ngọc Dao quay đầu lại, nhìn Chu Trần đang vén váy nàng lên đến ngang eo, trừng Chu Trần một cái rõ mạnh: "Chỉ biết bài bố người ta như vậy..." "Chưởng môn sư bá, nàng nỡ sao?" Chu Trần chợt cười: "Đây chính là hạnh phúc cả đời của nàng đấy!" "Hừ!" Thanh Ngọc Dao khẽ hừ một tiếng, không nhìn Chu Trần nữa.

Nàng muốn nói gì đó, nhưng đã không thể nói ra.

Môi nàng bị Chu Trần mạnh mẽ chặn lại.

Ở một bên khác.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Hồng Chúc đang cùng nhau, chợt nhướng mày. "Con thuyền bay này sao lại cảm thấy hơi rung lắc?" Mặc dù biên độ rung lắc không lớn, nhưng Hoàng Phủ Nguyệt Dao là cường giả Thần Thông cảnh, vẫn cảm nhận được.

Nàng thần thức khẽ động, kiểm tra xem thuyền bay có bị cố chướng không.

Ngay lập tức.

Mặt Hoàng Phủ Nguyệt Dao đỏ bừng, trong lòng hung hăng mắng một tiếng: "Cái tên tiểu hỗn đản này, cả ngày chỉ biết làm chuyện khi sư diệt tổ!" "Chủ nhân, có phải công tử lại đang tu luyện không?" Hồng Chúc ý nhị cười một tiếng, nàng không cần nhìn cũng có thể đoán ra.

Con thuyền bay này của Hoàng Phủ Nguyệt Dao có độ ổn định rất tốt, ngay cả khi có người "va chạm" bên trong cũng sẽ không rung lắc chút nào.

Có thể khiến Hoàng Phủ Nguyệt Dao cảm thấy động tĩnh của thuyền bay, tất nhiên không phải là "va chạm" bình thường, mà cần sức mạnh không nhỏ.

Trên con thuyền bay này cũng chỉ có Chu Trần làm được.

Hơn nữa đối thủ khẳng định là Thanh Ngọc Dao.

Những người khác cao nhất cũng chỉ là Thần Hải cảnh, nếu Chu Trần dùng sức mạnh lớn như vậy, đối phương không thể chịu nổi công kích của Chu Trần. "Tu luyện tu luyện..." Hoàng Phủ Nguyệt Dao nghe vậy, nhịn không được hờn dỗi nói: "Có thiên phú đặc biệt thì giỏi giang ghê ha!" "Chủ nhân, có thiên phú đặc biệt thật sự rất giỏi giang đấy ạ!" Hồng Chúc cười tủm tỉm nói. "Ngươi cái đồ tao đề tử, cũng muốn đi cùng tiểu hỗn đản kia tu luyện phải không, cút!" Hai người đang đùa giỡn, thì Chu Trần cũng đang "đùa giỡn".

Thuyền bay cực tốc phi hành, núi sông lớn từ phía dưới chợt lướt qua, vạn dặm sơn hà tựa hồ chỉ là chuyện nhỏ.

Thanh Ngọc Dao khẽ cắn ngón tay mình, ngẩng cao cổ ngọc trắng nõn, ba ngàn sợi tóc xanh cũng theo đó bay lượn...

Gió ngừng mưa tạnh.

Chu Trần ôm Thanh Ngọc Dao không còn động tác nữa, hai người

kề sát bên nhau, yên tĩnh cảm thụ sự ấm áp và hòa hợp của đối phương, hưởng thụ vẻ đẹp và sự hài hòa của cuộc sống. "Sư phụ!" Tiếng gõ cửa vang lên, Sư Thanh Tuyền gọi ở bên ngoài. "Thanh Tuyền đến rồi, con mau ra ngoài đi!" Thanh Ngọc Dao đẩy đẩy Chu Trần, ánh mắt hoảng loạn.

Chu Trần cười, không trêu nàng nữa, nhanh nhẹn rút người rời đi.

Thanh Ngọc Dao nhanh chóng dọn dẹp một chút, hai người chỉnh tề mới mở cửa. "Sư phụ...

ân?

Chu sư huynh!" Khuôn mặt ngọc thanh lãnh của Sư Thanh Tuyền mang theo chút ngạc nhiên, không ngờ Chu Trần cũng ở đây. "Sư tỷ, ta tìm chưởng môn giao lưu tâm đắc tu đạo, nay đã giao lưu xong, hai người cứ trò chuyện!" Chu Trần cười cười, rời khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng Chu Trần biến mất, Sư Thanh Tuyền nhìn về phía Thanh Ngọc Dao, chợt phát hiện tóc nàng hơi rối, má hồng nhuận, trên người phủ một tầng mồ hôi li ti. "Sư phụ, người sao vậy?

Bị sốt sao?" Sư Thanh Tuyền vẻ mặt quan tâm, nhưng cũng không nghĩ đến Chu Trần. "Không sao, vừa rồi giao lưu võ đạo với Chu Trần, tiêu hao khá lớn, nghỉ ngơi một lát là tốt rồi!" Thanh Ngọc Dao xua tay, không muốn nói nhiều.

Ngay cả có bị sốt cũng không sao.

Chu Trần đã tiêm thuốc truyền dịch chữa trị cho nàng rồi. "Vâng!" Sư Thanh Tuyền gật đầu, không đào sâu, chỉ là cái mũi ngọc khẽ hít hít, trong phòng có một loại khí tức đặc biệt, khiến nàng tâm phiền ý loạn. "Sư phụ, căn phòng này có độc sao?" Sư Thanh Tuyền cảm giác loại độc này sẽ ảnh hưởng đến tu luyện, khiến người ta khó mà tĩnh tâm. "Có lẽ là khí tức còn sót lại do trước kia nghiên cứu Độc Long

Trà Âm Thảo, lát nữa sẽ biến mất thôi!" Thanh Ngọc Dao liếc nhìn những giọt nước mưa đọng trên cửa sổ trước đó, mở cửa sổ ra thổi thổi, cùng với luồng gió lạnh tràn vào, khí tức kia nhanh chóng biến mất.

Sư Thanh Tuyền bắt đầu thỉnh giáo một số vấn đề trong tu luyện.

Sau khi rời khỏi phòng Thanh Ngọc Dao, Chu Trần chuẩn bị đi tìm Hồng Chúc.

Hắn muốn nhanh chóng đề thăng tu vi của mình hơn.

Thanh Ngọc Dao và Hồng Chúc có tu vi cao nhất, trợ giúp hắn tu hành hiệu quả tốt nhất.

Ở một bên khác.

Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương Tiên Tử, Triệu Sư Dung, Ngư Ấu Vi, Cố Thu Thủy và Lý Thanh Hà sáu người tụ lại một chỗ, nghĩ đến việc đi Vô Lượng Kiếm Tông, trong lòng vừa kích động mong đợi lại vừa tràn đầy lo lắng bất an.

Chu Trần tu luyện một mình một ngựa, khoảng cách giữa bọn họ sẽ ngày càng lớn.

Bọn họ đều không tính là thiên tài.

Huống hồ ngay cả thiên tài đứng trước Chu Trần cũng khó mà theo kịp. "Trần ca nhi hiện tại đã là Nguyên Đan cảnh, thọ mệnh năm trăm năm, sau này còn sẽ dài hơn, mà thiếp có thể tu luyện đến Thần Hải cảnh e rằng đã là cực hạn rồi..." Trong lòng Tần Hồng Ngọc tràn đầy tiếc nuối, nàng vốn dĩ chỉ là một nữ tử thôn quê bình thường, nếu không gặp Chu Trần.

Cả đời này của nàng sẽ là gả cho một người bình thường, sinh con, làm việc, già chết, thậm chí có thể sớm đã chết vì các loại nguy hiểm bất ngờ.

Đừng nói Thần Hải cảnh, ngay cả việc trở thành võ giả cũng là điều mà thân phận nàng vốn không dám mơ ước.

Nàng không cầu mình mạnh đến đâu, chỉ muốn mãi mãi bầu bạn bên Chu Trần.

Thế nhưng mấy trăm năm sau.

Nàng e rằng đã hóa thành một đống xương trắng rồi.

Mà nhân sinh của Chu Trần mới chỉ vừa bắt đầu.

Nàng ngay cả tư cách đứng bên cạnh quan sát cũng không có.

Kỳ thực bọn họ căn bản không cần lo lắng những điều này, sau khi chết bọn họ chắc chắn có thể tiến vào Phong Nguyệt Bảo Giám, tu luyện thần đạo.

Bọn họ không phải thiên tài, trên võ đạo rất khó có thành tựu, cho dù Chu Trần dốc hết sức đổ tài nguyên cũng vậy thôi.

Nhưng tu luyện thần đạo thì khác rồi.

Mặc dù thần đạo thần bí và gian nan hơn tiên đạo, võ đạo, nhưng Chu Trần có thể phong thần cho bọn họ, khiến chân linh của bọn họ gắn kết với Phong Nguyệt Đồ Lục.

Điều này có chút tương tự như thánh nhân Hồng Hoang Thiên Đạo, chân linh gắn kết thiên đạo, thiên đạo bất diệt, thánh nhân bất tử.

Phong Nguyệt Đồ Lục là do Phong Nguyệt Bảo Giám ngưng tụ thành, và là một thể với Phong Nguyệt Bảo Giám, đẳng cấp của Phong Nguyệt Bảo Giám không hề yếu hơn một đại thiên thế giới.

Thậm chí còn hơn thế.

Sau khi chân linh của bọn họ gắn kết với Phong Nguyệt Đồ Lục, sẽ có thể nhận được sự gia trì của nó, tư chất trên thần đạo sẽ đạt đến trình độ yêu nghiệt khủng khiếp.

Hơn nữa còn có Phong Nguyệt Đồ Lục để tham ngộ, đó đối với bọn họ mà nói mới là một đại đạo rộng mở thực sự.

Kỳ thực Chu Trần cũng đang cân nhắc có nên nói với bọn họ về việc từ bỏ nhục thân tu thần đạo hay không.

Sau khi bọn họ hóa thân thần tu, thần hồn có thể chuyển hóa giữa hư và thực.

Lúc thật thì không khác gì nhục thể, lại còn không cần ăn uống.

Có thể nói là một vốn vạn lời!

Thực ra, nói từ một góc độ khác, sau khi Chu Trần phong thần cho bọn họ trong Phong Nguyệt Bảo Giám, tương đương với việc tái tạo cho bọn họ một nhục thân đặc biệt, một nhục thân thần đạo có thể chuyển hóa hư thực tùy tâm muốn. "To gan!" Chu Trần vừa chuẩn bị đi tìm Hồng Chúc để tu hành, bên tai đã vang lên tiếng gầm giận dữ chói tai của Hoàng Phủ Nguyệt Dao!

Không đợi hắn phản ứng đã có cảm giác lông tơ dựng đứng.

Nguy hiểm!

Vạn Tượng Thần Binh lập tức hóa thành một bộ áo giáp bao bọc lấy hắn, Ly Hỏa Kiếm Trận hiện ra.

Và cùng lúc Chu Trần tế ra những thứ này, Hoàng Phủ Nguyệt Dao xuất hiện bên cạnh hắn, ngay sau đó là tiếng va chạm long trời lở đất vang lên.

Con thuyền bay của Hoàng Phủ Nguyệt Dao tuy mạnh mẽ, nhưng không phải vũ khí tấn công.

Thuyền bay chấn động, nứt nẻ tan tành.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao tuy kịp thời bảo hộ Chu Trần, tiện thể chặn đứng công kích của đối phương, che chở mọi người trong

thuyền bay, nhưng vẫn có không ít người tử thương.

Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương Tiên Tử và sáu nữ nhân Luyện Thể cảnh khác bị dư chấn đánh chết ngay lập tức.

Chưởng môn Thanh Ngọc Dao miễn cưỡng bảo hộ Sư Thanh Tuyền, bị thương không nhẹ.

Chương 103

Lý Trường Phong miễn cưỡng chặn được dư chấn, bảo vệ được bản thân.

Nhưng Lý Trường Hận, Trình Tố Tố và Mộ Linh Nhi lại không thể ngăn cản.

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám của Chu Trần lập tức xuất hiện từng đạo linh hồn hư ảnh.

Mặc dù Chu Trần đã sớm cân nhắc việc nói cho bọn họ về tu luyện thần đạo, để bọn họ tự lựa chọn là bây giờ tu luyện thần đạo, hay chờ sau khi chết rồi tu luyện.

Nhưng lúc này hắn vẫn vô cùng phẫn nộ.

Đây cũng là nhờ hắn có Phong Nguyệt Bảo Giám.

Nếu không có, Tần Hồng Ngọc và những người khác chẳng phải đã bị một đòn quét sạch?

Bị diệt đoàn rồi sao?

Hắn vẫn còn quá yếu! "Huyết Đao Lão Ma, ngươi tìm chết!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao giận dữ bốc lên tận trời, sát ý lẫm liệt, không ngờ lại có kẻ dám công khai mai phục tập kích nàng dưới địa phận Bắc Sơn Đạo.

Nàng biết đối phương chắc chắn là vì Chu Trần mà đến.

Đại Đạo Nguyên Đan quá kinh người.

Đối phương e rằng nghi ngờ Chu Trần trên người có bảo vật nghịch thiên, muốn đoạt bí mật của Chu Trần.

Chu Trần ngẩng đầu lên, chỉ thấy giữa hư không hiện ra một bóng

người áo huyết bào.

Bóng người này tay cầm một thanh huyết đao yêu dị, đầu trọc lốc, lại còn mặc tăng bào, trông như một hòa thượng, nhưng vẻ mặt tràn đầy tà khí. "Lão tổ ta có tìm chết hay không thì không biết, bất quá Nguyệt Dao tiên tử chắc chắn có thể khiến lão tổ ta sảng chết!" Hắn từng là một thiên kiêu lừng lẫy, tung hoành thiên hạ năm trăm năm, sớm đã đạt tới Thần Thông cảnh nhiều năm, Hoàng Phủ Nguyệt Dao trước mặt hắn chẳng qua chỉ là một tiểu bối mà thôi. "Hắc hắc!" Huyết Đao Lão Ma cười dâm tà một tiếng, liền vung đao chém xuống Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Ngay lúc Huyết Đao Lão Ma xuất đao.

Chu Trần, Lý Trường Phong, Thanh Ngọc Dao, Sư Thanh Tuyền, Hồng Chúc tựa hồ đều thấy... bầu trời trên đỉnh đầu đỏ rực lên.

Từng mảng lớn bóng đen như thủy triều biển máu từ phía sau Huyết Đao Lão Ma dâng trào ra, trong chớp mắt che kín cả bầu trời.

Sát khí, hung khí, huyết khí!

Biển máu ngập trời, khó mà tưởng tượng Huyết Đao Lão Ma rốt cuộc đã sát hại bao nhiêu người mới có thể luyện ra được thần thông đao pháp kinh khủng đến vậy.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao bảo hộ trước người Chu Trần, ánh mắt ngưng trọng, trường kiếm vung lên, bầu trời tựa hồ đều sáng bừng.

Kiếm khí vô lượng như thủy triều, sóng này xô sóng khác, sóng này chồng sóng khác, cuối cùng hóa thành một thanh thần kiếm thông thiên triệt địa.

Thần kiếm va chạm với huyết đao, hư không nứt ra từng vết nứt đen kịt. "Hồng Chúc, bảo hộ Chu Trần!" Thân ảnh Hoàng Phủ Nguyệt Dao xông thẳng lên trời, lao về phía Huyết Đao Lão Ma.

Huyết Đao Lão Ma nguyên là tuyệt thế thiên kiêu của Đại Thiền Tự năm trăm năm trước, thiên phú trác tuyệt, ý thức chiến đấu siêu quần bạt tụy, vượt cấp giết người dễ như ăn cơm uống nước.

Nhưng Huyết Đao Lão Ma bản tính háo sắc, thường xuyên lén xuống núi gian dâm thiếu nữ.

Sau khi Đại Thiền Tự phát hiện, lại vì thiên phú dị bẩm của Huyết Đao Lão Ma mà không nỡ xử phạt, ngược lại còn bao che dung túng, nhiều lắm cũng chỉ là tiểu trừng đại giới.

Về sau.

Huyết Đao Lão Ma để mắt đến một tiểu thư thế gia, ban đêm lẻn vào, cưỡng bức nàng, nhưng không ngờ lại quá phóng túng, khiến người ta chết.

Lo lắng sự việc bại lộ, hắn nhất bất tố nhị bất hưu, diệt cả nhà họ.

Chuyện này ban đầu không bị phát hiện.

Đại Thiền Tự cũng cố ý bao che.

Nhưng cùng với việc Huyết Đao Lão Ma ngày càng phóng túng, giấy cuối cùng không thể gói được lửa, từng chuyện từng chuyện tội ác tày trời mà Huyết Đao Lão Ma gây ra bị phơi bày.

Khiến vô số người căm phẫn.

Đại Thiền Tự không dám phạm vào ý chúng, chỉ có thể nuốt đau tự chấp hành quy định.

Nhưng Huyết Đao Lão Ma không chịu bó tay chịu trói, phản bội Đại Thiền Tự.

Bởi tu vi cường hoành, đao pháp nhập thánh, cho đến nay vẫn tiêu dao ngoài vòng pháp luật.

Trong đó tự nhiên cũng có sự bao che, dung túng và "thả nước" của Đại Thiền Tự.

Hiện nay Huyết Đao Lão Ma sớm đã là đại cao thủ Thần Thông cảnh, ngay cả Hoàng Phủ Nguyệt Dao cũng không dám xem thường.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao tuy muốn bảo hộ Chu Trần, nhưng nếu chiến trường diễn ra bên cạnh Chu Trần, nàng chưa chắc có thể bảo vệ được hắn.

Nàng chỉ có thể xông lên trước đẩy lùi Huyết Đao Lão Ma.

Ầm ầm ầm!

Trên hư không, Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Huyết Đao Lão Ma va chạm kinh khủng, sự đáng sợ của cường giả Thần Thông cảnh thể hiện rõ ràng.

Một luồng dư chấn cũng có thể phá núi đoạn hải.

Thanh Ngọc Dao dẫn Sư Thanh Tuyền và Lý Trường Phong đến bên cạnh Chu Trần, Hồng Chúc tay cầm trường kiếm, ánh mắt ngưng trọng.

Chỉ thấy một thanh niên mặt mũi tái nhợt, ánh mắt yêu dị bước tới.

Hắn ta trong tay cầm một binh khí dạng dây xích, nhưng cuối dây xích có một cái móc sắc nhọn, binh khí này là Ly Hồn Câu, coi như kỳ môn binh khí. "Công tử cẩn thận, người này là cường giả Thần Chủng cảnh, mạnh hơn loại Bàng Kính Vân của Viêm Long Cốc không biết bao nhiêu!" Hồng Chúc tuy cũng là thiên tài của Vô Lượng Kiếm Tông, nhưng không phải loại đỉnh tiêm, nàng Nguyên Đan cửu chuyển đối mặt với cường giả Thần Chủng cảnh tuyệt đối không phải đối thủ.

Cường giả có thể tu đến Thần Chủng cảnh bản thân đã là thiên tài

rồi. "Mấy vị tiểu mỹ nhân, ta Ly Hồn Công Tử đây vốn rất thương hương tiếc ngọc, không muốn để Ly Hồn Câu của bản công tử quán xuyên thân thể các nàng, thì ngoan ngoãn bó tay chịu trói, giao Chu Trần ra đây!" Trong lúc nói chuyện, thanh niên yêu dị Ly Hồn Công Tử đã ra tay.

Ly Hồn Câu đỏ rực yêu dị tựa như một con rắn độc xích luyện cuốn về phía Chu Trần. "Sát!" Chu Trần tế ra một đạo Thần Thông Kiếm Phù của Hoàng Phủ Nguyệt Dao. "Trò mèo!" Kiếm phù hóa thành một đạo kiếm quang chém về phía Ly Hồn Công Tử, nhưng bị Ly Hồn Công Tử tùy tay ném ra một ngọc phù hóa thành huyết đao chặn lại.

Chu Trần hựu ném ra hai cái nữa, vẫn bị chặn lại. "Tiểu trùng tử, đừng phản kháng nữa, ngoan ngoãn theo bản công tử đi thôi!" Ly Hồn Công Tử cười lạnh, hắn đương nhiên biết Chu Trần có át chủ bài, đã sớm chuẩn bị sẵn cách ứng phó.

Nay thấy át chủ bài của Chu Trần dùng hết, Ly Hồn Câu lại một lần nữa như rắn độc cuốn tới.

Hôm nay bọn hắn mạo hiểm đắc tội Vô Lượng Kiếm Tông tập kích thuyền bay của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, chính là vì bí mật của Chu Trần.

Chỉ cần bắt được Chu Trần là đại công cáo thành!

Leng keng!

Kiếm quang lóe lên, Hồng Chúc thi triển Vô Lượng Kiếm đỡ mở Ly Hồn Câu.

Ly Hồn Câu hơi chuyển hướng, nhưng trong chớp mắt lại như rắn độc quấn lấy thần binh trong tay Hồng Chúc.

Hồng Chúc dùng sức, nhưng không rút được trường kiếm.

Móc câu đỏ tươi ở cuối Ly Hồn Câu lóe lên huyết quang yêu dị, tựa như rắn độc thè lưỡi, theo thần binh lao như điện về phía ngực Hồng Chúc.

Vụt!

Chu Trần đột nhiên bước ra một bước, thân ảnh như quỷ mị tiếp cận Ly Hồn Công Tử.

Ly Hồn Công Tử nhướng mày, tuy ngạc nhiên trước tốc độ của Chu Trần, nhưng không hề lo lắng, chênh lệch giữa Nguyên Đan cảnh và Thần Chủng lớn đến mức không phải thiên phú có thể bù đắp được.

Nhất là hắn đã ở Thần Chủng đỉnh phong, mà Chu Trần mới vừa nhập Nguyên Đan.

Ngay cả Đại Đạo Nguyên Đan có lợi hại, có thể đối phó Thần Chủng sơ kỳ khi ở Nguyên Đan cửu chuyển cũng đã là đỉnh cao rồi.

Bọn họ hiện tại, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Chênh lệch lớn đến mức như trời với đất. "Nếu ngươi đã thức thời như vậy, bản công tử sẽ thu nhận!" Ly Hồn Công Tử tay trái nắm ngón tay thành trảo, chộp lấy Chu Trần.

Keng!

Một tiếng kiếm ngâm thanh thúy đột ngột vang lên, trong tay Chu Trần không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thanh trường kiếm, chém một kiếm về phía Ly Hồn Công Tử.

Trong đan điền, thần lực và pháp lực hạo hãn từ Đại Đạo Nguyên Đan và Đại Đạo Kim Đan đồng loạt điều động.

Lập tức, một đạo kiếm quang dài mấy trăm trượng chém xuống.

Kiếm này.

Chứa đựng kiếm đạo cảm ngộ cả đời Chu Trần dung hợp thành một kiếm kinh thiên, chứa đựng uy lực tuyệt thế của Vạn Tượng Thần Binh, chứa đựng sức mạnh tinh thuần bàng bạc của hai quả Đại Đạo Kim Đan, Nguyên Đan tiên võ song tu.

Vừa xuất hiện đã chém trúng Ly Hồn Công Tử đang muốn bắt Chu Trần.

Cứ như đại bảo kiếm chém con muỗi vậy.

Ly Hồn Công Tử trợn tròn mắt, không kịp rên một tiếng, liền 'ba' một tiếng nổ tung thành một đoàn huyết vụ bị kiếm quang nghiền nát! "Để ngươi thích khoe khoang!" "Để ngươi thích khoe khoang!" Thanh Ngọc Dao, Hồng Chúc, Lý Trường Phong và Sư Thanh Tuyền hóa đá, đứng ngây tại chỗ.

Đây là cường giả Thần Chủng cảnh a.

Tuy không phải loại cường giả Thần Chủng cảnh thiên tài của các đại tông môn, nhưng đây là Thần Chủng cảnh đỉnh phong a, vậy mà lại bị Chu Trần một kiếm miểu sát?

Đây chính là sự khủng bố của Đại Đạo Nguyên Đan?

Thanh Ngọc Dao, Hồng Chúc và Lý Trường Phong ban đầu còn muốn giúp đỡ, liều chết yểm hộ, tranh thủ một tia sinh cơ cho Chu Trần.

Không ngờ Chu Trần đã vượt xa bọn họ rồi.

Chu Trần tuy tu vi kém bọn họ một chút, nhưng chiến lực đã vượt xa bọn họ.

Thật là khủng bố! "Thật lợi hại!" Mắt đẹp của Sư Thanh Tuyền lóe lên, tràn đầy ngưỡng mộ và sùng bái.

Một kiếm diệt Thần Chủng.

Phong thái của kiếm đó, không ai có thể sánh kịp, tựa hồ một đạo kiếm quang hung hăng đâm thẳng vào tâm hồ đã phong trần của nàng, gợn lên từng tầng sóng gợn, từng tầng từng tầng lan ra.

Chu Trần không để ý đến sự kinh ngạc của bọn họ, sau khi một kiếm chém giết Ly Hồn Công Tử, Chu Trần tiện tay thu lấy Ly Hồn Câu và nhẫn trữ vật của Ly Hồn Công Tử.

Sau đó vung tay thu hồi thi thể của Tần Hồng Ngọc và những người khác.

Thanh Ngọc Dao ôm Sư Thanh Tuyền và Lý Trường Phong đang bị trọng thương, Hồng Chúc đi đến bên cạnh Chu Trần. "Chiến lực của ta tuy mạnh, nhưng nếu gặp Thần Thông cảnh, hoặc cường giả Thần Chủng cảnh lợi hại thì cũng không phải đối thủ!" Vừa rồi hắn có thể miểu sát Ly Hồn Công Tử, một là đối phương chủ quan, hai là chiến lực của đối phương không tính là mạnh, tài năng nhất kích đắc thủ.

Nếu lại có cường giả Thần Chủng khác đến, hắn chưa chắc có thể ngăn cản.

Đặc biệt là vạn nhất Huyết Đao Lão Ma thoát khỏi Hoàng Phủ Nguyệt Dao mà cưỡng ép ra tay với hắn, hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Hắn mạnh đến đâu cũng không thể vượt cấp chiến Thần Thông cảnh.

Chỉ có chạy.

Thi đấu tốc độ khẳng định không thắng.

Vạn nhất bị chặn lại thì thảm rồi. 【Mãn Thiên Quá Hải tầng thứ hai (0/2.000.000)】 "Tăng điểm!" Chu Trần không chút do dự tăng điểm.

Mãn Thiên Quá Hải có khả năng ẩn thân, là bảo vật giữ mạng tốt

nhất.

Trước đó hắn thăng lên Nguyên Đan nhất chuyển tiêu hao một trăm triệu điểm Phong Nguyệt, còn thừa năm mươi triệu chưa dùng, trên đường còn kiếm được không ít từ Thanh Ngọc Dao, nay đã có đủ sáu mươi triệu điểm Phong Nguyệt.

Sáu mươi triệu điểm Phong Nguyệt thêm vào tu vi thì không có tác dụng gì, nhưng thêm vào môn thần thông này thì hiệu quả rất lớn.

Cùng với hai triệu điểm Phong Nguyệt tiêu hao, Chu Trần ẩn ẩn cảm giác thân thể tựa hồ có thể dung nhập vào không gian, khiến hắn trong lòng phấn chấn. 【Mãn Thiên Quá Hải tầng thứ ba (0/4.000.000)】 "Tăng điểm!" Chu Trần tiếp tục. 【Mãn Thiên Quá Hải tầng thứ tư (0/10.000.000)】 Cùng với Mãn Thiên Quá Hải tầng thứ ba luyện thành, Chu Trần cảm giác thân thể tựa hồ hòa làm một thể với không gian, hắn hiện tại ẩn thân, người khác đừng hòng tìm được hắn.

Cường giả Thần Thông cảnh cũng không thể. "Vẫn chưa đủ an toàn!" "Tiếp tục!" Lần này cùng với mười triệu điểm Phong Nguyệt tiêu hao, Chu Trần lập tức có cảm giác thiên địa rộng mở, so với trước đó có sự đề thăng về chất. "Bây giờ thì an toàn rồi!" Việc tăng điểm của Chu Trần kỳ thực hoàn thành trong chớp mắt, hắn nhìn về phía bốn người Thanh Ngọc Dao: "Các ngươi đừng động, ta đưa các ngươi đi!" Chu Trần một tay nắm lấy Lý Trường Phong, một tay nắm lấy Thanh Ngọc Dao đang ôm Sư Thanh Tuyền, ý bảo Hồng Chúc bám vào lưng hắn.

Ngay lập tức.

Chu Trần mang theo bọn họ biến mất không dấu vết.

Kỳ thực Chu Trần và Thanh Ngọc Dao cùng những người khác vẫn ở nguyên tại chỗ, nhưng... không thể nhìn thấy, không thể cảm

nhận, không thể biết, không thể chạm.

Cứ như là, hoàn toàn hoàn toàn không tồn tại ở nơi này vậy, tựa như dung nhập vào không gian thứ nguyên. "Người đâu?" Huyết Đao Lão Ma đang kịch chiến với Hoàng Phủ Nguyệt Dao cảm ứng được khí tức của Chu Trần biến mất, không khỏi giật mình: "Chẳng lẽ là dùng di phù mà đi rồi?" "Nhưng ta sao lại không cảm ứng được không gian ba động?" "Ly Hồn cái tên phế vật kia, thật vô dụng!

Ngay cả một tiểu tử Nguyên Đan cảnh cũng không bắt được!" Huyết Đao Lão Ma trong lòng mắng lớn, vừa rồi Ly Hồn Công Tử thân tử hắn đã cảm tri được, bản muốn tự mình xông lên đối phó Chu Trần, nhưng bị Hoàng Phủ Nguyệt Dao quấn chặt, không thể thoát thân.

Bất quá thực lực hai người không chênh lệch là bao, hắn luôn có thể tìm được cơ hội tạm thời thoát khỏi Hoàng Phủ Nguyệt Dao, sau đó bắt Chu Trần.

Chỉ là tính toán vạn lần, không tính đến Chu Trần lại không biết dùng thủ đoạn gì mà biến mất. "Khốn kiếp!" Huyết Đao Lão Ma biết lần này thất bại rồi.

Thật là "trộm gà không được còn mất nắm gạo".

Không chỉ tổn thất đệ tử Ly Hồn Công Tử, còn triệt để đắc tội Vô Lượng Kiếm Tông.

Một đao bức lui Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Huyết Đao Lão Ma liền muốn chạy trốn. "Muốn đi?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao mắt đẹp hàm sát, chém về phía Huyết Đao Lão Ma. "Nguyệt Dao tiên tử, hôm nay lão tổ còn có việc, ngày khác sẽ cùng nàng đại chiến ba trăm hiệp!" Huyết Đao Lão Ma ánh mắt dâm tà lướt qua thân thể mềm mại uyển chuyển động lòng người của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, cười xấu xa một tiếng, chặn đứng một kích phẫn nộ của nàng, nói: "Nàng đuổi theo lão tổ

làm gì?

Không sợ đồ đệ bảo bối của nàng chết sao?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao trong lòng thở dài, nàng biết rất khó giết Huyết Đao Lão Ma, mà hiện tại cũng không phải lúc truy sát đối phương. "Nguyệt Dao tiên tử tái kiến!" Huyết Đao Lão Ma vẫy tay, hóa thành một đạo huyết quang biến mất không thấy.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao quay về chỗ cũ, tìm kiếm tung tích Chu Trần. "Chu Trần đi đâu rồi?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao cũng nghi hoặc, không hiểu Chu Trần đã dùng thủ đoạn gì mà biến mất. "Mỹ nhân sư phụ, Huyết Đao Lão Ma đi rồi sao?" Âm thanh của Chu Trần vang lên bên tai, Hoàng Phủ Nguyệt Dao giật mình, nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích của Chu Trần, trong mắt tràn đầy sự khó tin.

Thủ đoạn ẩn nấp này cũng quá mạnh rồi! "Huyết Đao Lão Ma đi rồi, nhưng ngươi đừng ra ngoài vội, vạn nhất lão gia hỏa đó âm hiểm quay lại đánh lén ngươi, ta chưa chắc có thể bảo vệ được ngươi!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao vội vàng nói.

Chương 104

Cường giả Thần Thông cảnh công phá tạo hóa, không chỉ tốc độ nhanh, sức phá hoại còn kinh khủng, dư chấn cũng có thể dễ dàng chấn chết Nguyên Đan cảnh.

Nếu Huyết Đao Lão Ma đánh lén Chu Trần, nàng chưa chắc có thể bảo vệ được. "Ta đã thông báo cho sư thúc tổ rồi, nàng ấy sẽ đến rất nhanh!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao an ủi. "Ta biết rồi!" Chu Trần vẫn ẩn mình, Tần Hồng Ngọc và những người khác chết rồi còn có thể sống lại trong Phong Nguyệt Bảo Giám, hắn yếu là chết thật sự thì tất cả đều xong.

Đều phải chết!

Hắn phải cẩn thận.

Rất nhanh.

Một đạo kiếm quang tím xanh xé rách hư không, Tử Thanh Tiên Tử mắt đẹp hàm nộ mà đến.

Nàng không ngờ lại có kẻ to gan lớn mật đến vậy, dám công khai tập kích Phó Tông chủ và chân truyền của Vô Lượng Kiếm Tông nàng. "Chu Trần đâu?" Tử Thanh Tiên Tử ánh mắt quét qua, không phát hiện ra Chu Trần, sắc mặt càng lạnh, trên bầu trời thậm chí còn bắt đầu tuyết rơi, lạnh thấu xương. "Thái sư thúc tổ, con ở đây!" Chu Trần thu lại thần thông, mang theo Thanh Ngọc Dao, Hồng Chúc, Sư Thanh Tuyền và Lý Trường Phong xuất hiện. "Chiêu này của ngươi thật lợi hại!" Mắt Tử Thanh Tiên Tử sáng lên, vừa rồi nàng vậy mà không hề phát hiện Chu Trần ẩn mình ở bên cạnh.

Nói cách khác, chỉ cần Chu Trần không bị miểu sát, một khi ẩn mình đi, ngay cả cường giả cấp bậc như nàng cũng không tìm được

Chu Trần. "Chỉ là một chút thủ đoạn giữ mạng mà thôi!" Chu Trần cười, không nói nhiều, Tử Thanh Tiên Tử cũng không hỏi thêm. "Đi thôi, về Vô Lượng Kiếm Tông trước đã!" Tử Thanh Tiên Tử lấy ra thuyền bay, mang theo Chu Trần và đoàn người quay về.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao kể lại chuyện lần này. "Huyết Đao Lão Ma?" Nghe được cái tên này, Tử Thanh Tiên Tử càng thêm giận dữ: "Nếu không phải đám hòa thượng ngu ngốc của Đại Thiền Tự âm thầm dung túng bao che, tên tiểu ma đầu này có thể sống sót đến bây giờ sao?

Đã sớm bị người ta giết rồi!" "Chuyện này Đại Thiền Tự nhất định phải đưa ra lời giải thích!" Tử Thanh Tiên Tử chuẩn bị sau khi đưa Chu Trần về Vô Lượng Kiếm Tông sẽ đi Đại Thiền Tự tìm đám hòa thượng ngu ngốc kia tính sổ.

Năm đó Huyết Đao Lão Ma đã phạm vô số tội ác tày trời, nếu không phải Đại Thiền Tự cố ý "thả nước", Huyết Đao Lão Ma năm đó có thể chạy thoát khỏi Đại Thiền Tự sao?

Đại Thiền Tự truyền thừa mấy vạn năm, nội tình sâu dày, không kém Vô Lượng Kiếm Tông, đừng nói Huyết Đao Lão Ma năm đó, ngay cả Huyết Đao Lão Ma bây giờ cũng không đủ sức nhìn!

Chu Trần không biết những điều này, lúc này hắn nhìn Sư Thanh Tuyền đại sư tỷ đang trọng thương, nói: "Để ta trị thương cho sư tỷ đi!" "Được!" Thanh Ngọc Dao biết thủ đoạn thần thông của Chu Trần vô cùng lợi hại, hồi phục còn nhanh hơn linh đan diệu dược.

Nàng và những người khác lần lượt rời khỏi phòng.

Không chỉ Sư Thanh Tuyền, chưởng môn Thanh Ngọc Dao, Hồng Chúc và Lý Trường Phong đều bị thương, nhưng bọn họ không nặng như Sư Thanh Tuyền, sau khi uống đan dược thì tự mình có thể nhanh chóng hồi phục. "Sư tỷ, ta trị thương cần phải chạm vào thân thể của

nàng, mạo phạm rồi!" Nhìn khuôn mặt ngọc tuyệt mỹ tái nhợt như giấy của Sư Thanh Tuyền, lòng Chu Trần khẽ động, ngay cả tiên tử hạ phàm cũng không đủ để sánh với vị đại sư tỷ này.

Thanh thuần thoát tục, đẹp đến mức không gì sánh kịp. "Không sao, sư huynh cứ thi triển là được." Giọng Sư Thanh Tuyền mang theo sự yếu ớt, nhưng lại ngọt ngào dịu dàng đến mức không có bất kỳ ngôn ngữ nào có thể hình dung, tựa như gió xuân thổi qua tâm hồn, khiến người ta tâm khoáng thần di. "Vậy ta bắt đầu đây!" Chu Trần vươn tay, nhìn Sư Thanh Tuyền, thân thể nàng uyển chuyển, dáng vóc hoàn mỹ, hết mực phong lưu diệu trí, nhưng lại khiến người ta không dám nảy sinh ý nghĩ trần tục, sợ làm ô uế phong hoa thánh khiết của nàng.

Chu Trần không nghĩ nhiều, nắm lấy ngọc đới bên eo Sư Thanh Tuyền khẽ kéo, cởi bỏ áo bào trắng như tuyết của nàng, để lộ thân thể hoàn mỹ tựa bạch ngọc.

Chu Trần lén nuốt nước miếng, không dám nghĩ nhiều, vội vàng thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ phủ lên, vì nàng trị thương.

Sư Thanh Tuyền chủ yếu bị nội thương, thương ở ngũ tạng lục phủ, cần phải thông qua xoa bóp ở tim mới có thể chữa khỏi.

Cùng với việc Chu Trần trị liệu, cứ như Tỳ Bà Nữ trên sông Tầm Dương dùng ngón tay diệu thủ đàn tỳ bà vậy.

Nhẹ nhàng xoa nắn vuốt ve.

Khuôn mặt ngọc tái nhợt như giấy của Sư Thanh Tuyền dần trở nên hồng nhuận, tựa như tiên hoa nở rộ giữa mùa hạ, mỹ lệ muốn nhỏ lệ, khiến người ta thèm thuồng.

Và trong lúc Chu Trần trị thương, linh hồn của hắn cũng đi vào Phong Nguyệt Bảo Giám.

Hắn kinh hỉ phát hiện.

Phong Nguyệt Đồ Lục đã thăng cấp.

Hoặc có thể nói là đã mở khóa chức năng mới!

Tựa như Liễu Như Ý đến Phong Nguyệt Bảo Giám, đã kích hoạt Phong Nguyệt Đồ Lục vậy. "Thì ra là có liên quan đến số người." Chu Trần bỗng nhiên hiểu ra, lần đầu tiên Phong Nguyệt Đồ Lục ngưng tụ là vì Liễu Như Ý đến, có được linh hồn mỹ nữ đầu tiên đạt yêu cầu, mới kích hoạt Phong Nguyệt Đồ Lục.

Còn lần này thì là do số người đã vượt quá mười hai người, khiến Phong Nguyệt Đồ Lục thăng cấp, có chức năng mới.

Phong Nguyệt Đồ Lục sau khi thăng cấp, có thể kiểm tra thiên phú của người tiến vào.

Thiên phú này chỉ ra con đường mà họ thích hợp để đi.

Và chức năng kiểm tra này là để phục vụ cho một chức năng mới khác —— chức năng phong thần.

Trước đây tuy cũng có thể phong thần, nhưng chỉ đơn giản là chân linh linh hồn gắn kết với nó mà thôi.

Lần này phong thần được thăng cấp.

Có thể căn cứ vào thiên phú của bọn họ, ban cho họ thần vị tương ứng, và thần vị này có thể giúp họ nhanh chóng lĩnh ngộ và tu luyện.

Ví dụ như Tần Hồng Ngọc, hiện nay kiểm tra ra nàng thích hợp tu luyện lôi đạo, vậy thì Chu Trần có thể phong nàng làm Lôi Đạo Chi Thần.

Như vậy, Tần Hồng Ngọc có thể đột phá mãnh liệt trên lôi đạo, cuối cùng chấp chưởng lôi đạo.

Hơn nữa phong thần còn có phân cấp, chia thành Thiên Tôn, Đại

Thần, Chính Thần, mỗi một đạo Thiên Tôn chỉ có một vị, Đại Thần chín vị, Chính Thần không giới hạn.

Nghĩ đến đây, Chu Trần nhịn không được nóng lòng muốn thử.

Ánh mắt hắn nhìn về phía linh hồn Tần Hồng Ngọc đang cuộn tròn say ngủ như một đứa trẻ, cất tiếng vang lừng nói: "Tần Hồng Ngọc tiến lên nghe phong!" Giọng nói vừa dứt, Tần Hồng Ngọc giật mình tỉnh dậy, được một lực lượng vô hình nâng đỡ đến trước mặt Chu Trần, khẽ cúi người. "Phong Tần Hồng Ngọc làm Lôi Bộ Thiên Tôn, phong hiệu Lôi Đình Thiên Tôn!" Giọng Chu Trần chứa uy nghiêm, tựa như âm thanh của đại đạo, vang vọng khắp không gian Phong Nguyệt Bảo Giám, âm vang không dứt, kéo dài mãi không thôi.

Phong Nguyệt Bảo Giám ngưng tụ đích tử bảo vật, tựa như Phong Thần Bảng, hào quang đại thịnh, một đạo lôi đình từ trên trời giáng xuống, đánh vào thể linh hồn của Tần Hồng Ngọc.

Linh hồn Tần Hồng Ngọc chấn động, nhưng không bị lôi đình đánh cho tan thành tro bụi, khí tức ngược lại càng trở nên mạnh mẽ, trên người lách tách lóe lên vô số lôi đình.

Lôi đình càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mạnh, cả người nàng tựa hồ biến thành lôi đình, lại tựa hồ chấp chưởng Lôi Đình Thiên Tôn, thần uy hạo đãng, lẫm liệt không thể xâm phạm.

Nàng vốn dĩ là Luyện Thể cửu trọng, lúc này lại trực tiếp bước vào cảnh giới Trúc Cơ, hơn nữa tu vi còn không ngừng thăng lên, cuối cùng dừng lại ở Trúc Cơ đỉnh phong.

Giữa mi tâm nàng hiện ra một phù văn lôi đình, càng tăng thêm ba phần anh vũ bá khí.

Nàng mở mắt, đôi mắt đẹp tựa hai đoàn lôi điện, nhiếp nhân tâm phách, trong chớp mắt lại khôi phục bình tĩnh. "Trần ca nhi!?" Nhìn

thấy Chu Trần, Tần Hồng Ngọc nhất lăng, lẩm bẩm nói: "Ta không phải đã chết rồi sao?

Hình như còn đến địa phủ, bị phong làm Lôi Đình Thiên Tôn..." "Nàng không chết!" Chu Trần tiến lên, ôm Tần Hồng Ngọc, khẽ hôn lên trán nàng: "Đây là không gian của một bảo vật đặc biệt của ta, từ nay về sau nàng có thể tu luyện thần đạo, vĩnh viễn ở bên ta!" "Trần ca nhi, huynh thật tốt!" Tần Hồng Ngọc tuy không hoàn toàn hiểu rõ, nhưng nàng biết một điều, nàng không chết, lại còn trở nên mạnh hơn, còn có thể vĩnh viễn ở bên Chu Trần!

Sau một hồi an ủi, Chu Trần đặt Tần Hồng Ngọc mặt đầy ửng hồng, mắt còn vương lệ sang một bên, nhìn sang những người khác.

Tần Hồng Ngọc lúc này đã hiểu không ít, nàng và Cơ Phượng Hà, Liễu Như Ý cùng những người khác đứng một bên, tò mò nhìn Chu Trần phong thần. "Đại sư tỷ quả nhiên giỏi về tiễn đạo!" Chu Trần đánh giá Lý Trường Hận, không chút do dự nói: "Lý Trường Hận nghe phong!" "Phong Lý Trường Hận làm Tiễn Bộ Thiên Tôn, phong hiệu Thần Tiễn Thiên Tôn!" Phong Nguyệt Đồ Lục phát quang, tựa hồ một mũi tên xé nát hỗn độn mà đến, cắm vào thể nội Lý Trường Hận, khí tức trên người nàng bạo trướng.

Cùng Tần Hồng Ngọc đều đạt đến Trúc Cơ đỉnh phong. "Sư đệ!?" Nhìn Chu Trần, Lý Trường Hận đầy nghi hoặc.

Chu Trần bảo Cơ Phượng Hà giải thích cho bọn họ, sau đó tiếp tục phong thần. "Phong Thiên Hương Tiên Tử làm Hương Bộ Thiên Tôn, phong hiệu Thiên Hương Thiên Tôn." "Phong Trình Tố Tố làm Mộc Bộ Thiên Tôn, phong hiệu Thanh Mộc Thiên Tôn." Trình Tố Tố vốn có tu vi Thần Hải đỉnh phong, cùng với việc Chu Trần phong nàng làm Thanh Mộc Thiên Tôn, khí tức trên người lập tức bạo trướng đến Kim Đan cảnh, trực tiếp đạt Kim Đan hậu kỳ. "Phong Mộ Linh Nhi

làm Thủy Bộ Thiên Tôn, phong hiệu Linh Thủy Thiên Tôn." "Phong Triệu Sư Dung làm Lôi Bộ Đại Thần, phong hiệu Lôi Minh Chiến Thần." Thiên phú của Triệu Sư Dung cũng là lôi, chỉ có thể phong Đại Thần, tu vi đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ. "Phong Lý Thanh Hà làm Lôi Bộ Đại Thần, phong hiệu Thanh Lôi Nữ Thần." "Phong Cố Thu Thủy làm Thủy Bộ Đại Thần, phong hiệu Thu Thủy Nữ Thần." "Phong Ngư Ấu Vi làm Mộc Bộ Đại Thần, phong hiệu Mộc Vi Nữ Thần." Chu Trần một hơi phong thần cho cả chín người vừa tử vong lần này, trong đó Trình Tố Tố mạnh nhất, đạt đến Kim Đan hậu kỳ.

Những vị phong Thiên Tôn còn lại đạt đến Trúc Cơ đỉnh phong, bốn thị nữ được phong Đại Thần đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ.

Trình Tố Tố, Mộ Linh Nhi, Lý Trường Hận và các nữ nhân khác vẻ mặt chấn động và nghi hoặc nhìn Chu Trần, không ngờ bọn họ không những không chết, còn có được tạo hóa trời ban.

Chu Trần thật sự quá thần kỳ.

Chu Trần không giải thích, nhìn về phía các nữ nhân trước đó đã tu luyện thần đạo. "Cơ Phượng Hà nghe phong!" "Nô gia tại!" Thân ảnh uyển chuyển của Cơ Phượng Hà đến trước mặt Chu Trần, vẻ mặt đầy mong đợi.

Cơ Phượng Hà có thể lĩnh ngộ Cửu Chuyển Niết Bàn Công trong Phong Nguyệt Đồ Lục, thiên phú của nàng có liên quan đến phượng hoàng hỏa diễm. "Phong Cơ Phượng Hà làm Hỏa Bộ Thiên Tôn, phong hiệu Hỏa Phượng Thiên Tôn." Trên người Cơ Phượng Hà bùng lên hỏa diễm hừng hực, tu vi của nàng vốn đã là Trúc Cơ cảnh bạo trướng, một bước đạt đến Kim Đan hậu kỳ, ngang bằng với Trình Tố Tố.

Hỏa Yêu Yêu mắt phát sáng, ánh mắt rực rỡ.

Chu Trần cười cười, trên người đối phương cũng có thiên phú hỏa

diễm, liền trực tiếp nói: "Hỏa Yêu Yêu nghe phong." "Nô gia tại!" "Phong Hỏa Yêu Yêu làm Hỏa Bộ Đại Thần, phong hiệu Dục Hỏa Nữ Thần!" Trên người Hỏa Yêu Yêu hỏa diễm thăng đẳng, tu vi bạo trướng đến Kim Đan sơ kỳ.

Chu Trần chỉ liếc mắt một cái, đã cảm giác có hỏa diễm từ đáy lòng dâng lên.

Nếu kẻ địch đối mặt với Hỏa Yêu Yêu, tâm hỏa dục hỏa từ đáy lòng bùng cháy, trực tiếp hóa thành tro bụi. "Chết tiệt!" Chu Trần áp chế hỏa diễm trong lòng, nhìn sang Liễu Như Ý.

Liễu Như Ý có thể lĩnh ngộ Thanh Mộc Đế Hoàng Công, hiển nhiên cũng là thiên phú mộc đạo. "Liễu Như Ý nghe phong." "Phong Liễu Như Ý làm Mộc Bộ Đại Thần, phong hiệu Liễu Thần!" Khí tức trên người Liễu Như Ý bạo trướng, tựa hồ một cây thần liễu thông thiên, một bước nhảy vọt vào Kim Đan sơ kỳ. "Phong Lãnh Nguyệt làm Nguyệt Bộ Đại Thần, phong hiệu Nguyệt Thần!" "Phong Lưu Tinh làm Tinh Bộ Đại Thần, phong hiệu Tinh Thần!" "Phong Hình Tả (Hình Miểu) làm Thủy Bộ Đại Thần, phong hiệu Thiên Thủy Nữ Thần." "Phong Diệu Đồng làm Thủy Bộ Đại Thần, phong hiệu Diệu Thủy Nữ Thần." "Phong Hồng Tụ làm Hương Bộ Đại Thần, phong hiệu Hương Tụ Nữ Thần." Chu Trần một hơi phong xong, Lãnh Nguyệt, Lưu Tinh, Hình Tả đều đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, Diệu Đồng và Hồng Tụ thì yếu nhất, chỉ Trúc Cơ sơ kỳ.

Hiện nay Chu Trần có Trình Tố Tố, Cơ Phượng Hà hai vị Kim Đan hậu kỳ, Liễu Như Ý, Hỏa Yêu Yêu hai vị Kim Đan sơ kỳ.

Những người còn lại, trừ Diệu Đồng và Hồng Tụ ở Trúc Cơ sơ kỳ, thì đều ở Trúc Cơ hậu kỳ và Trúc Cơ đỉnh phong.

Lực lượng này đã sắp đuổi kịp một đại tông môn ngàn năm như Thanh Vân Môn rồi. "Có bốn vị Kim Đan và một đám Trúc Cơ, nếu ta

mượn sức mạnh của họ gia trì cho bản thân, tu vi ít nhất có thể tạm thời bạo trướng đến Nguyên Đan cửu chuyển, chính diện đối đầu cường giả Thần Chủng cảnh cũng không phải không thể..." Chu Trần tâm tình sảng khoái, lần bị tập kích này cũng coi như nhân họa đắc phúc, đẩy nhanh việc mở khóa chức năng mới của Phong Nguyệt Đồ Lục.

Bất quá mối thù Huyết Đao Lão Ma tập kích mình Chu Trần đã ghi nhớ rồi.

Chờ khi thực lực hắn đề thăng lên, dù là chân trời góc biển, hắn cũng sẽ diệt Huyết Đao Lão Ma.

Kẻ phạm ta, dù xa cũng phải diệt! "Không ngờ Nguyên Đan chưa tu thành, ngược lại nhân họa đắc phúc lại trở thành Kim Đan thần đạo..." Trình Tố Tố cảm nhận bản thân, một bước đạt đến Kim Đan hậu kỳ quả thực là điều mà trước đây nàng nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Đặc biệt là lúc này nàng tựa hồ đã trở thành con cưng của mộc đạo, đại đạo của mộc cứ như một mỹ nữ cởi bỏ y phục, trần trụi bày ra trước mặt nàng mặc cho nàng tham ngộ.

Thật là tạo hóa to lớn.

Mà tất cả những điều này đều đến từ tiểu nam nhân trước mắt, bất quá có Mộ Linh Nhi ở bên cạnh, nàng không tiện quá thân mật với Chu Trần.

Bằng không nàng thật sự muốn nhào vào lòng Chu Trần, để tiểu nam nhân này hung hăng cưng chiều nàng... một trăm lần a một trăm lần!

Nhìn các nữ nhân kích động hưng phấn không thôi, Chu Trần trong lòng tràn đầy tự hào và cảm giác thành tựu, hắn vung tay chiêu một

cái, Phong Nguyệt Đồ Lục thu nhỏ lại rơi vào tay hắn. "Trong Phong Nguyệt Đồ Lục này ẩn chứa áo nghĩa bản nguyên của thiên địa vũ trụ, bình thường các ngươi đều có thể ở trong đó tham ngộ tu luyện!" Nói xong, Chu Trần tùy tay ném đi, Phong Nguyệt Bảo Giám lại biến lớn, treo lơ lửng trên bầu trời.

Ngay sau đó.

Chu Trần ý niệm khẽ động, xung quanh diễn hóa ra những ngọn tiên sơn như Linh Dược Phong, Thần Tiễn Phong, trên đó có quỳnh lâu ngọc vũ, đình đài lầu các, có núi sông suối chảy.

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám này, Chu Trần với tư cách là chủ nhân, giống như thần sáng thế, có thể dễ dàng làm được rất nhiều việc. "Chủ nhân, nô gia nhớ người rồi!" Hỏa Yêu Yêu một bộ váy sam mỏng bằng hỏa diễm bao bọc thân hình nóng bỏng đầy đặn, đôi chân trắng nõn thon dài tròn trịa di chuyển, mang theo một trận hương phong phả vào mặt.

Sự mềm mại và trơn nhẵn cực độ từ cánh tay truyền đến, Chu Trần nhìn Hỏa Yêu Yêu sau khi được phong làm Dục Hỏa Nữ Thần càng thêm mê hoặc, ngọn lửa trong lòng hắn bị đốt cháy.

Mộ Linh Nhi, Lý Trường Hận và các nữ nhân khác lần đầu đến Phong Nguyệt Bảo Giám thì lạnh lùng hừ một tiếng, chui vào Phong Nguyệt Đồ Lục để tìm tòi nghiên cứu, biến mất không thấy.

Cơ Phượng Hà, Lãnh Nguyệt, Lưu Tinh và những người trước đó đã chơi cùng thì nhao nhao vây quanh Chu Trần, một trận đại chiến theo đó bùng nổ.

Cùng lúc đó.

Trong thuyền bay, Chu Trần cúi đầu nhìn, rồi lại ngẩng cao đầu.

Hắn nhìn về phía Sư Thanh Tuyền đại sư tỷ mặt mày hồng nhuận,

một đôi mắt đẹp đen láy u u sáng như bảo thạch, có một vẻ thần bí tựa vĩnh hằng và phong thái khiến người ta say đắm.

Tóc dài chấm eo, mái tóc mềm mại như mây, thân hình mềm mại uyển chuyển ngọc ngà đầy đặn, đường nét tuyệt mỹ như được quỷ phủ thần công tạo ra, khiến người ta phải than thở.

Một mỹ nhân tuyệt thế thanh lệ thoát tục như vậy nếu vẫn lạc thì thật quá đáng tiếc.

Lần này là vận khí tốt.

Kỳ thực trong thế giới siêu phàm, vẫn lạc là chuyện thường tình, giống như Tần Hồng Ngọc và những người khác mới là phổ biến và bình thường.

Loại nữ chính kiểu gì cũng không chết, ngược lại quá giả tạo.

Chu Trần có thể cảm nhận được trong mắt Sư Thanh Tuyền mang theo một tia tình ý, vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của Sư Thanh Tuyền: "Sư tỷ, nàng thật đẹp!" "Chu...

Chu sư huynh..." Trái tim Sư Thanh Tuyền lập tức thắt lại, bộ ngực đầy đặn khẽ run, cảm thụ ánh mắt nóng rực của Chu Trần, nàng sao lại không hiểu.

Nàng ngón tay ngọc thon dài chỉ khẽ nắm chặt góc chăn, hai người bốn mắt nhìn nhau, tình ý miên man.

Má nàng càng thêm hồng nhuận, chậm rãi nhắm mắt lại.

Chu Trần cúi xuống, hôn lên đôi môi đỏ mọng của Sư Thanh Tuyền.

Hắn thích Sư Thanh Tuyền.

Đồng thời.

Chỉ có trở thành nữ nhân của hắn, Sư Thanh Tuyền sau này nhược

thị tao ngộ nguy hiểm, mới có thể có cơ hội trọng sinh trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Hôm nay nếu không phải hắn vừa hay ở cùng Thanh Ngọc Dao, chắc chắn nàng đã chết, và là chết thật sự rồi.

Chu Trần cởi bỏ phòng ngự của nàng, mỗi tấc da thịt nàng tựa hồ không thuộc về phàm trần, tinh oánh điểm điểm, mang theo khí tức u hương nhàn nhạt.

Đặc biệt là đôi chân ngọc đó, trắng nõn như ngọc, ngón chân lấp lánh tinh oánh, hoàn mỹ không tì vết, có chút ngọc quang đang lóe lên. "Sư tỷ, nàng nhẫn một chút!" Chu Trần khẽ hôn lên cổ trắng nõn của Sư Thanh Tuyền, thì thầm bên tai nàng.

Thân thể Sư Thanh Tuyền run rẩy, mở to mắt.

Nàng hàm răng trắng ngà cắn chặt môi, từng giọt nước mắt trong suốt như châu ngọc lăn dài từ khóe mắt. "Cái tên tiểu hỗn đản này..." Thanh Ngọc Dao ở ngoài cửa tựa hồ cảm ứng được điều gì đó, trong lòng thầm mắng, nhưng nghĩ đến sự vẫn lạc của Tần Hồng Ngọc và những người khác, không khỏi khẽ thở dài. "Tên tiểu hỗn đản này tuy háo sắc, nhìn có vẻ không đau lòng, nhưng hắn không phải người vô tình, nội tâm e rằng còn khó chịu hơn ai hết, bi thống hơn ai hết..." Thanh Ngọc Dao biết phụ nữ là người có thể an ủi một người đàn ông bị tổn thương tâm hồn nhất.

Nàng hiện tại thật muốn xông vào ôm Chu Trần vào lòng mà an ủi thật tốt, làm gì cho hắn cũng được. "Thanh Tuyền tu vi yếu, chiến lực của Chu Trần lại biến thái, làm sao là đối thủ của hắn..." Niệm cập thử, Thanh Ngọc Dao quyết định chờ ở cửa, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể chi viện cho đệ tử của mình.

Tiếng thở dốc trong phòng, vẫn liên tục kéo dài cho đến khi đến Vô Lượng Kiếm Tông, lúc này mới chậm rãi yên tĩnh lại.

Thuyền bay do Tử Thanh Tiên Tử điều khiển tốc độ cực nhanh, từ địa điểm xảy ra sự việc đến Vô Lượng Kiếm Tông cũng chỉ mất một canh giờ mà thôi!

Chu Trần ôm Sư Thanh Tuyền với khuôn mặt ửng hồng đã hôn mê say ngủ, nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đang đổ một cơn mưa lớn tầm tã.

Phía dưới có một hồ nước lớn, bên trong trồng đủ loại sen, năm màu sáu sắc, đẹp không tả xiết.

Chương 105

Chu Trần nhìn giai nhân xinh đẹp trong lòng, lại nhìn những đóa sen rực rỡ trong hồ. "Phong nguyệt tông sư hiệu ngọc thông, lâu rồi không xuống Thanh Tuyền phong.

Đáng thương ba ngàn trận dương xuân vũ, dốc cả vào hai cánh hoa sen." Vô Lượng Kiếm Tông. "Là Thái Sư Thúc Tổ!" "Thái Sư Thúc Tổ trở về rồi!" "Vừa rồi Thái Sư Thúc Tổ đột nhiên nổi giận, vội vàng rời đi, không biết đã xảy ra chuyện gì?" "Chọc giận Thái Sư Thúc Tổ khẳng định không có quả ngọt để ăn!" "Phi chu của Thái Sư Thúc Tổ đáp xuống Nguyệt Dao Phong, chẳng lẽ Thái Sư Thúc Tổ đi đón Hoàng Phủ tông chủ và Chu sư huynh sao?" "Chẳng lẽ Hoàng Phủ tông chủ và Chu sư huynh trên đường gặp chuyện?" Đệ tử Vô Lượng Kiếm Tông nhìn thấy phi chu của Tử Thanh tiên tử, xôn xao bàn tán, phỏng đoán chân tướng sự việc.

Cách đây không lâu, Tử Thanh tiên tử nhận được tin tức Hoàng Phủ Nguyệt Dao gặp phục kích, nhất nộ thiên địa động, vội vàng rời khỏi Vô Lượng Kiếm Tông, kinh động vô số người.

Cường giả nổi giận, thiên phiên địa phúc.

Hồng Trần Phong.

Chu Trần ôm Sư Thanh Tuyền nhảy xuống phi chu.

Tử Thanh tiên tử, Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Thanh Ngọc Dao, Lý Trường Phong và Hồng Chúc đã sớm hạ xuống, đều nhìn về phía Chu Trần và Sư Thanh Tuyền trong lòng hắn.

Sư Thanh Tuyền khoác một kiện trường bào trắng như tuyết, làn da trắng nõn óng ánh như ngọc, gương mặt ửng hồng.

Cổ, viền áo lộ ra làn da trắng ngọc đầy những vết hồng ấn. "Tiểu tử này vẫn có thể 'hoắc hoắc' đại sư tỷ của mình, xem ra không có đại sự gì..." Lý Trường Phong thầm nghĩ, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Lần gặp phục kích này, những thị nữ của Chu Trần bao gồm Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương, Ly Trường Hận, Mộ Linh Nhi, Trình Tố Tố đều gặp nạn.

Trong lòng hắn cũng rất bi thương, nhưng thế giới này chính là như vậy.

Sinh mệnh đôi khi rất kiên cường, đôi khi cũng rất yếu ớt.

Bất cứ lúc nào cũng có thể chết.

Hắn sớm đã quen với sinh tử, nhưng Chu Trần thì không.

Hắn thật sự có chút lo lắng cho Chu Trần.

Hiện tại xem ra vẫn ổn.

Lý Trường Phong lại liếc nhìn Thanh Ngọc Dao, còn tưởng rằng nàng sẽ nổi điên, không ngờ lại rất bình tĩnh, dường như cũng không quá bất ngờ. "Thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam a..." Lý Trường Phong không khỏi cảm khái, năm đó hắn từng ăn không ít trái đắng dưới tay Thanh Ngọc Dao, giờ đây đồ đệ của hắn lại "có được" đồ đệ của Thanh Ngọc Dao.

Thanh Ngọc Dao: Hà chỉ đồ đệ a...

Tử Thanh tiên tử không để ý Sư Thanh Tuyền, chỉ nhìn Chu Trần an ủi: "Khoảng thời gian này con hãy nghỉ ngơi cho tốt, hung thủ mai phục con, Vô Lượng Kiếm Tông sẽ không bỏ qua." "Đa tạ Thái Sư Thúc Tổ!" Chu Trần cảm tạ, không nói gì về việc tự tay báo thù.

Vô Lượng Kiếm Tông có thể giải quyết, vậy tự nhiên là tốt nhất.

Chỉ có kẻ địch đã chết mới là kẻ địch tốt.

Việc có phải tự tay mình giết hay không, một chút cũng không quan trọng.

Chỉ có những nhân vật chính ngu xuẩn mới nghĩ đến việc giữ kẻ địch lại để tự tay giết, sau đó kẻ địch lại cho ngươi một đợt tập kích hoặc gây sự?

Tử Thanh tiên tử gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao nhìn Chu Trần, chậm rãi nói: "Sinh tử vô thường, sinh ly tử biệt là chuyện thường thấy nhất trong tu luyện, dù không có chuyện hôm nay, trăm ngàn năm sau, con cũng sẽ nhìn những người bên cạnh mình lần lượt rời đi, tiết ai thuận tiện, có gì cần cứ nói với vi sư." "Mỹ nhân sư phụ yên tâm, con không sao!" Chu Trần cười cười, hắn thật sự không đau lòng, nhiều nhất là phẫn nộ.

Bởi vì Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương tiên tử, Trình Tố Tố, Mộ Linh Nhi và những người khác căn bản không sao.

Trái lại sau khi Phong Thần, tu luyện thần đạo, tu vi đại tiến, tiền đồ vô lượng.

Quan trọng hơn là bọn họ cũng coi như thần linh rồi, thân thể có thể hư thực tùy tâm, thực chất không khác gì nhục thân.

Có một số tu tiên vũ hóa phi thăng, không phải nhục thân phi thăng, mà là Nguyên Thần phi thăng thành tiên, Nguyên Thần sau khi thành tiên và nhục thân không có gì khác biệt.

Tần Hồng Ngọc và các nàng cũng gần giống như vậy, chỉ là tu vi thực lực tạm thời không bằng những tiên nhân vũ hóa phi tiên đó. "Không sao là tốt, nghỉ ngơi cho tốt!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao vỗ vỗ vai Chu Trần, rồi biến mất. "Hồng Chúc tỷ, ngươi dẫn sư phụ an ổn ở lại!" Chu Trần nhìn Hồng Chúc và Lý Trường Phong, hiện tại Hồng

Trần Phong của hắn tuy chỉ là một tiểu sơn phong trong Vô Lượng Kiếm Tông, nhưng không kém gì chủ phong của Thanh Vân Môn.

Đừng nói vài người, vài trăm vài ngàn người cũng có thể dễ dàng an ổn ở lại. "Được." Hồng Chúc dẫn Lý Trường Phong đi tìm một căn phòng để ở.

Chu Trần ôm Sư Thanh Tuyền trở về phòng.

Thanh Ngọc Dao đi theo bên cạnh Chu Trần, trong lòng phức tạp, kỳ thực nàng sớm đã đoán được sẽ có ngày này.

Quả nhiên, Sư Thanh Tuyền vẫn không thoát khỏi ma trảo của Chu Trần.

Trở về phòng, Chu Trần nhẹ nhàng đặt Sư Thanh Tuyền lên giường, trường bào quấn quanh bờ vai thơm mịn trượt xuống, lộ ra xương quai xanh tinh tế gợi cảm như trúc trắng cùng làn ngọc cơ ửng hồng.

Thanh Ngọc Dao nhìn những vết hồng ấn khắp người và những chỗ sưng đỏ trên vết thương, đôi mắt đẹp lườm Chu Trần một cái: "Ngươi tên tiểu hỗn đản này, Thanh Tuyền vẫn là lần đầu, cũng không biết liên hương tích ngọc!" "Chưởng môn sư bá nói vậy oan uổng đệ tử rồi." Chu Trần nhe răng cười, lấy ra một bình ngọc trắng đựng dược cao, dùng hai ngón tay lấy một ít, nhẹ nhàng đưa vào chỗ vết thương, thoa đều qua lại, nói: "Đệ tử cũng muốn giữ bình tĩnh, nhưng đệ tử không làm được a!" "Chưởng môn sư bá hẳn là thâm sâu thể hội mới đúng chứ?" Chu Trần quay đầu nhìn gò má ửng hồng của Thanh Ngọc Dao, nghĩa chính ngôn từ nói: "Ta mà bình tĩnh trên người chưởng môn sư bá, chẳng phải là bất kính lớn nhất đối với chưởng môn sư bá sao?" "Khéo ăn khéo nói, toàn biết ngụy biện!" Thanh Ngọc Dao liếc Chu Trần một cái, nhưng không thể không nói lời của Chu Trần cũng có chút lý lẽ.

Nếu Chu Trần thật sự có thể bình tĩnh trên người nàng, chẳng phải là nói nàng không có chút sức hấp dẫn nào với Chu Trần sao?

Tương tự, Sư Thanh Tuyền cũng vậy.

Giống như nỗi bi ai lớn nhất của một người phụ nữ không phải là đàn ông chỉ muốn lên giường với nàng, mà là nàng nằm xuống nhưng không một người đàn ông nào nguyện ý lên.

Đảm bảo mọi vết thương đều được thoa đầy dược cao, Chu Trần rút tay ra, kéo chăn đắp cho Sư Thanh Tuyền, đứng dậy đi đến trước mặt chưởng môn. "Chưởng môn sư bá, ta nhớ nàng rồi!" Chu Trần vươn tay ôm lấy kiều khu mềm mại phong du của Thanh Ngọc Dao, đặt một nụ hôn sâu lên trán nàng. "Đừng...

ở đây..." Cảm nhận Lộc Sơn chi trảo của Chu Trần tiến vào, Thanh Ngọc Dao vội vàng mở miệng, nếu không phải nhìn thấy Chu Trần đang trong tâm trạng bi thống cần được an ủi, nàng mới không dễ nói chuyện như vậy.

Vừa rồi còn "khi phụ" Sư Thanh Tuyền, vừa thoa thuốc xong lại chạy đến ôm nàng, nếu là trước đây, nàng khẳng định sẽ dùng nắm đấm nhỏ mà đấm hắn thật mạnh. "Chưởng môn sư bá, ta thật sự muốn vĩnh viễn không chia lìa cùng nàng!" Nói rồi, Chu Trần dùng sức hôn lên đôi môi mềm mại.

Thân thể Thanh Ngọc Dao run lên, nàng tưởng Chu Trần vì cái chết của các nữ nhân mà bị kích động, lo lắng có một ngày nàng cũng sẽ rời đi.

Bàn tay ngọc vốn đang chống trên ngực Chu Trần bỗng nhiên mất hết khí lực. "Thôi vậy, Thanh Tuyền chắc sẽ không tỉnh, cứ để ngươi tiểu hỗn đản này 'phong' một chút, cũng có thể hóa giải bi thống trong lòng..." Thanh Ngọc Dao không còn cự tuyệt, mặc cho Chu Trần thi vi. "Chưởng môn sư bá thật tốt!" Chu Trần càng thêm hưng phấn, ôm

chưởng môn đến bên cửa sổ. "Tên tiểu hỗn đản này!" Thanh Ngọc Dao nâng tay ngọc trắng nõn lên, môi hồng khẽ hé, cắn chặt mu bàn tay, để tránh làm kinh động Sư Thanh Tuyền đang mơ màng ngủ bên cạnh.

Tuy nhiên, nàng không hề hay biết, Sư Thanh Tuyền lúc này kiều khu khẽ run, trong lòng sóng gió cuồn cuộn. "Sư phụ... sư phụ lại..." Tam quan của Sư Thanh Tuyền sụp đổ, kỳ thực vừa rồi lúc Chu Trần thoa thuốc cho nàng, nàng đã tỉnh rồi.

Nhưng cảm ứng được Thanh Ngọc Dao cũng ở đây.

Đặc biệt là Chu Trần thoa thuốc cho nàng, thật sự quá xấu hổ.

Nàng căn bản không có dũng khí mở mắt, chỉ có thể giả vờ ngủ giả vờ chết. "Chu sư huynh lại khi sư diệt tổ..." "Còn để sư phụ nằm ở đó..." Trong khi Chu Trần đang tìm đủ mọi cách để nhanh chóng tu luyện nhằm đề thăng tu vi, Vô Lượng Kiếm Tông lại một lần nữa sôi sục vì một tin tức. "Chu sư huynh và Phó tông chủ lại bị chặn giết trên đường sao?" "Huyết Đao Lão Ma?

Lại là đại ma đầu này!" "Đại ma đầu này năm trăm năm trước đã khét tiếng hung danh, nghe nói vẫn luôn bị Đại Thiền Tự thông tập, nhưng vẫn tiêu dao pháp ngoại, tác ác đa đoan!" "Hừ, Đại Thiền Tự?

Ngươi thật sự cho rằng Đại Thiền Tự sẽ thông tập Huyết Đao Lão Ma sao?

Nếu không phải Đại Thiền Tự âm thầm che chở, Huyết Đao Lão Ma đã sớm bị người ta diệt rồi!" "Đại Thiền Tự tại sao lại muốn che chở Huyết Đao Lão Ma?" "Chuyện này ngươi cũng không biết sao?

Huyết Đao Lão Ma chính là thiên kiêu xuất sắc nhất của Đại Thiền Tự năm trăm năm trước, được chúng lão gia hỏa của Đại Thiền Tự yêu thích sâu sắc, cho dù Huyết Đao Lão Ma âm thầm gian dâm lương

gia nữ tử, sát nhân mãn môn, Đại Thiền Tự cũng không làm gì hắn, cuối cùng nếu không phải Huyết Đao Lão Ma tác ác quá nhiều, không giữ được, phạm vào chúng nộ, Đại Thiền Tự mới giả vờ xử trí Huyết Đao Lão Ma!" "Nhưng nói là xử trí, chẳng phải vẫn để Huyết Đao Lão Ma chạy thoát sao!" "Các ngươi cho rằng Đại Thiền Tự muốn giết Huyết Đao Lão Ma, với Huyết Đao Lão Ma khi đó chỉ mới cảnh giới Thần Chủng, có thể từ Đại Thiền Tự phản ly đào thoát sao?" "Xác thực không thể nào!

Đại Thiền Tự truyền thừa vô số năm, nội tình thâm hậu, các viện thủ tọa đều là cường giả Thần Thông Cảnh, đừng nói Huyết Đao Lão Ma khi đó mới Thần Chủng Cảnh, cho dù Huyết Đao Lão Ma là Thần Thông Cảnh, cũng rất khó thoát đi!" "Đại Thiền Tự thật là tàng ô nạp cấu!" "Buông đao đồ tể lập địa thành Phật, ngươi cho rằng chỉ là nói suông thôi sao?" "Tự miếu hương hỏa không dứt, các lầu ô uế đầy trời!" "Huyết Đao Lão Ma quá càn rỡ, nhất định phải chết!"...

Vô số đệ tử nghĩa phẫn điền ưng, cường giả Vô Lượng Kiếm Tông bột nhiên đại nộ.

Công nhiên chặn giết Phó tông chủ và chân truyền, đặc biệt là Chu Trần sắp trở thành Kiếm Tử của Vô Lượng Kiếm Tông, đây là việc chà đạp mặt mũi Vô Lượng Kiếm Tông xuống đất!

Tử Thanh tiên tử trực tiếp sát đến Đại Thiền Tự, yêu cầu giao ra Huyết Đao Lão Ma. "A Di Đà Phật!" Lão tăng quét sân chặn trước mặt Tử Thanh tiên tử, giải thích: "Tử Thanh tiên tử, Huyết Đao Lão Ma đã sớm phản xuất Đại Thiền Tự, Đại Thiền Tự ta cũng đang thông tập Huyết Đao Lão Ma, làm sao có thể giao người ra được?

Huống hồ Huyết Đao Lão Ma tác ác, tiên tử nên đi tìm Huyết Đao Lão Ma mới phải, đến Đại Thiền Tự ta là lý lẽ gì?" "Ngươi lão ngốc lừa, đừng có ngụy biện, không có Đại Thiền Tự các ngươi che chở,

Huyết Đao Lão Ma có thể sống đến bây giờ sao?" "Hôm nay không giao Huyết Đao Lão Ma ra, ta sẽ san bằng cái miếu nát này của ngươi!" Tử Thanh tiên tử hai thanh phi kiếm phóng ra vô lượng kiếm quang, có ý định hễ một lời không hợp là khai chiến! "A Di Đà Phật, Huyết Đao Lão Ma đã sớm phản tự mà ra, chúng ta cũng không biết hắn ở đâu, tiên tử bảo chúng ta giao người, chẳng phải là làm khó người khác sao?" Cho dù lão biết tung tích của Huyết Đao Lão Ma, cũng không thể giao cho Tử Thanh tiên tử. "Tuy nhiên Huyết Đao Lão Ma từng xuất thân từ Đại Thiền Tự, bản tự quản giáo không nghiêm, đã dạy ra nghịch đồ như vậy, nguyện ý bồi thường Chu thí chủ một ít bảo vật!" Sau một hồi thần thương thiệt kiếm giữa Tử Thanh tiên tử và lão tăng quét sân, cuối cùng Đại Thiền Tự bồi thường Chu Trần một số bảo vật, đồng thời đảm bảo tuyệt đối không bao che Huyết Đao Lão Ma.

Tử Thanh tiên tử biết không thể làm gì Đại Thiền Tự.

Đại Thiền Tự không yếu hơn Vô Lượng Kiếm Tông.

Tổng không thể trực tiếp khai chiến chứ?

Có thể đòi được một số bồi thường và cảnh cáo Đại Thiền Tự đã là kết quả tốt nhất rồi.

Còn về Huyết Đao Lão Ma, Tử Thanh tiên tử đã không nghĩ đến việc có thể đòi được người ở đây.

Chỉ có thể tự mình đi tìm và truy sát.

Nhưng Huyết Đao Lão Ma tung hoành thiên hạ nhiều năm, lại là cường giả Thần Thông Cảnh lão làng, thần thông quảng đại, muốn tìm được hắn thật sự không dễ.

Đây cũng là lý do Huyết Đao Lão Ma dám đi chặn giết Chu Trần.

Rất nhanh.

Tin tức Huyết Đao Lão Ma chặn giết Chu Trần nhanh chóng lan truyền từ Vô Lượng Kiếm Tông, thiên hạ xôn xao.

Không ngờ Chu Trần vừa mới sắp trở thành Kiếm Tử của Vô Lượng Kiếm Tông, đã bị Huyết Đao Lão Ma chặn giết. "Huyết Đao Lão Ma thật là vô pháp vô thiên, đây là trực tiếp chà đạp mặt mũi của Vô Lượng Kiếm Tông xuống đất a!" Trong Bắc Sơn Thành, vô số cường giả thế lực tụ tập vì đại điển Thánh Tử của Chu Trần, giờ khắc này đều bàn tán xôn xao. "May mà Chu Trần không sao, nếu không Vô Lượng Kiếm Tông lần này còn mất mặt hơn!" "Đúng vậy, đại điển Thánh Tử còn chưa cử hành, kết quả chuẩn Thánh Tử đã mất, đó tuyệt đối là trò cười lớn nhất trong mấy trăm năm qua!" "Mặc dù Chu Trần không sao, nhưng Vô Lượng Kiếm Tông lần này khẳng định sẽ nổi điên, không biết Huyết Đao Lão Ma có thể chạy thoát không?" "Huyết Đao Lão Ma tội ác tày trời, nhưng lại tiêu dao pháp ngoại mấy trăm năm, vô cùng xảo quyệt, trước khi chặn giết Chu Trần khẳng định đã biết Vô Lượng Kiếm Tông sẽ nổi điên, tất nhiên đã có sự chuẩn bị!" "Đúng vậy, một cao thủ Thần Thông Cảnh lão làng cố ý ẩn mình, muốn tìm được thật sự quá khó khăn!" "Nói không chừng Huyết Đao Lão Ma đã trốn sang vương triều khác rồi!" Rất nhiều đại thế lực không lạc quan về việc Vô Lượng Kiếm Tông có thể bắt được Huyết Đao Lão Ma.

Vô Lượng Kiếm Tông tuy là bá chủ Bắc Sơn Đạo, nhưng vẫn chưa phải là bá chủ Đại Càn, mà ra khỏi Đại Càn thì càng không có cách nào.

Thiên hạ rộng lớn, nếu Huyết Đao Lão Ma chạy thoát khỏi Đại Càn, thì Vô Lượng Kiếm Tông cũng chỉ có thể tiên trường mạc cập, chỉ có thể than thở mà thôi. "Muốn chạy?

Không dễ như vậy!" Tông chủ Vô Lượng Kiếm Tông Lâm Nam Thiên thần sắc lạnh lùng, dẫn Hoàng Phủ Nguyệt Dao đến sâu trong

Vô Lượng Kiếm Tông, đánh thức một lão tổ tông tu tiên của Vô Lượng Kiếm Tông.

Vị lão tổ tông này thiện trường thôi diễn chi đạo. "Lão tổ tông, Huyết Đao Lão Ma..." Lâm Nam Thiên kể lại sự việc một lượt, khiến lão tổ tông bột nhiên đại nộ. "Đại Thiền Tự thật tốt!

Huyết Đao Lão Ma thật tốt!" "Thật sự cho rằng có thể trốn thoát sao?" Lão tổ tông cầm lấy một luồng khí tức mà Hoàng Phủ Nguyệt Dao đã thu được khi chiến đấu với Huyết Đao Lão Ma, lập tức thi triển thần thông thôi diễn.

Trước đó Hoàng Phủ Nguyệt Dao biết không thể giữ Huyết Đao Lão Ma lại, nên đã để lại một tâm nhãn, đặc biệt thu lấy một luồng khí tức của Huyết Đao Lão Ma, chính là để truy tung Huyết Đao Lão Ma. "Ừm?" Lão tổ tông cau mày, cười lạnh nói: "Một tiểu ma đầu Thần Thông Cảnh lại không thể thôi diễn được?

Khẳng định có bảo vật che giấu thiên cơ!" Loại bảo vật này, tám chín phần mười là lão ngốc lừa của Đại Thiền Tự âm thầm đưa cho. "Hừ!" Lão tổ tông há miệng phun ra một ngụm tinh huyết, tiêu hao trăm năm tuổi thọ lần nữa thôi diễn. "Du Châu, Thiên Long Tự." Lão tổ tông nói ra một địa danh. "Lão tổ tông, người không sao chứ?" Lâm Nam Thiên và Hoàng Phủ Nguyệt Dao quan tâm hỏi. "Không sao, đi đi!" Lão tổ tông vẫy vẫy tay, cho hai người rời đi, cửa động phủ ầm ầm đóng lại. "Lập tức thông tri Thái Sư Thúc Tổ!" Lâm Nam Thiên và Hoàng Phủ Nguyệt Dao lập tức truyền tin địa điểm cho Tử Thanh tiên tử.

Tử Thanh tiên tử lập tức cản vãng Du Châu Thiên Long Tự.

Du Châu.

Thiên Long Tự.

Thiên Long Tự tọa lạc trên Thiên Long Sơn ngoài Thiên Long Thành, đã có lịch sử năm trăm năm, kiến trúc trong tự cộng lại đạt đến mấy ngàn gian, rộng lớn như một tiểu thành.

Chính giữa có bảy tòa đại điện, mỗi tòa đại điện đều được lợp ngói lưu ly tam thải, màu sắc như mới, phía trước điện có một quảng trường rộng lớn đạt ngàn trượng, lát bằng đá trắng, bao quanh bởi lan can đá trắng.

Chính giữa thờ phụng một pho tượng đồng Văn Thù Bồ Tát cưỡi kim sư, bên cạnh còn có Dược Sư, Thích Già và Di Đà Tam Thế Phật.

Màu sắc tô vẽ bằng vàng, vô cùng khí phách, trừ bốn lối ra vào bằng thềm đá, còn có năm trăm la hán phân bố đều, đều đúc bằng đồng vàng, mỗi tượng thần thái sống động như thật.

Và ở giữa bảy tòa đại điện, còn có một tòa đồng điện rộng và sâu mười trượng, cao chín trượng rưỡi, bên trong kim bích huy hoàng, xa hoa đến cực điểm.

Hàng chục thiếu nữ diệu linh thân mặc trường quần sa mỏng trong suốt, vây quanh chiếc giường lớn rộng dài hai trượng ở trung tâm, lả lướt múa.

Trên chiếc giường lớn, một hòa thượng đầu trọc ngồi, để ngực trần lộ nhũ, vô cùng cường tráng, trước ngực còn có một chỏm lông ngực đen nhánh sáng bóng. "Mẹ kiếp, Ly Hồn cái phế vật kia, đồ vô dụng!" Hòa thượng đầu trọc vẻ mặt hung dữ, chửi tục ầm ĩ, khiến các mỹ nhân phục vụ bên cạnh hắn run rẩy, tràn đầy vô hạn sợ hãi.

Hòa thượng đầu trọc này hiển nhiên chính là Huyết Đao Lão Ma đã chặn giết Chu Trần.

Giờ đây không bắt được Chu Trần, không vớ được lợi lộc gì, lại rước vào một thân phiền toái, chọc điên Vô Lượng Kiếm Tông.

Hắn bây giờ không dám ra ngoài vui chơi hưởng thụ nữa!

Chỉ có thể ẩn mình ở đây chờ cho gió êm sóng lặng.

Vốn dĩ hắn đã lên kế hoạch mọi thứ rất tốt, hắn giữ chân Hoàng Phủ Nguyệt Dao, còn đưa cho Ly Hồn công tử ba lá đao phù chuyên môn khắc chế át chủ bài của Chu Trần.

Với tu vi Thần Chủng Đỉnh Phong của Ly Hồn công tử, đánh bại Chu Trần mới nhập Nguyên Đan, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Thế nhưng vạn vạn không ngờ Ly Hồn công tử lại thất bại, còn bị Chu Trần một kiếm chém giết.

Thật đúng là càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng nổi điên.

Ba!

Huyết Đao Lão Ma một chưởng nặng nề vỗ vào mông mỹ phụ đang phục vụ bên cạnh hắn, mỹ phụ kiều khu run lên, trong lòng vừa sợ hãi vừa khuất nhục.

Nàng lập tức quỳ phục trên giường, chờ đợi Huyết Đao Lão Ma hưởng dụng vui đùa.

Nàng vốn dĩ cũng là một tông chủ của đại tông phái như Thanh Vân Môn, kết quả bị Huyết Đao Lão Ma để mắt tới, âm thầm bắt cóc giam giữ ở đây, ngày đêm cung phụng Huyết Đao Lão Ma vui đùa.

Huyết Đao Lão Ma xé quần áo trên người nàng, vẻ mặt hung tợn tàn bạo nắm lấy mông mỹ phụ, chuẩn bị thi bạo với mỹ phụ.

Thế nhưng chưa kịp tiến vào, sắc mặt Huyết Đao Lão Ma đột biến. "Không hay rồi!" Huyết Đao Lão Ma không dám chần chừ chút nào, lập tức hóa thành một đạo huyết quang độn đi.

Oanh long long!

Ngay khoảnh khắc huyết quang độn đi, tòa đại điện bằng đồng

xanh bị một kiếm chia làm hai nửa, những mỹ nhân bị Huyết Đao Lão Ma giam cầm bên trong lại không hề bị tổn thương chút nào. "Muốn chạy?" Tử Thanh tiên tử nhìn Huyết Đao Lão Ma không màng tiêu hao thọ mệnh thi triển huyết độn chi pháp đào chạy, trong mắt đầy vẻ khinh thường.

Nếu để Huyết Đao Lão Ma chạy thoát, nàng cũng không cần lăn lộn nữa!

Chương 106

Nàng nâng bàn tay ngọc trắng nõn lên, ngón tay ngọc thanh thông chỉ về phía trước.

Trong chớp mắt, một đạo kiếm quang màu tím bắn ra, hậu phát tiên chí, phảng phất vượt qua không gian, lập tức xuyên thủng đạo huyết quang kia. "A!" Huyết Đao Lão Ma thảm thiết kêu lên, thân ảnh lộ ra, từ trên không trung rơi xuống.

Đạo kiếm quang vừa rồi không chỉ xuyên thủng thân thể hắn, mà kiếm khí kiếm ý ẩn chứa bên trong còn phá hủy toàn bộ đan điền thần thông của hắn.

Nếu không phải Tử Thanh tiên tử muốn bắt sống hắn, một kiếm vừa rồi đã đủ để miểu sát hắn.

Tử Thanh tiên tử cách không vồ một cái, chuẩn bị bắt Huyết Đao Lão Ma đến thẩm vấn, kết quả hắn đột nhiên nổ tung, hóa thành phấn vụn. "Phần Thân Đan?" Tử Thanh tiên tử cau mày, loại đan dược này cực kỳ bá đạo, có thể trong nháy mắt hủy diệt người, thi cốt vô tồn.

Một số tu sĩ đặc biệt để tránh bị người ta bắt sống sẽ nuốt Phần Thân Đan vào bụng, chỉ cần một luồng hồn lực là có thể dễ dàng kích nổ.

Thần thức của Tử Thanh tiên tử quét qua, xác nhận Huyết Đao Lão Ma đã chết, ánh mắt nhìn về phía Thiên Long Tự, cau mày. "Tàng ô nạp cấu, dâm uế bất kham!" Nàng giơ tay chỉ một cái, kiếm khí như mưa.

Toàn bộ tượng Phật và tăng lữ của Thiên Long Tự nhanh chóng bị hủy diệt, cuối cùng nàng liếc nhìn những nữ tử bị Huyết Đao Lão Ma giam cầm, tiện tay giải trừ cấm chế trong cơ thể họ. "Đa tạ tiên tử

cứu mạng chi ân!" Mỹ phụ vừa suýt bị Huyết Đao Lão Ma tàn phá và các vũ nữ khác đều vội vàng bái tạ, kích động không thôi, cuối cùng họ đã tự do!

Tử Thanh tiên tử không để ý nữa, trong chớp mắt biến mất vô tung.

Thiên Long Tự hóa thành một mảnh phế tích, vô số khách hành hương hoảng loạn, thấy chiến đấu kết thúc mới hơi ổn định, dò hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, sau khi các nữ tử bị giam cầm mở lời, mọi người mới hiểu Thiên Long Tự là một nơi ác độc đến nhường nào.

Huyết Đao Lão Ma, kẻ khét tiếng hung danh, thập ác bất xá, ưa thích gian dâm cướp bóc, động một tí là diệt cả nhà, lại ẩn mình trong Thiên Long Tự này.

Mà tăng lữ của Thiên Long Tự lại mượn danh hiệu Phật Tổ, âm thầm mê hoặc những mỹ nữ đến thắp hương bái Phật, thực hiện hành vi gian dâm. "Đây chính là một dâm tự, ma miếu!" "Những tên ngốc lừa chết tiệt này, thật đáng chết!" "Trời xanh có mắt, phái tiên tử hạ phàm, san trừ những ma đầu dâm tăng này!" "Giết hay lắm, diệt hay lắm!" "Huyết Đao Lão Ma lại ẩn mình ở đây, vị tiên tử vừa rồi chẳng lẽ là tiền bối của Vô Lượng Kiếm Tông sao?" "Chắc là vậy rồi, Huyết Đao Lão Ma chặn giết chân truyền và phó tông chủ Vô Lượng Kiếm Tông, có kiếp này cũng không oan uổng!" "Vô Lượng Kiếm Tông không hổ là khôi thủ của một đạo, Huyết Đao Lão Ma ẩn mình trong Thiên Long Tự vậy mà cũng bị tìm ra, diệt sát bằng uy lực lôi đình, đây hạ phạ thị không ai dám khiêu khích uy nghiêm của Vô Lượng Kiếm Tông nữa!" Mọi người bàn tán xôn xao, có cường giả đã đoán được chân tướng. "Nương tử, nương tử..." Một thư sinh áo trắng hoảng loạn xông vào Thiên Long Tự, cuối cùng ở hậu viện tìm thấy

nương tử của mình nằm trên giường, quần áo hơi xốc xếch.

Nương tử của hắn chính là mỹ phụ trước đó đến cầu con. "May quá, may quá, may mắn trời xanh mở mắt, phái tiên tử cứu vớt nương tử..." Thư sinh áo trắng sau một hồi kiểm tra, xác nhận mỹ phụ chỉ là ngất đi, không có gì đáng ngại, cũng chưa bị xâm phạm, không khỏi mừng thầm.

Đặc biệt ánh mắt hắn quét qua hòa thượng Sắc Không đang ngã dưới đất, cùng những hòa thượng trẻ tuổi đang nằm rải rác xếp hàng ở cửa, lòng còn rợn.

Nếu không phải vị tiên tử kia giáng lâm, nương tử của hắn sẽ gặp phải chuyện gì, có thể tưởng tượng được. "Đồ ngốc lừa, hòa thượng hôi thối!" Thư sinh áo trắng hung hăng đá Sắc Không hòa thượng mấy cước, rồi lại nặng nề nhổ một ngụm đàm, mới ôm mỹ phụ rời đi.

Nếu không phải Tử Thanh tiên tử giáng lâm, chính là những hòa thượng này đã nhổ đàm vào nương tử của hắn!

Chuyện Thiên Long Tự nhanh chóng lan rộng, vô số tin tức nhỏ bay khắp trời, nhưng nói chung hình tượng Phật môn rớt xuống ngàn trượng.

Trong cảnh giới Đại Càn không thiếu tự miếu, theo sự việc Thiên Long Tự xảy ra, dường như đã gây ra phản ứng dây chuyền, rất nhiều hiệp khách muốn thành danh đều đi khắp các tự miếu âm thầm điều tra, chuẩn bị giẫm lên đầu những tên ngốc lừa này để nổi danh thiên hạ.

Mà còn chưa nói xong, rất nhiều tự miếu tương tự Thiên Long Tự nhất thời bị lật tẩy không ít, danh tiếng Phật môn càng tệ, Đại Thiền Tự cố gắng muốn cứu vãn nhưng cũng vô ích.

Chỉ có thể chờ cho chuyện lần này lắng xuống, sau này từ từ khôi

phục.

Mà chuyện Tử Thanh tiên tử của Vô Lượng Kiếm Tông tru sát Huyết Đao Lão Ma, san trừ Thiên Long Tự, giải cứu các nữ tử bị giam cầm được lưu truyền rộng rãi, khiến danh vọng Vô Lượng Kiếm Tông càng lên một tầng lầu.

Đằng sau việc này tự nhiên có Vô Lượng Kiếm Tông âm thầm ra sức.

Đả áp Đại Thiền Tự.

Tạo thế cho chính mình.

Vô Lượng Kiếm Tông.

Hồng Trần Phong. "Trời mưa rồi!" Chu Trần từ phía sau ôm chặt lấy thân thể trần trụi phong du mềm mại ửng hồng của chưởng môn sư bá, nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa lớn như trút nước, tí tách tí tách đập vào ngói lưu ly trên mái nhà. "Cơn mưa này đến thật là cấp xúc mà nhiệt liệt!" Chu Trần khẽ nói bên tai Thanh Ngọc Dao, hắn cảm giác mình bị ướt như chuột lột, đầu cũng ướt sũng, tóc dính bết vào nhau, một mảng lộn xộn!

Tóc đẹp của chưởng môn sư bá cũng bị nước mưa làm ướt, lộn xộn không chịu nổi.

Mưa vẫn cứ rơi.

Không khí coi như dung hiệp.

Thanh Ngọc Dao khẽ thở dốc, không để ý đến những lời "trần ngôn trần ngữ" giết người của Chu Trần.

Đôi mắt long lanh mê ly ánh nước của nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, gió lạnh mang theo hương thơm dịu của cỏ cây thổi tới, dường như có một luồng thanh tuyền chảy qua cơ thể.

Nàng có thể cảm nhận được tâm trạng Chu Trần rất tốt.

Mà đây đều là công lao của nàng.

Cũng không uổng nàng đã hy sinh nhiều như vậy.

Dưới cửa sổ nước chảy trong veo, tảo hạnh giao hoành trong nước, bóng cây cỏ rậm rạp. "Chưởng môn sư bá, ta ôm nàng đi nghỉ ngơi đi!" Chu Trần ôm Thanh Ngọc Dao đặt nàng bên cạnh Sư Thanh Tuyền.

Hai người không hề chia cách. "Ngươi làm gì?" Thanh Ngọc Dao trừng Chu Trần, nàng còn tưởng Chu Trần muốn ôm nàng rời khỏi phòng, không ngờ lại ôm nàng đến bên cạnh Sư Thanh Tuyền. "Chưởng môn sư bá, nàng cũng không muốn sau này bị Sư sư tỷ cười nhạo chứ?" Chu Trần khẽ nói bên tai chưởng môn, như ma quỷ thì thầm: "Muốn không mất mặt, cách duy nhất chính là mọi người đều giống nhau!" Thanh Ngọc Dao sững sờ, nàng đã hiểu ý của Chu Trần.

Sư Thanh Tuyền đã tỉnh rồi.

Tất cả mọi chuyện trước đó đều đã bị nhìn thấy.

Lúc này, nàng đã cảm nhận được sự thay đổi trong hơi thở của Sư Thanh Tuyền, hiển nhiên trong lòng đã sóng gió cuồn cuộn.

Nghĩ đến vừa rồi nàng bị Chu Trần như vậy, lại còn như vậy.

Mưa vẫn cứ rơi.

Nàng thật sự hận không thể tìm một kẽ đất để chui vào.

Mà cách duy nhất chính là Sư Thanh Tuyền cũng giống như nàng, lại còn bị nàng nhìn thấy, mọi người so sánh với nhau, tâm lý liền cân bằng.

Thanh Ngọc Dao không khỏi trầm mặc.

Chu Trần lập tức buông Thanh Ngọc Dao ra, thân hình khẽ

chuyển, ôm lấy Sư Thanh Tuyền đang giả vờ ngủ bên cạnh. "Đừng..." Đôi mắt đẹp của Sư Thanh Tuyền mở to, không còn giả vờ được nữa. "Sư sư tỷ, ta nhớ nàng rồi..." "Ưm!" Sư Thanh Tuyền còn muốn nói gì đó, nhưng đã bị Chu Trần chặn miệng lại. "Thật là một tiểu hỗn đản đáng ghét!" Thanh Ngọc Dao nhắm mắt lại, trong lòng thở dài, kiếp này thật sự đã "thua" trong tay Chu Trần rồi.

Thân thể Sư Thanh Tuyền căng cứng, đối với vị khách không mời mà đến là Chu Trần này, lúc này nàng không hề hoan nghênh.

Trên người Chu Trần còn mang theo khí tức của sư phụ nàng.

Nàng muốn đuổi Chu Trần ra khỏi phòng mình, nhưng Chu Trần tên vô lại này đã vào cửa rồi thì làm sao có thể đi.

Không biết qua bao lâu.

Chu Trần thở ra một ngụm trọc khí, đầy vẻ thương tiếc hôn lên khóe mắt Sư Thanh Tuyền, hôn đi giọt lệ nơi khóe mắt nàng. "Sư sư tỷ, nàng thật đẹp!" Nhìn dung nhan ngọc lê hoa đái vũ đáng thương của Sư Thanh Tuyền, Chu Trần lại nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa phùn lất phất, cảm thán: "Cơn mưa trước đến cấp xúc mà nhiệt liệt, cơn mưa bây giờ lại mang đến một cảm giác bao dung dịu dàng hàm súc, không khí dường như cũng trở nên trong lành hơn!" Ánh mắt Sư Thanh Tuyền lóe lên, không dám nhìn Chu Trần và Thanh Ngọc Dao bên cạnh.

Chu Trần kéo Thanh Ngọc Dao lại, ôm hai nàng một tả một hữu vào lòng. "Sư phụ..." Nhìn dung nhan ngọc của Thanh Ngọc Dao gần trong gang tấc, Sư Thanh Tuyền thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, nàng chưa bao giờ gần gũi với Thanh Ngọc Dao đến thế.

Đối diện với ánh mắt của Thanh Ngọc Dao, nàng hoảng loạn cúi đầu, không dám đối diện.

Thanh Ngọc Dao đưa tay véo mạnh vào eo Chu Trần một cái.

Chu Trần đau đớn, ôm chặt hai nàng vào lòng, nhẹ giọng nói: "Chưởng môn sư bá, Sư sư tỷ, có hai nàng thật tốt." "Ôm hai nàng giống như ôm cả thế giới!" Chu Trần hôn lên má hai nàng, tràn đầy nhu tình và sủng nịnh.

U oán trong lòng Thanh Ngọc Dao và Sư Thanh Tuyền lập tức tiêu tan, khẽ cọ vào ngực Chu Trần.

Thanh Ngọc Dao an ủi: "Ngươi tên tiểu hỗn đản này, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi!" Sư Thanh Tuyền không nói gì, nhưng lại nắm chặt tay Chu Trần, biểu lộ thái độ của mình. "Chưởng môn sư bá, Sư sư tỷ, hai nàng thật tốt, có hai nàng là may mắn lớn nhất đời ta..." Chu Trần ôm chặt hai nàng.

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Trên Linh Dược Phong. "Ngươi đúng là một đại hỗn đản!" Trình Tố Tố nhìn Chu Trần đang nằm trong lòng nàng "ăn", hung hăng nhéo nhéo tai Chu Trần, lại còn lợi dụng sự an ủi của Thanh Ngọc Dao và Sư Thanh Tuyền đối với hắn mà kéo hai người lại với nhau.

Thanh Ngọc Dao và Sư Thanh Tuyền còn tưởng Chu Trần vì cái chết của các nàng mà đau lòng chứ.

Kết quả Chu Trần ở đây chơi đùa vui vẻ lắm. "Ngươi mà dám kéo ta và Linh Nhi lại với nhau, ta cắn chết ngươi!" Trình Tố Tố hung ác nói. "Sư thúc, ta giống loại người đó sao?" "Ha ha!" Trình Tố Tố cười lạnh.

Ngươi không giống.

Ngươi chính là! "Mau cút, ta đi tu luyện đây!" Trình Tố Tố đẩy Chu Trần ra, trực tiếp đi vào Phong Vũ Đồ Lục để lĩnh ngộ chân ý bản nguyên ẩn chứa trên phù điêu, hoàn thiện công pháp của nàng.

Chu Trần đi đến Thần Tiễn Phong, tìm thấy Tần Hồng Ngọc vừa ra khỏi Phong Vũ Đồ Lục. "Trần ca nhi!" Tần Hồng Ngọc vui vẻ lao tới, ôm chặt cổ Chu Trần, hưng phấn nói: "Trần ca nhi, thiếp đã lĩnh ngộ một môn Thái Thanh Thần Lôi, thiếp cảm giác ở đây thật sự quá hạnh phúc rồi!" Trước đây nàng tu luyện võ đạo, tuy có tài nguyên của Chu Trần, nhưng nàng không có thiên phú gì, dù có Chu Trần đứng sau lưng ủng hộ, tiến bộ vẫn chậm chạp.

Nhưng ở đây, Tần Hồng Ngọc cảm giác mỗi ngày đều trở nên nhẹ nhàng hơn, tu luyện cứ như ăn cơm uống nước vậy, cảm giác đó thật sự quá sảng khoái. "Trần ca nhi, chàng mà sớm nói sau khi chết có thể đến đây, thiếp đã đến sớm rồi!" Tần Hồng Ngọc oán trách.

Thân thể nàng có thể hư có thể thực, biến hóa tùy tâm, hóa thành thần khu thực chất không khác gì nhục thân, thậm chí còn hoàn mỹ hơn.

Cứ như là thành thần vậy. "Bây giờ đến không phải cũng giống vậy sao!" Chu Trần cười cười, trước đây Phong Nguyệt Đồ Lục chưa thăng cấp, Tần Hồng Ngọc dù có đến, tu luyện hiệu quả cũng sẽ không tốt như bây giờ.

Chu Trần còn gia phong cho nàng vị trí Thiên Tôn, giống như sủng nhi của lôi đạo, tu luyện tự nhiên tiến bộ ngàn dặm, sảng khoái đến cực điểm. "Trần ca nhi, muốn thiếp!"...

Thời gian như bạch câu quá khích.

Liên tiếp ba ngày.

Chu Trần thi thi nhiên từ phòng Thanh Ngọc Dao và Sư Thanh Tuyền rời đi, cảm nhận ánh dương ấm áp bên ngoài, không khỏi dang rộng hai tay, ôm lấy mặt trời. "Công tử!" Dáng người thành thục phong du của Hồng Chúc xuất hiện, thấy tâm trạng Chu Trần đại hảo, không khỏi yên tâm, bắt đầu kể những chuyện đã xảy ra mấy ngày

nay. "Huyết Đao Lão Ma bị Thái Sư Thúc Tổ giết rồi?" Chu Trần nghe vậy không hề thất vọng, trái lại còn yên tâm.

Hắn không có sở thích tự tay giết chết kẻ địch.

Chỉ cần có thể giết chết kẻ địch, bất kể ai giết, bất kể giết bằng cách nào, đều được.

Huyết Đao Lão Ma đã chết, hắn cũng hơi yên tâm.

Không chỉ vì kẻ địch đã chết, mà còn vì cái chết của Huyết Đao Lão Ma có thể chấn nhiếp những kẻ tâm hoài bất quỹ, giúp hệ số an toàn của hắn tăng lên đáng kể. "Vốn dĩ Thái Sư Thúc Tổ muốn bắt sống Huyết Đao Lão Ma, nhưng không ngờ Huyết Đao Lão Ma lại phục dụng Phần Thân Đan, tự bạo mà chết!" Hồng Chúc tiếc nuối nói. "Chết là tốt rồi!" Chu Trần không để ý, ngẩng đầu nhìn Thanh Nga tiên tử đang khoan thai bước đến, thân tư mạn diệu, eo thon mông cong, yêu kiều sinh tư, phảng phất lay động cả thế giới.

Không thể không nói Thanh Nga tiên tử quả thực rất đẹp, tuy tu vi không tính là cao, nhưng tuyệt đại phương hoa mà nàng tỏa ra lại không hề thua kém người khác!

Chu Trần một tay ôm lấy eo Hồng Chúc, một tay trong tiếng kinh hô của Thanh Nga tiên tử bế bổng nàng lên, trực tiếp tiến vào phòng.

Hắn muốn nỗ lực tu hành.

Nhập đạo.

Toản nghiên.

Cảm ngộ.

Đại đạo như lưu thủy, bất nhập bất khả tri.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao âm thầm đến thăm Chu Trần, thấy Chu

Trần đang nỗ lực tu luyện, cũng yên tâm.

Cứ như vậy mười mấy ngày trôi qua.

Chu Trần tấn thăng Kiếm Tử của Vô Lượng Kiếm Tông, tức đại điển Thánh Tử đã đến. "Cuối cùng cũng phá ức rồi!" Chu Trần cảm khái, gần nửa tháng nỗ lực điên cuồng, hắn có thể nói là túc bất xuất hộ, mỗi ngày không phải nhập đạo thì cũng là tu hành. "Cộng điểm!" Chu Trần cộng một ức Phong Nguyệt Điểm vào tu vi võ đạo, Nguyên Đan đại đạo mạnh mẽ sáng trong như bảo thạch trong đan điền tích lưu lưu quay nhanh, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường đã nhỏ đi một vòng.

Nhưng thần lực ẩn chứa bên trong, bất kể về chất hay lượng đều tăng vọt gấp đôi. "Nguyên Đan Nhị Chuyển!" Trên mặt Chu Trần lộ ra một nụ cười, cùng với dung nhan ngọc ửng hồng kinh ngạc tuyệt mỹ của Thanh Ngọc Dao và Sư Thanh Tuyền tương đắc ích chương, đẹp không sao tả xiết. "Ngươi đúng là một tên biến thái!" Thanh Ngọc Dao đã không muốn nói những lời cung kính nữa, đây chính là Nguyên Đan Cảnh a.

Nàng ở Nguyên Đan Cảnh mấy năm thậm chí mấy chục năm cũng khó mà thăng cấp một chuyển.

Nhưng Chu Trần nửa tháng đã thăng cấp một chuyển.

Đơn giản là không cho người ta đường sống. "Đây không phải có chưởng môn sư bá và Sư sư tỷ trợ ta tu hành sao?" Chu Trần cười cười, rút thân đứng dậy.

Thanh Ngọc Dao và Sư Thanh Tuyền phục thị Chu Trần thay y phục, kỳ thực các nàng cũng phát hiện không chỉ Chu Trần thăng cấp nhanh, mà các nàng cũng có sự đề thăng rất lớn.

Đặc biệt là Sư Thanh Tuyền, mỗi lần luyện hóa vô số tài nguyên

mà Chu Trần đưa cho nàng, nàng đều có sự đề thăng rõ rệt, thậm chí nàng lờ mờ cảm thấy thiên phú dường như cũng đã tăng lên một chút. "Hôm nay là ngày ngươi tấn thăng Thánh Tử, đừng có lêu lổng!" Thanh Ngọc Dao giúp Chu Trần thu dọn xong, thay cho hắn bộ Thánh Tử phục được Vô Lượng Kiếm Tông chuyên môn đặt chế, cả người Chu Trần đều trở nên tinh thần hơn.

Trường bào Thánh Tử này không hề đơn giản, đây là một kiện pháp bảo phòng ngự chuyên môn luyện chế cho Chu Trần, không chỉ ngoại hình có thể biến hóa tùy tâm sở dục, mà còn có hiệu quả phòng ngự vô cùng mạnh mẽ. "Công tử, trời không còn sớm nữa, chuẩn bị xong chưa?" Hồng Chúc gọi từ bên ngoài. "Xong rồi!" Chu Trần mở cửa, dẫn Thanh Ngọc Dao, Sư Thanh Tuyền, Hồng Chúc, Thanh Nga và Lý Trường Phong cùng nhau đến Vô Lượng Phong.

Vô Lượng Phong là chủ phong của Vô Lượng Kiếm Tông, cao mười vạn trượng, trực tiếp đâm thẳng mây xanh, là đỉnh cao nhất của Vô Lượng Sơn Mạch, còn được gọi là Vô Lượng Sơn.

Lúc này, trên quảng trường Vân Hải của Vô Lượng Phong, khách khứa chật ních, đệ tử Vô Lượng Kiếm Tông qua lại tấp nập, chào hỏi khách nhân.

Những người có thể đến đây tham gia đại điển Thánh Tử của Chu Trần, ít nhất cũng là thế lực cấp châu phủ như Thanh Vân Môn, bao gồm tông môn, thế gia, bang phái, thương hội, quan to quý tộc, hoàng thân quốc thích.

Chu Trần dẫn mọi người đến quảng trường Vân Hải, Thanh Ngọc Dao và những người khác ở lại ghế quý tân, Chu Trần bước đến giữa.

Chương 107

Ánh mắt hắn quét qua, cường giả tề tụ.

Nguyên Đan, Thần Chủng khắp nơi.

Cường giả Thần Thông Cảnh e rằng cũng không ít.

Những người có tu vi yếu nhất đều là thiên kiêu dưới trướng các đại thế lực, đi theo để mở rộng kiến thức. "Thánh Tử quả nhiên khí vũ hiên ngang, khí độ bất phàm a!" "Đại Đạo Nguyên Đan, xưa nay hiếm thấy, thiên phú của Thánh Tử có thể nói là khoáng cổ thước kim!" Vô số ánh mắt đổ dồn vào Chu Trần, hiếu kỳ đánh giá, Đại Càn đất rộng người đông, thiên kiêu như mây, nhưng Đại Đạo Nguyên Đan vẫn là độc nhất vô nhị. "Đại Càn Dao Cơ công chúa cùng Trưởng Công Chúa Thiên Kiếm công chúa, đến chúc mừng Chu Trần tấn thăng Thánh Tử!" Theo một tiếng nói thanh thúy trong trẻo vang lên, một con hỏa phượng từ xa chấn cánh bay đến, trên lưng nó đứng bốn thân ảnh mạn diệu.

Hai người dẫn đầu chính là Đại Càn Đại Trưởng Công Chúa Dao Cơ và Trưởng Công Chúa Kiếm Hùng.

Phía sau hai người lần lượt là Thanh La và Cố Trường Anh. "Đại Trưởng Công Chúa Dao Cơ lại đích thân đến sao?" "Thiên Kiếm công chúa xuất thân Thiên Kiếm Tông, và Thanh Vân Môn nguyên bản của Thánh Tử là hai đại tông lân cận, Thiên Kiếm công chúa và Thánh Tử có lẽ có giao tình, nay Thánh Tử ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, thì ngay cả hoàng thất cũng không thể xem thường!" "Thiên Kiếm công chúa và Thánh Tử quen biết, vậy hoàng thất e rằng muốn tác hợp hai người, nhân đó mà lôi kéo Thánh Tử!" Các đại thế lực nhìn Dao Cơ và Kiếm Hùng, tâm tư xoay chuyển, âm thầm suy đoán. "Đại Trưởng

Công Chúa Dao Cơ?" Chu Trần trong lòng khẽ động, đây chính là cô cô của đương kim hoàng đế, bất kể bối phận hay thực lực, e rằng còn mạnh hơn mỹ nhân sư phụ của hắn một bậc.

Ngay khi Chu Trần ngẩng đầu, một tuyệt thế giai nhân uy nghi vạn thiên từ không trung hạ xuống, uyển như nữ thần giáng lâm nhân gian.

Gương mặt trái xoan tuyệt mỹ đoan trang, đôi môi anh đào phấn nộn, cằm trong suốt như ngọc, tạo thành một dung nhan ngọc tuyệt thế thành thục mỹ lệ, khuynh quốc khuynh thành.

Mắt phượng uy nghiêm, đôi mắt sáng ngời, như thiên thần phủ khám chúng sinh, khiến người ta có cảm giác tim đập thịt giật. "Còn mạnh hơn mỹ nhân sư phụ!

Kém chút so với Thái Sư Thúc Tổ!" Chu Trần thầm so sánh trong lòng, nhưng không nhìn nhiều, quay sang nhìn Kiếm Hùng.

Kiếm Hùng đã thay một thân phượng bào, trong vẻ lạnh lùng sảng khoái còn tăng thêm một phần đoan trang và cao quý, tuy vẫn là Luyện Thể Cảnh, nhưng Chu Trần cảm nhận được sức mạnh cường đại ẩn chứa trong cơ thể nàng.

Ít nhất cũng đã Luyện Thể Thất Thập Nhị Chuyển trở lên rồi! "Đây chính là bá hoàng huyết mạch sao?" Chu Trần thầm kinh hãi, tốc độ này đơn giản như ngồi máy bay, nhưng Kiếm Hùng muốn đạt đến Luyện Thể Tam Bách Lục Thập Ngũ Chuyển cũng không quá khả thi.

Dù sao Sở Bá Hoàng còn chưa đạt đến, huyết mạch của nàng thì khỏi phải nói.

Mà Kiếm Hùng muốn siêu việt Sở Bá Hoàng, có thể nói là khó như lên trời. "Hoan nghênh Dao Cơ công chúa và Thiên Kiếm công chúa đến tham gia đại điển Thánh Tử của ta, vinh hạnh chí cực!" Chu Trần chắp tay thi lễ.

Tông chủ Lâm Nam Thiên lúc này đã xuất hiện trước mặt Chu Trần, đích thân chào đón Dao Cơ và Kiếm Hùng, dẫn họ đến chỗ ngồi quý tân tôn quý nhất.

Chu Trần lúc này cũng không có thời gian ôn chuyện, chỉ có thể đợi sau đại điển rồi đi tìm Kiếm Hùng.

Đại điển Thánh Tử thực ra cũng đơn giản.

Tử Thanh tiên tử đích thân chủ trì, tuyên bố Chu Trần trở thành Kiếm Tử thứ hai của Vô Lượng Kiếm Tông, tức Thánh Tử.

Sau đó tự nhiên là võ đạo giao lưu.

Trong thế giới siêu phàm này, thực lực chính là tất cả.

Đại điển chân truyền của Thanh Vân Môn có võ đạo giao lưu, Vô Lượng Kiếm Tông cũng vậy, hoặc có thể nói là từ trên xuống dưới, một mạch tương thừa.

Thiên kiêu các đại thế lực lần lượt lên đài, khiêu chiến Chu Trần.

Đây cũng là lúc Chu Trần thể hiện thực lực, thể hiện "cơ bắp" của mình với tư cách là Thánh Tử Vô Lượng Kiếm Tông.

Tuy nhiên, thiên kiêu của các thế lực bình thường đương nhiên không phải đối thủ trước mặt Chu Trần, căn bản không có một hiệp địch.

Những thiên kiêu của các thế lực bình thường này cũng không nghĩ đến việc thắng, tác dụng của họ chính là mở rộng kiến thức, khuấy động không khí, làm nền cho Chu Trần. "A Di Đà Phật!" Một hòa thượng tuấn mỹ đột nhiên nhảy lên võ đạo đài.

Thấy hòa thượng này, những cường giả đại thế lực vốn dĩ chán nản, không để ý, lập tức có hứng thú.

Hòa thượng này không hề đơn giản.

Cũng không phải đến làm nền cho Chu Trần.

E rằng là đến gây chuyện.

Phật Tử Đại Thiền Tự — Ngộ Không.

Vì Huyết Đao Lão Ma chặn giết Chu Trần, rồi sau đó Tử Thanh tiên tử cường thế giáng lâm Thiên Long Tự diệt sát Huyết Đao Lão Ma, Vô Lượng Kiếm Tông và Đại Thiền Tự liền có chút mùi thuốc súng nồng nặc.

Hai thế lực đỉnh cấp cùng ở trên một đạo, ma sát tự nhiên không thể thiếu. "Phật Tử Đại Thiền Tự Ngộ Không bái kiến Chu sư huynh!" Ngộ Không với gương mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười, một tay chắp sau lưng, một tay làm lễ Phật đặt trước ngực, lớn tiếng nói: "Nghe nói Chu sư huynh ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, tại hạ trong lòng nảy sinh hiếu kỳ, xin Chu sư huynh không tiếc chỉ giáo!"...

Đại Thiền Tự Ngộ Không… Chu Trần đối với vị hòa thượng này đã sớm văn danh.

Lần đầu tiên nghe nói về đối phương là trên Thiên Kiêu Bảng, đối phương đứng đầu bảng Thiên Kiêu Thanh Châu.

Lần đầu tiên gặp mặt là bên ngoài Thiên Vân Bí Cảnh.

Khi đó, hai người cách không đối diện nhau một ánh mắt.

Đến nay hai năm đã trôi qua, đối phương đều đã bước vào Nguyên Đan cảnh.

Tuy ngoài dự liệu, nhưng lại hợp lẽ.

Ngộ Không là Phật tử của Đại Thiền Tự, tương truyền là Cẩu Đà chuyển thế, từ nhỏ được Đại Thiền Tự dốc lòng bồi dưỡng, thân phận, địa vị và cả thiên phú đều không kém Kiếm Tử Triệu Hàn Y của Vô Lượng Kiếm Tông.

Mà Triệu Hàn Y tiên võ song tu đều đã là Nguyên Đan đỉnh phong, so với vậy thì Ngộ Không tu luyện coi như rất chậm.

Song, hai năm trước khi Chu Trần gặp Ngộ Không bên ngoài Thiên Vân Bí Cảnh, lúc đó đối phương chắc hẳn chỉ mới Luyện Thể mấy chục chuyển.

Trong vòng hai năm, đối phương tấn thăng Nguyên Đan, tốc độ này lại không hề chậm.

Nhưng cũng là lẽ thường.

Tốc độ tu luyện Luyện Thể cảnh quyết định bởi ba điểm.

Một là ngộ tính, điều này quyết định tốc độ lĩnh ngộ công pháp.

Hai là căn cốt thể chất, điều này quyết định tốc độ tôi luyện thân thể.

Ba là tài nguyên, điểm này cũng quyết định tốc độ tôi luyện thân thể.

Nếu không có tài nguyên, cho dù ngộ tính phi phàm, căn cốt siêu cường, tốc độ tu luyện cũng sẽ giảm mạnh.

Bởi vì tôi luyện thân thể quá nhanh mà tài nguyên năng lượng không theo kịp, sẽ khiến cơ thể suy kiệt, được không bù mất.

Mà cả ba điểm này đối với Ngộ Không mà nói đều không thiếu.

Thậm chí nếu Ngộ Không thật sự là Cẩu Đà chuyển thế, có được sự cảm ngộ công pháp từ kiếp trước, chỉ cần thể chất không quá phế, chỉ cần có tài nguyên là có thể nhanh chóng đề thăng.

Giống như Kiếm Hùng.

Ba tháng trước còn chưa đến Luyện Thể nhị thập chuyển, nay ba tháng trôi qua đã vượt quá Luyện Thể thất thập nhị chuyển, tốc độ này không thể không nói là kinh người.

Vì sao Kiếm Hùng có thể nhanh như vậy?

Bởi vì sau khi giác tỉnh Bá Vương huyết mạch, trong huyết mạch ẩn chứa cảm ngộ công pháp của Sở Bá Vương, chỉ cần có đủ năng lượng để tôi luyện thân thể, Kiếm Hùng liền có thể dễ dàng tu thành từng môn công pháp.

Mà với thân phận Trưởng công chúa, Kiếm Hùng không thiếu tài nguyên, đoạn thời gian này vẫn luôn ngâm mình trong Hoàng thất Hóa Long Trì, hiệu quả tôi luyện thân thể đó, thật sự không thể sảng khoái hơn.

Ngộ Không là Phật tử của Đại Thiền Tự, dù cho nội tình Đại Thiền Tự không bằng Hoàng thất, nhưng bồi dưỡng một Phật tử chẳng phải là chuyện dễ dàng?

Chỉ cần đạt đến thất thập nhị chuyển là có thể một bước nhập Thần Hải.

Đạt đến Thần Hải cảnh, lại dùng tài nguyên của Đại Thiền Tự, thêm chút linh đan diệu dược, tấn thăng Nguyên Đan cảnh càng không thể dễ dàng hơn.

Huống hồ nếu Ngộ Không thật sự là Cẩu Đà chuyển thế, tấn thăng Nguyên Đan e rằng còn không cần đến đan dược đột phá nào, dễ dàng liền có thể đột phá.

Giống như ấu thể thần thú, có huyết mạch thần thú, chúng ở cảnh giới thấp trưởng thành cực nhanh, chỉ cần có đủ tài nguyên, liền có thể không có bình cảnh mà nhanh chóng trưởng thành.

Mà vô luận là giác tỉnh huyết mạch, hay đại năng chuyển thế, ở cảnh giới thấp trưởng thành đều cực kỳ dễ dàng.

Ngộ Không trước kia danh tiếng không hiển hách, chỉ là đệ nhất Thiên Kiêu Bảng Thanh Châu, tám chín phần mười là đang đặt nền

móng ở Luyện Thể cảnh, tạo ra một căn cơ vững chắc.

Bằng không với thân phận, địa vị và thiên phú của Ngộ Không, sớm đã như Triệu Hàn Y, danh chấn Bắc Sơn Đạo, thậm chí là Đại Càn rồi.

Chứ không chỉ là vỏn vẹn đệ nhất Thiên Kiêu Bảng Thanh Châu.

Những ý niệm này tuy nói ra thì dài, nhưng chỉ chợt lóe lên trong đầu Chu Trần.

Chu Trần nhìn Ngộ Không, hư thủ dẫn lối, cười nói: "Chỉ giáo không dám nhận, Ngộ Không sư huynh mời!" "Chu sư huynh cẩn thận!" Lời vừa dứt, Ngộ Không đã biến mất tại chỗ.

"Người đâu?" Vô số đệ tử và khách quý kinh hãi, mà những cường giả thực lực mạnh mẽ kia thì mày nhíu lại, trong mắt lộ ra một tia dị sắc: "Phật môn Lục Thần Thông chi nhất: Thần Túc Thông?" "Tốc độ thật nhanh!" Ngộ Không không phải ẩn thân hay biến mất, mà là dùng tốc độ mắt thường khó thấy lướt về phía Chu Trần, phảng phất như dịch chuyển tức thời, một cái đã vượt qua mười trượng không gian xuất hiện trước mặt Chu Trần.

Hắn tay phải nâng lên kết ấn Niêm Hoa, đây là một môn võ học thượng đẳng —— Niêm Hoa Chỉ!

Hắn một chỉ điểm vào tim Chu Trần.

Chu Trần chỉ khẽ nghiêng người, vừa vặn né tránh đòn đánh này.

Ngộ Không không ngoài ý muốn, áp sát thân mình.

Thân hình Chu Trần biến ảo, trên lôi đài rộng hàng ngàn trượng toàn là tàn ảnh của hai người.

"Nhanh quá!" "Phật tử Ngộ Không thi triển Thần Túc Thông, một trong Lục Thần Thông của Phật môn, tốc độ thiên hạ vô song, không

ngờ ở cùng cảnh giới, Chu Thánh tử lại không hề kém cạnh, trông có vẻ còn ung dung hơn, thật là không thể tin nổi!" "Không hổ là Thiên kiêu Đại Đạo Nguyên Đan, thật lợi hại!" Từng cường giả thầm kinh hãi.

"Thân pháp này có bóng dáng của Vô Lượng Thân của Vô Lượng Kiếm Tông, nhưng lại không phải Vô Lượng Thân, dường như còn lợi hại hơn Vô Lượng Thân!" "Thân tự du long huyễn vô thường, chân đạp thần côn dược vạn lý, thân pháp thật tinh diệu!" Đại Trưởng Công chúa Dao Cơ trong minh mâu sâu thẳm lộ ra một tia dị sắc, đầy hứng thú đánh giá Chu Trần, rồi hỏi: "Hùng nhi, trước kia nghe con nói Chu Trần tặng một môn võ công tuyệt thế, chính là môn này sao?" "Vâng!" Kiếm Hùng nhẹ nhàng gật đầu, đôi mỹ mâu lạnh lùng chăm chú nhìn Chu Trần trên lôi đài.

"Môn thân pháp tuyệt thế võ công này, ta quả thực chưa từng thấy qua, nhưng dường như có bóng dáng của Vô Lượng Thân, Ngư Long Bộ, Du Long Bộ, Nhất Vĩ Độ Giang, Bát Bộ Cản Thiền và các môn võ công khác, dường như thoát thai từ đó, nhưng lại siêu việt tất cả võ công…" Dao Cơ tu vi rất cao, nhãn lực bất phàm, với thân phận Đại Trưởng Công chúa Đại Càn, Tàng Thư Các có thể tùy tiện vào, bên trong sưu tầm vô số võ học thiên hạ.

Giống như võ học trong Tàng Thư Các của Thanh Vân Môn, cơ bản đều có thể tìm thấy trong Tàng Thư Các Hoàng thất Đại Càn, chín thành võ công của Vô Lượng Kiếm Tông, Hoàng thất Đại Càn đều có.

Cũng giống như Tàng Thư Các của Vô Lượng Kiếm Tông, hầu như có thể tìm thấy chín phần chín võ công của các tông môn lớn dưới trướng Bắc Sơn Đạo vậy.

"Đây hẳn là vị đại năng tiền bối nào đó đã dung hợp vô số thân pháp võ công mà thành, lấy sở trường bù sở đoản, lại còn vượt trội

hơn tất cả võ công, quả là tuyệt thế kỳ tài!" Dao Cơ trong lòng chấn hãi, cảm khái nói.

Khóe miệng Kiếm Hùng giật giật.

Đại năng tiền bối?

Chu Trần từng nói môn võ công này là do hắn tự sáng tạo.

Chu Trần là đại năng tiền bối sao?

Kiếm Hùng không phải người nói nhiều, không nói ra môn võ công này là do Chu Trần sáng tạo, nhưng trong lòng lại càng thêm vui sướng.

Vị 'đại năng tiền bối' khiến cô cô của nàng, Đại Trưởng Công chúa Đại Càn, cũng phải kinh thán bội phục kia, là nam nhân của nàng.

"Không biết môn võ công này là ai sáng tạo?

Chu Trần quả thực có cơ duyên không nhỏ!" Tông chủ Vô Lượng Kiếm Tông Lâm Nam Thiên, Tử Thanh Tiên Tử và các cường giả Vô Lượng Kiếm Tông khác tự nhiên cũng có thể nhìn ra sự tinh diệu và lai lịch võ công của Chu Trần.

Đặc biệt là bọn họ đều từng tu luyện Vô Lượng Thân, càng có thể nhìn ra bóng dáng của Vô Lượng Thân trong Du Long Đạp Côn của Chu Trần.

Chỉ là bọn họ suy nghĩ hồi lâu, cũng không thể nghĩ ra có ai có thể có được Vô Lượng Thân, lại có thể sáng tạo ra môn thân pháp võ công tuyệt thế lợi hại như vậy.

"Chu sư huynh thân pháp tinh diệu vô song, khiến người bội phục." Ngộ Không trong lòng kinh thán, vốn tưởng rằng hắn tu thành Thần Túc Thông, khinh công đủ để thắng Chu Trần một bậc, không ngờ lại thua.

Hắn dù thi triển Thần Túc Thông, cũng không đuổi kịp Chu Trần.

"Không biết Chu sư huynh môn võ công này tên là gì?" Không chỉ Ngộ Không tò mò, tất cả khán giả tại chỗ đều vểnh tai lắng nghe, có lẽ từ cái tên, bọn họ có thể đoán ra lai lịch của nó cũng không chừng.

"Du Long Đạp Côn!" Thân hình Chu Trần biến hóa, hệt như thần long ngao du tứ hải, lại như côn bằng phù dao cửu thiên, ưu nhã mà bá khí, linh hoạt mà đa biến.

"Thân tự du long chân đạp côn, Du Long Đạp Côn, quả nhiên là tên hay!" Ngộ Không tán thán.

Thần Túc Thông tuy không yếu, nhưng Chu Trần có thể ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, Luyện Thể cảnh đi vững chắc và xa hơn hắn.

Hơn nữa Chu Trần dường như đã Nguyên Đan nhị chuyển.

Hắn chỉ vừa mới đột phá, không chỉ nội tình không bằng Chu Trần, tu vi cũng kém hai chuyển, cùng là tuyệt đại thiên kiêu, tu vi kém một chuyển cũng là trời vực cách biệt.

Nhưng Ngộ Không không cam tâm cứ thế nhận thua.

"Chu sư huynh thân pháp tuyệt thế, tiểu tăng cam bái hạ phong, tiểu tăng còn một chiêu, Chu sư huynh nếu có thể phá giải, tiểu tăng cam nguyện nhận thua!" Hắn thừa nhận thân pháp không bằng Chu Trần, nhưng hắn vẫn còn tuyệt chiêu.

"Ngộ Không sư huynh cứ việc thi triển!" "Bất Hủ Kim Chung!" Ngộ Không chắp hai tay, khoanh chân ngồi thiền, một cái chuông vàng hiện lên trên bề mặt thân thể, bao phủ Ngộ Không bên trong.

Chuông vàng quang mang vạn trượng, chi chít những văn tự Phật môn như nòng nọc lưu chuyển trên chuông vàng, phát ra vận vị vĩnh hằng bất hủ bất diệt, bất phá bất hoại.

“Đây là biết không đánh lại ta, muốn làm rùa rụt cổ?

Chỉ cần ta không phá được cái vỏ rùa này, coi như đánh hòa, Đại Thiền Tự cũng không đến nỗi mất mặt!” Ý niệm chuyển qua, Chu Trần không hề có ý định giữ thể diện cho Đại Thiền Tự.

Huyết Đao Lão Ma chặn giết hắn, dù không phải Đại Thiền Tự sai khiến, nhưng Huyết Đao Lão Ma có quan hệ mật thiết với Đại Thiền Tự.

Nếu không có Đại Thiền Tự dung túng bao che, Huyết Đao Lão Ma làm gì có ngày hôm nay, sớm đã bị người diệt rồi.

“Lời Ngộ Không sư huynh nói, hợp ý ta!” Chu Trần cười một tiếng, “Ta có một kiếm, nếu không thể phá được phòng ngự của Ngộ Không sư huynh, cam nguyện nhận thua!” Trong khoảnh khắc.

Tim tất cả mọi người dường như thắt lại vì câu nói này.

Mọi người mở to mắt, sợ bỏ lỡ dù chỉ một ly.

Bạch Vô Tuyết, đệ nhất chân truyền Vô Lượng Kiếm Tông, nắm chặt thần binh trong tay, tim dường như ngừng đập.

Tốc độ thân pháp mà Chu Trần vừa thể hiện đã không phải là thứ nàng có thể so sánh.

Chỉ còn lại kiếm pháp võ công.

“Ngộ Không sư huynh, cẩn thận!” Giọng Chu Trần bình tĩnh mang theo một sự tự tin ngút trời không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để diễn tả.

Mỗi một chữ đều vang vọng, mặt trời vạn trượng quang mang cũng dường như mất đi hào quang.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Chu Trần, người vẫn luôn thủ thế, đã triệt để phóng thích sự tranh

vanh của hắn.

Phong thái cử thế vô song triệt để lộ ra.

Tử y trường bào, vạt áo tung bay, mái tóc đen cuồng vũ.

Khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng dưới ánh dương kim sắc phát ra quang trạch như ngọc lạnh.

Ánh mắt lạnh lẽo, một tay đặt trên chuôi kiếm bên hông.

Kiếm chưa xuất vỏ, nhưng kiếm ý phong mang tuyệt duệ đã tràn ngập giữa thiên địa.

Giờ khắc này.

Tuyệt đại phong hoa và kinh thiên kiếm ý đồng thời tụ tập trên một người.

Như thần như ma, như tiên như kiếm.

Vì tuyệt đại kiếm tiên.

Quang ảnh giao thác, vô số khán giả hoảng hốt thất thần, bị phong thái của Chu Trần làm cho nghiêng ngả.

Vô số thiếu nữ thiếu phụ hai chân khẽ run, phương tâm loạn chiến, bị phong thái của Chu Trần chinh phục, đôi mỹ mâu sáng rực, dị sắc liên liên.

Đến khi hoàn hồn, chỉ cảm thấy mi tâm nhói đau, phảng phất như có người đang cầm một thanh thần kiếm đặt ở mi tâm vậy.

Chương 108

"Kình Thiên Nhất Kiếm!" Bảo kiếm bên hông xuất vỏ, chém thẳng vào Bất Hủ Kim Chung của hòa thượng Ngộ Không.

Kiếm xuất long ngâm, tiếng kiếm reo vang vọng thiên địa.

Và trong khoảnh khắc kiếm này chém ra.

Não của Bạch Vô Tuyết, đệ nhất chân truyền Vô Lượng Kiếm Tông, Tông chủ Thiên Kiếm Tông Kiếm Lăng Thiên, chân truyền Đoan Mộc Khôn và vô số khán giả khác lập tức 'ong' một tiếng, lông tơ dựng ngược, tim đập thình thịch.

Một đạo kiếm quang kinh thiên vô song thoát ra từ kiếm.

Tất cả quang thải giữa thiên địa dường như đều bị kiếm quang này cướp đoạt.

Sự sắc bén không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để diễn tả vào giờ khắc này tận tình nở rộ.

Thiên địa thất sắc.

Mặt trời ảm đạm.

Kim chung bất hủ bất diệt chia làm hai nửa.

Thiên địa vì thế mà tĩnh lặng.

"Phốc!" Vết kiếm hiện lên trên ngực Ngộ Không, tiên huyết đỏ thẫm lập tức nhuộm đỏ tăng bào trắng tinh, hắn như một viên đạn pháo bay ngược ra, rơi xuống dưới lôi đài.

"Phật tử!" Lão hòa thượng Đại Thiền Tự kinh hãi, xuất hiện dưới Ngộ Không, đưa tay đỡ lấy, chỉ thấy trên ngực Ngộ Không có một vết kiếm sâu có thể thấy xương.

Cả người suýt chút nữa bị chém thành hai nửa!

"Sở!" Lão hòa thượng kinh hãi, chấn động đến khó tả.

Ngộ Không lấy nhị bách tứ thập chuyển nhập Thần Hải, nhục thân cường hãn, có Kim Cương Thể Phách, kiên bất khả tồi, Phật môn thần thông Bất Hủ Kim Chung của hắn, ngay cả cường giả Thần Chủng cảnh cũng khó phá.

Không ngờ Chu Trần không chỉ một kiếm chém tan Bất Hủ Kim Chung, còn suýt chút nữa một kiếm chém Kim Cương Thể Phách của Ngộ Không thành hai nửa.

"Người này đáng sợ đến thế sao!?" "Đây chính là Đại Đạo Nguyên Đan ư?" Lão hòa thượng vội vàng cho Ngộ Không uống một viên Cực Phẩm Đại Hoàn Đan, với nhục thân của Ngộ Không, vết thương này tuy nặng, nhưng cũng không đáng là gì.

"Mạnh quá…" Ánh mắt Bạch Vô Tuyết ảm đạm, chiến ý tích tụ ba tháng tiêu tan vô hình, chênh lệch quá lớn, nàng cũng không còn cần thiết phải khiêu chiến nữa.

"Thánh tử uy vũ!" "Thánh tử vô địch!" "Thánh tử bất bại!" Đệ tử Vô Lượng Kiếm Tông hò reo, bọn họ đối với Đại Thiền Tự không hề có hảo cảm, thấy Chu Trần đại thắng Phật tử Đại Thiền Tự, kích động đến mặt đỏ bừng, hưng phấn hô lớn.

"Kiếm này, đa số cường giả Thần Chủng cảnh cũng phải chết!" Công chúa Dao Cơ đôi mỹ mâu sáng rực, hệt như mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng ưng ý.

Phật tử Ngộ Không của Đại Thiền Tự, nàng cũng biết.

Có phải đại năng chuyển thế hay không, nàng không chắc, nhưng tuyệt đối không thua Kiếm Hùng đã giác tỉnh Bá Vương huyết mạch, phóng nhãn toàn bộ Đại Càn vương triều, đều là thiên kiêu đỉnh cấp

nhất.

Không ngờ Chu Trần lại dùng thế nghiền ép, một kiếm kích bại hắn, thật sự lợi hại.

Tự vấn lòng mình, nàng ở tu vi như Chu Trần lúc này, e rằng không thể phá được Bất Hủ Kim Chung của Ngộ Không, càng đừng nói là chém nát Kim Cương Thể Phách của hắn, suýt chút nữa chém thành hai nửa.

Nói cách khác.

Nàng ở cùng cảnh giới, cũng không đỡ được một kiếm của Chu Trần!

"Kình Thiên Nhất Kiếm…" Nghĩ đến môn võ công này, Dao Cơ không khỏi nhìn về phía Kiếm Hùng.

Kiếm Hùng cũng biết môn võ công tuyệt thế này, hơn nữa môn võ công này là Kiếm Hùng tìm được trong Thiên Vân Bí Cảnh.

Nhưng Kình Thiên Nhất Kiếm của Chu Trần và Kình Thiên Nhất Kiếm của Kiếm Hùng hoàn toàn khác nhau, tuy cũng có bóng dáng của nó, nhưng lại mạnh mẽ và uyên bác hơn vô số lần.

Trong đó còn bao hàm bóng dáng của Vô Lượng Kiếm, Liệt Thiên Kiếm Quyết, Thiên Kiếm Quyết và các môn võ công khác.

Nói tóm lại.

Kình Thiên Nhất Kiếm của Chu Trần là một môn siêu cấp tuyệt thế võ công, đã dung hợp Kình Thiên Nhất Kiếm, Vô Lượng Kiếm và các môn võ công khác, lại siêu thoát trên tất cả.

Chỉ là tên không đổi mà thôi.

"Chẳng lẽ Chu Trần phía sau có một tuyệt thế đại năng, có thể dung hợp các loại tuyệt thế võ công?" Không chỉ Dao Cơ nghĩ vậy,

Lâm Nam Thiên, Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Tử Thanh Tiên Tử và các cường giả khác cũng liên tục suy đoán.

Trong Kình Thiên Nhất Kiếm của Chu Trần có bóng dáng của Vô Lượng Kiếm, bọn họ tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

Đây cũng là một môn siêu cấp tuyệt thế võ công đã dung hợp thăng hoa.

Thậm chí đã có thể gọi là thần công.

Tuy nhiên, bọn họ không có ý định tìm hiểu.

Mỗi tu luyện giả đều có cơ duyên bí mật, càng là thiên tài càng là cường giả, cơ duyên bí mật càng nhiều.

Cưỡng ép tìm hiểu, chỉ sẽ phản mục thành thù.

Chu Trần thu kiếm đứng thẳng, hắn không dùng Vạn Tượng Thần Binh, thanh kiếm này là thần binh Phá Quân, tiêu chuẩn của chân truyền Vô Lượng Kiếm Tông!

Hắn ánh mắt đạm nhiên quét qua, theo sự chiến bại của Ngộ Không, không còn ai lên đài nữa.

Bạch Vô Tuyết, người vốn muốn khiêu chiến hắn, cũng vì một kiếm kia của Chu Trần mà mất đi tự tin, trực tiếp từ bỏ cuộc khiêu chiến chắc chắn thất bại.

Trong vô số tiếng a dua nịnh hót và cung hạ, đại điển tấn thăng Thánh tử của Chu Trần cuối cùng cũng kết thúc.

Mà phần thưởng khi trở thành Thánh tử lại càng phong hậu.

Đầu tiên là một tòa tiên sơn làm đạo trường.

Thứ hai là có thể chọn một kiện Thất giai thần binh và một kiện Trung phẩm pháp bảo, đây đều là những bảo vật có giá mà không có thị trường bên ngoài.

Thông thường cường giả Thần Thông cảnh đều dùng Thất giai thần binh.

Các phủ trạch, cửa hàng, mỏ vàng và các sản nghiệp khác lại càng phong hậu, so với chân truyền, mạnh hơn gấp trăm lần không chỉ. … Màn đêm buông xuống.

Vạn vật tĩnh lặng.

Kiếm Hùng và Dao Cơ không lập tức quay về, mà tạm thời ở lại Vô Lượng Kiếm Tông.

Vầng minh nguyệt treo cao, vừa to vừa tròn, sáng trong vô cùng.

Kiếm Hùng đứng một mình bên cửa sổ lạnh, ánh mắt nhìn xa xăm, đôi chân thon dài thẳng tắp mà nhẹ nhàng, tựa như kiệt tác được trời dày công tạo ra.

Nàng đạm nhiên đứng, thân hình cao ráo, sương mù vờn quanh, y quần bay phất phơ, mái tóc đen như sóng nước, chảy dài xuống, suôn mượt mà óng ả, tỏa ra chút ánh sáng.

Một bóng người ẩn mình lặng lẽ đi đến sau lưng Kiếm Hùng, đột nhiên một đòn tập kích từ phía sau, ôm lấy kiều khu đầy đặn khiến người ta thèm muốn của Kiếm Hùng vào lòng.

Kiếm Hùng không động đậy, cũng không kêu lên, càng không có bất kỳ sự bất ngờ nào.

Nàng biết dám làm vậy với nàng chỉ có Chu Trần.

Mỗi lần Chu Trần đều thích tập kích từ phía sau, "đâm lén" nàng.

Quả nhiên.

Hơi thở quen thuộc của Chu Trần luồn vào mũi, cùng với trảo Lộc Sơn quen thuộc đã không kịp chờ đợi mà luồn vào váy nàng.

"Kiếm Hùng, có nhớ ta không?" Chu Trần nhẹ hôn lên má Kiếm

Hùng mịn màng mà sáng bóng, tham lam hít thở mùi hương nữ tử nhàn nhạt mà thấm vào tim gan của nàng, như lan như xạ, thanh nhã thơm ngát, khiến người ta tâm tinh kích động.

Kiếm Hùng không trả lời, nhưng cơ thể nàng đã trả lời tất cả.

Chu Trần biết Kiếm Hùng tính cách thanh lãnh, cũng không mong nàng trả lời mình.

"Ba tháng không gặp, ta nhớ nàng lắm!" Lời này của Chu Trần không phải nói suông, dù hắn đã nói với rất nhiều nữ nhân, nhưng trong số những nữ nhân cùng thế hệ, hắn thích nhất là Kiếm Hùng.

Kiếm Hùng tuy lạnh lùng không thích nói chuyện, không giỏi biểu đạt, nhưng trên người lại có một ma lực khó tả, rất hấp dẫn Chu Trần.

Kiếm Hùng vẫn trầm mặc, nhưng Chu Trần biết Kiếm Hùng cũng nhớ hắn.

Hắn chỉ hơi thử dò xét, ý vị lãng mạn như tơ vương.

Chu Trần ôm lấy eo nàng, thân hình yểu điệu khiến người ta kinh thán, eo thon không phải là gầy guộc, mà là tròn đầy mềm mại.

"Cô cô sẽ phát hiện ra đấy, vào trong phòng đi!" Cảm thấy Chu Trần đã xâm nhập vào phòng nàng, Kiếm Hùng đột nhiên nói.

"Được!" Chu Trần bế Kiếm Hùng lên, vẫn không rời xa.

"Nàng ở Hoàng thành thế nào?" Chu Trần vừa từng bước bế Kiếm Hùng vào phòng, vừa khẽ cắn vành tai tinh xảo của Kiếm Hùng, quan tâm hỏi.

Dù chỉ nhìn một điểm nhỏ cũng có thể đoán được.

Với thiên phú của Kiếm Hùng khi giác tỉnh Bá Vương huyết mạch, Hoàng thất đối với Kiếm Hùng hẳn là không tệ, nhưng rừng

lớn rồi, chim gì cũng có.

Đặc biệt là gia tộc Hoàng thất lớn như vậy, phe phái chằng chịt, đấu đá lợi hại, Kiếm Hùng chưa chắc đã thích ứng được.

"Thiếp rất tốt, cô cô đối với thiếp cũng rất tốt!" Cảm nhận Chu Trần nâng nàng lên, Kiếm Hùng run giọng nói: "Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội chỉ là cô cô muốn thiếp được thấy anh tài thiên hạ và Hoàng thất chiêu mộ nhân tài, cho dù chàng không tham gia, thiếp cũng sẽ không chọn người khác, bọn họ cũng sẽ không ép thiếp!" "Ta hiểu, cũng càng tin nàng!" Bốn mắt nhìn nhau, nhìn Kiếm Hùng sau khi trở thành Trưởng công chúa càng thêm vài phần khí chất cao quý ung dung, Chu Trần xúc động, đặt Kiếm Hùng lên bàn.

Kiếm Hùng hai tay nắm chặt mép bàn, không từ chối.

Nàng chưa bao giờ từ chối Chu Trần.

Bất kể Chu Trần làm gì, nàng đều không từ chối, thậm chí cũng không hề cất tiếng than.

Mà Chu Trần lại thích thú không ngừng trêu chọc nàng, muốn nàng cất tiếng than, vui vẻ không thôi.

Nhìn Trưởng công chúa Kiếm Hùng một thân phượng bào, Chu Trần không khỏi nghĩ đến vị Đại Trưởng Công chúa Dao Cơ mà hắn gặp ban ngày.

Cũng chính là cô cô của Kiếm Hùng.

Không thể không nói.

Cô cô của Kiếm Hùng thật đẹp!

"Tên khốn này, lẻn vào từ lúc nào?" Lúc này Dao Cơ đã phát hiện Chu Trần, vừa kinh vừa giận.

Không ngờ Chu Trần lại có thể dưới mí mắt nàng mà lẻn vào làm

loạn với Kiếm Hùng.

Dao Cơ đôi mỹ mâu hàm nộ, Kiếm Hùng và Chu Trần sớm đã có phu thê chi thực, nàng cũng không có ý định ngăn cản hai người ở bên nhau.

Nhưng Chu Trần lén lút lẻn vào thì tính là gì?

Càng quá đáng hơn là Chu Trần lại bày bố Kiếm Hùng như vậy.

"Khốn kiếp!" Dao Cơ thật muốn xông vào kéo Chu Trần ra, bắt hắn cũng nằm úp trên bàn, trực tiếp dùng roi quất hắn, để hắn làm thịt Kiếm Hùng!

Nhưng nàng hiển nhiên không thể vào.

Bằng không quá khó xử.

Huống hồ Kiếm Hùng không phản kháng, hiển nhiên là tự nguyện.

"Tên khốn này có gì tốt mà khiến Hùng nhi đối với hắn bách y bách thuận, mặc cho hắn đùa giỡn, bày bố…" Dao Cơ càng nghĩ càng tức.

"Chẳng phải chỉ là thiên phú tốt hơn một chút sao?

Đại Đạo Nguyên Đan thì ghê gớm lắm à…" Dao Cơ phẫn nộ bất bình, trong lòng hung hăng mắng chửi.

Đại Đạo Nguyên Đan, quả thật ghê gớm!

"A… hắn lại còn…" Dao Cơ đột nhiên mí mắt giật giật, tâm thần chấn động.

Nàng không ngờ Chu Trần lại còn có chiêu trò khác.

"Tên khốn này, lão nương muốn đánh chết hắn…" Dao Cơ bốc hỏa.

Với thân phận cô cô của Càn Đế hiện tại, Đại Càn Trưởng công

chúa, tuổi của nàng đương nhiên không nhỏ, cũng đã hơn hai trăm tuổi, đương nhiên không thiếu kiến thức.

Huống hồ trong giới quý tộc hoàng gia, những trò chơi hoa mỹ còn nhiều hơn.

Chu Trần đây chỉ là chuyện nhỏ nhặt.

Chỉ có thể nói tiểu vũ kiến đại vũ.

Nhưng Chu Trần chơi đùa người khác thì được, Kiếm Hùng lại là cháu gái của nàng, Đại Càn Trưởng công chúa, trong lòng nàng rất khó chịu.

Nhưng nàng lại không thể vào.

Dao Cơ đi đi lại lại trong phòng, cảm giác cả đời chưa từng uất ức như vậy.

"Tên khốn!

Đại bại hoại!

Đáng ghét!" Nàng mắng Chu Trần vô số lần.

Chu Trần không biết những điều này.

Thời gian chợt trôi đến canh năm.

"Kiếm Hùng, nàng mạnh hơn rất nhiều." Chu Trần xoa xoa vết thương sưng đỏ của Kiếm Hùng, có chút cảm khái.

Tốc độ đề thăng này hệt như bật hack vậy.

"Thiếp sau khi giác tỉnh Bá Vương huyết mạch, trong huyết mạch ẩn chứa các loại cảm ngộ võ công của tiên tổ, dễ dàng liền có thể nắm giữ, hơn nữa thiếp mỗi ngày đều ngâm mình trong Hóa Long Trì, nay đã Bát Thập Nhất Chuyển rồi!" Kiếm Hùng không giấu giếm nói.

"Bá Vương huyết mạch quả nhiên lợi hại!" Chu Trần tán thán.

“Bá Vương huyết mạch tuy lợi hại, nhưng cũng có giới hạn, muốn đột phá thượng hạn còn khó hơn chàng gấp trăm lần không chỉ.” “Muốn đạt đến thượng hạn còn rất xa, ít nhất giai đoạn hiện tại rất lợi hại rồi!” Chu Trần sủng nịch mà tham lam hôn lên đôi môi mềm mại của nàng.

“Kiếm Hùng, ta thích nàng!” Nhìn Kiếm Hùng bao dung hắn, Chu Trần cảm nhận sự ấm áp và khế hợp của đôi bên, không tiếc lời ngọt ngào.

Kiếm Hùng tuy không nói những lời sến sẩm này, nhưng Chu Trần biết khi hắn nói ra, Kiếm Hùng trong lòng vẫn rất thích, rất ngọt ngào.

Mà Chu Trần có làm gì nàng, Kiếm Hùng đều không từ chối, cũng không hề cất tiếng than, khiến Chu Trần vô cùng mê mẩn.

Nhưng Chu Trần cũng không phải đại biến thái.

Hắn không có sở thích đặc biệt là hành hạ nữ nhân đến sống dở chết dở, khiến họ đau khổ để lấy niềm vui.

Nhiều lắm chỉ là một số tiểu thú vui khuê phòng.

“Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội ta sẽ tham gia, đến lúc đó ta trấn áp quần hùng, độc chiếm ngôi đầu, lấy danh xưng đứng đầu Thiên Kiêu Bảng mà cầu thân với Càn Đế, để nàng phong phong quang quang gả cho ta!” Chu Trần rút tay ra, nâng cằm Kiếm Hùng như ngọc, nhìn đôi mắt rưng rưng nước, nhẹ nhàng lau đi vết lệ nơi khóe mắt nàng, “Nay nàng đã là Đại Càn Trưởng công chúa cao quý, ta cũng không thể để nàng chịu ủy khuất!” Kiếm Hùng tuy lạnh lùng, không nói gì.

Nhưng mỗi lần Chu Trần lén lút đến tìm nàng, nàng đều không chút do dự thỏa mãn bất kỳ yêu cầu nào của Chu Trần.

Thuở ban đầu ở bí cảnh cũng là đem môn võ công tuyệt thế Kình

Thiên Nhất Kiếm không chút bảo lưu chia sẻ cho hắn.

"Chu Trần, cảm ơn chàng!" Kiếm Hùng trong lòng cảm động, hiếm khi mở lời nói.

"Khách khí với ta làm gì, bây giờ nàng là Đại Càn Trưởng công chúa, để nàng cứ thế không danh không phận lén lút theo ta, chẳng phải sẽ khiến ta quá vô dụng sao!" Đưa tay vuốt ve chiếc mũi thanh tú của Kiếm Hùng, Chu Trần cười nói: "Nếu nàng muốn cảm ơn ta, thì hãy làm một lần Trưởng công chúa thực sự, cao cao tại thượng, khiến ta không thể với tới!" Trong mắt Kiếm Hùng lộ ra vẻ nghi hoặc, không đợi nàng hiểu rõ, đã bị Chu Trần xoay người ôm lấy vòng eo.

Chu Trần nâng nàng lên, rồi lại hạ xuống.

Kiếm Hùng bừng tỉnh.

Nàng không nói gì, nhưng đã làm theo.

"Tiểu hỗn cầu này vẫn còn chút lương tâm, không uổng công Hùng nhi đối với hắn tốt như vậy, bất kỳ yêu cầu khốn nạn nào cũng thỏa mãn hắn, mặc cho hắn bày bố đùa giỡn…" Nghe được lời hứa của Chu Trần với Kiếm Hùng, khuôn mặt ngọc vốn giận dữ của Dao Cơ cuối cùng cũng lộ ra một tia mỉm cười, nụ cười này, xứng đáng phong hoa tuyệt đại.

Nàng quay về giường, cuối cùng cũng có thể an tâm ngủ.

Chỉ là nghĩ đến những hình ảnh đã thấy trước đó… Công chúa Dao Cơ kẹp chặt chăn, nhưng vẫn không sao ngủ được.

"Tiểu hỗn đản này thật là đại… bại hoại!" … Sắc đêm như nước, minh nguyệt cong cong, tựa như đứa trẻ nghịch ngợm ngại ngùng nhìn, nhưng lại không nhịn được hé mắt trộm nhìn một khe nhỏ.

Chương 109

Ngọc sàng rất lớn.

Trên khuôn mặt ngọc tuyệt mỹ tinh xảo của Kiếm Hùng phủ một tầng mồ hôi li ti, khóe môi vương vãi vài sợi tóc rối.

Thân hình Kiếm Hùng cao ráo, phong du mà đầy đặn, Chu Trần khoác lên kiều khu bạch ngọc không tấc vải của nàng một kiện trường bào rách rưới.

Làn da trắng nõn ẩn hiện dưới ánh trăng nhàn nhạt, biến hóa với quang trạch mông lung, mái tóc như thác nước buông xuống, theo động tác của Kiếm Hùng mà tung bay tự do.

Kiếm Hùng ít nhất cũng đã làm mấy ngàn cái hạ đôn rồi.

May mắn Kiếm Hùng không phải người thường, nay đã Luyện Thể bát thập nhất chuyển, nhục thân cường đại, sức lực dồi dào, đừng nói mấy ngàn cái, có là mấy vạn cái cũng không suy yếu.

Chu Trần gối đầu lên gối, ngửa mặt nhìn Kiếm Hùng đang tôi luyện, chiếc phượng bào công chúa tùy ý vắt trên vai bay phấp phới theo động tác lên xuống của Kiếm Hùng.

Đặc biệt là vạt áo bị xé rách, để lộ đôi chân trắng muốt đầy đặn và mạnh mẽ, thon dài mà viên nhuận, theo Kiếm Hùng tôi luyện… trong sự thánh khiết tỏa ra ma lực quyến rũ như yêu tinh.

Còn Chu Trần thì như một lão thái gia bán nằm lười biếng, ánh mắt rực lửa, nhẹ nhàng vuốt ve đôi chân ngọc tròn đầy của Kiếm Hùng, thần sắc say đắm: "Kiếm Hùng, nàng đẹp quá!" "Mệt không?" Chu Trần đôi mắt nâng lên, phảng phất nhìn thấy hai vầng minh nguyệt trắng nõn và tròn đầy, khiến ánh mắt hắn càng thêm nhiệt thiết

vài phần.

Kiếm Hùng không nói gì, chỉ lo tự mình tôi luyện.

Nhìn Kiếm Hùng tôi luyện, Chu Trần ý thơ dào dạt, nhẹ giọng nói: "Đứng dậy đào hoa tỏa, ngồi xuống liên hoa khai." "Động tác hồ vũ điệp, hải triều huề lãng lai." Kiếm Hùng đôi mắt khẽ run, mặt ửng hồng, cảm giác không còn sức lực, không muốn động nữa.

"Để ta!" Chu Trần cười một tiếng, dài hơi thở ra một ngụm trọc khí.

Hắn cũng đã nghỉ ngơi đủ rồi.

Hắn tuy đôi khi rất lười.

Lười biếng không muốn động.

Nhưng chính là: ưng lập tự miên, hổ hành tự bệnh.

Đại bàng bình thường dường như đang ngủ, hổ bình thường đi lại như bệnh tật, nhưng một khi động thủ, lại là sơn băng địa liệt, cuồng bạo vô cùng.

Chu Trần đã nghỉ ngơi đủ rồi, không nỡ Kiếm Hùng quá mệt mỏi, lập tức xoay người đứng dậy.

Giống như đại bàng phát hiện con mồi, trong khoảnh khắc tung cánh, lao xuống, một kích chí mạng cho con mồi, lại như mãnh hổ hạ sơn, thô bạo hung mãnh, vồ ngã con mồi.

"Đúng là tiểu lưu manh… cái quỷ thơ gì…" Dao Cơ vốn nghe Chu Trần làm thơ, còn có chút mong đợi.

Nàng cũng từng nghe "Y đái tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiều tụy" của Chu Trần, biết Chu Trần tài hoa hơn người.

Nhưng vạn vạn không ngờ thơ của Chu Trần lần này lại tục tĩu đến thế.

Nàng cảm thấy tai mình bị ô nhiễm rồi.

Nhưng một cách kỳ lạ.

Trong đầu nàng lại xuất hiện hình ảnh.

"Phì!" Hung hăng nhổ một bãi, Dao Cơ thật sự muốn bịt tai mình lại.

Nàng cảm thấy ngày dài như năm, nhưng Chu Trần lại cảm thấy thời gian trôi nhanh như bay.

Thời gian vui vẻ luôn dễ dàng lặng lẽ trôi đi, chân trời dần lộ ra một vệt bụng cá, những chú chim sớm mai hót líu lo, tìm côn trùng ăn.

Chu Trần nhìn Kiếm Hùng đang say ngủ, sủng ái tiếc thương khẽ hôn lên mắt nàng, ôm lấy kiều khu mềm mại của Kiếm Hùng, hưởng thụ dư vị và ấm áp sau cuộc hoan lạc.

Khoảng nửa giờ sau.

Chu Trần cảm ứng được bên ngoài có người, suy nghĩ một chút liền lặng lẽ rút người dậy, y bào pháp bảo hiện lên trên người, đi ra ngoài.

Đại Trưởng Công chúa Dao Cơ quay lưng về phía Chu Trần, đang tưới hoa.

Thân hình yêu kiều của nàng đường nét rõ ràng như dao khắc, vẻ đẹp đường cong như quỷ phủ thần công, khiến người ta phải trầm trồ thán phục, băng cơ ngọc cốt, đường nét thanh tú.

Chu Trần bước tới, vừa định vấn an, Dao Cơ đột nhiên quay người, đôi phượng mâu lạnh lùng mang theo một vẻ uy nghiêm khiến người ta nghẹt thở: "Tốt cho ngươi Chu Trần, dám lén lút lẻn vào phòng Hùng nhi, khi dễ Hùng nhi, đáng tội gì?" "Đại Trưởng Công chúa lời này sai rồi!" Chu Trần cười một tiếng, hắn biết Dao Cơ cố ý

dọa hắn.

Dao Cơ chắc chắn tối qua đã biết hắn đến.

Lúc hắn đến, Dao Cơ hắn không phát hiện được, nhưng khi hắn và Kiếm Hùng cùng nhau vận động kịch liệt, nếu Dao Cơ không biết, vậy mới là có quỷ.

Nhưng Dao Cơ tối qua cũng không đến quấy rầy bọn họ.

"Ta và Kiếm Hùng tình đầu ý hợp, nàng tình ta nguyện, sao lại nói là khi dễ?" Nhìn khuôn mặt ngọc tuyệt mỹ uy nghiêm của Dao Cơ, Chu Trần cười cười: "Huống hồ ta yêu thương Kiếm Hùng còn không kịp, sao lại đi khi dễ nàng ấy?" Khóe miệng Dao Cơ giật giật, ngươi coi ta mù sao.

Đúng là mồm đàn ông, quỷ dối trá.

"Ba canh nửa đêm lẻn vào phòng Hùng nhi, lòng dạ bất chính, còn có lý lẽ sao?" Dao Cơ cười khẩy, chất vấn: "Ngươi coi Hùng nhi là người thế nào?

Mặc ngươi hô đến là đến, hô đi là đi, muốn chơi thì chơi, tùy ý đùa giỡn?" "Đại Trưởng Công chúa nói quá lời rồi, ta đương nhiên coi Kiếm Hùng là nữ nhân của ta, đợi thêm ít thời gian nữa, ta nhất định sẽ đến Càn Đô cầu thân đón Kiếm Hùng!" Chu Trần đi thẳng vào vấn đề, tối qua hắn đã nói chuyện này với Kiếm Hùng, hắn biết điều Dao Cơ quan tâm nhất định là chuyện này.

"Như vậy, Dao Cơ cô cô có vừa lòng không?" Chu Trần bước lên một lễ, khẽ cười.

"Ai là cô cô của ngươi!" Nhìn Chu Trần cười hì hì, khuôn mặt cố làm lạnh lùng của Dao Cơ có chút không giữ nổi, hung hăng liếc Chu Trần một cái: "Mồm mép tép nhảy!" Nói đến đây, trong đầu Dao Cơ đột nhiên hiện lên cảnh tượng tối qua, khuôn mặt trắng nõn không

nhịn được hiện lên một vệt hồng nhạt, dưới ánh dương buổi sớm lấp lánh, dụ người vô cùng.

"Dao Cơ cô cô là cô cô của Kiếm Hùng, tự nhiên chính là cô cô của ta!" Chu Trần cười nói.

"Mồm mép!

Sau này nếu để ta phát hiện ngươi khi dễ Hùng nhi, ta sẽ đánh gãy chân ngươi!" Trắng mắt nhìn Chu Trần một cái, Dao Cơ tiễn Chu Trần rời đi.

"Cô cô, tái kiến!" Chu Trần đắc ý rời đi, chuẩn bị đi lĩnh bảo vật Thánh tử.

"Cái tiểu hỗn đản này…" Dao Cơ lắc đầu, đẩy cửa vào phòng.

Lập tức.

Một luồng khí tức nồng nặc ập vào mặt, Dao Cơ mặt đỏ ửng, vẫy tay mở cửa sổ, xua tan khí tức đặc biệt tích tụ trong phòng.

Nàng đi đến bên giường, Kiếm Hùng nguyên bản thân thể trắng nõn như ngọc hoàn mỹ đầy những vết đỏ, khóe mắt vương vãi lệ nước, hai mắt sưng đỏ.

"Đúng là đại bại hoại!" Dao Cơ lấy một tờ khăn giấy nhẹ nhàng lau cho Kiếm Hùng.

Tuy nhìn có vẻ thảm, nhưng thực ra còn không tính là tổn thương ngoài da, nếu Kiếm Hùng vận chuyển công lực, trong hơi thở là có thể khôi phục như ban đầu.

Nhưng Kiếm Hùng thường không vận công.

Nàng tuy tính tình lạnh lùng, cũng không đắm chìm vào lạc thú nam nữ, nhưng nếu còn dùng võ công, vậy thì không còn ý nghĩa gì.

Trừ khi gặp nguy hiểm, bằng không Kiếm Hùng đều để nó tự

nhiên hồi phục.

Nhưng dù tự nhiên hồi phục, với thể chất nhục thân của nàng, cũng không cần đến một canh giờ là hoàn toàn tiêu tan, khôi phục như ban đầu.

Dù cho cái miệng vui vẻ đến mức không khép lại được, cũng khít chặt không một kẽ hở.

Dao Cơ nhìn Kiếm Hùng đang say ngủ, trên khuôn mặt lê hoa đái vũ mang theo một sự thỏa mãn không thể diễn tả bằng lời, trong lòng dâng lên một tia nghi hoặc: "Thật sự vui vẻ đến thế sao?" … Vô Lượng Kiếm Tông Thần Binh Các.

Chu Trần sau khi rời khỏi chỗ Kiếm Hùng liền đi thẳng đến đây, dựa vào lệnh bài Thánh tử, thông suốt không trở ngại tiến vào Thần Binh Các.

"Thánh tử, Thất giai thần binh ở tầng bốn, Trung phẩm pháp bảo ở tầng năm!" Trưởng lão quản lý Thần Binh Các dẫn Chu Trần đến tầng bốn.

Chu Trần lúc này dùng Vọng Khí Thuật nhìn qua, các loại quang mang ngũ sắc, lộng lẫy cực kỳ, hiển nhiên đều là Thất giai thần binh.

Thất giai thần binh tương ứng với Thần Thông cảnh, đã sinh ra một tia linh tính, mạnh hơn Lục giai thần binh gấp trăm lần không chỉ, được coi là một cột mốc quan trọng của thần binh.

"Ta tinh thông bách gia binh khí, hơn nữa Vạn Tượng Thần Binh có thể hóa thành bất kỳ binh khí nào, thậm chí cả áo giáp, còn tốt hơn bất kỳ thần binh nào ở đây…" Nghĩ đến đây, Chu Trần quyết định chọn một thanh Thất giai thần binh lợi hại nhất, còn là gì thì không quan trọng.

Ánh mắt quét qua, ở một góc khuất không mấy nổi bật lại có một

luồng quang mang rực rỡ đến cực điểm, vượt qua tất cả Thất giai thần binh khác.

"Chính là ngươi!" Chu Trần nhất lộ đánh giá các thần binh bên cạnh, đến góc có quang mang rực rỡ, chỉ thấy hai quả cầu phủ đầy bụi bặm yên lặng nằm đó.

"Thật là minh châu lấp bụi!" Chu Trần đưa tay vồ lấy, hai quả cầu 'hưu' một tiếng bay vào lòng bàn tay Chu Trần.

Bụi bặm trên đó theo đó được lau sạch, lộ ra diện mạo ban đầu.

Tựa vàng không phải vàng, tựa đá không phải đá, sắc ngọc trong suốt, kiên bất khả tồi, trên đó có từng đạo văn tự thần bí, hơi giống quả óc chó.

Kích thước cũng tương tự quả óc chó.

"Thánh tử nhãn lực tốt!" Trưởng lão quản lý Thần Binh Các thấy hai quả cầu, hơi sững sờ, rồi chợt nhớ ra điều gì, cười giới thiệu: "Hai quả cầu này tên là Âm Dương Huyền Từ Đảm, một âm một dương, giữa chúng có lực hấp dẫn, tương truyền là do mảnh vỡ tinh hạch dung luyện mà thành, có thể to có thể nhỏ, là một loại kỳ môn thần binh." "Không nói đến uy lực, chỉ riêng về dược liệu, tuyệt đối là các Thất giai thần binh khác không thể sánh bằng, không thể so bì!" Chu Trần đùa nghịch Âm Dương Huyền Từ Đảm, năm ngón tay chuyển động, Âm Dương Huyền Từ Đảm xoay tròn trong lòng bàn tay.

Tùy tay ném ra Âm Đảm hoặc Dương Đảm, Dương Đảm hoặc Âm Đảm còn lại vẫn có thể hút cái đã ném ra về, khá là thú vị!

"Vậy chọn nó!" Chu Trần nói.

"Vâng, Thánh tử!" Trưởng lão vội vàng đăng ký, rồi dẫn Chu Trần lên tầng năm chọn pháp bảo.

Hiện nay Chu Trần có ba kiện pháp bảo.

Hạ phẩm pháp bảo Sơn Hà Ấn.

Trung phẩm pháp bảo Ly Hỏa Kiếm Trận.

Hai kiện này là từ chỗ Liên Hoa Lão Tổ mà có được, là tích trữ cả đời của Liên Hoa Lão Tổ.

Kiện cuối cùng là y bào Thánh tử của Chu Trần, cũng là một kiện Hạ phẩm pháp bảo.

Đến tầng năm, nơi đây cất giữ pháp bảo ít hơn rất nhiều so với Thất giai thần binh, chủ yếu là phi kiếm, thuẫn bài, ấn tỷ và các loại pháp bảo khác.

Chu Trần ánh mắt quét qua, rất nhanh khóa chặt một kiện pháp bảo.

Đây là một chiếc chuông linh màu huyết sắc.

Nhưng nó không gọi là chuông linh, mà là Diệt Hồn Chung, là một kiện pháp bảo loại hồn cực kỳ hiếm có, chủ yếu dùng để phòng ngự và công kích linh hồn.

"Vậy chọn nó!" Chu Trần rất dứt khoát, bản thân hắn có Sơn Hà Ấn, Ly Hỏa Kiếm Trận và y bào Thánh tử ba kiện pháp bảo, thứ hắn thiếu nhất chính là pháp bảo loại linh hồn.

Mà linh hồn của hắn lại vì ngày đêm song tu trong Phong Nguyệt Bảo Giám với các nữ nhân, vượt xa tu sĩ đồng cảnh, Diệt Hồn Chung đối với hắn mà nói thì không còn gì tốt hơn.

"Thánh tử nhãn lực tốt!

Diệt Hồn Chung ở bên ngoài có giá mà không có thị trường, tuyệt đối là bảo vật quý giá nhất trong số các pháp bảo tại đây!" Trưởng lão cười nói.

Chu Trần cười cười, hắn cảm thấy dù hắn chọn cái gì, lão già này cũng sẽ nói câu đó.

"Trưởng lão, làm phiền rồi, cáo từ!" Chu Trần lĩnh xong bảo vật liền rời khỏi Thần Binh Các, lại đi lĩnh các tài nguyên khác như đan dược.

Cuối cùng là chọn một tòa tiên sơn.

Chu Trần chọn một tòa bên cạnh mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao, đặt tên là Hồng Trần Phong.

Sơn phong rất lớn, còn có hồ nước, thác nước, suối nước nóng… kỳ hoa dị thảo vô số, đình đài lầu các, quỳnh lâu ngọc vũ, uyển như tiên cảnh nhân gian, tốt hơn sơn phong chân truyền trước kia của hắn gấp trăm lần không chỉ.

Dù sao sơn phong chân truyền chỉ là phụ thuộc sơn đầu, nay sơn phong của Thánh tử lại là một chủ sơn, hai bên không thể so sánh.

Chọn xong sơn phong, Kiếm Hùng đã thức dậy và sửa soạn xong liền cáo từ Chu Trần, sau đó cùng Dao Cơ rời Vô Lượng Kiếm Tông, trở về Càn Đô.

"Ai!" Nhìn bóng lưng Kiếm Hùng khuất xa, Chu Trần vẫn còn chút hoài niệm.

Thu liễm tư tưởng, Chu Trần đến phòng chưởng môn sư bá Thanh Ngọc Dao.

Thanh Ngọc Dao cũng đang tu hành.

Những người khác không có ngoại quải như Chu Trần, muốn mạnh lên thì phải tranh thủ từng giây từng phút tu hành, đa số thiên kiêu không có thời gian như Chu Trần ngày ngày chơi đùa nữ nhân.

"Chưởng môn sư bá, ta đến giúp người tu hành!" Chu Trần như

một trận gió lao đến trước mặt Thanh Ngọc Dao, hệt như mãnh hổ hạ sơn vồ ngã nàng.

"A!" Thanh Ngọc Dao kinh hô, không kịp đề phòng, không đợi nàng hoàn hồn, Chu Trần đã thô bạo xé rách y bào của Thanh Ngọc Dao.

"Chưởng môn sư bá, người đẹp quá." Nhìn làn da trắng nõn của chưởng môn, ánh mắt Chu Trần càng thêm nhiệt thiết, dẫn đến Thanh Ngọc Dao liếc mắt: "Ngươi tên khốn này, gấp gáp làm gì?

Lại chẳng phải chưa từng thấy!" "Chỉ vì chưởng môn sư bá người quá đẹp, dù đã vô số lần, nhưng chỉ cần thấy chưởng môn sư bá, ta liền không nhịn được mà động lòng!" "Tin ngươi mới là tà môn." Thanh Ngọc Dao không chút khách khí liếc Chu Trần một cái: "Ngươi đối với mỗi nữ nhân đều nói vậy đúng không?" "Làm sao có thể?

Chưởng môn sư bá là độc nhất vô nhị!" Chu Trần hôn lên đôi môi nhỏ hồng nhuận của chưởng môn sư bá, nước chảy thành sông dung hợp làm một, thủy nhũ giao dung. … Sau đại điển Thánh tử, Chu Trần vẫn luôn ở lại Vô Lượng Kiếm Tông tu hành, Thanh Ngọc Dao vốn định trở về Thanh Vân Môn xử lý sự việc, nhưng bị Chu Trần giữ chặt, khó lòng thoát thân.

Cuối cùng.

Thanh Ngọc Dao đành phải để Lý Trường Phong trở về chủ trì cục diện Thanh Vân Môn, còn Chu Trần thì mỗi ngày cùng Thanh Ngọc Dao, Sư Thanh Tuyền, Hồng Chúc, Thanh Nga khổ tu nhập đạo.

Mà tin tức về việc Chu Trần cường thế kích bại Phật tử Ngộ Không của Đại Thiền Tự tại đại điển Thánh tử cũng như một cơn bão quét qua Bát Đạo Cửu Thập Cửu Châu của Đại Càn.

Ngộ Không của Đại Thiền Tự tuy trước đó danh tiếng không hiển hách, nhưng với thân phận Phật tử Đại Thiền Tự, thực lực không hề yếu, đặc biệt là đã lĩnh ngộ Thần Túc Thông, Bất Hủ Kim Chung và các Phật môn thần thông khác, ở cùng cảnh giới, muốn chiến thắng hắn không hề dễ dàng, tuyệt đối có thể coi là một thiên kiêu của Đại Càn.

Tuy nhiên, hắn vẫn bị Chu Trần cường thế kích bại.

Thần Túc Thông bị Du Long Đạp Côn của Chu Trần bỏ xa.

Bất Hủ Kim Chung bị Kình Thiên Nhất Kiếm của Chu Trần chém thành hai nửa, ngay cả Kim Cương Thể Phách cũng bị chém nát.

"Đại Đạo Nguyên Đan, đáng sợ đến thế!" "Du Long Đạp Côn, Kình Thiên Nhất Kiếm, Chu Trần thật là không minh thì thôi, đã minh thì kinh người, Đại Càn lại thêm một tuyệt thế thiên kiêu!" "Không biết ba tháng sau Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội, Chu Trần có tham gia không?" "Ta nghe nói Công chúa Dao Cơ và Công chúa Thiên Kiếm đều đến tham gia đại điển Thánh tử của Chu Trần!" "Cái gì?

Chu Trần mặt mũi lớn đến vậy sao?" "Đại Đạo Nguyên Đan, toàn bộ Đại Càn chỉ có một mình hắn, ngươi nghĩ mặt mũi có lớn không?" "Thực ra Công chúa Thiên Kiếm và Chu Trần là bằng hữu!" "Ai nói vậy?" "Còn phải nói sao?

Công chúa Thiên Kiếm lớn lên ở Thiên Kiếm Tông thuộc toàn phủ Thanh Châu, là thủ tịch Thiên Kiếm Tông, còn Chu Trần từng là chân truyền Thanh Vân Môn thuộc Thanh Vân Phủ Thanh Châu, hai tông môn chỉ cách nhau một phủ, ngươi nghĩ bọn họ sẽ không quen biết?" "Đúng là vậy!

Hai tuyệt thế thiên kiêu, chỉ cách nhau một phủ, tất nhiên là có giao thiệp." "Ta nghe nói quan hệ giữa Công chúa Thiên Kiếm và Chu Trần không bình thường đâu!" "Làm sao không thể?

Nếu quan hệ không tốt, Công chúa Thiên Kiếm sẽ đến tham gia đại điển Thánh tử của Chu Trần sao?" … Chu Trần một sớm thành danh thiên hạ đều biết, nay bước ra ngoài, cũng là một tuyệt thế thiên kiêu lừng lẫy danh tiếng, chứ không phải kẻ vô danh tiểu tốt!

Nhưng Chu Trần không để ý đến những điều này.

Hư danh mà thôi.

Chỉ có thực lực mới là căn bản.

Nghĩ đến lần trước bị Huyết Đao Lão Ma tập kích, hắn ngay cả Tần Hồng Ngọc và những người khác cũng không bảo vệ được, thậm chí nếu không có mỹ nhân sư phụ bảo hộ, hắn e rằng cũng không thể thoát khỏi tay Huyết Đao Lão Ma.

Tuy có Phong Nguyệt Bảo Giám, Tần Hồng Ngọc và các nữ đều không sao, nhưng Chu Trần càng khao khát sức mạnh hơn.

Hắn vẫn chưa đủ mạnh!

Hồng Trần Phong.

Trong tẩm phòng, khi Sư Thanh Tuyền mở đôi mỹ mâu mệt mỏi, liền thấy sư phụ Thanh Ngọc Dao đang nằm bên cạnh nàng.

Thanh Ngọc Dao lúc này không một mảnh vải che thân, mái tóc dài như mây bay lả tả xuống, uyển như dòng nước, khuôn mặt ung dung hoa quý mang theo vài vết lệ, mang một cảm giác thẹn thùng đáng thương.

Dưới tấm chăn lụa mỏng manh, lộ ra xương quai xanh tinh xảo gợi cảm như trúc và làn da ửng hồng.

Đột nhiên.

Thanh Ngọc Dao mở mắt, hai người bốn mắt nhìn nhau.

"Sư phụ!" Sư Thanh Tuyền giật mình, dù không phải lần đầu tiên,

nhưng vẫn có một sự xấu hổ khó tả, khẽ cuộn tròn thân thể dùng chăn lụa quấn chặt toàn thân, chỉ để lộ nửa khuôn mặt tươi cười.

"Cái tiểu hỗn đản đó…" Thanh Ngọc Dao cười mắng một tiếng, đưa tay ôm Sư Thanh Tuyền vào lòng.

Sư Thanh Tuyền ôm chặt Thanh Ngọc Dao, cảm thấy một trận an tâm.

"Chưởng môn sư bá, Sư tỷ, ta đến rồi!" Chu Trần từ bên ngoài bước vào, nhìn hai mỹ nhân ôm nhau, ánh mắt sáng rực, hắn thích nhất là hai người ở bên nhau.

Chu Trần trực tiếp chui vào chăn, chen vào giữa hai người.

"Công tử, không hay rồi!" Ngay khi Chu Trần ôm Sư Thanh Tuyền, xoa xoa vết thương của nàng, giọng nói của Hồng Chúc đột nhiên gấp gáp vang lên từ bên ngoài.

"Sao vậy?" Mí mắt Chu Trần giật giật, lẽ nào mỹ nhân sư phụ xảy ra chuyện rồi?

Mấy ngày trước.

Chương 110

Vô Lượng Kiếm Tông phát hiện một thượng cổ động phủ, Hoàng Phủ Nguyệt Dao và các cường giả khác liền đi vào thượng cổ động phủ đó thám hiểm.

Hồng Chúc đẩy cửa bước vào, không để ý đến Sư Thanh Tuyền đang rụt vào trong chăn, vội vàng nói: "Thượng cổ động phủ xảy ra chuyện rồi!" "Dường như là do có người bên trong đại đánh động thủ, kích hoạt trận pháp cường đại bên trong động phủ, chủ nhân hiện nay đang mắc kẹt trong động phủ, dường như bị vây khốn rồi!" "Điều may mắn duy nhất là hồn đăng của chủ nhân chưa tắt, vẫn còn sống." "Tông môn chúng ta không phải có nhiều cường giả sao?

Bọn họ lẽ nào đều không có cách nào giải cứu?" Chu Trần bật dậy, ánh mắt ngưng trọng.

"Thượng cổ động phủ đó xảy ra chuyện, hiện nay đã không thể cho phép cường giả Thần Chủng cảnh trở lên nhập vào nữa rồi, nhưng nếu phái Nguyên Đan cảnh vào, muốn cứu người…" Lời còn lại Hồng Chúc không nói hết, nhưng Chu Trần hiểu, Hoàng Phủ Nguyệt Dao loại cao thủ Thần Thông cảnh đều bị vây khốn rồi, Nguyên Đan cảnh vào có tác dụng gì?

"Ta đi xem sao!" Chu Trần nhìn Hồng Chúc và Thanh Ngọc Dao: "Các nàng ở nhà tu luyện cho tốt, yên tâm, ta sẽ cẩn thận!" "Công tử, trong thượng cổ động phủ chắc chắn trận pháp trùng trùng, nguy cơ tứ phía, chàng tuyệt đối đừng vào!" Hồng Chúc lo lắng nói.

"Yên tâm, ta có chừng mực!" Ánh mắt kiên định của Chu Trần, khiến Thanh Ngọc Dao đang định đi theo Chu Trần phải nuốt lời lại.

Tu vi của nàng tuy cao hơn Chu Trần, nhưng thực lực của Chu

Trần đã vượt qua nàng.

Hơn nữa thủ đoạn của Chu Trần quỷ dị.

Giống như trước đây có thể ẩn thân, ngay cả cường giả như Tử Thanh Tiên Tử cũng không thể tìm thấy!

Rời khỏi Hồng Trần Phong, Chu Trần đi thẳng đến gặp Tông chủ Lâm Nam Thiên, bày tỏ ý muốn của mình.

"Chu Trần, thượng cổ động phủ không phải trò đùa, ta biết ngươi lo lắng cho Nguyệt Dao, nhưng ngươi vào cũng vô ích…" Lâm Nam Thiên không đồng ý, Chu Trần là Thánh tử Vô Lượng Kiếm Tông, nếu mắc kẹt bên trong, tổn thất sẽ càng lớn.

"Tông chủ, người yên tâm, ta tinh thông trận pháp, sẽ không xông vào liều lĩnh, thật sự không ổn, ta sẽ rút lui!" Chu Trần có sự tự tin về điều này, đặc biệt là Man Thiên Quá Hải thần thông của hắn, khiến hắn gần như đứng ở vị trí bất bại tiên thiên.

Vì Hoàng Phủ Nguyệt Dao chưa xảy ra chuyện gì, chứng tỏ bên trong cũng không nguy hiểm đến vậy.

Lâm Nam Thiên thấy ánh mắt kiên định của Chu Trần, cuối cùng đồng ý, tiễn Chu Trần đến thượng cổ động phủ.

"Chu Trần, ngươi nhớ kỹ, tuyệt đối đừng cậy mạnh, gặp nguy hiểm thì kịp thời rút lui!" Lâm Nam Thiên dặn dò đi dặn dò lại.

Đem tin tức về thượng cổ động phủ nói cho Chu Trần, Vô Lượng Kiếm Tông đã thám hiểm mấy ngày, cũng đã có chút hiểu biết về bên trong.

Chu Trần chỉ cần không cứng rắn, gặp nguy hiểm không giải quyết được thì rút lui, mức độ nguy hiểm cũng không quá cao.

"Tông chủ yên tâm, ta sẽ không lấy mạng mình ra đùa giỡn!" Chu

Trần bảo đảm.

Hai người rất nhanh đến cửa vào thượng cổ động phủ, Tử Thanh Tiên Tử và các cường giả Vô Lượng Kiếm Tông khác đều tụ tập tại đây tìm cách.

Và cũng có đệ tử Nguyên Đan cảnh đã tiến vào từ từ thám hiểm.

"Chu Trần!" Thấy Chu Trần, Tử Thanh Tiên Tử đi tới, nghe Chu Trần muốn vào, liền lập tức phủ định.

"Thái sư thúc tổ, tin tưởng ta, ta sẽ không cứng rắn đâu, ta hiểu trận pháp, có lẽ thật sự có thể cứu mỹ nhân sư phụ và những người khác!" Chu Trần tốn nửa ngày ăn nói, cuối cùng cũng thuyết phục được Tử Thanh Tiên Tử.

"Vậy ngươi cẩn thận!" Tử Thanh Tiên Tử bảo Chu Trần sau khi vào thì hãy hội hợp với các đệ tử Nguyên Đan cảnh đã vào động phủ trước, tìm hiểu tình hình, đừng manh động.

"Thái sư thúc tổ yên tâm!" Chu Trần cho Tử Thanh Tiên Tử một ánh mắt trấn an, bước vào cửa động phủ.

Cảnh tượng trước mắt thay đổi, Chu Trần cảm thấy khí tức giữa thiên địa đã khác, hoang dã cổ xưa, phảng phất đã phong trần vô tận năm tháng.

Chu Trần thi triển Vọng Khí Thuật, đồng thời để Diệu Đồng đi trước dò đường.

Dù sao Diệu Đồng dù có chết, cũng có thể phục sinh trong Phong Nguyệt Đồ Lục, chỉ mất một ít tu vi mà thôi.

Mà tu vi của Diệu Đồng yếu nhất, dù có mất đi, cũng có thể rất nhanh tu luyện lại.

Chu Trần dùng Vọng Khí Thuật kết hợp kiến thức trận pháp để

tránh nguy hiểm.

Mà tác dụng của Diệu Đồng là bảo hiểm thứ hai.

Nếu có nguy hiểm mà Chu Trần không phát hiện ra, Diệu Đồng sẽ kích hoạt.

Như vậy Chu Trần có thể đảm bảo an toàn cho bản thân.

Rất nhanh.

Chu Trần tiến sâu mấy chục dặm.

Bành!

Thân ảnh Diệu Đồng hóa thành tro bụi.

Đồng thời.

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám, thân ảnh Diệu Đồng xuất hiện trong Phong Vũ Đồ Lục, suy yếu không ít, chỉ còn Luyện Khí nhất trọng.

"Quả nhiên nguy hiểm!" Chu Trần trong lòng rùng mình, bảo Diệu Đồng tĩnh dưỡng cho tốt.

Hồng Tụ tiếp tục thay Diệu Đồng dò đường, tránh nguy hiểm.

Chu Trần càng thêm cẩn thận.

Cuối cùng.

Một ngày sau.

Chu Trần phát hiện tung tích của mỹ nhân sư phụ.

"Hơi thở của mỹ nhân sư phụ!" Chu Trần khom người, nhặt một chút đất đỏ sẫm dính trên mặt đất, đưa lên mũi ngửi, đúng là hơi thở huyết tích của Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Hắn càng thêm cẩn thận, Hoàng Phủ Nguyệt Dao ở đây còn bị thương, nếu hắn mà trúng một cái, e rằng sẽ trực tiếp thân tử đạo tiêu.

Xung quanh thiên sang bách khổng, khe rãnh chằng chịt, hiển nhiên đã trải qua một trận chiến kinh khủng, mặt đất dường như bị cày xới một phen.

"Công tử, lát nữa ngươi hãy rời xa thiếp!" Hồng Tụ với thân tư đầy đặn đứng trước Chu Trần, tựa như một trái đào mọng đã chín tới, đẫy đà mà quyến rũ, quan tâm nói.

"Ta biết, nàng cứ yên tâm!" Chu Trần cười một tiếng, ôm lấy Hồng Tụ, nhẹ nhàng hôn lên vầng trán trơn láng động lòng người của nàng, tiện tay nhào nặn một phen.

"A!" Hồng Tụ lườm Chu Trần một cái, thoát khỏi ma trảo của hắn, sau đó đi trước dò đường theo chỉ dẫn của Chu Trần.

"Thật thơm!" Chu Trần giơ tay lên, giữa ngón tay còn vương một vệt hương sữa.

Hồng Tụ sau khi được phong thần, bản chất chính là thần, thực chất không khác gì nhục thân.

Nói cách khác, phong thần chính là giúp Hồng Tụ tạo lại một thân thể thần đạo có thể biến hóa hư thực tùy tâm.

Nếu Chu Trần muốn nếm thử hương sữa, cũng hoàn toàn có thể.

Thu liễm tư tưởng, Chu Trần chuyên tâm thám hiểm, Vọng Khí Thuật thi triển đến cực hạn, chỉ dẫn Hồng Tụ né tránh nguy hiểm.

Đồng thời, Chu Trần còn thi triển thần thông Man Thiên Quá Hải, cả người biến mất tại chỗ.

Môn thần thông này không chỉ đơn giản là ẩn thân, mà tương đương với việc Chu Trần đứng độc lập bên ngoài không gian này, ở trong một không gian đặc thù khác.

Hắn rõ ràng vẫn ở đó, nhưng công kích thông thường đều không

thể chạm tới hắn mảy may.

Trước kia khi Chu Trần thi triển, đừng nói cường giả Thần Thông Cảnh, ngay cả Tử Thanh Tiên Tử cũng không thể phát hiện.

Vì Tử Thanh Tiên Tử không thể phát hiện, Chu Trần ước tính công kích của cấp bậc Tử Thanh Tiên Tử e rằng cũng không thể chạm tới hắn.

Nhưng bất kể thế nào, trong trạng thái ẩn thân, Chu Trần có thể tránh được chín mươi chín phần trăm nguy hiểm.

"Gầm!" Một đầu Địa Long xuyên phá đất mà ra, một ngụm cắn về phía Hồng Tụ.

"Nghiệt súc, tìm chết!" Kiếm quang chợt lóe, Địa Long bị chém thành hai đoạn, sinh mệnh lực cường đại khiến nó vẫn duy trì sự sống.

Nó dường như phân thành hai, chui xuống đất.

Chu Trần xuất thủ, chém nát thành phấn, mới triệt để tiêu diệt nó.

"Tiếp tục!" Chu Trần không để ý đến khúc mắc nhỏ này, những cuộc tập kích như vậy hắn đã gặp rất nhiều lần rồi.

Hồng Tụ cũng không sợ hãi, nàng đã thích nghi rồi.

Đặc biệt với thân thể sánh ngang bất tử chi thân, nàng căn bản không sợ chết. …… Cùng lúc đó.

Vạn ngàn lôi đình chớp lóe, tựa như trận đại trận lôi phạt diệt thế, Hoàng Phủ Nguyệt Dao đầu đội một vầng minh nguyệt và một vầng mặt trời, chống đỡ từng đạo lôi đình oanh kích.

Vạn ngàn lôi đình như mưa rơi, dường như vô cùng vô tận, không có điểm dừng.

"Không nên tham lam!" Nhìn thanh bảo kiếm cắm giữa đài bạch

ngọc cách đó không xa, Hoàng Phủ Nguyệt Dao trong lòng thở dài.

Căn cứ vào sự thám hiểm của nàng, động phủ thượng cổ này là bí cảnh của Thượng Cổ Thiên Nộ Tông, trận đại trận đang vây khốn nàng là Thiên Nộ Trận.

Trung tâm trận pháp có một khẩu kiếm phôi tuyệt thế – Thiên Nộ.

Thiên Nộ Trận này kỳ thực chính là bố trí để dưỡng kiếm phôi.

Trải qua vô số năm dưỡng dục, Thiên Nộ Kiếm Phôi đã sớm cụ bị uy năng vô thượng kinh thiên động địa, có tư chất tiên kiếm.

Nàng biết Chu Trần tiên võ song tu, và cũng biết Chu Trần đã ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan, khi nàng thấy Thiên Nộ Kiếm Phôi liền muốn lấy đi cho Chu Trần làm bản mệnh pháp bảo.

Sau này theo tu vi Chu Trần tăng cường, Thiên Nộ Kiếm này thành một thanh tiên kiếm cũng không phải không có khả năng.

Đáng tiếc.

Thiên Nộ Trận pháp quá lợi hại, nàng không những không lấy đi được kiếm phôi, ngược lại còn bị vây khốn ở đây.

Chỉ có thể dựa vào thần binh Nhật Nguyệt Tinh Luân miễn cưỡng chống đỡ.

Nhưng thời gian kéo dài, thần lực của nàng sẽ hao cạn, tất nhiên sẽ bị lôi đình oanh thành tro tàn.

"Ta sống hơn một trăm năm, tương đương với hai đời người thường, vinh hoa phú quý, danh lợi quyền thế đều đã hưởng thụ qua, đời này cũng coi như đáng giá…" Hoàng Phủ Nguyệt Dao thảm nhiên cười một tiếng, nàng đã bị vây khốn ở đây hai ngày rồi, nàng biết nếu Vô Lượng Kiếm Tông có thể cứu nàng, đã sớm đến rồi.

Huống hồ nàng tuy bị vây khốn ở đây, nhưng cũng có thể cảm giác

được động phủ này đã xảy ra biến cố lớn, Vô Lượng Kiếm Tông e rằng cũng không cứu được nàng.

"Ta còn có một đệ tử chấn cổ thước kim, có thể xưng là vạn cổ yêu nghiệt…" Nghĩ đến Chu Trần, Hoàng Phủ Nguyệt Dao cảm giác chính mình cũng coi như may mắn.

"Mỹ nhân sư phụ!" Đang nghĩ đến Chu Trần, bên tai Hoàng Phủ Nguyệt Dao vang lên tiếng Chu Trần.

"Thần lực của ta còn chưa hao cạn đã xuất hiện ảo giác rồi sao?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao không khỏi cười một tiếng: "Xem ra hai ngày nay tiêu hao quá lớn, tinh thần quá mỏi mệt rồi…" Nàng không tin Chu Trần có thể đến đây.

Chu Trần tuy lợi hại, nhưng so với Thần Thông Cảnh còn kém xa.

"Mỹ nhân sư phụ, ta đến cứu nàng đây!" Chu Trần đứng ngoài Thiên Nộ Đại Trận, nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Dao không sao, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Hồng Tụ đã trở về Phong Nguyệt Bảo Giám.

"Hả?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao quay đầu nhìn ra ngoài trận, đôi mắt tức thì trừng lớn, rồi lại dùng sức chớp chớp, chẳng lẽ mắt nàng đã hoa rồi sao?

"Mỹ nhân sư phụ, nàng kiên trì chút, ta nhất định sẽ cứu nàng ra!" Chu Trần lớn tiếng nói.

"Chu Trần?

Thật sự là ngươi?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao khó tin, vừa chấn động Chu Trần có thể đến đây, lại vừa cảm động Chu Trần vậy mà không màng sống chết tiến vào cứu nàng.

"Mỹ nhân sư phụ, động phủ đã xảy ra biến cố, cường giả Thần

Chủng Cảnh trở lên đều không thể tiến vào, nhưng ta tinh thông trận pháp, thủ đoạn đa dạng, nhất định có thể cứu nàng ra!" Vừa nói Chu Trần vừa bắt đầu nghiên cứu trận pháp đang vây khốn mỹ nhân sư phụ.

Trước đó vì phá hộ tông đại trận của Viêm Long Cốc, Chu Trần đã đầu tư không ít Phong Nguyệt điểm nghiên cứu trận pháp, giờ đây cũng coi như Trận Pháp Sư tam giai đỉnh phong, hơn nữa còn tinh thông Bát Hoang Viêm Long Trận sơ kỳ tứ giai của Viêm Long Cốc.

Trận pháp tứ giai có thể phòng ngự và trấn áp cường giả Thần Chủng Cảnh.

Trận pháp ngũ giai tương ứng với Thần Thông Cảnh.

Trận pháp trước mắt này ít nhất phải là lục giai.

"Chu Trần, trận pháp này là Thiên Nộ Trận pháp lục giai, hơn nữa đã dung hợp với Thiên Nộ Kiếm Phôi mà xảy ra dị biến, ngươi đừng cố gắng, nếu không được thì quay về đi, ngươi có thể đến, vi sư đã rất vui rồi, chết cũng không hối tiếc!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao không tin Chu Trần có thể phá giải trận pháp này.

Đây chính là đại trận lục giai, ngay cả nàng còn không có cách nào, huống chi ở trận nhãn còn có một khẩu Thiên Nộ Kiếm Phôi đã được dưỡng dục vô số năm.

"Nam nhân sao có thể nói không được?" Chu Trần ngẩng đầu, nhìn dung nhan khuynh thành ngọc dung của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, nhe miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng: "Mỹ nhân sư phụ chẳng phải cũng từng thấy sự lợi hại của ta sao?" "Mồm mép!" Lườm Chu Trần một cái thật mạnh, trong đầu Hoàng Phủ Nguyệt Dao lại không tự chủ hiện ra cảnh tượng Thanh Nga vui vẻ miệng không khép được.

Còn có Hồng Chúc.

Đặc biệt là vết thương tựa hồ hóa mủ, chất lỏng sánh đặc trào ra.

"Tâm nếu băng thanh, trời sập không kinh…" Hoàng Phủ Nguyệt Dao không dám nghĩ nữa, cảm giác cơ thể đều nóng lên, và những cảm xúc tuyệt vọng vì bị vây khốn hai ngày nay cũng vì mấy câu trêu chọc của Chu Trần mà tiêu tan.

Chu Trần nghiêm túc nghiên cứu quan sát Thiên Nộ Đại Trận, chỉ dựa vào bản thân hắn chắc chắn không thể nghiên cứu thấu triệt trong thời gian ngắn.

Nhưng hắn chỉ cần nghiên cứu thu lục lại là được.

Sau đó… thêm điểm!

Nhìn Chu Trần nghiêm túc nghiên cứu trận pháp, Hoàng Phủ Nguyệt Dao mỹ mục si mê nhìn, lúc này Chu Trần nghiêm túc trong mắt nàng đặc biệt có mị lực.

Đặc biệt là vào lúc nàng yếu đuối nhất, vô trợ nhất, cần nhất, Chu Trần lại không màng sống chết đến cứu nàng, khiến hình bóng Chu Trần trong lòng nàng tức thì trở nên cao lớn.

"Trận Pháp Sư tam giai đỉnh phong quá yếu, căn bản không thể nghiên cứu hiểu được…" Chu Trần trong lòng phiền muộn.

Bởi vì đây là trận pháp đã bố trí xong, không phải trận pháp bí tịch.

Nếu là trận pháp bí tịch, cho dù là lục giai, Chu Trần xem một lần là có thể thu lục thêm điểm.

Nhưng trận pháp này cần Chu Trần xem ra đại khái mới có thể thu lục, sau đó thêm điểm.

Trong thời gian ngắn này Chu Trần cũng đã tích lũy được hai mươi triệu Phong Nguyệt điểm.

"Trận Pháp Sư, thêm điểm!" Chu Trần dùng tuyệt chiêu.

Năm triệu Phong Nguyệt điểm tiêu hao, vô số tri thức trận pháp trong đầu Chu Trần hiện lên, Chu Trần dường như đã nghiên cứu trận pháp mấy chục năm.

Liên Hoa Lão Tổ cũng có các bí tịch liên quan đến Trận Pháp Sư tứ giai, mà Vô Lượng Kiếm Tông càng không cần nói.

Chu Trần tuy cả ngày chơi đùa với nữ nhân, nhưng hắn biết tầm quan trọng của tri thức.

Thư khố của Vô Lượng Kiếm Tông hắn cũng đã thu lục vô số bí tịch trận pháp, đan dược, luyện khí… Lúc này cần dùng, liền có thể trực tiếp lấy ra thêm điểm.

Đáng tiếc Vô Lượng Kiếm Tông không có bí tịch Thiên Nộ Trận, nếu không thì đơn giản rồi.

Theo vô số tri thức trận pháp dung hội quán thông, Chu Trần trở thành Trận Pháp Sư tứ giai.

"Tiếp tục!" Chu Trần nhìn Thiên Nộ Đại Trận, Trận Pháp Sư tứ giai vẫn không đủ.

Mười triệu Phong Nguyệt điểm tiêu hao.

Chu Trần dường như nghiên cứu trận pháp mấy trăm năm, cuối cùng cũng minh ngộ, trở thành Trận Pháp Sư ngũ giai, nắm giữ mấy chục trận pháp ngũ giai.

"Giờ thì đủ rồi!" Trở thành Trận Pháp Sư ngũ giai, Chu Trần nhìn Thiên Nộ Đại Trận tức thì có cảm nhận khác, không còn như nhìn hoa trong sương, cái gì cũng không hiểu.

Nửa canh giờ sau. 【Lục Giai Thiên Nộ Đại Trận (0/50000000)】 "Mẹ kiếp!

Vậy mà cần năm mươi triệu?" Chu Trần cảm giác mình thật đúng

là ăn cẩu.

Nhưng nghĩ đến đây là trận pháp lục giai, thì cũng trong lý lẽ.

Năm mươi triệu là hắn có thể hoàn toàn nắm giữ một đại trận lục giai, ăn thông nó, hắn cũng coi như đã đặt một chân vào hàng ngũ Trận Pháp Sư lục giai.

Mà Trận Pháp Sư lục giai cần nắm giữ rất nhiều tri thức, không phải chỉ hiểu một đại trận lục giai là đủ.

"Thêm điểm!" Chu Trần dồn nốt năm triệu Phong Nguyệt điểm còn lại, dù sao hắn cũng không cần hoàn toàn ăn thông đại trận lục giai này.

Hắn chỉ cần tìm ra một số sơ hở, cứu mỹ nhân sư phụ ra là được.

Theo năm triệu Phong Nguyệt điểm tiêu hao, Chu Trần dường như ngày qua ngày nghiên cứu Thiên Nộ Đại Trận ở đây, thoắt cái đã nghiên cứu hai năm rưỡi.

Vô số cảm ngộ dâng trào trong lòng, mắt Chu Trần sáng lên.

Chương 111

"Có cách rồi!" Chu Trần tìm thấy phương pháp cứu Hoàng Phủ Nguyệt Dao, kinh hỉ nói: "Mỹ nhân sư phụ, nàng chuẩn bị sẵn sàng, ta sẽ phá mở một khuyết khẩu của trận pháp để cứu nàng ra!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao tinh thần chấn động, vừa kinh vừa mừng, lại lo lắng nói: "Chu Trần, ngươi chắc chắn chứ?

Ngươi đừng làm càn, nếu không bị trận pháp phản phệ, không phải là chuyện đùa đâu!" Đại trận lục giai, tùy tiện một chút, Chu Trần cũng không thể chống đỡ được.

"Mỹ nhân sư phụ yên tâm, trong từ điển của ta không có hai chữ 'không được'!" Chu Trần hùng dũng oai vệ, khí thế ngất trời, giọng nói đầy tự tin từng tiếng vang dội.

"Ly Hỏa Kiếm Trận!" Giơ tay chỉ một cái, năm thanh phi kiếm pháp bảo bay ra, trong mắt Chu Trần quang mang chớp động, năm thanh phi kiếm hóa thành năm đạo lưu quang cắm vào chỗ khuyết điểm mỏng manh nhất của Thiên Nộ Đại Trận.

Trong khoảnh khắc.

Thiên Nộ Đại Trận giống như một thiếu nữ cương liệt bị đánh trúng yếu huyệt, khí tức suy yếu đi, Hoàng Phủ Nguyệt Dao đang bị vây khốn trong trận pháp tức khắc cảm giác được uy lực của lôi đình giảm đi gấp mười lần không chỉ.

"Tiểu tử này quả là yêu nghiệt!" Tuy Thiên Nộ Đại Trận vẫn chưa bị phá mở, nhưng Hoàng Phủ Nguyệt Dao đã nhìn thấy hy vọng, chấn động xen lẫn kinh hỉ.

Ai có thể sống, ai lại muốn chết đây?

“Còn có một kích cuối cùng chí mạng!” Thân Chu Trần vạn tượng thần binh hiện ra, hóa thành một cây thần thương toàn thân đen kịt sáng bóng.

Chu Trần hai tay cầm thương, nhắm vào màng mỏng manh như xử nữ của Thiên Nộ Đại Trận mà chọc mạnh xuống, Thiên Nộ Đại Trận “ông” một tiếng rung chuyển, dường như bị đập nát.

Chỗ Vạn Tượng Thần Thương chọc vào, tức thì bị mở ra một khuyết khẩu.

“Mỹ nhân sư phụ, nhanh ra đi!” Chu Trần hân hỉ nói.

Hắn đã mở ra lục giai Thiên Nộ Đại Trận, cứu được mỹ nhân sư phụ.

Chu Trần trong lòng vừa vui mừng vừa tự hào.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao thân ảnh khẽ động, liền muốn đi ra.

Đột nhiên.

Vạn Tượng Thần Binh trong tay Chu Trần dường như bị một lực cự đại kéo giật, Chu Trần không kịp đề phòng, tức khắc bị kéo vào trong trận pháp.

Ông.

Ngay cùng lúc này, kiếm như rồng ngâm, thanh Thiên Nộ kiếm đang cắm giữa đài bạch ngọc tỏa ra vạn trượng quang mang, tựa như một con sư tử hùng mạnh bị xâm phạm lãnh địa, phát khởi xung kích vào kẻ xâm nhập.

Năm thanh phi kiếm pháp bảo vốn cắm vào điểm yếu của Thiên Nộ Đại Trận tức thì bay ra, Thiên Nộ Kiếm Phôi xông thẳng lên trời, dung hợp làm một với Thiên Nộ Đại Trận.

Trong khoảnh khắc.

Lôi đình cuồn cuộn, thiên uy ngập trời, Thiên Nộ Đại Trận tỏa ra vạn trượng lôi quang, uy năng so với trước đó bạo tăng gấp mấy chục lần.

"Chết tiệt!" Chu Trần ngây người.

Tính toán vạn lần cũng không ngờ Vạn Tượng Thần Binh trong tay hắn lại kích nộ kiếm phôi đã được dưỡng dục vô số năm trong Thiên Nộ Đại Trận.

Vạn ngàn lôi đình cuốn theo vô số kiếm quang từ trên trời giáng xuống, khí tức hủy diệt kinh khủng khiến Chu Trần kinh hãi run rẩy.

Thân ảnh Hoàng Phủ Nguyệt Dao xuất hiện trước Chu Trần, tiếp lấy thần binh trong tay Chu Trần, thần lực cường đại quán nhập.

Trong chớp mắt.

Vạn Tượng Thần Binh như được tiêm máu gà, tỏa ra quang mang chưa từng có, hóa thành một chiếc tán lớn che trời, chặn đứng tất cả công kích.

"Mỹ nhân sư phụ, nàng có thể dựa vào thanh Vạn Tượng Thần Binh này phá mở đại trận không?" Chu Trần mong đợi nói.

"Thần binh của ngươi rất mạnh, nếu không có thanh Thiên Nộ Kiếm Phôi kia, vi sư ngược lại có thể thử dĩ lực phá trận, cưỡng ép phá mở Thiên Nộ Đại Trận này, nhưng bây giờ…" Hoàng Phủ Nguyệt Dao lắc đầu, thanh Thiên Nộ Kiếm Phôi kia cũng không yếu, dưới sự gia trì của Thiên Nộ Đại Trận, nàng dù cầm Vạn Tượng Thần Binh của Chu Trần cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ!

"Nếu ngươi có thể triệt để phá mở Thiên Nộ Đại Trận này, vi sư ngược lại có thể dùng Vạn Tượng Thần Binh này giúp ngươi trấn áp Thiên Nộ Kiếm Phôi, để ngươi luyện thành bản mệnh chí bảo!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao nhìn về phía Chu Trần, vừa rồi Chu Trần

nhanh như vậy đã tìm được sơ hở của Thiên Nộ Đại Trận, cho Chu Trần thêm chút thời gian nữa, chưa chắc đã không thể triệt để phá mở Thiên Nộ Đại Trận.

Mất đi Thiên Nộ Đại Trận, Thiên Nộ Kiếm Phôi sẽ là vô căn chi nguyên, nàng cầm Vạn Tượng Thần Binh, đủ sức dễ dàng trấn áp nó.

"Phá mở Thiên Nộ Đại Trận…" Chu Trần nhìn bảng thông tin cá nhân. 【Lục Giai Thiên Nộ Đại Trận (5000000/50000000)】 "Vẫn còn thiếu bốn mươi lăm triệu Phong Nguyệt điểm a…" Chu Trần nhíu mày, hắn dù có để Cơ Phượng Hà và Liễu Như Ý hai cường giả Kim Đan ra ngoài cùng hắn song tu nhục thân.

Sau đó linh hồn thể của hắn trong Phong Nguyệt Bảo Giám cùng Trình Tố Tố, Hỏa Yêu Yêu hai thần hồn Kim Đan giao dung.

Rồi dùng thêm nhiều đạo cụ gia trì của hắn.

Hắn ước tính ít nhất cũng phải mất một tuần thời gian.

"Mỹ nhân sư phụ, nàng có thể kiên trì được bao lâu?" Bên mũi vương vấn hơi thở u hương thấm đượm lòng người của mỹ nhân sư phụ, Chu Trần vẻ mặt mong đợi.

"Ước chừng có thể kiên trì khoảng bốn ngày!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao suy nghĩ một chút, đây là giới hạn của nàng.

"Mỹ nhân sư phụ, bốn ngày ta không thể phá mở đại trận này, trừ phi…" Chu Trần nhìn đường cong nhấp nhô, thân hình ma quỷ mỹ miều đa tư của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, làn da tuyết trắng ẩn hiện dưới lớp trường bào, trong suốt như ngọc, lấp lánh thứ ánh sáng động lòng người.

Chu Trần nuốt nước bọt, cổ họng lăn động, miệng khô lưỡi khô, nghĩ đến ngọc thể mỹ nhân sư phụ, khao khát trong lòng hắn bùng nổ như núi lửa, khó kìm nén.

“Trừ phi cái gì… a…” Hoàng Phủ Nguyệt Dao vừa mở miệng, cảm nhận ánh mắt của Chu Trần, tức thì bàng hoàng, gò má trắng nõn mềm mại tức khắc đỏ ửng lên.

Nàng nghĩ đến năm xưa Chu Trần trên thân Hồng Chúc một ngày luyện thành một môn tuyệt thế võ công.

Nàng biết thể chất đặc biệt của Chu Trần, trên thân nữ nhân sẽ đạt được gia trì cực lớn, ngộ tính gì đó đều sẽ bạo tăng vô số lần.

Nữ nhân càng lợi hại gia trì càng lớn!

“Mỹ nhân sư phụ, ta thích nàng!” Chu Trần ôm chầm lấy Hoàng Phủ Nguyệt Dao, cả khuôn mặt đều vùi vào.

“Thật thơm!” Chu Trần hít sâu một hơi, lắc lắc đầu, dùng sức chen chúc.

Mềm mại như ngọc.

Muốn ăn quá… “Ngươi…” Nhìn Chu Trần đầu vùi trong lòng mình, Hoàng Phủ Nguyệt Dao thân thể mềm mại khẽ run, nghĩ đến Chu Trần không màng sống chết đến cứu nàng.

Nếu không phải vì cứu nàng, Chu Trần cũng sẽ không bị kẹt ở đây.

Trong lòng nàng vừa cảm động, vừa áy náy.

Lại là người đàn ông đầu tiên nguyện ý vì nàng không màng sống chết.

Ánh mắt Hoàng Phủ Nguyệt Dao kiên định, tức khắc có quyết định.

Nàng cố nén run rẩy trong lòng, cố nén giọng run, dùng giọng điệu có vẻ bình tĩnh nói: “Ngươi tới đi, nhớ kỹ, vi sư chỉ là giúp ngươi tu hành, chỉ là để thoát khỏi hiểm cảnh, không có gì khác, sau khi rời

khỏi đây, ngươi cứ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nếu ngươi dám nói ra ngoài, vi sư sẽ đánh gãy chân ngươi!" "Mỹ nhân sư phụ, ta yêu nàng, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với nàng!" Chu Trần ôm chặt ngọc thể đầy đặn mê người của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, mỗi giọt máu toàn thân đều sôi trào.

"Không được nói lời như vậy, chúng ta chỉ là tu hành, không bao hàm ý nghĩa khác, ai muốn ngươi chịu trách nhiệm!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao quát khẽ, cố gắng tỏ ra thản nhiên, như thể thật sự chỉ là làm một việc tu hành mà thôi.

"Được rồi, mỹ nhân sư phụ nàng vui là được!" Chu Trần cũng không để ý mỹ nhân sư phụ tự lừa dối mình, ánh mắt lướt qua bộ ngực cao vút như mây, eo thon không đủ một nắm tay bỗng thu lại.

Bàn tay run rẩy của Chu Trần ôm lấy vòng eo mềm mại thon gọn của mỹ nhân sư phụ, cảm giác như ôm trọn cả thế giới.

Mỹ nhân sư phụ khẽ run, miệng nàng nói là tu hành, không bao hàm ý nghĩa khác, nhưng hồ tâm vốn bình tĩnh đã sớm gợn sóng tầng tầng lớp lớp, từng gợn từng gợn lan tỏa.

Nuốt ực.

Chu Trần nuốt nước bọt một cách mạnh mẽ, miệng khô lưỡi khô, lần đầu tiên hắn phát hiện một nữ nhân lại có thể tỏa ra vẻ đẹp mạnh mẽ đến vậy.

Eo thon mông cong, dáng vẻ mềm mại quyến rũ, dường như làm rung động cả thế giới của hắn.

Chu Trần nắm lấy tay mỹ nhân sư phụ, thật sự trong suốt như ngọc, mềm mại không xương, trắng nõn, thon dài, hoàn mỹ, không tì vết.

Rất khó tưởng tượng một đôi tay như vậy lại mọc trên người

phàm, đây hẳn chỉ có trên thân tiên tử nữ thần trong truyền thuyết.

Móng tay nàng trong suốt, sáng bóng, tinh tế, tựa như dương chi bạch ngọc, Chu Trần càng nhìn càng thấy đẹp, càng nhanh càng động lòng.

Người ta nói mỹ nhân ở cốt chứ không ở da.

Cốt tướng mỹ nhân sư phụ hoàn mỹ, khí chất thần vận không thể chê vào đâu được, làn da càng thêm trong suốt tinh tế, không có chút tì vết nào.

Thấy Chu Trần si mê nàng vô cùng, trong lòng mỹ nhân sư phụ có chút kiêu ngạo và tự hào, nhưng nàng có chút chịu không nổi, không nhịn được thẹn thùng nói: "Nhìn đủ chưa?" "Chưa!" Chu Trần lắc đầu, nhìn đôi mắt mỹ nhân sư phụ trong sáng sâu thẳm như nước mùa thu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Vĩnh viễn cũng không nhìn đủ!" "Mồm mép hoạt bát!

Đừng lãng phí thời gian nữa!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao lườm Chu Trần một cái.

"Vâng, mỹ nhân sư phụ!" Chu Trần cười hì hì, ánh mắt dừng lại ở đai ngọc trên eo thon của mỹ nhân sư phụ, ngón tay run rẩy của hắn nắm lấy dải ngọc lụa là, như nắm lấy chìa khóa mở kho báu tuyệt thế.

"Hô!" Chu Trần hít sâu một hơi, dùng sức kéo một cái.

Đai ngọc được cởi bỏ.

Tràng bào của mỹ nhân sư phụ trượt xuống, để lộ thân thể trắng nõn đầy đặn.

Hai người cùng lúc nín thở.

Trên trán mỹ nhân sư phụ một giọt mồ hôi lăn xuống, giọt mồ hôi trong suốt tinh oánh rơi xuống dưới xương quai xanh trắng nõn gợi

cảm, dường như muốn trượt vào giữa khe núi.

Ánh mắt Chu Trần cũng lướt theo.

"Không được nhìn!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao hoảng loạn giơ tay lên, che lại tầm nhìn của Chu Trần.

"Mỹ nhân sư phụ, ta muốn ngắm nhìn phong cảnh đẹp nhất thế gian này!" Chu Trần nắm lấy tay mỹ nhân sư phụ từ từ gỡ ra, cảm nhận sức mạnh ẩn chứa trong bàn tay ngọc mềm mại, Chu Trần nhe miệng cười: "Trừ phi mỹ nhân sư phụ đánh chết ta, nếu không ta đều muốn nhìn!" "Dù chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu." "Nếu bỏ lỡ phong cảnh đẹp nhất thế gian này, thì thật sự còn khó chịu hơn chết, thật sự ôm hận cả đời!" "Lời ngon tiếng ngọt!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao vẻ mặt bất đắc dĩ, thật sự muốn đánh chết tên nghịch đồ khi sư diệt tổ này.

Trong lòng nàng thẹn thùng vô cùng, gặp phải một tên đệ tử vô lại như vậy, thật là quá khó khăn.

Dái tai trong suốt của nàng, cổ thiên nga trắng nõn không biết từ khi nào đã vương lên những đốm hồng nhạt, và với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường mà đậm thêm, phi hồng như máu.

Chu Trần ngẩng đầu, thưởng thức dung nhan tiên tư ngọc dung của mỹ nhân sư phụ trong khoảnh khắc này.

Trên khuôn mặt mỹ nhân sư phụ thánh khiết như tiên, thanh nhã thoát trần, như tiên tử nữ thần chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể chạm tới, đã sớm tràn ngập ráng hồng.

Giống như tiên tử đã giáng xuống phàm trần, sa vào hồng trần vạn trượng.

"Mỹ nhân sư phụ, nàng thật đẹp!" Chu Trần nhìn thẳng vào dung nhan tuyệt mỹ của mỹ nhân sư phụ, nhìn đến mức đối phương thẹn

thùng tức giận, định quát Chu Trần để xoa dịu sự ngượng ngùng trong lòng.

Tuy nhiên môi hồng nàng vừa hé, Chu Trần đã cúi người mạnh mẽ hôn lên cánh môi mềm mại của nàng, tham lam hít thở hương khí từ thân mỹ nhân sư phụ.

"Ưm!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao trừng lớn mắt, ngọc thể cứng đờ, đầu óc trống rỗng.

Nếu không phải bản năng duy trì thần lực của Vạn Tượng Thần Binh, bọn họ e rằng sẽ bị sét đánh chết.

"Mỹ nhân sư phụ, ta muốn nàng!" Hôn lên má Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Chu Trần đi thẳng xuống, hôn qua cổ thiên nga trắng nõn của nàng, xương quai xanh tinh tế trắng nõn, sau đó… "Đừng…" Bàn tay ngọc thon dài trắng nõn của Hoàng Phủ Nguyệt Dao ấn giữ đầu Chu Trần.

Nàng biết Chu Trần thích nếm hương sữa nhất.

Nàng tuy đã sớm chuẩn bị.

Nhưng đến khi sự việc xảy ra, vẫn còn e thẹn.

"Mỹ nhân sư phụ, đây là tu hành!" Chu Trần ngẩng đầu cười một tiếng, Hoàng Phủ Nguyệt Dao ngưng trệ, sức lực trên tay lại không thể nào nhấc lên được.

Chu Trần vùi đầu, có thể cảm nhận rõ ràng tim mỹ nhân sư phụ đập thình thịch, như tiếng trống điểm, cực kỳ căng thẳng.

Tất cả tâm thần cũng tập trung vào đó.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Vuốt Lộc Sơn của Chu Trần thừa cơ đột phá phòng ngự, luồn vào bên trong váy.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao run rẩy, đồng tử co rút, tựa như bị điện giật, toàn thân cứng đờ.

Một cảm giác kỳ diệu khó tả chưa từng có tức thì như thủy triều cuồn cuộn dâng trào trong lòng. …… Mỹ nhân sư phụ: "Cầu phiếu… Ưm…" Khát!

Rất khát!

Khát khô cổ họng!

Chu Trần cảm giác cả người đều muốn bùng nổ.

Hắn như một con trâu nhỏ kéo cỗ xe lớn khó nhọc tiến bước trên con đường núi quanh co khúc khuỷu.

Cỗ xe bạch ngọc nặng ngàn cân đè lên vai, từng bước gian nan, mồ hôi như mưa.

Đặc biệt là Chu Trần rất khát.

Hắn cần nước!

Bước những bước chân khó nhọc, Chu Trần khó khăn vượt qua hai ngọn núi chắn đường, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm trên thảo nguyên bằng phẳng.

Chu Trần tiếp tục tiến lên.

Vượt qua núi tuyết, băng qua thảo nguyên, đến một hẻm núi hiểm trở.

Chu Trần ngẩng đầu nhìn chăm chú, đồng tử co rút, chấn động khó tả.

"Chẳng trách Vương An Thạch từng nói: 'Những cảnh tượng kỳ vĩ, hiểm trở, phi thường trên đời, thường ở những nơi hiểm trở xa xôi, mà người thường ít khi tới được, nên kẻ không có chí lớn không thể tới vậy.'" Phong cảnh như vậy không phải người thường có thể

thưởng thức và nhìn thấy.

Ngay cả Chu Trần thiên tung chi tài, cũng phải tốn chín trâu hai hổ chi lực mới có thể tới được.

Ánh mắt Chu Trần nóng rực, thi ý bùng phát: "Trời sinh một động tiên, vô hạn phong cảnh ở chốn hiểm phong!" Chu Trần một mình nhìn xuống vạn núi, trừng lớn mắt, thưởng thức phong cảnh hiểm trở tuyệt đẹp có một không hai này, không bỏ qua một chút nào.

"Có gì đẹp mà nhìn!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao không muốn Chu Trần chìm đắm trong sơn thủy không thể tự thoát ra, lườm Chu Trần một cái, muốn Chu Trần nhanh chóng lên đường, bớt rề rà, lề mề ở đó.

"Mỹ nhân sư phụ, nhân sinh không chỉ là đích đến, phong cảnh trên đường đi càng là không thể thiếu!" Chu Trần dang rộng vòng tay, muốn ôm hôn phong cảnh tươi đẹp này.

"Đừng…" Hoàng Phủ Nguyệt Dao muốn ngăn lại, nhưng đã muộn rồi.

Làm sao có thể… Thấy Chu Trần không nghe lời mình, Hoàng Phủ Nguyệt Dao không có cách nào, giận dỗi không thèm để ý Chu Trần.

Cũng may Chu Trần không dừng lại quá lâu.

Hắn thật sự quá khát rồi.

Cần uống nước.

Nhưng nhìn quanh bốn phía, hai bên là núi non, chỉ có hẻm núi ở giữa có lẽ có thể đào giếng lấy nước.

Chu Trần tức khắc hành động.

Hắn lấy ra chiếc cuốc lớn nhất, tìm đúng vị trí, dùng sức chọc một cái.

Ban đầu thì còn tốt, tầng biểu có khe nứt, Chu Trần dễ dàng đào xuống được.

Nhưng rất nhanh.

Chu Trần gặp phải một khó khăn lớn.

Phía dưới có một tầng nham thạch cực kỳ kiên cố.

Tầng nham thạch này rất mỏng, nhưng cực kỳ bền bỉ, dù chiếc cuốc của Chu Trần to và thô, vô cùng sắc bén, vẫn không thể phá mở.

Bởi vì đây là tầng nham thạch đặc hữu của thế giới huyền huyễn, còn kiên cố hơn hợp kim, vô cùng hiếm có.

Theo lý mà nói trong tình huống này Chu Trần nên từ bỏ, đổi chỗ khác đào giếng.

Nhưng nhìn quanh bốn phía, cũng không có vị trí nào thích hợp hơn.

Đặc biệt là phía dưới đã có từng luồng nước suối ngầm thấm đượm lòng người từ dưới đất rỉ ra, mang lại cho Chu Trần vô tận hy vọng và động lực.

Nhưng tầng nham thạch thực sự quá kiên cố.

Tuy nhiên sau một hồi thăm dò, Chu Trần rất nhanh phát hiện ra điểm yếu của nó, tầng nham thạch này cũng không phải không có sơ hở, bên trong có một khuyết khẩu nhỏ.

Chu Trần tức thì phấn chấn, chiếc cuốc theo khe nứt tự nhiên kia từng chút một mở rộng.

Cuối cùng.

Chu Trần toàn thân hợp nhất sức lực, dốc hết sức bình sinh, chiếc cuốc trong tay mạnh mẽ đào xuống, phá thông tầng nham thạch kiên cố.

Chương 112

Và cú này, dường như đã khai thông mạch nước ngầm, nước ngầm cuồn cuộn phun trào ra, Chu Trần tức khắc thành một con gà rớt nước.

Đầu tóc hắn toàn bộ đều ướt sũng.

Chu Trần không để ý, ngược lại còn có chút vui mừng và hưng phấn sau khi thành công.

Đào giếng lấy nước thành công.

Tắm trong dòng nước suối ngầm phun trào ra, Chu Trần sảng khoái đẫm mình, sự mệt mỏi khổ sở trước đó đều đáng giá.

Sau một thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, Chu Trần tiếp tục đào giếng.

Sau khi tầng nham thạch kiên cố bị đột phá, lần này đào xuống không còn bất kỳ chướng ngại nào, Chu Trần tràn đầy tinh thần phấn chấn.

Rất nhanh đã đào tới một không gian ẩm ướt mà ấm áp, nơi đây khắp nơi đều là suối ngầm, tựa hồ còn là suối nước nóng, vô cùng ấm áp.

Chu Trần cắm đầu chui vào, mạnh mẽ ngâm mình trong một bồn tắm suối nước nóng.

Tuy rằng hắn đã sớm mồ hôi đầm đìa, nhưng giờ phút này ngâm mình trong suối nước nóng, mọi mệt mỏi đều tan biến, toàn thân thông thái, sảng khoái khó tả.

Không biết đã qua bao lâu, Chu Trần cuối cùng cũng ngâm mình đủ trong suối nước nóng, đứng dậy khám phá xung quanh, mở rộng và

đào sâu giếng nước.

Càng nhiều nước từ dưới đất phun trào ra, dường như đã triệt để khai thông mạch nước ngầm. …… Ngoài động phủ Thiên Nộ Tông.

Tử Thanh Tiên Tử, Lâm Nam Thiên và các cường giả Vô Lượng Kiếm Tông trong lòng lo lắng, nhưng không có cách nào hay.

Cường giả Thần Chủng Cảnh trở lên không thể tiến vào.

Một khi cưỡng ép xông vào, sẽ khiến cả động phủ sụp đổ.

Đệ tử Nguyên Đan Cảnh tiến vào, tác dụng lại không lớn.

Đặc biệt Chu Trần sau khi tiến vào thì không có tin tức gì nữa.

Các đệ tử khác tiến vào cũng không thấy Chu Trần.

"Tiểu tử này thật là không biết lo lắng!" Tử Thanh Tiên Tử khẽ mắng, nhưng nghĩ đến Chu Trần vì Hoàng Phủ Nguyệt Dao không màng sống chết tiến vào động phủ, lại càng cảm thấy an ủi.

Ai cũng không thích loại người vô tình vô nghĩa, đặc biệt là kẻ bạc tình.

Chu Trần không màng sống chết, dũng cảm xông vào động phủ cứu sư tôn, tuy nói có chút xốc nổi, nhưng đáng được tán dương và tôn sùng.

"Trước đó không nên đồng ý cho hắn tiến vào!" Tử Thanh Tiên Tử có chút hối hận, Chu Trần là yêu nghiệt Đại Đạo Nguyên Đan và Đại Đạo Kim Đan song trọng, vạn cổ khó gặp, nếu vẫn lạc trong động phủ, thật sự quá đáng tiếc.

"Thái sư thúc tổ cũng không cần quá lo lắng, ít nhất hiện tại có thể xác định Nguyệt Dao và Chu Trần đều vẫn còn sống, huống hồ muốn trở thành cường giả, rèn luyện là điều không thể thiếu!" Lâm Nam Thiên an ủi nói.

Con đường là do chính mình chọn.

Chu Trần kiên trì muốn tiến vào, nếu vẫn lạc bên trong, chỉ có thể nói Chu Trần khí vận không đủ, dù có tài năng đến mấy thì sao?

Không thể trưởng thành được, còn không bằng phế vật!

Oanh!

Trong lúc Lâm Nam đang nói, một đạo sấm sét khổng lồ đột nhiên từ tầng mây bạo liệt xuống, cường quang trong chớp mắt, gần như khiến đại bộ phận người đều theo thói quen nhắm mắt lại.

Tử Thanh Tiên Tử vốn đang bực mình nheo mắt lại, ánh mắt không thiện ý nhìn sang, thấy mấy đạo thân ảnh xuất hiện giữa không trung, từ từ đi về phía bọn họ.

Người dẫn đầu, thân hình cao lớn, khôi ngô bá khí, lưng vác một thanh cự kiếm, tuổi tác nhìn qua dường như không quá bốn mươi, mặt đầy râu quai nón, thô cuồng bất cần.

"Nộ Thiên Tông, Nộ Chiến Thiên!" Mỹ mục lạnh lẽo của Tử Thanh Tiên Tử nhìn chằm chằm người đến, một câu nói ra lai lịch của đối phương.

Nộ Chiến Thiên nhìn khoảng bốn mươi tuổi, thực chất cùng nàng như nhau, cũng coi như lão cổ đổng, tu vi thực lực không dưới nàng.

Mà Nộ Thiên Tông không phải tông môn Bắc Sơn Đạo, mà là bá chủ Đông Bình Đạo.

Kẻ cầm quyền của một đạo chi địa.

Đông Bình Đạo rộng lớn phồn hoa hơn Bắc Sơn Đạo, nhân khẩu đông đúc, thiên tài như mây, thật sự mà nói, Nộ Thiên Tông bất luận về nội tình hay thực lực đều mạnh hơn Vô Lượng Kiếm Tông một bậc.

Nhưng mọi người đều là tông môn đỉnh cấp của Đại Càn.

Vô Lượng Kiếm Tông cũng không sợ hắn.

Huống hồ còn ở địa bàn của Vô Lượng Kiếm Tông.

"Các ngươi đến đây làm gì?" Tử Thanh Tiên Tử lạnh lùng mở miệng, đoán đối phương phần lớn là vì động phủ thượng cổ này.

Chỉ là tốc độ đối phương nhanh quá mức.

Sau khi động phủ này được phát hiện, Vô Lượng Kiếm Tông đã phong tỏa tin tức.

Không ngờ người của Đông Bình Đạo không chỉ biết được, mà còn nhanh như vậy đã tới!

"Tử Thanh Tiên Tử, lâu rồi không gặp, phong thái càng hơn xưa a!" Nộ Chiến Thiên ha ha cười một tiếng, tiếng như chuông đồng, không che giấu, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói: "Đây hẳn là động phủ Thượng Cổ Thiên Nộ Tông phải không?" "Đây là do chúng ta phát hiện, huống hồ nơi này là địa bàn của Vô Lượng Kiếm Tông, sao, ngươi muốn cướp đoạt sao?" Tử Thanh Tiên Tử đôi mắt hơi nheo lại, khí tức trên người dũng động, không khí dường như trở nên sệt lại, áp lực bạo tăng.

"Tử Thanh Tiên Tử vẫn còn nóng tính như vậy!" Nộ Chiến Thiên cười một tiếng, thản nhiên không sợ, nói: "Tử Thanh Tiên Tử hẳn có thể đoán được mối quan hệ giữa tên tông phái chúng ta và động phủ này phải không?" "Vậy thì sao?" Tử Thanh Tiên Tử cười khẩy, không hề nhượng bộ: "Ta không quản Nộ Thiên Tông ngươi là được truyền thừa của Thiên Nộ Tông, hay do hậu nhân Thiên Nộ Tông sáng lập, nhưng động phủ thượng cổ này là do chúng ta phát hiện, thì thuộc về Vô Lượng Kiếm Tông!" "Muốn đánh ta sẽ cùng ngươi!" Tử Thanh Tiên Tử lướt nhìn mấy người Nộ Chiến Thiên, trừ Nộ Chiến Thiên

ra, còn lại một người là Nộ Chiến Tiên tông chủ Thần Thông Cảnh của Nộ Thiên Tông, một người là Thánh Nữ Nộ Thiên Thu Kim Đan Cảnh.

Nàng có thể chặn Nộ Chiến Thiên, Lâm Nam Thiên có thể chặn Nộ Chiến Tiên, còn lại Thánh Nữ Kim Đan Cảnh kia, cường giả Vô Lượng Kiếm Tông dễ dàng thu thập.

Huống hồ nơi này còn là địa bàn của Vô Lượng Kiếm Tông, gọi người đến còn nhanh hơn người của Nộ Thiên Tông.

"Trăm năm không gặp, Tử Thanh Tiên Tử nóng tính hơn cả Nộ Chiến Thiên ta!" Nộ Chiến Thiên lắc đầu cười một tiếng: "Ta thấy các ngươi dường như gặp phải nan đề rồi a, động phủ của Thiên Nộ Tông không dễ xông vào, người của các ngươi đã bị kẹt vào trong rồi phải không?" "Ngươi muốn nói gì?" Nghĩ đến Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Chu Trần, Tử Thanh Tiên Tử cố nén lửa giận nói.

"Ta có thể giúp các ngươi cứu người ra, và chúng ta chỉ lấy một kiện bảo vật bên trong!" Nộ Chiến Thiên nói ra mục đích của chuyến đi này.

"Bảo vật gì?" Tử Thanh Tiên Tử biết bảo vật không nằm ở số lượng, mà ở chỗ có quý trọng hay không.

Rất nhiều khi, một kiện bảo vật, còn quý giá hơn cả ngàn vạn kiện khác.

"Kỳ thực cũng không có gì, chỉ là Thiên Nộ Tông năm xưa đúc tạo một khẩu Thiên Nộ Kiếm Phôi, trải qua những năm tháng dưỡng dục này, chắc hẳn phi thường bất phàm!" "Vừa hay có thể cho Thiên Thu làm bản mệnh chí bảo!" Nộ Chiến Thiên chỉ vào nữ tử lạnh lùng bên cạnh.

Nữ tử thân hình thon dài, đặc biệt là đôi chân kia, thon dài thẳng

tắp, cảm giác có thể dễ dàng kẹp chết người.

Ánh mắt nàng như kiếm, đồng dạng tiên võ song tu, hơn nữa đều đã đạt đến cảnh giới Kim Đan và Nguyên Đan, thực lực không hề thua kém Triệu Hàn Y.

Nàng chính là Thánh Nữ Nộ Thiên Thu của Nộ Thiên Tông.

Thiên phú nàng tuyệt luân, thực lực cường hãn, trên bảng Thiên Kiêu Đại Càn, xếp hạng còn trên cả Triệu Hàn Y.

Là một trong những thiên kiêu tuyệt đỉnh nhất của Đại Càn!

"Thiên Nộ Kiếm Phôi?" Tử Thanh Tiên Tử trong lòng khẽ động, nàng biết đây tuyệt đối là một kiện chí bảo, đặc biệt sau khi được dưỡng dục vô số năm, uy lực phi phàm, tiềm lực cực lớn.

Cũng có thể làm bản mệnh chí bảo của Chu Trần.

Hoặc là Chu Trần đã lấy được rồi chăng?

"Tử Thanh Tiên Tử, thời gian không chờ người, những người của các ngươi bị kẹt bên trong e rằng không kiên trì được bao lâu, ngươi hãy suy nghĩ kỹ nhé!" Nộ Chiến Thiên nhàn nhạt cười một tiếng, không hề vội vàng.

Hiện nay động phủ đã không cho phép cường giả Thần Chủng Cảnh trở lên tiến vào, hắn căn bản không lo kiếm phôi sẽ bị người khác lấy đi.

Dù sao Thiên Nộ Đại Trận kia cũng không phải tầm thường.

Mà sở dĩ hắn có nắm chắc, là vì Nộ Thiên Tông hắn truyền thừa từ Thiên Nộ Tông, có cách khống chế trận pháp cấm chế bên trong.

Đến lúc đó để Nộ Thiên Thu tiến vào, dễ dàng là có thể lấy đi kiếm phôi.

Bọn hắn có thể nhanh như vậy cản đến, là vì biết có một động

phủ như vậy, vẫn luôn âm thầm chú ý.

Chỉ là trước đó chưa xuất thế, bọn hắn cũng không tìm thấy.

"Hiện nay trong động phủ có người của Vô Lượng Kiếm Tông ta, nói không chừng kiếm phôi đã bị bọn họ lấy được, cho nên ta không thể trực tiếp đồng ý với các ngươi!" Tử Thanh Tiên Tử do dự một lát, liền có quyết định: "Nhưng ta có thể đồng ý cho người của các ngươi tiến vào, nhưng điều kiện là phải đảm bảo an toàn cho người của Vô Lượng Kiếm Tông ta, đặc biệt là Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Chu Trần!" "Có thể!" Nộ Chiến Thiên một ngụm đáp ứng, hắn không tin người bên trong có thể lấy được Thiên Nộ Kiếm Phôi, kết quả đều như nhau.

"Thiên Thu, con vào đi!" Nộ Chiến Thiên nói: "Chú ý an toàn!" "Vâng!" Nộ Thiên Thu nhàn nhạt gật đầu, mặt không biểu tình tiến vào động phủ.

Tử Thanh Tiên Tử không ngăn cản.

So với Thiên Nộ Kiếm Phôi, an toàn của Chu Trần và Hoàng Phủ Nguyệt Dao quan trọng hơn. …… Động phủ Thiên Nộ Tông.

Trong Thiên Nộ Đại Trận.

Chiếc tán lớn che trời hóa thành từ Vạn Tượng Thần Binh quay tít, ngăn vạn ngàn lôi đình kiếm quang ở bên ngoài, che chở một bầu trời cho cặp 'cẩu nam nữ' phía dưới.

Cơn bão cuồng nhiệt lắng xuống.

Y phục của Hoàng Phủ Nguyệt Dao tán loạn rơi sang một bên.

Cơ thể cường tráng hoàn mỹ của Chu Trần đẫm mồ hôi, đường nét cơ bắp phân chia theo tỉ lệ vàng, trong vẻ dương cương tràn đầy một vẻ đẹp vô song.

Trên lưng hắn có thể nhìn rõ mấy vệt hồng ngân do móng tay cào ra.

Một đôi tay ngọc mềm mại trắng nõn vắt trên vai hắn, đầu ngón tay khẽ run.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao thở dốc, hai chân vẫn vắt trên người Chu Trần, tựa lưng vào một tảng đá lớn trơn nhẵn.

Nàng khẽ nheo mắt, khóe mắt vương lệ.

"Mỹ nhân sư phụ, nàng thật đẹp!" Chu Trần cúi xuống, nhẹ nhàng hôn đi giọt lệ nơi khóe mắt nàng, dịu dàng như nước.

Hắn chưa bao giờ lao lực như hôm nay.

Ngay cả lần với Hồng Chúc cũng vậy.

Còn về những người khác, Chu Trần dù có đánh mười trận, trên đầu cũng không ra một giọt mồ hôi.

Nhưng hôm nay Chu Trần mồ hôi đầm đìa.

Chỉ có thể nói sư phụ không hổ là sư phụ!

Thật là bá đạo!

Đặc biệt là… Chu Trần nhìn bảng thông tin cá nhân. 【Lục Giai Thiên Nộ Đại Trận (5000000/50000000)】 【Phong Nguyệt điểm 50000000】 Đây là thành quả của hai ngày.

Ngày đầu tiên đại khái được ba mươi triệu.

"Thêm điểm!" Chu Trần không chút do dự thêm bốn mươi lăm triệu vào Thiên Nộ Đại Trận.

Trong khoảnh khắc.

Chu Trần dường như miệt mài nghiên cứu Thiên Nộ Đại Trận không ngừng nghỉ, một năm, hai năm, hai năm rưỡi… mười năm.

Hai mươi năm.

Trăm năm!

Hai trăm năm mươi năm!

Oanh!

Chu Trần dường như linh quang chợt lóe, tích lũy trước đó chuyển hóa, triệt để nắm giữ Thiên Nộ Đại Trận, ăn thông Thiên Nộ Đại Trận.

Khoảnh khắc này.

Thiên Nộ Đại Trận trong mắt Chu Trần, không còn bất kỳ bí mật nào, hắn dễ dàng có thể phá giải!

Trong mắt Chu Trần dường như có các trận văn Cửu Cung Bát Quái hiện lên, sâu thẳm mà nhiếp nhân.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao vẫn chưa tách khỏi Chu Trần tức khắc phát hiện ra sự thay đổi của Chu Trần, đợi Chu Trần hồi thần sau, vội mừng rỡ nói: "Chu Trần, ngươi đã lĩnh ngộ Thiên Nộ Đại Trận rồi sao?" "Vẫn còn thiếu một chút!" Chu Trần vừa kinh vừa mừng, dùng sức ôm chặt Hoàng Phủ Nguyệt Dao: "Đây đều là công lao của mỹ nhân sư phụ!" "Thật sao?" Phượng mâu mơ màng ướt át của Hoàng Phủ Nguyệt Dao khẽ nheo lại, nàng cảm giác Chu Trần không nói thật, rõ ràng đã lĩnh ngộ rồi lại nói còn thiếu một chút… Đây là muốn tiếp tục được "bao dưỡng" nàng sao?

"Mỹ nhân sư phụ, chúng ta tiếp tục cố gắng, ta cảm giác sắp lĩnh ngộ rồi!" Chu Trần ngẩng đầu, chiến ý bùng phát.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao cảm nhận rõ ràng chiến ý dâng lên của Chu Trần, không nói gì, cũng không từ chối Chu Trần.

Bất kể lời Chu Trần nói là thật hay giả.

Dù sao cũng chỉ còn hai ngày cuối cùng.

Thần lực của nàng cũng chỉ đủ duy trì hai ngày.

"Mỹ nhân sư phụ, nàng có phát hiện ta sức lực đã lớn hơn không?" Ngẩng đầu nhìn dung nhan ngọc dung hồng nhuận của mỹ nhân sư phụ, Chu Trần cười hì hì nói.

"Có sao?" "Đương nhiên có!" Chu Trần khẳng định gật đầu, ghé sát tai Hoàng Phủ Nguyệt Dao: "Tục ngữ nói dốc hết sức bú sữa, chứng tỏ bú sữa giúp tăng sức lực." "Nàng nói ta có thể không tăng sức lực sao?" "Không được nói lời như vậy!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao thẹn thùng, nhéo tai Chu Trần, giận dữ nói: "Không được bú sữa nữa!" "Mỹ nhân sư phụ, ta sai rồi!" "Sư phụ, đói đói, cơm cơm!" Chu Trần phát huy hết chiến thuật không biết xấu hổ thì vô địch.

Thành công làm được đứa trẻ biết khóc thì có sữa bú.

Thời gian từng phút từng giây trôi nhanh.

Chu Trần mong sao vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc này.

Thoáng cái hai ngày nữa trôi qua.

"Mỹ nhân sư phụ, ta cuối cùng cũng hiểu vì sao có những nam nhân không yêu giang sơn mà yêu mỹ nhân rồi!" Chu Trần ôm chặt Hoàng Phủ Nguyệt Dao, cảm nhận sự ấm áp và khế hợp của nhau: "Giống như mỹ nhân sư phụ vậy, ta dù có chết cũng đáng giá, huống chi là giang sơn!" "Nói bậy bạ!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao giơ tay đánh vào đầu Chu Trần một cái bốp, giận dữ nói: "Không được nói lời như vậy, còn chuyện bốn ngày nay, sau khi ra ngoài, lập tức quên hết cho ta, không được nhắc lại!" "Ta không quên được, cả đời cũng không quên được!" Chu Trần đoạn nhiên lắc đầu.

"Không quên được cũng phải quên, sau khi ra ngoài, ta chỉ là sư phụ của ngươi, ngươi chỉ là đệ tử của ta, ngươi dám có ý nghĩ khi sư

diệt tổ khác, vi sư sẽ đánh gãy chân ngươi!" Nói xong, Hoàng Phủ Nguyệt Dao dùng sức đẩy Chu Trần: "Được rồi, còn không mau ra ngoài?" "Sư phụ, phòng nàng ấm áp như vậy, bốn mùa như xuân, ta nghỉ ngơi thêm một chút!" "Ra ngoài!" Mỹ mục của Hoàng Phủ Nguyệt Dao khẽ thu lại, nhìn tên nghịch đồ vô lại cứ nằm lì trong phòng nàng không chịu đi, linh cơ chợt động, chiếc tán lớn hóa thành từ Vạn Tượng Thần Binh nhường ra một chút.

Oanh!

Một đạo thần lôi tức khắc giáng xuống, đánh thẳng vào người Chu Trần.

"Hít!" Chu Trần toàn thân chấn động, giật bắn mình, bật dậy.

"Mỹ nhân sư phụ, nàng cũng quá độc ác rồi!" Ánh mắt Chu Trần u oán, đây là hắn rồi, đổi lại người khác, e rằng sẽ đổi tên thành Dương Vĩ mất!

"Bây giờ biết lợi hại rồi chứ?" Cổ thiên nga trắng nõn của Hoàng Phủ Nguyệt Dao ngẩng cao: "Trước đó chỉ là giúp ngươi tu hành, dám có ý nghĩ khi sư diệt tổ nữa, vừa rồi chính là giáo huấn!" Nàng tiện tay lau lau, thần lực vận chuyển, luyện hóa tiêu diệt tất cả dấu vết Chu Trần để lại, lại khôi phục dáng vẻ mỹ nhân sư tôn cao lãnh.

"Còn không mau mặc y phục phá trận!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao liếc nhìn tên phá hoại Chu Trần kia, lườm hắn một cái thật mạnh, không vui nói.

"Vâng, mỹ nhân sư phụ!" Y bào pháp bảo của Thánh Tử trên thân Chu Trần hiện ra, cả người khí thế tức khắc thay đổi.

Khoảnh khắc này.

Hắn không phải tên tiểu nam nhân dây dưa quấn quýt, làm nũng đòi bú sữa, mà là một vị thiên kiêu tuyệt thế đỉnh thiên lập địa.

Ánh mắt hắn lướt qua, pháp lực vận khởi, lấy ra từng kiện linh khí bắn vào Thiên Nộ Đại Trận, chuẩn bị triệt để phá mở Thiên Nộ Đại Trận.

"Tới rồi!" Cách Thiên Nộ Đại Trận mười dặm, một thân ảnh lạnh lùng áo đen bước tới, nhìn Thiên Nộ Đại Trận lôi đình cuồn cuộn, đôi mắt vốn tĩnh lặng hiếm khi lộ ra một tia kích động.

Thiên Nộ Kiếm Phôi a!

Thiên Nộ Kiếm Phôi được dưỡng dục mấy chục vạn năm, tuyệt đối là chí bảo kinh thế, có tư chất tiên kiếm!

Sắp thuộc về nàng rồi!

Nàng lấy ra một phù ấn, đây là phù ấn điều khiển Thiên Nộ Đại Trận, chỉ cần dung nhập vào trận pháp, liền có thể khống chế Thiên Nộ Đại Trận!

Nàng giơ tay ngọc lên, định đánh ra phù ấn, khống chế Thiên Nộ Đại Trận.

Ông!

Thiên Nộ Đại Trận chấn động, đột nhiên mất đi quang trạch, vạn ngàn lôi đình tiêu diệt.

"Hả?

Chuyện gì thế này?" Nộ Thiên Thu vẻ mặt mộng bức, phù ấn vẫn còn trong tay nàng, Thiên Nộ Đại Trận lại đột nhiên biến mất rồi?

Chương 113

"Không tồi!" Giọng nói tán thưởng của Hoàng Phủ Nguyệt Dao vang lên, ánh mắt nhìn Chu Trần rất hài lòng.

Tuy rằng cái thiên phú đặc biệt kia có chút kỳ lạ.

Nhưng không thể không nói thật sự mạnh mẽ.

Vỏn vẹn bốn ngày, không, ước tính chỉ dùng hai ngày, Chu Trần đã phá một đại trận lục giai, thật là không thể tin được.

"Thiên Nộ Đại Trận vậy mà bị phá rồi?" Nộ Thiên Thu rất bất ngờ, nhưng nhìn thấy Hoàng Phủ Nguyệt Dao, với thân phận của đối phương, nếu là Trận Pháp Tông Sư, thì cũng không phải không có khả năng.

Chỉ là chưa từng nghe nói Hoàng Phủ Nguyệt Dao là Trận Pháp Tông Sư.

Có lẽ ẩn giấu rất sâu.

"Thiên Nộ Kiếm Phôi!" Lúc này, Nộ Thiên Thu đột nhiên nhìn thấy theo Thiên Nộ Đại Trận bị phá, Thiên Nộ Kiếm Phôi hóa thành một đạo lưu quang muốn đào thoát.

"Ở lại!" Vạn Tượng Thần Binh trong tay Hoàng Phủ Nguyệt Dao hóa thành khóa liên, như rắn độc cuộn ra, xé rách hư không quấn lấy Thiên Nộ Kiếm Phôi.

Kiếm phôi ẩn chứa linh tính, điên cuồng giãy giụa.

Nhưng Vạn Tượng Thần Binh không yếu hơn Thiên Nộ Kiếm Phôi, hơn nữa có Hoàng Phủ Nguyệt Dao cường giả Thần Thông Cảnh cung cấp nguồn sức mạnh, nó tức thì phát uy, bạo tấu Thiên Nộ Kiếm Phôi.

Trước đó Thiên Nộ Kiếm Phôi mượn Thiên Nộ Đại Trận ức hiếp nàng, giờ đây cũng khiến nó nếm thử tư vị bị ức hiếp.

Một lát sau.

Thiên Nộ Kiếm Phôi không động nữa, giả chết phục tùng.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao tiện tay ném cho Chu Trần.

Chu Trần nắm lấy Thiên Nộ Kiếm Phôi, cảm nhận sức mạnh cường đại và kiếm ý ẩn chứa trong đó, vô cùng hoan hỉ.

"Kiếm tốt!" Chu Trần cắt ngón tay, tức khắc muốn sơ bộ tích huyết nhận chủ luyện hóa.

"Chờ chút!" "Chờ đã!" "Ngươi là ai?" Chu Trần sớm đã phát hiện đối phương, chỉ là trước đó không rảnh để ý.

Trong lúc nói chuyện, đối phương đã đến trước người hắn mười trượng, y đen, tóc đen, mắt đen, thân hình thon dài, dáng người uyển chuyển, đường cong đầy đặn, lại là một lãnh diễm đại mỹ nhân.

"Nộ Thiên Tông Nộ Thiên Thu!" Nữ tử lãnh diễm hắc y Nộ Thiên Thu rời ánh mắt khỏi Thiên Nộ Kiếm Phôi, nhìn Chu Trần: "Kiếm phôi Thiên Nộ này vốn nên thuộc về ta!" "Nhưng hiện tại là của ta!" Chu Trần cười đầy ý vị, bất kể nữ nhân này cùng kiếm phôi có quan hệ thế nào, hiện tại cầm trong tay hắn, chính là của hắn.

Cái tên Nộ Thiên Thu này, Chu Trần đã nghe nói qua, ở toàn bộ Đại Càn đều là thiên kiêu tuyệt thế lừng lẫy danh tiếng, bất luận thân phận hay thiên phú đều đạt đến đỉnh cao.

Thậm chí danh khí còn lớn hơn Triệu Hàn Y.

"Ngươi làm sao vào được?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao đánh giá Nộ Thiên Thu, không hiểu vì sao Thánh nữ Nộ Thiên Tông ở Đông Bình đạo lại xuất hiện ở đây, bên ngoài còn có cao thủ Vô Lượng Kiếm

Tông canh giữ.

Nộ Thiên Thu thiên phú tốt, tu vi cũng không tệ, nhưng đối mặt với cao thủ bậc lão bối, vẫn chưa đủ.

"Nộ Thiên Tông là hậu duệ của Thượng Cổ Thiên Nộ Tông sáng lập, chúng ta vẫn luôn tìm kiếm động phủ này, chỉ là trước đó chưa xuất thế, không cách nào tìm được." "Sau khi động phủ xuất thế, chúng ta tự nhiên liền biết tin tức." "Tử Thanh Tiên Tử đã đồng ý cứu các ngươi ra ngoài, kiếm phôi quy về ta!" Nộ Thiên Thu đơn giản kể lại đầu đuôi câu chuyện, Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Chu Trần chợt hiểu, thảo nào Nộ Thiên Thu, một Thánh nữ Nộ Thiên Tông, lại có thể nhanh chóng đến được đây.

Thì ra có mối quan hệ này.

"Nhưng chúng ta không cần ngươi cứu, kiếm phôi tự nhiên là của chúng ta!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao trực tiếp nói.

Chu Trần đánh giá Nộ Thiên Thu, hiếu kỳ hậu giả sẽ như thế nào, tiếp tục lấy việc cứu người ra nói, hay là từ bỏ?

"Bảo vật hữu đức giả cư chi." Nộ Thiên Thu mỹ mâu lạnh lùng nhìn về phía Chu Trần, lạnh nhạt nói: "Trong tu luyện giới này, đức chính là thực lực!" "Không sai!" Chu Trần gật đầu, tán đồng lời này.

Kỳ thực bất kể ở đâu, đức chính là thực lực.

Kẻ thắng làm vua, kẻ bại làm giặc.

Chính là đạo lý này.

"Ta muốn khiêu chiến ngươi, nếu ngươi bại, kiếm phôi thuộc về ta!" Nộ Thiên Thu kiếm chỉ Chu Trần, từng chữ vang dội.

"Ha ha, ngươi nghĩ hay thật?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao cười lạnh, khinh thường nói: "Chưa nói tu vi của ngươi cao hơn Chu Trần, Chu

Trần bại rồi cho ngươi kiếm phôi, nếu ngươi bại thì sao?

Ngươi lấy gì sánh được với kiếm phôi?" Muốn không thủ sáo bạch lang (bắt không thành có), nằm mơ đi.

Huống hồ Chu Trần tuy thực lực không yếu, nhưng Hoàng Phủ Nguyệt Dao cũng không có tuyệt đối nắm chắc Chu Trần có thể đánh bại Nộ Thiên Thu.

Nộ Thiên Thu cũng là tiên võ song tu, thiên phú phi phàm, bất luận võ đạo hay tiên đạo đều đã đạt tới đỉnh phong cảnh giới thứ ba.

Cũng tức là Nguyên Đan đỉnh phong và Kim Đan đỉnh phong.

Hai năm trước, Nộ Thiên Thu cũng từng một kiếm chém Thần Chủng, thực lực không thể xem nhẹ.

Nàng chỉ lo Chu Trần nhất thời bốc đồng, kích động đồng ý, đến lúc bại, không chỉ danh tiếng đại tổn, còn tổn thất một tuyệt thế kiếm phôi!

"Nếu ta bại, những gì ta có, các ngươi muốn gì đều có thể lấy đi!" Nộ Thiên Thu trực tiếp nói.

Nàng không tin chính mình sẽ thua.

Nếu là cùng cảnh giới, nàng có thể không có nắm chắc phần thắng tuyệt đối, dù sao Nguyên Đan Đại Đạo mà Chu Trần ngưng tụ uy lực rất mạnh.

Nhưng nàng tiên võ song tu, tu vi còn cao hơn Chu Trần.

Nàng mà thua.

Nàng còn không bằng tìm khối đậu phụ mà đâm đầu vào tự tử.

"Ha ha, đại lời ai mà chẳng nói?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao mỹ mâu quét qua ngọc thể động lòng người đầy kiêu ngạo và đầy đặn của Nộ Thiên Thu, cười nói: "Nếu ta muốn thân mình ngươi, ngươi cũng

đồng ý?" "Ngươi……" Nộ Thiên Thu thẹn giận, nàng biết Hoàng Phủ Nguyệt Dao cố ý nói như vậy, muốn nàng biết khó mà lui.

"Được, nếu ta bại, thân mình cho ngươi!" Nộ Thiên Thu thanh lãnh mỹ mục nhìn về phía Chu Trần, khí thế xông lên trời, sâm nhiên nói: "Cứ xem ngươi có bản sự đó không!" Nộ Thiên Thu ra tay rồi.

Vừa ra tay, uyển như sơn băng địa liệt, trời sập đất lở vậy.

Pháp lực khủng bố bùng phát.

Đơn giản là chấn động đất trời.

"Sơn lai!" Nàng ngọc thủ trắng nõn vung lên, pháp lực khủng bố tuôn trào, một đạo phù ấn chìm vào không trung, biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một ngọn đại sơn cao trăm trượng cách xa mấy chục dặm kịch liệt chấn động.

Oanh long long!

Ngay sau đó, ngọn đại sơn trăm trượng kia.

Trực tiếp nhổ tận gốc.

Phảng phất bị một cổ lực lượng vô hình nâng lên.

Với thế sét đánh không kịp bưng tai, gào thét hung hăng đập về phía Chu Trần.

Trên núi bốc cháy ngùn ngụt hỏa diễm.

Phảng phất như Hỏa Diễm Sơn.

Toàn thân còn có lôi đình bao quanh, lại như một ngọn Lôi Sơn.

Ban đầu trên núi không có lôi hỏa.

Đều là Nộ Thiên Thu gia trì thêm.

Nàng sở hữu song linh căn lôi hỏa, được xưng là thiên kiêu tiên đạo.

Nàng biết trên võ đạo Chu Trần ngưng tụ Nguyên Đan Đại Đạo, tuy tu vi thấp hơn nàng một chút, nhưng chưa chắc có thể chiếm được tiện nghi.

Bởi vậy.

Nàng trực tiếp dùng tu vi Kim Đan đỉnh phong tiên đạo để trấn áp Chu Trần.

"Sơn muốn đè ta ta phá sơn!" "Tiên muốn khi dễ ta ta chém tiên!" Đối mặt với lôi hỏa đại sơn đang gào thét lao tới, Chu Trần bình thản không sợ hãi, một kiếm chém ra.

Theo một kiếm này chém ra.

Kiếm quang dài mấy trăm trượng xé rách hư không.

Trong mắt tất cả mọi người, dường như chỉ còn lại đạo kiếm quang này.

Kiếm này, quá đẹp.

Kiếm này, quá mạnh.

Kiếm này, hung mãnh bá đạo, phảng phất có thể chém phá hết thảy.

Kiếm quang lướt qua.

Ngay cả hư không, dường như cũng có những sợi đen mảnh.

Đó là vết nứt của hư không.

Chỉ là chớp mắt đã biến mất, khiến người ta khó mà nhận ra.

Nhưng đủ để chứng minh uy thế của một kiếm này, đã đạt tới một mức độ đáng sợ.

Oanh!

Kiếm này chém lên ngọn lôi hỏa đại sơn trăm trượng đang gào thét hạ xuống.

Hai cỗ sức mạnh khủng bố, hung hăng va chạm.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Lôi đình bị xé toạc, hỏa diễm bị bổ ra.

Đại sơn trăm trượng ầm ầm vỡ nát, chia thành hai nửa.

Bá!

Chu Trần bước một bước, nhanh như điện xẹt xuyên qua ngọn đại sơn bị bổ ra, tựa như biến thành một đạo quang mang.

"Nhanh quá!" Không kịp kinh ngạc Chu Trần một kiếm bổ sơn, trước người Nộ Thiên Thu hiện ra mười hai thanh pháp bảo phi kiếm, mỗi một thanh pháp bảo phi kiếm đều mang theo phong mang đáng sợ.

"Tứ Quý Luân Hồi!" Mười hai thanh phi kiếm ba ba hợp nhất, hóa thành bốn thanh phi kiếm khổng lồ.

Thanh phi kiếm khổng lồ đầu tiên tựa như một thế giới xuân ấm hoa nở, cỏ xanh tươi tốt, chim hót hoa thơm, trong vẻ đẹp tràn đầy sát khí.

Thanh phi kiếm khổng lồ thứ hai tựa như hóa thành mùa hạ nóng bức, liệt dương chói chang, hỏa diễm đốt trời, bạo liệt bá đạo.

Thanh phi kiếm khổng lồ thứ ba hóa thành một mảnh khô vàng, uyển như thu hàn sát khí, lá thu rụng tả tơi, vạn vật khô héo.

Thanh phi kiếm khổng lồ thứ tư hóa thành một mảnh băng thiên tuyết địa, hàn phong gào thét, tuyết hoa bay lả tả, băng phong vạn vật.

"Trảm!" Khi bốn thanh phi kiếm khổng lồ xuất hiện trước người

Chu Trần, lại lần nữa dung hợp, hóa thành một thế giới lãnh địa Tứ Quý Luân Hồi, ẩn chứa sức mạnh tứ quý xuân hạ thu đông đáng sợ.

Thế giới lãnh địa trấn áp xuống.

Trời sập đất lở.

Vạn vật cúi đầu.

"Thật lợi hại!" Chu Trần như sa vào vũng bùn, không gian xung quanh ngưng đọng, kiếm chưa đến, nhưng lực lượng Tứ Quý Luân Hồi đáng sợ kia đã khiến người ta sởn tóc gáy, muốn nghiền nát con người.

Chu Trần vẫn là lần đầu tiên gặp phải Kim Đan cảnh cường đại như vậy.

Nguyên Đan Đại Đạo bùng phát.

Thần lực khủng bố cuồn cuộn.

Vô số kiếm ý, kiếm thế dung hợp thành một kiếm.

"Kình Thiên!" Một kiếm chém ra.

Vẫn là một kiếm trông có vẻ bình thường đó.

Kiếm này.

Lại ẩn chứa sự lĩnh ngộ của Chu Trần đối với vô số kiếm đạo, dung hợp Liệt Thiên Kiếm Quyết, Kình Thiên Nhất Kiếm, Thiên Kiếm Quyết, Phong Tuyết Kiếm và hàng chục môn võ công khác.

Những võ công này dung hợp thành một thể, hóa mục nát thành thần kỳ.

Kiếm quang trăm trượng thoát ra, như giao long thoát khỏi trói buộc, gào thét cửu thiên.

Thế giới lãnh địa Tứ Quý Luân Hồi do mười hai thanh phi kiếm

hợp thành.

Bị một kiếm bổ đôi.

Mười hai thanh phi kiếm tán loạn bay đi.

Nộ Thiên Thu khí huyết cuồn cuộn, tâm thần bị thương!

Tuy nhiên.

Không đợi nàng lấy hơi, Chu Trần không chút gián đoạn sát đến.

"Kình Thiên…… Nhất Kiếm!" Thừa lúc ngươi bệnh, muốn lấy mạng ngươi.

Chu Trần đầy đủ thể hiện cái gì gọi là bất động thì thôi, động thì sơn băng địa liệt.

Nhanh như gió, dữ như lửa, phá hủy mọi thứ như sét đánh.

Trước người Nộ Thiên Thu hiện ra một kiện pháp bảo phòng ngự, quang mang đại thịnh.

Bành.

Quang mang tan vỡ, thân thể thon dài đầy đặn của Nộ Thiên Thu bay ngược ra ngoài, đập mạnh vào một ngọn núi nhỏ, thổ huyết trọng thương.

Trên ngực nàng hiện lên một vết kiếm, ngay cả khi mặc thần binh giáp trụ và pháp bảo y bào, vẫn không hoàn toàn đỡ được.

"Ta bại rồi……" Nộ Thiên Thu nằm trên mặt đất, đôi mắt vô thần, không dám tin nàng lại bị Chu Trần đánh bại chỉ trong vài chiêu công thế hung mãnh cuồng bạo.

"Không tệ!" Nhìn Chu Trần hung hăng như lửa, cuồng bạo đánh bại Nộ Thiên Thu, trên mặt Hoàng Phủ Nguyệt Dao nở nụ cười rực rỡ, có cảm giác dương mi thổ khí.

Trước đây Nộ Thiên Tông vẫn luôn đè đầu họ.

Giờ thì Thánh nữ của họ bại dưới tay Chu Trần.

Lại còn là bị đánh bại một cách mạnh mẽ.

Xem họ còn kiêu ngạo không.

"Tạ mỹ nhân sư phụ khoa thưởng, đệ tử nếu không đủ sức, chẳng phải phụ lòng mấy ngày nay mỹ nhân sư phụ đích thân chỉ đạo sao?" Chu Trần đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Nguyệt Dao, ngửi mùi hương u nhã như lan tự cúc trên người mỹ nhân sư phụ, không khỏi tâm viên ý mã.

Trong đầu hiện lên ngọn núi tuyết Himalaya hùng vĩ tráng lệ và đẹp đẽ vô cùng.

Đặc biệt là phong cảnh hiểm trở của thung lũng, càng khiến người ta khó quên.

Phong cảnh vô hạn ở đỉnh hiểm trở.

Trời sinh một động tiên.

"Đích thân chỉ đạo?" Nghe thấy từ này, Hoàng Phủ Nguyệt Dao mặt đỏ bừng, giơ tay lên liền đánh một cái bạo lật, suýt nữa không đánh sưng đầu Chu Trần thành một cục lớn.

"Tê!" Chu Trần đau đớn, ánh mắt u u: "Chẳng lẽ đệ tử nói không đúng?" "Ngươi còn nói!" Mỹ mục trợn tròn, Hoàng Phủ Nguyệt Dao thẹn giận, liền muốn phát tác.

"Mỹ nhân sư phụ, ta sai rồi, ta không nói nữa!" Chu Trần vội vàng nhận thua.

Chương 114

Hảo hán không ăn thiệt trước mắt.

Chờ có một ngày hắn cứng rắn lên, nhất định phải khiến mỹ nhân sư phụ vui đến nỗi không khép miệng lại được!

"Thôi được rồi, mau chóng nhận chủ luyện hóa kiếm phôi đi, kẻo lát nữa ra ngoài lại xảy ra ngoài ý muốn!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao phất phất tay, nhắc nhở.

"Ta Nộ Thiên Thu nhất ngôn cửu đỉnh, nguyện đổ phục thâu, ta đã bại, kiếm phôi là của các ngươi, Nộ Thiên Tông cũng sẽ không đòi lại!" Nộ Thiên Thu chống người đứng dậy, lạnh nhạt nói.

Nàng uống một viên đan dược cực phẩm, thêm tu vi bản thân, vết thương không quá nặng liền khôi phục rất nhanh.

Chu Trần không để ý đến nàng, đơn giản nhỏ máu nhận chủ, pháp lực rót vào, thu Thiên Nộ Kiếm vào Đan Điền, đặt cạnh Nguyên Đan Đại Đạo để ôn dưỡng.

Theo pháp lực của hắn xâm thực luyện hóa, Thiên Nộ Kiếm cuối cùng sẽ triệt để biến thành hình dạng của hắn, như tay sai cánh tay, mặc cho hắn thao túng đùa giỡn.

Còn Nộ Thiên Thu không rời đi, đi đến trước người Chu Trần, thân ảnh cao ráo, thẳng tắp như kiếm, núi non đầy đặn nhô cao tạo cho người ta cảm giác áp bách nặng nề.

"Làm gì?" Chu Trần ngẩng đầu nhìn Nộ Thiên Thu.

"Nguyện đổ phục thâu, thân mình ta ngươi cứ lấy đi!" Nộ Thiên Thu bình tĩnh mở miệng, phảng phất đang nói một chuyện không liên quan đến chính mình.

Nhưng bộ ngực cao vút phập phồng của nàng đã tiết lộ trái tim không bình tĩnh của nàng.

"Vừa rồi mỹ nhân sư phụ chỉ là đùa với ngươi thôi, ngươi không cần để ý!" Chu Trần tuy thích mỹ nhân, nhưng cũng không muốn cường nhân sở nan (ép buộc người khác).

"Ngươi vũ nhục ta!" Nộ Thiên Thu mỹ mâu hàm sát, trừng mắt nhìn Chu Trần, có ý muốn không hợp lời lại muốn cùng Chu Trần đánh một trận nữa.

"Ta vũ nhục ngươi thế nào?" Chu Trần vô ngữ.

Hắn ngay cả đầu ngón tay cũng chưa chạm vào.

"Ta không cần ngươi đồng tình thương hại, ta Nộ Thiên Thu chưa bao giờ nợ người khác thứ gì." Nộ Thiên Thu lạnh nhạt mở miệng.

"Có của hời mà không chiếm là đồ khốn nạn, đồ đệ ngoan, tin vào nhãn quang của vi sư, nữ nhân này mông lớn, dễ nuôi, mau thu phục nàng đi, vi sư rất coi trọng con!" Chu Trần trong đầu vang lên tiếng của Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Hắn quay đầu nhìn lại, Hoàng Phủ Nguyệt Dao không biết từ lúc nào đã lặng lẽ bỏ đi.

Nộ Thiên Thu bất luận tu vi thiên phú, hay thân phận địa vị, đều có thể xưng là cực phẩm.

Đối với Chu Trần, đặc biệt còn là cực phẩm, có thể phụ trợ Chu Trần tu luyện rất nhiều, Hoàng Phủ Nguyệt Dao tự nhiên rất vui mừng thấy nó thành công.

Huống hồ còn có thể đè Nộ Thiên Tông một đầu.

Quan trọng hơn là.

Tìm thêm cho Chu Trần mấy nữ nhân cực phẩm, khỏi để Chu

Trần cả ngày nghĩ đến việc khi sư diệt tổ.

Tuy rằng chuyện sư đồ thành tình nhân không phải là hiếm, rất đỗi bình thường, không tính là gì.

Nhưng Hoàng Phủ Nguyệt Dao vẫn cảm thấy có chút kỳ quặc.

"Đến đây!" Thấy Hoàng Phủ Nguyệt Dao rời đi, pháp bảo y bào trên người Nộ Thiên Thu biến mất, y sam bên trong từ từ tuột xuống, lộ ra thân thể trắng nõn tuyệt mỹ không gì sánh được, đường cong nhấp nhô.

Núi non xanh biếc, hồ nước trong vắt, Nộ Thiên Thu tĩnh lặng đứng đó, mang theo một vẻ kiêu ngạo và xinh đẹp không thể tả.

Nàng xứng đáng kiêu ngạo, vì thân thể xử nữ của nàng quả thật hoàn mỹ không tì vết.

Đôi chân nàng thon dài và săn chắc.

Chu Trần nhìn nàng, bốn mắt chạm nhau.

Thời gian dường như ngưng đọng vào khoảnh khắc này.

Hắn vẫn đứng yên bất động ở đó, cả người dường như đã hòa làm một với tự nhiên thần bí và xinh đẹp này.

Nếu là các nhân vật chính khác, sau khi nhìn thấy, nhất định sẽ nhặt quần áo dưới đất hoặc cởi quần áo của mình cho nữ tử mặc vào, khiến nữ tử cảm động sâu sắc, quả là chính nhân quân tử, sau đó yêu nhân vật chính.

Đáng tiếc Chu Trần không phải loại Liễu Hạ Huệ ngồi hoài không loạn.

Vừa rồi hắn đánh bại Nộ Thiên Thu, không để ý đến lời đánh cược trước đó, chỉ là hắn không thích cưỡng ép nữ nhân.

Nhưng người ta đã chủ động như vậy.

Nếu Chu Trần từ chối, chẳng phải là rất không tôn trọng người ta sao?

Đó đơn giản là vũ nhục lớn nhất đối với một nữ nhân, đặc biệt là một nữ nhân xinh đẹp.

Lão nương đã cởi rồi, ngươi lại không lên?

Bá!

Chu Trần tiến lên một bước, mùi hương thanh nhã u nhã của nữ tử quẩn quanh chóp mũi, khiến Chu Trần ngẩng cao đầu.

Nắm lấy cằm trắng nõn tinh xảo của Nộ Thiên Thu, Chu Trần dùng sức nâng lên, đồng tử mắt như nước thu trong veo của Nộ Thiên Thu nhìn thẳng Chu Trần, không chịu kém cạnh.

"Nữ nhân rất thú vị!" Đón lấy ánh mắt quật cường của Nộ Thiên Thu, Chu Trần cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại.

Thân thể Nộ Thiên Thu căng cứng.

Đừng thấy nàng chủ động như vậy, nhưng nàng chưa từng gần gũi nam nhân đến mức này, chứ đừng nói đến hôn.

Tuy nhiên, điều đáng sợ hơn còn ở phía sau.

Một đôi bàn tay lớn đã thò vào.

Chu Trần không khách khí, phi chu bên cạnh hiện ra, một tay ôm lấy Nộ Thiên Thu tiến vào trong phi chu.

Ngón tay Nộ Thiên Thu nắm chặt.

Không đợi nàng hoàn hồn, Chu Trần đã thô bạo xông vào khuê phòng chưa từng có người đặt chân tới của nàng, hai hàng lệ trong suốt từ từ trượt xuống.

Bên trong phi chu trở nên nóng bỏng, phảng phất như đến trên đại

dương, theo sóng lớn, bọt nước nổi lên, chao đảo không ngừng.

Giữa bụi hoa, hồ điệp bay lượn, đẹp không sao tả xiết. …… Bên ngoài động phủ Thiên Nộ Tông.

"Chu Trần và Nguyệt Dao sao còn chưa ra?" Tử Thanh Tiên Tử có chút sốt ruột, các đệ tử khác vì Nộ Thiên Thu giải cứu, đều đã ra ngoài rồi, giờ bị kẹt bên trong chỉ còn lại Chu Trần hai người.

"Tử Thanh Tiên Tử yên tâm, chỉ cần bọn họ không chết, Thiên Thu đều có thể cứu bọn họ ra ngoài!" Nộ Chiến Thiên cười nói.

Tâm tình hắn rất tốt, chờ Nộ Thiên Thu đạt được Thiên Nộ Kiếm Phôi, có thanh tuyệt thế kiếm phôi này tương trợ, thực lực nhất định sẽ tiến thêm một tầng.

Mà mỗi thánh tử thánh nữ của tông môn đều đại diện cho thể diện và thực lực thế hệ trẻ của tông môn, Nộ Thiên Thu càng mạnh, chứng tỏ Nộ Thiên Tông của hắn càng lợi hại!

"Ừm!" Tử Thanh Tiên Tử không thể phủ nhận, cũng hơi an tâm, Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Chu Trần đều có hồn đăng lưu lại, giờ đều còn sống.

Thời gian từng chút trôi qua.

Nộ Chiến Tiên có chút nghi hoặc nói: "Thiên Thu sao còn chưa ra?" "Thiên Nộ Kiếm Phôi được ôn dưỡng vô số năm, muốn thu phục chắc cần không ít thời gian, ngươi gấp cái gì!" Nộ Chiến Thiên quát lớn.

"Sư tổ nói chí phải!" Nộ Chiến Tiên gật đầu, lúc này Nộ Thiên Thu chắc hẳn đang hàng phục Thiên Nộ Kiếm Phôi.

Đáng tiếc bọn họ không biết Nộ Thiên Thu hàng phục không phải Thiên Nộ Kiếm Phôi, mà là Vô Lượng Kiếm Phôi của Thánh tử Vô Lượng Kiếm Tông!

Uy lực càng mạnh, phong mang càng dữ dội.

Nộ Thiên Thu chỉ một kích đã bị đánh trọng thương, thổ huyết tiên huyết.

Bất quá Nộ Thiên Thu không cam chịu kém cỏi, tâm tính nàng kiên nghị, sự nhẫn nại kinh người, cho dù lần lượt bị đánh bại, vẫn lần lượt đứng dậy, không chịu thua.

Sinh mệnh bất tức, chiến đấu bất chỉ!

Thậm chí bị đánh đến sùi bọt mép, vẫn kiên cường bất khuất.

Người Nộ Thiên Tông, ý chí chiến đấu đều vô cùng kinh người.

"Thiên Thu càng tốn nhiều thời gian, càng chứng tỏ kiếm phôi càng mạnh, thu hoạch càng lớn, chúng ta kiên nhẫn chờ đợi là được!" Nộ Chiến Thiên tâm tình đại hảo, giải thích một câu.

"Sư tổ cao kiến!" Nộ Chiến Tiên bừng tỉnh, trái tim vốn đang xao động triệt để bình tĩnh lại, mong chờ Nộ Thiên Thu hàng phục thanh kiếm phôi tuyệt thế vô song kia!

Tử Thanh Tiên Tử, Lâm Nam Thiên và các cường giả Vô Lượng Kiếm Tông khác, trong lòng ghen tị đố kỵ, nhìn đối phương đắc ý, càng thêm khó chịu.

Để mất chí bảo trong gang tấc a!

Liên tiếp bảy ngày.

Tử Thanh Tiên Tử, Lâm Nam Thiên và các cường giả Vô Lượng Kiếm Tông khác đợi có chút mất kiên nhẫn, lo lắng sự an nguy của Chu Trần và Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Nộ Chiến Thiên và Nộ Chiến Tiên cũng có chút nghi hoặc, kiếm phôi kia mạnh đến vậy sao?

Tuy rằng với cảnh giới của họ, tùy tiện bế quan là trăm tám mươi

năm, bảy ngày căn bản không tính là gì.

Nhưng bảy ngày cũng có chút quá lâu rồi.

Cường giả Nguyên Đan Kim Đan tuy chiến lực bền bỉ, thế quân lực địch thì đại chiến một tháng cũng không có chút vấn đề.

Nhưng thời gian dài như vậy, bọn họ cũng có chút lo lắng.

Chẳng lẽ bên trong xảy ra biến cố gì?

May mắn hồn đăng của Nộ Thiên Thu vẫn còn, chứng tỏ người không sao, nếu không bọn họ đều phải nhảy cẫng lên. …… Trong động phủ.

Bên trong phi chu.

Màn trướng phù dung ấm áp, xuân tiêu dần phai tàn.

Mấy cánh hồng rơi rụng.

Chu Trần nhìn Nộ Thiên Thu đang nằm trong vòng tay hắn.

Gò má trắng nõn tinh xảo của Nộ Thiên Thu đỏ ửng, khóe mắt đầy vết lệ, mỹ mâu sáng ngời ngập hơi nước, nhưng vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm Chu Trần.

Bất quá Chu Trần có thể cảm nhận được sâu trong đôi mắt lạnh lùng của Nộ Thiên Thu, so với sự băng lãnh ban đầu, bảy ngày này đã thêm vào một vài cảm xúc phức tạp và khó nói.

Chu Trần cúi đầu, hôn lên mắt nàng.

"Đủ rồi chứ?" Nộ Thiên Thu lạnh lùng mở miệng, giọng nói không mang chút tình cảm nào, nhưng hồ nước lòng vốn bình tĩnh đã vì sự đột nhiên xâm nhập của Chu Trần mà gợn lên từng đợt sóng lăn tăn, như sóng nước từng đợt từng đợt lan tỏa.

"Đủ rồi!" Chu Trần cười cười, quá mức thì không tốt.

Hắn và Nộ Thiên Thu đã ở đây bảy ngày, cũng là lúc nên rời đi rồi.

"Ngươi và ta từ nay coi như hai bên rõ ràng, không ai nợ ai!" Nộ Thiên Thu giơ tay lên, dùng sức đẩy vào ngực Chu Trần, "Những thứ ngươi lưu lại cho ta, ta đều sẽ tiêu hủy, giữa ta và ngươi, chỉ là một trận đánh cược, không có bất kỳ quan hệ nào!" "Tuyệt tình vậy sao?" Chu Trần cười một tiếng, rút người ra: "Tục ngữ nói một ngày vợ chồng còn trăm ngày ân nghĩa, chúng ta sao cũng phải có bảy trăm ngày ân nghĩa chứ?" Hắn nhìn Nộ Thiên Thu.

Hậu giả dường như vui đến nỗi không khép miệng lại được.

Trên thân thể trắng ngọc vốn có đầy vết hồng, dường như vì khóc lâu, đôi mắt đỏ sưng không chịu nổi, còn có nước mắt từ từ chảy ra.

Nộ Thiên Thu tiện tay lấy khăn lau nước mắt, pháp lực vận chuyển, đôi mắt vốn đỏ sưng liền khôi phục như cũ.

Nàng đứng dậy, thân hình cao ráo khiến Chu Trần đang ngồi phải ngẩng đầu nhìn lên.

Đôi chân thon dài săn chắc thẳng tắp khép lại, không một kẽ hở.

Một ngón tay cũng không thể chen vào.

Pháp bảo y bào hiện ra.

Trong chớp mắt.

Nộ Thiên Thu lại khôi phục dáng vẻ ban đầu.

"Thật ra ngươi rất không tệ, rất lợi hại!" Chu Trần đứng dậy, nhìn Nộ Thiên Thu quay người rời đi.

Thân hình Nộ Thiên Thu khựng lại, trong lòng có một niềm vui khó tả.

Lời khen ngợi nàng đã nghe chán từ nhỏ đến lớn rồi.

Những kẻ ái mộ của nàng có thể xếp hàng từ Nộ Thiên Tông đến Vô Lượng Kiếm Tông, Đại Càn một vòng.

Nhưng ai cũng biết, nữ thần vốn dĩ không thèm để mắt đến những kẻ ái mộ.

Bất kể kẻ ái mộ làm gì cũng vô dụng.

Nếu lời này từ miệng kẻ ái mộ khác nói ra, Nộ Thiên Thu chỉ cảm thấy đó là sự vũ nhục đối với nàng.

Nhưng Chu Trần đã mạnh mẽ đánh bại nàng.

Hiện tại còn mạnh hơn nàng.

Điều này lại rất dễ chịu.

Giống như một kẻ ăn mày khen một tiểu thư thiên kim, tiểu thư sẽ cảm thấy bị vũ nhục, nhưng nếu là Hoàng đế, vậy tiểu thư nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.

Giống như một tên đần khen mỹ nữ, sẽ bị coi là kẻ háo sắc.

Cao phú soái khen mỹ nữ, đó là có nhãn quan.

Mà Chu Trần lúc này giống như một cao phú soái lái siêu xe.

Toàn thân phát sáng.

"Ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!" Nộ Thiên Thu khựng lại, môi đỏ hé mở.

Nàng bước một bước, liền muốn rời đi.

Giọng nói u u của Chu Trần lại lần nữa truyền đến: "Thật ra ta muốn nói là ngươi rất không tệ……" "Rất ~ ẩm ướt!" …… Nộ Thiên Thu thân thể lảo đảo, suýt nữa ngã quỵ, bộ ngực đầy đặn nhô cao run rẩy, tức đến nỗi lồng ngực phập phồng.

"Vô sỉ!" Âm tiết lạnh lùng từ đôi môi nhỏ hồng nhuận của Nộ

Thiên Thu bật ra, nghiến răng nghiến lợi.

Dưới chân nàng ánh sáng lấp lánh, hóa thành một đạo lưu quang, biến mất trước mặt Chu Trần.

Lần này thật sự thua lỗ lớn rồi.

Thiên Nộ Kiếm Phôi không đạt được không nói, còn mất thân mình, bị Chu Trần "chơi không" một tuần, suýt nữa bị "chơi" thành quả bóng da trắng.

Chu Trần thu lại ánh mắt, liếc nhìn tấm ga trải giường đỏ thẫm, tiện tay cất đi.

Đây chính là chiến lợi phẩm của hắn!

"Thật sự rất ~ ẩm ướt!" Thân ảnh thon dài đầy đặn, phong vận uyển chuyển của Hoàng Phủ Nguyệt Dao hiện ra, liếc nhìn nơi dưới chân nước chảy trong vắt, không khỏi cười cười, nhìn Chu Trần, đầy vẻ trêu chọc.

"Mỹ nhân sư phụ, người lại nhìn trộm?" Chu Trần lớn tiếng tố cáo, Nộ Thiên Thu vừa rời đi, Hoàng Phủ Nguyệt Dao đã đến ngay sau đó, nói không quan tâm, đánh chết hắn cũng không tin.

"Hừ, ai nhìn trộm?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao lạnh hừ một tiếng, vẻ mặt kiêu ngạo, phảng phất như nói lão nương không thèm nhìn trộm.

Chu Trần trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ hắn đoán sai?

Hoàng Phủ Nguyệt Dao: Lão nương quang minh chính đại nhìn đó!

"Mỹ nhân sư phụ, ta nhớ người nhiều lắm!" Chu Trần vùi đầu vào giữa thung lũng hùng vĩ kia, tham lam hít thật sâu một hơi, mùi hương u nhã như lan thấm vào tâm tỳ.

"Ách……" Hoàng Phủ Nguyệt Dao sững sờ, đầu đơ ra, vừa rồi không phải còn tố cáo nàng nhìn trộm sao, chớp mắt đã bổ nhào vào

lòng nàng giả vờ thâm tình?

Còn nói nhớ nàng?

Đừng tưởng nàng không nhìn thấy, trước đó chơi với Nộ Thiên Thu vui vẻ cỡ nào!

“Tiểu hỗn đản này, lại muốn chiếm tiện nghi của vi sư!” Cảm nhận cái đầu không an phận trong lòng, Hoàng Phủ Nguyệt Dao lập tức muốn đẩy Chu Trần ra.

Chương 115

Chỉ là không đợi nàng ra tay.

Thân thể Hoàng Phủ Nguyệt Dao chấn động, mỹ mâu trợn tròn, từng chữ từng câu nói: "Hỗn đản!

Đem cái tay bẩn thỉu của ngươi ra!" "Ở đâu bẩn?" "Đừng tưởng ta không nhìn thấy vừa rồi còn ở chỗ Nộ Thiên Thu……" "Hừ hừ, còn nói người không nhìn trộm?" Chu Trần hít một hơi sữa hương, ngẩng đầu nhìn vào mắt mỹ nhân sư phụ, nói một cách chính nghĩa: "Ta liền biết nữ nhân càng xinh đẹp càng hay lừa người!" "Nhìn thì sao…… ách……" Hoàng Phủ Nguyệt Dao không còn cãi cọ, vừa định lấy uy nghiêm sư tôn ra mà làm càn, lại không ngờ Chu Trần lại ra tay!

Hoàng Phủ Nguyệt Dao chấn động, giơ tay lên liền muốn hảo hảo giáo huấn Chu Trần.

"Mỹ nhân sư phụ, đừng động!" Chu Trần đột nhiên mở miệng, thần sắc nghiêm túc: "Ta đang đốn ngộ!" Ngọc thủ trắng nõn mềm mại giơ lên của Hoàng Phủ Nguyệt Dao cứng đờ giữa không trung, nàng biết Chu Trần mười phần tám chín là lừa nàng.

Nhưng nàng vẫn không ra tay.

"Ngươi đừng được đằng chân lân đằng đầu!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao ngân nha nghiến chặt, hung hăng trừng Chu Trần, đè nén giọng nói run rẩy.

"Mỹ nhân sư phụ, ta đốn ngộ đến thời khắc mấu chốt rồi, cho nên cần thêm chút sức!" Chu Trần đột nhiên mắt sáng lên, phát hiện ra tân đại lục.

Tầng nham thạch kỳ dị của cái giếng mà hắn đào lại khôi phục

như cũ.

Không đúng.

Hắn vốn dĩ không hề phá hoại tầng nham thạch, mà là tìm thấy một kẽ hở tự nhiên trong đó, dùng đầu gậy cưỡng chế chen vào mới đào thông cái giếng nước.

Hiện giờ khôi phục lại là chuyện quá đỗi bình thường.

Chỉ là không biết sau này nếu triệt để phá hoại tầng nham thạch, còn có khôi phục không?

"Ngươi đang đốn ngộ cái gì?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm Chu Trần, u u nói: "Có phải một môn tuyệt thế chỉ pháp Nhất Dương Chỉ không?" "Mỹ nhân sư phụ thật thông minh!" Chu Trần đại tán.

"Vậy ngươi hiện tại đốn ngộ đến Nhị Dương rồi, có phải còn có Tam Dương, Tứ Dương không?" Cảm nhận ánh mắt mỹ nhân sư phụ càng ngày càng nguy hiểm, Chu Trần cười gượng gạo, vội vàng nói: "Không có nữa, nhiều nhất là Nhị Dương, bất quá nếu mỹ nhân sư phụ không ngại, ta cũng có thể đốn ngộ Tam Dương, Tứ Dương, thậm chí Ngũ Dương Thủ……" "Ta cho ngươi đốn ngộ!" Ba!

Hoàng Phủ Nguyệt Dao một chưởng vung xuống, Chu Trần liền như một quả pháo bay ra ngoài.

Bịch!

Chu Trần đầu cắm xiên xuống đất, hai chân chổng lên trời.

"Thật là một tên hỗn đản!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao trong lòng thở dài, nàng biết có lần đầu tiên rồi, Chu Trần sẽ nghĩ vô số lần.

Nàng chỉnh lại tà váy bị Chu Trần làm rối, thần lực xoay chuyển, chiếc váy bị làm ướt lập tức khô ráo, không để lại chút hơi thở nào.

Nàng bước xuống, nhìn Chu Trần bất động, nắm lấy chân Chu Trần nhấc lên: "Đừng giả chết!" Chu Trần bị ném xuống đất, vẫn bất động, hai mắt vô thần nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Dao: "Ta nói với ngươi, ngươi gặp chuyện lớn rồi!" "Không có một trăm tám mươi tỷ, đừng hòng ta đứng dậy!" "Hoặc là để ta đầu tư nhập cổ một trăm tám mươi tỷ cũng được!" "Vậy thì ngươi cứ nằm mãi ở đó đi!" Tuy không hoàn toàn nghe hiểu lời Chu Trần, nhưng đại khái ý nghĩa thì hiểu được, tuyệt đối không phải lời tốt đẹp gì, chỉ muốn đối với nàng giở trò.

Lại còn nằm lăn ra đất làm nũng.

Thật là vừa tức vừa buồn cười.

Như một đứa trẻ không lớn.

Không đúng.

Chu Trần bây giờ mới hai mươi tuổi, đối với nàng mà nói đúng là một đứa trẻ lớn!

Huống hồ.

Đàn ông đến chết vẫn là thiếu niên.

Trước mặt nữ nhân mình thích, đàn ông giống như một đứa trẻ ngây thơ.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao đôi chân thon dài thẳng tắp bước đi, liền muốn rời khỏi.

Nàng muốn xem Chu Trần có thể nằm mãi ở đây không.

"Không được đi!" Chu Trần một tay ôm lấy đùi, bám vào chân Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao rung rung chân, lại không thể rũ bỏ.

Chu Trần giống như một miếng cao da chó.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao vẻ mặt bất đắc dĩ, cười mắng: "Đừng đùa nữa, dậy đi!" Chu Trần một cái cá chép hóa rồng lật người đứng dậy, ôm lấy cánh tay Hoàng Phủ Nguyệt Dao, cười hì hì nói: "Mỹ nhân sư phụ, ta rất tò mò, nếu ta triệt để phá thân người, người còn có thể khôi phục như cũ không?" "Ngươi còn nói!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao thẹn giận, giơ tay lên, lại bị Chu Trần nắm lấy, không ngờ Chu Trần lại hỏi ra một vấn đề thô tục như vậy.

Kỳ thực là do từng người.

Nếu nàng muốn khôi phục như cũ thì có thể khôi phục như cũ, hơn nữa còn rất đơn giản.

Giống như da bị xước, với tu vi và nhục thân của nàng, chớp mắt liền có thể khôi phục.

Nếu nàng không muốn khôi phục.

Tự nhiên cũng sẽ không khôi phục.

"Buông tay!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao rút cánh tay ra, hung hăng trừng Chu Trần: "Ghi nhớ lấy, trước đó chỉ là ngoài ý muốn, là tu hành, sau khi ra ngoài, ta vẫn là sư phụ ngươi, ngươi vẫn là đệ tử của ta!" "Không được tái phạm động tay động chân!" Ánh mắt quét qua đôi bàn tay lớn của Chu Trần, mười ngón thon dài, tinh xảo như ngọc, rất đẹp, nhưng chính là không biết làm việc tốt.

"Nếu còn dám thò vào, vi sư sẽ chặt đứt móng vuốt chó của ngươi!" Chu Trần rụt cổ lại, tay run lên, lớn tiếng nói: "Vâng, mỹ nhân sư phụ!" Kỳ thực hắn biết Hoàng Phủ Nguyệt Dao cũng chỉ là hù dọa hắn, vừa rồi một chưởng cũng không dùng sức.

Huống hồ có lần đầu tiên thì sẽ có vô số lần.

Đương nhiên.

Nếu không có lần đầu tiên, hắn cũng sẽ không động tay động chân

với mỹ nhân sư phụ.

Cùng Hoàng Phủ Nguyệt Dao rời khỏi động phủ, Chu Trần phát hiện Nộ Thiên Thu cũng vừa ra ngoài, Tử Thanh Tiên Tử và Lâm Nam Thiên đang hỏi Nộ Thiên Thu tin tức của bọn họ.

"Thái sư thúc tổ!

Tông chủ!" Chu Trần hô.

"Chu Trần!" Nhìn thấy Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Chu Trần không sao, Tử Thanh Tiên Tử và Lâm Nam Thiên cùng các cường giả Vô Lượng Kiếm Tông khác đều an tâm.

"Cái gì?

Thiên Nộ Kiếm Phôi bị tiểu tử này đoạt được?" Nộ Chiến Thiên và Nộ Chiến Tiên kinh hô không tin nổi vang vọng bốn phương, từng đôi mắt nhìn thẳng Chu Trần.

"Thái sư tổ, sư phụ, con đến trễ một bước, Thiên Nộ Đại Trận bị phá, kiếm phôi đã bị bọn họ đoạt được, chúng ta đi thôi!" Nộ Thiên Thu không muốn gặp Chu Trần, kéo Nộ Chiến Thiên và Nộ Chiến Tiên nói.

"Không được!" Nộ Chiến Thiên không cam lòng, đến một chuyến không đạt được gì, còn giúp Vô Lượng Kiếm Tông cứu không ít người, thật sự quá lỗ!

"Sao?

Ngươi còn muốn cướp đoạt sao?" Tử Thanh Tiên Tử đứng chắn trước Chu Trần, bảo vệ như bảo vệ con.

"Ta Nộ Chiến Thiên còn không thèm cướp đoạt vật của người khác, bất quá Thiên Thu vất vả cứu người, mới đến trễ một bước!" "Ngươi để bọn họ tỷ thí một trận, ai thắng kiếm phôi thuộc về người

đó!" Nộ Chiến nói, hoàn toàn không phát hiện sắc mặt Nộ Thiên Thu đã thay đổi.

"Ngươi xấu xí, lại còn nghĩ hay thật, Chu Trần bằng cái gì tỷ thí với nàng ta?

Huống hồ Nộ Thiên Thu lớn hơn Chu Trần tới mười tuổi!" Tử Thanh Tiên Tử cười khẩy: "Ngươi sao không để ta và nàng ta tỷ thí một trận?" "Năm mươi tuổi trở xuống đều tính là thế hệ trẻ, đều là đồng bối, chênh lệch mười tuổi tính là cái thá gì, ngươi không phải khoe tiểu tử này Nguyên Đan Đại Đạo lợi hại cỡ nào sao?

Sao, không dám?" Nộ Chiến Thiên khí thế như hồng, cứ vậy xám xịt rời đi, trong lòng hắn bực bội không thôi.

"Thái sư tổ, không cần tỷ thí nữa, con đã thua rồi!" Nộ Thiên Thu chen ngang nói.

"Cái gì không cần tỷ thí nữa, không cần sợ…… Cái gì?

Thua rồi?" Nộ Chiến Thiên đột nhiên quay đầu lại, không tin nổi nhìn về phía Nộ Thiên Thu.

Hắn không ngờ Nộ Thiên Thu lại thua.

Chờ đã!

Ánh mắt Nộ Chiến Thiên trợn trừng, không tin nổi nói: "Ngươi…… ngươi còn thất thân rồi sao?" "Chắc chắn là tiểu tử này!" Nộ Chiến Thiên và Nộ Chiến Tiên giận tóc gáy, nổi hỏa tam trượng: "Sớm đã nghe nói tiểu tử này không phải đồ tốt, trời sinh phá phách, chơi nữ nhân thì thôi đi, dám khi dễ đến Nộ Thiên Tông của ta, lão tử hôm nay sẽ phế hắn!" "Ngươi dám!" Tử Thanh Tiên Tử cũng không ngờ Chu Trần lại ngưu bức như vậy, Nộ Thiên Thu tiến vào động phủ không quá tám ngày, lại bị Chu Trần ăn sạch sành sanh.

Chẳng lẽ vì Chu Trần có "đặc trường"?

Oanh!

Tử Thanh Tiên Tử và Nộ Chiến Thiên đơn giản một kích, ba động khủng bố quét sạch bốn phương, Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Lâm Nam Thiên cùng các cường giả khác che chắn trước Chu Trần.

Nộ Chiến Tiên bảo vệ Nộ Thiên Thu.

"Dừng tay!" Nộ Thiên Thu gầm lớn, tức giận nói: "Con cùng hắn luận võ thua rồi, đem thân mình thua cho hắn, nguyện đổ phục thâu, con thua được, tổng có một ngày, con sẽ tự mình đòi lại!" "Đừng để người ta nghĩ Nộ Thiên Tông của con thua không nổi!" Nói xong, Nộ Thiên Thu hóa thành một đạo lưu quang, biến mất chân trời.

Nộ Chiến Tiên vội vàng đuổi theo.

"Hừ, tiểu tử ngươi, ta nhớ mặt ngươi rồi!" Nộ Chiến Thiên hung hăng trừng Chu Trần một cái, đầy vẻ uất ức, không vui ném xuống câu nói cứng rắn, biến mất tại chỗ!

Tử Thanh Tiên Tử, Lâm Nam Thiên và các cường giả Vô Lượng Kiếm Tông khác nhìn Chu Trần như nhìn quái vật, hiếu kỳ đánh giá, không ngờ Chu Trần lại làm ra chuyện lớn như vậy.

Không chỉ đánh bại Nộ Thiên Thu, còn đem người ta "lên" luôn.

Thật là tài sắc vẹn toàn a!

Nguyên Đan Đại Đạo lợi hại đến vậy sao?

Bất quá lần này thật sự giúp Vô Lượng Kiếm Tông nở mày nở mặt rồi.

Tử Thanh Tiên Tử nhìn Chu Trần, trên mặt lộ ra một nụ cười, thiên tiên thế gian, bất quá cũng chỉ đến thế.

"Lão gia hỏa Nộ Chiến Thiên kia ngươi đừng thấy hắn hung dữ, nhưng vẫn có nguyên tắc, bọn họ sẽ không ra tay với ngươi, ngươi

không cần lo lắng!" Tử Thanh Tiên Tử an ủi.

"Đa tạ Thái sư thúc tổ." Chu Trần chắp tay bái tạ, đây chính là cái hay của việc có chỗ dựa.

Nếu không có chỗ dựa.

Nộ Chiến Thiên nhất định sẽ ra tay với hắn, cho dù không giết hắn, cũng sẽ bắt hắn về làm con rể Nộ Thiên Tông.

Điểm này, Chu Trần không chút hoài nghi.

"Nguyệt Dao, ngươi ở bên trong gặp phải chuyện gì?" Tử Thanh Tiên Tử nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Dao, có rất nhiều nghi hoặc.

"Sư thúc tổ, con vốn dĩ muốn lấy đi Thiên Nộ Kiếm Phôi, kết quả bị kẹt trong Thiên Nộ Đại Trận, là Chu Trần tìm thấy con, mà Chu Trần tinh thông trận pháp, tìm ra điểm yếu của trận pháp, phá vỡ Thiên Nộ Đại Trận, lúc đó mới thoát khỏi hiểm cảnh, và thu phục được Thiên Nộ Kiếm Phôi!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao giải thích: "Hiện nay Thiên Nộ Kiếm Phôi đã bị Chu Trần luyện hóa làm bản mệnh chí bảo!" "Thì ra là vậy!" Tử Thanh Tiên Tử cùng những người khác gật đầu, nhìn Chu Trần ánh mắt càng thêm kỳ lạ.

Tiểu tử này còn có gì là không biết?

Lại còn tinh thông trận pháp?

Thiên Nộ Đại Trận kia có thể nhốt được Hoàng Phủ Nguyệt Dao, e rằng là đại trận cấp sáu.

Đại trận như vậy, Chu Trần lại cũng có thể tìm ra chỗ phá.

Chẳng phải là trận pháp sư cấp năm sao?

Còn về Thiên Nộ Kiếm Phôi, mọi người không hề ghen tị, đây vốn dĩ là thứ Chu Trần đạt được, hơn nữa Chu Trần còn cứu Hoàng Phủ Nguyệt Dao, đánh bại Nộ Thiên Thu, giúp Vô Lượng Kiếm Tông

giành lại thể diện, công lao không gì lớn hơn.

"Đi thôi, trở về!" Chu Trần cùng Tử Thanh Tiên Tử, Hoàng Phủ Nguyệt Dao một hàng người trở về Vô Lượng Kiếm Tông. …… Hồng Trần Phong.

Chu Trần trở về phủ đệ liền nhìn thấy Thanh Nga Tiên Tử đang ngồi trên tiểu đình giữa hồ đánh đàn, tiếng đàn u buồn, mang theo một nỗi nhớ nhung và lo lắng.

"Ta về rồi!" Thân ảnh Chu Trần hiện ra, mặt tươi cười.

"Công tử!" Thanh Nga Tiên Tử đại hỉ, vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Không cần khách khí!" Chu Trần nắm lấy tay Thanh Nga Tiên Tử đỡ dậy, ôm nàng vào lòng, hôn lên má nàng: "Đoạn thời gian này không ở nhà, có nhớ ta không?" Nói rồi, bàn tay kia lại bắt đầu không an phận.

"Nô gia vô thì vô khắc không hề tư niệm công tử, cầu nguyện công tử sớm ngày trở về!" Thanh Nga Tiên Tử thuận tay cởi y phục xuống, tiện cho tay Chu Trần hoạt động.

"Ta cũng nhớ nàng lắm!" Chu Trần giơ tay lên vỗ mạnh vào mông mềm mại của Thanh Nga Tiên Tử.

Thanh Nga Tiên Tử run rẩy, mỹ mâu u buồn, giơ tay dời cây cổ cầm trên bàn đá đi, hai tay chống lên bàn đá, ưỡn eo nhô cao vòng mông đầy đặn.

"Vẫn là Thanh Nga hiểu chuyện!" …… "Hồ tâm cảnh đẹp tháng sáu trời, mưa tựa rượu nương khói lượn bay." "Mười năm tu mới được cùng thuyền độ, trăm năm tu mới được chung gối nằm." Chu Trần vừa hát vừa ngẩng đầu nhìn trời.

Tháng sáu thay đổi liền thay đổi.

Cơn mưa tháng sáu, nói xuống là xuống.

Đến thật nhanh, thật mãnh liệt.

Mưa bão như trút nước, như ngân hà đổ ngược, tràn ngập khắp nơi.

Gió điên cuồng như ngựa hoang, những hạt mưa lớn hung hăng đập xuống mặt đất, bắn tung tóe từng đóa nước, phát ra từng trận 'ba' 'ba' vang lên, uyển như đang tấu lên một bản giao hưởng kịch liệt.

Trong vườn hoa, một con hồ điệp hồng phấn né tránh không kịp, dưới sự tàn phá của cuồng phong bạo vũ, hồ điệp bay lượn, toàn thân ướt sũng, khó khăn vỗ cánh.

Con đường trong vườn nhanh chóng trở nên lầy lội, dòng nước xối xả ven đường, tạo thành từng dòng thác nhỏ.

"Mưa lớn quá!" Hồng Chúc đứng trên lầu, nhìn đại hồ phía dưới và tiểu đình giữa hồ, ánh mắt u oán.

"Mưa càng lớn, càng dừng nhanh!" Ngọc dung lãnh diễm thanh lệ của Thanh Ngọc Dao rất đỗi bình tĩnh, những lời nói đơn giản dường như ẩn chứa triết lý nhân sinh sâu sắc.

Hồng Chúc khá đồng tình gật đầu.

Quả nhiên.

Bão lớn đến nhanh, đi cũng nhanh.

Chu Trần bước ra từ con đường nhỏ lầy lội, đến các lầu nơi hai người họ đang ở, khẽ cười: "Chưởng môn sư bá, Hồng Chúc tỷ, đã để các người đợi lâu!" "Ai đợi ngươi!" Thanh Ngọc Dao kiêu ngạo quay đầu đi, miệng nói một đằng lòng nói một nẻo.

Chu Trần tiến lên, ôm Thanh Ngọc Dao và Hồng Chúc vào lòng: "Vậy thì hảo hảo bồi thường cho các người!" Thanh Nga Tiên Tử chỉ

là Thần Lực Cảnh yếu nhất, thực lực quá yếu, không đỡ nổi Chu Trần mấy chiêu.

Trên trời lại đổ cơn mưa bão lớn hơn.

Chỉ thấy trời đất tối sầm, từ lầu đến thư phòng, rồi từ thư phòng đến đại sảnh. …… Ba ngày sau.

Chu Trần ngẩng đầu nhìn trời, ánh nắng rực rỡ, nghĩ đến lời của Thanh Nga Tiên Tử, Chu Trần quyết định ra ngoài hoạt động một chút.

Nhân sinh đắc ý tu tận hoan.

Nghĩ đến năm xưa, kim qua thiết mã, khí thôn vạn lý như hổ, từ Thanh Hà huyện Tuyết Nguyệt Phường nhất lộ giết đến Thanh Vân Thành Thiên Tiên Lâu, một mình xông pha một tòa lầu.

Nay đến Vô Lượng Kiếm Tông, hắn vậy mà chưa từng đến Bạch Ngọc Kinh nổi tiếng nhất Bắc Sơn Thành.

"Thiên thượng Bạch Ngọc Kinh, thập nhị lầu ngũ thành." Nghe nói ở Bạch Ngọc Kinh, còn khoái hoạt hơn cả thần tiên.

Chu Trần không biết thật giả.

Chỉ từ Thanh Nga Tiên Tử mà biết được một phần nhỏ.

Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý.

Hôm nay vô sự, ngọc kinh thưởng hoa. …… Bạch Ngọc Kinh.

Tòa thanh lâu lớn nhất Bắc Sơn Thành này, chiếm diện tích rộng bằng mười cái Thanh Hà huyện, một trăm cái Thiên Tiên Lâu cũng không thể sánh bằng.

Là một tiêu kim quật (động vàng) thực sự.

Bạch Ngọc Kinh có mười hai lầu năm thành, cái thành này không

phải thành phố thực sự, mà chỉ là các lầu lớn xa hoa.

Mười hai lầu ở bên ngoài.

Năm thành chia thành Đông Tây Nam Bắc Trung.

Trung thành ở vị trí trung tâm nhất.

Bốn thành còn lại phân bố ở bốn phía trung tâm.

Nơi đây bất kể ngày đêm, đều vô cùng náo nhiệt, được xưng là nơi phồn hoa náo nhiệt nhất Bắc Sơn Thành, người ra vào, phi phú tức quý (không giàu thì sang).

Chương 116

"Thật khí phái!" Chu Trần đến Bạch Ngọc Kinh, ánh mắt đầu tiên liền bị sự hùng vĩ và xa hoa ở đây làm chấn động.

Thật khó tưởng tượng đây là một thanh lâu.

Hoàng cung cổ đại cũng không bằng một phần trăm ở đây.

Lầu mười hai.

Đây là lầu đầu tiên khi mới vào.

Vô số khách làng chơi chen lấn, nối gót nhau, đều giành chỗ ngồi, giành bao sương.

"Đừng ai giành với lão tử, ta ra giá gấp đôi!" "Cút, lão tử ra gấp mười lần!" Từng người vung vẩy túi trữ vật đựng linh thạch, mặt đỏ tai hồng.

"Đây là đang làm gì?" Chu Trần hỏi một thư sinh trung niên bên cạnh.

"Cái này ngươi cũng không biết?" Thư sinh trung niên vẻ mặt khinh thường, đắc ý nói: "Hôm nay là ngày Ngọc Kiều Tiên Tử biểu diễn, nghe nói biểu diễn bài Vũ Điệp Luyến Hoa do Thánh tử hóa danh Vĩnh Sở viết ở Thiên Tiên Lâu, bọn họ đều đang giành chỗ ngồi đó!" "Giành chỗ ngồi sao?

Ta còn tưởng vị hoa khôi nào đó xuất các chứ!" Chu Trần cười.

Lời hắn vừa dứt, lập tức khiến một tràng ánh mắt khinh bỉ và cười khẩy.

"Hoa khôi xuất các?

Với bọn họ còn chưa đủ tư cách tranh giành đâu!" Thư sinh trung

niên khinh thường nói: "Người có thể đoạt được hoa khôi xuất các đều không phải người bình thường, người ta đều có bao gian quý khách chuyên dụng, cần gì phải giành chỗ ngồi, giành bao gian bình thường ở đây!" "Đúng vậy!" Chu Trần gật đầu.

Cách làm của hoa khôi Bạch Ngọc Kinh rất cao cấp, chủ yếu là để ngươi nhìn thấy, nhưng không ăn được.

Trừ phi giá trị trên người bị vắt kiệt hết sạch rồi mới cho phép họ xuất các, cạnh tranh đêm đầu.

Đương nhiên.

Nếu có đại nhân vật, thì lại khác.

Ví như một câu nói của Hoàng Phủ Nguyệt Dao đã có thể khiến Thanh Nga Tiên Tử và các hoa khôi khác tranh giành nhau phụng sự Chu Trần.

"Ngươi cũng đến nghe Ngọc Kiều Tiên Tử biểu diễn phải không, sao không đi giành chỗ ngồi?" Thư sinh trung niên hiếu kỳ hỏi.

"Ngươi không phải cũng không đi sao?" Chu Trần hỏi ngược lại.

"Ha ha, ta còn cần đi giành chỗ ngồi sao?" Thư sinh trung niên lắc đầu cười, lấy ra một khối lệnh bài: "Ta có bao gian!" Chu Trần liếc nhìn, là một khối lệnh bài chấp sự ngoại môn Vô Lượng Kiếm Tông, lại là loại cấp thấp nhất, lệnh bài sắt đen.

Chứng tỏ thư sinh trung niên trước đây nhiều nhất cũng chỉ là đệ tử tạp dịch Vô Lượng Kiếm Tông.

Nếu là đệ tử ngoại môn.

Tối thiểu cũng có thể lấy được lệnh bài chấp sự bạc cấp hai.

"Ta thấy ngươi có duyên, ta mời ngươi đến bao gian của ta ngồi chơi!" Thư sinh trung niên đánh giá Chu Trần nói.

Chu Trần đã dùng tinh thần lực, tuy dung mạo không đổi, nhưng trong mắt thư sinh trung niên chỉ là một thanh niên bình thường.

"Không cần!" Chu Trần lắc đầu, hắn cần gì bao gian của một chấp sự ngoại môn cấp sắt đen.

"Đáng tiếc, e rằng ngươi không tìm được chỗ ngồi xem Ngọc Kiều Tiên Tử biểu diễn rồi!" Thư sinh trung niên vẻ mặt tiếc nuối, không kiên trì, đi về phía bao gian của mình.

Rất nhanh.

Lầu mười hai sôi trào.

"Ngọc Kiều Tiên Tử ra rồi!" "Ngọc Kiều Tiên Tử thật đẹp!" "Thật là tiên tử hạ phàm!" Vô số kẻ ái mộ cuồng nhiệt kích động hô hào, mặt đỏ tai hồng.

Chu Trần ngẩng đầu nhìn, không khỏi vô ngữ.

Ngọc Kiều Tiên Tử còn che mặt bằng mạng che.

Nhưng dù vậy, chỉ nửa khuôn mặt lộ ra cũng đủ khiến khuynh quốc khuynh thành.

Ngọc Kiều Tiên Tử chỉ là lướt qua như chim hồng, lộ mặt xong liền tiến vào phía sau bình phong biểu diễn của nàng, mọi người chỉ có thể nhìn thấy một thân hình đường nét!

Thật là đẳng cấp.

Nhưng càng như vậy, nhân khí càng cao.

Những thứ không đạt được luôn khiến người ta xao động.

Bất quá những bao gian quý khách kia vẫn có thể nhìn thấy Ngọc Kiều Tiên Tử.

Dù sao người ở đây đều không giàu thì sang.

Nếu họ ngay cả người cũng không nhìn thấy, chẳng phải sẽ làm loạn sao?

"Nếu có thể được một lần gần gũi mỹ nhân, chết cũng đáng!" Bao gian của thư sinh trung niên ở tầng thấp nhất, miễn cưỡng có thể nhìn thấy Ngọc Kiều Tiên Tử.

Hắn ánh mắt rực lửa, đã ngẩng đầu lên, trong lòng nóng như lửa đốt.

Nhưng hắn hiểu rõ, cho dù đợi đến khi giá trị của Ngọc Kiều Tiên Tử bị vắt kiệt, đến ngày xuất các, hắn e rằng cũng không thể cạnh tranh được đêm đầu của tiên tử!

Đông!

Cùng với tiếng đàn mỹ diệu vang lên, tiếng hát trong trẻo động lòng người từ đôi môi nhỏ hồng nhuận của Ngọc Kiều Tiên Tử bật ra: "Tựa dựa lầu cao gió hiu hiu, trông xa nỗi sầu xuân vô hạn, từ chân trời u ám dâng lên……" Lầu mười hai vốn ồn ào lập tức im lặng như tờ.

Vô số người ánh mắt si mê, dựng tai lắng nghe, như si như túy.

Đột nhiên.

Thư sinh trung niên phát hiện bên cạnh Ngọc Kiều Tiên Tử lại xuất hiện một nam nhân.

"Là hắn!" Nhìn thấy Chu Trần, thư sinh trung niên trừng lớn mắt, đầy vẻ không thể tin nổi.

Ngọc Kiều Tiên Tử có Thần Lực Cảnh, tự nhiên cảm nhận được người đến, bất quá nàng không để ý, tiếp tục biểu diễn.

Bạch Ngọc Kinh có cường giả trấn giữ.

Chu Trần có thể xuất hiện ở đây, chứng tỏ thân phận không tầm

thường.

Chu Trần chỉ là một ảo thuật tinh thần đơn giản, cảnh giới Nguyên Đan liền có thể nhìn thấu.

Bởi vậy Chu Trần cho dù không chào hỏi mà xông vào, cũng không có ai ngăn cản hắn.

Khuôn mặt của hắn chính là giấy thông hành.

"Là Thánh tử đến rồi!" Cường giả trấn giữ Bạch Ngọc Kinh là một trưởng lão ngoại môn Thần Thông Cảnh, bất quá bình thường chuyện nhỏ không cần hắn quản, dưới quyền hắn còn có hai cường giả Thần Chủng Cảnh cùng ba mươi sáu chấp sự Nguyên Đan Cảnh duy trì trật tự hằng ngày.

Nhưng sự xuất hiện của Chu Trần trực tiếp kinh động đến hắn.

Hắn lập tức phân phó thuộc hạ, tuyệt đối không được quấy rầy nhã hứng của Thánh tử, giả vờ không biết Chu Trần đến.

Vì Chu Trần đã đơn giản ngụy trang, bọn họ tự nhiên không dám vạch trần.

Chu Trần đi đến bên cạnh Ngọc Kiều Tiên Tử ngồi xuống, ảo thuật tinh thần rút đi.

Trong chốc lát.

Ngọc Kiều Tiên Tử chấn động, dây đàn suýt nữa đứt.

Thánh tử vậy mà đến rồi!

Lại còn đến xem nàng!

Ngọc Kiều Tiên Tử cảm thấy thật khẩn trương, thật hưng phấn, toàn thân máu huyết đều sôi trào.

"Tiếp tục đi, cứ coi như ta không tồn tại!" Chu Trần giơ tay ấn lên

vai thơm của Ngọc Kiều Tiên Tử, đè xuống động tác đứng dậy hành lễ của nàng, cười nói: "Chờ biểu diễn xong rồi nói, không thể quấy rầy nhã hứng của người khác phải không?" Ngọc Kiều Tiên Tử khẽ gật đầu, tiếp tục biểu diễn.

"Nữ thần của các ngươi sắp biến thành hình dạng của ta rồi." Ngửi mùi hương u nhã trên người Ngọc Kiều Tiên Tử, Chu Trần ánh mắt quét qua những kẻ ái mộ cuồng nhiệt phía dưới.

Ngọc Kiều Tiên Tử trong mắt bọn họ cao không thể với tới, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa chứ không thể chạm vào.

Chiếc xe đạp mà bọn họ đặt trên vai không nỡ cưỡi.

Hắn sẽ đứng dậy mà đạp!

Mà thư sinh trung niên trong bao gian phía dưới nhìn thấy chân dung Chu Trần, không khỏi trợn tròn mắt, thân thể run rẩy như kẻ si dại: "Hắn…… hắn vậy mà là Thánh tử điện hạ!?" …… Ngọc Kiều Tiên Tử: Có phiếu không?

Hắn... hắn vậy mà là Thánh tử điện hạ!?

Nghĩ đến vừa rồi bản thân lại dám cầm một khối lệnh bài chấp sự Hắc Thiết ra khoe khoang trước mặt Thánh tử, thư sinh trung niên vừa xấu hổ vừa sợ hãi, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Thật là quá mất mặt!

Vô Lượng Kiếm Tông với tư cách là tông môn đứng đầu một đạo, thu hút vô số thiên kiêu của một đạo, phàm là tuyệt thế thiên kiêu trong Bắc Sơn đạo, chín phần chín đều được thu nhận vào.

Hắn từng cũng được coi là thiên tài, đặt vào một phủ địa, xưng là thiên kiêu, nhưng ở Vô Lượng Kiếm Tông thì chẳng là gì cả.

Vô Lượng Kiếm Tông mười năm chiêu thu đệ tử một lần, tuổi tác

dưới ba mươi, tu vi không được vượt quá Luyện Thể cảnh.

Mỗi lần chỉ thu Chân Truyền chín người, Nội Môn đệ tử chín mươi chín, Ngoại Môn đệ tử chín trăm chín mươi chín, Tạp Dịch đệ tử một vạn.

Số lượng này nhìn qua có vẻ không ít, nhưng phóng tầm mắt ra bảy mươi hai phủ của Cửu Châu, quả thực là thiên quân vạn mã vượt cầu độc mộc.

Như Thanh Vân Môn ít nhất một nửa Chân Truyền, ngay cả đệ tử tạp dịch cũng không thể chen chân vào được.

Hắn ở trong số Tạp Dịch đệ tử chỉ có thể nói là tầm thường, nếu không cũng chẳng chỉ là chấp sự Hắc Thiết cấp thấp nhất.

"Không biết Thánh tử điện hạ có ghi hận ta không?

Nếu như thấy ta không vừa mắt, ta xong đời rồi..." Thư sinh trung niên trong lòng hoảng loạn.

Khoe khoang nhất thời sảng khoái.

Sau đó là bãi hỏa táng.

"Thánh tử điện hạ là nhân vật bậc nào, e rằng đã quên ta rồi..." Thư sinh trung niên tự an ủi mình, ngay cả tiếng đàn của Ngọc Kiều Tiên Tử cũng không còn tâm trạng nghe nữa, chỉ cảm thấy như ngồi trên đống gai.

Một khúc nhạc kết thúc, vô số tân khách như si như dại, lâu thật lâu không thể hồi thần.

Ngọc Kiều Tiên Tử đứng dậy khẽ cúi mình, giọng điệu dịu dàng: "Không biết Thánh tử điện hạ giá lâm, thiếp thân có thất thố không nghênh đón từ xa, còn xin Thánh tử điện hạ thứ tội!" Giọng nàng không lớn, những người bên ngoài không thể nghe thấy.

Vừa rồi Chu Trần ngụy trang đến đây, nàng không biết ý Chu Trần, không dám tiết lộ tin tức Chu Trần đến.

Thực ra, những tân khách trong các phòng bao quý tộc đều đã thấy Chu Trần rồi.

"Không cần đa lễ, không biết Ngọc Kiều Tiên Tử định hoan nghênh ta thế nào đây?" Chu Trần cười một tiếng, cúi người ghé vào tai nàng, ngửi mùi u hương xử nữ trên người nàng, thấp giọng nói: "Giáp đạo nghênh đón sao?" "Chỉ cần Thánh tử điện hạ cao hứng, thiếp thân chuyện gì cũng có thể làm!" Ngọc Kiều Tiên Tử ngọc dung hồng nhuận như máu, đôi mắt đẹp hàm chứa vẻ thẹn thùng, trong sự ngượng ngùng lại xen lẫn vài phần táo bạo và nhiệt tình.

Trong mắt người khác là tiên tử thanh khiết cao không thể với tới, nhưng ở chỗ Chu Trần lại trở nên thấp hèn lấy lòng.

Cứ như những đại minh tinh rạng rỡ trên sân khấu, phía sau trước mặt các đại lão tài phiệt, chẳng phải vẫn chỉ là một món đồ chơi sao.

"Về phòng tắm rửa sạch sẽ đợi ta!" Chu Trần nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn của Ngọc Kiều Tiên Tử, dưới ánh mắt kinh hỉ của nàng, biến mất không dấu vết.

"Thánh tử điện hạ muốn sủng hạnh thiếp rồi!" Ngọc Kiều Tiên Tử kích động hưng phấn khó tả thành lời.

"Thiếp nhất định phải nắm lấy cơ hội này!" Ngọc Kiều Tiên Tử vội vã về phòng tắm gội chuẩn bị.

Tu một đời phấn đấu, tận tình một ngày hoan lạc.

Chỉ cần khiến Thánh tử điện hạ thoải mái, nàng liền có thể thoát ly Bạch Ngọc Kinh, cho dù trở thành một nha đầu ấm giường, cũng tốt hơn làm hoa khôi Bạch Ngọc Kinh.

Hoa khôi nhìn bề ngoài phong quang vô hạn, nhưng trong mắt

cường giả quý tộc vẫn chỉ là một kỹ nữ mà thôi.

Giá trị cuối cùng bị vắt kiệt, chẳng phải vẫn như món hàng bị bán đấu giá, mặc cho kẻ ra giá cao nhất đùa giỡn sao. ... ...

Sâu trong Bạch Ngọc Kinh, trong một đại sảnh xa hoa, thân ảnh Chu Trần từ từ hiện ra.

"Lão hủ Doãn Thiên Không ra mắt Thánh tử, hoan nghênh Thánh tử đại giá quang lâm!" Một lão đầu tóc bạc trắng, da dẻ hồng nhuận cường tráng xuất hiện trước mặt Chu Trần, chắp tay cúi chào Chu Trần.

"Doãn trưởng lão không cần đa lễ, ta chỉ là tĩnh cực tư động, ra ngoài chơi đùa một chút mà thôi!" Chu Trần cười một tiếng, đánh giá Doãn Thiên Không.

Người quản lý của Vô Lượng Kiếm Tông chủ yếu chia thành Tông chủ, Phó Tông chủ, Đại trưởng lão, Chấp Pháp trưởng lão, Nội Môn trưởng lão, Ngoại Môn trưởng lão và chấp sự.

Tông chủ Lâm Nam Thiên là Thánh tử đời trước, Chu Trần không biết tu vi cụ thể, nhưng ít nhất cũng là Thần Thông cảnh đỉnh phong, có thể đã đột phá, thực lực phi thường cường đại.

Phó Tông chủ Hoàng Phủ Nguyệt Dao thì khỏi nói rồi.

Đại trưởng lão Nam Cung Liệt cũng là Thần Thông cảnh đỉnh phong, trước đây khi Chu Trần bái nhập Vô Lượng Kiếm Tông còn nhân cơ hội gây sự với Hoàng Phủ Nguyệt Dao, là sư thúc bối của Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Chấp Pháp trưởng lão và Đại trưởng lão cũng tương tự.

Nội Môn trưởng lão đều là cao thủ trong Thần Thông cảnh, hơn nữa còn có hy vọng đột phá cảnh giới cao hơn.

Ngoại Môn trưởng lão thì miễn cưỡng đạt tới Thần Thông cảnh, tiềm lực đã hao hết.

Nội Môn trưởng lão và Ngoại Môn trưởng lão được phân chia theo thực lực và tiềm lực, không phải đệ tử ngoại môn đột phá là thành Ngoại Môn trưởng lão.

Người có thể thành Thần Thông cảnh, đều không thể là đệ tử ngoại môn.

Bởi vì có tiềm lực Thần Thông cảnh, sớm đã thăng cấp thành đệ tử nội môn rồi.

Còn chấp sự thì chia thành ba cấp bậc: Hắc Thiết, Bạch Ngân và Hoàng Kim, lần lượt tương ứng với ba cảnh giới Thần Hải, Nguyên Đan và Thần Chủng.

Thư sinh trung niên chính là chấp sự Hắc Thiết cấp thấp nhất, tu vi Thần Hải cảnh đỉnh phong.

Ở Vô Lượng Kiếm Tông, chỉ có Thần Thông cảnh mới có thể mang danh Trưởng lão.

Bất kỳ Trưởng lão nào của Vô Lượng Kiếm Tông đều là cường giả, cho dù là Ngoại Môn trưởng lão.

Tuy nhiên, nội tình chân chính của Vô Lượng Kiếm Tông là những người bế quan tu luyện, không quản lý nhiều chuyện, chín phần chín những người đó đều là Thần Thông cảnh trở lên.

Nguyên Đan cửu chuyển hóa thành Nguyên Cơ.

Nguyên Cơ giống như đất đai, ươm mầm hạt giống Thần Thông, đó chính là Thần Chủng cảnh.

Hạt giống Thần Thông trong đất Nguyên Cơ nảy mầm, hóa thành Thần Thụ, ươm ra Thần Thông, đó chính là Thần Thông cảnh.

Thần Thụ mọc ra một cành lá đại biểu cho một môn Thần Thông.

Thần Thụ càng cao, cành lá càng nhiều, Thần Thông càng nhiều.

Thần Thụ càng lớn, cành lá càng thô, Thần Thông càng mạnh.

Một cái cây có thể mọc cao bao nhiêu, thô bao nhiêu, ngoài bản thân chủng loại ra, đất Nguyên Cơ là then chốt.

Đất Nguyên Cơ càng lớn, càng màu mỡ, Thần Thụ tự nhiên càng cao càng lớn.

Mà Nguyên Cơ là do Nguyên Đan hóa thành, Nguyên Đan lại là thần lực ngưng tụ trong Thần Hải, độ lớn của Thần Hải lại quyết định bởi cường độ Luyện Thể.

Căn cơ tiềm lực cứ như vậy xuyên suốt từ đầu đến cuối.

Ví dụ như Long Kinh Vân của Viêm Long Cốc, nếu hắn từ nhỏ được tài nguyên của Vô Lượng Kiếm Tông bồi dưỡng, vậy thì hắn thậm chí có khả năng thành tựu Thần Thông cảnh.

Nhưng hắn ở Viêm Long Cốc, thành tựu Thần Chủng đã khó khăn vạn phần.

Tu luyện không chỉ cần thiên phú, còn cần có tài nguyên.

Tài nguyên không chỉ là linh đan diệu dược, còn có công pháp truyền thừa, cường giả chỉ điểm, vân vân.

Chương 117

Mọi vật chất và tri thức cần cho tu luyện đều là tài nguyên.

Doãn Thiên Không trước mắt chỉ ươm ra hai loại Thần Thông, nội tình không đủ, không cách nào ươm ra nhiều Thần Thông hơn, đời này nếu không có đại cơ duyên, cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Thánh tử cứ việc vui chơi, chỉ là không biết có cần phong tỏa tin tức Thánh tử đến chơi không?" Doãn Thiên Không cung kính hỏi.

Tuy hắn là Thần Thông cảnh, nhưng thân phận địa vị của Chu Trần không phải hắn có thể so sánh, sau này siêu việt hắn là chuyện dễ dàng, hắn không dám đắc tội.

Trừ phi hắn không muốn ở Vô Lượng Kiếm Tông nữa.

"Không cần, ta vốn dĩ cũng không nghĩ ẩn giấu thân phận, chỉ là không muốn bị vây xem, đơn giản ngụy trang một chút mà thôi." Chu Trần cười một tiếng, đi thanh lâu đâu phải chuyện không thể gặp người, huống hồ danh tiếng háo sắc của hắn sớm đã truyền khắp thiên hạ.

"Ta đến đây chỉ là bái phỏng trưởng lão một chút mà thôi, mọi việc cứ như thường lệ là được!" "Vâng, Thánh tử điện hạ!" Chu Trần gật đầu, biến mất rời đi.

Nhìn Chu Trần rời đi, Doãn Thiên Không đứng thẳng người, u u nói: "Xem ra những hoa khôi dự bị của Bạch Ngọc Kinh có thể sớm ra mắt rồi!" Hắn từng nghe qua tin tức về Chu Trần, đợt hoa khôi này chắc chắn sẽ bị Chu Trần "hoắc hoắc" sạch.

Nhưng không sao cả.

Bạch Ngọc Kinh thứ không thiếu nhất chính là mỹ nhân.

Hắn còn có đợt dự bị thứ hai, thứ ba, thứ tư... ... ...

Ngọc Kiều Các.

Trong khuê phòng của Ngọc Kiều Tiên Tử, hơi nước lượn lờ, thân thể ngọc ngà trắng muốt của Ngọc Kiều Tiên Tử đang ngâm trong bồn tắm rải đầy cánh hoa.

Một cánh tay trắng nõn nhẹ nhàng nâng lên, những giọt nước trong vắt long lanh đọng trên xương quai xanh trắng muốt, từ từ trượt xuống, men theo khe hở sắp chui vào giữa sơn cốc.

Ong!

Một thân ảnh từ từ hiện ra trước bồn tắm.

Ngọc Kiều Tiên Tử giật mình, theo bản năng hai tay che ngực.

Nhưng nhìn thấy Chu Trần, nàng lại vội vàng bỏ xuống, từ trong bồn tắm đứng dậy hành lễ.

Trong làn nước bắn tung tóe, thân thể trắng nõn trần trụi không chút che đậy hiện ra trước mắt Chu Trần.

Chiếc eo thon mềm mại ưỡn ra, đôi chân dài thẳng tắp khép lại, ở giữa không có một khe hở nào.

Một đôi cánh tay ngọc ngà trắng nõn hơi nâng lên, đặt chồng lên nhau ở bụng dưới, cúi chào Chu Trần: "Nô gia bái kiến Thánh tử điện hạ." Ngọc Kiều Tiên Tử hào phóng.

Trước ngực hai loại sắc thái trắng tuyết và hồng nhạt hiện lên sự tương phản rõ rệt, tựa như cành hồng mai kiêu hãnh nở trong tuyết, mỉm cười đứng trên cành.

"Không cần đa lễ!" Chu Trần nắm lấy bàn tay nhỏ của Ngọc Kiều Tiên Tử đỡ nàng dậy, mùi u hương nồng nặc của nữ nhân xộc vào mặt.

“Lại đây, ta giúp nàng!” Chu Trần biết mình đến quá nhanh, Ngọc Kiều Tiên Tử còn chưa tắm rửa xong.

“Nô gia hoàng khủng, đâu dám làm phiền Thánh tử điện hạ...” “Ta còn không để ý, nàng sợ gì?” Chu Trần cười một tiếng, không cho phép từ chối mà giúp Ngọc Kiều Tiên Tử tắm rửa.

Đặc biệt là một số nơi hiểm trở kín đáo.

Bình thường bản thân khó mà chạm tới, Chu Trần tự nhiên đặc biệt chiếu cố.

Diệu thủ hồi xuân của hắn, thường có thể tiến vào những nơi kín đáo mà người thường khó đạt tới.

“Thánh tử điện hạ...” Ngọc Kiều Tiên Tử mắt đẹp phiếm sương, môi đỏ hé mở, hơi thở như lan, nồng tình mật ý nói: “Thiếp muốn...

Thánh tử điện hạ...” Chu Trần rút tay ra, tay đầy nước nóng, tiện tay ôm Ngọc Kiều Tiên Tử dậy, đi đến bên cửa sổ.

Nơi đây có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài và bên dưới.

Nhưng bên ngoài lại không thể nhìn thấy bên trong.

Tương tự như kính một chiều.

Lúc này, phía dưới vì khúc ‘Vũ Điệp Luyến Hoa’ mà Ngọc Kiều Tiên Tử vừa tấu lên đang sôi trào.

“Tiếng ca tiếng đàn của Ngọc Kiều Tiên Tử thật sự quá tuyệt vời!” “Khúc này chỉ nên có trên trời, nhân gian nào được nghe mấy hồi!” “Ta muốn một tháng không rửa tai!” Vô số tân khách bàn tán xôn xao, hưng phấn không thôi.

Ngay cả khi Ngọc Kiều Tiên Tử đã rời đi, vẫn tràn đầy vẻ kích động.

“Người thích nàng quả thật rất nhiều!” Nhìn đám người phía dưới

đang quần tình kích động, Chu Trần trực tiếp vỗ vào hai khối tròn trịa, đầy đặn, cảm thán nói: "Kỳ thực ta cũng vậy!" "Được Thánh tử điện hạ yêu thích, là phúc phận trăm đời nô gia tu luyện mà thành." Ngọc Kiều Tiên Tử không để ý đến đám 'liếm chó' phía dưới, cánh tay ngọc ngà trắng nõn vịn vào lan can đài ngắm cảnh trước cửa sổ, ưỡn eo kiều phần mông quyến rũ.

Vạn phần vũ mị quay đầu nhìn Chu Trần một cái.

"Xin Thánh tử điện hạ liên tiếc!" ... ...

Thư sinh trung niên trong phòng bao dưới cùng vì chuyện của Chu Trần mà hoảng loạn bất an, không còn hứng thú phong hoa tuyết nguyệt.

Tuy nhiên, hắn đợi nửa ngày, Chu Trần dường như không để ý đến hắn.

Trong lòng hắn hơi an tâm.

Hắn ngẩng đầu nhìn lướt qua lầu cao đối diện, đó là khuê phòng của Ngọc Kiều Tiên Tử, tuy không nhìn thấy bên trong, nhưng hắn có thể đoán được bên trong sẽ xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt hắn không hề kiêng kị lướt qua đám người đang cuồng nhiệt coi Ngọc Kiều Tiên Tử như nữ thần phía dưới, cười khẩy nói: "Nữ thần mà các ngươi không thể có được, đã bị người ta đứng thẳng mà cưỡi rồi!" ... ...

"Thánh tử điện hạ đến rồi?" "Đến chỗ Ngọc Kiều rồi sao?" "Ngọc Kiều đúng là gặp vận may!" "Nghe nói Thánh tử điện hạ mỗi lần ít nhất cũng 'chiến' mười người, Ngọc Kiều một mình chắc chắn không đủ, nàng ta chỉ là chiếm được ưu thế địa lý, cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt mà thôi!" "Ta vẫn còn cơ hội!" Người bình thường ở Bạch Ngọc Kinh không biết Chu Trần đã đến, nhưng tầng lớp cao và những

vị khách có thân phận địa vị đều biết.

Huống chi là những hoa khôi có tin tức linh thông hơn.

Từng hoa khôi một đều kích động.

Đặc biệt là Ngọc Hoàn Tiên Tử, hoa khôi cùng trấn giữ lầu mười hai với Ngọc Kiều Tiên Tử.

Trước đây Hồng Chúc đến chọn người hầu hạ Chu Trần, lần đó nàng ta không được chọn, khiến Thanh Nga một bước lên mây, lần này nàng ta nhất định phải nắm bắt cơ hội! ... ...

Ngọc Hoàn Các.

Trong phòng ngủ phía sau tấm lụa mỏng màu đỏ của chiếc giường lớn, một mỹ nhân tuyệt sắc đang nằm nửa người.

Nàng ta mặc một bộ sa mỏng màu đỏ, những chỗ mê hoặc ẩn hiện mờ ảo, thân thể hoàn mỹ không có chút mỡ thừa.

Nhưng những chỗ nên đầy đặn thì lại vô cùng phong du, đường cong nhấp nhô.

Làn da trắng như ngọc, lấp lánh vẻ động lòng người, khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân, điểm môi son như ngọc hồng phấn.

Một khuôn mặt làm nghiêng đổ chúng sinh, kết hợp với khí chất vũ mị vô hạn, tràn ngập một loại dao động khó tả.

"Không ngờ Thánh tử điện hạ đột nhiên đến, nếu hôm nay ta biểu diễn, Thánh tử điện hạ chẳng phải đã lâm hạnh ta rồi sao?" Ngọc Hoàn Tiên Tử ngón tay ngọc ngà thon dài khẽ vuốt làn da mịn màng, mềm mại, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vô tận chờ mong và khát khao.

"Nếu ta bây giờ đến liệu có làm phiền Thánh tử điện hạ, ngược lại khiến Thánh tử điện hạ không vui?" Ngọc Hoàn Tiên Tử trong lòng rối bời.

Nàng rất muốn lập tức đến, cùng Ngọc Kiều hầu hạ Chu Trần, nhưng lại lo lắng làm quá hóa dở, làm mất nhã hứng của Chu Trần, được không bù mất.

"Đến đây đi!" Giọng Chu Trần đột nhiên vang lên trong đầu nàng, Ngọc Hoàn Tiên Tử tuy là lần đầu tiên nghe thấy giọng Chu Trần, nhưng nàng khẳng định người nói chuyện nhất định là Chu Trần!

"Vâng, Thánh tử điện hạ!" Ngọc Hoàn Tiên Tử không hề chậm trễ, chỉ khoác vội một chiếc áo choàng dài che đi thân thể quyến rũ đầy đặn dưới tấm sa mỏng màu đỏ, vội vã đi về khuê phòng của Ngọc Kiều Tiên Tử.

Chu Trần đã đến một lần, tự nhiên phải chơi cho thỏa thích.

Một mình Ngọc Kiều Tiên Tử làm sao đủ.

Mười người cũng không đủ.

Hắn muốn "chiến" ba mươi lăm người!

Chỉ trong chốc lát, Ngọc Hoàn Tiên Tử đã đến phòng, tiện tay cởi bỏ áo choàng ngoài, mặc trên người tấm sa mỏng màu đỏ, những chỗ tuyệt mỹ ẩn hiện mờ ảo.

"Không tồi!" Chu Trần mắt sáng lên, Ngọc Hoàn Tiên Tử rất hợp gu thẩm mỹ của hắn.

Không chỉ Ngọc Hoàn Tiên Tử.

Ba mươi sáu hoa khôi Bạch Ngọc Kinh không có ai xấu xí, mỗi người một vẻ, mỗi người đều rất hợp khẩu vị của Chu Trần.

Ong!

Hương phong xộc vào mặt, Ngọc Hoàn Tiên Tử đến bên cạnh Chu Trần, khẽ cúi mình: "Nô gia Ngọc Hoàn, bái kiến Thánh tử điện hạ!" Ánh mắt nàng vô tình lướt qua hai người đang quấn quýt không tách

rời, trong lòng giật mình.

"Thánh tử điện hạ không hổ là Thánh tử điện hạ, quả nhiên thiên phú dị bẩm, cường đại vô song, thật quá kinh người!" Nàng cảm thấy nếu chỉ có một mình, nàng có thể sẽ chết mất.

"Đứng dậy đi!" Chu Trần rút một tay ra đỡ Ngọc Hoàn Tiên Tử dậy, đồng thời kéo nàng lại gần, thân vào bên trong tấm sa mỏng màu đỏ của nàng.

Hắn đương nhiên sẽ không để Ngọc Hoàn Tiên Tử chờ đợi.

Vừa vặn truyền thụ tuyệt kỹ —— Lôi Quang Như Ý Thủ.

"Đa tạ Thánh tử điện hạ truyền đạo thụ nghiệp..." ... ...

Theo thời gian trôi qua từng chút một, tin tức Chu Trần đến Bạch Ngọc Kinh rất nhanh lan truyền khắp Bạch Ngọc Kinh.

Chu Trần không cố ý giấu giếm phong tỏa tin tức, tin tức của hắn tự nhiên không thể giấu được.

Chưa đầy nửa ngày, năm thành khách hàng của lầu mười hai Bạch Ngọc Kinh đều biết Chu Trần đã đến Bạch Ngọc Kinh.

Trong chớp mắt, trong đầu họ chỉ còn lại một ý niệm: Sói đến rồi!

Sói đi ngàn dặm ăn thịt.

Bọn họ là chó, lại ngay cả cứt cũng không ăn được.

"Than ôi!" "Xong rồi!

Nữ thần của ta mất rồi!" "Nữ thần đã thành nữ nhân rồi!" "Khúc nhạc vừa rồi của Ngọc Kiều Tiên Tử, chẳng lẽ chính là khúc tuyệt xướng, sau này e rằng không thể nghe thấy nữa!" "Đúng vậy!" Vô số khách hàng đau lòng tiếc hận, với thân phận của Chu Trần, chơi đùa những hoa khôi đó, tiện tay thu vào túi nuôi dưỡng, cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền.

Bọn họ khẳng định sẽ không còn được nhìn thấy nữa!

Sau này nữ thần của họ chính là cấm luyến độc quyền của Chu Trần rồi.

Tất cả mọi người đều căng thẳng theo dõi tin tức.

Ngay cả khi không quan tâm, thì hóng chuyện cũng sướng a.

“Tin tức mới nhất!

Tin tức mới nhất!” “Thánh tử điện hạ xuyên phá lầu mười hai, Ngọc Kiều Tiên Tử, Ngọc Hoàn Tiên Tử đại bại, bị đánh cho tơi bời hoa lá, thảm bại không thành quân!” “Đại tin tức!

Đại tin tức!” “Thánh tử điện hạ xuyên phá lầu mười một, Ngọc Phượng Tiên Tử, Ngọc Yến Tiên Tử thổ huyết đại bại, đâu khôi khí giáp, thảm bại!” ... ...

“Chấn kinh!

Thánh tử điện hạ xuyên phá lầu mười hai, Bích Hà Tiên Tử, Tử Hà Tiên Tử thổ huyết ngã xuống đất, trọng thương hôn mê!” “Tin tức kinh thiên động địa, tin tức kinh thiên động địa!” “Thánh tử điện hạ xuyên phá năm thành, Phi Yến Tiên Tử, Di Quang Tiên Tử, Vô Cấu Tiên Tử thảm bại, thổ huyết nhận thua, khổ sở cầu xin!” “Than ôi!” “Xong rồi, ba mươi lăm hoa khôi Bạch Ngọc Kinh toàn quân phúc một!” “Không sao, một đợt bị tiêu diệt, vẫn còn một đợt khác!” “Lửa đồng thiêu không hết, gió xuân thổi lại sinh!” ... ...

Liên tiếp bảy ngày.

Nếu thành Bắc Sơn có hot search, tin tức Chu Trần một người một kiếm, khuấy đảo năm thành lầu mười hai Bạch Ngọc Kinh chắc chắn sẽ đứng đầu top 10 hot search!

Mấy ngày nay chuyện náo nhiệt nhất chính là Chu Trần quyết

chiến Bạch Ngọc Kinh, một mình đối kháng ba mươi lăm hoa khôi Bạch Ngọc Kinh. ... ...

Bạch Ngọc Kinh.

Nơi cao nhất của tòa nhà trung tâm, trong căn phòng xa hoa tối thượng, Chu Trần khoác một chiếc áo ngủ, ngạo nghễ đứng trước cửa sổ, phóng tầm mắt ra bốn phía.

Phía sau hắn là những thân thể ngọc ngà trắng muốt nằm ngang dọc, khiến người ta máu dồn lên não.

Nếu có ai nhìn thấy, chắc chắn có thể nhận ra, ba mươi lăm hoa khôi Bạch Ngọc Kinh đều có mặt.

"Bảy ngày thời gian, bình quân mỗi ngày tăng thêm mười triệu Phong Nguyệt Điểm!" Chu Trần sảng khoái chưa từng có, thêm vào đó là số Phong Nguyệt Điểm kiếm được từ Mỹ nhân Sư phụ ở Thượng Cổ Động Phủ trước đây, cùng với số kiếm được từ Thanh Ngọc Dao, Hồng Chúc, Thanh Nga sau khi trở về.

Hiện nay đã đột phá một trăm triệu!

"Cộng điểm!" Chu Trần không hề do dự.

Giây lát sau, khí tức trên người Chu Trần bạo trướng, Nguyên Đan nhanh chóng xoay tròn, lại co nhỏ lại một vòng, nhưng thần lực ẩn chứa bất kể là chất hay lượng đều có sự đề thăng to lớn.

"Nguyên Đan Tam Chuyển!" Thân ảnh Hoàng Phủ Nguyệt Dao hiện ra, hờ hững liếc mắt nhìn cảnh tượng nóng bỏng, mê say của những thân thể ngọc ngà nằm ngang dọc phía sau, rất hài lòng với tiến bộ của Chu Trần.

Tuy nói cái thiên phú đặc biệt này có chút không đứng đắn, nhưng hữu dụng là được.

“Mỹ nhân Sư phụ, ta muốn người giúp ta tu hành!” Chu Trần dang rộng hai tay ôm lấy.

“Không được phóng tứ!” Đưa tay đè đầu Chu Trần xuống, Hoàng Phủ Nguyệt Dao hung hăng trừng mắt nhìn Chu Trần một cái, nhiều hoa khôi như vậy còn chưa đủ ngươi chơi sao?

Cả ngày chỉ nghĩ đến khi sư diệt tổ!

Thật đúng là một tiểu phá phách.

“Mỹ nhân Sư phụ, ta chuẩn bị đi tham gia Đại hội võ đạo thiên tài, sau đó cưới Kiếm Hùng, chính là Trưởng công chúa.” Chu Trần không tiếp tục nữa, chuyển sang nói.

Mối quan hệ giữa hắn và Kiếm Hùng, cường giả Vô Lượng Kiếm Tông chắc hẳn đều biết, ít nhất Tử Thanh Tiên Tử khẳng định biết.

Trước đây hắn ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan đã thu hút Tử Thanh Tiên Tử đến Toàn Thiên Phủ của Thanh Châu.

Sau đó Tử Thanh Tiên Tử không quay về, mà lại đi Thanh Vân Môn xem Chu Trần tu luyện Ngũ Đế Ngũ Hành Công, kết quả phát hiện Chu Trần chính là yêu nghiệt tuyệt thế ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan.

Sau này Chu Trần đến Thiên Kiếm Tông tư hội Kiếm Hùng, Tử Thanh Tiên Tử khẳng định đã phát hiện ra rồi.

“Ngươi muốn đi thì cứ đi đi, đến lúc đó ta và Thái Sư Thúc Tổ sẽ cùng ngươi đi!” Hoàng Phủ Nguyệt Dao không hề bất ngờ.

Chuyện này nàng sớm đã biết.

Hoàng thất và tông môn tuy nói là minh tranh ám đấu, nhưng cũng không phải ngươi chết ta sống, đặc biệt là những tông môn có quy mô như Vô Lượng Kiếm Tông, hoàng thất không thể xé rách mặt với họ.

Thực ra hoàng thất cũng là một tông môn.

Chỉ là tông môn lớn nhất của Đại Càn mà thôi.

Ngược lại, cũng có thể coi các tông môn như Vô Lượng Kiếm Tông là chư hầu.

Vô Lượng Kiếm Tông tương đương với một trong những chư hầu lớn nhất.

Giữa hai bên từ lâu đã có mối quan hệ phức tạp khó gỡ rối.

"Đa tạ Mỹ nhân Sư phụ!" Chu Trần đại hỉ.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao không ở lại lâu, biến mất tại chỗ.

Nàng sợ Chu Trần động tay động chân với nàng.

Chương 118

Đặc biệt là Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần, nếu đánh trúng yếu hại của nàng, nàng rất khó chống đỡ, khẳng định sẽ mất mặt.

Chu Trần có chút tiếc nuối, nhưng tháng ngày dài lâu, tổng sẽ có cơ hội triệt để thông suốt con đường Mỹ nhân Sư phụ.

Không ở lại Bạch Ngọc Kinh quá lâu.

Chu Trần đã đóng gói toàn bộ ba mươi lăm hoa khôi mang về Hồng Trần Phong, thêm cả Thanh Nga Tiên Tử, ba mươi sáu hoa khôi Bạch Ngọc Kinh bị hắn một lưới bắt gọn.

Ba mươi sáu hoa khôi, đủ để thành lập một tiểu đội Thiên Cương rồi!

Còn hai tháng nữa là đến Đại hội võ đạo thiên tài.

Chu Trần không vội.

Mỗi ngày vừa cùng các nữ tu hành vừa đọc sách để tăng kiến thức và tri thức.

Tri thức chính là sức mạnh.

Thật không phải nói suông.

Trước đây bị vây khốn trong Thiên Nộ Đại Trận, nếu không phải Chu Trần thu thập được kiến thức về trận pháp sư, thì cho dù hắn có Phong Nguyệt Điểm cũng vô dụng!

"Thánh tử điện hạ thật sự nỗ lực!" Ngọc Hoàn Tiên Tử tách chân ngồi trên đùi Chu Trần, nhìn Chu Trần vẫn đang đọc sách, khuôn mặt ngọc ngà đỏ ửng như máu tràn đầy sùng bái ngưỡng mộ.

Trong mắt sương nước sắp tuôn rơi.

“Ta thích ngao du trong hải dương tri thức.” Chu Trần nhấc eo lên, cười nói: “Đây là động lực tiến bộ của văn minh nhân loại!” “Thánh tử điện hạ cao kiến!” Ngọc Kiều Tiên Tử bên cạnh chen vào phụ họa.

Ngọc Hoàn Tiên Tử hạ thấp hơn nữa.

“Tri thức vô cùng, tri thức vô tận, càng thâm nhập, càng có thể cảm nhận được sự uyên bác và rộng lớn của nó...” Cuốn sách trên tay Chu Trần là “Đại Càn Tạp Chí Kiến Văn”.

Chỉ cần trong lòng có thánh hiền, trong mắt nhìn thấy gì cũng là xuân thu.

Chu Trần cảm thấy tay có chút khô, lật sách không tiện, thế là Chu Trần đưa tay vào trong váy sa của Ngọc Kiều Tiên Tử bên cạnh. ... ...

Một tháng sau, Chu Trần, người đã đọc hết thi thư, dẫn theo Thanh Ngọc Dao và Hồng Chúc, cùng với Tử Thanh Tiên Tử và Mỹ nhân Sư phụ gấp rút đến Càn Đô của Đại Càn vương triều.

Đại hội võ đạo thiên tài của Đại Càn sắp bắt đầu rồi!

“Kiếm Hùng...” Chu Trần nhớ nàng đến phát cuồng rồi!

Còn có cô cô của nàng...

Dao Cơ cô cô: Ngươi đừng qua đây a!

Trừ phi cho phiếu!

Những ngọn núi tụ lại như loan phượng, sóng cuộn như giận dữ, đường Bắc Sơn núi sông liền kề.

Một chiếc phi thuyền tựa như lưu quang xé rách bầu trời, bay qua đại sơn, vượt qua thảo nguyên, băng qua rừng rậm, xuyên qua hẻm núi, hướng về Càn Đô mà đi.

Trong phi thuyền, trong phòng bao xa hoa, Chu Trần nằm nửa người trên chiếc giường mềm mại, tay cầm sách chăm chú học tập.

Hơn một tháng thời gian, có ba mươi sáu hoa khôi Bạch Ngọc Kinh, Hồng Chúc, Sư Thanh Tuyền và Thanh Ngọc Dao, cùng với Trình Tố Tố, Cơ Phượng Hà, Liễu Như Ý, Hỏa Yêu Yêu, Ly Trường Hận... trong Phong Nguyệt Bảo Giám gia trì, Chu Trần đã kiếm được ba trăm triệu Phong Nguyệt Điểm.

Hắn đã dùng hai trăm triệu để đề thăng Tiên đạo tu vi, hiện nay đã là Kim Đan Trung Kỳ.

Một trăm triệu còn lại gia tăng vào Võ đạo tu vi.

Hiện nay đã là Nguyên Đan Tứ Chuyển.

Tu vi tiến bộ thần tốc.

Hồng Chúc mặc hồng sắc bạc sa, tách chân ngồi trên đùi Chu Trần, đôi mắt ngấn nước mang ý cười si mê nhìn Chu Trần đang chuyên tâm đọc sách.

Nàng tựa như đang cưỡi trên một con hắc mã, tung hoành ngang dọc, tiêu diêu khắp thiên địa.

"Chưởng môn Sư bá..." Chu Trần ngẩng đầu, há miệng nhìn Thanh Ngọc Dao.

Thanh Ngọc Dao ngồi bên cạnh dùng ngón tay ngọc ngà thon dài lấy một quả bồ đào pha lê uy vào miệng Chu Trần, trách mắng: "Ngươi không có tay sao?" Nói rồi, lại tiếp tục cho ăn.

Chu Trần ăn bồ đào, cúi người hôn lên má Chưởng môn Sư bá, khẽ cười: "Đây chẳng phải là có Chưởng môn Sư bá sao?

Huống hồ tay ta đâu chỉ dùng để ăn đồ!" Nói xong Chu Trần nhéo một cái vào khuôn mặt non mềm của Thanh Ngọc Dao.

Hồng Chúc mặt đỏ ửng, chen vào nói: "Vậy là dùng để 'khu' sao?" "Hồng Chúc tỷ tiến bộ rất nhanh, đáng được khen thưởng!" Lời nói

của Chu Trần lập tức đổi lấy một cái liếc mắt của Thanh Ngọc Dao, trong lòng nàng hung hăng nhổ một ngụm, tràn đầy bất đắc dĩ.

Nàng vậy mà lại sa đọa đến mức này!

Chu Trần đang xem một quyển bí tịch luyện khí, ghi lại phương pháp luyện chế một cây Như Ý Thần Thương, xem đến say mê.

Chỉ là tay có chút khô, lật sách không tiện, thế là Chu Trần đưa tay vào trong váy của Chưởng môn Sư bá.

Thanh Ngọc Dao đưa tay vỗ một cái, đánh rớt tay Chu Trần, trừng mắt nhìn hắn: "Đọc sách thì cứ đọc sách, không được động tay động chân!" Chu Trần vô tội nhìn Hồng Chúc đang ngồi trên đùi hắn.

Hắn đã động chân rồi.

Chẳng lẽ tay còn không thể động?

Chu Trần lại đưa tay tới, trong ánh mắt bất đắc dĩ của Thanh Ngọc Dao, cuối cùng cũng được toại nguyện. ... ...

Tử Thanh Tiên Tử và Hoàng Phủ Nguyệt Dao ngồi đối diện, thảo luận chuyện lần này đi Càn Đô, nhưng hai người thảo luận một hồi, mặt lại đỏ lên.

"Cái tên tiểu hỗn đản này, cả ngày chỉ biết làm chuyện xấu!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao cảm thấy phi thuyền hơi rung lắc, trong lòng thầm mắng, nhưng lại không tự chủ nghĩ đến cảnh tượng hỗ trợ Chu Trần tu hành trong Thiên Nộ Đại Trận.

"Cái thiên phú quỷ quái gì thế này, thật khiến người ta..." Nàng không dám nghĩ nhiều, nếu ở trước mặt Sư Thúc Tổ mà mất mặt thì thật sự mất mặt lắm.

Tử Thanh Tiên Tử cũng tương tự, hai chân căng chặt, hồ nước lòng bình tĩnh gợn sóng từng lớp, không hề kém Hoàng Phủ Nguyệt

Dao.

"Thật đúng là một tiểu hỗn đản, vậy mà lại chơi đùa đến mức này..." Nàng là chủ nhân của phi thuyền, lại công tham tạo hóa, thực lực phi phàm, vốn dĩ cũng không có sở thích nhìn trộm.

Nhưng động tĩnh mà Chu Trần gây ra luôn khiến nàng không tự chủ liếc qua, muốn không nhìn thấy cũng khó.

Nàng nhìn thấy Chu Trần đang đùa nghịch một đôi thiết đảm trắng như ngọc, xoay tròn trong lòng bàn tay.

Nàng nhận ra thần binh này.

Đó là Thất Giai thần binh, được luyện chế từ tinh hạch vỡ vụn, tên là Âm Dương Huyền Từ Đảm, một âm một dương hai quả cầu có lực hấp dẫn lẫn nhau.

Xoay một quả cầu, quả cầu kia dù ở xa cũng sẽ đồng bộ xoay tròn.

Điều này vốn dĩ cũng chẳng có gì.

Tác dụng lớn nhất của Âm Dương Huyền Từ Đảm chính là dùng để đập người, đập chết người.

Nhưng trong tay Chu Trần, nó lại hoàn toàn biến thành đồ chơi.

Lại còn chơi ra một tầm cao mới.

Chu Trần vậy mà lại đặt Âm Dương Huyền Từ Đảm lần lượt vào trong người Hồng Chúc và Thanh Ngọc Dao.

Tử Thanh Tiên Tử cảm thấy thật là tiểu đao đâm vào mông, mở rộng tầm mắt rồi!

"Đoạn đường này thật là khó khăn!" Tử Thanh Tiên Tử nội tâm thở dài, đầy sự bất đắc dĩ.

Nàng biết đây chính là phương thức tu luyện của Chu Trần.

Chu Trần thật sự đang nỗ lực tu luyện!

Hồng Chúc cũng đang nỗ lực làm các bài tập hạ thân cơ bản.

Thanh Ngọc Dao dựa vào bên cạnh Chu Trần, cho Chu Trần ăn, chỉ là ánh mắt oán hận, mỗi lần Hồng Chúc cúi xuống, nàng cũng sẽ cùng theo run rẩy một cái.

"Thật muốn một chưởng tát chết ngươi tên tiểu hỗn đản khi sư diệt tổ!" Thanh Ngọc Dao nghiến răng nghiến lợi, hung hăng trừng mắt nhìn Chu Trần một cái.

"Chưởng môn Sư bá, người hiện giờ không phải đối thủ của ta." Chu Trần với nụ cười vô lại, trêu chọc nói: "Huống hồ Hồng Chúc ra sức, Chưởng môn Sư bá người đồng bộ hưởng thụ thành quả, còn chưa hài lòng sao?" "Ta thật sự hài lòng cực kỳ rồi!" ... ...

Tử Thanh Tiên Tử cảm nhận động tĩnh của ba người Chu Trần trong phòng, đặc biệt khi nghe thấy từ "khi sư diệt tổ" thì không hiểu sao đột nhiên nghĩ đến chính mình.

Tự coi mình là tổ tông của hành động khi sư diệt tổ.

"Hỗn đản!

Ta đang nghĩ gì thế này, làm sao có thể... tuyệt đối không thể..." Tử Thanh Tiên Tử vội vàng xua tan ý niệm hoang đường trong đầu, thu nhỏ cảm giác của mình, không cho phép bản thân tiếp tục nhìn.

Nhưng có những thứ, ngươi càng không muốn, nó lại càng rõ ràng, càng hấp dẫn.

Giống như những bộ phim tình cảm hành động đơn giản, kịch bản đơn giản, bối cảnh sơ sài, chỉ có một bàn, một ghế, một giường, một nam một nữ trong một căn phòng.

Xem một lần, liền có vô số lần. ... ...

Phi thuyền bay nhanh, chớp mắt đã đến trên không một khu rừng nguyên sinh vô tận.

Trong phi thuyền.

Chu Trần đang khám phá các loại phương thức tu luyện mới, công năng của Thất Giai thần binh Âm Dương Huyền Từ Đảm càng được phát huy đến cực hạn, diệu dụng vô cùng.

Phải biết rằng phương thức tu luyện của Chu Trần càng 'hoa', càng thu được nhiều Phong Nguyệt Điểm, cũng tương đương với hiệu quả tu luyện càng tốt.

Đông!

Đông!

Đông!

Tiếng mõ gỗ trong trẻo đột nhiên vang lên bên tai, Chu Trần giật mình, cả người dường như trúng định thân thuật.

Đồng tử trong mắt hắn co rút, lông tơ dựng ngược, xương cốt rùng mình, một nỗi kinh hoàng lớn lao dâng lên từ tận đáy lòng!

Hồng Chúc đang luyện tập trên đùi hắn đã biến mất, Thanh Ngọc Dao bên cạnh cũng biến mất, tất cả mọi thứ ban đầu đều biến mất.

Thay vào đó là một kiến trúc cổ xưa.

Khu kiến trúc này tựa như một cổ tự thâm sơn, bên ngoài có tường viện màu đỏ sẫm, bên ngoài tường viện cây cỏ xanh tươi, rất là rậm rạp.

Chu Trần nhìn lướt qua, một con đường nhỏ lát đá xanh quanh co uốn lượn men theo sườn núi thẳng lên.

Ở cuối con đường đá xanh, tức là trên đỉnh núi, có một cổ miếu hùng vĩ, cổng miếu cao lớn tinh mỹ, quét sơn đỏ.

Từng tiếng mõ gỗ ‘đông đông’ đầy nhịp điệu từ bên trong truyền ra.

Lờ mờ còn có tiếng ni cô tụng kinh.

Oanh!

Đầu óc Chu Trần như nổ tung, toàn bộ là tiếng mõ gỗ và tiếng ni cô tụng kinh, thậm chí cả tư duy cũng trở nên chậm chạp ngưng trệ.

Ông!

Ngay lúc này, Phong Nguyệt Đồ Lục trong Phong Nguyệt Bảo Giám trong thức hải Chu Trần đột nhiên phóng ra vạn trượng kim quang.

Ánh sáng này tựa như rạng đông trong đêm đen, xua tan đêm tối, mang lại ánh sáng.

Tiếng mõ gỗ và tiếng ni cô tụng kinh khiến tư duy Chu Trần trở nên chậm chạp ngay lập tức bị ánh sáng xua tan.

Chu Trần nhìn thấy Hồng Chúc vẫn đang ngồi trên đùi hắn và Thanh Ngọc Dao bên cạnh.

Hai người ánh mắt ngây dại, tựa như tượng gỗ.

Còn ngôi cổ miếu kia vẫn tồn tại, như thể một thế giới khác trùng điệp lên thế giới này.

“Tịnh Nguyệt Am!?” Chu Trần nhìn rõ ba chữ lớn bằng nét sắt ngân câu, ẩn chứa ma lực đặc biệt, trên cánh cổng sơn đỏ.

“Thật là oan gia ngõ hẹp a!” Chu Trần nhớ đến ni cô am mà mình đã gặp ở núi Ngọa Long trước đây.

Chính là nó.

Thứ này chính là Quỷ Dị, còn đặc biệt hơn cả quỷ, người tu luyện

sợ nhất gặp phải thứ này.

Tuy nhiên Quỷ Dị có mạnh có yếu.

Loại yếu thì không có uy hiếp gì, loại mạnh thì kinh khủng rồi, thậm chí còn đáng sợ hơn Tử Thanh Tiên Tử vạn lần.

Tuy nhiên, đa số Quỷ Dị đều có yếu điểm chí mạng và các loại hạn chế.

"Thái Sư Thúc Tổ vẫn chưa đến, điều này chứng tỏ Tịnh Nguyệt Am này có chút đáng sợ hoặc đặc biệt..." Vừa rồi Phong Nguyệt Đồ Lục phát sáng, xua tan tiếng mõ gỗ và tiếng tụng kinh, đồng thời Chu Trần cũng nhận được không ít tin tức hữu ích.

Hắn hiện tại vẫn chưa thể điều khiển Phong Nguyệt Bảo Giám, nhưng có thể đơn giản sử dụng Phong Nguyệt Đồ Lục, tiêu hao Phong Nguyệt Điểm là có thể phát huy uy lực cực lớn.

Phong Nguyệt Đồ Lục không chỉ có thể phong thần, đối phó với các loại quỷ hồn có hiệu quả kỳ diệu, ngay cả Quỷ Dị cũng không ngoại lệ.

"Hôm nay liền diệt ngươi!" Chu Trần ý thức quét qua Phong Nguyệt Bảo Giám, bên trong Trình Tố Tố, Cơ Phượng Hà, Liễu Như Ý, Hỏa Yêu Yêu...

đã nghiêm chỉnh đợi lệnh.

"Phong Nguyệt Chi Lực, gia trì ngô thân!" Ý niệm Chu Trần vừa động, thần hồn lực cường đại trên người Trình Tố Tố, Cơ Phượng Hà... liền dũng mãnh chảy vào cơ thể Chu Trần.

Khí tức trên người Chu Trần bạo trướng.

Nguyên Đan Ngũ Chuyển.

Nguyên Đan Lục Chuyển...

Thần Chủng!

Tu vi Chu Trần bạo trướng đến Thần Chủng cảnh, sức mạnh cường đại mang lại cho Chu Trần niềm tin mạnh mẽ, thân ảnh lóe lên, ra khỏi phi thuyền, bay về phía Tịnh Nguyệt Am.

"Chu Trần!" Tử Thanh Tiên Tử gầm lên giận dữ, cảm ứng được Chu Trần bay về phía Tịnh Nguyệt Am, kiếm thế trên người càng thêm mãnh liệt, tử thanh quang mang giao chức, điện chớp sấm rền.

Núi sông đại địa rung chuyển, Tịnh Nguyệt Am chấn động kịch liệt.

Chu Trần đã phát hiện, Tịnh Nguyệt Am này là một Quỷ Vực, tương tự như thế giới lãnh địa.

Lúc này, Quỷ Vực đang va chạm kịch liệt với Tử Thanh Tiên Tử, ngay cả Tử Thanh Tiên Tử nhất thời cũng khó mà phá vỡ.

"Thái Sư Thúc Tổ, con không sao!" Nói với Tử Thanh Tiên Tử một tiếng, Chu Trần trực tiếp bay vào Tịnh Nguyệt Am.

Giữa am đường có một bồ đoàn.

Trên bồ đoàn ngồi một nữ ni mặc y phục mộc mạc.

Chương 119

Nữ ni để tóc tu hành, tóc dài như thác, rủ xuống eo.

Một bộ y phục mộc mạc mỏng manh làm nổi bật thân hình kiều diễm mềm mại của nữ ni, rõ ràng sắc nét như đao khắc, đường nét đẹp đẽ tựa như quỷ phủ thần công, khiến người ta phải thán phục.

Tiếng mõ gỗ và tiếng tụng kinh càng lúc càng mạnh liệt, Chu Trần tay cầm Phong Nguyệt Đồ Lục, kim quang bao phủ, bảo hộ bản thân, vạn tà bất xâm.

"Yêu nghiệt to gan, còn không mau thúc thủ tựu cầm!" Chu Trần hét lớn.

Nữ ni lại không có bất kỳ phản ứng nào, tựa như tượng gỗ vẫn gõ mõ gỗ, miệng tụng kinh.

Quang ảnh giao chức, nữ ni yên tĩnh ngồi đó, bất động như núi, bí ẩn khó lường, tú dật xuất trần, đẹp một cách kỳ lạ.

Trong màn sương mông lung, mọi thứ đều bị sương mù thanh lọc, càng làm nổi bật hình dáng và tư thái mềm mại của nàng.

"Thu!" Chu Trần tiêu hao Phong Nguyệt Điểm thúc đẩy Phong Nguyệt Đồ Lục, đồng thời cũng rót thần lực của mình vào trong đó.

Phong Nguyệt Điểm tiêu hao như nước chảy.

Phong Nguyệt Đồ Lục quang mang đại thịnh, cả am đường đều hóa thành màu vàng kim.

Nhưng nữ ni vẫn gõ mõ gỗ, tụng kinh, không có bất kỳ phản ứng nào.

Xùy!

Từ Phong Nguyệt Đồ Lục bắn ra một đạo kim quang nồng đậm, bao phủ nữ ni.

Giây lát sau, nữ ni không có chút sức phản kháng nào bị thu vào Phong Nguyệt Đồ Lục, tựa như bị một đòn chí mạng.

Nhưng Chu Trần lại đầy vẻ đau lòng.

Năm triệu Phong Nguyệt Điểm còn lại của hắn đã hết sạch, hơn nữa thần lực và pháp lực trong cơ thể gần như bị rút cạn, Trình Tố Tố và các nữ nhân trong Phong Nguyệt Bảo Giám đều khí tức yếu ớt.

Rõ ràng cũng bị vắt kiệt rồi.

"Đ*t!" Chu Trần không nhịn được chửi thề, mức tiêu hao này thật quá kinh người.

Cũng không biết là thúc đẩy Phong Nguyệt Đồ Lục một lần tiêu hao lớn như vậy, hay là vì thực lực của nữ ni này quá mạnh, do đó tiêu hao quá lớn.

"Chu Trần, con không sao chứ?" Tử Thanh Tiên Tử xuất hiện trước mặt Chu Trần.

Bởi vì nữ ni bị Chu Trần thu đi, Quỷ Vực kia cũng tự nhiên biến mất.

"Thái Sư Thúc Tổ, con không sao!" Phong Nguyệt Đồ Lục thu vào trong thức hải, Chu Trần lắc đầu nói.

"Không sao là tốt rồi, con quá mạo hiểm!" Tử Thanh Tiên Tử không hỏi về Phong Nguyệt Đồ Lục, đó hiển nhiên là một đại bảo bối, là cơ duyên của Chu Trần.

"Quỷ Dị sở dĩ gọi là Quỷ Dị, chính là vì Quỷ Dị khó lường, không phải tu vi cao là có thể đối phó được, lần sau gặp phải đừng lỗ mãng, có thể tránh thì tránh!" Tử Thanh Tiên Tử trịnh trọng cảnh cáo.

Tu vi của nàng rất cao, thực lực tuyệt đối siêu việt Quỷ Dị này, nhưng thủ đoạn của đối phương không tầm thường, nàng nhất thời cũng bị vây khốn.

Đây cũng là lý do người tu luyện tránh xa Quỷ Dị.

"Con biết rồi, Thái Sư Thúc Tổ yên tâm, con sẽ không mạo hiểm!" Chu Trần gật đầu.

Tử Thanh Tiên Tử nắm lấy vai Chu Trần quay trở lại phi thuyền.

Hồng Chúc và Thanh Ngọc Dao đã tỉnh táo, chỉ là sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, nghĩ đến chuyện vừa rồi, vẫn còn sợ hãi.

Họ nghe thấy tiếng mõ gỗ kia xong, hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào.

Chu Trần lần đầu tiên gặp phải cũng là may mắn, không hề tiến vào Quỷ Vực bên trong, chỉ bị ảnh hưởng một chút mà thôi.

Nếu không Chu Trần lúc đó e rằng đã toi đời rồi!

Phi thuyền lại khởi hành, Tử Thanh Tiên Tử lần này càng thêm cẩn thận.

Trước đây vì bị Chu Trần làm cho lòng phiền ý loạn, không cẩn thận một chút, vậy mà lại trực tiếp đâm vào Quỷ Vực bên trong, suýt chút nữa xảy ra chuyện lớn.

Còn Chu Trần thì ý thức tập trung vào Phong Nguyệt Bảo Giám.

Phong Nguyệt Đồ Lục tựa như Phong Thần Bảng treo lơ lửng giữa không trung, chỉ là phía trên có thêm một đồ án.

Bức tranh nữ ni ngồi trên bồ đoàn gõ mõ tụng kinh.

Chu Trần ý niệm vừa động, linh hồn thể tiến vào Phong Nguyệt Đồ Lục, đến trước mặt nữ ni, đánh giá vị Tịnh Nguyệt Am Chủ này.

Nàng thần thái nhàn nhã, từ dung tự nhiên, như thể không hề bị ảnh hưởng chút nào, hoặc giả như nàng không có trí tuệ, là một tượng gỗ.

Nhưng thể thái của nàng hoàn mỹ, đạt đến sự diệu kỳ của phong lưu, lại khiến người ta không dám nảy sinh ý nghĩ tà vạy, sợ làm vấy bẩn phong hoa thánh khiết của nàng.

Năm tháng không để lại bất kỳ dấu vết nào trên khuôn mặt nàng, nhìn ngang nhìn dọc, đều là vẻ tươi trẻ hơn Sư Thanh Tuyền vài tuổi.

Tuy nhiên nàng vậy mà lại đeo mạng che mặt.

Trong mạng che mặt nửa che nửa đậy, Chu Trần chỉ có thể nhìn thấy hơn nửa khuôn mặt nàng, nhưng chỉ phần lộ ra này, đã là phong tư xước ước, tràn đầy phong tình say đắm lòng người.

Một đôi lông mày thanh tú xiên vào tóc mai, đôi mắt đen như điểm mực, cực kỳ có thần thái, mỗi cái liếc nhìn đều có thể khiến bất kỳ nam nhân nào say đắm nghiêng đổ.

Kết hợp với làn da trắng nõn mềm mại như ngọc trắng không tì vết điêu khắc thành, ai có thể không nảy sinh cảm giác kinh diễm.

Nhưng cố tình mỹ nhân như vậy lại như một tượng gỗ bất động, chỉ biết gõ mõ tụng kinh?

"Không có thần trí?" Chu Trần chống cằm, cùng với sự trấn áp của Phong Nguyệt Đồ Lục, Chu Trần thu được nhiều tin tức hơn.

Nữ ni này vậy mà bản thân tu vi có thể sánh ngang Pháp Tướng cảnh.

Pháp Tướng cảnh là cảnh giới trên Thần Thông cảnh, ngưng tụ Pháp Tướng, có thể câu thông thiên địa chi lực, có thể cảm ngộ thiên địa tốt hơn, chuẩn bị cho việc tham ngộ thiên địa pháp tắc sau này.

“Đại lão Pháp Tướng cảnh a, hơn nữa với sự đặc biệt và quỷ dị của nàng, ngay cả Thái Sư Thúc Tổ cũng có thể bị vây khốn một đoạn thời gian...” Khoảnh khắc này.

Chu Trần chỉ có một ý nghĩ.

Nhất định phải thu phục.

Cho dù nàng không có trí tuệ là một tượng gỗ, thì cũng có thể dùng làm khôi lỗi Pháp Tướng cảnh.

Tuyệt đối không thể lãng phí.

Hắn chính là người cần kiệm tiết kiệm nhất, ngay cả mỗi hạt gạo trong bát cũng phải ăn sạch!

“Làm sao để thu phục nàng đây?” Chu Trần đi vòng quanh Tịnh Nguyệt Am Chủ một vòng, không ngừng đánh giá.

Nữ ni này không biết tên tự pháp hiệu, Chu Trần liền gọi nàng bằng danh xưng Tịnh Nguyệt Am Chủ.

Chu Trần cúi người sát mặt Tịnh Nguyệt Am Chủ, một tay gỡ mạng che mặt của nàng xuống.

Tịnh Nguyệt Am Chủ ở khoảnh khắc này cuối cùng cũng lộ ra chân dung của mình.

Hít!

“Thật là một tuyệt thế mỹ nhân!” Chu Trần kinh thán, đã bị kinh diễm.

Đột nhiên, Chu Trần phát hiện tròng mắt Tịnh Nguyệt Am Chủ dường như đã động đậy, hắn đưa tay nhéo cằm trắng nõn của Tịnh Nguyệt Am Chủ, dùng sức nâng lên.

Bốn mắt nhìn nhau.

Đồng tử Tịnh Nguyệt Am Chủ trong trẻo sáng ngời, tựa như một hồ thu thủy, phản chiếu bóng dáng của Chu Trần.

Chu Trần nhìn chằm chằm vào mắt nàng, không chớp mắt.

Nửa ngày trôi qua, Tịnh Nguyệt Am Chủ vẫn không hề biểu cảm, tròng mắt không hề động đậy một chút nào, tựa như tượng gỗ.

Trước đó khi hắn tháo mạng che mặt, tròng mắt nàng chuyển động dường như là ảo giác.

"Không phải ảo giác!

Ta không thể nhìn lầm!" Chu Trần kiên định điểm này.

Tay trái hắn nhéo cằm Tịnh Nguyệt Am Chủ, tay phải đã đưa vào trong chiếc váy sa mộc mạc của Tịnh Nguyệt Am Chủ.

Ánh mắt Tịnh Nguyệt Am Chủ ngưng đọng, tròng mắt lại chuyển động một chút.

"Quả nhiên!" "Không phải thật sự là tượng gỗ!" "Vẫn còn có phản ứng!" Chu Trần đã nghĩ ra cách thu phục vị Quỷ Dị đại lão Pháp Tướng cảnh này rồi.

Nói không chừng hôm nay hắn phải làm lại Ninh Thải Thần một lần.

Huống hồ Quỷ Dị đại lão Pháp Tướng cảnh, Phong Nguyệt Điểm kia chẳng phải còn nhiều hơn cả Mỹ nhân Sư phụ sao?

Hít!

Xì xụp!

Chảy nước dãi!

"Mười năm tu được cùng thuyền độ, trăm năm tu được cùng chăn gối.

Thế giới rộng lớn như vậy, chúng ta lại có thể gặp nhau đến hai lần, cũng coi như là duyên phận...” Ngắm nhìn Tịnh Nguyệt Am Chủ, mỹ nhân bạch ngọc tĩnh lặng không chút động đậy, tựa như dương chi bạch ngọc cực phẩm nhất trần gian, được bàn tay thần công quỷ phủ của Tạo hóa điêu khắc mà thành, hai tay Chu Trần lập tức vươn đến bầu ngực đầy đặn, viên mãn.

“Lần đầu gặp gỡ, ta suýt chút nữa bị nàng giết chết.

Am chủ có phải nên bồi thường ta thật tốt không...?” Bàn tay Chu Trần trượt xuống phía dưới.

Hắn từng bội phục ba người đàn ông: một là Hứa Tiên, hai là Đổng Vĩnh, ba là Ninh Thái Thần.

Một người dám ngủ với rắn, một người dám ngủ với tiên, người cuối cùng thì ngay cả quỷ cũng không tha.

Cho đến khi xem “Hoa Thiên Cốt”, Chu Trần mới biết Lạc Thập Nhất mới là nam tử hán chân chính, dám ngủ với sâu bướm.

Đáng khinh nhất là Tôn Ngộ Không, định thân bảy tiên nữ mà y lại đi trộm đào.

Nhưng lại không thể không bội phục cha của Tôn Ngộ Không, vậy mà có thể khiến cả đá cũng mang thai!

Trạng thái của Tịnh Nguyệt Am Chủ rất đặc thù.

Dựa theo tin tức từ Phong Nguyệt Bảo Giám, Chu Trần biết nàng là quỷ dị, nhưng hồn thể và nhục thân của nàng không có bất kỳ khác biệt nào.

Ngay cả với nhãn lực của Chu Trần, cũng không thể nhận ra sự khác biệt so với nhục thân, tương tự trạng thái của Tần Hồng Ngọc cùng những người khác sau khi được phong thần.

Hơn nữa, thân thể Tịnh Nguyệt Am Chủ không lạnh băng thấu xương như yêu ma quỷ quái.

Ngược lại, thân thể nàng rất ấm áp, mềm mại như ngọc.

Đột nhiên, ánh mắt Chu Trần ngưng lại, nhìn xuống dưới, ánh mắt kinh diễm mà chí nhiệt.

Hắn đã nhìn thấy một đầu thần thú.

Bạch hổ thần thú thuộc tính Kim ở phương Tây.

Huyết mạch thuần chính, là thần thú thuần thiên nhiên.

Oai phong lẫm liệt, bá khí ngất trời mà vẫn mang theo vẻ đẹp vô song, khiến người ta chỉ muốn nếm thử một miếng.

"Thật đúng là một tiểu phôi đản thần bí..." Tử Thanh Tiên Tử nghĩ đến Chu Trần mà cảm khái vạn phần.

Nàng biết Chu Trần có thể ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan và Đại Đạo Nguyên Đan, ắt hẳn có đại khí vận, đại cơ duyên phi phàm, nếu không chỉ dựa vào thiên phú là không thể nào.

Nhưng việc Chu Trần lấy ra một kiện bảo vật liền trấn áp một đầu quỷ dị ít nhất cảnh giới Pháp Tướng, vẫn khiến nàng vô cùng chấn động.

Tuy nói quỷ dị mạnh mẽ có thể dễ dàng vượt cấp chiến đấu, nhưng một khi nhược điểm bị nắm giữ, người bình thường cũng có thể đối phó.

Mà kiện bảo vật hình dáng bảng danh sách kia của Chu Trần, hiển nhiên là một kiện hồn bảo, chuyên khắc chế quỷ quái, quỷ dị.

Nhưng Tử Thanh Tiên Tử vẫn cảm nhận được sự cường đại của nó.

Nàng vắt óc suy nghĩ, nhưng cũng không thể đoán ra lai lịch của

nó.

"Sư thúc tổ, đầu quỷ dị kia đã bị ngài tiêu diệt rồi sao?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Vừa nãy nàng tuy không đến mức không có sức phản kháng như Thanh Ngọc Dao và Hồng Chúc, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ.

Căn bản không thể chú ý đến chuyện gì đang xảy ra, càng không nhìn thấy Chu Trần trấn áp Tịnh Nguyệt Am Chủ.

"Đầu quỷ dị đó phi thường, với thực lực của ta nhiều nhất chỉ có thể đánh bại nàng, không thể giết chết nàng.

Là Chu Trần đã dùng một kiện bảo vật trấn áp nàng rồi!" Tử Thanh Tiên Tử không che giấu, dù sao Hoàng Phủ Nguyệt Dao cũng là sư phụ của Chu Trần.

Không cần giấu giếm nàng.

"Cái gì?

Đầu quỷ dị kia bị Chu Trần trấn áp rồi ư?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao trừng lớn mắt, khó mà tin được.

Quỷ dị mà Tử Thanh Sư thúc tổ nhiều nhất chỉ có thể đánh bại, vậy mà lại bị Chu Trần trấn áp?

Ngay cả khi là dùng bảo vật, cũng đủ để chấn động rồi.

"Chu Trần thiên phú dị bẩm, nhưng có thể ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan và Đại Đạo Kim Đan, đây không phải chỉ dựa vào thiên phú mà thành được, còn cần đại cơ duyên, đại khí vận!" Tử Thanh Tiên Tử hé nhẹ môi son, ngẩng đầu lên, ánh mắt sâu thẳm xa xăm: "Với thiên phú và cơ duyên của Chu Trần, dù không thể thành tiên, cũng có thể thành hoàng thành đế, trấn áp một thế!" Hoàng Phủ

Nguyệt Dao há hốc miệng, không ngờ Tử Thanh Sư thúc tổ lại đánh giá cao như vậy.

Lòng nàng dậy sóng, chấn động lẩm bẩm: "Đồ nhi của ta Chu Trần có tư chất Đại Đế..." Chu Trần không biết Tử Thanh Tiên Tử và mỹ nhân sư phụ đang bàn luận về hắn.

Giờ phút này, hắn "khoan giếng lấy nước" lại gặp phải vấn đề.

"Khoan giếng" thì luôn gặp tầng đá cứng.

Lần này lại còn kiên cố hơn lần trước.

May mắn là đã có kinh nghiệm từ trước.

Chu Trần tìm thấy khe hở tự nhiên của tầng đá, lần này không dùng xẻng đào trực tiếp.

Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, mở rộng khe hở tự nhiên của tầng đá, để tiện dùng xẻng tiếp tục đào sâu xuống.

Lúc đầu, khe hở của tầng đá rất nhỏ, ngay cả một ngón tay cũng không thể lọt qua.

Nhưng dưới sự nỗ lực không ngừng của Chu Trần, nó đã biến thành một.

Biến thành hai.

Biến thành ba.

Sau khi đạt đến cực hạn, Chu Trần vừa dùng xẻng đào xuống, tiếp tục "khoan giếng", đồng thời lại tìm thấy một khối đất thích hợp ở bên cạnh.

Nơi đây vậy mà không có tầng đá cản trở.

Chu Trần đại hỉ, thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, nhất tâm tam dụng.

Trong phi chu.

Bộ ngực đầy đặn của Hồng Chúc khẽ rung, nàng vẫn còn sợ hãi nói: "Công tử, người không sao chứ?

Quỷ dị thật đáng sợ!" "Ta có thể có chuyện gì chứ?" Chu Trần, chỉ dùng một tia ý thức điều khiển thân thể, cười cười: "Chẳng lẽ các nàng không biết ta lợi hại thế nào ư?

Các nàng nghĩ ta giống hai con gà mờ các nàng, trong nháy mắt đã bị tiếng tụng kinh mõ gỗ của Tịnh Nguyệt Am Chủ đoạt mất thần trí ư?

Ta đã triệt để trấn áp con quỷ ni cô Tịnh Nguyệt Am Chủ kia rồi!

Hiện giờ linh hồn của ta đã trấn áp nàng dưới thân!" Thanh Ngọc Dao bên cạnh liếc Chu Trần một cái, trêu chọc nói: "Chàng có phải còn muốn nói, lát nữa chàng sẽ 'thụy phục' con quỷ ni cô đó không?" "Người hiểu ta, chính là Chưởng môn sư bá!" Kéo Thanh Ngọc Dao vào lòng, Chu Trần cúi đầu hôn một cái: "Lần này để các nàng phải sợ hãi rồi, ta sẽ an ủi các nàng thật tốt!" Thanh Ngọc Dao và Hồng Chúc trực tiếp liếc xéo Chu Trần một cái, các nàng đâu tin những lời quỷ quái này của Chu Trần.

Chắc chắn là Tử Thanh Tiên Tử đã đánh bại hoặc trấn áp con quỷ ni cô, giải cứu các nàng.

"Thời buổi này nói thật thì không ai tin, nói dối lại tin sái cổ!" Chu Trần lắc đầu, không giải thích, vươn tay từ chỗ Chưởng môn sư bá lấy ra Thất giai Thần Binh Âm Dương Huyền Từ Đảm (Dương Đảm).

Chương 120

Chu Trần rót một tia thần lực vào đó, quang mang tỏa sáng, các giọt nước trên bề mặt lập tức bị hấp thu, trở nên bóng loáng rực rỡ hơn.

"Hình như trở nên đẹp hơn rồi!" Nhìn về phía Chưởng môn sư bá, Chu Trần vừa đùa nghịch Âm Dương Huyền Từ Đảm (Dương Đảm) vừa nói.

"Chàng hỗn đản, chàng mà còn dám để nó ở chỗ thiếp, thiếp liều mạng với chàng!" Thanh Ngọc Dao véo mạnh vào eo Chu Trần, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Xin Chưởng môn sư bá giúp ta bảo quản!" Chu Trần lại đặt nó trở về.

"Thiếp liều mạng với chàng!" "Chưởng môn sư bá tha mạng!" Trong những cuộc trêu chọc đùa giỡn, nửa tháng thoáng chốc trôi qua.

Nửa tháng này, Chu Trần sống khá sung sướng, mỗi ngày trong phi chu đều cùng Hồng Chúc và Chưởng môn sư bá nô đùa không ngừng nghỉ.

Linh hồn thì ở trong Phong Nguyệt Bảo Giám "điều giáo" quỷ ni cô Tịnh Nguyệt Am Chủ.

Khi mệt mỏi, hắn lại cùng Tần Hồng Ngọc, Ly Trường Hận, Trình Tố Tố, Mộ Linh Nhi, Cơ Phượng Hà, Liễu Như Ý cùng một chúng mỹ nhân thư giãn, cùng các nàng "nhập đạo tu hành".

Thế nhưng điều này lại khiến Tử Thanh Tiên Tử khốn khổ rồi.

Nửa tháng nay, y phục của Tử Thanh Tiên Tử không biết đã "ướt đẫm" bao nhiêu lần, quả thực là sự hành hạ lớn nhất.

Muốn mà không thể có.

Đúng là giày vò người ta nhất.

Cuối cùng, Đại Càn Đế Đô Càn Đô đã đến.

Chu Trần vừa nhìn, thấy Càn Đô tựa như một con cự long đang phủ phục, nguy nga vĩ đại, vượt xa sức tưởng tượng, phía trên ẩn chứa những phù văn đáng sợ.

Những phù văn này tạo thành một đại trận kinh thế, phòng ngự Càn Đô, trấn sát cường địch.

Bắc Sơn Thành đã đủ lớn rồi, nhưng Càn Đô còn lớn hơn Bắc Sơn Thành nhiều, phóng tầm mắt ra xa, từng ngọn tiên sơn cao vút tận mây xanh, tựa như những thanh tiên kiếm cắm thẳng vào trời cao.

Trên đỉnh mây, ẩn hiện từng tòa tiên cung, đình đài lầu các, uyển như cung khuyết trên thiên đường, khí tượng vạn thiên.

"Không hổ là Đại Càn Đế Đô!" Chu Trần cảm khái, thấy một phần mà biết cả, quả thực là Đế Đô của Đại Càn Vương Triều, chủ nhân Đại Càn, mạnh hơn Vô Lượng Kiếm Tông rất nhiều.

"Dưới Càn Đô có một điều cực phẩm Long Mạch, đây là một loại trong cực phẩm Linh Mạch, năm đó Thái Tổ Hoàng Đế định đô ở đây chính là vì coi trọng Long Mạch này!" Tử Thanh Tiên Tử nhìn Càn Đô, trong mắt có chút hâm mộ.

Điều này mạnh hơn nhiều so với Thượng phẩm Linh Mạch của Vô Lượng Kiếm Tông bọn họ.

Vô số năm tích lũy lại, chỉ riêng chênh lệch mà Linh Mạch mang lại đã là cực kỳ lớn.

"Ở Càn Đô không thể tùy tiện động võ, nếu muốn giải quyết ân oán có thể lên Sinh Tử Đài, nếu không sẽ bị đại trận và cường giả của

Càn Đô trấn áp...” Tử Thanh Tiên Tử nhắc nhở Chu Trần những điều cần chú ý.

Đại trận của Càn Đô đừng nói Chu Trần, ngay cả nàng cũng không thể chống đỡ.

“Đại hội Thiên tài Võ Đạo lần này, Càn Đế đã xây dựng một tòa Thiên Kiêu Lâu, các thiên kiêu đến tham gia đại hội cơ bản đều sẽ ở đó!” Tử Thanh Tiên Tử nhìn Chu Trần: “Chàng muốn đi tìm tiểu tình nhân của chàng trước, hay là đến Thiên Kiêu Lâu ở?” “Đến Thiên Kiêu Lâu đi!” Chu Trần không nghĩ nhiều, hiện tại đi tìm Kiếm Hùng cũng không tiện lắm, huống hồ hắn cũng rất muốn xem trình độ thiên kiêu của Đại Càn là thế nào.

Hiện tại, người lợi hại nhất hắn từng gặp là Nộ Thiên Thu.

Tiếp theo là Triệu Hàn Y và Ngộ Không hòa thượng.

“Được rồi, ở Càn Đô không có gì nguy hiểm, các ngươi đi đi, ta đi gặp vài bằng hữu cũ!” Tử Thanh Tiên Tử dặn dò xong, tiêu sái rời đi.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao dẫn Chu Trần đến Thiên Kiêu Lâu.

“Đây là Thiên Kiêu Lâu sao?” Chu Trần nhìn ngọn tiên sơn cao vút mây xanh trước mặt, vô số đình viện từ chân núi kéo dài lên, không thấy điểm cuối.

Nhưng với nhãn lực của Chu Trần, hắn vẫn có thể nhìn thấy trên đỉnh mây, đỉnh tiên sơn, vẫn có những tòa cung điện khí phái khôi hoành.

“Chàng sẽ không thật sự nghĩ Thiên Kiêu Lâu là một tòa lầu chứ?” Hoàng Phủ Nguyệt Dao liếc Chu Trần một cái.

Đại hội Thiên tài Võ Đạo của Đại Càn, tuy không phải tất cả thiên tài đều đến tham gia, mà còn có giới hạn tuổi tác, nhưng thiên tài vẫn nhiều như lông trâu.

Với tư cách là chủ nhân Đại Càn, Càn Đế không thể để một đám thiên tài chen chúc với nhau, như vậy không chỉ mất uy nghiêm, còn để lại ấn tượng không tốt.

Chu Trần gật đầu, hắn chỉ là suy nghĩ theo quán tính, nghe thấy Thiên Kiêu Lâu liền nghĩ là một tòa lầu, vẫn chưa hoàn toàn chuyển biến kịp.

Đây là một thế giới siêu phàm, một tòa thành còn lớn hơn một tinh cầu cũng chẳng là gì, một tòa lầu là một tiên sơn cũng hợp lý.

"Vô số cung điện này từ dưới lên trên, xem ra đãi ngộ của các thiên tài khác nhau cũng khác nhau!" Chu Trần trầm ngâm nói: "Chắc là phải dựa vào thực lực để giành lấy chỗ ở phải không?" Càn Đế hẳn sẽ không để người khác trực tiếp sắp xếp, như vậy sẽ đắc tội người.

"Không sai, chỗ ở ở đây càng lên cao càng tốt, nếu chàng có thực lực, là có thể đi đến nơi cao nhất, ở trong cung điện tốt nhất." Hoàng Phủ Nguyệt Dao gật đầu, cười nói: "Chàng tự mình đi đi, ta cũng đi gặp cố nhân!" "Được!" Chu Trần nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Dao đi xa, quay sang Hồng Chúc và Thanh Ngọc Dao: "Chúng ta đi thôi!" Khi Chu Trần đến gần, hai thị nữ xinh đẹp cảnh Nguyên Đan mắt sáng lên, vội vàng tiến đến, cung kính nói: "Xin hỏi có phải là Chu Trần Chu Thánh Tử của Vô Lượng Kiếm Tông không?" "Không sai!" Chu Trần khẽ gật đầu, đánh giá hai thị nữ.

Không thể không nói, với tư cách là chủ nhân Đại Càn, Càn Đế quả là hào phóng, ngay cả thị nữ cũng là cảnh Nguyên Đan, dung mạo và thân hình đều có thể gọi là cực phẩm.

Ngực nở mông cong, đường cong mềm mại.

Đặt vào một phủ địa, đã là cường giả rồi.

Nhưng nghĩ đến việc nơi đây có một cực phẩm Long Mạch,

những thị nữ được bồi dưỡng từ nhỏ ở đây, chỉ cần thiên phú không quá tệ, trở thành Nguyên Đan cảnh cũng không khó.

Nhưng tiềm lực của các nàng cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Nô tỳ Thu Hương, Đông Nguyệt bái kiến Chu Thánh Tử, những ngày sắp tới, Thánh Tử có nhu cầu gì, cứ việc phân phó nô tỳ!" Hai người cúi chào Chu Trần, nói: "Hiện giờ Thiên Kiêu Lâu tụ tập vô số thiên kiêu của Đại Càn, chỗ ở của Thánh Tử hoàn toàn tùy thuộc vào sở thích và thực lực của Thánh Tử!" "Ta biết, đi thôi!" "Thánh Tử, mời!" Thu Hương và Đông Nguyệt dẫn đường phía trước, Chu Trần cùng Thanh Ngọc Dao và Hồng Chúc bước lên bậc thang đá xanh, dọc đường có thể nhìn thấy từng tòa đình viện xa hoa!

Có vài đình viện trống, có vài đình viện đã có người ở.

"Dừng lại!" Không đi được bao lâu, đột nhiên một thanh niên nhảy ra chặn đường.

Thanh niên cầm một thanh quỷ đầu đao, ánh mắt kiệt ngạo: "Muốn đi lên, trước hết phải qua được cửa của ta!" "Thánh Tử, ở Thiên Kiêu Lâu có thể tùy ý khiêu chiến, nhưng cấm sát nhân và trí tàn, mọi người dĩ hòa vi quý, điểm đến là dừng!" Thu Hương nhắc nhở.

Thanh niên trước mắt này nàng cũng biết, Lâm Phong, đệ nhất chân truyền của Thần Đao Môn, Luyện Thể năm mươi sáu chuyển, hai mươi bảy tuổi, cũng coi như thiên tài.

Nhưng so với Chu Trần, thực sự quá yếu.

"Thánh Tử?" Ánh mắt Lâm Phong ngưng lại, hắn không phải thị nữ tiếp đãi như Thu Hương và Đông Nguyệt, có Đại Càn Hoàng Triều làm chỗ dựa, sớm đã ghi nhớ rõ ràng mọi thông tin của từng thiên kiêu để tiện tiếp đãi.

Hắn chỉ mới đến không lâu, bị người bên trên đánh xuống, đang rất bực bội, muốn tìm một người để trút giận, vừa hay nhìn thấy Chu Trần.

Hắn lập tức nhảy ra.

Dù sao cũng không chết người, nhiều nhất là bị đánh một trận.

Huống hồ trước đó hắn tuy bị người ta đánh xuống, nhưng hắn không tin mỗi người đều mạnh hơn mình, hắn vẫn có chút tự tin vào thực lực của mình.

Hắn chính là đệ nhất chân truyền của Thần Đao Môn Thần Đao Phủ mà!

Nhưng hai chữ "Thánh Tử" lập tức khiến lòng hắn nao núng.

Thông thường, tông môn cấp châu phủ không có danh xưng Thánh Tử, chỉ có tông môn cấp đạo, thuộc "Nhất Đạo Chi Tông" mới có Thánh Tử, Thánh Nữ, Kiếm Tử gì đó.

"Vô Lượng Kiếm Tông Chu Trần!" Khí tức cường đại của Nguyên Đan cảnh tràn ngập, cùng với âm thanh của Chu Trần vang vọng khắp ngọn tiên sơn Thiên Kiêu Lâu!

Xoẹt!

Trong khoảnh khắc, tất cả thiên kiêu ở Thiên Kiêu Lâu đều bị kinh động.

"Chu Trần Thánh Tử của Vô Lượng Kiếm Tông!?" "Nghe nói hắn đã đánh bại Nộ Thiên Tông Thánh Nữ Nộ Thiên Thu, thay thế đối phương, đứng thứ chín trên bảng Thiên Kiêu Đại Càn!" "Nghe nói trong đại điển Thánh Tử của hắn, Dao Cơ Công Chúa và Thiên Kiếm Công Chúa đã đích thân đến chúc mừng, quả nhiên hắn đã đến!" "Đại Đạo Nguyên Đan, thật khiến người ta ngứa ngáy khó chịu!" "Ta thật muốn xem Đại Đạo Nguyên Đan lợi hại đến mức nào!" Trong khoảnh

khắc này, Chu Trần cảm thấy vô số ánh mắt từ trên núi nhìn xuống.

Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, không hề bận tâm.

Chu Trần sải bước tiến lên, không thèm để ý đến Lâm Phong.

Lâm Phong đã bị khí thế của Chu Trần áp bức đến run rẩy cả hai chân, nếu không phải dựa vào ý chí kiên cường chống đỡ, hắn đã quỳ xuống rồi!

Quá đáng sợ.

Quá mạnh.

Không ngờ hắn chỉ muốn tìm người xả giận, kết quả lại đá trúng một khối thép còn dày hơn cả tường thành!

Thật đúng là xui xẻo quá mà!

Chu Trần không giả heo ăn thịt hổ chờ người khác khiêu khích, rồi sau đó đánh một mạch lên.

Hắn vừa lộ danh hào, Nguyên Đan tu vi vừa phóng thích.

Suốt dọc đường, những ánh mắt hiếu kỳ, kính sợ, hâm mộ không ít, nhưng không có kẻ ngốc nào nhảy ra cản hắn.

Chớp mắt một cái, Chu Trần đã vượt qua giữa sườn núi, tiến về phía đỉnh núi.

Càng lên cao, cung điện càng xa hoa và thưa thớt.

Nhưng số người có thể đi lên cũng giảm dần.

Nếu nói tầng dưới là thiên tài cảnh Luyện Thể, thì giữa sườn núi chính là thiên tài của Thần Lực tam cảnh.

Tuy nhiên, mãi cho đến đỉnh núi, khi chỉ còn mười tòa phủ trạch, Chu Trần cuối cùng cũng nhìn thấy thiên tài cảnh Nguyên Đan.

Thành công đạt Nguyên Đan cảnh trước ba mươi tuổi đối với

nhiều người là rất đơn giản, nhưng những người có thiên phú đều sẽ trầm lắng ở cảnh Luyện Thể để củng cố nền tảng.

Do đó, những người có thể thành công Nguyên Đan trước ba mươi tuổi đều là tuyệt thế thiên tài, đa số đều sở hữu thể chất đặc thù vô cùng cường hãn, hoặc huyết mạch cường đại.

Chỉ có như vậy mới có thể vừa củng cố nền tảng ở cảnh Luyện Thể, lại vừa thăng cấp Nguyên Đan cảnh trước ba mươi tuổi.

"Vô Lượng Kiếm Tông Chu Trần?" Một âm thanh lạnh lẽo cùng kiếm thế cường hoành áp tới.

Chu Trần nhìn thấy một thanh niên với ánh mắt tựa thần linh, chắp tay đi đến, lưng thẳng tắp, bút trực như kiếm.

Hắn phảng phất một vị hoàng giả trời sinh, khí tức khinh thường thiên hạ, bao trùm bát phương, khí thế khôi hoành, không hề thua kém Nộ Thiên Thu.

"Đông Phương Bất Bại!" Trong Thiên Kiêu Lâu, có người khẽ hô.

Đông Phương Bất Bại, ở Đại Càn hầu như không ai không biết, không ai không hiểu, là dòng dõi của Thần Kiếm Sơn Trang, hậu duệ Kiếm Hoàng, đứng thứ năm trên bảng Thiên Kiêu.

Hắn từ khi sinh ra đã thức tỉnh Kiếm Hoàng huyết mạch, danh chấn thiên hạ.

Thần Kiếm Sơn Trang phấn chấn không thôi, dốc toàn lực bồi dưỡng, đặt kỳ vọng cao vào hắn, đặt tên Bất Bại, hy vọng hắn có thể vực dậy huy hoàng của tiên tổ.

Đông Phương Bất Bại không phụ lòng mong đợi, ba tuổi tập võ, mười tám tuổi Luyện Thể thành công, một sớm đột phá nhập Thần Hải.

Luyện Thể bao nhiêu chuyển thì bên ngoài không biết, nhưng chắc chắn không dưới một trăm lẻ tám chuyển.

Hai mươi tuổi ngưng tụ Nguyên Đan.

Nay hai mươi tám tuổi, sớm đã đạt đỉnh phong Nguyên Đan cửu chuyển.

"Phụt!" Chu Trần nghe thấy cái tên Đông Phương Bất Bại nhịn không được cười, thậm chí ánh mắt còn vô thức quét qua phía dưới của đối phương, muốn xem hắn có tự cung không.

"Ngươi cười cái gì?" Sắc mặt Đông Phương Bại trầm xuống, kiếm thế hùng hậu như mặt trời lăng không, trấn áp xuống, không khí dường như hóa thành vô số lợi kiếm, khiến người ta như rơi vào kiếm sơn.

Khí thế trên người Chu Trần lưu chuyển, dễ dàng ngăn cản, vội nói: "Đông Phương huynh đừng hiểu lầm, ta chỉ bị cái tên bá khí của huynh làm cho kinh diễm thôi!" "Nhật xuất Đông phương, duy ngã Bất Bại!" "Thật đúng là bá khí tràn đầy!" "Ngươi trào phúng ta không xứng?" Sắc mặt Đông Phương Bại càng thêm âm trầm, hai luồng kiếm thế trong không trung kích đãng, va chạm, ép sát, không ai chịu nhường ai.

Các thiên kiêu khác xung quanh Thiên Kiêu Lâu đều kinh hồn bạt vía, vẻ mặt chấn động.

"Mạnh quá!" "Chưa ra chiêu, chỉ riêng kiếm thế đã đáng sợ như vậy, thật đúng là quái thai!" "Cùng là người, sao chênh lệch lại lớn đến thế?" Vô số thiên tài nhìn ánh mắt Chu Trần và Đông Phương Bất Bại, như lâm đại địch.

Đột nhiên, kiếm thế trên người Đông Phương Bất Bại thu lại, lạnh lùng nói: "Rất tốt, ngươi có tư cách làm đối thủ của ta!" "Trên

Đại hội Võ Đạo, ta sẽ đích thân đánh bại ngươi!" Nói rồi, Đông Phương Bất Bại quay người rời đi, dứt khoát nhanh gọn.

Đám đông "ăn dưa" trong lòng thở dài, rất tiếc nuối.

Nhưng cũng là chuyện bình thường.

Nơi đây không phải chỗ tốt để luận võ, cơ bản đều là điểm đến là dừng, sẽ không thật sự đánh nhau.

Chu Trần quét mắt nhìn một cái.

Mười tòa phủ đệ trên đỉnh núi không có sự phân chia cao thấp, hiện giờ Đông Phương Bất Bại chiếm một tòa, chín tòa khác đều trống.

Chu Trần tùy tiện tìm một tòa vừa mắt để ở.

Tám tòa phủ đệ còn lại tạm thời không có người.

Thiên tài chưa đạt đến Nguyên Đan cảnh căn bản không dám đi lên.

Cùng là thiên tài, nhưng muốn Thần Hải cảnh chiến thắng Nguyên Đan cảnh, cơ bản là không thể, đến rồi cũng chỉ bị ném xuống, đến lúc đó sẽ càng mất mặt.

Thu Hương, Đông Nguyệt cùng Hồng Chúc, Thanh Ngọc Dao dọn dẹp phủ đệ.

Chu Trần bước vào tu luyện thất, mở trận pháp, nhìn vào bảng cá nhân.

"Nửa tháng này nhờ có Tịnh Nguyệt Am Chủ gia trì, đặc biệt là còn có Âm Dương Huyền Từ Đảm cùng các đạo cụ khác hỗ trợ, Phong Nguyệt điểm vậy mà bạo tăng mười ức!" Chu Trần vừa kinh vừa mừng, Tịnh Nguyệt Am Chủ, vị mỹ nữ ni cô quỷ dị Pháp Tướng cảnh này, quả thực quá "cấp lực" rồi.

Trong đó ít nhất bảy ức đều do Tịnh Nguyệt Am Chủ cống hiến.

"Nguyên Đan, cộng điểm!" Chu Trần dùng năm ức Phong Nguyệt điểm thêm vào tu vi võ đạo, tu vi Nguyên Đan tứ chuyển bạo tăng đến Nguyên Đan cửu chuyển, Nguyên Đan co lại một đoạn lớn, chỉ còn bằng hạt châu.

Nhưng thần lực ẩn chứa trong Nguyên Đan, bất kể về chất hay lượng, ít nhất cũng bạo tăng gấp trăm lần trở lên.

Lúc này, Đại Đạo Nguyên Đan đã ngưng tụ và nén đến cực hạn, bề mặt vô số đạo văn dọc ngang giao thoa, huyền ảo vô song.

Thần lực ẩn chứa, mỗi một tia đều vô cùng cường đại và nặng nề.

Một tia thôi cũng có thể áp chế chính mình trước đây.

"Mạnh mẽ!" Chu Trần vô pháp hình dung sự mỹ diệu lúc này, thực sự quá mạnh rồi, khí tức cường hoành thậm chí khiến trận pháp của tu luyện thất cũng đang rung động.

May mắn là trận pháp vẫn khá kiên cố, không để khí tức của Chu Trần tiết lộ ra ngoài.

Thần thông Man Thiên Quá Hải vận chuyển, khí tức trên người Chu Trần bị áp chế xuống, khôi phục lại trạng thái Nguyên Đan tam chuyển.

"Kim Đan, cộng điểm!" Chu Trần tiêu hao ba ức Phong Nguyệt điểm, tu vi Kim Đan trung kỳ lại lần nữa đột phá, thăng cấp Kim Đan hậu kỳ.

Còn cần bốn ức nữa là có thể đạt đến Kim Đan viên mãn.

Cùng với Kim Đan xoay chuyển, pháp lực ngưng luyện, Thiên Nộ Kiếm Phôi trong đan điền dưới sự tẩy lễ của pháp lực Kim Đan của Chu Trần đã hoàn toàn luyện hóa.

Thiên Nộ Kiếm Phôi triệt để thuế biến thành Thiên Nộ Kiếm!

Phong mang đáng sợ!

"Còn lại hai ức Phong Nguyệt điểm, đoạn thời gian này nỗ lực một chút, trước khi Đại hội Thiên tài Võ Đạo bắt đầu, thăng cấp Kim Đan viên mãn nhẹ nhàng như trở bàn tay!" Chu Trần rất hài lòng với tốc độ thăng cấp này.

Và tất cả những điều này đều là nhờ Tịnh Nguyệt Am Chủ.

Chu Trần đi đến sau lưng Tịnh Nguyệt Am Chủ, ôm nàng vào lòng, hòa làm một thể với Tịnh Nguyệt Am Chủ.

Khuôn mặt vốn vô cảm như người gỗ của Tịnh Nguyệt Am Chủ đã có thêm chút tình cảm, má trắng nõn trở nên hồng hào, đôi mắt thu thủy trong sáng dường như dâng lên một tầng hơi nước.

"Cứ giao lưu thêm vài ngày, đợi tình cảm của chúng ta sâu đậm hơn chút, ta sẽ phong thần cho nàng, nàng sẽ có thể tu luyện Thần Đạo chính tông, vĩnh sinh bất tử, giống như Hồng Ngọc và những người khác..." Chu Trần cưng chiều hôn Tịnh Nguyệt Am Chủ, "cày" độ hảo cảm.

Lôi Quang Như Ý Thủ vuốt ve con mèo trắng lớn, làn da nàng trơn mềm mại, tay Chu Trần chạm đến chỗ sâu kín của nàng.

Tịnh Nguyệt Am Chủ là Pháp Tướng đại lão, chỉ bằng tu vi Pháp Tướng và Quỷ Vực đã cầm chân được Tử Thanh Tiên Tử.

Nếu sau khi phong thần, tu vi lại tiến thêm một bước.

Chẳng phải sẽ còn lợi hại hơn cả Tử Thanh Tiên Tử sao?

Nghĩ đến đây, Chu Trần nhiệt huyết sôi trào, tràn đầy vô tận kỳ vọng!

Cánh tay và chân hắn càng dùng sức hơn.

Càn Đô.

Cùng với việc Đại hội Thiên tài Võ Đạo cận kề, ngày càng nhiều tu luyện giả đổ về, đặc biệt là thiên tài thế hệ trẻ tuổi có thể thấy khắp nơi.

Trong đó đa số là cảnh Luyện Thể.

Nhưng tùy tiện bắt một người, ít nhất cũng là thiên tài Luyện Thể mười hai mươi chuyển trở lên, đặt vào Thanh Vân Môn thì ít nhất cũng là chân truyền đỉnh cấp.

Chương 121

Thiên tài trên bảng Thiên Kiêu Đại Càn cũng đến không ít.

Nhưng Chu Trần không chú ý, cả ngày đóng cửa ở nhà vùi đầu "khổ cán", "nhập đạo tu hành".

Dưới sự nỗ lực này của Chu Trần, tu vi của Thanh Ngọc Dao và Hồng Chúc đều thăng tiến không ít.

Đặc biệt là sau khi tu vi của Chu Trần thăng cấp, hiệu quả song tu ngày càng tốt, hơn nữa mỗi lần luyện hóa "ức vạn cấp tài nguyên" mà Chu Trần "quán đỉnh" cho các nàng, tu vi của các nàng đều tăng tiến rõ rệt.

Mà Thanh Ngọc Dao lại càng cảm xúc sâu sắc.

"Tiểu hỗn đản này một bụng nước xấu, nhưng thật đúng là toàn thân là bảo bối, thứ xấu xa kia vậy mà lại hữu dụng đến thế..." Thanh Ngọc Dao cảm nhận rõ ràng tiên linh căn của nàng đang nhanh chóng khôi phục, hiện giờ đã khôi phục sáu thành.

Dù sao Chu Trần đối với nàng có một loại yêu thích đặc biệt.

Mỗi lần đều thích "uy" nàng đến no căng, bụng nhỏ hơi nhô lên mới vừa lòng buông tay.

"Dựa theo tốc độ hiện giờ, e rằng nhiều nhất một tháng, tiên linh căn của ta là có thể khôi phục rồi!" Ánh mắt Thanh Ngọc Dao phức tạp, lại mang theo vài phần mong đợi.

Tiên linh căn là tư chất cực phẩm của tiên đạo, cho dù nàng đã lãng phí hơn trăm năm thời gian, nhưng nàng bắt đầu tu luyện lại cũng có thể rất nhanh thăng tiến.

Dù sao hiện giờ nàng đã Nguyên Đan cửu chuyển, sắp thăng cấp

Thần Chủng cảnh rồi.

Thăng cấp Thần Chủng, thọ nguyên ngàn năm.

Hơn trăm tuổi nàng vẫn còn rất trẻ.

"Chưởng môn sư bá, đang nghĩ gì mà nhập thần vậy?" Chu Trần ôm Hồng Chúc "khi phụ" nhìn Thanh Ngọc Dao đang chìm vào suy nghĩ, vươn tay kéo nàng qua, đồng thời "Lộc Sơn Chi Trảo" đã thuần thục chui vào váy nàng.

"Nghĩ chàng tiểu hỗn đản này cả ngày chỉ biết giở trò bày bố thiếp!" Thanh Ngọc Dao hai chân khẽ siết, thu liễm suy nghĩ, đôi mắt đẹp hung hăng trừng Chu Trần một cái, kẹp chặt "Lộc Sơn Chi Trảo" đang gây quấy phá của Chu Trần.

"Chưởng môn sư bá, đây gọi là tình thú!" Chu Trần cười, đột nhiên nói: "Chưởng môn sư bá, nàng đã xem qua cái kia của nàng chưa?" "Chàng muốn nói gì?" Thanh Ngọc Dao cau mày, trong lòng không hiểu sao lại căng thẳng, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?

Gần đây Chu Trần ngày nào cũng giở trò bày bố nàng.

Thậm chí còn dùng thần binh đồ chơi "khi phụ" nàng.

Hình như quả thực có chút biến hóa.

Nhìn Thanh Ngọc Dao căng thẳng như vậy, Chu Trần cười, kỳ thực căn bản không có biến hóa, với tu vi và thể chất của chưởng môn.

Bất kể Chu Trần chơi đùa thế nào, sau đó cũng sẽ rất nhanh khôi phục.

Vẫn là loại tự nhiên khôi phục.

Nếu có ý thức vận công khôi phục, chớp mắt một cái là có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Điểm này, Chu Trần vô cùng yêu thích, không thể không nói thế giới huyền huyễn đúng là tốt, không sợ chơi hỏng.

Huống hồ còn có thể "một lần" sát độc diệt khuẩn.

Tránh thai chính là đơn giản như vậy.

Căn bản không cần mang "áo mưa".

Chu Trần cũng chưa bao giờ thích mang "áo mưa", phiền phức, lại không thoải mái.

Hắn chỉ thích cảm giác sảng khoái khi "đầu trần tắm mưa".

Kéo Thanh Ngọc Dao đang cau mày suy tư vào lòng, ghé sát vành tai tinh xảo của nàng, Chu Trần trêu chọc nói: "Có phải đã biến thành hình dạng của ta rồi không?" "..." "Lưu manh!" Liếc Chu Trần một cái, Thanh Ngọc Dao véo mạnh Chu Trần một cái: "Cả ngày không đứng đắn!" "Lúc này ta mà đứng đắn, chẳng phải còn thua cả cầm thú sao?" Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần phát hiện "đào hoa nở rộ", không khỏi hứng thi đại phát, ngâm một bài thơ: "Hôm nay trước cửa khe nước dâng, thuyền trần mấy độ lén buông dòng.

Thuyền lớn khó mở màn hoa đào, tới lui thăm dò, trong bóng hợp hoan màn nước lũ.

Nguyện thiếp thân làm thuyền son nhẹ, năm năm sinh ở sông thu; lại nguyện chàng làm sóng dưới hoa, không ngăn trở, tùy gió theo mưa mãi qua lại." Hồng Chúc cười duyên dáng, lớn tiếng khen ngợi: "Công tử thật có tài hoa!" "Đáng tiếc lại mọc trên cái đầu quái đản!" Thanh Ngọc Dao chen vào, tài hoa của Chu Trần thì có, nhưng đều dùng vào chuyện "phong hoa tuyết nguyệt".

"Chưởng môn sư bá, ta cần nàng trợ ta tu hành!" Chu Trần nhướng mày, vỗ vỗ mông mềm mại của Hồng Chúc, ánh mắt không có ý tốt nhìn về phía Thanh Ngọc Dao.

Hồng Chúc hiểu ý, biết Chu Trần muốn trừng phạt Thanh Ngọc Dao rồi.

Nàng vui vẻ đứng dậy.

Vừa hay nàng cũng mệt rồi.

Hai chân đều đã mỏi nhừ.

"Không...!" Chưởng môn vừa định đứng dậy bỏ chạy, lại bị Chu Trần và Hồng Chúc liên thủ tóm lấy.

"Ngọc Dao tỷ tỷ, mời ngồi!" Khuôn mặt cười đỏ như máu của Hồng Chúc, mang theo vài phần tà mị, ấn vào bờ vai ngọc trắng của Thanh Ngọc Dao, mời nàng ngồi lên chiếc bảo tọa vừa nãy nàng ngồi.

Thanh Ngọc Dao còn muốn chạy, nhưng đã vô lực hồi thiên.

"Hồng Chúc, đồ phản đồ!" Thanh Ngọc Dao hung hăng trừng Hồng Chúc, nói là tỷ muội tốt, cùng nhau đối phó với đại ma đầu Chu Trần này cơ mà.

Kết quả chớp mắt đã phản bội tỷ tỷ, cùng Chu Trần hợp sức khi phụ nàng.

"Ngọc Dao tỷ tỷ hà cớ gì nói vậy, người ta vốn dĩ là người của công tử, huống hồ vị trí này, không biết bao nhiêu mỹ nhân mơ ước, muốn ngồi mà không ngồi được đấy thôi!" Hồng Chúc mị hoặc cười, cánh tay dùng sức ấn xuống.

"Ngươi cứ chờ đó!" Thanh Ngọc Dao đành chịu số phận.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Lát nữa xem thiếp thu thập ngươi thế nào!

Thanh Ngọc Dao trong lòng nghĩ đến hàng ngàn cách trả thù Hồng Chúc, chỉ là giờ khắc này như ngồi trên đống lửa.

Chu Trần vững vàng ngồi câu cá đài, cười rạng rỡ.

Trong những cuộc đùa giỡn với Chưởng môn sư bá và Hồng Chúc, thời gian không biết từ lúc nào đã trôi qua nhanh chóng.

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Chu Trần mỗi ngày đều bầu bạn với Tịnh Nguyệt Am Chủ.

Lâu ngày sinh tình.

Chu Trần tin rằng sẽ không lâu nữa, hắn có thể "cày" đủ độ hảo cảm, sau đó phong thần cho Tịnh Nguyệt Am Chủ.

Sau khi phong thần, Tịnh Nguyệt Am Chủ chắc chắn thực lực sẽ tăng mạnh, hơn nữa sẽ không bao giờ phản bội hắn, cũng không thể phản bội hắn.

"Hô!" Chu Trần rùng mình một cái.

Một lát sau, hắn buông Tịnh Nguyệt Am Chủ ra.

Đông đông đông!

Tịnh Nguyệt Am Chủ lại tiếp tục gõ mõ tụng kinh, tựa như một người máy, chỉ cần Chu Trần không ngăn cản nàng, nàng sẽ liên tục lặp lại động tác này.

Luôn luôn gõ mõ tụng kinh.

Nhưng Tịnh Nguyệt Am Chủ hiện giờ có biến hóa rất rõ ràng, làn da như ngọc trắng hồng hào như máu, ánh mắt cũng càng thêm rực rỡ.

Tục ngữ nói "Doanh mãn tắc dật" (đầy thì tràn).

Chu Trần nhìn Tịnh Nguyệt Am Chủ đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn gõ mõ tụng kinh, bộ y phục tăng nhân bằng sa mỏng đã bị Chu Trần làm hỏng, không biết vứt đi đâu rồi.

Lúc này nàng không mảnh vải che thân.

Chu Trần kéo nàng lại, ôn nhu thay Tịnh Nguyệt Am Chủ tắm rửa, làm sạch thân thể.

Xong xuôi.

Chu Trần ôm lấy thân hình mềm mại quyến rũ của Tịnh Nguyệt Am Chủ, cưng chiều hôn lên đôi môi nhỏ hồng nhuận của nàng: "Am chủ, lần này đừng làm ta thất vọng nhé!" Cách thời điểm nhập trú Thiên Kiêu Lâu đã năm ngày, Chu Trần lại kiếm được hai ức năm ngàn vạn Phong Nguyệt điểm, trung bình mỗi ngày năm ngàn vạn.

Nhưng đây không phải điều quan trọng nhất.

Điều quan trọng là Chu Trần cảm thấy sau những ngày nỗ lực này, độ hảo cảm trên người Tịnh Nguyệt Am Chủ chắc đã gần đủ rồi.

Chu Trần hít sâu một hơi, nhìn về phía Phong Nguyệt Đồ Lục, lớn tiếng nói: "Tịnh Nguyệt Am Chủ nghe phong!" Trước đó Chu Trần đã thử vài lần, không có phản ứng.

Nhưng lần này thì khác.

Lời hắn vừa dứt, Phong Nguyệt Đồ Lục tỏa ra vạn đạo hà quang.

Có phản ứng rồi.

Đã đạt yêu cầu.

"Tốt!" Chu Trần đại hỉ, không uổng công mấy ngày nay hắn ngày ngày nỗ lực trên người Tịnh Nguyệt Am Chủ, tiêu hao không biết bao nhiêu tinh huyết.

"Phong Tịnh Nguyệt Am Chủ vì Nguyệt Bộ Thiên Tôn, phong hào Tịnh Nguyệt Thiên Tôn!" Thiên phú tốt nhất trên người Tịnh Nguyệt Am Chủ chính là Nguyệt Chi Đạo.

Thiên phú của nàng mạnh hơn Lãnh Nguyệt không biết bao nhiêu lần, phong Đại Thần thái quá bạo điễn thiên vật, huống hồ đây là sát

thủ giản, là át chủ bài cất giữ của Chu Trần.

Oong!

Một đạo kim quang vô cùng nồng đậm đột ngột từ Phong Nguyệt Đồ Lục bắn ra, bao trùm cả người Tịnh Nguyệt Am Chủ.

Thân thể Tịnh Nguyệt Am Chủ đang gõ mõ tụng kinh khẽ khựng lại, vô lượng kim quang dũng động trong cơ thể nàng.

Chu Trần lại nhìn thấy Tịnh Nguyệt Am.

Đây là Quỷ Vực của Tịnh Nguyệt Am Chủ, tương đương với thế giới lãnh địa, sau khi Chu Trần phong thần, đã phát sinh biến hóa cực lớn.

Một vầng Thần Nguyệt thanh khiết lơ lửng trên Tịnh Nguyệt Am, hòa hợp cùng Tịnh Nguyệt Am, tựa như nét bút điểm xuyết, khiến Tịnh Nguyệt Am có cảm giác như sống lại.

Khí tức trên người Tịnh Nguyệt Am Chủ bạo tăng một đoạn lớn, có được sự thuế biến về chất, hiển nhiên tu vi đã đột phá.

Hơn nữa thân thể nàng cũng đã phát sinh vài biến hóa.

Nếu trước đây là thân thể quỷ dị, thì giờ đây đã thuế biến thành thần khu chân chính.

Một bộ trường bào màu nguyệt bạch thêu hình thần nguyệt tự động ngưng tụ mà thành, sau gáy hiện lên một vầng minh nguyệt thanh khiết, bị đầu che khuất phần lớn, tựa như một vầng trăng khuyết treo bên tai.

Thể thái nàng hoàn mỹ, toát lên vẻ phong lưu diệu trí, y phục sa mỏng màu nguyệt bạch bao bọc lấy thân thể hoàn mỹ phong du mạn diệu, lạnh nhạt mà thần bí, tựa như thần thánh bẩm sinh, khiến người ta không dám sinh ra ý niệm khiếm nhã nào, sợ sẽ làm ô uế phong hoa

thánh khiết của nàng.

Một đôi mắt sáng trong và thánh khiết như minh nguyệt nhìn về phía Chu Trần, dường như mang theo sự kinh ngạc và nghi hoặc, thẳng tắp nhìn chằm chằm Chu Trần.

"Hoàn mỹ!" Mắt Chu Trần sáng lên, có cảm giác bị kinh diễm.

Hắn một bước nhanh chóng tiến lên, nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của Tịnh Nguyệt Am Chủ, ôm nàng vào lòng, cảm nhận được sự biến hóa không nhỏ so với trước đây.

Tịnh Nguyệt Am Chủ vẫn không nói lời nào như trước, nhưng ánh mắt nàng trở nên linh động và e thẹn hơn, thân thể mềm mại nhanh chóng tăng nhiệt.

Biến hóa cực lớn.

Nhưng biến hóa cụ thể, Chu Trần chuẩn bị tỉ mỉ "tham tác".

Đáng tiếc đạo lộ còn dài, đặc biệt là đường núi gập ghềnh, lại có nước mưa làm trơn trượt, tiến bước gian nan.

Nhưng điều khiến Chu Trần hưng phấn nhất là Tịnh Nguyệt Am Chủ vốn là Pháp Tướng cảnh đại lão, nay sau khi phong thần thăng cấp, nàng đã là Võ Đạo Vương Giả.

Võ Vương!

Võ Đạo xưng vương, lĩnh ngộ thiên địa huyền ảo, động triệt áo nghĩa, phóng tầm mắt khắp cả Đại Càn đều là tồn tại đứng trên đỉnh kim tự tháp.

Hiện giờ Đại Càn không có Võ Đạo Hoàng Giả, thậm chí Chu Trần còn chưa từng thấy Võ Vương.

Nhưng Chu Trần tin rằng, Hoàng Thất Đại Càn chắc chắn có những lão cổ đổng cấp Võ Vương, Vô Lượng Kiếm Tông cũng nhất

định có.

Nhưng đó đều là nội tình.

Còn Chu Trần hiện giờ tùy thân mang theo một cường giả cấp Võ Vương, lại là loại vô cùng quỷ dị, trong các Võ Vương hẳn cũng không yếu.

Tương đương với việc mang theo "vũ khí hạt nhân" bên người, ở Đại Càn còn không thể ngang ngược mà đi sao?

Chu Trần giống như có được một kiện tuyệt thế trân bảo, yêu thích không nỡ rời tay.

Đôi mắt đẹp của Tịnh Nguyệt Am Chủ chuyển động, chỉ nhìn Chu Trần, không nói lời nào, cũng không động đậy, mặc cho Chu Trần "thi vi".

"Kim Đan, cộng điểm!" Đồng thời kiểm tra tình trạng thân thể Tịnh Nguyệt Am Chủ, Chu Trần cũng không quên tự cộng điểm cho mình.

Bốn ức Phong Nguyệt điểm tiêu hao.

Kim Đan xoay chuyển, không ngừng thuế biến, cùng với một luồng khí tức cường đại tràn ra, khí tức Kim Đan trên người Chu Trần viên mãn như ý.

Kim Đan viên mãn.

Hiện giờ võ đạo và tiên đạo của hắn đều đã đạt đến cảnh giới thứ ba viên mãn, tiếp theo chính là thăng cấp Thần Chủng và Nguyên Anh cảnh. 【Thần Chủng cảnh (0/50 ức)】 【Nguyên Anh cảnh (0/50 ức)】 "Tổng cộng cần một trăm ức, hiện giờ có Tịnh Nguyệt Am Chủ, trước đây khi còn Pháp Tướng cảnh thì trung bình mỗi ngày bốn năm ngàn vạn, bây giờ thăng cấp Võ Vương cảnh, mỗi ngày e rằng phải có tám chín ngàn vạn, thậm chí một ức..." Nghĩ đến đây, Chu

Trần cảm thấy việc thăng cấp Thần Chủng và Nguyên Anh cảnh cũng quá đơn giản rồi, chỉ mất vài tháng công phu.

Đương nhiên, mỗi ngày hắn kiếm được nhiều Phong Nguyệt điểm như vậy, cũng không chỉ một mình Tịnh Nguyệt Am Chủ, mà là bao gồm Tịnh Nguyệt Am Chủ và tất cả mọi người cùng nhau.

Nhưng Tịnh Nguyệt Am Chủ quá mạnh.

Tần Hồng Ngọc, Trình Tố Tố và những người khác tương đương với trở thành phụ trợ.

"Mệt quá!" Phong Nguyệt điểm tăng lên, Chu Trần cũng mệt hơn.

Trước đây là một con ngựa nhỏ kéo một chiếc xe hàng nhỏ.

Bây giờ thì mẹ nó trực tiếp biến thành xe tải lớn rồi.

Chu Trần coi như đã thể nghiệm được thế nào là "mồ hôi như mưa", vừa đau đớn vừa sung sướng.

Thiên Kiêu Lâu.

Hay nói đúng hơn là Thiên Kiêu Sơn.

Ngày càng nhiều thiên tài nhập trú, nhưng mười tòa phủ đệ lớn nhất và xa hoa nhất trên đỉnh núi thì vẫn chỉ có Chu Trần và Đông Phương Bất Bại ở.

Những tuyệt thế thiên kiêu có thể đạt đến Nguyên Đan cảnh trước ba mươi tuổi, mỗi người đều có bối cảnh thâm hậu, không phải thế gia cổ lão thì cũng là "Nhất Đạo Chi Tông".

Trong số đó, không ít người có thể sẽ không đến tham gia Đại hội Thiên tài Võ Đạo của Đại Càn Hoàng Triều.

Oong!

Đúng vào ngày thứ bảy Chu Trần nhập trú Thiên Kiêu Lâu, một

thanh niên mặt tái nhợt, mắt yêu dị bước chân lên núi.

Hắn mặc trường bào màu huyết sắc viền vàng, thân hình cao ráo, quý phái mà mang theo tà khí và sát khí, khí tức vô cùng nguy hiểm.

Thiên tài dưới núi nhìn thấy hắn đều không tự chủ lùi lại, có một loại sợ hãi bản năng, phảng phất như đối mặt với một đầu hung thú đáng sợ.

"Sát khí thật đáng sợ!" "Là hắn!" "Huyết Vô Ngân, xếp thứ tư trên bảng Thiên Kiêu Đại Càn, người được xưng là 'giết người không thấy máu, đao qua không dấu', Thánh Tử của Huyết gia thế gia cổ lão." "Nghe nói hắn vốn là thứ tử chi nhánh của Huyết gia, cha hắn trong hội võ gia tộc bị một thiên kiêu dòng chính trọng thương mà chết, mẹ hắn không lâu sau cũng u uất mà qua đời.

Trong bi phẫn, Huyết Vô Ngân vậy mà thức tỉnh huyết mạch Kiếm Hoàng của tiên tổ Huyết Hoàng, được cường giả gia tộc dốc sức bồi dưỡng!" "Hắn càng đích thân đồ diệt ba mươi sáu miệng ăn trên dưới của dòng thiên kiêu đã trọng thương cha hắn, bạch y hóa huyết y, ra tay vô tình, hỉ nộ vô thường, thích giết người!" Nhận ra lai lịch của Huyết Vô Ngân, vô số thiên tài càng lùi lại, kính sợ mà tránh xa.

Tuy Thiên Kiêu Lâu quy định điểm đến là dừng, không được giết người, nhưng ai biết loại kẻ điên này có tuân thủ quy tắc không.

Quy tắc vốn dĩ là do cường giả chế định để ước thúc kẻ yếu.

Huyết Vô Ngân giết bọn họ, hoàng thất chẳng lẽ còn vì bọn họ mà giết Huyết Vô Ngân sao?

Dùng mông nghĩ cũng không thể!

Tuy hoàng thất hẳn có cao thủ tọa trấn, nếu Huyết Vô Ngân muốn giết bọn họ, chắc chắn sẽ ra tay ngăn cản, nhưng lỡ như thì sao?

Không ai sẽ lấy mạng mình ra đánh cược chuyện như vậy.

Huyết Vô Ngân đến đỉnh núi, trực tiếp nhập trú một gian phủ đệ.

Thiên Kiêu Lâu cũng vì sự có mặt của Huyết Vô Ngân mà càng thêm náo nhiệt.

Chương 122

Ngày thứ mười Chu Trần nhập trú Thiên Kiêu Lâu.

Một luồng khí tức cường hoành bá đạo từ dưới núi trực xung lên tận trời, ngự không mà lên, bá đạo tuyệt luân.

"Ngọa tào!" "Đây là ai?" "Khí tức thật đáng sợ!" "Người này thật lớn!" Vô số thiên tài trên Thiên Kiêu Sơn lập tức bị kinh động, trừ những thiên tài đang khai mở trận pháp bế quan tu luyện, đều nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một thân ảnh tựa như một tiểu cự nhân trực xung lên đỉnh núi.

Thân cao một trượng hai, cánh tay còn thô hơn bắp đùi của bọn họ, trên vai vác một cây Lang Nha Bổng vừa thô vừa lớn, vừa nhìn đã biết phân lượng không hề nhẹ.

Hắn một bên thân mình đều trần trụi, để lộ làn da màu đồng cổ, cơ bắp cuồn cuộn như cầu long, quả thực chính là một đầu hung thú khoác da người!

"Là hắn!" "Triệu Long Tượng, xếp thứ hai trên bảng Thiên Kiêu!" "Thánh Tử của Long Tượng Tông Nam Hoang Đạo, nghe nói là Long Tượng Thần Thể, lực đại vô cùng, từ khi sinh ra đã có thể sánh ngang Luyện Thể bảy mươi hai chuyển, vào ngày sinh ra, long tượng gào thét, dị tượng phân trình, Tông chủ Long Tượng Tông đích thân đến thu làm đồ đệ, ban tên Long Tượng!" Vô số thiên kiêu kinh thán, bàn luận xôn xao.

Trong những ngày này, có đệ tử Thiên Cơ Lâu bán thông tin tình báo, bọn họ đều đã mua một cuốn, liếc mắt một cái liền nhận ra Triệu Long Tượng với đặc trưng rõ ràng.

Oanh!

Mặt đất rung chuyển, thân thể khôi ngô như ngọn núi nhỏ của Triệu Long Tượng hạ xuống trước cửa phủ đệ của Chu Trần, cây Lang Nha Bổng vác trên vai hắn cắm xuống đất.

Rắc rắc!

Từng vết nứt lấy hắn làm trung tâm lan rộng ra bốn phía.

"Đại Đạo Nguyên Đan sao?

Nghe nói phải Luyện Thể viên mãn mới có thể ngưng tụ ra, không biết so với nhục thân của ta thì thế nào?" Ánh mắt Triệu Long Tượng rực lửa, chiến ý bùng nổ, âm thanh hùng hồn như tiếng chuông lớn vang vọng khắp thiên địa: "Chu Trần, ra đây một trận chiến!" Trong hoàng cung Đại Càn, tại Hóa Long Trì, nước trì nồng đượm, sương khói mờ ảo, linh khí mông lung.

Một bóng hồng y thướt tha với thân hình cao ráo, đường cong uyển chuyển, tư thái yêu kiều đang khoanh chân tĩnh tọa trong hồ.

Mái tóc đen nhánh của Kiếm Hùng bay phấp phới, rực rỡ sáng ngời, dung nhan khiến người ta ngạt thở, trong trẻo như vầng trăng thần thánh, làn da tinh xảo như ngọc, tựa minh châu tỏa rạng, hệt như tiên nữ trên trời lỡ sa xuống phàm trần.

Thân thể nàng a na, đường nét linh lung uyển chuyển.

Khí tức trên người nàng đã đạt đến đỉnh phong Thần Hải, vượt xa cường giả Thần Hải đỉnh phong thông thường.

Giữa những luồng sáng lấp lánh, một cỗ khí tức bá đạo, lạnh lẽo tràn ra.

Giờ phút này, khí tức của Kiếm Hùng cường thịnh đến cực điểm, tựa hồ đã phá vỡ một loại xiềng xích, khí thế đột nhiên bạo trướng,

linh dịch trong Hóa Long Trì sôi trào, sóng lớn cuồn cuộn.

Bình cảnh Nguyên Đan cảnh, dưới nội tình hùng hậu bàng bạc của Kiếm Hùng, như tấm giấy mỏng chốc lát đã bị phá vỡ.

Thần lực mênh mông trong Thần Hải ngưng tụ, hóa thành Nguyên Đan.

Thiên địa bỗng chốc biến đổi.

Bên ngoài Hóa Long Trì, một bóng người trưởng thành phong vận đột nhiên mở mắt.

Dung nhan nàng ẩn hiện, ngọc tư nửa che, nhưng lại tràn đầy khí lực vô tận.

Trong mắt nàng lộ ra một tia vui mừng.

"Hùng nhi đã tấn thăng Nguyên Đan!" Dao Cơ tiên khu lay động, làn da trắng như ngọc, lấp lánh tinh oánh, khóe môi khẽ nhếch, một nụ cười nở rộ trăm vẻ quyến rũ.

Xoạt xoạt xoạt.

Từng bóng người lần lượt xuất hiện bên ngoài Hóa Long Trì, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Thiên Kiêu Lâu.

Trong một phủ trạch trên đỉnh núi, Chu Trần ôm Thanh Ngọc Dao, hôn lên cổ trắng nõn của nàng.

"Sư bá à, nàng vẫn thật mẫn tuệ nha!" "Ngươi!" Thanh Ngọc Dao trừng mắt nhìn Chu Trần, tức đến nỗi một lời cũng không nói ra được.

Cái tiểu hỗn đản này thật quá vô sỉ!

Một ngày đến đêm chỉ biết ức hiếp ta.

“Ơ, Sư bá à, sao ta lại cảm thấy nàng hình như… lớn hơn một chút thì phải!?” “Ngươi còn nói nữa ta cắn chết ngươi!” Thanh Ngọc Dao đỏ mặt giận dữ, hung hăng trừng mắt nhìn Chu Trần.

Ngươi chơi như vậy sao không lớn lên được?

Huống hồ ngươi còn ngày ngày ‘ăn’!

Mỹ danh là để tăng khí lực?

Tăng cái đầu ngươi!

“Cắn chết ta sao?

Lời này Hồng Chúc nói mới đúng vị chứ!” Chu Trần liếc nhìn Hồng Chúc, ẩn ý sâu xa.

“Thật muốn đánh chết ngươi!” Thanh Ngọc Dao nhìn Hồng Chúc, người bình thường nói nhiều nhất lại không nói một lời.

Chỉ vì Hồng Chúc không cách nào nói chuyện, miệng đã bị bịt kín.

Ngay lúc này, một âm thanh hùng hồn vang dội như rồng voi gầm thét từ bên ngoài cuồn cuộn truyền đến.

“Chết tiệt!” Chu Trần giật mình, mắng: “Tên mãng hán nào thế, không biết làm ồn nhiễu dân à?” “Khụ khụ!” Hồng Chúc tựa hồ cũng giật mình vì tiếng gầm bất chợt.

Bị dọa rồi.

“Ta ra ngoài xem sao!” Chu Trần buông Sư bá ra, đứng dậy, một tay lau nhẹ lên vạt áo Thanh Ngọc Dao.

“Tiểu hỗn đản!” Thanh Ngọc Dao đỏ mặt, liếc Chu Trần một cái.

“Sư bá à, cái này gọi là ‘lấy của dân, dùng cho dân’, chẳng lẽ Sư bá còn chê bai sao?” Chu Trần cười cười, kéo lại dây lưng, sải bước rời khỏi đại sảnh.

“Lưu manh!” Thanh Ngọc Dao vận công làm khô vạt áo, chỉnh lại váy, chỉ thấy khóe môi Hồng Chúc, mặt cũng ửng hồng, trong lòng thầm mắng một tiếng.

Khóe môi Hồng Chúc khẽ nhếch, đột nhiên cười: “Ngọc Dao tỷ tỷ, lần sau có muốn thử không?” “Ta mới không muốn!” Hai người theo sau, rời khỏi đại sảnh, đuổi theo Chu Trần.

Kẹt!

Cửa phủ đệ mở ra, Chu Trần bước ra, nhất thời cảm thấy một cái bóng khổng lồ bao trùm.

“Thật lớn!” Chu Trần vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người cao lớn khôi ngô như vậy, kẻ này ăn gì mà lớn lên thế?

Hắn luyện thể viên mãn, nhục thân cường hãn hoàn mỹ, dáng người cao lớn thẳng tắp, nhưng trước mặt tiểu cự nhân cao một trượng hai này, lại hiển đắc vô cùng nhỏ bé.

“Ngươi chính là Chu Trần?” Triệu Long Tượng cúi đầu, phủ khám Chu Trần, tiếng như hồng chung.

“Không tệ!” Vừa nói, Chu Trần đã một quyền đấm vào bụng Triệu Long Tượng.

Ầm!

Tựa như sao Hỏa đâm Trái Đất, lực lượng khủng bố bùng nổ giữa nắm đấm của Chu Trần và bụng Triệu Long Tượng, cả thép cũng có thể trong nháy mắt hóa thành phấn vụn.

Thân thể cao lớn khôi ngô của Triệu Long Tượng cong thành hình vòng cung, như một viên đạn bay ngược ra xa, liên tiếp đâm nát mười tám hòn giả sơn, cuối cùng nặng nề đâm vào một vách đá, để lại một hố sâu hình người.

Choang!

Những thiên tài hóng chuyện xung quanh đều ngây người.

Không ngờ Chu Trần ra tay nhanh như vậy, đột ngột đến thế, đừng nói bọn họ không kịp phản ứng, ngay cả Triệu Long Tượng cũng vậy.

Bằng không cũng không dễ dàng bị một quyền đánh bay như thế.

"Ngươi lại đánh lén!" Vách đá nứt toác, Triệu Long Tượng cởi trần thân trên, lộ ra thân thể cường tráng màu đồng cổ, vẻ mặt phẫn nộ.

Không ngờ Chu Trần không giảng võ đức, lại dùng cách đánh lén.

Hắn không kịp đề phòng, thêm vào một quyền của Chu Trần quá nhanh, không kịp chống đỡ đã bị đánh bay.

Ầm!

Đất đá tung bay, mặt đất để lại một hố lớn, Triệu Long Tượng đã nhảy vọt lên, năm ngón tay siết thành quyền, như Thái Sơn áp đỉnh, đấm xuống đầu Chu Trần.

Quyền phong gào thét, như chân long rít gào, thần tượng gầm thét.

Quyền chưa tới, quyền ý bá đạo hùng hậu đã giáng xuống.

Lấy Chu Trần làm trung tâm, trong vòng mười trượng, mặt đất lún xuống một thước.

Chu Trần thân tư thẳng tắp, hai chân bám sâu vào đất, đứng vững không động, không hề bị quyền ý khí thế chấn động, dùng lòng bàn tay chống đỡ.

Giữa lúc quyền và chưởng va chạm, Triệu Long Tượng cảm thấy lòng bàn tay Chu Trần ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp, lại còn mạnh hơn cả Long Tượng Thần Thể của hắn.

Đơn giản là không thể tưởng tượng được.

Càng khiến hắn không ngờ tới là sau khi Chu Trần cứng rắn chống đỡ một quyền của hắn không những không lùi bước, mà ngược lại hóa chưởng thành trảo, bắt lấy nắm đấm của hắn.

Giữa lúc chưởng trảo biến hóa, tự nhiên thành thạo, không chút sơ hở.

Một cỗ cự lực theo cánh tay đánh tới, thân thể Triệu Long Tượng run lên, lại bị Chu Trần kéo qua, khuỷu tay thừa cơ tấn công ngực hắn.

Triệu Long Tượng kinh hãi, tay trái chống đỡ, lại lần nữa bị chấn bay ra ngoài, khí huyết sôi trào, nếu không phải Long Tượng Thần Thể kháng đòn, hắn e rằng đã bị thương.

"Mạnh thật!" Trước khi đến hắn đã có được tình báo chi tiết về Chu Trần, biết Chu Trần có thân pháp tuyệt thế Du Long Đạp Côn, tốc độ vô song.

Kiếm pháp Kình Thiên Nhất Kiếm, lại càng sắc bén vô cùng, sở hướng vô địch!

Không ngờ công phu quyền cước của Chu Trần cũng khủng bố đến thế.

Giao đấu đơn giản, Chu Trần cứ như một cỗ máy giết chóc hoàn mỹ, toàn thân không chút sơ hở.

Hắn giỏi nhất là dùng sức mạnh áp đảo người khác.

Thế nhưng sức mạnh mà hắn tự hào lại ở Chu Trần gặp phải đòn đả kích vô tình.

"Lại đến!" Toàn thân Triệu Long Tượng huyết nhiệt bốc cháy, chiến ý sục sôi.

Hắn không dùng binh khí, vẫn dùng quyền cước chống đỡ.

Hai người quyền quyền đến thịt, va chạm kịch liệt khiến vô số thiên tài nhiệt huyết sôi trào, hận không thể tham gia vào đó.

Đáng tiếc lý trí nói cho bọn họ biết, bọn họ bị quyền cước của Chu Trần hoặc Triệu Long Tượng sát trúng thì thương, va trúng thì chết, thậm chí là chết không toàn thây.

"Thật là hai quái vật!" "Khủng khiếp quá!" "Mạnh quá!" Vô số thiên tài bị đả kích đến tâm thần dao động, thể vô hoàn phu.

Đông Phương Bất Bại ôm kiếm, mắt khẽ híp lại: "Bản tọa vốn tưởng Chu Trần thân pháp kiếm thuật vô song, không ngờ nhục thân quyền cước lại cũng khủng bố đến thế, vững vàng áp đảo Triệu Long Tượng mà đánh!" Hắn vốn tưởng mình tiến bộ rất lớn, nhưng người khác cũng không chậm.

Bất quá Triệu Long Tượng và Chu Trần nhìn thì đánh kịch liệt, nhưng hai người đều không thực sự xuất ra chiêu cuối, chỉ là dùng nhục thân quyền cước đối kháng mà thôi.

"Ha ha ha, sảng khoái!" Triệu Long Tượng cười ha hả, mặc dù toàn bộ quá trình bị Chu Trần bạo tấu, nhưng trận chiến quyền quyền đến thịt, hàm sướng lâm li này cũng khiến hắn vô cùng thỏa mãn!

Chu Trần cũng rất sảng khoái, thực lực hắn bạo trướng, nhưng lại không có nhiều cơ hội chiến đấu, người bình thường dễ dàng bị hắn miểu sát.

Nhưng Triệu Long Tượng rất mạnh, Nguyên Đan đỉnh phong, Long Tượng Thần Thể, vô cùng kháng đòn, cứ như một bao cát di động linh hoạt!

Đánh lên thật sự quá thoải mái!

Nửa canh giờ sau, hai người dừng tay.

Chu Trần vẫn phong độ ngời ngời, y phục cũng không xốc xếch.

Triệu Long Tượng mũi xanh mặt sưng, toàn thân khí huyết sôi trào, phía sau lưng đỏ rực một mảng, tựa hồ ngưng tụ thành long tượng, ngửa mặt lên trời trường khiếu!

"Thiếu gia, ngài không sao chứ?" Một mỹ phụ áo hồng đi đến bên Triệu Long Tượng, lấy ra khăn lụa lau mồ hôi trên trán Triệu Long Tượng, vẻ mặt đầy quan tâm: "Chỉ có nô gia thương thiếu gia thôi!" Âm thanh trà xanh vừa dứt, một mỹ phụ áo đen cầm một chiếc áo bào dài khoác lên người Triệu Long Tượng, tuy không nói lời nào, nhưng lại vô hình tát vào mặt mỹ phụ áo hồng.

Khóe môi Chu Trần giật giật, ánh mắt quái dị đánh giá ba người này.

Vị 'thiếu gia' cao một trượng hai này, hai mỹ phụ thị nữ cực phẩm lại đều là Thần Chủng cảnh!

Hai mỹ phụ không hề thấp, cao tới một mét tám, nhưng trước mặt Triệu Long Tượng lại hiển đắc vô cùng nhỏ bé.

Bọn họ muốn lau mồ hôi cho Triệu Long Tượng, khoác áo bào cho hắn, đều phải kiễng chân cao ba thước.

"Ta biết A Châu A Mặc là tốt nhất!" Triệu Long Tượng dùng hai cánh tay to như đùi voi ôm lấy vòng eo phong vận của hai mỹ phụ, đầu hắn một trái một phải, cọ cọ vào lòng hai nàng, vẻ mặt ngây ngốc cười, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt quái dị xung quanh.

Bất quá, cảm nhận được ánh mắt của Chu Trần, Triệu Long Tượng buông hai người ra, đi đến trước mặt Chu Trần, sảng khoái cười nói: "Hôm nay thật là thống khoái, huynh đệ này ta kết giao rồi!" Hắn tiện tay vỗ vai Chu Trần, sức mạnh e rằng không dưới mười vạn cân.

Đổi lại là người bình thường, đã đi gặp Thái Nãi Nãi rồi.

Bất quá Chu Trần biết, Triệu Long Tượng không hề dùng sức.

"Tuy nói huynh đệ như tay chân, nữ nhân như y phục, nhưng A Châu A Mặc không thể cho ngươi 'vui đùa', đi thôi, Ngọc Tiên Lâu, ta mời khách!" Triệu Long Tượng tự nhiên khoác vai Chu Trần, đại đại liệt liệt nói.

"Quả là một người thú vị." Chu Trần thầm nghĩ.

Không ngờ hắn đánh đối phương một trận, lại còn kết thành huynh đệ.

Chẳng lẽ đây chính là không đánh không quen biết?

"Triệu Long Tượng này nhìn thì tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, lỗ mãng háo chiến, nhưng lại đại trí như ngu, ngoài thô trong tinh." Đây là nhận xét của Chu Trần về Triệu Long Tượng.

Hắn không từ chối.

Vừa hay ở trong trạch viện đã lâu, đi Ngọc Tiên Lâu hoạt động một chút cũng không tệ.

"Đi thôi, chúng ta cũng đi, ra oai cho công tử!" Hồng Chúc kéo Thanh Ngọc Dao đi theo Chu Trần.

A Châu A Mặc theo sau Triệu Long Tượng.

Triệu Long Tượng từ nhỏ được đưa đến Long Tượng Tông bồi dưỡng, hai nàng vốn là vú nuôi chăm sóc Triệu Long Tượng, theo Triệu Long Tượng lớn lên, ban đầu các nàng vẫn là Nguyên Đan cảnh, giờ đều đã thành Thần Chủng cảnh rồi.

Các nàng hiện tại cũng không chỉ là vú nuôi của Triệu Long Tượng.

Mặc dù Triệu Long Tượng vẫn chưa dứt sữa, nhưng hai nàng

cũng đã thành nữ nhân của Triệu Long Tượng.

"Tiểu Long à, ngươi lớn như vậy, không sợ đè hư các cô nương sao?" Chu Trần nhìn thân thể một trượng hai của Triệu Long Tượng, thật sự có chút không quen, hắn đi bộ đều phải rời đất ba thước, khỏi phải nói chuyện mà ngửa mặt nhìn đối phương.

"Không được gọi ta Tiểu Long, gọi Long ca, Tượng ca, hoặc Long Tượng ca đều được!" Triệu Long Tượng trừng mắt nhìn Chu Trần, không phục nói: "Ngươi tin không, ta lấy ra hù chết ngươi!" "Được thôi, Tiểu Long!" "…" Triệu Long Tượng tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng không có cách nào, chuyển đề tài nói: "Ca ca nói cho ngươi biết, nữ nhân vô cùng lợi hại đó!" "Bọn họ ngực rộng lớn, bao la vạn tượng!" Chu Trần gật đầu, phụ họa nói: "Nàng mạnh mặc nàng mạnh, gió mát phất núi cao!" "Không tệ!

Người có văn hóa nói chuyện quả nhiên khác biệt!" Triệu Long Tượng tên này hiển nhiên không ít công phu, thông tin về Chu Trần rõ như lòng bàn tay, biết Chu Trần thích dạo thanh lâu, lại còn tài hoa xuất chúng.

Nếu ngươi thực sự coi cái tên to con này là kẻ ngốc, thì ngươi mới là kẻ ngốc thật sự.

"Cũng như cái bao bì rỗng ruột này, ngươi mạnh nó càng mạnh, ngươi lớn nó cũng lớn!" Triệu Long Tượng cầm một cái bao bì dày bằng chiếc đũa, một ngón tay chọc vào bên trong, sau đó là hai, ba, bốn… "Tiểu Long, ngươi nghiên cứu thấu đáo thật nha!" "Đương nhiên!" "Hai kẻ lưu manh!" Thanh Ngọc Dao trong lòng thầm mắng một tiếng.

Đoàn người bọn họ tốc độ rất nhanh, bất quá Càn Đô rất lớn, phải mất nửa canh giờ mới đến Ngọc Tiên Lâu.

Ngọc Tiên Lâu và Thiên Kiêu Lâu tương tự, là một tiên sơn, phía

trên đầy rẫy quỳnh lâu ngọc vũ, đình đài lầu gác, còn có hồ bạc họa phường, tửu trì nhục lâm, đẹp đẽ tuyệt luân.

Tiếng ca mỹ miều quanh quẩn, ca múa không ngớt.

Ngọc Tiên Lâu, còn gọi là Dục Tiên Lâu.

Vừa vào Ngọc Tiên, liền bay bổng như tiên.

Khiến người ta say đắm đến chết mê chết mệt.

Sự hùng vĩ xa hoa nơi đây, còn huy hoàng tráng lệ hơn cả Bạch Ngọc Kinh ở Bắc Sơn Thành.

"Nghe nói huynh đệ ngươi ở Bạch Ngọc Kinh, một mình khiêu chiến một lầu, hôm nay chúng ta so tài!" Triệu Long Tượng vỗ vai Chu Trần.

Vừa nói vừa cười đã đến Ngọc Tiên Lâu, thu hút vô số ánh mắt chú ý.

"Người này thật tráng kiện!" "Không giống người!" "Đây không phải Thánh tử Triệu Long Tượng của Long Tượng Tông, xếp thứ hai trên Thiên Kiêu Bảng sao?" "Nghe nói Triệu Long Tượng thiên sinh Long Tượng Thần Thể, lực đại vô cùng, nhìn lại thân thể khôi ngô này, các cô nương của Ngọc Tiên Lâu e là phải khổ sở rồi!" "Người bên cạnh hắn là ai?

Có thể cùng Triệu Long Tượng kề vai sát cánh, hẳn không đơn giản!" "Ta biết, người này chính là Thánh tử Chu Trần của Vô Lượng Kiếm Tông mới nổi gần đây, xếp thứ chín trên Thiên Kiêu Bảng!" "Là hắn!" "Nghe nói hắn xuất thân thợ săn, mười tám tuổi tập võ, từ Thanh Vân Môn quật khởi, bái nhập Vô Lượng Kiếm Tông, ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, chỉ trong ba năm ngắn ngủi đã danh chấn Đại Càn!" "Nghe nói Chu Trần cũng có thể chất đặc thù, hình như có liên quan đến nữ nhân, chỉ cần nữ nhân đặc thù, tu vi đề thăng càng

nhanh!" "Thiên phú này, lão tử thật muốn có!" "Người đàn ông nào mà không muốn?" "Nghe nói Chu Trần một mình 'càn quét' Bạch Ngọc Kinh ở Bắc Sơn Thành, nay lại cùng Triệu Long Tượng kết giao, hai người cùng đến, không biết các cô nương của Ngọc Tiên Lâu có ứng phó nổi không!" "Khổ sở là tất nhiên!" "Ngươi nhìn thân cao một trượng hai của Triệu Long Tượng, khủng bố đến thế!" "Cái này cũng chưa chắc, có một số người vàng ngọc bên ngoài, rơm rác bên trong." "Có lẽ Triệu Long Tượng chỉ là bề ngoài dọa người, nói không chừng còn không bằng Chu Trần thì sao!" "…" "Chết tiệt!

Chương 123

Kẻ nào dám nói lão tử ngoài thô trong tinh?" Triệu Long Tượng gầm lên một tiếng, cả trường tử tịch, vô số ánh mắt đổ dồn về.

"Ai da, hai vị quý khách đại giá quang lâm, thất lễ thất lễ!" Hai tú bà của Ngọc Tiên Lâu dẫn theo vài cô nương nhanh chóng đến trước mặt Triệu Long Tượng và Chu Trần, chốc lát đã bao vây hai người, tiếng ong tiếng yến líu lo.

Triệu Long Tượng ngay lập tức dập tắt lửa giận.

"Hai vị gia, mời vào trong!" Đối với hai vị thiên kiêu bảng top mười, Thánh tử của Vô Lượng Kiếm Tông và Long Tượng Tông, các nàng tự nhiên phải tận tình tiếp đãi.

Đây chính là đại kim chủ!

Thanh niên đa kim, không thiếu tiền, lại còn là mẫu người các cô nương yêu thích nhất.

Đừng nói là cho tiền, dù có miễn phí, cũng không biết bao nhiêu cô nương chen chúc vỡ đầu để được lên.

Chu Trần cũng không khách khí, tại Ngọc Tiên Lâu đại sát tứ phương.

Đúng lúc này, vô số cường giả trong Càn Đô đều cảm nhận được điều gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía hoàng cung, chỉ thấy từng mảng mây giông lớn ngưng tụ, điện xà lóe sáng.

"Có người tấn thăng Nguyên Đan cảnh!" "Xem ra lôi kiếp này không yếu, ở hướng Hóa Long Trì, hẳn là một vị thiên kiêu hoàng thất!" "Nghe nói Thiên Kiếm Công Chúa vẫn luôn tu luyện ở Hóa Long Trì, chẳng lẽ là Thiên Kiếm Công Chúa?" "Rất có khả năng!"

“Thiên Kiếm Công Chúa giác tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, cho dù không thể ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, Nguyên Đan của nàng cũng sẽ không yếu!” “…” Vô số cường giả nghị luận sôi nổi, ngẩng đầu nhìn về hướng Hóa Long Trì trong hoàng cung.

Bọn họ tuy không thấy người, nhưng căn cứ vào cường độ của lôi kiếp, cũng có thể nhìn ra phẩm chất Nguyên Đan thế nào.

Nếu là thiên kiêu hoàng thất bình thường, bọn họ sẽ không chú ý đến thế.

Nhưng đây có thể là vị Thiên Kiếm Công Chúa đã giác tỉnh Bá Hoàng huyết mạch.

Vậy thì khác rồi.

Ngọc Tiên Lâu.

Chu Trần ôm lấy mỹ nhân phong vận kiều khu, đến bên cửa sổ, nhìn về hướng Hóa Long Trì trong hoàng cung: “Là Kiếm Hùng sao?” Chu Trần trong lòng tự thì thầm.

Hai người vẫn còn quấn lấy nhau.

Bành!

Triệu Long Tượng ôm một mỹ nhân đang quấn trên người hắn xông vào, sải bước đi đến bên cạnh Chu Trần, cười nói: “Huynh đệ, ta nghe nói vị Thiên Kiếm Công Chúa kia đang tu luyện ở Hóa Long Trì, mười phần thì tám chín là nàng tấn thăng Nguyên Đan cảnh rồi!” “Nghe nói vị Thiên Kiếm Công Chúa này là một mỹ nhân băng sơn, không biết trong lòng ta…” “Bốp!” Chu Trần một bạt tai vỗ vào đầu Triệu Long Tượng, khiến lời hắn chưa kịp nói ra phải nuốt vào bụng.

“Móa!

Ngươi làm gì vậy?

Thiên Kiếm Công Chúa là nữ thần của ngươi à?" Triệu Long Tượng giận dữ nói.

"Sai!

Kiếm Hùng là nữ nhân của ta!" Chu Trần không hề che giấu, cũng không cần che giấu.

"Ta đi, được lắm nha, không ngờ ngươi âm thầm 'hạ gục' Thiên Kiếm Công Chúa rồi!" Triệu Long Tượng giơ ngón tay cái lên, rồi chợt nghĩ đến điều gì đó, nói: "Không đúng, hai người các ngươi vốn dĩ xuất thân từ tông phái lân cận, xem ra đã sớm 'cặp kè' với nhau rồi!" "Hèn chi Thiên Kiếm Công Chúa và Đại Trưởng Công Chúa lại chạy đến tham gia đại điển Thánh tử của ngươi!" "Ai, đau lòng mất một mỹ nhân a!" Triệu Long Tượng miệng thì nói vậy, nhưng lại hoàn toàn không để ý.

Mục đích chính hắn đến đây là để kiến thức thiên kiêu Đại Càn, còn việc có làm phò mã được hay không, hắn không bận tâm.

Huống hồ vị trí phò mã đã không còn ai khác ngoài Chu Trần.

Còn việc đối phó Chu Trần?

Đùa kiểu gì vậy, hắn cũng không phải kẻ ngốc.

Hắn muốn mỹ nữ, căn bản là dùng không hết.

Dù hắn mỗi ngày 'vui đùa' một trăm người, cả đời hắn cũng không 'vui đùa' hết.

Còn về thân phận phò mã, hắn càng không bận tâm, thân phận Thánh tử Long Tượng Tông của hắn cũng không kém phò mã là bao.

Thế giới này, thực lực mới là vương đạo.

"Bao nhiêu đạo lôi kiếp?" Triệu Long Tượng nhìn về hướng Hóa Long Trì trong hoàng cung.

“Hai mươi bảy đạo rồi!” Chu Trần không trả lời, nhưng xung quanh đã có tiếng kinh hô vang lên.

Bất quá hai mươi bảy đạo không tính là gì.

Đây chỉ là Tam Cửu Tiểu Thiên Kiếp mà thôi.

Truyền thuyết nhiều nhất có Cửu Cửu Tám Mươi Mốt đạo, mới có thể ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan.

Hắn ngưng tụ Nguyên Đan thì độ qua Bát Cửu Bảy Mươi Hai đạo lôi kiếp, chỉ đứng sau Đại Đạo Nguyên Đan.

“Thiên Kiếm Công Chúa có Bá Hoàng huyết mạch, hẳn là cũng có thể!” Triệu Long Tượng trong lòng thầm nghĩ.

Hoàng cung.

Hóa Long Trì.

Kiếm Hùng độ kiếp không tùy tiện như Chu Trần, nàng tuân thủ phép tắc, đánh nát lôi đình, dùng lôi kiếp rèn thể luyện đan.

Không giống Chu Trần trực tiếp xông vào lôi trì, tắm rửa kiếp hải, dùng lôi đình rèn thể.

“Ba mươi sáu!” “Bốn mươi lăm!” “Sáu mươi ba!” “Bảy mươi hai!” “Bát Cửu Thiên Kiếp, chỉ đứng sau Cửu Cửu Thiên Kiếp của Đại Đạo Nguyên Đan, đã là vô cùng không tệ rồi!” Dao Cơ nhìn Kiếm Hùng đã độ kiếp tấn thăng Nguyên Đan, tán thưởng nói.

Đại Đạo Nguyên Đan là truyền thuyết.

Thiên kiêu tuyệt thế bình thường, cơ bản đều chỉ dừng lại ở đây.

“Thiên Kiếm, chúc mừng nàng tấn thăng Nguyên Đan.” Càn Đế tiến lên, chúc mừng nói.

“Đa tạ Hoàng huynh!” Kiếm Hùng cho lui đám người chúc mừng,

chỉ còn Dao Cơ công chúa ở bên cạnh nàng.

"Cô cô, hắn đến chưa?" Kiếm Hùng hỏi.

"Đến rồi!" "Hắn ở đâu?" Mắt đẹp của Kiếm Hùng sáng ngời, liền muốn đi gặp Chu Trần.

"Ngọc Tiên Lâu!" Dao Cơ không có hảo ý nói: "Nghe nói hắn hiện tại rất uy phong, trước khi nàng độ kiếp, đã ở Ngọc Tiên Lâu một trận 'càn quét' bảy mươi hai người rồi!" "…" "Thôi được rồi, nàng hãy ổn định tu vi cho tốt, lập tức là Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội rồi, gặp hắn không vội trong hai ngày này!" Thời gian trôi qua, chớp mắt đã mấy ngày.

Chuyện Chu Trần và Triệu Long Tượng quyết chiến ở Ngọc Tiên Lâu, đánh cho long trời lở đất, đã truyền khắp Càn Đô, trở thành đề tài được bàn tán sôi nổi.

Không ít người nghe danh mà đến, việc kinh doanh của Ngọc Tiên Lâu càng thêm bùng nổ.

Chỉ có các cô nương là khổ sở, muốn khóc không ra nước mắt.

Và trong không khí sôi nổi đó, Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội cuối cùng cũng chính thức khai mạc.

Ngọc Tiên Lâu.

"Ba!

Ba!

Ba!" Nửa phủ cửa sổ trước nghe mưa gió, mưa đánh cây chuối tiếng khóc não nề.

"Hôm nay Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội bắt đầu, không biết ai có thể giành được vị trí đứng đầu?" "Vân Tiêu Tiên Tử của Tử Tiêu Cung, người đứng đầu Thiên Kiêu Bảng không đến, ta thấy Triệu Long

Tượng của Long Tượng Tông, xếp thứ hai, rất có khả năng giành chức vô địch lần này!" "Không đúng không đúng!

Triệu Long Tượng tuy xếp thứ hai, nhưng chưa chắc đã mạnh hơn những người xếp sau trên Thiên Kiêu Bảng, không nói gì khác, Chu Trần chính là một cường địch!" "Đúng vậy, nghe nói ở Thiên Kiêu Lâu, Chu Trần chỉ dựa vào nhục thân quyền cước đã áp đảo Triệu Long Tượng mà đánh, mà sở trường của Chu Trần lại là kiếm pháp khinh công!" "Ta thấy Chu Trần rất có khả năng giành chức vô địch!" "Ta lại không cho là vậy, Chu Trần tuy thiên phú dị bẩm, nhưng tuổi còn trẻ, hơn nữa xuất thân bần hàn, bị thiệt thòi ở Luyện Võ Trì, tu vi vẫn còn hơi thấp!" "Đúng vậy, Chu Trần mới tấn thăng Nguyên Đan không lâu, cho dù tốc độ tu luyện nhanh, lúc này Nguyên Đan hai ba chuyển đã là cực hạn, ta thấy Thác Bạt Vô Địch của Man Thần Tông, xếp thứ ba trên Thiên Kiêu Bảng, càng có cơ hội áp đảo quần hùng, giành chức vô địch!" "Nghe nói Triệu Long Tượng và Chu Trần mấy ngày nay ở Ngọc Tiên Lâu thi xem ai 'vui đùa' nữ nhân giỏi hơn, không biết nên nói họ tự tin hay ngông cuồng, đừng đến lúc đó 'chân mềm' thì mất mặt!" "Ngươi lo lắng cái quái gì, dù họ có 'chân mềm', một chưởng cũng đủ vỗ chết ngươi, huống hồ ngươi không biết Chu Trần 'chơi' nữ nhân chính là tu luyện sao?" "Còn Triệu Long Tượng, ngươi nghĩ Long Tượng Thần Thể của người ta cũng vô dụng như ngươi sao?" "…" Trong Ngọc Tiên Lâu nghị luận sôi nổi, vô số ân khách từ trong ngẫu tí ngọc đùi rút ra, kéo lại dây lưng, chuẩn bị đi xem Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội.

Trong căn phòng tối cao nhất của Ngọc Tiên Lâu, Hồng Chúc và Thanh Ngọc Dao đi tới, đôi chân dài trắng nõn, nhìn về phía Chu Trần đang luyện công trước cửa sổ: "Công tử, hôm nay là ngày Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội bắt đầu, ngài sẽ không quên chứ?" "Đương nhiên không quên, dù sao cũng không vội!" Chu Trần cười cười, tần suất đề

cao.

Một lát sau.

Ngọc Linh Lung, đầu bài của Ngọc Tiên Lâu, ngửa cổ ra sau, ưỡn ngực, toàn thân hoàn toàn mềm nhũn trong lòng Chu Trần, hai chân duỗi thẳng, cơ thể cứng đờ.

"Xong rồi!" Chu Trần quay đầu mỉm cười, bế Ngọc Linh Lung đặt lên giường, tiện tay đắp chăn cho nàng.

Ngọc Linh Lung đã vui đến mức không ngậm miệng lại được, nước dãi chảy ròng, ngất đi.

Thanh Ngọc Dao liếc nhìn bên cửa sổ, không còn một giọt nước.

Khí tức đặc thù tràn ngập, xộc vào mũi.

Hồng Chúc tươi cười đến trước mặt Chu Trần, không để ý đến Ngọc Linh Lung đang ngất lịm, phục thị Chu Trần tắm rửa thay y phục.

Nàng cầm khăn bông nhúng vào nước nóng, rồi vắt khô, nhẹ nhàng lau khô đầu tóc ướt đẫm của Chu Trần, kinh ngạc nói: "Công tử dù làm gì, cũng đều là thiên hạ vô song!" "Hồng Chúc cái miệng nhỏ của nàng thật ngọt ngào!" Chu Trần đưa tay nhéo Hồng Chúc, tâm tình sảng khoái, liếc nhìn Ngọc Linh Lung đang ngất đi, thi hứng đại phát: "Ba ngày cửa khép không vào, trước thềm cây đầy trắng xóa!" "Thơ hay!

Công tử văn tài phi phàm, xuất khẩu thành chương, văn võ song toàn, thật khiến người ta bội phục!" Hồng Chúc tán thưởng nhiệt liệt.

Khóe môi Thanh Ngọc Dao giật giật, viết cái thứ thơ dâm đãng gì thế, thật có hại phong hóa.

Bất quá nghĩ đến mỗi lần Chu Trần làm nàng, miệng còn nói

những lời ô ngôn lãng ngữ, so với những lời đó thì bài thơ này coi như còn văn nhã rồi.

"Hai người xong chưa?" Thanh Ngọc Dao nhắc nhở.

Nàng sợ hai người lát nữa lại 'làm' tiếp, thà rằng hôm nay đại hội không đi nữa.

"Sư bá ghen rồi sao?" Chu Trần khoác tay Hồng Chúc đi đến, thuận tay ôm Thanh Ngọc Dao vào lòng, ôm hai mỹ nhân rời khỏi phòng.

Kẹt.

Đúng lúc Triệu Long Tượng cũng đang ôm A Châu A Mặc đi ra, hai người nhìn nhau, mỉm cười.

Tình hữu nghị giữa đàn ông thật đơn giản.

Đời người ba đại thiết: Cùng nhau đồng sàng, cùng nhau vác thương, cùng nhau dạo thanh lâu.

Hiện tại chính là cái thiết thứ ba.

"Tiểu Long, khóe miệng ngươi có tương đậu kìa!" Chu Trần mắt khẽ động, đột nhiên nói.

"Đâu có?" Triệu Long Tượng tiện tay lau, biết mình bị Chu Trần trêu chọc.

"Hèn chi Tiểu Long ngươi sức lực lớn như vậy, thì ra bữa nào cũng uống sữa bò!" Ánh mắt Chu Trần lướt qua bộ ngực vĩ đại của A Châu A Mặc một cách tinh tế.

Bất quá Chu Trần cũng không tiện ngưỡng mộ, Sư bá và Hồng Chúc cũng không kém các nàng.

Hắn cũng ngày ngày 'ăn'!

Thích uống sữa thú nhất!

“Ngươi còn gọi Tiểu Long ta trở mặt đó!” Triệu Long Tượng hung hăng trừng mắt nhìn Chu Trần, không phục nói: “Hôm nay chúng ta thật sự chiến một trận, ngươi nếu bại, liền gọi ta Long ca, không được gọi Tiểu Long!” “Được, ngươi bại liền gọi ta Trần ca!” Chu Trần đồng ý.

“Quân tử nhất ngôn!” “Tứ mã nan truy!” Chu Trần và Triệu Long Tượng đấm vào nhau một cái, cùng nhau rời khỏi Ngọc Tiên Lâu.

Thanh Ngọc Dao, Hồng Chúc và A Châu, A Mặc lần lượt theo sau hai người.

“Hai vị gia, đi thong thả, hoan nghênh lần sau lại đến!” “Nhất định nhất định!” Chu Trần và Triệu Long Tượng tiêu sái rời khỏi Ngọc Tiên Lâu, sau lưng vô số ân khách của Ngọc Tiên Lâu theo sau, cùng nhau đi đến Thiên Kiêu Đài, nơi diễn ra Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội.

Thiên Kiêu Đài.

Đây là một tiên sơn.

Lúc này dưới chân núi người đông như biển, có thiên tài đến từ các nơi của Đại Càn, cũng có quần chúng hóng chuyện đến xem náo nhiệt.

Chu Trần và đoàn người Triệu Long Tượng vừa đến Thiên Kiêu Đài, nhất thời thu hút vô số ánh mắt nhìn tới.

“Là Thánh tử Triệu Long Tượng của Long Tượng Tông và Thánh tử Chu Trần của Vô Lượng Kiếm Tông!” “Nghe nói mấy ngày nay bọn họ ‘vui đùa’ ở Ngọc Tiên Lâu, khiến các cô nương của Ngọc Tiên Lâu vui vẻ đến nỗi không khép chân lại được, say đắm đến chết mê chết mệt.” “Không biết bọn họ có ‘chân mềm’ không!” “Ngươi e là không biết Chu Trần chính là dựa vào cái đó mà tu luyện!

Chơi nữ nhân càng nhiều, người ta càng lợi hại!" "Móa!

Lại còn có chuyện tốt như vậy?" "Chẳng lẽ là thải âm bổ dương?" "Thải cái mẹ ngươi, thải âm bổ dương mà đứng được ở đây sao?

Người ta đó là thiên phú đặc thù!" "…" Không để ý đến ánh mắt tò mò và lời bàn tán xung quanh, Chu Trần nhìn về phía Thiên Kiêu Đài.

Trên Thiên Kiêu Đài chỉ có một tòa tháp cao chọc trời và vô số ghế ngồi dành cho quý khách.

Tòa tháp đó tên là Thông Thiên Tháp.

Đó là một bảo vật đặc biệt.

Bên trong ghi lại hình chiếu của vô số thiên kiêu trong mấy chục vạn năm qua.

Thiên tài sau khi vào trong, sẽ được căn cứ vào tuổi tác của ngươi mà ghép đôi với một đối thủ cùng tuổi cùng tu vi.

Sau khi đánh bại đối thủ, sẽ lại được ghép đôi với một đối thủ cùng tuổi nhưng mạnh hơn.

Nếu trong số những người cùng tuổi không còn đối thủ, thì sẽ được ghép đôi với những đối thủ mạnh hơn ở các độ tuổi khác nhau.

Mỗi đối thủ đều là thiên kiêu từng xông tháp.

Đánh bại đối phương, liền có thể chiếm lấy danh thứ của đối phương.

Bất quá Thông Thiên Tháp chỉ ghi nhận những người dưới ba mươi tuổi.

Cho nên bên trong ghi lại đều là thiên kiêu dưới ba mươi tuổi.

Ngày thường, Thông Thiên Tháp cũng mở cửa cho mọi người.

Mục đích Thông Thiên Tháp được luyện chế ra chính là để tuyển

chọn thiên tài.

Thời gian chớp mắt đến giữa trưa.

Một nam nhân trung niên vẻ mặt uy nghiêm, thân mặc tử bào xuất hiện giữa hư không, cất cao giọng nói: "Trật tự!" Hai chữ đơn giản tựa như sấm sét nổ vang, Thiên Kiêu Đài vốn ồn ào lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều nhìn về phía lão giả tử bào.

"Khảo hạch Thiên Tài Võ Đạo Đại Hội kỳ này là xông Thông Thiên Tháp, thời gian kết thúc là lúc mặt trời lặn." "Bây giờ bắt đầu!" Lão giả tử bào lời ít ý nhiều, trực tiếp nói.

"Nghe nói trong Thông Thiên Tháp có hình chiếu của Sở Bá Hoàng, không biết ta có thể gặp được không?" Triệu Long Tượng trong mắt chiến ý sục sôi, ánh mắt rực lửa.

"Sở Bá Hoàng?" Chu Trần trong lòng khẽ động, chuẩn bị kiến thức một phen.

"Huynh đệ, lão ca đi đây!" Triệu Long Tượng vỗ vai Chu Trần, hóa thành một đạo lưu quang bay về phía Thông Thiên Tháp.

Thông Thiên Tháp rất lớn, bốn mặt tám hướng đều có thể đi vào, bên trong tự thành không gian, có thể dung nạp mấy chục vạn người cùng lúc xông tháp.

"Hai nàng ở đây đợi ta!" Dặn dò Thanh Ngọc Dao và Hồng Chúc một tiếng, Chu Trần phi thân tiến vào Thông Thiên Tháp.

Sau khi tiến vào Thông Thiên Tháp, Chu Trần lập tức cảm thấy không gian xung quanh biến đổi, xuất hiện trên một thảo nguyên rộng lớn.

"Bảo vật này đẳng cấp không thấp nha, nghe nói là do Sở Bá Hoàng để lại!" Chu Trần suy tư, trước mặt hiện ra một thiên tài Nguyên Đan cửu chuyển.

“Xem ra tu vi của ta không thể qua mắt Thông Thiên Tháp!” Chu Trần không quá bất ngờ, Thông Thiên Tháp vừa nhìn đã biết đẳng cấp không thấp, hơn nữa Chu Trần tiến vào bên trong, có thể kiểm tra ra tu vi của hắn cũng là bình thường.

“Đối thủ đầu tiên của Thông Thiên Tháp là cùng tuổi cùng cảnh giới, nếu không có, thì lấy cùng cảnh giới làm chủ, không biết đối thủ này cùng tuổi với ta hay lớn hơn ta?” Chu Trần đánh giá đối phương.

Đây là một kiếm khách áo tím, toàn thân tràn ngập kiếm khí đáng sợ.

Ông!

Một đạo kiếm quang vô thanh vô tức đánh tới, Chu Trần bị chém thành hai nửa, mặt đất hiện ra một vết kiếm dài mấy trăm trượng.

Nhưng không có máu tươi bắn ra.

Thân thể Chu Trần bị chém thành hai nửa biến mất, hóa ra là tàn ảnh.

Xuy!

Kiếm quang lóe lên, đầu kiếm khách áo tím rơi xuống đất.

Chu Trần Luyện Thể ba trăm sáu mươi lăm chuyển viên mãn tấn thăng Thần Hải, ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, nay Nguyên Đan cửu chuyển viên mãn.

Tiên đạo chú tạo Âm Dương Đạo Cơ, ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan, nay Kim Đan viên mãn.

Ở cảnh giới này, Chu Trần không cảm thấy có ai mạnh hơn hắn.

Mà dưới ba mươi tuổi, đạt đến Thần Chủng cảnh lại càng ít ỏi.

Chương 124

Trên ghế ngồi cao nhất của Thiên Kiêu Đài.

Từng bóng người xuất hiện, có Càn Đế Sở Vô Nhai, có Đại Trưởng Công Chúa Dao Cơ, Trưởng Công Chúa Kiếm Hùng.

Trên ghế quý khách có các vương công quý tộc Đại Càn, các cường giả thế lực lớn.

"Hôm nay không ít thiên kiêu Đại Càn đến, không biết có ai có thể xông vào vạn tên trong tổng bảng Thông Thiên Tháp không?" "E rằng rất khó, Thông Thiên Tháp từ thời Thái Tổ Hoàng Đế đã súc lập ở đây, ghi lại vô số thiên kiêu Đại Càn đã xuất hiện trong ba mươi vạn năm qua, muốn xông vào vạn tên, khó càng thêm khó!" "Chu Trần hiện nay chưa đến hai mươi mốt tuổi, đợi hắn hai mươi chín tuổi đến xông, xông vào vạn tên không khó, thậm chí có thể xông vào nghìn tên, hiện tại tu vi còn hơi thấp!" "…" Chúng nhân xì xào bàn tán, nghị luận sôi nổi.

Bọn họ không thể nhìn thấy tình huống bên trong Thông Thiên Tháp, không biết tu vi cụ thể của Chu Trần, nhưng Chu Trần tấn thăng Nguyên Đan cảnh chưa đầy nửa năm, cho dù tu luyện nhanh, e rằng cũng không vượt quá Nguyên Đan tam chuyển.

Tu vi như vậy, muốn xông vào vạn tên quá khó khăn.

Ba mươi vạn năm lịch sử, phải có bao nhiêu thiên kiêu?

Dao Cơ nhìn Thông Thiên Tháp, mỹ mâu tràn đầy tò mò: "Tiểu tử này không biết có thể xếp thứ mấy?" "Ở Thiên Kiêu Lâu trên chỉ bằng nhục thân quyền cước đã có thể áp chế Triệu Long Tượng, tuy hai người đều không dùng toàn lực, nhưng thực lực Chu Trần hiển nhiên không yếu…" Lúc này.

Chu Trần như chém dưa thái rau giết chết từng đối thủ Nguyên Đan cửu chuyển hoặc Kim Đan viên mãn.

Kỹ năng và kinh nghiệm thực chiến của hắn không ngừng tăng lên.

Không thể không nói Thông Thiên Tháp là một nơi tốt để rèn luyện kinh nghiệm thực chiến, đặc biệt là nơi đây có tích lũy hình chiếu của thiên kiêu trong ba mươi vạn năm.

"Hôm nay sau khi xông quan, hình chiếu của ta cũng sẽ xuất hiện trong Thông Thiên Tháp, không biết mấy trăm nghìn năm sau có ai có thể đánh bại hình chiếu của ta không?" Chu Trần cảm thấy hắn là rất khó.

Hắn sẽ là một ngọn núi lớn còn mạnh hơn cả Sở Bá Hoàng, sừng sững chắn ngang đường tất cả thiên kiêu, trở thành một bia kỷ niệm không thể vượt qua!

Giống như Sở Bá Hoàng hiện nay đối với các thiên kiêu khác.

"Mười hai đối thủ rồi, lại vẫn chưa gặp Sở Bá Hoàng!" Chu Trần càng thêm mong đợi.

Mặc dù trong ba mươi vạn năm qua thiên kiêu Nguyên Đan cửu chuyển hoặc Kim Đan đỉnh phong tuyệt đối không dưới ba con số, nhưng thực lực đối thủ là tăng dần.

Cũng có nghĩa là những Nguyên Đan cửu chuyển hoặc Kim Đan đỉnh phong có thực lực thấp sẽ không xuất hiện trong danh sách đối thủ của Chu Trần.

"Mười bốn!" "Mười lăm!" "Hai mươi bảy, ơ?

Sở Bá Hoàng?" Chu Trần nhíu mày, đối thủ lần này thân hình khôi ngô, không thua Triệu Long Tượng, một thân tử kim long bào, uy nghiêm bá khí.

Chỉ đứng đó thôi, đã có một vẻ uy nghiêm không giận mà tự oai.

Tiếp theo, thân thể khôi ngô của Sở Bá Hoàng như núi non di chuyển ngang, giơ tay trấn áp xuống, một chiêu đơn giản lại có một sức mạnh khủng khiếp hóa mục nát thành thần kỳ.

"Đến hay lắm!" Chu Trần ung dung không sợ, giơ tay chống đỡ.

Bành!

Bành!

Bành!

Quyền chưởng trảo chỉ khuỷu tay biến hóa, các loại võ công tín thủ niêm lai, cùng Sở Bá Hoàng kịch chiến mấy trăm hiệp.

Công pháp quyền cước của Sở Bá Hoàng cũng lợi hại không kém, bá đạo vô cùng, sắc bén cương mãnh.

Đột nhiên, Sở Bá Hoàng giơ tay phải lên, bàn tay này thon dài hữu lực, cũng không có gì đặc biệt, nhưng khi năm ngón tay xòe ra, không gian xung quanh kịch liệt rung chuyển, tựa hồ hắn xòe ra không phải ngón tay, mà là một mảnh trời.

Đại Hoang Phá Thiên Chỉ!

Một chỉ điểm xuống Chu Trần, sức mạnh vô tận lấy bàn tay này làm trung tâm, điên cuồng xoay tròn áp súc, có một lực hút đáng sợ, áp chế Chu Trần né tránh, khiến thân thể hắn chủ động lao vào ngón tay này.

Nhưng Chu Trần hai chân đạp đất, như cắm rễ vào đất, không hề nhúc nhích.

Hắn cũng giơ tay lên, ngón trỏ và ngón giữa song long, nghênh kích lên.

Vô số chỉ pháp của hắn dung hòa thành một thể, tùy tiện một chỉ,

cũng không yếu hơn tuyệt thế võ công.

Chỉ pháp của hai người va chạm vào nhau, sức mạnh khủng khiếp bùng nổ, Chu Trần lùi hai bước, Sở Bá Hoàng lại lùi mười bước.

"Thần Đao Trảm!" Chu Trần không còn giữ lại, Vạn Tượng Thần Binh hóa thành một thanh đao chém tướng, chém xéo một nhát.

Đao quang trăm trượng, toàn thân sáng chói, chói mắt đoạt mục.

Khí tức mà đạo đao quang này phát ra còn hung hãn và sắc bén gấp mười lần so với chỉ pháp của hai người trước đó.

Nhát đao này chém xéo ra, nơi đi qua, không khí cũng như tấm vải bị chia đôi gọn gàng.

"Bát Hoang Lục Hợp Đao!" Sở Bá Hoàng rút trường đao ra, toàn thân phát ra khí thế mạnh mẽ vô song, không hề giữ lại mà chém ra một đao.

Tiếp theo, hai đạo đao quang va chạm, giằng co, va chạm, ép sát.

Ngay sau đó, hai đạo đao quang trăm trượng ầm ầm nổ tung, thân thể Sở Bá Hoàng run lên, ngực hiện ra một vết đao, rồi ầm ầm tiêu tán.

"Không hổ là Sở Bá Hoàng, cùng cảnh giới lại có thể chống lại ta lâu như vậy, mặc dù ta chỉ dùng một thành công lực…" Chu Trần cảm thán, quả nhiên danh tiếng lớn không có hư danh.

Sở Bá Hoàng tuyệt đối là đối thủ cùng cấp mạnh nhất mà hắn từng gặp.

Không có một trong số đó.

Đáng tiếc là ta có Kim Thủ Chỉ.

Ông!

Thân ảnh Chu Trần bị Thông Thiên Tháp đưa ra ngoài, trực tiếp rơi xuống đài cao của Thiên Kiêu Đài.

Xoạt!

Xoạt!

Xoạt!

Từng ánh mắt đồng loạt nhìn tới, tâm thần Chu Trần khẽ căng thẳng, hắn có thể cảm nhận được chín thành người ở đây đều là cường giả Thần Chủng cảnh trở lên.

Thậm chí Thần Thông cảnh cũng không ít.

Tử Thanh Tiên Tử và Hoàng Phủ Nguyệt Dao đều ở trên ghế quý khách.

"Là Chu Trần!" "Sao hắn lại nhanh như vậy?" "Không biết Chu Trần xếp thứ mấy?" Chúng nhân hiếu kỳ đánh giá Chu Trần, đây chính là người ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan trong truyền thuyết.

Cả Đại Càn đều là kẻ mù, chỉ có một mình hắn.

Ông!

Thông Thiên Tháp đột nhiên chấn động, tỏa ra vạn trượng hào quang.

Bầu trời chốc lát nhiễm thành màu vàng kim.

"Chuyện gì thế này?" "Không phải vẫn chưa đến lúc công bố xếp hạng sao?" Rất nhiều người nghi hoặc.

Ngay cả Càn Đế Sở Vô Nhai cũng rất khó hiểu, vốn dĩ là phải đến khi kết thúc mới điều khiển Thông Thiên Tháp hiển thị xếp hạng.

Hơn nữa động tĩnh sẽ không lớn đến vậy.

Bọn họ chưa từng gặp qua tình huống này, thậm chí còn chưa

từng nghe nói qua.

Lúc này, vạn trượng hào quang ngưng tụ thành một bảng vàng kim.

Phía trên cùng của bảng, hai chữ lớn như núi hiện ra, kim quang lấp lánh, tựa hồ vĩnh hằng bất hủ, chiếu rọi vạn cổ. 【Hạng nhất, Chu Trần】 【Hạng nhì, Sở Bá Hoàng】 【Hạng ba…】 "Cái gì?" "Sao có thể?" "Hạng nhất Chu Trần!?" "Thông Thiên Tháp chẳng lẽ bị lỗi rồi sao?" Tất cả mọi người đứng dậy, trừng lớn mắt, chăm chú nhìn vào hai chữ "Chu Trần" lớn như núi trên bảng vàng kim.

"Đây chính là Đại Đạo Nguyên Đan sao?

Thái Tổ Hoàng Đế lại bại rồi…" Càn Đế Sở Vô Nhai thân thể run rẩy, trong lòng cuồn cuộn sóng lớn, ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm bảng vàng, không thể tin được.

Chu Trần lại có thể đánh bại Thái Tổ Hoàng Đế Sở Bá Hoàng, độc chiếm vị trí đứng đầu, trở thành thiên kiêu mạnh nhất từ trước đến nay của Đại Càn.

Cổ kim vô địch!

"Cánh nhiên kích bại Sở Bá Hoàng!?" Bộ ngực đầy đặn của Tử Thanh Tiên Tử khẽ phập phồng, mặc dù nàng đánh giá Chu Trần rất cao, cho rằng dù Chu Trần không thể thành tiên thì cũng có thể thành hoàng thành đế, chủ tể phàm trần một đời.

Nhưng nàng vạn vạn không ngờ Chu Trần lại nhanh chóng đến vậy mà đánh bại hình chiếu của Sở Bá Hoàng lưu lại trên Thông Thiên Tháp.

Phải biết rằng hình chiếu của Sở Bá Hoàng lưu lại trên Thông Thiên Tháp lại là Nguyên Đan Cửu Chuyển cảnh!

"Thiên phú này thật đáng sợ…" Tử Thanh Tiên Tử nghĩ đến Chu

Trần mỗi ngày ân ái với nữ nhân, mấy hôm nay lại ngày ngày ngâm mình tại Ngọc Tiên Lâu, mỗi ngày vài chục lần.

Giờ đây, cả Đại Càn không ai là không biết danh xưng Tiểu Vương Tử Thanh Lâu của Chu Trần!

Nhưng nàng biết Chu Trần làm vậy chính là đang 'khổ tu'!

Nay thành quả đã hiển nhiên rõ rệt.

"Thật là một quái vật!" Đôi mắt uy nghiêm của Càn Đế Sở Vô Nhai tràn đầy kinh thán, Chu Trần quả thực mỗi lần đều mang đến bất ngờ, làm mới nhận thức của hắn.

"Vô Lượng Kiếm Tông thật sự đã nhặt được bảo vật rồi!" Sở Vô Nhai trong lòng ngưỡng mộ, nhưng nghĩ đến mối quan hệ giữa Chu Trần và Kiếm Hùng, hắn lại vui vẻ trở lại.

Mặc dù Chu Trần không phải người hoàng tộc, nhưng phò mã cũng không tệ.

"Tiểu tử này quả nhiên mỗi lần đều mang đến kinh hỉ!" Công chúa Dao Cơ liếc nhìn Kiếm Hùng đang vui mừng bên cạnh, cảm khái vạn phần.

Lúc nàng mới biết đến Chu Trần, chỉ cho rằng Chu Trần có chút thiên phú, là một thiên tài, nhưng những thiên tài như vậy, Đại Càn cũng không thiếu.

Thế nhưng không lâu sau, lại truyền đến tin tức Chu Trần ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan.

Thiên tài Đại Đạo Nguyên Đan, trong cả Đại Càn là độc nhất vô nhị.

Giờ đây, Chu Trần càng đánh bại Thái Tổ Sở Bá Hoàng.

Hắn quả thật là một quái vật, một yêu nghiệt!

“Tiểu tử này càng ngày càng lợi hại…” Khóe môi Hoàng Phủ Nguyệt Dao khẽ nhếch lên, vừa vui mừng cho Chu Trần lại vừa cảm thấy áp lực như núi.

Chu Trần mạnh lên quá nhanh, nói không chừng ngày nào đó sẽ vượt qua cả sư phụ như nàng.

Nhất là khi nghĩ đến tên tiểu phá hoại kia còn thích khi sư diệt tổ, Hoàng Phủ Nguyệt Dao hai chân khẽ kẹp chặt, trong đầu không khỏi hiện lên cảnh Chu Trần trong Thiên Nộ Đại Trận, tùy ý trêu chọc trên cơ thể nàng.

“Thật là một tiểu phá hoại…” “Chúc mừng Nguyệt Dao tỷ tỷ, thu được một đồ đệ tốt!” Thân hình đẫy đà, một thân tử y mỹ phụ tuyệt sắc Vạn Tử Nhu đầy vẻ ngưỡng mộ.

Nàng cũng là trưởng lão của Vô Lượng Kiếm Tông, lại còn là trận pháp sư và luyện đan sư, lần này đến Càn Đô để giao lưu kinh nghiệm trận pháp luyện đan với những người khác.

Lần trước khi Chu Trần khảo hạch nhập tông, nàng cũng từng gặp Chu Trần, lúc đó Chu Trần đã đánh bại đệ tam Đại Tổ Sư của Vô Lượng Kiếm Tông trong trận pháp, tài hoa kinh diễm.

Mặc dù nàng ngưỡng mộ, nhưng cũng không sánh bằng lần này.

Đại Đạo Nguyên Đan, lại còn đánh bại hình chiếu của Sở Bá Hoàng, quả thực kinh thiên động địa.

“Nghe nói thiên phú trận pháp của Chu Trần rất tốt, đã phá Thiên Nộ Đại Trận trong động phủ Thượng Cổ Thiên Nộ Tông, ta sớm đã muốn được kiến thức một phen rồi, đáng tiếc vẫn chưa tìm được cơ hội!” Trong mắt Vạn Tử Nhu tràn đầy sự nhiệt huyết.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao trong lòng khẽ giật mình, không khỏi cảm thấy lo lắng cho Vạn Tử Nhu.

Nàng biết Chu Trần có thói quen khi sư diệt tổ.

Trong đầu nàng ngay lập tức hiện lên hình ảnh Chu Trần ức hiếp sư thúc Trình Tố Tố của nàng.

Vạn Tử Nhu là sư muội của nàng, cũng là sư thúc của Chu Trần.

Cảm giác nguy hiểm đã đến!

"Chúc mừng Hoàng Phủ tông chủ, thu được giai đồ, đáng mừng đáng vui!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao vừa định nhắc nhở Vạn Tử Nhu, kết quả những người xung quanh đã lũ lượt kéo đến, chỉ cần là người tinh mắt đều có thể nhìn ra.

Chu Trần chỉ cần không vẫn lạc, nhất định sẽ là một đại năng thực lực thao thiên.

Vô Lượng Kiếm Tông cũng sẽ theo đó mà nước lên thuyền lên, quật khởi giữa các đạo tông, độc chiếm phong thái.

"Làm sao có thể?

Không thể nào!" Tiếng kinh nộ khó tin vang lên, đó chính là Huyết Vô Ngân, đệ tứ trên Thiên Kiêu Bảng, người được mệnh danh là 'sát nhân không thấy máu, đao qua không dấu vết', Thánh Tử Huyết gia của thế gia cổ lão.

Hắn từ Thông Thiên Tháp bước ra, liền nhìn thấy tên Chu Trần như mặt trời cao cao treo trên bầu trời, thậm chí còn đè lên đầu Sở Bá Hoàng.

Mà tên hắn căn bản không hề xuất hiện trên tổng bảng.

Tổng bảng một vạn danh ngạch, hắn thậm chí còn chưa lọt vào vạn người.

Anh ta không thể tin vào kết quả này.

Chu Trần nhỏ hơn hắn gần mười tuổi, mười tám tuổi mới tu

luyện, làm sao có thể mạnh hơn hắn nhiều đến thế?

"Chu Trần, ta muốn khiêu chiến ngươi!" Huyết Vô Ngân cầm huyết đao chỉ thẳng vào Chu Trần, hắn không tin Chu Trần thật sự có thể đánh bại Sở Bá Hoàng, đánh bại vô số thiên kiêu tuyệt thế tích lũy trong ba mươi vạn năm, vấn đỉnh bảng thủ.

Nhất định là Thông Thiên Tháp có vấn đề!

Hoặc là có người âm thầm thao túng!

Nghe nói Chu Trần và Thiên Kiếm công chúa đều đến từ các tông môn lân cận của Thanh Châu, quan hệ phi phàm, nói không chừng chính là đối phương giở trò!

"Ra chiêu đi!" Chu Trần hờ hững liếc nhìn Huyết Vô Ngân, sau trận chiến với Sở Bá Hoàng và các thiên kiêu tuyệt thế khác trong Thông Thiên Tháp, hắn căn bản không còn chút hứng thú nào với Huyết Vô Ngân.

Quá yếu rồi!

"Ngươi!" Sắc mặt Huyết Vô Ngân đỏ bừng, ngữ khí bình tĩnh không chút khói lửa của Chu Trần khiến hắn lửa giận bốc cao ba trượng.

Từ khi nào mà Huyết Vô Ngân hắn cũng bị người khác coi thường?

Hắn xuất thân thấp kém, từ nhỏ đã bị người khác coi thường.

Hắn ghét nhất việc người khác coi thường mình.

Hắn thức tỉnh huyết mạch Huyết Hoàng, một bước lên trời, tàn nhẫn giết chết tất cả những ai trước đây coi thường hắn và những kẻ không hợp với hắn.

Sau đó hắn thấy ai chướng mắt là rút đao giết người.

Trong Thiên Kiêu Bảng, người có sát tính lớn nhất chính là hắn.

Nếu không phải có thế gia cổ lão Huyết gia làm chỗ dựa, hắn đã sớm bị người khác tiêu diệt.

"Huyết Chiến Thiên Hạ, chết đi cho ta!" Một tiếng gầm giận dữ, toàn bộ thần lực của Huyết Vô Ngân vận chuyển đến cực hạn, thần lực huyết hồng sắc dường như hóa thành một biển máu.

Biển máu cuồn cuộn, ánh mặt trời đều bị che khuất quang mang, không khí trong nháy mắt bị ăn mòn, tản ra khí tức tà ác huyết tinh.

Khoảnh khắc tiếp theo, Huyết Vô Ngân xuất đao.

Lượng huyết khí và sát khí tràn ngập thiên địa trong một khoảnh khắc ngưng tụ lại một điểm, ánh nắng chính ngọ lại rọi xuống.

Dưới ánh nắng, một đạo huyết sắc ma đao ngưng tụ hoàn toàn thành vật chất mà sinh ra.

Đao quang dài trăm trượng, toàn thân huyết hồng, trên thân đao bố trí đầy huyết văn, có huyết khí sát khí ngưng kết thành huyết sắc hỏa diễm đang bùng cháy dữ dội trên đao quang.

Khí tức mà một đao này tản ra, đủ để khiến cường giả Thần Chủng cảnh bình thường tim đập chân run, lông tóc dựng đứng.

"Thật mạnh!" "Không hổ là huyết mạch Huyết Hoàng!" "Dưới một đao này, Thần Chủng cảnh bình thường cũng có thể bị chém!" Các tân khách xung quanh tán thán, Huyết Vô Ngân với tư cách là Thánh Tử Huyết gia, người thức tỉnh huyết mạch Huyết Hoàng, thực lực của hắn không thể nghi ngờ, tuyệt đối là thiên kiêu đỉnh cấp của Đại Càn.

Ánh mắt bọn họ sáng rực, chăm chú nhìn Chu Trần.

Tò mò xem Chu Trần vị thiên kiêu mạnh nhất Đại Càn từ trước

đến nay, người đã đánh bại hình chiếu của Sở Bá Hoàng, sẽ ứng đối thế nào?

Có thể đánh bại đối thủ trong mấy chiêu?

Chu Trần bình tĩnh nhìn Huyết Vô Ngân.

Chỉ thấy hắn bình thản chém một đao.

Chương 125

Nơi đao đi qua, ánh nắng mặt trời rọi xuống đỉnh đầu như tấm vải trắng bị cắt thành hai nửa gọn gàng.

Một đao này, có thể chém ánh mặt trời.

Trái tim của mọi người đều nghẹn lại trong cổ họng.

Đông Phương Bất Bại và Triệu Long Tượng vừa ra khỏi Thông Thiên Tháp, ánh mắt rực rỡ.

Bọn họ tự hỏi nếu đối mặt với chiêu này của Huyết Vô Ngân, cũng phải dốc toàn lực.

Thậm chí chưa chắc đã có thể đỡ được mà không tổn thương.

"Đang!" Âm thanh trong trẻo vang lên, tất cả mọi người đều ngẩn ra, tròng mắt như muốn rơi xuống đất.

Chu Trần giơ tay lên, hai ngón tay khẽ khàng kẹp chặt lấy trăm trượng đao quang huyết sắc có thể chém nhật nguyệt kia.

"Xì!" Kết quả này là bất kỳ ai cũng không ngờ tới.

Ngay cả Sở Vô Nhai và những người khác biết Thông Thiên Tháp không có vấn đề, thực lực của Chu Trần vượt xa Huyết Vô Ngân, nhưng cũng không ngờ Chu Trần lại dùng hai ngón tay tiếp nhận tuyệt thế nhất đao của Huyết Vô Ngân.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao mặt đỏ bừng, trong lòng thầm mắng một tiếng.

Nàng nhìn thấy chiêu hai ngón tay kẹp đao mang tính biểu tượng của Chu Trần, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Chu Trần ức hiếp nàng.

Đặc biệt là hai ngón tay đó, nàng cảm giác mình đã sản sinh phản

ứng theo bản năng rồi.

Hai ngón tay đó dường như đã khắc sâu vào tâm linh nàng, khiến hai chân nàng khẽ kẹp chặt.

"Rắc!" Dùng sức vặn một cái, hai ngón tay bé nhỏ lại kẹp nát trăm trượng đao quang huyết sắc, Chu Trần thuận thế tiến lên một bước.

"Hưu!" Một đạo kiếm khí từ đầu ngón tay bắn ra, Huyết Vô Ngân đang chấn động khó tả trong nháy mắt trọng thương, ngực có một lỗ máu, thổ huyết ngã xuống đất!

Một chiêu!

Khẽ khàng một chiêu đã đánh bại Huyết Vô Ngân, giống như cha đánh con, không tốn chút sức lực nào.

"Ực!" Đông Phương Bất Bại cảm thấy danh xưng Bất Bại của mình đã tan tành.

Huyết Vô Ngân không hề yếu.

Ngay cả hắn ra tay, nhiều nhất cũng chỉ hòa Huyết Vô Ngân.

Đối đầu với Chu Trần, kết cục cũng sẽ như Huyết Vô Ngân, không có bất kỳ ngoại lệ nào.

"Chết tiệt!" Triệu Long Tượng trợn tròn mắt, trước đây Chu Trần đã ẩn giấu bao nhiêu thực lực khi chiến đấu bằng nhục thân với hắn?

Cảm tình trước đây chỉ là đùa giỡn với hắn sao.

Hắn đã dùng bảy phần công lực, nhưng Chu Trần ước chừng chỉ dùng bảy phần lực, thậm chí còn chưa đến một phần mười.

Thật sự quá đả kích người khác!

"Không thể nào… Phụt!" Huyết Vô Ngân nằm trên đất, trợn tròn mắt, khí huyết dâng trào, lại lần nữa thổ huyết, ngất xỉu.

“Thánh Tử!” Một bóng người xuất hiện, kẹp miệng Huyết Vô Ngân, cho hắn uống một viên đan dược, rồi ôm Huyết Vô Ngân biến mất.

Quần chúng vây xem đang chấn động cuối cùng cũng hoàn hồn, kinh thán không ngớt.

“Quá mạnh rồi!” “Không hổ là thiên kiêu mạnh nhất Đại Càn, ngay cả thiên kiêu thức tỉnh huyết mạch Vương giả như Huyết Vô Ngân cũng không phải đối thủ một hợp!” “Đại Đạo Nguyên Đan, đáng sợ như thế sao!” “Ha ha ha, tốt tốt tốt!” Càn Đế Sở Vô Nhai cười phá lên, tán thưởng rằng: “Không hổ là tuyệt thế yêu nghiệt của Đại Càn ta, thiếu niên thiên kiêu, dũng quán tam quân, Quán Quân Hầu của giới này phi ngươi mạc chúc!” Đại hội Võ Đạo thiên tài mặc dù chưa kết thúc, nhưng trong mắt tất cả mọi người đã kết thúc rồi.

Quán quân đã xuất hiện.

Thánh Tử Vô Lượng Kiếm Tông, Chu Trần!

Thiếu niên thiên kiêu, dũng quán tam quân, vô khả thất địch!

“Đa tạ Bệ Hạ tán thưởng!” Chu Trần chắp tay thi lễ, nói thẳng: “Ta và Thiên Kiếm công chúa tình đầu ý hợp, xin Bệ Hạ tác thành!” Lời vừa dứt, xung quanh một mảnh xôn xao.

Tuy nhiên, một đám vương công quý tộc, sau khi kinh ngạc, lại không quá bất ngờ.

Chỉ có thể nói là nằm ngoài dự liệu, nhưng hợp tình hợp lý.

Từ khi Đại trưởng công chúa Dao Cơ và trưởng công chúa Kiếm Hùng đến Vô Lượng Kiếm Tông tham gia đại điển Thánh Tử của Chu Trần, bọn họ đã có dự cảm.

Kiếm Hùng và Chu Trần đã sớm quen biết.

Dao Cơ và Kiếm Hùng đi tham gia đại điển Thánh Tử của Chu Trần, hoặc là mối quan hệ giữa Chu Trần và Kiếm Hùng phi phàm, hoặc là hoàng thất muốn mượn mối quan hệ của Kiếm Hùng và Chu Trần để lôi kéo Chu Trần.

Giờ xem ra Kiếm Hùng và Chu Trần không chỉ quen biết, mà còn sớm đã ở bên nhau rồi.

"Ồ?" Sở Vô Nhai dường như lần đầu tiên biết, ánh mắt nhìn về phía Kiếm Hùng: "Thiên Kiếm, ý của ngươi thế nào?" "Hoàng huynh làm chủ là được!" Kiếm Hùng đáp, ý tứ không cần nói cũng tự hiểu.

"Tốt tốt tốt, đều nói mỹ nhân ái anh hùng, quả nhiên không sai!" Sở Vô Nhai nhìn khắp cả trường: "Chu Trần thiếu niên thiên kiêu, cái thế vô song, dũng quán tam quân, là một đại hạnh sự của Đại Càn ta." "Anh hùng phối mỹ nhân, Chu Trần và trưởng công chúa Thiên Kiếm, tình đầu ý hợp, thiên tác chi hợp, có thể nói là song hỷ lâm môn!" "Chúc mừng Bệ Hạ, chúc mừng Thiên Kiếm công chúa, chúc mừng phò mã!" Các vương công quý tộc lũ lượt cung kính chúc mừng, Thiên Kiêu Đài lập tức trở nên náo nhiệt.

Đặc biệt là rất nhiều người đối với Chu Trần vô cùng nhiệt tình.

Mặc dù Chu Trần sẽ cưới Thiên Kiếm công chúa trở thành phò mã, nhưng thân phận địa vị của Chu Trần không hề thấp, đặc biệt là thiên phú kinh khủng chấn cổ thước kim, cưới công chúa không phải là cao phàn.

Chu Trần dù có cưới thêm nữ nhân khác, hoàng thất cũng sẽ không phản đối.

Huống hồ thiên phú đặc biệt của Chu Trần, đã định trước Chu Trần cần thêm nhiều nữ nhân, nếu hoàng thất hạn chế Chu Trần không thể cưới nữ nhân khác, vậy chính là kết thù với Chu Trần.

Cản đường tu đạo của người khác, như giết cha mẹ người ta.

Bởi vậy, bọn họ cũng muốn tặng nữ nhân cho Chu Trần.

"Ký sinh Trần hà sinh bất bại a!" Đông Phương Bất Bại nhìn Chu Trần trở thành nhân vật chính sáng chói nhất toàn trường, bị vô số vương công quý tộc, vô số cường giả đại thế lực vây quanh, ánh mắt tối sầm.

Sống cùng thời đại với Chu Trần, thật là bi ai.

Hào quang vốn thuộc về bọn họ, hoàn toàn bị một mình Chu Trần áp chế đến ảm đạm thất sắc, không ngẩng đầu lên nổi.

Hoàng hôn buông xuống, đại hội võ đạo thiên tài kết thúc.

"Chu Trần thiên phú dị bẩm, thiếu niên thiên kiêu, cái thế vô song, dũng quán tam quân, đặc phong Chu Trần làm Đại Càn Quán Quân Hầu!" Càn Đế Sở Vô Nhai lớn tiếng tuyên bố.

Còn về phần thưởng, không cần hắn đích thân đọc.

Huống hồ thiên phú của Chu Trần siêu việt sức tưởng tượng của hắn, lại còn trở thành phò mã, phần thưởng so với tuyên bố ban đầu ít nhất phải tăng gấp đôi.

Đã đầu tư vào Chu Trần, thì phải gia tăng đầu tư.

Nếu không thì có ích lợi gì?

Đại hội kết thúc, Chu Trần dẫn Thanh Ngọc Dao, Hồng Chúc, Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Tử Thanh Tiên Tử cùng Kiếm Hùng Dao Cơ đi đến một tiên sơn.

Đây là nơi Sở Vô Nhai cấp cho Chu Trần làm Phò Mã Phủ.

Tiên sơn này so với tiên sơn của Chu Trần khi trở thành Thánh Tử ở Vô Lượng Kiếm Tông còn hơn hẳn, không thể không nói Đại Càn vương triều quả thật tài lực hùng hậu.

Chu Trần vừa đi vừa quan sát, dưới chân là mây trắng lượn lờ.

Trên núi, quỳnh lâu ngọc vũ, cung điện liên miên, loan điểu bay lượn, rực rỡ như cầu vồng; linh cầm ngậm chi, thụy khí rủ xuống; hươu nai dâng đào, hương thơm lan tỏa.

Hai bên bậc đá bạch ngọc, chi lan khắp nơi, kỳ ba phun khói màu, trong ao sen cá rồng tung bay, mây khói cuộn trào, vàng chảy rực rỡ.

Đặc biệt dưới lòng đất còn có một điều cực phẩm long mạch, lợi ích của việc tu luyện ở đây không cần nói cũng tự hiểu.

"Hôn kỳ của Chu Trần và Hùng nhi, cứ định vào ba tháng sau, Tử Thanh Tiên Tử và tông chủ nghĩ sao?" Công chúa Dao Cơ một thân phượng bào, cao quý ưu nhã, ung dung hoa quý, như một đóa thần liên nở rộ, cơ thể trong suốt như ngọc, cười nói yểu điệu, tựa mây bạc che trăng sáng, như gió nhẹ lướt ngọc hoa, mỹ lệ đa tình.

Tử Thanh Tiên Tử không kém cạnh, cũng đẹp đến nghẹt thở, càng thêm phong thái tuyệt trần, như vầng trăng tím treo lơ lửng trên không, lưu quang rực rỡ.

Mỗi tấc da thịt của nàng dường như không thuộc về phàm trần, tinh xảo điểm điểm, tựa hồ mang theo khí tức tiên giới.

"Ba tháng sau cũng không vấn đề gì, chỉ xem Chu Trần thôi!" Tử Thanh Tiên Tử và Hoàng Phủ Nguyệt Dao đều không có ý kiến, nhìn về phía Chu Trần đang nắm lấy bàn tay mềm mại của Kiếm Hùng mà trêu đùa.

"Ta không vấn đề gì, các người cứ sắp xếp là được!" Trong đó các loại lễ nghi không ít, rườm rà phức tạp, Chu Trần lười nhác bận tâm, cứ để hoàng thất và người của Vô Lượng Kiếm Tông lo liệu là xong.

"Ta thấy ngày mười lăm tháng ba không tệ, vậy cứ định vào mười lăm tháng ba đi!" Dao Cơ và Tử Thanh Tiên Tử, Hoàng Phủ Nguyệt

Dao thương lượng hôn sự của Chu Trần và Kiếm Hùng.

Chu Trần đã kéo Kiếm Hùng vào phòng.

"Rầm!" Cánh cửa phòng đóng chặt, Chu Trần một tay ôm lấy Kiếm Hùng đẩy nàng vào cửa, rồi hung hăng hôn lên.

Xa cách ngắn ngủi còn hơn tân hôn.

Ba tháng không gặp, Chu Trần nhớ Kiếm Hùng đến nao lòng.

Cánh tay ngọc trắng muốt của Kiếm Hùng giơ lên, ôm lấy cổ Chu Trần, đầu ngửa ra sau, mặc cho Chu Trần dùng sức hôn lên cổ nàng trắng như tuyết.

"Tên tiểu phá hoại này!" Cảm nhận được Chu Trần kéo Kiếm Hùng về phòng, Tử Thanh Tiên Tử, Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Dao Cơ cũng đều vô ngữ.

Nhưng bọn họ sớm đã biết đức tính của Chu Trần, cũng thấy quen rồi.

Thân hình Chu Trần luồn vào trong váy Kiếm Hùng, một tay xé toạc áo nhỏ của nàng.

Ánh mắt Kiếm Hùng lóe lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, Chu Trần đột nhiên đột kích sau lưng.

Nếu không phải Kiếm Hùng đã quen với những đợt đột kích bất ngờ của Chu Trần mỗi lần, nàng nhất định đã giật mình.

Nhưng dù vậy, đôi lông mày xinh đẹp của Kiếm Hùng vẫn khẽ nhíu lại.

"Di, Kiếm Hùng nàng lại khôi phục dáng vẻ ban đầu rồi sao?" Chu Trần như có điều cảm nhận, cúi đầu nhìn xuống.

Kiếm Hùng đã bị thương.

“Ta thăng cấp đột phá Thần Hải, lại thăng cấp Nguyên Đan, nhục thân đã lột xác hai lần, tự nhiên đã khôi phục!” Kiếm Hùng giọng nói vẫn lạnh nhạt, ngắn gọn đáp.

“Cũng phải!” Chu Trần sâu sắc gật đầu, hôn nhẹ lên đôi mắt đẹp của Kiếm Hùng đầy yêu thương: “Đã khiến nàng khó chịu rồi sao?” Kiếm Hùng nhẹ nhàng lắc đầu.

Mặc dù Chu Trần thích đột kích, nhưng đối với võ giả mà nói, chút thương tích này tính là gì.

Cứ như chỉ xước da một chút.

Ôm lấy vòng eo mềm mại của Kiếm Hùng, Chu Trần bế nàng lên giường.

Sau khi thăng cấp Nguyên Đan, nhục thân lột xác, Kiếm Hùng một lần nữa trở lại như thiếu nữ ngày nào.

Chu Trần nâng niu không rời tay, bàn tay đại động.

Gió nổi mây vần vũ, hương hãn lâm ly… Ngày này, đại hội võ đạo thiên tài kết thúc.

Ngày này, Càn Đô gió lớn.

Ngày này, trời đổ bão lớn.

Chu Trần ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, trong Thông Thiên Tháp đánh bại hình chiếu của Sở Bá Hoàng, mạnh mẽ vấn đỉnh vị trí thứ nhất trên tổng bảng Thông Thiên Tháp, trở thành thiên kiêu mạnh nhất Đại Càn từ trước đến nay.

Đồng thời Chu Trần còn công khai cầu hôn trưởng công chúa, Càn Đế tứ hôn, sẽ vào ngày mười lăm tháng ba, nghênh thú trưởng công chúa Thiên Kiếm.

Hai tin tức này tựa cơn bão cấp mười hai quét ngang thiên hạ.

Thiên hạ xôn xao.

Thiên hạ ai mà không biết quân?

Chu Trần không biết bên ngoài đã vì hắn mà thiên phiên địa phúc, vô số thế lực vì hắn mà đêm không ngủ được.

Lúc này, Chu Trần hoàn toàn không bận tâm.

Vẫn cúi đầu vội vã trở về nhà.

Gió mưa dù lớn, cũng không cản được tấm lòng du tử khao khát về nhà.

Dù đường sá trơn trượt, gian nan hiểm trở trùng trùng, Chu Trần vẫn đội gió mưa mà tiến về hướng nhà.

"Yêu nghiệt!" "Nhất định phải chết!" So với sự chấn động kinh ngạc của quần chúng vây xem, những thế lực có thù oán với hoàng thất Đại Càn và Vô Lượng Kiếm Tông đều cảnh giác.

Thiên tài càng mạnh, càng phải bóp chết trong nôi.

Nếu không, một khi trưởng thành sẽ là cơn ác mộng của chính mình.

Đại Khôn vương triều.

Hoàng cung.

Ngự thư phòng.

Tin tức về Chu Trần ngay lập tức được gửi đến tay Khôn Đế, kẻ thù không đội trời chung với Đại Càn.

Khôn Đế nhìn báo cáo chi tiết về Chu Trần từ nhỏ đến lớn, ánh mắt càng thêm băng lãnh, kẻ này đã có đường chết.

"Giết!" "Chấn kinh!

Thánh Tử Vô Lượng Kiếm Tông mạnh mẽ đoạt quán quân đại hội

võ đạo thiên tài, được gia phong Quán Quân Hầu, nghênh thú trưởng công chúa, bước lên đỉnh cao nhân sinh!" "Chấn hám!

Thiên kiêu mạnh nhất Đại Càn từ trước đến nay đã ra đời!" "Tin tức nội bộ, câu chuyện không thể không kể giữa Quán Quân Hầu và trưởng công chúa!" "Chấn kinh!

Con đường truyền kỳ của Quán Quân Hầu lại là..., rốt cuộc là sự bại hoại của đạo đức, hay sự vặn vẹo của nhân tính!" Thiên Cơ Lâu và các thế lực bán tin tức tình báo khác điên cuồng in ấn các loại tin tức thu hút ánh nhìn, bán đắt như tôm tươi.

Danh tiếng Chu Trần, dường như chỉ trong một đêm, đã truyền khắp nam bắc đại giang, không ai không biết, không ai không hiểu.

Thiên hạ ai mà không biết quân?

Cùng với các loại tin tức về Chu Trần bay tràn ngập, các thanh lâu, họa phường khắp Đại Càn lại bất ngờ trở nên sôi động.

Khách hàng tăng vọt hơn gấp đôi bình thường.

Bởi vì Chu Trần thích ghé thăm thanh lâu.

Những thanh lâu mà Chu Trần từng đến như Thiên Tiên Lâu, Tuyết Nguyệt Phường, càng trở nên đông đúc, cung không đủ cầu.

Không biết bao nhiêu cô nương vừa yêu vừa hận, khổ sở không thôi.

Nước mắt cũng đã cạn khô.

Kì lạ hơn là không biết tin tức nội bộ nào truyền ra, Chu Trần thích uống sữa thú, nghe nói uống sữa sẽ khỏe mạnh.

Thị trường vốn dĩ bình thường lại bùng nổ, viên đan dưỡng sữa bị vét sạch… Vô Lượng Kiếm Tông.

"Thánh Tử điện hạ uy vũ!" "Thánh Tử thật sự quá lợi hại, bất kể

đi đến đâu, đều là tồn tại chói mắt nhất, không ai có thể áp chế vạn trượng hào quang của Thánh Tử!" "Huyết Vô Ngân hạng tư trên Thiên Kiêu Bảng đúng là đồ não tàn, dám nghi ngờ Thông Thiên Tháp có vấn đề hoặc gian lận, kết quả bị Thánh Tử một chỉ miểu sát, thật sự hả hê lòng người, chỉ hận chưa thể tận mắt chứng kiến phong thái vô địch của Thánh Tử!" "Ta nguyện xưng Thánh Tử điện hạ là mạnh nhất!" "Giẫm đạp thiên kiêu, ôm ấp công chúa, đại trượng phu phải như thế!" Vô Lượng Kiếm Tông một mảnh sôi sục, vô số đệ tử mặt đỏ tía tai, kích động không ngớt, cảm thấy vinh dự.

"Cánh dĩ nhiên đã đến bước này…" Bạch Vô Tuyết, đệ nhất chân truyền đệ tử, kiêu ngạo đứng trên đỉnh núi, ánh mắt xa xăm, một trận tự ti.

Ban đầu nghe thấy tên Chu Trần, hắn còn khinh thường.

Sau này nghe nói Chu Trần ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, hắn mới thật sự coi Chu Trần là đối thủ.

Khi Chu Trần mạnh mẽ đánh bại Phật Tử Ngộ Không của Đại Thiền Tự, hắn tự thấy hổ thẹn không bằng, không có dũng khí rút kiếm, nhưng hắn vẫn giữ vững ý chí truy đuổi.

Thế nhưng chỉ vẻn vẹn ba tháng, lần nữa nghe tin tức về Chu Trần, Chu Trần đã áp chế các phương thiên kiêu không ngẩng đầu lên nổi, ngay cả hình chiếu của Thái Tổ hoàng đế Sở Bá Hoàng cũng bại dưới tay Chu Trần.

Đại Càn lập quốc ba mươi vạn năm.

Thiên tài lớp lớp, thiên kiêu như mây.

Nhưng trước mặt Chu Trần, tất cả đều phải cúi đầu.

Hắn ngẩng đầu, chỉ có thể ngước nhìn bóng lưng của Chu Trần.

Chương 126

"Hắn ấy thế mà lại lợi hại đến vậy…" Thánh Nữ Triệu Hàn Y đứng một mình bên hồ, mái tóc đen nhánh bồng bềnh, dung nhan đẹp đến nghẹt thở, trong sáng như thần nguyệt.

Nàng tĩnh lặng đứng đó, mờ ảo như mây khói, váy dài thướt tha chạm đất, tôn lên thân thể uyển chuyển, thướt tha ngọc lập, tựa gió nhẹ lướt ngọc hoa, mỹ lệ đa tình.

Nhớ lại ngày xưa, trên Vân Mộng Trạch, nàng một kiếm chém rồng, liếc nhìn Chu Trần.

Chu Trần lúc đó bất quá chỉ là Luyện Thể cảnh, ôm mấy mỹ nhân chơi đùa rất vui vẻ, trong mắt nàng chỉ là một công tử hoàn khố thôn quê.

Thế nhưng không ngờ Chu Trần chớp mắt đã bái nhập Vô Lượng Kiếm Tông, trở thành sư đệ của nàng, còn trong khảo hạch nhập môn đánh bại hình chiếu của đệ tam Đại Tổ Sư, danh chấn Vô Lượng Kiếm Tông.

Sau đó càng ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, danh chấn thiên hạ.

Giờ đây mới bao lâu?

Lại đánh bại tứ phương thiên kiêu, thậm chí hình chiếu của Sở Bá Hoàng, leo lên đỉnh phong, thiếu niên thiên kiêu, dũng quán tam quân, vô khả thất địch.

Hồng Trần Phong.

"Hắn vẫn lợi hại như ngày nào, vẫn như ngày nào…" "Háo sắc!" Sư Thanh Tuyền tựa lan can, thướt tha ngọc lập, tú dật xuất trần, vẻ đẹp kỳ dị, đôi mắt thu thủy trong sáng như bảo thạch, mang một

phong thái thần bí như vĩnh hằng và khiến người ta nghiêng ngả.

Trong những tin tức nàng nhìn thấy về Chu Trần, có cả chiến tích phong lưu của Chu Trần ở Ngọc Tiên Lâu.

Quả nhiên, mỗi khi đến một nơi, Chu Trần đều chiếu cố một phen những nữ tử đáng thương lưu lạc phong trần, cùng các nàng 'giao lưu sâu sắc, trò chuyện gia đình'!

Thanh Nga, Ngọc Kiều, Ngọc Yến, Ngọc Phượng, Ngọc Hoàn, Di Quang, Phi Yến, Vô Cấu cùng ba mươi sáu hoa khôi khác cũng vui mừng khôn xiết.

Thiên phú của Chu Trần, quả thực siêu việt sức tưởng tượng.

Đại Càn Đế Đô.

Trần Kiếm Phong.

Đây là tiên sơn Sở Vô Nhai ban cho Chu Trần, Chu Trần đã dùng tên của mình và tên của Kiếm Hùng để đặt tên.

Trong tẩm thất của Chu phủ.

Cố Trường Anh đang quỳ gối ở đó, nước mắt lưng tròng, tạo thành hình chữ Z.

"Công tử chỉ biết ức hiếp người ta!" Cố Trường Anh đáng thương hề hề nhìn Chu Trần, u oán nói: "Rõ ràng đã đi sai đường, còn không quản không màng, một đường đi thẳng đến cuối!" Chu Trần nhẹ nhàng giúp nàng lau những giọt mồ hôi nhỏ li ti trên vầng trán trắng nõn, khẽ cười: "Cái gì gọi là đi sai đường?

Thế gian vạn đạo, đều là nhân gian chính đạo, nào có phân biệt chính tà?

Chỉ có phân biệt mạnh yếu!" "Đạo lý quái gở!" Cố Trường Anh lườm nguýt, không muốn để ý đến Chu Trần.

“Có muốn nằm xuống nghỉ ngơi một lát không?” Chu Trần xót xa nói.

Dù sao cũng là của mình, nếu là của người khác thì chơi hỏng cũng không tiếc.

Đứng dậy đi.

“Đợi lát nữa không còn rát nữa, thiếp sẽ nằm xuống.” Cố Trường Anh không vui trừng Chu Trần một cái, nàng hiện tại vẫn là Luyện Thể cảnh, thực lực cách biệt Chu Trần rất lớn.

Rát ư?

Chu Trần nhướn mày.

Nàng thật biết cách hình dung.

“Được thôi, ta cho nàng xem một thứ tốt!” Chu Trần lấy ra Âm Dương Huyền Từ Đảm.

Cố Trường Anh liếc nhìn, không khỏi bĩu môi: “Công tử, đây chẳng phải chỉ là một kiện Thất Giai Thần Binh sao?

Với thân phận hiện tại của người, thứ này không đáng là gì chứ?” Thất Giai Thần Binh nếu đặt ở Thanh Vân Môn và Thiên Kiếm Tông, đó là thần binh lợi khí tuyệt đối, trân quý chí bảo.

Nhưng Chu Trần bây giờ lại là Thánh Tử Vô Lượng Kiếm Tông, lại còn trở thành phò mã, thiên phú dị bẩm, vạn năm không thấy, đừng nói Thất Giai Thần Binh, ngay cả Bát Giai Thần Binh mạnh hơn, Chu Trần muốn cũng có thể có được.

“Công tử chẳng lẽ muốn tặng cho thiếp sao?” Nghĩ đến đây, mắt Cố Trường Anh sáng rực, Thất Giai Thần Binh là binh khí tương ứng với Thần Thông cảnh, nàng không thể có được, đối với nàng tuyệt đối là bảo bối tốt.

Mặc dù nàng không quen dùng loại thần binh kỳ môn này.

"Đoán đúng rồi… một nửa!" Lời của Chu Trần khiến trái tim Cố Trường Anh vừa nâng lên lại hạ xuống, đôi mắt đẹp càng thêm u oán, đây không phải đang trêu chọc nàng sao?

Lại còn đoán đúng một nửa?

"Chẳng lẽ công tử chỉ tặng một cái cho thiếp?" Cố Trường Anh nhìn Âm Dương Huyền Từ Đảm được tạo thành từ một cầu âm một cầu dương, nàng biết nếu chỉ có một cái thì uy lực chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

"Nàng muốn hai cái đương nhiên có thể, chỉ sợ đến lúc đó nàng không chịu nổi." Chu Trần cầm Âm Đảm trong Âm Dương Huyền Từ Đảm đưa cho Cố Trường Anh.

Cố Trường Anh giật mình, kinh ngạc nói: "Công tử, người làm gì vậy?" "Đưa nàng bảo quản đấy chứ?" "……" Đôi mắt đẹp của Cố Trường Anh nhìn Chu Trần đầy sát khí.

Hợp lại đoán đúng một nửa là ý này sao.

Để nàng bảo quản?

Lại còn bảo quản nất nơi chứa đựng mầm non tương lai của nàng.

Đồ khốn đáng ghét.

"Không bảo quản có được không?" "Nàng nói xem?" Chu Trần cười: "Bây giờ nàng muốn bảo quản mấy cái?" "Không nói thì đều đưa nàng bảo quản hết!" "Một cái là đủ rồi!" Cố Trường Anh vội vàng nói, lại nhìn về phía Kiếm Hùng: "Ô ô, đại sư tỷ, công tử chỉ biết ức hiếp người ta?" Kiếm Hùng chỉ nhìn, không nói gì.

Bởi vì Chu Trần đã đưa cái còn lại cho Kiếm Hùng bảo quản.

Cố Trường Anh: "……" Chu Trần ôm Kiếm Hùng, nhìn Cố Trường Anh nói: "Âm Dương Huyền Từ Đảm có lực hấp dẫn, một cái động, cái kia cũng sẽ theo đó mà động." "Thế này nàng không cần phải dùng sức nữa, ta và Kiếm Hùng đối xử tốt với nàng chứ?" Cố Trường Anh: "……" Không còn để ý Cố Trường Anh, Chu Trần cúi đầu hôn một cái, cánh tay ôm Kiếm Hùng dùng lực.

Gió nổi mây vần vũ, hương hãn lâm ly.

Cánh tay ngọc trắng muốt của Kiếm Hùng siết chặt cổ Chu Trần.

Mặc dù Chu Trần chơi đùa có chút hoang đường, nhưng chỉ cần Chu Trần vui vẻ, nàng làm gì cũng nguyện ý, chẳng qua chỉ là khổ sở một chút thôi mà?

Cố Trường Anh nhìn Kiếm Hùng mặc Chu Trần làm càn, trong lòng khẽ thở dài, sau đó phát hiện vật mà nàng bảo quản đã bắt đầu lay động.

"Đúng là tên khốn, cũng không biết đầu óc hắn nghĩ gì, lại có thể phát triển ra loại công dụng này cho một kiện Thất Giai Thần Binh…" Âm Dương Huyền Từ Đảm: Ô ô, ta đã làm mất mặt Thất Giai Thần Binh rồi!

Thời gian trôi mau.

Hoàng thất Đại Càn và Vô Lượng Kiếm Tông đang bận rộn chuẩn bị hôn sự của Chu Trần.

Chu Trần thì ở Trần Kiếm Phong cùng Kiếm Hùng, Cố Trường Anh, Thanh Ngọc Dao, Hồng Chúc khổ tu.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao đã quay về Vô Lượng Kiếm Tông, chuẩn bị các nghi lễ hôn lễ của Chu Trần, đồng thời cũng dẫn Sư Thanh Tuyền, Thanh Nga, Ngọc Kiều và những người khác đến Càn Đô.

Chu Trần đã thể hiện thiên phú vô địch đáng sợ như vậy, bọn họ

tự nhiên có thể nghĩ đến sẽ có người ám sát Chu Trần, diệt sát Chu Trần trong trứng nước.

Cho nên, bọn họ yêu cầu Chu Trần cố gắng ở lại Càn Đô, không nên chạy lung tung, tránh gặp phải chuyện như Lão Ma Huyết Đao chặn giết.

Mà Chu Trần tu luyện lại cần nữ nhân.

Những người ở lại Vô Lượng Kiếm Tông tự nhiên cũng được đưa đến để phụ trợ Chu Trần tu luyện.

Ngày này, Chu Trần kéo Thanh Ngọc Dao vào phòng, bí ẩn nói: "Chưởng môn sư bá, ta đã chuẩn bị cho người một sự bất ngờ!" "Ngươi tên tiểu phá hoại này lại muốn giở trò gì nữa?" Mí mắt Thanh Ngọc Dao khẽ giật mình, trừng mắt nhìn Chu Trần, cho rằng Chu Trần lại phát minh ra trò mới để ức hiếp nàng.

"Chưởng môn sư bá, người hiểu lầm đệ tử rồi, đệ tử là loại người đó sao?" Chu Trần vẻ mặt ủy khuất.

Thanh Ngọc Dao cười lạnh.

Ngươi giả bộ đi.

Ngươi giả bộ nữa đi.

Ngươi chính là loại người đó.

"Ông!" Một bóng người đột nhiên ngưng tụ xuất hiện trước mặt Thanh Ngọc Dao.

Đồng tử Thanh Ngọc Dao co rút, kinh hô: "Trình sư muội!?" "Chưởng môn sư tỷ, đã lâu không gặp!" Trình Tố Tố mỉm cười, nhìn Thanh Ngọc Dao.

"Trình sư muội, muội không sao chứ?" Thanh Ngọc Dao kích động tiến lên, nắm lấy tay Trình Tố Tố, đông niết niết, tây niết niết, phát

hiện không những vẫn như trước, không thiếu một miếng thịt nào, dường như còn đột phá rồi.

Thần khu phong thần của Trình Tố Tố, hư thực biến hóa tùy tâm, khi hóa thực thì không khác gì nhục thân, bây giờ tu vi Kim Đan, ngay cả Thanh Ngọc Dao cũng không nhìn ra Trình Tố Tố có gì không đúng.

Tuy nhiên, những người có thực lực vượt xa Trình Tố Tố có thể nhìn ra sự dị thường, sẽ coi Trình Tố Tố là quỷ tu.

"Thật ra ta cũng coi như đã chết một lần…" Trình Tố Tố cười nói: "Nhờ có tên tiểu phá hoại này, những nữ nhân có quan hệ với hắn sau khi chết hồn phách đều sẽ được thu vào một bảo vật của hắn, bây giờ tu luyện Thần Đạo, dưới sự gia trì tu luyện của bảo vật đó, ta đã đạt đến Kim Đan hậu kỳ, và nhiều nhất hai tháng, là có thể đạt Kim Đan viên mãn!" Thanh Ngọc Dao trên dưới đánh giá Trình Tố Tố, phát hiện thân hồn của nàng không kém gì nhục thân, và tu vi bạo tăng.

"Chúc mừng Trình sư muội, nhân họa đắc phúc, vậy có nghĩa là Trường Hận, Linh Nhi bọn họ đều không sao chứ?" Thanh Ngọc Dao lại hỏi.

"Đều không sao!" Trình Tố Tố gật đầu.

Thanh Ngọc Dao nghe vậy, ánh mắt không mấy thiện ý lập tức nhìn về phía Chu Trần: "Tốt lắm, ngươi ấy thế mà lại lừa ta, lợi dụng sự đồng tình của ta, để ta mặc ngươi làm càn…" Thảo nào trước đây Chu Trần trông không đau lòng.

Ban đầu nàng còn tưởng Chu Trần chỉ biểu hiện bên ngoài, nội tâm nhất định bi thống không ngớt.

Hóa ra Chu Trần thật sự không hề đau lòng.

Trình Tố Tố, Mộ Linh Nhi, Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương, Triệu Sư Dung và những người khác căn bản không chết.

Thật đáng ghét.

Hại nàng vì an ủi Chu Trần mà mặc Chu Trần bày trò.

"Chưởng môn sư bá, vậy ta sẽ bồi thường người thật tốt!" Chu Trần một tay ôm lấy Thanh Ngọc Dao, sau đó lại bắt lấy sư thúc đang muốn chạy trốn.

"Hay lắm, ta đã hiểu rồi!" Thanh Ngọc Dao và Trình Tố Tố chợt bừng tỉnh, thảo nào Chu Trần hôm nay đặc biệt sắp xếp cho bọn họ gặp mặt, hóa ra là đang đánh chủ ý 'khi sư bá, đè sư thúc'.

Đúng là nghịch đồ!

Khi sư diệt tổ!

Ngay lúc Chu Trần và chưởng môn sư bá, sư thúc đang vui vẻ chơi đùa, Chu Trần đột nhiên phát hiện trong Phong Nguyệt Bảo Giám có thêm một đạo linh hồn.

"Ngọc Hoàn!?" Chu Trần giật mình, Ngọc Hoàn là một trong ba mươi sáu hoa khôi của Bạch Ngọc Kinh, lúc này đáng lẽ đang ở Hồng Trần Phong của Vô Lượng Kiếm Tông, sao lại chết?

Linh hồn Chu Trần đến trước mặt Ngọc Hoàn, phát hiện thiên phú của nàng là Nguyệt chi đạo.

"Ngọc Hoàn thính phong." "Phong Ngọc Hoàn là Ngọc Nguyệt Thần Nữ." Sắc phong vừa dứt, Ngọc Hoàn vốn là Thần Lực cảnh, tu vi bạo tăng đến Kim Đan sơ kỳ.

"Công tử!?" Ngọc Hoàn giật mình, không dám tin vào mắt mình.

"Đã xảy ra chuyện gì?

Nàng sao lại chết?" Đến trước mặt Ngọc Hoàn, Chu Trần nắm lấy tay nàng, hỏi thăm.

Ngọc Hoàn không để ý đến sự nghi hoặc trong lòng, vội vàng nói:

“Công tử xin lỗi, thiếp vừa rời Hồng Trần Phong ra ngoài thăm một tỷ muội ở Bạch Ngọc Kinh, kết quả trên đường gặp phải tập kích!” “Người đó tự xưng là Tâm Ma Vương, dường như muốn khống chế thân thể thiếp để bất lợi cho công tử, sau đó thì thiếp không biết nữa!” Ngọc Hoàn cúi đầu thấp, dường như một cô gái nhỏ phạm lỗi.

Nàng cảm thấy nàng không nên ra ngoài.

Nếu Chu Trần không có thủ đoạn nhìn thấy linh hồn của nàng, vậy thì Tâm Ma Vương tập kích nàng lợi dụng thân thể nàng tiếp cận Chu Trần, hậu quả quả thực không dám tưởng tượng!

“Tâm Ma Vương?” Chu Trần chau mày, hắn biết mình danh chấn thiên hạ ắt sẽ chiêu mời kẻ địch ám sát, nhưng không ngờ đối phương vừa ra tay đã có khả năng là một vị Vương giả.

Chu Trần tuy không biết Tâm Ma Vương, nhưng nghe cái tên này, tám chín phần mười là một vị Võ đạo Vương giả thiện trường Tâm ma chi đạo.

“Vô phương, nàng cứ ở đây tu luyện thật tốt, Tâm Ma Vương ta sẽ giải quyết!” Đã biết đối thủ, thì không có gì phải sợ.

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám của Chu Trần có một vị Vương giả đại lão có trọng lượng.

Huống hồ Tâm Ma Vương không biết Chu Trần đã biết sự tồn tại của hắn.

Hắn còn tưởng hắn ở trong tối, Chu Trần ở ngoài sáng.

Ai ngờ bây giờ tình thế đã đảo ngược.

Chu Trần ở trong tối, hắn ở ngoài sáng.

Chu Trần có thể thu thập tin tức của hắn, sau đó nhắm vào hắn để giăng thiên la địa võng.

Tâm Ma Vương đã muốn lợi dụng thân thể Ngọc Hoàn để tiếp cận hắn, vậy thì trước khi ra tay với hắn, nhất định sẽ ẩn mình thật kỹ, sẽ không ra tay với người khác, tránh để lộ sơ hở.

Cũng có nghĩa là trước khi Tâm Ma Vương ra tay với hắn, những người khác đều rất an toàn.

Bởi vậy, Chu Trần không vội.

Sau một phen vui vẻ chơi đùa với chưởng môn sư bá và sư thúc, Chu Trần thỏa mãn rút thân rời đi, đi tìm Tử Thanh Tiên Tử.

"Thật là một tên tiểu phá hoại!" Thanh Ngọc Dao và Trình Tố Tố nhìn nhau, đặc biệt là khi nhìn thấy đôi mắt đối phương sưng đỏ, vết thương dường như có dịch trắng, càng khiến mặt đỏ tai ù.

Thật sự muốn đao bỏ cái thứ xấu xa của Chu Trần!

"Có chuyện gì sao?" Tử Thanh Tiên Tử nhìn thấy Chu Trần, cảm giác dường như có đại sự xảy ra.

"Thái sư thúc tổ, người có biết Tâm Ma Vương không?" "Cái gì?

Tâm Ma Vương?" Tử Thanh Tiên Tử chau mày, ánh mắt trở nên ngưng trọng, trầm ngâm nói: "Tâm Ma Vương là Thái Thượng Đại Tông Chủ của Tâm Ma Tông thuộc Đại Khôn vương triều, là thiên kiêu tuyệt thế kinh tài diễm diễm nhất của Tâm Ma Tông trong mười vạn năm qua, đã là tu vi Vương giả!" "Tâm ma chi đạo của hắn quỷ dị vô cùng, không thể phòng bị nổi, là một nhân vật rất khó đối phó trong số các Vương giả." "Tâm Ma Tông và hoàng tộc Đại Khôn có quan hệ mật thiết, chẳng lẽ hắn muốn ra tay với ngươi?" Trong Kho báu Đại Càn, Chu Trần sau khi hiểu rõ về Tâm Ma Vương từ Tử Thanh tiên tử, lòng y hơi yên tâm, thậm chí có chút mong chờ Tâm Ma Vương xuất hiện.

Bởi vì Tâm Ma Vương là một tuyệt thế đại mỹ nhân, lại còn là Võ

đạo Vương giả.

Hơn nữa, Tâm Ma Vương thi triển Tâm Ma thần thông phụ thân lên người khác, sức mạnh có thể phát huy hạn chế, với thân thể Thần Lực cảnh của Ngọc Hoàn tiên tử, không thể nào đối đầu trực diện với y.

Tâm Ma Vương khống chế thân thể Ngọc Hoàn để đối phó y, một là sẽ hạ độc, hai là thử dùng Tâm Ma thần thông khống chế tâm linh Chu Trần khi y thư thái nhất.

Nhưng hai điểm này Chu Trần đều có cách ứng phó.

Hôm nay, Chu Trần dưới sự dẫn dắt của một cường giả hoàng thất đã đến Kho báu Đại Càn để lựa chọn bảo vật.

Ban đầu, phần thưởng công bố công khai cho Quán Quân Hầu là hai môn tuyệt thế võ công và tùy ý chọn hai kiện bảo vật trong kho báu Đại Càn, nhưng nay đối với Chu Trần lại được nhân đôi.

Trước đó, Chu Trần đã đến Tàng Kinh Các chọn bốn môn tuyệt thế võ công: Bát Hoang Lục Hợp Đao, Thiên Hoang Bá Vương Quyền, Đại Hoang Phá Thiên Chỉ và Thiên Long Phá Thành Kích.

Bốn môn võ công này đều do hoàng hậu Sở Bá Hoàng sáng tạo, uy lực bất phàm, còn có thể diễn hóa thần thông.

Chu Trần rất hài lòng.

Sau khi vượt qua vô số cửa ải, Chu Trần cuối cùng cũng đến Kho báu Đại Càn.

Kho báu bao la vạn tượng, Vọng Khí thuật của Chu Trần nhìn vào, suýt nữa làm mắt y sáng lóa. "Phò mã gia, người có một ngày để từ từ chọn lựa, có thể chọn được bảo vật nào, tất cả đều dựa vào nhãn lực của Phò mã gia!" Nội thị dẫn Chu Trần vào cửa cười nói. "Đa tạ!" Chu Trần đi chậm rãi trong kho báu, quan sát kỹ lưỡng.

Vọng Khí thuật cũng không phải vạn năng, bảo vật có khả năng tự ẩn giấu, một số bảo vật ẩn đi thì trông chẳng khác gì đá thường, huống hồ có những bảo vật vì để bảo tồn còn được phong ấn.

Tuy nhiên, chỉ cần chọn bốn kiện, Chu Trần chỉ cần nhìn những nơi có quang mang sáng nhất mà lựa chọn là được.

Đặc biệt là Lôi Quang Như Ý Thủ, theo tu vi của Chu Trần càng mạnh, y phát hiện Lôi Quang Như Ý Thủ vẫn không có giới hạn, khác xa thần thông thông thường.

Cái tên 'Như Ý' thật đúng nghĩa!

Bàn tay y không chỉ có thể liệu thương, trừ độc, phóng điện, nhanh như chớp, mà còn có thể phân biệt mạnh yếu và công dụng của bảo vật.

Chỉ cần tiếp xúc là được.

Chu Trần đi đi dừng dừng, sờ đông sờ tây, rất nhanh đã đến trước một khối thiên thạch màu xám khổng lồ phủ đầy bụi.

Khối đá này lớn bằng cả một căn phòng, không biết đã để ở đây bao lâu.

Trong mắt Chu Trần, nó phát ra quang mang chói mắt, hơn nữa còn có màu sắc tương tự Hồn đạo.

Chu Trần dùng tay chạm vào, tuy không biết tên, nhưng Chu Trần có thể cảm nhận rõ ràng đây là một loại dược liệu quý hiếm dùng để luyện chế hồn binh.

Y nghĩ đến Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương tiên tử, Trình Tố Tố, Mộ Linh Nhi, Ly Trường Hận, Cơ Phượng Hà, Liễu Như Ý cùng các nàng khác trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Chương 127

Mặc dù không cần binh khí cũng có thể phát huy thực lực cường đại, nhưng có binh khí mạnh mẽ thì thực lực càng thêm cường thịnh, phát huy uy lực lớn hơn. "Chọn cái này!" Chu Trần phân phó. "Tốt ạ." Nội thị lập tức ghi lại, rồi sai người khiêng ra ngoài, đồng thời giới thiệu cho Chu Trần: "Khối đá lớn này gọi là Tinh Vẫn Hồn Kim, là chủ liệu không hai để luyện chế hồn binh, Phò mã gia thật có nhãn quang!" "Quá khen rồi!" Chu Trần cười nhạt, tiếp tục tìm kiếm.

Đối với các loại binh khí, Chu Trần không xem.

Võ đạo có Vạn Tượng thần binh, Tiên đạo có Thiên Nộ Kiếm, đều rất thích hợp với y, không cần bất kỳ binh khí nào khác.

Chu Trần chủ yếu tìm dược liệu và kỳ trân dị bảo.

Lượn nửa ngày, Chu Trần lại chọn thêm hai khối dược liệu cực phẩm Vĩnh Hằng Tiên Kim và Hư Không Tiên Kim, cuối cùng thì chọn một hạt giống cứng ngắc màu xám xịt.

Bề mặt hạt giống này chất phác vô hoa, Chu Trần dùng Vọng Khí thuật cũng không nhìn ra điều gì, nhưng khi tay y chạm vào nó, lại mơ hồ cảm nhận được sinh cơ bàng bạc ẩn chứa sâu bên trong.

Tuyệt đối không phải phàm vật!

Chọn xong bảo vật, Chu Trần rời khỏi kho báu, tiếp tục cuộc sống đầy đặn mà an nhàn hàng ngày.

Thỉnh thoảng đến Tàng Thư Các hoàng thất xem sách, tăng trưởng kiến thức.

Đồng thời, Chu Trần tiêu hao hai ngàn vạn Phong Nguyệt điểm để trở thành Ngũ giai Luyện Đan Sư, lại tiêu hao hai ngàn vạn để trở

thành Ngũ giai Luyện Khí Sư.

Còn về Trận pháp, Chu Trần đã là Ngũ giai Trận Pháp Sư ngay trong động phủ Thiên Nộ Tông thượng cổ.

Giờ đây, Chu Trần luyện đan, luyện khí và trận pháp đều đạt đến Ngũ giai.

Ngũ giai tương ứng với Tiên đạo Hóa Thần cảnh, Võ đạo Thần Thông cảnh, Sư thúc Vạn Tử Nhu của Chu Trần cũng chỉ là Trận Pháp Sư và Luyện Đan Sư Ngũ giai đỉnh phong, ngang với Chu Trần.

Thế là, cuộc sống hàng ngày của Chu Trần biến thành mỗi ngày ba luyện.

Y dùng Tinh Vẫn Hồn Kim hỗn hợp Vĩnh Hằng Tiên Kim và Hư Không Tiên Kim, luyện chế ra hồn binh Vĩnh Hằng Tinh Hồn Giáp và Hư Không Vẫn Hồn Kiếm.

Một công một thủ, hai kiện hồn binh này là hồn binh tối ưu mà Chu Trần tiêu hao năm ngàn vạn Phong Nguyệt điểm để thôi diễn, hoàn hảo phù hợp với Tần Hồng Ngọc, Trình Tố Tố, Cơ Phượng Hà, Liễu Như Ý cùng các tu sĩ Thần đạo khác.

Hơn nữa, một công một thủ, hai kiện hồn binh này đều giống như khí phôi, dùng dược liệu cực phẩm nhất.

Sau khi Tần Hồng Ngọc và các nàng nhận chủ dưỡng, chúng sẽ hóa thành Bản mệnh Hồn Bảo của các nàng, hình dạng không cố định, sẽ biến đổi thành hình dạng thích hợp với các nàng.

Ngay cả khi Chu Trần có pháp lực và thần lực hùng hậu, mỗi ngày ba luyện, một ngày cũng chỉ có thể luyện chế ra một bộ.

Trần Kiếm Phong.

Luyện khí thất.

Hỏa diễm bốc lên, uyển như năm con hỏa long, phân biệt hiện ra năm màu, chính là Ngũ Hành thần diễm ngưng tụ từ Ngũ Đế Ngũ Hành Công của Chu Trần.

Mười ngón tay biến hóa, dưới thủ pháp tinh xảo đã đạt đến lô hỏa thuần thanh của Chu Trần, Vĩnh Hằng Tinh Hồn Giáp và Hư Không Vẫn Hồn Kiếm được luyện chế thành.

Vĩnh Hằng Tinh Hồn Giáp tản mát ra vĩnh hằng quang trạch thần bí như mộng huyễn, mềm mại như nước, lại kiên cố vô cùng, phảng phất vĩnh hằng bất hủ.

Hư Không Vẫn Hồn Kiếm hư huyễn phiêu diễu, mang theo áp bách linh hồn nhiếp nhân, tựa hồ muốn cắt xẻ và tiêu diệt linh hồn con người. "Tiểu tử ngươi đúng là yêu nghiệt!" Vạn Tử Nhu bộ ngực đầy đặn run rẩy, đôi mắt đẹp tràn đầy kinh thán, nhìn thẳng vào Chu Trần: "Tiểu tử ngươi thật sự không phải đại năng chuyển thế sao?" Nàng là Luyện Đan Sư và Trận Pháp Sư Ngũ giai đỉnh phong, đồng thời cũng biết luyện khí.

Luyện khí quan trọng nhất chính là hiểu biết trận pháp trận văn, trở thành Trận Pháp Sư là đã đặt chân vào ngưỡng cửa Luyện Khí Sư, thêm vào việc nàng còn biết luyện đan, luyện khí càng dễ dàng hơn.

Sau khi Hoàng Phủ Nguyệt Dao rời đi, Vạn Tử Nhu thường xuyên giao lưu trận pháp với Chu Trần, lúc đầu chỉ là giao lưu trận pháp, nhưng dần dần, Vạn Tử Nhu phát hiện, Chu Trần không những không kém cạnh nàng về trận pháp, mà luyện đan cũng tương tự, thậm chí còn tinh thông luyện khí hơn nàng.

Ít nhất bộ hồn binh trước mắt này, nàng không cách nào luyện chế được.

Chu Trần chưa đầy hai mươi mốt tuổi, không những tu vi võ đạo đứng đầu, mà luyện đan, luyện khí và trận pháp lại không kém gì

nàng, một trưởng lão Thần Thông cảnh của Vô Lượng Kiếm Tông đã hơn trăm tuổi.

Thật là một quái thai.

Bởi vậy, nàng rất nghi ngờ Chu Trần là đại năng chuyển thế, đã thức tỉnh ký ức tiền kiếp, như vậy việc Chu Trần tinh thông những điều này dễ hiểu hơn. "Tử Nhu sư thúc, cái này gọi là thiên phú!" Chu Trần nhếch miệng cười, ánh mắt không khỏi rơi vào bộ ngực tròn đầy đặn của Vạn Tử Nhu sư thúc. "Còn nhìn nữa!

Tròng mắt đều muốn rớt vào trong rồi kìa!" Vạn Tử Nhu giơ tay gõ vào trán Chu Trần, lườm y một cái, đối với yêu nghiệt như Chu Trần hiển nhiên nàng rất bao dung.

Huống hồ nàng cũng biết Chu Trần là một lão sắc quỷ, nếu Chu Trần không nhìn nàng thì mới không bình thường.

Nàng thật sự sẽ nghi ngờ mình có phải đã già rồi, không còn mị lực nữa. "Trong đám đông yểu điệu một lần liếc, nhân gian nhan sắc như bụi trần." Nhìn kiều dung ngọc sắc của Vạn Tử Nhu sư thúc, Chu Trần tán thưởng: "Đều tại Tử Nhu sư thúc quá mỹ lệ, muốn không nhìn cũng khó!" "Mồm mép tép nhảy!" Lườm Chu Trần một cái, Vạn Tử Nhu đảo mắt, đột nhiên nói: "Vậy sư thúc và mỹ nhân sư phụ của ngươi, ai đẹp hơn?" "Tử Nhu sư thúc và mỹ nhân sư phụ đều là tuyệt thế mỹ nhân độc nhất vô nhị, làm gì có phân biệt cao thấp, đều giống như tiên tử trên trời, mỗi người một vẻ!" "Tiểu hoạt đầu!" Vạn Tử Nhu lườm Chu Trần một cái, nhìn hai kiện hồn binh bên cạnh, tò mò hỏi: "Ngươi luyện chế nhiều hồn binh như vậy để làm gì?

Chẳng lẽ ngươi muốn tạo ra một đội quân quỷ tu sao?" "Thiên cơ bất khả tiết lộ!" Trong lúc Chu Trần và Vạn Tử Nhu đang giao lưu, Hoàng Phủ Nguyệt Dao mang theo Sư Thanh Tuyền cùng các nữ nhân và Lý Trường Phong đã đến Trần Kiếm Phong. "Chu Trần..." Ngọc

Hoàn tiên tử đứng giữa các hoa khôi không hề nổi bật, nàng mắt ánh nhìn u u, nhìn về phía Trần Kiếm Phong, trong lòng đầy mong đợi.

Một thiên tài tuyệt thế tu luyện ba năm đã thành Đại Đạo Nguyên Đan.

Đã đánh bại hình chiếu của Sở Bá Hoàng.

Ngay cả khi Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm ở cái tuổi này, trước mặt Chu Trần cũng phải ảm đạm thất sắc.

Nàng rất có hứng thú với Chu Trần.

Đây cũng là lý do nàng đồng ý đến ám sát Chu Trần.

Với thân phận địa vị của nàng, nếu nàng không muốn đến, Khôn Đế cũng không thể sai khiến nàng.

Võ đạo Vương giả, dù là ở Đại Càn hay Đại Khôn, đều là những nhân vật cái thế trấn áp nội tình.

Trong thời đại Hoàng giả không xuất hiện, các nàng chính là những tồn tại đứng trên đỉnh kim tự tháp. "Cơ thể này quá yếu, rất khó phát huy sức mạnh, đáng tiếc trong số nữ nhân của Chu Trần, Thanh Ngọc Dao và Hồng Trúc tu vi không yếu, nhưng ở Càn Đô rất khó ra tay..." Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm đã chiếm giữ thân thể Ngọc Hoàn thầm than một tiếng, một hoa khôi thanh lâu, với tu vi Thần Lực cảnh thăng cấp bằng một hai môn võ công, đối với nàng mà nói quá yếu.

Rất khó chịu.

Ngay cả khi nàng chỉ là một tia tâm hồn phụ thể bằng Tâm Ma thần thông, vẫn cảm thấy quá yếu.

Tuy nhiên, nàng cũng không nghĩ đến việc dùng vũ lực.

Để đối phó Chu Trần, nàng đặc biệt chuẩn bị một trong những kỳ

độc thiên hạ là Bích Trà Yêu Độc.

Độc này không màu, có hương trà xanh thoang thoảng, là kịch độc chí âm chí hàn, vô hiệu đối với nữ nhân.

Nhưng một khi gặp vật chí dương, sẽ từ từ thấm vào, hóa thành kịch độc, ăn mòn tâm thần nam nhân, biến thành khôi lỗi của nữ nhân, khiến người ta phòng không kịp phòng.

Tuy nhiên, loại độc này cực kỳ hiếm gặp, trong đó chủ dược Bích Trà Yêu Hoa, là Bát giai linh dược, giá trị liên thành.

Người bình thường đừng nói là có được, dù có được cũng sẽ không dễ dàng sử dụng.

Nhưng Chu Trần đáng giá. "Mỹ nhân sư phụ, sư phụ, hai người đã đến!" Chu Trần và Vạn Tử Nhu mang theo Kiếm Hùng, Thanh Ngọc Dao, Hồng Trúc và các nàng khác nghênh đón, chào hỏi Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Lý Trường Phong.

Lý Trường Phong cảm khái không thôi, mới đó mà Chu Trần đã làm nên sự nghiệp huy hoàng ở Càn Đô, trở thành Quán Quân Hầu, Phò mã, thiên kiêu mạnh nhất Đại Càn!

Đời này y may mắn nhất chính là thu Chu Trần làm đồ đệ!

Mọi người an tọa.

Chu Trần tựa như bạn bè lâu ngày gặp lại, nóng lòng sủng hạnh các nàng.

Đầu tiên đương nhiên là Sư Thanh Tuyền.

Đối với vị sư tỷ thanh lãnh cao nhã này, Chu Trần cũng yêu thích nàng vô cùng.

Đặc biệt là khi ở cùng chưởng môn sư bá.

Khịt!

Không dám nghĩ. "Chu Trần, thật sự không cần ta ra tay sao?" Tử Thanh tiên tử nhìn Chu Trần đang nỗ lực trên người Sư Thanh Tuyền, truyền âm hỏi.

Tâm Ma Vương dù sao cũng là một Vương giả.

Ngay cả khi chỉ là một tia tâm thần phụ thể mà đến, cũng không thể khinh thường. "Thái sư thúc tổ yên tâm, ta có thể đối phó, vừa hay cùng nàng ta vui đùa thật vui!" Chu Trần truyền âm, chưa đầy một khắc, sư tỷ Sư Thanh Tuyền đã ngất đi.

Chu Trần sau đó đi tìm Thanh Nga, Ngọc Kiều, Ngọc Hoàn cùng ba mươi sáu hoa khôi khác.

Thấy Chu Trần đến, Tâm Ma Vương phụ thân trên người Ngọc Hoàn tiên tử lần đầu tiên cảm thấy căng thẳng, đặc biệt là nàng tuy tuổi đã không còn trẻ, nhưng chưa từng có nam nhân.

Ngay cả khi thân thể không phải của nàng, nhưng nàng phụ thể lên đó, cũng cảm nhận được tương tự.

Đặc biệt khi nghĩ đến thân phận Tâm Ma Vương đường đường của mình, lại bị một tiểu tử hai mươi tuổi đùa giỡn, có một loại sỉ nhục không thể nói thành lời. "Công tử!" Thanh Nga tiên tử, Ngọc Kiều tiên tử, Ngọc Hoàn tiên tử cùng các nàng đồng loạt hành lễ.

Ánh mắt Chu Trần lướt qua, không biểu lộ bất kỳ điều dị thường nào, một tay ôm lấy Thanh Nga và Ngọc Kiều tiên tử, bắt đầu từ thứ tự y sủng hạnh các nàng trước đây. "Lưu manh!" "Vô sỉ!" "Không biết xấu hổ!" Tâm Ma Vương phụ thân trên người Ngọc Hoàn tiên tử đứng một bên nhìn Chu Trần và Thanh Nga cùng các nàng mây mưa, mặt đỏ tai nóng, trong lòng mắng chửi thậm tệ.

Nàng chưa từng thấy cảnh tượng bạo liệt như vậy.

Cũng không ai dám trước mặt nàng mà biểu diễn loại chuyện ô uế

mắt nàng.

Thế nhưng nàng hiện tại còn không dám biểu hiện chút gì, còn phải học theo các hoa khôi khác, làm ra vẻ si mê mong chờ Chu Trần sủng hạnh. "Đáng ghét!" Tâm Ma Vương phụ thân trên người Ngọc Hoàn tiên tử siết chặt nắm đấm hồng phấn, thật muốn ra tay đánh lén Chu Trần đang vùi đầu khổ cán.

Nhưng nàng biết Chu Trần tuy lúc này nhìn có vẻ không đáng kể, nhưng thực lực phi phàm, thậm chí mạnh hơn rất nhiều cường giả Thần Chủng cảnh.

Với thân thể yếu ớt của Ngọc Hoàn tiên tử, nàng rất khó một kích tất sát Chu Trần.

Huống hồ nàng tuy chỉ là một tia tâm hồn, nhưng nếu bị diệt, bản thể cũng sẽ tổn thương không ít, nàng không muốn dùng tia tâm hồn này để cùng Chu Trần ngọc thạch câu phần.

Huống hồ nàng còn muốn khống chế Chu Trần, khám phá bí mật của Chu Trần, biết đâu có được bí mật của Chu Trần, nàng sẽ có thể trở thành Võ đạo Hoàng giả, tiêu dao chúng sinh! "Vì Võ đạo Hoàng giả, ta nhẫn!" Tâm Ma Vương không ngừng nhắc nhở chính mình trong lòng.

Đột nhiên, một bàn tay lớn luồn vào trong váy của Ngọc Hoàn tiên tử. "Ngọc Hoàn, suy nghĩ gì mà nhập thần thế?" Chu Trần đã đánh đổ Thanh Nga và Ngọc Kiều, ôm Ngọc Hoàn tiên tử vào lòng, một tay thẳng tiến tiêu bá, viên mãn căng đầy. "Thân thể nàng sao lại cứng ngắc như vậy?" Chu Trần hôn lên má nàng một cái, vẻ mặt nghi hoặc. "Bản...

Ta...

Nô gia lâu ngày không gặp công tử, nhất thời kích động, khó mà

kiềm chế." Tâm Ma Vương nghiến răng nghiến lợi trong lòng, vội vàng nở một nụ cười, nói chuyện lắp bắp, suýt chút nữa đã bại lộ.

Nàng bình thường quen xưng 'bản vương', hơn nữa xưng 'nô gia' khiến nàng rất không quen. "Ngươi là sát thủ tệ nhất ta từng thấy!" Chu Trần trong lòng cười nhạt, nhưng y cũng hiểu.

Tâm Ma Vương là một Võ đạo Vương giả cao cao tại thượng, thiên chi kiêu nữ, được vạn chúng triều bái, truy phủng, kính ngưỡng.

Nay bảo nàng giả làm một hoa khôi, còn phải hầu hạ y, quả thật khó cho nàng. "Công tử, đợi chút!" Ngọc Hoàn đột nhiên kêu lên. "Sao vậy?" Chu Trần cố ý tỏ vẻ không vui, hung hăng trừng phạt nàng một chút. "Á!" Tâm Ma Vương phụ thân trên người Ngọc Hoàn tiên tử run lên, nàng suýt chút nữa đã không nhịn được bùng phát tát Chu Trần một cái.

Chu Trần vậy mà đột nhiên từ Nhất Dương Chỉ biến hóa thành Linh Tê Nhất Chỉ.

Nàng cảm giác mình bị thương rồi. "Tiểu hỗn cầu này, đợi bản vương biến ngươi thành khôi lỗi, mỗi ngày dùng roi da quất ngươi..." Tâm Ma Vương trong lòng hung hăng nguyền rủa, lấy ra một lọ ngọc, nặn ra một nụ cười: "Công tử quá lợi hại, nô gia đặc biệt chuẩn bị linh dược, xin công tử thương tiếc!" Thuốc mỡ trong lọ ngọc tự nhiên chính là Bích Trà Yêu Độc mà nàng đã dụng tâm chuẩn bị.

Tâm Ma Vương rất am hiểu lòng người, huống hồ nàng biết Chu Trần có sở thích nhỏ là thích bôi thuốc cho người khác, vì vậy nàng không bôi thuốc trước.

Mà là để Chu Trần tự tay bôi thuốc.

Đợi Chu Trần bị thuốc tự tay bôi biến thành khôi lỗi, nhất định sẽ rất thú vị.

Huống hồ nàng để Chu Trần tự bôi thuốc, ngược lại sẽ không khiến Chu Trần nghi ngờ. "Có cần thiết sao?" Chu Trần cầm lọ ngọc, đột nhiên cười: "Không phải đã ẩm ướt rồi sao?" Chu Trần cảm thấy y còn chưa ra tay, sự ướt át tràn ngập đã quấn quýt mềm mại như tơ. "Công tử, thuốc này của nô gia là đã bỏ ra cái giá lớn để đặc biệt chuẩn bị cho công tử, không những có hiệu quả kia, còn có liệu thương và giúp công tử có trải nghiệm tốt hơn, bảo đảm sẽ không làm công tử thất vọng!" Má Tâm Ma Vương đỏ bừng, những lời này từ miệng nàng nói ra, khiến nàng cảm thấy vô cùng sỉ nhục. "Thật sao?

Vậy bản công tử phải thử xem!" Chu Trần mở lọ ngọc, thuốc mỡ màu xanh biếc mang theo hương trà xanh thoang thoảng, thấm vào tâm tỳ.

Y đưa hai ngón tay ra, lấy một ít thuốc mỡ, lập tức cảm nhận được dược tính của thuốc. "Thật quỷ dị a!" Chu Trần trong lòng thầm than, không thể không nói độc dược trên đời này thật sự kỳ quái muôn hình vạn trạng, quỷ dị khó lường, mà phương thức hạ độc của Tâm Ma Vương nhìn thì đơn giản vụng về, nhưng lại vô cùng tinh diệu.

Nếu không phải Chu Trần đã biết trước nàng là Tâm Ma Vương, nhất định sẽ không nghi ngờ.

Y bình thường vốn rất thích bôi thuốc lên vết thương cho nữ nhân của mình.

Tâm Ma Vương nhìn Chu Trần dùng hai ngón tay lấy thuốc mỡ, trong lòng mong chờ, lại vô cùng bồn chồn.

Bởi vì thuốc này là bôi lên miệng.

Nàng nghĩ đến cảnh tượng đó, liền có một loại xúc động muốn chết. "Đến đây, há miệng!" Chu Trần cũng không chậm trễ.

Ngầm thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, hóa giải một phần dược

tính, đảm bảo sẽ không gây hại cho mình.

Tâm Ma Vương trong lòng không muốn, nhưng cũng chỉ có thể nghiến răng phối hợp.

Quả do chính mình gieo, nghiến nát răng cũng phải ăn hết.

Nhưng tâm thần nàng bị làm cho đại loạn, không hề phát hiện dược tính của thuốc mỡ đã xảy ra biến hóa.

Một lát sau, Chu Trần bôi hết cả lọ thuốc mỡ, sau đó giáo huấn Tâm Ma Vương đang phụ thân trên người Ngọc Hoàn tiên tử.

Đối với kẻ tâm hoài bất quỹ này, Chu Trần hoàn toàn không cần khách khí.

Ngọc Phượng, Ngọc Yến và những người khác phát hiện Chu Trần hôm nay dường như đặc biệt sủng ái Ngọc Hoàn, không khỏi thầm ghen tị, chuẩn bị lần sau cũng chuẩn bị một lọ thuốc mỡ cho Chu Trần chơi. "Chuyện gì thế này?" Thời gian từng chút trôi qua, Tâm Ma Vương phụ thân trên người Ngọc Hoàn tiên tử đạo tâm suýt nữa bị Chu Trần đùa cho sụp đổ, nhưng nàng lại phát hiện Chu Trần vẫn không có dấu hiệu trúng độc. "Sao lại thế này?" Tâm Ma Vương không thể hiểu nổi, Bích Trà Yêu Độc do chính tay nàng chuẩn bị.

Nàng tận mắt nhìn Chu Trần bôi thuốc mỡ lên người nàng.

Theo lý mà nói, lâu như vậy rồi, Bích Trà Yêu Độc lẽ ra đã thuận theo vật chí dương của Chu Trần xâm thực tâm thần y.

Và vì Bích Trà Yêu Độc đã nhiễm chí âm chi khí của nàng, Chu Trần sẽ bị nàng khống chế, biến thành khôi lỗi của nàng. "Chẳng lẽ bị phát hiện rồi?

Chu Trần đã dùng thủ đoạn đặc biệt hóa giải Bích Trà Yêu Độc sao?" Tâm Ma Vương giật mình, phân vân có nên bại lộ chính mình, thi triển Tâm Ma thần thông, cưỡng đoạt Chu Trần.

Chương 128

Tuy chưa chắc có thể thành công, nhưng đây là cơ hội cuối cùng.

Ầm!

Khi Tâm Ma Vương còn đang phân vân có nên ra tay hay không, Chu Trần đã ra tay.

Lôi Quang Như Ý Thủ của y nhanh như chớp, túm lấy Ngọc Hoàn tiên tử đang bị Tâm Ma Vương phụ thân, lắc một cái, Tâm Ma Vương cảm giác không chỉ thân thể, mà tâm hồn cũng tê dại.

Ngay sau đó, từng đạo phù ấn đánh vào trong cơ thể nàng. "Trấn Linh Ấn!?" Tâm Ma Vương đại kinh, Trấn Linh Ấn có thể trấn áp linh hồn tâm thần, Chu Trần đây là muốn phong ấn hoàn toàn tia tâm hồn này của nàng trong thân thể Ngọc Hoàn tiên tử, không cho tia tâm hồn này của nàng trốn thoát.

Nàng đã bị phát hiện từ sớm!

Chu Trần đã chuẩn bị đối phó nàng từ trước.

Nhưng sao nàng lại bị phát hiện? "Ngươi làm sao phát hiện được?" Tâm Ma Vương không giả vờ nữa, hỏi thẳng. "Ngươi đoán xem?" Chu Trần dùng Trấn Linh Ấn phong ấn tâm hồn Tâm Ma Vương, sau đó phong ấn luôn cả thần lực đáng thương của thân thể Ngọc Hoàn tiên tử.

Vậy là Tâm Ma Vương biến thành một nữ nhân bình thường rồi.

Trấn Linh Ấn là Chu Trần đặc biệt tìm được từ Tử Thanh tiên tử để đối phó Tâm Ma Vương, tốn kém đến năm ngàn vạn Phong Nguyệt điểm, tu luyện nó đến cảnh giới xuất thần nhập hóa. "Ngươi biết ta là ai?" "Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm!" "Đã biết, còn không thả bản

vương, nếu không bản vương sẽ cùng ngươi bất tử bất hưu, cả đời quấn lấy ngươi, xem ngươi có thể trốn đến bao giờ!" Tâm Ma Vương tuy đã trở thành tù nhân, nhưng lúc này lại vô cùng cứng rắn.

Bản thể nàng vẫn còn ở bên ngoài.

Một Võ đạo Vương giả mà cứ theo dõi một người, người đó tuyệt đối ăn ngủ không yên.

Đáng tiếc không bao gồm Chu Trần. "Ta cứ thích mỹ nhân quấn lấy ta!" Chu Trần cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, khiến Tâm Ma Vương ngứa răng.

Thật tiện a!

Cứ muốn đánh chết y! "Nào, cho ngươi xem đồ tốt!" Chu Trần lấy ra Thất giai thần binh Âm Dương Huyền Từ Đảm. "Một kiện Thất giai thần binh chất liệu không tồi mà thôi, ngươi thả tia tâm hồn này của bản vương, bản vương tặng ngươi một trăm kiện!" Tâm Ma Vương cười nhạt, vẻ mặt khinh thường. "Ngươi sẽ biết sự lợi hại của nó ngay thôi!" Chu Trần nhét Âm Đảm của Âm Dương Huyền Từ Đảm vào cho Tâm Ma Vương, Dương Đảm còn lại vẫn nằm trong lòng bàn tay. "Chu Trần, ngươi muốn làm gì?" Tâm Ma Vương giật giật mí mắt, giận dữ nói: "Ngươi mau lấy ra, bản vương không thèm thần binh của ngươi!" "Vô Tâm tiền bối đừng vội, ta biểu diễn cho người thấy sự huyền diệu của thần binh này." Chu Trần thôi động thần lực.

Dương Đảm của Âm Dương Huyền Từ Đảm trong lòng bàn tay y nhanh chóng xoay tròn.

Và một Âm Đảm khác vì lực hấp dẫn, cũng sẽ đồng bộ xoay tròn nhanh chóng. "Vô Tâm tiền bối, người thấy kiện thần binh này thế nào?" Nhìn Tâm Ma Vương đang nghiến răng nghiến lợi, nụ cười của Chu Trần càng thêm rạng rỡ: "Ta không chỉ có thể thao túng nó xoay

tròn, còn có thể di chuyển nhanh chóng lên xuống trái phải, tùy ý biến hóa phương vị nữa!" "Bản...

Bản vương nhất định sẽ giết ngươi...

Không, bản vương muốn tra tấn ngươi, gấp nghìn vạn lần, phụng trả!!" Tâm Ma Vương chết lặng nhìn chằm chằm Chu Trần, nếu ánh mắt có thể giết người, Chu Trần đã bị thiên đao vạn quả. "Vô Tâm tiền bối vẫn còn sức nói lời độc ác a!" Chu Trần gia tăng thần lực, Âm Dương Huyền Từ Đảm di chuyển xoay tròn nhanh chóng. "Vô Tâm tiền bối, thần binh Thất giai này của vãn bối thế nào?

Có phải còn lợi hại hơn thần binh Vương giả của người không?" Khóe miệng Chu Trần cong lên, "Cho nên nói thần binh có lợi hại hay không, không chỉ nhìn cấp bậc, còn phải xem người sử dụng phát huy công dụng kỳ diệu của nó như thế nào!" Tâm Ma Vương trở thành vật thí nghiệm, Chu Trần tận tình thử nghiệm, tùy ý phát huy, não động có bao nhiêu lớn thì dùng bấy nhiêu.

Dù sao không phải của mình, chơi hỏng cũng không tiếc.

Một chén trà sau, Tâm Ma Vương bị Chu Trần chơi cho suy sụp, ngất xỉu.

Những ngày tiếp theo, Chu Trần mỗi ngày lại có thêm một việc: điều giáo Tâm Ma Vương. "Vô Tâm tiền bối, Âm Đảm của Âm Dương Huyền Từ Đảm người hãy bảo quản cẩn thận, không được làm mất, nếu không người biết hậu quả đó!" Chu Trần đùa nghịch Dương Đảm của Âm Dương Huyền Từ Đảm, khẽ cười.

Tâm Ma Vương trầm mặc.

Nàng hiện tại đã không dám cứng miệng nữa.

Người ở dưới mái nhà người khác không thể không cúi đầu.

Nàng kẹp chặt đùi đi theo hầu hạ Chu Trần.

Chu Trần thỉnh thoảng xoay xoay Dương Đảm trong lòng bàn tay.

Nàng suýt chút nữa ngã nhào, làm mất thể diện. "Hỗn đản!" Thời gian chớp mắt đã đến ngày đại hôn.

Càn Đô đèn lồng giăng mắc, không khí hỉ khí dương dương.

Hôm nay, chính là ngày đại hỉ Chu Trần cưới Trưởng công chúa Kiếm Hùng. ...

Càn Đô.

Ngày này.

Quán Quân Hầu Chu Trần và Trưởng công chúa Kiếm Hùng đại hôn, toàn thành đèn lồng giăng mắc, ca hát cười nói, khắp nơi cùng mừng.

Nơi yến tiệc, trăm dặm hồng trang, thải phượng bay lượn, linh hạc cất cánh cao, hùng vĩ rộng lớn, khó có thể diễn tả.

Văn võ bá quan, vương công quý tộc, Vô Lượng Kiếm Tông, Đại Thiền Tự, Long Tượng Tông, Đông Phương thế gia cùng các thế lực lớn của Đại Càn đều tề tựu.

Ngay cả Huyết gia, nơi Huyết Vô Ngân bị Chu Trần một chỉ đánh bại, mất hết thể diện, cũng phái cường giả đến tham gia hôn lễ, dâng tặng lễ vật.

Ai ai cũng thấy được tiền đồ Chu Trần vô lượng, chỉ cần không yểu mệnh, tất nhiên sẽ là một cường giả đại năng cái thế vô địch.

Một thiên kiêu tuyệt thế như vậy, có thể giao hảo đương nhiên là giao hảo, cho dù không thể làm tốt quan hệ, cũng không thể cùng y đối địch.

Còn về việc muốn tiêu diệt Chu Trần, điều đó không hề dễ dàng.

Có Vô Lượng Kiếm Tông và hoàng thất Đại Càn bảo hộ, trừ các

thế lực địch đối, không ai sẽ mạo hiểm đắc tội hai đại thế lực này để giết Chu Trần. "Tân lang tân nương đáo!" Theo một tiếng xướng hát, hoa vũ đầy trời rơi lả tả, ba con loan phượng hình tam giác từ chân trời chậm rãi bay đến.

Chu Trần và Kiếm Hùng sóng vai mà đứng, trên con loan phượng dẫn đầu.

Chu Trần thân hình cao ngất, mày kiếm mắt sáng, thiên tung thần võ.

Kiếm Hùng đội phượng quan hà bí, lạnh lùng khuynh thành, siêu phàm thoát tục.

Hai người đứng cạnh nhau, như kim đồng ngọc nữ, khiến vô số người tâm thần dao động, vừa hâm mộ vừa ghen tị. "Thật mẹ nó đẹp trai!" Triệu Long Tượng nhìn Chu Trần trên lưng loan phượng, sờ sờ mũi, đầy vẻ hâm mộ. "Đây chính là Quán Quân Hầu Chu Trần..." Tiểu công chúa hoàng thất Tinh Nguyệt công chúa một thân váy dài màu trắng nguyệt, thân hình cao ráo, bộ ngực căng đầy, tròn trịa, đôi mắt đẹp như tinh nguyệt nhìn Chu Trần.

Đừng nhìn nàng là tiểu công chúa hoàng thất, thật ra đã bốn mươi tuổi rồi, tu vi càng sớm đã đạt đến Thần Chủng cảnh.

Giống như Thái tử đã trăm tuổi.

Nàng nhìn Chu Trần, người cô phụ nhỏ tuổi hai mươi này, trong lòng thật sự có chút phức tạp.

Đặc biệt là Thái tử, Nhị hoàng tử và những người khác.

Từng người họ đều là người đã gần trăm tuổi, nhưng theo bối phận, Kiếm Hùng là cô của họ, còn Chu Trần đương nhiên trở thành cô phụ của họ.

Cô phụ này còn nhỏ hơn cả con trai, thậm chí cháu trai của họ.

Tu vi càng cao, càng khó có con.

Đây cũng là lý do tiểu công chúa hoàng thất giờ đã bốn mươi tuổi.

Kiếm Hùng thực ra cũng đã một trăm ba mươi tuổi, nhưng vì khi sinh ra để dưỡng thương đã bị đóng băng trăm năm, nên cả tu luyện lẫn tâm lý đều chỉ như ba mươi tuổi.

Chu Trần nắm tay Kiếm Hùng từ trên không trung chậm rãi hạ xuống.

Sau lưng y là hai người đóng vai trò phù rể.

Chính là đệ tử chân truyền thứ nhất của Vô Lượng Kiếm Tông Bạch Vô Tuyết và đệ tử chân truyền thứ ba Lý Mộng Trần.

Đằng sau Kiếm Hùng là hai mỹ nhân tuyệt sắc Thần Chủng cảnh, là thị tỳ theo hầu.

Nhưng hai người này thân phận không phải thị tỳ bình thường.

Cả hai đều là huyết mạch chính thống hoàng tộc Sở thị, bản thân cũng mang thân phận quận chúa.

Lần lượt là Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết.

Không thể không nói, đợt này đúng là một món hời lớn.

Mua một tặng hai.

Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết cung kính đi theo sau Kiếm Hùng, ánh mắt liếc ngang lại không nhịn được mà liếc nhìn Chu Trần.

Chu Trần sau này chính là nam nhân của các nàng.

Mặc dù là yêu cầu của gia tộc, nhưng trong lòng các nàng vẫn rất hài lòng.

Chu Trần là thiên kiêu số một Đại Càn, hơn nữa còn đánh bại hình chiếu của Sở Bá Hoàng trong Thông Thiên Tháp.

Không biết là bạch mã hoàng tử trong lòng bao nhiêu thiếu nữ, thiếu phụ.

Huống hồ Chu Trần không chỉ thiên phú tuyệt luân, còn rất đẹp trai.

Còn về việc háo sắc, điều này tính là gì, căn bản không thể coi là khuyết điểm.

Huống hồ Chu Trần tu hành cũng nhờ vào điều này.

Chu Trần không để ý ánh mắt của hai người, hay nói đúng hơn là vô số ánh mắt xung quanh, hôm nay cường giả ở đây quá nhiều.

Có thể nói Thần Chủng không bằng chó, Thần Thông đầy rẫy.

Chu Trần không hề e ngại, nắm tay Kiếm Hùng đi đến giữa điện đường, phía trước ngồi là Càn Đế Sở Vô Nhai, Hoàng hậu, Dao Cơ công chúa, Tử Thanh tiên tử, Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Lý Trường Phong.

Mọi người trên mặt đều mang nụ cười rạng rỡ.

Lễ quan chủ trì hôn lễ. "Nhất bái thiên địa!" "Nhị bái sư trưởng!" "Phu thê đối bái!" "Tống nhập động phòng!" ...Trong một loạt nghi thức rườm rà, Chu Trần xong xuôi thì trời đã tối.

Tuy nhiên, bản thân thời gian cũng là vào buổi hoàng hôn. "Trần ca, chúc mừng chúc mừng, ta kính ngươi một ly!" Triệu Long Tượng nâng bình rượu vui vẻ nói.

Đông Phương Bất Bại và những người khác cũng vây lại. "Đa tạ!" Chu Trần chào hỏi khách nhân, kính một vòng rồi chuồn thẳng.

Động phòng là việc khẩn yếu.

Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng.

Nào có thời gian ở đây cùng bọn họ uống rượu! ...

Trần Kiếm Phong.

Chu phủ.

Trong phòng tân hôn.

Kiếm Hùng một thân giá y, đội khăn che đầu màu đỏ, đoan tọa bên giường tân hôn, đôi ngọc thủ trắng nõn đặt phẳng trên đùi, ngón tay nắm chặt vạt váy.

Bộ ngực đầy đặn vì nội tâm căng thẳng, thấp thỏm mà khẽ rung rinh.

Mặc dù đã vô số lần cùng Chu Trần, nhưng hôm nay nàng lại căng thẳng một cách kỳ lạ, trái tim đập thình thịch, lồng ngực tựa hồ có một chú nai con đang nhảy loạn.

Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết đoan trang ưu nhã thị phụng một bên, mặc dù các nàng cũng là thiên chi kiêu nữ.

Nhưng các nàng rất rõ, các nàng ở đây chỉ là thị tỳ theo hầu.

Đừng nhìn các nàng giờ đã là Thần Chủng cảnh, nhưng các nàng đều đã sáu mươi tuổi, nếu không có đại cơ duyên, đời này Thần Thông cảnh đã là cực hạn.

Còn về Pháp Tướng cảnh...

đây là một ngưỡng cửa, ngay cả khi thiên phú của các nàng không tồi, cũng rất khó vượt qua.

Kẽo kẹt.

Cửa phòng bị đẩy ra, kiều khu của Kiếm Hùng run lên, theo tiếng cửa phòng đóng lại, tiếng bước chân rõ ràng không ngừng đến gần.

Nàng biết là Chu Trần. "Thiếp thân Sở Thanh Thu (Sở Ngạo Tuyết), bái kiến cô gia!" Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết nghênh đón, hướng Chu Trần hành lễ duyên dáng.

Phù dâu theo hầu quy cách cao nhất của hoàng thất, thông thường là chị em cùng gả.

Nhưng Kiếm Hùng không có chị em thích hợp.

Vì vậy đành phải chọn hai thiên kiêu của tông tộc Sở thị. "Không cần đa lễ!" Chu Trần đưa tay đỡ hai người dậy, nhìn kỹ hai người ở cự ly gần.

Không thể không nói hai người rất đẹp.

Làn da trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo, mày mắt như họa, mang theo sự tôn quý và ung dung của hoàng gia, đặc biệt còn là cường giả Thần Chủng cảnh, càng hiển lộ sự bất phàm.

Cả hai đều là hình tượng ngự tỷ, thân hình thon dài, đường cong gồ ghề, duyên dáng thướt tha, xứng đáng với thân hình ma quỷ.

Đặc biệt là hai người còn là chị em, dung nhan kiều diễm, hơn nữa ít nhất sáu phần tương tự, có mị lực vô song.

Mặc dù Chu Trần rất muốn nếm thử cặp chị em hoa này, nhưng nhân vật chính hôm nay chính là Kiếm Hùng.

Đến bên tháp, Chu Trần vén khăn che đầu.

Kiếm Hùng đêm nay đặc biệt mỹ lệ, giá y như lửa, mỹ nhân như ngọc.

Ánh mắt Chu Trần không tự chủ hoàn toàn bị cánh tay ngọc từ trong tay áo của nàng đưa ra hấp dẫn, trong lòng dâng lên cảm giác khó tả.

Dưới ánh đèn và trăng sao giao hòa, đôi tay không tì vết của Kiếm Hùng sáng rực vẻ đẹp động lòng người siêu phàm thoát tục.

Bất luận hình thái động tác, đều hội tụ nét đẹp tối thượng của thiên hạ, hàm chứa một ẩn bí khó nói của trời đất, nhất thời lòng Chu

Trần nóng bừng, ngón tay khẽ động.

Sở Ngạo Tuyết và Sở Thanh Thu bưng ly rượu thị phụng một bên.

Chu Trần nâng hai ly rượu, một ly đưa cho Kiếm Hùng, một ly tự mình nâng lên, cười rạng rỡ: "Đêm đã khuya, uống xong ly rượu này, nên nghỉ ngơi thôi!" "Ừm." Kiếm Hùng cười đỏ mặt, ngượng ngùng, nâng ly rượu, cùng Chu Trần uống giao bôi tửu. "Kiếm Hùng, nàng thật đẹp!" Nhìn giai nhân thẹn thùng, lòng Chu Trần nóng bừng, một tay ôm lấy Kiếm Hùng.

Sở Thanh Thu, Sở Ngạo Tuyết đang thị phụng một bên ban đầu còn muốn giúp Chu Trần và Kiếm Hùng cởi y phục, nhưng lúc này đều đã ngây người tại chỗ, trái tim đập thình thịch.

Chương 129

Trước đó mẹ các nàng còn đặc biệt dạy các nàng các loại lễ nghi suốt một đêm, nhưng bây giờ xem ra, hoàn toàn không dùng đến.

Hai người nhìn Chu Trần đã xé toạc y phục của Kiếm Hùng, tựa hồ dốc hết sữa lực!

Hai người mặt đỏ tai nóng, cứng đờ tại chỗ, không biết nên rời đi hay tiếp tục hầu hạ.

Đột nhiên, đôi mắt ngấn nước của Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết mở to. "Chỗ đó sao có thể..." Đầu óc các nàng một mảnh hỗn loạn, mặc dù đã sớm nghe nói về một số cách chơi hoa mỹ, nhưng đây là lần đầu tiên các nàng tận mắt chứng kiến.

Cảm giác thật sự mở mang tầm mắt.

Chu Trần vậy mà lại nguyện... "Cô gia đối tiểu thư thật tốt..." Hai người thầm nghĩ trong lòng.

Cùng lúc đó, hai nàng khe khẽ khép chặt đôi chân, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh nếu Chu Trần cũng chịu khó đối xử với nơi đó của các nàng.

Trên bầu trời đêm đầy sao, ánh trăng sáng vằng vặc khẽ ẩn vào tầng mây, tựa như che đi đôi mắt thẹn thùng.

Trong phòng tân hôn, ngọn lửa từ cặp nến uyên ương long phượng đỏ rực không ngừng nhảy múa, dầu nến tan chảy tựa như lệ thủy nhỏ giọt từng giọt dọc theo nến.

Đêm dài thăm thẳm, đặc biệt lãng mạn.

Trong phòng nóng bỏng.

Chẳng hay biết đã đến canh ba.

Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết vẫn không rời đi, mẹ các nàng đã dặn, phải luôn sẵn sàng thay thế Trưởng công chúa, hầu hạ Chu Trần.

Chỉ là không biết vì đứng quá lâu, hay vì nhìn trực tiếp mà chân các nàng run rẩy, có chút đứng không vững. "Các ngươi qua đây!" Chu Trần từ trong lòng Kiếm Hùng ngẩng đầu lên, nhìn Sở Ngạo Tuyết và Sở Thanh Thu.

Y sẽ không tự cho mình thanh cao, có thị tỳ phòng mà không dùng. "Cô gia!" Hai người khó khăn lê đôi chân rã rời, mềm nhũn đến bên giường, không biết phải làm gì.

Nhìn qua là biết hai thị tỳ phòng không đạt tiêu chuẩn.

Nhưng Chu Trần lại thích vẻ thẹn thùng không biết làm gì của các nàng.

Y đưa tay nắm lấy đôi tay mềm mại của các nàng, khẽ kéo một cái, hai người đã ngã vào lòng.

Liếc nhìn Kiếm Hùng đã được tưới tắm đầy đủ, Chu Trần rút thân ôm lấy Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết, khẽ cười: "Để các nàng đợi lâu rồi!" "Cô gia ngôn trọng rồi, thiếp thân hoảng sợ!" Hai người giật mình, vội vàng đáp. "Không cần căng thẳng, thư giãn đi!" Chu Trần cười, y và Kiếm Hùng bản thân đều không lớn lên trong giới hoàng gia quý tộc, không có nhiều quy tắc như vậy.

Con cái giang hồ, không câu nệ tiểu tiết.

Hai người sớm đã xuân ý bộc phát. "Thanh Thu, Ngạo Tuyết, danh đã mỹ, người càng mỹ!" Chu Trần tán thưởng, tựa như một thi nhân, dạo thu vẫy tuyết, cắm hoa đùa ngọc. ...

Thời gian thoi đưa.

Theo sắc đêm dần phai, trời đã sáng.

Ánh dương khẽ xuyên qua tầng mây, rải xuống mặt đất một ngày mới.

Vạn vật tựa hồ đều tỉnh giấc vào khoảnh khắc này, sinh lực bừng bừng dâng trào trong ánh bình minh, không khí tràn ngập hơi thở tươi mới và hương thơm của sương sớm.

Chu Trần mở mắt, nhìn Kiếm Hùng đang bao dung y trong vòng tay.

Bên cạnh, Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết ngọc thể trắng nõn ngạo nghễ trải dài, bên trên điểm xuyết vô số vết hồng, đôi mắt sưng húp, đã đong đầy lệ thủy.

Đêm này, Phong Nguyệt điểm của Chu Trần bạo tăng một ức.

Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết hai người cộng lại đại khái cung cấp ba bốn ngàn vạn, thêm vào Kiếm Hùng cùng sự gia trì của Tịnh Nguyệt Am Chủ và các nàng khác trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Chu Trần có cảm giác như đang cất cánh.

Hiện tại y đã tích lũy được bốn mươi hai ức Phong Nguyệt điểm.

Theo tốc độ này, tám ngày nữa là có thể gom đủ năm mươi ức, thăng cấp Thần Chủng cảnh.

Ba tháng này, Tâm Ma Vương phụ thân trên người Ngọc Hoàn tiên tử cũng đã cung cấp cho Chu Trần không ít Phong Nguyệt điểm, nếu không Chu Trần đã tiêu hao không ít thời gian luyện khí, Phong Nguyệt điểm chắc chắn sẽ ít hơn.

Tâm Ma Vương tuy chỉ có một tia tâm hồn, nhưng dù sao cũng là Võ đạo Vương giả.

Đặc biệt là Chu Trần đối với nàng không hề khách khí.

Dùng bất kỳ thần binh đạo cụ nào lên người nàng, Phong Nguyệt điểm càng nhiều.

Nghĩ đến Tâm Ma Vương, Chu Trần liền lặng lẽ rút thân đứng dậy, chuẩn bị đi xem Tâm Ma Vương có ngoan ngoãn hay không.

Kiếm Hùng, Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết ba người vẫn còn đang say ngủ.

Nhưng vào khoảnh khắc Chu Trần rút thân rời đi, Kiếm Hùng vẫn có cảm ứng mà mở mắt. "Nghỉ ngơi cho tốt!" Chu Trần hôn nhẹ lên mắt nàng, rời khỏi phòng.

Kiếm Hùng không nghỉ ngơi, nhìn cái bụng hơi gồ lên.

Đầy ắp viên mãn.

Thuận tay dọn dẹp một chút, Kiếm Hùng không quấy rầy Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết, đứng dậy rời khỏi phòng.

Sở Ngạo Tuyết và Sở Thanh Thu mở mắt.

Thực ra các nàng đã tỉnh rồi.

Vốn dĩ phải hầu hạ Chu Trần và Kiếm Hùng thay y phục rửa mặt, nhưng các nàng thật sự không tiện, đặc biệt là hai mắt sưng húp.

Các nàng đều đã thành phao phù.

Hai người nhìn nhau, trong mắt tràn đầy sự thẹn thùng và phức tạp.

Thì ra đây chính là niềm vui của nữ nhân. ... "Vô Tâm tiền bối, đêm qua ngủ có ngon không?" Chu Trần đến phòng Ngọc Hoàn, Hỏa Yêu Yêu lập tức lao vào lòng Chu Trần.

Chu Trần để Hỏa Yêu Yêu trông chừng Tâm Ma Vương.

Ngay cả khi Tâm Ma Vương bị phong ấn, nhưng Chu Trần cũng

không dám để nàng tự do, phải có người giám sát hai mươi bốn giờ.

Tâm Ma Vương không để ý Chu Trần, nếu không phải người ở dưới mái nhà người khác, nàng làm sao cũng phải đối đáp Chu Trần vài câu.

Chu Trần tiến lên, đặt Hỏa Yêu Yêu xuống, ôm Tâm Ma Vương vào lòng, tùy tiện thăm dò. "Huyền Từ Âm Dương Đảm vẫn còn, không tệ!" Chu Trần cười cười, rất hài lòng.

Hỏa Yêu Yêu quyến rũ cười: "Chủ nhân, có nô gia ở đây, bất kể nàng là Tâm Ma Vương hay là gì, đều phải ngoan ngoãn nghe lời!" "Làm tốt lắm, sau này sẽ trọng thưởng ngươi!" Chu Trần giơ tay xoa bóp Hỏa Yêu Yêu, khẽ gật đầu.

Y lấy ra Dương Đảm của Âm Dương Huyền Từ Đảm, trong lòng bàn tay xoay tròn, tốc độ càng lúc càng nhanh. "Ngươi cái đồ hỗn đản!" Tâm Ma Vương run lên, đôi mắt đẹp hung hăng trừng Chu Trần: "Ngươi tốt nhất là cầu nguyện đừng rơi vào tay bản vương, nếu không bản vương sẽ cho ngươi biết vạn ngàn cực hình trên đời!" "Chủ nhân, nàng ta còn dám cứng miệng, tăng cường độ lên đi!" Hỏa Yêu Yêu ôm cánh tay Chu Trần, cười gian. "Được!

Nghe ngươi!" Chu Trần cười, điều giáo Tâm Ma Vương một trận rồi mới tâm mãn ý túc rời đi.

Trong mấy ngày tiếp theo, Chu Trần mỗi ngày đều cùng Kiếm Hùng, Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết, Thanh Ngọc Dao, Hồng Trúc và các nàng khác vui đùa, thỉnh thoảng ức hiếp Tâm Ma Vương một chút.

Cuộc sống vui vẻ vô biên.

Đặc biệt là Phong Nguyệt điểm ngày một tăng, sắp có thể đột phá rồi.

Ngày này, Chu Trần còn thiếu hai ức Phong Nguyệt điểm nữa là có thể đạt đến năm mươi ức, y nhìn Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết đã thành phao phù, rút thân rời đi.

Một lúc sau, hai người dần hồi phục sức lực, nhìn cái bụng hơi gồ lên của mình, ánh mắt thẹn thùng, tai và cổ đỏ bừng.

Các nàng chậm rãi chống đỡ thân thể mệt mỏi rã rời, khoanh chân ngồi xuống, vận công tu luyện.

Đột nhiên, một luồng sức mạnh cường đại dâng trào trong cơ thể các nàng, mênh mông cuồn cuộn, bá đạo tuyệt luân.

Cảm nhận luồng sức mạnh quen thuộc mà cường đại này, hai người ngẩn ra.

Ngay sau đó, vẻ khó tin hiện lên trong mắt các nàng. "Huyết mạch Bá Hoàng đã thức tỉnh sao!?" "Làm sao có thể?" Khi các nàng đang chấn kinh, sâu trong hoàng cung, chiếc Bá Hoàng Chung rỉ sét loang lổ, tựa hồ đã trải qua vô tận năm tháng, tràn ngập khí tức thời gian cổ xưa – Đông!

Bá Hoàng Chung lại một lần nữa vang vọng khắp hoàng đô!...

Đông!

Bá Hoàng Chung không gõ mà tự vang, tiếng trong trẻo không lớn nhưng cực kỳ xuyên thấu, trong khoảnh khắc vang vọng khắp hoàng cung.

Trong sát na, toàn bộ cường giả trong đại nội hoàng cung đều bị kinh động, Càn Đô một mảnh xôn xao. "Là Bá Hoàng Chung!" "Bá Hoàng Chung sao lại vang nữa rồi?" "Một, hai, ba…" "Bá Hoàng Chung vang chín tiếng!?" "Lại có Bá Hoàng huyết mạch thức tỉnh nữa sao!?" "Làm sao có thể?" "Bá Hoàng huyết mạch ba trăm năm chưa từng có người thức tỉnh, giờ lại liên tiếp thức tỉnh, rốt cuộc là chuyện

gì?" "Đây nhất định là tổ tông phù hộ, Đại Càn ta sắp lần nữa quật khởi!" "Thế mà lại có Bá Hoàng huyết mạch thức tỉnh, quả là trời phù hộ Đại Càn ta, tổ tông bảo hộ, không biết lần này lại là ai?" Càn Đế Sở Vô Nhai ý khí phong phát, sắc mặt hồng nhuận, cảm giác nhân sinh đã đạt đến cao trào.

Trong thời gian y tại vị, không những trưởng công chúa thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, lại còn chiêu Chu Trần, một tuyệt thế thiên kiêu ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, làm phò mã, giờ lại có Bá Hoàng huyết mạch thức tỉnh.

Những điều này đều có một phần công lao của y!

Quay ngược mấy chục vạn năm, có mấy vị hoàng đế sánh bằng y? "Bá!" Thân ảnh Sở Vô Nhai biến mất, tự thân y đến nơi cung phụng Bá Hoàng Chung, muốn biết ngay lập tức ai đã thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch.

Đại trưởng công chúa Dao Cơ cùng các cường giả hoàng thất khác cũng lũ lượt đến.

Trong các triều đại, thông thường con gái của Hoàng đế là công chúa.

Chị hoặc em gái của Hoàng đế là trưởng công chúa.

Cô của Hoàng đế là đại trưởng công chúa. "Ừm?

Kia là… vị trí của Phò mã phủ?" Khi Sở Vô Nhai, Dao Cơ cùng những người khác nhìn về phía vị trí mà Bá Hoàng Chung chỉ dẫn, không khỏi giật mình. "Chu Trần!?" Trong đầu bọn họ, trong khoảnh khắc đã nghĩ đến điều gì đó.

Dưới gầm trời này không có nhiều sự trùng hợp đến thế.

Trước đây Kiếm Hùng thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, bọn họ không nghĩ nhiều.

Bởi vì Kiếm Hùng vốn có Bá Hoàng huyết mạch, chỉ là bị nhiễm độc trong thai mà tổn hại.

Bọn họ chỉ nghĩ là Kiếm Hùng tu vi thành tựu, khôi phục Bá Hoàng huyết mạch.

Nhưng hiện tại trong phủ đệ của Chu Trần, người hoàng tộc, ngoài Kiếm Hùng, chỉ còn Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết là nha hoàn bồi giá.

Hai người tuy cũng là thiên tài hoàng tộc chính tông, căn cơ vững chắc.

Nhưng không có đại cơ duyên, xác suất hai người thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch là quá nhỏ.

Nhiều năm qua, những thiên tài hoàng tộc có thiên phú cao hơn Sở Thanh Thu, Sở Ngạo Tuyết nhiều như lông trâu, nhưng có mấy người có thể thức tỉnh?

Đầu tiên là Kiếm Hùng, giờ lại là bọn họ.

Đều có liên quan đến Chu Trần!

Chẳng lẽ Chu Trần có cách giúp bọn họ thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Sở Vô Nhai, Dao Cơ cùng các cường giả hoàng thất khác trở nên nóng rực. "Phong tỏa tin tức, tin tức Sở Thanh Thu, Sở Ngạo Tuyết có khả năng thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, không được truyền ra ngoài!" Dao Cơ phượng mâu uy nghiêm quét qua, lập tức nói. "Vâng!" Là cô cô của Hoàng đế, bối phận nàng cao, thực lực cũng không yếu, những người có mặt đều hiểu tầm quan trọng của việc này, liên quan đến hưng suy của hoàng tộc bọn họ. "Ta đi xác nhận xem có phải hai nha đầu Thanh Thu và Ngạo Tuyết đã thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch không!" Dao Cơ mở lời, thân ảnh

nàng biến mất. "Trẫm cũng đi!" Không chần chừ, Sở Vô Nhai cùng mấy cường giả hoàng thất khác cũng lặng lẽ đi đến Trần Kiếm Phong.

Trần Kiếm Phong.

Chu phủ. "Tê!" Chu Trần há miệng ăn quả tử tinh bồ đào mà ngón tay ngọc ngà nõn nà của Hỏa Yêu Yêu đút đến miệng, nửa nằm trên giường.

Trên người hắn đắp chăn lụa là, nhô lên một cục lớn.

Đột nhiên, Chu Trần tự cảm ứng được điều gì, nhìn về phía phòng Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết ở kế bên. "Hình như là khí tức Bá Hoàng huyết mạch, các nàng thế mà cũng thức tỉnh rồi sao?" Chu Trần đột nhiên nghĩ đến chính mình.

Chẳng lẽ hắn không chỉ có thể giúp người khác tu luyện, đề thăng tu vi, mà còn có thể giúp người khác thức tỉnh huyết mạch?

Hắn vén chăn ra.

Ngọc Hoàn tiên tử bị Tâm Ma Vương phụ thân đang quỳ rạp ở đó.

Nàng da thịt như ngưng chi, ngũ quan tinh xảo, sắc mặt ửng hồng, một bộ trường quần màu trắng nguyệt che không nổi đường cong kiêu ngạo, ngực đầy đặn, tròn trịa thẳng tắp.

Theo hô hấp khẽ phập phồng.

Điều càng khiến người ta máu nóng sục sôi là, vạt váy của nàng vén đến eo, lộ ra đôi chân thon dài tuyệt mỹ, làn da trắng nõn như dương chi mỹ ngọc, ánh lên sắc hồng ẩm ướt lóng lánh.

Xoa xoa mái tóc đẹp như mây của nàng, Chu Trần không tiếc lời khen ngợi: "Không tệ!" Tâm Ma Vương ngẩng đầu, đôi mắt đẹp trừng Chu Trần thật mạnh, ánh mắt đó phảng phất hận không thể thiên đao

vạn quả Chu Trần.

Chu Trần cầm một quả bồ đào, đưa đến bên môi nhỏ hồng nhuận của nàng: "Nào, há miệng!" Tâm Ma Vương trầm mặc một lát, vẫn ngoan ngoãn há miệng, mặc cho Chu Trần đút bồ đào vào miệng nàng, bằng không Chu Trần lại giở trò trừng phạt nàng. "Rất tốt!" Khóe miệng Chu Trần hơi nhếch lên, chạm vào đôi môi mềm mại hồng nhuận, xúc cảm ấm áp ẩm ướt khiến ngón tay hắn khẽ động.

Nhưng cảm ứng được Dao Cơ, Sở Vô Nhai cùng những người khác đã đến, Chu Trần đành rút thân rời giường, thắt lại dây lưng, đi ra ngoài nghênh đón mấy người.

Thấy Chu Trần, Sở Vô Nhai nóng lòng hỏi: "Chu Trần, có phải Thanh Thu và Ngạo Tuyết đã thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch rồi không?" "Chắc là thế ạ!" Nhìn các cường giả hoàng thất với vẻ mặt kích động hưng phấn, Chu Trần nói: "Ta dẫn các ngươi đi xem thì biết ngay!" Đến khách sảnh, Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết sau khi nhận được tin tức liền vội vàng chỉnh trang sơ qua rồi chạy đến, chỉ là nhìn thấy từng đôi mắt nóng rực, các nàng giật mình.

Hai người vội vàng hành lễ. "Thanh Thu, Ngạo Tuyết, các ngươi có phải đã thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch rồi không?" Dao Cơ tiến lên, nắm lấy tay hai người, trong khi hỏi, thực ra nàng đã xác nhận rồi.

Hai người thật sự đã thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch. "Chắc là thế ạ." Sở Thanh Thu, Sở Ngạo Tuyết nói ra những biến hóa của các nàng.

Xác nhận hai người đã thức tỉnh, Dao Cơ, Sở Vô Nhai cùng những người khác càng thêm kích động.

Vì Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết có thể thức tỉnh, điều đó có nghĩa là bọn họ cũng có khả năng. "Chu Trần, ngươi có phải có bí pháp đặc biệt nào đó có thể thức tỉnh huyết mạch không?" Sở Vô Nhai

nhìn Chu Trần.

Y cảm thấy Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết có thể thức tỉnh, chắc chắn là do Chu Trần.

Hai người tuổi tác đều đã qua giáp tý, sớm không thức tỉnh, muộn không thức tỉnh, lại bồi giá đến chỗ Chu Trần thì thức tỉnh.

Chương 130

Nếu nói không liên quan đến Chu Trần, đánh chết y cũng không tin. "Ta không có bí pháp gì cả!" Chu Trần lắc đầu. "Chu Trần, ngươi yên tâm, chúng ta sẽ không đoạt đồ của ngươi, nếu ngươi có thể giúp chúng ta thức tỉnh huyết mạch, chúng ta tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu thiệt, mỗi khi giúp một người thức tỉnh đều sẽ cho ngươi phần thưởng mãn ý!" Sở Vô Nhai vội vàng giải thích.

Y biết loại bí pháp hoặc bảo vật có thể thức tỉnh huyết mạch này, tuyệt đối vô cùng trân quý. "Bệ hạ hiểu lầm rồi, kỳ thực ta thật sự không làm gì cả!" Lời nói này của Chu Trần khiến Sở Vô Nhai và Dao Cơ cùng những người khác không khỏi nhìn về phía Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết.

Chẳng lẽ thật sự là vận khí?

Tự nhiên thức tỉnh? "Thanh Thu, Ngạo Tuyết, các ngươi đã đồng thời thức tỉnh, chắc chắn không phải ngẫu nhiên, gần đây các ngươi đã ăn gì, hoặc làm điều gì đặc biệt sao?" Dao Cơ hỏi.

Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết giật mình, nghĩ đi nghĩ lại quãng thời gian bồi giá đến chỗ Chu Trần, lắc đầu nói: "Đại trưởng công chúa, chúng thiếp quãng thời gian này không ăn linh đan diệu dược gì, cũng không tu luyện bí pháp võ công nào, vẫn như thường lệ, điều duy nhất khác biệt là..." Các nàng ngừng lại một chút, gò má trắng nõn ửng hồng. "Điều khác biệt là gì?" Dao Cơ, Sở Vô Nhai cùng những người khác tinh thần chấn động, bọn họ cảm thấy đây chính là mấu chốt. "Điều khác biệt là phục thị cô gia." Sở Thanh Thu cúi đầu, véo vạt áo, thẹn thùng nói: "Mỗi lần chúng thiếp phục thị cô gia xong, đều cảm thấy tu vi đại tiến." "Hôm nay cô gia lâm hạnh chúng thiếp xong

rồi rời đi, chúng thiếp liền như thường lệ, luyện hóa... của cô gia để tiếp tục tu luyện, sau đó thì cảm giác được đã thức tỉnh!" Dao Cơ mặt đỏ bừng, Sở Vô Nhai cùng những người khác đều giật mình.

Đáp án này có chút bất ngờ.

Nhưng nghĩ lại, lại vô cùng hợp lý.

Kiếm Hùng vì sao đột nhiên thức tỉnh?

Bởi vì nàng sớm đã cùng Chu Trần ở bên nhau.

Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết cũng là nha hoàn bồi giá của Kiếm Hùng, bị Chu Trần sủng hạnh xong thì thức tỉnh.

Huống hồ Chu Trần còn có thể chất đặc thù kinh người.

Ban đầu bọn họ tưởng thể chất đặc thù của Chu Trần chỉ lợi cho mình mà không hại người, không ngờ thể chất đặc thù của Chu Trần không những lợi mình mà còn lợi người.

Thể chất lợi người kỳ thực không ít, nhưng chủ yếu là ở nữ nhân.

Ví dụ như các loại linh thể, thánh thể, tiên thể như Huyền Âm Xá Nữ, nếu nam nhân song tu cùng các nàng, đủ để tu vi đại tiến, thể chất tăng cường, đặc biệt là đoạt được xử nữ huyết của các nàng càng là sánh ngang thần đan diệu dược.

Thể chất đặc thù của Chu Trần lợi hại như vậy, có thể giúp người khác thức tỉnh huyết mạch, hình như cũng là bình thường. "Thì ra là thế..." Sở Vô Nhai ánh mắt tối sầm, y tự nhiên cũng muốn thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch.

Nhưng y hiển nhiên không mấy khả năng.

Y khẽ rụt mông, thậm chí có một tia ý niệm hoang đường chợt lóe qua, lại bị y vội vàng đè xuống. "Cái thứ hư hỏng của tên khốn này lại là một bảo bối..." Dao Cơ đôi mắt đẹp phức tạp nhìn Chu Trần, trong

đầu không khỏi hiện lên hình ảnh Chu Trần từng ức hiếp Kiếm Hùng một cách bạo liệt, trong lòng nàng thầm mắng một tiếng.

Nhưng lại không nhịn được nghĩ đến sự dụ hoặc của Bá Hoàng huyết mạch.

Nàng vừa tấn thăng Pháp Tướng cảnh chưa lâu, vẫn đang ở đỉnh phong, nhưng đời này không có đại cơ duyên, e rằng sẽ chỉ dừng lại ở Pháp Tướng cảnh đỉnh phong.

Muốn tiến vào Vương Giả cảnh xác suất không lớn.

Nhưng nếu nàng có thể thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, nàng sẽ có trăm phần trăm nắm chắc đạt đến Vương Giả cảnh.

Vương Giả a.

Ngay cả lão tổ tông trấn giữ Đại Càn hoàng thất, cũng bất quá chỉ là Vương Giả đỉnh phong mà thôi. "Không được, ta là cô cô của Hùng nhi..." "Cô cháu thì tính là gì, mẹ con còn nhiều hơn, huống hồ chỉ là tu hành mà thôi, tiểu hỗn đản này chỉ là một công cụ tu hành..." Trong đầu Dao Cơ hiện lên hai tiểu nhân, điên cuồng giao chiến.

Một mặt là sự ràng buộc của đạo đức, sự xấu hổ.

Một mặt là sự dụ hoặc của Bá Hoàng huyết mạch.

Quá khó rồi! "Chu Trần, chuyện Ngạo Tuyết và Thanh Thu thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch truyền ra ngoài, ngươi tất nhiên sẽ trở thành mục tiêu của mọi người, vì vậy chúng ta chuẩn bị phong tỏa tin tức của Thanh Thu và Ngạo Tuyết, ngươi thấy thế nào?" Dao Cơ hỏi.

Một khi tin tức Sở Ngạo Tuyết và Sở Thanh Thu thức tỉnh truyền ra, những người khác nhất định sẽ cho rằng Chu Trần có phương pháp đặc biệt để thức tỉnh huyết mạch.

Những thế gia huyết mạch Hoàng Giả cổ xưa, thậm chí thế gia

huyết mạch Đại Đế, chẳng phải sẽ phát điên sao?

Ngay cả bọn họ cũng không thể bảo vệ Chu Trần. "Không vấn đề gì." Chu Trần biết tính nghiêm trọng của sự việc, hắn cũng không muốn nổi bật.

Hắn không muốn bị bắt đi mổ xẻ nghiên cứu.

Cho dù hắn nói là song tu thức tỉnh, nhưng hắn cũng không muốn bị những thế gia huyết mạch cường đại kia bắt đi như một con heo công.

Hắn thích mỹ nhân, nhưng hắn không thích bị người khác cưỡng bức, huống chi những thế gia huyết mạch kia vì muốn Chu Trần không ràng buộc được về sau, có thể sẽ phế bỏ hắn, thậm chí giam cầm nuôi dưỡng hắn.

Sau một hồi thương lượng, Sở Vô Nhai cùng những người khác vội vàng rời đi.

Càn Đô phong vân nổi dậy, mọi người đều đang dò hỏi ai đã thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, nhưng tiếc là Sở Vô Nhai cùng những người khác đã phong tỏa tin tức.

Mọi người không thể biết là ai.

Còn về Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết, mọi người không nghĩ đến các nàng.

Hai người cũng rất khiêm tốn.

Không ai vì thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch mà kiêu căng, vẫn giữ chức trách nha hoàn bồi giá.

Đương nhiên, các nàng ngoài việc thị phụng Chu Trần và Kiếm Hùng, cũng không cần làm gì khác.

Chu Trần biết giấy không thể gói được lửa.

Chuyện hắn có thể giúp người khác thức tỉnh huyết mạch sớm muộn cũng sẽ bại lộ.

Muốn không bị người ta bắt đi làm heo công, thì phải trở nên mạnh hơn.

Chu Trần càng thêm nỗ lực tu luyện.

Trưởng môn sư bá, sư thúc, đại sư tỷ =?

Tu luyện gấp bội!

Khoái lạc gấp bội!

Chu Trần ôm Thanh Ngọc Dao và Trình Tố Tố, nhìn sang Sư Thanh Tuyền đang hôn mê bên cạnh, hôn lên má ửng hồng của hai vị sư thúc sư bá, cười nói: "Sư thúc, hay là để Linh Nhi sư tỷ cũng gia nhập đại gia đình của chúng ta đi?" "Ngươi dám!" Trình Tố Tố đôi mắt đẹp trợn tròn, bộ ngực đầy đặn run rẩy, cho Chu Trần một cái nhìn chết chóc.

Bốn mắt đối diện, Chu Trần dời ánh mắt, nhìn ngọn núi tuyết xa xăm, có cành hàn mai một mình khoe sắc trong băng tuyết trắng xóa, rực rỡ chói mắt.

Chu Trần thích ăn hàn mai nhất. "Hừ!" Trình Tố Tố hung hăng nhéo đầu Chu Trần đang vùi xuống, thật sự càng ngày càng quá đáng.

Trước đây đưa nàng và Thanh Ngọc Dao vào cùng một chỗ cũng đành.

Giờ lại còn kéo cả Sư Thanh Tuyền đến.

Còn muốn cả Linh Nhi?

Đúng là đồ hỗn đản!

Cùng trưởng môn sư bá và sư thúc vui vẻ nửa ngày, Chu Trần ăn uống no đủ, tâm mãn ý túc, nhìn bảng cá nhân, phấn chấn không thôi:

"Đã đến lúc đột phá rồi!" Phong Nguyệt điểm đã đột phá mốc năm mươi ức! "Nguyên Đan đỉnh phong tấn thăng Thần Chủng cảnh không có lôi kiếp, ngược lại có thể lặng lẽ đột phá!" Chu Trần rút thân rời đi, đi đến phòng tu luyện.

Thanh Ngọc Dao và Trình Tố Tố nhìn bóng lưng Chu Trần biến mất, liếc mắt nhìn nhau, nhìn cơ thể đầy dấu vết hồng hào của đối phương, đầy vẻ khổ sở.

Nếu đặt vào trước kia, các nàng đơn giản là không dám tưởng tượng mình sẽ như vậy.

Các nàng cúi đầu nhìn cái bụng hơi nhô.

Quá no rồi.

Hơi chướng.

Mỗi lần đều bị lấp đầy.

Hai người nghỉ ngơi một lát, liền đứng dậy đi tu luyện.

Dù sao đây cũng là tài nguyên đỉnh cấp mà các nàng dùng mồ hôi và máu đổi lấy.

Thanh Ngọc Dao cảm giác tiên linh căn của nàng sắp khôi phục hoàn chỉnh, hơn nữa sắp tấn thăng Thần Chủng cảnh rồi.

Vẫn còn thiếu một chút nữa.

Trong phòng tu luyện.

Chu Trần nhìn năm mươi ức Phong Nguyệt điểm, hít sâu một hơi: "Cộng điểm!" Năm mươi ức Phong Nguyệt điểm tiêu hao, Nguyên Đan đã ngưng luyện đến cực hạn của Chu Trần "oanh" một tiếng nổ tung. "Oanh!" Trong đầu Chu Trần vang lên một tiếng nổ lớn, như vũ trụ bùng nổ, một mảnh trống rỗng, tư duy cũng ngưng trệ trong một khoảnh khắc.

Trong đan điền.

Nguyên Đan bùng nổ, cũng không làm Chu Trần nát xương tan thịt, mà là biến đan điền thành một mảnh hư vô hỗn độn.

Trong hỗn độn, vô số điểm sáng lấp lánh như những vì sao trên bầu trời đêm sâu thẳm.

Những thứ này đều là bột Nguyên Đan.

Kỳ thực bước Nguyên Đan nổ tung này rất nguy hiểm, nhẹ thì tu vi bị phế, nặng thì nát xương tan thịt.

Rất nhiều cường giả Nguyên Đan đỉnh phong đều bị kẹt ở đây, chần chừ không dám đột phá.

Nhưng Chu Trần có thể cộng điểm.

Không có nửa phần nguy hiểm.

Cùng với Nguyên Đan nổ tung thành hỗn độn, vô số bột Nguyên Đan điên cuồng hấp thu linh khí thiên địa ngưng tụ thuế biến.

Trong hỗn độn vốn hư vô, dần dần ngưng tụ một khối đại lục xám xịt.

Khối đại lục này chính là Nguyên Cơ.

Mảnh đất để thai nghén hạt giống thần thông.

Nguyên Cơ càng lớn, tự nhiên càng có thể thai nghén Thần Chủng lớn hơn, mạnh hơn, sau khi tấn thăng Thần Thông cảnh, tự nhiên càng có thể thai nghén ra nhiều thần thông mạnh hơn. "Nguyên Đan phá, ngưng Nguyên Cơ, đúc Thần Chủng!" Đây là ba bước tấn thăng Thần Chủng cảnh.

Hiện tại Chu Trần đã hoàn thành hai bước.

Chỉ còn lại bước cuối cùng.

Đúc Thần Chủng.

Lượng sức mạnh bàng bạc do năm mươi ức Phong Nguyệt điểm hóa thành vẫn còn lại không ít, những sức mạnh này ngưng tụ lại một chỗ, chỉ thấy ở trung tâm khối đại lục không vết tích như đứng sừng sững trong hỗn độn kia, dần dần ngưng tụ ra một hạt giống như ngôi sao.

Đây chính là Thần Chủng.

Tu luyện Thần Chủng cảnh chính là dưỡng dục hạt Thần Chủng này.

Thần Chủng giống như mẫu thể, mẫu thể thai nghén thần thông.

Mẫu thể càng mạnh, mới có thể thai nghén ra thần thông mạnh hơn.

Có người dùng linh vật ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ để dưỡng dục, dưỡng dục ra Ngũ Hành Thần Chủng.

Có người dùng linh vật chí dương để dưỡng dục, thai nghén ra Thuần Dương Thần Chủng.

Có người dùng Cửu U Chi Thủy để dưỡng dục, thai nghén ra Cửu U Thần Chủng.

Thần Chủng muôn vàn, đây chính là một cảnh giới 'nạp tiền'.

Đương nhiên, nếu trước đó ngươi chưa đặt nền móng tốt, đến cảnh giới này, muốn dưỡng dục ra Thần Chủng cường đại, có thể nói là khó khăn trùng trùng.

Giống như từ nhỏ dinh dưỡng kém, lớn lên thành một người lùn tịt, lúc này ngươi muốn nuôi dưỡng mình cao lớn uy mãnh, đó gần như là không thể.

Ngược lại, từ nhỏ dinh dưỡng đầy đủ, lớn lên vừa cao vừa khỏe,

lúc này dù có nuôi dưỡng tùy tiện, cũng vượt xa người khác.

Chu Trần thuộc về trường hợp sau.

Thậm chí Thần Chủng của hắn lúc này, dù chưa dùng bất kỳ linh vật nào để dưỡng dục, cũng đã vượt xa người khác, thậm chí vượt xa Thần Chủng của chín phần cường giả Thần Chủng đỉnh phong. "Ông!" Thần Chủng triệt để ngưng tụ mà ra, lúc này Chu Trần là Thần Chủng cảnh sơ kỳ. 【 Thần Chủng cảnh sơ kỳ (0/100 ức) 】 "Một trăm ức sao?

Vừa vặn gấp đôi, cũng khá lắm!" Nhìn thấy con số này, Chu Trần rất mãn ý.

Thậm chí hắn đã chuẩn bị cho việc gấp mười lần, tức là năm trăm ức. "Bá!" Ngay lúc này, hạt giống mà Chu Trần tìm thấy trong kho báu Đại Càn từ Phong Nguyệt Bảo Giám, trông có vẻ bình thường nhưng lại ẩn chứa sinh cơ vô tận, đột nhiên chui vào trong đan điền đã hóa thành một mảnh hỗn độn của Chu Trần.

Sau khi hạt giống này đến đan điền, thế mà lại trực tiếp lao về phía Thần Chủng, dung hợp làm một với Thần Chủng. 【 Thế Giới Thụ.

Thần Chủng cảnh sơ kỳ (0/50 ức) 】 "Ngọa tào!" Chu Trần trợn to mắt, không ngờ hạt giống trông có vẻ không đáng chú ý kia lại là hạt giống Thế Giới Thụ.

Thế Giới Thụ a.

Cái này có thể so với Ngũ Hành Thần Chủng được dưỡng dục bằng linh vật ngũ hành, Thuần Dương Thần Chủng được dưỡng dục bằng linh vật chí dương, v.v. thì mạnh hơn nhiều.

Đặc biệt là Phong Nguyệt điểm cần thiết còn giảm đi một nửa.

Thật là thời đến thiên địa đều đồng lực. "Oanh!" Cùng với hạt

giống Thế Giới Thụ và Thần Chủng dung hợp, sinh mệnh lực bàng bạc như núi lở biển gào quét sạch tứ chi bách hài, ngũ tạng lục phủ.

Chu Trần toàn thân ấm áp, tràn đầy sức mạnh vô tận.

Đặc biệt là sinh mệnh lực.

Hắn cảm giác lúc này dù bị một đao chém đầu, cũng có thể nối lại được, thậm chí chặt tay chân trọng sinh cũng nhẹ nhàng dễ dàng.

Sướng!

Cảm giác sảng khoái không thể hình dung dâng lên trong lòng.

Chu Trần cảm giác nhục thân tăng trưởng theo cấp số mũ, hiện tại hắn cảm giác nhẹ nhàng là có thể khiến mỹ nhân sư phụ vui sướng đến mức miệng không khép lại được, nước dãi chảy ròng.

Nếu Lưu Hoàng Thúc có mặt ở đây, nhất định sẽ không nhịn được mà hào tình vạn trượng nói: Nhị đệ ta thiên hạ vô địch, ai có thể chống lại y?

Chu Trần chiến ý bừng bừng, lập tức rời khỏi phòng tu luyện, chuẩn bị tìm Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết "thiết tha giao lưu".

Hai người đều là Thần Chủng cảnh.

Khả năng chịu áp lực mạnh.

Chương 131

Huống hồ nha hoàn bồi giá chẳng phải dùng để như vậy sao? "Chu Trần, ngươi đột phá rồi sao?" Thân ảnh Hoàng Phủ Nguyệt Dao hiện ra, nàng vừa vặn xuất quan thì thấy Chu Trần, lúc này khí tức của Chu Trần chưa hoàn toàn thu liễm, khiến nàng nhìn ra được manh mối. "Không sai!" Chu Trần gật đầu, mắt sáng rực.

Trong đầu hắn hiện lên cảnh trong Thiên Nộ Đại Trận, mỹ nhân sư phụ với cơ thể mỹ diệu uyển chuyển phập phồng, lấp lánh vẻ mê người. "Ngươi thế mà lại nhanh như vậy đã tấn thăng Thần Chủng cảnh, đúng là một quái thai..." Hoàng Phủ Nguyệt Dao vừa kinh vừa mừng, hiện tại Chu Trần mới chưa đến hai mươi mốt tuổi một chút, thế mà đã đạt đến Thần Chủng cảnh rồi.

Đơn giản là không thể nhanh hơn.

Nhớ năm xưa nàng cũng là tuyệt thế thiên kiêu, còn là Thánh Nữ Vô Lượng Kiếm Tông, nàng cũng phải ba mươi lăm tuổi mới tấn thăng Thần Chủng cảnh. "A!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao cảm thấy chân nhẹ bẫng, cả người bị Chu Trần bế lên, hung hăng ép vào tường, một cú bích đông. "Ngươi... ngươi muốn làm gì?" Lông mi dài và dày của Hoàng Phủ Nguyệt Dao khẽ run, ánh mắt hoảng loạn nhìn Chu Trần với ánh mắt nóng rực.

Khoảnh khắc này, nàng giống như một nữ tử yếu đuối, chứ không phải mỹ nhân sư phụ của Chu Trần, càng không phải đại cao thủ Thần Thông cảnh! "Mỹ nhân sư phụ, ta muốn nàng!" Chu Trần trực tiếp hôn xuống.

Nếu không có kinh nghiệm tiếp xúc thân mật trong Thiên Nộ Đại Trận, Chu Trần sẽ không như vậy, nhưng vì nàng đã là nữ nhân của

hắn rồi, Chu Trần cũng không khách khí. "Ngươi...

ưm!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao trợn to mắt, muốn đẩy Chu Trần ra, nhưng lại cảm thấy sức mạnh của Chu Trần lớn đến lạ thường.

Tuy nàng không dùng thần thông chi lực, nhưng thực lực của Chu Trần tiến bộ nhanh chóng, có thể thấy rõ.

Đột nhiên, Hoàng Phủ Nguyệt Dao đồng tử co rút, đôi lông mày nhíu chặt, hung hăng cắn Chu Trần một cái. "Tê!" Môi Chu Trần đều bị cắn rách, hắn bản năng buông ra, nhưng vết thương này không tính là gì.

Điều thật sự khiến hắn hít sâu một hơi lạnh là một cảm giác không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để miêu tả từ xương cụt xông thẳng lên đỉnh đầu.

Hắn ánh mắt nhìn dung nhan khuynh thành của mỹ nhân sư phụ, cúi người nhẹ nhàng hôn đi giọt lệ nơi khóe mắt nàng.

Ôn nhu như nước.

Mỹ nhân sư phụ trước đây trong mắt hắn phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, nhưng hiện tại lại bị hắn phá vỡ trong chốc lát. "Mỹ nhân sư phụ, ta yêu nàng!" Lại lần nữa cúi đầu hôn lên đôi môi hồng nhuận của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Chu Trần ôm lấy cặp mông mềm mại đầy đặn của mỹ nhân sư phụ, sải bước đi về phía phòng ngủ. "Bính!" Cửa phòng đóng chặt, căn phòng nóng rực.

Còn ở góc tường nơi hai người trước đó, tựa như một giọt máu đỏ tươi do môi Chu Trần bị cắn rách để lại, đặc biệt chói mắt.

Hoàng cung.

Ngự thư phòng.

Sở Vô Nhai, Dao Cơ cùng các cường giả hoàng thất khác tụ tập

lại, thảo luận chuyện Chu Trần có thể giúp người khác thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch. "Chức năng kiểm tra Bá Hoàng huyết mạch thức tỉnh của Bá Hoàng Chung nhất định phải đóng lại!" Dao Cơ nói. "Ta tán đồng!" "Nhất định phải đóng lại!" Sở Vô Nhai cùng những người khác nhất trí thông qua, không ai phản đối. "Chu Trần tu luyện cần nữ nhân, mà hắn giúp nữ tử song tu cùng hắn thức tỉnh huyết mạch, cũng sẽ không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho hắn, có thể nói là hợp tác cùng có lợi, Chu Trần chắc hẳn sẽ không từ chối!" "Ừm, điều này đối với tu luyện của Chu Trần cũng có trợ giúp to lớn, có thể đẩy nhanh tu luyện của hắn, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì!" "Tuy nhiên chuyện này phải tiến hành bí mật, nhân tuyển thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch nhất định phải thận trọng, bằng không tin tức bại lộ ra ngoài, không những Chu Trần nguy hiểm, chúng ta cũng sẽ chịu đả kích to lớn!" "Ta cảm thấy chúng ta có thể bắt đầu từ các lão tổ tông!" Một lão giả áo tím tuổi đã hơn năm trăm, Pháp Tướng cảnh, nói: "Cô cô của ta ba ngàn năm trước đã là Pháp Tướng cảnh đỉnh phong, nhưng bế quan khổ tu cho đến nay, vẫn không thể đột phá, thành tựu Vương Giả." "Ta thấy khả thi!" Một đám cường giả đều gật đầu đồng ý.

Đại Càn vương triều lập quốc ba mươi vạn năm, cường giả thọ mệnh dài lâu, tích lũy lại vô số cường giả.

Hà cớ gì chỉ có cô cô của lão giả áo tím.

Cường giả huyết mạch hoàng tộc nhiều như vậy, người nào có mặt ở đây mà không có vài vị trưởng bối, đặc biệt là Thần Thông cảnh đỉnh phong và Pháp Tướng cảnh đỉnh phong là nhiều nhất.

Đây là hai ngưỡng cửa, kẹt lại các thiên kiêu hoàng thất ở các tầng cấp khác nhau. "Vậy được, cứ bắt đầu từ các trưởng bối Pháp Tướng cảnh đỉnh phong!" Mọi người nhất trí đưa ra quyết định.

Pháp Tướng cảnh đỉnh phong thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, tám

chín phần mười có thể thành Vương Giả, đây là chiến lực trấn quốc, nhất định phải bắt đầu trước.

Hoàng thất nhiều năm như vậy, tích lũy Pháp Tướng đỉnh phong, dù là nữ Pháp Tướng, cũng đã vượt quá con số hàng trăm.

Đã có quyết định.

Sở Vô Nhai và Đại trưởng công chúa Dao Cơ cùng nhau đến bí cảnh khổ tu của các lão tổ hoàng tộc, trước tiên gõ vào cảnh linh động phủ tu luyện của một trưởng công chúa hai ngàn năm trước.

Vị trưởng công chúa hai ngàn năm trước này chính là hệ lão tổ của mạch Sở Vô Nhai và Dao Cơ, từng là thiên chi kiêu nữ, vẫn chưa từng gả chồng.

Kỳ thực rất nhiều nữ tử hoàng tộc thiên phú trác tuyệt đều không gả chồng, mà khổ tu, cuối cùng trở thành nội tình của hoàng thất.

Ngược lại những người không có thiên phú gì mới gả chồng, dùng để liên hôn.

Sâu trong động phủ.

Một vị tiên tử thân mặc kim lũ y, tóc dài như mây, phong vận lạnh lùng kiêu ngạo mở mắt.

Ý niệm nàng khẽ động, trận pháp mở ra. "Oanh long long!" Cửa động phủ mở lớn, một tiếng nói lạnh lẽo vang lên theo: "Có chuyện gì?" Bị người khác quấy rầy tu luyện, vị trưởng công chúa Sở Tự hai ngàn năm trước này mang theo chút hỏa khí. "Khải bẩm lão tổ tông, chúng ta đã phát hiện một phương pháp thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, có lẽ có thể giúp lão tổ tông thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch!" "Oanh!" Khí tức cường hoành của Pháp Tướng đỉnh phong chấn động, ngay cả Dao Cơ Pháp Tướng sơ kỳ cũng trong lòng giật mình: "Thật mạnh!" Cùng là Pháp Tướng cảnh, nhưng thực lực cũng là trời

đất khác biệt.

Nhưng Dao Cơ tin tưởng, nếu nàng hai ngàn tuổi, tuyệt đối sẽ không yếu hơn vị lão tổ này.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một thân ảnh cao ráo phong vận xuất hiện trước mặt bọn họ, phượng mâu lạnh lẽo, như tiên tử kiêu ngạo trên chín tầng trời: "Các ngươi nói gì?

Có thể giúp bản cung thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch?" "Vâng!" Dao Cơ vội vàng kể rõ từng chuyện của Chu Trần, Kiếm Hùng và Sở Thanh Thu, Sở Ngạo Tuyết.

Sở Tự lẳng lặng lắng nghe, sắc mặt không ngừng biến hóa, hiểu rõ phương pháp thức tỉnh huyết mạch.

Lại là muốn nàng đi cùng một tiểu tử hai mươi tuổi song tu!?

Để nàng đi cùng một tiểu tử hai mươi tuổi song tu!?

Nàng chịu đựng nổi sao?

Nếu không phải tin tức này thật sự rất quan trọng, hơn nữa thật sự có khả năng thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, nàng đã phải cho hai đứa con cháu bất hiếu này một bạt tai rồi. "Sở Hùng bản thân có Bá Hoàng huyết mạch, khôi phục thì dễ hơn là thức tỉnh." Sở Tự phượng mâu uy nghiêm quét qua Dao Cơ và Sở Vô Nhai, người trước có tu vi Pháp Tướng cảnh thì còn đỡ, Sở Vô Nhai chỉ là Thần Thông cảnh đỉnh phong, lập tức như bị một ngọn núi lớn đè nặng, có cảm giác khó thở. "Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết tuy đã thức tỉnh, nhưng vẫn còn yếu tố ngẫu nhiên, các ngươi tìm một công chúa khác, bản cung tự mình nghiệm chứng một phen!" Sở Tự tuy rất muốn thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, nhưng nàng dù sao cũng là cường giả Pháp Tướng đỉnh phong đã sống mấy ngàn năm, làm việc ổn trọng.

Nếu nàng vừa nghe xong đã vội vàng chạy đi tìm Chu Trần song tu, nếu không thể thức tỉnh, không nói đến việc bị người ta "làm không công", đặc biệt là còn mất mặt.

Nàng không thể mất mặt kiểu đó!

Đó tuyệt đối là mất mặt cấp độ xã hội đen, về sau vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được, bị người khác chế giễu.

Đương nhiên, nếu thật sự có thể thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, song tu cùng Chu Trần cũng không tính là gì, cứ coi Chu Trần là một tạo hóa thần khí có thể tùy ý điều khiển lớn nhỏ là được.

Dù sao tu luyện cũng không mang thai!

Ngay cả những cường giả khác biết được, cũng sẽ không chế giễu nàng, chỉ sẽ tiện đố kỵ.

Thế giới hiện đại còn cười nghèo chứ không cười bán thân.

Trong thế giới siêu phàm cường giả vi tôn trần trụi này, có thể trở nên mạnh hơn, song tu thì tính là cái thá gì. "Lão tổ tông suy tính chu toàn." Sở Vô Nhai cung kính hành lễ, nói: "Ta có một tiểu nữ nhi, hiện nay bốn mươi hai tuổi, tu vi Thần Chủng, lão tổ tông thấy thế nào?" "Có thể." Sở Tự không để ý những điều này, phân phó: "Ngươi tìm một nơi thanh tịnh, đưa nàng đến đó, rồi gọi Chu Trần đến, bản cung sẽ đích thân kiểm tra một phen!" "Vâng, cẩn tuân phân phó của lão tổ tông!" Sở Vô Nhai và Dao Cơ đưa Sở Tự rời khỏi nơi này.

Sở Vô Nhai lập tức tìm một nơi thanh tịnh, tên là Bích Hoa Cung.

Bích Hoa Cung được xây dựng trên một tiên sơn, nơi đây bốn mùa như xuân, khắp nơi kỳ ba dị thảo, hương thơm say lòng người.

Lại có ngọc vũ quỳnh lâu, mây trắng lãng đãng, tiên hạc bay lượn, như tiên cảnh nhân gian, tràn đầy sự thần bí và mỹ lệ.

Là một nơi giao hợp, không đúng, là một nơi song tu tốt!

Cùng lúc đó, tiểu công chúa Tinh Nguyệt công chúa nhận được tin tức vội vàng chạy đến, hành lễ với Sở Vô Nhai nói: "Nhi thần bái kiến phụ hoàng, không biết phụ hoàng có việc gì triệu kiến nhi thần?" Nhìn tiểu nữ nhi đang đứng yểu điệu thướt tha trước mặt, thân hình uyển chuyển lả lướt, mê người, Sở Vô Nhai nghĩ đến việc sắp phải đưa nàng cho Chu Trần "vui vẻ", trong lòng lập tức không vui.

Nhưng nghĩ đến Bá Hoàng huyết mạch, chút không vui kia trong nháy mắt biến mất không dấu vết.

Sở Tự muốn nghiệm chứng một phen, y có thể tìm một đống công chúa, quận chúa, huyện chủ, nhưng vì sao lại tìm tiểu nữ nhi của mình?

Chẳng phải là vì mỡ nước không chảy ruộng ngoài sao.

Bá Hoàng huyết mạch.

Ai mà không muốn?

So với việc thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, bị Chu Trần "vui vẻ" một chút, căn bản không phải chuyện gì. "Tinh Nguyệt a, con có muốn thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch không?" Sở Vô Nhai mỉm cười hòa ái, câu đầu tiên đã ném ra một con át chủ bài.

Bộ ngực đầy đặn của Tinh Nguyệt công chúa run rẩy chập chùng, hô hấp nàng ngưng trệ, sau đó trở nên gấp gáp.

Nàng lập tức nghĩ đến việc Bá Hoàng Chung vang lên trước đó, có người thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch.

Chỉ là không biết là ai.

Giờ Sở Vô Nhai hỏi như vậy, chẳng lẽ có cách giúp nàng thức tỉnh?

Nàng tuy đã là Thần Chủng cảnh, nếu đặt ở châu phủ, có thể xưng là tuyệt thế cao thủ, một mình có thể dễ dàng diệt đi thế lực như Viêm Long Cốc.

Nhưng đặt trong hoàng thất, căn bản không tính là gì.

Nàng tuy thiên phú bất phàm, nhưng cũng không phải loại tuyệt thế thiên kiêu, đời này nàng đoán chừng sẽ chỉ dừng lại ở Thần Thông cảnh.

Mà một khi thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, nàng trăm phần trăm có thể tấn thăng Pháp Tướng cảnh, thậm chí tấn thăng Vương Giả cũng không quá khó khăn! "Nhi thần đương nhiên muốn thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch!" Tinh Nguyệt công chúa ánh mắt nóng rực, giọng nói mạnh mẽ, từng tiếng vang rõ ràng. "Hiện tại có một cơ hội bày ra trước mặt con, kỳ thực trước đây Bá Hoàng Chung vang lên, thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch không chỉ một người, mà là hai người!" "Cái gì?

Hai người?" Đôi mắt to sáng rõ như nước thu của Tinh Nguyệt công chúa trợn lớn, khi nào Bá Hoàng huyết mạch lại trở thành rau cải trắng vậy?

Nói như vậy hoàng thất thật sự đã nắm giữ bảo vật hoặc bí pháp thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch sao? "Chuyện này là tuyệt mật, con không được tiết lộ ra ngoài!" Sở Vô Nhai trước tiên nhắc nhở, cảnh cáo. "Phụ hoàng yên tâm, nhi thần hiểu rõ, dù chết cũng sẽ không tiết lộ nửa lời ra ngoài!" Tinh Nguyệt công chúa vội vàng bảo đảm.

Nghĩ đến việc nàng cũng có thể thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, toàn thân huyết dịch dường như đang sôi sục. "Kỳ thực hai người thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch chính là Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết vừa mới bồi giá đến Quán Quân Hầu phủ!" Sở Vô Nhai lập tức nói. "Cái gì?

Là các nàng?" Tinh Nguyệt công chúa giật mình, nhưng là công chúa hoàng thất, nàng không ngu, trong nháy mắt đã nghĩ đến mấu chốt trong đó.

Chu Trần!?

Chẳng lẽ là Chu Trần đã nắm giữ chìa khóa thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch?

Chắc chắn là như vậy.

Cô cô của nàng, Thiên Kiếm công chúa Kiếm Hùng, tám chín phần mười cũng là dưới sự giúp đỡ của Chu Trần mà thức tỉnh. "Theo như hiểu rõ, Thanh Thu và Ngạo Tuyết thức tỉnh, không hề dùng bảo vật hay bí pháp nào, chỉ là vì trở thành nữ nhân của Chu Trần, vì duyên cớ song tu với Chu Trần mà thôi!" Lời nói của Sở Vô Nhai khiến Tinh Nguyệt công chúa đỏ mặt, tim đập nhanh: "Phụ hoàng muốn nhi thần gả cho Quán Quân Hầu Chu Trần?" "Không, ít nhất tạm thời thì không." Sở Vô Nhai lắc đầu: "Thiên Kiếm vừa gả cho Chu Trần, con nếu bây giờ gả qua đó, thứ nhất dễ gây chú ý của người khác, thứ hai ảnh hưởng đến uy nghiêm hoàng thất." Đầu tiên là gả trưởng công chúa, rồi lại nối tiếp gả tiểu công chúa, trong mắt người ngoài chẳng phải là hoàng thất quỵ lụy Chu Trần sao?

Huống hồ "kê tùy kê", sau khi gả đi, Tinh Nguyệt công chúa chính là người của Chu Trần rồi.

Ngược lại, chỉ hành động thận trọng chứ không động tâm, mọi người đều đạt được điều mình muốn, Tinh Nguyệt công chúa vẫn là người hoàng thất, sau này thành Vương Giả, cũng sẽ là nội tình của hoàng thất.

Giống như loại người Sở Tự, những người không gả chồng, trừ một số người đi xông pha bên ngoài, cơ bản đều ở lại hoàng cung, trở thành nội tình của hoàng tộc. "Vì vậy, con có thể đơn thuần coi như

đạo lữ cùng nhau tu luyện, đương nhiên, sau này nếu con muốn gả cho Chu Trần, cũng không phải vấn đề gì!" Sở Vô Nhai nói: "Con thấy thế nào?" "Toàn bằng phụ hoàng làm chủ!" Tinh Nguyệt công chúa cúi đầu thẹn thùng nói.

Nàng không phản cảm Chu Trần, trước đây trong hôn lễ của Kiếm Hùng, nàng lần đầu tiên tận mắt thấy Chu Trần, anh vũ soái khí, thiên tung thần võ.

Tuyệt đối là bạch mã vương tử lý tưởng trong lòng vô số thiếu nữ.

Huống hồ còn có thể thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, nàng dù không thích Chu Trần, nàng cũng cam tâm tình nguyện. "Được, vậy con hãy đến Bích Hoa Cung đi, trẫm đi tìm Chu Trần, đến lúc đó các ngươi cứ ở Bích Hoa Cung tu luyện." Sở Vô Nhai nói.

Còn về chuyện của Sở Tự, Sở Vô Nhai không nói.

Thứ nhất là giữ bí mật.

Thứ hai là để tránh Tinh Nguyệt căng thẳng. "Vâng, nhi thần cáo thoái!" Tinh Nguyệt công chúa chắp tay hành lễ, lui ra khỏi đại điện, sau đó đi đến Bích Hoa Cung.

Bích Hoa Cung là nơi Sở Vô Nhai thường ngày nghỉ ngơi, trước đây thỉnh thoảng y cũng dẫn phi tử đến đó vui chơi, Tinh Nguyệt công chúa biết nơi đó.

Xong chuyện Tinh Nguyệt công chúa, Sở Vô Nhai nghĩ nghĩ, vẫn là để Dao Cơ đi.

Dao Cơ quen đường.

Hơn nữa vì mối quan hệ với Kiếm Hùng, Dao Cơ bất cứ lúc nào đến đó cũng sẽ không gây chú ý.

Ngược lại, y là Hoàng đế, thường xuyên chạy đến đó, khó tránh khỏi sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Trần Kiếm Phong.

Mây mù bốc hơi, tiên khí lượn lờ, ngọc vũ quỳnh lâu, đẹp tuyệt trần.

Suối chảy thác đổ, bay thẳng xuống.

Kỳ hoa dị thảo, hương khí thơm ngát.

Chim quý thú lạ, vui đùa trong núi.

Một trận chiến tựa như bắt đầu từ động phủ Thiên Nộ Tông thượng cổ nhưng chưa kết thúc vẫn đang tiếp diễn.

Tiên huyết là sự cổ vũ lớn nhất đối với sĩ khí, khơi dậy huyết tính và chiến ý của con người mạnh mẽ nhất.

Chu Trần quên mình chiến đấu.

Dưới ý chí chiến đấu, tinh thần chiến đấu và sức chiến đấu mạnh mẽ của hắn, ngay cả mỹ nhân sư phụ Thần Thông cảnh cao hơn hắn một đại cảnh giới cũng không phải đối thủ.

Bị Chu Trần đánh cho liên tục bại lui, thổ ra tiên huyết.

Sóng sau xô sóng trước.

Sóng trước quỳ trên bãi cát.

Chân trời dần dần sáng lên, như ai đó đã phết một lớp màu hồng phấn lên nền trời xanh nhạt, ẩn dưới màu hồng phấn là vô số luồng kim quang.

Ánh dương vàng nhạt, ấm áp dịu dàng, nhưng lại nghịch ngợm lén lút chui vào căn phòng, bò lên gương mặt tuấn mỹ góc cạnh, cương nghị của Chu Trần.

Dường như ngứa ngáy.

Chu Trần mở mắt, trong lòng là ôn hương nhuyễn ngọc.

Chương 132

Hắn nhìn mỹ nhân sư phụ đang bao dung hắn, trong mắt tràn đầy sự mãn nguyện.

Bọn họ vẫn chưa rời xa.

Nắng ấm vàng óng bò lên gương mặt mỹ nhân sư phụ, ngọc dung ửng hồng phảng phất được phủ một tầng hào quang thánh khiết, thật là mê người, thật là động lòng người.

Chu Trần cưng chiều nhẹ nhàng hôn lên má hồng nhuận của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, hôn qua trán nàng, hôn lên đôi mắt đẹp đang nhắm nghiền, rồi hôn cầu xin đôi môi mềm mại.

Đôi mắt tựa như tinh nguyệt sáng lấp lánh mở ra, nhìn Chu Trần đang thân mật với mình, Hoàng Phủ Nguyệt Dao hờn dỗi nói: "Vẫn chưa hôn đủ sao?" Đã một ngày rồi. "Không đủ!" Chu Trần cười, nhìn vào mắt nàng: "Vĩnh viễn không đủ, thật muốn cứ ôm mỹ nhân sư phụ như vậy, cả đời không rời xa!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao liếc mắt trắng dã, nói gì mà lời ngốc nghếch. "Mỹ nhân sư phụ, nàng thật đẹp." Tay Chu Trần lại bắt đầu không thành thật.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao nắm lấy "lộc sơn chi trảo" của Chu Trần, trừng hắn một cái: "Đừng giỡn nữa!" "Mỹ nhân sư phụ, ta nhớ nàng đến phát cuồng!" Chu Trần liếc nhìn một vệt đỏ hồng bên cạnh, như mặt trời vừa mọc. "Không được nói những lời như vậy!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao giơ tay nhéo eo tên nghịch đồ này một cái, thẹn thùng tức giận nói: "Sớm biết ngươi là tên nghịch đồ khi sư diệt tổ, ta đã nên sớm một chưởng đánh chết ngươi rồi!" "Mỹ nhân sư phụ, nàng nỡ sao?" Chu Trần cười: "Đánh chết ta tên nghịch đồ này rồi, sau này ai còn có thể ở phía sau ủng hộ mỹ nhân sư phụ, chống lưng cho mỹ

nhân sư phụ đây!" "Chống lưng cái đầu ngươi ấy!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao hờn dỗi, tuy lời Chu Trần không đứng đắn, nhưng coi như đứng đắn mà xét thì cũng không phải vô lý.

Tiểu hỗn đản này xấu thì có chút xấu.

Thích khi sư diệt tổ.

Nhưng không thể không nói đúng là một yêu nghiệt, tốc độ tu luyện thật sự... một ngày ngàn dặm.

Nhớ khi mới quen, Chu Trần vẫn còn là Luyện Thể cảnh, chớp mắt Chu Trần đã tấn thăng Thần Chủng, hơn nữa thực lực phi phàm.

Trước đó nàng đã cảm nhận sâu sắc.

Không bao lâu nữa, Chu Trần sẽ triệt để siêu việt nàng. "Mỹ nhân sư phụ, ta đói rồi!" Nhìn bộ ngực rộng lớn của mỹ nhân sư phụ, Chu Trần ánh mắt nóng rực. "Đói rồi còn không mau cút!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao đôi mắt đẹp trợn tròn, lườm Chu Trần một cái.

Nàng sao lại không biết Chu Trần... thích nhất ăn sữa thú! "Ta cút đây!" Miệng nói như vậy, Chu Trần lại đã tự mình động thủ rồi.

Tự mình động thủ, phong y túc thực. "Nghịch đồ, đừng vùi nữa..." Hoàng Phủ Nguyệt Dao ấn đầu Chu Trần, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đúng là một con heo con.

Heo con bú sữa.

Ngoài trường đình.

Bên bờ hồ.

Dao Cơ và Kiếm Hùng đứng vai kề vai.

Dao Cơ đến tìm Chu Trần, nhưng Chu Trần đang bận, nàng không thể nào bảo Chu Trần lập tức từ chỗ Hoàng Phủ Nguyệt Dao đi ra,

cùng nàng đến Bích Hoa Cung tìm Tinh Nguyệt.

Nàng chỉ có thể chờ đợi.

Tiện thể nhìn Kiếm Hùng. "Hùng nhi, Chu Trần có thể giúp người khác thức tỉnh huyết mạch, đối với sự dụ hoặc của các gia tộc huyết mạch thì có thể tưởng tượng được, kỳ thực lần này ta đến chính là tìm Chu Trần, muốn hắn giúp Tinh Nguyệt thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch..." Dao Cơ dừng lại một chút, có chút không tiện mở lời.

Phương pháp Chu Trần giúp người khác thức tỉnh huyết mạch, Kiếm Hùng hiểu rõ nhất, mà Kiếm Hùng là nữ nhân của Chu Trần, làm vậy vẫn có chút không phải với Kiếm Hùng. "Cô cô yên tâm, chỉ cần hắn nguyện ý, thiếp không bận tâm." Kiếm Hùng bình tĩnh ngẩng đầu, nhìn Dao Cơ: "Nếu cô cô muốn thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, cũng có thể!" "..." Dao Cơ mặt đỏ bừng, thế mà không nói nên lời.

Kỳ thực nàng cũng muốn thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch.

Nhưng lại có chút vướng mắc.

May mà nàng cảm ứng được Chu Trần đã xong việc, liền chuyển đề tài, đi gặp Chu Trần.

Trong phòng.

Chu Trần ăn uống no đủ, tâm mãn ý túc. "Mỹ nhân sư phụ, ta đi đây!" Chu Trần từ từ rút thân đứng dậy, mỉm cười với Hoàng Phủ Nguyệt Dao. "Mau cút!" Thấy Chu Trần chần chừ, từng chút một rời đi, Hoàng Phủ Nguyệt Dao không chịu nổi, hung hăng đánh vào bộ ngực rắn chắc của Chu Trần một cái. "Ba!" Chu Trần trong nháy mắt bay ngược ra, xoay ba trăm sáu mươi độ trên không trung, ổn định đáp xuống đất, nhìn về phía Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Chỉ thấy đôi mắt người sau sưng đỏ, nước mắt chảy đầy mặt, vui sướng đến mức miệng không khép lại được. "Còn nhìn gì nữa!"

Hoàng Phủ Nguyệt Dao ném một chiếc gối về phía Chu Trần, vội vàng kéo chăn đắp lên người, vừa thẹn vừa giận. "Chỗ mỹ nhân sư phụ thật đẹp!" Ném lại một câu, Chu Trần quay người bỏ chạy. "Đi chết đi!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao thẹn thùng tức giận, một chưởng đánh tới, Chu Trần đã sớm chạy mất. "Đúng là một hỗn đản!" Nàng cúi đầu nhìn, toàn là dấu vết Chu Trần để lại.

Lại còn trồng dâu tây nữa.

Nàng đơn giản dọn dẹp một phen, nhưng không nghỉ ngơi, mà là tu luyện.

Tổ tiên Hoàng Phủ gia nàng cũng từng xuất hiện Hoàng Giả.

Chỉ là dần dần suy tàn mà thôi. "Hai nha đầu Sở Thanh Thu, Sở Ngạo Tuyết đều có thể thức tỉnh, bản cung khẳng định cũng có thể!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao tràn đầy kỳ vọng.

Nàng mới Thần Thông cảnh, huyết mạch Hoàng Giả đối với nàng gia trì vô cùng lớn, nếu có thể thức tỉnh huyết mạch Hoàng Giả tổ tiên Hoàng Phủ gia nàng, tốc độ tu luyện của nàng có thể bạo tăng một đoạn.

Chu Trần rời khỏi phòng, thắt lại dây lưng, toàn thân sảng khoái.

Con đường mỹ nhân sư phụ cuối cùng cũng triệt để thông suốt rồi.

Sảng khoái biết bao!

Đặc biệt là sau khi tấn thăng Thần Chủng cảnh, dung hợp hạt giống Thế Giới Thụ, Chu Trần cảm giác toàn thân có sức mạnh dùng không hết, tinh thần dồi dào.

Ngay cả chiến đấu với cường giả Thần Thông cảnh như mỹ nhân sư phụ một ngày, cũng không hề mệt mỏi, ngược lại càng thêm tinh thần. "Chu Trần!" Vừa rời khỏi chỗ mỹ nhân sư phụ, Chu Trần đã thấy Dao Cơ và Kiếm Hùng.

Không cần nghĩ, Chu Trần cũng có thể đoán được Dao Cơ tìm hắn làm gì.

Chính là muốn làm rồi!!

Đối với loại chuyện này, Chu Trần cũng không phản cảm.

Chỉ cần không phải cưỡng bức hắn, mọi người tình nguyện, mỗi người lấy điều mình cần.

Huống hồ theo tu vi hắn càng cao, Phong Nguyệt điểm cần cũng càng nhiều.

Hắn lại không phải loại nhân vật chính thái giám, nói cái gì không có cảm tình, cứ sống chết không muốn làm, giữ thân như ngọc.

Hắn ngay cả thanh lâu cũng từng đi dạo, huống chi là đi hoàng cung.

Cái này so với Bạch Ngọc Kinh, Ngọc Tiên Lâu còn cao cấp hơn không biết bao nhiêu lần, mỹ nhân bên trong có lẽ tuổi tác lớn hơn một chút, nhưng ai nấy đều là cực phẩm.

Không những thân phận tôn quý, tu vi càng mạnh mẽ.

Cớ sao lại không làm?

Dao Cơ mở lời, không nằm ngoài dự liệu của Chu Trần, nhưng người đầu tiên lại là Tinh Nguyệt công chúa, điều này khiến Chu Trần có chút bất ngờ.

Đối với Tinh Nguyệt công chúa, Chu Trần có chút ấn tượng.

Ngự tỷ cực phẩm.

Thiên tài Thần Chủng cảnh.

Tiểu công chúa hoàng thất.

Tập hợp thân phận, dung mạo, thiên phú vào một thân, những kẻ

liếm chó theo đuổi nàng có thể xếp hàng từ Càn Đô đến Vô Lượng Kiếm Tông, có thể vòng quanh Bắc Sơn Đạo một vòng.

Là nữ thần mà vô số nam nhân thèm khát nhưng không với tới được. "Kiếm Hùng, ta về sẽ hảo hảo bồi thường nàng!" Chu Trần vòng tay ôm lấy bờ vai thơm của Kiếm Hùng, ôm nàng cúi đầu hôn thật lâu, khiến Dao Cơ đỏ mặt, đúng là coi nàng như người trong suốt a!

Hỗn đản! "Đi đi!" Kiếm Hùng đẩy Chu Trần ra, khẽ thở hổn hển, sửa lại vạt váy lộn xộn.

Cái "móng chó" của Chu Trần là không thành thật nhất.

Chỉ thích chui vào những nơi tối tăm. "Ta đi đây!" Chu Trần sờ sờ mũi, mang theo một chút khí tức u hương mê người. "Đi đi!" Khóe miệng Dao Cơ giật giật, thật là bỉ ổi.

Nàng nắm lấy vai Chu Trần, đưa Chu Trần rời đi, lặng lẽ đi đến Bích Hoa Cung.

Ngửi thấy mùi hương cơ thể đặc trưng của nữ nhân trên người Dao Cơ, Chu Trần phản tay ôm lấy thân thể mềm mại phong vận tuyệt đẹp của Dao Cơ.

Dao Cơ giật mình, suýt nữa rơi từ trên không xuống.

Nàng không ngờ Chu Trần lại to gan đến vậy, dám động tay động chân với nàng. "Buông ra!" Dao Cơ quát khẽ, bộ ngực đầy đặn tức đến run rẩy, chưa từng có nam nhân nào dám vô lễ với nàng như vậy, lại còn là một tiểu tử.

Nàng vội vàng nén lại sự kinh ngạc trong lòng, ẩn mình, tránh bị người khác phát hiện, phượng mâu uy nghiêm hung hăng trừng Chu Trần, giọng nói sắc lạnh: "Ngươi có tin bản cung chặt đứt móng chó của ngươi không?" Chu Trần không buông tay, đầu vùi vào vai nàng,

ghé sát tai nàng: "Dao Cơ cô cô, nàng cũng không muốn bỏ lỡ Bá Hoàng huyết mạch chứ?" Bích Hoa Cung.

Tiên vụ lượn lờ, mây hơi ráng chiều, loan điểu vút bay, rực rỡ tựa cầu vồng, linh cầm ngậm cành, thụy khí rủ xuống, cỏ cây xanh tươi, hương thơm ngào ngạt.

Trước ngọc điện, chi lan khắp chốn, kỳ ba phun tỏa khói màu.

Hoa vũ chầm chậm bay lả tả, có dao ba, kỳ nhị, quỳnh diệp, lấp lánh tinh quang, xuyên thấu rực rỡ, tựa như khắc thành từ bảo thạch năm sắc, lại như lan xạ hương thơm ngát.

Trong ao sen, ngư long vẫy vùng, ánh vàng ráng đỏ.

Công chúa Tinh Nguyệt đoan tọa trước song cửa, ngón ngọc thon dài nâng lấy nhị liêu trong chiếc quán ngọc trên bệ cửa, nhẹ nhàng thả vào ao sen.

Từng đàn linh ngư năm sắc tranh nhau bơi tới, giành giật nhị liêu, làm bắn lên từng đóa thủy hoa.

Nét mặt ngọc dung ung dung hoa quý của Công chúa Tinh Nguyệt tĩnh lặng như nước, ưu nhã điềm tĩnh, tựa hồ có vẻ nhàn nhã của người ngồi xem mây tụ mây tan nơi chân trời.

Nhưng nội tâm nàng đã sớm cuộn sóng ngập trời.

Nghĩ đến việc mình sắp song tu với một nam nhân chưa từng nói chuyện, thậm chí còn chưa tính là quen biết, trong lòng nàng trỗi dậy một nỗi thấp thỏm lo âu không tên.

Đặc biệt là vì để thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, mà cùng với Chu Trần kia… Điều này khiến nàng có một cảm giác thật khó chịu, cảm giác mình có chút hèn mọn.

Phốc thông!

Thủy hoa văng tung tóe, ao sen tựa như có một khối vẫn thạch từ trời giáng xuống, đàn cá nhỏ vốn đang tranh nhau kiếm ăn đều hoảng sợ tản mát chạy trốn.

"Hầu gia!?" Công chúa Tinh Nguyệt bỗng nhiên đứng dậy, nàng có tu vi Thần Chủng cảnh, mục lực bất phàm, liền nhận ra người vừa rơi xuống nước ngay lập tức.

Chẳng biết Chu Trần lại làm gì vậy chứ?

Kiểu xuất hiện của Chu Trần thật đúng là độc đáo.

Công chúa Tinh Nguyệt đương nhiên biết Chu Trần là bị người ta ném xuống.

Ánh mắt nàng lộ vẻ u oán, lẽ nào nàng không ra gì đến mức Chu Trần – cái tên vương tử thanh lâu này – cũng không muốn động vào nàng?

Bằng không, Chu Trần làm sao lại bị ném xuống chứ?

Thực ra thì không liên quan gì đến nàng cả.

Chu Trần tay nhanh nhẹn, đã sớm thành thói quen.

Ôm mỹ nhân liền bất giác xông thẳng đến những nơi viên mãn, đầy đặn.

Đặc biệt là… ma trảo Lộc Sơn của Chu Trần, luôn thích mò mẫm vào những nơi ẩn khuất.

"Hầu gia, người không sao chứ?" Tuy nhiên, nhờ sự giáo dưỡng tốt và thái độ xử thế giấu kín hỉ nộ, Công chúa Tinh Nguyệt nhìn Chu Trần trong ao sen, quan tâm hỏi.

"Phốc!" Chu Trần trồi lên khỏi mặt nước, phun ra một ngụm nước, lắc lắc cái đầu ướt sũng.

Công chúa Tinh Nguyệt vừa tới bên bờ liền bị nước bắn vào mặt.

“Đa tạ công chúa điện hạ quan tâm, ta không sao!” Chu Trần ngẩng đầu, nhìn Công chúa Tinh Nguyệt.

Nàng đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở, phong thái tuyệt trần, như một vầng thần nguyệt treo trên không, lưu quang rực rỡ, ngay cả những đóa hà hoa rực rỡ trong ao sen cũng mất đi nhan sắc trước nàng.

“Tú sắc yểm kim cổ, hà hoa tu ngọc nhan.” Đăm đắm nhìn đôi mắt to sáng trong như hổ phách của Công chúa Tinh Nguyệt, ánh mắt Chu Trần kinh diễm, giải thích: “Vừa rồi vừa thấy dung nhan khuynh thành tuyệt thế của công chúa điện hạ, nhất thời thất thần, thất túc té xuống ao sen, để công chúa điện hạ chê cười rồi!” “Miệng lưỡi khéo léo như chim hoàng oanh!” Trong một đại điện xa hoa tinh tế của Bích Hoa Cung, phía sau rèm lụa màu đỏ, thân hình mềm mại đầy đặn, uyển chuyển nhấp nhô của Sở Tự bán nằm trên giường, thần sắc lười nhác.

Đôi chân dài trắng nõn hơi cong, thẳng tắp mà tròn trịa, tà áo phượng bào xẻ đến tận đùi, ẩn hiện phong quang vô hạn, nhưng lại không nhìn thấy gì rõ ràng.

Muốn nhìn mà không nhìn thấy, mới là điều quyến rũ nhất.

“Đúng là tiểu sắc quỷ!” Vì sao Chu Trần vừa bị ném xuống, nàng tự nhiên thấy rõ mồn một.

Không thể không nói Chu Trần gan trời.

Một Thần Chủng cảnh nho nhỏ, vậy mà lại dám trêu chọc một cường giả Pháp Tướng cảnh.

Đặc biệt là còn động tay động chân với người ta.

Thật không sợ bị người ta đánh chết sao!

Nhưng mà Thần Chủng cảnh… “Thằng nhóc này nghe nói mới hai

mươi mốt tuổi, vậy mà đã tu luyện đến Thần Chủng cảnh rồi, còn ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, không thể không nói thật là một quái thai…" Sở Tự đánh giá Chu Trần, nghĩ đến giới thiệu về hắn, càng nghĩ càng kinh hãi.

Yêu nghiệt cũng không đủ để hình dung!

"Tiểu hỗn đản gan trời!" Dao Cơ sửa lại tà váy bị Chu Trần làm cho lộn xộn, không ngờ chỉ một lát công phu, hai nơi cấm địa của nàng đã bị Chu Trần dễ dàng nắm bắt.

Nếu không phải Chu Trần được voi đòi tiên, muốn thăm dò vực sâu hắc ám, nàng đã không ném Chu Trần xuống.

"Tú sắc yểm kim cổ, hà hoa tu ngọc nhan…" Công chúa Tinh Nguyệt nghe những lời này, dù biết rõ Chu Trần miệng lưỡi trơn tru, là đang dỗ dành nàng, nhưng vẫn không nhịn được vui vẻ.

Nỗi u oán trước đó phút chốc bay lên chín tầng mây.

"Hầu gia quá lời rồi, bản cung nào dám nhận lời tán dương này!" Nàng ngọc dung trắng nõn ửng hồng, không dám đối diện với Chu Trần, cúi đầu nhìn về phía những đóa sen tươi đẹp sắp nở bên cạnh.

Có vài đóa sen hồng đã hé nở, đẹp không sao tả xiết.

Có vài đóa sen hồng vẫn còn là nụ hoa, e ấp chờ nở, tựa như Công chúa Tinh Nguyệt hiện giờ, chờ đợi được khai phá.

"Công chúa nhận được!" Chu Trần cười một tiếng, nâng tay nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của Công chúa Tinh Nguyệt.

Hắn không có hứng thú cùng công chúa đàm tình nói ái.

Công chúa Tinh Nguyệt khẽ run, thân thể mềm mại cứng đờ, tuy nàng tuổi đời gấp đôi Chu Trần, nhưng kinh nghiệm lại kém xa Chu Trần.

Chương 133

Chu Trần có thể nói là đã du lịch tứ phương, nếm trải qua đủ loại mỹ thực hải sản, kiến thức rộng rãi, kinh nghiệm phong phú, các loại kỹ thuật đều thành thạo.

Đặc biệt là các món ăn gia đình như "nhu diện tố man đầu" (bánh bao bột mềm) và "thanh đôn bảo ngư" (cá quý hầm canh) càng đạt đến mức lô hỏa thuần thanh.

Công chúa Tinh Nguyệt nắm lấy bàn tay rộng lớn của Chu Trần khẽ dùng lực, Chu Trần liền nhảy vọt ra khỏi ao sen, toàn thân ướt sũng.

Chu Trần vận chuyển thần lực, hơi nước trên người lập tức bốc hơi, lại khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Hắn cúi đầu nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Công chúa Tinh Nguyệt, nàng ánh mắt lảng tránh, muốn nói lại thôi, không biết mở lời thế nào.

Dù sao chuyện đó bảo nàng trực tiếp nói ra, nàng thật sự khó mà thốt nên lời.

Chu Trần cười một tiếng.

Với tư cách là lão luyện, hắn đương nhiên hiểu tâm tư của khách.

Chu Trần khom người, ôm lấy vòng chân của Công chúa Tinh Nguyệt, một tư thế bế công chúa ôm nàng lên.

"A!" Công chúa Tinh Nguyệt kinh hãi, hai tay nắm chặt Chu Trần, bản năng muốn đẩy ra, nhưng nghĩ đến mục đích của Chu Trần và nàng ở đây, toàn thân nàng phút chốc mất hết khí lực, e thẹn dựa vào lòng Chu Trần.

Chu Trần chủ động như vậy, nàng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện tiếp theo cứ làm là xong.

Dù sao vẫn tốt hơn là cả hai tương cố vô ngôn hoặc ngượng ngùng.

Tuy nàng không có kinh nghiệm, nhưng Chu Trần phong phú, nàng cứ để Chu Trần tùy ý hành sự là được.

Mỹ nhân e thẹn, quyến rũ nhất.

Nhìn công chúa thuần khiết động lòng người, Chu Trần ngón trỏ khẽ động, rất hài lòng.

"Có người rình trộm!" Giọng nói lạnh lùng cô đọng của Tịnh Nguyệt Am Chủ vang lên trong đầu Chu Trần, linh hồn thể Chu Trần xuất hiện trước nàng, ôm nàng vào lòng.

"Ta biết, không cần quản, đừng để người khác phát hiện ra ngươi!" Chu Trần nhất tâm nhị dụng, một tia ý thức điều khiển thân thể, còn phần lớn thời gian linh hồn đều ở trong Phong Nguyệt Bảo Giám cùng các nàng tu luyện.

"Am chủ, cảm giác người lại lớn hơn rồi!" Chu Trần kiểm tra Tịnh Nguyệt Am Chủ kỹ lưỡng, không bỏ qua bất cứ nơi nào tinh vi và ẩn mật.

Tịnh Nguyệt Am Chủ không nói gì.

Sau khi Chu Trần phong thần cho nàng, Tịnh Nguyệt Am Chủ từ quỷ dị biến đổi thành thần, tu vi đại tiến, trở thành Vương Giả, trí tuệ không kém gì người bình thường.

Nhưng bình thường nàng vẫn không thích nói chuyện.

Trừ những lúc cần thiết, ví dụ như vừa rồi nhắc Chu Trần có người rình trộm, bất cứ lúc nào khác, nàng cũng sẽ không nói một câu thừa thãi.

Còn về kẻ rình trộm, Chu Trần có thể đoán ra.

Chắc là cường giả hoàng thất, hơn nữa là nữ cường giả.

Chắc chắn là đối tượng tiếp theo Chu Trần cần thức tỉnh.

Tiền đề là Chu Trần có thể khiến Công chúa Tinh Nguyệt thức tỉnh, bằng không thì hỏng bét.

Trong đại điện, Công chúa Tinh Nguyệt vẻ mặt căng thẳng, thân thể mềm mại căng cứng.

Đột nhiên, Công chúa Tinh Nguyệt khẽ run, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ vừa kinh vừa sợ, tựa hồ bị con cự thú hồng hoang đáng sợ nào đó hù dọa.

"Đừng sợ!" Giọng Chu Trần dịu dàng, cúi người tìm kiếm cánh môi mềm mại.

Công chúa Tinh Nguyệt ban đầu thân thể cứng đờ, nhưng rất nhanh đã bị thần thông lô hỏa thuần thanh của Chu Trần chinh phục, quên đi tất cả, say đắm đắm chìm vào đó.

Chu Trần trước kia rất ngưỡng mộ Trấn Nam Vương Đoàn Chính Thuần.

Những hồng nhan tri kỷ của Đoàn Chính Thuần, như Nguyễn Tinh Trúc, Cam Bảo Bảo, Vương phu nhân, Tần Hồng Miên… đều không quên Đoàn Chính Thuần.

Dù Đoàn Chính Thuần mỗi lần đều vứt bỏ họ như giẻ rách, dù họ có mang thai cũng mặc kệ, bỏ mặc không quan tâm.

Nhưng họ vẫn nhớ đến Đoàn Chính Thuần.

Đoàn Chính Thuần mỗi lần đến tìm họ, họ đều nhiệt tình mở cửa, hân hoan chào đón, chưa từng để ý Đoàn Chính Thuần từng bỏ mặc họ.

Ngay cả Vương phu nhân, Cam Bảo Bảo đã có chồng, trong lòng vẫn nhớ đến Đoàn Chính Thuần.

Chu Trần cảm thấy Đoàn Chính Thuần có bốn ưu thế: một là đẹp trai, hai là thân phận địa vị cao, ba là lời ngon tiếng ngọt, miệng lưỡi khéo léo như chim hoàng oanh, bốn là tuyệt học gia truyền Nhất Dương Chỉ lợi hại.

Mà những điều này Chu Trần đều có, thậm chí còn vượt xa Đoàn Chính Thuần.

Chu Trần dùng Nhất Dương Chỉ phá địch mở đường, gặp núi xẻ núi, gặp nước vượt nước.

"Hầu gia!" Công chúa Tinh Nguyệt nhìn Chu Trần, ánh mắt mê ly, đôi môi đỏ mấp máy, run rẩy thân thể, ngẩng cao đầu, ba ngàn sợi thanh ti bay phấp phới, "Người nhịn một chút!" Chu Trần cảm thấy thi ý ủ dột trong lòng, không nhịn được ngâm một bài thơ: "Thiếu vô thích thánh vận, tính bản ái khâu sơn.

Ngộ lạc hồng trần trung, nhất khứ nhị thập niên.

Ky điểu luyến Tinh Nguyệt, trì ngư tư vực sâu.

Hộ đình vô trần tạp, hư thất đãi Trần ngoạn.

Cửu tại phiền lung lý, phục đắc phản tự nhiên." Công chúa Tinh Nguyệt ngây người nhìn Chu Trần, đôi mày thanh tú khẽ cau, hàm răng cắn chặt đôi môi đỏ, đã trở về trạng thái tự nhiên, không vương tơ lụa.

Gian phòng trống đã đợi Chu Trần trở về.

Một cảm giác vui sướng xúc động vô cùng thực tế, sung mãn lấp đầy nội tâm nàng, để lại những giọt lệ mừng vui.

Chu Trần nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt đẹp của Công chúa Tinh

Nguyệt, hôn đi những giọt lệ nơi khóe mắt nàng.

Cảm nhận sự ấm áp trong phòng nàng, mùi hương u nhã thoang thoảng lan tỏa, khiến người ta tinh thần sảng khoái.

Đặc biệt là trước cửa phòng Công chúa Tinh Nguyệt không có bất cứ bụi bẩn cỏ tạp nào, vô cùng sạch sẽ ngăn nắp, khiến người ta tai mắt sáng rõ, lòng dạ thảnh thơi.

Nhưng Chu Trần thuộc giống Husky.

Hắn thích nhất là biến căn phòng sạch sẽ ngăn nắp của người khác thành một mớ bừa bộn, thứ "mỹ cảm bừa bộn" này khiến hắn vô cùng si mê.

Thậm chí trước khi đi còn nhổ một bãi đàm xuống đất.

"Thằng nhóc này thật sự có thể giúp người ta thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch sao…" Cảm tri của Sở Tự dõi theo Chu Trần tùy ý làm càn trên người Công chúa Tinh Nguyệt, đôi mày đẹp khẽ nhướn, thật đúng là "mất vợ lại thêm quân".

Bá Hoàng huyết mạch, tức là Hoàng Giả huyết mạch, không dễ thức tỉnh, đặc biệt là đã cách xa bao nhiêu đời rồi.

Tuy rằng cũng có vô số trường hợp hậu duệ xa xôi phản tổ thức tỉnh, nhưng vô cùng hiếm hoi.

Thức tỉnh huyết mạch không liên quan đến việc đã sống bao lâu.

Một số thiên tài địa bảo đặc biệt cũng có thể tinh thuần huyết mạch, thức tỉnh huyết mạch, nhưng loại thiên tài địa bảo này lại là thứ hữu duyên vô phận, cực kỳ ít ỏi.

"Cứ song tu với nữ nhân thì sẽ mạnh lên?

Loại thể chất này quả là hiếm thấy, đặc biệt là hiệu quả mạnh đến vậy, nhưng thằng nhóc này đúng là một tên háo sắc trời sinh…" Thấy

sự đáng sợ của Chu Trần, Sở Tự thầm kinh hãi, nhưng nàng không thể nhìn ra quá nhiều thứ từ Chu Trần.

Dù sao nàng không muốn bị Chu Trần phát hiện, chỉ có thể nhìn thấy bề mặt.

Thời gian như nước trong đồng hồ cát, từng giọt từng giọt lặng lẽ trôi đi.

Bầu trời dần đổ cơn mưa lớn.

Hạt mưa đập vào mái ngói lưu ly sáng lấp lánh của cung điện, tiếng mưa rơi lách tách không ngừng, làm Sở Tự lòng dạ phiền loạn.

Nàng nhìn ra ngoài ao sen, có những đóa bạch liên nở rộ, sau khi bị mưa làm ướt, càng thêm kiều diễm.

Có những đóa hồng liên vẫn còn là nụ hoa.

Nhưng cùng với "ba ngàn hạt mưa xuân" nhanh chóng rơi xuống, xối xả, những nụ hoa trong ao sen từ từ nở rộ, cánh sen hồng dưới sự tẩy rửa của nước mưa, nở rộ càng thêm xinh đẹp quyến rũ.

Đáng thương "ba ngàn hạt mưa xuân", rơi vào cánh hoa sen hồng. … Ngự thư phòng.

Càn Đế Sở Vô Nhai đặt tấu chương và bút lông xuống, đứng dậy bước đến cửa sổ, nhìn bầu trời âm u, mây đen giăng kín, mưa lớn như trút.

"Mưa thật lớn!" Sở Vô Nhai lại nhìn ra ngoài cửa sổ, ở đây cũng có một ao sen, chỉ thấy một đóa hồng liên phiêu diêu trong gió mưa, cánh sen hồng trong sự xối xả vô tình của gió mưa, lại càng thêm kiều diễm mỹ lệ.

"Hy vọng Tinh Nguyệt có thể thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch!" Sở Vô Nhai thầm cầu nguyện.

Hắn biết Tinh Nguyệt lúc này có lẽ như đóa hồng liên trong ao sen, đang trải qua sự xối xả của gió mưa, cắn răng kiên trì, chờ đợi phá kén thành bướm.

Hắn không có tâm trí xử lý quốc sự.

Sở Vô Nhai tựa lầu nghe gió mưa, thản nhiên nhìn hà hoa dao duệ trong mưa.

Một ngày sau.

Sau trận bão lớn cuối cùng, nước mắt của lão thiên gia dường như đã cạn khô.

Bầu trời cuối cùng cũng quang đãng, mây đen tan biến, trời trong vạn dặm.

Ánh dương ấm áp xuyên qua tầng tầng mây, rải vạn trượng hào quang xuống mặt đất.

Bích Hoa Cung.

Chu Trần nhìn Công chúa Tinh Nguyệt đang bao dung hắn trong lòng, lúc này đã chìm vào giấc ngủ hạnh phúc, cổ trắng ngần chi chít dấu dâu tây.

"Thời gian không còn sớm nữa, cũng nên trở về rồi!" Lắc lắc thân mình, Chu Trần tinh thần tỉnh táo, khẽ hôn lên ngọc dung ửng hồng đầy vết lệ của Công chúa Tinh Nguyệt, rút thân rời đi, tiêu sái rời khỏi.

Rời khỏi phòng, Chu Trần thấy Công chúa Dao Cơ đang đợi hắn bên ngoài.

"Dao Cơ cô cô, để người đợi lâu rồi!" Chu Trần cười bước tới, dang rộng hai tay, định ôm Dao Cơ một cái thật nhiệt tình.

Xem ra còn có dịch vụ đưa đón trọn gói.

Lúc đến đón, lúc đi tiễn.

Ở giữa thì chơi thỏa thích.

Một dịch vụ trọn gói.

"Ngoan ngoãn chút!" Dao Cơ lườm Chu Trần một cái cảnh cáo, nắm lấy vai Chu Trần, hướng về Trần Kiếm Phong mà đi.

Kỳ thực Chu Trần thi triển Man Thiên Quá Hải, cũng có thể dễ dàng tránh thoát trùng trùng quan ải, đến không bóng đi không dấu.

Dù là Vương Giả, Chu Trần cũng có đủ tự tin để qua mặt.

Nhưng đã có mỹ nhân làm tọa kỵ đưa tiễn, Chu Trần tự nhiên không từ chối.

"Dao Cơ cô cô, người trên người thơm quá!" Ôm lấy eo mềm mại của Dao Cơ, Chu Trần tham lam hít một hơi, thấy ánh mắt không thiện chí của nàng, liền vội nói: "Ta sợ độ cao!" Thế là ôm càng chặt hơn!

Dao Cơ: "…" Ngươi – một cường giả Thần Chủng cảnh mà còn sợ độ cao?

Sợ cái nỗi gì chứ!

Mạnh mẽ nhịn xuống xung động muốn đánh Chu Trần một trận, Dao Cơ dùng tốc độ nhanh nhất đưa Chu Trần về Trần Kiếm Phong, trực tiếp ném xuống.

"Thật là thơm!" Chu Trần lần này có chuẩn bị, xoay ba trăm sáu mươi độ trên không, đáp đất vững vàng, tay phải nhéo mũi, không ngừng tán thán.

Ca ca!

Dao Cơ nắm chặt nắm đấm, giận đến nỗi suýt nữa rơi từ trên không xuống.

Đúng là tiểu hỗn đản.

Tức đến đau ngực!

"Khí tức trên người cô cô!" Kiếm Hùng không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Chu Trần, nhìn hắn tĩnh lặng nói.

Chu Trần: "…" "Kiếm Hùng, ta nhớ nàng rồi!" Một tay ôm lấy Kiếm Hùng, bịt miệng nàng lại, Chu Trần quyết định bù đắp cho nàng thật tốt. … Bích Hoa Cung.

Thân hình mềm mại đầy đặn, thon dài của Sở Tự xuất hiện trước giường, đôi phượng mâu uy nghiêm lạnh lẽo nhìn Công chúa Tinh Nguyệt.

Nàng vén chăn lên, thân thể ngọc ngà uyển chuyển của Công chúa Tinh Nguyệt hiện ra trước mắt.

Nàng khóe miệng giật giật.

Thật là một mảnh tàn tạ.

"Như vậy thật sự có thể thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch sao?" Trong lòng Sở Tự không chỉ một lần dâng lên nghi vấn này, nàng cảm thấy hơi vô lý.

Nhưng Sở Ngạo Tuyết và Sở Thanh Thu quả thật đã thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch.

Còn có Kiếm Hùng.

Nàng nhìn chằm chằm Công chúa Tinh Nguyệt rất lâu, nàng ta vui mừng đến không ngậm miệng được, hai mắt sưng húp, nước mắt từ từ chảy xuống.

Nàng nâng tay lên, một cánh tay ngó sen trắng ngần vươn ra, ngón ngọc như cành xuân nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ nơi khóe mắt Công chúa Tinh Nguyệt.

Trong mắt nàng mang theo vẻ ghét bỏ, nhưng lại dò xét kỹ lưỡng.

"Dường như cũng không có gì đặc biệt…" Sở Tự thầm nghĩ: "Nhưng ẩn chứa sinh mệnh lực rất bàng bạc, dù là Thánh Thể sinh mệnh cũng không hơn thế này!" Sinh mệnh lực này chính là năng lượng sinh mệnh, vì hạt giống Thế Giới Thụ mà mỗi tế bào của Chu Trần hiện nay đều ẩn chứa năng lượng sinh mệnh phong phú.

"Thịt" của hắn tuyệt đối có thể sánh với thánh dược liệu thương.

Nhưng những thứ Chu Trần để lại đều là những thứ đã "diệt hoạt", không có hoạt tính sinh mệnh, chỉ có bản thân ẩn chứa sinh mệnh lực nồng đậm, tức là năng lượng sinh mệnh.

Chu Trần hiện tại vẫn còn là một đứa trẻ.

Hắn không muốn gây ra chuyện gì đến mức chết người.

Sau một hồi kiểm tra, Sở Tự không thu được thông tin hữu ích nào, nhưng tu vi của Công chúa Tinh Nguyệt thì có chút tiến bộ.

Không nán lại, thân ảnh Sở Tự biến mất.

Nhưng nàng vẫn luôn chú ý đến Công chúa Tinh Nguyệt.

Chẳng biết qua bao lâu.

Công chúa Tinh Nguyệt mơ màng tỉnh dậy, cảm nhận sự thay đổi của cơ thể, má nàng ửng hồng như máu, tai phi hồng nóng bỏng.

Không ngờ nàng – đường đường là Công chúa Tinh Nguyệt – lại cứ như vậy không danh không phận, cùng một nam nhân lần đầu quen biết quấn quýt lấy nhau.

Thậm chí có thể nói là nàng tự dâng hiến.

Nghĩ đến là thấy hổ thẹn.

Nhưng nghĩ đến Bá Hoàng huyết mạch, Công chúa Tinh Nguyệt

thu lại tư lự và sự thẹn thùng trong lòng, ngồi khoanh chân, luyện hóa tài nguyên mà Chu Trần đã "quán mãn" cho nàng.

Sở Tự quan sát Công chúa Tinh Nguyệt tu luyện.

"Tu vi tiến bộ không ít, nhưng Bá Hoàng huyết mạch, tạm thời chưa nhìn ra…" Công chúa Tinh Nguyệt tự mình kiểm soát cũng không kém Sở Tự là bao.

Tuy chưa thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, nhưng tu vi tiến bộ cũng là điều tốt.

Huống hồ nàng cũng đã có chuẩn bị.

Không thể một lần là thức tỉnh ngay được.

Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết đều phải không biết bao nhiêu lần mới thức tỉnh.

Đôi mắt sưng húp đã tiêu tan, Công chúa Tinh Nguyệt đến suối nước nóng, ngâm mình trong đó, đầu ngả ra sau gối, từ từ nhắm mắt lại.

Trong đầu nàng hiện lên bóng dáng Chu Trần.

Chương 134

Hiện lên những chuyện đáng thẹn Chu Trần đã làm với nàng.

Hai chân ngọc thon dài không biết từ lúc nào đã khép chặt, không một khe hở. … Trần Kiếm Phong.

Chu phủ.

Chu Trần dốc sức bù đắp cho Kiếm Hùng, đợi nàng chìm vào giấc ngủ say, hắn mới lặng lẽ rút thân rời đi, đến phòng Ngọc Hoàn Tiên Tử mà Tâm Ma Vương đang phụ thân.

"Chủ nhân!" Giơ tay đỡ lấy mông của Hỏa Yêu Yêu đang lao vào lòng như gấu bông, Chu Trần đến trước mặt Tâm Ma Vương.

"Chu Trần, bản vương bản thể đã đến Thanh Vân Môn, ngươi lập tức thả bản vương ra, bằng không bản vương sẽ san bằng Thanh Vân Môn!" Tâm Ma Vương hung ác trừng Chu Trần, giọng nói đanh thép.

Cảm giác mình lại "được hành" rồi!

"Ngươi cứ diệt đi!" Chu Trần bề ngoài giả vờ không thèm để ý nói.

Muốn không bị người ta uy hiếp, thì không thể biểu hiện quá quan tâm.

"Ngươi hẳn biết ta bái nhập Thanh Vân Môn chưa đầy một hai năm, trên dưới Thanh Vân Môn, những người có chút liên quan đến ta, hiện giờ đều không còn ở Thanh Vân Môn nữa!" Chu Trần đặt Hỏa Yêu Yêu xuống, từ trên người Tâm Ma Vương lấy xuống Dương Đảm trong Thất Giai Thần Binh Âm Dương Huyền Từ Đảm, tùy tay xoay tròn chơi đùa.

Một nửa còn lại là Âm Đảm sẽ đồng bộ di chuyển xoay tròn.

“Nếu ngươi muốn dùng Thanh Vân Môn uy hiếp ta, vậy thì ngươi đã đánh sai chủ ý rồi, nhưng nếu Thanh Vân Môn vì ta mà bị diệt, thì ta cũng sẽ báo thù cho Thanh Vân Môn, khiến ngươi biết thế nào là tàn nhẫn!” Oanh!

Ánh mắt Chu Trần lạnh lẽo, Âm Dương Huyền Từ Đảm trong lòng bàn tay xoay tròn.

“A, đồ hỗn đản nhà ngươi, ngươi cứ đợi đấy cho bản vương, đừng tưởng ngươi trốn trong hoàng thành, bản vương sẽ không có cách nào với ngươi!” “Còn dám cứng miệng!” Chu Trần tàn nhẫn thu thập Tâm Ma Vương một trận.

Tâm Ma Vương lại một lần nữa tắt lửa, không dám uy hiếp cãi lại nữa.

Đối với Chu Trần, Thanh Vân Môn đã không còn cố nhân, Lý Trường Phong và những người khác đều ở đây hoặc ở Vô Lượng Kiếm Tông.

Hơn nữa Chu Trần cũng không thể biểu hiện quá quan tâm, bằng không sau này chẳng phải ai cũng lấy Thanh Vân Môn ra uy hiếp hắn sao?

Hắn chẳng phải sẽ bị bó tay bó chân sao?

Còn về việc chuyển Thanh Vân Môn đến Vô Lượng Kiếm Tông?

Thanh Vân Môn chẳng lẽ không còn hoạt động nữa? … Trên hư không bên ngoài Thanh Vân Môn.

Một thân hắc y, lạnh lùng kiêu ngạo, thân hình nóng bỏng của Tâm Ma Vương sắc mặt xanh mét.

Nàng và tia tâm hồn kia tâm ý tương thông.

Tuy thân thể trên Trần Kiếm Phong là của Ngọc Hoàn Tiên Tử,

nhưng tia tâm hồn của nàng bị Chu Trần phong ấn trong đó, cảm giác đồng thân thụ.

Mà bản thể của nàng cũng vậy.

"Hỗn đản!" "Đáng ghét!" "Chu Trần!

Ngươi tốt nhất hãy cầu nguyện đừng rơi vào tay bản vương!" Tâm Ma Vương kẹp chặt đùi, biến mất khỏi Thanh Vân Môn.

Những người còn lại của Thanh Vân Môn không có giao tình với Chu Trần, giết cũng không có tác dụng lớn, ngược lại sẽ khiến nàng và Chu Trần triệt để xé rách mặt trở thành tử địch.

Nàng đối với Chu Trần vẫn rất kiêng kỵ.

Đặc biệt là Chu Trần thăng cấp Thần Chủng cảnh nhanh đến vậy, khả năng sau này thành Hoàng không nhỏ.

Một khi Chu Trần thành Hoàng, nàng và Chu Trần trở thành tử địch thì không còn đường quay đầu nào cả, chỉ có một chữ chết.

Nhưng chỉ cần nàng không diệt Thanh Vân Môn, thì không có thâm cừu đại hận.

Chu Trần đối xử với nàng như vậy rồi.

Sau này Chu Trần thành Hoàng, nàng đánh không lại vẫn có thể gia nhập, nói không chừng còn được Chu Trần giúp đỡ, cũng có thể thành Hoàng.

Do đó, diệt Thanh Vân Môn, ngược lại là được không bù mất, không đáng giá.

Thế giới của người trưởng thành, lợi ích mới là căn bản. … Trên Trần Kiếm Phong.

"Không tệ!" Thấy Tâm Ma Vương vâng lời, không động thủ với Thanh Vân Môn, Chu Trần rất hài lòng.

“Hôm nay liền thưởng cho ngươi nghỉ ngơi một ngày!” Chu Trần cũng lấy đi Âm Đảm của Âm Dương Huyền Từ Đảm, không ức hiếp Tâm Ma Vương nữa.

“Hô!” Tâm Ma Vương mềm nhũn trên đất, lồng ngực đầy đặn phập phồng, thở dài một hơi.

“Đúng là đồ hỗn đản!” Có một ngày rơi vào tay nàng, nàng nhất định phải dùng roi da quật tên hỗn đản đó thật mạnh, cho hắn biết vì sao hoa lại đỏ như vậy. … Tiếp theo.

Chu Trần mỗi ngày cưỡi “chuyên cơ Dao Cơ” qua lại Bích Hoa Cung, cùng Công chúa Tinh Nguyệt vui chơi Bích Hoa Cung, giao lưu nhân sinh.

Đỉnh núi đá kỳ lạ, suối linh ấm áp, phố hoa linh dược, đình nhỏ giữa hồ, rừng trúc tím, rừng thần mộc, hành lang uốn lượn chín khúc, từng tòa quỳnh lâu ngọc vũ, đình đài lầu các… Bích Hoa Cung – tòa tiên sơn này – khắp mọi nơi đều lưu lại dấu chân của họ.

Hai người chơi rất vui vẻ.

Điểm phong nguyệt của Chu Trần ngày càng tăng.

Thoáng cái mười ngày trôi qua.

Ngày này, Chu Trần rút thân rời đi, cưỡi “chuyên cơ Dao Cơ” trở về.

Trong đại điện, Công chúa Tinh Nguyệt hai mắt sưng húp, nước mắt giàn giụa, nghỉ ngơi một lát, tiếp tục tu luyện như thường lệ.

Tu luyện mãi, tu luyện mãi.

Một cỗ sức mạnh bá đạo bàng bạc đột nhiên từ sâu trong huyết mạch nàng thức tỉnh, cuồn cuộn khắp tứ chi bách hài, ngũ tạng lục phủ.

Công chúa Tinh Nguyệt ngây người, đôi mắt trừng lớn, vừa kinh vừa mừng.

"Ta thức tỉnh rồi!" "Ta đã thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch rồi!" "Thật sự thức tỉnh rồi!" Thân ảnh Sở Tự không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt Công chúa Tinh Nguyệt, một tay nắm lấy cổ tay trắng nõn của Công chúa Tinh Nguyệt, thân hình mềm mại run rẩy.

"Là Bá Hoàng huyết mạch!" "Không ngờ thật sự đã thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch!" "Không thể tin nổi!" Những ngày này những việc Chu Trần và Công chúa Tinh Nguyệt làm nàng đều nhìn thấy rõ ràng, khiến lòng nàng vốn tĩnh lặng như nước cũng gợn sóng tầng tầng.

Nếu không thể thức tỉnh, thật đúng là lỗ nặng!

"Nếu Tinh Nguyệt có thể, vậy ta khẳng định cũng có thể!" Trong mắt Sở Tự tràn đầy ánh sáng và sự nóng bỏng! … "Tinh Nguyệt thức tỉnh rồi sao!?" Càn Đế Sở Vô Nhai nhận được tin tức, mừng rỡ như điên, lập tức đến chỗ Công chúa Tinh Nguyệt, đích thân xác nhận Bá Hoàng huyết mạch.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Sở Vô Nhai kích động không thôi, sự hưng phấn tràn ngập biểu cảm.

Mười ngày qua, trong lòng hắn cũng đè nặng một tảng đá lớn.

Nếu không thể thức tỉnh, không những Công chúa Tinh Nguyệt bị "bạch phiêu" (làm không công), mỗi ngày hai mắt sưng húp, nước mắt giàn giụa, bị chơi đến tàn tạ.

Hắn trước mặt lão tông chủ cũng mất mặt, đặc biệt là đã quấy rầy lão tông chủ tu luyện, thậm chí suýt nữa để lão tổ tông bị Chu Trần

“bạch phiêu”, trở thành trò cười.

Nhưng giờ thì tốt rồi.

Thật sự thành công rồi.

Không những Công chúa Tinh Nguyệt thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, đồng thời cũng thật sự chứng thực độ đáng tin cậy của Chu Trần trong việc giúp người khác thức tỉnh.

Không những lão tông chủ vui mừng, hoàng thất của hắn cũng sắp quật khởi rồi.

Vì công năng kiểm tra Bá Hoàng huyết mạch của Bá Hoàng Chung bị đóng, nên việc Công chúa Tinh Nguyệt thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch không có mấy người biết.

Ngay cả Chu Trần cũng không biết Công chúa Tinh Nguyệt đã thức tỉnh.

Trăng sáng soi rõ, tinh quang xán lạn.

Thanh Ngọc Dao độc lập tựa lan can, ánh trăng nhàn nhạt bao phủ, tôn lên dáng vẻ động lòng người tựa không vướng khói lửa nhân gian của nàng, đầy đặn uyển chuyển, kiều diễm đa tình.

Tựa như tiên tử cung trăng, nữ thần trên trời.

Đặc biệt là đường cong tuyệt đẹp nhấp nhô phía sau lưng khiến Chu Trần ngón trỏ khẽ động.

Hắn lập tức ngẩng đầu, hướng về Chưởng môn sư bá bày tỏ sự kính ý cao nhất.

Chu Trần lặng lẽ tiến lên, từ phía sau một tay ôm lấy ngọc thể động lòng người của Chưởng môn, mặt vùi vào lưng nàng, hít sâu một hơi mùi hương u nhã của nữ tử, tham lam mà say đắm.

Thanh Ngọc Dao khẽ run, cảm nhận khí tức của Chu Trần, thân

hình mềm mại căng cứng lại thả lỏng ra.

Tên tiểu hỗn đản này mỗi lần đều thích đánh úp, khiến người ta trở tay không kịp.

"Tiểu công chúa điện hạ còn chưa khiến ngươi thỏa mãn sao?

Chẳng phải còn có Trưởng công chúa Kiếm Hùng sao?

Sau này nói không chừng còn có Đại Trưởng công chúa Dao Cơ nữa!" Thanh Ngọc Dao nhìn bầu trời đêm sâu thẳm mỹ lệ, giọng nói u u, không để ý ma trảo Lộc Sơn của Chu Trần đã vươn vào váy nàng.

Nàng đã sớm quen rồi.

Nếu Chu Trần ôm nàng mà không làm loạn, nàng sẽ phải nghi ngờ Chu Trần có vấn đề gì, hoặc là có người khác giả mạo.

"Tình yêu thuần khiết của ta chỉ dành cho Chưởng môn." Cắn lấy dái tai trong suốt như pha lê của Chưởng môn sư bá, Chu Trần hôn lên cổ trắng nõn của nàng, nhu tình tựa nước: "Ta hiện giờ chỉ muốn mang theo dịu dàng của ánh trăng, rực rỡ của tinh tú, theo Ngân Hà, đi vào lòng Chưởng môn sư bá người." "Lòng ta!" Thanh Ngọc Dao thân thể khẽ run, kẹp chặt bàn tay chó của Chu Trần, lườm hắn một cái: "Lời này ngươi nói bao nhiêu lần rồi?

Đã nói với mấy nữ nhân rồi?" "Ta thề, ta chỉ nói với Chưởng môn sư bá, và đây là lần đầu tiên!" Chu Trần dùng sức mạnh mẽ, thề thốt.

"A a, hiện giờ là lần đầu tiên, sau này thì không biết!" Thanh Ngọc Dao cắn chặt răng, quay đầu hung hăng trừng Chu Trần một cái: "Đồ hỗn đản nhà ngươi…" Miệng nói dịu dàng, tay lại… Nàng vẫn chưa chuẩn bị xong, chưa thích ứng kịp.

"Chưởng môn sư bá…" Hai ngón tay Chu Trần chuyển động liên tục như mật mã điện báo, u u nói: "Nhìn sắc trời, sắp mưa rồi a!" Thanh Ngọc Dao không nói gì.

Nàng biết sắp mưa rồi.

Quả nhiên.

Ngay sau đó.

Bầu trời đêm sâu thẳm đột nhiên đổ mưa nhỏ.

Mưa đêm mông lung.

Mang một hương vị đặc biệt.

Đầu Chu Trần bị mưa đêm làm ướt, đối với Thanh Ngọc Dao nói: "Chưởng môn sư bá, trời mưa rồi, mau mở cửa, cho ta vào trú mưa!" Chưởng môn không đáp lại.

Chu Trần ở cửa dùng sức đẩy một cái, cánh cửa phòng đóng chặt liền mở ra, Chu Trần mang theo mưa vội vàng xông vào phòng.

Trong phòng tự có lò sưởi, ấm áp như mùa xuân.

"Hô!" Thở ra một hơi dài, Chu Trần sảng khoái nói: "Trong phòng vẫn là thoải mái nhất, thật muốn ở nhà mãi không ra ngoài!" Thanh Ngọc Dao không để ý đến tên hỗn đản không mời mà đến xông vào phòng này, mặc kệ Chu Trần làm loạn trong phòng.

Chu Trần ở bên trong lật tung hòm tủ, dường như đang tìm kiếm đồ vật.

Hóa ra Chu Trần khát rồi, muốn tìm chút nước.

Căn phòng vốn sạch sẽ ngăn nắp, chỉ vài cái đã bị Chu Trần làm cho một mảnh lộn xộn.

Thanh Ngọc Dao nhìn mà ngứa răng.

Vô khả nại hà hoa lạc khứ.

Tự tằng tương thức hựu nhất dạ.

Mưa vẫn cứ rơi.

Càng lúc càng lớn.

Dường như lão thiên gia có chuyện gì đau buồn, nước mắt cứ rơi mãi.

Cuối cùng.

Qua giữa trưa.

Sau một trận mưa bão, bầu trời cuối cùng cũng quang đãng, mây đen tan đi, trời trong vạn dặm, một vầng mặt trời đỏ rực treo cao trên bầu trời, sưởi ấm đại địa.

Ong!

Chu Trần đang ôm Chưởng môn sư bá nghỉ ngơi đột nhiên cảm thấy một cỗ ba động huyền ảo truyền đến từ trên người Chưởng môn, hắn chợt mở mắt ra, nhìn về phía Chưởng môn đang bao dung hắn.

Chỉ thấy ngọc thể trắng nõn của Chưởng môn tỏa ra từng đạo hà quang thất sắc, tựa như tiên tử, lại như sắp vũ hóa phi thăng mà đi.

Quang thải biến ảo, đẹp đẽ tuyệt luân.

"Đây là…" Chu Trần và Chưởng môn không tách rời, hắn ngay lập tức cảm ứng được sự thay đổi sâu trong cơ thể Chưởng môn, Tiên Linh Căn của Chưởng môn đã hoàn toàn khôi phục rồi!

Đây chính là tư chất tu tiên đỉnh tiêm nhất!

Chưởng môn mở mắt ra, cảm nhận sự thay đổi của cơ thể, vui sướng xen lẫn phức tạp.

Tiên Linh Căn a… "Chưởng môn sư bá, có ta đây, ta sẽ bảo vệ người!" Chu Trần không hỏi về quá khứ của Chưởng môn, nhưng Tiên Linh Căn của Chưởng môn sư bá bị tổn thương rõ ràng có người đã dùng thủ đoạn tà ma cướp đoạt Tiên Linh Căn của nàng.

Đây tất nhiên là kẻ thù.

Nhìn ánh mắt kiên định tự tin của Chu Trần, trái tim Thanh Ngọc Dao khẽ rung, nàng biết Chu Trần tuy thích nói những lời quỷ quái lừa gạt nữ nhân, nhưng lời này thì không giả.

Từng là một tiểu gia hỏa Luyện Thể cảnh, thoắt cái đã đi đến trước mặt nàng, đã trở thành một ngọn núi nguy nga có thể che mưa chắn gió cho nàng.

"Cần ta!" Bốn mắt nhìn nhau, Thanh Ngọc Dao cuối cùng ngàn vạn lời nói chỉ hóa thành hai chữ!

"Chưởng môn sư bá, ta yêu người!" Chu Trần lật người lên trên.

Căn phòng trở nên nóng rực.

Hoàng hôn buông xuống.

Tà dương như máu.

Chưởng môn sư bá đã ngất đi.

Đôi mắt nàng sưng húp, mang theo nước mắt hạnh phúc, vẻ mặt mãn nguyện, ngủ rất say.

Chu Trần rút thân rời đi, nhẹ nhàng đắp chăn.

Rời khỏi phòng, Chu Trần thấy Đại Trưởng công chúa Dao Cơ cô cô dường như đã đợi hắn rất lâu.

"Cô cô!" Chu Trần bước tới dang rộng hai tay, định ôm Dao Cơ một cái thật nhiệt tình.

"Ngươi cũng không sợ làm hỏng Chưởng môn sư bá của ngươi sao!" Dao Cơ giơ tay ấn vào trán Chu Trần, khiến hắn không thể tiến lên, không vui nói.

Thanh Ngọc Dao là khôi phục Tiên Linh Căn, không phải đản sinh, nên bên ngoài không có dị tượng gì, chỉ là thân thể thay đổi, có chút dị tượng, nhưng chỉ giới hạn trong phòng.

Dao Cơ tự nhiên không biết.

Nhưng Chu Trần ở chỗ Thanh Ngọc Dao gần như một ngày một đêm, nàng có thể biết Chu Trần lợi hại thế nào.

Thanh Ngọc Dao chỉ là Nguyên Đan đỉnh phong mà thôi.

"Cô cô đợi lâu rồi!" Chu Trần cười một tiếng, sờ sờ mũi, biết Dao Cơ hẳn đã đợi rất lâu.

Chương 135

Trước đó hắn đều là buổi sáng cùng Dao Cơ đi Bích Hoa Cung vui chơi với Công chúa Tinh Nguyệt, đến tối thì về Trần Kiếm Phong bồi các nàng.

"Đi thôi!" Dao Cơ nắm lấy vai Chu Trần, đưa hắn đến Bích Hoa Cung.

Hôm nay không phải Công chúa Tinh Nguyệt.

Dao Cơ cũng không ngờ trước đó đều là giữa trưa mới đi, hôm nay đến lượt lão tổ tông, Chu Trần vậy mà lại dây dưa đến chiều tối.

Lão tổ tông sợ là đã đợi sốt ruột rồi!

"Tinh Nguyệt tối qua đã thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, hôm nay là một vị tiền bối của hoàng thất." Dao Cơ nhắc nhở.

"Cô cô, nói trước nhé, nếu lại già lại xấu thì ta không làm đâu!" Chu Trần vội nói.

Dao Cơ giật giật khóe miệng, thật muốn một chưởng đánh chết tên tiểu hỗn đản này.

Cái gì mà lại già lại xấu?

"Thằng nhóc ngươi ngoan ngoãn chút, vị tiền bối này không già cũng không xấu, nhưng tính khí thì không tốt như ta đâu, cẩn thận nàng đánh ngươi đấy!" Dao Cơ hung hăng trừng Chu Trần một cái, vì tên gia hỏa này ma trảo Lộc Sơn lại vươn vào, thẳng đến đỉnh cao, viên mãn.

Đặc biệt là Chu Trần thích nhất là nắm bắt trái tim đỏ thắm trên đỉnh.

“Vị tiền bối này là ai?” Chu Trần tò mò.

Hắn biết chắc chắn tám chín phần là người đã luôn lén lút nhìn trộm hắn và Công chúa Tinh Nguyệt.

Nhưng hắn chưa từng gặp đối phương.

“Đến rồi ngươi sẽ biết!” Dao Cơ không nói nhiều.

Chuyện này dù sao cũng hơi khó nói.

Chưa được sự đồng ý, nàng không tiện tiết lộ thân phận của lão tổ tông.

Muốn biết thân phận, thì xem Chu Trần có bản lĩnh khiến lão tổ tông mở lời hay không.

“Đi đi!” Đến Bích Hoa Cung, Dao Cơ ném Chu Trần xuống.

Chu Trần vững vàng đáp đất, khóe miệng khẽ nhếch.

Hắn cũng không chịu thiệt.

Trước khi bị Dao Cơ ném xuống, hắn đã kịp hung hăng nắm bắt đối phương một cái.

“Đúng là đồ hỗn đản!” Dao Cơ tức đến đau ngực, giơ tay xoa xoa, lồng ngực căng đầy chiến chiến nguy nguy, xoay người rời đi. … Bích Hoa Cung.

Chu Trần mang theo kỳ vọng, như mở một hộp mù, bước vào đại điện, trong lòng có chút căng thẳng.

Dao Cơ đã là cô cô của Hoàng đế rồi.

Người có thể khiến Dao Cơ gọi là tiền bối.

Ít nhất cũng là Thái Hoàng Thái Hậu trở lên.

Kích thích!

Đẩy cửa bước vào phòng, Chu Trần cảm ứng được bên trong có

một thân ảnh.

Hắn bước lên, vén màn trướng, tức thì một dung nhan lạnh lùng kiều diễm nghiêng nước nghiêng thành đập vào mắt, tinh tế kiều diễm, so với thiếu nữ càng thêm thành thục vũ mị.

Hàng mi dày dài mà cong vút, đôi môi nhỏ căng mọng, đôi mắt đen láy tuyệt đẹp, thân hình kiêu hãnh, đường cong uyển chuyển nhấp nhô, vô cùng hấp dẫn ánh nhìn.

Một bộ váy lụa mỏng màu tím bao bọc lấy ngọc thể đầy đặn uyển chuyển trắng như ngọc, đôi phượng mâu uy nghiêm quét qua Chu Trần, mang theo một vẻ cao quý và uy nghiêm không thể tả, thần thánh lẫm liệt, khiến người ta không dám nảy sinh chút lòng ô uế.

"Bích hoa hữu giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc?

Giai nhân nan tái đắc." Ánh mắt Chu Trần sáng rực, cảm thấy hộp mù này đã mở ra một bảo bối lớn, rất hài lòng.

Với ánh mắt của một kẻ háo sắc như hắn, mỹ nhân trước mắt này tuy không biết bao nhiêu tuổi rồi, nhưng vẫn là thân xử nữ hoàn bích.

Mà trong thế giới siêu phàm, tuổi tác không thành vấn đề.

Sau khi thành tiên, dù trăm tỷ tuổi, ngàn tỷ tuổi, cũng như thiếu nữ mười tám.

"Quả nhiên tài hoa hơn người!" Sở Tự đôi phượng mâu uy nghiêm đánh giá Chu Trần, về thông tin của Chu Trần nàng đã xem qua, biết rõ như lòng bàn tay, biết Chu Trần thi từ nhất tuyệt.

Chỉ là Chu Trần thường đến vào giữa trưa, hôm nay đến lượt nàng, mà lại dây dưa đến chiều tối mới đến, còn nói cái gì mà "già xấu

thì không làm".

Tuy không nói thẳng nàng, nhưng nàng có cảm giác bị mạo phạm.

"Xin hỏi tiên tử tên gì?" Chu Trần bước lên, thành thạo nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại trắng như ngọc của Sở Tự, nhẹ nhàng xoa nắn chơi đùa.

Sở Tự thân thể khẽ cứng đờ.

Ngươi thật đúng là không khách khí a.

"Trường Vân!" Sở Tự không giấu giếm, Trường Vân là phong hào công chúa của nàng.

Trường Vân công chúa.

Nhưng đó là chuyện của mấy ngàn năm trước.

"Tên hay!" Chu Trần khen một câu, ánh mắt từ ngọc dung cao quý uy nghiêm của nàng từ từ di chuyển xuống.

Dưới chiếc váy lụa mỏng màu tím, những đường cong thành thục động lòng người ẩn hiện.

Chu Trần vươn tay, nắm lấy chiếc đai ngọc bên eo, nhẹ nhàng kéo một cái, khiến Sở Tự trở về trạng thái tự nhiên.

Trong khoảnh khắc.

Chu Trần hô hấp ngừng trệ, máu huyết tăng tốc.

Hắn ánh mắt từ trên xuống dưới thưởng thức.

Lồng ngực căng đầy trắng tuyết, thành thục mà cao vút, bất luận nữ nhân nào tự hào về thân hình mình, thấy lồng ngực nàng, cũng nhất định sẽ ghen tỵ.

Vùng bụng nhỏ trắng nõn phẳng lì quyến rũ kia, ngay cả một quân tử đạo mạo không ham sắc dục cũng sẽ không nhịn được nhìn thêm

hai lần.

Đôi chân thon dài thẳng tắp rắn chắc mỹ lệ tràn đầy sự đàn hồi kia, đã không ai có thể hình dung được đôi chân này của nàng.

Đơn giản là khiến người ta không thể tin được trên một người lại có thể có đôi chân như vậy.

Mắt cá chân của nàng thật mảnh mai, bàn chân nàng càng khiến người ta hồn xiêu phách lạc, nếu nói trên đời này có rất nhiều nam nhân thà bị đôi ngọc túc nhỏ bé này giẫm chết cũng sẽ không ai nghi ngờ.

Mỗi phần, mỗi tấc trên người nàng, đều dường như đang phát ra một loại nhiệt lực không thể cưỡng lại được.

Ánh mắt Chu Trần sáng rực, thi ý trong lòng tuôn trào: "Bích hoa Trường Vân đại tuyết sơn, tiểu Trần dao chỉ Ngọc Môn quan.

Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp, bất phá Trường Vân chung bất hoàn." Công chúa Trường Vân Sở Tự nghe lời này trong lòng đắc ý, nhìn ánh mắt Chu Trần, càng thêm kiêu ngạo, chỉ là nghĩ đến Chu Trần đến chậm, còn nói cái gì mà già xấu thì không làm.

Trong lòng nàng lại có chút u oán.

Ngón tay ngọc trắng nõn chọc nhẹ vào trán Chu Trần, tùy tay vén chăn lên che lại, nói: "Không được nhìn!" Phong quang vô hạn phút chốc bị che lấp hoàn toàn, Chu Trần trong lòng lập tức không vui: "Không được nhìn, vậy còn làm gì nữa?" "Lão tử không làm nữa!" Chu Trần quay người định đi.

Phải biết rằng đây là hoàng thất cầu hắn, chứ không phải hắn cầu hoàng thất.

Hắn tuy có thể sảng khoái lại còn kiếm được điểm phong nguyệt, nhưng hắn có rất nhiều lựa chọn, ngoài hoàng thất, còn có thể tìm

người khác.

Còn hoàng thất thì chỉ có thể tìm hắn.

Quan hệ cung cầu quyết định giá trị.

Chu Trần không chiều theo nàng.

"Ngươi – tiểu gia hỏa này – người không lớn, hỏa khí thì lớn, tâm địa còn nhỏ mọn thế!" Sở Tự đưa tay nắm lấy cánh tay Chu Trần, tùy tay kéo một cái.

Dù Chu Trần đã thăng cấp Thần Chủng cảnh, có Thế Giới Thụ hạt giống gia trì, nhưng trước chênh lệch tu vi tuyệt đối, vẫn cảm thấy một cỗ sức mạnh khó cưỡng ập đến.

Kháo!

Muốn dùng cường hả!

Tâm lý phản kháng của Chu Trần trỗi dậy, liền chuẩn bị chạy trốn.

"Ngươi – tiểu tử này – chẳng phải nói người ta lại già lại xấu sao?" "Ách…" Chu Trần khựng lại, không ngờ một câu nói đùa lại bị đối phương nghe thấy.

Tuy hắn không chỉ rõ Sở Tự.

Nhưng trong lòng khó chịu là điều chắc chắn.

"Trường Vân tỷ tỷ, ta không nói người!" Chu Trần sờ sờ mũi, ngượng ngùng nói: "Trường Vân tỷ tỷ lồng ngực vĩ ngạn, tấm lòng rộng lớn, tâm địa nhất định sẽ không nhỏ mọn như vậy… Ngô…" Lời còn chưa dứt, Chu Trần đã bị bịt miệng.

"Giờ thì hài lòng chưa?" Giọng nói quyến rũ của Sở Tự vang lên bên tai Chu Trần, Chu Trần nào còn có thể nói không hài lòng.

Tôn Ngộ Không bị một ngọn Ngũ Chỉ Sơn đè xuống liền khuất phục, ngoan ngoãn đi Tây Thiên thỉnh kinh.

Chu Trần được hưởng đãi ngộ gấp đôi.

Nào có thể không khuất phục.

Được rồi, tha thứ cho người rồi!

Báp tức!

Thơm thật!

Nhìn Chu Trần trong lòng, Sở Tự xoa xoa đầu Chu Trần, tuy nàng muốn trực tiếp bắt đầu tu luyện, nhưng Chu Trần dường như là một con lừa bướng bỉnh, không chịu đi.

Chỉ có thể dùng thức ăn dụ dỗ.

Nàng cũng đành phải chơi đùa cùng Chu Trần, mặc kệ Chu Trần.

"Đủ chưa?" Nửa canh giờ sau, Sở Tự trong lòng thẹn thùng nói.

Tên tiểu hỗn đản này đã nghiên cứu trước mặt nàng nửa ngày rồi, không bỏ qua bất kỳ ngóc ngách tinh tế nào.

Thật sự muốn giết người rồi.

"Trường Vân tỷ tỷ, người thật đẹp!" Chu Trần tán thán, không ai có thể tưởng tượng trên đời lại có một ngọc thể phong cốt tự tại, hoàn mỹ không tì vết đến vậy, ngay cả nữ tử chỉ cần nhìn nàng một cái, ánh mắt liền không nỡ rời đi.

Nếu là nam tử thấy nàng càng có thể khiến bất cứ ai hồn xiêu phách lạc, không thể tự chủ.

Dù là anh hùng hào kiệt tuyệt thế đương thời, thấy thân thể nàng cũng sẽ ngừng cả hơi thở.

Trên đời làm sao lại có mỹ nhân như nàng?

Chu Trần cúi đầu.

“Ngươi… đừng…” Sở Tự đôi mắt đẹp mở lớn, đồng tử co rút.

Nàng không ngờ Chu Trần lại… Sắc sắc xuân phong cuốn váy.

Đèn nến lờ mờ, nhân ảnh trùng trùng.

Ngọc nhân vẫn tựa ngọc sàng.

Xuân vũ phân phân, cỏ sắc xanh thanh.

Hồng đậu lưu châu hồn vị hồi.

Xuân triều trì trì, thu kim di di.

Thiên minh nhật thăng đáo kỷ thì.

Triêu tưởng Trường Vân, mộ vọng Ngọc Môn. … “Giết!” Bích Hoa Cung.

Chu Trần dốc sức giao chiến.

Đúng như lời hắn nói trước đó: “Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp, bất phá Trường Vân chung bất hoàn!” Công chúa Trường Vân Sở Tự, không hổ là đại lão Pháp Tướng cảnh đỉnh phong!

Thực lực của nàng thật sự không thể nói là không mạnh.

Hiện nay Chu Trần có thể dễ dàng trấn áp Chưởng môn, Hồng Trúc, ngay cả Sở Thanh Thu, Sở Ngạo Tuyết và Công chúa Tinh Nguyệt của Thần Chủng cảnh, cũng không phải đối thủ của hắn.

Nhưng đối mặt với đại lão Pháp Tướng đỉnh phong vượt hắn hai đại cảnh giới, Chu Trần cũng cảm thấy áp lực như núi.

Nhưng hắn có tinh thần “lượng kiếm” của Lý Nguyên Long.

Hiệp lộ tương phùng dũng giả thắng.

Dù không có đường, Chu Trần cũng phải chém ra một con đường!

“Mẹ kiếp!” Bên ngoài Bích Hoa Cung.

Dao Cơ đang đợi đưa Chu Trần về nhà nhìn bầu trời, có chút hoài nghi nhân sinh.

Mặt trời mọc rồi lại lặn.

Chu Trần và Công chúa Trường Vân Sở Tự tu luyện quả thật là khắc khổ.

“Ba ngày rồi!” Dao Cơ trong lòng thầm tính toán thời gian.

Ba ngày lại ba ngày.

Trong Bích Hoa Cung.

Chu Trần ôm lấy thân hình mềm mại đầy đặn, ửng hồng của Công chúa Trường Vân Sở Tự, vẻ mặt mãn nguyện, lưu luyến hôn lên má hồng hào của Sở Tự: “Sở tỷ, người thật đẹp!” Chu Trần những ngày này đã “khai khẩu” của Sở Tự để biết tên nàng.

Sở Tự.

Cái tên thật đẹp.

Người đẹp như tên.

“Đẹp đến mức nào?” Khóe miệng Sở Tự khẽ cong, hơi thở như lan.

Lần đầu tiên cảm nhận được khoái lạc của nữ nhân.

Nàng ôm lấy cổ Chu Trần, ngoài việc thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, cũng rất hài lòng với Chu Trần.

“Ta kể cho Sở tỷ nghe một câu chuyện thì sẽ biết!” Chu Trần cười một tiếng, chơi đùa với vòng ngực: “Ngày xưa có một nước Chu, quốc chủ là Chu U Vương, nước Bao tiến cống một mỹ nữ họ Bao, tên là Bao Tự.

Chu U Vương vô cùng sủng ái nàng.

Nhưng Bao Tự trước nay không thích cười, Chu U Vương dùng âm nhạc ca vũ, mỹ vị giai hào đều không thể khiến nàng cười.

Có người hiến kế đốt đài phong hỏa báo cảnh, triệu tập binh mã các lộ chư hầu, khiến họ mắc lừa, để Bao Tự cười một tiếng.

Chu U Vương vui vẻ đồng ý.

Hắn đưa Bao Tự đến hành cung du ngoạn, buổi tối truyền lệnh đốt phong yên, các chư hầu nhìn thấy phong yên, tưởng có giặc cướp xâm nhiễu kinh đô, đều vội vàng dẫn binh mã đến cứu viện.

Kết quả đến nơi xem xét, chỉ thấy Chu U Vương đang uống rượu nghe nhạc.

Chương 136

Chu U Vương phái người nói với họ: không có giặc cướp gì cả, đã làm các ngươi vất vả rồi!

Các chư hầu bị lừa, vội vàng đến, vội vàng đi.

Bao Tự xem xong không nhịn được cười lớn, Chu U Vương cũng rất vui.

Sau này địch nhân thật sự đến, Chu U Vương sai người đốt phong hỏa, nhưng không có chư hầu nào dẫn binh đến cứu viện, Chu U Vương bị giết chết, Bao Tự cũng bị bắt đi.

Chu U Vương vì để mỹ nhân cười một tiếng, mà "phong hỏa hí chư hầu", tự nhiên trở thành hôn quân lưu truyền vạn đời, vậy Bao Tự có thể khiến Chu U Vương si mê đến vậy, hẳn là khuynh thành khuynh quốc đến mức nào?" Chu Trần nhìn thẳng Sở Tự, say đắm nói: "Vẻ đẹp của Sở tỷ, còn hơn cả Bao Tự!" "Thế sao, bản cung sao lại nghe thấy mình thành yêu tinh họa quốc ương dân vậy?" Sở Tự cười một tiếng, tựa như trăm hoa đua nở, phong hoa tuyệt đại.

"Người chính là yêu tinh!" Chu Trần không nhịn được lật người lên trên.

Còn là yêu tinh ăn thịt không nhả xương. … Thời gian du du.

Thoáng cái nửa tháng trôi qua.

Sở Tự lại vẫn chưa thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch.

"Sở tỷ có lẽ tu vi quá cao, nên cần thời gian lâu hơn!" Chu Trần suy nghĩ một chút, chỉ có giải thích này là hợp lý nhất.

"Vậy ngươi còn không nỗ lực?" Ánh mắt Sở Tự lưu chuyển, Chu Trần cảm thấy mình gầy cả đi rồi.

Nữ nhân mãnh liệt như hổ.

Đặc biệt lại là đại lão Pháp Tướng đỉnh phong.

Thật đáng sợ quá.

Chu Trần cuối cùng cũng thể hội được cái gọi là "vừa đau vừa sướng".

Hiện nay có Sở Tự – vị đại lão Pháp Tướng cảnh đỉnh phong này – cộng thêm Tịnh Nguyệt Am Chủ – vị đại lão Vương Giả trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Chu Trần mỗi ngày hầu như đều có gần trăm triệu điểm phong nguyệt vào tài khoản.

Lại nửa tháng trôi qua.

Ngay lúc Sở Tự còn đang nghi ngờ liệu có thể thức tỉnh hay không, nàng đột nhiên cảm giác được một cỗ sức mạnh bá đạo cường hoành từ sâu trong huyết mạch dũng mãnh tuôn ra.

Nàng tinh thần chấn động.

"Bá Hoàng huyết mạch!" "Thức tỉnh rồi!" "Bản cung cuối cùng cũng thức tỉnh rồi!" Sở Tự mừng rỡ như điên, nhìn ánh mắt Chu Trần càng thêm kích động, một tay dùng sức ôm chặt Chu Trần.

"Tỷ tỷ sẽ thưởng cho ngươi thật tốt!" "Ngươi đừng qua đây a!" … Sở Tự thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch không kinh động người ngoài, chỉ có Dao Cơ, Sở Vô Nhai và số ít người khác biết.

Nàng cùng Chu Trần cuồng nhiệt ba ngày sau, liền vội vàng rời đi.

Nàng phải quay về bế quan tấn thăng Vương Giả.

Bí cảnh hoàng tộc Đại Càn.

"Trường Vân, ngươi không ngờ lại thức tỉnh Bá Hoàng huyết

mạch?" "Sở Tự, ngươi làm sao mà thức tỉnh?" "Cái gì?

Còn có chuyện này sao?" Cùng với việc Sở Tự trở về bí cảnh, từng cường giả trong bí cảnh đều xuất quan.

Nghe nói phương pháp Sở Tự thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, không khỏi trừng lớn mắt, nhãn cầu rớt đầy đất.

Nhưng chuyện này, Sở Tự không thể lừa họ.

Tức là nói thật.

Trên đời không ngờ còn có loại thể chất kỳ lạ này, không những lợi mình mà còn lợi người, đơn giản là quá sướng!

Từng nam cường giả đỏ mắt ghen tỵ.

Từng nữ cường giả ánh mắt phát sáng.

Bá!

Một thân ảnh tiên tử với thân hình kiêu hãnh, mặc phượng bào vàng kim biến mất trong bí cảnh.

"Kim Phượng, ngươi đứng lại!" "Đừng hòng ăn độc thực!" Cùng với tiếng kinh hô, xung quanh từng nữ cường giả xuất quan đều không thấy đâu nữa.

"Ngọa tào!" Từng nam cường giả trố mắt ngây người, họ tự nhiên có thể đoán ra các nàng đã đi đâu rồi.

"Không đúng, hoàng hậu của ta đâu?" Một nam tử mặc kim sắc cửu long bào, uy nghiêm bá khí đột nhiên cau mày, phát hiện hoàng hậu vừa nãy còn bên cạnh hắn đã biến mất.

Hoàng hậu của hắn chính là nữ nhi Đông Phương Uyển Nhi của Đông Phương thế gia.

Cũng chính là lão tổ tông của Đông Phương Bất Bại.

Hậu duệ Kiếm Hoàng.

"Lão Tứ à, ngươi cứ coi như Uyển Nhi đi tu luyện, sau này ngươi sẽ có được một Hoàng hậu Vương Giả giác tỉnh Kiếm Hoàng huyết mạch đấy!" Một nam tử uy nghiêm bá khí đi tới, vỗ vỗ vai người kia, dường như thấy một thảo nguyên xanh rì.

Sở Phi Vũ mặt đều xanh rồi.

Ngươi nói hay thật.

Đúng là đứng nói chuyện không đau lưng.

Lại không phải vợ của ngươi!

Hắn là hoàng đế năm ngàn năm trước, còn người nói chuyện là cha hắn Sở Thiên Hành.

Kỳ thực không chỉ vợ hắn.

Hoàng thất liên hôn không ít, rất nhiều hoàng hậu quý phi đều là nữ nhi của các đại huyết mạch thế gia, cường cường liên hợp, đồng thời hậu đại cũng càng có cơ hội thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch.

Mẫu hậu của hắn cũng là một hậu duệ của Hoàng Giả thế gia.

"Phụ hoàng, nếu mẫu hậu cũng đi rồi thì sao?" Sở Phi Vũ u u nói.

"Ta đánh chết ngươi cái nghịch tử này!" Sở Thiên Hành khóe miệng giật giật, hắn không thể trả lời vấn đề này.

Nhưng không giải quyết được vấn đề, thì giải quyết người đưa ra vấn đề!

"Kháo!" Sở Phi Vũ chuồn êm, phút chốc chạy trốn. … Bích Hoa Cung.

Chu Trần xoa xoa lưng, vịn tường ra cửa.

Dù hắn có Thế Giới Thụ hạt giống gia trì, cũng có cảm giác ăn

không tiêu.

Xoát!

Chưa đợi Chu Trần về nhà, một nữ tử mặc phượng bào vàng kim, uy nghiêm cao quý đã chặn trước mặt hắn, ánh mắt nhìn hắn đang phát sáng.

"Tiên tử tỷ tỷ, người tìm ai?" Chu Trần liếc nhìn lồng ngực cao vút kia, cảm thấy miệng hơi khô.

Hắn vẫn có thể!

Đó là mùi sữa.

Xoát xoát xoát xoát!

Nữ tử phượng bào vàng kim còn chưa mở miệng, từng đạo thân ảnh thon dài, phong tình vạn chủng, cao quý ung dung, khí tức cường đại của các nữ tử khác đã hiện ra.

Mỗi người đều không thua kém Sở Tự.

Đều là cường giả Pháp Tướng cảnh đỉnh phong.

Tốc độ của Thần Thông cảnh đỉnh phong không đủ nhanh, cũng không cướp được.

Vương Giả cảnh là ẩn sâu đáy hòm.

Tuy Đại Càn không thiếu, nhưng Vương Giả tự có tôn nghiêm của Vương Giả.

Huống hồ Bá Hoàng huyết mạch đối với Vương Giả gia trì không lớn đến vậy, nhiều nhất chỉ có thể coi là cẩm thượng thiêm hoa.

Thông thường Vương Giả tự giữ thân phận, dù biết Chu Trần có thể giúp họ thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, cũng sẽ không vội vàng chạy đến.

“Ngươi chính là Chu Trần?” “Ta không phải!” Cảm nhận từng ánh mắt nóng bỏng như muốn ăn thịt người, Chu Trần xoa xoa cái eo của mình, chuẩn bị chuồn êm.

Nhiều người thế này, mạnh thế này.

Hắn thật sự không địch lại nổi a!

Mạng nhỏ quan trọng!

“Ngươi chính là Chu Trần?” “Ta không phải!” “Trên người đầy mùi Sở Tự, còn nói ngươi không phải Chu Trần?” Từng mỹ nhân tỷ tỷ thành thục, quyến rũ bật cười, vây Chu Trần giữa vòng, từng đôi mắt đẹp đầy vẻ hiếu kỳ đánh giá Chu Trần, tựa như đang nhìn một loài động vật quý hiếm!

“Ngươi sợ gì?

Chẳng lẽ bọn thiếp còn ăn thịt ngươi sao?” Đông Phương Uyển Nhi cười duyên, giọng nói kiều mị quyến rũ lập tức thu hút ánh mắt Chu Trần, mà nàng quả thật cực kỳ thu hút sự chú ý.

Đàn ông chỉ cần một cái nhìn, liền không kìm lòng được bị nàng hấp dẫn.

Nàng vận một bộ váy dài màu lam xanh bó eo, làm nổi bật đôi tuyết phong cao ngất trước ngực, mỹ lệ mị hoặc nhưng không hề tục tằn, ngược lại còn có một vẻ ung dung hoa quý, ưu nhã đại phương khó tả.

Khóe môi nàng hàm tiếu, tự có mị ý lay động, đôi môi mỏng khẽ cong lên, hồng nhuận mê người, khiến người ta có một loại xúc động muốn cắn.

“Đúng là sợ thật!” Chu Trần gật đầu, nhưng ánh mắt lại dán chặt vào đôi tuyết phong ngất trời kia.

Những nữ nhân này còn lợi hại hơn cả yêu quái Sư Đà Lĩnh một ngụm nuốt chửng mười vạn thiên binh thiên tướng.

Đó là tính bằng trăm triệu đấy.

"Sợ mà còn nhìn?" Đông Phương Uyển Nhi ưỡn ưỡn bộ ngực đầy đặn căng tròn, không khỏi bật cười, nàng chẳng nhìn ra Chu Trần sợ chỗ nào.

Huống hồ bọn họ cũng không phải không biết gì về Chu Trần, trước khi đến đã tìm hiểu một ít.

Gia hỏa này quả thật là 'nhỏ mà có võ', rất biết cách 'chơi đùa'.

Lại còn là khách quen của thanh lâu, mỗi lần đều phải 'đánh' mười người.

"Đông Phương Uyển Nhi, ngươi là nữ nhân có chồng mà còn chạy đến đây làm gì?

Thật không biết xấu hổ!" Kim Phượng Công chúa, nữ nhân mặc phượng bào màu vàng đầu tiên xuất hiện, lườm Đông Phương Uyển Nhi đang ưỡn ngực thu hút ánh mắt Chu Trần, rất là bất mãn.

"Ngọa tào!

Nữ nhân có chồng!?" Chu Trần trợn tròn mắt, nhưng nghĩ lại cũng là điều bình thường.

Mỗi một vị Hoàng đế gần như đều liên hôn với các thế gia lớn, những thế gia này gần như đều là Hoàng Giả thế gia, đều có tiềm năng huyết mạch Hoàng Giả.

Việc các nàng đến đây cũng là bình thường.

Chỉ là... hắn thật sự không nghĩ đến việc làm Tào tặc a!

"Vừa nãy ai chạy nhanh nhất?" Đông Phương Uyển Nhi trực tiếp bỏ qua thân phận 'nữ nhân có chồng' của mình, cười duyên.

Nụ cười ấy, xứng danh phong hoa tuyệt đại.

“Ngươi có thể đến, vì sao bản cung không thể đến?” “Bản cung chỉ là đến tìm tiểu huynh đệ giao lưu luận đạo thôi!” “A a!” Kim Phượng Công chúa cười lạnh.

Giao lưu luận đạo?

Nói thật là hoa mỹ, ở đây ai mà chẳng biết muốn thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch cần phải song tu với Chu Trần chứ?

“Ta mặc kệ, dù sao bản cung là người đến trước, tiên lai hậu đáo, bản cung là người đầu tiên!” Kim Phượng Công chúa giơ tay nắm lấy vai Chu Trần, kéo hắn đến trước mặt, bá đạo tuyên bố.

“Cái gì mà tiên lai hậu đáo, nói không chừng người ta Chu Trần không muốn tu luyện với ngươi thì sao?” Có người không cam chịu yếu thế.

“Chu Trần, ngươi không muốn tu luyện với bản cung sao?” Kim Phượng Công chúa nhìn về phía Chu Trần, dung nhan tuyệt mỹ tinh xảo ung dung tràn đầy tự tin, bộ ngực đầy đặn, đường cong kinh người, làn da trắng nõn, toàn thân tỏa ra hương thơm u tĩnh mê người.

Cổ lộ!

Chu Trần lén nuốt nước bọt, ánh mắt lướt qua Kim Phượng Công chúa, Đông Phương Uyển Nhi và các mỹ nhân khác, mỗi người đều xứng danh cực phẩm a.

“Hay là cùng nhau a?” Chu Trần cười, xoa xoa ngón tay.

“Ngươi tiểu quỷ đầu này còn thật tham lam!” Kim Phượng Công chúa giơ tay gõ vào trán Chu Trần: “Cái thân hình nhỏ bé của ngươi, cũng không sợ bị các nàng ăn đến xương cốt cũng không còn sao!” Vừa nói, Kim Phượng Công chúa liền túm Chu Trần tiến vào cung điện.

“Mỹ nữ tỷ tỷ, các ngươi xếp hàng cho tốt a!” Tiếng Chu Trần vọng ra từ bên trong.

“Tiểu gia hỏa này...” Đông Phương Uyển Nhi cùng những người khác bật cười, ngầm chấp nhận Kim Phượng Công chúa là người đầu tiên.

Song, bọn họ còn nhiều người như vậy, thậm chí về sau sẽ còn nhiều hơn nữa.

Dù sao thì rất nhiều người vẫn còn đang bế quan, không hề hay biết chuyện này.

Các nàng quả thật phải ‘thương lượng’ về việc xếp hàng.

Dù gì ai cũng muốn sớm thức tỉnh bá Hoàng huyết mạch, huống hồ thời gian càng kéo dài, càng dễ xảy ra ngoài ý muốn.

Vạn nhất thân thể Chu Trần không chịu nổi nữa, sau này không thể giúp các nàng thức tỉnh, chẳng phải sẽ là công cốc sao?

“Hay là bốc thăm đi!” Những người còn lại không ai thuyết phục được ai, cuối cùng Đông Phương Uyển Nhi đưa ra một phương pháp tương đối công bằng, đó chính là bốc thăm.

Ai trước ai sau hoàn toàn phụ thuộc vào thiên ý và vận khí! ...Bích Hoa Cung.

Gió nhẹ lay động, cuốn làn khói xanh lượn lờ từ lư hương, hương thơm u nhã phảng phất bay vào mũi, khiến lòng người sảng khoái.

Nhưng thấm đượm lòng người nhất vẫn là hương thơm u tĩnh của xử tử trên thân mỹ nhân.

“Dám hỏi mỹ nữ tỷ tỷ phương danh?” Chu Trần vuốt ve làn da trắng nõn mềm mại của Kim Phượng Công chúa, nhìn dung nhan ngọc ngà tuyệt mỹ thoát tục cao quý của nàng.

Mái tóc đen nhánh dài như thác nước, tùy ý dùng một cây trâm phượng vàng buộc lại, mỗi khi lay động lại càng thêm sống động.

Khuôn mặt nàng là kiểu trái xoan điển hình, cực kỳ xinh đẹp, làn da non mịn trắng hồng, mê hoặc đến cực điểm.

Điều mê người nhất là khí chất lười biếng và cao quý toát ra cùng với thân hình kiêu sa, cái phong tình thành thục quyến rũ ấy vô cùng thu hút người.

Muốn chinh phục nàng.

"Kim Phượng Công chúa Sở Thiền." Kim Phượng Công chúa không hề e thẹn, nói luôn cả tên và phong hiệu.

"Sở Thiền... tên hay, người đẹp còn đẹp hơn!" Chu Trần tán thán, bàn tay rộng rãi che phủ lên đùi to tròn đầy sức sống của Kim Phượng Công chúa, trắng nõn trơn mịn, khiến người ta vuốt ve không muốn rời tay.

"Ngươi đúng là không khách khí chút nào!" Kim Phượng Công chúa thấy Chu Trần trực tiếp động thủ, thậm chí còn muốn luồn vào nơi thầm kín, không khỏi phượng mâu khẽ cụp, lạnh lùng nói: "Ngươi không sợ bản cung chặt đứt móng vuốt của ngươi sao?" "Kim Phượng tỷ tỷ, ta nhát gan lắm, tỷ mà dọa ta nữa là ta không làm nữa đâu." Chu Trần một tay thẳng tiến 'tiêu bá', tròn đầy no đủ.

Nhất là cái 'hồng tâm' ấy, rất động nhân.

Kim Phượng Công chúa giật mình, ý lạnh trong đôi mắt đẹp tan biến, liếc Chu Trần một cái: "Ngươi tiểu gia hỏa này đúng là sắc đảm bao thiên!" Nàng dù sao cũng là cường giả Pháp Tướng cảnh đỉnh phong.

Cho dù Chu Trần biết nàng sẽ không làm gì hắn, nhưng người bình thường đối mặt với nàng sao dám tùy tiện như vậy, thậm chí còn

trực tiếp trêu ghẹo thân thể nàng.

"Đây gọi là nghệ cao nhân đảm đại!" Chu Trần ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo nói: "Ta đây là dựa vào bản lĩnh mà ăn cơm, tự nhiên không cần sợ ai, càng không cần nhìn sắc mặt ai!" "Vậy bản cung đây phải hảo hảo lĩnh giáo bản lĩnh của ngươi rồi!" Kim Phượng Công chúa tuy không có đàn ông, nhưng nàng đã sống ngần ấy năm, tự nhiên sẽ không e thẹn như những cô gái nhỏ bình thường.

"Kim Phượng tỷ tỷ cứ xem cho kỹ!" Chu Trần nhe răng cười, để lộ hai hàm răng trắng muốt.

"Kim Phượng tỷ tỷ, ta có rất nhiều kinh nghiệm về việc thức tỉnh bá Hoàng huyết mạch, tỷ hiện tại đã là người thứ năm rồi." Chu Trần cười, vừa vuốt ve 'hồng tâm', vừa nói: "Ta trước hết phải kiểm tra cẩn thận thân thể cho tỷ đã!" "Chúng ta trực tiếp tu luyện đi!" Kim Phượng có chút chịu không nổi Chu Trần chơi đùa trên người nàng, đặc biệt là còn 'kiểm tra banh cả ra'.

Chương 137

"Kim Phượng tỷ tỷ, đừng vội, muốn thức tỉnh bá Hoàng huyết mạch phải có kiên nhẫn!" Chu Trần ngẩng đầu cười một tiếng, sau đó cúi đầu nghiên cứu.

"Hộ đình thảo sắc thanh, hư thất đãi trần quy." Nhìn Chu Trần phía dưới, Kim Phượng Công chúa thật sự muốn nhấc bổng hắn lên, sau đó cho hắn biết thế nào là bá Hoàng hậu nhân.

Nhưng nghĩ đến lời Sở Tự đã nói với các nàng, Chu Trần chỉ ăn mềm không ăn cứng.

Nàng đành phải nhịn.

Mức độ quan trọng của Chu Trần đối với các nàng hiện nay có thể tưởng tượng được, huống hồ với thiên phú của Chu Trần, hắn có hy vọng rất lớn để trở thành Hoàng Giả, thành Đế Giả, thậm chí thành Tiên, thành Thần.

Còn các nàng, dù có thức tỉnh bá Hoàng huyết mạch, cũng cơ bản không có hy vọng gì để thành Hoàng Giả, càng đừng nói đến thành Đế Giả hay thành Tiên.

Bởi vậy, không thể đắc tội Chu Trần.

"Thôi vậy!" Kim Phượng Công chúa thở dài trong lòng, nhắm mắt lại, mặc cho Chu Trần muốn làm gì thì làm.

Với sự quyến rũ từ ngọc thể của nàng, Chu Trần dù có trêu đùa đến mấy cũng không nhịn được lâu, rất nhanh sẽ chủ động song tu với nàng thôi.

Quả nhiên.

Chu Trần trêu đùa một hồi, thêm việc Kim Phượng Công chúa

không để ý đến hắn, hắn cũng mất hứng.

Hắn trực tiếp song tu với Kim Phượng Công chúa.

Chẳng qua hắn đã 'đột kích'.

Kim Phượng Công chúa không kịp phòng bị, bị Chu Trần 'đánh úp' thành công, đau điếng kêu lên: "Ngươi tiểu hỗn đản!" Đôi mắt đẹp trừng mạnh Chu Trần một cái, Kim Phượng Công chúa khẽ hừ: "Ngươi làm bản cung đau rồi!" "Đều tại Kim Phượng tỷ tỷ quá mức xinh đẹp, khiến ta tình bất tự cấm, không thể tự thoát ra!" Chu Trần nghiêm chỉnh nói.

Ánh mắt hắn sáng rực thưởng thức thân hình uyển chuyển và bộ ngực kiêu ngạo của mỹ nhân.

Kim Phượng Công chúa lườm Chu Trần một cái, không hề nghi ngờ lời hắn nói.

Miệng có thể nói dối, nhưng thân thể thì không.

Nàng có thể cảm nhận được nhiệt tình của Chu Trần.

Huống hồ, nàng là đại lão Pháp Tướng cảnh đỉnh phong, cho dù Chu Trần dùng hết toàn thân sức mạnh, cũng nhiều nhất chỉ là làm nàng xước da một chút mà thôi, sẽ không chịu bất kỳ tổn thương nào.

Bởi vậy, dù Chu Trần có sở thích biến thái gì, cũng không làm hại được nàng!

"Kim Phượng tỷ tỷ, ta yêu tỷ vô cùng!" Chu Trần nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại của Kim Phượng Công chúa, dịu dàng thì thầm.

Kim Phượng Công chúa ngửa đầu, ba ngàn sợi tóc xanh như thác đổ, tùy ý rũ xuống bên gối.

Căn phòng trở nên nóng bỏng. ...Bích Hoa độc sủng Kim Phượng liên, khinh môn liên biện mãn môn hoa.

Bất vấn nhân gian đa thiểu sự, nhậm bằng hồng liên nhiễm sương hoa. ...Trong bí cảnh Hoàng thất Đại Càn.

Đông Phương Uyển Nhi một mình ngồi trước bàn trang điểm, nhìn dung nhan ngọc ngà tuyệt mỹ trong gương.

Bế quan tu luyện nhiều năm, nàng chưa từng soi gương mấy khi.

Đột nhiên, trong gương hiện lên một bóng người uy nghiêm khôi ngô, không phải Sở Phi Vũ thì là ai?

Đông Phương Uyển Nhi đứng dậy, nhìn về phía người đến, khẽ hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Bệ hạ!" "Nàng thật sự quyết định tu luyện với tiểu tử kia sao?" Những lời sau đó Sở Phi Vũ có chút không nói ra được, cảm giác vương miện trên đầu mình đều đã biến thành màu phỉ thúy.

"Bệ hạ hậu cung ba nghìn, thần thiếp cũng không nói gì, thần thiếp chỉ là đi cùng Chu Trần tu luyện một tháng mà thôi, lại không thiếu một miếng thịt, càng không mọc thêm một miếng thịt nào." Đông Phương Uyển Nhi cười duyên, bình tĩnh nói: "Sau khi thức tỉnh Kiếm Hoàng huyết mạch, thần thiếp vẫn là thần thiếp.

Đương nhiên, nếu Bệ hạ có thể giúp ta thức tỉnh, thần thiếp cũng không cần tìm Chu Trần rồi!" "Tùy nàng!" Sở Phi Vũ bỏ lại hai chữ, quay người rời đi.

Hắn tuy rất không thoải mái, nhưng cũng lý giải sự lựa chọn của Đông Phương Uyển Nhi.

Kiếm Hoàng huyết mạch a.

Nếu hắn là nữ nhân, e rằng hắn cũng sẽ làm như vậy.

Huống hồ sau khi thức tỉnh Kiếm Hoàng huyết mạch, Đông Phương Uyển Nhi liền có thể đột phá, tấn thăng Vương Giả.

Vương Giả là một lần thuế biến về tầng thứ sinh mệnh, không chỉ thực lực bạo tăng, tuổi thọ cũng bạo tăng tương tự.

Có mấy ai có thể nhẫn nhịn được sự dụ hoặc này?

Cho dù phía trước là đao sơn hỏa hải, chỉ cần có cơ hội thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, tất nhiên sẽ có vô số tu sĩ trước sau nối tiếp, liều mình xông tới.

Huống hồ hiện tại chỉ là tu luyện với Chu Trần một tháng mà thôi.

Vừa không có nguy hiểm tính mạng, cũng không có bất kỳ đau khổ nào, lại không tổn thất gì.

Nhiều nhất bất quá là để Chu Trần 'chơi đùa' một tháng mà thôi.

Đối với Đông Phương Uyển Nhi mà nói, không tính là gì.

"Trước khi đi, hãy đóng Kiếm Hoàng linh quan kiểm tra Kiếm Hoàng huyết mạch của Đông Phương gia lại!" Giọng Sở Phi Vũ du du vọng đến.

Đây là mục đích lớn nhất của hắn hôm nay.

Các Hoàng Giả thế gia cơ bản đều có bảo vật kiểm tra huyết mạch thức tỉnh của mình, điều này là để tránh hậu duệ có huyết mạch thức tỉnh bị lưu lạc bên ngoài.

"Thần thiếp tuân chỉ!" Đông Phương Uyển Nhi đáp.

Ngay sau đó, Đông Phương Uyển Nhi liền lặng lẽ rời đi, tiến về Đông Phương thế gia một chuyến. ...Kính hồ lưu thủy dạng thanh ba, cuồng khách phiếm chu dật hưng đa.

Âm sơn đạo trở như nan khứ, cải đạo Hoàng Đình hoán cao ca.

Bích Hoa Cung.

Mây che hào quang, khí tượng vạn thiên.

“Đã là bốn mươi chín ức năm ngàn vạn rồi...” Nhìn điểm Phong Nguyệt ngày càng tăng, không ngừng tiến tới năm mươi ức, tâm tình Chu Trần sảng khoái, nhìn Kim Phượng Công chúa đang ôm lấy hắn trong lòng, càng thêm hưng phấn.

Hắn dùng sức nhéo nhéo cặp mông mềm mại của Kim Phượng Công chúa, cười nói: “Kim Phượng tỷ tỷ, tỷ nghỉ ngơi trước đi!” Chu Trần và Kim Phượng Công chúa lúc này đang phiếm chu trên hồ, nước hồ trong vắt, phản chiếu bóng dáng hai người trên thuyền nhỏ.

Kim Phượng Công chúa đứng dậy, Chu Trần ôm lấy eo nàng, xoay nàng lại, khiến nàng quay lưng về phía mình.

Kim Phượng Công chúa đã ở bên Chu Trần hơn nửa tháng.

Làm sao không hiểu tâm tư của Chu Trần chứ.

Nàng dùng bàn tay ngọc xanh mướt giữ chặt mui thuyền, cúi người quay đầu lại cười một tiếng: “Ngươi tiểu gia hỏa này, chỉ biết bày bố bản cung như vậy thôi!” “Kim Phượng tỷ tỷ oan uổng a, ta đây chẳng phải là muốn tỷ nghỉ ngơi sao?” Chu Trần cười, vén tà váy nàng lên tận eo, nhẹ nhàng hôn lên bên cổ nàng, nói: “Tiếp theo cứ giao cho đệ đệ ta đây!” Kim Phượng Công chúa lườm Chu Trần một cái, há miệng định nói gì đó, nhưng lại bị Chu Trần chặn lại.

Rất nhanh, nàng liền không kìm lòng được ngửa cao cổ ngọc, ba ngàn sợi tóc xanh cũng tung bay lên.

Trăng lên ngày lặn.

Từng ngôi sao lấp lánh, trên bầu trời đêm tựa như từng đôi mắt sáng ngời, dường như đang dõi theo người ở phía dưới.

Chu Trần nhìn điểm Phong Nguyệt đã đột phá mốc năm mươi ức, không chút do dự nói: “Tiên đạo, thêm điểm!” Theo năm mươi ức điểm Phong Nguyệt tiêu hao, Kim Đan trong đan điền Chu Trần xoay

tròn cực nhanh, năng lượng bàng bạc quán nhập vào trong đó.

Cát két két!

Âm thanh tựa như trứng gà nứt ra vang lên, Kim Đan ầm ầm vỡ nát, lộ ra một tiểu nhân mê ly.

Giống như hài nhi chưa đầy ba ngày, tứ chi đầy đủ, ngũ quan cân đối, cực kỳ giống Chu Trần.

Chính là Nguyên Anh của Chu Trần.

Cùng với Nguyên Anh hình thành, pháp lực thuế biến, Chu Trần chính thức tấn thăng Nguyên Anh cảnh.

Một luồng khí tức cường đại như cự long thức tỉnh từ trong cơ thể Chu Trần tràn ra.

Kim Phượng Công chúa kinh hãi, kinh ngạc nói: "Cứ thế mà đột phá rồi sao?" "Tiên đạo Nguyên Anh?

Nguyên Anh thật cường đại!" Cảm nhận khí tức của Chu Trần, Kim Phượng Công chúa đầy vẻ chấn động, nàng biết Chu Trần yêu nghiệt, trên Võ đạo lại càng ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan.

Nhưng không ngờ trên Tiên đạo Chu Trần cũng bất phàm như vậy.

Nguyên Anh này tuyệt đối là Nguyên Anh mạnh nhất mà nàng từng thấy, không có cái thứ hai!

Có thể thấy Kim Đan trước đó của Chu Trần tuyệt đối bất phàm.

Nhưng nàng không nghĩ đến Đại Đạo Kim Đan, điều đó thật sự quá kinh người.

Huống hồ nàng mới xuất quan, không biết Thanh Châu từng xuất hiện một Đại Đạo Kim Đan, nếu không nàng khẳng định sẽ nghĩ đến Chu Trần.

“Ngươi đúng là một quái thai!” Kim Phượng Công chúa cảm khái, đoạn thời gian này nàng cơ bản đều ở cùng Chu Trần, không hề tách rời.

Chu Trần chưa từng tu luyện nghiêm túc bao giờ.

Nhưng cứ mỗi ngày thay đổi cách ‘chơi đùa’ nàng, lại trong quá trình đó mà đột phá.

Đơn giản là không thể tin được.

Thể chất này cũng quá ‘ngưu bức’ rồi.

Tuyệt đối là thể chất mà tất cả đàn ông đều muốn có nhất.

Đơn giản là quá sảng khoái!

“Tiên võ song tu, đều nhập cảnh giới thứ tư, ta lại mạnh hơn rồi!” “Kim Phượng tỷ tỷ, xem chiêu!” Cảm nhận sức mạnh bạo tăng khắp toàn thân, Chu Trần ý khí phong phát, hào tình vạn trượng.

Đoạn thời gian này, hắn tuy ‘chơi’ rất vui, nhưng hắn cũng rất mệt.

Hơn nữa hắn biết, bất luận Trường Vân Công chúa Sở Tự, hay Kim Phượng Công chúa Sở Thiền, các nàng đều không phát huy toàn lực, nhường nhịn hắn.

“A a, cứ nghĩ tấn thăng Nguyên Anh là vô địch rồi sao?

Hôm nay bản cung sẽ cho ngươi thấy bản cung lợi hại thế nào!” Kim Phượng Công chúa chiến ý ngập tràn.

Lập tức cũng không chiều chuộng Chu Trần nữa.

Một trận ‘tư sát’ bắt đầu.

Oanh!

Cùng với trận ‘chiến đấu’ càng thêm kịch liệt, Kim Phượng Công

chúa thậm chí còn quên cả việc thức tỉnh bá Hoàng huyết mạch, nhưng nàng lại đột nhiên thức tỉnh rồi.

Tương đương với việc đột phá ngay trong trận 'chiến đấu'!

"Cứ thế mà thức tỉnh rồi sao?" Kim Phượng Công chúa giật mình, nhưng nghĩ lại cũng bình thường.

Nàng và Chu Trần đã hơn hai mươi ngày rồi.

Giờ Chu Trần tu vi đề thăng, thời gian cần thiết rút ngắn lại rất hợp lý.

"Tiểu gia hỏa, cảm ơn ngươi!" "Tỷ tỷ hôm nay sẽ hảo hảo khao thưởng ngươi!" Kim Phượng Công chúa rất hưng phấn, vung tay một cái.

Chu Trần ngày thứ ba nằm liệt trên giường.

"Thảo!" Chu Trần cảm thấy mình vẫn chưa đủ mạnh a.

Kim Phượng Công chúa trở về bí cảnh, chuẩn bị bế quan đột phá, tấn thăng Võ Vương.

"Còn sớm hơn mấy ngày?" Đông Phương Uyển Nhi mắt sáng rực, thấy Kim Phượng Công chúa cũng thành công thức tỉnh, càng thêm kỳ vọng.

"Tu vi Tiên đạo của Chu Trần đã tấn thăng Nguyên Anh, chắc không cần một tháng nữa đâu!" Kim Phượng Công chúa đơn giản nói rõ tình hình của Chu Trần.

Đông Phương Uyển Nhi cùng những người khác nghe vậy, không khỏi kinh thán vạn phần.

"Đây chính là thiên phú a!" "Ghen tị đố kỵ!" Sở Thiên Hành ghen tị đến mắt đỏ ngầu.

Sở Phi Vũ cũng tương tự, mắt đỏ ngầu.

Hắn trơ mắt nhìn Hoàng hậu Đông Phương Uyển Nhi của mình hưng phấn rời khỏi bí cảnh, đi tìm Chu Trần để 'đầu hoài tống bão'.

"Thảo!" Sở Phi Vũ không nhịn được thốt tục, thật sự muốn một chưởng đánh chết Chu Trần.

Nhưng vì lợi ích hoàng thất, hắn không thể làm như vậy.

Huống hồ chỉ là một nữ nhân mà thôi, hắn có rất nhiều. ...Bích Hoa Cung.

Chu Trần đang nằm nghỉ trên giường, thấy Đông Phương Uyển Nhi đột nhiên đến, không hề bất ngờ.

Nhưng hắn lười biếng không muốn động đậy.

Đông Phương Uyển Nhi ngồi bên giường Chu Trần, nhìn Chu Trần bị Kim Phượng Công chúa vắt kiệt, không còn chút tinh thần nào, cười duyên nói: "Tự giới thiệu một chút, bản cung là Đông Phương Uyển Nhi, nguyên là nữ nhi của Đông Phương thế gia, sau gả cho vị Hoàng đế thứ bốn trăm tám mươi của Đại Càn làm Hoàng hậu!" Bàn tay nhỏ trắng nõn của nàng giơ lên, khẽ chạm vào môi Chu Trần, cười nói: "Đợi ngươi nghỉ ngơi tốt rồi, bản cung sẽ lại đến tìm ngươi!" Nói xong, Đông Phương Uyển Nhi đứng dậy, quay người rời đi, để lộ đường cong uyển chuyển kinh người cùng cặp mông hoàn mỹ phía sau.

"Ba... hai..." Đông Phương Uyển Nhi thầm đếm trong lòng.

Mắt Chu Trần sáng rực, đột nhiên cảm thấy toàn thân được truyền vào vô tận sức mạnh.

Hắn bật dậy như cá chép hóa rồng, nhảy vọt khỏi giường.

Nhìn đường cong eo và mông hoàn mỹ dưới ánh trăng, Chu Trần nuốt nước bọt, từ phía sau ôm chặt Đông Phương Uyển Nhi, tham lam ngửi hương thơm u tĩnh say lòng người trên thân giai nhân.

Hắn cắn vành tai tinh oánh của Đông Phương Uyển Nhi, u u nói: "Nương nương đừng quay đầu, trần là Bệ hạ!" ...Núi xanh trùng điệp, sóng biếc xanh trong.

Vị Hoàng đế thứ bốn trăm tám mươi của Đại Càn, Sở Phi Vũ, một mình ngồi bên hồ câu cá.

Trong hồ có đủ loại linh ngư, giá trị liên thành.

Niềm vui câu cá, ai hiểu thì hiểu.

Đây cũng là một trong những hoạt động tu thân dưỡng tính mà các cường giả Hoàng thất yêu thích nhất.

Sở Phi Vũ cầm một cây cần câu thần binh, treo mồi vào lưỡi câu, thả xuống nước, chờ đợi cá cắn câu.

Chỉ là hôm nay hắn thế nào cũng không thể tĩnh tâm.

"Xuân phong hựu lục Sở Phi Vũ, Chu Trần hà thời tống nhân hoàn!" Gió nhẹ thổi, mặt hồ gợn sóng, ánh sáng lấp lánh, dưới ánh nắng chiều tà, càng thêm xanh biếc, xanh đến phát quang, xanh đến rợn người!

Cái phao câu to bằng cánh tay trẻ con bập bềnh trên mặt hồ biếc xanh theo sóng nước.

Đột nhiên.

"Bụp!" Một đầu phao câu khẽ chìm xuống, nhanh chóng rung động trên mặt hồ, sau đó từng chút một chìm vào nước, mặt nước gợn lên từng vòng liên y, từng lớp từng lớp lan ra.

Sở Phi Vũ tinh thần chấn động, chăm chú nhìn chằm chằm vào phao câu.

Cái phao câu ban đầu dài hơn hai mươi phân, theo từng chút một chìm vào nước, phần lộ trên mặt nước chỉ còn chưa đầy mười phân.

Cá cắn câu rồi!

Sở Phi Vũ nắm chặt cần câu, toàn thần quán chú nhìn chằm chằm phao câu, không hề vội vàng.

Cái phao câu đã chìm hơn nửa dưới nước, di chuyển lên xuống, hẳn là cá đang ở dưới cắn mồi từng ngụm từng ngụm.

Cuối cùng, con cá dường như không thỏa mãn với việc ăn mồi từng ngụm nhỏ, nó nuốt chửng mồi vào bụng, và nửa đoạn phao câu còn lộ trên mặt nước "bụp" một cái hoàn toàn chìm xuống đáy hồ.

Chính là khoảnh khắc này!

Mắt Sở Phi Vũ sáng lên, cánh tay dùng lực, cần câu đột nhiên trĩu xuống, như một cây cung căng chặt, dây câu nhanh chóng di chuyển trong nước, kéo theo từng tràng âm thanh xé nước phá không.

Chương 138

Âm thanh the thé chói tai, nhưng đối với người câu cá mà nói thì đó là thiên lại chi âm mỹ diệu nhất, không kém gì 'Người tốt, đừng mà, tha cho tôi đi!'.

Con cá cắn câu hẳn là một con linh ngư không nhỏ, sức lực cực lớn.

Sở Phi Vũ không lo lắng, hắn là cường giả Pháp Tướng đỉnh phong, cần câu hắn dùng đều là thần binh, không sợ cá chạy thoát.

Hắn không lập tức kéo con cá lên, cho dù cần câu, dây câu, lưỡi câu đều có thể chịu đựng được!

Hắn giữ con cá lại, hưởng thụ niềm vui câu cá.

Nửa khắc sau, con cá lộ ra mặt nước, toàn thân có màu hồng tím, hình dạng giống hắc ngư, khóe miệng có hai sợi râu rồng dài màu vàng sẫm.

"Thật lớn!" Mắt Sở Phi Vũ sáng lên, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Kỳ thực con cá này dài chưa tới một thước, chỉ bằng cổ tay người lớn, đừng nói ở thế giới siêu phàm này, ngay cả ở thế giới bình thường của kiếp trước Chu Trần, nó cũng chỉ có thể tính là cá nhỏ.

Nhưng loại cá này tên là Trần Thế Long Thu, ẩn chứa huyết mạch chân long, đừng thấy thân hình nó không lớn, nhưng sức mạnh lại cực kỳ cường hãn.

Hơn nữa bản thân thân hình nó đã rất nhỏ, Trần Thế Long Thu thông thường chỉ dài khoảng mười phân, to bằng ngón tay.

Con mà hắn câu được này dài tới hai mươi ba phân, to bằng cánh tay, xứng danh Trần Thế Long Thu Vương, vô cùng hiếm thấy.

“Bụp!” Trần Thế Long Thu Vương quẫy đuôi một cái, lực lượng khủng bố không dưới trăm vạn cân.

Mặt hồ dậy sóng, nước bắn tung tóe.

Nó thuộc loại giống thiên giác nghĩ, thân hình nhỏ nhưng sức mạnh lại lớn.

Dây câu căng thẳng, cần câu uốn cong hai trăm năm mươi độ, Trần Thế Long Thu Vương lập tức chui xuống đáy hồ.

Dưới đáy hồ có một động huyệt, không ngừng có nước bùn đục ngầu từ trong đó trào ra.

Trần Thế Long Thu Vương men theo miệng hang không ngừng phun nước bùn, một đầu chui tọt vào trong.

Sở Phi Vũ nắm chặt cần câu, khẽ dùng lực, nhưng vẫn không ngăn cản được.

Hắn cũng không vội, nếu hắn thật sự dùng sức mạnh Pháp Tướng cảnh của mình, thì dù không dùng cần câu, hắn cũng có thể tay không bắt nó ra.

Nhưng như vậy thì câu cá còn có niềm vui gì nữa?

Sở Phi Vũ chỉ dùng sức mạnh của nhục thân, chuẩn bị hảo hảo chơi đùa với con Trần Thế Long Thu Vương này một lúc, đây chính là vật hiếm thấy khó gặp.

Trần Thế Long Thu Vương chui vào động huyệt, bên trong bùn sệt ẩm ướt lập tức bao phủ khắp toàn thân, xung quanh trơn tuột, mềm mại không thể mượn lực.

Nhưng Trần Thế Long Thu Vương chỉ cần quẫy đuôi một cái là đã mạnh mẽ chui xuống.

Sau khi lặn một đoạn, phía trước truyền đến một cảm giác bị cản

trở, tựa như một màng mỏng chắn ngang.

Trần Thế Long Thu Vương bị lưỡi câu giữ chặt, hung tính đại phát, mạnh mẽ dùng lực, liền cứng rắn đột phá chướng ngại, chui tọt vào.

Cùng với sự đột phá, nó một đường đi xuống không còn chướng ngại nào, đi đến một không gian ẩm ướt mà ấm áp.

Nước bùn ở đây khác với những nơi khác, rất ấm áp, giống như suối nước nóng, đáng tiếc vì sự xuất hiện của nó mà bị khuấy động đến đục ngầu không thể tả.

Trần Thế Long Thu Vương không để ý những thứ này, nó chỉ muốn thoát khỏi lưỡi câu, giành lấy tự do.

Mắt nó lướt qua bốn phía, đây là một hang động của sinh vật khác, rất rộng rãi, trên vách đá lồi lõm bùn lầy khảm đầy từng viên bảo thạch.

Trong đó nổi bật nhất là một vương miện phỉ thúy, xanh biếc chói mắt.

Trần Thế Long Thu Vương cố sức tiến lên, một ngụm cắn chặt vương miện phỉ thúy, muốn mượn đó để thoát khỏi sự ràng buộc của lưỡi câu.

Nhưng nó vẫn đánh giá thấp sự bền chắc của lưỡi câu và dây câu.

Theo Sở Phi Vũ phát lực, Trần Thế Long Thu Vương bị cứng rắn kéo ra khỏi động huyệt, nhưng nó vẫn cắn chặt vương miện phỉ thúy.

Vương miện phỉ thúy vốn được khảm trên vách đá, cũng bị cứng rắn kéo ra.

"Ra đây cho ta!" Sở Phi Vũ bên hồ đã chơi đủ rồi, cánh tay dùng lực, Trần Thế Long Thu Vương sớm đã kiệt sức, mềm oặt không chịu

nổi, bị lưỡi câu kéo vọt lên khỏi mặt nước.

Nhưng miệng nó vẫn cắn chặt vương miện phỉ thúy.

Dường như dùng lực quá mạnh.

Khi Trần Thế Long Thu Vương bay lên không trung, cuối cùng cũng nhả miệng ra, vương miện phỉ thúy "thúc" một tiếng rơi đúng vào đầu Sở Phi Vũ.

Ánh nắng ban trưa chiếu xuống, vương miện phỉ thúy lấp lánh sinh huy, chói mắt đoạt mục.

Sở Phi Vũ nhấc Trần Thế Long Thu Vương đang không ngừng giãy giụa trong không trung lên, vẻ mặt kiêu ngạo.

Trong hồ này có Cấm Linh Đại Trận, thần thức không thể kéo dài xuống dưới.

Mà linh ngư trong hồ dù tu luyện bao nhiêu năm cũng không thể sinh ra linh trí.

Đây là ngư trường chuyên dụng của một đám lão cổ đông hoàng thất.

Có như vậy thì câu cá mới có ý tứ.

Động tĩnh của Sở Phi Vũ đã thu hút không ít bạn câu xung quanh, từng người từng người một vây xem.

"Một con Trần Thế Long Thu thật lớn, không đúng, phải gọi là Trần Thế Long Thu Vương!" "Tiểu Vũ Tử, vận khí không tệ a!" "Ôi, còn câu được một tặng một, tặng kèm một chiếc vương miện a!" "Vương miện này màu xanh thật chói mắt!" ...Sở Phi Vũ nhấc Trần Thế Long Thu Vương lên, vốn dĩ vẻ mặt đang vui mừng đắc ý, nhưng nghe thấy những lời phía sau, lập tức mặt xanh lè.

Thần cái gì mà màu xanh chói mắt!?

Xúi quẩy!

"Thứ đồ rách này, ai muốn thì cầm đi!" "Lão tử về hầm cá đây!" Sở Phi Vũ tháo vương miện phỉ thúy trên đầu xuống, mạnh mẽ ném đi, ác nghiệt xách Trần Thế Long Thu Vương về nhà.

Hắn muốn lột da rút gân, ăn thịt thứ này.

"Tiểu tử này hôm nay bị chập mạch gì vậy?" Một ông lão râu bạc vẻ mặt ngơ ngác, không hiểu Sở Phi Vũ câu được vật quý lại còn nổi cáu gì.

"Chuyện này ngươi cũng không biết sao?" "Có biết Chu Trần không?" Một ông lão lôi thôi tiến lên, hắc hắc cười nói.

"Chu Trần?

Chính là tiểu gia hỏa yêu nghiệt gần đây đang được đồn thổi xôn xao trong giới, người ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, lại còn có thể chất đặc biệt giúp nữ nhân thức tỉnh huyết mạch yêu nghiệt tiểu gia hỏa?" Ông lão râu bạc khẽ vuốt râu, hiển nhiên đã từng nghe nói về Chu Trần.

"Không sai, chính là hắn!" Ông lão lôi thôi nháy mắt ra hiệu, lôi thôi nói: "Chính cung của tiểu tử Sở Phi Vũ kia không phải là nha đầu Đông Phương gia sao?

Đông Phương gia là hậu duệ hệ Kiếm Hoàng, ngươi hiểu chứ!" "Thì ra là vậy!" Ông lão râu bạc bỗng nhiên tỉnh ngộ, trách không được Sở Phi Vũ nổi giận đùng đùng như vậy, hóa ra là nữ nhân chạy theo người khác, không có chỗ xả giận.

Đặc biệt là trên đầu còn một mảnh thảo nguyên xanh tươi!

Hắn thì không nói Đông Phương Uyển Nhi không giữ phụ đạo gì cả.

Sự dụ hoặc của Hoàng Giả huyết mạch hắn rất rõ.

Con gái, cháu gái hắn đều đang vội vàng gửi gắm đi rồi.

Cùng Chu Trần tu luyện một tháng, liền thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, đối với tu luyện giả mà nói tuyệt đối là chuyện 'bánh từ trên trời rơi xuống'.

Những người tu luyện trong bí cảnh này, tu vi thấp nhất cũng có Thần Thông cảnh đỉnh phong, tuổi tác phổ biến trên một nghìn tuổi.

Trong mắt bọn họ, cùng Chu Trần tu luyện một tháng, thật sự không phải chuyện gì to tát.

Thần Thông cảnh có vạn năm tuổi thọ.

Pháp Tướng cảnh năm vạn năm.

Vương Giả mười vạn.

Hoàng Giả hai mươi vạn.

Đại Đế thì càng khủng bố, nhân gian vô địch.

Mỗi cảnh giới, chưa nói đến chiến lực, chỉ riêng tuổi thọ thôi đã khiến người ta khó lòng từ chối.

Một khi thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, tương đương với việc cầm được chìa khóa thông đến cánh cửa lớn của cảnh giới Vương Giả, ai có thể từ chối? ...Bích Hoa Cung.

"Nương nương đừng quay đầu, trần là Bệ hạ!" Ngửi hương thơm u tĩnh say lòng người trên thân Đông Phương Uyển Nhi, Chu Trần thẳng tiến 'tiêu bá', tròn đầy no đủ, vuốt ve không muốn rời tay.

"Ngài thật sự là Bệ hạ sao?" Cơ thể kiều diễm của Đông Phương Uyển Nhi run rẩy, bàn tay nhỏ trắng nõn nắm chặt 'Lộc Sơn chi trảo' đang vuốt ve 'bá tâm' của Chu Trần, nghi hoặc nói: "Bệ hạ hình như không kịp a!" Nàng vặn vẹo cặp mông mềm mại.

“Nương nương, trần chính là Bệ hạ, chỉ là thần công đại thành, ưu thế đột xuất, Nương nương ngày sau quen dần là được!” Nhìn khuôn mặt non mịn ở gần trong gang tấc, Chu Trần không nhịn được hôn tới tấp, một tay đã luồn vào trong váy.

“Không đúng!

Ngươi không phải Bệ hạ!” Đông Phương Uyển Nhi đột nhiên thần sắc ngưng trọng, ngữ khí băng lãnh, uy nghiêm nói: “Đồ dâm tặc to gan, lại dám vô lễ với bản cung, bản cung muốn chém đầu ngươi!” “Nương nương cứ chém đầu ta đi!” Chu Trần phản tay nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của Đông Phương Uyển Nhi, đặt lên một vị trí nào đó.

“Tục ngữ nói ‘mẫu đơn hoa hạ tử, tố quỷ dã phong lưu’, Nương nương dù có muốn chém đầu ta, trần có thể chết dưới tay Nương nương, chết cũng không hối tiếc!” Chu Trần hít sâu một hơi khí lạnh, không thể không nói vị Hoàng hậu Nương nương thứ bốn trăm tám mươi này thật sự rất biết cách nắm bắt đàn ông a!

“Phóng túng!

Chết đến nơi rồi, còn dám xảo thiệt như hoàng, xảo ngôn lệnh sắc, hoa ngôn xảo ngữ, có tin bản cung tru di cửu tộc của ngươi không!” Đông Phương Uyển Nhi phượng mâu thâm thúy uy nghiêm, toàn thân tràn ngập một luồng khí chất cao quý thánh khiết không thể xâm phạm, khiến người ta không dám nảy sinh chút ý niệm báng bổ nào.

Chu Trần ngón tay khẽ động, Nương nương diễn xuất này thật sự không giống như đang diễn.

“Nương nương, người cũng không muốn bỏ lỡ Kiếm Hoàng huyết mạch chứ?” Chu Trần cắn vành tai tinh oánh của Đông Phương Uyển Nhi, phả hơi nóng bên tai nàng, giọng nói u u, tựa như lời thì thầm của ác ma.

“Ngươi... ngươi muốn làm gì?” Đông Phương Uyển Nhi giật mình, trong mắt lộ ra vẻ hoảng loạn.

“Nương nương, người nói xem?” Chu Trần cười một tiếng, cảm giác càng thêm hưng phấn.

Không hổ là Hoàng hậu Nương nương, đúng là biết cách ‘chơi đùa’.

“Ngươi đúng là một tiểu phôi đản!” Đông Phương Uyển Nhi dường như từ bỏ chống cự, vẻ mặt bất đắc dĩ, vừa giận vừa oán.

“Trần là tiểu hỗn đản, nhưng nhị đệ của trần là kỳ nam tử vĩ trượng phu, thiên hạ vô địch!” Chu Trần vẻ mặt kiêu ngạo, giống như Lưu Bị có Quan Vũ Trương Phi vậy mà đắc ý.

“Không ngờ Nương nương người ngực vĩ ngạn, lòng dạ rộng lớn, nhưng tâm nhãn lại nhỏ như vậy, còn chưa to bằng ngón tay!” Chu Trần kinh ngạc nói.

“Ngực ngươi cũng không lớn, nhưng ngươi...” Đông Phương Uyển Nhi đôi mắt đẹp trừng mạnh Chu Trần một cái, lời tuy chưa nói hết, nhưng Chu Trần biết ý của Nương nương.

Hắn ngực không lớn, nhưng hắn lại giống như Lưu Bị, có huynh đệ thiên hạ vô địch!

“Nương nương, trước khi trần giúp người thức tỉnh huyết mạch, hãy để trần kiểm tra toàn diện cho người đã.” Nâng đôi chân thon mềm mại của Đông Phương Uyển Nhi lên, Chu Trần một tay ôm nàng kiểu công chúa, mái tóc dài như thác nước tung bay, rũ xuống tấm thảm đỏ trải trên sàn.

Đông Phương Uyển Nhi đặt gáy dựa vào cánh tay rắn chắc của Chu Trần, đôi mắt đẹp như nước, ánh nhìn nồng nàn dịu dàng cháy bỏng nhìn Chu Trần.

Ánh mắt đó cho dù là một khối thép cũng có thể tan chảy thành nhu mì.

"Đây chính là nguyên nhân Tào tặc yêu vợ người sao?" Chu Trần thở dài, không thể không nói so với Đông Phương Uyển Nhi, Trường Vân Công chúa Sở Tự và Kim Phượng Công chúa Sở Thiền còn kém xa trong việc nắm bắt đàn ông.

Đông Phương Uyển Nhi được Chu Trần đặt lên giường, đôi mắt đẹp như nước mang theo vài phần kiều diễm e thẹn, quyến rũ nhất.

"Nương nương, người thật đẹp!" Ánh mắt Chu Trần đánh giá từ trên xuống dưới thân thể Đông Phương Uyển Nhi, đặc biệt là bộ ngực vĩ ngạn ấy, phẳng phất vực sâu, muốn nuốt chửng ánh mắt Chu Trần, khiến hắn khó lòng tự thoát.

Chỗ eo đột nhiên thắt lại, thon gọn không đủ một vòng tay ôm.

Cặp mông đầy đặn, đôi chân thẳng tắp thon dài.

Toàn bộ cơ thể tựa như được điêu khắc theo tỷ lệ vàng, tạo thành đường cong nữ tính mềm mại kinh người, khiến Chu Trần trong lòng nóng rực, hận không thể lập tức nghiền nát nàng.

Giơ tay nắm lấy dải ngọc mềm mại trơn mượt, khẽ kéo một cái, Chu Trần cảm giác toàn bộ thiên địa đều mất đi sắc màu.

Tất cả màu sắc đều hội tụ trên thân Đông Phương Uyển Nhi.

Nàng tựa như tự thành một phiến thiên địa, thu hút tất cả ánh mắt và nhiệt lực của Chu Trần.

"Nương nương năm đó hẳn là sủng quán hậu cung, không ai sánh kịp!" Chu Trần ánh mắt kinh diễm, tán thán nói: "Trần cuối cùng cũng hiểu thế nào là 'hồi mâu nhất tiếu bách mị sinh, lục cung phấn đại vô nhan sắc'!" Làn da nàng trắng hơn tuyết, tựa như mỹ nhân làm từ ngọc oánh, toàn thân tỏa ra từng luồng hương thơm ngọt ngào, như

lan như xạ, say đắm hồn phách.

Cơ thể nàng không hề có khiếm khuyết, giống như một khối dương chi mỹ ngọc được mài giũa tinh xảo, không có chút tạp sắc, lại mềm mại đến vậy, phong tư thướt tha, làn da toàn thân trơn láng trắng mịn hơn ngọc Côn Luân, ánh trăng bạc trắng hơn tuyết.

Đẹp đến cực hạn.

"Hồi mâu nhất tiếu bách mị sinh, lục cung phấn đại vô nhan sắc..." "Thơ hay, thơ hay!" Đông Phương Uyển Nhi cười duyên, trong đôi mắt đẹp tình cảm ngưỡng mộ sùng bái tựa như Trường Giang cuồn cuộn, liên miên bất tuyệt: "Cái miệng nhỏ này thật ngọt, không biết đã lừa được bao nhiêu cô gái rồi!" "Trần còn cần phải lừa các cô gái sao?" Chu Trần lắc đầu cười một tiếng: "Huống hồ không bằng vạn phần ngọt ngào của miệng Nương nương!" "Miệng lưỡi trơn tru!" Đông Phương Uyển Nhi giơ tay, ngón tay ngọc thon dài khẽ chạm vào môi Chu Trần.

Chu Trần há miệng cắn lấy ngón tay ngọc trắng nõn của Đông Phương Uyển Nhi.

"Nương nương, trần đói rồi!" Chu Trần nhìn về phía Đông Phương Uyển Nhi, ánh mắt cháy bỏng.

"Bản cung làm đồ ăn cho ngươi!" Đông Phương Uyển Nhi chuẩn bị đồ ăn rất phong phú cho Chu Trần, có cả món mặn và món chay, đều là những món Chu Trần thích ăn.

"Trước hết ăn một cái màn thầu lót dạ đã!" Đông Phương Uyển Nhi cầm lấy một cái màn thầu trắng mềm đút vào miệng Chu Trần.

"Trần tạ ơn Nương nương!" Ăn no uống đủ, Chu Trần cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Ôm ấp thì thầm lời yêu.

Chu Trần cúi đầu, hôn lên đôi môi mềm mại của Đông Phương Uyển Nhi.

Căn phòng trở nên nóng bỏng.

"Trần xuân bố đức trạch, bồng tất sinh quang huy!" ...Trong bí cảnh Hoàng thất Đại Càn.

Sở Phi Vũ đã lột da hầm con Trần Thế Long Thu Vương vừa dài vừa to kia, hương thịt nồng đậm lan tỏa, sắc thái tươi đẹp.

Nhưng Sở Phi Vũ lại không có chút khẩu vị nào.

"Thật đáng ghét!" Mặc dù hắn có thể lý giải, nhưng hắn vẫn không thoải mái.

Ánh sáng phỉ thúy chiếu lên mặt hắn, một mảnh xanh lè nhấp nháy. ...Đồng thời, Thanh Châu.

Thanh Vân Phủ.

Thanh Vân Thành.

Một tiên tử áo xanh với làn da trắng hơn tuyết, thân hình uyển chuyển, bộ ngực đầy đặn bước vào thành, thu thập tin tức về Chưởng môn Thanh Ngọc Dao.

"Thanh Dao, tiểu di đến tìm con rồi!" Tiên tử áo xanh nhìn về phía Càn Đô, lẩm bẩm một mình, thân ảnh dần dần biến mất khỏi Thanh Vân Thành, không một ai xung quanh phát hiện bất kỳ dị trạng nào. ...Hoàng cung Đại Càn.

Bích Hoa Cung.

Trong đại điện một mảnh hoang tàn, các loại y phục rách nát vương vãi khắp sàn.

Trong trướng hồng sa, Chu Trần ôm chặt Đông Phương Uyển Nhi đang bao dung lấy hắn, tham lam hôn lên đôi môi mềm mại của nàng.

Bọn họ không hề tách rời.

“Nương nương, người thật đúng là một yêu tinh!” Chu Trần toàn thân sảng khoái, nhìn Đông Phương Uyển Nhi với dung nhan ửng hồng, đôi mắt đẹp chứa tình, phiếm một tầng sương mù mê ly: “Ai mà cưới được Nương nương, khẳng định sớm muộn gì cũng chết trên bụng Nương nương!” “Đáng ghét!

Bản cung đâu phải là nữ nhân khắc phu, sao tinh!” Đông Phương Uyển Nhi đôi mắt đẹp khẽ cụp, vừa giận vừa oán, ngón tay ngọc thon dài khẽ chạm vào trán Chu Trần, mắt chứa vẻ trách cứ.

“Ta chính là muốn chết trên bụng Nương nương, và mãi mãi không rời xa Nương nương!” Chu Trần tặc lưỡi.

Cảm giác lại có thêm sức lực.

Ăn sữa thì tăng sức lực.

“Miệng đàn ông, quỷ lừa người!” Đông Phương Uyển Nhi lườm Chu Trần một cái, trêu chọc nói: “Vậy ngươi tối nay không đi, ở lại chỗ bản cung a!” “Nương nương, chia ly là để lần sau gặp lại tốt đẹp hơn!” Chu Trần lắc đầu, kiên định nói.

Hắn đã ở đây liên tục bảy ngày không về rồi.

Chương 139

Hắn đâu phải là kẻ ‘thích mới chán cũ’.

Hôm nay hắn thế nào cũng phải về.

“Vậy ngươi còn nói gì mà mãi mãi không tách rời chứ?” Đông Phương Uyển Nhi lườm Chu Trần một cái: “Chỉ biết lời đàn ông không đáng tin, đặc biệt là lời nói trên giường!” “Các ngươi đàn ông vì muốn lừa thân thể nữ nhân, cái gì cũng đồng ý ngay, sau đó chắc chắn sẽ hối hận, nói năng lấp lửng!” Chu Trần cười một tiếng, không phản bác.

Nhưng nữ nhân chẳng phải cũng vậy sao?

Đàn ông thèm thân thể nữ nhân, nữ nhân thèm tiền túi của đàn ông.

Đừng nói người khác.

Cứ nói Đông Phương Uyển Nhi đi, nếu không phải Chu Trần có thể giúp nàng thức tỉnh Kiếm Hoàng huyết mạch, Đông Phương Uyển Nhi có thể cực lực dụ hoặc để hắn tùy ý ‘chơi đùa’ sao?

Chẳng phải cũng thèm ‘kim tử’ của hắn sao!

“Thời gian không còn sớm nữa, Nương nương hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai tắm rửa sạch sẽ chờ trần, trần cáo từ!” Thấy trời đã tối, Chu Trần không chút do dự rút lui rời đi.

“Thật là một tiểu phôi đản vô tình!” Nhìn Chu Trần kéo kéo dây lưng, không chút lưu luyến rời đi, Đông Phương Uyển Nhi giận nói.

“Đạo thị vô tình khước hữu tình!” Vẫy tay với Đông Phương Uyển Nhi, Chu Trần không quay đầu lại rời đi, không mang theo một phiến mây nào.

“Đạo thị vô tình...” Đông Phương Uyển Nhi thu hồi ánh mắt, chầm chậm ngồi dậy, cảm nhận bản thân, lẩm bẩm câu nói đầy triết lý của Chu Trần.

“Quả thật vô tình...” Mưa âm u liên miên, đã kéo dài một tuần.

Nàng nhìn những vết ‘dâu tây’ mình đã gieo, và cái miệng vui vẻ không khép lại được, đôi mắt sưng đỏ, nước mắt chảy dài, thần lực trên người vận chuyển.

Thoáng chốc, tất cả dấu vết trên người Đông Phương Uyển Nhi đều biến mất.

Từ một mỹ phụ bị tàn phá nặng nề, nàng lập tức khôi phục lại dáng vẻ Hoàng hậu cao quý đại khí ban đầu.

Đôi chân nàng khép chặt, không một khe hở nhỏ, ngay cả một ngón tay cũng không thể luồn vào.

Đông Phương Uyển Nhi dụng tâm luyện hóa những tài nguyên quý giá mà Chu Trần để lại.

Vì những tài nguyên này, những ngày qua nàng đã cùng tiểu gia hỏa Chu Trần ‘chơi’ không biết bao nhiêu trò chơi mà trước đây chưa từng ‘chơi’ qua.

Thậm chí còn ‘lĩnh hội’ được những nơi mà Sở Phi Vũ còn chưa từng đạt tới. ...Bên ngoài đại điện.

Chu Trần lần cuối kéo kéo dây lưng, ý khí phong phát, tâm tình sảng khoái, trong miệng không kìm được ngân nga khúc chủ đề Tây Du Ký hùng tráng: “Vừa cầm giữ mấy con yêu, lại hàng phục mấy con ma.

Yêu ma quỷ quái sao mà lắm thế!

Yêu quái, ăn lão Tôn một bổng!

Giết ngươi đến hồn cũng mất phách cũng tan.

Thần cũng run rẩy, quỷ cũng sợ hãi.

Vừa lật qua mấy ngọn núi, lại vượt qua mấy con sông.

Gian nan hiểm trở sao mà lắm thế!

Lão Tôn đi đây!

Nha~~~ Ngươi mà dám đi đến núi càng hiểm, nước càng hung ác.

Khó khăn cũng từng gặp, khổ sở cũng từng nếm, đi ra con đường thông thiên đại đạo rộng lớn thênh thang." Chu Trần cảm giác mình giống như sự kết hợp giữa Tôn Ngộ Không và Đường Tăng, không chỉ là thịt Đường Tăng, vô cùng hấp dẫn yêu tinh, mà còn là Tề Thiên Đại Thánh, lên trời xuống đất, lật sông đảo biển, hàng yêu trừ ma, vô sở bất năng.

"Lão Tôn là ai?" Dao Cơ xuất hiện trước mặt Chu Trần, hiếu kỳ hỏi.

"Lão Tôn đương nhiên là ta!" Nhìn Dao Cơ đột nhiên xuất hiện, Chu Trần hét lớn một tiếng: "Yêu tinh, ăn lão Tôn một bổng!" Chu Trần nhào về phía Dao Cơ.

"Đừng giỡn!" Trừng mạnh Chu Trần một cái, Dao Cơ đưa tay ấn chặt Chu Trần.

Chu Trần tuy tu vi đại tiến, nhưng vẫn không thể chống lại Pháp Tướng cảnh, bị ấn chặt một cái, khó lòng động đậy.

Dao Cơ nắm lấy vai hắn mang hắn rời khỏi Bích Hoa Cung trở về Trần Kiếm Phong. ...Trần Kiếm Phong.

Dao Cơ ném Chu Trần xuống rồi vội vàng rời đi.

Tên hỗn đản Chu Trần đó mỗi lần trên đường đều muốn chiếm tiện nghi của nàng, hơn nữa càng ngày càng quá đáng.

“Đúng là một tên hỗn đản!” Dao Cơ trở về chỗ ở của mình, trực tiếp nhảy vào suối nước nóng.

Đôi ‘cẩu trảo tử’ của Chu Trần đó không biết mọc kiểu gì mà nàng cảm thấy căn bản không thể chống đỡ được.

Chu Trần không biết Dao Cơ trong lòng đã ‘hỏi thăm’ tổ tông mười tám đời của hắn, xoa xoa mũi, ngửi một luồng hương thơm say lòng người.

“Cô cô, thơm thật!” Chu Trần trong lòng có chút kỳ vọng, trong mắt hắn, Dao Cơ sớm muộn gì cũng là của hắn, không chạy thoát được.

“Trước đi tìm Kiếm Hùng hay là đi tìm Chưởng môn Sư bá đây?” Do dự một thoáng, Chu Trần lặng lẽ đến chỗ Thanh Ngọc Dao, chuẩn bị cho Chưởng môn một bất ngờ.

Trong đình viện có một suối nước nóng.

Chu Trần nhìn thấy trong ao suối nước nóng một thân ảnh uyển chuyển vô cùng động nhân trong làn sương mù mờ ảo, đặc biệt là đường cong kinh người kia, khiến mắt Chu Trần sáng rực.

“Dường như không phải Chưởng môn Sư bá...” Chu Trần lần đầu tiên cảm nhận được khí tức không đúng, nhưng Chu Trần không nghĩ nhiều, trong phủ của hắn có không ít mỹ nhân do Càn Đế tặng, làm thị nữ.

Những thị nữ này đều là mỹ nhân vạn dặm chọn một, thiên phú cũng không tệ, Chu Trần hứng thú nổi lên, tùy thời tùy chỗ đều có thể lâm hạnh các nàng.

“Cố ý đến đình viện Chưởng môn Sư bá để tắm rửa, đúng là có chút thông minh nhỏ, ta liền thỏa mãn ngươi!

Cứ coi như là món khai vị đi!” Chu Trần cười thầm trong lòng, nữ

thần mà các tu luyện giả bình thường nhìn vào chỉ có thể vọng mà không thể với, ở chỗ hắn lại chỉ là thị nữ nha hoàn.

Giống như cung nữ trong hoàng cung muốn quyến rũ hoàng đế để lên vị vậy, ở đây cũng vậy.

Chu Trần ẩn giấu khí tức, lặng lẽ tiến lên, một tay ôm lấy thân thể mềm mại uyển chuyển đang tắm trong suối nước nóng vào lòng, hai tay thẳng tiến 'tiêu bá', tròn đầy no đủ.

"Phóng túng!" Nữ tử đại nộ, phản tay một chưởng đánh về phía Chu Trần.

"Đóng vai à?

Ta thích!" Mắt Chu Trần sáng lên, đoạn thời gian này hắn và Hoàng hậu Nương nương Đông Phương Uyển Nhi chơi nhiều nhất chính là đóng vai.

Hắn hiện tại rành rọt lắm rồi!

"Ta cứ phóng túng đấy, ha ha ha!" Chu Trần hứng thú đại tăng, không thể không nói nữ nhân trước mắt này đã thành công thu hút sự chú ý của hắn.

"Ai đóng vai với ngươi?

Buông ta ra!

Cứu mạng a!" Nữ tử hét lớn.

Nàng có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, đặt ở bên ngoài đều là tồn tại cấp lão tổ một phương.

Nhưng ở chỗ Chu Trần thì hoàn toàn không đủ sức chống đỡ.

"Kêu đi, ngươi kêu càng lớn tiếng, ta càng hưng phấn!" Chu Trần hài lòng gật đầu, nữ nhân này tu vi không tệ, diễn xuất lại càng tinh tế sống động.

Hắn thích!

"Ngươi có kêu rách họng cũng sẽ không có ai đến cứu ngươi đâu!" Chu Trần khẽ cười, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại kia.

"Tiểu di!" Thân ảnh Thanh Ngọc Dao hiện ra, nhìn cảnh tượng trong hồ, mặt nàng đen lại: "Chu Trần, ngươi mau buông tay!" "Đây là tiểu di của ta!" "Tiểu di!?" 'Lộc Sơn chi trảo' của Chu Trần đang luồn vào nơi thầm kín khựng lại, mắt hắn trợn tròn, toàn thân cứng đờ.

"Tiểu di của Chưởng môn Sư bá!?" ...Tiểu di: "Dâm đồ to gan, còn không dừng tay, mau cút đi!!!" "Tiểu di chưởng môn sư bá!?" Chu Trần nhìn mỹ nhân trong lòng, đôi mắt đẹp hàm sát, má phấn ửng hồng, vừa thẹn vừa giận đến mức sắp tuyệt vọng.

Một tay hắn nắm chặt tâm mạch, một tay chìm vào nơi u ám, có chút ngượng nghịu.

Bất quá, chỉ cần ta không xấu hổ, kẻ xấu hổ chính là người khác.

Chu Trần sớm đã luyện được một lớp da mặt đao thương bất nhập.

"Tiểu di chưởng môn sư bá thật đẹp!" "Còn không buông tay!" Thanh Ngọc Dao hung hăng trừng Chu Trần một cái, gạt phăng trảo tử cẩu của hắn.

Chu Trần buông tay, cười hì hì.

Đầu ngón tay vẫn còn vương vấn một vệt dư hương.

Hắn cảm thấy Tiểu di chưởng môn sư bá... thật ~ mềm mại!

"Thật ngại quá, ta cứ ngỡ là thị tỳ trong nhà..." Chu Trần xoa xoa tay, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra, quay sang xin lỗi Tiểu di chưởng môn sư bá đang thẹn đến đỏ bừng mặt.

"Hừ, quả nhiên là một tiểu sắc quỷ!" Cam Linh Tố lạnh lùng hừ

một tiếng, kẹp chặt đôi chân thon dài tuyệt mỹ, ngực vẫn còn hơi đau.

Đúng là tên khốn.

Khí thế công kích quá mức đáng sợ.

Hung hãn như thế.

Mạnh mẽ như thế.

Nàng không chút sức lực chống cự đã bị đột phá trùng trùng phòng ngự.

"Tiểu di, bớt giận, lát nữa con giúp di đánh hắn!" Thanh Ngọc Dao khẽ vỗ vỗ lưng ngọc mịn màng của tiểu di đang kinh hãi, không ngờ lại gây ra hiểu lầm lớn đến vậy.

"Hừ!" Cam Linh Tố hung hăng trừng Chu Trần một cái, quay người trở về phòng.

"Ngươi cái tên tiểu hỗn đản, ngươi có phải cố ý không?" Thanh Ngọc Dao nhìn Chu Trần, véo tai hắn.

"Chưởng môn sư bá oan uổng a, ta thật sự không biết nàng là tiểu di của người, ta cứ tưởng là thị tỳ trong nhà muốn thượng vị đang chơi trò hóa trang cùng ta!" Chu Trần vẻ mặt ủy khuất, giơ tay hung hăng véo véo phần mông mềm mại của Thanh Ngọc Dao, mềm mại tựa bông, đàn hồi đầy đủ.

Véo tai ta.

Lát nữa ta cũng véo tai người!

"Hóa trang!?" Thanh Ngọc Dao liếc Chu Trần một cái, không cần nói cũng biết Chu Trần gần đây chắc chắn không ít lần chơi đùa.

Kể từ khi Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, thời gian Chu Trần về nhà càng ngày càng ít, mỗi ngày đều ở bên ngoài phong lưu.

Không cần nói cũng biết, chắc chắn là những yêu cơ hoàng thất kia muốn thức tỉnh Hoàng giả huyết mạch đã quấn lấy Chu Trần.

Nhất là Chu Trần gần đây liên tục bảy ngày không về.

Cũng không biết là hồ ly tinh nào lợi hại như vậy, khiến Chu Trần mê đắm.

"Chưởng môn sư bá, người có muốn chơi không?" Chu Trần đỡ phần mông đĩnh kiều của chưởng môn, ôm lấy nàng, sải bước đi về phía phòng ngủ.

"Chơi ngươi cái đầu quỷ!" Thanh Ngọc Dao liếc Chu Trần một cái, huống hồ bọn họ còn cần chơi sao?

Vốn dĩ đã ở trong vai diễn rồi.

Chưởng môn sư bá VS nghịch đồ khi sư diệt tổ!

"Chưởng môn sư bá, tiểu di đến tìm người có việc gì?" Ôm lấy chưởng môn, Chu Trần dùng sức đẩy cửa phòng, vừa bước vào phòng của chưởng môn, liền không nhịn được hỏi.

Hắn vẫn luôn không hỏi về quá khứ của Thanh Ngọc Dao.

Nhưng đã có người tới, hắn tổng phải biết.

Chưởng môn ngẩng đầu, khẽ thở dài: "Kỳ thật thiếp vốn họ Ngọc, tên Ngọc Thanh Dao, là người của Ngọc gia thuộc Đại Lương vương triều." "Ngọc gia là một tiên đạo thế gia, tuy rằng chưa từng xuất hiện Võ đạo Hoàng giả, nhưng tổ tiên từng có Đại năng độ kiếp có thể so sánh với Võ đạo Hoàng giả." "Bởi vậy Ngọc gia cũng không kém cạnh những Hoàng giả thế gia kia." "Phụ mẫu thiếp đã vẫn lạc trong một lần hành động ở bí cảnh, do đó một ác phụ trong gia tộc đã nhắm vào tiên linh căn của thiếp, bị ả ta dùng ma đạo thủ đoạn đoạt lấy để ban cho con gái ả." "Ngọc gia với tư cách là một đại gia tộc có thể sánh ngang Hoàng giả thế gia, truyền thừa mấy chục vạn năm, các

mạch rễ sâu bám chắc, quan hệ phức tạp!" "Mà thiên tài đã vẫn lạc thì không còn là thiên tài, ván đã đóng thuyền, tiên linh căn cũng không thể dịch chuyển trở về, trưởng bối mạch của thiếp tuy từng náo loạn, nhưng cuối cùng vẫn bị lý do cố toàn đại cục trấn áp, đối phương chỉ chịu một chút trừng phạt mà thôi!" "Lúc đó thiếp đau lòng, liền rời khỏi gia tộc, trốn đến nơi đây." "Tiểu di kỳ thật vẫn luôn biết đại khái vị trí của thiếp, chỉ là biết thiếp không muốn trở về, hơn nữa trở về nói không chừng còn sẽ bị bức hại, cho nên vẫn luôn không tìm thiếp!" "Nhưng vừa mới đây, tiểu di nhận được tin tức, ác phụ kia dường như đã phát hiện tung tích của thiếp, có thể sẽ phái người tới ám sát thiếp, đặc biệt không quản ngàn dặm xa xôi đến báo tin nhắc nhở thiếp!" "Tiểu di người thật tốt!" Chu Trần khen ngợi, hắn khẽ xoa ngón tay, như thể vẫn còn cảm nhận được chút ấm áp và mềm mại đó.

"Ngươi không được có ý đồ với tiểu di!" Thanh Ngọc Dao giơ tay véo mạnh eo Chu Trần, cảnh cáo.

Nàng biết Chu Trần chính là tiểu sắc quỷ.

"Ta là loại người đó sao?" Chu Trần vẻ mặt nghiêm túc, hắn nâng nâng phần mông của chưởng môn lên, khiến chưởng môn sư bá và hắn dán sát vào nhau, không có bất kỳ khe hở nào.

"Ngươi chính là!" "Chưởng môn sư bá, hay là để ta đi giúp người tiêu diệt ác phụ kia?" Chu Trần cưng chiều hôn lên má phấn của chưởng môn, hào khí ngất trời.

Hắn không phải nói đùa.

Hắn ẩn mình, dù là Hoàng giả cũng không tìm được hắn.

Hơn nữa hắn còn có một đại sát khí — Tịnh Nguyệt Am Chủ.

Tịnh Nguyệt Am Chủ sau khi Chu Trần phong thần đã trở thành

Hoàng giả, hơn nữa dựa vào thủ đoạn quỷ dị của nàng, Hoàng giả bình thường cũng không phải đối thủ.

"Không cần!" Chưởng môn lắc đầu, kiên định nói: "Ngày sau thiếp sẽ tự tay báo thù rửa hận!" Nàng nói như vậy cũng là không muốn Chu Trần lén lút đi.

"Ác phụ kia tu vi gì?

Ngọc gia hẳn là không có cường giả độ kiếp có thể sánh ngang Hoàng giả chứ?" Chu Trần hỏi.

"Đại năng độ kiếp có thể so sánh với Võ đạo Hoàng giả, Ngọc gia kể từ khi vị lão tổ độ kiếp kia độ kiếp thất bại tan thành tro bụi, thì chưa từng có cường giả độ kiếp nào xuất hiện, nhiều nhất cũng chỉ là cường giả Hợp Thể Cảnh có thể sánh ngang Vương giả!" "Còn về ác phụ kia, bất quá chỉ có tu vi Thần Chủng Cảnh mà thôi, nhưng con gái ả ta bản thân thiên phú rất tốt, lại có được tiên linh căn của thiếp, đã bái nhập Tử Phủ Thánh Địa!" Thanh Ngọc Dao phổ biến kiến thức: "Đại lục chúng ta đang ở tên là Thiên Nguyên đại lục, chia thành Đông Hoang, Bắc Nguyên, Tây Mạc, Nam Lĩnh và Trung Châu năm khối lớn." "Nơi chúng ta hiện tại đang ở chính là phía tây Đông Hoang, Đông Hoang có ba đại Thánh Địa, phân biệt là Tử Phủ Thánh Địa, Thần Hoang Tông và Thái Thượng Đạo." "Ba đại Thánh Địa đều là thế lực cổ lão từng sinh ra không chỉ một vị tiên thần, trong Thánh Địa tồn tại Đại năng Đại Đế hoặc Đại Thừa cảnh, thậm chí còn có tiên khí thần khí!" "Là bá chủ vô thượng siêu nhiên vật ngoại của Đông Hoang!" "Mà dưới ba đại thế lực siêu nhiên này, còn có thế lực Đế cấp, Hoàng cấp, Vương cấp và thế lực phổ thông!" "Tê!" Chu Trần nghe cấp bậc thế lực, liền biết hắn hiện tại còn đang lẫn lộn ở khu tân thủ, Thiên Nguyên đại lục lớn bao nhiêu, hắn không biết.

Nhưng sự rộng lớn của Đông Hoang đã vượt quá sức tưởng

tượng của hắn.

Đại Càn vương triều đã đủ lớn rồi, nhưng trên bản đồ Đông Hoang e rằng chỉ là một chấm nhỏ!

"Chưởng môn sư bá, Đại Càn vương triều của chúng ta là thế lực Vương cấp sao?" Chu Trần hỏi.

"Không sai!" Thanh Ngọc Dao khẽ gật đầu: "Thế lực Đế cấp tất nhiên phải có cường giả Đại Đế cấp trấn giữ, thế lực Hoàng cấp, Vương cấp tự nhiên tương ứng với Hoàng giả và Vương giả!" "Khi Sở Bá Hoàng còn tại vị, Đại Càn vương triều cũng miễn cưỡng được tính là thế lực Hoàng cấp, nhưng hiện tại chỉ là thế lực Vương cấp đỉnh cấp!" Chu Trần gật đầu.

Một Vương giả cũng có thể coi là thế lực Vương cấp, nhưng chỉ là đạt đến yêu cầu thấp nhất, là thế lực Vương cấp yếu nhất.

Đại Càn vương triều do một vị Hoàng giả khai tích, khi mạnh nhất là thế lực Hoàng cấp yếu nhất, và cùng với việc vị Hoàng giả kia rời đi, liền tự nhiên mà hạ cấp.

Bất quá sau khi hạ cấp, liền trở thành thế lực Vương giả đỉnh tiêm.

Đại Càn vương triều có bao nhiêu Vương giả, Chu Trần không rõ, nhưng tuyệt đối không ít, một tay sợ rằng cũng không đếm hết được!

"Hiện nay Đại Càn vương triều, Đại Khôn vương triều thậm chí hàng trăm vương triều xung quanh đều thuộc thế lực dưới quyền Tử Tiêu Cung." "Tử Tiêu Cung chính là một thế lực Hoàng cấp vô cùng cường đại, người sáng lập ra nó chính là một cường giả Đại Đế cấp — Tử Tiêu Đại Đế!" "Truyền thuyết Tử Tiêu Đại Đế võ đạo thông thần, trở thành Võ thần, phi thăng mà đi." Thanh Ngọc Dao đôi mắt đẹp tràn ngập ngưỡng mộ, thành tiên thành thần, có thể nói là giấc mơ

cuối cùng của mỗi người tu luyện, nhưng thật sự có thể làm được, lại ít ỏi vô cùng.

Nàng không khỏi nhìn về phía tên tiểu hỗn đản đang trêu chọc mình này.

"Tên hỗn đản này có lẽ có cơ hội!" Thiên phú của Chu Trần đáng sợ đến mức nào, nàng thâm sâu thể hội, trong mắt nàng, còn lợi hại hơn cả tiên linh căn của nàng, tuyệt đối có tiên thần chi tư!

"Tử Phủ Thánh Địa... xem ra con gái của ác phụ kia, thật sự không thể động vào!" Chu Trần trong lòng khẽ than.

Tử Phủ Thánh Địa siêu việt thế lực Đế cấp, nói rõ nội tình của nó đáng sợ đến mức nào, Đại năng Đại Đế hoặc Đại Thừa cảnh tồn tại chắc chắn không chỉ một người.

Bằng không rất khó áp đảo các thế lực Đế cấp khác, ngạo nghễ thiên hạ.

Thu liễm tư niệm, Chu Trần không nghĩ nhiều nữa.

Đợi đến khi hắn thành Đế thành Thần thành Tiên, quản ngươi Thánh Địa hay là cái gì, hắn đều không sợ hãi, báo thù có thể nói là dễ như trở bàn tay!

"Chưởng môn sư bá, ta đói rồi!" Chu Trần nhìn Thanh Ngọc Dao phần ngực trướng cổ cổ viên mãn đầy đặn, hít sâu một hơi, đó là khí tức của sữa.

"Tiểu hỗn đản!" Hừ Chu Trần một cái, Thanh Ngọc Dao ngẩng đầu ưỡn ngực, ôm lấy đầu Chu Trần, giống như Phật Tổ Như Lai trấn áp Tôn Ngộ Không vậy.

Bất quá Tôn Ngộ Không là bị một tòa núi Ngũ Chỉ Sơn đè xuống.

Còn Thanh Ngọc Dao cảm thấy không an toàn, trực tiếp tăng gấp

đôi!

“Ưm!” Chu Trần hạnh phúc đến mức không thở nổi.

Ta ăn!

Chương 140

Phòng bên cạnh.

"Phi!" Cam Linh Tố nghe động tĩnh của Chu Trần và Thanh Ngọc Dao, trong lòng hung hăng khạc một tiếng, không ngờ hai người lại chơi đùa nhiều chiêu như vậy.

Còn là chưởng môn sư bá.

Bất quá nghĩ đến tin tức nàng nghe được liên quan đến Chu Trần, không khỏi xoa xoa ngực và phía dưới bị Chu Trần làm đau, cảm khái nói: "Tiểu sắc quỷ này tuy rằng không thành thật, nhưng thiên phú thật sự là khủng bố!" Đại đạo Nguyên đan trong truyền thuyết.

Thần Chủng Cảnh hai mươi mốt tuổi.

Nhất là tu vi Nguyên Anh đỉnh phong của nàng, tương đương với Thần Chủng đỉnh phong, nhưng trước mặt Chu Trần lại không có chút sức lực phản kháng.

Cho dù nàng nhục thân không cường, không hề động dụng pháp bảo, nhưng sự khủng bố của Chu Trần có thể thấy rõ.

"Có lẽ có một ngày, Thanh Dao có thể dựa vào hắn để báo thù rửa hận..." Nghĩ đến đây, Cam Linh Tố đối với Chu Trần cũng không còn oán niệm lớn đến vậy. .....

Càn Đô.

Duyệt Lai khách sạn.

Một bóng người áo đen ngồi bên cửa sổ phòng ngủ lầu sáu, nhìn những người qua lại trên đường phố, vẻ mặt trầm tư.

"Ngọc Thanh Dao tiện nhân kia đổi tên thành Thanh Ngọc Dao cứ

tưởng ta không tìm được sao?" "Bất quá tiện nhân này lại bám vào tiểu tử Chu Trần kia, lại có chút gay go..." Người áo đen sắc mặt trắng bệch, ánh mắt âm u, mũi khoằm, vẻ mặt âm ngoan.

Hắn tên Tạ Nhất Đao.

Là thúc thúc của Tạ Mộng Dao, ác phụ từng hãm hại Thanh Ngọc Dao, có tu vi Thần Thông Cảnh.

"Bất quá lão tử không tin ngươi vĩnh viễn trốn trong Quán Quân Hầu phủ không ra!" Tạ Nhất Đao tu vi Thần Thông Cảnh tuy không yếu, nhưng ở Càn Đô thật sự không đáng là gì.

Nhất là Trần Kiếm Phong, nơi Quán Quân Hầu phủ tọa lạc, lại nằm trong hoàng cung, Tạ Nhất Đao không dám tự tiện xông vào.

Xông vào đó, khác nào tìm chết.

Đừng nói hoàng cung Đại Càn tất nhiên có Vương giả trấn giữ.

Ngay cả Pháp Tướng Cảnh cũng có thể dễ dàng diệt hắn.

"Cứ xem ai kiên nhẫn hơn!" .....

Trần Kiếm Phong.

Quán Quân Hầu phủ.

Nhìn chưởng môn sư bá đã ngất đi, Chu Trần khẽ hôn lên đôi mắt đang nhắm chặt của nàng, sau đó lặng lẽ rời đi, đến chỗ Kiếm Hùng.

"Cuối cùng cũng ngừng rồi!" Cam Linh Tố ở phòng bên cạnh vẫn chưa ngủ được, thở ra một hơi dài, cũng không biết là giọng nói của chưởng môn quá mê người, hay là bởi vì trước đó bị Chu Trần làm vài lần.

Cam Linh Tố tâm phiền ý loạn, không hiểu sao toàn thân nóng bừng.

Cảm ứng được Chu Trần rời đi, Cam Linh Tố không ngủ được, liền đến phòng Thanh Ngọc Dao.

"Hô hô ~" Nàng hít hít mũi, ngửi thấy khí tức đặc thù xa lạ kia, đôi mày đẹp của Cam Linh Tố khẽ nhíu lại, mở cửa sổ thông gió.

Đến bên giường, khi nhìn thấy thân thể hoàn mỹ đầy dấu vết của Thanh Ngọc Dao, ánh mắt nàng ngưng lại, mặt đỏ tai hồng.

"Đúng là một đại phôi đản!" Cam Linh Tố trong lòng thầm mắng, chỉ thấy Thanh Ngọc Dao hai mắt sưng đỏ, nước mắt từ từ chảy ra.

Hiển nhiên đã bị Chu Trần khi dễ không ít.

Lấy nước nóng và khăn mặt, Cam Linh Tố dịu dàng giúp Thanh Ngọc Dao lau người, trong lòng mắng Chu Trần một trăm lần a một trăm lần! .....

"A-choo!" Chu Trần hắt xì một cái, không khỏi nhíu mày: "Chẳng lẽ Nương nương lại nhớ ta rồi?" Nghĩ đến thân thể hoàn mỹ thành thục của Đông Phương Uyển Nhi, Chu Trần vô cùng hoài niệm, không thể không nói thân thể của Đông Phương Uyển Nhi quả thật rất mê người.

Khiến người ta đắm chìm vào đó, tựa như khó có thể thoát ra.

"Hoặc có lẽ là Kiếm Hùng bảo bối nhớ ta!" Thu liễm tư niệm, Chu Trần đi đến phòng Kiếm Hùng.

Kiếm Hùng đã ngủ say.

Chu Trần bất ngờ tấn công, khiến Kiếm Hùng kinh tỉnh.

Đêm nay.

Chu Trần rất bận rộn.

Một thân chuyển chiến tam thiên lý, một kiếm từng đương trăm vạn sư.

Chu Trần đánh bại Kiếm Hùng, huyết ngược Cố Trường Anh, đánh đổ Sở Thanh Thu, Sở Ngạo Tuyết, một kiếm đánh bại Sư Thanh Tuyền và Hồng Chúc liên thủ...

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Chu Trần cũng đại sát tứ phương, Tần Hồng Ngọc, Ly Trường Hận, Mộ Linh Nhi, Triệu Sư Dung và những tân thủ khác thì không cần nói, hoàn toàn không phải đối thủ.

Trình Tố Tố, Cơ Phượng Hà, Liễu Như Ý, Hỏa Yêu Yêu, Lãnh Nguyệt, Lưu Tinh và những người khác cũng tương tự.

Người kiên cường nhất vẫn là Tịnh Nguyệt Am Chủ.

Cho dù Chu Trần dốc hết sức lực, cũng không thể đánh bại Tịnh Nguyệt Am Chủ.

Bất quá theo việc thiết tha giao lưu với Tịnh Nguyệt Am Chủ, linh hồn lực của Chu Trần tăng trưởng nhanh chóng.

Đột nhiên.

Ôm lấy Tịnh Nguyệt Am Chủ, Chu Trần vẫn chưa tách khỏi đối phương, đột nhiên cảm thấy linh hồn lực lại lần nữa có đột phá mới, tăng vọt một đoạn.

Phong Nguyệt Bảo Giám theo đó truyền đến một tin tức. 【Kí chủ có thể gia tốc thời gian Phong Nguyệt Bảo Giám.

Với thực lực hiện tại, có thể khiến bên trong Phong Nguyệt Bảo Giám trôi qua mười ngày, trong khi thế giới bên ngoài chỉ qua một ngày, tức là tốc độ thời gian gấp mười lần!】 "Cái này hay đó!" Chu Trần phấn chấn, như vậy tu vi của Tần Hồng Ngọc và những người khác có thể theo kịp nhịp độ của hắn rồi.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là.

Hắn là chủ của Phong Nguyệt Bảo Giám, đừng nói nhục thân của hắn, ngay cả nơi linh hồn hắn cư trú, cũng không thể gia tốc.

Tức là vị trí linh hồn hắn ở không thể gia tốc, thời gian và thế giới bên ngoài duy trì nhất trí.

Bất quá cũng không có ảnh hưởng gì.

Dù sao Chu Trần cũng không cần dựa vào dòng chảy thời gian để đề thăng tu vi, chỉ cần Phong Nguyệt điểm là đủ rồi.

Tu vi của Tần Hồng Ngọc và những người khác đề thăng, cũng có thể khiến hắn càng nhanh có được nhiều Phong Nguyệt điểm hơn.

"Gấp mười, gia tốc!" Chu Trần ý niệm vừa động, khu vực ba trượng tính từ linh hồn hắn trong Phong Nguyệt Bảo Giám, toàn bộ biến thành tốc độ gấp mười.

Bất quá Tần Hồng Ngọc và những người khác cũng không cảm giác được.

Trừ phi bọn họ so sánh với thế giới bên ngoài, mới sẽ phát hiện sự dị thường của dòng chảy thời gian trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

"Tiếp tục!" Tâm tình sảng khoái, Chu Trần nhìn Tịnh Nguyệt Am Chủ phía dưới, đấu chí vô cùng, lại lần nữa phiên thân mà lên. .....

Ngày thứ hai.

Quá giữa trưa.

Chu Trần ngồi phi cơ hiệu Dao Cơ đến Bích Hoa Cung.

"Nương nương, Trần đến rồi!" Chu Trần vẻ mặt mong chờ đi đến đại điện, chỉ thấy một thân ảnh a na phong du trong dục trì vẫy tay với hắn!

"Tiểu Trần Tử, đến hầu hạ Ai Gia tắm rửa!" Đông Phương Uyển Nhi yên nhiên cười, mọi thứ xung quanh lập tức mất đi nhan sắc.

“Trần tuân chỉ!” Chu Trần mắt sáng rực, hắn xoa xoa tay, “phịch” một tiếng nhảy vào dục trì.

Chu Trần cầm khăn mặt giúp Đông Phương Uyển Nhi lau lưng.

Nhất là một số góc khuất kín đáo khó với tới, Chu Trần kiên nhẫn nhất, tỉ mỉ cọ rửa vô số lần, vẫn không thấy mệt.

“Nương nương, Trần còn có bảo vật dâng lên Nương nương!” Chu Trần đột nhiên cười, nhìn Đông Phương Uyển Nhi má phấn ửng hồng, khóe môi khẽ cong.

“Bảo vật gì a?” Đông Phương Uyển Nhi trong mắt lộ ra vẻ hiếu kỳ, không biết Chu Trần có thể lấy ra bảo vật gì.

“Nếu thật sự là bảo vật, Ai Gia trọng thưởng!” Giây tiếp theo.

Chu Trần lấy ra đủ loại thần binh hắn rảnh rỗi học luyện khí luyện thủ chế tác, có thất giai thần binh Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ, Giá Hải Tử Kim Tiên, Như Ý Khổn Tiên Thằng.

“Nương nương, những bảo vật này đều do Trần tự tay luyện chế, Trần sẽ từng món từng món giới thiệu cho Nương nương, nhất định không khiến Nương nương thất vọng!” Chu Trần cầm Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ, nói: “Đây là thất giai thần binh, do vạn năm huyền băng ngọc biển sâu dung hợp liệt hỏa tâm ngọc luyện chế mà thành, lớn nhỏ tùy ý, còn có thể phóng thích băng và hỏa, diệu dụng vô cùng!” Đông Phương Uyển Nhi kiều khu run lên, ánh mắt ngưng cố, cảm thấy vừa khổ vừa bức bách. .....

“Nương nương thấy thế nào?” Chu Trần đùa nghịch thất giai thần binh Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ, khóe môi khẽ nhếch, nhìn Đông Phương Uyển Nhi tuyệt mỹ khuynh thành, cao quý ung dung.

Khí chất tôn quý này, khiến Chu Trần càng muốn khi dễ nàng hơn.

“Thủ nghệ luyện khí của Tiểu Trần Tử tự nhiên phi phàm, nhưng

Ai Gia không thích hợp kiện thần binh này, quân tử không đoạt cái người khác yêu thích, vẫn là đừng nên lấy!" Đông Phương Uyển Nhi đôi mắt đẹp mơ màng, một đôi mắt dường như biết nói, long lanh nhìn Chu Trần, cho dù là hán tử lãnh huyết nhất dưới ánh mắt này, cũng sẽ biến thành nhu tình vạn trượng.

"Đúng là một yêu cơ!" Chu Trần trong lòng khẽ động, nhưng lại không bị lay động.

Yêu cơ đừng hòng mê hoặc hắn!

"Nương nương không phải quân tử, lấy đâu ra thuyết đoạt cái người khác yêu thích?

Những bảo vật này chính là Tiểu Trần Tử đặc biệt chuẩn bị, hiến dâng cho Nương nương!" Chu Trần cười, dùng sức véo véo phần mông mềm mại của Đông Phương Uyển Nhi, mềm mại mịn màng, đàn hồi đầy đủ, khiến người ta yêu không buông tay.

Hắn nâng lên một chút, ý bảo Nương nương vểnh mông lên.

"Ngươi cái tên tiểu phôi đản, chỉ biết khi dễ Ai Gia!" Đông Phương Uyển Nhi ánh mắt u oán hung hăng quất Chu Trần một cái, thân thể lại rất phối hợp mà nhấc mông lên, mặc cho Chu Trần thi vi.

"Nương nương thật đẹp!" Chu Trần ánh mắt ngưng lại, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

"Hoa cỏ trên cạn dưới nước, đáng yêu thì nhiều, Đào Uyên Minh đời Tấn chỉ yêu cúc..." Chu Trần thi ý đại phát, nhịn không được chậm rãi mở miệng.

"Đào Uyên Minh là ai?" Đông Phương Uyển Nhi mông khẽ thít lại, đôi mắt đẹp hàm tu, hừ Chu Trần một cái: "Sẽ không phải là hóa danh của Tiểu Trần Tử ngươi chứ?" Nàng đã tỉ mỉ xem qua tư liệu của Chu Trần, biết Chu Trần thích dùng hóa danh dạo thanh lâu gì đó.

“Hoa cỏ trên cạn dưới nước...” Đông Phương Uyển Nhi trước đây nghe còn bình thường, nhưng kể từ khi Chu Trần đổ bộ cả trên cạn lẫn dưới nước, nàng cảm giác nhận thức của mình đều bị lật đổ.

“Nương nương nói Trần là Đào Uyên Minh, vậy Trần chính là! ” Chu Trần cúi người, nhẹ nhàng hôn lên má ngọc mềm mại của Đông Phương Uyển Nhi: “Đào Uyên Minh đời Tấn chỉ yêu cúc, Chu Đôn Di đời Tống chỉ yêu sen vì từ bùn mà chẳng vương bẩn.” Chu Trần ánh mắt hạ xuống, nhìn đóa sen đang nở rộ, tán thán nói: “Sen trạc thanh liên mà chẳng yêu, giữa thông ngoài thẳng, không mọc lan không cành rẽ, hương thơm xa tỏa càng thanh, đứng thẳng sạch sẽ, có thể nhìn từ xa mà chẳng thể đùa bỡn.” Đông Phương Uyển Nhi trực tiếp tặng Chu Trần một ánh mắt trắng dã xinh đẹp, miệng nói một đằng, tay làm một nẻo, còn có thể nhìn từ xa mà chẳng thể đùa bỡn sao?

Cái móng vuốt Lộc Sơn kia đã luồn vào nơi u tối rồi.

“Vậy ngươi yêu cái gì?” Đông Phương Uyển Nhi hiếu kỳ hỏi, kỳ thật nàng trong lòng sớm đã có đáp án, chỉ là không thể để Chu Trần một mình diễn độc thoại chứ?

Nên phối hợp diễn xuất của ngươi, ta dốc sức biểu diễn!

“Nương nương nói Đào Uyên Minh là Trần, vậy Chu Đôn Di tự nhiên cũng là Trần, đều là Trần, vậy Trần tự nhiên đều yêu!” Chu Trần cười, thất giai thần binh Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ đột nhiên đánh lén, phản tay đâm vào tiểu phúc của Đông Phương Uyển Nhi.

“A, ngươi cái tên hỗn đản, dám đánh lén!” Đông Phương Uyển Nhi run lên, đôi mắt đẹp hung hăng trừng Chu Trần, lại không hề hiển lộ hung ác, ngược lại có một loại thiên kiều bách mị vô hạn phong tình: “Tin hay không Ai Gia một chưởng đập chết ngươi?” “Nương nương nỡ lòng nào?” “Ngươi thử xem?” “Vậy thì thử!” Chu Trần lập tức lấy ra Như Ý Khổn Tiên Thằng, trói chặt Đông Phương Uyển

Nhi.

"Phóng tứ!" Đông Phương Uyển Nhi lông mày dựng lên, phượng mâu lạnh lẽo: "Đại đảm Tiểu Trần Tử, dám vô lễ với Ai Gia, Ai Gia muốn chém đầu ngươi, tru di cửu tộc ngươi!" "Nương nương vẫn chưa nhận ra hình thế a!" Chu Trần lấy ra thần binh Giá Hải Tử Kim Tiên, một roi quất xuống: "Nương nương còn tru di cửu tộc Trần sao?" "Phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất, đừng tưởng như vậy là có thể khiến Ai Gia khuất phục!" Đông Phương Uyển Nhi kiêu ngạo ngẩng đầu, cổ thiên nga trắng nõn thon dài động lòng người, thà chết không chịu khuất phục.

"Trần muốn xem Nương nương có thể cứng miệng đến bao giờ!" Chu Trần lại lần nữa lấy ra Âm Dương Huyền Từ Đảm và những kỳ môn thần binh khác, chuyên môn nhắm vào nhược điểm và khuyết điểm của Đông Phương Uyển Nhi.

Vốn dĩ vẫn còn cứng miệng, Đông Phương Uyển Nhi rất nhanh lệ rơi đầy mặt, hai mắt sưng đỏ, cuối cùng đành phải mở miệng chịu thua, dưới dâm uy của Chu Trần mà khuất phục. .....

"Đáng ghét!" Sở Phi Vũ nắm chặt quyền, mặt đều tái xanh.

Gần đây khoảng thời gian này, hắn mỗi ngày tâm phiền ý loạn, tu luyện không cách nào bình tâm tĩnh khí, câu cá không cách nào kiên nhẫn chuyên chú, làm việc gì cũng không dốc sức.

Hắn không biết tại sao, ma xui quỷ khiến rời khỏi bí cảnh, lặng lẽ đến Bích Hoa Cung.

Có lẽ là bản năng bắt gian và hiếu kỳ thúc đẩy hắn qua xem một chút.

Chỉ là một ánh mắt này.

Suýt nữa không khiến hắn tại chỗ bùng nổ.

Khí lạnh run rẩy!

Những nơi hắn chưa từng đến, Chu Trần đều dạo qua một lượt.

Chiếc xe đạp hắn không nỡ cưỡi, bị Chu Trần đứng lên đạp.

Hắn thật sự muốn xông vào một chưởng đập chết tên hỗn đản đáng ghét Chu Trần kia và tiện nhân kia, nhưng lý trí vẫn áp chế xung động.

Hắn không thể làm như vậy.

Điều đó không phù hợp với lợi ích của hoàng tộc Đại Càn.

Huống hồ hắn biết từ khi hắn rời khỏi bí cảnh, phía sau đã có không ít người theo dõi.

Một khi hắn dám làm chuyện gì quá đáng.

Lập tức sẽ có một đám người nhảy ra ngăn cản hắn.

Chu Trần hiện tại chính là bảo vật của hoàng tộc họ Sở, thậm chí còn quan trọng hơn hắn rất nhiều.

Nhất là những cường giả nữ tính kia.

Bọn họ đang chờ Chu Trần giúp bọn họ thức tỉnh Hoàng giả huyết mạch.

"Đáng ghét!

Trẫm sao lại không có thể chất này?

Đúng là tên tiểu hỗn đản vận cứt chó!" Sở Phi Vũ không quấy rầy, tức giận quay về bí cảnh, tiếp tục câu cá.

Đừng nói, vận khí của hắn thật không tệ.

Thế mà lại câu được một con Trần thế long thu vương vừa dài vừa thô, con sau lắc đầu vẫy đuôi, cái đuôi màu tím hồng căng cứng, "bốp" một tiếng quất cho hắn đầy mặt bùn nước!

“Đáng ghét!

Ngươi cũng khi dễ Trẫm!” Sở Phi Vũ một chưởng đập nát đầu Trần thế long thu vương, cảm giác con cá này cũng hư hỏng, cũng đáng ghét như Chu Trần, khiến người ta chán ghét! .....

Bích Hoa Cung.

“Nương nương, vừa rồi là Đại Càn đệ tứ trăm tám mươi đại Hoàng đế bệ hạ đến sao!?” Linh hồn Chu Trần cường đại, ẩn ẩn cảm thấy một luồng ánh mắt không có thiện ý đối với hắn đang rình mò, trong lòng lập tức có suy đoán.

“Ngươi thế mà lại biết?” Má phấn ửng hồng, ánh mắt mê ly của Đông Phương Uyển Nhi có chút kinh ngạc, Sở Phi Vũ cũng là cường giả Pháp Tướng đỉnh phong, cho dù đối phương đối với Chu Trần ghét bỏ.

Nhưng đối phương đã ẩn giấu thân hình, cường giả Thần Thông Cảnh bình thường đều khó mà phát giác.

Chu Trần thế mà lại lập tức cảm tri được.

“Trần nếu không có chút bản sự, sớm đã bị người ta làm thịt rồi.” Chu Trần cười cười, ghé sát vào tai Nương nương, nói: “Huống hồ sự lợi hại của Trần, Nương nương chẳng lẽ còn không rõ sao?” Đông Phương Uyển Nhi liếc Chu Trần một cái, tràn đầy u oán: “Mặt Ai Gia đều mất sạch rồi, đều tại ngươi tên phôi đản này, ngươi đừng khi dễ Ai Gia nữa có được không?” “Trần đây là yêu Nương nương mà!” Chu Trần không hề lay động, liếc nhìn thần binh đã dâng cho Nương nương, tạm thời ký gửi trên người nàng, cánh tay khẽ dùng sức.

“Ngươi thật sự là yêu Ai Gia!” Đông Phương Uyển Nhi run lên, giơ tay hung hăng véo vào eo Chu Trần một cái.

Tê!

Chương 141

Lần này Chu Trần không phải giả vờ, là thật sự đau.

Đại lão Pháp Tướng đỉnh phong như Đông Phương Uyển Nhi, khí lực thật lớn, véo người một cái, cho dù là nhục thân cường hãn của Chu Trần đã luyện thể viên mãn từng bước tấn thăng đến Thần Chủng Cảnh cũng không chịu nổi.

Chu Trần phát ngoan, lòng bàn tay dùng sức.

Đến đây.

Cùng nhau thương hại đi! .....

Ba ngày sau.

Cuộc chiến kết thúc.

Chu Trần trên người xanh một mảng tím một mảng, trên lưng từng vệt máu bị cào ra, đặc biệt chói mắt.

Bất quá Chu Trần có các loại thần binh tương trợ, Đông Phương Uyển Nhi, vị đại lão Pháp Tướng đỉnh phong này cũng không chiếm được lợi lộc gì.

Trên người nàng đầy vết đỏ, bị Chu Trần đánh cho khóc, hai mắt sưng đỏ, nước mắt giàn giụa.

Thậm chí thần binh của Chu Trần còn cắm trên người nàng.

"Ngươi cái tên tiểu hỗn đản, thật sự là không biết thương hương tiếc ngọc!" Đông Phương Uyển Nhi đôi mắt đẹp như nước, hừ nói: "Ai Gia đều bị ngươi làm hư rồi!" "Hiện tại còn bỏng rát!" "Ai bảo Nương nương người đẹp như vậy, khiến Trần tình không tự cấm, khó có thể thoát ra!" Chu Trần ôm lấy kiều khu mềm mại của Đông

Phương Uyển Nhi, tâm mãn ý túc, vô cùng sảng khoái.

Kỳ thật hai người nhìn có vẻ thảm, nhưng chỉ là một chút vết thương ngoài da mà thôi, thậm chí còn không đáng kể.

Nếu bọn họ muốn, trong chớp mắt liền khôi phục.

"Miệng lưỡi trơn tru!" Đông Phương Uyển Nhi bĩu môi, mới không tin lời quỷ của Chu Trần.

Chu Trần chính là một tiểu hỗn đản bạo lực.

Nếu không phải nàng tu vi cao.

Nhất định bị tên hỗn đản này làm hư rồi.

Đương nhiên.

Nếu không phải biết nàng tu vi cao, không làm hư được, Chu Trần cũng sẽ không bạo lực như vậy.

Giống như Sư Thanh Tuyền, chưởng môn sư bá và những người khác.

Chu Trần đều rất ôn nhu.

Huống hồ người khác bị làm hư cũng không đau lòng.

Chơi đã đời, Chu Trần toàn thân thông thái, tâm mãn ý túc rời đi.

Nhìn Chu Trần dưới sự dẫn dắt của Dao Cơ biến mất khỏi Bích Hoa Cung, nụ cười vũ mị trên mặt Đông Phương Uyển Nhi biến mất, lại khôi phục dáng vẻ cao quý thánh khiết.

"Đúng là một hỗn đản!" Thần lực vận chuyển, thần binh Chu Trần cắm trên người nàng trong nháy mắt bị chấn bay ra ngoài, hóa thành mảnh vụn, dấu vết Chu Trần làm ra trên người nàng trong chớp mắt khôi phục như lúc ban đầu.

Nàng khoanh chân ngồi xuống, vận công tu luyện, luyện hóa tài

nguyên Chu Trần để lại.

Để thức tỉnh Kiếm Hoàng huyết mạch, nàng đã phải trả giá quá nhiều.

Cùng Chu Trần, mặc cho hắn tùy ý đùa bỡn.

Nàng từng khi gả cho Sở Phi Vũ, cũng chưa từng chơi đùa như vậy.

Những con đường có thể đi và không thể đi đều bị Chu Trần khai tích ra rồi. .....

Trần Kiếm Phong.

Quán Quân Hầu phủ.

"Sảng khoái!" Chu Trần trở về nhà, nghĩ đến Đông Phương Uyển Nhi, vẫn còn dư vị vô cùng.

Hắn biết Đông Phương Uyển Nhi chỉ là chơi đùa cùng hắn, cũng không yêu hắn, nhưng hắn cũng không cần mọi người đều yêu hắn.

Cùng hắn chơi đùa, vui vẻ là được.

Và Đông Phương Uyển Nhi khiến hắn chơi đùa rất vui vẻ.

Hắn có thể buông lỏng tay chân, thỏa sức chơi đùa.

Dù sao đại lão Pháp Tướng đỉnh phong cũng không làm hư được.

Ở Bích Hoa Cung chơi đủ kích tình, Chu Trần về nhà cùng chúng nữ chơi ôn tình, lao dật kết hợp, thư giãn điều độ.

Thật thoải mái. .....

Ba ngày sau.

Tiểu di chưởng môn sư bá Cam Linh Tố cáo từ rời đi.

Nhìn bóng lưng a na mềm mại biến mất của tiểu di, Chu Trần rơi vào trầm tư.

“Còn nhìn!” Thanh Ngọc Dao hung hăng véo Chu Trần một cái, hừ nói.

“Chưởng môn sư bá, người hiểu lầm rồi, ta không nhìn!” “Ngươi coi ta mù sao!” “Ta đang nghĩ, tiểu di nói ác phụ Tạ Mộng Dao kia biết tung tích của người, phái người đến ám sát người, nói không chừng đã đến Càn Đô!” Chu Trần trầm ngâm nói: “Chưởng môn sư bá người ở đây, bọn chúng tự nhiên không cách nào đắc thủ, nhưng khẳng định đang âm thầm quan sát, chờ đợi cơ hội!” “Tiểu di rời đi, sát thủ ẩn mình trong bóng tối có khả năng ra tay với tiểu di, từ đó dẫn người ra ngoài.” Thanh Ngọc Dao sắc mặt biến đổi, lo lắng nói: “Vậy tiểu di chẳng phải có nguy hiểm sao?

Thiếp đi gọi tiểu di trở lại!” “Chưởng môn sư bá, người đừng động, ta đi tiễn tiểu di một đoạn, nếu có sát thủ, thuận tiện giải quyết luôn!” “Sát thủ có thể là Thần Thông Cảnh, ngươi được không?” Thanh Ngọc Dao có chút lo lắng.

Chu Trần tuy rằng chiến lực rất mạnh, nhưng ở cảnh giới Thần Chủng Nguyên Anh hắn là ít có địch thủ, nhưng gặp phải tu vi Thần Thông Cảnh hoặc Hóa Thần Cảnh, e rằng còn chưa đủ xem!

“Yên tâm đi, ta có át chủ bài, dù là Vương giả đến cũng không làm gì được ta!” Chu Trần tặng chưởng môn một ánh mắt an tâm, thân ảnh biến mất tại chỗ.

Hắn thi triển thần thông Man Thiên Quá Hải, lặng lẽ rời khỏi Trần Kiếm Phong.

“Tiểu tử này...” Dao Cơ đột nhiên phát hiện Chu Trần biến mất, nàng thế mà lại không tìm thấy hắn.

Dao Cơ có tu vi Pháp Tướng sơ kỳ.

Hiện giờ không chỉ là tọa kỵ độc quyền của Chu Trần, còn kiêm

nhiệm vệ sĩ của Chu Trần.

Không chỉ Dao Cơ.

Tử Thanh tiên tử cũng vẫn luôn âm thầm bảo hộ Chu Trần.

Mà Tử Thanh tiên tử có tu vi Vương giả.

"Tiểu tử này khẩu khí thật không nhỏ!" Tử Thanh tiên tử cũng không tìm thấy Chu Trần, nhưng nàng chỉ cần đi theo Cam Linh Tố là được.

Cam Linh Tố sau khi rời khỏi Trần Kiếm Phong không hề dừng lại, trực tiếp rời khỏi Càn Đô, chuẩn bị rời khỏi Đại Càn.

"Cam Linh Tố!?" Tạ Nhất Đao vẫn luôn âm thầm rình mò phát hiện thân ảnh của Cam Linh Tố.

"Nàng sao lại ở đây?" "Chắc chắn là đã để lộ tin tức, đến thông phong báo tin!" Tạ Nhất Đao mặt trầm xuống, Thanh Ngọc Dao sau khi biết có người muốn giết nàng, càng sẽ không đi ra.

Độ khó hắn muốn giết Thanh Ngọc Dao tăng lên theo cấp số nhân.

"Tiện nhân này, lão tử trước tiên làm thịt ngươi!" Tạ Nhất Đao ánh mắt bạo lệ, lặng lẽ theo sau Cam Linh Tố.

Hắn chuẩn bị bắt Cam Linh Tố, để dẫn Thanh Ngọc Dao ra.

Bất quá làm sao để dẫn ra lại rất cần kỹ thuật.

Làm không tốt sẽ dẫn lửa thiêu thân.

Hắn không sợ Thanh Ngọc Dao và Chu Trần, nhưng đây là Đại Càn, là sân nhà của Chu Trần, với thân phận của Chu Trần, tìm một cường giả Pháp Tướng Cảnh giúp đỡ rất dễ dàng.

Hắn nhất định phải cẩn thận.

Cam Linh Tố tốc độ không chậm, sau khi rời khỏi Càn Đô càng

dốc toàn lực chạy đi, nhưng Tạ Nhất Đao là cường giả Thần Thông Cảnh, Cam Linh Tố căn bản không cách nào thoát khỏi, thậm chí còn không hề phát hiện.

Khi rời khỏi Càn Đô vài ngàn dặm sau, Tạ Nhất Đao nhịn không được ra tay.

"Lam Ngân Quấn Quanh!" Tạ Nhất Đao ra tay liền là thần thông.

Đây là một môn thần thông vây khốn địch, chỉ thấy một cây dây leo màu lam bạc từ hư không lan ra, thẳng tắp lao về phía Cam Linh Tố.

Cam Linh Tố giật mình, vừa mới khiến pháp bảo trên người phát sáng, lại lập tức ảm đạm đi.

Dây leo màu lam bạc đã cuốn chặt lấy nàng, và phóng thích độc tố.

Pháp lực trong đan điền của Cam Linh Tố trong giây đầu tiên bị phong ấn, sau đó độc tố nhập thể, toàn thân nàng mềm nhũn vô lực, tinh thần hoán tán.

Nàng muốn tự sát cũng không làm được!

"Tạ Nhất Đao!" Cam Linh Tố nhận ra môn thần thông này, trong mắt tràn đầy chán ghét và căm hận.

Tạ Mộng Dao đã đoạt tiên linh căn của Thanh Ngọc Dao.

Tạ Nhất Đao cũng là đồng phạm.

"Ngươi tiện nhân kia, có phải đã đi thông phong báo tin rồi không?" Tạ Nhất Đao bước ra, ánh mắt gian tà dâm uế quét qua thân hình đầy đặn a na của Cam Linh Tố, cười xấu xa nói: "Mỹ nhân xinh đẹp như vậy nếu trực tiếp giết đi, thật sự quá lãng phí!

Ta đây là người ghét lãng phí lương thực nhất, trước khi ngươi chết, ta nhất định sẽ để ngươi hảo hảo hưởng thụ khoái lạc làm phụ

nữ!" "Vô sỉ tiểu nhân!" Cam Linh Tố hung hăng nhổ một ngụm đàm, cười khẩy nói: "Ngươi muốn giết Thanh Dao, nằm mơ đi, ta đã đem tin tức của ngươi nói cho Thanh Dao rồi, hơn nữa dẫn ngươi ra ngoài, ngươi quả nhiên trúng kế rồi!" "Chết đến nơi còn dám cuồng vọng!!" Tạ Nhất Đao run lên, nhưng dù sao cũng là lão giang hồ, trong chớp mắt liền hiểu ra nữ nhân này tám chín phần là đang lừa hắn!

"Muốn hù dọa ta?" Tạ Nhất Đao cười khẩy, dâm uế nói: "Lão tử hiện tại liền lột sạch ngươi, xem có ai ra cứu ngươi không!" "Đương nhiên có người rồi!" Chu Trần từ hư không đi ra, nhìn Tạ Nhất Đao, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thật ngại quá, chuyện tốt của ngươi không thành rồi!" "Chu Trần!?" Cam Linh Tố trừng lớn mắt, không ngờ Chu Trần thế mà lại xuất hiện ở đây.

Vừa rồi nàng nói gì mai phục, dẫn Tạ Nhất Đao ra ngoài, hoàn toàn chỉ là để hù dọa đối phương mà thôi.

"Chu Trần!" Tạ Nhất Đao run lên, không chút nghĩ ngợi, quay người liền chạy.

Hắn cảm thấy mình trúng kế rồi.

Huống hồ Chu Trần là Kiếm Tử của Vô Lượng Kiếm Tông, Quán Quân Hầu Đại Càn, còn cưới cả trưởng công chúa, đừng nói mai phục hắn.

Ngay cả bình thường ra ngoài, cũng nhất định có cường giả đi theo.

Hắn một cường giả Thần Thông Cảnh tuy ở bên ngoài rất mạnh.

Nhưng không đối phó được cường giả phía sau Chu Trần.

Tử Thanh tiên tử nhìn Tạ Nhất Đao đang bỏ chạy, không lập tức ra tay, nàng muốn xem Chu Trần có át chủ bài gì, lại nói ngay cả Vương giả cũng không làm gì được hắn.

Đông!

Một tiếng như mõ gỗ từ ni cô am vang lên, thân hình Tạ Nhất Đao đang bỏ chạy khựng lại, thẳng tắp từ không trung rơi xuống.

Hồn phi phách tán!

"Là nàng!" Tinh thần Tử Thanh tiên tử chấn động, trong đầu lập tức hiện lên ni cô và ni cô am quỷ dị mà nàng gặp trên đường đưa Chu Trần đến Càn Đô.

Chu Trần đã dùng một kiện hồn bảo đặc thù trấn áp ni cô quỷ dị kia.

Giờ nhìn lại.

Ni cô quỷ dị đã bị Chu Trần thu phục!

Hơn nữa.

"Vương giả!?" Tử Thanh tiên tử trong lòng sóng gió cuồn cuộn, sức mạnh của đối phương, so với trước kia có sự thay đổi trời đất.

Ban đầu ni cô quỷ dị cảnh giới Pháp Tướng Cảnh còn có thể bằng vào quỷ vực tạm thời vây khốn nàng, giờ ni cô quỷ dị thăng cấp Vương giả, nàng e rằng cũng không phải đối thủ!

Chu Trần không biết sự chấn động của Tử Thanh tiên tử, hắn bước tới, dang tay ôm lấy Cam Linh Tố từ không trung rơi xuống.

Cùng với việc Tạ Nhất Đao bị diệt sát, thần thông Lam Ngân Quấn Quanh dĩ nhiên biến mất, nhưng Cam Linh Tố trong cơ thể vẫn còn độc tố, toàn thân vô lực!

"Chu Trần, ngươi sao lại ở đây?" Cam Linh Tố không hiểu, ngửi thấy mùi nam tính nồng nặc trên người Chu Trần, mặt phấn ửng hồng, trong đầu không tự chủ hiện lên cảnh tượng trong ôn tuyền trì đêm đó.

Nàng cảm thấy toàn thân nóng ran khó chịu.

Môn thần thông Lam Ngân Quấn Quanh này có độc, không chỉ có thể khiến người ta mất đi năng lực hành động, thân thể mềm nhũn, còn có dâm độc, vô cùng ác độc.

“Tiểu di không phải nói có người muốn giết chưởng môn sư bá sao?

Ta lo thích khách ra tay với tiểu di, cho nên âm thầm tiễn tiểu di một đoạn, không ngờ thật sự lại gặp phải!” Chu Trần cười, giọng nói bình tĩnh cho người ta cảm giác an toàn vững chãi vô cùng.

“Tiểu tử này tuy rằng hư hỏng, sắc sắc, nhưng làm việc thật sự là tích thủy bất lậu, lại còn thiên phú dị bẩm, thật sự là Đại Đế chi tư!” Cam Linh Tố ngây người nhìn Chu Trần, trong lòng cảm khái: “Thanh Dao ánh mắt không tệ, đi theo hắn cũng coi như đáng giá!” Chu Trần không biết mình lại có thêm một cái “Đại Đế chi tư”, cách không bắt lấy thi thể Tạ Nhất Đao, thu vào Phong Nguyệt Bảo Giám, ôm Cam Linh Tố trở về.

“Tiểu di, ta đưa di về nhà giải độc!” "Tiếng mõ thật đáng sợ!" Dao Cơ tâm thần chấn động, không ngờ ngoài Tử Thanh Tiên Tử, trong bóng tối còn có một Vương Giả bảo hộ Chu Trần.

Song nghĩ đến sự đặc thù của Chu Trần, việc có cường giả đầu tư vào hắn cũng là điều bình thường.

Chu Trần không bận tâm đến Tử Thanh Tiên Tử và Dao Cơ đang âm thầm theo dõi.

Với thực lực của Tịnh Nguyệt Am Chủ, đặc biệt là am hiểu về linh hồn, thì ngay cả Vương Giả cũng khó lòng trốn thoát.

Từ lúc rời Trần Kiếm Phong, Chu Trần đã biết hai người đi theo mình.

Mặc dù họ không thể phát hiện ra hắn, nhưng vì biết Chu Trần đi đưa Cam Linh Tố, họ chỉ cần đi theo Cam Linh Tố là tự nhiên sẽ theo được Chu Trần.

Cam Linh Tố cắn chặt môi, cố gắng chịu đựng sự nóng ran khó chịu khắp cơ thể.

Nhưng Lam Ngân Chi Độc của cường giả Thần Thông cảnh đâu phải dễ dàng kháng cự?

Nàng cảm thấy lý trí không ngừng tiêu tán, không thể nhịn được nữa mà uốn éo trong lòng Chu Trần.

Chu Trần thấy vậy, bàn tay ôm Cam Linh Tố khẽ dịch chuyển đến vị trí thích hợp, thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, giúp nàng tạm thời áp chế độc tố. "Ưm!" Cam Linh Tố giật mình, đôi mắt đẹp mở lớn, đồng tử co rụt, gò má ửng hồng phập phồng nâng lên, môi đỏ hé mở, muốn mắng Chu Trần nhưng lại không biết mở lời thế nào.

Đặc biệt là nàng cảm thấy độc bị áp chế, một cảm giác sảng khoái khó tả dâng trào trong lòng, khiến nàng có chút mê luyến khó kiềm chế. "Cam Linh Tố à Cam Linh Tố, sao nàng lại có thể như vậy..." Hai luồng ý niệm trong đầu không ngừng giao tranh, nhưng dưới tác dụng của Lam Ngân Chi Độc, một tiểu nhân màu trắng nhanh chóng bị tiểu nhân màu hồng đánh bại.

Gò má hồng hào nóng bỏng của Cam Linh Tố vùi vào ngực Chu Trần, ngầm chấp nhận việc Chu Trần dùng tay giúp nàng áp chế độc tố.

Hương thơm dịu dàng của giai nhân động tình quanh quẩn nơi mũi, cùng với sự ngầm chấp nhận của Cam Linh Tố, động tác giải độc của Chu Trần càng trở nên thô bạo và lớn mật, đủ loại chỉ pháp tuyệt kỹ được thi triển.

Bất kể độc lợi hại đến mấy, dưới Lôi Quang Như Ý Thủ thần thông mà Chu Trần đã luyện tập vô số lần, sớm đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, đều không chịu nổi một đòn.

Xuân liễu quanh co nước lượn vòng, thu cúc sen hồng nối tiếp nở.

Ngày đêm lầu cao say mê mẩn, quản huyền trong trẻo sóng tình trào.

Chu Trần ẩn mình, rất nhanh trở về Càn Đô.

Càn Đô hôm nay đặc biệt náo nhiệt, bởi vì Bắc Lương Vương đã hồi đô. "Bắc Lương Vương đến rồi!" "Kia chính là thân quân Bắc Lương Vệ của Bắc Lương Vương sao?

Khí thế thật đáng sợ!" "Nghe nói Bắc Lương Vệ chiêu mộ người không chỉ yêu cầu gia thế trong sạch, tu vi thấp nhất cũng phải Nguyên Đan cảnh, binh khí giáp trụ họ trang bị thống nhất đều là Thần Binh ngũ giai trở lên!" "Thật đáng sợ!" "Mau nhìn, là Bắc Lương Vương!" "Còn có Bắc Lương Vương Phi nữa!" "Bắc Lương Vương Phi thật đẹp a!" "Bắc Lương Vương Phi xuất thân từ Huyết gia của Hoàng Giả thế gia, cùng Hoàng hậu đương kim là tỷ muội cùng mẹ, từng là song kiêu tuyệt đại của Huyết gia, tự nhiên phi phàm!" "Nếu có thể cưới được mỹ nhân như Bắc Lương Vương Phi, dù có chết cũng đáng..." "Mẹ kiếp!

Muốn chết thì đừng kéo ta, cút xa ra!" "Thật uy phong a!" "Đại trượng phu phải như thế này mới phải!" ...

Chu Trần chơi đùa hoa sen, ôm Cam Linh Tố vào thành, vừa vặn thấy Bắc Lương Vương tiến vào.

Xung quanh vô số người vây xem, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Từng người một mặc giáp đen, tay cầm trường thương, vũ trang đầy đủ, hơn nữa đều là Bắc Lương Vệ trên Nguyên Đan cảnh mở

đường, chỉ riêng khí thế đã đủ khiến đa số người can đảm vỡ nát.

Chương 142

Chu Trần vẫn ẩn mình, không hề để ý đến Bắc Lương Vương.

Bắc Lương Vương là đệ đệ cùng mẹ với Hoàng đế đương kim Sở Vô Nhai, tên là Sở Vô Thương, tu vi Thần Thông cảnh, trấn thủ Bắc Lương.

Bắc Lương là biên giới giữa Đại Càn và Đại Khôn.

Bắc Lương Vương Phi là người của Hoàng Giả thế gia Huyết gia, tên là Huyết Bạch Anh, tỷ tỷ của nàng là Huyết Khinh Ca, chính là Hoàng hậu của Sở Vô Nhai. "Sở Vô Thương sao lại trở về?

Chẳng lẽ thay người trấn thủ biên giới?

Hay là đã hòa giải với Đại Khôn Vương triều và ngừng chiến?" Một thoáng nghi hoặc lóe lên trong đầu Chu Trần, nhưng hắn đã có được câu trả lời từ những lời bàn tán xung quanh. "Bắc Lương Vương một nhà trở về, chẳng lẽ khải hoàn mà về, biên giới đã khôi phục hòa bình rồi sao?" "Chắc là Bách Triều Đại Chiến sắp bắt đầu, hai bên đã đình chiến rồi!" "Đúng vậy đúng vậy, Bách Triều Đại Chiến một giáp tí một lần, năm nay vừa vặn lại là một giáp tí!" "Bách Triều Đại Chiến là gì?" "Cái này ngươi cũng không biết?

Bách Triều Đại Chiến đúng như tên gọi là trận chiến của hàng trăm vương triều, nhưng không phải cường giả chiến đấu." "Các đại vương triều đều có Vương Giả, Vương Giả chiến đấu, hủy thiên diệt địa, một khi đánh nhau, tất nhiên sinh linh đồ thán." "Vì vậy Bách Triều Đại Chiến là trận chiến của các thiên kiêu trẻ tuổi dưới một trăm tuổi." "Đồng thời, đây cũng là vòng tuyển chọn nhập môn của thế lực cấp Hoàng là Tử Tiêu Cung!" "Vì vậy." "Bách Triều Đại Chiến do Tử Tiêu Cung chủ trì tổ chức, và trong thời gian Bách Triều Đại

Chiến, các đại vương triều phải đình chiến." "Hơn nữa mỗi vương triều đều phải dùng mười tòa thành làm vật đặt cược." ... "Bách Triều Đại Chiến?

Tuyển chọn nhập môn Tử Tiêu Cung?" Chu Trần bừng tỉnh, nhưng không để ý.

Hắn hiện tại sống rất thoải mái, mỗi ngày Phong Nguyệt điểm bùng nổ, không hứng thú với Bách Triều Đại Chiến.

Thậm chí Bách Triều Đại Chiến còn không hấp dẫn hắn bằng Bắc Lương Vương Phi đang cưỡi trên lưng một con bạch hổ phía trước.

Bắc Lương Vương Phi vận y phục trắng, dáng người thon dài uyển chuyển, đôi mắt phượng lạnh lùng kiêu sa, toát lên vẻ kiêu ngạo bẩm sinh, khiến người ta có ham muốn chinh phục.

Nhưng Chu Trần không nhìn nhiều, chỉ là một Bắc Lương Vương Phi Thần Thông cảnh mà thôi.

Hắn hiện tại mỗi ngày đều chơi đùa với các cực phẩm Pháp Tướng cảnh, không phải công chúa thì cũng là hoàng hậu quý phi, lại còn là từ các thời đại khác nhau.

Mỗi người đều không hề kém Bắc Lương Vương Phi Huyết Bạch Anh.

Đương nhiên.

Nếu có cơ hội, Chu Trần cũng không ngại tặng Bắc Lương Vương một chiếc vương miện phỉ thúy, bảo đảm xanh ngát thuần túy, xanh đến phát sáng.

Ôm Cam Linh Tố, Chu Trần lặng lẽ quay về Quán Quân Hầu phủ tại Trần Kiếm Phong. "Tiểu di, nàng trúng độc rất sâu, chỉ dựa vào Lôi Quang Như Ý Thủ của ta không thể hoàn toàn giải độc." Chu Trần đặt Cam Linh Tố lên giường, nhìn gò má ửng hồng của nàng, nghiêm

túc nói: "Ta cần phải càng sâu sắc giải độc cho nàng!" Cam Linh Tố không dám nhìn vào mắt Chu Trần, cảm nhận Lam Ngân Chi Độc quấn quanh trong cơ thể do Thần Thông Lam Ngân Quấn Xoáy của Tạ Nhất Đao để lại, nàng không có cách nào hóa giải.

Chỉ có thể dựa vào Chu Trần!

Nghĩ đến việc nàng đã bị Chu Trần dùng tay "làm cái đó", cũng không kém cái gì nữa.

Nàng từ từ nhắm mắt lại, ngẩng chiếc cổ thiên nga trắng muốt, đầu ngả ra sau.

Đây rõ ràng là tư thế mời gọi.

Chu Trần là một lão thủ tình trường, sao lại không hiểu. "Tiểu di, đắc tội rồi!" Chu Trần đưa tay lên, phảng phất như vừa rửa xong, từ suối nước nóng bước ra.

Hắn ôm lấy eo Cam Linh Tố, xoay nàng lại, khiến nàng quay lưng về phía mình, nằm sấp trên giường. "Ngươi..." Cam Linh Tố bỗng mở choàng mắt, không ngờ Chu Trần lại đặt nàng vào tư thế đáng xấu hổ này, nàng vừa định phản đối, nhưng đột nhiên khựng lại.

Đôi bàn tay ngọc trắng nõn mềm mại bỗng siết chặt chiếc chăn.

Mặc dù vì Lam Ngân Chi Độc quấn quanh, và Chu Trần trên đường đã dùng Lôi Quang Như Ý Thủ giúp nàng áp chế độc, nàng đã ẩm ướt.

Nhưng Chu Trần...

Nàng cảm giác như Thần Thông Lam Ngân Quấn Xoáy của Tạ Nhất Đao không phải là trói chặt nàng mà là trực tiếp xuyên thấu bụng dưới của nàng vậy. "Tiểu di, nàng thật đẹp!" Chu Trần hai tay trực chỉ tiêu ba, ôm trọn sự viên mãn.

Hôn nhẹ bên cổ Cam Linh Tố, giọng hắn dịu dàng nói lời tình tứ.

Chỉ là động tác vẫn thô bạo. "Ngươi đúng là một tên tiểu hỗn đản!" Cam Linh Tố trong cơn đau kịch liệt hoàn toàn tỉnh táo, quay đầu lại hung hăng trừng Chu Trần một cái.

Hai hàng lệ trong suốt từ từ lăn dài. "Tiểu di, ta khao khát nàng lắm!" ... "Ta vẫn còn quá yếu!" Thanh Ngọc Dao trong lòng sốt ruột, đứng ngồi không yên, lo lắng cho sự an nguy của Chu Trần và Cam Linh Tố.

Nếu không phải tu vi của nàng quá yếu, thì nàng đã không phải trốn trong nhà không dám ra ngoài. "Ngọc Dao muội muội, muội không cần lo lắng, tên hỗn đản đó và tiểu di của muội đã trở về rồi!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao từ phía sau bước đến, đứng cạnh Thanh Ngọc Dao, cười nói: "Hiện giờ đang ở trong biệt viện mà tiểu di của muội từng ở!" "Bọn họ trở về cũng không nói cho ta một tiếng sao?" Thanh Ngọc Dao giật mình, không ngờ Chu Trần và Cam Linh Tố đã trở về. "Tiểu di của muội hình như trúng độc, tên tiểu hỗn đản đó đang giúp nàng ấy giải độc đó!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao giải thích.

Chu Trần lặng lẽ trở về, sau khi về đến nhà tự nhiên sẽ không ẩn mình, Hoàng Phủ Nguyệt Dao với tư cách là cường giả Thần Thông cảnh, tự nhiên cảm ứng được Chu Trần và Cam Linh Tố trở về. "Cái gì?

Tiểu di của ta trúng độc sao?

Ta đi xem!" Thanh Ngọc Dao vội vàng chạy đến biệt viện nơi Cam Linh Tố đang ở. "Tiểu di, nàng nhịn một chút!" Thanh Ngọc Dao khựng lại, không xông thẳng vào, vạn nhất Chu Trần đang giải độc mà bị quấy rầy, công cốc thì hỏng bét.

Nàng đứng ngoài cửa lắng nghe, sắc mặt thay đổi. "Tên hỗn đản này!" Thanh Ngọc Dao nghiến răng nghiến lợi, nàng đã nghe được bên

trong đang làm gì, nhưng để cho chắc chắn, nàng dùng thần thức dò xét vào trong. "Hừ!

Hóa ra là giải độc kiểu này!" Gò má trắng nõn của Thanh Ngọc Dao ửng hồng, quay người vội vàng rời đi.

Nàng biết Chu Trần là một tên đại phôi đản, không ngờ tiểu di lại nhanh chóng rơi vào ma trảo như vậy.

Nhưng Chu Trần và Cam Linh Tố không sao, tảng đá lớn đè nặng trong lòng Thanh Ngọc Dao cuối cùng cũng được đặt xuống, nàng có thể yên tâm rồi. ...

Màn đêm buông xuống, bầu trời đầy sao như một bức tranh.

Mặt trăng như một cô gái thẹn thùng, dùng mây mù che khuất khuôn mặt xinh đẹp của mình.

Những vì sao nhỏ tinh nghịch nhấp nháy, giống như vô số viên trân châu treo trên bầu trời đêm vô tận, không ngừng lấp lánh, khiến người ta cảm nhận được nhịp điệu của sự sống trong tĩnh lặng.

Chu Trần nhìn Cam Linh Tố đang bao dung hắn trong vòng tay, vuốt ve những vệt lệ còn vương trên gò má ửng hồng của nàng, đầy đau xót. "Tiểu di, nàng thật đẹp!" "Tên hỗn đản ngươi, làm người ta đau rồi!" Cam Linh Tố đôi mắt đẹp ầng ậng lệ, trừng Chu Trần một cái, sau khi giải độc, kỳ thực nàng cũng có cảm giác toàn thân nhẹ nhõm sảng khoái. "Tình đến sâu đậm tự nhiên nồng, yêu đến sâu đậm tự nhiên đau!" Chu Trần hôn lên má Cam Linh Tố, dịu giọng nói: "Chỉ trách tiểu di nàng quá đẹp, khiến người ta không kìm lòng được, không khống chế được bản thân!" "Thật muốn hòa tan tiểu di vào trong thân thể ta!" "Mồm mép dẻo quẹo!" Cam Linh Tố không tin những lời quỷ quái này của Chu Trần.

Ánh mắt nàng liếc qua chỗ giường bị ướt sũng bởi máu độc và

dịch độc do giải độc mà thổ huyết và bức ra, vẻ thẹn thùng trên mặt càng nồng đậm.

Chu Trần thuận theo ánh mắt nhìn sang, trong lòng càng có một niềm vui sướng không nói nên lời. "Biệt ly nửa ngày hoa sen nở, một tấc ly trường vạn mối tơ." Chu Trần thi hứng dâng trào, siết chặt mỹ nhân trong lòng, cắn nhẹ dái tai tinh xảo của Cam Linh Tố: "Tiểu di, trong cơ thể nàng còn dư độc chưa thanh tẩy, cần phải thanh lý thêm một lần nữa!" "Không không cần nữa...

đủ rồi!" "Sai một ly đi một dặm, đủ rồi sao có thể được?" Chu Trần không cho phép nghi ngờ.

Trở mình đứng dậy, tiếp tục giải độc cho Cam Linh Tố.

Đêm sắc như lửa. "Người tốt, đừng nữa, buông tha thiếp đi..." Trăng đã quá giữa trời.

Cam Linh Tố lẩm bẩm, chìm sâu vào giấc ngủ.

Chu Trần không quấy rầy nữa, lặng lẽ rút thân rời đi.

Cam Linh Tố quá mệt mỏi, vẫn chưa tỉnh, ngủ rất say, chỉ là khóc quá lâu, hai mắt sưng đỏ, nước mắt giàn dụa.

Khóe miệng Chu Trần khẽ nhếch, cầm khăn lụa nhẹ nhàng lau đi nước mắt trong mắt Cam Linh Tố, sau đó nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng, mãn nguyện rời đi.

Tiểu di đã biến thành hình dạng của hắn rồi. "Chưởng môn sư bá!" Chu Trần ra cửa, thấy Thanh Ngọc Dao đang đợi bên ngoài, liền dang hai tay, ôm nàng một cái thật chặt: "Chưởng môn sư bá, ta khao khát nàng lắm!" "Không được làm loạn!" Mặc cho Chu Trần hôn xuống, Chưởng môn bắt lấy "Lộc Sơn chi trảo" của Chu Trần đang chui vào trong váy, kiên quyết nói: "Ta đi xem tiểu di đây, ngươi đi tìm mỹ nhân sư phụ của ngươi đi!" "Được rồi, lần sau ta sẽ bù đắp thật

tốt cho Chưởng môn sư bá!" Cuối cùng, siết nhẹ một cái, dưới ánh mắt kiêu sa giận dỗi của Chưởng môn, Chu Trần kéo kéo thắt lưng, tiêu sái rời đi.

Không nói chơi.

Hắn đúng là đang nhớ mỹ nhân sư phụ rồi.

Trong biệt viện thanh u tĩnh mịch, Hoàng Phủ Nguyệt Dao đơn độc tựa lan can, ngắm nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời đêm sâu thẳm. "Mỹ nhân sư phụ, còn chưa ngủ sao!" Từ phía sau ôm Hoàng Phủ Nguyệt Dao vào lòng, Chu Trần tham lam ngửi hương thơm dịu nhẹ trên người mỹ nhân sư phụ, tiện tay cuộn vạt váy của nàng lên tận eo. "Ngươi tên phôi đản này, không được ở đây!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao quay đầu trừng Chu Trần một cái, nhưng Chu Trần đâu phải là học sinh ngoan, không bao giờ nghe lời thầy cô, thậm chí còn có phản cốt, chuyên làm ngược lại.

Nàng không cho, hắn càng muốn. "Mỹ nhân sư phụ, như vậy có thể khiến người ta nhanh chóng thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch đó!" Chu Trần ghé sát tai Hoàng Phủ Nguyệt Dao thì thầm: "Nói cho nàng một bí mật, ta càng phóng túng vui đùa, tu luyện càng nhanh." "Ta nghĩ mỹ nhân sư phụ muốn thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch cũng cần kích thích, như vậy mới có thể nhanh chóng thức tỉnh!" Lời này của Chu Trần tự nhiên không có căn cứ.

Nhưng quyền giải thích lại nằm ở hắn.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao trong lòng khẽ động, nàng quả thực rất muốn thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch.

Khoảng thời gian này, Chu Trần luôn bị những yêu tinh trong hoàng cung quyến rũ, nàng không có nhiều thời gian.

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Nguyệt Dao trầm mặc.

Thấy mỹ nhân sư phụ ngầm đồng ý, Chu Trần trong lòng đại động, thậm chí còn có Thần Binh chuyên môn luyện chế cho mỹ nhân sư phụ. "Ngươi tên hỗn đản, nếu không thức tỉnh, ta sẽ giết ngươi!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao thẹn thùng, hung hăng trừng Chu Trần một cái.

Thật là càng ngày càng quá đáng, dám động đến binh khí với nàng. "Mỹ nhân sư phụ, nàng yên tâm, nếu không phải để nàng thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, ta đã không rời đi rồi!" Chu Trần lập quân lệnh trạng.

Lời nói trước đó không có căn cứ, nhưng dựa vào những lần thao tác gần đây, Chu Trần biết rằng người có tu vi càng cao thì càng cần nhiều thời gian.

Tinh Nguyệt Công Chúa dùng thời gian lâu hơn Trường Vân Công Chúa Sở Tự.

Ngoài ra, tu vi của hắn càng cao, thời gian cần thiết sẽ càng ít.

Mỹ nhân sư phụ là đỉnh phong Thần Thông cảnh.

Hắn hiện tại đã là cường giả Song Tứ Cảnh Thần Chủng và Nguyên Anh, cộng thêm thời gian trước đó, Chu Trần ước tính hắn là sắp được rồi.

Ngày thứ hai.

Một vầng mặt trời mọc, Hoàng Phủ Nguyệt Dao vẫn chưa thức tỉnh.

Chu Trần không để ý.

Sau khi dốc hết gia sản truyền thụ, Chu Trần đỡ lấy mông mềm mại của mỹ nhân sư phụ, ôm nàng từng bước vào nhà. "Mỹ nhân sư phụ, nàng cũng có thể vừa tu luyện, vừa luyện hóa bảo vật ta quán đỉnh cho nàng!" Chu Trần nhắc nhở.

Đôi mắt đẹp của Hoàng Phủ Nguyệt Dao như nước, má ửng hồng, không nói gì, nhưng vận công và Chu Trần chân chính song tu.

Quá trưa.

Một luồng sức mạnh rực lửa hùng mạnh từ sâu trong huyết mạch Hoàng Phủ Nguyệt Dao dâng trào, Hoàng Phủ Nguyệt Dao giật mình, tinh thần chấn động. "Thức tỉnh rồi!" "Viêm Hoàng huyết mạch của Hoàng Phủ gia ta thức tỉnh rồi!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao mừng rỡ khôn xiết, tổ tiên Hoàng Phủ gia nàng là Viêm Hoàng, chỉ là năm tháng trôi qua, Hoàng Phủ gia tộc suy tàn, xa không bằng các Hoàng Giả thế gia khác. "Chúc mừng mỹ nhân sư phụ thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, đáng mừng đáng chúc!" Chu Trần cũng thật lòng vui mừng thay mỹ nhân sư phụ. "Tiểu phôi đản, cảm ơn ngươi, làm tốt lắm!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao rất vui, có Viêm Hoàng huyết mạch gia trì, nàng rất nhanh sẽ có thể tấn thăng Pháp Tướng cảnh, thậm chí tấn thăng Vương Giả cũng không thành vấn đề! "Mỹ nhân sư phụ, vậy ta tiếp tục làm đây!" Chu Trần cười, ánh mắt rực lửa. "Tiểu phôi đản, ngươi muốn thế nào cũng được!" "Thật sao!?" Mắt Chu Trần sáng lên, ghé sát tai Hoàng Phủ Nguyệt Dao: "Mỹ nhân sư phụ, ta muốn..." "Ngươi đúng là một tên hỗn đản!" "Chỉ biết giở trò muốn ta..." ... "Hoàng Phủ Nguyệt Dao thức tỉnh rồi!" Dao Cơ cảm ứng được khí tức của đối phương, trong lòng có chút đố kỵ, không khỏi động ý.

Nàng thân ảnh biến mất, đến Bích Hoa Cung. "Tên tiểu hỗn đản kia đâu rồi?" Đông Phương Uyển Nhi nhìn Dao Cơ đến một mình, có chút nghi hoặc. "Lão tổ, Phó tông chủ Vô Lượng Kiếm Tông Hoàng Phủ Nguyệt Dao vừa mới thức tỉnh, Chu Trần đang chơi vui vẻ, ước chừng phải đến tối mới có khả năng đến đây!" Dao Cơ cung kính bẩm báo. "Hoàng Phủ Nguyệt Dao?

Hoàng Phủ gia?

Là hậu duệ của Viêm Hoàng, Viêm Hoàng huyết mạch?" Đông Phương Uyển Nhi suy nghĩ một lát, trầm ngâm nói. "Lão tổ minh giám!" "Chỉ cần có thời gian, hãy sớm đưa nàng ấy đến đây!" Đông Phương Uyển Nhi phân phó một tiếng, cho Dao Cơ rời đi. "Vâng!" Dao Cơ cáo từ, quay người rời đi. "Ta cũng sắp rồi!" Nàng ẩn ẩn có thể cảm nhận được nồng độ huyết mạch của mình đang tăng lên, khi đạt đến một mức độ nhất định, sẽ có thể thức tỉnh. "Thật muốn bắt tên tiểu phôi đản đó đến đặt lên người, không làm cho bản cung thức tỉnh thì không cho hắn rời đi!" Đông Phương Uyển Nhi trong lòng thở dài.

Đáng tiếc Chu Trần có bối cảnh Vô Lượng Kiếm Tông, không thể dùng cường.

Thực ra Tử Thanh Tiên Tử đã truyền tin tức về rồi, đợi cường giả Vô Lượng Kiếm Tông xác nhận xong, đến lúc đó người tranh giành Chu Trần sẽ còn nhiều hơn.

Chu Trần có thể nói là Tiên trưởng mạc cập.

Hoàng hôn buông xuống.

Chu Trần ý khí phong phát, ngồi "phi cơ" của Dao Cơ đến Bích Hoa Cung.

Hắn nhân lúc mỹ nhân sư phụ vui vẻ, đã triệt để khai thác nàng.

Thần Binh cũng đã dùng vài món.

Cuối cùng suýt chút nữa bị mỹ nhân sư phụ đánh chết. "Tiểu Trần tử, ngươi cũng đến rồi đó, thật là khiến ai gia chờ lâu a!" Giọng nói kiều mị quyến rũ vang lên, Đông Phương Uyển Nhi chân ngọc tinh tế trần trụi dẫm lên thảm đỏ khoan thai bước đến đón, thành thạo nắm lấy tay Chu Trần, đặt lên một vị trí nào đó. "Để nương nương đợi lâu rồi!" Chu Trần cười, kiểm tra cơ thể nương nương một chút, đột

nhiên nói: "Nương nương, thần binh ta tặng nàng hôm qua đâu?" "Hư hỏng rồi!" Đông Phương Uyển Nhi vẻ mặt vô tội, đáng thương nói. "Dám làm hỏng Thần Binh của ta, ta muốn trừng phạt nương nương!" Chu Trần đưa tay lên, một cái tát nặng nề vỗ vào mông Đông Phương Uyển Nhi.

Bốp! "A!" Đông Phương Uyển Nhi ăn đau, ánh mắt u oán: "Không phải chỉ mấy cái Thần Binh rách nát sao?

Ai gia đền cho ngươi không được sao?" "Thần Binh rách nát gì, đó là ký thác tâm huyết của ta!" Chu Trần đưa tay lên, bốp bốp bốp lại mấy cái nữa.

Đôi mắt đẹp của Đông Phương Uyển Nhi ầng ậng nước, lệ tuôn rơi, đầy vẻ ủy khuất. "Chỉ biết bắt nạt ai gia, ô ô ~" Đông Phương Uyển Nhi khẽ hít mũi, trông đáng thương vô cùng, dù Chu Trần biết nàng đang diễn, nhưng hắn vẫn có chút không nỡ và xót xa.

Thật là tuyệt! "Nương nương đừng khóc, ta còn có đồ dự phòng!" Ôm Đông Phương Uyển Nhi vào lòng, Chu Trần thì thầm bên tai nàng: "Ta nói cho nương nương một bí mật!" "Bí mật gì?" Đông Phương Uyển Nhi ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp đầy tò mò.

Chương 143

"Nương nương có biết ta làm thế nào để tu luyện nhanh hơn không?" "Đương nhiên là tìm nữ nhân tu vi càng cao, càng đặc thù, ví dụ như loại có thể chất đặc biệt." Đông Phương Uyển Nhi nói.

Điều này cũng giống như việc song tu tìm đối tượng. "Đó chỉ là một khía cạnh." Đối mặt với ánh mắt càng thêm tò mò của Đông Phương Uyển Nhi, Chu Trần không úp mở: "Thực ra ta càng phóng túng vui đùa, tu luyện càng nhanh, thu hoạch được lợi ích càng nhiều." "Thật sao?" Đông Phương Uyển Nhi khó tin, ánh mắt nhìn thẳng vào Chu Trần. "Thiên chân vạn xác!" Chu Trần không hề chột dạ đối mặt với nàng, hắn vốn dĩ không nói dối, càng phóng túng vui đùa, Phong Nguyệt điểm càng nhiều, hắn tự nhiên tu luyện càng nhanh. "Không ngờ thể chất của ngươi còn có công hiệu này!" Đông Phương Uyển Nhi kinh ngạc, việc chơi đùa nữ nhân có thể tu luyện nhanh, nàng có thể hiểu, nhưng chơi đùa càng phóng túng lại tu luyện càng nhanh, nàng có chút không hiểu.

Không phù hợp với luật bảo toàn năng lượng.

Đột nhiên.

Đông Phương Uyển Nhi dường như hiểu ra điều gì.

Có lẽ không phải chơi đùa càng phóng túng tu luyện càng nhanh, mà là chơi đùa càng phóng túng, Chu Trần càng hưng phấn càng kích động, kích thích đến thể chất của hắn, hoặc thể chất này có liên quan đến tâm linh.

Tâm lý hưng phấn sảng khoái, có thể gia tốc tu luyện. "Vì vậy, ta nghĩ ngược lại cũng vậy!" Chu Trần nhìn Đông Phương Uyển Nhi, ánh mắt rực lửa. "Tiểu phôi đản!" Đông Phương Uyển Nhi trừng Chu

Trần một cái, nói nhiều như vậy, chẳng phải là lại giở trò muốn nàng chơi những trò kích thích, biến thái hơn sao.

Nhưng nàng tin chắc rằng vừa rồi Chu Trần không nói dối.

Nghĩa là hắn là được.

Hơn nữa trước đó những nơi có thể đi và không thể đi trên người nàng đều đã bị Chu Trần khai phá rồi.

Nàng cũng không bận tâm Chu Trần muốn chơi thế nào. "Ai gia sẽ phụng bồi đến cùng!" Đông Phương Uyển Nhi cười quyến rũ.

Khoảnh khắc phong tình ấy, suýt chút nữa khiến Chu Trần cao trào. "Nương nương thật tốt!" Lần này Chu Trần thả lỏng tay chân, thậm chí chân chính đứng thẳng dậy mà vận động.

Ngày thứ hai.

Ánh bình minh dịu dàng vuốt ve mặt trời mới mọc, như một bản giao hưởng du dương, đánh thức đại địa đang say ngủ trong buổi sáng tĩnh lặng.

Oanh!

Một luồng sức mạnh mạnh mẽ sắc bén từ sâu trong huyết mạch Đông Phương Uyển Nhi thức tỉnh, Chu Trần đang được bao dung cơ thể chấn động, cảm nhận được sự hùng mạnh và sắc bén đáng sợ của luồng lực lượng kia. "Kiếm Hoàng huyết mạch!" Chu Trần giật mình, từ một phần mà nhận ra toàn thể, sự đáng sợ của Hoàng Giả e rằng vượt xa tưởng tượng của hắn. "Ta thức tỉnh rồi!" Đông Phương Uyển Nhi tóc dài tung bay, mừng rỡ khôn xiết, ôm Chu Trần hôn một cái thật mạnh, biểu đạt sự kích động trong lòng.

Chu Trần trở mình đứng lên.

Sau một hồi giao hoan kịch liệt. "Tiểu phôi đản, cảm ơn ngươi, ai

gia đi đây!" Hoàng bào cao quý trên người Đông Phương Uyển Nhi hiển hiện, khôi phục vẻ đoan trang ung dung, cười với Chu Trần một cái, biến mất trong Bích Hoa Cung! "Hô!" Chu Trần xoa xoa eo, cảm giác như bị vắt kiệt.

Trong đan điền, hạt giống Thế Giới Thụ liên tục tuôn trào sinh mệnh lực hùng vĩ vào cơ thể Chu Trần, tư dưỡng cơ thể hắn, khiến hắn khôi phục lại. "Trước tiên về nghỉ ngơi một ngày!" Chu Trần vội vàng ngồi "phi cơ" của Dao Cơ quay về Trần Kiếm Phong, hắn sợ đi chậm, lại giống như lần trước, bị Đông Phương Uyển Nhi chặn lại. ...

Bí cảnh Hoàng thất Đại Càn.

Thân ảnh của Đông Phương Uyển Nhi xuất hiện, lập tức thu hút vô số ánh mắt, dù sao mọi người đều biết nàng đã đi tìm Chu Trần để thức tỉnh Kiếm Hoàng huyết mạch. "Đông Phương Uyển Nhi cũng thức tỉnh rồi!" "Xem ra Chu Trần giúp người khác thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, cũng không có yêu cầu đặc biệt nào, chỉ cần có Hoàng Giả huyết mạch là được!" "Không ngờ thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch lại trở nên dễ dàng như vậy, chỉ cần nằm xuống, để Chu Trần 'chơi' một tháng, không, bây giờ còn không cần một tháng nữa!" Vô số nam nhân ghen tỵ đố kỵ, chỉ hận mình không phải nữ nhân.

Mà các nữ nhân lại càng điên cuồng, mắt sáng rực.

Sau khi giao lưu với Đông Phương Uyển Nhi một lúc, họ vội vàng rời đi, đi tìm Chu Trần.

Đông Phương Uyển Nhi trở về động phủ của mình, thấy Sở Phi Vũ. "Cũng được đấy, chơi cũng đủ phóng túng đấy!" Nhìn Đông Phương Uyển Nhi, ánh mắt Sở Phi Vũ âm trầm, trước đây hắn đi theo con đường chính đạo, càng không dùng qua đạo cụ.

Mặc dù hắn từng chơi những trò biến thái hơn trên các phi tử cung

nữ khác, nhưng chưa bao giờ làm như vậy với Đông Phương Uyển Nhi. "Kệ ngươi!" Đông Phương Uyển Nhi biết mối quan hệ giữa nàng và Sở Phi Vũ đến đây là kết thúc rồi, nhưng nàng không để ý.

So với việc thức tỉnh Kiếm Hoàng huyết mạch, thì đáng giá! "Nếu ngươi đã thích, vậy Trẫm sẽ cho ngươi chơi cho đủ!" Sở Phi Vũ lấy ra từng món thần binh răng sói, cười xấu xa nói: "Có phải là lợi hại và bá đạo hơn của Chu Trần không?" Trước đây hắn coi Đông Phương Uyển Nhi như bảo bối, không nỡ "chơi".

Kết quả Chu Trần lại đứng thẳng dậy mà "vận động".

Chu Trần chơi được, lẽ nào hắn không chơi được? "Cút!" Đông Phương Uyển Nhi giận tím mặt, mặc dù trước đó nàng còn đang chơi đồ răng sói với Chu Trần, nhưng Sở Phi Vũ làm vậy là đang sỉ nhục nàng. "Trẫm hôm nay còn phải chơi nàng không thể!" Sở Phi Vũ sắc mặt âm trầm, phẫn nộ nói: "Cái tên tiểu tử Chu Trần kia có thể tùy tiện chơi, Trẫm là nam nhân của nàng, lẽ nào không thể chơi sao?" "Ngươi thử xem!" Đông Phương Uyển Nhi không sợ Sở Phi Vũ, đặc biệt là sau khi thức tỉnh Kiếm Hoàng huyết mạch, khí thế càng đủ. "Hừ, Trẫm muốn xem xem Kiếm Hoàng huyết mạch mà cái tên tiểu tử kia làm cho ngươi thức tỉnh lợi hại đến mức nào!" Sở Phi Vũ khí thế bùng phát, trực tiếp ra tay chiến đấu với Đông Phương Uyển Nhi.

Hai người bùng nổ một trận đại chiến.

Bản thân Đông Phương Uyển Nhi cũng là thiên kiêu của Đông Phương gia, vốn dĩ chỉ kém Sở Phi Vũ một bậc, nhưng sau khi thức tỉnh Kiếm Hoàng huyết mạch, chiến lực bùng nổ.

Sở Phi Vũ hoàn toàn không phải đối thủ.

Chưa đầy một nén hương, Sở Phi Vũ đã bị đánh bay ra ngoài. "Đủ rồi!" Một giọng nói uy nghiêm vang lên từ sâu trong bí cảnh: "Chuyện này không được nhắc lại nữa!" "Chuyện này" trong miệng hắn hiển

nhiên là việc Đông Phương Uyển Nhi đi ngủ với Chu Trần. "Hừ!" Sở Phi Vũ khẽ hừ một tiếng, biết không chiếm được lợi thế, phẩy tay áo bỏ đi.

Trong hoàng thất quan hệ phức tạp, không chỉ có cường giả hoàng tộc họ Sở, mà còn có các thế gia khác, chuyện của Đông Phương Uyển Nhi có thể coi là mọi người đều ngầm chấp nhận rồi.

Hơn nữa Đông Phương Uyển Nhi không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng.

Đông Phương Uyển Nhi không để ý, thu liễm suy nghĩ, chuẩn bị bế quan xung kích Vương Giả.

Nếu ở đây bài xích nàng, đại không thì trở về Đông Phương gia.

Dựa vào tu vi của nàng, thiên hạ rộng lớn, nơi nào không thể đến?

Đặc biệt là sau khi nàng thức tỉnh Kiếm Hoàng huyết mạch, việc tấn thăng Vương Giả hầu như sẽ không có vấn đề gì lớn.

Mà Vương Giả, bất kể ở hoàng tộc họ Sở, hay ở Đông Phương gia, đều là tồn tại nội tình áp đáy hòm.

Là cột trụ ngọc chống trời, là xà vàng gánh biển cả.

Nàng trở về Đông Phương gia cũng sống rất tự tại.

Hoàng tộc họ Sở cũng rõ ràng điều này, đương nhiên sẽ không đẩy nàng ra ngoài.

Hơn nữa con cháu của nàng đều ở đây, so với Đông Phương gia tộc, nàng vẫn nguyện ý ở lại hoàng tộc họ Sở hơn. ...

Chu Trần không biết vì hắn, Đông Phương Uyển Nhi và Sở Phi Vũ đã chia tay.

Lúc này, hắn đã trở về Trần Kiếm Phong, Quán Quân Hầu phủ.

Kiếm Hùng lấy ra một tấm thiệp mời đưa cho Chu Trần: "Bắc Lương Vương mời ngươi và ta đến nhà hắn làm khách!" "Nàng có muốn đi không?" Chu Trần nhìn Kiếm Hùng.

Bắc Lương Vương tuy có vị cao quyền trọng, nhưng Chu Trần hiện giờ có thể không cần bận tâm đến hắn.

Đừng nói Bắc Lương Vương, ngay cả Hoàng đế cũng vậy.

Hắn còn đã thu phục được tổ tông của bọn họ rồi! "Vẫn nên đi một chuyến đi!" Kiếm Hùng đạm nhiên nói.

Bắc Lương Vương Sở Vô Thương dù sao cũng coi như huynh trưởng của nàng. "Vậy chúng ta sẽ đi một chuyến!" Chu Trần cười nói.

Dù sao cũng chỉ là đi dạo một vòng mà thôi.

Hắn còn sợ Bắc Lương Vương ăn tươi nuốt sống hắn sao?

Bắc Lương Vương Phi thì còn tạm được! "Được!" Kiếm Hùng gật đầu, nói gọn lỏn, sau đó cho người hồi đáp. "Kiếm Hùng, ta muốn nàng giúp ta tu hành!" Chu Trần ôm Kiếm Hùng, sải bước trở về phòng. ...

Bắc Lương Vương phủ.

Sở Vô Thương nhận được hồi đáp của Chu Trần, trong lòng vui mừng, phân phó hạ nhân chuẩn bị kỹ lưỡng cho yến hội ngày mai, không được để xảy ra bất kỳ sai sót nào!

Hậu viện Vương phủ.

Hai tuyệt sắc mỹ phụ ung dung hoa quý ngồi đối diện nhau giữa vườn bách hoa đua nở, khiến trăm hoa trước mặt cũng phải lu mờ sắc thắm.

Hai người dung mạo tương tự, đều có khí chất ung dung hoa quý,

nhưng mỹ phụ áo trắng bên trái giữa mày lại có thêm vài phần sát khí.

Nàng chính là Bắc Lương Vương Phi Huyết Bạch Anh.

Nàng cùng Bắc Lương Vương Sở Vô Thương trấn thủ Bắc Lương, giết địch vô số, tự nhiên sát khí ngập trời.

Người ngồi đối diện nàng chính là tỷ tỷ nàng Huyết Khinh Ca, Hoàng hậu đương kim.

Hai người trò chuyện về tình hình Càn Đô và Bắc Lương, quan hệ rất tốt. "Không ngờ mười năm không trở về, Càn Đô thay đổi thật lớn, còn xuất hiện một yêu nghiệt tuyệt thế, Vô Ngân thức tỉnh Huyết Hoàng huyết mạch cũng coi như cường đại, nhưng vẫn bị đánh bại dễ dàng!" Huyết Bạch Anh nói về Chu Trần, vẻ mặt đầy cảm khái. "Sự cường đại của Quán Quân Hầu không chỉ dừng lại ở thực lực." Nhắc đến Chu Trần, Hoàng hậu Huyết Khinh Ca tinh thần chấn động, sâu trong đôi mắt dâng lên một luồng lửa nóng.

Với tư cách là Hoàng hậu, với tư cách là mẫu thân của Tinh Nguyệt Công Chúa, nàng hiểu không ít tin tức, biết Chu Trần có thể giúp người khác thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch.

Nàng là hậu duệ chính thống của Huyết Hoàng, nếu có Chu Trần giúp đỡ, tự nhiên cũng có thể thức tỉnh.

Nhưng hoàng thất bao nhiêu năm nay tích lũy công chúa, quận chúa, hoàng hậu, quý phi, nàng căn bản không thể xếp hàng.

Huyết gia của nàng cũng có không ít người gả vào hoàng thất làm lão tổ, hiện tại vẫn còn đang xếp hàng chờ đợi! "Tỷ tỷ, sao vậy?" Mặc dù mười năm không gặp, nhưng hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, Huyết Bạch Anh lập tức phát hiện ra sự khác thường của Huyết Khinh Ca. "Các ngươi xuống đi!" Vẫy tay cho hạ nhân rời đi, Huyết Khinh Ca bố trí một kết giới, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bạch

Anh, ta có thể nói cho muội biết, nhưng muội tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài, ngay cả Huyết gia cũng không được nói!" "Tỷ tỷ yên tâm, miệng ta rất kín!" Huyết Bạch Anh trịnh trọng hứa hẹn.

Đồng thời, nàng biết tin tức mà Huyết Khinh Ca nói cho nàng e rằng liên quan đến một bí mật động trời. "Muội hẳn là nghe nói sau Thiên Kiếm Công Chúa lại có người thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch phải không?" "Đương nhiên có nghe nói rồi, chỉ là không biết là ai!" "Là Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết!" "Bọn họ là ai?" Huyết Bạch Anh suy nghĩ một lát, nhưng không biết là ai.

Nàng trước đây vẫn luôn ở Bắc Lương. "Là nha hoàn bồi giá của Thiên Kiếm Công Chúa!" Lời của Huyết Khinh Ca vừa dứt, Huyết Bạch Anh lập tức giật mình, lập tức nghĩ đến việc Chu Trần có thể có cách giúp người khác thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch. "Chu Trần quả thực có thể giúp người khác thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, nhưng không phải bí pháp và đan dược, mà là bản thân hắn!" Huyết Khinh Ca không úp mở, một hơi nói: "Chỉ cần song tu với Chu Trần, là có thể thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, Tinh Nguyệt nha đầu kia đã thức tỉnh rồi, hiện giờ trong hoàng thất từng lão tổ tông môn đều đang xếp hàng chờ đợi hắn lâm hạnh!" "Tê!" Huyết Bạch Anh mở to mắt, nếu không phải người nói là tỷ tỷ mình, nàng thật muốn tát một cái.

Lượng thông tin này quả thực quá lớn.

Lão tổ tông môn trong hoàng thất xếp hàng chờ Chu Trần lâm hạnh?

Nàng chưa từng nghe chuyện nào hoang đường hơn thế.

Nhưng nếu thực sự có thể thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, thì cũng không tính là gì. "Thật sao?" "Muội nghĩ ta sẽ nói đùa kiểu này sao!" "Tê!" Huyết Bạch Anh cuối cùng cũng hiểu được sự khủng

khiếp của thông tin này, đặc biệt là giá trị của Chu Trần, giản trực không thể tưởng tượng.

Một khi bị lộ ra ngoài, e rằng sẽ trực tiếp dẫn đến đại chiến Vương Giả, thậm chí các Võ Đạo Hoàng Giả cũng sẽ đích thân ra tay tranh đoạt! "Tỷ tỷ, Chu Trần ngày mai sẽ đến Vương phủ, hay là chúng ta chuẩn bị một chút, một khi thức tỉnh Huyết Hoàng huyết mạch, địa vị của chúng ta sẽ khác!" Trong thế giới siêu phàm này, quyền thế đều là hư danh, cái gì vương phi hoàng hậu vị trí, các nàng không coi trọng, thực lực mới là căn bản.

Vĩ lực cá nhân tập trung vào một thân.

Quyền chính là quyền.

Nắm quyền chính là nắm quyền.

Ra quyền có lực chính là quyền lực.

Nam nhân không thể một ngày vô quyền, nữ nhân cũng thế!

Các nàng chỉ tin tưởng vào quyền của chính mình. "Nhưng chỉ một lần có lẽ chưa thể thức tỉnh..." Huyết Khinh Ca có chút do dự, dù sao cũng là cắm sừng Hoàng đế. "Tỷ tỷ, có lần đầu tiên, sẽ có vô số lần." Khóe miệng Huyết Bạch Anh khẽ cong lên, cười quyến rũ: "Tỷ muội chúng ta đồng lòng, tỷ còn sợ tên tiểu sắc quỷ Chu Trần kia không mắc câu sao?" "Với thân phận Hoàng hậu và Vương phi của chúng ta, cộng thêm sự kích thích của việc gian tình, hắn khẳng định không nhịn được sẽ dành thời gian tìm chúng ta tiếp." "Đến lúc đó còn sợ không thể thức tỉnh sao?" ...

“Đừng quấy nữa, mau dậy đi!” Chưởng môn Thanh Ngọc Dao kéo da gáy Chu Trần, người đang nằm trong lòng tiểu di Cam Linh Tố bú sữa, nhéo một cái, không vui nói.

“Bữa sáng còn chưa no mà!” Chu Trần bĩu môi, xoay người vùi

vào sơn cốc căng tròn của chưởng môn, như một chú heo con, cọ cọ.

"Ngươi cái tên tiểu hỗn đản này!" Thanh Ngọc Dao ấn đầu Chu Trần đang quấy phá, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hệt như heo con bú sữa!

Tên hỗn đản này lấy danh nghĩa tu luyện, đem nàng và Cam Linh Tố làm đến cùng nhau, lúc này Cam Linh Tố e thẹn chui rúc vào trong chăn.

Thật quá mất mặt!

Đùa giỡn với Chưởng môn sư bá một hồi, Chu Trần mới mãn nguyện rời đi.

Thanh Ngọc Dao chỉnh lại vạt áo trước ngực lộn xộn và vạt váy cuộn lên bên dưới, cảm giác lại phải thay nội y rồi.

Cái "móng vuốt chó" của Chu Trần thật lợi hại.

Hoàn toàn không đỡ nổi.

Cứ như con lươn trơn tuột, một cái liền chui tọt vào khe hở.

Mà nàng lại rất mẫn cảm...

Cam Linh Tố chui ra khỏi chăn, tuyết sắc trước ngực cùng yên hồng tạo thành sự đối lập rõ rệt, tựa hồng mai kiêu hãnh đứng trên đỉnh núi tuyết.

"Tiểu di, người sao rồi?" Thanh Ngọc Dao quan tâm hỏi.

Nàng đã quen rồi, trước đây Chu Trần còn mang Trình Linh Tố và Sư Thanh Tuyền đến cùng nàng, nhưng Cam Linh Tố vẫn là lần đầu.

"Không sao!" Cam Linh Tố lắc đầu, tuy có chút thẹn thùng, nhưng thân là tiểu di của Thanh Ngọc Dao, xuất thân từ đại gia tộc, những chuyện quá đáng hơn nàng còn thấy nhiều rồi.

Chuyện này chẳng là gì.

“Tên tiểu hỗn đản kia không thể không nói thật là thiên phú dị bẩm, ta cảm giác bình cảnh Hóa Thần cảnh đều bị hắn phá vỡ rồi, cùng hắn tu luyện vài lần nữa, chắc chắn sẽ phá vỡ bình cảnh, tấn thăng Hóa Thần cảnh!” Cam Linh Tố không để ý đôi mắt sưng đỏ còn đọng nước, cảm thụ sự biến hóa của tu vi trong cơ thể, có chút phấn chấn và chờ đợi.

Chương 144

Hóa Thần cảnh tương ứng với Võ đạo Thần Thông cảnh, hai hệ thống tuy khác biệt, mỗi cái có chỗ diệu kì riêng, nhưng đều là một sự thuế biến to lớn.

Thọ mệnh càng tăng vọt lên vạn năm, trong giới tu luyện mới xem như thật sự đăng đường nhập thất, vô luận đi đến đâu, đều xứng danh một cường giả.

Như Tông chủ, Phó Tông chủ của các đại tông môn như Vô Lượng Kiếm Tông, Đại Càn Hoàng Đế, Bắc Lương Vương, những nhân vật lớn nắm quyền trên danh nghĩa này, đều là Thần Thông cảnh hoặc Hóa Thần cảnh.

"Chúc mừng tiểu di!" Thanh Ngọc Dao đại hỉ, thật lòng cảm thấy vui mừng.

Khoảng thời gian này nàng cũng thăng tiến phi tốc, không chỉ Tiên Linh Căn hoàn toàn khôi phục, bắt đầu tu luyện Tiên đạo, mà tu vi Võ đạo càng phá vỡ tầng bích chướng kia, tấn thăng Thần Chủng cảnh.

Nếu không phải vì thấy Chu Trần càng chơi băng quơ càng tu luyện nhanh, có ích cho tu vi của hắn, nàng mới không để mặc Chu Trần tùy tiện như vậy.

Lúc này.

Chu Trần đã dẫn Kiếm Hùng đến Bắc Lương Vương phủ.

Bắc Lương Vương phủ long bàn hổ cứ trên Bắc Lương Sơn, nghìn cửa vạn nhà, kiến trúc vô cùng lộng lẫy.

Bắc Lương Sơn chính là một tòa Tiên sơn.

Nằm trong phạm vi 'Hoàng cung'.

Cách Trần Kiếm Phong nơi Chu Trần ở không xa lắm.

Hôm nay Vương phủ rất náo nhiệt, Bắc Lương Vương Sở Vô Thương đích thân mở trung môn, bày nghi trượng huy hoàng, nghênh đón Chu Trần và Kiếm Hùng.

Hạ nhân trong phủ đều biết Quán Quân Hầu Chu Trần và Trưởng công chúa Kiếm Hùng đến, trong lòng tràn đầy hiếu kỳ, hai vị này đều là tuyệt thế thiên kiêu đang như mặt trời ban trưa của Đại Càn.

Hai người kết hợp, càng là trai tài gái sắc, châu liên bích hợp.

Chu Trần và Kiếm Hùng cùng đến, Bắc Lương Vương Sở Vô Thương và Vương phi Huyết Bạch Anh dẫn Sở Chi Hổ, Sở Vị Hùng, Sở Tiểu Niên cùng các con gái con trai ra đón.

Bắc Lương Vương Sở Vô Thương và Càn Đế Sở Vô Nhai dung mạo có ba phần tương tự, mặt trắng không râu, khuôn mặt chữ quốc, sống mũi cao thẳng, rất có uy nghiêm.

Nhưng so với Càn Đế Sở Vô Nhai, vị Bắc Lương Vương Sở Vô Thương này quanh năm chinh chiến bên ngoài, trên người càng nhiều ba phần khí khái sắt thép, cương nghị và sát khí của quân nhân.

Bắc Lương Vương phi Huyết Bạch Anh một thân phượng bào nguyệt bạch, phô bày trọn vẹn thân hình hoàn mỹ với eo thon ngực đầy, mông vểnh chân dài.

Yêu diễm xinh đẹp lại không mất đi vẻ đoan trang cao quý, giữa hàng mi mày có nét anh khí của một nữ nhi không kém mày râu, phượng mâu lạnh lùng diễm lệ, khí chất xuất trần, tuyệt đại phong hoa.

Đôi tay ngọc ngà của nàng mềm mại không xương, dáng đi uyển chuyển tuyệt mỹ, tuyệt đại vô song.

Trên người nàng dường như ẩn chứa một lực hấp dẫn vô cùng

mạnh mẽ, dù cho bên cạnh là các thiếu nữ tuyệt sắc xinh đẹp như hoa.

Nhưng nàng chỉ cần một bóng lưng, đã đủ sức hấp dẫn ánh mắt thiên hạ, khiến người ta sẽ không còn nhìn ai khác nữa.

Chỉ trách thế gian sao có thể có động thể hoàn mỹ đến vậy, eo chi thon thả đến vậy, đôi chân mỹ lệ đến vậy.

"Vương phi này hôm nay cảm giác càng đẹp hơn!" Chu Trần thầm tán thưởng trong lòng.

Quả nhiên.

Vợ người ta vẫn là thơm nhất!

"Hoan nghênh Quán Quân Hầu và Trưởng công chúa đại giá quang lâm, khiến hàn xá bồng tất sinh huy!" Sở Vô Thương sảng khoái cười, lớn tiếng nói.

"Bắc Lương Vương khách khí rồi!" Chu Trần và Sở Vô Thương hàn huyên vài câu, khách sáo ca ngợi lẫn nhau.

Ngươi khen ta thiên tung thần võ, thiếu niên thiên kiêu, dũng quán tam quân, thiên hạ vô song.

Ta ca ngợi ngươi trấn thủ biên cương, uy danh hiển hách, sở hướng vô địch, bảo gia vệ quốc.

"Chính Thuần, nếu hiền đệ không chê thì cứ gọi ta là Nhị ca đi!" Sở Vô Thương kéo tay Chu Trần, vô cùng nhiệt tình, như thể hận không gặp sớm hơn.

Chính Thuần là tự mà Chu Trần tự đặt cho mình sau khi được phong Quán Quân Hầu.

Tuyệt đối không phải hắn muốn làm "đoạn chính thuần".

Hắn là một thanh niên chính trực, thuần phác tam hảo!

Cho nên, tự Chính Thuần!

Chu Chính Thuần!

"Nhị ca!" Chu Trần khó chối từ thịnh tình, huống hồ Sở Vô Thương là nhị ca của Kiếm Hùng, Sở Vô Nhai là đại ca, hắn gọi Nhị ca cũng không quá đáng.

Vương phi thì kéo tay Kiếm Hùng, nhiệt tình nghênh đón Chu Trần và Kiếm Hùng vào trong.

"Chính Thuần, ca ca giới thiệu cho hiền đệ một chút!" Sở Vô Thương gọi mấy người con của mình tiến lên, nói: "Đây là mấy đứa con bất thành khí của ta, đại nữ nhi Chi Hổ, nhị nữ nhi Vị Hùng, tam tử Tiểu Niên." Mấy đứa này đều là con của hắn và Vương phi Huyết Bạch Anh.

Những người con khác do thiếp thất, nha hoàn sinh còn rất nhiều, nhưng hiển nhiên không đủ tư cách đến đây.

"Còn không mau chào hỏi!" Sở Vô Thương trừng mắt nhìn ba người.

"Tiểu điệt bái kiến cô phụ (cô cô)!" Sở Chi Hổ, Sở Vị Hùng và Sở Tiểu Niên có chút không cam lòng nói.

Trong ba người bọn họ, Sở Tiểu Niên nhỏ nhất, cũng đã sáu mươi tuổi rồi, đủ sức làm ông nội của Chu Trần, kết quả còn phải gọi là cô phụ.

Thật là đáng ghét!

Bọn họ không hiểu, Chu Trần tuy thiên phú trác tuyệt, Kiếm Hùng cũng đã thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, nhưng bọn họ cũng không cần thiết phải lấy lòng như vậy chứ.

Kỳ thực Sở Vô Thương nhiệt tình như vậy, cũng là từ chỗ Sở Vô

Nhai biết được Chu Trần có thể chất đặc biệt có khả năng trợ giúp người khác thức tỉnh huyết mạch.

Hắn đối với thiên phú của Chu Trần có sự hiểu biết sâu sắc hơn, đặc biệt là Chu Trần bây giờ được xem như "hương bột bột", từng vị lão tổ trong hoàng thất, đặc biệt là các nữ lão tổ.

Đối với Chu Trần còn nhiệt tình hơn đối với bọn hắn.

Thật sự là đối với Chu Trần rộng mở cửa lớn không giữ lại chút nào, mặc cho Chu Trần tự do ra vào.

"Hổ phụ vô khuyển tử, ba vị quận chúa thế tử, anh khí bức nhân, thiếu niên thiên kiêu, chúc mừng nhị ca và tẩu tẩu!" Chu Trần cười cười, tán thưởng nói.

"Chính Thuần quá khen rồi, trước mặt hiền đệ, bọn chúng tính là thiên tài gì!" Sở Vô Thương cười nói: "Bất quá với thiên phú của hiền đệ Chính Thuần, các thiên kiêu cùng thế hệ, đều chỉ có thể ảm đạm thất sắc, chỉ hận sinh sai thời đại mà thôi!" Trong lúc cùng nhau ca ngợi, Chu Trần và Kiếm Hùng theo Sở Vô Thương, Huyết Bạch Anh tiến vào đại điện, không ngờ Hoàng hậu Huyết Khinh Ca cũng ở đây.

Chu Trần từng gặp Hoàng hậu, nhưng chỉ là một thoáng kinh hồng trong những dịp quan trọng, giờ đây nhìn thấy cận cảnh, thêm vào bên cạnh là Bắc Lương Vương phi Huyết Bạch Anh, hai người là tỷ muội.

Chu Trần phát hiện mị lực của bọn họ có thể nói là một cộng một bằng mười.

Thật sự là mị lực bạo biểu!

Cặp tỷ muội hoa như vậy lại bị cưới riêng rẽ, thật là bạo tiễn thiên vật.

Giống như Đại Tiểu Kiều vậy, lãng phí.

Hèn chi Tào Tháo muốn "Đồng Tước xuân thâm tỏa nhị Kiều".

Thừa tướng quả nhiên là đồng đạo trung nhân!

Nếu một người cưới cả hai, thật là hạnh phúc vô biên!

Sau một hồi gặp gỡ, Chu Trần xem như chính thức quen biết vị hoàng tẩu Huyết Khinh Ca này!

Chu Trần và Kiếm Hùng nhập tiệc.

Yến tiệc bắt đầu.

Ly chén giao thoa, ca múa vang lừng.

Vương phi Huyết Bạch Anh đích thân tiến lên châm rượu cho Chu Trần, cánh tay ngọc trắng ngần lướt qua trước người, để lại một làn u hương say lòng người.

Thậm chí khi trao chén rượu cho Chu Trần, ngón tay còn khẽ móc vào lòng bàn tay hắn.

"Hít!" Chu Trần trong lòng kinh ngạc, nữ nhân này vậy mà lại quyến rũ hắn.

Nếu không phải 'Nhị ca' Sở Vô Thương đang ở ngay trước mặt, hắn thật muốn cho nữ nhân này biết thế nào là đại trượng phu đỉnh thiên lập địa!

Xem lão tử có đánh chết nàng không!

"Rượu này có vấn đề!" Chu Trần nâng chén rượu, ngón tay ma sát một giọt rượu tràn ra, ánh mắt khẽ động.

"Không phải độc, nhưng có thể khiến người ta say ngất, e rằng Thần Thông cảnh cũng không đỡ nổi, tương tự loại Thiên Nhật Túy kia..." Chu Trần trong lòng đã có phân tích, Lôi Quang Như Ý Thủ thi triển, âm thầm hóa giải dược lực.

Qua ba tuần rượu.

Sở Tiểu Niên, Sở Chi Hổ, Sở Vị Hùng, Kiếm Hùng cùng những người thực lực yếu hơn, đều say ngất trước.

Chu Trần liền theo sau.

"Chính Thuần hiền đệ?" Sở Vô Thương vỗ vỗ vai Chu Trần, lắc đầu cười: "Không ngờ lại say nhanh đến vậy, nhưng tửu kính này hình như có chút mạnh..." Nói chưa được mấy câu, Sở Vô Thương cảm thấy choáng váng, say đổ xuống.

Tại hiện trường, hai người duy nhất không say chính là Vương phi Huyết Bạch Anh và Hoàng hậu Huyết Khinh Ca.

Bản thân các nàng không uống bao nhiêu.

Huống hồ đã sớm có chuẩn bị.

Thị nữ thấy các nàng không say cũng không bất ngờ.

Hai người đều là cao thủ Thần Thông cảnh, lại không uống bao nhiêu, say mới là không bình thường.

"Vương gia!" Huyết Bạch Anh lay lay Sở Vô Thương, thấy hắn thật sự say rồi, đích thân đưa hắn về phòng, phân phó bất kỳ ai cũng không được quấy rầy.

Đồng thời.

Nàng cho lui tất cả các thị nữ ca nữ khác, sai thân tín thị nữ của mình và Hoàng hậu đưa Chu Trần, Kiếm Hùng, Sở Chi Hổ, Sở Vị Hùng về phòng đã chuẩn bị.

Chu Trần giả vờ say, mặc cho thị nữ của Vương phi bế hắn về phòng.

Kiếm Hùng và Sở Chi Hổ, Sở Vị Hùng được đặt ở phòng bên cạnh.

Huyết Bạch Anh và Huyết Khinh Ca đi đến trước mặt Chu Trần.

“Không thể không nói tên gia hỏa này thật đúng là tuấn tú!” Huyết Bạch Anh vươn cánh tay ngọc trắng ngần, nâng cằm Chu Trần, trên dưới đánh giá.

“Đâu chỉ tuấn tú chứ!” Huyết Khinh Ca đưa bàn tay nhỏ mềm mại không xương luồn vào bên dưới y bào của Chu Trần, đôi mày tựa núi xuân khẽ nhướng, kinh ngạc nói: “E rằng Bệ hạ và Vương gia cộng lại cũng không bằng tiểu gia hỏa này!” “Không thể nào?” Huyết Bạch Anh mang theo tò mò, vươn tay kiểm tra.

Đột nhiên.

Hai người cảm nhận được một cỗ khí tức khủng bố tựa như cự long thức tỉnh.

“Không say!?” Hai người kinh ngạc, nhưng không hề hoảng loạn.

Chu Trần không say càng tốt, đỡ cho các nàng còn phải cho Chu Trần giải dược tỉnh rượu.

Uống say thật ra là không có năng lực.

Những kẻ “tửu hậu loạn tính” kia, thật ra căn bản là chưa say.

“Vương phi tẩu tẩu, Hoàng hậu tẩu tẩu, hai vị đây là muốn làm gì?” Chu Trần không giả vờ nữa, mở mắt ra.

Hắn muốn giả vờ cũng không diễn nổi nữa.

Hai người liên thủ trêu chọc hắn.

Dục vọng vốn đã cường thịnh của hắn, nếu không có phản ứng mới là lạ.

“Thúc thúc quả nhiên lợi hại, uống nhiều chén như vậy, Vương gia đều say rồi, Thúc thúc vậy mà còn vô cùng tỉnh táo!” Huyết Bạch Anh phượng mâu lạnh lùng diễm lệ lưu chuyển, thanh âm mềm mại

quyến rũ, mê hoặc lòng người, thậm chí cách xưng hô đối với Chu Trần cũng thay đổi.

Không thể không nói, nữ nhân dường như trời sinh đã biết quyến rũ nam nhân.

Công phu phương diện này, Huyết Bạch Anh tuyệt đối không thua kém Đông Phương Uyển Nhi.

"Nếu không có chút bản lĩnh thật sự, tiểu đệ e rằng đã không sống được đến hôm nay, sợ là sớm đã bị hai vị yêu tinh Vương phi tẩu tẩu và Hoàng hậu tẩu tẩu ăn đến xương cốt cũng không còn!" Chu Trần ngồi dậy, Huyết Bạch Anh và Huyết Khinh Ca thuận thế ngồi xuống bên cạnh hắn, hai tay vẫn nắm lấy yếu huyệt của hắn.

Cũng bởi Chu Trần mới hai mươi ba tuổi.

Đổi lại người khác, chắc chắn không thể chịu được hai bàn tay này.

Mà Chu Trần cũng không phải người chịu thiệt.

Hắn song thủ như điện, Lôi Quang Như Ý Thủ trực tiếp đánh vào yếu huyệt của hai vị Vương phi, Hoàng hậu Thần Thông cảnh.

"A!" Huyết Bạch Anh và Huyết Khinh Ca dù tu vi bất phàm, nhưng cũng bị Chu Trần một kích đắc thủ, thân thể run rẩy, lập tức mất hết sức lực!

Hai người kiều khu đầy đặn mê người ngã vào lòng Chu Trần, ánh mắt đưa tình, mỹ mâu như nước, nũng nịu nói: "Tiểu thúc thúc thật là to gan lớn mật, dám tập kích nô gia và tỷ tỷ, cũng không sợ Bệ hạ và Vương gia trị tội người!" Huyết Bạch Anh dùng sức cánh tay, ngẩng đầu ra sau, môi hồng khẽ hé, bộ dáng nửa muốn từ chối nửa muốn nghênh đón kia, khiến Chu Trần ngón trỏ khẽ động.

"Tẩu tẩu nói vậy sai rồi, Trần đây chính là người bị hại, nếu muốn

trị tội cũng là trị tội hai vị tẩu tẩu!" Chu Trần cười một tiếng, phóng túng trêu chọc thân thể hai người.

Thật là diệu bất khả ngôn.

Huyết Khinh Ca buông yếu huyệt của Chu Trần ra, hai tay ôm lấy cánh tay hắn, kiều khu run rẩy, giọng nói run rẩy: "Thúc thúc, đừng đùa nữa, chính sự quan trọng!" "Chính sự là gì?

Bây giờ chẳng phải sao?" Chu Trần cười một tiếng, nhìn Hoàng hậu nương nương.

Lại thêm một ngón.

"Thúc thúc, vẫn xin người giúp nô gia thức tỉnh Hoàng giả huyết mạch, ngày sau nô gia nhất định sẽ báo đáp Thúc thúc thật tốt!" Huyết Khinh Ca nói thẳng, không hề giấu diếm.

Mục đích của các nàng, hiển nhiên đã rõ.

"Nô gia cũng vậy!" Huyết Bạch Anh nắm lấy đùi Chu Trần, lay lay.

"Thì ra là vậy à!" Chu Trần ghé sát vào hai người, ngửi mùi u hương độc đáo của nữ tử, cười nói: "Hai vị tẩu tẩu có điều không biết, đã thời gian cấp bách, vậy càng phải dùng phương pháp thức tỉnh nhanh nhất rồi!" "Phương pháp gì?" Hai người mắt sáng lên, ánh mắt rực rỡ.

Các nàng đương nhiên muốn thức tỉnh càng nhanh càng tốt.

"Đây chính là phương pháp ta cùng Thanh Thu, Ngạo Tuyết, Kiếm Hùng, Tinh Nguyệt cùng một chúng hoàng thất lão tổ đã trải qua vô số lần dung hợp thí nghiệm mà ra!" Chu Trần nhịn không được hôn một cái lên má non mềm của Hoàng hậu, rồi tiếp tục nói: "Ta càng chơi băng quơ càng tu luyện nhanh, các nàng thức tỉnh cũng vậy." "Càng là kích thích, càng có thể kích thích huyết mạch của các nàng thức tỉnh!"

Hai người ngẩn ra, bán tín bán nghi.

Cảm giác Chu Trần chỉ muốn xem các nàng như Vinh Bạch Cầu mà đùa giỡn.

"Các nàng không tin thì thôi!" Chu Trần cười cười, bộ dáng thờ ơ.

"Thúc thúc hiểu lầm rồi, nô gia sao lại không tin Thúc thúc chứ?" Hai người một trái một phải ôm lấy Chu Trần, lay lay nói: "Thúc thúc muốn chơi thế nào, nô gia đều nghe theo Thúc thúc!" Chu Trần cười một tiếng, hung hăng nhéo nhéo mông mềm mại của hai người, ra hiệu các nàng đứng dậy.

Sau đó bảo các nàng quỳ phục trên tháp.

Huyết Bạch Anh và Huyết Khinh Ca làm theo, quay đầu nũng nịu nói: "Thúc thúc thật hư, chỉ biết sắp đặt nô gia!" Tư thế này, thật là quá thẹn thùng.

Hệt như chó vậy.

"Hai vị tẩu tẩu, chắc hẳn các nàng cũng biết Trần ta xuất thân thợ săn, từ nhỏ đã luyện tập cưỡi ngựa bắn cung săn bắn, ban đầu cũng là lấy xạ thuật nhập Võ đạo tu hành!" Chu Trần vén vạt váy của hai người lên đến eo, kể lại chuyện cũ.

"Nghe nói Thúc thúc thiên phú dị bẩm, nhờ bản tàn khuyết của Nghệ Tiễn Thuật mà một tiếng kinh người, từ đó bái nhập môn hạ Phong chủ Thần Tiễn Phong của Thanh Vân Môn, từ đó một phi trùng thiên, thế không thể ngăn cản!" Huyết Khinh Ca vừa nói, hiển nhiên đã làm đủ công phu, đối với lý lịch của Chu Trần nắm rõ như lòng bàn tay.

"Hôm nay Trần muốn luyện tập bắn tên, phiền hai vị tẩu tẩu làm bia đỡ!" Chu Trần khóe miệng khẽ cười.

Huyết Bạch Anh và Huyết Khinh Ca lườm Chu Trần một cái, sao

lại không hiểu ý hắn chứ.

Đỡ bia?

Các nàng chính là "bia" đó có được không?

Huyết Bạch Anh và Huyết Khinh Ca có việc nhờ người, tự nhiên không dám từ chối, điều chỉnh tư thế, cố định tiêu bia vào vị trí thích hợp.

Chu Trần nhìn hai cái tiêu bia tròn đầy trước mặt, cái tiêu bia này khác với tiêu bia bình thường, không có từng vòng từng vòng chia thành mười vòng.

Mà là chia thành hai nửa trái phải, cùng với hồng tâm phấn hồng ở giữa.

Hơn nữa hồng tâm rất nhỏ.

Rất khảo nghiệm nhãn lực và độ chuẩn xác của xạ tiễn giả.

Chương 145

Chu Trần lấy Nghệ Tiễn Thuật khởi gia, không biết đã luyện tập thuật bắn tên bao nhiêu lần, xạ thuật sớm đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

"Tẩu tẩu, chuẩn bị xong chưa?" Chu Trần không quên nhắc nhở một câu.

"Xong rồi!" Huyết Bạch Anh và Huyết Khinh Ca ngoảnh đầu cười một tiếng, trăm mị sinh, nhìn đến Chu Trần suýt nữa đã "cao" rồi.

Chu Trần không nói lời thừa nữa, giương cung lắp tên.

Dây cung căng chặt, gân xanh nổi lên.

Đầu tiên nhắm vào hồng tâm đỏ của tiêu bia của Hoàng hậu nương nương Huyết Khinh Ca.

Huyết Khinh Ca run lên, cảm nhận được phong mang đáng sợ trên mũi tên, có thể xuyên thấu con người, trong lòng có chút sợ hãi khó tả.

Ong!

Chu Trần vừa động, mũi tên thô lớn như tên rời dây cung bạo xạ ra, không lệch không nghiêng nhắm thẳng hồng tâm tiêu bia, tức khắc xuyên thấu tiêu bia, cả mũi tên hoàn toàn đâm sâu vào trong tiêu bia, thẳng đến tận lông đuôi tên.

Huyết Khinh Ca run lên, cảm nhận rõ ràng sức mạnh cường đại mà mũi tên mang theo sau khi xuyên thấu hồng tâm tiêu bia, suýt chút nữa đã khiến nàng đi gặp thái nãi nãi.

Dù nàng tu vi bất phàm, cũng cảm thấy một trận đau đớn như bị mũi tên xé rách.

“Thật mạnh!” Huyết Khinh Ca và Huyết Bạch Anh thầm kinh hãi trong lòng.

“Tốt!” Không đợi các nàng phản ứng, Chu Trần đã tìm được cảm giác, nhiệt huyết sôi trào, trường cung mạnh mẽ không ngừng khai hợp, mũi tên thô lớn như Cửu Tinh Liên Châu.

Từng mũi tên nối tiếp nhau, khiến người ta không thể rời mắt, khó lòng chống đỡ.

“Không được rồi, Thúc thúc, tha cho nô gia đi...” Huyết Khinh Ca cảm thấy không chống đỡ nổi, bảo Chu Trần đổi mục tiêu.

Chu Trần nghe lời khuyên.

Mũi tên nhắm vào hồng tâm tiêu bia của Huyết Bạch Anh, cũng tương tự một mũi xuyên thấu hồng tâm.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Ý chiến của Chu Trần càng lúc càng mạnh, từng mũi tên nối tiếp nhau, chỉ khổ cho cái bia đỡ, hồng tâm bị vô số mũi tên của Chu Trần xuyên thủng, rơm rạ bay tứ tung, trung tâm lộ ra một cái lỗ lớn.

Tẩm cung Bắc Lương Vương.

Bắc Lương Vương Sở Vô Thương chậm rãi mở mắt, trong mắt nào có chút say ý nào.

Thân là Bắc Lương Vương, tâm cơ thủ đoạn của hắn phi phàm.

Mặc dù mỹ tửu say người mà Huyết Bạch Anh và Huyết Khinh Ca chuẩn bị rất lợi hại, cộng thêm “gia tặc khó phòng”, rất dễ đắc thủ, nhưng hắn lại không trúng chiêu.

“Khiến ta say ngất, các nàng muốn làm gì?” Sở Vô Thương sắc mặt âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo, thi triển thần thông, lặng lẽ rời khỏi tẩm cung.

Hắn ngược lại muốn xem Huyết Bạch Anh giở trò quỷ gì.

Rất nhanh.

Bắc Lương Vương, người quen thuộc toàn bộ bố cục của phủ đệ, lặng lẽ xuất hiện ngoài cửa, thị nữ tâm phúc và trận pháp canh giữ ở cửa viện đều không phát hiện.

Dù sao Bắc Lương Vương Sở Vô Thương mới là chủ nhân thật sự của tòa phủ đệ này, thủ đoạn phi phàm.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trong phòng truyền ra tiếng của Hoàng hậu Huyết Khinh Ca và Huyết Bạch Anh.

"Thúc thúc...

đừng nữa... tha cho nô gia đi..." "Thúc thúc thật là yêu nghiệt, Bệ hạ và Vương gia sao có thể bằng người được chứ." Sở Vô Thương thân thể run lên, đồng tử co rút, trong mắt đầy vẻ khó tin.

"Các nàng... các nàng..." "Dám... dám sỉ nhục ta như vậy..." Bắc Lương Vương phủ.

Tẩm thất biệt viện.

"Vương phi tẩu tẩu, ta với Vương gia nhị ca ai mạnh hơn?" Chu Trần nằm nửa mình trên nhuyễn tháp, nhìn về phía Vương phi nương nương, khóe miệng nhếch lên một độ cong nhàn nhạt, tâm tình sảng khoái.

Vương phi Huyết Bạch Anh tách chân ngồi trên đùi Chu Trần.

Nàng bị Chu Trần "thể phạt", làm động tác hạ thân rèn luyện.

Cảm thụ đôi đùi mạnh mẽ "đỉnh thiên lập địa" của Chu Trần, Vương phi Huyết Bạch Anh mỹ mâu như nước, nhìn Chu Trần, vũ mị cười một tiếng: "Thúc thúc thiên phú dị bẩm, Vương gia sao có thể

bằng người được chứ!" Chu Trần lại nhìn về phía Hoàng hậu nương nương Huyết Khinh Ca đang dựa mềm yếu ớt bên cạnh hắn, cầm nho tím tinh đầu uy hắn: "Hoàng hậu tẩu tẩu, ta với Hoàng thượng đại ca ai mạnh hơn?" Trong lúc nói chuyện, Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ thay Hoàng hậu nương nương "bức độc thối thiêu".

"Thúc thúc thiên phú dị bẩm, Hoàng thượng sao có thể bằng người được chứ!" "Hỗn trướng!" "Khả ác!" "Tiện nhân vô sỉ!" Bắc Lương Vương Sở Vô Thương nắm chặt quyền, cánh tay gân xanh nổi lên như từng con giao long cong khúc, lửa giận bốc lên ba trượng, tóc giận dựng ngược.

Hắn không ngờ Huyết Bạch Anh và Huyết Khinh Ca lại dám chơi bời phóng túng với Chu Trần như vậy.

Chơi bời phóng túng như vậy đã đành, vậy mà còn dám nhắc đến hắn, nói hắn không bằng Chu Trần?

Sĩ khả nhẫn thục bất khả nhẫn!

Chuyện này có thể nhịn sao?

Là nam nhân thì không thể nhịn!

Hắn muốn lập tức xông vào, một chưởng đánh chết Chu Trần tên tào tặc này!

Nhưng hắn giơ tay lên rồi lại khựng lại!

Hắn không thể!

Hắn không phải một phu thô lỗ bình thường, cũng không phải hào kiệt giang hồ, thất phu nhất nộ, huyết tiên ngũ bộ.

Hắn là Bắc Lương Vương của Đại Càn.

Hắn làm việc không thể chỉ dựa vào sở thích.

Phải cân nhắc đại cục!

Phải xuất phát từ lợi ích lớn nhất!

Không thể chỉ vì nhất thời ý khí!

Hắn có thể trấn thủ Bắc Lương, không cho đại quân Đại Khôn vương triều tiến thêm một bước, chính là vì hắn đủ ổn trọng, sẽ không bị tình cảm chi phối lý trí!

Hắn bây giờ xông vào có tác dụng gì?

Chẳng lẽ Vương phi có thể biến thành bộ dạng Chu Trần chưa từng "chơi đùa" qua sao?

Hình như thật sự có thể khôi phục.

Thậm chí biến thành bộ dạng hoàn bích ban đầu cũng không khó.

Nhưng một căn phòng có người ngoài vào ở, sau đó người ngoài đi rồi, tất cả đồ đạc trong phòng thậm chí tường vách cửa sổ đều khôi phục nguyên dạng, nhưng có thể nói căn phòng này chưa từng có người ngoài ở không?

Mộc dĩ thành chu, hắn còn có thể giết Chu Trần ư?

Hắn dám bảo đảm, hắn bây giờ xông vào, tuyệt đối không giết được Chu Trần!

Nếu sự tình làm lớn chuyện, làm hỏng đại sự thức tỉnh huyết mạch của lão tổ tông môn, hắn sẽ ăn không nổi đi cũng không xong.

Cho nên.

Hắn xông vào, không những không giết được người, không giải được hận, còn sẽ bị lão tổ tông môn trách phạt, thậm chí nhốt hắn vào tiểu hắc ốc, để hắn khỏi làm hỏng chuyện.

Hắn không đạt được bất kỳ lợi ích nào!

Ngược lại.

Hắn giả vờ không nhìn thấy, lão tổ tông môn sẽ cảm thấy hắn là người làm đại sự, có thể khuất có thể thân, không bị tình cảm nhi nữ chi phối.

Là một hậu bối kiệt xuất.

Thứ hai.

Hắn biết Huyết Bạch Anh và Huyết Khinh Ca thân là Vương phi Hoàng hậu lại vô sỉ quyến rũ lấy lòng Chu Trần như vậy, mặc cho Chu Trần "chơi đùa".

Hắn thấy phía sau Vương phi còn có một kiện Kỳ môn Thần binh, Hoàng hậu cũng vậy.

Các nàng cam nguyện như vậy, hiển nhiên không phải tự cam đọa lạc, càng không phải vì sảng khoái và tư tình.

Các nàng chỉ là muốn thức tỉnh Hoàng giả huyết mạch mà thôi.

Các nàng có lỗi sao?

Huống hồ.

Hắn còn muốn Chu Trần giúp con gái hắn thức tỉnh Hoàng giả huyết mạch, không thể đắc tội Chu Trần được!

"Trong lòng không có nữ nhân, rút đao tự nhiên thần!" Sở Vô Thương trong lòng thở dài.

Kỳ thực hắn đối với Vương phi Huyết Bạch Anh cũng chẳng phải chân ái gì, mọi người đều là liên hôn mà thôi, điều hắn phẫn nộ là chính mình bị "cắm sừng"!

"Thúc thúc, nô gia biểu hiện thế nào?" Thanh âm của Vương phi Huyết Bạch Anh truyền đến từ trong phòng, Sở Vô Thương mí mắt giật giật, tức đến tam thi thần khiêu, liền muốn phất áo bỏ đi.

Hắn không có hứng thú nghe những "cẩu nam nữ" này ở bên trong

léo nhéo, quấn quýt triền miên.

"Vương phi tẩu tẩu rất không tồi, đáng tiếc so với Uyển Nhi nương nương vẫn kém một chút!" Thanh âm của Chu Trần khiến Sở Vô Thương khựng lại, có chút tò mò Uyển Nhi nương nương là ai.

Nghe xưng hô thì hẳn là phi tử nào đó trong cung.

Nhưng dường như không có ai tên Uyển Nhi.

"Uyển Nhi nương nương là ai?" Hoàng hậu nương nương Huyết Khinh Ca thân là chủ hậu cung, lại không biết người này, không khỏi hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

"Chính là Đông Phương Uyển Nhi, nghe nói là Hoàng hậu đời thứ bốn trăm tám mươi!" Lời Chu Trần vừa dứt, lập tức cảm thấy thân thể Vương phi Huyết Bạch Anh căng thẳng, vẻ mặt chấn động.

Hoàng hậu Huyết Khinh Ca và Bắc Lương Vương Sở Vô Thương ngoài cửa đều tâm đầu đại chấn.

"Là nàng!" Vô luận là Sở Vô Thương hay Huyết Khinh Ca, Huyết Bạch Anh đều biết Uyển Nhi nương nương là ai rồi.

"Sao vậy?

Uyển Nhi nương nương rất có danh tiếng sao?" Chu Trần hiếu kỳ.

Hắn chỉ biết Đông Phương Uyển Nhi rất biết chơi, đặc biệt là nắm giữ nam nhân, nhẹ nhàng dễ dàng, ngay cả hắn, một "lão thủ hoa tùng", cũng bị nàng nắm giữ dễ dàng.

Còn về những thông tin khác của Đông Phương Uyển Nhi, Chu Trần không biết.

"Uyển Nhi nương nương quả thực rất có danh tiếng, có thể nói là Hoàng hậu nổi tiếng nhất trong gần vạn năm nay, dung mạo, thiên phú, thủ đoạn đều là nhất đẳng nhất!" Hoàng hậu Huyết Khinh Ca tán

thán nói: "Đại Càn kiến quốc ba mươi vạn năm, cho dù trung bình năm trăm năm thay đổi một đời Hoàng đế, ít nhất cũng có sáu trăm vị Hoàng đế, Hoàng hậu chỉ có thể nhiều hơn.

Uyển Nhi nương nương trong số hơn sáu trăm vị Hoàng hậu này, không nói độc chiếm ngạo đầu, ít nhất cũng có thể xếp vào top mười." "Không ngờ Uyển Nhi nương nương lợi hại đến vậy, ta còn tưởng chỉ giỏi hầu hạ nam nhân thôi chứ!" Chu Trần cười khẽ, vẻ mặt cảm khái.

Oanh!

Huyết Bạch Anh, Huyết Khinh Ca và Sở Vô Thương bên ngoài thân thể đều run lên, trợn mắt há hốc mồm.

"Còn tưởng chỉ giỏi hầu hạ nam nhân?" Lời này cũng chỉ có Chu Trần dám nói.

Các nàng thì vạn vạn không dám.

"Đại trượng phu đương như thị dã!" Sở Vô Thương vốn rất phẫn nộ với Chu Trần, giờ khắc này bỗng nhiên sáng tỏ, đối với Chu Trần không những không còn oán hận, ngược lại tràn đầy bội phục.

Đông Phương Hoàng hậu còn bị Chu Trần "chơi đùa".

Đơn giản là ngưu bức thông thiên.

Hắn cảm thấy việc mình bị Chu Trần "cắm sừng" căn bản không phải chuyện gì to tát, thậm chí còn là vinh hạnh của hắn.

Chẳng lẽ không thấy, lão tổ tông Sở Phi Vũ còn bị "cắm sừng" ư.

Thậm chí Sở Phi Vũ không phải người đầu tiên, lại càng không phải người cuối cùng!

Trong phòng.

Hoàng hậu Huyết Khinh Ca và Vương phi Huyết Bạch Anh trong

lòng chấn động, tuyết nhũ trắng muốt căng tròn đầy đặn không chút che đậy run rẩy.

Các nàng tuy biết các lão tổ tông hoàng thất, những công chúa, quận chúa trước kia đang tìm Chu Trần song tu để thức tỉnh huyết mạch.

Nhưng không ngờ ngay cả các Hoàng hậu tiền nhiệm cũng ra trận.

Lại còn là Thiên Cổ Danh Hậu cấp độ nặng ký như Đông Phương Uyển Nhi.

Các nàng đột nhiên cảm thấy.

"Ba tầng buff" của hai chị em Hoàng hậu Vương phi các nàng hoàn toàn không đủ để xem.

Trước đó các nàng tự tin đầy mình, có đủ tự tin khiến Chu Trần nảy sinh tham niệm, chính mình "móc câu" hắn.

Các nàng không tranh được với mấy lão cổ đổng kia.

Chỉ có thể dựa vào Chu Trần tự mình đến.

Nhưng bây giờ các nàng không còn chút tự tin nào nữa.

Các Hoàng hậu, Công chúa, Quận chúa, Quý phi trước kia đều đã ra trận, các nàng còn chơi cái quái gì nữa.

Huyết Bạch Anh linh quang chợt lóe, đột nhiên nói: "Thúc thúc, Chi Hổ và Vị Hùng vô cùng ngưỡng mộ Thúc thúc, Thúc thúc có thể giúp các nàng ấy cũng thức tỉnh huyết mạch không?" "Nô gia bây giờ sẽ bế các nàng ấy qua đây, cho các nàng ấy tỉnh rượu hầu hạ Thúc thúc, để báo đáp đại ân của Thúc thúc?" Chu Trần mắt sáng lên, tức khắc kích động.

Hưu!

Vương phi Huyết Bạch Anh đang bị phạt "hạ tồn", kinh hô một

tiếng, vậy mà lại bật nhảy lên một thước tại chỗ.

Hoàng hậu Huyết Khinh Ca trợn to mắt, kinh thán nói: "Thúc thúc, uy vũ!" "Thúc thúc ý hạ thế nào?" Vương phi nương nương ngồi xuống lại, ánh mắt đưa tình như nước, cười tủm tỉm nhìn về phía Chu Trần.

Tuy Chu Trần còn chưa đáp ứng.

Nhưng nàng biết "huynh đệ" của Chu Trần đã đáp ứng rồi.

Bằng không thì sẽ không kích động như vậy.

"Hai vị tẩu tẩu và Vương gia thịnh tình khoản đãi, chuyện nhỏ nhặt này, tiểu đệ tự nhiên nghĩa bất dung từ!" Chu Trần vỗ vỗ ngực, khảng khái đại nghĩa.

"Thúc thúc trượng nghĩa!" "Cũng xem như có chút lương tâm!" Sở Vô Thương nghe thấy Huyết Bạch Anh không quên hai con gái, trong lòng hơi cảm thấy an ủi, quay người rời đi.

Lát nữa là con gái hắn rồi.

Hắn tự nhiên không thể đứng nghe lén.

"Tiểu gia hỏa này cũng không tệ!" Trong hư không, ba vị mỹ phụ cực phẩm thành thục động lòng người ngồi đối diện nhau, phẩm trà xem kịch.

Một vị mỹ phụ hồng y phong du nhìn Sở Vô Thương đang rời đi, thầm gật đầu, tán thưởng một câu.

Nàng là Hoàng hậu đời thứ bốn trăm năm mươi Huyết Tử Quỳnh, người của Hoàng giả thế gia Huyết gia, là lão tổ của Huyết Bạch Anh, Huyết Khinh Ca và những người khác.

Đương nhiên cũng là lão tổ của không ít người họ Sở.

"Bạch Anh, Khinh Ca hai tiểu nha đầu cũng không tệ, rất biết nắm

bắt cơ hội để "nhặt của rơi", có thể nói là đã "cướp công" của chúng ta rồi!" Trường Bình công chúa Sở Uyển Thanh nhìn Huyết Khinh Ca, Huyết Bạch Anh đang nỗ lực phấn đấu vì thức tỉnh huyết mạch trong phòng biệt viện, có chút cảm khái.

Nàng là huyền tôn nữ của Huyết Tử Quỳnh.

Sau khi Đông Phương Uyển Nhi trở về bí cảnh đã nói cho mọi người biết, kích thích càng lớn thì thức tỉnh càng nhanh, cộng thêm Chu Trần càng chơi băng quơ thì tu luyện càng nhanh.

Chương 146

Thế là các nàng sửa đổi quy tắc, vẫn rút thăm, nhưng mỗi lần đi hai người.

Các nàng muốn xem thử cách này có nhanh hơn không.

Người xếp hàng quá nhiều.

Chu Trần căn bản không kịp.

Các nàng không biết kích thích càng lớn thức tỉnh càng nhanh có đáng tin cậy không, nhưng có thể khiến tu vi của Chu Trần thăng tiến nhanh hơn một chút cũng là tốt.

Tu vi của Chu Trần càng cao, các nàng thức tỉnh càng nhanh.

Điểm này có thể xác định.

"Tiểu gia hỏa này là muốn một thương "cán phiên" hoàng thất sao?" Tử Thanh Tiên Tử ngồi ở vị trí giữa hai người, bây giờ nàng đã trở thành hộ đạo nhân chuyên thuộc của Chu Trần, nhiệm vụ mỗi ngày chính là bảo vệ Chu Trần hai mươi bốn tiếng.

Cho dù nàng biết Chu Trần đã thu phục một ni cô quỷ dị cấp Vương giả.

Nhưng nàng vẫn không hề giải đãi.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ vạn nhất.

Vạn nhất ni cô quỷ dị đó không đáng tin cậy thì sao?

Sở Vô Thương không biết các lão tổ của mình đang ở trên cao nhìn hắn.

Sau khi rời khỏi biệt viện, hắn đi đến chỗ một phi tử.

“Vương gia!” Thấy Sở Vô Thương, phi tử xinh đẹp động lòng người đại hỉ, vội vàng tiến lên bái kiến: “Không biết Vương gia đại giá quang lâm, có thất viễn nghênh!” “Ít nói lời vô nghĩa!” Sở Vô Thương giơ tay ấn xuống, trong ánh mắt ngơ ngác của phi tử, không vui nói: “Bản vương bây giờ hỏa khí rất lớn!” Phi tử hoảng hốt, vội vàng gật đầu phục thị.

Trong phòng ngủ biệt viện.

Chu Trần thở phào một hơi dài, vừa nãy hắn còn chuẩn bị tinh thần xách quần chạy rồi.

Sở Vô Thương còn chưa vào cửa, Tịnh Nguyệt Am Chủ trong Phong Nguyệt Bảo Giám đang cảnh giới giúp hắn đã nhắc nhở Chu Trần, báo cho Chu Trần biết Sở Vô Thương đã đến.

May mà Sở Vô Thương khá lý trí, không cầm đao xông vào chém hắn.

Tiếp theo.

Hắn có thể an tâm lớn mật, tứ vô kỵ đạn mà “chơi đùa”.

Đây cũng xem như đã đạt được sự ngầm cho phép của Sở Vô Thương.

Còn về Tử Thanh Tiên Tử và hai vị mỹ phụ Pháp Tướng đỉnh phong khác đang âm thầm đi theo hắn, Chu Trần không để ý đến các nàng.

Chỉ cần không phải nam nhân thì không sao cả!

Muốn nhìn thì cứ nhìn đi!

Huống hồ sự tồn tại của các nàng, đối với Chu Trần là sự bảo hộ cực lớn.

Vừa nãy Sở Vô Thương mà xông vào.

Chu Trần bảo đảm, các nàng tuyệt đối sẽ lập tức trấn áp Sở Vô Thương xuống.

Sảng khoái!

Vương phi Huyết Bạch Anh nhìn Chu Trần, thanh âm mềm mại quyến rũ: "Thúc thúc, nô gia bây giờ đem Chi Hổ và Vị Hùng mang qua đây chứ?" "Được!" Chu Trần gật đầu, giơ tay lấy đi Thần binh Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ đang "đâm" vào phía sau Huyết Bạch Anh, rồi ánh mắt nhìn về phía bụng dưới hơi nhô của nàng, cười dặn dò: "Long đảm của Long Hổ Âm Dương Đảm đang ở trên người nàng, nhớ bảo quản tốt, đừng làm rơi đấy nhé!" Long Hổ Âm Dương Đảm là do Chu Trần phỏng chế Âm Dương Huyền Từ Đảm mà luyện chế thành, cũng là Thần binh Thất giai, công hiệu tương tự Âm Dương Huyền Từ Đảm.

"Biết rồi!" Huyết Bạch Anh lườm Chu Trần một cái, thật là đồ đại phôi đản!

Nàng chậm rãi rút thân rời đi, chỉ là khi đi lại kẹp chặt hai chân, có chút không quá thích ứng, quay đầu nhìn về phía Chu Trần, nũng nịu nói: "Tiểu phôi đản!" Cái phong tình của một cái ngoảnh đầu này, quả thật vô song, nhìn đến Chu Trần hơi thất thần.

Thật đúng là một yêu tinh!

"Hoàng hậu tẩu tẩu, mau lấp vào chỗ trống đi!" Chu Trần ánh mắt ra hiệu.

Huyết Khinh Ca thuận thế ngồi vào vị trí trước đó của Huyết Bạch Anh.

Hổ đảm của Long Hổ Âm Dương Đảm, Chu Trần thì giao cho Huyết Khinh Ca bảo quản!

Không lâu sau.

Vương phi Huyết Bạch Anh mỗi tay một người, khiêng Sở Chi Hổ và Sở Vị Hùng khoan thai đi đến.

Thần binh "long đảm" trên người nàng động tới động lui.

Khiến nàng suýt chút nữa vấp ngã.

"Thúc thúc, nô gia trước hết giúp các nàng ấy tỉnh rượu!" Huyết Bạch Anh từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra một bình giải dược, chuẩn bị làm cho hai người say rượu bất tỉnh kia tỉnh lại.

"Vương phi tẩu tẩu không cần làm thêm chuyện này, cứ để Trần ta giúp các nàng ấy giải rượu là được!" Chu Trần giơ tay ngăn lại nói: "Giải rượu giải độc, Trần ta là người giỏi nhất!" "Làm phiền Thúc thúc rồi!" Cất giải dược đi, Huyết Bạch Anh hiếu kỳ Chu Trần giải rượu bằng cách nào.

Rượu nàng dùng không phải loại tầm thường.

"Vậy thì bắt đầu từ Chi Hổ quận chúa đi!" Nhìn hai mỹ nhân quốc sắc thiên hương, Chu Trần phân phó Vương phi nương nương: "Tẩu tẩu đỡ Chi Hổ quận chúa cho vững, Trần ta sẽ dùng tiễn thuật thay các nàng ấy giải rượu!" Huyết Bạch Anh trợn to mắt.

Không ngờ "giải dược" của Chu Trần lại là kiểu này!

Trước đó các nàng làm bia đỡ, cùng Chu Trần luyện tiễn, tự nhiên hiểu rõ ý Chu Trần.

Huyết Bạch Anh ôm Sở Chi Hổ, thuần thục phô bày "tiêu bia bạch ngọc" mà Sở Chi Hổ mang theo ra, để Chu Trần có thể nhìn rõ hồng tâm đỏ của tiêu bia.

"Vương phi tẩu tẩu làm việc quả nhiên chu đáo!" Chu Trần hài lòng đứng dậy, nhìn tiêu bia hoàn toàn mới, đặc biệt là vị trí hồng tâm, còn chưa khai phong, chưa có ai dùng để luyện tập xạ tiễn qua.

Chu Trần giương cung lắp tên, dây cung căng chặt, mũi tên thô lớn ẩn chứa sát khí đáng sợ.

Vương phi Huyết Bạch Anh biết lợi hại, lo lắng Sở Chi Hổ không nắm giữ được tiêu bia, vội vàng nói: "Thúc thúc, Chi Hổ không có kinh nghiệm "đỡ bia", người nhẹ tay một chút!" "Yên tâm, Trần có chừng mực!" Chu Trần cho nàng một ánh mắt yên tâm, rồi sau đó thả dây cung.

Bốp!

Cung như sấm sét kinh hoàng, mũi tên thô lớn bạo xạ ra, tức khắc xuyên thủng hồng tâm đỏ, xuyên thấu toàn bộ hồng tâm tiêu bia!

"Hô ~" Chu Trần hít một hơi thật sâu, hắn lấy tiễn thuật khởi gia, quả nhiên tiễn thuật phi phàm, bách phát bách trúng, lệ vô hư phát.

Sở Chi Hổ đang giữ "tiêu bia bạch ngọc" bị sức mạnh cường đại mà mũi tên mang theo sau khi xuyên thấu hồng tâm chấn động, nếu không phải Huyết Bạch Anh dùng sức đỡ lấy, e rằng đã ngã xuống đất.

Huyết Bạch Anh oán trách ngẩng đầu, thấy Sở Chi Hổ bị thương chảy máu, nũng nịu nói: "Ngươi cái tên tiểu hỗn đản, chỉ biết ức hiếp người ta!" "Vương phi tẩu tẩu yên tâm, quận chúa dù sao cũng là võ giả Thần Chủng cảnh, không đáng ngại!" Chu Trần cười một tiếng, tiếp tục lắp cung bắn tên, Cửu Tinh Liên Châu chỉ là chuyện bình thường.

Huyết Bạch Anh có chút đau lòng, nhưng biết với cường đại của võ giả, đây chỉ là một chút thương ngoài da, hoàn toàn không đáng ngại, liền không nói lời vô nghĩa nữa, mặc cho Chu Trần hành sự.

Nửa canh giờ sau.

Huyết Bạch Anh thay Sở Chi Hổ xuống, nhường Sở Vị Hùng lên

trận.

Chu Trần không hề bạc bỉ.

Công bình đối đãi!

Khiến Sở Vị Hùng và Sở Chi Hổ hưởng thụ đãi ngộ như nhau.

Cũng nửa canh giờ.

Chu Trần rút thân rời đi, nhường Vương phi nương nương và Hoàng hậu nương nương lên trận.

Thời gian trôi qua.

Sở Chi Hổ và Sở Vị Hùng trải qua việc Chu Trần "đả châm thâu dịch", lại nghỉ ngơi lâu như vậy, vốn dĩ uống ít rượu, không say quá nặng, từ từ tỉnh dậy.

Bên tai là tiếng rên nhẹ của Huyết Bạch Anh và Huyết Khinh Ca.

"Ta là ai?" "Ta đang ở đâu?" Sở Chi Hổ, Sở Vị Hùng mơ màng hồ đồ, sau khi tỉnh rượu cảm thấy toàn thân mệt mỏi, giống như bị yêu thú Long Tượng tông qua, toàn thân xương cốt dường như đều gãy lìa!

Ý thức của hai người dần dần thanh tỉnh, khi nhìn rõ ba người Chu Trần, Huyết Bạch Anh, Huyết Khinh Ca.

Khoảnh khắc này, thân thể run lên, trợn to mắt, như bị sét đánh.

Ngay sau đó.

Các nàng phát hiện mình dường như đã khóc rất lâu, nước mắt đầy mặt, đôi mắt đỏ sưng, mắt đau nhức bỏng rát!

Não của các nàng tức khắc ngừng hoạt động.

Cảm giác không đủ dùng nữa rồi!

Các nàng là ai?

Không phải đang mơ đấy chứ?

Chu Trần sao lại... sao lại cùng mẫu phi của các nàng, thậm chí còn có Hoàng hậu nương nương làm loạn cùng nhau?

Còn có các nàng?

Các nàng vậy mà cũng bị... sao có thể!

Chắc chắn là mơ!

Nhưng sao lại có thể mơ loại mộng này?

Huống hồ các nàng đều là cường giả Thần Chủng cảnh, các nàng có thể tự lừa dối mình, nhưng lý trí nói cho các nàng biết, đây không phải mộng.

Là thật!

Chắc chắn là Chu Trần tên dâm tặc này cưỡng bức mẫu phi và Hoàng hậu!

Lại còn nhân lúc các nàng say rượu mà...

“A!” “Dâm tặc, chịu chết đi!” "Dâm tặc, đồ chết tiệt!" Sở Chi Hổ và Sở Vị Hùng phẫn nộ ra tay.

Đừng thấy trước đó các nàng thảm hại, mắt sưng đỏ, nước mắt giàn giụa, nhưng theo thần lực vận chuyển, vết thương ngoài da đỏ tấy trên người các nàng lập tức khôi phục.

Là cường giả Thần Chủng Cảnh, tốc độ của các nàng cực nhanh, bàn tay nhỏ bé mềm mại nhưng ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, đủ để khai sơn liệt thạch, đoạn giang phân hải! "Dừng tay!" Vương phi Huyết Bạch Anh quát khẽ, giơ tay túm lấy cổ tay hai người.

Chu Trần cũng đồng thời ra tay, đến sau mà lại trước, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, Lôi Quang Như Ý Thủ thi triển.

Lòng bàn tay ẩn chứa lôi đình, nhanh như tia điện, trong chớp mắt đã điểm lên hàng trăm huyệt đạo trọng yếu quanh người Sở Chi Hổ và Sở Vị Hùng.

Hai nàng khẽ run rẩy, đôi mắt đỏ hoe, nước mắt tuôn rơi, lập tức mất hết khí lực, toàn thân tê dại, đặc biệt là hai chỗ huyệt đạo trọng yếu. "Ngươi..." Hai nàng thở dốc, mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Chu Trần, nắm chặt bàn tay mình.

Bộ ngực trắng nõn căng đầy phập phồng kịch liệt, sắc mặt đỏ bừng, cả người tản ra một cỗ khí tức thẹn thùng. "Vô sỉ!" Sở Vị Hùng nghiến răng, quật cường chịu đựng, ngậm nước mắt, ánh mắt nhìn Chu Trần như thể nhìn một tên đại dâm tặc vô sỉ hạ lưu.

Đồng thời, nàng và Sở Chi Hổ không hiểu vì sao mẫu thân Huyết Bạch Anh lại giúp Chu Trần, ngược lại còn ra tay ngăn cản các nàng?

Chẳng lẽ không thấy các nàng đã bị Chu Trần khi dễ đến mức này sao?

Chưa kịp mở miệng hỏi nghi hoặc trong lòng, Huyết Bạch Anh liễu mày ngang dọc, quát khẽ: "Không được vô lễ với thúc thúc!

Còn không mau xin lỗi thúc thúc!" "Cái gì?

Xin lỗi hắn!?" Sở Chi Hổ và Sở Vị Hùng trợn tròn mắt, cảm giác mình nghe nhầm, hoặc mẫu thân trước mắt đã bị đoạt xá.

Các nàng bị khi dễ, vậy mà còn bắt các nàng xin lỗi?

Còn có thiên lý không?

Còn có vương pháp không? "Sao?

Lời của ta không còn tác dụng nữa sao?" Huyết Bạch Anh nhướng mày, Sở Chi Hổ và Sở Vị Hùng toàn thân run rẩy, lập tức rùng mình.

Từ nhỏ đến lớn, các nàng sợ nhất là Huyết Bạch Anh. "Quỳ

xuống!" Huyết Bạch Anh quát khẽ.

Hai người vốn đang mềm nhũn trên giường, lập tức bản năng quỳ xuống.

Chu Trần xem mà tấm tắc khen ngợi, không ngờ Vương phi nương nương uy nghiêm sâu sắc đến thế trước mặt hai quận chúa. "Thúc thúc, hai đứa nó bất kính với người, xin giao cho người hảo hảo trừng phạt, cho chúng nó nhớ đời!" Huyết Bạch Anh quay đầu nhìn Chu Trần, dung nhan tuyệt mỹ hé nở một nụ cười kiều mị, tựa như ánh dương ấm áp tỏa sáng giữa đông, say đắm lòng người. "Thú vị!" Chu Trần thầm vui trong lòng, không ngờ Vương phi nương nương lại biết cách chơi đến vậy.

Lại không hề giải thích nguyên nhân, mà dùng uy nghiêm thường ngày của mình để áp chế Sở Chi Hổ và Sở Vị Hùng, sau đó để Chu Trần diễn một màn kịch lớn bá lăng quận chúa.

Phải nói là Chu Trần thật sự có chút động lòng. "Chỉ là...

Vương phi tẩu tẩu, việc này e không ổn lắm chăng?" Chu Trần liếc nhìn hai đôi mắt đang hằn học nhìn chằm chằm mình, cố ý tỏ vẻ chần chừ. "Có gì mà không ổn, tất cả đều là vì tốt cho chúng nó, thúc thúc cứ việc trách phạt, dù có lấy roi đánh chúng nó cũng được!" Huyết Bạch Anh mị hoặc cười, dưới ánh mắt không thể tin nổi của Sở Chi Hổ và Sở Vị Hùng, nàng đưa tay ấn nhẹ lên tấm lưng ngọc trơn mềm của hai nàng.

Hai người đang quỳ lập tức úp mặt xuống đất, hai tay chống trên giường. "Ta không muốn!" Sở Vị Hùng nhịn không được bùng nổ, định đứng dậy bỏ đi.

Huyết Bạch Anh giơ tay đè lên cổ nàng, khiến nàng khó lòng nhúc nhích, giọng nói uy nghiêm mà lạnh lẽo: "Các ngươi muốn đi cũng được?

Hôm nay nếu bước nửa bước ra khỏi đây, thì đừng nhận ta là nương nữa!" Nói xong, Huyết Bạch Anh thu tay lại.

Sở Vị Hùng và Sở Chi Hổ vẫn quỳ phục trên giường, vòng mông cong vút khẽ run, dường như đang mời gọi Chu Trần quang lâm! "Vương phi tẩu tẩu, Trần ta từ trước đến nay không làm khó người khác." Chu Trần liếc nhìn hai chiếc bia ngắm tuyết trắng tròn mềm, đặc biệt là tâm bia hồng phấn khiến ánh mắt thần tiễn xạ thủ của hắn khó lòng rời đi. "Thúc thúc không cần lo lắng, sau này chúng nó tự nhiên sẽ hiểu điều tốt của thúc thúc, sẽ rất cảm kích sự chỉ điểm dụng tâm của thúc thúc hôm nay." Huyết Bạch Anh ôm cánh tay Chu Trần, kéo hắn đến sau lưng Sở Chi Hổ và Sở Vị Hùng, cười duyên nói: "Thúc thúc, mời đi!" Ánh mắt nàng liếc nhìn mũi tên thô to đầy sát khí của Chu Trần, làm sao không biết Chu Trần khẩu thị tâm phi, sớm đã nhịn không được muốn giương cung bắn tên, đại triển thân thủ.

Sở Vị Hùng, Sở Chi Hổ biết mình đã trở thành bia ngắm, cung Chu Trần luyện bắn, trong lòng vô cùng khuất nhục, nhưng các nàng biết mẫu phi của mình nói một là một, hai là hai.

Các nàng từ trước đến nay không dám trái lời Huyết Bạch Anh! "Cái tiểu dâm tặc này, cũng không biết đã rót bùa mê thuốc lú gì cho mẫu phi và hoàng hậu đại di, lại để hắn muốn làm gì thì làm, thậm chí còn giúp đỡ hắn." Sở Chi Hổ và Sở Vị Hùng nắm chặt quyền, thở dốc, nhưng không nói thêm lời nào.

Các nàng không dám bỏ đi.

Dù sao cũng đã bị Chu Trần làm vậy rồi, thêm một lần cũng chẳng khác gì.

Có điều, mối thù này các nàng đã ghi nhớ.

Chu Trần chắc chắn đã dùng thủ đoạn hạ tam lạm nào đó để mê hoặc Huyết Bạch Anh và Huyết Khinh Ca.

Bây giờ các nàng chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng.

Sau này sẽ tìm cơ hội điều tra rõ chân tướng, nhất định phải vạch trần âm mưu của Chu Trần, báo thù rửa hận.

Đột nhiên, một bàn tay to lớn khoan hậu mà hữu lực phủ lên trán Sở Chi Hổ, lại xoa xoa gò má ửng hồng của nàng. "Chi Hổ quận chúa, mặt nàng sao lại đỏ bừng và nóng thế này?" Chu Trần nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ bị phát sốt rồi?" Ngươi mới phát sốt ấy!

Sở Chi Hổ lạnh lùng trừng mắt nhìn Chu Trần, nhưng không nói lời nào.

Chương 147

Bây giờ nói gì cũng vô ích.

Nàng tuyệt đối sẽ không để Chu Trần được như ý. "Xem ra thật sự phát sốt rồi, đầu óc cũng sốt đến mê man!" Chu Trần thở dài, trầm ngâm nói: "Sốt nặng đến thế, nhất định phải tiêm châm truyền dịch mới có thể nhanh chóng hạ sốt!" Nhìn Sở Chi Hổ im lặng, Chu Trần nhẹ giọng nói: "Chi Hổ quận chúa, đầu châm rất lớn, nàng nhịn một chút nhé!" Sở Chi Hổ run lên, cảm nhận được sự đáng sợ.

Rất nhiều người đều sợ nhất là tiêm châm.

Trước đó nàng say, không có cảm giác gì.

Chỉ là khi tỉnh lại thì thấy rất rát.

Nhưng bây giờ, Sở Chi Hổ nghiến răng, quật cường chịu đựng, ngậm nước mắt, không hề than vãn, rất kiên cường.

Sở Vị Hùng lạnh lùng nhìn.

Chu Trần lại đang luyện tập xạ tiễn.

Chỉ thấy dây cung căng chặt, từng đường gân xanh nổi lên trên cánh tay Chu Trần, dữ tợn đáng sợ lại tràn đầy sức mạnh khủng khiếp.

Mũi tên thô lớn mang theo sức mạnh cường hoành xuyên thẳng qua tâm bia đỏ hồng mà đại tỷ Sở Chi Hổ đang giữ.

Sức mạnh cường đại khiến nàng run rẩy, bị chấn động đến đau đớn.

Ngay sau đó, mũi tên nối tiếp mũi tên, không hề có chút ngừng nghỉ. "Tên khốn kiếp này, muốn để đại tỷ chết sao?" Sở Vị Hùng

thầm mắng.

Sở Chi Hổ vô cùng quật cường, dù có khổ sở, mệt mỏi đến mấy, vẫn không hề than vãn.

Cuối cùng nàng cũng không chịu nổi nữa, ngất xỉu đi. "Vị Hùng quận chúa, đến lượt nàng!" "Sợ ngươi chắc, có bản lĩnh thì giết ta đi!" Sở Vị Hùng nói lời cay độc, ngoảnh đầu đi, không nhìn Chu Trần nữa.

Chu Trần hít hà hương thể u u của Sở Vị Hùng, lập tức không còn khách khí nữa.

Hắn thích nhất là thành toàn cho người khác!

Sở Vị Hùng toàn thân ửng hồng và nóng ran, do trì hoãn quá lâu, nàng sốt còn nặng hơn Sở Chi Hổ.

Nhất định phải dùng thuốc mạnh.

Sở Vị Hùng run lên, đầu ngửa ra sau, tóc mai bay phấp phới.

Nàng dường như quay trở về thời điểm từng huyết chiến với quân địch ở biên giới Bắc Lương, trường mâu của địch nhân xuyên qua cơ thể, thống khoái đâm vào bụng dưới của nàng...

Ngoài Bắc Lương vương phủ.

Một thanh niên sắc mặt trắng bệch, nhãn cầu yêu dị bước đến.

Hắn mặc trường bào màu huyết sắc viền vàng, dáng người cao gầy, trong sự cao quý pha lẫn tà khí và sát khí, khí tức vô cùng nguy hiểm.

Hai hộ vệ Nguyên Đan Cảnh bên ngoài vương phủ thấy người đến, toàn thân run rẩy, thậm chí có một loại sợ hãi bản năng, như thể đối mặt với một đầu hung thú khát máu đáng sợ. "Sát khí thật đáng sợ!" "Là Huyết gia Thánh tử!" Hai tiểu tư vương phủ, nhãn lực phi phàm, liếc mắt đã nhận ra người đến, chính là thiên kiêu Huyết Vô

Ngân có tên trên Thiên Kiêu bảng.

Sát nhân không thấy máu, đao qua không dấu vết.

Thánh tử của Hoàng Giả thế gia Huyết gia.

Nữ chủ nhân Bắc Lương vương phủ, Vương phi Huyết Bạch Anh, chính là nữ nhi của Huyết gia. "Tiểu nhân bái kiến Thánh tử điện hạ!" Hai tiểu tư vội vàng tiến lên hành lễ, nghênh Huyết Vô Ngân vào trong. "Thánh tử điện hạ, Vương gia đã say, không thể gặp mặt.

Tiểu nhân đã cho người đi thông báo Vương phi nương nương rồi ạ!" "Nghe nói Chu Trần đang ở phủ?" Huyết Vô Ngân lạnh lùng hỏi.

Lần trước bị Chu Trần một ngón tay trọng thương đến bất tỉnh, mất hết thể diện.

Lần này hắn tấn thăng Thần Chủng Cảnh, chính là đến để rửa sạch sỉ nhục trước đó.

Hắn vốn là thứ tử bàng hệ của Huyết gia, phụ thân hắn trong hội võ gia tộc bị một thiên kiêu đích hệ trọng thương mà chết, mẫu thân không lâu sau cũng u uất mà qua đời, từ nhỏ hắn đã chịu hết thảy sự khinh bỉ và khuất nhục.

Sau khi thức tỉnh Huyết Hoàng Huyết Mạch, hắn được cường giả gia tộc dốc toàn lực bồi dưỡng!

Hơn nữa còn tự tay đồ diệt cả dòng tộc ba mươi sáu miệng ăn của tên thiên kiêu đã trọng thương phụ thân hắn, bạch y hóa huyết y, ra tay vô tình, hỉ nộ vô thường, thích sát nhân!

Hắn thề đời này tuyệt đối không để ai khi dễ nữa!

Mặc dù trước đó là hắn không phục Chu Trần nên ra tay trước, sau đó bị Chu Trần một ngón tay nghiền ép đánh bại.

Nhưng trong mắt hắn, đó chính là sỉ nhục lớn lao! "Quán quân hầu

cũng đã say rượu, hiện đang nghỉ ngơi trong phủ!" Tiểu tư cẩn thận từng li từng tí bẩm báo.

Hắn từng nghe nói chuyện Huyết Vô Ngân bị Chu Trần đánh bại, biết vị Thánh tử Huyết gia xuất thân bàng hệ này lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, thủ đoạn rất độc. "Đợi hắn tỉnh, nói cho hắn biết, Bản Thánh tử đang đợi hắn ở diễn võ trường!" Huyết Vô Ngân lạnh lùng nói. "Vâng ạ!" Tiểu tư vội vàng đáp lời.

Không lâu sau, Anh Đào, thị nữ thân cận của Huyết Bạch Anh đến báo, Vương phi cảm thấy không khỏe, đã nghỉ ngơi rồi, bảo Huyết Vô Ngân cứ tự nhiên!

Huyết Vô Ngân vì báo thù những kẻ từng khi dễ hắn, đã giết không ít người trong Huyết gia.

Chủ mạch Huyết gia không có chút hảo cảm nào với Huyết Vô Ngân.

Nếu không phải Huyết Vô Ngân thức tỉnh Huyết Hoàng Huyết Mạch, được một số lão gia hỏa coi trọng, bọn họ sớm đã xử lý hắn rồi.

Nay Chu Trần có thể giúp người khác thức tỉnh Hoàng giả huyết mạch, Vương phi Huyết Bạch Anh, quận chúa Sở Chi Hổ, Sở Vị Hùng đều có thể thức tỉnh Hoàng giả huyết mạch.

Sau này Huyết gia cũng sẽ có rất nhiều người thức tỉnh.

Đến lúc đó Huyết Hoàng Huyết Mạch sẽ không còn hiếm hoi và quý giá như vậy nữa!

Huyết Vô Ngân, một phế vật bàng hệ, đã đắc tội với chúng đích hệ chủ mạch của Huyết gia, tuyệt đối sẽ bị Huyết gia chèn ép và vứt bỏ, đến lúc đó sẽ chẳng còn là gì.

Anh Đào, là nha hoàn thân cận của Huyết Bạch Anh, đối với

những chuyện này đều biết rất rõ.

Huống hồ nàng cũng không thích Huyết Vô Ngân hỉ nộ vô thường, động một chút là giết người. "Khốn kiếp!" Mặc dù mọi người trong vương phủ đối đãi hắn có lễ, thậm chí hắn đến vương phủ, không cần thông báo đã trực tiếp cho hắn vào.

Nhưng việc không có chủ nhân nào ra tiếp đãi, Huyết Vô Ngân cảm thấy Bắc Lương vương phủ xem thường hắn, căn bản không coi hắn ra gì. "Dù ta đã thức tỉnh Huyết Hoàng Huyết Mạch, các ngươi những đích hệ chủ mạch này vẫn xem thường ta.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, các ngươi hãy chờ đó!" Sát ý trong lòng Huyết Vô Ngân trỗi dậy, đợi khi tu vi hắn đại thành, hắn sẽ là chủ mạch, hắn muốn tất cả những kẻ từng xem thường hắn phải trả giá!

Tịch dương tây hạ, tàn dương như máu.

Một ngày dài trôi qua.

Minh nguyệt treo cao.

Huyết Vô Ngân ở diễn võ trường đợi Chu Trần, ánh mắt càng lúc càng băng lãnh.

Đã một buổi chiều rồi.

Bắc Lương vương, vương phi, quận chúa, thế tử, không một ai xuất hiện.

Hiển nhiên là căn bản không hề để ý đến hắn.

Kỳ thực Bắc Lương vương đang bận giải hỏa.

Thế tử Sở Tiểu Niên vẫn say bí tỉ bất tỉnh nhân sự.

Vương phi và hai vị quận chúa cũng đang bận giúp Chu Trần giải hỏa.

Nhật thăng nguyệt lạc, đấu chuyển tinh di.

Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Trong phòng biệt viện.

Sở Chi Hổ, Sở Vị Hùng ngọc thể hoành trần, đang ngủ say sưa.

Rõ ràng tối qua các nàng ngủ rất muộn, đôi mắt sưng đỏ, nước mắt còn vương.

Nhưng nhìn đôi chân khép không khít và cái miệng cười tươi không ngậm lại được, hiển nhiên là chơi rất vui vẻ.

Chu Trần dùng sức nhéo nhéo cặp mông mềm mại của vương phi và hoàng hậu nương nương, mỉm cười phong lưu, sảng khoái nói: "Cảm tạ hai vị tẩu tẩu nhiệt tình khoản đãi, ta ăn rất vui, chơi rất sướng, dư vị vô cùng!" "Thúc thúc thích là được, hoan nghênh thúc thúc lần sau lại đến!" Vương phi Huyết Bạch Anh và Hoàng hậu Huyết Khinh Ca bị lấp đầy mãn nguyện, thu hoạch phong phú, dung nhan tuyệt mỹ tươi cười rạng rỡ như hoa, đặc biệt chói lọi. "Nhất định, nhất định!" Chu Trần rút người rời đi, hai vị vương phi và hoàng hậu đứng dậy phục thị. "Hai vị tẩu tẩu, thần binh Long Hổ Âm Dương Đảm mà Trần tặng các nàng phải giữ gìn cẩn thận nhé, đây là lễ vật Trần tặng các nàng, nếu làm mất, Trần sẽ không đến nữa đâu!" Chu Trần đột nhiên cười, trêu chọc nói. "Tiểu phôi đản!" Vương phi và hoàng hậu hai chân khẽ siết lại, lườm Chu Trần một cái. "Thúc thúc yên tâm, nhất định sẽ bảo tồn tốt!" Hai người môi hồng khẽ mở, ý vị thâm trường.

Thị nữ thân cận của vương phi là Anh Đào và thị nữ thân cận của hoàng hậu là Thanh Mai tiến vào phục thị.

Anh Đào bẩm báo: "Hầu gia, Huyết gia Thánh tử Huyết Vô Ngân chiều hôm qua đã đến phủ, muốn khiêu chiến Hầu gia, vẫn luôn đợi

Hầu gia ở diễn võ trường!" Dừng một chút, Anh Đào nhắc nhở: "Huyết Vô Ngân đã tấn thăng Thần Chủng Cảnh, Hầu gia phải cẩn thận!" "Huyết Vô Ngân!?" Chu Trần khẽ nhíu mày, trong đầu hiện lên bóng dáng hắn đã từng gặp một lần, bị hắn một ngón tay đánh bại.

Có điều, ánh mắt của người này Chu Trần rất không thích.

Giống như một con độc xà âm lãnh, độc ác hung tàn, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra cắn một miếng. "Để ta đi đuổi hắn đi!" Huyết Bạch Anh lập tức nói. "Không cần, đã hắn tìm đến rồi, dù lần này có đuổi đi, lần sau cũng sẽ chạy đến chỗ ta." Chu Trần giơ tay ngăn lại, đã không thể tránh khỏi, đương nhiên phải giải quyết vấn đề.

Ba người tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo chỉnh tề.

Vương phi đoan trang xinh đẹp.

Hoàng hậu ung dung đại khí, mang theo uy nghiêm tối quý của mẫu nghi thiên hạ.

Chu Trần công tử như ngọc, ôn văn nhã nhặn, ngọc thụ lâm phong, tiêu sái bất kìm.

Ai có thể nhìn ra trước đó ba người đã chơi đùa hoan lạc đến mức nào?

Mị hoặc đến mức nào.

Ai dám tin vương phi và hoàng hậu đoan trang cao quý lại phong tình đến thế?

Mà Chu Trần ôn văn nhã nhặn lại hung mãnh, thô bạo đến vậy.

Quả nhiên, trước mặt người khác và sau lưng thì không giống nhau.

Chu Trần cùng vương phi và hoàng hậu nương nương đến diễn võ trường, chỉ thấy một bóng người đang khoanh chân ngồi, tựa như một

bức tượng điêu khắc.

Lông mày và mắt đã phủ một lớp sương trắng. "Ông!" Huyết Vô Ngân mở mắt, sát khí đáng sợ cuồn cuộn tràn ra.

Lớp sương trắng phủ trên người hắn hóa thành khói xanh, trong nháy mắt bốc hơi. "Chu Trần, rút kiếm đi!" "Ngươi không phải đối thủ của ta!" Cảm nhận khí tức của Huyết Vô Ngân, Chu Trần biết sau khi Huyết Vô Ngân tấn thăng Thần Chủng Cảnh, thực lực bạo tăng.

Ngay cả Thần Chủng Cảnh lão bài bình thường cũng tuyệt đối không phải đối thủ.

Nhưng so với hắn, thì còn kém xa lắm! "Cuồng vọng!" "Đồ chết tiệt!" Huyết Vô Ngân ra tay.

Một vệt huyết quang sáng lên trong mắt Chu Trần.

Cảm nhận sát ý và oán hận của Huyết Vô Ngân, Chu Trần nhíu mày, sát ý lập tức trỗi dậy!

Tên này không thể giữ lại! "Tịnh Nguyệt Am chủ!" Chu Trần thầm gọi Tịnh Nguyệt Am chủ một tiếng trong lòng, sau đó lập tức bùng nổ. "Oanh!" Vạn Tượng Thần Binh trong tay Chu Trần hóa thành một thanh trường đao.

Một đao chém ra!

Đao quang vô song nở rộ, giữa thiên địa, chỉ còn duy nhất một đao.

Đao này khiến quỷ khóc thần gào, bất kỳ đao pháp nào cũng khó lòng địch nổi.

Triều dương vừa ló dạng, ánh sáng vạn trượng, dưới đao này, lại ảm đạm thất sắc. "Chậc!" Vương phi và hoàng hậu thân thể bạch ngọc nổi da gà, như thể vô số đao kiếm cắt vào người, thậm chí khiến các nàng cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm.

Đao này của Chu Trần lại có sức mạnh uy hiếp đến Thần Thông Cảnh? "Sao có thể!?" Huyết quang vỡ nát, Huyết Vô Ngân trừng lớn mắt, không dám tin đao này là do Chu Trần chém ra.

Đao khí của hắn như giấy hồ mà bị phá nát.

Giáp trụ trên người hắn như đậu phụ mà bị chém nát.

Sau đó là thân thể hắn.

Trên người hắn có lá bài tẩy bảo mệnh là Vương Giả kiếm phù, nhưng cùng lúc lá bài tẩy lóe sáng, một tiếng mõ gỗ thanh thúy vang lên.

Vương Giả kiếm phù vỡ nát, hóa thành tro bụi.

Một khối!

Hai khối!

Ba khối!

Gần như đồng thời vỡ nát.

Đao khí bá đạo vô cùng dài trăm trượng không chút cản trở chém xuống. "Ngươi dám!" Một tiếng kinh hô từ hư không bùng nổ, Pháp Tướng Đỉnh Phong hộ đạo giả của Huyết Vô Ngân đại nộ.

Nhưng không kịp cứu viện, Huyết Vô Ngân đã hóa thành huyết vụ dưới đao này, tan biến thành tro bụi! "Tìm chết!" Huyết Thiên Cầm đại nộ, một chưởng vỗ xuống Chu Trần.

Nợ máu trả bằng máu! "Phóng tứ!" Tử Thanh Tiên Tử một chưởng vỗ tới, dù nàng chỉ là Vương Giả sơ kỳ, nhưng Vương Giả chính là Vương Giả, xa không phải Pháp Tướng Đỉnh Phong có thể sánh bằng.

Nửa bên mặt Huyết Thiên Cầm sưng vù, thân thể như quả đạn pháo đâm vào giả sơn của vương phủ, giả sơn vỡ vụn, trên mặt đất

hiện ra một cái hố đen hình người sâu vài trăm trượng.

Trên không vương phủ, từng đạo quang mang trận pháp cường hoành sáng lên.

Khắp Càn Đô, đặc biệt là trong hoàng cung, một bóng người đáng sợ xông thẳng lên trời!

Tựa như chọc phải tổ ong vò vẽ! "Oanh!" Mặt đất nổ tung, Huyết Thiên Cầm xông thẳng lên trời, mặt sưng như đầu heo, khóe miệng rỉ máu, răng rụng gần một nửa, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Tử Thanh Tiên Tử: "Tử Thanh Tiên Tử, Vô Lượng Kiếm Tông ngươi muốn khai chiến với Huyết gia ta sao?" Hắn không đánh lại Tử Thanh Tiên Tử.

Chương 148

Huyết gia tuy yếu hơn Vô Lượng Kiếm Tông một chút, nhưng dù sao cũng là Hoàng Giả thế gia, không sợ Vô Lượng Kiếm Tông. "Khai chiến?

Các ngươi dám sao?" Tử Thanh Tiên Tử lạnh lùng cười, Vô Lượng Kiếm Tông chiêu mộ thiên tài khắp cả Bắc Sơn đạo, nội tình sâu sắc, từng có Võ Đạo Hoàng giả đản sinh.

Huyết gia là Hoàng Giả thế gia, nội tình tuy không cạn, nhưng lấy gia tộc làm hạt nhân, nhân tài tự nhiên không thể so sánh với Vô Lượng Kiếm Tông.

Nàng không sợ Huyết gia! "Chu Trần giết Thánh tử Huyết gia ta, chuyện này chưa xong đâu!" Huyết Thiên Cầm không đánh lại Tử Thanh Tiên Tử, cũng không thể trước mặt Tử Thanh Tiên Tử mà giết Chu Trần, chỉ có thể buông lại một câu nói. "Thiên Cầm!" Đúng lúc này, một giọng nói thanh lãnh động lòng người đột nhiên vang lên.

Huyết Thiên Cầm giật mình, với tuổi tác và thân phận địa vị của hắn hiện giờ, đã rất lâu rồi hắn không nghe thấy cách gọi "Thiên Cầm" này nữa.

Hắn ngẩng đầu lên, một mỹ phụ áo đỏ phong vận quyến rũ đang bước đi trong hư không.

Dưới tà váy sa màu đỏ, đôi chân dài trắng nõn tròn trịa đung đưa, bộ ngực đầy đặn lại càng cao vút như mây.

Huyết Thiên Cầm ngây người nhìn mỹ phụ áo đỏ, không phải vì háo sắc, mà là kích động nói: "Cô cô!" Người đến chính là Hoàng hậu đời thứ 450 Huyết Tử Quỳnh, đồng thời cũng là cô cô của Huyết Thiên Cầm. "Huyết Vô Ngân chết thì cứ chết đi." Nhìn Huyết Thiên

Cầm, Huyết Tử Quỳnh bình tĩnh nói: "Một thứ tử bàng hệ, may mắn thức tỉnh Huyết Hoàng Huyết Mạch, nhưng lại không biết trời cao đất rộng, hành sự quái gở, cương ngạnh kiêu ngạo, ngoan độc vô tình.

Bản lĩnh không được mấy lạng, cả ngày gây chuyện thị phi, sớm muộn gì cũng rước họa lớn cho Huyết gia, nay chết cũng tốt!" "Thế nhưng, cô cô." Huyết Thiên Cầm muốn phản bác.

Hắn tuy không thích tính cách và thủ đoạn hành sự của Huyết Vô Ngân, nhưng dù sao Huyết Vô Ngân cũng là Thánh tử Huyết gia, là người thức tỉnh Huyết Hoàng Huyết Mạch.

Cứ thế bị người khác giết, uy nghiêm Huyết gia còn đâu?

Sao có thể một câu nói là xong chuyện được? "Được rồi, chuyện này đến đây là kết thúc.

Nếu Huyết gia không hài lòng, cứ để lão tổ có thể làm chủ đến đây, Bản cung tự khắc sẽ cho hắn một câu trả lời thỏa đáng!" Huyết Tử Quỳnh phất tay, cắt ngang lời của Huyết Thiên Cầm, không cho phép nghi ngờ. "Vâng, cô cô!" Huyết Thiên Cầm không nói thêm lời nào, thu hồi di vật của Huyết Vô Ngân, trực tiếp rời đi.

Hắn muốn trở về Huyết gia, bẩm báo chuyện này.

Còn về Huyết Tử Quỳnh, hắn cảm thấy cô cháu gái đã gả đi này như nước đã đổ đi, khuỷu tay lại cứ hướng ra ngoài.

Dù thế nào, chuyện này đã không còn là việc hắn có thể can thiệp được nữa.

Huyết gia chắc chắn phải phái một vị Vương Giả đến.

Bất kể là câu trả lời thỏa đáng của Huyết Tử Quỳnh, hay là tìm Vô Lượng Kiếm Tông bồi thường tổn thất, đều phải có Vương Giả ra mặt mới được. "Bạch Anh (Khinh Ca) bái kiến lão tổ!" Huyết Bạch Anh, Huyết Khinh Ca vội vàng hành lễ, các nàng tuy không nhận ra vị

này, nhưng từ cách Huyết Thiên Cầm xưng hô cũng có thể đoán ra đôi chút.

Đây là một nhân vật cấp lão tổ của Huyết gia từng gả vào hoàng thất.

Thấy lão tổ nhà mình không hề để tâm đến Huyết Vô Ngân, hoàn toàn đứng sau lưng Chu Trần ủng hộ Chu Trần, có thể thấy địa vị của Chu Trần hiện giờ. "Hai đứa các ngươi, không tệ!" Huyết Tử Quỳnh khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Chu Trần, mang theo chút hiếu kỳ.

Không ngờ chiến lực của Chu Trần lại mạnh đến vậy.

Tu vi mới Thần Chủng Cảnh sơ kỳ, mà lực công kích đã miễn cưỡng đạt đến ngưỡng Thần Thông Cảnh rồi.

Càng không ngờ phía sau Chu Trần, ngoài Tử Thanh Tiên Tử, lại còn có một vị Vương Giả bảo hộ. "Ngươi tiểu tử này quả nhiên sát phạt quyết đoán, một Thánh tử của Hoàng Giả thế gia, nói chém là chém, không hề do dự chút nào!" Huyết Tử Quỳnh yên nhiên cười, tựa như một đóa hồng huyết sắc đang nở rộ, mỹ lệ mà yêu diễm.

Đúng là một yêu tinh!

Đây là ấn tượng đầu tiên của Chu Trần.

Muốn làm! "Đa tạ tiên tử tỷ tỷ đã ra tay tương trợ, sau này Trần nhất định sẽ hảo hảo cảm tạ tiên tử tỷ tỷ!" Chu Trần chắp tay thi lễ, ánh mắt lướt qua cặp tuyết phong nguy nga thẳng tắp, cùng với đôi chân dài thon nuột trắng tròn mê người.

Nếu mà gác lên vai...

Chậc!

Đơn giản là không dám tưởng tượng sẽ khoái hoạt đến mức nào.

Huyết Tử Quỳnh hai chân khẽ siết, cảm nhận ánh mắt của Chu

Trần, nàng liền biết Chu Trần không nghĩ điều gì tốt đẹp, đặc biệt là lời cảm tạ mà Chu Trần nói.

Nàng cảm thấy hẳn là cái kia! "Bản cung rất mong chờ lời cảm tạ của ngươi!" Huyết Tử Quỳnh không để ý đến sự vô lễ của Chu Trần, yên nhiên cười.

Nàng vốn dĩ đã muốn tìm Chu Trần để thâm nhập tu luyện rồi.

Chu Trần đối với nàng có hứng thú tự nhiên càng tốt.

Người bình thường có lẽ sẽ cho rằng đó là lời cảm tạ bình thường.

Nhưng Huyết Bạch Anh, Huyết Khinh Ca, Tử Thanh Tiên Tử và những người khác biết thể chất đặc biệt của Chu Trần, đều hiểu lời cảm tạ trong miệng Chu Trần và Huyết Tử Quỳnh là không chính đáng.

Theo đó, mọi chuyện ở đây tạm thời kết thúc.

Bắc Lương vương Sở Vô Thương sớm đã đến, sau khi bái kiến lão tổ, liền giải tán mọi người trong vương phủ, và hạ lệnh cấm truyền bá chuyện ngày hôm nay.

Chu Trần ôm Kiếm Hùng và Tử Thanh Tiên Tử cùng đoàn người rời khỏi Bắc Lương vương phủ.

Trong vương phủ.

Sở Vô Thương liếc nhìn Huyết Bạch Anh, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Huyết Bạch Anh biết Sở Vô Thương hẳn đã biết rồi.

Nhưng Sở Vô Thương không nói gì, chỉ liếc nhìn rồi quay người bỏ đi. "Hô!" Cặp tuyết phong đầy đặn của Huyết Bạch Anh khẽ run, nàng thở phào một hơi dài.

Mặc dù nàng sớm đã chuẩn bị tinh thần bị phát hiện, nhưng cũng không muốn trở mặt xé rách tình cảm với Sở Vô Thương.

Sở Vô Thương coi như không biết là tốt nhất.

Ngươi tốt ta tốt mọi người đều tốt.

Vẫn giữ được thể diện.

Nàng xoa xoa bụng dưới hơi nhô lên, ánh mắt khẽ động.

Món quà Chu Trần tặng nàng là thần binh cấp bảy Long Hổ Âm Dương Đảm (hổ đảm), vẫn còn được nàng bảo tồn.

Nàng đương nhiên có thể dễ dàng lấy ra.

Nhưng nghĩ đến vị lão tổ vạn chủng phong tình, Pháp Tướng Đỉnh Phong, lại từng là hoàng hậu mà nàng vừa thấy, nàng lập tức dập tắt ý nghĩ lấy ra.

Trước mặt những lão tổ đó, nàng không có chút lực cạnh tranh nào, bất kể là dung mạo, vóc dáng, thân phận hay thực lực đều không có ưu thế.

Nàng dựa vào cái gì để hấp dẫn Chu Trần đến?

Đương nhiên phải đi đường khác thường rồi.

Chu Trần thích chơi thì nàng cứ chơi cùng thôi.

Dù sao cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn.

Khép chặt chân, Vương phi Huyết Bạch Anh chuẩn bị đến biệt viện xem Sở Vị Hùng và Sở Chi Hổ.

Hai nàng trước đó bị Chu Trần "chơi" hơi thảm.

Vết thương thể xác không đáng gì, chớp mắt là có thể hồi phục.

Nhưng tâm lý e rằng bị tổn thương không nhẹ. "Không hay rồi!" Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt Huyết Bạch Anh khẽ biến, vội

vàng xông vào biệt viện.

Sở Chi Hổ và Sở Vị Hùng đã tỉnh lại. "Trông thì người không ra người, chó không ra chó, nhưng lại là một tên biến thái!" "Tiểu dâm tặc!" Sở Vị Hùng và Sở Chi Hổ mắng Chu Trần.

Món quà Chu Trần ban cho các nàng để bồi thường, số vàng trăm tỷ không đếm xuể, đều bị các nàng ép ra rồi vứt đi hết.

Các nàng mới không cần đồ của Chu Trần!

Huyết Bạch Anh bước vào, thấy hai nàng đã tắm rửa sạch sẽ, đang ngâm mình trong bồn tắm mà kỳ cọ thân thể thật mạnh, như thể trên người có thứ gì đó dơ bẩn vậy.

Huyết Bạch Anh lập tức có một dự cảm không lành.

Nàng bước nhanh tới trước mặt hai nàng, nắm lấy vai họ, vội vàng hỏi: "Thứ mà Chu Trần để lại trong người các ngươi, các ngươi đã luyện hóa hay là..." "Ai cần đồ dơ bẩn của hắn, đương nhiên là ép ra rồi vứt đi hết!" Sở Vị Hùng hừ lạnh một tiếng, không có vẻ gì tốt đẹp nói.

Nàng vẫn nhớ rõ Huyết Bạch Anh đã bắt nàng quỳ xuống, thậm chí còn đẩy nàng từ phía trước, đơn giản là không khác gì lão bảo ở thanh lâu! "Các ngươi... các ngươi..." "Thật là ngu xuẩn!" Huyết Bạch Anh tức đến tam thi thần nhảy, trong lồng ngực một cỗ uất khí không chỗ phát tiết, cảm giác cả người sắp nổ tung, hai ngọn tuyết phong lay động kịch liệt.

Sở Chi Hổ và Sở Vị Hùng giật mình, không hiểu Huyết Bạch Anh lại vì chuyện này mà nổi giận lớn đến vậy?

Nàng thích "ăn" đồ của Chu Trần.

Còn các nàng thì không thích! "Các ngươi thật sự nghĩ nương ngu ngốc đến mức giao các ngươi cho Chu Trần 'chơi' không công sao?"

Huyết Bạch Anh có chút hận sắt không thành thép nói: "Chẳng lẽ nương còn hại các ngươi sao?" "Đương nhiên không phải chơi không công rồi, cũng không biết tên tiểu dâm tặc đó đã cho nương lợi ích gì, mà khiến nương cam tâm tự tiện đến vậy!" Sở Vị Hùng lấy hết dũng khí, những lời kìm nén trong lòng không nhịn được thốt ra! "Nghịch nữ nhà ngươi!" Huyết Bạch Anh vừa thẹn vừa giận, giơ tay định tát nàng một cái. "Nàng đánh đi!

Nàng đánh chết ta đi!" "Để khỏi phải lần nữa đẩy ta cho kẻ khác 'chơi'!" Sở Vị Hùng ngẩng cổ lên, phẫn nộ nói. "Ngươi..." Huyết Bạch Anh vừa thẹn vừa giận, rồi thở dài: "Các ngươi sao mà ngu xuẩn đến vậy, lần này thật sự bị 'chơi' không công rồi!" "Các ngươi có biết người sau Thiên Kiếm công chúa đã thức tỉnh Bá Hoàng Huyết Mạch là ai không?" "Ai?" Sở Vị Hùng và Sở Chi Hổ ánh mắt lóe lên, có chút hiếu kỳ.

Nhìn vào mắt hai nàng, Huyết Bạch Anh từng chữ từng câu nói: "Chính là nha hoàn hồi môn của Thiên Kiếm công chúa Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết!" "Là các nàng?" "Sao có thể!?" Sở Vị Hùng và Sở Chi Hổ tuyệt đối không ngờ lại là hai người đó. "Chẳng lẽ..." Một tia linh quang chợt lóe, hai nàng lập tức nghĩ đến Chu Trần.

Chẳng lẽ Chu Trần nắm giữ bí pháp thức tỉnh huyết mạch? "Chu Trần không có bí pháp thức tỉnh huyết mạch, cũng không có bảo vật, nhưng bản thân hắn chính là vô giá chi bảo." Huyết Bạch Anh liếc nhìn hai cô con gái ngốc nghếch, giải thích: "Các ngươi hẳn đều biết hắn chơi nữ nhân là có thể biến mạnh, tu vi tăng nhanh, nhưng thể chất của hắn không chỉ lợi mình, mà còn lợi người!" "Song tu với hắn không chỉ có thể tăng trưởng tu vi, mà còn có thể thức tỉnh huyết mạch.

Tinh Nguyệt công chúa đã sớm vài tháng trước, sau Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết, cũng đã thức tỉnh Bá Hoàng Huyết Mạch rồi!"

"Tinh Nguyệt cũng thức tỉnh rồi?" Hai nàng kinh ngạc, nghi hoặc nói: "Vậy sao Bá Hoàng Chung lại không vang lên?" "Ngươi nói xem?" Huyết Bạch Anh lườm hai nàng một cái.

Sở Vị Hùng và Sở Chi Hổ lập tức hiểu ra, Bá Hoàng Chung chắc chắn đã bị đóng lại sau khi Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết thức tỉnh.

Bằng không, nếu cứ vang lên suốt ngày thì còn ra thể thống gì? "Vậy nói cách khác, chúng ta đã tự tay hủy đi thứ giúp thức tỉnh huyết mạch sao?" Sở Chi Hổ và Sở Vị Hùng ngây người.

Nói cách khác, lần này các nàng thật sự bị "chơi" không công rồi, chẳng được gì cả!

Nghĩ đến đây, Sở Chi Hổ và Sở Vị Hùng cảm thấy còn khó chịu hơn cả việc trước đó bị Chu Trần "chơi"!

Khốn kiếp!

Từ trước ra sau các nàng đều bị thương, bị "chơi" đến nước mắt tuôn rơi, đôi mắt sưng đỏ, kết quả còn vứt bỏ thứ quan trọng nhất.

Tức chết đi được!! "Bây giờ biết hối hận chưa?" Huyết Bạch Anh hận sắt không thành thép nói.

Sở Vị Hùng và Sở Chi Hổ vẻ mặt ủy khuất, các nàng đâu có biết. "Cùng lắm thì chúng ta lại để hắn 'chơi' thêm lần nữa là được, dù sao tên phá hoại đó háo sắc như vậy mà!" Sở Chi Hổ cứng miệng nói.

Bảo vật thức tỉnh huyết mạch có giá trị vô lượng, nhưng vì Chu Trần có thể liên tục sản xuất, thì cũng chẳng tính là gì. "Ngươi đúng là ngực to não nhỏ, nếu thật sự đơn giản như vậy, lão nương ta còn cần tốn nhiều công sức đến thế sao?" Huyết Bạch Anh lườm Sở Chi Hổ một cái, cười khẩy nói: "Ngươi có biết bây giờ có bao nhiêu người đang xếp hàng chờ không?

Ngươi có biết các nàng có thân phận gì, tu vi gì không?" "Thân phận gì?" Sở Chi Hổ hỏi. "Vị lão tổ Pháp Tướng Đỉnh Phong của Huyết gia vừa nãy trên không, hẳn là Hoàng hậu đời thứ 450, nàng ấy hẳn là người đã giành được suất lần này!" Huyết Bạch Anh lạnh lùng nói. "Hoàng hậu đời thứ 450?" "Lão tổ Pháp Tướng Đỉnh Phong?" Sở Chi Hổ và Sở Vị Hùng trợn tròn mắt, không ngờ nhân vật như vậy mà cũng phải xếp hàng.

Nhưng nghĩ đến nội tình tích lũy ba mươi vạn năm của hoàng thất, nữ cường giả biết bao nhiêu?

Huống hồ chắc chắn không chỉ có hoàng thất.

Vô Lượng Kiếm Tông cũng là đại tông truyền thừa mấy chục vạn năm, nội tình của nó không kém hoàng thất là bao, số người tất nhiên không ít.

Lại còn có những nữ nhân của chính Chu Trần.

Thậm chí có thể còn có các Hoàng Giả huyết mạch thế gia, như Đông Phương gia, Huyết gia.

Chậc!

Nghĩ đến đây, Sở Chi Hổ và Sở Vị Hùng cuối cùng cũng hiểu Chu Trần được săn đón đến mức nào.

Đừng nói đến hai quận chúa Thần Chủng Cảnh như các nàng.

Ngay cả nương các nàng là vương phi Thần Thông Cảnh, thậm chí hoàng hậu đại di Thần Thông Cảnh, e rằng cũng không thể xếp hàng được.

Căn bản không thể cạnh tranh.

Không thể giành được.

Hy vọng duy nhất là câu Chu Trần đến, để Chu Trần tự mình đến.

"Chu Trần là háo sắc, nhưng hắn căn bản không thể 'chơi' hết được, huống hồ nữ nhân tu vi càng cao thì càng có thể giúp hắn tu luyện nhanh hơn." Huyết Bạch Anh tiếp tục nói: "Các ngươi nghĩ chúng ta có ưu thế gì để hấp dẫn Chu Trần tự mình chạy đến đây?

Chị em, mẹ con, chơi hoa?" "Hơn nữa, muốn thức tỉnh không phải một lần là được, căn cứ tin tức, tu vi Thần Chủng Cảnh của các ngươi ước chừng phải mười ngày nửa tháng, Thần Thông Cảnh thì nhiều hơn một chút, Pháp Tướng Cảnh còn nhiều hơn nữa." Huyết Bạch Anh giải thích rõ ràng xong, trịnh trọng dặn dò: "Chuyện này là tuyệt mật, các ngươi không được phép tiết lộ nửa chữ ra ngoài!" "Ngoài ra, ta tin Chu Trần hẳn vẫn sẽ quay lại, đến lúc đó các ngươi hãy biểu hiện thật tốt." "Ta thấy Chu Trần rất thích dáng vẻ các ngươi muốn phản kháng nhưng lại bất lực, chỉ có thể nghiến răng nhẫn nhịn, đến lúc đó các ngươi cứ giả vờ không biết Chu Trần có thể giúp các ngươi thức tỉnh, diễn cho giống một chút, giống như lần này các ngươi bản sắc xuất diễn vậy!" Sở Chi Hổ: "..." Sở Vị Hùng: "..." Nàng thật sự là nương ta sao?...

Hoàng Giả thế gia.

Huyết gia.

Huyết Thiên Cầm là cường giả Pháp Tướng Đỉnh Phong, dốc toàn lực chạy đường, với tốc độ nhanh nhất trở về Huyết gia, bẩm báo sự tình cho lão tổ Vương Giả Cảnh chủ sự vừa xuất quan.

Huyết Kinh Thiên! "Vô Lượng Kiếm Tông đúng là ức hiếp người quá đáng!" "Huyết Tử Quỳnh đúng là khuỷu tay cứ hướng ra ngoài, còn quên mất mình họ gì rồi, hoàn toàn trở thành hình dáng của hoàng thất, Bản tọa ngược lại muốn xem nàng có thể cho ta câu trả lời thỏa đáng nào!" Huyết Kinh Thiên giận dữ ngút trời, lập tức vội vàng đến Càn Đô. ...

Càn Đô.

Chu Trần trở về Quán Quân Hầu phủ sau, hung hăng sủng hạnh một phen Kiếm Hùng và các nữ nhân, sau đó mới ngồi phi cơ của Dao Cơ đến Bích Hoa Cung.

Hắn muốn đến hảo hảo cảm tạ Huyết Tử Quỳnh! ...

Cùng lúc đó.

Chương 149

Hoàng hậu nương nương Huyết Khinh Ca trở về hoàng cung.

Nàng dùng bàn tay ngọc trắng nõn xoa xoa bụng dưới hơi nhô lên, cảm nhận thần binh cấp bảy "long đảm" mà Chu Trần tặng nàng, gò má ửng hồng, tim đập như trống, tản ra một cỗ khí tức thẹn thùng khó tả. "Hoàng hậu đã về!" Hoàng đế Sở Vô Nhai từ phía sau Huyết Khinh Ca bước đến, đánh giá Huyết Khinh Ca, ý vị thâm trường nói: "Hoàng hậu đến Bắc Lương vương phủ chơi có vui không?" "Thần thiếp bái kiến Bệ hạ." Huyết Khinh Ca yểu điệu thi lễ, giọng nói ôn nhu: "Thần thiếp và muội muội lâu ngày gặp lại, tự nhiên là vui vẻ vô cùng!" "Thật đúng lúc, Trẫm hôm nay cũng rất vui, không bằng chúng ta cùng nhau đến Ngọc Xuân Các du ngoạn một phen!" Sở Vô Nhai nhìn vào mắt Huyết Khinh Ca, nắm lấy tay nàng, đột nhiên nói.

Huyết Khinh Ca giật mình.

Tên đại phôi đản Chu Trần đã đặt thần binh cấp bảy "long đảm" của Long Hổ Âm Dương Đảm vào người nàng để bảo tồn.

Nếu Sở Vô Nhai vào phòng, chẳng phải sẽ phát hiện ra sao?

Đến lúc đó giải thích thế nào?

Nàng dục cầu bất mãn nên tự mình chơi?

Hay nói là của Chu Trần?

Chẳng phải sẽ nổ tung trời sao! "Bệ hạ, thần thiếp ở Bắc Lương vương phủ uống hơi nhiều chén, không thắng tửu lực, thân thể không thoải mái, e rằng sẽ làm mất hứng của Bệ hạ." Huyết Khinh Ca uyển chuyển từ chối. "A a!" Sở Vô Nhai cười lạnh, một tay hất mạnh tay Huyết Khinh Ca ra, dường như ghét bỏ dơ bẩn, lại lấy khăn lụa lau

lau lòng bàn tay, rồi nặng nề ném lên mặt Huyết Khinh Ca: "Thân thể không thoải mái?

Trẫm thấy nàng là bị tên khốn Chu Trần kia 'chơi' hỏng rồi thì có!" "Trẫm thấy nàng chắc bị tên khốn Chu Trần kia làm hư rồi?" Sở Vô Nhai liếc nhìn bụng dưới hơi nhô lên của Hoàng hậu Huyết Khinh Ca, sắc mặt càng thêm khó coi.

Trước khi xuất cung, bụng dưới của Huyết Khinh Ca vẫn phẳng lì không chút thịt thừa.

Mới một ngày không gặp mà đã mập lên rồi sao?

Đường đường Đại Càn Hoàng đế Trẫm lại bị Hoàng hậu cắm sừng ư!?

Thật là mẹ kiếp!"Bệ hạ..." Huyết Khinh Ca kinh hãi.

Dù nàng đã chuẩn bị tinh thần bị phát hiện, nhưng không ngờ Sở Vô Nhai lại lợi hại đến vậy, vừa về đã biết.

Nàng cũng không thể giải thích. "Hừ!" Sở Vô Nhai lạnh lùng hừ một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Giờ phút này, y nhìn Huyết Khinh Ca là thấy phiền!

Kho vàng của tên khốn Chu Trần kia lại được yêu thích đến vậy sao?

Ai nấy đều thèm khát vàng của Chu Trần!

Đặc biệt là khi nghĩ đến dáng vẻ của Huyết Khinh Ca, hiển nhiên Chu Trần đã "cho" rất nhiều, "số dư" trong kho vàng của nàng còn dồi dào hơn cả kho vàng nhỏ của y.

Y chưa từng khiến Hoàng hậu "no bụng" bao giờ!

Huống chi là lấp đầy kho vàng của Hoàng hậu, để nàng có đầy ắp vàng bạc trong phòng, đến mức căn phòng chứa bảo vật cũng phải

"căng phồng" lên!Nhìn bóng lưng Sở Vô Nhai phẫn nộ rời đi, Huyết Khinh Ca biết nàng và y coi như đã chia lìa, từ nay về sau chỉ là Hoàng hậu hữu danh vô thực. "Đàn ông đều không đáng tin cậy, tự mình dựa vào mình mới là đạo lý chính!" Huyết Khinh Ca không hề bận tâm.

Thế này cũng tốt.

Sớm vạch trần, nàng sẽ không cần phải lén lút, lo sợ, thấp thỏm sợ bị phát hiện nữa....Bích Hoa Cung. "Ngươi nhóc này quả thật là cứ dính vào một người lại kéo theo cả cặp, Hoàng thất sớm muộn gì cũng bị ngươi làm hư hết!" Huyết Tử Quỳnh dùng ngón tay ngọc thon dài khẽ chọc vào trán Chu Trần đang "mải ăn cơm", không nhịn được mà trêu chọc.

Hiển nhiên cảnh Sở Vô Nhai và Huyết Khinh Ca cãi vã đã lọt vào mắt nàng!"Đổ lỗi cho ta sao!" Chu Trần ngẩng đầu, lộ ra nụ cười ngây thơ vô hại nhưng cũng vô cùng vô tội.

Hắn tuy không tận mắt thấy Sở Vô Nhai và Huyết Khinh Ca cãi vã, nhưng đại khái có thể đoán được, huống hồ hắn còn tặng một món thần binh lễ vật cho Huyết Khinh Ca bảo quản.

Hắn có thể cảm nhận được Huyết Khinh Ca vẫn luôn giữ gìn nó, không hề vứt bỏ!

Chu Trần phát hiện, những món thần binh lễ vật do hắn tự tay luyện chế, sau khi tặng cho các mỹ nhân bảo quản, dù hắn không ở bên cạnh, hắn vẫn có thể thu được điểm phong nguyệt.

Nếu những mỹ nhân đó sử dụng thần binh lễ vật của hắn, điểm phong nguyệt sẽ còn nhiều hơn.

Điều này khiến Chu Trần lại phát hiện thêm một con đường tắt để kiếm điểm phong nguyệt!"Tử Quỳnh tỷ tỷ, Uyển Thanh tỷ tỷ, ta đã chuẩn bị lễ vật cho các nàng đây!" Chu Trần lấy ra một đống kỳ môn

thần binh do hắn luyện chế, muôn hình vạn trạng, đủ hình thù quái dị, mọi loại công năng đều có.

Từng là Hoàng hậu Huyết Tử Quỳnh và Trường Bình công chúa Sở Uyển Thanh nhìn đến trợn tròn mắt."Ngươi cái tên nhóc hư hỏng này, nghe nói ngươi tinh thông trận pháp luyện khí, hóa ra là luyện ra những thứ... những thứ quỷ quái này!" Sở Uyển Thanh hung hăng lườm Chu Trần một cái.

Nàng vẫn là một hoàng hoa đại khuê nữ mấy vạn tuổi cơ mà.

Nàng đỏ mặt, giận dỗi nói: "Ngươi cái tên nhóc hư hỏng này, không được dùng những thứ này với bản cung!""Uyển Thanh tỷ tỷ, các nàng cũng hiểu rõ hiệu quả cường đại của đan dược trong việc phụ trợ tu luyện rồi đó, chúng ta tu luyện cũng vậy thôi, chỉ là đan dược đổi thành thần binh mà thôi!" Chu Trần nghiêm mặt nói: "Có những kỳ môn thần binh này phụ trợ, chúng ta tu luyện sẽ có thể tiến triển thần tốc!" Hắn nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Sở Uyển Thanh.

Lông mày thanh tú cong cong, đôi môi thơm ngát, vành tai hồng nhuận, khuôn mặt phấn nộn, dáng người nhẹ nhàng yểu điệu, đôi tay ngọc ngà thon dài, vòng eo thon gọn, bụng mềm mại đầy đặn, gót chân nhỏ nhắn xinh xắn, cặp gò bồng đào mềm mại căng tròn, cặp đùi trắng nõn...

Chu Trần nuốt nước bọt, u u nói: "Uyển Thanh tỷ tỷ, nàng lẽ nào không muốn sớm ngày giác tỉnh Bá Hoàng Huyết Mạch sao?""Ta..." Sở Uyển Thanh chợt khựng lại, không nói nên lời. "Miệng lưỡi khéo léo như chim hoàng oanh!" "Ngụy biện!" Sở Uyển Thanh nhìn những món kỳ môn thần binh kia, trước sau đều siết chặt.

Trong đầu nàng đã hiện lên cảnh tượng sử dụng những thần binh đó.

Xì!

Gốc tai và cổ nàng nhanh chóng nổi mấy vệt hồng, mặt đỏ bừng tai đỏ rực. "Đồ nhóc hư hỏng!""Uyển Thanh tỷ tỷ, Tử Quỳnh tỷ tỷ, thời gian gấp rút, chúng ta bắt đầu nào!" Chu Trần bắt đầu lấy cung tên ra, cùng hai người luyện bắn.

Giống như ở Bắc Lương Vương phủ vậy, Huyết Tử Quỳnh và Sở Uyển Thanh giương bia đỡ, Chu Trần bắn tên.

Bia đỡ tròn mịn như ngọc, chia thành hai nửa trái phải, ở giữa là tâm bia màu đỏ, vô cùng chật hẹp, kiểm nghiệm nhất là nhãn lực và độ chuẩn xác của xạ thủ.

Lần này Chu Trần sử dụng mũi tên răng sói xuyên giáp, uy lực mười phần.

May mắn thay, Sở Uyển Thanh và Huyết Tử Quỳnh đều là Pháp Tướng đỉnh phong cường giả.

Tu vi của các nàng cao thâm, nhục thân cường hãn.

Hoàn toàn có thể dễ dàng chịu đựng được những mũi tên răng sói do cung mạnh nỏ cứng bắn ra.

Chu Trần chín lần liên xạ, tên không hề trượt, mỗi mũi tên đều xuyên qua tâm bia màu đỏ, mũi tên răng sói thô lớn cắm sâu vào, đến tận lông mũi tên màu đen.

Sau chín lần liên xạ, Chu Trần lại tiếp tục một vòng tốc xạ, sau đó luyện tập cưỡi ngựa bắn tên, cuối cùng còn có đủ loại hoa thức tốc xạ.

Tiễn pháp tinh xảo, kỹ nghệ điêu luyện, khiến Huyết Tử Quỳnh và Sở Uyển Thanh mắt hoa lên loạn xạ, nhìn không chớp mắt, hai mắt đều đỏ rực!....Cùng lúc đó.

Hoàng Giả Thế Gia.

Huyết gia.

Sau khi Huyết Thiên Cầm báo cáo với Vương Giả lão tổ về cái chết của Huyết Vô Ngân, y giao di vật của Huyết Vô Ngân cho Huyết Tiểu Vũ, người muội muội duy nhất của hắn.

Di vật này thực chất là một chiếc nhẫn trữ vật.

Mọi thứ của Huyết Vô Ngân đều nằm trong chiếc nhẫn trữ vật.

Tuy nhiên, bọn họ không hề hay biết, bên trong nhẫn trữ vật có một khúc gỗ đen sì, khúc gỗ này chính là mảnh vỡ thần mộc —— Dưỡng Hồn Mộc.

Bên trong Dưỡng Hồn Mộc hiện lên một bóng dáng trong suốt hư ảo.

Người này trông như một thanh niên, dung mạo tái nhợt, nhưng đôi mắt lại mang một vẻ tang thương sâu thẳm khó tả, tựa hồ ẩn chứa sự biến ảo của vũ trụ tinh hà, sự luân chuyển của cửu cung bát quái. "Tên nhóc đáng ghét, hai mươi năm tâm huyết của Bản Đế cứ thế mà uổng phí!" Thanh niên hư ảo u u thở dài, giọng nói tràn ngập sự không cam lòng và phẫn nộ.Mấy trăm vạn năm trước.

Hắn có một danh hiệu vang dội —— Huyết Đế!

Huyết Đế không phải tổ tông của Huyết gia, nhưng công pháp Huyết Hoàng tổ tông Huyết gia tu luyện có chút liên quan đến hắn, coi như là một mạch tương truyền.

Linh hồn Huyết Đế suy yếu, trải qua mấy lần luân chuyển, cuối cùng rơi vào tay mẫu thân Huyết Vô Ngân, sau đó lại truyền đến tay Huyết Vô Ngân.

Huyết Đế phát hiện Huyết Vô Ngân có Huyết Hoàng huyết mạch nồng đậm, bèn tiêu hao linh hồn lực giúp Huyết Vô Ngân giác tỉnh Huyết Hoàng huyết mạch, đồng thời truyền thụ Huyết Vô Ngân Huyết

Đế Kinh.

Trong Huyết Đế Kinh có cài cắm thủ đoạn, đợi Huyết Vô Ngân tu luyện đến Thần Thông cảnh, hắn sẽ dễ dàng đoạt xá Huyết Vô Ngân, chiếm đoạt thân thể y làm của riêng, sống lại lần nữa, thống trị thiên hạ.

Nào ngờ Huyết Vô Ngân lại chết như vậy.

Hắn bồi dưỡng hai mươi năm, thậm chí tiêu hao linh hồn lực thay Huyết Vô Ngân giác tỉnh Huyết Hoàng huyết mạch, nhưng vì một kiếm của Chu Trần mà tất cả đều đổ sông đổ bể.

Hắn lại phải bắt đầu lại từ đầu. "Chu Trần!

Ngươi hãy đợi đấy cho Bản Đế!" "Bản Đế sống lại, nhất định sẽ lột da rút gân ngươi, linh hồn đánh vào đèn trấn hồn, đời đời kiếp kiếp chịu đựng cực hình lửa thiêu thân!" Huyết Đế càng nghĩ càng tức.

Huyết Vô Ngân đã là Thần Chủng cảnh rồi, cách Thần Thông cảnh không xa, có thể nói trái cây đã sắp đến giai đoạn chín muồi.

Kết quả bẹp!

Bị Chu Trần một cước giẫm nát bét!"Tiểu nha đầu này cũng không tệ, cứ dùng nàng vậy!" Huyết Đế thầm đánh giá muội muội của Huyết Vô Ngân là Huyết Tiểu Vũ, chuẩn bị coi nàng như Huyết Vô Ngân phiên bản hai.

Còn về việc Huyết Tiểu Vũ là nữ nhi thân?

Huyết Đế không bận tâm, đợi khi tu vi hắn khôi phục đến Hoàng Giả cảnh, có thể trọng tổ nhục thân, nữ nhi thân cũng có thể biến thành hình dáng ban đầu của hắn!"Nhưng muốn giúp nàng ta giác tỉnh Huyết Hoàng huyết mạch, còn phải chuẩn bị một số bảo vật đặc biệt mới được, trước tiên hãy chỉ điểm nàng ta đề thăng tu vi..." Huyết Đế thầm suy tính trong lòng.

Dù hắn từng là Đại Đế uy chấn thiên hạ, muốn giúp người khác giác tỉnh Huyết Hoàng huyết mạch cũng không dễ dàng, hơn nữa bí pháp của hắn còn có hậu hoạn, sẽ rút cạn sinh mệnh lực của đối phương.

Nhưng Huyết Đế không bận tâm.

Hắn chỉ cần đối phương tu luyện đến Thần Thông cảnh là được.

Đợi hắn đoạt xá xong, sinh mệnh lực bị rút cạn đều có thể bổ sung lại bằng cách thôn phệ huyết dịch của người khác."Ca ca..." Huyết Tiểu Vũ ôm chiếc nhẫn, giọt lệ trong suốt lăn tròn trong mắt.

Dù Huyết Vô Ngân hỉ nộ vô thường, đối với người khác thì lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn, động một tí là giết cả nhà.

Nhưng đối với nàng lại rất tốt.

Ai khi dễ nàng, Huyết Vô Ngân liền giết kẻ đó. "Muốn báo thù cho ca ca ngươi không?" Giọng nói đầy dụ hoặc của Huyết Đế vang lên trong đầu Huyết Tiểu Vũ.

Nàng giật mình, cảnh giác nói: "Ngươi... ngươi là ai?" "Bản tọa là sư phụ của Huyết Vô Ngân!" "Ngươi thật sự có thể giúp ta báo thù cho ca ca sao?" Huyết Tiểu Vũ nửa tin nửa ngờ, nhưng giờ phút này nàng chỉ muốn báo thù, cho dù đối phương có ý đồ xấu thì sao chứ?

Chỉ cần có thể báo thù, nàng làm gì cũng được. "Đương nhiên!" "Ngươi muốn ta làm gì?" "Đợi khi ngươi mạnh lên tự nhiên sẽ biết!" "Bây giờ ta nên làm gì?" "Bản tọa truyền cho ngươi một môn thần công, trước tiên cứ biến mạnh đã rồi nói!" "Được!"....Đại Càn Hoàng Cung.

Bích Hoa Cung. "Tên nhóc hỗn đản, đang nghĩ gì đó?" Huyết Tử Quỳnh nhìn Chu Trần đang trầm tư, chọc chọc vào đầu hắn.

Chu Trần tỉnh lại, hỏi: "Ta đang nghĩ, mỹ mạo quan trọng hay sự

khít khao quan trọng?" Đây là một vấn đề triết học sâu sắc.

Mỹ mạo có thể khiến người ta mắt sáng rực lên.

Nhưng ký ức thị giác luôn ngắn ngủi, ký ức và cảm nhận của cơ thể mới là vĩnh cửu.

Tắt đèn rồi thì dung mạo đều như nhau.

Nhưng cảm nhận của cơ thể lại khác biệt rất lớn. "Xì!" Sở Uyển Thanh thầm mắng một tiếng, chọc chọc vào đầu Chu Trần, giận dỗi nói: "Cả ngày chỉ biết nghĩ mấy chuyện linh tinh này!" "Cái nào mà chẳng như nhau?" Sở Uyển Thanh cười khẩy nói: "Thế nên nói, vẫn là dung mạo quan trọng nhất!" "Uyển Thanh tỷ tỷ, lời này sai rồi!" Chu Trần lắc đầu: "Đại Đạo Tam Thiên, nàng có thể nói đều như nhau sao?" "Ta nghĩ hẳn là đều quan trọng!" Chu Trần cười nói: "Đại Đạo Tam Thiên, những con đường khác nhau có uy năng và công hiệu khác nhau, cuối mỗi con đường, nhất định có những phong cảnh không giống nhau, đây mới là điều hấp dẫn nhất!" "Trong lòng nếu có Đào Hoa Nguyên, đâu chẳng là chốn thủy vân gian!" Huyết Tử Quỳnh và Sở Uyển Thanh mắt sáng lên, nhấm nháp câu nói này, cảm thấy ý vị phi phàm.

Trong lòng có tình yêu, nhìn đâu cũng thấy đẹp. "Sớm đã nghe nói ngươi nhóc tài hoa xuất chúng, chỉ là bình thường toàn làm mấy bài thơ dâm từ diễm lệ, nói mấy lời ô uế, bản cung còn tưởng ngươi nhóc chỉ là tiếng xấu đồn xa!" Huyết Tử Quỳnh ánh mắt lưu chuyển, mỉm cười duyên dáng.

Chu Trần ngây người, kinh ngạc nói: "Tử Quỳnh tỷ tỷ, nàng cười lên thật đẹp!" "Giữa ánh trăng và ánh hoàng hôn, nàng là tuyệt sắc thứ ba!" "Ngươi cái tên hỗn đản, bản cung chẳng lẽ không đẹp sao?" Sở Uyển Thanh véo véo đầu Chu Trần, bất mãn nói. "Dưới trăng bóng hồng kinh diễm, ngỡ là tiên nữ trong tranh!" Chu Trần tán thán: "Uyển

Thanh tỷ tỷ đương nhiên cũng đẹp, ta đều thích!" "Là mỹ nữ nào ngươi cũng thích cả phải không!" Hai người liếc trắng mắt nhìn Chu Trần một cái.

Tên nhóc này tài hoa thì có, chỉ là không dùng vào chính đồ. "Người bên lò như trăng, cánh tay trắng ngần đọng sương tuyết." "An tĩnh như kiều hoa soi mặt nước, cử động tựa liễu rủ trước gió!" "Xa phó nhân gian kinh hồng yến, một thoáng chiêm ngưỡng dung nhan thịnh thế!" "Hai vị tiên tử tỷ tỷ, trợ ta tu hành!" Chu Trần xoay người lên.

Căn phòng trở nên nóng bỏng.

Trăng lên nhật lặn.

Đêm về như nước.Bên ngoài Càn Đô thành, một bóng người từ hư không bước ra, sau đó mang theo sự phẫn nộ không chút che giấu mà hướng về Hoàng cung.

Khí tức cường đại của Vương Giả cảnh lập tức kinh động vô số cường giả trong Hoàng cung! "Là lão quỷ Huyết gia!" "Huyết Kinh Thiên!" "Lão già này chắc đến vì chuyện Huyết Vô Ngân bị Chu Trần giết chết!" Từng đạo thần niệm cường đại giao thoa.Bóng dáng Tử Thanh Tiên Tử hiện ra, chặn trước mặt Huyết Kinh Thiên. "Vô Lượng Kiếm Tông quả thật bá đạo, Thánh Tử Huyết gia ta nói giết là giết, ức hiếp Huyết gia ta không có người sao?" Huyết Kinh Thiên vừa mở miệng đã chất vấn. "Loại rác rưởi như Huyết Vô Ngân, Chu Trần giúp các ngươi giết đi, là để khỏi phải rước họa vào thân cho Huyết gia các ngươi sau này." Tử Thanh Tiên Tử bĩu môi, khinh thường nói: "Chẳng qua chỉ là một phế vật bàng hệ giác tỉnh Huyết Hoàng huyết mạch mà thôi sao?" "Ngươi..." Huyết Kinh Thiên đại nộ, sắp sửa nổi trận lôi đình."Đại bất quá bồi thường cho ngươi hai Thánh Nữ giác tỉnh Huyết Hoàng huyết mạch thì sao?" Tiếng truyền âm của Tử

Thanh Tiên Tử vang lên, đồng thời cách ly trong ngoài, ngăn người khác nghe lén. "Ý gì?" Huyết Kinh Thiên ngẩn ra, coi Huyết Hoàng huyết mạch là rau cải trắng sao?

Lại còn hai người? "Đi hỏi hậu bối nhà ngươi đi, Huyết Tử Quỳnh đang ở Bích Hoa Cung, nàng ta sẽ nói cho ngươi biết!" Tử Thanh Tiên Tử nhàn nhạt nói. "Ta muốn xem các ngươi giở trò quỷ gì!" Huyết Kinh Thiên một đầu đầy sương mù, lạnh lùng hừ một tiếng, đi đến Bích Hoa Cung.

Các cường giả Hoàng thất chỉ âm thầm chú ý, không ngăn cản.Trong Bích Hoa Cung.

Huyết Tử Quỳnh và Sở Uyển Thanh đã sớm ăn mặc chỉnh tề, ngồi bên cạnh Chu Trần.

Huyết Kinh Thiên bước vào cửa, ngửi thấy mùi hương đặc biệt quen thuộc kia, mặt lập tức tối sầm.

Là một lão già đã sống không biết bao nhiêu năm, làm sao lại không biết ba cái "chó nam chó nữ" này vừa làm gì.

Huyết Tử Quỳnh đường đường là Hoàng hậu thứ bốn trăm năm mươi, Hoàng đế của nàng cũng chưa chết, vậy mà lại trắng trợn công khai dâm loạn với tên tiểu hỗn đản Chu Trần này ngay trong Hoàng cung.

Hoàng thất từ khi nào lại dễ nói chuyện đến vậy?

Tên nhóc Chu Trần này có bối cảnh gì?

Lẽ nào là con riêng của vị Võ Đạo Hoàng Giả nào đó? "Nói đi, các ngươi muốn giải quyết thế nào?" Huyết Kinh Thiên không bận tâm chuyện nam hoan nữ ái vớ vẩn của Huyết Tử Quỳnh, Sở Uyển Thanh và Chu Trần.

Hoàng thất còn không quan tâm, hắn quan tâm cái quái gì

chứ."Không ngờ là Kinh Thiên Thúc Tổ quang lâm." Huyết Tử Quỳnh mặt đỏ bừng, đứng dậy mỉm cười nói: "Kinh Thiên Thúc Tổ có thể đến trong tộc tìm hai người ưng ý làm Thánh Nữ, Chu Trần có thể giúp bọn họ giác tỉnh Huyết Hoàng huyết mạch, như vậy Kinh Thiên Thúc Tổ có hài lòng không?" "Cái gì?" Huyết Kinh Thiên dù là một Vương Giả lão làng đã sống bảy tám vạn năm, nghe tin tức này cũng có chút chấn động, không kìm được nhìn về phía Chu Trần.

Chu Trần có thể giúp người khác giác tỉnh Hoàng Giả huyết mạch sao?

Nhưng nghĩ đến thái độ của những người trước mặt này, hẳn là không giả, nếu không Huyết Tử Quỳnh, một Hoàng hậu từng trải, một Pháp Tướng đỉnh phong cường giả, làm sao có thể để Chu Trần "chơi đùa" được.

Nhưng Chu Trần có thể giúp người khác giác tỉnh huyết mạch, thì lại hợp lý rồi.

Huyết Tử Quỳnh là Pháp Tướng đỉnh phong, nhưng Hoàng Giả huyết mạch đối với nàng vẫn cực kỳ quan trọng, vì muốn giác tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, đánh đổi thân thể, để Chu Trần "chơi đùa" một chút, cũng không phải không thể. "Ngươi không nói đùa chứ?""Ngươi thấy bản cung giống nói đùa sao?" Huyết Tử Quỳnh nghiêm mặt nói: "Sau Thiên Kiếm Công chúa, Bá Hoàng Chung lại vang lên, kỳ thực chính là hai nha hoàn theo chồng của Thiên Kiếm Công chúa đã giác tỉnh Bá Hoàng huyết mạch!" "Thì ra là vậy!" Huyết Kinh Thiên chợt hiểu ra, trách không được Hoàng thất lại phong tỏa tin tức, người ngoài căn bản không biết ai đã giác tỉnh Bá Hoàng huyết mạch.

Trước đây hắn còn nghi hoặc vì sao Hoàng thất phải phong tỏa tin tức.

Giờ đây nghi hoặc đã được giải đáp.

Đây là để phong tỏa tin tức Chu Trần có thể giúp người khác giác tỉnh Hoàng Giả huyết mạch! "Nhưng phương pháp Chu Trần giúp người khác giác tỉnh không phải là bí pháp hay bảo vật, mà là thể chất đặc biệt của hắn, đơn giản mà nói chính là song tu với Chu Trần!" Huyết Tử Quỳnh nhắc nhở: "Cho nên Thánh Nữ do Kinh Thiên Thúc tìm phải nói trước cho các nàng ấy điểm này, nếu không thể chấp nhận thì chỉ có thể đổi người khác!" "Thì ra là vậy!" Huyết Kinh Thiên cuối cùng cũng hiểu ra.

Chương 150

Hóa ra Huyết Tử Quỳnh đường đường là Pháp Tướng đỉnh phong đại năng, lại còn là Hoàng hậu chí tôn, cam tâm tình nguyện để Chu Trần "chơi đùa", là vì muốn giác tỉnh Hoàng Giả huyết mạch.

Không phải là điều kiện của Chu Trần, mà là chỉ có thể giác tỉnh bằng cách đó. "Hoàng thất chắc cũng không ít người đã giác tỉnh rồi chứ?" Huyết Kinh Thiên nhìn vị Hoàng hậu Huyết Tử Quỳnh và cháu gái Sở Uyển Thanh cùng ra trận, thêm vào thời điểm Bá Hoàng Chung lần thứ hai vang lên.

Đã trôi qua mấy tháng.

Hoàng thất chắc cũng đã giác tỉnh không ít. "Cũng không tính là nhiều, bởi vì không phải song tu với Chu Trần một lần là giác tỉnh, người tu vi yếu hơn cũng cần mười ngày nửa tháng, như ta đây ước chừng phải hai mươi ngày!" Huyết Tử Quỳnh không giấu giếm, những tin tức này Huyết Kinh Thiên về sau cũng có thể đoán ra."Hai Thánh Nữ bồi dưỡng một Thánh Tử là đủ rồi, còn những người khác của Huyết gia muốn giác tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, hãy để bọn họ tự đến thương nghị, sau đó xếp hàng!" Huyết Tử Quỳnh nhàn nhạt nói: "Hiện giờ Hoàng thất và Vô Lượng Kiếm Tông đang xếp hàng chờ đợi cũng không ít đâu, ngoài ra tin tức về Chu Trần tuyệt đối phải bảo mật, các ngươi hẳn phải hiểu!" "Tin tức của Chu Trần mà tiết lộ, ai cũng không có gì mà ăn!" "Được, chuyện bảo mật, ta biết phải làm thế nào!" Huyết Kinh Thiên gật đầu, xoay người rời đi.

Hắn phải trở về chọn lựa hai Thánh Nữ, sau đó lại thương nghị với các cường giả trong tộc.

Vì Hoàng thất không phản đối việc bọn họ được "húp canh ăn

thịt", bọn họ đương nhiên sẽ không tiết lộ tin tức của Chu Trần.

Nếu không, Chu Trần bị người khác cướp đi hoặc giết chết, thì ai cũng không có gì mà ăn.

Nhìn Huyết Kinh Thiên rời đi, Chu Trần xoay Huyết Tử Quỳnh lại, để nàng quay lưng về phía mình, hai tay chống đỡ cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trăng sáng.

Chu Trần nhìn hai vầng trăng vừa trắng vừa tròn, thi triển Nghệ Tiễn Thuật truy nguyệt. *Bốp!* Dây cung giương ra một tiếng, đầu mũi tên thô lớn xuyên qua tâm bia màu đỏ giữa vầng trăng tròn, cả mũi tên cắm sâu vào, đến tận đuôi tên.

Trăng sáng sao thưa, đêm về như lửa.

Chu Trần cưỡi ngựa bắn tên, ý khí phong phát, ngâm một bài thơ: "Nửa đêm xuân tình dấy lửa hoang, một đoàn dục hỏa mờ mịt mắt.

Cách song cửa trăng sáng lén nhìn, trên cành ve sầu thẹn không kêu.

Trâm phượng rơi rụng tóc mai vương, lụa mỏng xuyên thấu da tuyết ngưng.

Hồng liên hoa nở mời quân thưởng, cùng hưởng đỉnh phong mây mưa tình."Chu Trần không hề hay biết, một bầy đại bàng già bụng đói cồn cào đang bay đến, muốn săn bắt con gà con là hắn.

Hắn nhìn điểm phong nguyệt ngày càng tăng, tràn đầy kỳ vọng.

Bốn mươi tám ức.

Bốn mươi chín ức.

Năm mươi ức. "Ôi chao, cộng điểm!" Chu Trần trước tiên cộng điểm cho võ đạo, nhục thân không cường tráng thì eo lưng không thẳng được, đối mặt với kẻ địch cũng không có khí phách. *Ầm!*

Theo sau năm mươi ức điểm phong nguyệt tiêu hao, độ dung hợp Thần Chủng của Thế Giới Thụ bùng nổ, trở nên cường đại và sâu sắc hơn.

Từng văn lộ đại đạo phức tạp ngưng tụ trên Thần Chủng.

Ngay sau đó.

Thần lực mênh mông cuồn cuộn như sông lớn biển cả từ Thần Chủng tuôn trào, tẩy rửa nhục thân Chu Trần, tăng cường thể chất của hắn.

Dưới sự gia trì của hạt giống Thế Giới Thụ, nhục thân Chu Trần bùng nổ tăng gấp mười lần. "Sức mạnh thật cường đại!" Chu Trần giờ phút này cảm thấy, vốn dĩ phải tốn chín trâu hai hổ sức lực mới miễn cưỡng phá vỡ một chút da thịt của cường giả Pháp Tướng đỉnh phong.

Nhưng giờ đây, hắn chỉ cần dùng lực một kích, là có thể đột phá phòng ngự của cường giả Pháp Tướng đỉnh phong!`【Thế Giới Thụ.

Thần Chủng cảnh trung kỳ (0/100 ức)】` "Vậy là đột phá rồi sao?" Trường Bình công chúa Sở Uyển Thanh quay đầu nhìn Chu Trần, trong mắt tràn đầy chấn động, mới chỉ hơn một tháng mà thôi.

Tốc độ của Chu Trần này cũng quá nhanh rồi. "Yêu tinh, chịu chết đi!!" Chu Trần ý khí phong phát, cảm thấy thiên hạ lại vô địch thủ.

Vô địch thật cô đơn biết bao! "Sự đề thăng này cũng quá lớn rồi!" Cảm nhận sức mạnh và lực công kích bùng nổ của Chu Trần, Sở Uyển Thanh vừa kinh vừa mừng.

Sau lưng nóng ran.

Ba ngày sau.

Chu Trần rút lui khỏi, ngẩng cao đầu bước đi, tự tin và kiêu ngạo.

Huyết Tử Quỳnh và Sở Uyển Thanh Pháp Tướng đỉnh phong đã bị hắn "đánh gục".

Đã "lấp đầy"!

Dù hắn cũng mệt như chó.

Nhưng khổ mấy mệt mấy cũng đáng giá. "A!" Chu Trần vừa ra khỏi đại điện Bích Hoa Cung, liền nhìn thấy một nhóm mỹ phụ thành thục.

Ai nấy phong tư yêu kiều, phong tình vạn chủng.

Giống như những quả đào chín mọng.

Tuy nhiên Chu Trần lại không vui.

Bởi vì hắn cảm nhận được từng ánh mắt nóng bỏng như đại bàng già nhìn thấy con mồi.

Thật đáng sợ quá đi!

Phụ nữ là hổ!

Nhưng không vào hang cọp sao bắt được cọp con! "Này, đây chính là Chu Trần tiểu đệ đệ, quả nhiên anh tuấn thần võ." "Chu Trần tiểu đệ đệ thân thể thật cường tráng a!" "Người ta thật thích!" Từng đôi mắt sáng rực nhìn chằm chằm Chu Trần, khiến Chu Trần hai chân run rẩy.

Người sắt cũng không chịu nổi a.

Trong đám người, thiếu nữ duy nhất là Huyết Tuyền đôi mắt to sáng ngời nhìn Chu Trần, mang theo vài phần thẹn thùng và kỳ vọng.

Nàng biết mục đích đến đây.

Đôi chân trắng nõn dài miết vào nhau, tim đập thình thịch.

Chu Trần ánh mắt lướt qua, bốn mắt nhìn nhau với thiếu nữ, đối

phương luống cuống cúi đầu, không dám đối diện với hắn. "Hắn là người của Huyết gia rồi, hai suất Thánh Nữ chỉ có một thiếu nữ, suất còn lại chắc là dành cho lão tổ Pháp Tướng đỉnh phong của Huyết gia!" Chu Trần trong chớp mắt đã đoán ra thân phận của những người này, sau đó Tử Thanh Tiên Tử cũng xác nhận lai lịch của bọn họ cho Chu Trần.

Hai suất Thánh Nữ thuộc về thiếu nữ Huyết Tuyền và một mỹ phụ Pháp Tướng đỉnh phong tên Huyết Sắc.

Chu Trần hôm nay không hành động, về nhà nghỉ ngơi với các nữ nhân.

Huyết Sắc và Huyết Tuyền ở lại Bích Hoa Cung nghỉ một đêm, chờ đợi Chu Trần lâm hạnh.

Những người khác thì rời đi.

Đến thương nghị thứ tự xếp hàng với những người khác.

Ngày thứ hai.

Chu Trần đến Bích Hoa Cung, nhìn Huyết Tuyền thanh xuân tươi đẹp tràn đầy sức sống, chóp mũi ngửi thấy mùi hương trinh nguyên thoang thoảng trên người Huyết Tuyền, ngón trỏ khẽ động.

Huyết Tuyền toàn thân cứng đờ, mặc cho Chu Trần thi vi.

Chu Trần không chút khách khí, phản tay một chiêu kiếm đâm thẳng vào phúc bộ Huyết Tuyền. "Ưm!" Huyết Tuyền trừng lớn mắt, cảm thấy một trận kịch thống ập đến.

Nhưng rất nhanh.

Tinh thần Huyết Tuyền mê mẩn, không thể nghĩ nhiều.

Mặt trời lên mặt trời lặn.

Từng ngày trôi qua.

Ngoài rèm mưa bay lất phất, xuân ý tan dần.

Gió thổi mưa đánh rụng hoa đỏ, một khắc tham hoan.

Say đắm chốn mỹ nhân, vô hạn phong điên.

Khi đi dễ dàng, khi vào lại khó.

Nước chảy hoa trôi xuân qua rồi, trên trời dưới đất. *Ầm!* Một cỗ sức mạnh cường đại đột nhiên từ trong cơ thể Huyết Tuyền tuôn trào, quanh thân dấy lên một mảnh huyết vụ, tựa hồ biển máu xác núi. "Huyết Hoàng huyết mạch!" "Thật sự đã giác tỉnh Huyết Hoàng huyết mạch!" Huyết Sắc trừng lớn mắt, dù đã sớm có chuẩn bị, nhưng tận mắt chứng kiến Huyết Tuyền giác tỉnh, sự chấn động đó vẫn khó nói nên lời. "Ta giác tỉnh rồi!" Huyết Tuyền mở mắt, trong mắt tràn đầy kinh hỉ.

Cảm nhận cỗ lực lượng cường đại kia, những máu và nước mắt đã đổ trong khoảng thời gian này cuối cùng cũng có được báo đáp.

Nàng đã thành công!

Rất nhanh.

Ba mươi lăm lão tổ Huyết gia khác ào ào xông vào, nhìn Huyết Tuyền đã thành công giác tỉnh Huyết Hoàng huyết mạch, vừa mừng vừa sợ.

Ánh mắt bọn họ nhìn Chu Trần càng thêm nóng bỏng.

Nếu không phải còn có lý trí tồn tại, bọn họ đều muốn cướp Chu Trần đi, độc chiếm lấy hắn. "Các ngươi cử một người đưa Huyết Tuyền về, ta phải tu luyện rồi!" Huyết Sắc nói một tiếng, ôm lấy Chu Trần trực tiếp đi vào phòng bên cạnh. "Đệ đệ ngoan, mau đến đây!" "Ngọa tào!" Huyết Tuyền: "..." Ba mươi lăm người khác: "..." Bọn họ tuy ghen ghét đố kỵ, nhưng cũng biết còn chưa đến lượt mình, đành bất đắc dĩ rời đi, trong đó một người đưa Huyết Tuyền trở về Huyết

gia!....Huyết gia!

Thấy Huyết Tuyền thành công giác tỉnh, một đám lão tổ vô cùng hưng phấn, đối ngoại tuyên bố Huyết Tuyền tự mình giác tỉnh, sau đó tiếp tục chuẩn bị cho chuyện của Chu Trần.

Huyết Tuyền được bồi dưỡng hết mình, tu vi tiến triển thần tốc. "Sao có thể?" Huyết Tiểu Vũ khoảng thời gian này tu vi tiến triển thần tốc, cũng được Huyết gia bồi dưỡng.

Dù sao Huyết Vô Ngân vừa chết, Huyết gia dù làm bộ làm tịch cũng không thể bạc đãi Huyết Tiểu Vũ.

Huyết Đế trong Dưỡng Hồn Mộc bên trong nhẫn của Huyết Tiểu Vũ nhìn thấy Huyết Tuyền đã giác tỉnh, tràn đầy sự không thể tin nổi.

Hắn tu luyện Huyết Chi Đạo, rất hiểu về Huyết Hoàng huyết mạch, đây cũng là nguyên nhân hắn có thể dùng bí pháp giúp Huyết Vô Ngân giác tỉnh.

Hắn đã xem xét Huyết Tuyền, với nồng độ huyết mạch của Huyết Tuyền, căn bản không thể tự nhiên giác tỉnh, hơn nữa Huyết Tuyền cũng không giống như đã dùng thiên tài địa bảo hay tu luyện bí pháp đặc biệt nào.

Hơn nữa...

Huyết Tuyền đã mất trinh! "Nha đầu này rốt cuộc giác tỉnh bằng cách nào?" Huyết Đế rất hiếu kỳ, bèn sai Huyết Tiểu Vũ tiếp cận Huyết Tuyền. "Nhiếp Hồn!" Huyết Đế tìm được cơ hội, thi triển bí pháp linh hồn.

Là một Đại Đế từng tồn tại, lĩnh ngộ Huyết Chi Đại Đạo, dù hắn chỉ còn một sợi linh hồn, uy năng của nó cũng khó mà tưởng tượng được.

Huyết Tuyền không có chút sức phản kháng, lập tức trúng chiêu.

"Ngươi giác tỉnh bằng cách nào?" "Thể chất Chu Trần đặc thù, chỉ cần song tu với hắn là có thể giác tỉnh Hoàng Giả huyết mạch!" Huyết Tuyền như một con rối máy móc, máy móc nói. "Thì ra là vậy!" Huyết Đế chợt hiểu ra, thế gian có vô số thể chất, đủ loại hình thù đều có.

Nhưng không có nhiều người có thể quật khởi.

Rất nhiều người vì không có cơ duyên mà bị chôn vùi.

Hắn biết thể chất của Chu Trần có thể "chơi đùa" nữ nhân để biến mạnh, không ngờ còn có thể khiến nữ nhân có lợi, thậm chí giác tỉnh Hoàng Giả huyết mạch. "Trách không được Hoàng thất dốc sức bảo vệ Chu Trần, bọn họ e rằng đang lợi dụng Chu Trần điên cuồng giác tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, còn Chu Trần cũng có thể lợi dụng bọn họ điên cuồng đề thăng tu vi, một công đôi việc!" "Nhưng thể chất này chắc hẳn có hạn chế, ước chừng trước khi thành Hoàng thì hữu dụng, sau đó thì không được nữa, nếu không cũng quá nghịch thiên rồi!" "Hiện giờ tên nhóc này chắc chắn là bảo bối trong lòng của Hoàng thất cũng như những thế gia huyết mạch có liên quan!" "Mỗi ngày có vô số cường giả nữ tính tùy ý hắn chơi đùa, cuộc sống này trôi qua thật thoải mái, đơn giản là đừng quá sướng..." Huyết Đế càng thêm không sảng khoái.

Chu Trần làm hỏng chuyện tốt của hắn.

Mà lại sống sướng như vậy.

Hắn rất không sảng khoái!

Hắn hiện giờ hỏa khí rất lớn! "Nếu đã như vậy, Bản Đế sẽ giúp ngươi tuyên truyền một phen." Một độc kế mượn đao giết người hiện lên trong đầu Huyết Đế, hắn ha ha cười nói: "Bản Đế sẽ cho ngươi nhiều người hơn bồi ngươi chơi đùa, khiến ngươi sướng đến tột đỉnh!" "Hắc hắc..." Ngày dài thăm thẳm, giai nhân như mộng!

Chu Trần đang hoan lạc ngư thủy, chìm đắm trong việc khai cương thác thổ, quên cả ăn ngủ, vẫn chưa hay biết một cơn phong ba bão táp đang ập đến.

"Nghe nói chưa?

Quán Quân Hầu Chu Trần có thể chất đặc thù nghịch thiên, không chỉ có thể chơi nữ nhân biến cường, còn có thể khiến nữ nhân bị hắn chơi tu vi đại tiến, thậm chí thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch!" "Sao có thể?

Hoàng Giả huyết mạch nếu dễ thức tỉnh như vậy, Hoàng thất Đại Càn, cùng bao Hoàng Giả thế gia kia sao lại ít người thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch đến thế?" "Thế nên mới nói thể chất Quán Quân Hầu nghịch thiên a!" "Chơi nữ nhân biến cường ta còn có thể lý giải, nhưng để người khác thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, điều này cũng quá hoang đường đi?" "Hoang đường chỗ nào?

Giống như một số nữ nhân có thể chất đặc thù, nguyên âm của các nàng có thể khiến nam nhân biến thành thể chất đặc thù, ngược lại, nam nhân có thể chất đặc thù, lẽ nào nguyên dương của hắn lại không thể khiến nữ nhân đạt được đại chỗ tốt?" "Quán Quân Hầu nhưng là tiểu vương tử thanh lâu, có cái rắm nguyên dương, sớm đã chẳng biết bị con hồ ly tinh nào ăn cắp mất rồi!" "Mẹ nó!

Ngươi là đồ cãi cùn hả?

Cứ muốn cãi với lão tử!

Nguyên dương chỉ là ví von, cái thứ kia của Quán Quân Hầu có thể khiến nữ nhân tu vi đại tiến, thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, nói vậy rõ ràng chưa?" "Không rõ!

Loại lời đồn này ngươi cũng tin?" "Lời đồn cái rắm!

Thiên Kiếm Công chúa Kiếm Hùng là nữ nhân của Quán Quân

Hầu Chu Trần, nàng ta đã thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch đấy!" "Người ta Thiên Kiếm Công chúa vốn dĩ đã thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch, chỉ là do trúng độc bị tổn hại mà thôi, nay chỉ là khôi phục lại!" "Bá Hoàng huyết mạch của Thiên Kiếm Công chúa có thể giải thích như vậy, nhưng các ngươi có biết lần thứ hai Bá Hoàng Chung vang lên, là ai đã thức tỉnh Bá Hoàng huyết mạch không?

Là hai tỳ nữ bồi giá của Thiên Kiếm Công chúa, Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết, các nàng bồi giá đến Quán Quân Hầu phủ sau khi được Chu Trần lâm hạnh liền thức tỉnh, chỉ là tin tức bị Hoàng thất phong tỏa mà thôi!" "Ngươi nghe ai nói?" "Dù sao hiện tại tin tức đã truyền ra rồi, nghe nói không chỉ Sở Thanh Thu, Sở Ngạo Tuyết, mà cả Tinh Nguyệt Công chúa chờ người đều đã thức tỉnh!" "Đúng rồi!

Hoàng Giả thế gia Huyết gia Thánh tử Huyết Vô Ngân bị Chu Trần chém giết, các ngươi biết chứ?" "Đương nhiên biết!" "Vậy các ngươi có biết vì sao Huyết gia không báo thù Chu Trần không?" "Đương nhiên là vì Vô Lượng Kiếm Tông và Hoàng thất đều muốn bảo vệ Chu Trần rồi!" "Nhưng không chỉ có vậy, bởi vì Chu Trần đã giúp Huyết gia thức tỉnh Huyết Hoàng huyết mạch, nay Thánh nữ Huyết gia chính là nhờ Chu Trần lâm hạnh mà thức tỉnh, nếu không Huyết gia đâu có khéo như vậy, Huyết Vô Ngân vừa chết, lại có thêm một người thức tỉnh Huyết Hoàng huyết mạch!" "Dường như có chút đạo lý!" "Gần đây việc thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch dường như thật sự khá thường xuyên!" "Đúng vậy, từ khi Thiên Kiếm Công chúa Kiếm Hùng thức tỉnh, Hoàng thất lại có người thức tỉnh, nhưng Hoàng thất lại che giấu tin tức người thức tỉnh, điều này khá đáng ngờ, mà Huyết gia cũng là sau Huyết Vô Ngân, lại thức tỉnh một Huyết Tuyền Thánh nữ!" "Chẳng lẽ Chu Trần thật sự có thể giúp người khác thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch?" "Vấn đề này kỳ thực chỉ cần xem Sở Thanh Thu, Sở Ngạo Tuyết và Tinh Nguyệt Công chúa

có thức tỉnh hay không thì sẽ biết!" "Tin rằng không lâu nữa sẽ có tin tức truyền ra!" "Đúng vậy, luôn sẽ có người nhịn không được đi xác minh!" "Nếu Chu Trần thật sự có thể giúp người khác thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, những huyết mạch thế gia kia e rằng sẽ phát điên mất!" "Đặc biệt là tất cả nữ tính tu luyện giả có Hoàng Giả huyết mạch chắc chắn sẽ phát cuồng, Chu Trần lần này có phúc rồi!" "Đúng vậy, một ngày một trăm người e rằng cũng không kịp!" "Nào chỉ nữ tính tu luyện giả, nam tính tu luyện giả cũng sẽ phát cuồng!" "Đúng vậy, đối mặt với sự dụ hoặc của Hoàng Giả huyết mạch, cho dù là nam nhân cũng nhịn không được, chẳng phải chỉ là Chu Trần chích một châm thôi sao?

Hắc hắc!" "Chưa chắc cần bị chích châm, cũng có thể để nữ nhân giúp Chu Trần lấy ra, sau đó từ chỗ nữ nhân mà lấy dùng trực tiếp!" "Có lý!" *** "Cái tiểu dâm tặc vô sỉ Chu Trần còn có công dụng này?" Một thân hắc y, Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm thành thục lãnh diễm khẽ nhướng mày, đối với tin tức này, nàng cảm thấy tám chín phần là thật.

Thứ nhất, Bá Hoàng Chung vang lên lần thứ hai, có người thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, nhưng Hoàng thất lại phong tỏa tin tức, có chút bất thường.

Hơn nữa, thời gian thức tỉnh vừa đúng là hơn nửa tháng sau khi Chu Trần cưới Kiếm Hùng.

Thời gian khớp.

Thứ hai, thái độ của Hoàng thất đối với Chu Trần quá tốt.

Thứ ba, Huyết Vô Ngân bị Chu Trần sát hại, Huyết gia ngay sau đó lại xuất hiện một người thức tỉnh Huyết Hoàng huyết mạch, điều này quá trùng hợp!

Thứ tư, một tia tâm hồn của nàng ký gửi trên Ngọc Hoàn Tiên tử,

bị Chu Trần phong ấn bên trong, ngày ngày bị Chu Trần biến thành phao phù.

Nhưng nàng có thể cảm nhận được "đồ hư hỏng" của Chu Trần sau khi luyện hóa có thể sánh ngang linh dược, có thể giúp thức tỉnh cũng chưa chắc là không thể.

Đáng tiếc Ngọc Hoàn Tiên tử không có Hoàng Giả huyết mạch, nàng cũng bị Chu Trần cấm túc, không cách nào có được thêm nhiều tin tức của Chu Trần.

"Nếu Chu Trần có thể giúp người khác thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, vậy có thể giúp người khác thức tỉnh Đại Đế huyết mạch không?" Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm tư duy phát tán.

Tổ tiên nàng từng xuất hiện một vị Đại Đế —— Tâm Ma Đế.

Nàng có thể nói là hậu duệ trực hệ của Đại Đế.

Chỉ tiếc vô số năm tháng trôi qua, một mạch Tâm Ma Đế sớm đã tiêu tán, nồng độ Tâm Ma Đế huyết mạch trong cơ thể nàng cực kỳ thấp.

Chương 151

Tuy nhiên, dù vậy, nàng có thể trở thành Vương Giả, chính là nhờ tia Tâm Ma Đế huyết mạch vô cùng hiếm hoi này đã giúp nàng rất nhiều!

"Tin tức này truyền ra, ắt sẽ có người đi điều tra, Càn Đô sẽ náo nhiệt rồi..." Ngọc Vô Tâm đôi mắt đen thẳm sâu hun hút khẽ động, suy nghĩ một lát, lặng lẽ hướng Càn Đô mà đi.

Nàng không dám tiến vào Càn Đô.

Nhưng nàng có thể ở bên ngoài Càn Đô âm thầm quan sát.

Nếu có thể.

Còn có thể thừa nước đục thả câu. *** Đại Thiền Tự.

"Ngươi nghe nói chưa?

Nghe đồn Quán Quân Hầu Chu Trần không chỉ có thể chơi nữ nhân biến cường, còn có thể khiến nữ nhân có Hoàng Giả huyết mạch thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch!" "Đương nhiên nghe rồi!

Trên đời thật sự có thể chất sảng khoái đến vậy sao?" "Ghen tị đến đứt ruột rồi!" "Chu Trần lần này e là sướng thấu trời xanh!" Từng tiểu hòa thượng huyết khí phương cương nghị luận sôi nổi.

Là Võ giả, bản thân nhục thân đã cường đại, đặc biệt công pháp của Đại Thiền Tự không ít lấy luyện thể làm chủ, các hòa thượng Thiếu Lâm Tự từng người đều thể phách cường đại phi phàm.

Huyết khí cường đại, dục vọng tự nhiên cường thịnh.

Sắc đẹp và ăn uống là bản tính.

Kỳ thực trong lòng mấy hòa thượng này, có mấy ai làm được tứ

đại giai không, không nghĩ đến nữ nhân?

Vì sao rất nhiều tự miếu, chứa chấp ô uế, thậm chí giam cầm nữ nhân, cung cấp cho hòa thượng trong miếu chơi đùa?

Chẳng phải là vì lẽ đó sao?

Bên ngoài Tàng Kinh Các.

Lão hòa thượng quét dọn cầm chổi nhẹ nhàng quét lá rụng, không ai có thể ngờ lão hòa thượng bình thường này kỳ thực là một vị Vương Giả.

"Mưa bão sắp đến rồi." "A Di Đà Phật!" Lão hòa thượng quét dọn không có quá nhiều suy nghĩ về Chu Trần, trong Đại Thiền Tự hậu duệ Hoàng Giả huyết mạch không nhiều, hơn nữa cũng không có nữ ni cô.

Bọn họ chỉ cần xem kịch vui là được rồi.

Vô Lượng Kiếm Tông, Đại Càn vương triều gặp phiền toái lớn rồi.

"Họa là phúc chỗ dựa, phúc là họa chỗ phục." "Nhân quả luân hồi, không ngoài như vậy!" *** Đại Khôn vương triều.

Khôn Đế nhìn tình báo chi tiết của Chu Trần.

Ngay khi nghe tin tức, hắn đã thông báo cho mật thám tiềm phục ở Đại Càn vương triều toàn lực điều tra tin tức của Chu Trần, Sở Thanh Thu, Sở Ngạo Tuyết, Tinh Nguyệt Công chúa, Huyết Tuyền của Huyết gia và những người khác!

Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết từ trước đến nay không ra ngoài, tin tức có hạn.

Tinh Nguyệt Công chúa sau khi Bá Hoàng Chung vang lên lần thứ hai liền không xuất hiện trước mặt người khác nữa, hình như đã bế

quan tu luyện.

"Nếu lời đồn là thật, lần thứ hai Bá Hoàng Chung vang lên là Sở Thanh Thu và Sở Ngạo Tuyết thức tỉnh, vậy thì sau đó hiển nhiên Đại Càn đã đóng Bá Hoàng Chung, rồi để Chu Trần giúp Tinh Nguyệt Công chúa thức tỉnh, cho nên Tinh Nguyệt Công chúa mới biến mất trước mặt mọi người!" "Hơn nữa, cường giả Huyết gia dường như hành động thường xuyên, tin tức này rất có thể là thật!" "Thà tin là có, không thể tin là không!" "Một khi tin tức là thật, Đại Càn vương triều sẽ dựa vào Chu Trần mà có vô số người thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, những người thức tỉnh này có thể rất khó tấn thăng Hoàng Giả, nhưng xác suất tấn thăng Vương Giả lại rất lớn..." "Thiên trăm năm sau, số lượng Vương Giả của Đại Càn vương triều sẽ đạt đến một mức độ khủng bố!" "Không đúng!

Không cần thiên trăm năm sau, cường giả Pháp Tướng đỉnh phong của Đại Càn vương triều không ít, những người này một khi thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, tám chín phần mười có thể tấn thăng Vương Giả..." "Nghĩa là Đại Càn rất nhanh sẽ xuất hiện một lượng lớn Vương Giả..." "Tê!" Khôn Đế hít một ngụm khí lạnh, cảm thấy sợ hãi.

Vương Giả mới là nội tình chân chính của một vương triều.

Chiến tranh diệt quốc của vương triều, không dựa vào quân đội, mà dựa vào Vương Giả.

Nếu lời đồn là thật.

Không cần bao lâu, số lượng Vương Giả của Đại Càn vương triều sẽ tăng gấp bội, thậm chí bạo trướng gấp mười lần.

Đại Khôn vương triều và mấy vương triều xung quanh cộng lại, e rằng cũng không thể đánh lại Đại Càn vương triều.

“Việc này nhất định phải làm rõ!” Không chỉ Khôn Đế, ba đại vương triều khác xung quanh Đại Càn vương triều là Đại Ưng vương triều, Đại Kim vương triều, Đại Thanh vương triều cũng cảm thấy nguy cơ.

Tứ đại vương triều rất nhanh liên kết lại, đồng thời liên hợp với chín đại Hoàng Giả thế gia trong vương triều của họ.

Tứ đại vương triều và chín đại Hoàng Giả thế gia, mỗi nhà đều phái ra ba Vương Giả, tổng cộng ba mươi chín vị Vương Giả, thẳng tiến Càn Đô.

Ba mươi chín vị Vương Giả, đội hình như vậy có thể xưng là khủng bố tuyệt thế! *** Càn Đô.

Hoàng Cung.

“Hỗn trướng!” “Rốt cuộc là ai đã tiết lộ tin tức!” Sở Vô Nhai lôi đình đại nộ, tuy rằng hắn rất ghét Chu Trần đã tặng hắn một mảnh thanh thanh đại thảo nguyên, nhưng hắn càng không muốn tin tức của Chu Trần bị tiết lộ.

Đây chính là căn cơ quật khởi của Đại Càn!

Không chỉ Sở Vô Nhai.

Cường giả Hoàng thất Đại Càn, cường giả Vô Lượng Kiếm Tông, cường giả Huyết gia, và cường giả Đông Phương gia cuối cùng cũng đến, đều vô cùng phẫn nộ.

Hiện nay Hoàng thất Đại Càn, Vô Lượng Kiếm Tông, Huyết gia và Đông Phương gia đều là “cộng hưởng” Chu Trần.

Không ít người Đông Phương gia đã gả vào Hoàng thất.

Ví dụ như Đông Phương Uyển Nhi.

Chuyện này cuối cùng chắc chắn không thể giấu Đông Phương

gia, vốn dĩ Hoàng thất muốn giấu trước, đợi một thời gian nữa mới kéo hai nhà kia vào.

Nhưng vì nguyên nhân Huyết Vô Ngân, Huyết gia đã đến sớm.

Đông Phương gia là người cuối cùng biết.

Cùng với tin tức của Chu Trần lan truyền, Hoàng thất tự nhiên đã kéo Đông Phương gia vào.

"Bây giờ phải làm sao?" Tử Thanh Tiên tử có chút đau đầu, tin tức truyền ra, ảnh hưởng quá lớn.

"Tạm thời chỉ có thể thanh minh, nói tin tức của Chu Trần là lời đồn của kẻ địch, sau đó chuẩn bị sẵn sàng khai chiến!" Sau một hồi thương nghị, mọi người đã có quyết định.

Huyết gia, Đông Phương gia sẽ phái ra bốn vị Vương Giả đến trợ chiến, nhưng Đông Phương gia có một điều kiện, năm suất tiếp theo sẽ thuộc về họ.

Đông Phương gia hiện giờ vẫn chưa có ai dựa vào Chu Trần mà thức tỉnh.

Huyết gia Huyết Sắc đã thức tỉnh, bọn họ cũng yêu cầu được bốn suất trước.

Hoàng thất và Vô Lượng Kiếm Tông chỉ đành chấp thuận.

Muốn ngựa chạy, cũng phải cho ngựa ăn cỏ.

Vô Lượng Kiếm Tông là tông phái của Chu Trần, tự nhiên hết lòng ủng hộ Chu Trần, lần này đã mời ra mười vị Vương Giả đến trợ chiến.

Trong Càn Đô, gió nổi mây vần vũ, bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được sự căng thẳng và áp lực của "sơn vũ dục lai phong mãn lâu".

Mặc dù Đại Càn ra sức thanh minh.

Nhưng hiệu quả chỉ ở mức trung bình.

Tạo lời đồn chỉ bằng một cái miệng, dẹp lời đồn thì chạy gãy chân.

Huống hồ đây đâu phải là lời đồn. *** Bích Hoa Cung.

"Mẹ nó!

Vẫn là quá yếu a!" Lời đồn bên ngoài Chu Trần tự nhiên biết, hắn cũng cảm thấy áp lực cực lớn.

Nếu thật sự không chống đỡ nổi, Chu Trần chỉ có thể để Tịnh Nguyệt Am Chủ dẫn hắn bỏ chạy.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Chớ khinh thiếu niên nghèo.

Đợi đến ngày hắn thành Hoàng thành Đế, chính là lúc thanh toán tất cả!

"Ngươi chính là Chu Trần?" Cùng với một giọng nói thanh lãnh vang lên, trước mặt Chu Trần xuất hiện một thân ảnh màu tím nhạt, đôi mắt đẹp lạnh lẽo mang theo một cỗ kiêu ngạo và tôn quý trời sinh!

"Không tệ!" Chu Trần đánh giá mỹ phụ thành thục lạnh như băng trước mắt, không thể không nói có một loại cảm giác kinh diễm làm người ta sáng bừng mắt.

Cứ như giữa mùa hè đang ăn lẩu cay nồng, hôm nay đột nhiên lại có một cây kem vậy.

Lạnh thấu tim, lòng bay bổng.

Nữ tử trước mắt mày mắt như vẽ, mây tóc búi cao, lộ ra cổ ngọc trắng nõn như thiên nga, khoác trên mình một bộ váy lụa tím nhạt.

Thân hình thon dài nhưng không mất đi sự đầy đặn, khí chất xuất trần đạm nhã, nhưng lại ẩn chứa một cỗ phong mang và uy nghiêm bức người.

Giữa hàng mày hơi nhíu ẩn hiện một cỗ uy thế nhiếp nhân, khiến người ta không tự chủ mà sinh lòng kính sợ.

Hắn liền ngẩng đầu, hướng đối phương bày tỏ sự kính ý cao nhất.

"Dám hỏi tiên tử phương danh?" Chu Trần tiến lên thành thạo nắm lấy bàn tay mềm mại của nữ tử, ngửi mùi hương cơ thể u u toát ra giữa cặp tuyết phong căng tròn, thấm vào tâm tỳ.

Muốn ăn.

"Đông Phương Tử Lan!" Nữ tử khẽ nhíu mày, đây vẫn là lần đầu tiên nàng gặp một nam nhân vô lễ như vậy, vừa đến đã động tay động chân với nàng.

Nàng suýt chút nữa không nhịn được tặng Chu Trần một bạt tai.

"Đông Phương Tử Lan, vậy là đồng tộc với Uyển Nhi nương nương rồi." Chu Trần ôm lấy eo nàng mềm mại, bàn tay rộng lớn trực tiếp luồn vào trong váy.

Ngón tay hắn vừa động.

"Ba!" Cơ thể Đông Phương Tử Lan cứng đờ, khí tức trên người chấn động, trong nháy mắt đã đánh bay Chu Trần.

"Mẹ nó!" Chu Trần bò dậy, xoa xoa cổ, may mà thân thể hắn rắn chắc, nếu không e rằng ít nhất cũng bị gãy mấy cái xương.

"Nàng không muốn đến thì làm gì?" "Lão tử không làm nữa!" Chu Trần đại nộ, gần đây tin tức của hắn bị lộ, hắn đang rất bực mình!

"Ta..." Đông Phương Tử Lan há miệng, không biết giải thích thế nào.

Nàng cũng không phải cố ý như vậy.

Chỉ là Chu Trần đột nhiên đưa tay sờ nàng, nàng có chút không thích ứng, phản ứng bản năng thôi.

"Ai nha, tiểu đệ đệ, bị thương không đó?

Mau đến lòng tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ an ủi ngươi thật tốt!" Một nữ tử hồng y với bầu ngực vô cùng vĩ ngạn bước từ bên ngoài vào, vỗ vỗ lên cặp tuyết phong đang căng tròn, mỉm cười yểu điệu với Chu Trần.

Nàng là người Huyết gia, tên Huyết Vũ Đồng.

Bởi vì Đông Phương gia vẫn chưa có ai dựa vào Chu Trần mà thức tỉnh, cho nên người Đông Phương gia được xếp ở vị trí đầu tiên, tức là Đông Phương Tử Lan.

Huyết Vũ Đồng xếp thứ hai.

Người thứ ba lại là của Đông Phương gia.

Cứ thế luân phiên.

"Huyết Vũ Đồng, ngươi làm gì vậy, đã Tử Lan không muốn, vậy thì đổi sang ta đi!" Thân ảnh Đông Phương Minh Châu hiện lên.

Nàng chính là người đứng thứ ba.

"Đông Phương Minh Châu, ngươi xếp thứ ba, ra sau đi!" Huyết Vũ Đồng và Đông Phương Minh Châu tranh luận.

"Hai người các ngươi đều ra ngoài!" Đông Phương Tử Lan xuất hiện trước mặt Chu Trần, ánh mắt lạnh lẽo quét qua hai người, sau đó nhìn Chu Trần: "Ngươi yên tâm, lần sau sẽ không thế nữa, vừa rồi chỉ là nhất thời không thích ứng!" "Nàng coi ta là gì?

Lão tử không làm!" Chu Trần quay đầu đi, đến một lời xin lỗi cũng không có, thật sự cho rằng mình lợi hại lắm sao?

Chảnh chọe à?

“Đông Phương Tử Lan, nàng tự đi mà làm Thánh nữ, tranh giành gì với chúng ta, tiểu đệ đệ, ta ủng hộ ngươi!” Huyết Vũ Đồng vội vàng nói.

Hiện giờ phong vũ phiêu dao, có thể thức tỉnh sớm ngày nào thì an tâm sớm ngày nào đó.

Nói không chừng lát nữa Chu Trần đã bị người ta cướp đi mất rồi.

“Xin lỗi!” Đông Phương Tử Lan nhìn Chu Trần, một tay ôm lấy đầu hắn, ấn hắn vào lòng: “Ngươi là đại nam nhân, sao lại nhỏ mọn như vậy?” “Người ta lại không phải cố ý!” “Thơm quá!” Chu Trần cảm nhận được mùi sữa rửa mặt, cùng với sự mềm mại trơn trượt đến cực điểm, lập tức kích động ngẩng đầu.

“Ta muốn trừng phạt nàng!” Chu Trần hung hăng nói: “Nếu nàng bằng lòng thì ở lại, không bằng lòng thì rời đi!” “Hiện tại ta đang rất bực!” “Được!” Đông Phương Tử Lan hít sâu một hơi, vẻ lãnh diễm pha thêm một tia vũ mị, dưới ánh nến lờ mờ càng thêm kiều diễm động lòng người.

Cơ hội này nàng khó khăn lắm mới giành được.

Nàng không thể bỏ lỡ.

Huyết Vũ Đồng và Đông Phương Minh Châu thấy vậy, chỉ đành không cam lòng rời đi.

Chu Trần một tay ôm lấy nàng, sải bước đi vào phòng, nặng nề ném xuống giường.

Kiều khu khẽ run, Đông Phương Tử Lan đôi tay trắng ngần nắm chặt chăn.

“Xoẹt!” Chu Trần đối với nàng không còn khách khí nữa, hiện tại

hắn chỉ muốn hung hăng "sao" nàng.

Đông Phương Tử Lan cảm thấy thân dưới lành lạnh, cơ thể lập tức căng cứng, may mà nàng có ý thức khống chế, nếu không e rằng lại muốn đánh bay Chu Trần mất rồi.

Nàng từ trước đến nay chưa từng thân mật với nam nhân.

Đối mặt với sự tấn công như cuồng phong bạo vũ của Chu Trần, cơ thể có một loại tự vệ bản năng.

Chu Trần thấy vậy, càng thêm hưng phấn.

Hắn giương cung lắp tên, trong lúc Đông Phương Tử Lan không hề chuẩn bị đã bắn ra một mũi tên, mũi tên thô to mang theo phong mang đáng sợ trực tiếp xuyên qua hồng tâm màu đỏ thẫm, toàn bộ mũi tên lập tức đâm sâu vào.

Đồng tử Đông Phương Tử Lan co rút, cố gắng đè nén xúc động muốn đánh bay Chu Trần.

"Cái tiểu hỗn đản này, thật là nhỏ mọn!" "Ta lại không phải cố ý!" "Có cần phải trả thù ta như vậy không, đều rách toạc cả rồi!" "Đau quá..." *** Chu Trần mồ hôi như mưa, lấy ra các loại thần binh, tấn công vào các yếu huyệt khắp thân thể Đông Phương Tử Lan.

"Ngươi thật là một tên hỗn đản nhỏ nhen!" Đông Phương Tử Lan nghiến răng nghiến lợi, cảm thấy cả đời chưa từng nhục nhã như vậy.

"Tâm nhãn của Tử Lan tiên tử cũng chẳng lớn đâu, nhưng ta thích!" Chu Trần cười một tiếng, thần binh Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ trong tay hắn phản thủ đâm vào bụng nàng.

Hắn chính là thích người nhỏ nhen.

Đông Phương Tử Lan: "..." Sau khi hung hăng giáo huấn Đông Phương Tử Lan một trận.

Chu Trần biết phía sau còn có tám người của Đông Phương gia và Huyết gia đang chờ đợi.

"Ai muốn thức tỉnh huyết mạch sớm thì vào đi!" Chu Trần huyết dịch sôi trào, nghĩ đến những ngày tháng an ổn như vậy có lẽ không còn dài nữa, kẻ địch có lẽ đã trên đường rồi.

Hắn càng thêm cấp bách, hướng ra bên ngoài gầm lên: "Ta muốn đánh mười!" *** "Vị tiên tử lãnh diễm không ăn khói lửa nhân gian cuối cùng vẫn dưới sự áp bách của Hoàng Giả huyết mạch mà hoàn toàn sa vào bùn lầy hồng trần, chậc chậc!" Huyết Vũ Đồng, mỹ phụ kiều mị với bộ ngực rộng rãi, thân hình nóng bỏng, thần thức quét qua chiến trường trong đại điện, khóe miệng khẽ cong lên, lộ ra một đôi lúm đồng tiền tuyết trắng mê người.

Nàng và Đông Phương Tử Lan là những người cùng thời.

Hai người xem như đã quen biết nhau mấy vạn năm rồi.

Trước đây Đông Phương Tử Lan luôn là dáng vẻ lạnh lùng như băng sương, người lạ chớ gần.

Giờ phút này môi đỏ hé mở liên tục, cứ như con cá thiếu dưỡng khí, thật sự rất thú vị!

"Nào chỉ sa vào bùn lầy hồng trần, có thể nói bùn lầy đã bao phủ khắp toàn thân, sao mà thảm thương đến vậy!" Huyết Thiên Tuyết cười cười, nàng cũng là một trong bốn suất của Huyết gia lần này.

"Năm mươi bước cười trăm bước!" Đông Phương Minh Châu đôi mắt đẹp dài hẹp quét qua hai người, cười khẩy nói: "Các ngươi chẳng phải cũng vì những bùn lầy này mà đến sao!" Huyết Vũ Đồng thản nhiên thừa nhận, nàng đâu phải cười Đông Phương Tử Lan vì thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch mà hiến thân, nàng chỉ thấy Đông Phương Tử Lan vừa muốn thức tỉnh lại vừa ra vẻ thánh khiết thì khá thú vị.

Mà Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ trong tay hắn lại từ một góc độ hiểm hóc phía trước, lấy thế lôi đình đâm thẳng vào bụng Đông Phương Tử Lan, đánh cho Đông Phương Tử Lan nghiến răng rên khẽ một tiếng.

Quần khởi mà công kích.

Chương 152

Huyết Thiên Tuyết cảm khái nói: "Cũng khó trách vị tiên tử thánh khiết Pháp Tướng cảnh đỉnh phong Đông Phương Tử Lan của chúng ta khó có thể chống đỡ, chỉ đành lặng lẽ ngậm lệ, nghiến răng chịu đựng!" Chu Trần vẫn không hề sợ hãi, dù có sa vào miệng cọp thì sao?

Anh hùng thiên hạ ai địch thủ?

Thử hỏi tiên tử trên trời ai dám đến phàm gian này?

Sắc mặt Huyết Vũ Đồng nghiêm túc hơn một chút, nàng biết Đông Phương Tử Lan thật sự là loại tiên tử thanh lãnh, từ trước đến nay chưa từng thân mật với nam nhân.

"Vũ Đồng tỷ tỷ của ngươi đến đây!" Ưu thế kiêu ngạo ban đầu của Đông Phương Tử Lan lại trở thành nhược điểm trí mạng.

Theo nàng dẫn đầu, những người khác cũng xông lên.

Đông Phương Tử Lan hoàn toàn không có sức hoàn thủ.

Đáng sợ hơn là Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, nắm ngón tay thành trảo, dùng chiêu Long Trảo Thủ đánh trúng tim Đông Phương Tử Lan.

"Nhưng tiểu gia hỏa này không chỉ nhục thân cường đại, chiêu số còn quỷ dị đa biến, không đi theo lối thông thường." Huyết Vũ Đồng mỉm cười vũ mị, tay lớn vung lên: "Các tỷ muội, nghe lệnh của ta, ra ngoài xếp hàng!" Vô thượng thần binh Tử Kim Bàn Long Kích của Chu Trần đột nhiên đâm lén từ phía sau, đóng chặt Đông Phương Tử Lan, không ngừng tấn công, trong nháy mắt đã đâm ra mấy trăm chiêu.

"Ngươi là ai?" "Ta muốn đánh mười!" "Ba" một tiếng, Chu Trần rút kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang tứ xạ, sát khí đằng đằng, mũi kiếm chỉ

thẳng vào Huyết Vũ Đồng, Huyết Thiên Tuyết, Đông Phương Minh Châu và tám vị tiên tử tuyệt thế siêu phàm thoát tục khác!

Thế mà giờ lại bị Chu Trần chơi đùa thành phao phù!

Đông Phương Minh Châu không nói gì, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, kỳ thực nàng cũng không có kinh nghiệm, hồ nước tâm cảnh bình tĩnh lại gợn lên từng đợt sóng lăn tăn.

"Cùng lên đi, ta Chu Trần sợ gì!" Chu Trần nhiệt huyết sôi trào, trường khiếu một tiếng.

Chu Trần chuyên môn tấn công vào điểm yếu và khuyết điểm của nàng.

"Thiên Tuyết tiên tử đến!" Bốn người Đông Phương gia, bốn người Huyết gia, tổng cộng tám vị tiên tử yêu kiều Pháp Tướng cảnh đỉnh phong, vây Chu Trần lại, hổ thị đam đam.

"Tiểu đệ đệ thật là cuồng vọng!" Một tia thần thức của nàng quan sát trận chiến bên trong.

Nàng trực tiếp xông lên.

Đặc biệt chiêu số của Chu Trần quá mức độc địa, không giống với lối đi thông thường.

"Minh Châu tiên tử đến!" Kỳ thực nguyên nhân căn bản vẫn là sự dụ hoặc của Hoàng Giả huyết mạch đã hoàn toàn áp chế tất cả thực lực của Đông Phương Tử Lan, khiến nàng không thể phản kháng, cũng không nguyện phản kháng.

Trên dưới, trước sau, Chu Trần đồng thời tấn công từ ba hướng.

"Không thể không nói ta vẫn rất bội phục nàng ta, vì Hoàng Giả huyết mạch, cũng là ép buộc bản thân làm những điều khó khăn, thật sự đã liều mạng rồi!" "Chúng ta luân phiên chiến!" Mà Chu Trần thì

không kiêng dè gì, phát huy sức mạnh tối đa mà tấn công.

Trong nháy mắt.

Đông Phương Tử Lan vốn đã thiếu kinh nghiệm chiến đấu, càng không cách nào chống đỡ.

Ngay cả Đông Phương Tử Lan Pháp Tướng cảnh đỉnh phong cũng không phải đối thủ, rất nhanh đã bị đánh cho khóc lóc, lệ như mưa sa, hai mắt sưng đỏ.

Đông Phương Minh Châu không thèm để ý, cũng không nghe mệnh lệnh của Huyết Vũ Đồng.

Chu Trần càng đánh càng hăng, hoàn toàn áp chế Đông Phương Tử Lan Pháp Tướng cảnh đỉnh phong. *** "Đúng vậy, thì sao chứ?" Không vào hang hổ làm sao bắt được cọp con!

Đến đây!

Chiến!

Chiến!

Chiến!

Ta muốn thành tiên, khoái lạc tề thiên!

Tiên gia chi đạo, sâu tựa biển cả, hẹp như Thục Đạo.

Đường Thục khó, khó hơn lên trời xanh.

Đường đi khó, khó hơn tiểu ngưu kéo ngọc sơn. *** Hòa Thanh Cung.

Tiên hạc bay lượn, linh khí lượn lờ, an ninh tường hòa, bốn mùa như xuân, đình đài lầu các, kỳ hoa dị thảo, hương thơm say lòng người.

Trong đại điện phú lệ đường hoàng, quỳnh lâu ngọc vũ, châu

quang bảo khí, thể hiện sự trang nghiêm và uy nghiêm.

Đây chính là tẩm cung của đương triều Hoàng hậu Huyết Khinh Ca, người mẫu nghi thiên hạ.

Trong màn sa đỏ.

Một bàn tay ngọc trắng nõn như củ hành xuân, nhẹ nhàng đưa vào trong chăn.

Một lát sau.

Hoàng hậu Huyết Khinh Ca nhìn quả cầu tinh oánh trong tay, phảng phất như vừa được rửa sạch, bên trên có một con thần long màu vàng uốn lượn, lồi lõm không đều, sống động như thật.

Chính là lễ vật Chu Trần tặng nàng cất giữ.

Long Đảm trong Thất giai thần binh Long Hổ Âm Dương Đảm.

"Cũng không biết ai đã làm lộ tin tức của tiểu hỗn đản kia, giờ muốn câu tiểu hỗn đản đó đến, thật sự quá khó!" Huyết Khinh Ca thở dài trong lòng, nhìn thần binh Long Đảm này, sắp bị nàng dưỡng thành trân châu rồi.

Bởi vì tin tức của Chu Trần bị lộ, gây ra sóng gió ầm ĩ.

Ngay cả trong hoàng cung cũng có cảm giác cấp bách của "sơn vũ dục lai phong mãn lâu".

Chu Trần chắc chắn càng thích nữ nhân có tu vi cao.

Như vậy tu vi đề thăng mới nhanh.

Đặc biệt là vì áp lực, Đông Phương gia và Huyết gia đã hoàn toàn gia nhập, giờ Chu Trần thời gian đều bị chiếm hết, đâu có thời gian mà đến "làm" nàng!

Nhưng Huyết Khinh Ca vẫn ôm một tia hy vọng.

“Gần thủy lâu đài tiên đắc nguyệt.” Hoa Thanh Cung cách Bích Hoa Cung không xa, nói không chừng Chu Trần nghĩ đến đổi khẩu vị, liền đến đây.

Huyết Khinh Ca lại đặt Long Đảm về chỗ cũ.

Thậm chí tự mình chơi đùa.

Không phải là nàng rất thích.

Mà là.

Đây là thần binh của Chu Trần, nàng cảm giác Chu Trần hẳn là ẩn ẩn có cảm ứng.

Nói không chừng sẽ hấp dẫn Chu Trần đến.

Chu Trần có cảm ứng hay không thì không biết, nhưng Vương phi Huyết Bạch Anh trong Bắc Lương Vương phủ lại cảm nhận được.

Hổ Đảm mà nàng cất giữ đã động đậy.

“Chẳng lẽ tiểu hỗn đản kia đi đến chỗ tỷ tỷ rồi?” Huyết Bạch Anh kẹp chặt hai chân, suy nghĩ một lát, quyết định tiến cung xem sao.

Dù sao nàng đi gặp Huyết Khinh Ca rất dễ dàng.

Nàng bản thân là Vương phi, lại là muội muội của Huyết Khinh Ca.

Vội vàng đến Hoa Thanh Cung.

Huyết Bạch Anh có chút thất vọng, hóa ra không phải Chu Trần, mà là Huyết Khinh Ca tự mình chơi đùa.

“Tỷ tỷ.” Huyết Bạch Anh đến trước giường, có chút nghi hoặc.

“Ta chỉ nghĩ rằng như vậy có lẽ có thể hấp dẫn sự chú ý của tiểu phôi đản kia!” Huyết Khinh Ca giải thích.

Huyết Bạch Anh gật đầu, ở chỗ Huyết Khinh Ca ở lại một đêm.

Hai người cùng nhau "chơi đùa"!

Ngày thứ hai.

Huyết Bạch Anh và Huyết Khinh Ca đã định ra ám hiệu.

Nếu Chu Trần xuất hiện ở Bắc Lương Vương phủ hoặc Hoa Thanh Cung, bọn họ sẽ âm thầm thông báo cho đối phương.

Ám hiệu là ba dài ba ngắn, một nặng một nhẹ.

"Tỷ tỷ, ta đi đây!" Định xong ám hiệu, Huyết Bạch Anh cáo từ rời đi, trở về Bắc Lương Vương phủ.

Bắc Lương Vương phủ.

Sở Chi Hổ (Sở Vị Hùng) ngồi trước cửa sổ, nhìn ra ngoài thu phong xào xạc, thu vũ rả rích.

Thật là...

"Gió thu mưa thu buồn chết người!" Giờ phút này.

Bọn họ rất bị đả kích, hóa ra mình tặng không cũng không tặng được.

Thật là cuộc đời "thao đản"! *** Bích Hoa Cung.

Xưa nay thánh hiền đều tịch mịch.

Chu Trần một mình chiến thắng chín đại tiên tử, đạt tới cảnh giới thánh hiền, chỉ cảm thấy thiên hạ chúng sinh, bất quá cũng chỉ như vậy, tất cả đều bình đạm như nước. 【Điểm Phong Nguyệt 999999999】 "Sảng khoái!" Chu Trần nhìn Đông Phương Tử Lan tiên tử đang bao dung hắn trong lòng, không thể không nói nữ nhân lạnh như băng sương này, khiến người ta rất có dục vọng muốn khi dễ nàng.

Gương mặt Đông Phương Tử Lan ửng hồng, đầy vết lệ, hai mắt

sưng đỏ.

Không chỉ nàng.

Đông Phương Minh Châu, Huyết Vũ Đồng, Huyết Thiên Tuyết và tám người khác cũng vậy.

Chu Trần còn tặng mỗi người một bộ kỳ môn thần binh, trong đó bao gồm Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ, Long Hổ Âm Dương Đảm, Gia Hải Tử Kim Thằng, Kim Giao Giáp, Hàng Yêu Phục Ma Xử và các thần binh khác.

Giờ khắc này.

Những thần binh này đều được Chu Trần trang bị trên người các nàng, khiến các nàng toàn bộ vũ trang, càng thêm phong thái tuyệt thế!

"Ngươi đúng là tiểu phôi đản!" Nhìn Chu Trần đã đạt đến cảnh giới thánh hiền, lại cảm thụ trang bị đầy mình, Huyết Vũ Đồng giận dỗi nói: "Xưa nay, có thể làm được bước này, tiểu phôi đản ngươi e là độc nhất vô nhị!" Ngay cả tử tự Đại Đế.

E rằng cũng không thể làm được việc khiến nhiều nữ thần Pháp Tướng cảnh đỉnh phong như vậy tùy ý để một tiểu gia hỏa Thần Chủng cảnh như Chu Trần chơi đùa.

"Vũ Đồng tiên tử, ta đây cũng là vì muốn các nàng thức tỉnh nhanh hơn!" "Càng kích thích càng có thể thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch nhanh hơn!" "Đây là sau từng lần thử nghiệm mà được chứng thực!" Chu Trần cười cười, chơi đùa Tử Lan tiên tử, thi hứng đại phát, cất tiếng ngâm: "Hương thầm dụ hoặc khiến lòng khó cấm, cửa động xuân xanh ẩn khuất thâm sâu.

Bướm lượn hoa bay, say đắm nhụy hoa, cuồng phong mê mật, khoe khoang bí ẩn." Tử Lan tiên tử Đông Phương Tử Lan không dám nhìn Chu Trần, đặc biệt là thần binh của Chu Trần đang đóng chặt yếu

hại của nàng, nghĩ đến những chuyện xảy ra trong ngày này.

Nàng liền có một cảm giác xấu hổ chưa từng có.

"Tử Lan tiên tử, thích không?" Chu Trần hôn lên vầng trán trắng nõn sáng bóng của nàng, bàn tay lớn khẽ vuốt tấm lưng ngọc trơn láng.

Da tuyết cốt ngọc, mềm mại sinh tư.

Loại nữ nhân lạnh như băng sương này, kỳ thực nội tâm rất nóng bỏng.

Chỉ cần khai phá tốt.

Rất ~nhuận!

Đông Phương Tử Lan không nói gì, Chu Trần lại nhìn vết thương của nàng, đưa tay xoa xoa, giúp nàng trị liệu sâu.

Thật thoải mái!

"Oanh!" Đột nhiên, Hoàng cung cho đến toàn bộ Càn Đô chấn động, một cỗ năng lượng ba động đáng sợ cuồn cuộn dâng lên, Chu Trần cảm thấy một luồng sức mạnh khủng bố khiến người ta kinh sợ đã phục sinh.

"Là Thiên Long Bá Hoàng Trận của Càn Đô!" Huyết Vũ Đồng và những người khác đột ngột đứng dậy, trong nháy mắt đã chấn bay các loại trang bị đang cắm trên người họ, trên người các nàng quang hoa lưu chuyển, trong khoảnh khắc đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu khi Chu Trần mới gặp các nàng.

Thiên Long Bá Hoàng Trận chính là hoàng cấp đại trận do Thái Tổ Hoàng Đế Sở Bá Hoàng và Hoàng hậu bố trí, uy năng kinh thiên động địa, có thể trấn sát Vương Giả.

Đại trận này bình thường không được khai mở, trừ phi gặp phải

đại địch!

"Ong!" Từng đạo uy áp Vương Giả cường hoành từ hư không bên ngoài Càn Đô giáng xuống, ngay cả Chu Trần đang ở Bích Hoa Cung cũng có thể cảm nhận được sự khủng bố của chúng.

Chí ít có mấy chục vị Vương Giả!

"Mau dậy đi!" Tử Thanh Tiên tử lập tức xuất hiện trước mặt Chu Trần, thấy Chu Trần vẫn đang ôm Đông Phương Tử Lan chưa tách ra, không khỏi im lặng.

Tử Thanh Tiên tử liếc Chu Trần một cái, chỉ là cho dù nàng đã lén thấy vô số lần, vẫn kinh hãi trước sự hùng vĩ của Chu Trần!

Chỉ có thể nói không hổ là thể chất đặc thù.

Quả nhiên là thiên phú dị bẩm.

Hắn có thể!

Chu Trần buông Đông Phương Tử Lan ra, rút người rời đi.

"Là Vương Giả của Đại Khôn vương triều, Đại Ưng vương triều, Đại Kim vương triều, Đại Thanh vương triều và chín đại thế gia thuộc bốn đại vương triều đó, có ba mươi chín người, hẳn là mỗi nhà đã phái ra ba người!" Tử Thanh Tiên tử cảm nhận khí tức bên ngoài Càn Đô, ánh mắt ngưng trọng.

"Thái Sư Thúc Tổ, con cũng đi xem!" Chu Trần suy nghĩ một lát, hắn là nhân vật chính của sự kiện lần này, cũng là trọng điểm xung đột, không thể đứng ngoài.

Huống hồ cũng chưa chắc nhất định phải khai chiến.

Kẻ địch tuy mạnh, nhưng bọn họ cũng không yếu.

Có lẽ.

Có thể giải quyết hòa bình.

Đến lúc đó hắn sẽ "bạo sao" các nữ thần tiên tử của các nước, để các nàng biết hắn 'Kiếm Nhị Thập Tam' lợi hại thế nào!

"Được!" Tử Thanh Tiên tử suy nghĩ một lát, gật đầu, dẫn Chu Trần đi.

Bên ngoài Càn Đô thành.

Ba mươi chín vị Vương Giả ngạo lập hư không, khí tức cường đại nghiền nát mây trắng đầy trời, trấn áp tứ phương, bễ nghễ thiên hạ.

Dòng khí trong hư không phảng phất như đã ngưng đọng!

"Cơ Khôn Vương, Thần Ưng Vương, Kim Đao Vương, Thanh Thiên Vương, các ngươi muốn làm gì?" Lão tổ Hoàng tộc họ Sở, Sở Thiếu Long, ánh mắt uy nghiêm quét qua bốn vị Vương Giả cầm đầu đối phương, lần lượt là các Vương Giả lão tổ của bốn đại vương triều.

Đại Khôn vương triều, Đại Ưng vương triều, Đại Kim vương triều và Đại Thanh vương triều đều không yếu, đều mạnh hơn các Hoàng Giả thế gia trong vương triều.

Giống như thực lực của Đại Càn vương triều mạnh hơn Đông Phương gia và Huyết gia vậy.

Do đó.

Lần này dẫn đầu chính là cường giả của tứ đại vương triều.

"Thiên Long Vương, ngươi hà tất cố ý hỏi vậy?" Lão tổ Vương Giả của Đại Khôn vương triều, Cơ Khôn Vương, hắc hắc cười một tiếng, nói: "Vương triều các ngươi xuất hiện một bảo bối, chúng ta còn không thể đến xem sao?" "Ngươi mẹ nó sao không cho lão tử

xem!" Sở Thiếu Long không có sắc mặt tốt mà nói.

"Sở Thiếu Long, ngươi bớt nói nhảm đi, giao Chu Trần ra đây!" Cơ Khôn Vương mặt đen lại, giận dữ nói: "Nếu không, đạp bằng Đại Càn của ngươi!" "Chỉ bằng các ngươi?

Chẳng lẽ Thiên Long Bá Hoàng Trận của ta vô dụng sao?" Sở Thiếu Long khinh thường, ba mươi chín Vương Giả trước mắt không thể phá vỡ Thiên Long Bá Hoàng Trận của Càn Đô hắn, huống hồ nếu nội tình Hoàng thất toàn bộ lấy ra.

Cho dù không có Vương Giả của Đông Phương gia, Huyết gia và Vô Lượng Kiếm Tông trợ giúp, cũng đủ sức dựa vào Hoàng cấp đại trận Thiên Long Bá Hoàng Trận để trọng thương những Vương Giả này.

Hai bên đấu võ mồm.

Chương 153

Cơ Khôn Vương và những người khác tự nhiên không dám tấn công, Hoàng cấp đại trận không phải chuyện đùa.

Muốn phá Càn Đô, bọn họ ít nhất phải dốc hết nội tình, rồi mời cả Hoàng Giả thần binh mà tổ tông các nhà để lại ra, mới có khả năng phá được Càn Đô.

Đại Càn cũng có Hoàng Giả thần binh, chính là Thiên Long Phá Thành Kích do Sở Bá Hoàng để lại.

Nếu Sở Thiếu Long mời Hoàng Giả thần binh ra, mấy chục Vương Giả của bọn họ hoàn toàn không đủ xem.

Nhưng chưa đến chiến tranh diệt quốc.

Bọn họ đều sẽ không động dụng những nội tình này.

Những người này đến đây cũng không phải muốn cùng Đại Càn cá chết lưới rách.

Chỉ là muốn chia một chén canh mà thôi.

Thiên hạ tấp nập đều vì lợi đến, thiên hạ xôn xao đều vì lợi đi.

Muốn diệt Đại Càn, bọn họ dù tứ đại vương triều liên thủ cũng phải thương gân động cốt, được không bù mất.

Nhưng nếu Đại Càn không nguyện chia sẻ.

Tứ đại vương triều bọn họ liên thủ, có thể dễ dàng chiếm lĩnh phần lớn địa bàn của Đại Càn, vây khốn mọi người của Đại Càn trong Càn Đô.

"Bá!" Ngay vào lúc kiếm bạt nỗ trương này, Tử Thanh Tiên tử dẫn theo Chu Trần xuất hiện, tất cả Vương Giả lập tức đồng loạt

nhìn về phía Chu Trần.

"Đây chính là tiểu gia hỏa có thể chất đặc thù kia sao?" "Cũng chẳng nhìn ra thể chất có gì đặc biệt?" "Ngươi nhìn ra được thì còn gọi là thể chất đặc thù sao?" Từng Vương Giả đầy tò mò, nghị luận sôi nổi.

Đón lấy vô số ánh mắt, Chu Trần vẫn không hề sợ hãi, cất tiếng nói lớn: "Chư vị, ý đồ của các vị ta đều biết, nhưng đó bất quá chỉ là lời đồn mà thôi, hiện tại các vị cũng đã thấy rồi, thể chất của ta tuy có chút đặc thù, nhưng không hề nghịch thiên đến vậy, làm sao có thể khiến người khác thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch!" Đồng thời lúc nói, Chu Trần truyền âm nói: "Mọi người đều vì lợi mà đến, các vị cũng không muốn làm cho ai ai cũng biết, làm lớn chuyện, các vị vẫn sẽ chẳng được gì, chỉ tiện cho cường giả khác mà thôi!" "Ta có thể đáp ứng các vị, giúp người của các vị thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch." "Những sự việc cụ thể, mọi người cùng nhau thương lượng là được!" Cơ Khôn Vương, Thần Ưng Vương, Kim Đao Vương, Thanh Thiên Vương và các Vương Giả khác nhìn nhau, trao đổi truyền âm mấy câu, lập tức đã có quyết định.

Bọn họ cũng không muốn xé rách mặt với Đại Càn.

Đại Càn và Đại Khôn đừng nhìn ở biên cảnh Bắc Lương đánh nhau rất hăng, nhưng kỳ thực cường giả mạnh nhất cũng chỉ có Thần Thông cảnh, Pháp Tướng cảnh đều sẽ không xuất hiện trên chiến trường, càng đừng nói là Vương Giả.

Chiến tranh ở biên cảnh chỉ là để luyện binh mà thôi.

Chiến tranh diệt quốc chân chính, nhất định là quyết chiến giữa các Vương Giả.

Chỉ cần Vương Giả không động, những thứ khác đều chỉ là đánh nhỏ.

Cơ Khôn Vương lập tức chất vấn: "Ngươi nói ngươi không thể thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch thì không thể sao?

Chúng ta muốn tự mình nghiệm chứng!" "Có thể!" "Vừa hay chư vị làm chứng, miễn cho kẻ có ý đồ bất chính, tán phát lời đồn, muốn mượn đao giết người!" Chu Trần hiểu ý đối phương, lập tức lớn tiếng nói.

Ngay sau đó.

Sở Thiếu Long và các cường giả khác cho phép Cơ Khôn Vương và các Vương Giả khác tiến vào Càn Đô, mọi người cùng nhau tìm một nơi để 'nghiệm chứng'.

Kỳ thực, Cơ Khôn Vương và những người khác tiến vào Càn Đô, nếu Chu Trần và những người khác muốn giết bọn họ, thì bọn họ thật sự lên trời không lối, xuống đất không cửa.

Nhưng bọn họ biết, Đại Càn không dám động thủ.

Một khi Đại Càn tiêu diệt bọn họ, thì thật sự xé rách mặt, không thể vãn hồi.

Tứ đại vương triều và chín đại thế gia liên thủ đồng tâm hiệp lực, dù phải trả giá lớn cũng sẽ tiêu diệt Đại Càn.

Ba mươi chín vị Vương Giả đến Càn Thiên Cung.

Đồng hành còn có Tử Thanh Tiên tử và mười vị Vương Giả của Vô Lượng Kiếm Tông, bốn vị Vương Giả của Đông Phương gia, bốn vị Vương Giả của Huyết gia, cùng với mười vị Vương Giả của Hoàng tộc với tư cách là chủ nhà.

Càn Thiên Cung trong chốc lát đã tụ tập sáu mươi bảy vị Vương Giả.

Chu Trần giữa một đám Vương Giả tựa như một Chu Trúc Thanh

lọt vào đàn hổ, nhưng Chu Trúc Thanh này lại là trung tâm của tất cả mọi người!

Tất cả ánh mắt đồng loạt đổ dồn lên Chu Trần, không khí trong đại điện phảng phất như đã ngưng đọng.

Chu Trần vẫn không hề sợ hãi, nhìn một đám Vương Giả hổ thị đam đam, trực tiếp nói: "Ta trước tiên nói ba điểm yêu cầu của ta!" "Thứ nhất, ta có thể giúp người khác thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, nhưng chỉ giới hạn ở nữ nhân, ta không tiếp nhận kẻ vừa già vừa xấu!" "Thứ hai, địa điểm phải ở đây, và khi song tu với ta phải nghe lời ta, nếu tự cho mình là tiên tử nữ thần Pháp Tướng đỉnh phong mà ra vẻ kiêu căng, thì ta không làm nữa!" "Thứ ba, nhất định phải phong ấn tu vi, tiếp nhận kiểm tra, tránh kẻ có ý đồ bất chính là thích khách trà trộn vào, ám sát ta!" "Được rồi, đây chính là những yêu cầu của ta, ta đã nói xong, ai đồng ý, ai phản đối!" "A!

Ngươi tiểu tử này còn khá ngang tàng!" Cơ Khôn Vương không nhịn được cười: "Tin hay không ta bắt ngươi lại, chuyên môn dùng làm ngựa giống, thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch!" "Ngươi hoặc các ngươi có thể thử xem, nếu ta chạy thoát, đợi đến ngày ta thành Đế thành Tiên, một chưởng diệt sạch lão gia nhà các ngươi!" Chu Trần vẫn không hề sợ hãi, cười khẩy nói.

Hắn đối với việc mình thành Đế thành Tiên không hề có bất kỳ lo lắng nào, bằng vào ngón tay vàng của mình, hắn tìm một nơi ẩn náu, sau đó đưa các mỹ nhân trong Phong Nguyệt Bảo Giám ra cùng hắn ngày ngày song tu.

Cứ thế "cẩu" thêm mấy trăm năm, hắn xuất sơn sẽ vô địch!

Phải biết rằng hắn hiện tại đã có thể tịnh cốc rồi, mà chúng nữ trong Phong Nguyệt Bảo Giám đều là thân thần linh, tương tự không cần ăn uống.

Hắn tùy tiện tìm một nơi thâm sơn cùng cốc ít người lui tới mà ẩn náu, ai có thể tìm được hắn?

Hắn có Phong Nguyệt Bảo Giám, cho dù cường giả khác muốn thôi diễn tung tích của hắn cũng không thể thôi diễn ra.

"Thành Đế thành Tiên?" Cơ Khôn Vương khinh thường, thật sự cho rằng thành Đế thành Tiên dễ dàng như vậy sao?

Ngươi có thể thành Hoàng hay không còn là vấn đề.

Nhưng Cơ Khôn Vương không để tâm những điều này, hắn biết hắn không thể bắt Chu Trần đi, suy nghĩ một chút về các điều kiện của Chu Trần, cũng không phải là không thể chấp nhận.

"Bản Vương có thể đáp ứng ngươi, nhưng suất chia thế nào?

Ngươi giúp một người thức tỉnh cần bao lâu?" Cơ Khôn Vương hỏi.

Thần Ưng Vương, Kim Đao Vương và các Vương Giả khác đều dựng tai lên, rất tò mò vấn đề này.

Còn về ba điều kiện của Chu Trần, không tính là quá đáng.

Bọn họ đều có thể chấp nhận.

"Suất thì tất cả các vị cùng nhau thương lượng phân phối là được." Chu Trần nói là Đại Càn vương triều, Vô Lượng Kiếm Tông, Huyết gia, Đông Phương gia và bốn đại vương triều, chín đại thế gia của bọn họ cùng nhau thương lượng.

Chuyện này không cần hắn bận tâm.

Hắn chỉ phụ trách "thảo" thôi!

"Còn về thời gian ta giúp một người thức tỉnh không cố định lắm, chủ yếu tùy thuộc vào tu vi và quá trình." "Nếu là Pháp Tướng cảnh đỉnh phong, đại khái hơn hai mươi ngày, hơn nữa chơi càng kích

thích, thức tỉnh càng nhanh." Ánh mắt quét qua một đám Vương Giả, Chu Trần nhếch miệng cười: "Ở đây có nhiều Hoàng Giả thế gia như vậy, ngay cả cường giả nữ tính Pháp Tướng đỉnh phong cũng có cả đống, thời gian cần thiết sẽ rất dài!" Cơ Khôn Vương và những người khác gật đầu, một người đã mất hơn hai mươi ngày, thời gian này đối với việc bình thường bọn họ bế quan mà nói, chớp mắt đã qua.

Nhưng bọn họ đều muốn nhanh chóng thức tỉnh thêm nhiều Hoàng Giả huyết mạch.

Đương nhiên là càng nhanh càng tốt.

"Vì vậy, các vị chọn người xong, nhớ dặn dò các nàng, đến lúc đó có thể sẽ "chơi" hơi kích thích, để các nàng có sự chuẩn bị tâm lý." Chu Trần cười nói: "Dù sao với tu vi nhục thân của các nàng, bất kể ta "chơi" thế nào, cũng không làm hỏng được." "Đây cũng là vì lợi ích chung của mọi người, có thể trong thời gian ngắn nhất, thức tỉnh nhiều người hơn, chứ không phải ta thích kích thích đâu!" Tử Thanh Tiên tử: "..." Cơ Khôn Vương: "..." Thần Ưng Vương: "..." Tứ đại vương triều, cửu đại thế gia, cùng ba mươi chín vị Vương giả tề tựu Càn Đô, chấn động thiên hạ.

Vô số người đều nín thở lo âu.

Nếu xung đột bùng phát, đó sẽ là một tai họa hủy thiên diệt địa, không biết sẽ có bao nhiêu người phải bỏ mạng.

May mắn thay, mọi chuyện đều không xảy ra, chiến đấu không bùng nổ.

Các Vương giả của tứ đại vương triều và cửu đại thế gia rời khỏi Càn Đô, riêng ai về nhà nấy.

Rất nhanh, từng luồng tin tức truyền khắp thiên hạ.

Hóa ra tin đồn Chu Trần có thể giúp người giác tỉnh Hoàng giả

huyết mạch hoàn toàn là giả dối.

Mặc dù năm đại vương triều, mười một Hoàng giả thế gia hợp lực, cũng không dám nói có thể áp chế tin tức về Chu Trần trong bao lâu.

Năm suất danh ngạch căn bản không đủ!

Dù sao thời gian càng dài, biến số càng nhiều.

"Mặc dù quá đáng, nhưng cũng chưa đến mức hấp dẫn nhiều người như vậy, thậm chí tứ đại vương triều cửu đại thế gia đã điều động gần bốn mươi vị Vương giả!" Vô số người bàn tán xôn xao, dưới sự dẫn dắt âm thầm của tứ đại vương triều, cửu đại thế gia, cùng Đại Càn vương triều, Đông Phương gia, Huyết gia và Vô Lượng Kiếm Tông.

Đương nhiên, nói chung, bất kể là vương triều hay Hoàng giả thế gia, đều có một lượng lớn nữ cường giả Pháp Tướng cảnh đỉnh phong bị kẹt lại, tích lũy rất nhiều.

Sau khi trở về vương triều và gia tộc của mình, họ nhao nhao bắt đầu âm thầm chọn lựa những người thích hợp.

Các Vương giả của tứ đại vương triều và cửu đại thế gia, sau khi đáp ứng yêu cầu của Chu Trần, đã cùng với Đại Càn, Vô Lượng Kiếm Tông, Huyết gia, Đông Phương gia thương lượng.

Người quá nhiều.

"Quả nhiên, kẻ tạo tin đồn chỉ cần mở miệng, kẻ đi dẹp tin đồn phải chạy gãy chân!" Nói không chừng khi nào đó Chu Trần sẽ bị thế lực mạnh hơn cướp đi.

"Cũng không biết tên ngốc nào đã truyền ra tin đồn này, thật sự là mẹ của điều hoang đường mở cửa cho hoang đường, hoang đường đến tận nhà rồi!" Quá ít!

“Hú!” “Ta đi trước!” Bọn họ biết đợt đầu tiên chắc chắn sẽ không đến lượt mình.

Theo ba vị Vương giả trở về và mang tin tức về, một nhóm lão tổ của Đại Ưng Hoàng tộc lập tức bùng nổ.

Ai trước ai sau?

“Các ngươi đừng tranh với ta, suất danh ngạch đầu tiên ta muốn!” Huống hồ người càng nhiều, nguy cơ thông tin rò rỉ càng lớn.

Hiện tại mỗi nhà bọn họ có năm suất danh ngạch.

Điều này tất nhiên sẽ là một cuộc đấu tranh kịch liệt.

Hoàng giả huyết mạch nếu dễ dàng giác tỉnh như vậy, còn đâu sự hiếm có và quý giá nữa?

“Ta nói mà, trên đời làm sao có chuyện tốt như vậy, chỉ cần Chu Trần ‘chơi đùa’ một chút là có thể giác tỉnh Hoàng giả huyết mạch, thật sự là chuyện hoang đường nhất thiên hạ!” Hướng gió nhanh chóng thay đổi.

Cũng không phải không có người trí tuệ cảm thấy có sự bất thường trong đó.

Thể chất của Chu Trần tuy đặc thù, quả thực có thể giúp nữ nhân tu luyện, nhưng cũng giống như song tu, hiệu quả sẽ tốt hơn một chút, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi.

Tin đồn Chu Trần có thể giúp người giác tỉnh Hoàng giả huyết mạch triệt để trở thành tin đồn, trở thành đề tài đàm tiếu sau mỗi bữa trà của vô số người.

Còn những người Thần Thông cảnh, Pháp Tướng sơ trung kỳ, căn bản không dám xen vào, chỉ có thể im lặng đứng một bên, trong lòng ngưỡng mộ.

Tin đồn về Chu Trần tuy vẫn nóng hổi, nhưng sóng gió đã tạm thời lắng xuống, và tin đồn cũng chỉ dừng lại ở Đại Càn và tứ đại vương triều.

Chẳng mấy chốc, vốn dĩ những nữ nhân Pháp Tướng đỉnh phong uy nghiêm vô song, tựa tiên tử nữ thần trên cửu thiên, tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, xoa tay sát cánh, chuẩn bị đánh nhau một trận.

Ai cũng muốn giác tỉnh trước.

"Trên đời lại có thể chất thần kỳ như vậy?!" Một tiếng phượng minh vang vọng khắp bí cảnh.

Giác tỉnh Hoàng giả huyết mạch quả thực là chuyện không tưởng.

Nhưng bọn họ cũng không chắc chắn Chu Trần có thể giúp người giác tỉnh được hay không.

"Dựa vào cái gì?

Dù sao ta cũng muốn một suất danh ngạch!" … Đại Ưng vương triều. … "Song tu là có thể giác tỉnh Hoàng giả huyết mạch?

Thật là không thể tin nổi!" Liệt diễm che kín bầu trời, tựa như mây lửa bốc cháy.

Chỉ thấy phía xa một ngọn núi lửa bùng lên, bao trùm trăm dặm, như biển lửa vô biên bao phủ thương khung.

Những người vốn đang tranh cãi không ngớt đều biến sắc, đôi mắt đẹp thâm thúy hóa thành một điểm, vẻ mặt ngưng trọng: "Nữ Đế Ưng Minh Không!" Nữ Đế Ưng Minh Không, tuy là dòng phụ của hoàng tộc, nhưng căn cốt thể chất bình thường, tuy nhiên nàng lại có ý chí phi phàm, càng có ngộ tính kinh người.

Nàng đã dành hai mươi năm tu luyện thành công Cửu Chuyển Thần Hoàng Quyết tàn khuyết, đúc thành Thần Hoàng Thể, rồi sau đó

một đường thẳng tiến, trở thành vị hoàng đế thứ hai trăm năm mươi sáu của Đại Ưng.

Thủ đoạn của nàng phi phàm, trong số các hoàng đế, không chỉ là nữ đế hiếm có, mà còn là một trong những vị xuất sắc nhất, đủ sức xếp vào top mười bảng hoàng đế Đại Ưng.

Oanh!

Hỏa diễm bay vút lên không, hóa thành một con Thần Hoàng lửa khổng lồ.

Đây chính là Pháp Tướng của Ưng Minh Không!

"Năm suất danh ngạch, Trẫm muốn một!" Một giọng nói đầy uy nghiêm từ trên không trung truyền đến.

Chưa nhìn thấy người tới, chỉ nghe thấy giọng nói đã khiến người ta không khỏi nảy sinh kính sợ.

Ngay cả những cường giả đồng cấp Pháp Tướng đỉnh phong, ánh mắt cũng vô cùng ngưng trọng, tràn đầy kiêng dè.

Khoảng cách giữa các cường giả đồng cảnh cũng vô cùng lớn.

Thần Hoàng lửa biến mất, chỉ thấy một tuyệt thế giai nhân uy nghi vạn phần từ thương khung hạ xuống, một thân phượng bào vàng óng, tựa thiên thần giáng trần.

Nàng đeo nửa mặt nạ vàng, che đi nửa trên dung nhan, chỉ để lộ đôi môi anh đào hồng hào và chiếc cằm tinh xảo.

Đôi phượng mâu uy nghiêm, đôi mắt sáng như thiên thần nhìn xuống chúng sinh, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Nàng có một mái tóc vàng dài khác biệt, tựa như một dòng thác vàng từ phía sau xõa xuống, tung bay tùy ý, giữa những sợi tóc vương vấn lửa vàng, như thiên sứ lạc trần.

Trong lớp mặt nạ vàng che đậy, chỉ có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt, nhưng chỉ riêng phần lộ ra này đã đầy phong tư xước ước, tràn ngập phong tình say đắm.

Thật khó tưởng tượng dung nhan ẩn sau mặt nạ kia sẽ khuynh thành tuyệt thế đến mức nào.

Thân hình đầy đặn, đường cong mềm mại, đặc biệt là đôi chân thon dài, tròn trịa trắng nõn, khiến người ta có một loại xúc động muốn ôm lấy!

"Ưng Minh Không, nàng có biết phải làm thế nào để giác tỉnh không?" Một mỹ phụ phong tư xước ước nhìn Ưng Minh Không, mị hoặc cười: "Muốn giác tỉnh thì phải đi cùng tiểu gia hỏa kia 'ngủ', còn phải phong ấn tu vi, huống hồ nghe nói tiểu gia hỏa kia 'ngu ngốc' lắm, thích chơi kích thích nhất!" "Nàng chịu được không?" "Không cần ngươi quản!" Ưng Minh Không phượng mâu liếc xéo mỹ phụ, bốn chữ đơn giản bình tĩnh, nhưng lại khiến người ta có một áp lực và uy nghiêm đáng sợ không thể cãi lời.

Chỉ riêng một ánh mắt, đã uy nghi tựa trời sập.

Nàng từ một phàm thể bình thường đi đến Pháp Tướng cảnh đỉnh phong hiện tại, là điều vô số người cả đời cũng không thể đạt được.

Nhưng Cửu Chuyển Thần Hoàng Quyết nàng tu luyện lại tàn khuyết nghiêm trọng, dù dựa vào ngộ tính kinh người miễn cưỡng tu thành, cũng chỉ là Thần Hoàng Thể tàn khuyết mà thôi.

Nàng trông có vẻ mạnh mẽ, nhưng thực ra đã phát sinh vấn đề.

Nếu không có đại cơ duyên, e rằng nàng sẽ bị kẹt lại ở Pháp Tướng cảnh đỉnh phong cho đến khi già chết!

Những năm nay nàng vẫn luôn thu thập tình báo, tìm kiếm cơ duyên.

Nàng có được tình báo, trong Mê Vụ Chi Sâm có một con Thần Hoàng đã ngã xuống, nếu nàng có thể có được thi thể của nó, thì có thể bù đắp khiếm khuyết của bản thân, ngày sau sẽ một bước lên trời.

Nhưng tu vi Pháp Tướng cảnh đỉnh phong của nàng chưa đủ.

Còn về việc tìm các Vương giả khác, nàng không tin bất kỳ ai.

Huống hồ thực lực không đủ, chính là mưu đồ với hổ.

Nếu có thể giác tỉnh Ưng Hoàng huyết mạch của Thái Tổ Ưng Hoàng Đại Ưng vương triều, nàng sẽ có thể thăng cấp Vương giả, sau đó tự mình đi lấy thi thể kia!

Còn về việc để Chu Trần 'chơi đùa' thì cứ chơi đùa đi, cũng sẽ không mang thai, cũng sẽ không mất một miếng thịt, trên con đường truy cầu chí cao, điều đó chẳng là gì.

Ưng Minh Không mạnh mẽ bá đạo giành lấy một suất danh ngạch! … Đại Càn vương triều.

Càn Đô.

Bích Hoa Cung.

Đứng là Di Lặc chắp tay.

Ngồi là hồng liên nở cánh.

Anh hùng hào kiệt chớ trách.

Là nơi xuất thân của ngươi.

Chu Trần kiểm tra thân thể cho chín vị nữ thần Pháp Tướng đỉnh phong Đông Phương Tử Lan, Đông Phương Minh Châu, Huyết Vũ Đồng, Huyết Thiên Tuyết.

Chín người mặt đỏ bừng, má nóng hổi.

Chu Trần sơ bộ chẩn đoán, rất có khả năng là do trúng độc gây

phát sốt.

"Đầu tiên đo thân nhiệt!" Chu Trần lấy ra kình thiên bạch ngọc ôn độ kế do chính tay mình chế tạo, nhìn chín người: "Đều xếp hàng ngay ngắn!" Đo thân nhiệt có mấy chỗ, thông thường để tiện, sẽ đo ở nách, nhưng nhiệt độ đo ở đây thường không chính xác lắm.

Chương 154

Đo thân nhiệt chính xác nhất là ở vùng hạ bộ.

"Tử Lan tiên tử, bắt đầu từ nàng!" Chu Trần nhìn Đông Phương Tử Lan, dưới ánh mắt thẹn thùng của nàng, hắn nhéo nhéo đôi đào mềm mại của nàng, ý bảo nàng cúi người xuống.

Đông Phương Tử Lan liếc Chu Trần một cái, nhưng không từ chối.

Chu Trần vén váy lên đến ngang eo, cầm kình thiên bạch ngọc ôn độ kế, từ từ đặt vào, rồi bắt đầu đo!

Sau đó lần lượt là tám người Đông Phương Minh Châu, Huyết Vũ Đồng, Huyết Thiên Tuyết, v.v.

"Tiểu hỗn đản!" Huyết Vũ Đồng môi hồng hé mở, đôi mắt phong tình vạn chủng lườm Chu Trần một cái, kết quả Chu Trần đối với nàng nặng nề vỗ một cái.

"Hừ!" Ánh mắt Huyết Vũ Đồng oán trách, đôi mắt đẹp như nước, suýt chút nữa ngã quỵ xuống đùi Chu Trần.

Sau một hồi kiểm tra và đo lường, Chu Trần đưa ra kết luận.

"Các nàng trúng độc không nhẹ, sốt cao lắm, ta bây giờ sẽ thôi nã khu độc cho các nàng!" Chu Trần đặt Đông Phương Tử Lan lên giường, thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, kích thích các huyệt đạo.

Một tay hắn bắt đầu từ thiên trung, rồi dọc theo linh khư, thần phong, v.v. xoa bóp qua lại.

Một tay khác xuống phía dưới, đi qua cự khuyết, thần khuyết đến khí hải huyệt, rồi dọc theo thạch môn huyệt, đi qua quan nguyên, trung cực, thẳng đến khúc cốt.

Bàn tay Chu Trần ẩn chứa lôi quang, nhanh như chớp, rất nhanh đã có từng giọt độc dịch bị Chu Trần ép ra, bài tiết ra ngoài cơ thể.

"Tử Lan tiên tử, cảm giác thế nào?" Chu Trần nâng tay dính đầy độc dịch lên, khẽ chạm vào trán Đông Phương Tử Lan, phát hiện vẫn còn nóng hổi đỏ bừng.

Đông Phương Tử Lan nghiến chặt răng cắn môi hồng, không nói nên lời, hiển nhiên là độc đã phát tác.

"Độc này quá lợi hại, phải dùng mãnh dược!" Chu Trần chĩa ngón tay làm kiếm, nhanh chóng điểm vào các huyệt vị của Đông Phương Tử Lan, đồng thời ép ra nhiều độc dịch hơn, rồi lấy ra thần binh Tử Kim Bàn Long Côn.

Thần lực dũng động, Chu Trần thông qua thần binh giúp Đông Phương Tử Lan giải độc.

Theo thần binh xuất kích, độc tố ngấm sâu vào xương tủy của Đông Phương Tử Lan bị nhanh chóng ép ra, Chu Trần tinh thần tập trung, trán lấm tấm mồ hôi.

Sau vài canh giờ khu độc, Chu Trần mồ hôi như mưa.

May mắn thay đã đến giai đoạn cuối cùng của việc khu độc.

Chu Trần toàn thân thần lực bùng phát, thần lực hạo hãn bàng bạc như Trường Giang đại hà điên cuồng rót vào độc nang, rửa sạch độc tố ẩn chứa bên trong.

Chỉ thấy độc dịch như thủy triều bị ép ra.

Thân thể Đông Phương Tử Lan đang căng cứng bỗng trở nên nhẹ nhàng, cảm thấy vô bệnh một thân khinh.

Chu Trần trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ, tựa như vị thánh nhân tại thế.

Nhưng Chu Trần không nghỉ ngơi, quay đầu lại tiếp tục giúp Đông Phương Minh Châu, Huyết Vũ Đồng, Huyết Thiên Tuyết và những người khác khu độc liệu thương.

Thời gian trôi qua.

Trong khi Chu Trần bận rộn khu độc liệu thương, tiêm truyền dịch hạ sốt cho Đông Phương Tử Lan và những người khác, thì trong Phong Nguyệt Bảo Giám, linh hồn của Chu Trần và Tần Hồng Ngọc cùng những người khác cũng đang khổ luyện.

Tần Hồng Ngọc khoanh chân ngồi trong Phong Vũ Đồ Lục, tham ngộ những bức phù điêu bên trong, dưới mười lần lưu tốc, nàng vốn là Trúc Cơ đỉnh phong, tu vi không ngừng tiến tới cực hạn.

Cuối cùng, ngày này, một luồng khí tức cường đại đột ngột từ trên người Tần Hồng Ngọc lan tỏa ra, tóc nàng bay lượn, da thịt như ngọc, toàn thân tràn ngập uy áp mạnh mẽ của Kim Đan.

Nàng đã đột phá!

Đạt đến Kim Đan cảnh, hơn nữa còn là Kim Đan của thần hồn nhất đạo!

Đặt vào trước kia, quả thực không dám tưởng tượng!

"Hồng Ngọc, chúc mừng nàng!" Linh hồn Chu Trần từ trên người Tịnh Nguyệt Am Chủ rút ra, đến trước Tần Hồng Ngọc, mỉm cười, gửi lời chúc mừng từ tận đáy lòng.

"Trần ca nhi, cảm ơn chàng!" Tần Hồng Ngọc cười rạng rỡ, nàng có được ngày hôm nay hoàn toàn nhờ Chu Trần.

Thân thể mềm mại của nàng như chim yến về tổ lao vào lòng Chu Trần, hai người hôn nhau nồng nhiệt, rất nhanh đã không phân biệt được nhau.

Theo Tần Hồng Ngọc đột phá, các nữ nhân khác cũng như mở ra một cuộc thi đua, Ly Trường Hận, Thiên Hương tiên tử và Mộ Linh Nhi, vốn cũng là Trúc Cơ đỉnh phong, cũng lần lượt đột phá, thăng cấp Kim Đan!

Trình Tố Tố, Cơ Phượng Hà cũng có chút đột phá, thăng cấp Kim Đan đỉnh phong.

Những người khác cũng tương tự.

Liễu Như Ý, Hỏa Yêu Yêu đạt đến Kim Đan trung kỳ.

Triệu Sư Dung, Lý Thanh Hà, Cố Thu Thủy, Ngư Ấu Vi, Lãnh Nguyệt, Lưu Tinh, Hình Tả đạt đến Trúc Cơ đỉnh phong.

Diệu Đồng và Hồng Tụ từ Trúc Cơ sơ kỳ thăng cấp Trúc Cơ hậu kỳ.

Chu Trần vô cùng vui mừng.

Đại lực xuất chiêu.

Thoáng cái lại một tháng trôi qua.

Đông Phương Tử Lan, Đông Phương Minh Châu, Huyết Vũ Đồng, Huyết Thiên Tuyết và chín vị cường giả Pháp Tướng đỉnh phong khác lần lượt giác tỉnh Hoàng giả huyết mạch.

Sau khi cùng Chu Trần "điên cuồng" lần cuối, họ lần lượt lặng lẽ rời đi.

"Một trăm ức a, một trăm ức!" Chu Trần nhìn bảng cá nhân, trong mắt lộ ra một tia kích động, hắn lại tích lũy được một trăm ức điểm Phong Nguyệt.

Tuy nhiên, Chu Trần không định thăng cấp Nguyên Anh trung kỳ.

Hắn định trước tiên tu vi Võ đạo tu đến Thần Thông cảnh rồi tính sau.

Cùng với việc số lượng yêu tinh ngày càng nhiều, Chu Trần cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Đặc biệt là những yêu tinh này đều là Pháp Tướng cảnh đỉnh phong, ăn người không nhả xương.

Chu Trần nhất định phải có một thể phách cường đại, mới có thể trấn áp được bọn họ.

Thần Chủng cảnh trung kỳ thăng cấp hậu kỳ, cần hai trăm ức điểm Phong Nguyệt.

Vẫn còn thiếu một nửa!

Nhưng cũng chỉ là chuyện của một tháng mà thôi.

Hiện tại những người của tứ đại vương triều và cửu đại thế gia đều lặng lẽ đến Càn Đô, mỗi nhà năm người, tổng cộng sáu mươi lăm người.

Đây chính là sáu mươi lăm nữ cường giả Pháp Tướng đỉnh phong.

Hít!

Chu Trần sờ sờ thắt lưng của mình.

Lại phải chịu khổ rồi!

"Đi thư giãn một chút đã!" Suốt một tháng này Chu Trần gần như đều "quyết chiến" với chín vị tiên tử Pháp Tướng đỉnh phong Đông Phương Tử Lan, v.v., còn chưa ra ngoài chơi nhiều.

Trong đầu hắn không khỏi hiện lên Hoàng hậu Huyết Khinh Ca và Vương phi Huyết Bạch Anh.

"Đi đến phòng Hoàng hậu nương nương chơi một lát đã!" Chu Trần nhìn lên bầu trời, màn đêm như nước, trăng sáng vằng vặc.

Hắn thi triển Mạn Thiên Quá Hải, lặng lẽ đi về Hoa Thanh Cung.

… Hoa Thanh Cung.

Huyết Khinh Ca đang ngâm mình trong bồn tắm, không cho cung nữ hầu hạ, nàng thích một mình yên tĩnh!

Bởi vì Chu Trần, nàng đã cãi nhau với Sở Vô Nhai.

Độc thủ không khuê.

Những giọt nước trong suốt trượt trên làn da trắng như ngọc, trượt qua xương quai xanh tinh tế gợi cảm, cuối cùng rơi vào khe núi sâu không thấy đáy.

Huyết Khinh Ca cúi đầu nhìn bụng dưới hơi nhô lên của mình.

Món quà Chu Trần tặng nàng vẫn còn đó.

Nhưng nàng cảm thấy nếu Chu Trần không đến nữa, long đảm của nàng cũng sắp được ủ thành trân châu rồi.

Đột nhiên!

Một đôi bàn tay rộng lớn mạnh mẽ từ phía sau đặt lên vai nàng, rồi trượt xuống huyệt thiên trung của nàng.

Huyết Khinh Ca giật mình, hơi thở nóng bỏng phả vào vành tai tinh xảo của nàng.

"Nương nương đừng quay đầu, Trần là Bệ hạ!" "Không biết Bệ hạ giá lâm, thần thiếp có thất lễ không kịp nghênh đón, xin Bệ hạ thứ tội!" Huyết Khinh Ca kinh hỉ, lập tức nhập vai.

Đồng thời, nàng điều khiển long đảm trên người, ba dài ba ngắn, một nặng một nhẹ, bắt đầu cử động.

Bắc Lương Vương phủ.

Vương phi Huyết Bạch Anh đang ngủ trong chăn bỗng cảm thấy hổ đảm dị động, nàng chợt mở mắt, vừa kinh vừa mừng!

“Là ám hiệu của tỷ tỷ!” “Tiểu hỗn đản kia đi tìm tỷ tỷ rồi!” Huyết Bạch Anh lập tức rời giường, vội vàng chạy đến hoàng cung.

Còn về Sở Vị Hùng và Sở Chi Hổ, tạm thời bỏ qua.

Hoa Thanh Cung.

Chu Trần ôm Huyết Khinh Ca, một tay trượt xuống, rồi tìm thấy món quà hắn tặng Huyết Khinh Ca là long đảm, từ từ cầm lấy.

Hắn ngắm nhìn long đảm tinh xảo như ngọc, phía trên một con thần long vàng óng thần thái phi dương, sống động như thật, như thể từ biển cả bay lên cửu thiên.

Vảy rồng li ti mang theo những giọt nước trong veo, dưới ánh nến lấp lánh rực rỡ.

“Món quà này, Nương nương có thích không?” “Chàng nói xem?” Huyết Khinh Ca liếc Chu Trần một cái, đôi mắt phong tình vạn chủng nhìn thẳng vào Chu Trần, oán trách: “Chỉ cần chàng tiểu phôi đản này nhớ đến thăm người ta.” “Người ta chính là vì chàng làm gì cũng nguyện ý!” Ý ngoài lời, chỉ cần Chu Trần đến, muốn ‘chơi đùa’ thế nào cũng được!

“Yên tâm, ngày sau Trần nhất định thường xuyên đến thăm Nương nương!” Chu Trần có chút hưng phấn, đặt long đảm trở lại vị trí cũ, một tay ôm lấy Huyết Khinh Ca, xoay người lên giường.

Ngoài Hoa Thanh Cung.

Huyết Bạch Anh dưới sự dẫn dắt của thị nữ thân cận của Huyết Khinh Ca đi đến tẩm cung của Hoàng hậu.

“Huyết Bạch Anh?” Sở Vô Nhai không ngủ được, không biết từ lúc nào đã đi dạo đến Hoa Thanh Cung, đột nhiên nhìn thấy Huyết Bạch Anh vội vã đi tìm Hoàng hậu.

“Đã muộn thế này rồi, nàng ta đến làm gì?” Sở Vô Nhai trong lòng tò mò, lặng lẽ đi theo.

Rất nhanh, Huyết Bạch Anh đến tẩm cung, thị nữ thân cận của Hoàng hậu đứng gác bên ngoài, Huyết Bạch Anh bước vào trong phòng, từng âm thanh khiến người ta sôi máu truyền vào tai.

“Quả nhiên là tiểu hỗn đản đó!” Mắt Huyết Bạch Anh sáng rỡ, lặng lẽ tiến lên, gia nhập chiến trường.

“Hỗn đản!” “Đáng ghét!” “Không biết xấu hổ!” “Tiện nhân!” Sở Vô Nhai trốn trong bóng tối, tránh được thị nữ gác cổng, nghe động tĩnh bên trong, lửa giận bốc lên ba trượng.

Mặc dù hắn đã cãi nhau với Huyết Khinh Ca, nhưng vẫn rất tức giận.

Hắn nắm chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên, cuối cùng lại chỉ có thể hóa thành bất lực.

“Bệ hạ, ngài đi nhầm đường rồi!” “Đại đạo ba nghìn, điều điều đại lộ thông La Mã!” “Được rồi!” Giọng nói của Hoàng hậu từ bên trong truyền ra, Sở Vô Nhai quay người rời đi.

Hắn sợ nghe tiếp sẽ không nhịn được xông vào đâm chết đôi cẩu nam nữ kia.

Lại còn chơi trò nhập vai nữa!

Đáng ghét! … Ngày thứ hai.

Chu Trần dốc hết toàn bộ tài sản tích lũy của mình ra.

Kho báu của Hoàng hậu và Vương phi chất đầy vàng óng ánh, căn bản không chứa hết, đến nỗi kho báu bị vỡ tung ra ngoài!

“Đa tạ Bệ hạ ban thưởng!” Hoàng hậu và Vương phi bái tạ.

“Không cần khách khí, ta đây vốn luôn hào phóng, từ trước đến

nay không tiếc tiền bạc!" Chu Trần phất phất tay, vẫy vẫy ống tay áo, không mang đi một mảnh mây nào.

Rời khỏi đại điện.

Chu Trần kéo kéo thắt lưng, tinh thần sảng khoái.

"Chơi rất sướng a!" Hình bóng phong du yểu điệu của Dao Cơ xuất hiện, giọng nói u u.

"Cô cô, nàng có muốn không?" Chu Trần nhìn chằm chằm dung nhan tuyệt mỹ như ngọc kia, có chút động lòng.

"Hừ!" Dao Cơ hừ lạnh một tiếng, kéo Chu Trần trở về Trần Kiếm Phong.

Chu Trần ở Trần Kiếm Phong chơi mấy ngày với Kiếm Hùng, Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Thanh Ngọc Dao, Cam Linh Tố, Sư Thanh Tuyền, Thanh Nga và những người khác.

Giữa chừng còn "điều giáo" một phen tâm ma vương của phụ thân Ngọc Hoàn Tiên Tử.

Mãi cho đến ba ngày sau, Chu Trần lại lần nữa bắt đầu làm việc.

Nếu đặt ở kiếp trước, hắn chính là phải đi học tiếng Anh, vì nước tranh vinh!

Bích Hoa Cung.

Khi vị tiên tử ngoại quốc xuất hiện trước mặt Chu Trần, Chu Trần không khỏi ngẩn ra.

"Đẹp quá!" Nhìn người phụ nữ trước mặt, ngực đầy đặn, thân hình lả lướt, một thân phượng bào vàng óng, uy nghiêm bá khí, Chu Trần không khỏi thất thần.

Mỹ nữ hắn đã gặp nhiều rồi.

Điều hấp dẫn nhất chính là khí chất.

Người phụ nữ trước mắt này như một vị nữ vương nữ hoàng quân lâm thiên hạ, khiến người ta rất có dục vọng chinh phục!

"Tiên tử phương danh?" Chu Trần rất nhanh hồi thần, đánh giá từ trên xuống dưới người phụ nữ áo vàng.

Đặc biệt là đôi chân dài trắng nõn kia, như hormone biết đi, tản mát mị lực khiến bất kỳ nam nhân nào cũng không thể lờ đi.

Vị trí xẻ tà của chiếc phượng bào thon dài, phong cảnh bên trong không nhìn thấy nhưng lại có thể tưởng tượng được.

Kiểu muốn nhìn mà không nhìn thấy này, chính là thứ hấp dẫn người nhất.

"Ưng Minh Không!" Nữ tử đi đến trước Chu Trần, thân hình cao ráo gần như ngang bằng với Chu Trần, mùi hương u nhã nữ tử thấm vào lòng người lan tỏa, xông vào mũi Chu Trần, khiến người ta say đắm.

"Ưng Minh Không… Minh Không… một cái tên thật bá khí!" Chu Trần nhìn đôi phượng mâu uy nghiêm của Ưng Minh Không, một tay ôm nàng vào lòng, nhéo lấy cằm tinh xảo của nàng, dùng sức nâng lên.

Thân thể mềm mại của Ưng Minh Không chợt căng cứng, nhưng nàng đã bị phong ấn thực lực, tất cả vật ngoài thân đều đã giao ra để bảo quản.

Trang phục nàng mặc đều là do Đại Càn chuẩn bị, Tử Thanh tiên tử đã kiểm tra kỹ lưỡng nàng từ đầu đến chân, đảm bảo sẽ không có thứ gì uy hiếp đến Chu Trần.

Nhưng Ưng Minh Không tuy thân thể căng cứng nhưng không hề phản kháng.

Đôi phượng mâu uy nghiêm nhìn Chu Trần, mặc cho Chu Trần đánh giá, thậm chí một bàn tay Lộc Sơn của Chu Trần đã luồn vào trong váy nàng.

"Minh Không tiên tử, nàng hẳn là một nữ vương phải không, nhìn nàng cũng là người có tính cách lôi lệ phong hành, chúng ta cứ trực tiếp một chút nhé!" Chu Trần niêm hoa nhất tiếu, ôm lấy eo Ưng Minh Không, đặt nàng lên bàn, bảo nàng quay lưng về phía mình.

"Tùy ngươi!" Ưng Minh Không chỉ nhàn nhạt nói.

Trước khi đến nàng đã có sự chuẩn bị.

Huống hồ nàng còn nghe nói Chu Trần thích chơi kích thích.

Bây giờ đây chỉ là món khai vị mà thôi.

Chu Trần cũng không khách khí.

Chương 155

Tiên tử địch quốc, chẳng cần tiếc rẻ.

Chơi hư cũng chẳng xót xa.

Huống hồ đây chính là Pháp Tướng đỉnh phong đại lão, rất "kháng cự"!

Một tháng sau, điểm Phong Nguyệt của Chu Trần đột phá hai trăm ức.

"Cộng điểm!" Theo hai trăm ức điểm Phong Nguyệt tiêu hao, Thần Chủng của Chu Trần cường tráng, càng thêm thâm thúy huyền diệu, nhục thân trên cơ sở ban đầu lại tăng cường gấp trăm lần. 【Thần Chủng hậu kỳ (0/500 ức)】Sức mạnh vô song dâng lên trong lòng, Chu Trần nhìn Ưng Minh Không dưới thân, trong mắt lộ ra một tia hưng phấn.

"Đáng ghét!" "Thế mà lại đột phá như vậy!" Ưng Minh Không nghiến răng chịu đựng sự thô bạo của Chu Trần, trong lòng chấn động.

Chu Trần mới hai mươi mốt tuổi mà đã là Thần Chủng hậu kỳ rồi.

Theo tốc độ này, chẳng phải trước ba mươi tuổi là có thể thăng cấp Thần Thông cảnh sao?

"Thật là một yêu nghiệt!" Ưng Minh Không nghiến chặt môi hồng, vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ.

Nếu nàng có thể chất này, cũng không cần tu luyện khổ cực như vậy, càng không nói đến việc còn bị kẹt ở Pháp Tướng đỉnh phong.

Hiện tại vì muốn giác tỉnh Hoàng giả huyết mạch, còn phải mặc cho tiểu phôi đản Chu Trần này tùy ý đùa giỡn.

Một ngày sau, nhờ tu vi Chu Trần thăng tiến và những nỗ lực trước đó, Ưng Minh Không đã thành công giác tỉnh Hoàng giả huyết mạch.

Chu Trần cảm nhận sự thay đổi của Ưng Minh Không, cắm vùi vào cổ ngọc của nàng, tham lam hôn lấy hương thơm mê người trên cơ thể nàng.

"Ưng Hoàng huyết mạch!" Cảm nhận được luồng sức mạnh cường đại kia, đặc biệt là những cảm ngộ công pháp ẩn chứa trong đó, Ưng Minh Không nắm chặt tay, tràn đầy hưng phấn.

Nàng dùng sức đẩy Chu Trần, nhưng không đẩy được.

"Buông tay!" "Minh Không, chẳng lẽ nàng không cảm nhận được nhiệt tình của ta sao?" Chu Trần cắn vành tai tinh xảo của nàng, hắn tân tân khổ khổ giúp nàng giác tỉnh Hoàng giả huyết mạch, một câu cảm ơn cũng không nói thì thôi, ít nhất cũng phải có thủy có chung chứ?

"Giữa chúng ta đã kết thúc rồi, xin hãy gọi ta là Minh Không Bệ hạ!" Chu Trần: "…" "Thảo!" Chu Trần trừng phạt nàng một trận ra trò.

Một ngày sau, Ưng Minh Không đẩy Chu Trần ra, bình tĩnh mặc quần áo che đi thân thể hoàn mỹ bị Chu Trần làm cho bầm tím, kéo lê bước chân rời khỏi Bích Hoa Cung.

Tử Thanh tiên tử giải phong ấn cho Ưng Minh Không.

Thần lực trên người Ưng Minh Không vận chuyển, tất cả dấu vết Chu Trần để lại lập tức biến mất, nàng quay đầu hung hăng nhìn Chu Trần một cái, rồi biến mất trong Bích Hoa Cung.

"Thoải mái!" Trừng phạt Ưng Minh Không một ngày, Chu Trần tâm mãn ý túc, toàn thân sảng khoái.

Những ngày tiếp theo, Chu Trần sống đầy đủ và bình yên.

Nửa năm sau, Chu Trần tích lũy được năm trăm ức điểm Phong Nguyệt, thăng cấp Thần Chủng đỉnh phong.

Thần Chủng trong đan điền hắn càng thêm thần dị, hơn nữa đã hoàn toàn dung hợp với hạt giống Thế Giới Thụ, không phân biệt nhau, hạt giống Thế Giới Thụ đã hoàn toàn biến thành Thần Chủng của Chu Trần.

"Tiếp theo chính là Thần Thông cảnh!" Thần Thông cảnh tương đương với Hóa Thần của Tiên đạo, là khởi đầu thực sự của việc siêu phàm nhập thánh.

Thần thông quảng đại, pháp lực vô biên.

Chính là bắt đầu từ Thần Thông cảnh và Hóa Thần cảnh.

Đừng thấy Chu Trần hiện tại cũng đã tu luyện thần thông Mạn Thiên Quá Hải, nhưng thực ra chỉ mới phát huy được một chút da lông của môn thần thông này mà thôi.

Nếu ví thần thông như súng máy hạng nhẹ, thì Chu Trần hiện tại dùng thần thông giống như người ôm súng máy hạng nhẹ xả đạn, uy lực tuy bất phàm, có thể nghiền ép kẻ địch không có súng máy.

Nhưng nếu Chu Trần đạt đến Thần Thông cảnh và tu thành môn thần thông này, thì tương đương với Chu Trần sở hữu một chiếc xe bọc thép, và lắp khẩu súng máy này lên xe bọc thép, lại còn nâng cấp biến hóa thành pháo máy.

Uy lực của nó không cần nói cũng biết.

Uy lực của người ôm súng máy hạng nhẹ hoàn toàn không có tính so sánh.

Sức mạnh của Thần Thông cảnh, có thể thấy một phần! 【Thần

Chủng đỉnh phong (0/1000 ức)】"Một ngàn ức sao?

Cũng chỉ là một năm thời gian mà thôi!" Chu Trần tràn đầy mong đợi.

Nhưng cảm nhận sức mạnh cường đại vô chỗ phát tiết trong cơ thể, Chu Trần nhìn về phía phòng của Dao Cơ.

Hơn nửa năm nay, mỗi lần trên đường, Chu Trần đều không tiếc công sức "trêu chọc" Dao Cơ, mối quan hệ giữa hai người cũng ngày càng thân mật.

Có thể nói, trên người Dao Cơ, Chu Trần trừ việc chưa 'phá phòng', những nơi khác Chu Trần đều đã biết như lòng bàn tay.

Thân hình của Dao Cơ so với lần đầu Chu Trần gặp còn phong du hơn không ít, ngực nhô mông vểnh.

Tất cả đều là công lao của hắn.

Chơi lớn rồi!

Nghĩ đến Dao Cơ, khí huyết cường hãn đang sôi trào vì thăng cấp Thần Chủng đỉnh phong của Chu Trần lại bùng cháy!

Hắn nhìn mặt trăng vừa to vừa tròn trên bầu trời, lặng lẽ đến cửa phòng Dao Cơ.

Hắn nâng tay gõ cửa.

"Ai?" "Cô cô mở cửa, ta là Quá Nhi!" "Cô cô mở cửa, ta là Quá Nhi!" Nghe thấy giọng Chu Trần, Dao Cơ vừa mới nằm xuống chợt khựng lại, ánh mắt hơi động.

Chu Trần đến tìm nàng chắc chắn không có chuyện tốt!

Không đúng!

Chắc chắn là chuyện đó rồi!

Đã làm "ngựa bảo mã chuyên tuyến" cho Chu Trần lâu như vậy, nàng còn không hiểu Chu Trần sao?

Hắn mỗi ngày không phải đang làm thì cũng là trên đường đi làm.

"Ngươi đến làm gì?" Dao Cơ mở cửa, dung nhan khuynh thành, mắt sáng lấp lánh, hương thơm nữ tử nhàn nhạt lan tỏa, xông vào mũi, thấm vào lòng người.

Mắt Chu Trần sáng lên, đón lấy ánh mắt sáng ngời động lòng người dưới ánh trăng, lòng chợt nóng lên, nói: "Nàng!" Chu Trần luồn vào độc nang, phát hiện Dao Cơ đã phát độc, toàn thân nóng hổi đỏ bừng, dưới sự xoa nắn của Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần, Dao Cơ đã có chút mê muội, đôi mắt sáng lấp lánh dâng lên một tầng hơi nước, môi hồng hé mở, thở ra khí như lan.

Hít hà thật kỹ!

Trước đây mỗi lần Chu Trần được Dao Cơ đưa đón giữa Trần Kiếm Phong và Bích Hoa Cung, trên đường Chu Trần đều ghé qua cửa phòng Dao Cơ "kiểm tra" một chút.

Chu Trần lúc này liền như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh.

Chỉ là loại chuyện này, hắn chưa từng trải qua.

Ngay sau đó.

"Cô cô!

Ta muốn nàng!" Có độc dịch chậm rãi chảy.

"Hít!" Cơ thể Dao Cơ căng cứng, dung nhan nóng bừng, bên tai vang lên giọng nói dịu dàng như nước của Chu Trần: "Cô cô thả lỏng, mọi thứ cứ giao cho ta là được!" Chu Trần đều ôm lấy eo nàng, cảm nhận thân thể mềm mại của nàng, thật là diệu không thể tả.

"Cô cô, ta nhớ nàng!" "Cô cô, ta nhớ nàng đến phát cuồng!" "Cô

cô, hôm nay ta không đi nữa!" "Cô cô." Thân thể Dao Cơ trắng như ngọc run lên, đồng tử co rút.

Chu Trần rất giỏi lợi dụng tình hình, khoảnh khắc cửa phòng đóng lại, hắn nghiêng người chen vào phòng, một tay ôm lấy eo Dao Cơ mềm mại trơn tru.

Đôi chân nàng vội kẹp lấy ngón tay niêm hoa của Chu Trần, trái tim loạn nhịp, bộ ngực đầy đặn phập phồng lên xuống, hé miệng, nhưng không biết nói gì.

Chu Trần ôm bổng Dao Cơ đặt lên giường, hôn nóng bỏng lên cổ nàng, cuối cùng thì thầm vào tai nàng: "Cô cô, ta muốn vào phòng nàng chơi!" Lấy ra tám vết máu.

Nghe thấy tiếng "Cô cô" đầy nũng nịu của tiểu hỗn đản này, như mở ra một miệng núi lửa, Chu Trần bùng phát sức mạnh chưa từng có.

Mỗi lần đều đi qua cửa mà không vào.

Hôn lên đôi má trắng nõn ấy, bàn tay Lộc Sơn của Chu Trần ôm lấy eo Dao Cơ trơn mềm từ từ trượt xuống, luồn vào trong váy.

"Ừm." Vạn vật sinh linh, con người và những loài động vật khác thực ra không có quá nhiều khác biệt.

Trong mắt Dao Cơ lóe lên vẻ nghi hoặc, nghĩ đến vấn đề của hắn, má nàng đỏ bừng, đưa tay định đóng cửa.

Những ngón tay ngọc ngà như thanh trúc của nàng siết chặt lưng Chu Trần.

Mỗi lần trên đường.

Nhìn thấy máu đều sẽ điên cuồng và hưng phấn.

"Tiểu hỗn đản…" Nàng chỉ có thể im lặng đối mặt.

Chu Trần khẽ cười, so với những người khác, hắn có một tình cảm đặc biệt với Dao Cơ, huống hồ hai người đã ở bên nhau không ít thời gian.

Đáng tiếc thời gian có hạn, Chu Trần chỉ có thể học tập Đại Vũ trị thủy.

Thân thể nàng sớm đã bị Chu Trần "chơi đóc" rồi.

Trong giọng nói có chút căng thẳng xen lẫn chút dịu dàng, Dao Cơ thở ra khí như lan: "Đời này thật sự đã lọt vào tay chàng tiểu phôi đản rồi!" Chu Trần niêm hoa nhất tiếu, cắn vành tai tinh xảo của Dao Cơ, hơi thở nóng bỏng phả vào tai nàng, vành tai và cổ Dao Cơ đỏ ửng như máu.

"???" Chu Trần mỗi lần đi về giữa Trần Kiếm Phong và Bích Hoa Cung đều do Dao Cơ đưa đón.

Nàng đối với Chu Trần cũng không hề bài xích.

Đầu vùi vào sau cổ thiên nga trắng nõn của Dao Cơ, Chu Trần say đắm hít một hơi thật sâu, khắp mũi miệng tràn ngập hương thơm u nhã mê người của Dao Cơ.

Trong lòng Chu Trần gào thét, căn phòng nóng bỏng.

Đêm dài thăm thẳm, giai nhân như mộng.

Chu Trần chìm đắm trong đó, khó mà tự thoát ra.

Đêm khuya, trăng sáng vằng vặc, dường như cũng phải trốn vào sau đám mây, chỉ để lộ đôi mắt cong cong mị hoặc đang lén lút nhìn trộm.

Trong màn đêm, dường như có thi nhân đang ngâm nga: Mưa đập hoa lê khóa cửa sâu.

Nhẹ cởi áo lụa, một mình lên bậc.

Chuyện vui thú cùng ai bàn?

Dưới hoa say hồn, dưới trăng say hồn!

Hoa tự trôi dạt nước tự chảy.

Một chút tương tư, vạn điểm lệ ngân.

Sáng ngắm núi sắc tối ngắm hoa.

Mới xuống đầu non, lại lên tim đầu. … "Tên tiểu tử này chuyên ăn cỏ gần hang!" Tử Thanh tiên tử nhìn Chu Trần chui vào phòng Dao Cơ, hai người mây mưa, không khỏi lắc đầu cười, không có gì bất ngờ.

Tiểu quỷ háo sắc Chu Trần sớm đã để ý đến Dao Cơ rồi.

Bình thường không ít lần chiếm tiện nghi.

Mỗi lần Dao Cơ đưa Chu Trần một đoạn, đều phải về tắm rửa thay đồ lót.

Hiện tại có thể nói là nước chảy thành sông. … 【Điểm Phong Nguyệt: 99】 【Điểm Phong Nguyệt: 69】 【Điểm Phong Nguyệt: 66】 … Vài lần mây mưa mấy độ xuân, trong mộng say quân mộng đoạn hồn.

Sáng dậy mở cửa sương giăng đồi, sương dày cỏ xanh quang âm lạnh.

Chu Trần nhìn Dao Cơ cô cô đang cuộn tròn trong lòng như Chu Trúc Thanh, chìm vào giấc ngủ sâu, không khỏi dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nàng.

So với vẻ cao quý thanh lãnh thường ngày, chỉ trong hoàn cảnh toàn thân được thả lỏng như thế này, vị Đại Trưởng công chúa cao cao tại thượng này mới lộ ra tư thái như vậy.

Đặc biệt là dung nhan như sứ trắng nõn của Dao Cơ đầy vết lệ,

đôi mắt sưng đỏ, nước mắt vẫn chảy dài.

Điều này khiến Chu Trần tràn đầy cảm giác thành tựu.

Còn về tám ngàn vạn điểm Phong Nguyệt tăng thêm, Chu Trần không để ý.

Chu Trần khoảng thời gian này đều "chiến đấu" trong các trận đỉnh phong.

Thậm chí mỗi lần đều "chiến" mười người.

Điểm Phong Nguyệt quả thực bùng nổ.

Chu Trần lưu luyến nhìn dung nhan ngọc ngà đang ngủ say của Dao Cơ, ánh mắt lướt qua một vệt máu đỏ bên cạnh, nâng tay dịu dàng xoa bóp vết thương của nàng.

Chu Trần lấy ra một lọ ngọc, dùng hai ngón tay lấy ra một cục thuốc mỡ tiêu sưng giảm đau, thoa đều vào trong và ngoài vết thương.

Chu Trần thoa rất chậm và rất cẩn thận.

Lông mi dài và dày của Dao Cơ khẽ rung động, nàng mở mắt.

Ngay sau đó liền thấy Chu Trần đang nhìn vết thương của nàng, dùng tay thoa thuốc cho nàng, không khỏi cười đỏ mặt.

"Không cần thoa thuốc!" Dao Cơ môi hồng khẽ mở, nàng dù sao cũng là cường giả Pháp Tướng cảnh, tuy Chu Trần giống như một con cự long hồng hoang, nhưng nàng cũng chỉ là bị thương ngoài da mà thôi.

"Đừng động, ngoan, nghe lời!" Chu Trần đùi áp vào giữa hai chân Dao Cơ, tiếp tục thoa thuốc.

"Tiểu hỗn đản!" Dao Cơ lườm một cái, mím môi, vùi đầu vào ngực Chu Trần, không nói nữa.

Nàng biết Chu Trần chữa thương cho nàng là giả.

Thoa thuốc mới là thật.

"Cô cô nàng thật đẹp!" Nhìn dung nhan khuynh thành của Dao Cơ, kiều diễm ướt át, đẹp không sao tả xiết.

"Cô cô!" Ngay lúc này, tiếng Kiếm Hùng gõ cửa từ bên ngoài vang lên.

"Không tốt!

Là Hùng nhi!" Dao Cơ giật mình, hồn bay phách lạc, như thể bị bắt quả tang đang 'ăn vụng', không biết phải làm sao.

"Cô cô, nàng sợ gì?

Kiếm Hùng không để ý đâu!" Chu Trần cúi đầu hôn mạnh một cái, rồi đứng dậy mở cửa.

"Cô…" Kiếm Hùng vừa định mở lời, nhưng lại nhìn thấy là Chu Trần.

Thấy Chu Trần không mặc quần áo, sát khí đằng đằng, nàng sao lại không biết Chu Trần vừa từ chỗ cô cô nàng ra.

Kiếm Hùng không nói nhiều, quay người rời đi, nhưng bị Chu Trần một tay ôm lấy.

"Kiếm Hùng, ta nhớ nàng!" Ôm lấy Kiếm Hùng, Chu Trần nâng chân đóng cửa, sải bước đi về phía giường mềm.

Dao Cơ đang co mình trong chăn nhìn thấy Chu Trần ôm Kiếm Hùng đi đến, suýt nữa thì sợ chết khiếp, trong lòng đã hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Chu Trần.

Thật là một tiểu hỗn đản.

"Ngươi hỗn đản, ngươi làm gì?" Nhìn Kiếm Hùng bên cạnh, Dao

Cơ đôi mắt đẹp co rút, hung hăng trừng Chu Trần.

Thật sự không phải người!

"Cô cô, Kiếm Hùng, ta giúp hai người gia tăng tình cảm a!" Chu Trần thành thạo kéo thắt lưng ngọc của Kiếm Hùng ra, để lộ thân thể mềm mại lả lướt đầy đặn, trực tiếp "làm" lên.

"Ngươi hỗn đản!" Dao Cơ nâng tay hung hăng nhéo một cái vào người Chu Trần, thấy Kiếm Hùng cắn chặt răng ngà môi hồng, không nói một lời, mặc cho Chu Trần làm càn, càng thêm bất lực.

"Hùng nhi, con không thể cứ vậy mà để hắn làm càn." Dao Cơ cảnh cáo.

Kiếm Hùng cắn môi, không nói gì.

Chương 156

Chỉ cần Chu Trần vui vẻ, nàng sẽ không từ chối.

Dao Cơ làm sao không nhìn ra Kiếm Hùng không nghe lọt tai lời mình, hận rèn sắt không thành thép nói: "Con cứ chiều hư hắn đi!" "Cô cô, trước mặt ta còn khiêu khích mối quan hệ của ta và Kiếm Hùng, lát nữa xem ta trừng phạt nàng thế nào!" Chu Trần nâng tay vỗ một cái lên người Dao Cơ, ôm chặt lấy thân thể mềm mại như ngọc của Kiếm Hùng, như ong mật sủng nịnh hôn lấy.

Bất kể Chu Trần làm thế nào, Kiếm Hùng vẫn cắn chặt môi hồng mỏng manh không lên tiếng.

Bất kể Chu Trần làm thế nào, nàng đều không từ chối.

Chu Trần đối với nàng cũng sủng ái vô cùng, cực tận cưng chiều, trăm mối xót thương.

"Kiếm Hùng, nàng thật tốt!" Hôn lấy Kiếm Hùng bao dung trong lòng, Chu Trần chìm đắm trong sự ấm áp và hòa hợp của cả hai.

Dao Cơ đang vùi đầu trong chăn hé ra đôi mắt đẹp thẹn thùng, nàng có thể cảm nhận được sự sủng ái và nhiệt tình của Chu Trần đối với Kiếm Hùng.

"Coi như còn có chút lương tâm!" Dao Cơ thầm nghĩ, cũng không uổng công Kiếm Hùng đối với hắn bách y bách thuận, bất kể Chu Trần có yêu cầu quá đáng đến đâu, nàng cũng chiều theo.

Một mình nàng cắn chặt môi hồng âm thầm chịu đựng.

Ngày này, Chu Trần không hề rời khỏi phòng Dao Cơ nửa bước.

Ngày này, Chu Trần ôm Dao Cơ và Kiếm Hùng, cảm nhận thân thể bạch ngọc mềm mại của họ, cảm giác như ôm trọn cả thế giới.

Hạnh phúc vô bờ!

Ngày thứ hai, sáng sớm.

Chu Trần nhìn Dao Cơ và Kiếm Hùng, sủng nịnh hôn lên trán họ: "Lại là một ngày tốt đẹp!" "Ta dựng một cây trúc, các nàng nở hai đóa sen!" Dao Cơ đỏ mặt, đưa tay đấm vào ngực Chu Trần một cái.

Chu Trần cười cười.

Hoa đào đã nở xuân hồng.

Quá vội vàng.

Ngại ngùng mưa lạnh sớm gió tối.

Lệ son.

Tương lưu say.

Mấy lần nặng.

Tựa hồ nhân sinh trường ái thủy trường đông. … Rời khỏi chỗ Dao Cơ và Kiếm Hùng, Chu Trần xuân phong đắc ý, toàn thân tràn đầy sức sống, làm gì cũng đầy động lực.

Năm đại vương triều, mười một thế gia, Vô Lượng Kiếm Tông.

Chu Trần lại quay lại quỹ đạo.

Mỗi lần hắn đều "chiến" mười người.

Sau khi thăng cấp Thần Chủng cảnh đỉnh phong, thực lực Chu Trần tăng vọt, nhục thân cường hãn, ngay cả nữ thần Pháp Tướng cảnh đỉnh phong, Chu Trần cũng có thể vượt cấp mà chiến.

Mỗi người đều bị Chu Trần làm cho khóc lóc, nước mắt chảy đầy mặt, đôi mắt sưng đỏ.

Điểm Phong Nguyệt của Chu Trần tăng lên từng ngày, mỗi ngày đều bùng nổ.

Thời gian trôi qua, tin tức về Chu Trần dần phai nhạt.

Chu Trần mỗi ngày vùi đầu khổ làm, tin tức của hắn dần bị những thiên kiêu nổi tiếng khác thay thế, những thiên kiêu này thực ra đều là do các vương triều cố ý đẩy ra để thu hút sự chú ý.

Giống như kiếp trước lên hot search, cách tốt nhất không phải là dập tắt, mà là để một hot search khác che lấp, chuyển hướng sự chú ý.

Những người của tứ đại vương triều và cửu đại thế gia nhìn thấy từng cường giả Pháp Tướng đỉnh phong của nhà mình giác tỉnh, vui mừng khôn xiết, càng ra sức áp chế tin tức về Chu Trần.

Bách Triều Đại Chiến đã kết thúc, Chu Trần không mấy quan tâm.

Mỗi ngày nhìn điểm Phong Nguyệt tăng lên, giống như nhìn tài khoản ngân hàng không ngừng tăng thêm, vui sướng, lại còn có những nữ thần Pháp Tướng đỉnh phong với khí chất phong tình khác nhau tùy ý hắn 'chơi đùa'.

Dùng lời của Lưu Thiện thì là: vui đến quên lối về. … Lại một năm xuân đến, đào hồng vẫn vậy, trúc xanh như cũ.

Bích Hoa Cung.

Một thân ảnh mặc cung váy lụa tím thẫm hiện ra, bộ ngực đầy đặn phồng lên, cao vút lên mây, thẳng tắp hùng vĩ.

Làn da trắng nõn mịn màng, vượt sương thắng tuyết, ngũ quan lạnh lùng động lòng người, tinh xảo tuyệt luân, ngay cả mạng che mặt bán trong suốt cũng không che giấu được dung quang tuyệt thế của nàng.

Đại điện rộng lớn trong khoảnh khắc này đều trở nên sáng sủa hẳn lên, tràn ngập ánh sáng, rực rỡ chiếu người!

"Cuối cùng cũng đến lượt bản cung rồi!" Trần Viên Viên đôi mắt

đẹp lấp lánh, tràn đầy mong đợi.

Nàng là một lão tổ Pháp Tướng cảnh đỉnh phong của Đại Thanh vương triều, nhưng người quá nhiều, mà Chu Trần chỉ có một, ngay cả nàng cũng đã xếp hàng chờ đợi gần hai năm trời. 【Điểm Phong Nguyệt: 99990000000】 "Chỉ còn một chút nữa thôi!" Chu Trần nhìn người đến, trong mắt dị sắc cuồng trào.

"Thật là một tuyệt thế mỹ nhân!" Chu Trần tiến lên, ôm lấy đôi chân trắng nõn mịn màng của Trần Viên Viên, một cái ôm công chúa ôm nàng lên, sải bước đi vào phòng.

"Tiểu đệ đệ, ngươi quả thật tính tình vội vàng a!" Trần Viên Viên một đôi cánh tay ngọc trắng như ngó sen thuận thế móc lấy cổ Chu Trần, đôi mắt như bảo thạch đen láy chuyển động, ghé sát vào má Chu Trần, thở ra một hơi khí nóng.

"Nhưng…" "Tỷ tỷ thích!" Nàng đã xếp hàng chờ đợi gần hai năm.

Nếu không biết thì thôi.

Nàng bế quan một lần là hàng trăm, hàng ngàn năm trôi qua.

Nhưng khi biết đến Chu Trần, nàng cảm thấy ngày tháng trôi qua như niên, mỗi ngày đều là một sự giày vò.

Nàng cũng rất vội.

"Tỷ tỷ phương danh?" Đặt Trần Viên Viên lên giường, bảo nàng quỳ xuống.

"Trần Viên Viên!" Nàng quay đầu mị hoặc cười, lườm: "Tiểu đệ đệ, ngươi quả thật hư hỏng!" "Thế sao?" Chu Trần cười một tiếng, vén váy nàng lên, rồi để nàng biết còn có thứ hư hỏng hơn.

"Hửm?" Trần Viên Viên nhướng mày, đôi mắt đẹp trừng: "Tiểu đệ đệ, ngươi đã đi vào tà đạo rồi!" "Tồn tại tức là đạo lý, đâu có tà

đạo gì, đều là nhân gian chính đạo!" Chu Trần cười cười, lấy ra các loại trang bị hắn chế tạo, làm quà gặp mặt, toàn bộ trang bị cho Trần Viên Viên.

Mặt trời lặn về tây.

Chu Trần nhìn bảng cá nhân, đã đột phá một ngàn ức đại quan.

Nhưng hắn đang ở trong độc nang giúp Trần Viên Viên tiêm truyền dịch khu độc, không rảnh để ý.

Huống hồ, bất kể là Võ đạo thăng cấp Thần Thông, hay Tiên đạo thăng cấp Hóa Thần, đều có lôi kiếp.

Hơn nữa, với tư cách là một cảnh giới đặt chân vào con đường thành tiên thành thần, sự quan trọng của nó không kém gì thăng cấp Kim Đan và Nguyên Đan.

Chu Trần ước tính động tĩnh khi hắn thăng cấp sẽ không nhỏ.

Cứ tích trữ thêm một chút để dự phòng.

Thoáng cái lại hai năm rưỡi trôi qua.

Chu Trần nhìn ba ngàn năm trăm ức điểm Phong Nguyệt trên bảng cá nhân, lập tức không chần chừ nữa, chuẩn bị đột phá.

Ban đầu hắn định tìm một nơi yên tĩnh để đột phá.

Nhưng Tử Thanh tiên tử nói với hắn rằng, thời gian cần thiết để thăng cấp Thần Thông cảnh không ngắn, bên ngoài không an toàn, dễ bị địch nhân tấn công.

Càn Đô có hoàng cấp đại trận, lại là đại bản doanh của Đại Càn, ngay cả Hoàng giả đến cũng có thể chống đỡ được một chút.

Thế là, Chu Trần không chần chừ nữa.

"Võ đạo, cộng điểm!" Cùng với một ngàn ức điểm Phong Nguyệt

tiêu hao, sức mạnh hạo hãn bàng bạc như Ngân Hà rơi cửu thiên, điên cuồng rót vào Thần Chủng.

Trên Thần Chủng hoàn mỹ vô hạ, thần dị phi phàm nứt ra những vết rạn, như gà con phá vỏ.

Một luồng khí tức khủng bố chưa từng có từ trên người Chu Trần xuyên thấu ra ngoài.

Linh khí thiên địa cuồn cuộn từ hư không như thác nước Ngân Hà từ cửu thiên đổ xuống, điên cuồng rót vào cơ thể Chu Trần, lấy Trần Kiếm Phong làm trung tâm, trong hoàng cung nổi lên một cơn bão linh khí.

Cơn bão này trong chớp mắt lan tràn ra vô số tiên sơn xung quanh, rồi quét sạch toàn bộ Càn Đô, và khuếch tán ra xung quanh.

"Trời tối rồi sao?!" Trong Càn Đô, vô số tu luyện giả ngẩng đầu, chỉ thấy bầu trời trên đỉnh đầu tối sầm lại.

Có cường giả kinh hô: "Chẳng lẽ có cường giả thăng cấp Vương giả?" Từng luồng khí tức Thần Thông cảnh, Pháp Tướng cảnh, thậm chí Vương giả cảnh dao động.

"Trời ơi, đây là động tĩnh thăng cấp Vương giả sao?" "Chết tiệt!

Thành Hoàng còn tạm được!" "Động tĩnh này cũng quá lớn rồi!" Trong chốc lát, Càn Đô phong khởi vân dũng, vô số tu luyện giả trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy bầu trời trên đỉnh đầu đã hoàn toàn tối sầm lại, từng mảng mây đen khổng lồ che phủ toàn bộ Hoàng thành Càn Đô, và lan rộng ra bốn phương tám hướng không biết bao nhiêu vạn dặm.

Linh khí thiên địa cuồn cuộn như Ngân Hà đổ xuống, từ trên cửu thiên cuồn cuộn trút xuống.

Trong chớp mắt, trên không Càn Đô đã hình thành một vùng biển cả vô cùng rộng lớn, hoàn toàn do linh khí ngưng tụ thành biển.

Trong biển có xoáy nước.

Trung tâm xoáy nước một thân ảnh xông thẳng lên trời.

Chu Trần tóc bay lượn, ngạo nghễ đứng giữa hư không, cảm nhận động tĩnh vô cùng lớn này, trong lòng bất lực nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều nữa.

Hắn biết ngay cả thiên kiêu tuyệt thế Nguyên Đan đại đạo thăng cấp Thần Thông cảnh cũng tuyệt đối không có động tĩnh lớn như hắn.

Hắn hoàn toàn là do dung hợp với hạt giống Thế Giới Thụ kia.

"Đây là thăng cấp Thần Thông sao?" Tử Thanh tiên tử trợn tròn mắt, nàng thăng cấp Vương giả cũng không có động tĩnh lớn đến vậy.

Nếu không phải biết tu vi của Chu Trần, nói là Chu Trần thành Hoàng, nàng cũng sẽ không nghi ngờ.

"Thật là thiên tung chi tài, vô thượng chi tư!" Các lão tổ cảnh giới Vương giả của Sở thị Hoàng tộc, Vô Lượng Kiếm Tông, Đông Phương gia, Huyết gia đều chấn động khó nói nên lời.

Thật sự là yêu nghiệt!

"Đây là điều con người có thể làm được sao?" Sở Thiếu Long ngây ngốc nhìn dị tượng khủng bố trên bầu trời, cảm thấy một luồng thiên uy hạo hãn giáng lâm, không khỏi lẩm bẩm: "Dị tượng khủng bố như vậy, lôi kiếp kia sẽ hung mãnh đến mức nào?" "Đúng vậy, Chu Trần tuy chiến lực phi phàm, nhưng có thể vượt qua lôi kiếp sinh ra từ dị tượng khủng bố như vậy không?" Tử Thanh tiên tử nghe vậy lo lắng.

Dị tượng càng lớn, biểu thị người đột phá càng yêu nghiệt, căn cơ

càng hùng hậu, chiến lực càng mạnh, nhưng tương ứng lôi kiếp cũng càng mạnh.

"Tiểu hỗn đản này…" Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Thanh Ngọc Dao, Kiếm Hùng, Dao Cơ và những người khác nhìn Chu Trần, đôi mắt đẹp tràn đầy lo lắng, nắm chặt tay, trái tim treo đến tận cổ họng.

"Nhất định phải vượt qua a!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao và những người khác trong lòng cầu nguyện, khi bắt nạt các nàng thì hung hăng như vậy, lần này không thể yếu đuối được!

Trong đan điền hỗn độn của Chu Trần, Thần Chủng hoàn toàn vỡ nát, một mầm cây màu xanh biếc như hắc động vũ trụ điên cuồng thôn phệ linh khí không ngừng dũng vào, điên cuồng sinh trưởng.

Một tấc.

Một thước.

Ba thước.

Một trượng. … Mười trượng.

Oanh long!

Khi mầm cây dài đến chín mươi chín trượng, mây lôi kiếp tích tụ đến cực hạn trên bầu trời chợt giáng xuống một đạo lôi đình.

Một đạo lôi điện khổng lồ dài hàng trăm trượng mạnh mẽ xé toang bầu trời, như một con nộ long ầm ầm giáng xuống, mang theo khí thế cuồng bạo cương liệt vô cùng lao tới.

Thân ảnh Chu Trần trong chớp mắt bị lôi đình nuốt chửng.

"Hít!" Chu Trần chấn động, ngay cả với nhục thân của hắn cũng cảm thấy bị đánh cho da tróc thịt nát, toàn thân tê dại.

Khoảnh khắc tiếp theo, mầm cây trong đan điền rung chuyển, một luồng sức mạnh tràn đầy sinh cơ vô tận dũng nhập vào cơ thể, cơn

đau và vết nứt ban đầu trong chớp mắt phục hồi.

Mà những tia lôi đình bị xé rách kia đều bị mầm cây nuốt chửng như ăn tươi nuốt sống, chỉ còn lại từng luồng điện hồ nhảy nhót trên người Chu Trần.

Oanh!

Theo lôi đình bị hấp thu, mầm cây như ăn đại bổ dược, một hơi đột phá chín mươi chín trượng, tiếp tục cao lên, tiếp tục thô ra.

Một trăm trượng.

Một ngàn trượng. … Nhưng kỳ lạ là trên mầm cây này không có một cành cây nào, cũng không có một chiếc lá nào, chỉ có một cái mầm ở đỉnh!

Mầm cây này chính là Thần Thông Thụ, còn gọi là Đạo Thụ, khi thăng cấp Thần Thông cảnh.

Đạo Thụ sẽ không đâm chồi nảy lộc, chỉ là một thân cây trơ trụi.

Sau này mỗi khi luyện thành một môn thần thông, Đạo Thụ sẽ mọc ra một cành cây tương ứng.

Theo thông tin Chu Trần tìm hiểu, Đạo Thụ của Thần Thông cảnh bình thường có chiều cao trong khoảng chín trượng đến chín mươi chín trượng.

Vượt quá chín mươi chín trượng là thiên kiêu.

Vượt quá chín trăm chín mươi chín trượng được gọi là yêu nghiệt.

Nghe nói thiên tài ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, kỷ lục cao nhất của Đạo Thụ cũng chỉ có chín ngàn chín trăm chín mươi chín trượng.

“Đạo lôi kiếp đầu tiên đã vượt qua!” “Dường như không hề bị thương!” “Hít!” “Nhục thân của Chu Trần lại khủng bố đến vậy sao?” Vô số ánh mắt đổ dồn vào Chu Trần, tràn đầy chấn động.

Đạo lôi kiếp vừa rồi, đừng nói Chu Trần vừa đột phá, ngay cả đa số cường giả Thần Thông cảnh cũng không đỡ nổi, có một loại cảm giác sợ hãi.

"Tên tiểu tử này lại mạnh đến vậy?" Càn Đế Sở Vô Nhai và Bắc Lương Vương Sở Vô Thương trong lòng chấn động, mấy năm nay, ngay cả khi Hoàng hậu và Vương phi đã giác tỉnh Hoàng giả huyết mạch, nhưng vẫn dây dưa với Chu Trần.

Chu Trần hứng thú là chạy đi 'ăn vụng', còn Hoàng hậu và Vương phi cũng hoan nghênh Chu Trần đến.

Chẳng lẽ vì Chu Trần có đặc điểm riêng?

Thân thể lại còn rất mạnh?

Bắc Lương Vương phủ.

"Mạnh quá!" Vương phi Huyết Bạch Anh nhìn lên bầu trời, thân thể mềm mại đầy đặn khẽ run rẩy, trên dung nhan tuyệt mỹ như ngọc tràn ngập sự kích động cuồng nhiệt và ngưỡng mộ nồng nặc.

Nàng kẹp chặt hai chân, cảm thấy trong ngực có một luồng nhiệt lưu đang dũng động, đang sôi trào: "Đây mới là chân nam nhân vậy!" Sở Chi Hổ, Sở Vị Hùng đứng bên cạnh nàng, ánh mắt mê ly, tràn đầy khát vọng và kính phục sùng bái, lông mày nhếch lên.

Trong đầu họ hiện lên dáng vẻ hư hỏng của Chu Trần khi 'điều giáo' họ, nhưng nhìn bóng dáng thần võ ngạo nghễ đứng giữa hư không lúc này, họ lại cảm thấy Chu Trần có một loại mị lực và phong thái khác biệt.

"Chết tiệt!" Trong Ngọc Tiên Lâu, Triệu Long Tượng trực tiếp chửi thề.

Hắn mới thăng cấp Thần Chủng cảnh không lâu, không ngờ Chu Trần vốn cùng hắn lại đã thăng cấp Thần Thông rồi.

Hơn nữa động tĩnh này, quả thực còn khủng bố hơn cả thăng cấp Vương giả!

"Đạo Thụ của hắn phải cao bao nhiêu?" "Sẽ không đạt đến chín ngàn chín trăm chín mươi chín trượng chứ?" Trong lòng Triệu Long Tượng chấn động.

Đạo Thụ đạt đến chín ngàn chín trăm chín mươi chín trượng tất nhiên đã ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan.

Nhưng yêu nghiệt ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan lại chưa chắc có thể đạt đến chín ngàn chín trăm chín mươi chín trượng.

Điều này có liên quan đến việc dựng dục Thần Chủng ở Thần Chủng cảnh. … "Sảng khoái quá!" Theo Đạo Thụ không ngừng tăng trưởng, Chu Trần có thể cảm nhận rõ ràng nhục thân không ngừng tăng cường, không ngừng phá vỡ cực hạn, sức mạnh tăng trưởng theo cấp số nhân.

Đạo Thụ giống như một động cơ, rót đầy động lực cho Chu Trần!

Chương 157

Oanh!

Chu Trần chủ động xông thẳng lên trời, hắn biết có Đạo Thụ do dung hợp hạt giống Thế Giới Thụ mà dựng dục, lôi kiếp này không thể đánh chết hắn!

Thấy Chu Trần nghịch thiên mà lên, tất cả mọi người đều há hốc mồm, trợn mắt há mồm, trái tim dường như đều ngừng đập.

Lôi kiếp khủng bố như vậy, Chu Trần lại còn chủ động nghênh đón?

Oanh long long!

Lôi đình dường như bị chọc giận, từng đạo lôi đình đáng sợ như những con lôi long giận dữ phủ xuống, nhe nanh múa vuốt, muốn xé nát Chu Trần.

Chu Trần thản nhiên không sợ, chống đỡ lôi đình, một đầu lao vào biển lôi.

Oanh!

Đạo Thụ trong thế giới hỗn độn ở đan điền như hổ vào bầy dê, điên cuồng thôn phệ biển lôi và biển linh khí.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến vô số người kinh khủng xuất hiện.

Vùng lôi kiếp khủng bố và biển linh khí mênh mông như đại dương, lại bị Chu Trần thôn phệ điên cuồng như kình hút nước.

Lấy Chu Trần làm trung tâm, trong phạm vi mười dặm, hóa thành chân không.

Bất kể là kiếp lôi, hay biển linh khí, không còn sót lại một giọt!

Tất cả mọi người hoàn toàn hóa đá!

Đây còn là người sao?

Bọn họ chưa từng thấy điều nào quá đáng như vậy!

"Tiểu tử này… Chu Trần, e rằng không chỉ đơn giản là thể chất đặc thù, e rằng là tiên nhân chuyển thế…" Thân thể Sở Thiếu Long run rẩy, hắn sống nhiều năm như vậy, đã nghe không ít chuyện về thiên tài ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan.

Thậm chí hắn còn từng tận mắt chứng kiến một thiên tài Đại Đạo Nguyên Đan của Thánh Địa thăng cấp Thần Thông cảnh.

Nhưng so với Chu Trần… hoàn toàn không thể sánh bằng, khoảng cách lớn như trời với đất.

Luyện Thể ba trăm sáu mươi lăm chuyển là có thể luyện thể viên mãn, ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, đối với các thế lực bình thường rất khó, hoàn toàn là truyền thuyết.

Nhưng đối với những Thánh Địa, thậm chí thế lực cấp Đế, thì thật sự không đáng kể.

Những thiên tài tuyệt thế trong số họ, từ nhỏ được các loại tài nguyên bồi đắp, cộng thêm thiên phú siêu phàm, tu luyện năm sáu mươi năm, thậm chí bảy tám mươi năm, tổng cộng đều có thể đạt đến luyện thể viên mãn.

Thiên tài địa bảo có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện võ công.

Lại còn có môi trường đặc biệt, lại có cường giả chỉ điểm.

Nhưng cho dù như vậy, nhanh nhất trong số họ cũng phải mất bốn năm mươi năm, mà Chu Trần không có tài nguyên, dựa vào "hack", chỉ trong hai năm rưỡi, từ không có gì, luyện thể viên mãn, ngưng tụ

Đại Đạo Nguyên Đan.

Ngay cả thiên tài Thánh Địa cũng kém xa.

Hiện tại Chu Trần hai mươi lăm tuổi.

Những thiên tài trong Thánh Địa lúc này vẫn còn đang luyện thể, nỗ lực hướng tới luyện thể viên mãn.

Mà Chu Trần đã thăng cấp Thần Thông cảnh rồi.

Đợi đến khi họ luyện thể viên mãn, cũng là năm sáu mươi tuổi, bảy tám mươi tuổi, Chu Trần e rằng đã thành tiên thành thần rồi.

Chu Trần không biết sự chấn động của những người khác, lúc này hắn cảm nhận được sức mạnh đang tăng vọt, có một loại khoái cảm vô song.

Cảm giác sức mạnh thăng tiến không thể hình dung.

Hơn cả khoảnh khắc Chu Trần bước vào phòng mỹ nhân sư phụ, khiến người ta say đắm, khiến người ta không thể tự thoát ra.

Hắn khoanh chân ngồi giữa hư không.

Xung quanh vẫn là mây lôi kiếp và biển linh khí bao phủ toàn bộ Càn Đô, thậm chí kéo dài không biết bao nhiêu vạn dặm.

Thân thể hắn như hắc động, toàn thân trên dưới tỏa ra sức thôn phệ vô song.

Tất cả kiếp lôi, linh khí xung quanh đều dũng nhập vào cơ thể hắn.

Trăm sông đổ về biển, vạn dòng chảy về sông.

Hư không xung quanh dường như đều vì lực thôn phệ tỏa ra từ cơ thể hắn mà bị bóp méo.

Thời gian trôi từng chút một.

Từng tôn cường giả cảm ứng được động tĩnh từ bốn phương tám

hướng cản đến.

Ông!

Hư không xé rách, một thân ảnh đội tử kim quan, thân khoác tử bào bước ra, khí tức vô song từ trên người hắn lan tỏa.

Khoảnh khắc này, trong và ngoài Càn Đô, tất cả Vương giả đều không tự chủ nhìn về phía người đến, đồng tử co rút, trong mắt tràn đầy kính sợ.

Võ Đạo Hoàng giả!

Võ Đạo Hoàng giả lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc, thần uy vô lượng, động một cái là phục thi trăm vạn, máu chảy ngàn dặm, uy chấn bốn phương.

Vương giả trước mặt Hoàng giả, không có bất kỳ sự so sánh nào!

"Hít!" Khi nhìn thấy Chu Trần khoanh chân ngồi giữa hư không điên cuồng thôn phệ lôi kiếp hạo hãn và biển linh khí, vị tử bào Hoàng giả này trong mắt lại lộ ra vẻ chấn động.

"Dị tượng và lôi kiếp khủng bố như vậy, hắn lại dễ dàng đến thế sao?" "Đây là yêu nghiệt gì?" Tử bào Hoàng giả kinh hãi, ngay cả khi hắn sống hàng chục vạn năm, cũng chưa từng thấy sự tồn tại yêu nghiệt như vậy.

Thiên tài Đại Đạo Nguyên Đan thăng cấp Thần Thông hắn đã thấy nhiều rồi, nhưng chưa từng thấy loại như Chu Trần.

Thậm chí chưa từng nghe nói đến.

"Kẻ này chẳng lẽ là tiên thần chuyển thế?" Ánh mắt tử bào Hoàng giả rực lửa, ý niệm vừa động, trong chớp mắt từ trong ý niệm của chúng sinh Càn Đô đã có được tin tức về Chu Trần.

"Chơi nữ nhân là mạnh lên?

Mới hai mươi lăm tuổi?" "Trước mười tám tuổi bình thường vô kỳ, mười tám tuổi bắt đầu tu luyện, một bước lên trời?" "Tuyệt đối là tiên thần chuyển thế!" Tử bào Hoàng giả có kết luận, hắn không tin có thiên tài nào có thể trong bảy năm từ không có gì tu luyện đến Thần Thông cảnh, lại còn yêu nghiệt khủng bố như vậy!

Ông!

Ông!

Ông!

Xung quanh từng luồng hư không gợn sóng, rồi như sóng nước tách ra, từng thân ảnh khí chất xuất trần, ánh mắt như điện, trấn áp hư không bước ra.

Mỗi người trên người đều có khí tức không kém tử bào Hoàng giả.

Hiển nhiên, đây đều là những Hoàng giả!

"Chu Trần là thiên tài thuộc Tử Tiêu Cung, các ngươi đều đừng tranh!" Tử bào Hoàng giả thấy từng cường giả đến, mặt xanh lè, vội vàng mở lời, tuyên bố chủ quyền của hắn và Chu Trần!

"Tử Điện Hoàng, Chu Trần đâu có bái nhập Tử Tiêu Cung của ngươi, huống hồ thiên tài như vậy, ngươi không thể nắm giữ được!" Một Hoàng giả thân mặc hắc bào, dung mạo tuấn mỹ như nữ nhân nhàn nhạt cười, Tử Điện Hoàng có thể trong chớp mắt nắm bắt ý niệm của chúng sinh Càn Đô, hiểu rõ tin tức về Chu Trần.

Bọn họ tự nhiên cũng có thể.

"Hắc Thiên Hoàng, Tử Tiêu Cung của ta không nắm giữ được, chẳng lẽ Hắc Thủy Tông của ngươi có thể nắm giữ được sao?" Tử Điện Hoàng lạnh lùng liếc Hắc Thiên Hoàng một cái, vẻ mặt khinh thường.

Hắc Thiên Hoàng chính là lão tổ của Hắc Thủy Tông, một tay khai sáng Hắc Thủy Tông.

Nhưng Hắc Thủy Tông trong số các thế lực cấp Hoàng lại là yếu nhất.

Tử Tiêu Cung do Tử Tiêu Đại Đế từng thành thần phi thăng khai sáng, ngay cả khi hiện tại không có cường giả Đại Đế tọa trấn, nhưng Hoàng giả cũng có ba vị.

Bất kể số lượng Hoàng giả, hay nội tình, đều bỏ xa Hắc Thủy Tông mười con phố!

"Tiên nhân chuyển thế đương nhiên không phải Hắc Thủy Tông bé nhỏ của ta có thể nắm giữ được, nhưng bản Hoàng là đề cử cho Thái Thượng Đạo!" Hắc Thiên Hoàng đã đầu hàng Thái Thượng Đạo, Hắc Thủy Tông coi như là thế lực phụ thuộc của Thái Thượng Đạo.

"Ngươi có thể đại diện cho Thái Thượng Đạo?" Tử Điện Hoàng cười khẩy, trong lòng lại rất ngưng trọng.

Lão tổ Tử Tiêu Đại Đế của Tử Tiêu Cung đã thành thần phi thăng, nội tình mạnh hơn nhiều thế lực cấp Đế, nhưng đáng tiếc không có Đại Đế tọa trấn.

So với Thánh Địa thì kém xa.

"Đạo Thụ sắp hiển hóa rồi!" "Không biết Đạo Thụ của đối phương cao bao nhiêu?" Từng Hoàng giả ánh mắt rực sáng, chăm chú nhìn lên bầu trời, tràn đầy mong đợi.

Trên bầu trời, cùng với việc Chu Trần thôn phệ điên cuồng như hắc động, mây kiếp bao phủ toàn bộ Càn Đô, tựa hồ vô biên vô tận đã bị thôn phệ sạch.

Chỉ còn lại biển linh khí không ngừng hội tụ.

Chu Trần đang đứng giữa trung tâm xoáy nước linh hải, lúc này Đạo Thụ trong cơ thể đã đột phá chín vạn trượng.

Chín vạn bốn.

Chín vạn sáu.

Chín vạn chín.

Oanh!

Khi Đạo Thụ đột phá mười vạn trượng, khí tức trên người Chu Trần chấn động, linh hải hội tụ xung quanh ầm ầm tán ra, hóa thành linh vũ đầy trời rơi xuống!

Oanh long long!

Dưới ánh mắt tò mò chấn động của tất cả mọi người, giữa hư không hiện lên một cây Đạo Thụ.

Đạo Thụ ban đầu chỉ cao một trượng, trong chớp mắt đã đạt đến vạn trượng.

"Vạn trượng?!" Tất cả Hoàng giả đều kích động, Đạo Thụ vạn trượng là vô cùng hiếm thấy, ngay cả họ cũng chưa từng thấy Đạo Thụ vừa thăng cấp đã đạt đến vạn trượng.

"Thật là tuyệt thế yêu nghiệt!" Một nhóm Hoàng giả kinh thán, nhưng nghĩ đến tiên nhân chuyển thế, dường như cũng bình thường.

Tuy nhiên khoảnh khắc tiếp theo, cây Đạo Thụ kia vẫn đang điên cuồng sinh trưởng.

"Hai vạn trượng!" "Ba vạn trượng!" … "Trời ơi, làm sao có thể?" "Đây là tiên nhân chuyển thế sao?" "Cái này cũng quá nghịch thiên rồi!" "Sáu vạn trượng rồi!" "Vẫn đang cao lên!" "Hít!" "Đột phá mười vạn trượng rồi!" Nhìn cây cự thụ thông thiên triệt địa trong hư không, như một cây trụ chống trời, thẳng tắp cắm vào cửu tiêu, tất cả

Hoàng giả đang kích động chấn động đều im lặng.

Họ đang nghĩ, kiếp trước Chu Trần rốt cuộc là tiên thần đẳng cấp nào?

Lại khủng bố đến vậy!

Đạo Thụ ban đầu đã phá mười vạn trượng, quả thực chưa từng thấy, chưa từng nghe!

Quá đáng sợ!

Quá khủng bố!

Không phải người!

Ông!

Cự thụ thông thiên mười vạn trượng tỏa ra quang mang, cửu sắc quang hoa từ thương khung đổ xuống, tử khí vô biên hội tụ thành sông, từ đông đến trăm vạn dặm.

Thương khung chấn động, hà quang vạn trượng, nhuộm thương khung thành màu tử kim.

Từng đóa thiên hoa từ trời giáng xuống, từng đóa kim liên từ đất dũng lên.

Chu Trần ngạo nghễ đứng giữa hư không, phía sau là hư ảnh Đạo Thụ mười vạn trượng thông thiên triệt địa, tựa như thiên thần hạ phàm, thần uy cái thế!

Khoảnh khắc này, vạn đạo vì hắn mà vang vọng, đại đạo vì hắn mà chúc mừng.

Khoảnh khắc này, khắp các nơi Đông Hoang, từng luồng khí tức khủng bố lay động thương khung xông thẳng lên trời, xé rách hư không, hướng về phía Càn Đô.

Đại đế Thần Hoang Tông xuất quan, đế uy vô địch.

Đại thừa bán tiên của Thái Thượng Đạo, tiên khí động cửu thiên.

Đạo thụ thông thiên, thẳng tắp xuyên mây.

Khí tức trấn áp vạn vật tràn ngập, lấp đầy giữa trời đất.

Tử khí đông lai, nhuộm bầu trời thành sắc tím tôn quý.

Từng đóa kim liên, thiên hoa tuôn trào, từ hư không sinh trưởng, biến toàn bộ Càn Đô thành một biển vàng.

Kim sắc và tử sắc rực rỡ lóa mắt lấp đầy trời đất, chia đôi thương khung thành hai màu, hệt như một đồ án Thái Cực tử kim.

Chu Trần đứng giữa trung tâm Thái Cực đồ, hư ảnh đạo thụ sau lưng thông thiên triệt địa.

Vô số người ngơ ngác nhìn lên trời, thần sắc hoảng hốt, tâm thần chấn động.

Quang ảnh giữa trời đất giao thoa biến ảo trong mắt họ, đã không phân rõ là thực hay hư ảo, tựa như vẫn đang trong mộng.

Hốt nhiên.

Một luồng khí cơ phá vỡ sự hài hòa giữa thiên địa, dù là người không hiểu rõ là gì, cũng đều chấn động, cảm nhận được một luồng uy áp chí cao vô thượng kinh khủng.

"Vậy mà ngay cả Đại Đế cũng kinh động!" Tám mươi tuổi nhập Thần Thông.

Khí tức Đại Đế tràn ngập giữa trời đất, trên chấn cửu thiên, dưới nhiếp cửu u, vạn vật hữu linh, đều phải thần phục.

Đỉnh phong của phàm nhân võ đạo!

Cực hạn của phàm nhân!

Vô địch nhân gian!

Sắc mặt Tử Điện Hoàng, Hắc Thiên Hoàng cùng các Võ đạo Hoàng Giả khác lập tức biến đổi, dù cho bình thường họ cao cao tại thượng, uy thế Hoàng Giả chấn động tứ hải.

Hắn ở năm mươi sáu tuổi đột phá, nhập đỉnh phong Thần Hải.

Hắn ba tuổi bắt đầu tu luyện, sáu tuổi Luyện Thể cửu trọng viên mãn, sau đó khổ tu năm mươi năm, cuối cùng đạt tới Luyện Thể viên mãn.

Năm mươi bảy tuổi ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan.

Đại Đế!

"Thần Thông sơ thành, lại có Đạo thụ mười vạn trượng, quả là vạn cổ khó gặp, chưa từng nghe thấy!" "Đế uy!" Đồng tử Tử Điện Hoàng cùng các Hoàng Giả khác co rút, dù cho đối phương chỉ đứng yên ở đó, cũng khiến họ có cảm giác tâm kinh nhục khiêu.

Mười tám tuổi bắt đầu tu luyện, hai năm rưỡi ngưng tụ Đại Đạo Nguyên Đan, nay mới hai mươi lăm, đã tấn thăng Thần Thông cảnh.

"Là Thiên Hoang Đại Đế!" Hắn tựa hồ chúa tể ý chí của phiến thiên địa này, trên thương khung rũ xuống vô lượng quang thải, từng sợi, từng luồng như thác nước treo lơ lửng trên trời, bao quanh thân thể rực rỡ chói lọi kia.

Hắn chỉ trong một niệm, đã thấu rõ ý niệm của vô số tu vi yếu giả trong Càn Đô, hiểu rõ sinh bình của Chu Trần.

Có cường giả nhận ra người đến, chính là cường giả Đại Đế của Thần Hoang Tông, một trong tam đại thánh địa Đông Hoang hiện nay.

Còn khi hắn tấn thăng Thần Thông, Đạo thụ cũng chỉ hơn tám nghìn trượng.

Hắn không thể tranh chấp với Đại Đế.

Thậm chí vị tiên thần này trong tiên giới cũng là tồn tại cự bá, tiên thần bình thường e rằng cũng không làm được.

Cường giả Đại Đế tiến thêm một bước, chính là muốn phá vỡ chất cốc hậu thiên, nghịch chuyển tiên thiên, trở thành Thần Ma Tiên Thiên Thần Thai, thần uy vô lượng.

Ánh sáng chói lọi, khí tức uy nghiêm, Thiên Hoang Đại Đế đứng ở đó, tựa hồ kết hợp cùng thiên địa đại đạo, hình thành một loại khí thế vô địch khiến chúng sinh đều phải đỉnh lễ mô bái.

Ánh mắt Thiên Hoang Đại Đế uy nghiêm rực rỡ như nhật nguyệt tinh thần nhìn về phía Chu Trần, thanh âm tràn đầy cảm khái phức tạp truyền ra từ miệng y.

Thiên phú của hắn trước mặt Chu Trần, chẳng khác gì một người bình thường!

Nhưng so với Đại Đế vô địch nhân gian hoặc Bán Tiên Đại Thừa, vẫn không đủ để nhìn.

Chương 158

Trong lòng Tử Điện Hoàng thở dài, biết mình vô duyên với Chu Trần.

Đây tuyệt đối là tiên thần chuyển thế.

Cao hơn nữa chính là Võ đạo chi Thần trong truyền thuyết!

Đó là cảnh giới của tiên thần.

Thật sự siêu việt phàm nhân, bản chất sinh mệnh đạt tới một tầng thứ khác.

Nhưng còn Chu Trần thì sao?

"Khí tức tiên khí!" Thần này không phải là loại thần rác rưởi như sơn thần thổ địa thành hoàng trong phim ảnh, mà là thần ma thần.

Cả người đứng ở đó, tựa như một ngọn núi cao không thể vượt qua.

Mười phương tịch tĩnh, vô số sinh linh cúi đầu về hướng này, thành kính triều bái.

Không ai biết y xuất hiện khi nào, tựa hồ vẫn luôn ở đó, chưa từng rời đi.

"Cường giả Đại Đế!" Y một thân hắc y, thân hình khôi ngô hùng tráng, còn khôi ngô hơn Triệu Long Tượng cao một trượng hai mà Chu Trần từng thấy, e rằng cao tới hai trượng.

Sáu mươi lăm tuổi tấn thăng Thần Chủng.

Là một Đại Đế đương thời, một lão cổ đổng sống vô số năm, kiến thức của y tự nhiên phi phàm, nhưng Thiên Nguyên Đại Lục chưa từng sinh ra một yêu nghiệt Thần Thông sơ thành có Đạo thụ mười

vạn trượng.

Một bóng người xuất hiện trong tầm mắt của tất cả mọi người.

Y có thể trở thành Đại Đế, tự nhiên là thiên phú dị bẩm, chính là Đại Hoang Thần Thể, lại được thánh địa dốc sức bồi dưỡng.

Cách mười vạn trượng, kém xa vạn dặm.

Đáng sợ!

"Với thiên phú căn cơ của tiểu hữu, thành tiên thành thần, cất bước phi thăng, chỉ là chuyện sớm muộn!" Nói đến đây, ánh mắt Thiên Hoang Đại Đế tràn đầy ghen tị.

Đừng thấy y đã là Đại Đế tôn quý, đỉnh phong nhân gian, nhưng cách cảnh giới Thần Ma của Võ đạo chi Thần, vẫn còn kém xa vạn dặm.

Một đường chỉ, trời đất cách biệt.

Đời này nếu không có cơ duyên nghịch thiên, y e rằng sẽ cả đời chỉ dừng bước ở cảnh giới Đại Đế.

"Tiền bối quá khen!" Nhìn một tôn Đại Đế sống sờ sờ trước mặt, chiến lực đỉnh phong nhân gian, Chu Trần cũng cảm thấy áp lực to lớn, sức mạnh khủng bố trên người đối phương khiến người ta tâm kinh nhục khiêu.

Đừng thấy hắn hiện tại tấn thăng Thần Thông cảnh, thực lực bùng nổ, nhưng so với tồn tại như vậy, vẫn còn kém xa vạn dặm.

Trong lúc nói chuyện, Chu Trần nhìn thấy bên cạnh Thiên Hoang Đại Đế không biết từ lúc nào đã có thêm hai bóng người.

Ba người đứng ba chân vạc, tựa như ba ngọn núi cao không thể với tới, thần uy vô lượng.

Nhưng so với thân hình khôi ngô hữu lực như cự nhân của Thiên

Hoang Đại Đế, một nam một nữ này bình thường hơn nhiều.

Nam tử một thân đạo bào, buộc tóc kim quan, toàn thân tiên quang lượn lờ, tiên phong đạo cốt, đôi mắt lạnh lùng, tựa hồ xuyên thấu vạn sự vạn vật, Thái Thượng vô tình.

Chính là Bán Tiên Đại Thừa của Thái Thượng Đạo.

Còn nữ tử thì bị hà vụ lượn lờ, không nhìn rõ dung nhan, nhưng càng như vậy càng khiến người ta khao khát, muốn được nhìn thấy tiên nhan.

Nàng tiên cơ ngọc thể, thân hình theo tỉ lệ vàng mà sinh thành, nhìn thế nào cũng tuyệt mỹ, nhưng động lòng người nhất vẫn là sự mông lung kia, không nhìn rõ, mới càng thu hút người khác.

"Tiểu hữu thiên phú tài tình, vạn cổ hiếm thấy, thành tiên thành thần không thành vấn đề, nhưng tiên thần chi lộ gian nan, giữa đường khó tránh khỏi có kẻ tiểu nhân rình rập." Thanh âm của nàng bình hòa, động lòng người như tiếng trời, tựa như gió ấm thổi vào lòng người, lay động tâm huyền, có một ma lực kỳ dị.

"Bản cung là Dao Trì Nữ Đế của Tử Phủ Thánh Địa, nguyện ý hộ đạo cho tiểu hữu." Nghe lời này, Thiên Hoang Đại Đế và Tế Nguyệt Tiên Nhân Bán Tiên của Thái Thượng Đạo ánh mắt đều ngưng lại.

Khoảnh khắc này.

Bốn phương mây động, thiên địa chấn động, tựa hồ ba tôn thần ma thức tỉnh, thân hình vĩ ngạn, đỉnh thiên lập địa, thần uy cái thế, thông thiên triệt địa.

"Bản tọa là Thiên Hoang Đại Đế của Thần Hoang Tông, nguyện ý hộ đạo cho tiểu hữu!" "Bản tọa là Tế Nguyệt Tiên Nhân của Thái Thượng Đạo, nguyện ý hộ đạo cho tiểu hữu!" Hai người không hẹn mà cùng vang vọng thanh âm chấn động thiên địa, khiến vô số người

mắt trợn tròn há hốc mồm.

Đây chính là những đại lão đỉnh phong của tam đại thánh địa Đông Hoang.

Hai vị Đại Đế, một vị Bán Tiên Đại Thừa!

Vậy mà lại tranh giành muốn hộ đạo cho Chu Trần!

"Khí thế này quả thực là…" "Khủng bố đến vậy!" Tử Điện Hoàng, Hắc Thiên Hoàng cùng các Hoàng Giả khác trong lòng kinh thán, có một sự chùn bước không tên, khí thế của Chu Trần còn mạnh hơn cả bọn họ.

Chẳng lẽ Thiên Hoang Đại Đế, Dao Trì Nữ Đế, Tế Nguyệt Tiên Nhân đến đây, ngay cả nhìn cũng không nhìn bọn họ một cái, tựa hồ coi bọn họ như không khí!

Nhìn ba vị đại lão trước mặt, Chu Trần có chút do dự.

Chọn ai đây?

"Nếu tiểu hữu nguyện ý bái bản cung làm sư, thì càng hay!" Dao Trì Nữ Đế đột nhiên tiến lên một bước, sương mù lượn lờ, bạch y phiêu dật, mái tóc xanh dài như làn sóng, trôi chảy xuống, mềm mại mà bóng mượt, phản chiếu những điểm sáng lấp lánh.

Xung quanh nàng, mưa hoa bay lả tả khắp trời, dao ba kỳ dị, quỳnh diệp kim liên, sáng lấp lánh, ánh sáng chớp động, tựa như hương lan tỏa ngát.

Bị mưa hoa bao phủ, cả người nàng mông lung mà kiều lệ, khiến lòng người lay động.

Cơ thể nàng như bạch ngọc dương chi, lấn sương thắng tuyết, trơn mịn non mềm, trắng hồng nõn nà, lấp lánh tinh oánh.

Dáng vẻ yêu kiều, tròn đầy mềm mại, khẽ uyển chuyển giữa

chừng, như eo của mỹ nhân xà đang uốn lượn, quyến rũ động lòng người.

Đôi chân thon dài mềm mại thẳng tắp mà thanh thoát, tựa như kiệt tác trời sinh, khi uyển chuyển tôn lên dáng vẻ kiêu sa tuyệt thế của nàng, khiến vạn hoa đều lu mờ sắc thắm.

Nàng liên bộ sinh tư, dưới chân sinh ra vầng sáng, hóa thành tiên hoa, nâng đỡ ngọc túc, mỗi bước một làn sóng, mỗi bước một phong tình, phong tư vô hạn.

Tuyệt đại phong hoa, đẹp đến cực điểm.

Thiên Hoang Đại Đế và Tế Nguyệt Tiên Nhân sắc mặt biến đổi, trong lòng thầm mắng, không giảng võ đức!

Lại dùng mỹ nhân kế!

Còn muốn trực tiếp thu đồ!

Thực ra bọn họ cũng từng nghĩ tới việc thu Chu Trần làm đồ đệ, chỉ là bọn họ coi Chu Trần là tiên nhân chuyển thế.

Bọn họ cho rằng Chu Trần có thể tu luyện nhanh như vậy, tất nhiên là đã thức tỉnh ký ức kiếp trước, nếu tùy tiện đề xuất thu đồ, có thể đắc tội đối phương.

Vì vậy mới chuyển sang đề xuất hộ đạo.

Dù sao thì đã treo Chu Trần về rồi, sau này có thu đồ hay không có thể quan sát rồi quyết định.

Không ngờ Dao Trì Nữ Đế lại trực tiếp ra tay.

Bọn họ biết Chu Trần là một tiểu dâm tặc, cũng có thể nói là kẻ háo sắc.

Với mỹ sắc của Dao Trì Nữ Đế, dù Chu Trần không muốn bái sư, cũng sẽ không trách tội, huống hồ Chu Trần trước đó còn bái một mỹ

nhân sư phụ.

Còn Lý Trường Phong thì sao?

Chắc lúc đó Chu Trần còn chưa thức tỉnh ký ức, nhiều nhất là thức tỉnh được một số cảm ngộ công pháp, giúp hắn tu luyện một ngày ngàn dặm.

Tiên nhân chuyển thế bình thường đều phải ở Thần Thông hoặc Hóa Thần cảnh mới có thể thức tỉnh phần lớn ký ức kiếp trước.

Tu vi yếu thì không thể thừa nhận.

Trước đó, bọn họ thức tỉnh chỉ là một số cảm ngộ công pháp tu luyện, giúp mình củng cố căn cơ, trở nên vững chắc.

"Đẹp quá!" Chu Trần hơi thất thần, không nói đến dung nhan tiên tử ngọc thạch hoàn mỹ không tựa nhân gian kia, chỉ riêng khí chất siêu phàm của cường giả Đại Đế đã vô song.

Dù Chu Trần kiến thức rộng rãi, khoảng thời gian này đều đang "chơi" những trận cao cấp, nữ thần đỉnh phong Pháp Tướng tùy tiện "chơi", mặc sức "chơi".

Nhưng tất cả cộng lại cũng không bằng một ngón tay của Dao Trì Nữ Đế.

Chu Trần không chút do dự, đại đùi của mỹ nữ sư phụ, ôm lấy rồi hãy nói.

Làm kẻ cứng đầu sẽ không có kết cục tốt.

Hắn đối diện Dao Trì Nữ Đế, trực tiếp cung thân hành lễ: "Nữ Đế sư phụ ở trên, xin nhận của đệ tử một bái!" Thiên Hoang Đại Đế và Tế Nguyệt Tiên Nhân thấy vậy, trong lòng thở dài, đầy sự ghen tị.

Bọn họ biết Chu Trần và họ vô duyên rồi.

Quả nhiên.

Mỹ nữ chính là có ưu thế mà họ không thể sánh được.

Chu Trần: "Ta thích nhất những ưu điểm của các nàng, bù đắp những thiếu sót của các nàng." "Tốt!

Tốt!

Tốt!" Dao Trì Nữ Đế khẽ cười duyên dáng, tựa như trăm hoa đua nở, lời nói kinh hỉ động lòng người như tiếng trời, nhẹ nhàng đi tới, như một đóa tiên hoa lấp lánh đang phiêu dật.

Tóc xanh buông xuống, cơ thể tinh oánh, lưu chuyển ra hà quang thánh khiết, như một tôn nữ thần hoàn mỹ không tì vết giáng lâm trần thế.

Nàng đi tới trước mặt Chu Trần, ngọc thủ mềm mại trắng nõn nâng Chu Trần dậy.

Chu Trần đây là lần đầu tiên và một vị Nữ Đế ở cự ly gần như vậy, giữa môi mũi truyền đến từng trận u hương, thơm ngát say lòng người, hắn không kìm được hít sâu một hơi.

Hành động nhỏ nhặt này, tự nhiên không thể qua mắt Dao Trì Nữ Đế, nàng không khỏi lườm Chu Trần một cái, đúng là một tiểu dâm tặc.

"Chúc mừng Nữ Đế thu được giai đồ, đáng mừng đáng chúc!" Thiên Hoang Đại Đế đi tới, tuy rằng tiếc nuối, nhưng mọi chuyện đã rồi, y cũng không bận tâm.

Còn việc không có được thì hủy diệt?

Đùa cái gì vậy.

Thật sự cho rằng ai cũng ngốc như thế sao.

Chưa kể có thể diệt Chu Trần hay không, diệt Chu Trần có thể đạt được bao nhiêu lợi ích?

Trong đó rủi ro lại lớn đến mức nào?

Tiên nhân chuyển thế trước đó tất nhiên đã để lại hậu thủ cho mình.

Thậm chí có một số đại lão chuyển thế chỉ là để lịch luyện, khi gặp nguy cơ sinh tử, sẽ trực tiếp thức tỉnh, khôi phục đại hào.

Chuyện như vậy trong vô số năm tháng dài của Thiên Nguyên Đại Lục cũng không phải chưa từng xảy ra.

Tám triệu năm trước từng có một Đại Đế thánh địa, vì không thể đột phá, muốn luyện hóa một tôn tiên nhân chuyển thế chi thân, để cầu đột phá.

Kết quả khi sắp thành công, tôn tiên nhân đó đã từ bỏ kiếp này, thức tỉnh đại hào sớm hơn, khôi phục tu vi, một ngón tay diệt sát tôn Đại Đế kia, một chưởng hủy diệt một thánh địa.

Đương nhiên.

Tiên nhân chuyển thế cũng không ít kẻ gặp trắc trở.

Nhưng như Chu Trần nghịch thiên như vậy, phỏng chừng là một tiên thần phi phàm, Thiên Hoang Đại Đế và Chu Trần không oán không thù, không cần thiết phải mạo hiểm.

"Chúc mừng Dao Trì Nữ Đế." Tế Nguyệt Tiên Nhân cũng đi tới, thanh âm bình đạm, tuy rằng không thể đưa Chu Trần về, nhưng cũng không thể đắc tội.

Đơn giản cung kính chào hỏi xong.

Thiên Hoang Đại Đế và Tế Nguyệt Tiên Nhân biến mất rời đi.

Tuy nhiên khi Thiên Hoang Đại Đế rời đi, y đã liếc nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Dao trên Trần Kiếm Phong, một đạo thanh âm châm chọc truyền vào não hải Dao Trì Nữ Đế: "Tiểu gia hỏa này lại rất giỏi khi

sư diệt tổ, Nữ Đế phải cẩn thận đấy nhé!" "Đừng để bị phản bội!" Khuôn mặt trắng nõn của Dao Trì Nữ Đế ửng hồng, làm sao không hiểu ý đối phương.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao là sư phụ của Chu Trần.

Tuy người ngoài không biết quan hệ thật sự của hai người, nhưng bọn họ tự nhiên liếc mắt một cái là có thể nhìn ra quan hệ Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Chu Trần phi phàm, không chỉ đơn thuần là sư đồ.

Huống hồ phong cách sống của Chu Trần, càng là người người đều biết.

Bọn họ cũng biết Chu Trần có thể giúp người giác tỉnh huyết mạch Hoàng Giả, nhưng đối với bọn họ mà nói, huyết mạch Hoàng Giả không đáng là gì.

Huyết mạch Đại Đế mới có sức hấp dẫn.

"Ngươi cứ ghen tị đi, hắn nếu thật sự có thể khi sư diệt tổ, đó cũng là bản lĩnh của hắn!" Dao Trì Nữ Đế truyền âm, cười khẩy nói.

Muốn phản bội nàng?

Hiện tại Chu Trần còn kém xa.

Một giọt máu có thể áp chết hắn!

Huống chi là phá vỡ thân thể nàng!

"Một buổi đột phá thiên hạ biết!" Tử Thanh Tiên Tử ánh mắt u u, phong hoa tuyệt đại, cảm khái vạn vàn.

Tiểu gia hỏa từng chút một chuyển mình đã tấn thăng Thần Thông, còn bái Dao Trì Nữ Đế của Tử Phủ Thánh Địa làm sư, một bước lên mây.

"Ngầu lòi rồi!" Lý Trường Phong há hốc mồm, trong lòng chấn hám, cũng không biết là nói mình ngầu, hay là Chu Trần ngầu, hay là

cả hai.

Hắn không ngờ tiểu gia hỏa năm đó hắn đưa ra từ thanh lâu ở Thanh Hà huyện thành, thoắt cái đã bái nhập môn hạ Đại Đế.

Trước đó bái nhập Vô Lượng Kiếm Tông đã siêu việt sức tưởng tượng của hắn.

Lần này còn khủng bố hơn.

Sư phụ như hắn bây giờ mới chỉ đến đỉnh phong Nguyên Đan thôi.

Thật.

Trò giỏi hơn thầy!

"Nữ Đế sư phụ…" Hoàng Phủ Nguyệt Dao tóc đen nhánh, làn da trắng hơn tuyết, ánh mắt linh động, lông mi rất dài, môi đỏ mọng gợi cảm mà tươi thắm.

Đứng thẳng uyển chuyển, đẹp đến nghẹt thở, toàn thân đường cong kinh người mà hoàn mỹ.

Nàng nhìn dáng vẻ mỹ lệ vô song của Dao Trì Nữ Đế, nghĩ đến mỹ nhân sư phụ là mình, đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ.

Cảm giác… Nữ Đế sư phụ, nguy hiểm rồi!

Dao Trì Nữ Đế đứng trước mặt Chu Trần, đột nhiên nhìn ra ngoài Càn Đô.

"Không hay rồi!" Vị Tâm Ma Vương đang chấn hám kinh hãi trước Đạo thụ mười vạn trượng của Chu Trần và việc hắn bái sư Đại Đế, tâm thần run lên, toàn thân cứng đờ.

Nàng muốn chạy trốn.

Nhưng thân thể không khống chế được, khó mà động đậy.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo.

Nàng đã bị Dao Trì Nữ Đế bắt tới trước mặt Chu Trần.

Với tu vi của Dao Trì Nữ Đế, liếc mắt một cái liền chú ý tới Ngọc Hoàn Tiên Tử trên Trần Kiếm Phong, trong chớp mắt đã hiểu rõ Ngọc Hoàn Tiên Tử đã bị một luồng tâm hồn phụ thân.

Nhưng luồng tâm hồn đó bị cấm cố trong nhục thân không thể thoát ra.

Còn chủ nhân của luồng tâm hồn đó là Tâm Ma Vương đang ở ngoài Càn Đô.

Đối với Dao Trì Nữ Đế mà nói, sự tồn tại của Tâm Ma Vương tựa như đèn soi sáng giữa đêm tối, đơn giản là quá hiển nhiên.

"Ừm?" Chu Trần nhìn nữ tử bị Nữ Đế sư phụ bắt tới.

Nữ tử này thân hình thon dài, tóc đen tú lệ, làn da tựa mỹ ngọc ngưng kết, má trắng ngần, trán trắng sáng, một đôi mắt ẩn chứa thần tú thi tinh, uyển như tiên tử trong tranh.

Chỉ là lúc này trong mắt mang theo kinh sợ, vội vàng hành lễ nói: "Vãn bối Ngọc Vô Tâm bái kiến Nữ Đế." Tuy kinh sợ, nhưng vẻ đẹp vẫn như cũ, cử chỉ hành động đẹp đến cực điểm, linh tú tự nhiên, răng môi lấp lánh quang trạch.

Đặc biệt là thân hình nhấp nhô uốn lượn, bộ ngực đầy đặn cao vút, chống đỡ y bào tạo thành vài đường cong hoàn mỹ mà kinh người.

Chương 159

Muốn ăn!

Chiếc eo thon nhỏ không đầy một nắm, đôi chân lại vô cùng thon dài, trắng nõn tròn trịa, tựa như một cặp trụ ngọc ngà voi, khiến người ta… muốn chơi!

Dao Trì Nữ Đế uy nghiêm mắt phượng nhìn tới, ngọc vô tâm kiều khu không ngừng run rẩy, hoảng sợ bất an.

"Giết đi thì quá lãng phí." Nhìn Chu Trần một cái, Dao Trì Nữ Đế khẽ cười duyên dáng: "Cứ tặng cho ngươi làm lễ ra mắt vậy!" … "Lễ ra mắt?" Chu Trần nhướng mày, tựa hồ quay về khoảnh khắc lần đầu gặp mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao, đối phương cũng tặng hắn một món quà ra mắt.

Chẳng lẽ mỹ nữ sư phụ đều thích tặng mỹ nhân?

Hắn đánh giá Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm, mái tóc đen nhánh mềm mại mà bóng mượt, che khuất nửa khuôn mặt tiên nhan, nhưng không che giấu được vẻ đẹp kinh thế của nàng.

Làn da nàng vô cùng tinh oánh và trắng nõn.

Tựa như được khắc từ ngọc dương chi, không giống huyết nhục chi khu, cho người ta cảm giác rất mộng huyễn, khiến người ta tưởng rằng đây là kiệt tác của thượng thiên, chứ không phải do huyết nhục sinh thành.

Trong vẻ đẹp thanh lệ tuyệt mỹ mang theo một chút gợi cảm, mỹ lệ khuynh thành, quốc sắc thiên hương.

Món quà ra mắt này.

Hắn thích!

Cảm nhận ánh mắt của Chu Trần, khuôn mặt trắng nõn như thổi có thể phá của Ngọc Vô Tâm ửng hồng, không biết nghĩ đến điều gì, hai chân khẽ siết lại, phía sau ẩn ẩn đau nhức.

Nàng và Chu Trần có thể nói là vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Xa lạ là vì bản tôn của nàng đây là lần đầu tiên chính thức gặp Chu Trần.

"Thần Thông cảnh tu luyện thần thông, vi sư sẽ truyền cho con thần thông của Tử Phủ Thánh Địa, những tài nguyên khác con cần gì, cứ việc nói!" Những thứ có thể khai thác và không thể khai thác đều đã được khai thác.

Lần này thật sự sẽ bị chơi đến tan nát!

Dao Trì Nữ Đế đôi mắt đẹp quyến rũ lườm hắn một cái, rồi nói: "Con muốn theo vi sư về Tử Phủ Thánh Địa tu luyện, hay tự mình tu luyện bên ngoài?" Quan trọng nhất là Chu Trần dường như thật sự chơi nữ nhân là có thể nhanh chóng biến mạnh, cộng thêm tác dụng đặc biệt của Chu Trần, có vô số nữ thần cường đại xếp hàng chờ hắn tùy tiện chơi.

Nàng có thể làm là để đối phương sư phụ không nhúng tay vào, để Chu Trần tự mình giải quyết.

Huống chi còn là cướp tiên linh căn của người khác.

"Có mỹ nhân là đủ rồi!" Dặn dò xong, Dao Trì Nữ Đế không ở lại, thân ảnh biến mất.

Trong lúc nói chuyện, Dao Trì Nữ Đế điểm vào mi tâm Chu Trần, truyền thụ cho Chu Trần vô số thần thông của Tử Phủ Thánh Địa.

Chu Trần thẳng thắn không chút do dự.

Chu Trần cười nói.

Còn nàng thì sao?

Nàng là Đại Đế đương nhiên không tiện ra tay với vãn bối, huống hồ Ngọc Tâm Vũ còn bái một Bán Tiên Đại Thừa khác của Tử Phủ Thánh Địa là Tuyền Cơ Tiên Nhân làm sư phụ.

Dao Trì Nữ Đế khẽ gật đầu, nói cho Chu Trần tin tức của Ngọc Tâm Vũ.

"Nữ Đế sư phụ, con muốn tạm thời tu luyện bên ngoài!" Đặc biệt là tin tức Chu Trần ngày nay truyền ra, dù cho Chu Trần không có tác dụng giúp người giác tỉnh Hoàng Giả, cũng sẽ có vô số nữ nhân bám víu lấy lòng, tự mình dâng tới cửa để hắn chơi.

Thậm chí Chu Trần tám chín phần mười là một tiên thần cường đại chuyển thế.

"Cảm ơn Nữ Đế sư phụ!" Tuy nhiên so với việc bị tiêu diệt, Ngọc Vô Tâm trong lòng thở phào nhẹ nhõm, bộ ngực căng tròn phập phồng, khiến ánh mắt Chu Trần sáng rực.

Tiên linh căn thì sao?

"Cũng được, đợi con tu vi cao hơn rồi đến Tử Phủ Thánh Địa cũng tốt!" Chu Trần cất lệnh bài, trong lòng hân hoan.

"Đa tạ Nữ Đế sư phụ." Đừng thấy Dao Trì Nữ Đế dường như không cho Chu Trần gì cả, nhưng một đạo thần niệm đủ để Chu Trần ngang dọc khắp Thiên Nguyên Đại Lục này.

Tiên Võ song tu, Võ đạo Pháp Tướng, Tiên đạo Luyện Hư, Chu Trần hiện tại đi Tử Phủ Thánh Địa mà xung đột với đối phương dễ bị thiệt.

Không biết có bao nhiêu nữ nhân muốn được Chu Trần "chơi", còn chưa có cơ hội đây.

Nói xong, Dao Trì Nữ Đế phân ra một đạo thần niệm lưu lại trên người Chu Trần, đồng thời đưa Chu Trần một khối lệnh bài: "Con lúc nào muốn đến Tử Phủ Thánh Địa cũng được!" Nữ thần thế gia Hoàng Giả đỉnh phong Pháp Tướng xếp hàng cũng chưa chắc đã được.

Huống hồ thiên phú của Chu Trần quán tuyệt cổ kim, một buổi nhập Thần Thông, Đạo thụ mười vạn trượng, ngay cả cường giả cấp Đại Đế của tam đại thánh địa cũng tranh nhau giành giật.

"Được rồi, vi sư sẽ lưu một đạo thần niệm trên người con, đảm bảo an toàn cho con, sau này có gì muốn hỏi cứ tìm ta!" Còn một nguyên nhân khác là Thánh nữ Ngọc Tâm Vũ của Tử Phủ Thánh Địa hiện tại và nữ nhân Thanh Ngọc Dao của Chu Trần có thù oán.

Chu Trần cười cười, không đòi hỏi gì thêm.

Ngoại quải của hắn khiến hắn không có yêu cầu cao về môi trường tu luyện, đến Tử Phủ Thánh Địa, chưa chắc đã chơi được như ở đây.

Nàng cho rằng Chu Trần là tiên nhân chuyển thế, có lẽ có phương thức tu luyện của riêng mình, vì vậy không trực tiếp yêu cầu Chu Trần theo nàng về Tử Phủ Thánh Địa.

Chu Trần vươn tay ôm lấy eo mềm mại thon dài của Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm, cảm nhận lòng bàn tay ấm áp nóng bỏng, cười toe toét: "Món quà ra mắt này, đệ tử rất thích!" Ngọc Tâm Vũ thiên phú bất phàm, lại được Tiên Linh Căn của Thanh Ngọc Dao, cộng thêm tuổi tác lớn hơn Chu Trần, đã hơn trăm tuổi.

"Nữ Đế sư phụ yên tâm, sau này ta tự mình giải quyết!" Quen thuộc là vì một luồng tâm hồn của nàng phụ thân Ngọc Hoàn Tiên Tử, sớm đã bị Chu Trần "chơi" đến tan nát.

Thực ra đối với việc hiến thân cho Chu Trần, Ngọc Vô Tâm không

có gì phản cảm, bản tôn của nàng và luồng tâm hồn kia tâm ý tương thông, sớm đã bị Chu Trần "chơi" đủ kiểu rồi.

Được làm nha hoàn vật chơi cho Chu Trần, chưa chắc không phải là một đại cơ duyên.

Cùng với việc Dao Trì Nữ Đế rời đi, những người có mặt, bao gồm cả Võ đạo Hoàng Giả, đều có cảm giác như trút được gánh nặng, nhẹ nhõm vô cùng.

Áp lực của Đại Đế quá lớn.

Dù không nhằm vào mình, nhưng chỉ riêng việc đứng ở đó, cũng khiến linh hồn người ta run rẩy.

"Chúc mừng tiểu hữu, tu thành Thần Thông, bái sư Nữ Đế, thành tiên thành thần, chỉ là chuyện sớm muộn!" Tử Điện Hoàng bước một bước ra, đến trước mặt Chu Trần, thần sắc hòa ái, tươi cười rạng rỡ, hoàn toàn không giống một vị Võ đạo Hoàng Giả.

"Chúc mừng tiểu hữu, tiểu hữu thiên phú tài tình, vạn cổ vô song, cổ kim hiếm thấy, thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt, chúc tiểu hữu sớm ngày thành tiên thành thần!" Hắc Thiên Hoàng đến bên cạnh, mặt đầy nụ cười.

Nếu chỉ là đệ tử của Đại Đế, bọn họ là Võ đạo Hoàng Giả, còn chưa đến mức nịnh bợ đến vậy.

Nhưng Chu Trần có phải đệ tử Đại Đế bình thường sao?

Không nói Chu Trần tám chín phần mười là một tôn tiên thần vô thượng kinh thiên động địa chuyển thế, chỉ riêng Đạo thụ mười vạn trượng và tiềm lực thiên phú vô song của Chu Trần, đã đáng để bọn họ kết giao.

Huống hồ Chu Trần còn có một bản lĩnh đặc biệt, đó chính là có thể giúp người giác tỉnh huyết mạch Hoàng Giả.

Đại Đế có thể không quá để tâm.

Nhưng bọn họ thì có chứ.

Dù là Tử Điện Hoàng hay Hắc Thiên Hoàng, bọn họ đều có hậu duệ gia tộc, thậm chí vô cùng rộng lớn, những hậu duệ đã cách mấy chục đời đến hàng trăm đời, cơ bản rất khó giác tỉnh huyết mạch Hoàng Giả rồi.

Nhưng Chu Trần có thể giúp họ giác tỉnh.

Không chỉ Tử Điện Hoàng, Hắc Thiên Hoàng, xung quanh còn có hàng chục Võ đạo Hoàng Giả hoặc Chân Quân Độ Kiếp khác cũng vây quanh Chu Trần, đồng loạt chúc mừng.

Các Vương Giả khác căn bản không dám, cũng không có tư cách tiến lên.

"Tiểu hữu đã không vội đến Tử Phủ Thánh Địa, Tử Tiêu Cung hoan nghênh tiểu hữu đến làm khách." Tử Điện Hoàng lấy ra một khối lệnh bài đưa cho Chu Trần, cười nói: "Nghe nói tiểu hữu có thể giúp mỹ nhân giác tỉnh huyết mạch Hoàng Giả, Tử Tiêu Cung có không ít mỹ nhân Pháp Tướng thậm chí Vương Giả cảnh, đến lúc đó còn phải phiền tiểu hữu giúp đỡ!" "Không biết xấu hổ!" Hắc Thiên Hoàng trong lòng khinh thường, đây là sự dụ dỗ bằng mỹ sắc trắng trợn, còn giúp đỡ?

Chẳng phải là tặng mỹ nữ cho Chu Trần chơi sao?

"Tiểu hữu, Hắc Thủy Tông của ta cũng có không ít hậu duệ Hoàng Giả, hy vọng tiểu hữu có thể đại giá quang lâm, khiến hàn xá bồng tất sinh huy!" Hắc Thiên Hoàng cũng đưa lên một khối lệnh bài, chỉ thiếu nói là trải giường đón tiếp thôi.

"Tiểu hữu…" Trong chốc lát, trên tay Chu Trần đã có hơn hai mươi khối lệnh bài, tất cả các Hoàng Giả hoặc Chân Quân Độ Kiếp

có mặt đều đã đưa.

"Đại trượng phu phải như thế này!" Nhìn Chu Trần như chúng tinh củng nguyệt bị hơn hai mươi Võ đạo Hoàng Giả hoặc Chân Quân Độ Kiếp bao vây, Càn Đế Sở Vô Nhai cảm khái vạn vàn.

Một buổi thành danh bốn bể biết.

Tu thành Thần Thông trời đất rộng.

Cá chép hóa rồng, cũng chẳng khác gì.

"Thật sự ngầu lòi đến tận trời, sau này e rằng ngay cả bóng lưng cũng không nhìn thấy!" Triệu Long Tượng thiên sinh Long Tượng Thần Thể, là thiên tài tuyệt thế của Long Tượng Tông, phóng nhãn toàn bộ Đại Càn cũng là thiên kiêu đỉnh cấp.

Nhưng so với Chu Trần, hắn cảm thấy mình chính là một phế vật!

"Hảo lợi hại!" Hoàng hậu Huyết Khinh Ca, Vương phi Huyết Bạch Anh hai chân kẹp chặt vào nhau, cảm nhận món quà Chu Trần tặng họ trong phòng, ánh mắt rỉ nước, tình động như triều.

Dù là phương diện nào, tiểu hỗn đản này cũng là mạnh nhất.

Đặc biệt là 'Kiếm Nhị Thập Tam'.

"Không tiếng thì thôi, đã tiếng thì kinh người, động như rồng cửu thiên, ngao du tứ hải, phủ khám bát hoang…" Sở Chi Hổ, Sở Vị Hùng ánh mắt phức tạp, ban đầu họ bị ép buộc để Chu Trần "chơi", trong lòng còn có chút phản kháng.

Tuy nhiên sau đó họ mới biết muốn được Chu Trần "chơi" cũng phải xếp hàng.

Nay… Chu Trần đã khiến họ phải ngưỡng mộ như núi cao, khó mà với tới.

Họ biết họ sẽ không bao giờ yêu thêm người đàn ông nào khác

nữa.

Từng trải qua biển rộng nào muốn nước, trừ non Vu chẳng phải mây.

Đã chứng kiến sự rộng lớn của đại dương, sự vĩ đại của thần long, ai còn có thể nhìn trúng cá diếc trong ao nhỏ?

Trong hư không.

Các loại dị tượng sớm đã biến mất, các Hoàng Giả Chân Quân Độ Kiếp cùng Chu Trần đơn giản nói vài câu, làm quen mặt, để lại lệnh bài rồi lần lượt cáo từ.

Tiếp theo là các Vương Giả của Đại Càn và các nước lân cận.

Hiện giờ họ đối mặt Chu Trần càng thêm nịnh nọt khúm núm.

Trong đó một số Vương Giả, Chu Trần còn rất quen thuộc, đã "giao lưu" sâu sắc.

"Chúc mừng công tử, công tử thiên tung thần võ, hùng tư vô thượng, thật đáng kính phục!" Đông Phương Uyển Nhi khẽ cười duyên dáng, dưới sự giúp đỡ của Chu Trần giác tỉnh huyết mạch Kiếm Hoàng, nàng đã mất một năm để tấn thăng Vương Giả.

Không chỉ Đông Phương Uyển Nhi, mà còn có Trưởng Vân công chúa Sở Tự, Kim Phượng công chúa Sở Thiền, Huyết Tử Quỳnh cùng các tân tấn Vương Giả khác sau khi được Chu Trần "khai phá" đã giác tỉnh huyết mạch Hoàng Giả và tấn thăng.

Còn các Vương Giả của các nước khác thì chưa kịp đến!

Vương Giả kém xa Hoàng Giả.

Tốc độ của họ không bằng, dù khoảng cách gần hơn Hoàng Giả, nhưng họ nhất thời nửa khắc cũng không thể đến Càn Đô.

Thậm chí ở những nơi xa xôi, Vương Giả căn bản không cảm ứng

được động tĩnh tấn thăng của Chu Trần!

"Công tử, nô gia tấn thăng Vương Giả hình như có chút vấn đề, không biết công tử lúc nào có thời gian, giúp nô gia xem xét một chút!" Trưởng Vân công chúa Sở Tự móc nhẹ lòng bàn tay Chu Trần, rồi nháy mắt với hắn, phong tình trong khoảnh khắc đó, khiến người ta động lòng và… kích động!

"Không vấn đề gì, ta thích nhất giúp người làm điều thiện rồi!" Chu Trần cười, nếu không phải ở đây đông người, hắn thật muốn tự tay kiểm tra những biến hóa của Sở Tự sau khi tấn thăng Vương Giả.

"Được rồi, ta còn phải đi củng cố tu vi, cáo từ!" Chu Trần giải tán mọi người, dẫn Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm quay về Trần Kiếm Phong.

Hắn đối với nữ nhân này lại rất có hứng thú.

Huống hồ còn là Vương Giả lão bài!

Nhục thân của Chu Trần còn chưa từng "khai trương" với Vương Giả nào.

Tịnh Nguyệt Am Chủ vẫn luôn tu hành trong Phong Nguyệt Bảo Giám, bị Chu Trần coi là át chủ bài, chưa bao giờ để nàng ra ngoài dùng, đều là dùng linh hồn!

Tuy cảm giác cũng không khác là bao.

Nhưng Chu Trần vẫn thích hưởng thụ nhục thân!

Linh hồn thể phần lớn là để tu hành và tăng Phong Nguyệt Điểm! … Quán Quân Hầu Phủ.

Chu Trần dẫn Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm đến chỗ Ngọc Hoàn Tiên Tử.

Nhìn bóng dáng một luồng tâm hồn bị phong ấn trong thể nội

Ngọc Hoàn Tiên Tử, ánh mắt Ngọc Vô Tâm phức tạp, thân thể này tuy không phải của nàng, nhưng nàng cảm động thân thụ.

"Công tử nguyện ý cho thiếp thu hồi luồng tâm hồn này sao?" Ngọc Vô Tâm tràn đầy mong đợi.

Luồng tâm hồn này đối với nàng rất quan trọng, nếu bị người ta diệt đi, nàng sẽ tâm thần bị thương, ít nhất phải mất một năm rưỡi mới có thể hồi phục.

"Đừng vội, sau này hãy nói!" Chu Trần nắm lấy eo mềm mại thon dài của Ngọc Vô Tâm, ấm áp mịn màng, tựa như không có xương cốt, kiều mềm trơn tru, một nắm không đầy.

Một phen ứng đối, mặt trăng đã lên đỉnh đầu.

Ngọc Vô Tâm đứng thẳng uyển chuyển, ánh trăng chiếu rọi vào, tôn lên vẻ thanh thoát tuyệt thế của nàng, tóc đen tú lệ, ánh mắt linh động, băng cơ ngọc cốt, đường cong nhấp nhô, thân hình động lòng người, tựa như kiệt tác hoàn mỹ nhất của thượng thiên.

"Công tử thật là nóng vội quá!" Nàng ánh mắt đẹp quyến rũ lưu chuyển, ngọc thủ thon dài vươn ra, nhéo má Chu Trần, nụ cười rất đẹp, cầu xin: "Nô gia sau này nhất định sẽ hầu hạ công tử thật tốt, để chuộc tội, chỉ cầu công tử nương tay, nô gia sợ…" "Đúng là một yêu tinh!" Chỉ mấy câu đơn giản của nàng, đã khiến Chu Trần hỏa khí bốc lên ba trượng, còn nói sợ?

Sợ cái quái gì.

Lùi mà tiến, muốn từ chối lại hoan nghênh, chẳng qua chỉ thế thôi!

Chu Trần ôm lấy chiếc eo của Ngọc Vô Tâm, móng vuốt Lộc Sơn thuận theo eo mịn màng, tứ vô kỵ đạn trượt xuống dưới, dùng sức nhéo nhéo cặp mông mềm mại khiến người ta mơ màng huyễn tưởng!

Trơn mịn non mềm.

Đầy tính đàn hồi.

"Anh!" Ngọc Vô Tâm kiều khu khẽ run, môi đỏ mọng quyến rũ khẽ hé, phát ra một tiếng rên rỉ khiến huyết mạch bùng nổ.

Đừng thấy nàng tuổi tác không nhỏ, nhưng nàng chưa từng có đàn ông.

"Ma Vương tỷ tỷ trên người thơm quá!" Chu Trần áp sát nàng, nhìn tuyết phong đầy đặn cao vút gần trong gang tấc, mùi hương cơ thể thiếu nữ nhàn nhạt hòa cùng u hương và hương sữa thấm vào lòng người, khiến tinh thần phấn chấn.

Ngọc Vô Tâm ngực nóng lên, trong chớp mắt trợn tròn mắt.

Chu Trần vậy mà lại cắn lấy… Tuy khi phụ thân Ngọc Hoàn Tiên Tử, Chu Trần còn làm những chuyện quá đáng hơn, nhưng dù sao không phải thân thể của nàng, cảm giác của hai người hoàn toàn khác.

Ngay sau đó.

Ngọc Vô Tâm cảm thấy móng vuốt Lộc Sơn rộng lớn mạnh mẽ của Chu Trần đột nhiên vạch hai bên mông nàng ra, dùng sức xoa nắn bắp thịt mông đầy đàn hồi.

Ngọc Vô Tâm giơ tay lên, ôm chặt lấy đầu Chu Trần.

Tuy nhiên Chu Trần dường như còn chưa thỏa mãn, vậy mà lại thi triển ra thần kỹ Linh Tê Nhất Chỉ, kích trúng yếu huyệt của nàng, tiến vào.

"Ma Vương tỷ tỷ, kể từ khi ngươi phụ thân Ngọc Hoàn Tiên Tử muốn ám sát ta, ta đã muốn làm thịt ngươi rồi…" Lời nói hung ác và móng vuốt Lộc Sơn dùng sức của Chu Trần, khiến thân thể Ngọc Vô Tâm run rẩy, đôi mắt đẹp như nước sâu thẳm đen nhánh, yếu ớt nói: "Nô gia mạo phạm công tử, xin công tử xử phạt!" "Đương nhiên phải xử phạt!" Khóe miệng Chu Trần nhếch lên, để Tâm Ma Vương Ngọc

Vô Tâm trở về tự nhiên, kiều khu hoàn mỹ như bạch ngọc dương chi kia quả thực là kiệt tác hoàn hảo nhất của tạo hóa.

"Đẹp quá!" Nhìn đôi mắt Ngọc Vô Tâm, ánh mắt Chu Trần sáng rực, ánh mắt đó tựa hồ muốn đâm thẳng vào đôi mắt động lòng người của Ngọc Vô Tâm.

Trong mắt Ngọc Vô Tâm hiếm thấy hiện lên một nét kiều tu, tựa hồ ánh trăng quá chói mắt, vội giơ tay che mắt, môi đỏ mọng khẽ hé: "Đừng nhìn!" "Mắt phượng cong nửa che hổ phách, môi son một nụ anh đào, thật sự quá đẹp!" Chu Trần đưa tay gạt ra, tán thán nói: "Cái đẹp chính là dùng để thưởng thức!" Nói xong, Chu Trần đột nhiên cúi người.

"Cái gì?" Ngọc Vô Tâm trợn tròn mắt, nàng làm sao có thể ăn cái đó… "Không… không thể được…" Ngọc Vô Tâm chưa từng thật sự trải nghiệm qua loại trận trượng này, trước đó Chu Trần trên người Ngọc Hoàn Tiên Tử bị nàng phụ thân cũng chưa từng dùng chiêu này.

Hiện nay Chu Trần đã sinh ra một thiên phú —— Nghe Hương Thức Nữ Nhân.

Hắn chỉ cần mũi ngửi thấy u hương trên người nữ tử, là có thể phán đoán một nữ nhân có phải còn trinh hay không, thậm chí cả đẹp xấu.

Trong thế giới siêu phàm này, thứ kia tuy có thể tùy thời khôi phục như ban đầu, nhưng Chu Trần lại có thể ngửi ra.

Nếu đã từng có đàn ông, dù có khôi phục như ban đầu, Chu Trần cũng biết.

Trên người Ngọc Vô Tâm rất sạch sẽ.

Đặc biệt là chỗ đó quá đẹp.

Chu Trần không kìm được muốn… "Làm sao có thể…" Ngọc Vô

Tâm đầu óc trống rỗng, xấu hổ đến cực điểm, hai chân dùng sức, kẹp chặt đầu Chu Trần, nhưng lại bị Chu Trần vô tình tách ra.

Mưa nhỏ biết thời lén đêm xuống, bụi thấy đường ướt chim hướng lòng.

Dịu dàng có thể cùng hoa đồng múa, nếu phát cuồng trời đất kinh hoàng.

Sau một tách trà.

Chương 160

Chu Trần ngẩng đầu lên, nhìn Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm đang xấu hổ thất thần, cười toe toét: "Ma Vương tỷ tỷ, quả nhiên rất tuyệt!" "Rất ~ nhuận!" "Ngươi đừng nói nữa!" Ngọc Vô Tâm càng thêm xấu hổ, thật muốn tìm một khe đất mà chui vào.

May mắn Chu Trần không tiếp tục, ôm nàng lên, đặt trước cửa sổ.

Ngoài cửa sổ vầng trăng tròn treo cao, sáng rõ chiếu người.

"Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương.

Cử đầu vọng minh nguyệt, đê đầu tư cố hương." Chu Trần thi hứng đại phát, lập tức ngâm một bài thơ.

Ngọc Vô Tâm đôi mắt đẹp tỏa sáng, tuy nhiên khi nàng chú ý tới ánh mắt nóng rực của Chu Trần đang nhìn chằm chằm xuống phía dưới nàng, nàng mới bừng tỉnh.

Cái "cố hương" này e rằng không đơn giản a.

Cái gì gọi là cố hương?

Chẳng phải là nơi con người sinh ra ban đầu sao?

"Đêm nay ánh trăng thật đẹp!" Chu Trần nhìn Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm hai chân khẽ siết lại, vạch hai bên mông nàng ra, dùng sức xoa nắn bắp thịt mông đầy đàn hồi.

Hắn lấy ra tuyệt thế thần binh Tử Kim Bàn Long Thương, xoay tay đâm thẳng vào bụng dưới của Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm.

"Ngươi…" Ngọc Vô Tâm quay đầu lại, đôi mắt quyến rũ như tơ, không ngờ Chu Trần lại tàn nhẫn như vậy, đột nhiên đánh lén sau lưng nàng.

Khiến nàng hoàn toàn không phòng bị và chuẩn bị.

"Cái này gọi là binh bất yếm trá!" Chu Trần cười toe toét, lần nữa.

Ngọc Vô Tâm không ngờ Chu Trần lại lợi hại như vậy, ngay cả phòng ngự cường đại cấp Vương Giả của nàng cũng không thể chống đỡ, trong chớp mắt đã bị Chu Trần đột phá.

Chu Trần sau khi tấn thăng Thần Thông cảnh có sự biến hóa kinh thiên động địa.

Vương Giả thì sao?

Chu Trần bây giờ tự tin bành trướng, cảm thấy ngay cả Võ đạo Hoàng Giả, hắn cũng có thể đâm ra một cái lỗ!

Ngọc Vô Tâm bị Chu Trần "đóng đinh", không thể phản kháng.

Chu Trần nhìn bảng cá nhân.

Hiện nay sau khi tấn thăng Thần Thông cảnh, tu luyện chủ yếu là thần thông.

Trong đan điền thế giới hỗn độn, Đạo thụ mười vạn trượng uyển như trụ trời, không có một cành lá nào, vì chưa luyện thành một môn thần thông.

"Một môn thần thông một trăm tỷ Phong Nguyệt Điểm sao?" Chu Trần trước đó đã chuẩn bị ba trăm năm mươi tỷ để dự phòng, tấn thăng Thần Thông cảnh dùng một trăm tỷ, còn lại hai trăm năm mươi tỷ.

Chu Trần chuẩn bị thử nghiệm!

"Man Thiên Quá Hải, thêm điểm!" Chu Trần rất thích môn thần thông này, chỉ cần người khác không tìm được và không tấn công được, hắn đã ở thế bất bại tiên thiên.

Trước đó Huyết Đao Lão Ma chặn giết, Chu Trần chính là nhờ

môn thần thông này mà an toàn thoát được.

Ong!

Cùng với một trăm tỷ Phong Nguyệt Điểm tiêu hao, trong não hải Chu Trần tựa hồ vang vọng Đại Đạo chi âm.

Ầm ầm ầm!

Đạo âm ong ong, vô số cảm ngộ dũng mãnh tràn vào tâm trí.

Thế giới hỗn độn trong đan điền, Đạo thụ mười vạn trượng cắm rễ trên một khối đại lục hỗn độn chấn động, nhanh chóng sinh trưởng, đồng thời ở vị trí khoảng vạn trượng gốc rễ mọc ra một cành nhánh.

Trên cành nhánh còn có một chiếc lá.

Bề mặt chiếc lá có từng đạo văn lộ đại đạo phức tạp huyền ảo, tựa hồ ẩn chứa một thế giới.

Chốc lát sau.

Đạo thụ bùng nổ lên hai mươi vạn trượng, cành nhánh phân ra bùng nổ lên vạn trượng, chiếc lá lớn tới nghìn trượng.

Sức mạnh vô song dũng mãnh tràn vào tâm trí, Chu Trần cảm thấy toàn thân tràn ngập sức mạnh bùng nổ.

"A!" Ngọc Vô Tâm kinh hô, cảm nhận được sự biến hóa của Chu Trần, chấn hám nói: "Công tử, ngài đột phá rồi!?" Nàng là Vương Giả lão bài, sớm đã trải qua Thần Thông cảnh, đối với sự biến hóa của Chu Trần không xa lạ.

Điều này hiển nhiên là Chu Trần đã luyện thành một môn thần thông, tấn thăng Thần Thông nhất trọng rồi.

Chỉ là Chu Trần không phải vừa mới đột phá sao?

Một môn thần thông nhanh như vậy đã luyện thành?

Nàng đột nhiên nghĩ đến thể chất đặc biệt của Chu Trần, cùng với Chu Trần vừa mới lấy đi một giọt máu của nàng.

"Sách!" Ngọc Vô Tâm trợn tròn mắt, điều này cũng quá lợi hại rồi phải không?

Nhưng nàng dường như cũng rất lợi hại, một giọt máu trực tiếp giúp Chu Trần luyện thành một môn thần thông!

"Ngươi đừng có tự dán vàng lên mặt mình, đây là ta hậu tích bạc phát, ngươi sẽ không thật sự cho rằng chỉ mấy lần đó, ngươi có thể khiến ta luyện thành một môn thần thông chứ?" Chu Trần dùng sức nhéo nhéo cặp mông mềm mại của Ngọc Vô Tâm, trong mắt đầy vẻ châm chọc.

"Đương nhiên sẽ không, dù là vậy, nô gia cũng không dám nhận công!" Ngọc Vô Tâm ánh mắt u oán, chỉ biết là hắn lại ức hiếp nàng.

Chu Trần không tiếp tục để ý Ngọc Vô Tâm, trong lúc bùng nổ, phát hiện môn thần thông Man Thiên Quá Hải đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Dường như đã lột xác thăng cấp.

Thần thông Man Thiên Quá Hải dung nhập vào Đạo thụ, hóa thành một cành nhánh, tương đương với việc có căn gốc, không còn là vô căn chi bình, sức mạnh có thể phát huy có thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên điều này Chu Trần sớm đã biết.

Chu Trần kinh ngạc là sự lột xác của môn thần thông này: 【Phi Thân Thác Tích (Thiên Cương cấp): Mắt không thể nhìn, tai không thể nghe, mũi không thể ngửi, thần không thể giết, ẩn mình trong thiên địa, ngao du trong tứ công hải, không thể biết, không thể tra, không thể thấy, tồn tại trong thế giới, nhưng không hiển hiện trong thế giới, có thể tiêu kiếp, tránh tai ương, tránh tai họa, Thần Ma không thể

thấy, Thiên Đạo không thể giết. 】 "Thần thông Thiên Cương?" Chu Trần ngây người, thần thông của thế giới này chia thành Tiểu Thần Thông, Đại Thần Thông và Vô Thượng Thần Thông, không ngờ Phong Nguyệt Bảo Giám lại đưa ra một cách phân loại khác.

Nhưng Chu Trần phỏng chừng Thần thông Thiên Cương này tuyệt đối không kém Thần thông Vô Thượng, thậm chí còn mạnh hơn.

Với sự gia trì của Đạo thụ, đặc biệt là Đạo thụ của Chu Trần đã dung hợp hạt giống Thế Giới Thụ mà lột xác, uy năng của nó khó mà tưởng tượng được.

Chu Trần cảm thấy hắn hiện tại nếu thi triển Phi Thân Thác Tích ẩn mình, e rằng Nữ Đế sư phụ cũng không tìm thấy hắn.

Còn về Thiên Đạo và Thần Ma, hắn chắc là không trốn thoát được!

Tu vi của hắn quá yếu.

"Còn lại một nghìn năm trăm tỷ Phong Nguyệt Điểm, vừa hay luyện thêm một môn thần thông, số còn lại thì thêm vào tu vi Tiên đạo!" Hiện tại tu vi Tiên đạo của Chu Trần chỉ có Nguyên Anh sơ kỳ, quá yếu.

"Không biết Tử Phủ Thánh Địa có những thần thông gì?" Chu Trần hai tay nắm lấy hai tiêu bá, xoa nắn bá tâm, trong lúc bùng nổ với Tâm Ma Vương, thần thức kiểm tra các thần thông mà Nữ Đế sư phụ đã truyền cho hắn.

"Lưỡng Giới Đao: Đao xuất phân hai giới." "Lưỡng Giới Đao, hựu danh Âm Dương Lưỡng Giới Đao, đao xuất phân lưỡng giới, dương giới diệt thân, âm giới diệt hồn, chính là vô thượng thần thông của Tử Phủ Thánh Địa." Chu Trần tra xét tin tức của Lưỡng Giới Đao, không thể không nói môn thần thông này quả thực lợi hại, trách

không được Nữ Đế sư phụ lại đặt nó ở vị trí hàng đầu.

"Cứ môn này đi!" Chu Trần không chút do dự.

Sau khi tu thành Thiên Cương thần thông Phi Thân Thác Tích, Chu Trần tiên thiên đứng ở thế bất bại, đặc biệt là môn thần thông này không chỉ có thể ẩn mình, còn là một môn thần thông nhảy vọt không gian.

Như vậy, Chu Trần chỉ cần tăng cường khả năng công kích là được, mà Lưỡng Giới Đao lại có sức công kích siêu cường. 【Lưỡng Giới Đao (0/100 tỷ)】 "Tăng điểm!" Theo ý niệm của Chu Trần hạ xuống, một trăm tỷ điểm Phong Nguyệt tiêu hao.

Trong đan điền Hỗn Độn Thế Giới, tại vị trí hai vạn trượng của Đạo Thụ liền mọc ra một nhánh cây, vô số cảm ngộ về Lưỡng Giới Đao dũng mãnh ập lên tâm trí.

"Dựa theo tin tức Đạo Thụ truyền đến, chỉ cần ta tu luyện thần thông tương tự, là có thể dung hợp đề thăng..." Đủ rồi!

Tên Lưỡng Giới Đao tuy không đổi, nhưng sau khi dung hợp Bát Hoang Lục Hợp Đao, bản chất đã thuế biến thăng hoa, uy lực bạo trướng một đoạn lớn.

Lúc này Chu Trần cảm thấy vô cùng thoải mái.

Sở Bá Hoàng có một môn tuyệt thế võ công tên là Bát Hoang Lục Hợp Đao.

Theo hai mươi tỷ điểm Phong Nguyệt tiêu hao, vô số cảm ngộ về môn thần thông Bát Hoang Lục Hợp Đao dũng mãnh ập lên tâm trí.

Chốc lát sau, Chu Trần như có điều suy nghĩ, ý thức nhìn về bảng cá nhân.

"Xem ra Thiên Cương thần thông mạnh hơn Vô Thượng thần

thông một chút!" Nhánh cây Lưỡng Giới Đao vốn dài tám nghìn một trăm trượng, theo nhánh cây Bát Hoang Lục Hợp Đao mọc ra, cũng tăng trưởng lên một vạn trượng.

Chu Trần liền nhìn về điểm Phong Nguyệt cần để tu luyện môn thần thông này.

Chỉ thấy trên nhánh cây thứ hai của Đạo Thụ, Lưỡng Giới Đao lại sinh ra một nhánh cây mới, nhánh cây này tràn đầy khí tức duy ngã độc tôn của Bát Hoang Lục Hợp, chỉ dài bốn nghìn trượng.

"Bát Hoang Lục Hợp Đao, do Sở Bá Hoàng sáng tạo, là Đại Thần Thông..." Theo nhánh cây này mọc ra, Đạo Thụ lại tổng thể cao thêm gần hai nghìn trượng, đạt tới ba mươi vạn trượng.

"Quả đúng là vậy!" "Quả nhiên thăng cấp!" "Di Sơn..." "Lại lại đột phá rồi?" Theo cảm ngộ càng sâu, nhánh cây càng trở nên thô dài.

Chỉ cần hai mươi tỷ điểm Phong Nguyệt.

"Tăng điểm!" 【Địa Sát Thần Thông: Bát Hoang Lục Hợp Đao】 【Địa Sát Thần Thông: Lưỡng Giới Đao】 Theo nhánh cây mới mọc ra, Đạo Thụ lại tăng trưởng thêm tám vạn một nghìn trượng, trở nên thô lớn hơn hẳn một đoạn, tựa như một cây đại thụ che trời.

"Xạ Nhật..." 【Thiên Cương Thần Thông: Phi Thân Thác Tích】 Chỉ là cây đại thụ này chỉ có hai nhánh cây, trông có vẻ trơ trọi. 【Thiên Cương Thần Thông: Phi Thân Thác Tích, Lưỡng Giới Đao】 【Bát Hoang Lục Hợp Đao (0/20 tỷ)】 Hắn còn năm mươi tỷ điểm.

Chu Trần chú ý đến sự biến hóa của Đạo Thụ.

Tuy không biết Chu Trần đã luyện thành thần thông gì, nhưng khoảnh khắc khí tức của Chu Trần tiết lộ vừa rồi, nàng cảm thấy linh hồn và nhục thân đều run rẩy hoảng sợ như bị đao núi chém cắt.

Chu Trần đang tra xét thần thông do Nữ Đế sư phụ truyền lại, đột

nhiên mày nhíu lại, tên của môn võ công này hắn rất quen thuộc.

"Bát Hoang Lục Hợp Đao...

Hửm?" "Phong Nguyệt Bảo Giám phân loại môn Vô Thượng thần thông này thành Địa Sát thần thông, nhưng Lưỡng Giới Đao trong Địa Sát thần thông hẳn là đỉnh tiêm nhất!" "May mắn thay!" Chu Trần gật đầu, bởi vì hắn đã tu thành Lưỡng Giới Đao, khi tu luyện thần thông cùng loại, điểm Phong Nguyệt cần thiết giảm đi đáng kể, hơn nữa môn thần thông này còn thấp hơn Lưỡng Giới Đao một tầng cấp.

Ngọc Vô Tâm, bị Chu Trần "tiên si" mạnh mẽ, chấn động đến không nói nên lời.

Nhánh cây này đã dài tới tám nghìn một trăm trượng, chỉ kém một chút so với nhánh cây Thiên Cương thần thông Phi Thân Thác Tích.

Người khác tu luyện một môn thần thông đã gian nan vạn phần, Chu Trần lại như ăn cơm uống nước, một con "đại bảo ngư" mập mạp còn chưa "ăn" xong đã luyện thành hai môn thần thông.

Nghĩ đến đây, Chu Trần có chút "ám ảnh cưỡng chế" chuẩn bị thử xem.

Tuyệt đối là thần thông trên cấp Đại Thần Thông.

"Lại nhanh như vậy đã luyện thành Lưỡng Giới Đao?" Kinh ngạc không chỉ có Ngọc Vô Tâm chưa rời khỏi Chu Trần, mà còn có một đạo thần niệm của Dao Trì Nữ Đế.

Môn thần thông đầu tiên Chu Trần luyện thành, Dao Trì Nữ Đế không nhận ra, chỉ cho là thần thông Chu Trần từng tu luyện trước đây.

Là tiên thần chuyển thế, chỉ cần Chu Trần giác tỉnh ký ức liên quan, trong nháy mắt luyện thành một môn thần thông từng luyện kiếp trước là điều rất bình thường.

Nàng không hề bất ngờ.

Nhưng Lưỡng Giới Đao, môn Vô Thượng thần thông của Tử Phủ Thánh Địa, Chu Trần lại có thể luyện thành nhanh đến thế, thì có chút kinh khủng rồi.

"Không biết tiểu gia hỏa này kiếp trước là tồn tại nào?" Dao Trì Nữ Đế rất hiếu kỳ, nhưng nghĩ đến Chu Trần vừa rồi cùng Ngọc Vô Tâm "vui đùa" đến thế, lại còn "ăn" nàng, nàng cảm thấy thật sự là mở mang tầm mắt.

Đại lão đều chơi "hoa" đến vậy sao?

Dao Trì Nữ Đế cảm giác hai chân chợt siết lại, thu hồi thần niệm, không nhìn nữa.

Phi lễ vật thị.

Phi lễ vật thính.

Phi lễ vật văn.

"Chúc mừng công tử, luyện thành thần thông, lại lên một tầng lầu!" Ngọc Vô Tâm cắn răng chịu đựng sự "xung kích" của thần thông Chu Trần, quay đầu nở một nụ cười, quả thật trăm vẻ quyến rũ, khiến lục cung cũng phải lu mờ.

"Hiện tại cứ để nàng thử Đại thần thông của ta!" Chu Trần cười, trực tiếp chiếm đoạt tâm can nàng, cảm thụ sự ấm áp và khế hợp giữa hắn và Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm.

Không thể không nói.

Ngọc Vô Tâm có làn da rất săn chắc.

"Nguyên Anh, tăng điểm!" Chu Trần nhìn về ba mươi tỷ điểm Phong Nguyệt còn lại, toàn bộ thêm vào tu vi Tiên Đạo.

Tiêu hao mười tỷ điểm Phong Nguyệt, tu vi tấn thăng Nguyên Anh

trung kỳ.

Tiêu hao hai mươi tỷ điểm Phong Nguyệt, tu vi tấn thăng Nguyên Anh hậu kỳ. 【Nguyên Anh hậu kỳ (0/50 tỷ)】 "Tấn thăng Hóa Thần chắc cũng cần một trăm tỷ, tức là còn cần một trăm năm mươi tỷ mới có thể đề thăng đến Hóa Thần cảnh!" Cảm thụ sức mạnh bạo trướng và Nguyên Anh đã thuế biến, Chu Trần rất hài lòng.

"Ma Vương Tả tả, ta dẫn nàng bay!" Chu Trần ý khí phong phát, chiến ý ngút trời.

Ngọc Vô Tâm vẫn còn đang chấn động trước sự bạo trướng tu vi của Chu Trần, từ Nguyên Anh sơ kỳ liên phá hai cấp, tấn thăng Nguyên Anh hậu kỳ, liền thấy ánh mắt rực lửa của Chu Trần.

Trong lòng nàng lại có một loại sợ hãi bản năng.

"A..." Chưa đợi nàng phản ứng, nàng vốn đang quay lưng với Chu Trần lại bị Chu Trần lật người.

Một đôi bàn tay rộng lớn, mạnh mẽ ôm lấy đùi nàng.

Trọng tâm mất đi, thân thể Ngọc Vô Tâm ngã về phía sau, sợ đến mức toàn thân run lên, vội vàng hai tay ôm chặt lấy cổ Chu Trần.

Sau đó.

Nàng cảm giác thân thể bay lên không.

Hai chân như hai con mãng xà lớn, quấn chặt lấy eo Chu Trần, như gấu koala bám vào thân trước Chu Trần.

Chu Trần không giảng võ đức, đã sớm tế xuất thần binh...

"Đại phá hoại!" Ngọc Vô Tâm run rẩy cất tiếng, gương mặt ửng hồng kèm theo vẻ kiều mỵ.

Chu Trần cúi đầu hôn... ...Một ngày sau.

Chu Trần nhìn Ngọc Vô Tâm đang cuộn tròn trong lòng mình say ngủ, trên mặt lộ ra nụ cười, rồi rút người rời đi.

Đứng trước giường, Chu Trần mặc y phục chỉnh tề, nhìn về ngọc nhân trên giường, gương mặt trắng nõn tinh xảo ửng hồng như máu, khóe mắt đầy vết lệ, hai mắt sưng đỏ, lệ thủy chầm chậm tràn ra.

Ánh mắt Chu Trần dời đi, liếc nhìn bóng dáng yểu điệu của nàng.

Khóe miệng hắn khẽ cong lên, có một loại cảm giác thành tựu chưa từng có, vô cùng mãn ý.

Nghĩ một lát, Chu Trần lấy ra Thần Binh Long Hổ Âm Dương Đảm, tặng cho Ngọc Vô Tâm làm lễ vật, biểu thị chút tấm lòng nhỏ bé của hắn.

Ngọc Vô Tâm đang ngủ say, Chu Trần không đánh thức nàng, mà đặt lễ vật vào người Ngọc Vô Tâm, tạo cho nàng một sự bất ngờ.

"Ma Vương Tả tỉnh lại nhất định sẽ rất thích!" Chu Trần cười, xoa xoa tay, chuẩn bị thử thần thông.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trong đan điền Hỗn Độn Thế Giới của Chu Trần, Đạo Thụ rung động, phát ra từng đạo vầng sáng, đặc biệt là nhánh cây vạn trượng Phi Thân Thác Tích ở phía dưới cùng lóe lên quang hoa vô tận.

Từng đạo văn lộ Đại Đạo huyền ảo phức tạp sáng lên, thân ảnh Chu Trần chợt biến mất trong phòng.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Bắc Sơn Đạo.

Thanh Châu.

Vân Mộng Phủ.

Vân Mộng Trạch.

Chương 161

Thân ảnh Chu Trần phù hiện, trong mắt lộ ra vẻ phấn chấn và kích động.

Hắn lại có thể trong nháy mắt từ Càn Đô Trần Kiếm Phong đến Thanh Châu Vân Mộng Trạch.

Thiên Cương Thần Thông – Phi Thân Thác Tích!

Ẩn mình trong thiên địa, ngao du bốn bể, đây là khả năng nhảy vọt không gian.

Không thể biết, không thể dò xét, không thể quan sát, tồn tại trong thế giới, nhưng lại không thấy trong thế giới, đây là công hiệu ẩn thân tránh tai họa.

"Thử Lưỡng Giới Đao!" Ý niệm vừa động, nhánh cây thứ hai của Đạo Thụ trong đan điền Hỗn Độn Thế Giới của Chu Trần sáng lên, vô số khí tức huyền ảo dũng động.

Nhánh cây Đạo Thụ đại diện cho Lưỡng Giới Đao này, vốn chỉ dài tám nghìn một trăm trượng, sau khi dung hợp Bát Hoang Lục Hợp Đao, nhánh cây này mọc ra một nhánh nhỏ, và dài tới vạn trượng.

Tấn thăng Thiên Cương thần thông!

Chu Trần giơ tay lên, lòng bàn tay ngưng tụ một thanh trường đao do thần thông chi lực hóa hình.

Thanh đao này không dài, chỉ ba thước sáu tấc.

Thân đao hiện rõ hai màu đen trắng.

Nhưng bên trong lại ẩn chứa sức mạnh khủng bố.

"Oanh!" Chu Trần đối diện Vân Mộng Hồ, một đao chém ra.

Tựa hồ là một đao bình thường vô kỳ.

Không có kinh thiên động địa.

Không có sơn hô hải khiếu.

Càng không có quỷ khốc thần hào.

Thế nhưng, chỉ một đao này.

Tựa hồ khiến người ta nhìn một cái cũng phải hoảng sợ.

Xuy!

Lưỡng Giới Đao chém vào hồ.

Không có sóng gió kinh thiên.

Nhưng mặt hồ tĩnh lặng lại phẳng phiu tách làm đôi.

Phía bên trái, bất luận là nước hồ, hay ngư tôm yêu thú bên trong, thậm chí cả bùn dưới đáy hồ, tất cả đều hóa thành tro bụi, hoàn toàn bị yên diệt.

Tựa hồ bị một loại sức mạnh khủng bố nào đó sinh sôi xóa bỏ.

Còn phía bên phải, dường như không hề có chút biến hóa.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Dù nước hồ bên phải không biến hóa, nhưng ngư tôm yêu thú trong hồ, tất cả sinh vật có sự sống, đều toàn bộ tử vong, xác chết nằm ngổn ngang khắp nơi.

Tựa hồ trong nháy mắt bị linh hồn yên diệt!

"Tê!" Chu Trần trừng lớn mắt, uy lực của đao này vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Lưỡng Giới Đao, đao xuất phân hai giới, một đao diệt thân, một đao diệt hồn.

Lại kinh khủng đến vậy!

"Lưỡng Giới Đao vốn chỉ là Vô Thượng thần thông, sau khi dung hợp Bát Hoang Lục Hợp Đao liền tấn thăng Thiên Cương thần thông, nếu tiếp tục dung hợp, chẳng phải sẽ càng lợi hại hơn sao?" Dù không thể đột phá cấp Thiên Cương, nhưng cùng là Thiên Cương thần thông cũng có mạnh yếu khác nhau.

Huống chi dựa theo tin tức Chu Trần tìm hiểu, cành cây Đạo Thụ đại biểu thần thông càng dài càng thô, uy lực thần thông càng lớn càng mạnh.

Chu Trần đột nhiên nghĩ đến những Đạo Thụ của cảnh giới thần thông phổ thông chỉ vài trăm trượng, thậm chí mười trượng, cả cây Đạo Thụ còn không thô bằng một nhánh cây của hắn.

Nếu hắn thi triển một thần thông, bọn họ ước chừng sẽ... ra đi rất an lành!

Thật sự đạt đến cảnh giới thần thông, Chu Trần mới hiểu được sự chênh lệch lớn đến khó tưởng tượng giữa các cảnh giới thần thông, thậm chí còn lớn hơn sự chênh lệch từ Luyện Thể nhất trọng đến Luyện Thể ba trăm sáu mươi lăm chuyển!

Chu Trần hiện tại được coi là Thần Thông Cảnh nhị trọng, cảnh giới được phân chia theo cành chính của Đạo Thụ, Bát Hoang Lục Hợp Đao là phân chi trên cành chính, không tính là một trọng riêng.

Nhưng Chu Trần hiện tại có thể khẳng định, dựa vào Phi Thân Thác Tích và Lưỡng Giới Đao hai môn Thiên Cương thần thông này cùng với nội tình của Đạo Thụ cao ba mươi vạn trượng.

Hắn tuyệt đối có thể dễ dàng đánh bại chín mươi chín phần trăm cường giả Thần Thông Cảnh.

Hắn hiện tại trong Thần Thông Cảnh cũng được coi là cường giả.

Thần Thông Cảnh tương tự Luyện Thể Cảnh, luyện thành chín môn thần thông khác nhau, đạt đến Thần Thông Cửu Trọng là có thể ngưng luyện Pháp Tướng, tấn thăng Pháp Tướng Cảnh.

Nhưng thần thông càng nhiều, và thần thông càng mạnh, Pháp Tướng ngưng tụ tự nhiên uy lực càng cường đại.

"Ta cũng không cần như Luyện Thể Cảnh luyện đến ba trăm sáu mươi lăm chuyển, nhưng tập hợp ba mươi sáu Thiên Cương thần thông, chắc hẳn có thể chứ!" Chu Trần đặt cho mình một mục tiêu nhỏ.

Dựa vào ba mươi sáu môn Thiên Cương thần thông, chắc hẳn đủ để ngưng tụ một Vô Thượng Pháp Tướng.

"Hiện tại chỉ thiếu 'kiếm tiền' thôi!" Chu Trần tràn đầy ý chí chiến đấu, "tiền" hắn nói chính là điểm Phong Nguyệt.

Đối với Chu Trần mà nói.

Điểm Phong Nguyệt còn hữu dụng hơn cả linh thạch.

Đó mới là loại "tiền" hắn thật sự cần!

Hắn hiện tại chỉ muốn quay về "kiếm tiền" thật nhiều, dùng sức mà "kiếm tiền", ngày ngày "kiếm tiền", "kiếm" cho thiên phiên địa phúc, "kiếm" cho hắn vui đến mức miệng không khép lại được!

"Ừm?

Bọn chó má này, hôm nay cứ lấy các ngươi tế đao!" Chu Trần tâm tình đại hảo, chuẩn bị thế thiên hành đạo, rút đao tương trợ.

Vân Thâm Huyện.

Đây là một huyện nhỏ gần Vân Mộng Hồ, ngay cạnh nơi Chu Trần thí nghiệm Lưỡng Giới Đao.

Nha môn Vân Thâm Huyện.

Một thiếu phụ tóc tai bù xù, trên người mang vết thương, quỳ giữa đại đường nha môn, lệ chảy như mưa: "Cầu đại nhân huyện lệnh vì dân phụ làm chủ..." "Ngươi có oan tình gì?" Huyện lệnh khóe miệng có một nốt ruồi đen, một đôi mắt nhỏ đảo qua đảo lại trên người thiếu phụ, tùy tiện hỏi.

"Dân phụ tố cáo Ngô gia đại thiếu gia Ngô Khôn, chỉ thị ác nô đánh bị thương tướng công của dân phụ, còn..." Thiếu phụ khóc, khó mà nói nên lời.

Nhưng mắt của huyện lệnh và các bộ khoái xung quanh đều sáng lên.

Huyện lệnh lớn tiếng hỏi: "Còn gì?" "Còn... còn cưỡng bạo dân phụ, cầu huyện tôn đại nhân vì dân phụ làm chủ..." Thiếu phụ mắt đỏ hoe, đáng thương vô cùng, nức nở.

Ánh mắt huyện lệnh sáng rực, tiếp tục hỏi: "Vậy Ngô Khôn đã cưỡng bạo ngươi thế nào?" "A... cái này..." Thiếu phụ sững sờ, chuyện như vậy nàng sao nói ra được.

"Không có chi tiết sao thành được?" Huyện lệnh cười cười, hai bộ khoái liền tiến lên đỡ thiếu phụ đến trước mặt huyện lệnh.

Huyện lệnh giơ tay lên, sờ sờ gương mặt hoa lê đái vũ của thiếu phụ: "Có phải thế này không?" Thiếu phụ hoảng sợ, quay đầu muốn tránh, nhưng bị hai bộ khoái giữ chặt, khó mà tránh được.

"Chẳng lẽ không phải thế này?

Là thế này?" Bàn tay huyện lệnh trượt xuống, thẳng đến hai bầu ngực căng tròn đầy đặn của thiếu phụ.

"Không được...

Huyện tôn đại nhân xin tự trọng..." Thiếu phụ vội vàng giãy giụa, lớn tiếng kháng nghị.

Nàng đương nhiên biết nha môn tối tăm, bình thường dù có gặp chuyện gì, dù có thiệt thòi, bị ức hiếp, nàng cũng sẽ không đến nha môn.

Bởi vì vào nha môn, không chết cũng lột một lớp da.

Nhưng nàng thật sự không còn cách nào.

Đây là con đường duy nhất của nàng.

Đáng tiếc con đường này đã sớm bị chặn.

Huyện lệnh sớm đã nhận hối lộ của Ngô Khôn, căn bản chưa từng nghĩ đến việc chủ trì công đạo, dù Ngô Khôn không hối lộ, hắn cũng sẽ không vì một bách tính thấp cổ bé họng mà đắc tội đại thiếu gia Ngô gia.

"Cũng không phải thế này, chẳng lẽ là thế này?" Một "Lộc Sơn chi trảo" của huyện lệnh đã luồn vào trong váy thiếu phụ.

Thiếu phụ muốn cầu xin, muốn chạy, nhưng không hề có tác dụng, ngược lại còn chọc cho huyện lệnh và một đám bộ khoái cười ha hả, tứ vô kỵ đạn.

Hiển nhiên, bọn họ bình thường không thiếu làm những chuyện như vậy.

"Không được..." Ngay lúc y phục của thiếu phụ bị lột xuống, trong đại đường tựa hồ có đao quang sáng lên, chói lóa mắt người, khiến người ta không thể mở mắt.

Thiếu phụ vô thức nhắm mắt lại, đợi khi mở ra lần nữa thì không khỏi ngớ người.

Huyện lệnh và hơn mười bộ khoái toàn bộ đều chết, hơn nữa chỉ còn lại nửa thân, nửa còn lại hoàn toàn biến mất.

Trên đất còn có hai chữ lớn: 【CHU TRẦN! 】 "A!" Thiếu phụ

kinh hô, hoảng loạn chạy ra khỏi nha môn.

Nàng kinh hãi phát hiện.

Toàn bộ nha môn trên dưới, đều là thi thể nha dịch bộ khoái.

Tuy nhiên điều nàng không biết là.

Đại gia tộc Ngô gia trong huyện thành bị một đao chém thành hai nửa, trừ nha hoàn cùng một số người khác, còn lại đều bị một đao phân thành hai nửa, chỉ còn nửa thân.

Vân Thâm Huyện một mảnh xôn xao.

Chu Trần lơ lửng trong hư không, phủ nhìn toàn bộ Vân Thâm Huyện, hài lòng gật đầu.

Đáng tiếc đao hắn dù sắc bén đến mấy, cũng không thể chém hết ác nhân trong thiên hạ.

Tình huống tương tự như vậy, khắp nơi đều có.

Câu "Bát tự nha môn triêu nam khai, hữu lý một tiền biệt tiến lai" không chỉ đúng với nha môn.

Các đại gia tộc, địa chủ hào cường, bang phái, tông môn, những chuyện tương tự đếm không xuể.

Chu Trần không phải chúa cứu thế, thậm chí không thể coi là người tốt.

Nhưng khi nhìn thấy, trong lòng không thoải mái, một đao chém xuống, tâm đầu liền thư thái.

"Xong việc thu công, về 'kiếm tiền'!" Thân ảnh lóe lên, Chu Trần biến mất khỏi Vân Thâm Huyện.

Vân Mộng Thành.

"Cái gì?

Nhà ta bị diệt môn rồi?" Ngô Chí Phàm, tiểu công tử Ngô gia đang nhậm chức ở Diêm Bang, bỗng nhiên đứng dậy, dẫn theo nhân mã Diêm Bang, một đoàn hai mươi người phi ngựa nhanh chóng đi về phía Vân Thâm Huyện.

Cùng lúc đó.

Tổng đà Diêm Bang.

"Khải bẩm bang chủ, vừa nhận được tin tức, nha môn Vân Thâm Huyện và Ngô gia bị diệt, hiện trường lưu lại hai chữ Chu Trần, Ngô Chí Phàm đã dẫn người đi báo thù rồi!" "Cái gì?

Chu Trần?" Kiều Bắc Minh bỗng nhiên đứng dậy, một nha môn nhỏ và Ngô gia ở Vân Thâm Huyện bị diệt, đối với hắn mà nói không đáng là gì.

Nhưng nếu liên quan đến Chu Trần thì đó là chuyện lớn tày trời.

Dù Chu Trần này chưa chắc là Chu Trần mà hắn biết.

"Phân phó tất cả trưởng lão cung phụng trong bang lập tức chạy đến Vân Thâm Huyện, phàm là người Ngô gia, tất cả đều bắt giữ rồi tính!" "Ta đi trước một bước!" Kiều Bắc Minh nói xong, lập tức chạy về phía Vân Thâm Huyện.

Chốc lát sau.

Kiều Bắc Minh đến Ngô gia, nhìn vết đao xuyên thủng cả Ngô gia, không khỏi kinh hồn bạt vía, cảm giác da thịt như muốn rách ra.

"Thật đáng sợ a!" Đặc biệt là nhìn những thi thể chỉ còn lại nửa thân, càng thêm kính sợ khủng cụ.

Sau đó.

Hắn đến nha môn, tra xét một phen, đều là bị một chiêu sát.

Hắn lập tức triệu tập người Diêm Bang ở Vân Thâm Huyện, tìm

hiểu tình huống.

“Không phải Quán Quân Hầu thì là một hiệp khách khủng bố đi ngang qua...” Tuy nhiên Kiều Bắc Minh càng có khuynh hướng tin rằng Chu Trần này chính là Quán Quân Hầu Chu Trần mà hắn quen biết.

Với thân phận địa vị của Chu Trần hiện nay.

Ai dám để lại một cái tên dễ gây liên tưởng đến vậy?

Không sợ Chu Trần tìm hắn tính sổ sao?

“Bang chủ, vừa có ngư dân đến báo, thấy có một vị thần tiên, không phải, có một cường giả, trên không Vân Mộng Hồ một đao chém đứt hồ, mặt hồ nứt ra vạn trượng, nửa bên nước hồ đều yên diệt tiêu thất, đồng thời nửa bên nước hồ còn lại ngư tôm cùng các sinh vật thủy tộc bao gồm cả yêu thú đều chết hết, thi thể không hề có bất kỳ tổn thương nào!” Một thủ hạ Diêm Bang vội vàng đến báo.

“Thật sự kinh khủng đến vậy!” Kiều Bắc Minh vừa chấn động vừa hâm mộ, hắn biết người kia tám chín phần là Quán Quân Hầu Chu Trần.

Thiếu niên nhỏ bé năm xưa đã trở thành cự bá chống trời.

Là tồn tại mà hắn phải ngưỡng vọng.

“Bắt Ngô Chí Phàm lại, công khai xử quyết, những người Ngô gia khác, phàm là kẻ tác ác, nếu có kẻ lọt lưới, toàn bộ đều giết chết!” Kiều Bắc Minh lập tức phân phó: “Lại phái hai người âm thầm bảo hộ người phụ nữ bị Ngô Khôn ức hiếp kia, tìm người chữa thương cho trượng phu của nàng, chiếu cố nàng một chút!” “Vâng, bang chủ!” Ngoài huyện thành.

Ngô Chí Phàm hỏa tốc chạy đến, còn chưa kịp làm rõ hung thủ báo thù rửa hận, đã bị cường giả Diêm Bang bắt đến pháp trường, chuẩn

bị chém đầu thị chúng.

"Không, các ngươi dựa vào cái gì mà bắt ta?" "Ta muốn gặp bang chủ!" Ngô Chí Phàm gào lớn, nhưng không có bất kỳ hồi đáp nào.

Từng cường giả Diêm Bang cười lạnh.

Chết đến nơi rồi, còn không biết chết thế nào, thật là ngu xuẩn.

Hung thủ còn chưa làm rõ đã hỏa tốc đến báo thù?

Ngươi báo được sao?

"Kiếp sau đầu thai mắt sáng ra một chút!" Một trưởng lão Diêm Bang vỗ vỗ mặt Ngô Chí Phàm, lạnh lùng nói: "Trảm!" "Không..." Càn Đô.

Bắc Lương Vương Phủ.

"Hầu gia, đừng nữa, thật nồng nhiệt..." Sở Chi Hổ mặt cười ửng hồng, quay đầu nhìn thân thể cường kiện hoàn mỹ của Chu Trần, thở như lan, ánh mắt như nước, ngàn kiều vạn mị.

Còn Sở Chi Hổ thì mềm nhũn đổ xuống, miệng anh đào nhỏ hé mở, như cá thiếu oxy, nhẹ nhàng thở dốc.

Bên cạnh Sở Vị Hùng càng thêm không chịu nổi, đã sớm ngất đi.

Chỉ có Vương phi và Hoàng hậu nương nương tu vi tối cao, chiến lực mạnh nhất, vẫn còn đang kiên trì.

"Hầu gia thiên tung thần võ, tu thành thần thông, chiến lực bạo trướng không chỉ vạn bội, thật sự quá mạnh rồi!" Vương phi kinh thán, trong mắt mang theo sự kinh hãi, lại yêu lại hận.

Cảm giác sắp hỏng rồi!

Ngoài viện, Bắc Lương Vương Sở Vô Thương đi ngang qua, nghe thấy động tĩnh bên trong, không khỏi giật mình.

Chương 162

Sở Vô Thương phân phó hạ nhân, để tránh làm nhiễu hứng Chu Trần, sau đó mới tiêu dao rời đi.

"Ôi!" Nhưng nghĩ đến Chu Trần trở về, thấy 'lễ vật' hắn tặng bị "bóp hỏng", chắc chắn lại mượn cơ hội này mà trừng phạt nàng.

Với tu vi thực lực của Chu Trần hiện nay, dù Hoàng hậu nương nương sát theo sau đến trợ trận, cũng hoàn toàn không phải đối thủ của Chu Trần.

Chu Trần tấn thăng Thần Thông Cảnh, đặc biệt là Thế Giới Thụ đã triệt để luyện hóa, hóa thành Đạo Thụ của hắn, cả người có một loại thuế biến về chất.

Vẫn là hy vọng trong tầm tay.

Nàng tranh thủ thời gian, kích động luyện hóa.

Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm u u tỉnh lặng mở mắt, trước thân sau thân đều có một loại cảm giác cay xè, không kìm được trong lòng thầm báng: Vương phi và Hoàng hậu không địch lại mà đổ xuống.

Nhưng lại nhìn thấy hy vọng.

Ánh mắt liếc qua cái bụng nhỏ căng phồng, Ngọc Vô Tâm gương mặt ngọc tinh xảo đỏ bừng, trong lòng hung hăng thầm mắng một tiếng.

Không.

"Vương phi nghỉ ngơi, không cho phép bất cứ ai quấy rầy!" Không tính là món chính!

Giống như đàn ông thèm muốn thân thể phụ nữ vậy.

“Ta còn chưa dùng sức, các ngươi đã đổ xuống rồi!” Theo quá trình luyện hóa, kiều khu Ngọc Vô Tâm khẽ run, có thể rõ ràng cảm nhận được Đại Đế huyết mạch vô cùng đạm bạc của bản thân trở nên tinh thuần và nồng hậu hơn.

“Đại phá hoại...” Nếu là nữ tu Thần Thông Cảnh giác tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, Chu Trần hiện nay chỉ cần “một pháo” là được.

Ngọc Vô Tâm không kìm được buông lời châm chọc, vẻ mặt chê bai, đặc biệt là nhìn những giọt sương trong suốt lấp lánh bên trên, có một loại thôi thúc muốn bóp nát thành tro bụi.

Nếu có thể giác tỉnh Đại Đế huyết mạch, nàng tu luyện đến Vương Giả đỉnh phong là chuyện chắc chắn, thậm chí có cơ hội rất lớn tấn thăng Võ Hoàng.

Ngọc Vô Tâm vừa kinh vừa mừng, tài nguyên Chu Trần để lại cho nàng không hề ít, ước tính conservatively giá trị vạn tỷ kim tử.

Hắn lấy Thần Binh lễ vật Long Hổ Âm Dương Đảm đặt vào người các nàng, tạo cho các nàng một sự bất ngờ, sau đó mới hài lòng rút người rời đi, trở về Trần Kiếm Phong.

“Thật sự có thể!” Từ Vân Mộng Hồ Vân Thâm Huyện trở về, Chu Trần nhìn thấy Vương phi nương nương cùng quận chúa Sở Vị Hùng, Sở Chi Hổ, không khỏi hứng thú bừng bừng.

Quán Quân Hầu Phủ.

“Tên tiểu phá hoại ấy lại đi đâu chơi rồi?” Vì thế liền đến Bắc Lương Vương Phủ “ăn” chút món khai vị.

Nhưng giác tỉnh Đại Đế huyết mạch khó khăn hơn giác tỉnh Hoàng Giả huyết mạch.

Nàng là đang thèm gia sản của Chu Trần, thèm những kim tử quý giá ở cửa hàng của Chu Trần!

Nàng vươn tay chộp một cái, Thần Binh lễ vật Long Hổ Âm Dương Đảm mà Chu Trần tặng nàng "ba" một tiếng bay ra, rơi vào lòng bàn tay trắng nõn của nàng.

Ngọc Vô Tâm đột nhiên nhớ Chu Trần.

Ngọc Vô Tâm hoàn thành luyện hóa, cảm thụ sự biến hóa của bản thân, trong mắt càng thêm rực cháy.

Vương phi: Phi Dương Dương, qua đây giúp đẩy một chút!

Một canh giờ sau.

Ngọc Vô Tâm muốn một lần liền giác tỉnh, căn bản là không thể.

Trần Kiếm Phong.

Chu Trần lắc đầu, nhìn các nàng lệ lưu đầy mặt, hai mắt sưng đỏ, dáng vẻ đáng thương vô cùng, không khỏi nảy sinh lòng thương xót.

Tùy tay vứt sang một bên, Ngọc Vô Tâm khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện.

"Thật lợi hại!

Nồng độ và độ thuần khiết Đại Đế huyết mạch của ta đã đề thăng một đoạn lớn!" Chu Trần có thể trợ giúp người khác giác tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, vậy có thể trợ giúp nàng giác tỉnh Đại Đế huyết mạch không?

"Cái quỷ quái gì thế..." "Tiểu phá hoại?

Ta nhỏ sao?" Thân ảnh Chu Trần xuất hiện phía sau Ngọc Vô Tâm, dọa nàng giật nảy mình.

"Thần thông của ngươi là gì vậy?" Ngọc Vô Tâm mỹ mâu mang theo vẻ kinh hãi, với tu vi Vương Giả của nàng lại không hề phát hiện Chu Trần đến lúc nào, và đến bằng cách nào.

“Thần thông tốt để hàng yêu phục ma!” Ôm Ngọc Vô Tâm vào lòng, Chu Trần dùng sức bóp bóp cặp mông mềm mại của nàng, tách ra, sau đó mày nhíu lại: “Lễ vật ta tặng nàng đâu?” “Biết rõ còn hỏi!” Ngọc Vô Tâm lườm Chu Trần một cái, nàng không tin Chu Trần không biết nàng đã lấy lễ vật ra vứt sang một bên.

“Đây chính là tấm lòng thành của ta, vậy mà lại bị nàng coi như rác rưởi.” Chu Trần vẻ mặt đau lòng.

Ngọc Vô Tâm: “...” “Để ta xem ta trừng phạt nàng thế nào!” Chu Trần hung ác nói.

Ngọc Vô Tâm liếc trắng mắt, trong lòng không kìm được châm chọc: “Cuối cùng cũng lộ ra chân diện mục rồi phải không?

Muốn ức hiếp ta thì nói thẳng đi, còn tìm cớ!” “Đứng vững!” Một cái tát đánh vào kiều đồn của Ngọc Vô Tâm, Chu Trần phân phó.

“Chủ nhân tha mạng, nô gia sai rồi!” Kiều khu phong nhũ ao đột của Ngọc Vô Tâm đứng trước mặt Chu Trần, cong eo cúi người, quay đầu đáng thương nhìn Chu Trần.

Phải phối hợp diễn xuất của ngươi, ta sẽ cố gắng biểu diễn.

Khí tức u hương thoang thoảng xộc vào mũi, Chu Trần vén váy nàng lên đến eo, trong mắt quang mang bạo phát. (1) Khoảnh khắc này.

Chu Trần cảm giác thi ý như triều dũng.

“Các sắc thiên sinh các xử khai, thiên tư bách thái triển tình hoài.

Chi đầu lịch kinh phong hòa vũ, xuân khứ tàn thân hoa canh diễm.” Nói xong, Chu Trần liền “sát nhập” vào đó, bắt đầu “kiếm tiền”.

Hắn hiện tại cực độ thiếu tiền.

Tu vi đề thăng, cần tiền.

Tu luyện thần thông, cần tiền.

Hắn nhìn bảng cá nhân: 【Phong Nguyệt Bảo Giám】 【Chủ nhân: Chu Trần】 【Công pháp: Vạn Tượng Võ Điển, Ngũ Đế Ngũ Hành Công】 【Cảnh giới: Thần Thông Cảnh lưỡng trọng (0/100 tỷ) / Nguyên Anh hậu kỳ (0/50 tỷ)】 【Bản Mệnh Thần Thông: Lôi Quang Như Ý Thủ】 【Thiên Cương Thần Thông: Phi Thân Thác Tích, Lưỡng Giới Đao】 【Địa Sát Thần Thông: Bát Hoang Lục Hợp Đao】 【Điểm Phong Nguyệt: 5.20 tỷ】 "Kiếm tiền!

Kiếm tiền!

Vẫn là cái quỷ kiếm tiền! " "Ta chỉ muốn kiếm tiền!" Cùng lúc đó.

Mê Vụ Sâm Lâm.

Mê Vụ Sâm Lâm nằm ngoài Đại Ưng Vương Triều, tại một nơi ít ai đặt chân đến, nơi đó có một khu rừng nguyên thủy rộng lớn, bên trong yêu thú hoành hành, hung hiểm dị thường.

Và ở sâu trong khu rừng rộng lớn này có một nơi quanh năm bị sương mù bao phủ, ngay cả Vương Giả tiến vào cũng có khả năng bị lạc trong đó.

Lúc này.

Một thân ảnh mỹ lệ với bộ ngực đầy đặn, phía sau cong vút, đường cong uyển chuyển đến kinh người xuất hiện trong Mê Vụ Sâm Lâm.

Nàng một thân phượng bào vàng kim, mỹ mâu lạnh lùng diễm lệ, cao quý ung dung, trên người tản mát khí tức cường đại của Vương Giả.

Chính là tân tấn Vương Giả của Đại Ưng Vương Triều, Ưng Minh Không.

Ưng Minh Không dưới sự trợ giúp của Chu Trần đã giác tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, và thành công đột phá, tấn thăng Vương Giả.

Sau khi củng cố tu vi, nàng liền không kịp chờ đợi mà đến Mê Vụ Sâm Lâm, tìm kiếm thi thể Thần Hoàng kia.

Trải qua nguy hiểm ma nạn, khắc phục trùng trùng chướng ngại, Ưng Minh Không cuối cùng cũng nhìn thấy thi thể Thần Hoàng kia.

Chỉ thấy một đầu cự thú nằm phủ phục trên đất, dài không dưới vạn trượng, toàn thân bị lông vũ đỏ thẫm bao phủ.

Một cỗ khí tức chí tôn chí quý nồng nhiệt từ thi thể Thần Hoàng tản mát ra, trong vòng mười vạn dặm, không có bất kỳ yêu thú có trí tuệ nào.

"Thần thú Thần Hoàng!" Ưng Minh Không phượng mâu phóng quang, nếu có được thi thể này, nàng sẽ một bước lên trời, từ đây cá chép hóa rồng, tương lai thành tựu Hoàng Giả cũng chưa chắc không thể.

Xác định Thần Hoàng đã chết, Ưng Minh Không cẩn thận từng li từng tí tiếp cận.

Cuối cùng.

Nàng đã đến trước thi thể Thần Hoàng, nhưng uy áp cường đại kia cũng khiến nàng có chút khó chịu, nhưng trong mắt nàng tràn đầy hưng phấn.

Nàng vung tay muốn thu thi thể Thần Hoàng vào, nhưng phát hiện không thể thu vào trữ vật giới chỉ.

Mày nhíu lại, Ưng Minh Không lòng bàn tay hỏa diễm áo nghĩa dũng động, cuối cùng cũng nhấc động được thi thể Thần Hoàng.

Xuy.

Một đạo hồng quang đột nhiên bay ra, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà chui vào mi tâm Ưng Minh Không.

Ưng Minh Không đại kinh, nhưng không thể ngăn cản.

Tuy nhiên rất nhanh, Ưng Minh Không thả lỏng lại, thì ra đạo hồng quang huyết sắc vừa rồi là một Sinh Tử Khế Ước.

Đầu Thần Hoàng này khi lâm tử đã để lại một quả Thần Hoàng Đản, Sinh Tử Khế Ước chính là được đế kết với Tiểu Thần Hoàng chưa ra đời trong Thần Hoàng Đản.

Mục đích chính là để đảm bảo nàng không thể làm hại Tiểu Thần Hoàng, và còn phải đảm bảo sự an toàn của nó.

Cũng coi như họa phúc tương y!

Sau khi đế kết Sinh Tử Khế Ước, Ưng Minh Không thu thi thể Thần Hoàng vào trữ vật giới chỉ, một quả trứng khổng lồ màu đỏ lửa phủ đầy văn lộ hỏa diễm đập vào mắt nàng.

Bên cạnh quả trứng khổng lồ màu đỏ lửa còn có một hạt giống không mấy bắt mắt, Ưng Minh Không không dám nán lại lâu, vội vàng ôm lấy Thần Hoàng Đản và hạt giống.

Tuy không nhận ra, nhưng nàng biết thứ có thể đặt cùng Thần Hoàng Đản, tuyệt đối là thứ tốt!

Và ngay khoảnh khắc Ưng Minh Không thu thi thể Thần Hoàng vào.

Trần Kiếm Phong.

Quán Quân Hầu Phủ.

Chu Trần đang mạnh mẽ "tiên si" trừng phạt Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm đột nhiên nhíu mày, Đạo Thụ trong đan điền lại chấn động một chút.

Là chủ nhân, Chu Trần lập tức cảm ứng được khí tức đồng loại.

"Hạt giống Thế Giới Thụ!?" Chu Trần trong mắt quang mang đại thịnh, đây chính là chí bảo vô thượng, không ngờ còn có.

Hơn nữa khoảng cách không xa.

Nói không chừng hai hạt giống Thế Giới Thụ là cùng nhau đến đây, chỉ là âm sai dương thác mà tách ra.

"Nhất định phải có được!" Chu Trần không chút do dự rút người rời đi, mang theo Tâm Ma Vương thi triển Phi Thân Thác Tích thần thông, biến mất khỏi Trần Kiếm Phong Quán Quân Hầu Phủ.

Mê Vụ Sâm Lâm!

Thân ảnh Chu Trần xuất hiện, nhưng lại không thấy hạt giống Thế Giới Thụ.

Gầm!

Một đầu hắc hổ khổng lồ tựa hồ cảm ứng được kẻ địch xâm nhập lãnh địa của nó, há cái miệng đầy máu mà vồ tới Chu Trần.

Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm tựa vào lòng Chu Trần, dường như bị Chu Trần "hành" đến mềm nhũn, vẫn chưa hoàn hồn.

Cương phong mạnh mẽ mang theo mùi tanh hôi xộc đến.

Mây theo rồng, gió theo hổ.

Đầu hắc hổ này không phải yêu thú bình thường, mà là một đầu yêu thú tứ giai, có thể sánh ngang cường giả Nguyên Anh hoặc Thần Chủng Cảnh.

Ông!

Lưỡng Giới Đao ngưng tụ trong tay Chu Trần, tùy tay một đao chém ra.

Ngọc Vô Tâm mày nhíu lại, nhìn thấy thanh đao này, nàng lại có một loại cảm giác kinh hãi.

"Chẳng lẽ đây chính là môn Vô Thượng thần thông Lưỡng Giới Đao trong truyền thuyết của Tử Phủ Thánh Địa?" Ngọc Vô Tâm đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt rực sáng.

Một đao chém xuống, không có uy năng kinh thiên động địa, nhìn qua dường như là một đao rất bình thường.

Nhưng sau khi đao này chém xuống.

Ngọc Vô Tâm kinh hãi phát hiện, nửa thân thể của hắc hổ khổng lồ lao tới trực tiếp biến mất.

Không chỉ hắc hổ, lấy trung tâm mi tâm hắc hổ làm giới hạn, hoa cỏ cây cối bên trái, bao gồm cả đá núi đều hoàn toàn biến mất.

Hoa cỏ cây cối bên phải vẫn như cũ, nhưng những côn trùng chim thú kia đều đã chết, dường như bị chém diệt hồn phách.

"Truyền thuyết môn Lưỡng Giới Đao này, đao xuất phân hai giới, một đao diệt thân, một đao chém hồn, không biết bao nhiêu cường giả đã vẫn lạc dưới môn thần thông này, đúc nên uy danh hiển hách của Tử Phủ Thánh Địa!" Ngọc Vô Tâm kinh thán, ánh mắt đầy hâm mộ.

Oanh oanh oanh!

Từng đạo khí tức Vương Giả từ không xa truyền đến, trong đó một đạo là của hung thú, nhưng đạo còn lại lại cho Chu Trần một loại cảm giác vô cùng quen thuộc.

Một đạo linh quang chợt lóe, Chu Trần ánh mắt ngưng lại: "Ưng Minh Không!?" "Thái Thản Cự Vượn!?" Đồng tử Ưng Minh Không co rụt, ánh mắt ngưng trọng.

Mê Vụ Sâm Lâm vốn hiểm nguy trùng trùng, nàng khi đến thì cửu

tử nhất sinh, nay khi rời đi cũng gian nan tương tự.

Bởi lẽ, khi nàng thu hồi thi thể thần hoàng, uy áp của thần hoàng tiêu biến, từng con yêu thú cường đại xung quanh đều bị kinh động.

Ví như con hắc tinh tinh thân hình cao lớn ngàn trượng trước mắt, toàn thân đen kịt, tựa một ngọn núi.

Đầu hắc tinh tinh này rất giống King Kong, là hậu duệ của Thái Tháp Cự Viên, lực lớn vô cùng, phòng ngự kinh người, đã đạt đến đỉnh phong Thất giai.

Có thể sánh ngang với Vương Giả đỉnh phong hoặc Hợp Thể đỉnh phong.

Đặc biệt là chiến lực kinh nhân, cường giả đồng cấp bình thường đều không phải đối thủ!

"Bành!" Nắm đấm dài hàng trăm trượng của Thái Thản Cự Vượn trấn áp xuống tựa Thái Sơn áp đỉnh, Ưng Minh Không dốc hết toàn lực cũng không thể lay chuyển mảy may, bị một quyền đánh bay, miệng phun tiên huyết.

"Gầm!

Gầm!

Gầm!" "Gầm!" Ưng Minh Không cảm nhận khí tức trên người Chu Trần, càng thêm chấn hám, mới qua bao lâu chứ?

Không đợi Chu Trần trả lời, Ưng Minh Không càng chấn hám hơn khi nhìn sang người phụ nữ bên cạnh, vẻ mặt đầy khó tin.

Thái Tháp Cự Viên thấy Ưng Minh Không bất động, lập tức bạo nộ, nhe nanh múa vuốt, bàn tay lớn như ngọn núi giơ lên, định vỗ chết Ưng Minh Không.

"Ân?

Ngươi là Tâm Ma Vương?" Chu Trần nói.

"Muốn chơi chết nàng cũng phải là ta!" Ưng Minh Không lườm Chu Trần một cái thật mạnh bằng đôi mắt đẹp, cũng chẳng bận tâm Chu Trần chơi đùa thân thể mình, dù sao trước đó đã chơi đùa đủ rồi.

Chu Trần một tay ôm lấy Ưng Minh Không, bổng cả hai, thi triển Phi Thân Thác Tích, biến mất tại chỗ.

Đại thủ ôm lấy Ưng Minh Không, Chu Trần mạnh mẽ nhéo nhéo đôi đồn biện mềm mại của nàng, khẽ mỉm cười: "Dù sao cũng là một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, ta đâu thể nhìn nàng bị con súc sinh kia chơi đùa đến chết chứ?" Tựa hồ đang trêu chọc đối phương.

Chu Trần nhe miệng cười, Lộc Sơn Chi Trảo tách đôi đồn biện ưỡn cong của Ưng Minh Không, chơi đùa với khối đồn nhục mềm mại và đàn hồi bên trong.

"Ngươi tấn thăng Thần Thông rồi?" Nàng không thể gượng dậy được.

Ngọc Vô Tâm đã dùng Tâm Ma Huyễn Thuật tạm thời khống chế Thái Thản Cự Vượn.

Ưng Minh Không thầm mắng trong lòng, nhưng cũng chẳng biết làm sao, đầu Thái Thản Cự Vượn này tu vi cao hơn nàng, chiến lực mạnh hơn nàng, toàn thân gân cốt thép, nàng căn bản không thể phá phòng.

"Nghiệt súc!" Nhưng nó lại không có ý định giết Ưng Minh Không.

Chương 163

Ngón tay này đủ thô mấy chục trượng, tựa như trụ chống trời, khẽ chọc một cái đã đẩy Ưng Minh Không ngã xuống đất.

"Ngươi cũng là một tên khốn!" Nếu không phải Chu Trần, nàng hôm nay e rằng thật sự sẽ bị con súc sinh kia chơi đùa đến chết.

Ưng Minh Không vừa mới đứng dậy, toàn thân khí huyết cuộn trào, bị thương không nhẹ, nhưng Thái Thản Cự Vượn lại đưa một ngón tay ra.

Nàng quá mệt mỏi rồi.

"Cảm ơn!" Toàn thân xương cốt phảng phất đều đã gãy vụn.

Nàng đã đến Mê Vụ Sâm Lâm từ một tháng trước, vẫn chưa biết Chu Trần đã tấn thăng Thần Thông, bái Dao Trì Nữ Đế của Tử Phủ Thánh Địa làm sư phụ.

"Là ngươi!?" Thái Thản Cự Vượn tỉnh lại, biết mình đã trúng chiêu, bột nhiên đại nộ, điên cuồng phá hủy mọi thứ xung quanh, phát tiết lửa giận trong lòng.

Đặc biệt là nó vừa khó khăn lắm mới phát hiện một món đồ chơi nhỏ đáng yêu, mà cũng đã chạy mất rồi!

Nó tức đến run rẩy! … Thái Thản Cự Vượn hai tay đập ngực, phát ra chấn động như sấm sét, ngửa mặt lên trời gầm thét, phảng phất đang tuyên thệ sự uy vũ hùng tráng và sức mạnh cường đại của mình!

"Bành!" Ưng Minh Không lại một lần nữa bị một ngón tay ấn ngã, tạo thành một cái hố lớn trên mặt đất!

Lần này.

Nó bước một bước đã mấy ngàn trượng, từng cây đại thụ như cỏ dại bị nó giẫm nát.

Ưng Minh Không trong lòng thở dài, trước khi đến Mê Vụ Sâm Lâm nàng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!

"Chết thì chết thôi!" "Ông!" Ngay lúc đó, một luồng ba động huyền ảo cuốn qua, Thái Thản Cự Vượn lập tức ngẩn người, Chu Trần ôm eo mềm mại của Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm xuất hiện bên cạnh Ưng Minh Không.

Tên gia hỏa này mới hai mươi lăm tuổi thôi mà?

Ưng Minh Không trợn tròn mắt, đầy vẻ khó tin.

Chu Trần đã tấn thăng Thần Thông rồi sao?

"Chẳng phải là ta đây sao!" Ưng Minh Không thật lòng cảm tạ.

"Gầm!" Nó hoàn toàn bị áp chế rồi.

Nàng đã từng nghe danh Tâm Ma Vương.

Không ngờ đối phương là một Vương Giả lão làng, vậy mà cũng để mặc Chu Trần ôm, dường như cũng đã bị Chu Trần chơi đùa rồi.

Chẳng lẽ Tâm Ma Vương cũng muốn thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch?

Chỉ là Hoàng Giả huyết mạch đối với Tâm Ma Vương không có tác dụng lớn lắm chứ?

Đối phương có đáng phải đánh đổi bản thân như vậy không?

Ngọc Vô Tâm liếc nhìn Ưng Minh Không một cái, chỉ khẽ gật đầu, không nói nhiều.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Chu Trần ôm cả hai người đến một sơn cốc, nơi đây cỏ xanh mơn

mởn, trăm hoa đua nở, bốn mùa như xuân, tựa như thế ngoại đào nguyên.

Hương thơm của trăm hoa hòa lẫn với mùi đất thoảng vào mũi, Ưng Minh Không vẫn đầy rẫy nghi hoặc trong lòng.

"Ngươi sao lại ở Mê Vụ Sâm Lâm?" "Đương nhiên là đến cứu nàng rồi!" Chu Trần tách đôi đồn biện mềm mại của Ưng Minh Không, mỉm cười: "Có cảm động không?" "Không cảm động!" Ưng Minh Không lườm Chu Trần một cái, nàng mới không tin lời này.

"Nếu đã như vậy, vậy nàng nói xem muốn báo đáp ân cứu mạng của ta thế nào đây?" Chu Trần xoa nắn khối đồn nhục mềm mại, nhìn đôi phượng mâu sáng ngời của Ưng Minh Không, hắn có thể cảm ứng được hạt giống Thế Giới Thụ kia đang ở trong trữ vật giới của Ưng Minh Không.

"Cầu xin đi!" Ưng Minh Không nhắm mắt lại, ngửa đầu, mặc cho quân vương hái lượm.

Chu Trần: "……" Thật trực tiếp!

Tuy Chu Trần cứu nàng mục đích không phải cái này.

Nhưng Chu Trần xưa nay thích… "tiên cán vi kính!" "Nàng bị thương không nhẹ, ta trước tiên giúp nàng tiếp cốt liệu thương!" Vừa nói, Ưng Minh Không đã dưới tốc độ siêu nhanh của Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần mà hồi quy tự nhiên, thản nhiên đối diện.

"Thật đẹp!" Nhìn ngọc thể vô cùng hoàn mỹ của Ưng Minh Không, mắt Chu Trần sáng rực, ánh mắt nóng bỏng.

Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm bĩu môi: "Có gì mà đẹp, chẳng phải đều như nhau sao?" Thứ có từ nhỏ, tự nhiên sẽ không bận tâm.

"Đại đạo tam thiên, đều là đạo, nhưng mỗi con đường, có thể giống nhau sao?" Chu Trần lắc đầu, thâm ý nói: "Ví như rất nhiều

người tu luyện Thủy Chi Đại Đạo, nhưng Thủy Chi Đại Đạo mỗi người tu luyện ra, tuy đại thể tương tự, lại không hoàn toàn giống nhau, mỗi cái đều có huyền diệu riêng!" Chu Trần thích học tập.

Thích học Anh ngữ.

Thích đọc báo.

Đọc càng nhiều, kiến thức càng rộng, tri thức càng phong phú.

Một tờ báo có hay không, có chiều sâu không, tin tức bên trong có tươi mới không, có lỗi thời không, Chu Trần liếc mắt là có thể phân biệt.

"Nhìn đủ chưa?" Ưng Minh Không mở mắt, thấy Chu Trần vẫn chần chừ không động, không khỏi cạn lời.

"Đọc báo cần kiên nhẫn, đọc kỹ, thưởng thức kỹ, dùng tâm nghiên cứu những điều ẩn chứa bên trong, mới có thể lĩnh hội được thâm ý và chiều rộng của tờ báo!" Chu Trần thất vọng lắc đầu, vừa nhìn Ưng Minh Không và Tâm Ma Vương là biết cả hai đều không hiểu đạo lý trong báo.

Chu Trần mở báo, tỉ mỉ đọc và nghiên cứu.

Tiểu lang quân đọc báo —— Chu Trần!

Sau khi đọc kỹ và nghiên cứu xong một tờ báo, Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ để tiếp cốt liệu thương cho Ưng Minh Không.

"Ôi, nàng bị sốt rồi!" Chu Trần nhướng mày, sờ sờ trán Ưng Minh Không.

"Ngươi mới bị sốt!" Ưng Minh Không lườm Chu Trần một cái.

"Nàng xem mặt nàng nóng thế này, còn đỏ bừng thế này, chắc chắn sốt không nhẹ rồi!" Sau một hồi kiểm tra, Chu Trần đưa ra kết luận: "Nhất định phải tiêm chích truyền dịch, mới có thể nhanh khỏi!"

Dưới sự nỗ lực của Chu Trần, vết thương của Ưng Minh Không đã thuyên giảm, cơn sốt cũng đã lui.

Cứu một mạng người hơn xây bảy cấp phù đồ.

Chu Trần tâm tình vui vẻ, tựa như thánh hiền tại thế.

"Hiện giờ có thể nói nàng vì sao lại xuất hiện ở đây rồi chứ?" Tựa vào lòng Chu Trần, ngọc dung Ưng Minh Không ửng hồng, hơi thở như lan, nàng nghi ngờ Chu Trần đã biết chuyện thi thể thần hoàng, cũng là đến tìm thi thể thần hoàng kia.

Bằng không không thể trùng hợp cứu nàng như vậy.

Mặc dù ban đầu nàng đã xử lý những người biết tin tức, nhưng chưa chắc không có người khác biết.

"Ta đến tìm một kiện chủ tài luyện khí, đó là một hạt giống thần mộc, ta cảm ứng được nó ở trên người nàng!" Chu Trần nói, nắm giữ trong tay.

"Hạt giống thần mộc?" Ưng Minh Không trong lòng khẽ động, lập tức nghĩ đến hạt giống nằm dưới thi thể thần hoàng, thì ra là hạt giống thần mộc, trách không được lại được đặt cạnh trứng thần hoàng.

"Ngươi nói là cái này?" Ưng Minh Không lấy ra hạt giống Thế Giới Thụ, nàng không nhận ra hạt giống này, cũng không cảm ứng được có gì đặc biệt, chỉ biết nó chắc hẳn không tầm thường.

"Không tồi!" Chu Trần tiếp lấy hạt giống Thế Giới Thụ, chà xát trên cổ tay ngọc trắng nõn của Ưng Minh Không, cười nói: "Cái này cứ coi như thù lao ta cứu nàng đi!" "Ngươi thật không khách khí chút nào!" Mặc dù không biết là hạt giống thần mộc gì, nhưng thứ có thể xưng là thần mộc đều vô cùng quý giá, dù là hạt giống cũng đáng giá liên thành.

“Người của nàng cũng là của ta rồi, huống chi chỉ là một hạt giống thần mộc?” Chu Trần cười cười, trêu chọc nói: “Huống hồ những gì ta tặng nàng đâu chỉ một hạt?

Không có ngàn vạn ức, thì cũng trăm vạn ức!” “Vô lại!” “Thế này đi, hạt giống thần mộc này ta định dùng làm chủ tài để luyện chế một chiếc Hồng Trần Thiên Chu, đến lúc đó ta sẽ để lại cho nàng một vị trí bên trong, hoan nghênh nàng đến nhập trụ!” Chu Trần khi biết hạt giống Thế Giới Thụ này đã có ý tưởng.

Hắn dự định luyện chế một kiện chí bảo hình thuyền, làm đại bản doanh của mình, tên là Hồng Trần Thiên Chu, về sau sẽ là nhà của hắn.

Truyền thuyết Thế Giới Thụ vô cùng khổng lồ, mỗi một chiếc lá chính là một thế giới.

Chu Trần dùng hạt giống Thế Giới Thụ làm chủ tài luyện thành chí bảo Hồng Trần Thiên Chu, không chỉ có thể khiến Hồng Trần Thiên Chu ẩn chứa thế giới bên trong, mà còn có thể khiến tiềm lực của nó vô cùng, có khả năng trưởng thành vô hạn.

“Hồng Trần Thiên Chu?” Ưng Minh Không bĩu môi, hai người sớm đã biết rõ căn nguyên, nàng đối với đức tính của Chu Trần đã nằm lòng, không khỏi châm chọc: “Ngươi sao không gọi là Cực Lạc Thiên Chu?” Để lại cho nàng một vị trí?

Nàng mới không thèm.

Chẳng phải là muốn biến nàng thành bộ sưu tập độc quyền, tiện cho Chu Trần lúc nào cũng có thể chơi đùa nàng sao?

Nàng mới không đi!

“Cực Lạc Thiên Chu quá tục, ta đây là nam nhân muốn thành tiên thành thần trong hồng trần vạn trượng này.” “Thật sao?

Vậy Tiên Thần đại nhân tương lai, hạt giống thần mộc ngươi đã có, cũng đã sảng khoái xong rồi, còn không đi ra?" Ưng Minh Không đẩy đẩy Chu Trần, nàng vội vàng trở về tu luyện!

Còn về Chu Trần?

Chu Trần tuy thiên phú dị bẩm, nhưng nàng không muốn đi theo Chu Trần, làm "bóng trắng" để Chu Trần chơi đùa.

"Nàng thật vô tình!" Chu Trần mạnh mẽ xoa nắn vết thương của Ưng Minh Không, lật nàng lại: "Vẫn chưa đủ!" "Lại nữa!" Ưng Minh Không: "……" Ba ngày rồi lại ba ngày.

Một tuần sau.

Chu Trần cuối cùng cũng thỏa mãn rút thân rời đi.

Ưng Minh Không trừng Chu Trần một cái thật mạnh: "Tên đại hư đốn!" Nàng cảm thấy nóng rát.

"Nàng thật sự không đi cùng ta sao?

Nàng đừng hối hận đấy!" Nhìn Ưng Minh Không nước mắt giàn giụa, đôi mắt hồng sưng, tựa như đã kiệt lực, có bạch dịch ứa ra, Chu Trần hỏi lần cuối.

"Hối hận thì ta là chó!" Ưng Minh Không dứt khoát nói, mặc y phục vào, xoay người rời đi, không chút lưu luyến.

Thiên phú của Chu Trần không tệ, tương lai có cơ hội rất lớn để thành Hoàng Giả.

Nhưng nàng có thi thể thần hoàng, nàng tin nàng cũng có thể.

Nếu đã như vậy.

Nàng sẽ không vì đã ngủ với Chu Trần hơn một tháng mà thần phục dưới hổ khu của Chu Trần.

“Xem ra ta không phải vai chính rồi!” Chu Trần sờ sờ cằm, nhìn sang Tâm Ma Vương bên cạnh.

Vai chính chẳng phải đều là hổ khu chấn động, tiểu đệ đến đầu quân, mỹ nữ tự chui vào lòng sao?

Tâm Ma Vương lườm Chu Trần một cái thật đẹp, được lợi còn ra vẻ.

Tuy nhiên, Ưng Minh Không sau khi trở về biết tin tức của Chu Trần, e rằng sẽ hối hận quyết định ngày hôm nay.

“Đến đây!” Chu Trần vẫy tay.

Ngọc Vô Tâm biết Chu Trần lại muốn “chơi đùa” nàng, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn đến trước mặt Chu Trần.

Quả nhiên.

Chu Trần đưa tay mạnh mẽ nhéo nhéo đôi đồn biện mềm mại của nàng, tách nó ra, ôm Ngọc Vô Tâm vào lòng, bồng nàng quay về Càn Đô.

Khi mận hồng, ngày ngày cầu nguyện.

Suối nhỏ trôi cạn, trèo non lội suối.

Bóng xanh không giảm đường về.

Làm kinh động mấy tiếng oanh hót. … Đại Ưng Vương Triều.

“Không ngờ Đại Càn lại xuất hiện Chân Long, thật là vận may a!” “Đạo Thụ mười vạn trượng, chưa từng nghe, chưa từng thấy, thật sự quá khủng khiếp!” “Khi ta tu thành Cửu Môn Đại Thần Thông tấn thăng Pháp Tướng cảnh, Đạo Thụ cũng không có mười vạn trượng, lúc mới thành Thần Thông thì chỉ vỏn vẹn hai ngàn một trăm trượng mà thôi!” “Ta tu thành Thần Thông mới một ngàn tám trăm trượng!” “Chỉ có thể nói không hổ là Tiên Thần chuyển thế, trách không được

tất cả nữ nhân có Hoàng Giả huyết mạch, chỉ cần thừa hưởng ân trạch vũ lộ của hắn, là có thể thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch!" "May mà chúng ta và Quán Quân Hầu không có xung đột, thậm chí vì để Quán Quân Hầu giúp thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, cũng coi như có mấy phần giao tình kiểu Quản Trọng và Bão Thúc Nha!" "Nghe nói cường giả cấp Đại Đế của ba Đại Thánh Địa Đông Hoang đều đã xuất động, cuối cùng Dao Trì Nữ Đế của Tử Phủ Thánh Địa đã thành công thu đồ Quán Quân Hầu!" "Nghe nói khi đó còn có mấy chục vị Hoàng Giả tề tụ, thật đáng sợ, Đông Hoang mấy vạn năm qua cũng chưa từng có trận dung như thế này đi!" … Ưng Minh Không vội vàng trở về, vốn định bế quan luyện hóa thi thể thần hoàng, nhưng lại nghe thấy mọi người dường như đều đang bàn luận về Chu Trần.

Cái gì mà Đạo Thụ mười vạn trượng, cái gì mà Tiên Thần chuyển thế, cái gì mà mấy chục vị Hoàng Giả, ba Đại Thánh Địa Đại Đế...

"Các ngươi đang nói gì vậy?" Ưng Minh Không đầy vẻ nghi hoặc.

"Chuyện này mà ngươi cũng không biết sao?" Một cường giả Pháp Tướng cảnh đỉnh phong nói: "Quán Quân Hầu Chu Trần vào mấy ngày trước đã tấn thăng Thần Thông cảnh, Đạo Thụ mười vạn trượng, dị tượng kinh thiên, kinh động mấy chục vị Võ Đạo Hoàng Giả và cường giả cấp Đại Đế của ba Đại Thánh Địa giáng lâm!" "Đại Đế đã nói: Chu Trần ắt sẽ thành tiên thành thần, hơn nữa mười phần thì tám chín là một vị Tiên Thần vô cùng cường đại chuyển thế." "Cường giả cấp Đại Đế của ba Đại Thánh Địa tranh giành để hộ đạo cho Chu Trần, cuối cùng Chu Trần đã bái Dao Trì Nữ Đế làm sư phụ!" "Minh Không, nàng chẳng phải có quan hệ đặc biệt với Chu Trần sao?

Hiện giờ tin tức này đã như một cơn cuồng phong càn quét mấy trăm vương triều xung quanh, và đang nhanh chóng lan rộng khắp Đông Hoang đại địa!" "Chẳng bao lâu nữa, tin tức này sẽ truyền khắp

Đông Hoang đại địa, danh tiếng Chu Trần cũng sẽ vang dội Đông Hoang, chấn động thiên hạ!" "Hắn vậy mà lợi hại đến thế sao?" Ưng Minh Không ngây người.

Nàng vốn dĩ cho rằng Chu Trần có tư chất Hoàng Giả, nhưng giờ nàng mới hiểu, Chu Trần đâu phải tư chất Hoàng Giả, mà là tư chất Tiên Thần.

Thậm chí cường giả cấp Đại Đế còn tự miệng nói Chu Trần ắt sẽ thành Tiên Thần.

Chuyện này đáng sợ đến mức nào chứ?

Ngay cả Đại Đế cũng không dám nói mình có thể thành thần.

"Tiên Thần chuyển thế… Đạo Thụ mười vạn trượng…" Ưng Minh Không vừa chấn hám vừa hối hận, biết thế nàng đã đồng ý đi theo Chu Trần, ôm đùi Chu Trần rồi.

Dù sao cũng đã bị Chu Trần chơi đùa thành phao phù.

Một lần là chơi.

Vô số lần cũng là chơi.

"Hối hận thì ta là chó…" Nghĩ đến đây, Ưng Minh Không cảm thấy mình thật sự đã "nhật liễu cẩu" rồi.

"Ta nghe nói Đại Càn chuẩn bị tổ chức một buổi khánh yến cho Chu Trần, nàng và Chu Trần quan hệ sâu đậm như vậy, đến lúc đó đúng lúc đi kéo kéo quan hệ." Một Vương Giả lão tổ đến bên cạnh Ưng Minh Không, hâm mộ nói: "Sau này Chu Trần thành Hoàng Giả thành Đại Đế, thậm chí thành Tiên Thần, sau lưng chống đỡ cho nàng một tay, còn mạnh hơn nàng bế quan tu luyện trăm vạn năm!" Vì sao bái một cường giả làm sư phụ rất quan trọng?

Không chỉ là có chỗ dựa, mà còn có sự chỉ điểm.

Một câu nói của cường giả, giúp nàng đi ít đường vòng không biết bao nhiêu năm.

"Ta biết rồi!" Ưng Minh Không tâm tình rất phức tạp, không ngờ vừa tiêu sái rời khỏi Chu Trần, chớp mắt lại phải đi quỳ gối nịnh nọt đối phương.

Nàng rất muốn hét lớn một tiếng: Lão nương không đi!

Nhưng nghĩ đến tiềm lực khủng bố của Chu Trần, không nói thành Tiên Thần, dù chỉ thành Đại Đế, cũng đủ để nàng phải thảo hảo kết giao rồi.

Cuối cùng.

Nàng vẫn quyết định đi.

Nàng muốn trở nên mạnh hơn, muốn đi xa hơn trên Võ Đạo.

Giống như cường giả cấp Đại Đế, nàng căn bản không thể gặp được, cũng không thể kết giao, còn về Tiên Thần, lại càng là truyền thuyết.

Nhưng hiện giờ lại có một vị Tiên Thần tương lai mà nàng có thể kết giao được.

Nàng phải nắm bắt cơ hội!

Chu Trần: Thật thơm! … Càn Đô.

Trần Kiếm Phong.

Chu Trần đối với việc Đại Càn chuẩn bị tổ chức khánh yến cho hắn cũng không phản cảm, huống chi Chu Trần chuẩn bị luyện chế Hồng Trần Thiên Chu, cần một lượng lớn dược liệu luyện khí cực phẩm.

Dược liệu trong bảo khố của Hoàng thất Đại Càn, Vô Lượng Kiếm Tông, Huyết Gia và Đông Phương Gia đều tùy ý Chu Trần sử

dụng, nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều.

Lần khánh yến này chính là cơ hội.

Thế là.

Đại Càn thả tin tức ra, Chu Trần muốn luyện chế một kiện bảo vật, cần một lượng lớn dược liệu luyện khí cực phẩm!

Theo tin tức này lan truyền.

Giá dược liệu luyện khí tăng vọt.

Khu vực mà Đại Càn Vương Triều tọa lạc có tên là Tử Tiêu Vực.

Vì từng có Tử Tiêu Đại Đế thành thần mà được đặt tên.

Tử Tiêu Vực rất lớn, bao trùm hàng ngàn vương triều và năm thế lực cấp Hoàng Giả bao gồm Tử Tiêu Cung.

Các thế lực này sau khi nhận được tin tức đều lần lượt từ kho tàng của mình tìm ra dược liệu luyện khí cực phẩm, chuẩn bị làm hạ lễ dâng lên.

Chương 164

Hơn nữa, rất nhiều thế lực cảm thấy không đủ, đã dốc sức sưu tầm dược liệu luyện khí.

Còn từng mỹ nhân, đặc biệt là những mỹ nhân có Hoàng Giả huyết mạch càng thêm kích động, chuẩn bị nhân cơ hội khánh yến này, trước mặt Chu Trần khoe ra hai ưu điểm của mình.

Ngay cả khi Chu Trần muốn nhìn khuyết điểm và những điều chưa đủ của họ, họ cũng sẽ không keo kiệt mà khoe ra cho Chu Trần, chủ yếu là sự thản thành.

Sẽ không có chút bảo lưu nào!

Chu Trần vẫn chưa biết sự điên cuồng bên ngoài, đã có ít nhất hàng vạn yêu tinh, xoa tay hăm hở, chuẩn bị ăn miếng thịt Đường Tăng này của hắn.

Hắn vẫn đang ở Trần Kiếm Phong sống những ngày tháng phong phú và nhàn nhã.

"Mỹ nhân sư phụ, người thật đẹp!" Nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Dao đã thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch sau đó tấn thăng Pháp Tướng cảnh, mắt Chu Trần bùng lên ánh sáng, cúi đầu mạnh mẽ hôn một cái.

"Ưm… Ngươi đồ nghịch đồ… Không được hôn…" Hoàng Phủ Nguyệt Dao ôm chặt đầu Chu Trần, ngượng ngùng đến cực điểm, vội nói: "Chỗ đó… Không được…" "Mỹ nhân sư phụ, ta nhớ người đến phát điên!" Chu Trần không hề lay động, ngẩng đầu mỉm cười với Hoàng Phủ Nguyệt Dao, sau đó lại vùi đầu xuống.

Đối với vị mỹ nhân sư phụ này, hắn thích đến phát điên.

Mở ra nàng.

Nữ Đế sư phụ: "……" Một tia thần niệm của Dao Trì Nữ Đế cảm giác sắp sụp đổ.

Đồ nghịch đồ khi sư diệt tổ… Thật đáng sợ mà! … "Mỹ nhân sư phụ, tiểu chủy của người thật ngọt!" Chu Trần cưng chiều hôn lên gương mặt mềm mại mà "trầm ngư lạc nhạn, bế nguyệt tu hoa" cũng khó mà hình dung được của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, nhiệt huyết sôi trào nói: "Mỹ nhân sư phụ thật khiến đệ tử mê luyến, chìm đắm trong đó, khó mà tự thoát ra được!" "Không được nói lời như vậy!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao ngượng ngùng không thôi, đôi mắt đẹp long lanh nước, tựa như thu thủy hàn đàm, sâu thẳm mà rộng lớn, muôn vàn phong tình lườm Chu Trần một cái.

Đúng là một tên đại hư đốn.

"Đệ tử chính là thích mỹ nhân sư phụ mà." Chu Trần hôn qua đôi mắt, sống mũi cao thẳng, tiểu chủy anh đào của Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao khẽ thở dốc.

Chu Trần đi xuống, hôn qua cằm trắng nõn, hôn qua cổ thiên nga thon dài.

Hung bô đầy đặn của Hoàng Phủ Nguyệt Dao khẽ rung lên, đôi tay ngọc trắng nõn như củ hành ôm chặt đầu Chu Trần, ánh mắt như nước: "Đúng là một tiểu nãi cẩu!" "Am chủ thật tuyệt vời!" Không dám nhìn a, không dám nhìn.

Một thiếu nữ mặc váy dài màu xanh nhạt nhìn Càn Đô hùng vĩ, mỉm cười nửa miệng, vẻ mặt tinh linh nghịch ngợm.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao liền phát hiện mình đã sai rồi.

Chu Trần xuân phong đắc ý, ôm lấy kiều khu phong vận hoàn mỹ của Tịnh Nguyệt Am Chủ, cảm giác nhân sinh đã đạt đến đỉnh phong.

Chu Trần tham lam ngửi khí tức u hương say lòng người trên người mỹ nhân sư phụ, vô cùng mê luyến.

Thập Đại Công Tước Tử Đông Hoang mỗi người đều là thiên phú dị bẩm cái thế thiên kiêu, thân phận địa vị bất phàm, không phải con cháu Đại Đế, thì cũng là đệ tử Đại Đế.

Theo Chu Trần tăng cường khống chế Phong Nguyệt Bảo Giám, có thể thay đổi tốc độ chảy của thời gian bên trong Phong Nguyệt Bảo Giám, bên ngoài trôi qua hai ba năm, bên trong đã trôi qua hai ba mươi năm.

Con heo nhỏ bú sữa! … Dù xem hết tuyết ngàn thu, vẫn chỉ yêu một đóa hồng trên cành.

Còn một tháng nữa là đến khánh yến, Càn Đô đã chật ních người, biển người mênh mông, các vương triều lớn và thế lực xung quanh đều đã đến.

"Thật vậy." Long Đằng Tứ Hải vực sâu nhập, Phượng Vũ Cửu Thiên liên biện khai.

Chu Trần vươn vai thật mạnh.

"Oa, đây chính là Đế Đô của Đại Càn sao?

Thật là khí tượng phi phàm, trách không được có thể sinh ra cái thế thiên kiêu như Phong Nguyệt Công Tử!" Thiếu nữ tên Tô Tiểu Tiểu, là chi thứ của Tô Gia thế gia Hoàng Giả thuộc Đại Tống Vương Triều, mặc dù đã năm ngàn tuổi, nhưng vẫn giữ được tâm tính thiếu nữ, tu vi lại đạt đến đỉnh phong Pháp Tướng.

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Một tấc quang âm, một tấc vàng.

Nhìn các nữ nhân trở nên mạnh hơn, Chu Trần tâm tình đại hảo,

cảm giác khẩu vị đại khai.

Thần niệm của Dao Trì Nữ Đế lưu lại trên người Chu Trần có cảm giác muốn che mắt lại.

Thật sự quá xấu hổ rồi.

"Rất không tệ!" Sau khi danh tiếng Chu Trần lan truyền, Chu Trần một bước nhảy vọt, chen chân vào hàng ngũ Thập Đại Công Tước Tử Đông Hoang, được người ta tặng ngoại hiệu Phong Nguyệt Công Tử.

"Oanh!" Một luồng khí tức cường đại từ xa tràn ra, Chu Trần nhìn lại, chỉ thấy Tần Hồng Ngọc tu vi đột phá, tấn thăng Nguyên Anh. … Uy danh của hắn thậm chí đã vượt qua chín vị Công Tước Tử khác.

Tịnh Nguyệt Am Chủ, với đôi mắt trong sáng như trăng rằm, nhìn Chu Trần, gương mặt ửng hồng, không nói gì, chỉ tĩnh lặng bao dung Chu Trần, để Chu Trần cảm nhận được hung khâm rộng lớn và hùng vĩ của nàng.

Linh hồn thể của Chu Trần cũng đang nỗ lực tu hành.

Càn Đô ngày càng náo nhiệt, không chỉ có cường giả từ các thế lực lớn của Đại Càn, mà còn có cường giả từ các vương triều lớn bên ngoài Đại Càn.

Nàng có khuôn mặt trái xoan, đôi mắt linh động, lại có một luồng khí vận động lòng người, trông chỉ mười bảy mười tám tuổi, có vẻ thanh xuân đầy sức sống của thiếu nữ.

Tu vi Thần Thông cảnh của Chu Trần xếp cuối cùng trong Thập Đại Công Tước Tử, nhưng hắn lại là người nhỏ tuổi nhất và có thiên phú nhất.

Tuy nhiên, nếu cảm ứng được tu vi Pháp Tướng cảnh trên người nàng, sẽ không có ai cho rằng thiếu nữ thanh xuân hoạt bát này thật sự là một thiếu nữ.

Trình Tố Tố, Cơ Phượng Hà đều đã đạt Nguyên Anh đỉnh phong, Liễu Như Ý và Hỏa Yêu Yêu Nguyên Anh trung kỳ, Ly Trường Hận, Mộ Linh Nhi, Thiên Hương Tiên Tử, Ngọc Hoàn Tiên Tử đều đã tấn thăng Nguyên Anh sơ kỳ.

Các nữ nhân khác, trừ Hồng Tụ và Diệu Đồng yếu nhất ở Kim Đan trung kỳ, còn lại đều ở Kim Đan hậu kỳ và Kim Đan đỉnh phong.

Ngày rằm tháng Tám.

Nhưng ngay sau đó.

Còn Phong Nguyệt Công Tử là xưng hô dành cho Chu Trần.

"Ta muốn xuyên hoa tìm đường, thẳng vào chốn mây trắng sâu thẳm, hào khí trải dài hồng." Thời gian khánh yến của Chu Trần đã định, là nửa năm sau, tức ngày rằm tháng Chín.

Thời gian trôi nhanh.

Đặc biệt là đối với đạo mà mỹ nhân sư phụ tu luyện, hắn lại có tình cảm đặc biệt.

Chín vị Công Tước Tử khác, tu vi yếu nhất cũng có Thần Thông cảnh đỉnh phong, đa số đều là Pháp Tướng cảnh.

"Bất Bại, mau nhìn, hai mỹ nhân kia thật có dáng a!" Triệu Long Tượng nghe thấy âm thanh, nhìn sang, mắt sáng lên, truyền âm cho Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại ánh mắt bình tĩnh lướt qua.

Quả nhiên nhìn thấy hai đại mỹ nhân.

Một người hoạt bát động lòng.

Một người văn tĩnh điển nhã.

"Tỷ tỷ, nghe nói Phong Nguyệt Công Tử tung hoành phong nguyệt

vô địch, thiên phú dị bẩm, mỗi lần đều phải "đả" một trăm cái." Tô Tiểu Tiểu quay đầu nhìn giai nhân văn tĩnh bên cạnh, người trong trắng như băng sương, tú mỹ đại khí, khuynh quốc khuynh thành, thanh vận điển nhã, đưa tay ôm cánh tay đối phương, lo lắng nói: "Tỷ nói Tiểu Tiểu nhỏ như vậy, sẽ không bị chơi hỏng chứ?" Tô Như Thị nghe vậy, gương mặt tuyệt mỹ ưu nhã nhàn tĩnh không thể giữ nổi, khóe miệng giật giật, đây đều là những lời hổ lang gì chứ.

Nàng là tỷ tỷ cùng cha cùng mẹ của Tô Tiểu Tiểu, nhưng tính cách hoàn toàn trái ngược với Tô Tiểu Tiểu, rất mực văn tĩnh điển nhã.

Nàng có dung mạo thanh lệ thoát tục, như dòng suối trong vắt, tĩnh mịch mà sâu thẳm.

Dáng người nàng uyển ước đa tư, tựa một pho ngọc điêu tinh xảo, ưu nhã mà thẳng tắp.

Vẻ đẹp của nàng không chỉ ở ngoại hình, mà còn ở sự tự tin và mị lực toát ra từ bên trong.

Nàng liếc Tô Tiểu Tiểu một cái, bình tĩnh nói: "Sợ thì ngươi còn đến làm gì?" "Người ta cũng muốn thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch mà!" Tô Tiểu Tiểu bĩu môi, ôm cánh tay ngọc thon dài của Tô Như Thị lắc lắc.

"Thật mẹ nó tiện mộ đến phát điên!" Triệu Long Tượng nghe thấy cuộc đối thoại của Tô Tiểu Tiểu và Tô Như Thị, vẻ mặt đầy hâm mộ, lại là người không ngại vạn dặm đến "tặng cỏ" cho Chu Trần.

Những mỹ nhân như thế này, hắn hôm nay đã thấy không dưới một trăm người rồi!

Đặc biệt là những mỹ nhân này, mỗi người đều tu vi phi phàm.

Cơ bản đều trên Thần Thông cảnh, Pháp Tướng đỉnh phong thậm chí chiếm tám chín thành.

Có thể nói là khủng bố.

Đây cũng là lý do bọn họ chỉ dám truyền âm.

Nói thẳng ra, bọn họ có thể sẽ bị đánh!

"Thế sự vô thường, biến hóa quá nhanh!" Đông Phương Bất Bại lòng đầy cảm khái, vạn phần cảm thán, không ngờ lần giao thủ đơn giản với Chu Trần ở Thiên Kiêu Lâu năm xưa lại là lần giao thủ cuối cùng của họ.

Bây giờ hắn đã không còn tư cách rồi.

Thậm chí ngay cả bóng lưng Chu Trần cũng sắp không nhìn thấy nữa.

Đối thủ của Chu Trần đều là cấp bậc lão tổ nhà hắn.

Chuyên "cán" lão tổ Pháp Tướng cảnh.

Ví dụ như Đông Phương Uyển Nhi, Đông Phương Tử Lan, Đông Phương Minh Châu...

Không biết bao nhiêu lão tổ trong tộc đều bị Chu Trần một phát lật đổ, mà hắn bất quá chỉ là một "tiểu thái kê" vừa mới tấn thăng Thần Chủng cảnh!

Mấy năm sau, hắn hồi ức lại chuyện cũ: Năm đó ba mươi tuổi, khánh yến đứng như lâu la! … Hoa Thanh Cung.

Tẩm cung của Hoàng hậu.

Tục ngữ nói thê không bằng thiếp, thiếp không bằng thâu, thâu không bằng thâu không được.

Chu Trần thỉnh thoảng cũng sẽ đến tẩm cung của Hoàng hậu chiếu cố một phen vị Hoàng hậu nương nương nghe lời, kiểm tra thân thể nàng, làm một đợt trị liệu tường tận, cuối cùng để lại một bình thuốc đầy ắp.

Mỗi lần đều khiến tiểu phúc của Hoàng hậu nương nương bị thuốc quán đầy ắp.

Chu Trần cảm ứng được Hoàng hậu nương nương Huyết Khinh Ca dường như đang chơi món quà thần binh "Long Hổ Âm Dương Đảm" mà hắn tặng, bỗng nhiên nảy sinh hứng thú, lặng lẽ đến Hoa Thanh Cung.

"Ôi, còn có người ngoài?" Chu Trần lập tức phát hiện một mỹ phụ Pháp Tướng sơ kỳ vừa mới đột phá tấn thăng.

Không phải dung mạo là mỹ phụ.

Mà là một mỹ phụ giống hệt Hoàng hậu nương nương.

Chu Trần không để ý.

Vị mỹ phụ này rất có "vị đạo", tựa như một đóa hồng đang nở rộ, đẹp đẽ tuyệt luân, kiều diễm muốn tích.

Chu Trần lặng lẽ đến phía sau mỹ phụ, hai tay mở rộng, một tay ôm mỹ phụ vào lòng, hai tay thẳng tắp chạy đến ngực, tròn đầy đặn.

"Hoàng hậu nương nương, lại nhớ Trần rồi sao?" Chu Trần giả vờ không nhận ra mỹ phụ, vùi đầu vào mái tóc tú như mây của mỹ phụ, tham lam ngửi hương thơm thoang thoảng giữa từng sợi tóc!

Kiều khu mỹ phụ run lên, ngẩn người.

"Phóng tứ!" Mỹ phụ đôi mắt đẹp trợn ngược, nhưng không vận chuyển thần lực phản kháng, chỉ quát nhẹ: "Ai gia là Thái Hoàng Thái Hậu!" "Thì ra là Thái Hoàng Thái Hậu nương nương, Trần thất lễ rồi!" Miệng thì nói vậy, nhưng lòng bàn tay Chu Trần lại càng dùng lực hơn.

Hắn biết đối phương đang chơi trò đóng vai với hắn, nhưng thân phận của đối phương chắc hẳn không giả, tức là tổ mẫu của Càn Đế

Sở Vô Nhai.

"Lớn mật, ai gia muốn giết đầu ngươi!" Mỹ phụ kiều sân nộ xích, đối mặt với Chu Trần lẻn vào phòng nàng, nàng hai tay chắp lại kẹp lấy đầu Chu Trần.

"Nương nương muốn giết đầu Trần, Trần chết cũng không hối!" Chu Trần cười gian một tiếng: "Dưới hoa mẫu đơn chết, làm quỷ cũng phong lưu!" Chu Trần lập tức không khách khí nữa, lấy cương tiên ra mạnh mẽ trừu đả Thái Hoàng Thái Hậu.

Bên trong trướng lụa hồng, Hoàng hậu Huyết Khinh Ca nhìn Thái Hoàng Thái Hậu và Chu Trần chơi đùa, trên mặt không có bất kỳ sự bất ngờ hay lo lắng nào.

Nàng vẫn tự mình chơi món thần binh lễ vật mà Chu Trần tặng nàng.

Thái Hoàng Thái Hậu tên Huyết Bạch Phượng, cũng là người của Huyết Gia nàng.

Trước đó Huyết Bạch Phượng vẫn luôn bế quan đột phá, vừa mới tấn thăng Pháp Tướng xuất quan, sau khi nhận được tin tức của Chu Trần, tự nhiên cũng không nhịn được mà động tâm.

Thế là có màn Huyết Khinh Ca dùng lễ vật của Chu Trần để hấp dẫn Chu Trần đến. … Ngự Thư Phòng.

Càn Đế Sở Vô Nhai đang bận xử lý các loại sự vụ, hiện giờ các cường giả từ các vương triều lớn đều đến, việc phải xử lý thật sự quá nhiều.

Đột nhiên.

Một bóng dáng uy nghiêm bá khí xuất hiện trong thư phòng.

Sở Vô Nhai giật mình, nhìn rõ người đến, vội vàng hành lễ: "Tôn

nhi bái kiến tổ phụ!" "Bạch Phượng đâu rồi?

Nàng chẳng phải đã xuất quan sao?" Sở Vạn Cừu hỏi.

"Tổ mẫu?" Sở Vô Nhai ngẩn ra, lập tức nói: "Tôn nhi cũng không thấy tổ mẫu, có lẽ đã đi tìm Hoàng hậu rồi!" "Hoàng hậu?

Nha đầu Huyết Khinh Ca đó sao?" Sở Vạn Cừu suy nghĩ một chút, nói: "Lâu rồi không gặp, đúng lúc đi xem nàng ấy!" Hắn và Huyết Bạch Phượng cũng đã ba mươi năm không gặp, người sau vẫn luôn bế quan.

Hắn vừa mới nhận được tin tức Huyết Bạch Phượng đột phá xuất quan, liền đi tìm đối phương, kết quả đối phương đã rời khỏi Bí Cảnh Đại Càn.

Hắn còn tưởng Huyết Bạch Phượng đến tìm Sở Vô Nhai và các tôn nhi rồi chứ!

Sở Vô Nhai lập tức dẫn Sở Vạn Cừu đi tìm tổ mẫu Huyết Bạch Phượng.

Hoa Thanh Cung.

Sở Vô Nhai và Sở Vạn Cừu đến cửa, cảm ứng được động tĩnh bên trong lập tức biến sắc.

"Thái Hoàng Thái Hậu nương nương, người thật đẹp, làn da y như xử nữ vậy, non mịn khít khao." Thanh âm Chu Trần tán thưởng si mê truyền ra, sau đó nói với Huyết Khinh Ca: "Hoàng hậu nương nương, dùng sức đẩy đi!" "Hầu gia thiên phú dị bẩm, vạn cổ khó tìm, thật sự khiến người ta chấn hám." Thanh âm u u của Huyết Bạch Phượng mang theo thỏa mãn và hạnh phúc: "Trả chàng minh châu song lệ thùy, hận không tương phùng chưa gả thì!" "Ca ca!" Tiếng lòng tan vỡ rơi đầy đất.

Sở Vô Nhai thì đỡ hơn, hắn sớm đã biết Huyết Khinh Ca và Chu

Trần có "một chân", chỉ là không ngờ Thái Hoàng Thái Hậu vừa xuất quan lại lập tức dây dưa với Chu Trần.

Sở Vạn Cừu nắm chặt nắm đấm, mặt tái xanh.

Ba mươi năm qua hắn không lúc nào không nhớ nhung Huyết Bạch Phượng, không ngờ việc đầu tiên Huyết Bạch Phượng làm khi xuất quan không phải gặp hắn, càng không phải gặp con cháu đời sau.

Mà là lén lút với tên tiểu hỗn đản Chu Trần này!

Chu Trần có gì tốt?

Chẳng phải chỉ là trẻ tuổi sao?

Chẳng phải chỉ là thiên phú khoáng cổ thước kim sao?

Chẳng phải chỉ có một Nữ Đế sư phụ sao?

Chẳng phải là Tiên Thần chuyển thế sao?

Chẳng phải là Đạo Thụ mười vạn trượng sao?

Chẳng phải có "đặc trưởng" sao?

Chẳng phải có thể thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch sao?

Chẳng phải là… Ố ồ, ta mẹ nó chính là một lão phế vật!

Sở Vạn Cừu khóc rồi.

Khóc lóc thảm thiết, đau lòng muốn chết.

Cảm giác không còn tình yêu nữa!

Nhìn tổ phụ đang đau lòng rơi lệ, Sở Vô Nhai há hốc mồm, nhưng không thể nói ra hai chữ "tiết ai".

Hắn kỳ thực cũng là nạn nhân.

Hai người im lặng quay người rời đi.

Chương 165

"Bắt gian" là không thể "bắt gian" được.

"Thiên nhai hà xứ vô phương thảo, hà tất đan niệm nhất chi hoa!" Bóng dáng Sở Phi Vũ hiện ra, nhìn Sở Vạn Cừu đang đau lòng rơi lệ, dạy dỗ: "Nam nhi có lệ không dễ rơi, chẳng phải chỉ là một nữ nhân sao?

Ngươi còn thiếu nữ nhân sao?" "Lão tổ giáo huấn đúng là phải!" Sở Vạn Cừu lau lau nước mắt, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng động lòng người phong tư xước ước, vội vàng chỉ Đông Phương Uyển Nhi nói: "Đa tạ lão tổ, lão tổ mẫu đây là đi đòi công đạo cho con cháu bất hiếu sao?" "???" Sở Phi Vũ ngẩng đầu nhìn, phát hiện Đông Phương Uyển Nhi đang vội vàng đi về phía Hoa Thanh Cung.

Sắc mặt nàng trầm xuống.

Đòi công đạo?

Đòi cái quái gì công đạo!

Nàng cũng muốn tham gia vào đó muốn "tìm cỏ" sao?

Khả ác!

"???" Sở Vạn Cừu thấy lão tổ Sở Phi Vũ vẻ mặt khó coi, như giẫm phải cứt chó mà khó chịu, không khỏi đầy mắt nghi hoặc.

Chuyện này là sao?

Chẳng lẽ Đông Phương Uyển Nhi cũng và Chu Trần… Hắn đã nghe nói không ít lão tổ hoàng thất, thậm chí Hoàng hậu quý phi có quan hệ không tầm thường với Chu Trần, vì để thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, đã chủ động hiến thân.

Không ngờ trong đó lại còn có Đông Phương Uyển Nhi.

Lúc này.

Ba người nhìn nhau.

Đồng là những người lưu lạc chân trời.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh.

Táp táp táp! … Hoa Thanh Cung.

Chu Trần nhìn thấy Đông Phương Uyển Nhi đã tấn thăng Vương Giả, mắt lập tức sáng lên.

"Uyển Nhi nương nương, Trần nhớ người đến phát điên!" Chu Trần lập tức rút thân, một tay ôm chặt Đông Phương Uyển Nhi, ngửi hương sữa u u động lòng người trên người nàng, không khỏi tinh thần đại chấn.

"Ngươi tên tiểu hư đốn!" Đông Phương Uyển Nhi ngón tay ngọc thon dài điểm nhẹ lên trán Chu Trần, mạnh mẽ lườm Chu Trần một cái.

Thần binh của Chu Trần vẫn còn mang khí tức của Huyết Bạch Phượng mà vậy đã ra tay với nàng rồi.

"Chẳng phải vì Uyển Nhi nương nương người quá đỗi mỹ lệ, khiến Trần tình bất tự cấm, khó mà tự thoát ra được." Chu Trần bế Đông Phương Uyển Nhi lên giường.

Huyết Khinh Ca và Huyết Bạch Phượng ánh mắt u oán nhìn Chu Trần, cứ như nhìn một tên phu quân bạc tình, tham mới chán cũ.

"Hai vị nương nương, Trần còn có chân!" Chu Trần duỗi hai chân về phía Huyết Khinh Ca và Huyết Bạch Phượng, lập tức thu hoạch hai cái lườm nguýt.

Tuy nhiên hai người không từ chối Chu Trần, ôm chân Chu Trần

đến trước người, giúp Chu Trần xoa chân đấm bới.

Hai ngón chân cái của Chu Trần vô cùng linh hoạt, rất hài lòng với Huyết Khinh Ca và Huyết Bạch Phượng.

Xe đạp mà người khác không nỡ cưỡi, hắn thật sự đã thực hiện được việc đứng lên đạp. … Những ngày tháng vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh.

Ngày rằm tháng Chín.

Hôm nay là đại điển khánh chúc của Chu Trần, Hoàng cung cùng những tiên sơn chật kín người, Thần Thông, Pháp Tướng, Vương Giả có thể thấy khắp nơi.

Trong đó một phần rất lớn còn là Tiên Tử Nữ Thần.

Có người yêu kiều vũ mị.

Có người thanh thuần thoát tục.

Có người ung dung cao quý.

Có người mị hoặc phong vận.

Có người hoạt bát đầy sức sống.

Có người thành thục bá khí. … Nhiều Tiên Tử Nữ Thần như vậy có thể nói là một đường phong cảnh vô cùng xinh đẹp, vô cùng hấp dẫn ánh nhìn.

"Ông!" Ngay lúc đó, dị tượng trên trời phân trình, một chiếc phi thuyền hoa lệ từ hư không bay ra, lơ lửng trên Hoàng cung.

Trên phi thuyền một lá đại kỳ đón gió phấp phới, xào xạc vang lên.

Trên đó viết hai chữ lớn 'Tử Tiêu'.

"Là Tử Tiêu Cung!" "Còn có Tử Điện Hoàng!" "Tử Điện Hoàng vậy mà đích thân đến rồi!" Vô số tân khách đồng tử co rút, hô hấp

ngừng trệ, tại hiện trường tuy Vương Giả đông đảo, nhưng người thật sự từng thấy Võ Đạo Hoàng Giả lại không nhiều.

Khoảng cách giữa Hoàng Giả và Vương Giả, tựa như trời với đất.

"Tử Tiêu Cung Tử Điện Hoàng, tặng Phục Ma Tiên Kim một khối, Thanh Sương Tiên Kim một khối, Cửu Thiên Xích Kim một khối, chúc Chu Công Tử võ vận xương long, vạn thọ vô cương!" Theo lễ vật mà Tử Điện Hoàng tặng vang lên, vô số tân khách giật mình, thứ có thể xưng là Tiên Kim đều là dược liệu cực phẩm vô cùng quý giá, có thể dùng để luyện chế Đế Binh, thậm chí Tiên Khí.

Tuy nhiên, đừng nói Tiên Khí, dù là Đế Binh cũng không phải có dược liệu là có thể luyện chế được, phải do Đại Đế ra tay mới có thể luyện thành.

"Tử Tiêu Cung không hổ là do Tử Tiêu Đại Đế sáng lập, thật sự tài đại khí thô, nội tình thâm hậu!" Vô số cường giả cảm khái.

Tuy nhiên Chu Trần càng khủng bố hơn, ngay cả Tử Điện Hoàng cũng đích thân đến chúc mừng.

"Hắc Thủy Tông Hắc Thiên Hoàng tặng Long Văn Tiên Kim một khối, chúc Chu Công Tử đại đạo hữu thành, sớm ngày thành tiên thành thần!" "Bách Hoa Cung Bách Hoa Tiên Tử tặng Phượng Huyết Xích Kim một khối, chúc Chu Công Tử đại đạo hữu thành, vạn thọ vô cương!" … Theo Tử Điện Hoàng hiện thân, từng cường giả cấp Hoàng Giả lần lượt xuất hiện, khiến mọi người hoa cả mắt, trợn mắt há hốc mồm.

Đặc biệt là Tiên Đạo Độ Kiếp Chân Quân Bách Hoa Tiên Tử, thật như tiên nữ hạ phàm, khiến vô số người tâm thần dao động, đây chính là Tiên Đạo Đại Năng có thể sánh ngang với Võ Đạo Hoàng Giả.

Chu Trần tiến lên đích thân nghênh đón, vô luận là Võ Đạo Hoàng

Giả, hay Tiên Đạo Độ Kiếp Chân Quân, thân phận những người khác ở đây đều không đủ.

Nếu không phải Chu Trần, những cường giả này căn bản sẽ không đến đây!

"Đại trượng phu đương như thị dã!" Nhìn Chu Trần đang đàm tiếu phong sinh với một đám Võ Đạo Hoàng Giả, Độ Kiếp Chân Quân, vô số tân khách lòng ngưỡng mộ, kính bái sùng kính, hận không thể lấy thân thay thế.

"Thật lợi hại!" Vô số thiếu nữ, thiếu phụ mắt sáng rực, biến thành mắt hoa đào, nhìn Chu Trần ánh mắt dị sắc liên liên.

Trong yến tiệc.

Võ Đạo Hoàng Giả, Độ Kiếp Chân Quân tề tụ một bàn.

Võ Đạo Vương Giả, Hợp Thể Đại Năng một bàn.

Pháp Tướng, Luyện Hư một bàn.

Thần Thông, Hóa Thần một bàn.

Đông Phương Bất Bại, Triệu Long Tượng và các thiên tài khác một bàn, cảm thấy mình như lâu la... … Đẳng cấp phân minh.

Tại thế giới siêu phàm này, tu vi quyết định địa vị.

Chu Trần chủ yếu tiếp đãi các Võ Đạo Hoàng Giả và Độ Kiếp Chân Quân, sư phụ Lý Trường Phong và những người khác phụ trách tiếp đãi những người còn lại.

Đừng thấy Lý Trường Phong mới vừa đột phá, tấn thăng Thần Chủng, nhưng dù là Võ Đạo Hoàng Giả, Độ Kiếp Chân Quân cũng phải nể hắn vài phần.

Yến hội kết thúc, một nhóm Hoàng Giả, Chân Quân dẫn đầu rời đi.

Chu Trần nhìn những tân khách còn lại, cười nói: "Cảm tạ chư vị không ngại vạn dặm đến chúc mừng, để cảm tạ chư vị, hôm nay đến đây, tất cả giai nhân nào muốn thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, ta đều phụ trách giúp họ thức tỉnh!" "Hoa!" Toàn trường ồn ào, vô số nữ tu phấn khích.

Vô số nam nhân hâm mộ ghen tỵ, liếc mắt nhìn, ít nhất cũng có hàng vạn Tiên Tử Nữ Thần, trong đó Thần Thông Pháp Tướng chiếm tuyệt đại đa số.

"Không hổ là Phong Nguyệt Công Tử!" "Thật không sợ chết trên bụng nữ nhân sao!" Tất cả nam nhân đều thầm nghĩ trong lòng.

Chanh chua rồi!

Yến hội kết thúc.

Từng nữ tu đều tiến về Bích Hoa Cung, đủ sáu vạn chín ngàn sáu trăm chín mươi sáu người.

Tức 69696 người.

Hai chân Chu Trần hơi run, số người này có hơi vượt ngoài dự liệu của hắn, nhưng "cái bức mình đã bày ra, dù ngậm lệ cũng phải diễn cho xong!" "Chư vị tiên tử, đều xếp hàng cho tốt!" … "Chư vị tiên tử, đều xếp hàng ngay ngắn!" Chu Trần hít sâu một hơi, chiến ý trong lòng cuồn cuộn.

Dù địch quân vây khốn ngàn vạn trùng, ta tự nhiên bất động.

Triệu Tử Long có thể trong vòng vây đại quân Tào Tháo mà giết chóc đi đi lại lại, hắn cũng có thể.

Hắn tên Tào Tử Long.

Tào không phải họ, mà là một loại tinh thần.

Giống như tinh thần "lượng kiếm" Lý Nguyên Long nổ súng cho

ta!

Hiệp lộ tương phùng, dũng giả thắng.

Má Tô Tiểu Tiểu phồng lên, vành tai cổ bay màu hồng, nhưng nàng chẳng thốt nên lời, mắt ngập tràn vẻ kiều tiếu thẹn thùng, thân thể mềm mại trơn mịn trong lòng Chu Trần khẽ nhích.

Trong vẻ ngây thơ đáng yêu pha lẫn chút ngượng ngùng, nhưng khó che đi vẻ đẹp tú mỹ, da thịt trắng như tuyết, phấn nộn, trắng hồng, càng tôn lên dung nhan kiều diễm, vô cùng động lòng người.

Từng đôi mắt đẹp rạng rỡ mang theo ánh nhìn nóng bỏng đổ dồn lên Chu Trần, tràn đầy kỳ vọng.

Một đám tiên tử lại rất nghe lời mà xếp thành hàng dài.

"Ngươi… ngươi sao có thể như vậy?" Ánh mắt Chu Trần lướt qua, dừng lại trên một bóng hình màu xanh nhạt.

"Ngươi đến đây chẳng phải vì như vậy sao?" "Ta… ta tên Tô Tiểu Tiểu!" Hôm nay hắn muốn đại khai sát giới.

"Vậy vị tiên tử này đến trước đi!" Càng chiến càng mạnh.

Chu Trần chỉ cảm thấy nơi ngực hai người kề sát vô cùng mềm mại, mũi ngửi thấy một trận hương sữa nhè nhẹ.

Khuôn ngực mềm mại của Tô Tiểu Tiểu run rẩy, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của Chu Trần, mặt phấn hồng hào, môi nhỏ khẽ hé, vô cùng đáng yêu.

Chu Trần vươn tay mạnh mẽ ôm lấy eo nàng mềm mại trơn tru, chỉ cảm thấy chạm vào vừa thon vừa mịn, không đủ một vòng tay, trong lòng khẽ rung động.

Tô Tiểu Tiểu khẽ nói: "Ta…" "Tiên tử phương danh?" Giọng nói thẹn thùng, Tô Tiểu Tiểu vùi đầu vào ngực Chu Trần, mềm mại nói:

“Ta… ta sợ…” Chu Trần đến trước mặt nàng, lúc này hai gò má cách nhau không quá một tấc, khí tức u hương nhè nhẹ phả vào mặt, thấm đẫm tâm tỳ.

Càng chiến càng dũng.

Má tròn bầu bĩnh, bên khóe miệng một lúm đồng tiền nhỏ, mặt tựa ráng chiều, mắt sánh với nước thu, da như mỡ đông, cười duyên như hoa, sáng rỡ mê người.

Để các nàng kiến thức uy lực của Kiếm Nhị Thập Tam!

Chu Trần cảm thấy vẫn rất thú vị, Tô Tiểu Tiểu nhìn bề ngoài như thiếu nữ, nhưng với tư cách cường giả Pháp Tướng đỉnh phong, tuyệt đối không còn nhỏ tuổi nữa.

“Phong Nguyệt công tử quả nhiên không hổ là Phong Nguyệt công tử, thật là thần dũng vô địch!” Có người táo bạo xông lên phía trước, có người dịu dàng e thẹn trong ngượng ngùng và căng thẳng, bị đẩy ra phía sau.

Chu Trần muốn lấy chiến dưỡng chiến.

“Không tệ!” Tô Tiểu Tiểu lập tức đỏ bừng cả mặt, Chu Trần nhìn nàng, trăng sáng vừa lên, chiếu vào khuôn mặt trắng hồng của nàng, càng tôn thêm vẻ kiều diễm, càng nhìn càng đẹp, khiến người ta không nỡ rời mắt.

“Sợ gì?” Bất quá, vì Chu Trần đã hứa sẽ giúp tất cả các nàng thức tỉnh, một đám tiên tử nữ thần liền yên tâm, cũng không tranh giành chen hàng.

“A!

Ta?” Chu Trần tuy rằng đại đa số chỉ có giao lưu ngắn ngủi với những nữ nhân này, nhưng vẫn sẽ hỏi tên của các nàng.

Tô Tiểu Tiểu ngẩn người, không ngờ người đầu tiên lại chọn nàng.

"Sợ rắn…" Đặc biệt là dáng vẻ ngây thơ rạng rỡ kia, thuần chân đáng yêu không kể xiết, nửa cười nửa hờn, khiến lòng người khẽ rung động.

Chu Trần khẽ động lòng, đưa môi tới, nhẹ nhàng hôn lên má nàng.

"Nha!" Nửa năm nay, dưới sự nỗ lực điên cuồng của Chu Trần, tiên đạo tu vi của hắn cũng thành công thăng cấp Nguyên Anh đỉnh phong.

Nguyên Anh đỉnh phong đại biểu cho cảnh giới Nguyên Anh đã đạt tới viên mãn, thực lực so với trước càng tiến thêm một bước.

Nếu thăng cấp Hóa Thần, đó sẽ là một loại lột xác hoàn toàn mới.

"Nghe nói rất đáng sợ!" Tuy nhiên, nàng lại ngây thơ thuần khiết như một thiếu nữ mười tám tuổi.

"Đừng sợ, thật ra đại xà quái rất đáng yêu, không ăn thịt người, ngược lại còn cho ngươi thức ăn, giúp ngươi no bụng!" Vừa ôm Tô Tiểu Tiểu bước vào đại điện, Chu Trần vừa ghé đầu bên vành tai trong suốt của nàng cười nói: "Nàng nhịn một chút là được rồi!" Tô Tiểu Tiểu ngẩng đầu, đôi mắt to tròn long lanh nước tràn đầy nghi hoặc ngây thơ.

"Chẳng lẽ không nên nhẹ nhàng một chút sao?" "Ta biết rồi, nàng yên tâm đi!" Chu Trần cúi đầu hôn một cái, cười cười.

Nữ nhân thích nhất nói một đằng làm một nẻo.

Nữ nhân nói không muốn chính là muốn.

Nói nhẹ chính là mạnh.

Hắn hiểu nhất!

Tô Tiểu Tiểu: "…" "Chẳng lẽ công tử thích loại ngây thơ đáng yêu, tràn đầy cảm giác thiếu nữ thế này sao?" Nhìn Chu Trần ôm Tô Tiểu Tiểu bước vào đại điện, bên ngoài một đám tiên tử nữ thần xì xào bàn tán, ánh mắt đầy vẻ hâm mộ.

Tuy Chu Trần đã hứa sẽ giúp tất cả thức tỉnh, nhưng có thể sớm hơn vẫn tốt hơn.

Huống hồ đông người như vậy.

Vạn nhất Chu Trần chơi chán thì sao?

Chu Trần: Một người có thể chán!

Nhưng những người khác nhau thì không!

Vì sao rất nhiều nữ thần trong mắt "liếm cẩu" lại bị tra nam bỏ rơi, bởi vì tra nam phía sau lưng đã chơi đến mức muốn ói.

"Đây chính là kẻ ngốc có phúc ngốc!" Nhìn cánh cổng đại điện đóng chặt, Tô Như Thị trong lòng cảm khái.

Còn về việc Tô Tiểu Tiểu có bị Chu Trần "chơi" đến mức thành bèo dạt mây trôi hay không, nàng chẳng bận tâm.

Các nàng vốn dĩ đã đến để Chu Trần "chơi" rồi.

Huống hồ Tô Tiểu Tiểu tuy ngây thơ đáng yêu, nhưng tu vi Pháp Tướng cảnh đỉnh phong không phải trò đùa.

Chỉ hai chữ: "Bền bỉ!" Cứ việc "tạo"!

"Đừng nhìn!" Bị Chu Trần đặt lên tháp, Tô Tiểu Tiểu đã hoàn toàn trở về trạng thái tự nhiên, mặt đỏ bừng, một tay che ngực, một tay che hạ thân, co rúm lại thành một khối.

"Mỹ nhân chính là để thưởng thức!" Chu Trần gạt tay Tô Tiểu Tiểu ra, tán thưởng nói: "Băng cơ ngọc cốt tuyết trung thần, vô dục vô cầu ngạo cốt thân.

Chẳng tranh diễm lệ cùng xuân hoa, tự hương tự sắc tự mê nhân." "Tiểu Tiểu, nàng thật đẹp!" Mắt Chu Trần tựa có ánh sáng, nhìn khiến Tô Tiểu Tiểu càng thêm ngượng ngùng, cảm giác ánh mắt Chu Trần như xuyên thấu cơ thể nàng.

"Tiểu Tiểu, nàng bị thương rồi, đây có một vết thương!" "Đâu có?" Tô Tiểu Tiểu ngẩn người, trong nghi hoặc Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, ấn vào vết thương của nàng.

"Đừng động, ta chữa thương cho nàng!" Ngón tay Chu Trần biến ảo, thay Tô Tiểu Tiểu kiểm tra thương thế.

Tô Tiểu Tiểu nghiến chặt răng môi!

"Tình hình rất nghiêm trọng, vết thương đã bị nhiễm trùng, còn phát sốt nữa!" Chu Trần mặt mày ngưng trọng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nhất định phải tiêm truyền dịch!" "A…" Tô Tiểu Tiểu rụt cổ lại: "Ta sợ!" "Yên tâm, ta kinh nghiệm phong phú, rất nhanh sẽ ổn thôi!" Chu Trần khẽ cười.

Bắt đầu quá trình trị liệu kéo dài. … "Không biết Tiểu Tiểu cần mấy ngày mới có thể thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch?" Tô Như Thị nghe tiếng Tô Tiểu Tiểu trong đại điện, nhưng không để ý, chỉ tràn đầy mong đợi nghĩ.

Sau khi Chu Trần thăng cấp Thần Thông cảnh, tốc độ giúp người khác thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch đã nhanh hơn rất nhiều.

Thực ra Chu Trần cũng có thể giúp người khác thức tỉnh Đại Đế huyết mạch.

Chương 166

Tâm Ma Vương Ngọc Vô Tâm đã sớm thức tỉnh rồi, chỉ là người ngoài không biết mà thôi.

Không chỉ Tô Như Thị.

Xung quanh, vô số tiên tử nữ thần dù công khai hay âm thầm đều tràn đầy tò mò và kỳ vọng.

Rất nhiều người trong số họ chỉ mới nghe nói, chưa từng tận mắt chứng kiến.

Song tu mà có thể thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, thật sự thần kỳ.

Trong lòng các nàng chưa hẳn không có nghi hoặc, nhưng chuyện này đã sớm ai ai cũng biết, hơn nữa người thức tỉnh cũng không ít, các nàng mới đến đây.

Tự dâng mình để Chu Trần tùy ý "vui đùa".

Các nàng kiên nhẫn chờ đợi.

Ban đầu mọi người đều nghĩ ít nhất phải mười ngày mới có thể thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch.

Thế nhưng, chỉ mới qua một ngày.

Ông!

Một cỗ khí tức cường đại từ trong đại điện lan tỏa ra, tất cả tiên tử nữ thần đang chờ đợi lập tức đứng dậy, mắt tỏa sáng rực rỡ.

"Là khí tức Hoàng Giả huyết mạch!" "Không ngờ lại thức tỉnh nhanh như vậy!" "Mới chỉ một ngày công phu mà thôi!" Tất cả mọi người đều phấn khích kích động.

Ban đầu các nàng đã chuẩn bị tinh thần ở đây ròng rã cả trăm tám mươi năm.

Dù sao cũng có gần bảy vạn người.

Cho dù mỗi ngày một người không trùng lặp, cũng phải một trăm chín mươi năm.

"Ta thức tỉnh rồi?" Tô Tiểu Tiểu ngẩng đầu, trên gò má ửng hồng như lê hoa đái vũ mang theo vẻ kinh ngạc.

Cho dù nàng từng nghĩ mình có thể thức tỉnh.

Nhưng vạn vạn không ngờ lại nhanh đến thế.

Nàng cảm giác như có một dòng suối trong trẻo chảy qua cơ thể, sau khi nàng luyện hóa hấp thu, giống như đã ăn thiên tài địa bảo.

Hoàng Giả huyết mạch ẩn giấu trong cơ thể nàng cứ thế mà thức tỉnh!

Thật đáng sợ!

Chu Trần dưới ánh nến, nhìn thấy trên má nàng lấp lánh còn đọng lại vài giọt lệ châu, trong mắt lại ẩn chứa ý cười, không khỏi nhìn đến ngây dại.

Kiếm Nhị Thập Tam của hắn lập tức thi triển, nuốt trôi kiếm khí trường hà Hạo Nhiên, một kiếm thẳng hướng Tô Tiểu Tiểu.

"A!" Tô Tiểu Tiểu kêu lên đau đớn, bị Chu Trần huyết ngược.

Sau một lúc.

Các tiên tử nữ thần đã sớm chuẩn bị xong đều sốt ruột nhìn vào đại điện.

"Đã thức tỉnh rồi sao còn chưa ra?" "Ta muốn "đánh" mười người!" Giọng Chu Trần đột nhiên vang lên, mười người xếp hàng

đầu tiên lập tức thi triển thân pháp, vọt vào đại điện, tốc độ đạt đến mức nhanh nhất đời.

Bước vào đại điện, các nàng thấy Tô Tiểu Tiểu mềm nhũn nằm trên tháp.

Tô Tiểu Tiểu mặt mày hồng nhuận, đôi mắt sưng đỏ, lệ chảy đầy mặt.

Khuôn ngực đầy đặn của nàng phập phồng, khẽ thở dốc, giống như cá thiếu dưỡng.

Má Tô Như Thị trắng nõn ửng hồng.

Dù nàng bình thường văn tĩnh đại phương, giờ phút này cũng cảm thấy một loại xấu hổ khó tả.

"Chư vị tiên tử, đều xếp hàng ngay ngắn, xếp thành một hàng!" Chu Trần ngẩng cao đầu đi đến trước mười vị tiên tử, khiến mười vị tiên tử mặt đỏ như thủy triều, tình động như nước, không thể rời mắt.

"Công tử thật uy vũ!" "Công tử quả nhiên thiên phú dị bẩm, cổ kim vô địch!" Từng vị tiên tử phong tư yểu điệu, phong tình vạn chủng, ánh mắt đảo qua, ánh nhìn nóng bỏng như thể nhìn thấy thịt Đường Tăng.

Chu Trần đến sau vị tiên tử đứng đầu hàng.

"Tiên tử phương danh?" Chu Trần vừa vén váy đối phương lên đến eo, vừa hỏi.

"Thiếp thân Tô Như Thị, là Tô Tiểu Tiểu… hừ…" Tô Như Thị bị Kiếm Nhị Thập Tam của Chu Trần bất ngờ tấn công, dừng lại một chút, mới tiếp tục nói: "Là tỷ tỷ của Tô Tiểu Tiểu!" "Không ngờ hai vị tiên tử lại là tỷ muội, tính cách quả thật không giống nhau chút nào!" Chu Trần dùng lực ấn xuống, ôm lấy vòng eo không đủ một vòng tay của Tô Như Thị, bắt đầu một vòng tu luyện mới.

Rất nhanh.

Cổ thiên nga trắng muốt của Tô Như Thị ngẩng cao, mái tóc cũng theo đó bay lên.

Chín vị tiên tử bên cạnh e thẹn nhìn, chờ đợi Chu Trần đến.

Không để các nàng chờ lâu.

Chỉ sau một chén trà.

Chu Trần rút lui, thi triển Kiếm Nhị Thập Tam, nhắm vào vị tiên tử thứ hai.

Mỗi người một chén trà thời gian.

Lặp đi lặp lại.

Chiến ý của Chu Trần càng thêm cao ngất, chỉ có hai chữ có thể hình dung: Thật sướng!

"Thật là một tên tiểu phá hoại…" Thần niệm của nữ đế sư phụ có thôi thúc muốn che mắt, bịt tai.

Cảm giác thật sự như dao nhỏ đâm mông.

Mở mang tầm mắt rồi!

Thật mẹ nó một từ: Công bằng! … Trần Kiếm Phong.

Quán Quân Hầu phủ.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao nghe tin tức của Chu Trần, không kìm được oán trách: "Tên hỗn đản này, cũng không sợ chính mình bị vắt kiệt sao!" Nhiều người như vậy, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

Một ngày một người cũng phải luân phiên gần hai trăm năm!

"Tên phá hoại này, sớm muộn gì cũng mệt lả trên người nữ nhân!" Thanh Ngọc Dao hung hăng nói.

Chu Trần không biết những điều này, giờ phút này hắn đã toàn tâm

toàn ý dấn thân vào chiến trường, nhìn Phong Nguyệt điểm theo từng "địch nhân" bị hắn "đánh" đến tan tác mà tăng vọt.

Giống như số dư thẻ ngân hàng tăng vọt, khiến người ta tâm tình vui vẻ, toàn thân tràn đầy nhiệt huyết.

Mười người.

Hai mươi người.

Năm mươi người.

Trăm người.

Hai trăm người. … Thoáng cái nửa năm trôi qua, Phong Nguyệt điểm vốn đã cạn kiệt của Chu Trần lại tăng vọt lên đến một trăm tỷ.

Phải biết rằng trước đây, cho dù có vô số cường giả Pháp Tướng cảnh đỉnh phong cho hắn tùy ý "vui đùa", hắn cũng cần một năm thời gian mới tích lũy được một trăm tỷ.

Hiện tại không ngờ lại tăng nhanh đến vậy.

Đương nhiên đây không phải vì "chất lượng" tăng cao.

Mà là tốc độ Chu Trần giúp người khác thức tỉnh đã nhanh hơn.

Điều này dẫn đến việc Chu Trần có thể giúp nhiều người thức tỉnh hơn trong cùng một khoảng thời gian.

Và một khi đã có được "lần đầu", sẽ có "gia thành" lớn.

Đây cũng là nguyên nhân cơ bản khiến tốc độ kiếm Phong Nguyệt điểm của Chu Trần tăng nhanh.

Rắc!

Ngày hôm đó.

Chu Trần chuẩn bị đột phá, rời khỏi tẩm cung, bay lên không trung Bích Hoa Cung.

“Làm sao vậy?” Lưu Ly Tiên Tử giật mình, cảm giác thân thể như bị rút cạn, một cảm giác trống rỗng cực lớn dâng lên trong lòng.

Nàng cũng là Pháp Tướng cảnh đỉnh phong.

Mắt đẹp đảo qua, không để ý đến đôi mắt sưng đỏ vẫn đang chảy lệ, nàng nhìn Chu Trần đột nhiên bay lên không trung, đầy vẻ nghi hoặc.

“Ừm?” Đột nhiên, Lưu Ly Tiên Tử dường như cảm ứng được điều gì, khuôn ngực đầy đặn run rẩy, môi đỏ khẽ hé, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ công tử muốn đột phá rồi?” Nàng biết Chu Trần vừa giúp các nàng thức tỉnh, vừa là tu luyện, có thể nhanh chóng đề thăng tu vi.

“Cộng điểm!” Chu Trần không chút do dự đem một trăm tỷ Phong Nguyệt điểm cộng vào tiên đạo tu vi.

Nguyên Anh vốn đã đạt tới cực hạn lập tức một bước thăng hoa, lột xác.

Ánh sáng vàng từ trong Nguyên Anh phá thể mà ra, Nguyên Anh bay lên đỉnh đầu hòa nhập với linh hồn Chu Trần, hóa thành Nguyên Thần.

Trong khoảnh khắc.

Trên Nguyên Thần, ánh sáng tím vàng vạn trượng, chiếu rọi thiên hạ.

Khí cơ vô hình lan tỏa, từng mảng mây đen lớn ngưng tụ, chớp mắt bao phủ toàn bộ Càn Đô, và còn kéo dài ra ngoài không biết bao nhiêu vạn dặm.

“Trời tối rồi!” “Kia là… Nguyên Anh của Quán Quân Hầu sao?

Không đúng, là Nguyên Thần!” “Trời ơi, đây là Nguyên Thần sao?

Sao lại là màu tím vàng?” “Thật sự quá chói mắt!” “Ta biết, đây là

Tử Kim Nguyên Thần trong truyền thuyết có danh xưng 'tiên cơ', ý nghĩa là có cơ hội thành tiên!" "Nghe nói muốn ngưng luyện tiên cơ Tử Kim Nguyên Thần, nhất định phải ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan.

Vậy chẳng lẽ người trước đây ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan chính là Quán Quân Hầu?" "Cái này còn phải nói sao?" "Người ngưng tụ Đại Đạo Kim Đan trước đó chính là ở Toàn Thiên phủ bên cạnh Vân Mộng phủ Thanh Châu, không phải Quán Quân Hầu thì còn ai nữa?" "Tê!" "Không ngờ Quán Quân Hầu võ đạo thiên phú chấn cổ thước kim vô địch, ngay cả tiên đạo thiên phú cũng khủng bố như thế!" "Đại Đạo Kim Đan Tử Kim Nguyên Thần… Đại Đạo Nguyên Đan mười vạn trượng Đạo Thụ… Hai thứ này tách ra đều là tiên thần chi tư vạn cổ vô song, không ngờ lại tập trung trên một người!" "Thật sự quá khủng khiếp!" Vô số cường giả Càn Đô chấn động, sáu vạn chín ngàn sáu trăm chín mươi sáu vị tiên tử trong Bích Hoa Cung cũng trợn mắt há mồm.

"Tiên đạo tu vi của công tử lại cũng khủng bố đến vậy?" Lưu Ly Tiên Tử hai chân khẽ siết, cảm giác nước mắt lã chã từ đôi mắt sưng đỏ chảy ra, nhìn Chu Trần với ánh mắt tràn ngập hào quang.

"Thật lợi hại!" Tô Tiểu Tiểu đã thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, nhưng vẫn chưa rời đi.

Nàng mắt đẹp tràn đầy ngưỡng mộ, chỉ nghĩ đến tên đại phá hoại Chu Trần đã "khai phá" toàn thân nàng.

Gò má trắng nõn ửng hồng.

Đặc biệt là phía sau lưng ẩn ẩn có cảm giác cay xè.

Oanh long long!

Một đạo lôi điện dài trăm trượng như nộ long gào thét, từ trong tầng mây lao xuống, nhắm thẳng vào Tử Kim Nguyên Thần trên đỉnh

đầu Chu Trần.

Tử Kim Nguyên Thần giống như phiên bản thu nhỏ của Chu Trần, tay cầm Thiên Nộ Kiếm, uy phong lẫm lẫm.

Thiên Nộ Kiếm sau khi được Chu Trần nuôi dưỡng, cùng với các loại tẩy lễ lôi kiếp khi Chu Trần thăng cấp trước đó, đã sớm không ngừng thăng hoa lột xác.

Chỉ thấy Thiên Nộ Kiếm toàn thân tràn đầy thần vận, ẩn chứa sát khí, tỏa ra kiếm quang sắc bén.

Trong thân kiếm, dường như đang dựng dục một tôn thần linh cái thế, từng tia sát khí không ngừng lưu chuyển thăng đẳng trên thân kiếm, tỏa ra khí tức dị thường.

Phảng phất như có thể tùy thời sát lục bốn phương, đồ lục thương khung.

Nếu ngưng thần nhìn kỹ, có thể thấy trên thân kiếm hiện lên kiếm văn thần bí, lưu chuyển trên thân kiếm, khắc ghi đạo ngân thần bí, khiến Thiên Nộ Kiếm càng thêm vài phần màu sắc thần bí.

"Trảm!" Tiểu nhân Tử Kim Nguyên Thần tay cầm Thiên Nộ Kiếm nhẹ nhàng chém lên trời.

Kiếm khí ngang trời.

Cự long lôi đình dài trăm trượng bị chém thành hai nửa, sau đó Tử Kim Nguyên Thần há miệng hút vào, lôi đình bị chém thành hai nửa như sợi mì được hút vào miệng.

Tích lẹt ba lẹt!

Toàn thân Tử Kim Nguyên Thần lôi đình lấp lánh, uy nghiêm thần thánh, giống như chúa tể lôi đình.

"Chậm quá!" Chu Trần ý niệm vừa động, Tử Kim Nguyên Thần

thu hồi vào thể nội, sau đó cả người vọt thẳng lên trời, chui vào trong biển lôi.

Nhục thân chặn lại phần lớn uy năng của lôi đình, phần lôi đình còn lại chui vào thể nội bị Tử Kim Nguyên Thần hấp thu lột xác. 【Phong Nguyệt Bảo Giám 】【Chủ nhân: Chu Trần 】【Công pháp: Vạn Tượng Võ Điển, Ngũ Đế Ngũ Hành Công 】【Cảnh giới: Thần Thông cảnh nhị trọng (0/1000 ức) / Hóa Thần sơ kỳ (0/2000 ức) 】【Bản mệnh thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ 】【Thiên Cương thần thông: Phi Thân Thác Tích, Lưỡng Giới Đao 】【Địa Sát thần thông: Bát Hoang Lục Hợp Đao 】【Phong Nguyệt điểm: 1.11 ức 】"Sướng!" Du ngoạn biển kiếp.

Tắm rửa lôi đình.

Chu Trần cảm thụ sự biến hóa của cơ thể.

Đạo Thụ cao ba mươi vạn trượng vốn có cũng điên cuồng hấp thu lực lượng lôi kiếp, tuy không cao thêm nhưng lại trở nên càng thô tráng.

Tử Kim Nguyên Thần và Thiên Nộ Kiếm dưới sự tẩy lễ và tư nhuận của kiếp lôi, càng thêm rực rỡ.

"Thật đúng là thần nhân vậy!" Vô số người há hốc mồm, nghẹn lời, không biết phải hình dung thế nào, chỉ cảm thấy… khủng bố đến vậy!

Cuối cùng.

Cùng với lôi kiếp kết thúc, Chu Trần rốt cuộc cũng thăng cấp Hóa Thần.

Tử Kim Nguyên Thần triệt để ngưng tụ, từ trong thể nội phóng ra, sừng sững trên đỉnh đầu Chu Trần.

Oanh!

Cùng với sự xuất hiện của Tử Kim Nguyên Thần, khí cơ vô hình dẫn động.

Tiếng đạo âm vang vọng khắp trời đất.

Tử khí đông lai trăm vạn dặm, nhuộm tím cả bầu trời.

Từng đóa thiên hoa từ hư không ngưng tụ.

Từng đóa kim liên từ dưới đất tuôn trào.

Bầu trời vốn bị nhuộm tím lại nhuộm thêm một tầng kim sắc quang huy bất hủ.

Trong khoảnh khắc.

Trời hiện hai sắc, đất tuôn kim liên.

Đại Đạo vì thế mà giáng lâm.

Giờ phút này.

Ba động vô hình quét sạch Đông Hoang.

Người thường hoặc tu luyện giả phổ thông không thể phát giác, nhưng… ba đại thánh địa, các đại đế tông, thế gia và thế lực cấp Hoàng, tất cả cường giả trên Võ Hoàng đều cảm nhận được, đột nhiên ngẩng đầu.

"Có người ngưng thành Tiên Cơ!!" … "Có người ngưng thành Tiên Cơ!!" Trong một sơn cốc bách hoa đua nở, bốn mùa như xuân, tựa chốn tiên cảnh nhân gian, có một nữ tử áo trắng.

Nàng điềm tĩnh mỹ lệ, như một dòng suối trong vắt giữa u sơn, ba ngàn sợi tóc xanh đen như thác nước xõa xuống, rũ đến bên hông thon.

Khuôn mặt tuyệt sắc cao quý ung dung kia, như tiên hoa giữa núi không vấn thế sự, tràn đầy sắc thái không linh động lòng người.

Đôi mắt lưu chuyển, mang theo một loại vân đạm phong khinh

thấm sâu vào xương tủy.

Đột nhiên.

Cổ thiên nga trắng nõn thon dài của nàng ngẩng lên, đôi mắt bình tĩnh sâu thẳm tựa vũ trụ tinh không, sâu thẳm mà rực rỡ, trong đồng tử tựa có bách hoa nở rộ, tàn phai.

Chương 167

"Là Chu Trần của Đại Càn vương triều!" Đôi mắt đẹp vân đạm phong khinh của Bách Hoa Tiên Tử lộ ra một tia kinh ngạc.

Ánh mắt nàng như xuyên thấu hư không, nhìn thấy Chu Trần trên bầu trời Đại Càn.

Nhìn thấy Tử Kim Nguyên Thần của Chu Trần!

Tử Kim Nguyên Thần ngưng luyện tiên cơ, Bách Hoa Tiên Tử với tư cách Độ Kiếp Chân Quân không phải chưa từng thấy, nhưng Nguyên Thần kia chỉ có một chút màu tím mà thôi.

Trên đỉnh một tiên sơn, hai bóng dáng siêu phàm thoát tục ngồi đối diện, xung quanh đạo vận lưu chuyển, phảng phất tự thành một giới.

Thần Hoang Tông.

Trong lòng Bách Hoa Tiên Tử chấn động.

Nàng năm xưa ngay cả Tử Kim Nguyên Thần phổ thông cũng không phải, so với siêu cấp Tử Kim Nguyên Thần của Chu Trần thì càng cách xa vạn dặm.

Hai người dường như có cảm ứng, chậm rãi ngẩng đầu.

Vũ trụ tinh hà tựa như lưu chuyển trong đôi mắt, xuyên thấu hư không, nhìn về phía Chu Trần.

"Mạnh quá!" Đối diện Dao Trì Nữ Đế cũng là một nữ nhân.

"Đây chính là tiên thần chuyển thế sao?" Nếu không phải Chu Trần đã bị Dao Trì Nữ Đế "thu" rồi, nàng cũng đã động lòng.

Khoảng thời gian này, Chu Trần mỗi ngày cùng các loại nữ nhân, sống mơ mơ màng màng, "vui chơi" đến trời đất tối tăm.

Quan trọng hơn là Tiên Linh Căn của Ngọc Tâm Vũ có được không chính đáng, nàng ta dù muốn bao che cho Ngọc Tâm Vũ cũng không có cớ tốt.

Thật sự quá chói mắt!

"Nhân quả luân hồi, nợ người khác, cuối cùng cũng phải trả!" Chính là Tuyền Cơ Tiên Tử, sư phụ của Tử Phủ Thánh Nữ Ngọc Tâm Vũ, người có thù với Chu Trần.

Nàng là cường giả cấp bậc Đại Thành Bán Tiên, võ đạo tu vi cũng đạt tới Hoàng Giả cảnh.

"Tử Kim Nguyên Thần này có màu tím vàng thật chói mắt!" Bóng dáng Dao Trì Nữ Đế biến mất tại chỗ, nàng muốn đích thân đi xem, tránh để có lão gia hỏa không biết xấu hổ cướp người.

Người nữ nhân này một bộ váy dài màu tím bao bọc lấy dáng người đầy đặn quyến rũ, khó che đi vẻ hùng vĩ rộng lớn của khuôn ngực, ba ngàn sợi tóc xanh xõa xuống, ung dung và cao quý.

Dao Trì Nữ Đế thì ngược lại, võ đạo tu vi đạt tới Đại Đế, tiên đạo tu vi vẫn ở cảnh giới Độ Kiếp.

Tử Phủ Thánh Địa.

"Thật đúng là mang đến kinh hỉ!" So với Tử Kim Nguyên Thần ngưng luyện tiên cơ của những người khác, mạnh hơn không biết bao nhiêu.

Còn Tử Kim Nguyên Thần của Chu Trần này… "Tâm Vũ số mệnh đã định phải trở thành đá lót đường rồi!" Tuyền Cơ Tiên Tử khẽ lắc đầu, tuy nàng đã đầu tư không ít, nhưng cũng chỉ là một đệ tử mà thôi, nàng không đáng để đắc tội Dao Trì Nữ Đế và Chu Trần có tiềm lực vô hạn.

Hai bên hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Thiên phú tiềm lực của hai bên có thể tưởng tượng được!

"Thật là yêu nghiệt!" Thiên Hoang Đại Đế trừng đôi mắt to tròn, vốn còn tưởng lại xuất hiện một tiên đạo yêu nghiệt, không ngờ vẫn là Chu Trần.

Còn Tử Kim Nguyên Thần của những người khác là loại phiên bản đại trà bán sỉ.

Ánh mắt Tuyền Cơ Tiên Tử ngưng lại, kinh thán nói: "Đệ tử của ngươi thật sự đáng sợ, nay mới chỉ hai mươi sáu tuổi, tiên võ song tu, đều đạt đến trình độ chấn cổ thước kim!" Nếu không phải biết đây là phương thức tu luyện của Chu Trần, nàng ta đã muốn rút roi quất hắn rồi.

Nếu Chu Trần ở đây, nhất định có thể nhận ra một trong số đó, một nữ tử phong hoa tuyệt đại chính là nữ đế sư phụ Dao Trì Nữ Đế của hắn. … Đương nhiên.

"Ngọa tào!

Lại là tiểu tử này!" Tuy mọi người đều gọi là Tử Kim Nguyên Thần, nhưng Bách Hoa Tiên Tử biết, Tử Kim Nguyên Thần của Chu Trần thuộc loại phiên bản vô song siêu cấp gia bội.

"Nguyên Thần này…" Đột nhiên.

Nàng ta cũng coi như đã mở rộng tầm mắt.

Tử Kim Nguyên Thần này chói mắt như vậy, so với Tử Kim Nguyên Thần của đệ tử Ngọc Tâm Vũ của nàng ta không biết mạnh hơn bao nhiêu.

Tiên võ song tu, lại còn yêu nghiệt đến thế.

Thật sự không cho người khác đường sống! … Thái Thượng Đạo.

"Là hắn!

Lại là hắn!" Ánh mắt Tế Nguyệt Tiên Nhân ngưng lại, ban đầu nàng cảm ứng được ba động của Tử Kim Nguyên Thần, trong lòng kích động trong khoảnh khắc.

Bởi vì phương vị đó không có đại thế lực.

Nàng còn tưởng có một tiên đạo thiên kiêu "hoang dã", nàng đang chuẩn bị thu phục người đó, không để Tử Phủ Thánh Địa độc chiếm vinh quang.

Thế nhưng khi nàng thấy Chu Trần, tất cả kỳ vọng lập tức tiêu tan.

Lại là Chu Trần.

Tử Phủ Thánh Địa thật sự kiếm bội rồi.

"Thật là một yêu nghiệt!" "Trước đây cũng không phải chưa từng có tiên thần chuyển thế, nhưng yêu nghiệt đến thế này thì là lần đầu tiên nghe nói, cũng không biết kiếp trước đối phương là tồn tại khủng bố đến mức nào?" Tế Nguyệt Tiên Nhân vừa hiếu kỳ vừa kính sợ.

Sự cường đại của tiên thần có thể tưởng tượng được, mà Chu Trần mười phần tám chín là một vị tiên thần vô cùng khủng bố.

Trong số tiên thần cũng là tồn tại cường đại.

Nếu nói Chu Trần không phải tiên thần chuyển thế, nàng ta căn bản không tin. … Tử Tiêu Cung.

"Là hắn!" "Hắn lại âm thầm đột phá rồi!" "Hắn lại âm thầm gây ra động tĩnh lớn như vậy!" Tử Điện Hoàng nhìn thấy Chu Trần, ánh mắt phức tạp.

Thiên tài yêu nghiệt như vậy sinh ra dưới sự quản hạt của Tử Tiêu Cung, nhưng lại chẳng có chút quan hệ gì với Tử Tiêu Cung.

Thật sự đau lòng ta vậy! … Đại Càn Vương Triều.

Càn Đô.

"Đây chính là Tiên Cơ Tử Kim Nguyên Thần trong truyền thuyết có tư chất thành tiên sao?" "Mạnh quá!" "Chói mắt quá!" Vô số cường giả chấn động nhìn Tử Kim Nguyên Thần trên đỉnh đầu Chu Trần.

Các nàng đều lấy Thần Thông, Pháp Tướng và Vương Giả làm chủ.

Bất quá rất nhanh các nàng liền thấy từng tôn tồn tại khủng bố từ hư không hiện ra.

Tử Điện Hoàng, Hắc Thiên Hoàng, Bách Hoa Tiên Tử… Ông!

Trời đất chấn động, vạn đạo vang vọng, dị tượng liên tiếp, Dao Trì Nữ Đế đạp trên kim quang đại đạo, từ chân trời xa xôi xé rách hư không mà đến.

Nàng phượng mâu uy nghiêm, thân tư đầy đặn mềm mại, mỗi một chỗ đều hoàn mỹ đến cực hạn.

Nhưng trên người nàng dù không có một tia đế uy nào phát ra, vẫn khiến người ta kinh hồn bạt vía, cảm thấy sợ hãi.

Vô số cường giả Càn Đô, dù là Vương Giả, cũng không dám nhìn thẳng, càng không dám sinh lòng bất kính.

"Là Dao Trì Nữ Đế!" "Trời ơi, ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cường giả cấp Đại Đế!" "Cường giả Đại Đế, khủng bố đến vậy!" Vô số tu luyện giả kích động, Đại Đế có thể nói là tồn tại đứng trên đỉnh phong nhất phàm gian, như thần linh tại thế vậy.

Những tu luyện giả đến từ nơi khác ở hiện trường, gần như đều là lần đầu tiên nhìn thấy Đại Đế.

Tu luyện giả Càn Đô thì là lần thứ hai.

Tất cả đều là nhờ Chu Trần.

Ông!

Trong hư không, Tử Kim Nguyên Thần trở về thể nội Chu Trần, mây lôi tan đi, trời quang vạn dặm, phảng phất như trời đã sáng.

Chu Trần cảm thụ biến hóa của bản thân.

Nhục thân Thần Thông, linh hồn Nguyên Thần, cả người đều thăng hoa lột xác.

Thế giới trước mắt hắn dường như có sự biến hóa và màu sắc lớn hơn.

"Không tệ!" Dao Trì Nữ Đế đến trước mặt Chu Trần, đánh giá hắn, không khỏi hài lòng gật đầu.

Tuy phong cách sinh hoạt của Chu Trần không thể nhìn nổi.

Đơn giản là chướng mắt.

Nhưng thiên phú này quả thật khủng bố, hơn nữa cũng không hề làm chậm trễ tu vi.

"Đệ tử bái kiến nữ đế sư phụ!" Chu Trần chắp tay thi lễ, ngẩng đầu ưỡn ngực, tinh thần sảng khoái.

"Chúc mừng chúc mừng, Tử Kim Nguyên Thần của Chu công tử thật sự vạn cổ hiếm thấy, khiến người ta mở rộng tầm mắt!" Thiên Hoang Đại Đế hiện thân, tán thán nói.

Tử Kim Nguyên Thần phổ thông ông đã thấy vài cái, nhưng loại như Chu Trần thì vẫn là độc nhất vô nhị.

"Tiền bối quá khen rồi!" Chu Trần cười cười.

Giống như trước đó, sau khi Dao Trì Nữ Đế và những người khác rời đi, Tử Điện Hoàng, Hắc Thiên Hoàng, Bách Hoa Tiên Tử cùng các

Võ Đạo Hoàng Giả hoặc Độ Kiếp Chân Quân khác lại đến cung hạ một phen.

Cuối cùng thì là một đám Vương Giả, Pháp Tướng.

Sau khi tiễn mọi người, Chu Trần trở lại Bích Hoa Cung.

Hắn hiện tại tu vi thăng cấp, thực lực bạo tăng, toàn thân tràn đầy sức mạnh vô cùng.

Hắn muốn "đánh" một trăm người!

"Chúc mừng công tử, ngưng luyện Tử Kim Nguyên Thần, thành tiên thành thần, chỉ là vấn đề thời gian!" Lưu Ly Tiên Tử cuối cùng chia tay Chu Trần, bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển tiến lên, mỉm cười duyên dáng với Chu Trần.

Khoảnh khắc đó.

Tựa như vô số đóa hoa tươi đẹp dưới bầu trời xanh, đột nhiên cùng nhau nở rộ, tôn lên dung nhan tuyệt thế của nàng, kiêu hãnh khoe sắc!

"Chúc mừng không phải chỉ nói trên miệng đâu!" Nhìn Lưu Ly Tiên Tử thanh lệ mà không thể chạm tới như vậy, Chu Trần trong lòng nóng lên, nắm lấy tay nàng, một phát kéo nàng lại.

"Công tử!" Lưu Ly Tiên Tử ánh mắt đảo qua, hàm tình mạch mạch, thuận thế ngả vào lòng Chu Trần, kề sát vào lồng ngực rắn chắc đầy sức mạnh của hắn.

Chu Trần trực tiếp ôm lấy vòng eo mềm mại trơn tru của Lưu Ly Tiên Tử, xoay nàng lại, để nàng quay lưng về phía mình.

Lưu Ly Tiên Tử cúi người chống vào cột đá bạch ngọc hình tròn trong cung điện, quay đầu lại cười một tiếng, nửa hờn nửa giận: "Còn thỉnh công tử thương tiếc!" "Nữ nhân nói thương tiếc chính là không

muốn thương tiếc, ta hiểu!" Chu Trần cười một tiếng, dùng sức vén váy Lưu Ly Tiên Tử lên đến eo.

Nhìn nàng, ánh mắt nóng bỏng nói: "Cảm thụ gió lốc đi!" Lưu Ly Tiên Tử run rẩy.

Rất nhanh.

Lưu Ly Tiên Tử không khỏi vươn dài cổ thiên nga trắng muốt, đầu ngửa ra sau, ba ngàn sợi tóc cũng theo đó bay lên.

Trời xanh mây trắng.

Núi xanh nước biếc.

Chu Trần như đang rong ruổi trên thảo nguyên rộng lớn, phóng túng buông thả, tùy ý vung vãi nhiệt tình và nhiệt huyết trong lòng.

"Lưu Ly, ta thích nàng lắm!" Chu Trần dùng lực xoa bóp cặp mông mềm mại của Lưu Ly Tiên Tử.

Vẻ đẹp kia thậm chí không hề bị thời gian xâm thực một chút nào, phảng phất khiến người ta nghẹt thở, lại như muốn khiến người ta chìm đắm. … "Công tử hôm nay ngưng tụ Tử Kim Nguyên Thần, thăng cấp Hóa Thần, hứng thú vô cùng cao ngất a!" "Đó là tự nhiên!" "Xuân phong đắc ý ngựa phi nhanh, một ngày xem hết hoa Càn Đô!" "Các ngươi nói công tử hôm nay có thể 'đánh' bao nhiêu người?" "Mười lăm người!" "Mười sáu người!" "Hai mươi người!" … Hiện tại trên tiên sơn Bích Hoa Cung này, phảng phất đã biến thành nữ nhi quốc, toàn bộ đều là tiên tử nữ thần muốn thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, có thể nói là náo nhiệt phi phàm.

Không biết đã qua bao lâu.

Chu Trần hoàn thành giải độc cho Lưu Ly Tiên Tử, sau khi đổ toàn bộ thuốc giải vào độc nang của Lưu Ly Tiên Tử, Lưu Ly Tiên Tử run rẩy, cuối cùng cũng triệt để giải độc.

Vô số độc dịch từ trong cơ thể bị đẩy ra, sắc mặt cũng hồng hào trở lại.

Một lát sau.

Ngay lúc một đám tiên tử nữ thần tưởng rằng Chu Trần sẽ tiếp tục giải độc cho vị tiên tử tiếp theo, một cỗ khí tức ẩn chứa đế uy khủng bố bỗng nhiên từ sâu trong huyết mạch của Lưu Ly Tiên Tử tuôn ra.

Mẫu Đan Tiên Tử vốn đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ Chu Trần vào giải độc, giật mình, không thể tin được nhìn về phía Lưu Ly Tiên Tử.

Không chỉ Mẫu Đan Tiên Tử, vô số tiên tử nữ thần xung quanh cũng đồng loạt nhìn sang, lờ mờ đoán được điều gì.

Chỉ có Chu Trần vẫn chưa rời khỏi Lưu Ly Tiên Tử, bị cỗ uy áp này tác động, nhưng không hề có bất kỳ bất ngờ nào.

Hắn đã sớm cảm nhận được trong cơ thể Lưu Ly Tiên Tử ẩn chứa Đại Đế huyết mạch, chỉ là rất loãng mà thôi.

Thế sự biến đổi.

Có thể Lưu Ly Tiên Tử cũng không biết tổ tiên nàng từng xuất hiện Đại Đế, còn tưởng mình chỉ có Hoàng Giả huyết mạch.

"Cỗ uy áp này… là Đại Đế huyết mạch sao?" "Mạnh hơn uy áp Hoàng Giả, càng khủng bố hơn, tuyệt đối là Đại Đế huyết mạch!" "Công tử còn có thể giúp người khác thức tỉnh Đại Đế huyết mạch sao?" Nghĩ đến đây, từng vị tiên tử nữ thần ánh mắt chấn động, trong đó không ít tiên tử nữ thần sở hữu Đại Đế huyết mạch càng là mắt tỏa sáng.

Thiên Nguyên Đại Lục từ cổ chí kim, không biết đã sinh ra bao nhiêu Đại Đế.

Những người mang Đại Đế huyết mạch thực ra không ít.

Rất nhiều người chỉ là theo thời gian trôi qua, cùng với Đại Đế phi thăng hoặc qua đời, mà dần dần suy tàn, cuối cùng trở thành người thường.

Một số thì từ gia tộc cấp Đế suy tàn thành gia tộc cấp Hoàng, cấp Vương, v.v.

Thức tỉnh Đại Đế huyết mạch không phải chắc chắn thành Hoàng Giả, nhưng đạt đến Vương Giả đỉnh phong thì nhẹ nhàng như trở bàn tay, thậm chí tỷ lệ trở thành Hoàng Giả cũng không nhỏ.

Có thể tưởng tượng được.

Cùng với tin tức Chu Trần có thể giúp người khác thức tỉnh Đại Đế huyết mạch truyền ra, cho dù là những thế gia cấp Đế, tông môn có Đại Đế trấn giữ, cũng sẽ phát điên!

Dù sao Đại Đế đương thế, con cháu của họ đa phần có thể thức tỉnh Đại Đế huyết mạch, nhưng sau vài đời, nồng độ huyết mạch sẽ không ngừng giảm.

Đại Đế tuổi tác đều không nhỏ, nếu có gia tộc, con cháu đời sau tuyệt đối không ít.

Mà tác dụng của Chu Trần có thể tưởng tượng được!

Giống như các thế gia Hoàng Giả biết Chu Trần có thể giúp người khác thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch mà phát điên vậy!

Đừng nói người khác.

Ngay cả thần niệm của Dao Trì Nữ Đế vẫn còn lưu lại trên người Chu Trần, giờ phút này cũng kinh ngạc ngây người.

"Không ngờ thật sự có thể giúp người khác thức tỉnh Đại Đế huyết mạch!?" "Đây là thể chất nghịch thiên gì vậy!?" Trên đời này,

không có bức tường nào không lọt gió, cũng chẳng có tin tức nào tuyệt đối ẩn mật.

Một tin tức, chỉ cần truyền vào tai người khác, sẽ lan đến người thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Và tin tức về việc Chu Trần một pháo trợ Lưu Ly tiên tử thức tỉnh Đại Đế huyết mạch, không chỉ sáu vạn tiên tử nữ thần Bích Hoa Cung cảm ứng được.

Các tu luyện giả khắp Càn Đô cũng đều cảm ứng được luồng uy áp đáng sợ của Đại Đế huyết mạch kia.

Ban đầu họ có thể không rõ đó là gì.

Nhưng rất nhanh tin tức đã truyền khắp Càn Đô.

Đó chính là khí tức thức tỉnh Đại Đế huyết mạch!

Chu Trần đã trợ giúp Lưu Ly tiên tử thức tỉnh Đại Đế huyết mạch!

Hoan hô!

Một hòn đá khuấy động ngàn tầng sóng, vô số tu luyện giả Càn Đô há hốc mồm, trợn mắt há hốc mồm!

Chương 168

Đại Đế huyết mạch!?

Thế nào là Đại Đế?

Đừng nói Đại Đế huyết mạch.

Còn có Huyết Vô Ngân, vốn chỉ là thứ tử bàng hệ Huyết gia, nhưng sau khi thức tỉnh Hoàng giả huyết mạch, không chỉ một bước trở thành Thánh tử Huyết gia, còn trực tiếp tiêu diệt một chi chủ mạch có thù với hắn.

Chu Trần đã thành Hoàng.

Chu Trần đã thành Đế!

Hắn đã cùng Đại Đế cùng hưởng lạc!

Huống hồ, luận về hắn... thì càng khó nói hơn bọn họ rồi.

Triệu Long Tượng nhịn không được chửi thề, hắn đã có thể tưởng tượng được những danh môn quý nữ của các Đại Đế thế gia cũng sẽ như những nữ nhân của Hoàng giả thế gia mà điên cuồng lao vào Chu Trần.

Vô địch nhân gian!

Võ Hoàng là một ngưỡng cửa lớn. "Ối trời, chuyện này cũng quá nghịch thiên rồi!" "Ta nói là sự thật đó, trước kia chẳng phải từng có Đại Đế giả dạng ăn mày du hí nhân gian sao?" "Nghe nói Phong Nguyệt công tử chính là tiên thần chuyển thế, kiếp trước của hắn tất nhiên là một tồn tại kinh thiên động địa, khủng bố!" Mà Đại Đế huyết mạch so với Hoàng giả huyết mạch, không biết tôn quý hơn gấp bội.

Chu Trần thành Thần rồi!

Hắn đã cùng Võ Thần cùng hưởng lạc!

Hắn đã cùng Võ Đạo Hoàng giả cùng hưởng lạc!

Đây là sự hấp dẫn đến nhường nào?

Nếu không có cơ duyên lớn lao, e rằng cả đời hắn sẽ kẹt ở Vương giả đỉnh phong. "Có lẽ là người ta du hí hồng trần, giống như ngươi gặp một kẻ ăn mày trên đường, biết đâu người ta là một tôn Đại Đế cường giả!" Sau này Chu Trần thành Hoàng thành Đế, thành Tiên thành Thần, hắn có thể khoe khoang cả một đời!

Chu Trần thành Tiên rồi!

Hắn đã cùng tiên nhân cùng hưởng lạc!

Dù là con cháu ruột thịt của Đại Đế, cũng chưa chắc đã thành Hoàng.

Nhưng thông thường mà nói, chiến lực của Đại Đế cường giả vượt xa Đại Thừa Bán Tiên.

Ví dụ như Tử Phủ Thánh Địa có ba tồn tại cấp Đại Đế, nhưng Võ Đạo Hoàng giả trong Thánh Địa cũng chỉ xếp sau bọn họ, là cấp bậc Thái Thượng Trưởng lão, Thánh Chủ. "Trước kia ta từng nghĩ rằng nếu Phong Nguyệt công tử có thể trợ giúp người thức tỉnh Hoàng giả huyết mạch, vậy liệu có thể thức tỉnh Đại Đế huyết mạch không?

Nhưng nghĩ đến sự khủng bố của Đại Đế huyết mạch, ta lại dập tắt ý niệm hoang đường này, tuy nhiên giờ đây ta mới biết, là ta đã thiển cận rồi!" Đại Đế huyết mạch quý giá đến nhường nào? "Ối trời! Ngươi đúng là không sợ chết mà!" "Yêu nghiệt chân chính, chúng ta căn bản không thể nào tưởng tượng nổi!" Từng có lần hắn và Chu Trần cùng nhau ở Ngọc Tiên Lâu đại sát tứ phương, khiến vô số tiên tử Ngọc Tiên Lâu thất lạc tứ tán, có lẽ đó chính là thành tích huy hoàng nhất trong đời hắn.

Đã làm khó không biết bao nhiêu thiên kiêu nhân kiệt. "Tồn tại như vậy há là chúng ta có thể suy đoán được?" "Phong Nguyệt công tử thật sự nghịch thiên, vậy mà ngay cả Đại Đế huyết mạch cũng có thể trợ giúp người thức tỉnh, chuyện này cũng quá đáng sợ rồi!" Đỉnh phong của Võ đạo phàm nhân!

Cực hạn của phàm nhân!

Thần nhân gian!

Đừng nhìn Đại Thừa Bán Tiên cũng là cực hạn nhân gian, chỉ cách một bước là có thể phi thăng thành Tiên.

Thức tỉnh Đại Đế huyết mạch, tương đương ngươi có tư chất thành Hoàng.

Dù cho thế lực có Đại Đế tọa trấn, Hoàng giả cũng là tồn tại có trọng lượng.

Có thể nói, người thức tỉnh Đại Đế huyết mạch, thiên phú của họ sánh ngang với chân chính đế tử đế nữ, tức là con cái của Đại Đế.

Chỉ là Hoàng giả huyết mạch, trước khi có Chu Trần cái tên 'gian lận' này, Kiếm Hùng thức tỉnh Hoàng giả huyết mạch, thân phận địa vị của nàng trong Đại Càn hoàng tộc lập tức tăng vọt. "Chỉ là một tồn tại như vậy, vì sao lại chuyển thế??" Vô số tu luyện giả nghị luận sôi nổi, một mảnh ồn ào náo nhiệt.

Bích Hoa Cung.

Trong đại điện.

Chu Trần không để ý đến sự sôi trào bên ngoài, cũng không để ý tin tức truyền ra, thậm chí đây cũng là điều hắn cố ý làm.

Hắn muốn dùng hạt giống Thế Giới Thụ luyện chế một kiện siêu cấp chí bảo, làm nơi an thân lập mệnh của mình, cho dù chỉ là khí phôi

sơ cấp, dược liệu cần thiết cũng có thể gọi là khủng bố.

Dù cho yến tiệc lần này hắn thu được vô số dược liệu, trong Phong Nguyệt Bảo Giám các loại dược liệu cực phẩm chất đống như núi, nhưng vẫn không đủ.

Chu Trần chuẩn bị càn quét kho tàng của các Đại Đế thế gia một phen.

Tin tức hắn có thể trợ giúp người thức tỉnh Đại Đế huyết mạch truyền ra, các Đại Đế thế gia kia tất nhiên sẽ phát cuồng, đến lúc đó không chỉ từng danh môn quý nữ, cực phẩm mỹ phụ của Đại Đế thế gia chủ động tìm đến cầu giáo, chắc hẳn cũng nguyện ý trả giá một số dược liệu cực phẩm. "Ta đã thức tỉnh Đại Đế huyết mạch ư?" Lưu Ly tiên tử đôi mắt đẹp phiếm nước sương trừng lớn, vốn dĩ nàng chỉ muốn thức tỉnh Hoàng giả huyết mạch, không ngờ lại thức tỉnh Đại Đế huyết mạch.

Thì ra tổ tiên của nàng thật sự từng xuất hiện Đại Đế cường giả.

Trước đây nàng còn tưởng phụ mẫu nàng khoác lác. "Nhưng nàng vừa thức tỉnh, huyết mạch còn chưa ổn định, ta có một kiện thần binh bảo vật, có thể giúp nàng trấn áp ổn định Đại Đế huyết mạch!" Chu Trần nhìn Lưu Ly tiên tử một mặt ngưng trọng.

Lưu Ly tiên tử hơi giật mình, trong lòng dâng lên một cỗ cảm kích khó tả: "Đa tạ công tử, công tử, vì sao người đối thiếp thân tốt như vậy?" "Vì nàng là nữ nhân của ta a!" Chu Trần cười cười: "Ta đối với nữ nhân luôn rất tốt, rất hào phóng, chưa từng keo kiệt!" Chu Trần lấy ra thần binh Long Hổ Âm Dương Đảm.

Ánh mắt Lưu Ly tiên tử tràn đầy cảm kích chợt đông cứng.

Thứ này nhìn thế nào cũng chỉ là một kiện thần binh thất giai phổ thông, hơn nữa còn là thần binh kỳ môn có công dụng đặc thù. "Trước

đây nàng trúng độc rất sâu, tuy rằng ta đã giúp nàng giải độc rồi, nhưng còn cần tiếp tục củng cố trị liệu!" Nhìn Lưu Ly tiên tử thân thể kiêu ngạo đầy đặn mê người như bạch ngọc dương chi, Chu Trần vươn tay nâng lên vòng eo mềm mại kiều diễm của nàng. "Kiện thần binh này có thể giúp nàng trấn áp độc dịch, ổn định Đại Đế huyết mạch vừa thức tỉnh của nàng, nàng phải bảo quản thật tốt!" Chu Trần hai ngón tay cầm thần binh, cẩn thận từng li từng tí đặt lên người Lưu Ly tiên tử.

Sợ Lưu Ly tiên tử rơi xuống, Chu Trần lại dùng sức đẩy đẩy, xác nhận ổn định không hề nghi ngờ.

Lưu Ly tiên tử: "……" Nàng giờ phút này thật sự cảm động đến hỏng rồi!

Đúng là một tên đại phôi đản.

Còn ổn định Đại Đế huyết mạch?

Ta tin ngươi mới là lạ.

Long Hổ Âm Dương Đảm là thần binh thất giai Chu Trần luyện chế nhiều nhất, mỗi một tiên tử Chu Trần đều sẽ tặng các nàng một đôi.

Bất kể các nàng đặt trên người, hay tự mình dùng, đều có thể giúp Chu Trần tăng thêm Phong Nguyệt điểm, tương đương với lợi nhuận không! "Tục ngữ nói thỏ khôn có ba hang, có thêm một đường lui, thì thêm một phần an toàn." Đề phòng bất cứ lúc nào cần đến, Chu Trần định lại mở một con đường khác, cho Lưu Ly tiên tử một ánh mắt yên tâm.

Lưu Ly tiên tử: "……" Không được không?

Cay quá đi!

Thời gian trôi qua.

Chu Trần cảm thấy thời gian hoàn toàn không đủ dùng, mỗi ngày đều kín mít công việc.

Thật.

Một tấc quang âm một tấc vàng!

Tuy rằng thời gian gấp gáp, nhiệm vụ nặng nề, nhưng Chu Trần vẫn dốc lòng giúp mỗi một tiên tử thức tỉnh huyết mạch.

Cùng với từng Hoàng giả huyết mạch, thậm chí Đại Đế huyết mạch được thức tỉnh, danh tiếng Phong Nguyệt công tử Chu Trần Chu Chính Thuần càng thêm bùng nổ.

Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Tịnh Thổ, tiên sơn sừng sững, mây mù lượn lờ, cảnh sắc tú lệ, như một mảnh tiên địa.

Là đạo trường của Tử Tiêu Đại Đế phi thăng thành Thần và tông môn do ngài khai sáng, Tử Tiêu sơn mạch nơi Tử Tiêu Cung tọa lạc phi phàm, xa không thể so với Đại Càn vương triều.

Đại Càn vương triều thời kỳ đỉnh thịnh nhất cũng bất quá chỉ có Sở Bá Hoàng một vị Hoàng giả, mà Tử Tiêu Cung dù từ khi Tử Tiêu Đại Đế thành Thần phi thăng, không hề xuất hiện thêm Đại Đế, nhưng Võ Đạo Hoàng giả chưa bao giờ đứt đoạn.

Thậm chí ngày nay Tử Tiêu Cung không chỉ có một vị Võ Hoàng!

Trên một tòa tiên sơn mây mù lượn lờ, cao vút mây xanh, cung điện san sát, quỳnh lâu ngọc vũ, suối chảy thác reo, tiên hạc thụy thú bay lượn.

Bên đình trên đỉnh núi, một bóng dáng y phục trắng đứng đó, thân hình linh lung, dưới váy trắng là những đường cong tuyệt mỹ.

Nàng có một mái tóc bạc dài óng ánh như ngân hà, gió nhẹ thổi

qua, sợi tóc bạc khẽ bay lượn, mang một vẻ động lòng người khó tả.

Tóc dài buông thẳng đến eo, vòng eo thon nhỏ không đủ một vòng tay ôm, tựa như cành liễu trước gió, phảng phất một trận gió cũng có thể thổi bay đi.

Thế nhưng phía dưới lại đột nhiên kéo dài, mông cong đầy đặn kiều diễm, như quả đào mật chín mọng, nhìn khiến người ta khó rời mắt.

Đặc biệt là cặp chân dài ẩn hiện dưới váy trắng, khó tin trên người người lại có thể mọc ra cặp chân hoàn mỹ đến vậy.

Nàng đứng đó, tựa như tiên tử sắp vũ hóa phi thăng, có một vẻ đẹp không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào miêu tả được.

Ong!

Một bóng dáng thanh niên áo tím hiện ra, nhìn bóng lưng vô cùng mỹ lệ động lòng người phía trước, ánh mắt lập tức trở nên nóng bỏng.

Gió nhẹ thổi qua, váy dài xẻ tà của nữ tử bay lượn theo gió, lộ ra làn da trắng nõn mềm mại, uyển như dương chi bạch ngọc điêu khắc mà thành.

Thon dài.

Trắng nõn.

Mượt mà.

Ánh mắt thanh niên áo tím sáng rực, hận không thể lao lên, ôm lấy hôn thật mạnh. "Sương Hoa!" Cố gắng nhịn xuống thu hồi ánh mắt nóng bỏng, thanh niên áo tím một bộ khiêm khiêm quân tử, ôn văn nhĩ nhã, giọng nói đầy từ tính vang lên.

Nữ tử tên Sương Hoa, chính là hậu nhân của Tử Tiêu Đại Đế.

Nhưng vô số năm trôi qua, hậu nhân của Tử Tiêu Đại Đế ngày nay thật sự quá nhiều, người không có thiên phú, trong Tử Tiêu Cung cũng chẳng đáng là gì.

Tử Sương Hoa chậm rãi xoay người, chỉ thấy đại mi như vẽ, dung mạo tú lệ như tiên, làn da trắng nõn như tuyết, lông mày như trăng non, nhẹ nhàng thanh nhã, lại khiến lòng người lay động.

Dưới đôi lông mày cong đó, là một đôi mắt đen láy trong suốt như lưu ly.

Đôi mắt đó đẹp đến mức khiến người ta nhịn không được trầm luân trong đó. "La sư huynh!" Tử Sương Hoa giọng nói thanh lãnh như thiên lại, đôi mắt đẹp say đắm lòng người nhìn về phía La Nhất Phàm, tựa như hồ sâu tĩnh lặng.

Đôi mắt như lưu ly kia khẽ chớp, loại cảm giác đó, cứ như thế giới này không có thứ gì có thể khiến nàng dừng mắt ngưng thị.

Khí tức u hương thoang thoảng tràn ngập, xông vào mũi, La Nhất Phàm lập tức có một cỗ nhiệt huyết từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Hắn hô hấp dồn dập, đặc biệt là nhìn dung nhan thiên tiên, gò bồng đào cao ngất, vòng eo thon nhỏ, cặp chân thon dài, mông cong kiêu hãnh.

Cuối cùng tạo thành từng đường cong vô cùng hoàn mỹ mà kinh người.

Hắn khó mà tưởng tượng, nếu như có được nàng.

Sẽ là mỹ diệu đến mức nào.

Sẽ là tiêu hồn đến mức nào.

La Nhất Phàm nhiệt huyết sôi trào, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ

mềm mại trắng nõn của Tử Sương Hoa, nóng bỏng nói: "Sương Hoa, chúng ta kết hôn đi!" "La sư huynh!" Tử Sương Hoa rút tay ra, xoay người, lưng đối diện với thanh niên áo tím, nhìn về phương xa, thản nhiên nói: "La sư huynh biết đó, mục tiêu của ta là trở thành Võ Đạo Hoàng giả, trước khi thành Hoàng, ta không muốn nghĩ đến chuyện nam nữ tư tình!" Nhìn phía sau là vòng eo tuyệt mỹ như quả đào, trong lòng La Nhất Phàm tựa như một ngọn lửa đang cháy, hận không thể lập tức 'nhét'...

Hắn không cam lòng nói: "Sương Hoa, chúng ta cùng nhau cũng không ảnh hưởng tu luyện a, chúng ta cùng nhau nỗ lực, cùng nhau vì thành Hoàng mà kề vai chiến đấu, chẳng phải khoái trá sao?" Hắn đã theo đuổi Tử Sương Hoa một vạn hai ngàn sáu trăm năm.

Hắn nằm mơ cũng muốn có được nàng. "La sư huynh, giữ gìn nguyên âm chi thân hoặc đồng tử chi thân, càng có lợi cho tu luyện." Tử Sương Hoa giọng nói không chút khói lửa, bình tĩnh như nước. "Sương Hoa, đó chỉ là người tu luyện công pháp đặc thù mà thôi, La sư huynh xem Chu Trần gần đây nổi danh, hắn ngày ngày chơi nữ nhân, tu vi lại tăng vọt!" La Nhất Phàm không buông bỏ nói: "Ta tìm được một môn song tu chi pháp thượng cổ, chúng ta cùng nhau tu luyện, nhất định sẽ nhanh hơn, càng có cơ hội thành Hoàng!" "Ngươi cho rằng ngươi là Chu Trần?" Tử Sương Hoa trong lòng cười khẩy, nhưng lời này nàng tự nhiên không nói ra, chỉ nhìn về phương xa không trả lời.

Nàng nghe nói Chu Trần có thể trợ giúp người thức tỉnh Đại Đế huyết mạch, đến bây giờ đã có sáu người nhờ Chu Trần giúp đỡ mà thức tỉnh Đại Đế huyết mạch.

Tiên tổ của nàng là Tử Tiêu Đại Đế thành Thần, nếu nàng có thể thức tỉnh Tử Tiêu huyết mạch của tiên tổ, thành Hoàng chẳng phải dễ như trở bàn tay sao? "La sư huynh, ta đi tu luyện đây!" Lời vừa dứt,

bóng dáng Tử Sương Hoa biến mất trên đỉnh núi.

La Nhất Phàm há miệng, trong lòng còn một bụng lời muốn nói nhưng không thể nói được. "Nếu ta có Phong Nguyệt Thần Thể của Chu Trần thì tốt rồi!" La Nhất Phàm trong lòng ghen tị.

Phong Nguyệt Thần Thể là tên mọi người đặt dựa trên đặc tính thể chất đặc biệt của Chu Trần, tiện để xưng hô.

Phong Nguyệt công tử kết hợp Phong Nguyệt Thần Thể.

Rất hay! "Ta cũng trở về tu luyện." La Nhất Phàm nắm chặt nắm đấm, đấu chí hừng hực: "Đợi ta thành Hoàng, ta nhất định phải hung hăng ……" "Còn có Sương Tuyết, đến lúc đó đem các nàng đặt cùng một chỗ," Một phen mơ màng, La Nhất Phàm cảm thấy hỏa khí rất lớn. "Trước tiên đi tìm tiểu mỹ nhân tiêu bớt hỏa!" Bóng dáng La Nhất Phàm biến mất, trở về phủ đệ. "Chủ nhân ……" "Ta hiện tại hỏa khí rất lớn!" Đại Càn vương triều.

Càn Đô.

Cùng với tin tức Chu Trần có thể trợ người thức tỉnh Đại Đế huyết mạch truyền ra, Càn Đô vốn đã náo nhiệt phi phàm càng thêm đông đúc.

Hơn nữa, người đến thêm toàn bộ đều là tiên tử nữ thần.

Hiện tại đi trên Càn Đô, tiên tử nữ thần cảnh Thần Thông, cảnh Pháp Tướng thậm chí cảnh Vương giả tùy ý có thể thấy, một cục gạch rơi xuống là có thể đập trúng mấy người!

Ngọc Tú Cung.

Đây là một tòa tiên sơn, phía trên có vô số cung điện lầu các, bây giờ được Đại Càn dùng để chuyên môn tiếp đãi các tiên tử nữ thần đến.

Lúc này.

Từng bóng dáng khí chất vạn thiên, phong tình vạn chủng đứng đó, tựa như đến một buổi tụ hội của các tiên tử trên trời.

Các nàng hoặc yêu kiều, hoặc vũ mị, hoặc thanh lãnh, hoặc cao quý, hoặc lạnh ngạo, hoặc điềm tĩnh, hoặc nóng bỏng …… Mỗi người đều khí chất bất phàm.

Trong đó không thiếu tiên tử nữ thần của Đại Đế thế gia.

Xoạt!

Bóng dáng Hoàng Phủ Nguyệt Dao hiện ra, tất cả tiên tử, bất kể là lão tổ Hoàng giả thế gia, hay thiên kiêu Đại Đế thế gia, bất kể Pháp Tướng hay Vương giả, đều nhao nhao chắp tay hành lễ: "Gặp qua Nguyệt Dao tiên tử!" Các nàng đều biết vị này là sư phụ của Chu Trần, hơn nữa Hoàng Phủ Nguyệt Dao nhìn dáng vẻ đã bị Chu Trần thu vào túi, không chỉ đơn thuần là quan hệ sư phụ mỹ nhân.

Dù cho các nàng là thiên kiêu Vương giả của Đại Đế thế gia, cũng không dám đắc tội.

Dù sao các nàng còn có chuyện cần nhờ người. "Chư vị tiên tử từ xa đến, Chu Trần bản nên tự mình chiêu đãi chư vị, chỉ là chư vị cũng biết Chu Trần thật sự bận không xuể!" Nói đến đây, Hoàng Phủ Nguyệt Dao trong lòng mắng Chu Trần mười vạn tám ngàn lần. "Để biểu thị xin lỗi, Chu Trần nhờ ta chuyển cáo chư vị tiên tử, nhất định sẽ không để chư vị phí công một chuyến, chỉ là mọi người cũng biết cần thời gian!" "Để tiện lợi cho việc giao lưu với chư vị tiên tử, Chu Trần đã luyện chế một cái hộp tín vật." "Mọi người chỉ cần đem một kiện tín vật của mình kèm theo tên thân phận ném vào, tín vật sẽ xuất hiện tại chỗ Chu Trần!" "Chu Trần sẽ ngẫu nhiên chọn tín vật, tiên tử được chọn ưu tiên!" Một đám tiên tử nữ thần ánh mắt hơi động, trừ một số tiên tử ngây thơ không hiểu sự đời, những nữ nhân khác trong

lòng đều hiểu ra.

Tín vật cái con mẹ gì chứ.

Chương 169

Chẳng phải là muốn tiền sao?

Nếu ta lấy một khối đá làm tín vật ném vào, người khác lại lấy một khối vàng làm tín vật ném vào, kết quả không cần nói cũng biết.

Chu Trần khẳng định sẽ chọn tín vật vàng trước.

Các nàng đều nghe nói Chu Trần muốn luyện chế một kiện chí bảo, đang thu thập dược liệu, đây là sự tống tiền trắng trợn của hắn!

Nhưng các nàng còn không thể không cam tâm tình nguyện móc tiền.

Dù sao lại không ép buộc ngươi.

Ngươi không muốn thì cứ đi là được.

Chu Trần hiện tại căn bản bận không xuể, hoàn toàn không để ý thêm một người hay bớt một người! "Ta ở Thần Ma Bí Cảnh lấy được một khối Cửu Thiên Trấn Ma Thạch, cứ tặng cho hắn đi!" Tử Tiêu Cung Tử Sương Hoa tiên tử lúc này đang ở trong đám người, nàng căn bản không đi bế quan tu luyện, mà là đã đến chỗ Chu Trần.

Nhìn thấy hộp tín vật Hoàng Phủ Nguyệt Dao lấy ra, nàng dẫn đầu lấy ra bảo vật và thân phận chứng minh của mình cùng ném vào.

Chỉ cần bảo vật tốt, ném vào trước chắc chắn sẽ được ưu tiên.

Nàng tin rằng bảo vật của nàng dù không phải quý giá nhất, thì cũng tuyệt đối là đỉnh tiêm.

Thấy Tử Sương Hoa ném tín vật, dù chỉ liếc qua nhanh, nhưng nhãn giới của chúng nữ bất phàm, có thể cảm nhận được sự quý giá của Cửu Thiên Trấn Ma Thạch.

Tuyệt đối là một khối dược liệu luyện khí cực phẩm.

Chúng nữ lập tức không còn do dự, tranh nhau chen lấn ném "tín vật" của mình vào.

Ai cũng muốn thức tỉnh trước một bước!

Lúc này, làm sao có thể yếu hơn người khác?

Chỉ là từng tiên tử nữ thần trong lòng thầm mắng, trắng trợn chơi đùa các nàng, vậy mà còn muốn các nàng xuất huyết, vét sạch bảo vật của các nàng.

Thật là không coi ai ra gì!

Bích Tiên Cung.

Đây là một tòa tiên sơn láng giềng với Bích Hoa Cung, bây giờ đã trở thành nơi ngự nữ chuyên biệt của Chu Trần.

Bích Hoa Cung là nơi sáu vạn hơn tiên tử đến tham gia yến tiệc của hắn trước đó.

Hắn sẽ không thất hứa.

Nhưng hắn sẽ chia một nửa thời gian đến Bích Tiên Cung giúp những tiên tử đến sau này thức tỉnh.

Lúc này.

Chu Trần đang ngồi trên giường lớn trong tẩm cung Bích Tiên Cung.

Bên cạnh hắn có một cái bồn vàng.

Chu Trần gọi nó là Tụ Bảo Bồn.

Tụ Bảo Bồn và hộp tín vật thông với nhau, bảo vật ném vào hộp tín vật sẽ được truyền tống đến Tụ Bảo Bồn ngay lập tức. "Đến rồi!" Cảm ứng được bảo vật xuất hiện trong bồn, Chu Trần tinh thần chấn

động, tiện tay lấy ra.

Là một khối đá đen to bằng đầu người. "Cửu Thiên Trấn Ma Thạch?

Chậc chậc, người ra tay đầu tiên quả nhiên bất phàm!" Chu Trần cười nói: "Vừa vặn có thể làm một trong những nguyên liệu chính của thân thuyền Hồng Trần Thiên Chu." Thu Cửu Thiên Trấn Ma Thạch vào Phong Nguyệt Bảo Giám, Chu Trần nhìn thông tin thân phận đối phương để lại: "Tử Tiêu Cung Tử Sương Hoa, hậu nhân của Tử Tiêu Đại Đế?" "Lại còn là một vị Vương giả!" "Chắc hẳn không tệ!" Chu Trần ngón tay trỏ rung động mạnh, đã nóng lòng muốn nghiên cứu đại đạo của đối phương. "Mời Tử Tiêu Cung Tử Sương Hoa tiên tử!" Chu Trần nói với người bên ngoài. "Vâng!" Thị nữ cảnh Thần Chủng đang đứng bên ngoài lập tức đi thông báo cho Tử Sương Hoa.

Cùng lúc đó.

Tử Tiêu Cung.

La phủ.

La Nhất Phàm đang chơi đùa một mỹ nhân, nhưng lại không có hứng thú, cảm thấy mí mắt giật điên cuồng. "Sư phụ, không hay rồi!" Ngô Chí Tường đã đạt đến cảnh Pháp Tướng vội vàng chạy đến, còn chưa vào cửa đã vội vã hô lớn. "Gào cái gì mà gào!

Lão tử vẫn tốt chán!" La Nhất Phàm hỏa khí rất lớn, rút thân đứng dậy, mở cửa, hung hăng trừng đại đệ tử Ngô Chí Tường đang hấp tấp chạy đến: "Người đã một vạn tuổi rồi, thể thống gì?" Hắn răn dạy: "Lão tử đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, bất kể gặp chuyện gì, cũng phải bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh biết không??" "Vâng, sư phụ!" Ngô Chí Tường rụt cổ lại, vội vàng đáp. "Nói đi, chuyện gì?" Giáo huấn đệ tử xong, La Nhất Phàm mới không kiên nhẫn hỏi. "Sư phụ, sư …… sư nương đi Đại Càn rồi!" Ngô Chí Tường nhìn sắc mặt sư

phụ, cẩn thận từng li từng tí nói.

Thật ra La Nhất Phàm và Tử Sương Hoa vốn không có quan hệ thực chất, thậm chí ngay cả đính hôn cũng không có, chỉ là La Nhất Phàm đã theo đuổi Tử Sương Hoa hơn một vạn năm rồi.

Thêm vào Ngô Chí Tường là đệ tử, hắn biết La Nhất Phàm thích nhất nghe hắn gọi Tử Sương Hoa là sư nương.

Cho nên trước mặt La Nhất Phàm, hắn đều xưng Tử Sương Hoa là sư nương. "Sương Hoa không phải đi bế quan tu luyện sao?

Đi Đại Càn làm gì?" La Nhất Phàm còn chưa phản ứng kịp, có chút nghi hoặc. "Sư phụ, Chu …… Chu Trần ở Đại Càn!" Ngô Chí Tường cẩn thận nói.

Rắc rắc!

La Nhất Phàm nắm chặt nắm đấm, sắc mặt lập tức biến đổi.

Lúc này.

Nếu hắn không hiểu chuyện gì xảy ra, thì hắn chính là heo.

Tử Sương Hoa đều nghe nói Chu Trần có thể trợ giúp người thức tỉnh Đại Đế huyết mạch, nàng lại làm sao có thể không biết.

Tử Sương Hoa đi Đại Càn hiển nhiên chỉ có một mục đích! "Cần ngươi nói sao!

Lão tử không biết sao!" La Nhất Phàm giơ chân lên đá một cước, Ngô Chí Tường trực tiếp bay ra ngoài.

Hắn hiện tại hỏa khí rất lớn!

Nữ thần hắn nằm mơ cũng muốn có được.

Nữ thần hắn theo đuổi hơn một vạn năm.

Hắn đã trả giá nhiều như vậy.

Hắn ngay cả một cọng lông cũng không có được.

Kết quả.

Nữ thần của hắn vậy mà không quản nghìn dặm xa xôi, mắt ba ba chạy đi dâng hiến cho Chu Trần chơi đùa!

Chiếc xe đạp hắn không nỡ cưỡi, Chu Trần lại đứng lên đạp.

Tức đến run rẩy! "A a a, hỗn đản, ta liều mạng với ngươi!" La Nhất Phàm càng nghĩ càng tức, giận đến tóc dựng ngược, trực tiếp xông về Đại Càn!

Hắn quyết không thể trơ mắt nhìn nữ thần hắn theo đuổi hơn một vạn năm bị tên hỗn trướng Chu Trần tùy ý đùa bỡn! "Sương Hoa là của ta!" "Là của ta!" "Ai cũng không thể cướp đi!" "Sương Hoa là của ta!" "Là của ta!" "Ai cũng đừng hòng cướp đi!" La Nhất Phàm phi nhanh như gió, đạt đến tốc độ chưa từng có trong đời.

Nếu nói hắn đối với Tử Sương Hoa có bao nhiêu yêu, cũng không chắc, càng nhiều hơn là một loại chiếm hữu.

Một loại chấp niệm đáng sợ sau hơn một vạn năm theo đuổi.

Trong lòng hắn, Tử Sương Hoa sớm đã là đồ của hắn, là cấm luyến của hắn, tuyệt không cho phép người khác chạm vào. "Nhanh!" "Nhanh!" "Nhanh!" Đôi cánh tay thon dài mềm mại của Tử Sương Hoa run rẩy buông xuống, những ngón tay ngọc thon dài trắng nõn nắm chặt vào nhau.

Cơ thể đầy đặn trắng nõn của Sương Hoa tiên tử liền không hề che giấu mà lộ ra trước mắt Chu Trần.

Mỗi lần La Nhất Phàm nắm lấy tay nàng, nàng đều lập tức rút ra.

Bích Tiên Cung.

Tử Sương Hoa khẽ khàng thỉnh cầu, như thiên lại. "Thật đẹp!"

Nàng phảng phất trung tâm của thế giới, có một loại lực hấp dẫn đặc biệt không thể hình dung.

Dưới ánh nến lờ mờ, cơ thể tuyết trắng của Tử Sương Hoa dần dần lộ ra một vẻ hồng phấn nhạt e thẹn, hai ngọn tuyết phong đầy đặn chập chờn lên xuống theo hơi thở dồn dập. "Công tử hay là trực tiếp tiến vào giai đoạn thức tỉnh đi!" Nàng trong số Vương giả được xem là rất trẻ, mới hơn một vạn tuổi, nhưng dù nàng là Vương giả, lúc này trần trụi lộ ra trước mặt Chu Trần, vẫn có một loại e thẹn căng thẳng không thể dùng ngôn ngữ nào miêu tả được.

Chạm vào tay ấm áp, mềm mại trơn tru.

Một trái tim đập thình thịch.

Chu Trần một mặt nghiêm túc, gỡ tay nàng ra. "Sương Hoa tiên tử không cần đa lễ!" Khi Tử Sương Hoa bước vào với thân hình cao ráo yêu kiều, cả đại điện dường như bỗng có ánh sáng, cả phòng rực rỡ.

Bàn tay này rất đẹp, thêm một phần thì quá mập, bớt một phần thì quá gầy, không quá dài, cũng không quá ngắn.

La Nhất Phàm cầu mà không được, ở chỗ Chu Trần lại được cầu xin.

Nàng theo bản năng giơ tay lên che những điểm ưu việt của mình..

Cảm nhận ánh mắt nóng bỏng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng của Chu Trần, gò má Tử Sương Hoa đỏ bừng, sự xấu hổ cực độ dâng lên trong lòng. "Sương Hoa, ta cần kiểm tra kỹ lưỡng nồng độ Đại Đế huyết mạch cho nàng!" Trên người nàng tản mát ra từng làn hương ngọt ngào, tựa lan tự xạ, say lòng người.

Ba năm bảy lượt. "Ta còn phải nhanh hơn!" "Sương Hoa tiên tử đừng sợ, muốn thức tỉnh Đại Đế huyết mạch, không phải một sớm một chiều, ta trước tiên sẽ làm cho nàng một cuộc kiểm tra tỉ mỉ toàn

diện!" Thân thể Tử Sương Hoa cứng đờ, đừng thấy La Nhất Phàm theo đuổi nàng hơn một vạn năm, nhưng nàng nhiều nhất chỉ cho đối phương chạm tay, thậm chí còn chưa từng được như Chu Trần nắm trong tay mà tỉ mỉ vuốt ve.

Tử Sương Hoa đến trước mặt Chu Trần, cúi người hành lễ, thân hình hơi nghiêng về phía trước, khiến mắt Chu Trần sáng rực.

Ngửi thấy hương trinh nữ thoang thoảng bay tới, vờn quanh chóp mũi, Chu Trần nắm lấy bàn tay ngọc mềm mại tựa như không có xương của Tử Sương Hoa.

Khẽ kéo một cái!

Chiếc váy dài màu trắng bạc bao bọc che khuất Sương Hoa tiên tử lập tức tản ra, trượt về phía sau.

Nhưng tất cả ánh sáng đều tụ tập trên người Tử Sương Hoa, bao gồm cả ánh mắt của Chu Trần!

Đôi mắt thiện nghệ nhất trong việc phát hiện cái đẹp của hắn lập tức phát hiện hai điểm ưu việt ẩn giấu trên người Tử Sương Hoa..

Ngay cả người khó tính nhất cũng tuyệt đối không thể tìm ra một chút khuyết điểm nào.

Thân hình nàng thon đẹp cao ráo, eo thẳng tắp, bước chân nhẹ nhàng, phong thái ưu nhã, làn da trắng hơn tuyết, là một tuyệt thế mỹ nhân tựa như ngọc oánh làm thành. "Thiếp thân Tử Sương Hoa, bái kiến công tử!" Làn da trắng mịn màng hơn côn ngọc, eo thon trắng như tuyết.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đối phương mặt đầy đỏ bừng, thân hình ngọc trắng ngần căng thẳng run rẩy khẽ.

La Nhất Phàm lòng nóng như lửa đốt, sợ rằng mình đến muộn, nữ thần của hắn sẽ bị Chu Trần làm thành phao phù.

Thân thể Sương Hoa tiên tử thập toàn thập mỹ, không tì vết, giống như một khối dương chi mỹ ngọc được mài giũa tỉ mỉ, không có chút tạp sắc nào, lại mềm mại đến vậy.

Chỉ có thể nói kẻ liếm chó đến cuối cùng sẽ không có gì cả!

Cảm nhận sự căng thẳng của Sương Hoa tiên tử, Chu Trần càng hoan hỉ, lòng bàn tay hắn hơi dùng sức, cơ thể kiều diễm đầy đặn mê người của Sương Hoa tiên tử lập tức ngã vào lòng hắn. "Tiên tử đừng gấp, tục ngữ nói đối chứng hạ dược." Chu Trần hơi cười, giọng nói từ tính đầy sức truyền cảm ôn hòa, đôi tay khéo léo lại đã cởi ngọc đai trên eo nàng.

Chu Trần cười nói: "Phải tìm ra bệnh căn ở đâu trước, mới có thể nhất cử thành công, thuốc đến bệnh trừ, thức tỉnh Đại Đế huyết mạch cũng là như vậy!" Ôm lấy vòng eo Tử Sương Hoa, Chu Trần xoay nàng lại, ôn hòa nói: "Thế này nàng không nhìn thấy ta, sẽ không căng thẳng như vậy nữa!" Tử Sương Hoa: "……" Đột nhiên.

Cảm nhận Chu Trần lấy ra một kiện thần binh, Tử Sương Hoa căng thẳng mà tò mò hỏi: "Đây là cái gì?" "Thái Ất Ôn Độ Thần Châm, chuyên dùng để đo thân nhiệt!" Chu Trần giải thích đồng thời, xoa bóp mông cong kiêu hãnh của Tử Sương Hoa, nhắc nhở: "Đừng động, ta đo thân nhiệt cho nàng!" "Không cần đâu!" Thân thể Tử Sương Hoa run lên, giọng nói Chu Trần vang lên bên tai nàng: "Sương Hoa tiên tử, nàng cũng không muốn thức tỉnh Đại Đế huyết mạch thất bại chứ?" Tử Sương Hoa: "……" Vì thức tỉnh Đại Đế huyết mạch, liều mạng thôi.

Tử Sương Hoa trong lòng tự an ủi.

Chu Trần đặt Thái Ất Ôn Độ Thần Châm lên người Tử Sương Hoa: "Cẩn thận, đừng để rơi xuống!" Sau đó để Tử Sương Hoa xoay người.

Tử Sương Hoa mặt đỏ tai hồng, thật sự quá xấu hổ rồi!

Ánh mắt Chu Trần hơi động: "Sương Hoa tiên tử, trên người nàng có một vết thương cũ, hẳn là do bẩm sinh, ẩn chứa kịch độc mãn tính!" "Chất độc này đã nhập vào xương tủy, bất cứ lúc nào cũng có thể phát tác!" "Lát nữa ta sẽ thi châm giúp nàng trừ độc, sau đó phối hợp thần dược bí phương độc môn của ta, chỉ cần liên tục trị liệu, nhất định có thể giải trừ độc này, trợ nàng thức tỉnh Đại Đế huyết mạch!" "Có công tử lao lực rồi!" Tử Sương Hoa đôi mắt đẹp u u, nhìn chằm chằm Chu Trần.

Chu Trần một mặt nghiêm túc kiểm tra vết thương, phát hiện vết thương rất sâu, tình hình bên trong không rõ.

Chu Trần không thể không mở vết thương ra, xem xét tình hình bên trong.

Tử Sương Hoa run lên, dường như bị Chu Trần chạm vào vết thương, rất khó chịu. "Nàng nhịn một chút!" Chu Trần phát hiện bên trong vết thương đã có dịch tổ chức trong suốt chảy ra.

Hắn lấy ra một bình thuốc mỡ tiêu sưng giảm đau, hai ngón tay múc một cục đặt vào chỗ vết thương.

Sau đó nhẹ nhàng đẩy vào vết thương, xoa đều, đảm bảo bên trong lẫn bên ngoài vết thương đều bôi linh dược trị thương.

Tử Sương Hoa cắn răng, nhịn Chu Trần trị thương cho nàng.

Nàng cảm thấy thuốc mỡ mát lạnh, một loại cảm giác đặc biệt tràn ngập trong lòng!

Một lát sau.

Chu Trần kiểm tra xong, đưa ra kết quả: "Vết thương nhiễm trùng, trúng kịch độc, dẫn đến sốt và các triệu chứng khác, cần phải tiêm và truyền dịch mới có thể nhanh chóng chữa khỏi." "Nàng nhịn một

chút!" Chu Trần lấy ra thần binh Tử Kim Tinh Thần Châm, bên trong ẩn chứa linh dược vô thượng trị thương và thức tỉnh Đại Đế huyết mạch.

Đồng tử Tử Sương Hoa co rút lại, trong lòng vừa mong đợi thức tỉnh Đại Đế huyết mạch, lại vừa có chút sợ hãi.

Mắt không thấy thì không sợ.

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại.

Chu Trần cầm kim lên, một nhát đâm xuống.

Một đạo quang mang tựa như sao băng xé toạc bầu trời, điên cuồng xông về Đại Càn vương triều. "Sương Hoa!" "Nàng nhất định phải đợi ta!" "Ta đến rồi!" La Nhất Phàm tóc dài bay phấp phới, trán vậy mà lại đổ mồ hôi.

Hắn là một vị Vương giả.

Tuy rằng chỉ là Vương giả sơ kỳ.

Nhưng đi đường mà cũng đổ mồ hôi, có thể thấy sự cấp bách và căng thẳng của hắn.

Hắn quả thật rất căng thẳng.

Bởi vì khi hắn nhận được tin tức, Tử Sương Hoa đã ở Đại Càn mấy ngày rồi.

Sự truyền bá của tin tức có tính trễ nải.

Thật ra.

Chương 170

Ba ngày trước, Chu Trần đã kiểm tra toàn diện và tỉ mỉ cho Tử Sương Hoa rồi.

Ba ngày này.

Chu Trần đều thâm nhập sâu vào vết thương, thâm nhập vào độc nang để giải độc trị thương cho Tử Sương Hoa, tiện thể thức tỉnh Đại Đế huyết mạch.

Đáng tiếc độc này quá ngoan cố, dường như bẩm sinh đã có.

Chu Trần mỗi ngày đều giúp Tử Sương Hoa bài xuất lượng lớn độc dịch, nhưng vẫn không thể triệt để thanh trừ độc tố ngoan cố đó.

Chất độc này tựa như cỏ dại cháy không hết, gió xuân thổi lại sinh.

Vì thế.

Chu Trần lại tìm con đường khác, giải quyết kịch độc ngoan cố từ những góc độ khác nhau.

Tuy rằng hiệu quả rất tốt, bài xuất được nhiều độc dịch hơn, nhưng vẫn không thể chữa tận gốc.

Vì thế.

Chu Trần lại lấy ra thần binh phụ trợ, Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ, Long Hổ Âm Dương Đảm, Gia Hải Kim Thằng, Thái Ất Tiên Hạc Châm và các chí bảo phụ trợ khác.

Lần này hiệu quả càng tốt hơn.

Độc dịch trong độc nang bị dễ dàng bài xuất, nhưng chính là không thể chữa tận gốc.

Chu Trần cũng chỉ có thể dựa vào thời gian mà từ từ mài mòn.

Hy vọng sớm ngày chữa tận gốc!

Mặt trời mọc trăng lặn.

Sao trời xoay chuyển.

Ánh sáng ban mai khẽ run rẩy, dần dần xé toạc bầu trời đêm đen.

Một vầng hồng nhật chậm rãi dâng lên, quang mang vạn trượng, nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Giờ phút này, vẻ đẹp của ánh bình minh tựa như đang kể về hy vọng và sức sống của một ngày mới.

Bích Tiên Cung.

Cỏ cây xanh tươi, mây mù lượn lờ.

Thị nữ nha hoàn dậy sớm đã bận rộn, xuyên qua khu vườn trăm hoa đua nở.

Hai bên con đường nhỏ lát đá hình trứng chim, những đám cỏ xanh mơn mởn còn vương một lớp sương trắng, dưới ánh nắng ấm áp, dần dần tan chảy, ngưng tụ thành từng giọt sương trong suốt lấp lánh, ngũ sắc.

Thỉnh thoảng có từng tiên tử ngọc chất đi ngang qua, thưởng thức sự sống động của buổi sáng, cảm nhận sự hùng vĩ thần kỳ của thiên địa tự nhiên.

Trong phòng ngủ.

Đôi mắt ngái ngủ của Chu Trần chậm rãi mở ra, cảm nhận một ngày mới, tâm tình sảng khoái.

Hắn nhìn Tử Sương Hoa đang say ngủ trong lòng hắn, ôm lấy hắn, gò má trắng nõn tinh xảo mang theo một vệt hồng triều dụ

người.

Khóe mắt động lòng người vương vài vệt lệ ngân như không chịu nổi giày vò, trông thật đáng thương đáng tiếc. "Sương Hoa!" "Sương Hoa, nàng ở đâu?" "Ta không thể không có nàng!" Từng tiếng gào thét thê lương kèm theo uy áp Vương giả từ chân trời xa xa vang lên, ánh mắt Chu Trần khẽ động, xuyên qua mái nhà tẩm cung, nhìn thấy người đến.

Một nam nhân áo tím cảnh Vương giả. "To gan!" "Hoàng cung trọng địa, chớ phóng túng!" Từng đạo uy áp Vương giả từ bốn phương tám hướng dâng lên, áp chế nam nhân áo tím.

Người này chính là La Nhất Phàm đang hấp tấp chạy đến.

Hắn tuy là Vương giả của Tử Tiêu Cung, nhưng chỉ là Vương giả sơ kỳ.

Đại Càn vương triều cũng có mấy Vương giả đỉnh phong.

Huống hồ lúc này Càn Đô tụ tập cường giả đến từ bốn phương tám hướng, trong đó Vương giả cũng không thiếu. "La Nhất Phàm, ngươi đến làm gì, còn không cút về!" Một bóng dáng uyển chuyển y phục trắng như tuyết xuất hiện trước mặt La Nhất Phàm, đây là một tiên tử Vương giả sơ kỳ.

Chính là muội muội của Tử Sương Hoa, Tử Sương Tuyết! "Sương Tuyết, Sương Hoa đâu?" La Nhất Phàm bị từng đạo khí cơ Vương giả xung quanh áp chế khiến toàn thân khó chịu, nhưng không để ý, chết trừng trừng nhìn Tử Sương Tuyết. "La Nhất Phàm, đây không phải nơi ngươi có thể phóng túng, ngươi không đi nữa, thì sẽ triệt để lưu lại nơi này, Tử Tiêu Cung cũng sẽ không còn ngươi!" Tử Sương Tuyết cảnh cáo.

Thật ra cũng là vì tốt cho La Nhất Phàm, cố ý nhắc đến Tử Tiêu

Cung, cũng muốn Đại Càn cho chút mặt mũi, đừng chấp nhặt, thả La Nhất Phàm rời đi.

Đương nhiên.

Nếu La Nhất Phàm không biết điều, nhất định muốn gây sự ở đây, bị người ta trấn sát, Tử Tiêu Cung cũng sẽ không đòi lại công đạo cho hắn.

Dù sao nơi này chính là địa bàn của Chu Trần. "Không, không gặp được Sương Hoa, ta không đi!" La Nhất Phàm lúc này đã phát điên.

Chấp niệm hơn một vạn năm triệt để bùng nổ. "Chu Trần, ta biết chắc chắn là ngươi giấu Sương Hoa đi rồi, ngươi ra đây cho ta!" La Nhất Phàm gầm lên giận dữ. "Tìm chết!" Trước đó La Nhất Phàm chỉ là tìm người thì còn tốt, các Vương giả Đại Càn chỉ cảnh cáo đề phòng hắn, chứ không ra tay với hắn.

Dù sao một Vương giả trẻ tuổi phía sau liên lụy không nhỏ.

Dù có Chu Trần, cũng không thể tùy tiện gây thù chuốc oán với cường địch.

Nhưng La Nhất Phàm vậy mà lại tìm Chu Trần gây sự, chuyện này thì không thể nhịn được nữa!

Nhưng ngay lúc các Vương giả chuẩn bị ra tay, bóng dáng Chu Trần lại xuất hiện trước mặt La Nhất Phàm.

Trong lòng hắn còn ôm Tử Sương Hoa với gò má ửng hồng, ánh mắt mê ly.

Trên chiếc cổ trắng ngần như thiên nga, có thể nhìn thấy từng vết dâu tây.

Đó đều là Chu Trần tự tay trồng xuống.

Ai cũng có thể nhìn ra Tử Sương Hoa trước đó đã được Chu Trần

tươi nhuần rất tốt.

Đã bị làm cho "tơi tả". "Sương Hoa!" La Nhất Phàm giật mình, nhìn Tử Sương Hoa quần áo không chỉnh tề, một bộ dáng bị chơi đùa đến tơi tả, mắt lập tức đỏ bừng.

Nhưng hắn không biết thật ra Tử Sương Hoa sớm đã lệ chảy đầy mặt, hai mắt sưng đỏ.

Khoảnh khắc này.

La Nhất Phàm cảm thấy giấc mơ của mình tan vỡ.

Đau đớn.

Nỗi đau không thể hình dung.

Nỗi đau khiến người ta nghẹt thở.

Giấc mơ hắn theo đuổi cả đời, cứ như vậy bị Chu Trần không chút tình cảm nào đâm thủng!

Giận dữ!

Sự giận dữ không thể hình dung!

Sự giận dữ khiến người ta nghẹt thở!

Sát!

Sát!

Sát!

Sát ý ngút trời từ trên người La Nhất Phàm dâng lên, xông thẳng lên mây xanh.

Xoạt xoạt xoạt!

Tử Thanh tiên tử, Sở Thiếu Long và một đám Vương giả xuất hiện trước mặt Chu Trần, chết trừng trừng nhìn La Nhất Phàm. "Chu Trần, là nam nhân thì cùng ta quyết một trận tử chiến!" La Nhất Phàm

tuy rằng phát điên sụp đổ, nhưng trí tuệ vẫn còn.

Hắn biết hắn không thể giết Chu Trần dưới sự bảo vệ trùng điệp.

Chậc!

Xung quanh cười khẩy.

Ngươi một Vương giả, cao hơn Chu Trần hai cảnh giới lớn, còn muốn quyết một trận tử chiến?

Quyết cái thây ma gì!

Tử Sương Tuyết đã không nói nữa, triệt để từ bỏ La Nhất Phàm.

Tử Sương Hoa từ đầu đến cuối không nhìn La Nhất Phàm một cái nào, chỉ vùi đầu vào lồng ngực Chu Trần, trong lòng thoáng qua một tia áy náy nhàn nhạt.

Nhưng nàng từ trước đến nay chưa từng đồng ý với La Nhất Phàm điều gì.

Từ đầu đến cuối đều là La Nhất Phàm tự mình đa tình, như miếng cao dán da chó vậy, muốn vứt cũng không vứt được.

Thân thể của nàng, nàng muốn cho ai thì cho, không có một xu nào liên quan đến La Nhất Phàm.

La Nhất Phàm tự tìm cái chết, trách ai được? "Tuy rằng chiêu khích tướng của ngươi có chút ấu trĩ, nhưng bản công tử hôm nay vừa vặn muốn hoạt động gân cốt một chút, cứ để ngươi thử thần thông ta còn chưa khai trương!" Chu Trần cười cười, tay trái ôm Tử Sương Hoa, trong Đan Điền Hỗn Độn Thế Giới Đạo Thụ chấn động, cành cây thứ hai Lưỡng Giới Đao tỏa ra vạn trượng hà quang.

Tay phải hắn giơ lên, một thanh trường đao tuyết trắng do lực thần thông ngưng tụ mà thành hiện ra.

Tử Thanh tiên tử nhíu nhíu mày, nhưng không nói nhiều, hơi lùi

lại, nhưng vẫn luôn chuẩn bị ra tay.

Chu Trần tuy rằng yêu nghiệt, nhưng nàng không cho rằng cảnh Thần Thông có thể chiến thắng Vương giả.

Nếu Chu Trần cảnh Thần Thông đánh bại Pháp Tướng thì còn tạm được. "Chết đi!" La Nhất Phàm thật ra biết hắn không thể giết Chu Trần, nhưng hắn đã không còn lựa chọn, dù biết rõ là chết, cũng phải chiến một trận!

Vì giấc mơ của hắn bị Chu Trần hung hăng đâm thủng! "Tịnh Nguyệt Am Chủ, cho ta sức mạnh đi!" Trong lòng Chu Trần khẽ động, lập tức gia trì tu vi của các nữ nhân trong Phong Nguyệt Đồ Lục vào thân, đặc biệt là Tịnh Nguyệt Am Chủ cảnh Vương giả.

Oanh!

Khí tức trên người Chu Trần lập tức bạo tăng đến Vương giả, Lưỡng Giới Đao đối với La Nhất Phàm nhẹ nhàng chém xuống một nhát.

Nhát chém này dường như bình thường vô kỳ.

Trong hư không không có bất kỳ va chạm kinh thiên động địa nào, cũng không có bất kỳ dị tượng nào.

Nhưng sau nhát chém này.

Chu Trần liền giải trừ sức mạnh các nữ nhân trong Phong Nguyệt Đồ Lục mượn cho hắn, khôi phục khí tức cảnh Thần Thông ban đầu.

Mà khí tức trên người La Nhất Phàm lại nhanh chóng suy yếu, khí tức sinh mệnh nhanh chóng tiêu tán.

Tất cả cường giả trên cảnh Thần Thông đều biết.

Thắng bại đã định.

La Nhất Phàm đã bại.

La Nhất Phàm hai mắt chết trừng trừng nhìn Chu Trần.

Bốn mắt nhìn nhau.

Chu Trần môi khẽ mở, truyền âm vào tai. "Lão tiểu tử ngươi nhãn quang không tệ, nữ thần của ngươi ……" "Rất ~ nhuận!" Đồng tử La Nhất Phàm lập tức co rút lại.

Ngay sau đó.

Nửa bên thân thể trái của hắn vô thanh vô tức hóa thành tro bụi, bay theo gió.

Nửa bên thân thể phải lại hoàn hảo không tổn hại, linh hồn đã triệt để yên diệt!

Thân tử hồn tiêu!

Lưỡng Giới Đao, đao ra phân hai giới, một đao diệt thân, một đao diệt hồn!

Bụp!

Dưới ánh mắt khó tin của mọi người, nửa bên thân thể của La Nhất Phàm rơi xuống, nặng nề đập đất, tung lên một trận khói bụi! "Một đao chém Vương giả?" "Cứ thế mà chết?" Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, hoảng như nằm mơ!

Một đao chém Vương Giả?

Hít!

Mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Nếu Chu Trần vượt cấp chém Pháp Tướng, bọn họ sẽ không kinh ngạc và chấn động đến vậy.

Chu Trần thiên phú nghịch thiên hay là tiên thần vô thượng chuyển thế, vượt cấp chém Pháp Tướng không phải không thể lý giải.

Nhưng đây là một vị Vương Giả a.

Thần Thông chém Vương Giả?

Đừng nói là thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng.

"Nghịch thiên rồi, Thần Thông chém Vương Giả, xưa nay chưa từng có, đủ để danh truyền thiên cổ, vạn cổ lưu danh!" "Đây chính là sự đáng sợ của nguyên thần tử kim Đạo Thụ vạn trượng sao?" "Khủng bố như vậy!" Tử Sương Hoa đang được Chu Trần ôm trong lòng, hai mắt đong đầy nước, nhìn Chu Trần với ánh mắt đầy sùng bái, chấn động cùng một tia khuynh mộ.

Bị đánh phải phục tùng.

Nhưng một đao này ngưng tụ sức mạnh cả đời của Chu Trần, là nhát chém mạnh nhất mà hắn từng thi triển cho đến nay.

Nói tóm lại, có thể nói là sỉ nhục của Vương Giả!

Nhưng các Vương Giả tại đây đều biết, La Nhất Phàm tuy là Vương Giả sơ kỳ, nhưng thực lực không hề yếu.

Nghĩ đến đây, Dao Trì Nữ Đế càng thêm chấn động, trong lòng càng khát vọng thành thần.

Hóa ra Chu Trần không chỉ "vui đùa" với nàng lợi hại, mà chiến lực cũng kinh khủng tương tự.

Vô số người bàn tán xôn xao, vẻ mặt chấn động.

"Vừa nãy trong khoảnh khắc, ta cảm giác nhục thân và linh hồn phảng phất bị một thanh ma đao kinh khủng cắt nát, quá đáng sợ rồi!" Chu Trần nặng nề ném Tử Sương Hoa lên giường, nghiệt ngã nói: "Nhưng vừa nãy khí tức của Chu công tử bạo trướng, dường như đã dùng một loại bí pháp tạm thời đề thăng chiến lực!" Trong mắt nàng, Lưỡng Giới Đao hiển nhiên đã được Chu Trần thuế biến thăng hoa.

“Bí pháp thì sao chứ?

Ban cho ngươi bí pháp, ngươi có luyện thành không?

Ngươi có thể Thần Thông cảnh chém Vương Giả không?” Tuy chỉ vừa xuất một đao.

Chương 171

Chu Trần không để ý sự chấn động của mọi người, ôm Tử Sương Hoa trực tiếp trở về Bích Tiên Cung.

Là thiên tài Vương Giả của Tử Tiêu Cung, thậm chí cường đại hơn đa số Vương Giả sơ kỳ tại trường, thậm chí còn mạnh hơn nhiều tán tu Vương Giả trung kỳ!

Y bị Chu Trần một đao chém giết, không phải vì y yếu.

"Tương truyền Lưỡng Giới Đao, đao ra phân hai giới, một đao diệt thân, một đao diệt hồn, hôm nay tận mắt chứng kiến, quả nhiên danh bất hư truyền!" Thật sự là quá cường đại rồi.

Phiền phức là do Tử Sương Hoa mang đến.

"Uy lực càng lớn hơn, vượt qua Lưỡng Giới Đao nguyên bản, nhưng tổng thể vẫn là Lưỡng Giới Đao……" Tử Sương Tuyết và vô số cường giả có kiến thức đều từng nghe qua sự lợi hại của môn Thần Thông vô thượng Lưỡng Giới Đao của Tử Phủ Thánh Địa, nhưng bọn họ chỉ nghe nói, chưa từng tận mắt chứng kiến.

Một kỷ lục mới đã xuất hiện.

Huyết dịch toàn thân nàng đều sôi trào.

"Thật sự là quá cường đại rồi!" Bất luận phương diện nào!

Hai chân nàng siết chặt, ánh mắt như nước, cảm thấy nội tâm một trận trống rỗng, cần Chu Trần lấp đầy.

Mà là Chu Trần quá cường đại rồi!

"Thật lợi hại!" "Đây chính là Thần Thông vô thượng Lưỡng Giới Đao của Tử Phủ Thánh Địa?" "Lưỡng Giới Đao của Chu Trần có chút

không giống……” “Chuyện chẳng lành!” “Đúng vậy, bí pháp càng cường đại thì yêu cầu càng hà khắc, tuyệt đại đa số bí pháp đều là tiêu hao thọ mệnh hoặc tiềm lực để đổi lấy chiến lực cường đại tạm thời, Chu công tử khẳng định sẽ không dùng loại bí pháp này!” Tử Sương Hoa đôi mắt mị hoặc như tơ, không để ý sự thô bạo của Chu Trần, quỳ phục trên mặt đất, mặc cho Chu Trần xử phạt thế nào, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

La Nhất Phàm tên “chó liếm” kia dù sao cũng là vì Tử Sương Hoa mà đến.

Hôm nay tận mắt chứng kiến, có cảm giác được mở rộng tầm mắt.

“Mà bí pháp không có tác dụng phụ thì yêu cầu càng biến thái, không có đủ nội tình, căn bản không thể luyện thành!” Sát khí đằng đằng.

Mà loại Thần Thông vô thượng như Lưỡng Giới Đao, ngay cả nàng cũng hầu như rất khó cải tiến thăng hoa.

Thần Thông chém Vương Giả!

La Nhất Phàm cũng coi như chết có giá trị, đủ để lưu danh thiên cổ, chẳng qua chỉ là tồn tại như một bước đệm mà thôi.

“Hôm nay ta muốn hảo hảo trừng phạt nàng!” Còn dung hợp sức mạnh của Tịnh Nguyệt Am Chủ và những người khác để thi triển.

Thần niệm của Dao Trì Nữ Đế nếu có suy tư, nàng tự nhiên cũng biết Lưỡng Giới Đao, liếc mắt đã nhìn ra Lưỡng Giới Đao mà Chu Trần thi triển có chút khác biệt so với cái nàng truyền cho Chu Trần.

“Xin công tử trách phạt!” Chu Trần rất hài lòng, nhìn tấm lưng ngọc hoàn mỹ và đường cong kinh người kia, giơ bàn tay lên, nặng nề vỗ vào cặp mông phì mỹ lấp lánh vẻ mềm mại động lòng người của

Sương Hoa tiên tử.

Bốp!!

Âm thanh giòn tan dễ nghe vang vọng khắp đại điện.

Tử Sương Hoa kiều khu phong du run rẩy, dưới lớp váy sa trắng như ánh trăng, Chu Trần cảm giác rõ ràng một tầng sóng thịt mềm mại động lòng người khẽ truyền đến.

Đàn hồi mười phần!

A!

Dưới một cái vỗ này, Tử Sương Hoa phảng phất chịu đựng đả kích cực lớn, đôi mắt đẹp mê ly lật lên, hàng mi dài run rẩy, đường cong đầy đặn mê người kịch liệt phập phồng.

Nàng cảm giác trong lòng tựa hồ có một cỗ nhiệt lưu đang kích động!

Chu Trần mắt lóe sáng, giơ tay lại vỗ thêm vài cái.

Ừm!

Thân thể Tử Sương Hoa run rẩy càng thêm kịch liệt, tất cả khí lực toàn thân phảng phất bị đánh tan.

Một cỗ mệt mỏi dâng lên trong lòng, Tử Sương Hoa mí mắt lật lên, môi đỏ hé mở, khẽ thở dốc nói: "Công tử, nô gia độc phát rồi!" "Ta xem xem!" Chu Trần vén vạt váy trắng như ánh trăng của Tử Sương Hoa lên, quả nhiên nhìn thấy toàn thân nàng nổi lên một tầng hồng hà, bàn tay dán lên, phảng phất như bị sắt nóng bỏng.

Không chỉ độc phát rồi, còn phát sốt nữa!

"Nàng nhẫn một chút, ta lập tức giải độc liệu thương cho nàng!" Chu Trần nghiệt ngã nhào nắn vài cái cặp mông mềm mại phì mỹ kia.

Chỉ thấy vết thương ở giữa đã ửng đỏ sưng lên, ẩn ẩn có thể thấy độc dịch dũng động, hiển nhiên là độc đã nhập cốt tủy, trúng độc đã sâu.

Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, một ngón tay điểm trúng huyệt đạo nơi độc dịch ngưng tụ, từng tia lực lượng lôi điện lấp lánh trên đầu ngón tay.

A!

Một ngón tay này hiển nhiên xuyên thấu ra bên ngoài, trực tiếp xuyên thấu vào sâu bên trong độc nang nơi độc dịch ngưng tụ, độc dịch như suối phun bị Chu Trần bức ra.

Tử Sương Hoa hai mắt lật ngược, cả người tựa như một cây cung lớn được kéo căng, cổ ngửa ra sau, cong thành một chiếc cầu lớn, suýt chút nữa ngất đi.

"Sương Hoa tiên tử, nàng thế nào rồi?" Chu Trần dùng sức giải độc cho Tử Sương Hoa, ngón tay lách tách như phát điện báo, tập trung sức mạnh tấn công vào nơi kịch độc ngưng tụ trong độc nang.

"Ta…… ta…… tốt hơn rồi……" Tử Sương Hoa hé miệng, bị chất độc này giày vò không nhẹ, ngay cả một câu nói hoàn chỉnh cũng không thể thốt ra, môi lật ra ngoài, lệ chảy đầy mặt, hai mắt sưng đỏ.

"Chất độc này lợi hại, chỉ dựa vào Lôi Quang Như Ý Thủ chỉ có thể tạm thời áp chế." Liếc nhìn tấm chăn bị độc dịch bức ra làm ướt, Chu Trần biết chất độc này phi phàm lợi hại, cảm thấy Lôi Quang Như Ý Thủ áp chế đã gần đủ, lập tức lấy ra Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm.

Đây chính là bản mệnh thần binh của Chu Trần, đoạt tạo hóa của trời đất, ẩn chứa sinh cơ và ảo diệu vô thượng, thậm chí sở hữu lực lượng tạo hóa của Nữ Oa tạo người.

Có thể tùy tâm sở dục, như ý lớn nhỏ.

Chu Trần cầm Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm, đầu châm lướt qua các huyệt vị trên người Tử Sương Hoa: `[Thiên Trung]`, sau đó đi xuống `[Trung Đình]`, `[Cự Khuyết]`, `[Thần Khuyết]`, cuối cùng chuyển xuống phía dưới `[Khí Hải]`, `[Quan Nguyên]`, `[Trung Cực]`, chỉ còn lại một huyệt đạo quan trọng nhất.

"Sương Hoa tiên tử, thời khắc then chốt để giải độc đã đến!" Nhìn Tử Sương Hoa bị độc tố giày vò đến chết đi sống lại, Chu Trần tay cầm Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm, nhắc nhở: "Trần muốn đâm vào rồi!" "Ừm…… phiền công tử rồi." Tử Sương Hoa môi đỏ khẽ hé, khẽ gật đầu, biểu thị mình đã chuẩn bị sẵn sàng.

Ánh mắt Chu Trần rơi vào vết thương tại huyệt vị, Lôi Quang Như Ý Thủ biến ảo, vừa rút ra đồng thời lòng bàn tay và ngón tay ấn xuống, độc dịch dũng ra.

Chu Trần tay kia cầm Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm, nhắm vào huyệt vị cuối cùng, Lôi Quang Như Ý Thủ thi triển, nhanh như tia chớp, đâm vào.

Tử Sương Hoa khẽ rên một tiếng, lại thổ ra một ngụm độc huyết, độc dịch như suối phun, tựa hồ Chu Trần đã chọc thủng độc nang.

Tử Sương Hoa hai má ửng hồng, hàm răng bạc cắn chặt đôi môi đỏ mỏng manh, cố sức nhẫn nhịn.

Chu Trần vì nàng thi châm giải độc, không dám gián đoạn, tránh cho công dã tràng.

Chu Trần phát huy sở học cả đời, Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm tung hoành bãi hạp, trực kích từng huyệt vị yếu hại, bức độc dịch toàn thân Sương Hoa tiên tử đang khuếch tán về một điểm.

Cũng chính là bức độc dịch đang khuếch tán trở lại độc nang.

Chỉ cần bức toàn bộ độc dịch trong độc nang ra ngoài, là có thể đại công cáo thành.

Ba ngày sau.

Chu Trần cảm thấy thời cơ đã đến, tâm thần đề thăng đến cực hạn, toàn thân căng thẳng, dốc hết mười hai phần tinh thần.

Thần lực ẩn chứa lực lượng tạo hóa trong cơ thể hắn được kích hoạt, nhắm vào độc nang trong cơ thể Tử Sương Hoa, phát động xung kích cuối cùng.

Thần lực tạo hóa như sông lớn cuồn cuộn dũng ra, điên cuồng rót vào độc nang, tất cả độc nang nơi độc tố ngưng tụ trong khoảnh khắc này như hồ dán bị một kích tức thì đánh tan.

Vô số độc dịch như nước sông vỡ đê dũng ra, bị bức ra khỏi cơ thể.

Khoảnh khắc này.

Độc tố đã làm phiền và giày vò Sương Hoa tiên tử được quét sạch, như trút bỏ gánh nặng ngàn cân!

Một cảm giác nhẹ nhõm sảng khoái chưa từng có dâng lên trong lòng.

"Thật thoải mái!" Tử Sương Hoa sắc mặt ửng hồng, nụ cười tươi như hoa.

Quả nhiên.

Không bệnh một thân nhẹ!

Quá sảng khoái!

Trên mặt Chu Trần cũng lộ ra nụ cười, y giả nhân tâm, cứu người một mạng thắng tạo tháp bảy tầng.

Nhìn vũng độc dịch bị bức ra, một cảm giác thành tựu khi công phá khó khăn dâng lên trong lòng, Chu Trần cảm thấy rất tốt.

Hắn rất thích cảm giác này.

Dưới ánh nến mờ ảo, Chu Trần như một thánh hiền tại thế, bình tĩnh sâu sắc, thần thánh phi phàm.

Oanh!

Ngay lúc này, cùng với độc dịch được thanh trừ, thần lực tạo hóa của Chu Trần rót vào, một cỗ sức mạnh cường đại từ sâu trong huyết mạch thức tỉnh.

Đế uy hạo hãn, chấn động tứ phương.

Đại đế huyết mạch thức tỉnh.

Hơn nữa uy áp của lần thức tỉnh đại đế huyết mạch này vượt xa trước kia.

"Đế uy thật cường đại!" "Khẳng định là Sương Hoa tiên tử đã thức tỉnh đại đế huyết mạch!" "Sương Hoa tiên tử chính là hậu nhân của Tử Tiêu Đại Đế, huyết mạch đại đế nàng thức tỉnh tất nhiên là huyết mạch của Tử Tiêu Đại Đế, sự cường đại của nó có thể tưởng tượng được!" "Đúng vậy, trên đời này Đại Đế không thiếu, nhưng Đại Đế có thể thành thần, từ xưa đến nay, lại có mấy ai?

Mỗi một vị đều là tồn tại tung hoành đương thế, cái thế vô địch!" "Nhân gian chi thần, phàm đạo đỉnh phong!" …… "Là tỷ tỷ!" "Tỷ tỷ đã thức tỉnh Tử Tiêu huyết mạch!" Tử Sương Tuyết cảm ứng được cỗ khí tức cường đại và quen thuộc này, vừa kinh vừa hỉ.

Một chút lo lắng cuối cùng hoàn toàn được trút bỏ.

Kể từ khi Tử Sương Hoa có thể thức tỉnh, nàng khẳng định cũng có thể!

Đại đế huyết mạch a!

Lại còn là huyết mạch của Tử Tiêu Đại Đế!

Bọn họ sắp cất cánh rồi!

Chu Trần: Ta dẫn các nàng bay! …… Bích Tiên Cung.

Trên ngọc dung ửng hồng của Tử Sương Hoa tràn ngập sự kích động và hưng phấn.

Nàng cuối cùng cũng thức tỉnh đại đế huyết mạch.

Cảm nhận sự cường đại khủng bố của đại đế huyết mạch, nàng biết mình sắp cất cánh rồi.

"Tạ ơn công tử!" Tuy đã thức tỉnh đại đế huyết mạch, nhưng nàng không hề kiêu ngạo, nàng biết tất cả những điều này đều là công lao của Chu Trần.

Huống hồ Tử Tiêu huyết mạch thì sao chứ?

Trước mặt Chu Trần, tất cả đều chẳng là gì.

"Không cần khách khí, là điều nên làm!" Chu Trần cười cười, giơ bàn tay lên, xoa xoa cái bụng nhỏ hơi nhô lên của Tử Sương Hoa, nói: "Nàng bảo quản tốt lễ vật ta tặng cho nàng, đó chính là lời cảm tạ tốt nhất dành cho ta!" "Công tử……" Tử Sương Hoa hai chân kẹp chặt, đôi mắt đẹp như nước nhìn Chu Trần, thẹn thùng nói: "Thiếp thân nhất định sẽ bảo quản tốt hậu lễ của công tử!" "Ngoan thật!" Chu Trần xoa xoa gò má trắng nõn của nàng: "Ngày sau nếu nhớ ta, vẫn có thể lấy ra 'vui đùa' một chút." Tử Sương Hoa cúi đầu, hai má nóng bừng đỏ ửng.

Nàng mới không muốn "vui đùa" chứ.

Thật xấu hổ!

Quá vô sỉ rồi.

“Thiếp thân Tử Sương Tuyết cầu kiến Chu công tử!” Một âm thanh thanh lãnh động lòng người, uyển như tiếng trời từ bên ngoài truyền đến.

“Vào đi!” Chu Trần không hề ngoài ý muốn, trước đó hắn đã truyền âm bảo Tử Sương Tuyết vào.

Tỷ muội tốt…… đương nhiên phải đồng cam cộng khổ!

Két!

Cửa phòng bị đẩy ra, Tử Sương Tuyết liên tục bước chân khẽ lay động, đôi chân dài thon trắng nõn uyển chuyển bước vào đại điện với những bước đi yêu kiều động lòng người.

Trong chốc lát.

Một cỗ khí tức đặc biệt khiến tâm thần người ta dao động xộc vào mũi, khuôn mặt trắng nõn của Tử Sương Tuyết đỏ bừng.

Nàng tuy chưa từng trải qua, nhưng là một Vương Giả, đã sống hơn vạn năm, chưa từng ăn thịt heo, chẳng lẽ chưa từng thấy heo chạy?

Đó là khí tức xuân tình!

Giống như những động vật yêu thú khi phát tình sẽ tán phát một cỗ khí tức đặc biệt, hấp dẫn dị tính, sau đó giao phối sinh sản.

Nói tóm lại, chính là khí tức phát tình.

Có của tỷ tỷ nàng.

Cũng có của Chu Trần.

Hồ nước lòng nàng vốn tĩnh lặng không gợn sóng hiếm thấy dâng lên từng tầng gợn sóng, bỗng nhiên trở nên căng thẳng, cảm giác gò má đang nóng bừng, vành tai nhiễm lên một tầng ráng chiều.

Một bước.

Hai bước.

Ba bước. …… Nàng nhìn thấy một mảnh y phục nhỏ bị xé rách, đó là của tỷ tỷ nàng.

Trên đó tựa hồ đã bị làm ướt.

Một trái tim nàng đập càng thêm kịch liệt, lồng ngực phảng phất như bị nhốt một con nai nhỏ.

Nai con: Sắp húc bay rồi!

Chỉ vài chục mét ngắn ngủi, nàng phảng phất đã đi qua độ khó của chuyến Tây Thiên thỉnh kinh, cuối cùng cũng đến được siêu cấp đại sàng trước rèm sa đỏ.

"Thiếp thân Tử Sương Tuyết bái kiến công tử!" Nàng khom lưng cúi mình, thi lễ, ánh mắt liếc qua rèm sa đỏ nhìn thấy cảnh tượng bên trong, không khỏi tâm thần chấn động.

Chu Trần và tỷ tỷ nàng vẫn chưa tách ra.

Chỉ thấy Tử Sương Hoa đang nằm trong lòng Chu Trần mà trợn trắng mắt…… Nếu là người bình thường, nàng e là phải lo lắng tỷ tỷ nàng thật sự co giật mà ngất đi.

"Không cần đa lễ!" Chu Trần nhìn về phía Tử Sương Tuyết, dung mạo và Tử Sương Hoa có bảy phần tương tự.

Chỉ có thể nói không hổ là tỷ muội!

Nhưng so với Tử Sương Hoa, khí chất của Tử Sương Tuyết lạnh lẽo hơn một chút, uyển như một nữ thần băng tuyết.

"Lại đây!" Chu Trần vẫy vẫy tay, hắn thích nhất là khi làm đại ma vương ức hiếp nữ thần băng tuyết!

Tử Sương Tuyết đôi mắt đẹp chớp một cái, bước liên tục, đi đến trước giường.

Nàng đương nhiên biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đặc biệt là tỷ tỷ nàng Tử Sương Hoa thức tỉnh Tử Tiêu huyết mạch, đã cho nàng vô cùng tin tưởng và kỳ vọng, không cần lo lắng bị 'cướp trắng', cuối cùng 'tay trắng như không'.

Chu Trần rút tay ra, dùng sức nhào nắn cặp mông phì mỹ mềm mại của Tử Sương Tuyết, cái cảm giác đàn hồi đó thật thoải mái.

"Công tử!" Tử Sương Tuyết run rẩy, thân thể căng thẳng.

Theo Chu Trần vươn tay, rèm trướng vén ra một khe hở, nàng cuối cùng cũng nhìn rõ tình huống bên trong.

Tỷ tỷ nàng hai má ửng hồng, lệ chảy đầy mặt, hai mắt sưng đỏ.

Đặc biệt là của Chu Trần...

"Chu công tử không hổ là tiên thần chuyển thế, yêu nghiệt đến cực điểm, thật sự quá đáng sợ rồi!" Đặc biệt là khi Chu Trần rút thân rời đi, đứng trước mặt nàng, Tử Sương Tuyết có một loại xung động nghẹt thở.

Chu Trần đứng trên giường, ở vị trí cao nhìn xuống.

Nàng đứng dưới đất, vừa vặn ngang đầu với Chu Trần.

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng sát khí đáng sợ ẩn chứa kia.

Chương 172

Giống như sự áp bức mà một thanh thần kiếm nhuốm máu mang lại.

"Tục ngữ có câu 'ăn được khổ trong khổ mới thành người trên người'." Chu Trần cúi đầu nhìn lên, mỉm cười với Tử Sương Tuyết: "Bước đầu tiên để thức tỉnh đại đế huyết mạch, chính là phải nếm trải khổ sở trước!" "Sương Tuyết tiên tử, nàng có thể làm được không?" "Ta……" Tử Sương Tuyết hé cái miệng nhỏ đỏ mọng, nàng từ nhỏ đến lớn đều là thiên chi kiêu nữ được vô số người truy phủng, làm sao từng nếm trải khổ sở.

Nhưng nghĩ đến Tử Tiêu huyết mạch, nàng lại do dự.

Chẳng phải chỉ là nếm chút khổ sở thôi sao?

Có gì đáng sợ!

Cũng không chết người!

Nàng sẽ chịu đựng! …… Và trong lúc Tử Sương Tuyết đang chịu khổ rèn luyện để thức tỉnh Tử Tiêu huyết mạch, tin tức Chu Trần một đao chém giết võ đạo Vương Giả ở cảnh giới Thần Thông đã khuếch tán ra khắp bốn phương tám hướng như một cơn lốc.

Tử Phủ Thánh Địa.

Trên một tiên sơn mây mù lượn lờ, thẳng tắp xuyên mây trời, một mỹ phụ dung mạo khắc bạc vội vàng đi đến hậu viện.

Chỉ thấy một thân ảnh thanh lệ thoát tục đang tĩnh lặng ngồi trong lương đình gảy đàn, tiếng đàn du dương, dẫn dụ trăm chim tụ tập.

"Tâm Vũ, con còn có tâm tư gảy đàn!" Mỹ phụ nhìn thấy nữ tử, hận rèn sắt không thành thép nói: "Ta vừa nhận được tin tức từ thám

tử Đại Càn truyền đến, Chu Trần giúp Tử Sương Hoa của Tử Tiêu Cung thức tỉnh, dẫn đến kẻ theo đuổi của Tử Tiêu Cung, Vương Giả sơ kỳ La Nhất Phàm phát điên.

La Nhất Phàm giết đến Đại Càn, kết quả bị Chu Trần một đao chém giết ngay trước mặt mọi người!

Thi triển chính là Thần Thông vô thượng Lưỡng Giới Đao!

Tuy rằng tiểu tử kia đã dùng bí pháp tạm thời đề thăng tu vi, nhưng thực lực tăng trưởng quá đáng sợ rồi!

Con hiện tại e rằng cũng chưa chắc thắng được hắn!" Bành!

Dây đàn đứt, Ngọc Tâm Vũ đột nhiên ngẩng đầu, "Người muốn ta phải làm sao?

Chẳng lẽ còn phái người đi giết hắn không thành?

Ai có thể giết hắn?

Đại Đế hoặc Đại Thừa Bán Tiên có thể, nhưng người có thỉnh động được không?" Sau khi Chu Trần bái sư Dao Trì Nữ Đế, ngay cả Hoàng Giả võ đạo đi giết Chu Trần cũng vô dụng, huống hồ bọn họ cũng không thể sai khiến Hoàng Giả đi giết Chu Trần.

Hoàng Giả võ đạo là tồn tại chỉ xếp sau Đại Đế.

Bọn họ lại không phải kẻ ngu ngốc.

Làm sao có thể vì nàng mà mạo hiểm chọc giận Dao Trì Nữ Đế đi đối phó Chu Trần.

Huống hồ với thần niệm của Dao Trì Nữ Đế.

Hoàng Giả bình thường đều là món ăn để giết.

Hoàng Giả tuyệt thế cường đại có lẽ có thể chống đỡ một tia thần niệm của Dao Trì Nữ Đế, nhưng bản tôn Dao Trì Nữ Đế có thể giáng

lâm trong khoảnh khắc.

“Ban đầu ta đã nói ta không cần cái gì Tiên Linh Căn!

Cho dù không có Tiên Linh Căn, ta vẫn có thể thành Hoàng thành Đế, thành Tiên thành Thần!” Ngọc Tâm Vũ thiên sinh trùng đồng, còn có dị chủng linh căn là Băng Tuyết linh căn, bất luận thiên phú võ đạo hay tiên đạo đều có thể xưng là đỉnh tiêm.

Băng Tuyết linh căn tuy kém Tiên Linh Căn không ít, nhưng cũng là linh căn đỉnh tiêm.

“Đều trách ta sao?” Mỹ phụ Tạ Mộng Dao sắc mặt xanh mét, phẫn hận nói: “Vậy con thà giết ta đi tạ tội với tên tiểu tiện nhân kia còn hơn, dù sao tiểu tử kia là một tên sắc quỷ, con chủ động đến tạ tội, mở chân ra, nói không chừng còn có thể cùng hắn hoan ái, phong lưu khoái hoạt!” Ngọc Tâm Vũ lãnh đạm nhìn Tạ Mộng Dao đang phát điên, chỉ nói: “Ta đi Tử Phủ bí cảnh bế quan tu luyện, không đột phá Vương Giả không xuất quan, người tự lo liệu đi!” Nói xong, Ngọc Tâm Vũ biến mất trong lương đình.

“Thật đúng là đồ phá của!” Tạ Mộng Dao dậm dậm chân, nghiệt ngã mắng.

Trong lòng nàng rất hoảng sợ.

Đặc biệt là mỗi lần thành tựu nghịch thiên của Chu Trần truyền đến, nàng đều cảm giác sinh mệnh của mình bước vào đếm ngược, phảng phất một thanh đao đang treo lơ lửng trên đầu, tùy thời có thể rơi xuống.

Tuy nhiên điều nàng không biết là, Ngọc Tâm Vũ cũng chịu áp lực rất lớn.

Gần đây.

Ngọc Tâm Vũ cảm nhận được sư tôn Huyền Cơ tiên tử của mình

đang xa lánh nàng, hiển nhiên không muốn vì nàng mà đồng thời đắc tội Dao Trì Nữ Đế và Chu Trần.

Đặc biệt là tiềm lực của Chu Trần quá đáng sợ rồi.

Hơn nữa thiên phú đặc biệt của Chu Trần, xung quanh có thể tụ tập một đám thế lực lớn.

Những thế gia Đại Đế, tông phái kia, vì muốn Chu Trần giúp nữ tử trong tộc bọn họ thức tỉnh đại đế huyết mạch, đều sẽ quỳ lạy kết giao Chu Trần.

Hiện nay Chu Trần hầu như đã thành đại thế.

Ngay cả Đại Đế hoặc Bán Tiên cũng sẽ không chủ động đi đắc tội Chu Trần.

Thậm chí những cường giả vốn giao hảo với nàng vừa nghe thấy nàng và Chu Trần không hợp, lập tức biến sắc mặt.

Hiển nhiên.

Trong mắt những cường giả này, ngay cả nữ nhi Ngọc Tâm Vũ của nàng cũng xa xa không thể sánh bằng Chu Trần.

"Các ngươi đều không giúp ta, thì đừng trách ta vô tình!" Trong mắt Tạ Mộng Dao lóe lên vẻ điên cuồng.

Chính đạo không tìm được người, chẳng phải vẫn còn Ma đạo sao? …… Trốn vào lầu nhỏ thành một cõi riêng, mặc kệ xuân hạ đông thu.

Hổ khu chấn động, tiên tử bốn phương đều quỳ lạy, phục tùng dưới chân.

Vì thế.

Chu Trần ở Đại Càn thật sự trở thành một vị trạch tu phong lưu, mỗi ngày không ra khỏi cửa chính cổng phụ, chỉ vì lao tâm lao lực

giúp đỡ từng tiên tử nữ thần thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, Đại Đế huyết mạch.

Không chỉ tiên tử nữ thần, Chu Trần dần dần phát hiện còn có yêu nữ, ma nữ.

Chỉ cần bọn họ không gây sự, Chu Trần đều đối xử như nhau.

Hứa Tiên trầm mặc.

Tiêu Viêm rơi lệ.

Phong nguyệt điểm giống như từng tiên tử ma nữ cuồn cuộn như thủy triều từ bốn phương tám hướng kéo đến.

Nàng mắt đẹp ướt át trợn trắng, nằm bò trên người Chu Trần ngay cả một ngón tay cũng không muốn nhúc nhích.

Thân thể nàng thon thả mềm mại, cao ráo, như tiên ngọc được điêu khắc tinh xảo, khí chất lạnh lùng diễm lệ, làn da như tuyết, tự mang theo hàn sương.

Tương tự.

"Một thân chuyển chiến ba nghìn động, một kiếm từng kích trăm vạn sư!" Hóa ra trong miệng nàng còn nhét một sợi tơ đen.

Sợi tơ đen này là Chu Trần chuẩn bị, sớm đã bị Chu Trần xé nát tơi bời, tiện tay vò thành một cục nhét vào cái miệng nhỏ anh đào đỏ mọng dụ người của Diệu Thanh Y.

"Khốn kiếp!" Cả Thiên Nguyên Đại Lục rộng lớn vô ngần, nhưng nếu nói nơi nào có mỹ nhân nhiều nhất, thì không nghi ngờ gì nữa, Càn Đô của Đại Càn vương triều ở Đông Hoang tuyệt đối có danh trên bảng vàng.

Đại Càn vì sự tồn tại của Chu Trần, phảng phất biến thành trung tâm của thế giới, hội tụ vô số cường giả mộ danh mà đến.

May mắn Chu Trần hiểu rõ nhất nỗi lòng nữ nhân, vì không để những tiên tử nữ thần này phải đi một chuyến vô ích, Chu Trần đều sẽ giúp đỡ bọn họ thức tỉnh.

Triệu Long Tượng vừa hâm mộ vừa ghen tị, nhưng nghĩ đến phía sau những tuyệt thế mỹ nhân này có thể còn vô số "chó liếm", thậm chí cả vị hôn phu gì đó.

Hai mươi năm thong thả, thoáng chốc đã trôi qua.

Càn Đô nguy nga rộng lớn, người đông như mắc cửi, các con đường lớn nhỏ, khắp nơi đều có thể thấy từng tiên tử khuynh thành tuyệt thế, mỹ lệ vô song.

Mười năm một giấc mộng xuân trần thế, đổi lấy tiếng bạc tình của Chu lang.

Triệu Long Tượng thân hình cao lớn khôi ngô ngồi trước cửa sổ lầu cao nhất Ngọc Tiên Lâu, trên đùi ngồi hai mỹ nhân, ánh mắt u u.

Diệu Thanh Y, một trong mười đại mỹ nhân Trung Châu, thậm chí ẩn ẩn có danh xưng đệ nhất mỹ nhân Trung Châu.

Những chiếc xe đạp mà đám "chó liếm" vị hôn phu kia không nỡ cưỡi, bị Chu Trần đứng lên đạp, hắn lập tức cảm thấy tâm niệm thông suốt, toàn thân thư thái.

Tuy nhiên giờ phút này nào còn tiên tư thánh khiết như lúc ban đầu, cả một ngọc nữ đã bị Chu Trần "làm hỏng" mất rồi.

Không thể không nói vì muốn thức tỉnh Hoàng Giả hoặc Đại Đế huyết mạch, các nàng thật sự đã liều mạng.

Vì thế.

Mà người đàn ông này bây giờ tên là Chu Trần!

Khiến những người giống như Đường Tam Tạng Tây Thiên thỉnh

kinh này, đều có thể ở Đại Càn vương triều Đông Hoang, công đức viên mãn, thỉnh được chân kinh (chân kim), thức tỉnh Hoàng Giả hoặc Đại Đế huyết mạch.

Càng thêm thần tú nội hàm, ngọc cốt thiên sinh, dung nhan hoàn mỹ, không thể tìm ra một chút tỳ vết nào, thật sự là đẹp đến cực điểm, phong tư tuyệt thế.

Huống hồ hà chỉ mười năm.

Hắn biết những mỹ nhân này đều là đến dâng "cỏ" cho Chu Trần.

Đều là tiên phẩm lương thảo a!

Đáng tiếc hắn chỉ có thể nhìn mà thôi.

Bích Tiên Cung.

Trong rèm sa đỏ tẩm cung, Chu Trần nhìn thiếu nữ đang nằm trong lòng hắn, thân thể hoàn mỹ câu lặc động lòng người đến cực điểm, phảng phất tuyệt đại vưu vật hóa thành từ nước suối.

Đã hai mươi năm rồi.

Thậm chí vô số tiên tử ma nữ không quản nghìn dặm xa xôi, vượt qua nghìn sông vạn núi, trải qua chín chín tám mươi mốt nạn, chạy đến Đại Càn vương triều Tử Tiêu Vực Đông Hoang.

Lần đầu tiên Chu Trần nhìn thấy đối phương thì, khăn sa che mặt, một thân váy áo trắng như tuyết, nhẹ nhàng bay lượn, như minh châu nhả ráng, thanh thoát thoát tục.

Danh tiếng của Chu Trần cũng vì thế mà càng thêm vang dội.

Không chỉ ở Đông Hoang đại địa, ngay cả Trung Châu, Bắc Nguyên, Tây Mạc, Nam Lĩnh xa xôi kia cũng có mỹ danh phong lưu của Chu Trần.

Dao Trì Nữ Đế đã bố trí một tòa đế trận ở Càn Đô, áp chế tất cả tu

luyện giả, đảm bảo an toàn cho Chu Trần.

Mỗi một nữ thần phía sau, có lẽ cũng có một người đàn ông "chơi đến nôn mửa".

Mỗi một nữ thần phía sau, đều có vô số "chó liếm".

Mà Chu Trần lại có thể tùy tiện "chơi", thậm chí còn có người xếp hàng chờ Chu Trần "chơi".

Hắn nhìn những tuyệt thế mỹ nhân qua lại trên đường phố, ghen tị đến mức muốn rụng tai.

Loại "chó liếm" như La Nhất Phàm, tuyệt đối không chỉ có một.

Tiện tay lấy xuống búi tơ đen, Diệu Thanh Y khẽ thở dốc, đôi mắt đẹp nhìn Chu Trần, vừa thẹn vừa oán: "Công tử chỉ biết sắp đặt nô gia!" "Thế tiên tử có thích không?" Chu Trần khẽ mỉm cười, nắm giữ những ưu điểm của tiên tử..

"Công tử chàng nói xem?" Diệu Thanh Y liếc Chu Trần một cái, dung mạo vô song, phong tình vạn chủng.

"Tiên tử chẳng lẽ không thích?" Chu Trần kinh ngạc, vội vàng xin lỗi: "Là Trần đã đường đột tiên tử, vậy Trần bảo đảm sẽ không bao giờ ức hiếp tiên tử nữa!" Vừa nói, Chu Trần liền muốn rút thân rời đi!

"Tiểu bại hoại!" Ngọc thủ vô lực của Diệu Thanh Y vội vàng khó nhọc giơ lên, túm chặt Chu Trần.

Chu Trần mà chạy rồi, nàng tìm ai thức tỉnh đại đế huyết mạch?

Nàng chẳng phải bị 'cướp trắng' rồi sao!

"Người ta chính là thích công tử ức hiếp nô gia!" Diệu Thanh Y môi đỏ khẽ hé, âm thanh như tiếng trời, động lòng người đến cực điểm, mê hoặc lòng người đến cực điểm, phảng phất móng mèo nhỏ đang cào vào lồng ngực!

“Hắc hắc, ta biết ngay tiên tử thích mà!” Chu Trần cười một tiếng, lại lấy ra vài kiện thần binh bảo vật tự tay luyện chế: “Cho nên ta đặc biệt vì tiên tử chuẩn bị thêm nhiều lễ vật, bảo đảm tiên tử mãn tải mà về!” Diệu Thanh Y: “……” Nàng chỉ muốn nói có thể đừng 'chơi' nữa được không?

Ô ô!

Sắp hỏng rồi!

“Thôi vậy, vì thức tỉnh đại đế huyết mạch, liều thôi!” Diệu Thanh Y nghiến răng nghiến lợi cùng Chu Trần “chơi” các loại thần binh đạo cụ.

Trước khi đến nàng đã nghe nói Chu Trần lắm chiêu trò, tự tay luyện chế các loại kỳ môn thần binh, khéo léo đoạt thiên công, thậm chí cuối cùng còn tặng một bộ cho các tiên tử đã thức tỉnh, bảo các nàng giữ bên mình.

Tương truyền như vậy có ích cho Chu Trần tu hành, cũng có ích cho việc thức tỉnh nhanh hơn.

Còn về việc có thật hay không.

Mọi người nói đủ kiểu.

Có người nói là sở thích của Chu Trần.

Có người nói là thật.

Dù sao bất kể thật giả, có việc cầu người, đương nhiên phải cùng người ta “chơi” những thứ người ta thích!

“Nhấc mông lên!” Chu Trần dùng sức nhào nắn cặp mông mềm mại của Diệu Thanh Y.

Diệu Thanh Y nằm sấp, quay đầu liếc Chu Trần một cái.

Chu Trần cười một tiếng, chỉ thấy nàng lệ chảy đầy mặt, hai mắt

sưng đỏ, nhưng Chu Trần vẫn không hề khách khí.

Đồ của người khác, "chơi" hỏng cũng không đau lòng.

Lại là vài phen mây mưa, mấy lượt Vu Sơn.

Chu Trần lòng mãn ý túc, nhìn tiên tử đã ngất đi, không hề lưu luyến rút thân đứng dậy, nhìn về phía bảng điều khiển cá nhân: 【Phong Nguyệt Bảo Giám】 Chủ nhân: Chu Trần Công pháp: Vạn Tượng Võ Điển, Ngũ Đế Ngũ Hành Công Cảnh giới: Thần Thông cảnh ngũ trọng (0/1000 ức) / Hóa Thần đỉnh phong (0/10000 ức) Bản mệnh thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ Thiên Cương Thần Thông: Phi Thân Thác Tích, Lưỡng Giới Đao, Hiệp Sơn Siêu Hải, Chưởng Ác Ngũ Lôi, Tiềm Uyên Súc Địa Địa Sát Thần Thông: Bát Hoang Lục Hợp Đao, Đam Sơn, Cấm Thủy, Thổ Hành, Ngũ Hành Thần Lôi…… Phong Nguyệt Điểm: 10001.11 ức Trong hai mươi năm, Chu Trần đã tiêu hao chín ngàn ức Phong Nguyệt Điểm để đề thăng tu vi tiên đạo lên Hóa Thần đỉnh phong, lại tu thành ba môn Thiên Cương Thần Thông.

Hiệp Sơn Siêu Hải, khiến Chu Trần sở hữu sức mạnh vô cùng, có thể kẹp núi Thái Sơn vượt qua biển Bắc, mang sức mạnh vĩ đại vô cùng của núi Đông Sơn.

Đây cũng là lý do ngay cả tiên tử cảnh giới Vương Giả khi đối mặt với Chu Trần cũng có cảm giác "ăn không tiêu".

Còn Chưởng Ác Ngũ Lôi, ngũ lôi giả, tên gọi ngũ lôi, thực chất là ngũ khí.

Ngũ lôi thuộc về ngũ tạng.

Khí của ngũ tạng toàn tụ, hội tụ thành một, mới có thể đạt đến đại đạo, nắm giữ diệu dụng của ngũ lôi.

Khu lôi dịch điện, đảo vũ kỳ tình, trị túy hàng ma, nhương hoàng

đãng lịch, luyện độ u hồn.

Lôi đình giả, hiệu lệnh của trời.

Sau Lưỡng Giới Đao, Chưởng Ác Ngũ Lôi là một Thần Thông công kích siêu cường khác của Chu Trần.

Tiềm Uyên Súc Địa, có thể ở trong vực sâu tự do ra vào, thông suốt không trở ngại.

Có thể thu nhỏ địa mạch, ngàn dặm trong tầm tay, hiện tại rõ ràng là trong tầm mắt.

Trong Tử Phủ Thánh Địa không thiếu Thần Thông, nhưng rất nhiều Thần Thông Chu Trần cảm thấy không có tác dụng gì, cũng không tu luyện.

Sắt tốt dùng vào lưỡi đao.

Điều quan trọng nhất là Chu Trần muốn luyện chế Hồng Trần Thiên Chu, tu vi Hóa Thần và Thần Thông cảnh không đủ, ít nhất phải đạt Tiên đạo Luyện Hư mới được.

Vì thế.

Chu Trần dùng Phong Nguyệt Điểm trước để đề thăng tu vi tiên đạo.

Đợi sau khi hắn Luyện Hư, liền có thể sơ bộ luyện thành Hồng Trần Thiên Chu, sau đó đi ra ngoài thu thập Thần Thông thích hợp cho hắn.

Có các tiên tử nữ thần đến từ tứ hải bát hoang, nhân mạch của Chu Trần hiện nay rộng lớn đến khó mà diễn tả, nhưng những tiên tử nữ thần này, đa số đều không thể tự mình quyết định trực tiếp trao Thần Thông cho hắn.

Dù sao Thần Thông lợi hại rất trân quý, những tiên tử nữ thần có

thể đến tìm Chu Trần đều không vượt quá cảnh giới Vương Giả, như một số Thần Thông vô thượng của các thế gia Đại Đế mà Chu Trần để mắt tới, phải có lão tổ gia tộc đồng ý mới được.

Bọn họ không thể tự quyết.

Chương 173

Còn về những tiên tử Vương Giả của các thế gia Hoàng Giả có thể tự quyết, Thần Thông có thể khiến Chu Trần để mắt không nhiều, nhưng Chu Trần cũng đã thu thập không ít.

Có chuẩn bị không lo!

"Đã đến lúc tấn thăng Luyện Hư rồi!" Giữa Luyện Hư và Hóa Thần không có biến hóa quá lớn, không như Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, đều có những đặc trưng rõ ràng.

Nguyên thần vẫn là nguyên thần.

Nhưng sau khi đạt đến Luyện Hư, nguyên thần sẽ tiến một bước thuế biến, thậm chí có thể xuất khiếu chiến đấu.

Một số nơi cũng gọi Luyện Hư là Xuất Khiếu cảnh.

Nhưng đặc điểm lớn nhất của Luyện Hư cảnh không chỉ là nguyên thần xuất khiếu chiến đấu, mà là sự thao túng và vận dụng lực lượng thiên địa, thiên địa chi uy.

Cường giả Luyện Hư cảnh, mỗi một đòn đều có thể điều động lực lượng thiên địa gia trì, ẩn chứa thiên địa chi uy, vượt xa cường giả Hóa Thần cảnh.

"Hư" trong Luyện Hư, có thể hiểu là hư không, hư vô, chỉ chung trời đất.

Đây cũng là nguồn gốc của Luyện Hư cảnh.

Mà muốn từ Hóa Thần tấn thăng Luyện Hư, cần nguyên thần cường đại đến một trình độ nhất định, sau đó dùng nguyên thần giao cảm thiên địa, tiến hành thiên nhân cảm ứng, mới có thể lĩnh ngộ và vận dụng lực lượng thiên địa.

Mà nguyên thần càng cường đại, sau khi tấn thăng Luyện Hư, lực lượng thiên địa có thể điều động tự nhiên càng nhiều, uy năng tự nhiên càng cường đại.

Sau khi Chu Trần tu thành nguyên thần, nguyên thần của hắn ngày ngày đêm đêm trong Phong Nguyệt Bảo Giám cùng Tần Hồng Ngọc, Tịnh Nguyệt Am Chủ, Tố Tố sư thúc, Ly Trường Hận, Thiên Hương, Cơ Phượng Hà, Liễu Như Ý và những người khác hợp thể song tu.

Nguyên thần của hắn phi thường cường đại.

Huống hồ hắn còn đúc thành siêu cấp tử kim nguyên thần chưa từng có trước đây.

Sau khi hắn tấn thăng Luyện Hư, thực lực sẽ bạo trướng vô số lần, thật sự phát huy nguyên thần cường đại của hắn đến cực hạn.

"Cộng điểm!" Cùng với một vạn ức Phong Nguyệt Điểm được cộng vào tu vi tiên đạo, tử kim nguyên thần của Chu Trần lập tức tỏa ra hà quang vô lượng, giao hòa với thiên địa hư không, phảng phất dung làm một thể, rơi vào đốn ngộ.

Chu Trần cảm nhận được sự rộng lớn và hạo hãn của thiên địa hư không, vô số đạo và pháp tắc giao thoa, tạo thành một thế giới thiên địa huyến lệ đa sắc.

Sự lĩnh ngộ của hắn đối với lực lượng thiên địa không ngừng đề thăng như kình dài hút nước.

Khoảnh khắc này.

Trời đất giống như một tuyệt thế mỹ nhân có tấm lòng vĩ đại vô biên, sâu không lường được, từng chút một cởi bỏ khăn che mặt trước Chu Trần.

Chu Trần giống như một tên háo sắc, từng chút một vén mở ngoại y của trời đất, thưởng thức phong thái vô thượng ẩn chứa bên trong.

Trời đất trong mắt mỗi người đều không giống nhau.

Trời đất trong mắt bình dân bách tính, chính là vợ con trên giường ấm, một con bò già, vài mẫu ruộng.

Trời đất trong mắt Hoàng đế, chính là vạn lý giang sơn của hắn, hậu cung giai lệ ba ngàn.

Trời đất trong mắt tu luyện giả thì khác.

Nhưng trước Hóa Thần, cũng không tiếp xúc lực lượng thiên địa, trời đất trong mắt vẫn chỉ là phù phiếm trên bề mặt.

Nhưng hiện tại…… Cùng với Chu Trần không ngừng vén mở ngoại y của tuyệt thế mỹ nhân thiên địa này, Chu Trần cuối cùng cũng nhìn thấy phong cảnh tuyệt thế chân chính bên trong.

Hắn nhìn thấy linh khí giữa trời đất lưu động, các loại lực lượng thiên địa giao thoa trong hư không, tam thiên đại đạo và pháp tắc giống như xương cốt kinh mạch của mỹ nhân, ẩn tàng trong đó.

Ông!

Đột nhiên, khí tức trên người Chu Trần biến đổi, linh khí thiên địa và năng lượng hư không cuồn cuộn không ngừng dũng nhập vào cơ thể Chu Trần.

Thiên địa xung quanh phát sinh biến hóa rõ rệt, vô số linh khí như ngân hà đổ xuống, cuồn cuộn kéo đến, hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ!

"Đây là……" "Luyện Hư!" "Là Chu công tử!" "Chu công tử tấn thăng Luyện Hư rồi, lại nhanh như vậy!?" "Mới hai mươi năm thôi sao?" "Trời ơi, hai mươi năm đã tấn thăng Luyện Hư rồi?" "Thật sự là quá nhanh rồi!" …… "Công tử đột phá rồi!" Diệu Thanh Y đột nhiên mở mắt, nhìn Chu Trần đang bị vô số linh khí bao bọc trước mặt, trong mắt dị sắc liên tục.

“Thật lớn……” Đột nhiên, nàng nhìn thấy siêu cấp tử kim nguyên thần của Chu Trần, ánh mắt lập tức ngây dại.

Cái “lớn” trong mắt nàng không phải là kích thước.

Mà là sự cường đại.

Trong mắt nàng, siêu cấp tử kim nguyên thần của Chu Trần chói lọi rực rỡ, như mặt trời rực rỡ vô cùng, quang mang vạn trượng.

Trong màu tím chí tôn chí quý mang theo màu vàng bất hủ rực rỡ, thần thánh vĩnh hằng.

Nguyên thần của Chu Trần trong quá trình giao cảm với thiên địa không ngừng thuế biến, trở nên càng thêm cường đại.

Muốn nguyên thần xuất khiếu chiến đấu, nguyên thần tự nhiên phải vô cùng cường đại.

Cùng với khí tức của Chu Trần biến hóa, trên bầu trời, từng đạo hà quang rủ xuống.

Hà quang tràn ngập trời đất, huyến lệ chói mắt.

Đây là dị tượng sinh ra khi nguyên thần giao cảm với thiên địa khi tấn thăng Luyện Hư.

Dựa theo cường nhược của nguyên thần mỗi người, lực lượng thiên địa dẫn động nhiều ít khác nhau, phạm vi dị tượng bao phủ cũng có sự khác biệt.

“Tiểu bại hoại này tu luyện thật nhanh a!” Hoàng Phủ Nguyệt Dao nhìn lên bầu trời, nhưng nghĩ đến Chu Trần mỗi ngày vùi mình trong ôn hương nhuyễn ngọc, giữa cánh tay sen đùi ngọc, muốn không đề thăng nhanh cũng không được.

“Hà quang đã bao phủ ba vạn dặm!” “Mười vạn dặm……” “Ba mươi vạn dặm……” Trong mắt nàng mang theo sự tò mò và kỳ vọng,

ánh mắt sáng rực.

Giống như Hoàng Phủ Nguyệt Dao, còn có vô số cường giả ở Càn Đô.

"Ta cảm giác Chu công tử lại sắp phá kỷ lục rồi!" "Tự tin lên, bỏ hai chữ "cảm giác" đi!" "Chu công tử tất nhiên sẽ phá kỷ lục, nguyên thần tử kim chưa từng có kia đã phá kỷ lục rồi, nay tấn thăng Luyện Hư, phá kỷ lục chẳng phải là chuyện tất nhiên sao?" "Chính xác!" "Phạm vi dị tượng hà quang Luyện Hư chính là ở cường nhược của nguyên thần cùng sự giao cảm với thiên địa, tử kim nguyên thần của Chu công tử kinh khủng như vậy, dị tượng tất nhiên sẽ là hạo đại chưa từng có!" …… Dưới ánh mắt sáng rực đầy kỳ vọng của mọi người, hà quang đầy trời bao phủ toàn bộ Càn Đô, thậm chí còn lan rộng ra bên ngoài.

Phạm vi bao phủ hà chỉ trăm vạn dặm!

Hít!

"Lại kinh khủng như thế!" "Tương truyền thiên kiêu Tiên Linh Căn ngưng tụ tử kim nguyên thần, dị tượng Luyện Hư của họ cũng chỉ bao phủ mười vạn dặm mà thôi!" "Trời đất!" "Không phải người!" "Tiên thần chuyển thế lại kinh khủng như vậy sao?" Mọi người đều kinh ngốc.

Bọn họ biết Chu Trần khẳng định sẽ phá kỷ lục, nhưng không ngờ chênh lệch lại lớn đến như vậy.

Dị tượng vượt quá thiên kiêu Tiên Linh Căn ngưng tụ tử kim nguyên thần hơn mười lần!

Thiên phú và tiềm lực của hắn, quả thực không thể tính toán!

Ít nhất cũng vượt quá trăm lần nghìn lần!

"Thật lợi hại!" Diệu Thanh Y kiều khu khẽ run, đôi mắt đẹp sáng

rực, nhìn Chu Trần quang mang vạn trượng, hai chân siết chặt, cảm giác lại muốn rồi!

Người đàn ông này thật sự khiến người ta mê đắm!

Thật muốn thân thể cường đại của đối phương nghiệt ngã nhét vào…… …… Bích Tiên Cung.

Chu Trần cảm thụ sự biến hóa của bản thân, cảm thụ sự khác biệt và huyến lệ của thiên địa, có một cảm giác sảng khoái không thể nói thành lời.

Giống như người đeo kính lau sạch một lớp sương trắng trên kính, cả thế giới trong mắt hắn đột nhiên trở nên rộng lớn sáng sủa.

Loại cảm giác đó, không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để miêu tả!

"Đây chính là Luyện Hư sao……" Chu Trần thầm thì trong lòng, tinh mang lấp lánh trong mắt.

Hắn cuối cùng cũng có thể luyện thành Hồng Trần Thiên Chu rồi.

Vạn sự câu bị, chỉ thiếu gió đông.

Giờ đây.

Gió đông đã đến!

Trong Bích Tiên Cung.

Chu Trần cảm nhận sự biến hóa nơi bản thân, cảm nhận thiên địa hoàn toàn mới mẻ trước mắt, hoàn toàn không để ý đến chấn động và kinh hãi bên ngoài.

Kỳ thực, chấn động mà hắn gây ra đã đủ nhiều rồi.

Rất nhiều người đều đã miễn dịch.

Nếu ngày nào đó Chu Trần không có cử chỉ kinh thế, điều đó mới

khiến người ta bất ngờ.

"Chúc mừng công tử, tấn thăng Luyện Hư, thành tiên thành thần, chỉ nhật khả đãi!" Diệu Thanh Y tóc xanh bay lượn, không linh tuyệt tục, thần tú nội uẩn, ngọc cốt thiên sinh, tiên tư vô song, thanh âm như thiên lai.

Thế nhưng giờ khắc này nàng không mảnh vải che thân, ngọc thể đã mê ly.

Thậm chí nước mắt chảy dài, đôi mắt sưng đỏ, ẩn ẩn có thể thấy một giọt lệ từ khóe mắt trượt xuống, "ba tháp" một tiếng rơi xuống đất.

Dùng sức xoa nắn cặp đồn biện đầy đặn mềm mại của Diệu Thanh Y, cảm giác đàn hồi rất thoải mái.

Hắn nhìn qua đôi mắt đẫm lệ, sưng đỏ của Diệu Thanh Y.

Nàng thanh nhã thoát tục, như tiên tử trên thần nguyệt, nay lại đọa vào hồng trần vạn trượng, lấm lem bùn nhơ, càng có một loại dụ hoặc khác biệt.

Lôi Quang Như Ý Thủ thi triển tuyệt thế chỉ pháp Linh Tê Nhất Chỉ thăm dò một chút, rồi mạnh mẽ xoa nắn vết thương sưng đỏ.

Sau một hồi liệu thương trừ độc, nhìn Diệu Thanh Y hạnh phúc ngất đi, Chu Trần thỏa mãn rút thân rời đi.

"Thành tiên thành thần không biết, nhưng ta muốn còn khoái hoạt hơn cả thần tiên!" "Xin công tử cứ việc phân phó nô gia!" Diệu Thanh Y yểu điệu mỉm cười, hiểu chuyện quay người, lưng đối diện Chu Trần.

Chu Trần rút thần binh Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm, nhắm thẳng vào độc nang huyệt đạo đang chảy dịch trắng của Diệu Thanh Y mà đâm vào.

Hô!

Chu Trần đến tu luyện thất, lòng bàn tay hiện lên một chiếc tiểu chu bằng bạch ngọc lớn bằng bàn tay.

Đây chính là nguyên mẫu của Hồng Trần Thiên Chu.

Tuy rằng Hồng Trần Thiên Chu dường như chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng kỳ thực phi thường lớn.

Tiếp đó, Chu Trần xuất hiện tại phòng điều khiển trung tâm của Thiên Chu.

Phòng điều khiển rất rộng, giống như một bí cảnh, ở giữa có một Lôi Trì, đây là Hỗn Độn Lôi Trì do Chu Trần luyện chế, là động lực hạch tâm của Thiên Chu.

Trước đó, hạt giống Cây Thế Giới đã được Chu Trần ném vào Hỗn Độn Lôi Trì.

Mà cùng với việc hạt giống Cây Thế Giới đâm rễ nảy mầm, Hỗn Độn Lôi Trì lập tức phát sinh biến hóa cực lớn, thuế biến thành Sinh Mệnh Lôi Trì, bên trong ẩn chứa lực lượng sinh mệnh và lôi đình nồng liệt.

Giữa Sinh Mệnh Lôi Trì mọc lên một cây non, đây là hình ảnh thu nhỏ tượng trưng của Cây Thế Giới, điều kỳ lạ là cây này chỉ có thân cây mà không có lá!

Chu Trần làm chủ nhân, có thể cảm nhận rõ ràng, rễ của cây non dường như câu thông Hỗn Độn Hư Không, có thể từ ngoại giới hấp thụ các loại năng lượng Hỗn Độn Hư Không, quán nhập Thiên Chu, hóa thành động lực của Thiên Chu.

Đồng thời, năng lượng dư thừa tích lũy trong Sinh Mệnh Lôi Trì, làm năng lượng dự phòng cho Hồng Trần Thiên Chu.

Một khi chiến đấu, Thiên Chu phát huy uy năng khổng lồ, năng lượng tiêu hao sẽ vô cùng lớn, lúc đó dựa vào năng lượng Hỗn Độn Hư Không chuyển hóa hấp thụ không thể duy trì uy năng khổng lồ bộc phát tức thời, liền phải dựa vào năng lượng tích trữ trong Sinh Mệnh Lôi Trì!

Và Hồng Trần Thiên Chu của Chu Trần có thể hấp thụ năng lượng Hỗn Độn Hư Không làm động lực không ngừng, chính là nhờ sức mạnh của hạt giống Cây Thế Giới.

Đây cũng là điểm mạnh khác biệt của Hồng Trần Thiên Chu của Chu Trần so với các phi chu khác.

Hơn nữa, lợi ích của Hồng Trần Thiên Chu lấy hạt giống Cây Thế Giới làm hạch tâm không chỉ dừng lại ở đó.

Một mảnh lá của Cây Thế Giới liền là một thế giới.

Chu Trần cũng có thể khai mở từng thế giới trong Hồng Trần Thiên Chu.

Ông!

Ngay lúc này, cây non Cây Thế Giới trong Sinh Mệnh Lôi Trì ánh sáng lấp lánh, một thân ảnh cao ráo, đầy đặn ngưng tụ trước mặt Chu Trần.

Thân thể trắng nõn mềm mại không chút che chắn liền hiện ra trước mắt Chu Trần.

Chu Trần trợn tròn mắt, hô hấp ẩn ẩn dồn dập mấy phần.

Nữ tử trước mắt không mảnh vải che thân, ba ngàn tóc xanh bay lượn, da thịt như ngưng chi, trắng nõn hơn tuyết, không linh tuyệt tục, băng cơ ngọc cốt, tiên tư vô song.

Nàng vòng eo thon mềm mại uốn lượn, đôi chân dài thẳng tắp

khép chặt, ở giữa không một khe hở, ngay cả một ngón tay cũng không thể lọt vào.

Một đôi cánh tay thon dài ưu nhã buông thõng, đôi tay ngọc trắng nõn thon dài xếp ở vùng bụng dưới, đối diện Chu Trần cúi mình thi lễ: "Nô gia bái kiến chủ nhân!" Trước thân nàng, hai loại màu sắc trắng tuyết và đỏ hồng đối lập rõ ràng, như hàn mai nở trong tuyết, kiêu hãnh đứng trên cành.

Ánh mắt Chu Trần khẽ động, nữ tử trước mắt có thể nói là hoàn hảo hợp với khẩu vị của hắn.

Mà nữ tử này tự nhiên chính là khí linh Hồng Trần Thiên Chu.

"Không cần đa lễ, sau này cứ gọi ngươi là Hồng Trần!" Chu Trần biết Hồng Trần là chân linh được sinh ra từ việc hạt giống Cây Thế Giới dung hợp Thiên Chu, không chỉ trí tuệ phi phàm, mà còn là quản gia thông minh quan trọng nhất của hắn.

"Đa tạ chủ nhân tứ danh!" Hồng Trần yểu điệu mỉm cười, rất vui vẻ, mừng vì mình có tên.

"Có y phục không?" Chu Trần cảm nhận sự đàn hồi kinh người trong đó, thưởng thức cảnh đẹp trước mắt!

"Chủ nhân không hài lòng sao?" Hồng Trần gò má trắng nõn ửng hồng, nàng có thể cảm tri được một số sở thích của Chu Trần, cho nên hình dáng hóa hình của nàng hoàn mỹ phù hợp với sở thích của Chu Trần.

"Thích!" Chu Trần giơ tay xoa nắn gò má nàng, "Bất quá ta càng thích tự tay bóc mở y phục của mỹ nhân!" Kỳ thực, sự dụ hoặc thật sự của việc không mảnh vải che thân, không bằng việc ẩn hiện, khiến ngươi nhìn thấy mà lại không thể thấy rõ, đó mới là điều hấp dẫn nhất.

Khiến người ta có vô hạn tơ tưởng, muốn thăm dò bí mật trong đó!

"Hiện nay Thiên Chu thế nào?" Chu Trần hỏi.

Tuy hắn có thể cảm nhận được tất cả tình huống của Hồng Trần Thiên Chu, nhưng vẫn muốn nghe ý kiến của Hồng Trần.

"Bẩm chủ nhân, hiện nay chủ thể Thiên Chu hoàn chỉnh, nhưng chưa khai mở bất kỳ đơn nguyên nào, cũng chưa tải thêm vũ khí, chỉ là một chiếc phi hành Thiên Chu mạnh mẽ!" Hồng Trần nghiêm túc nói.

"Nếu đã vậy, vậy thì trước tiên khai mở hai đơn nguyên!" Vạn Tượng Thần Binh trên người Chu Trần và Thiên Nộ Kiếm ẩn dưỡng trong đan điền bay ra, hắn phân phó: "Lấy Vạn Tượng Thần Binh khai mở chủ đơn nguyên thế giới, lấy Thiên Nộ Kiếm khai mở một phó đơn nguyên!" "Vâng, chủ nhân!" Hồng Trần điều khiển năng lượng trong Sinh Mệnh Lôi Trì quán nhập Vạn Tượng Thần Binh, chỉ thấy Vạn Tượng Thần Binh quang hoa lưu chuyển, hóa thành một cây rìu khổng lồ!

Phong mang không thể hình dung dũng động, mang theo khí lưu hỗn độn.

Ông!

Cây rìu khổng lồ vung lên, uyển như Bàn Cổ khai thiên tích địa, hỗn độn phân ra âm dương, khí trong thăng lên, khí đục giáng xuống, một mảnh không gian mênh mông vô tận được khai mở ra!

Năng lượng tích trữ trong Sinh Mệnh Lôi Trì nhanh chóng tiêu hao đồng thời cũng điên cuồng hấp thụ năng lượng Hỗn Độn Hư Không để nhanh chóng bổ sung.

Mà trong lúc thế giới này khai mở, trên thân chính của cây non Cây

Thế Giới trong Sinh Mệnh Lôi Trì mọc ra một mảnh lá xanh biếc.

Lá khẽ rung, nhanh chóng trưởng thành.

Mà thế giới được Vạn Tượng Thần Binh hóa thành rìu lớn khai mở cũng nhanh chóng diễn hóa, hóa thành một thế giới sinh mệnh bao la vạn tượng.

Từng đạo tiên thiên linh khí tràn ngập không trung, vô tận hà quang dũng động, đầy trời kim sắc quang huy buông xuống, bao phủ Vạn Tượng Thần Binh.

Giờ khắc này, Vạn Tượng Thần Binh chiến minh hưng phấn, càng tiến thêm một bước, hóa thành Khai Thiên Thần Khí.

Chu Trần thân ảnh khẽ động, đến thế giới mới khai mở, giơ tay vẫy một cái, rìu lớn do Vạn Tượng Thần Binh hóa thành rơi vào lòng bàn tay.

Rìu lớn rơi vào tay, Chu Trần vung vẩy, cảm nhận sự biến hóa khổng lồ và uy năng vô tận ẩn chứa trong đó, khóe mắt hiện rõ ý cười.

"Rất tốt!" Chu Trần cười nói: "Sau này chủ đơn nguyên của Hồng Trần Thiên Chu là Vạn Tượng Giới!" "Vâng, chủ nhân!" Sau đó.

Thiên Nộ Kiếm cũng khai mở một thế giới, thế giới này tràn ngập vô tận kiếm khí, từng tòa kiếm sơn cao vút mây xanh sừng sững, chính là phúc địa của kiếm tu.

Thiên Nộ Kiếm cũng thuế biến thành Khai Thiên Thần Khí, đẳng cấp và uy năng bạo trướng.

Trên thân chính của Cây Thế Giới trong Sinh Mệnh Lôi Trì lại mọc ra một mảnh lá nữa.

"Đơn nguyên này là Thiên Nộ Kiếm Giới!" Chu Trần đến Thiên Nộ Kiếm Giới, tay cầm Thiên Nộ Kiếm, ý khí phong phát, sau này nơi

đây có thể nuôi dưỡng một đạo quân kiếm tu.

Chu Trần lại lấy ra một chiếc sừng nhọn màu đen, chiếc sừng nhọn này chính là độc giác của Thái Cổ hung thú Liệt Thiên Hủy.

Sừng của Liệt Thiên Hủy phi thường cường hoành, có năng lực Liệt Thiên, cố được danh là Liệt Thiên Hủy.

Đây là lễ vật gặp mặt một vị tiên tử của Đại Đế thế gia tặng cho Chu Trần, vì cái này Chu Trần đã tốn không biết bao nhiêu ức kim.

Chương 174

"Tải thêm vào phía trước Thiên Chu, làm vũ khí tấn công!" Ném độc giác của Liệt Thiên Hủy, Chu Trần phân phó.

"Vâng, chủ nhân!" Hồng Trần lập tức điều động năng lượng trong Sinh Mệnh Lôi Trì dung hợp độc giác Liệt Thiên Hủy.

Chỉ thấy chiếc sừng nhọn đen tuyền vốn ban đầu, sau khi được Thiên Chu tẩy lễ, hoàn toàn dung hợp với Thiên Chu, hóa thành màu trắng ngà.

Hiện nay Thiên Chu giữ nguyên hình dáng dài mười trượng, mà chiếc sừng nhọn màu trắng bạc này lại dài một trượng, tương đương một phần mười chiều dài của Thiên Chu!

Đầu sừng nhọn ánh sáng lấp lánh, dường như có thể xé rách thương khung.

Đồng thời, trên Cây Thế Giới trong Sinh Mệnh Lôi Trì lại mọc ra một mảnh lá nữa.

Hiển nhiên, độc giác Liệt Thiên Hủy làm một đơn nguyên vũ khí, cũng khai mở một thế giới vũ khí chuyên thuộc, trở thành một kiện Khai Thiên Thần Khí.

"Cứ gọi là Liệt Thiên Giác đi!" Chu Trần nhìn Liệt Thiên Giác, thế giới mà nó khai mở hoàn toàn khác với Vạn Tượng Giới và Thiên Nộ Kiếm Giới, bên trong tràn ngập lực lượng phong mang vô tận.

Khi chiến đấu, sức mạnh của toàn bộ thế giới sẽ làm hậu thuẫn cho Liệt Thiên Giác, thậm chí nếu thế giới này không đủ, Chu Trần còn có thể điều động năng lượng dự trữ trong Sinh Mệnh Lôi Trì.

Một khi bộc phát, uy lực đó có thể xưng là kinh thiên địa khấp quỷ

thần.

Thật sự có thể Liệt Thiên!

"Hiện tại Hồng Trần Thiên Chu của ta cũng coi như có chút chiến lực rồi!" Chu Trần rất hài lòng, đừng nói gì khác, hắn điều khiển phi chu toàn lực bộc phát, trực tiếp đâm thẳng tới, cho dù là Võ Đạo Hoàng Giả, cũng phải tránh né phong mang của nó!

Tuy nhiên, chỉ một Liệt Thiên Giác hoàn toàn không đủ.

Chu Trần hai mươi năm này đã thu thập không ít bảo vật cho ngày này.

Chu Trần lấy ra Thiên Cơ Viên Bàn, đây là Chu Trần mời nữ đế sư phụ từ Tử Phủ Thánh Địa tìm được, là một kiện đế binh tàn khuyết.

Từng thuộc sở hữu của Thiên Cơ Đại Đế.

Thiên Cơ Viên Bàn dung nhập phi chu, không chỉ bù đắp sự tàn khuyết, mà còn thuế biến thành Khai Thiên Thần Khí, sự huyền diệu của nó vượt xa đế binh.

Chỉ thấy thế giới Thiên Cơ mới khai mở vô số quang tuyến thần bí đan xen ngang dọc, uyển như bàn cờ.

Mà Thiên Cơ Viên Bàn dung nhập vào đỉnh cao nhất của cột buồm trung tâm phi chu, uyển như một cây đại tán không ngừng xoay tròn, Chu Trần mệnh danh là Thiên Cơ Tán.

Chiếc tán này có thể bình tế thiên cơ, cũng có thể thôi diễn thiên cơ!

Tương đương với hệ thống dò quét như radar trong tàu sân bay, tầm quan trọng của nó có thể tưởng tượng được.

Để có được cái này, Chu Trần đã đặc biệt tìm đến Dao Trì Nữ Đế,

mới có được bảo vật phù hợp như Thiên Cơ Viên Bàn!

Cuối cùng, Chu Trần lại dung nhập ba kiện bảo vật khác mà hắn đã sưu tập: Kiện thứ nhất, Tỏa Thiên Truy Hồn Câu, tương tự như mỏ neo của thuyền, có thể khóa chặt câu lấy địch nhân, khiến địch nhân khó thoát khỏi cánh.

Kiện thứ hai, Ngũ Đế Ngũ Quang Tán, ẩn chứa ngũ hành, khi bung ra, như một chiếc tán ngũ sắc khổng lồ, phòng ngự vô song, vạn pháp bất xâm, là vũ khí phòng ngự mạnh nhất của phi chu!

Kiện thứ ba, Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo, chủ yếu dùng để tấn công tầm xa, là vũ khí tấn công tầm xa mạnh nhất của phi chu.

Cùng với việc các bảo vật mà Chu Trần thu thập dung hợp hoàn tất, Hồng Trần Thiên Chu thay đổi hoàn toàn, như chim súng đổi pháo, hoán nhiên nhất tân.

Cây Thế Giới trong Sinh Mệnh Lôi Trì cũng mọc ra bảy mảnh lá. 【Hồng Trần Thiên Chu】 Chủ nhân: Chu Trần Khí linh: Hồng Trần Chủ đơn nguyên: Vạn Tượng Giới (Vạn Tượng Thần Binh) Phó đơn nguyên: Thiên Nộ Kiếm Giới (Thiên Nộ Kiếm) Đơn nguyên vũ khí: Liệt Thiên Giác (Liệt Thiên Giới), Thiên Cơ Tán (Thiên Cơ Giới), Tỏa Thiên Truy Hồn Câu (Tỏa Thiên Giới), Ngũ Đế Ngũ Quang Tán (Ngũ Quang Giới), Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo (Nguyên Khí Pháo Giới) Thương khung mờ mịt, mênh mông vô tận.

Một chiếc phi chu dài mười trượng, trắng ngà như ngọc, như một thể thống nhất, nghiền ép hư không, uyển như một đạo lưu quang lướt qua thiên tế.

Trên đỉnh cột buồm cao nhất giữa phi chu, một chiếc đại tán màu bạc huyền diệu phi phàm từ từ xoay chuyển, từng khắc giám sát mọi tình huống xung quanh!

Chiếc phi chu này chính là Hồng Trần Thiên Chu của Chu Trần.

Sau khi luyện thành Hồng Trần Thiên Chu, Chu Trần xử lý xong chuyện Đại Càn, liền dẫn theo chúng nữ có quan hệ với hắn cùng rời khỏi Đại Càn.

Trong Thiên Chu hiện nay đã khai mở bảy thế giới, trong đó năm thế giới là thế giới đơn nguyên vũ khí, chủ yếu cung cấp năng lượng cho vũ khí trên Thiên Chu, không thích hợp cho tu luyện giả thông thường tu hành cư trú.

Nhưng chủ đơn nguyên Vạn Tượng Giới mà Chu Trần khai mở thích hợp cho bất kỳ tu luyện giả nào, hơn nữa bên trong rộng lớn vô tận, hiện nay không kém gì một tiểu thế giới.

Giữa hư không lại tràn ngập tiên thiên linh khí, đối với tu luyện giả mà nói không khác gì một động thiên phúc địa chân chính.

Sau này khi Thiên Chu thăng cấp, những thế giới này còn sẽ tiếp tục tăng cường.

Đồng thời, Thiên Chu cũng có thể tiếp tục dung nhập bảo vật, khai mở thế giới mới.

"Chủ nhân, kiểm tra thấy Bách Vạn lý ngoài Bạch Hổ Thành đang gặp phải thú triều công kích, tiếp tục tiến lên sẽ gặp phải thú triều, có nên đổi đường không?" Thanh âm như thiên lai của Hồng Trần vang lên bên tai Chu Trần.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao giật mình, còn tưởng có người đến, kiều khu run lên, thân thể căng cứng!

Nàng bàn tay ngọc trắng nõn nắm rèm, chống đỡ trên cửa sổ kính.

Chu Trần ôm lấy mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao cùng ngắm nhìn sơn hà tráng lệ bên dưới phi chu, ngắm nhìn trời xanh mây trắng lướt qua dưới chân trong chớp mắt.

“Không được nói!” “Ai là tiểu phá hoại?” Hoàng Phủ Nguyệt Dao quay đầu lườm Chu Trần một cái, thật đúng là quá vô sỉ.

Nàng nhớ có một tiên tử Vương Giả tên là Bạch Kỳ đến từ Bạch Hổ Thành, hơn nữa còn thức tỉnh huyết mạch Đại Đế.

Điều này khiến Chu Trần hít một hơi khí lạnh, nhìn hình ảnh chiếu trên màn hình pha lê, trong vô số chấm đen xen lẫn từng chấm đỏ. 【Chấm đỏ có đánh dấu đặc biệt: Yêu thú Thất Giai.

Yêu thú Thất Giai còn được gọi là Thú Vương】 “Đại phá hoại!” Hoàng Phủ Nguyệt Dao khẽ cắn môi son, quay đầu lườm Chu Trần một cái.

Mỹ nhân sư phụ dưới sự tư nhuận khai phá của Chu Trần, càng thêm thành thục phong vận, như quả đào mật chín mọng, cắn một miếng nước đặc biệt nhiều!

Chu Trần nhẹ nhàng xoa nắn điểm mạnh của mỹ nhân sư phụ, nhìn ngọn núi lớn hiện ra ngoài cửa sổ, tán thán: “Mỹ nhân sư phụ, nàng xem ngọn núi kia thật hùng vĩ!” “Nghịch đồ!” Ngay lúc này, màn hình pha lê bên cạnh hiện lên một bức họa diện.

Một tòa cự thành vô cùng hùng vĩ cao lớn, uyển như một đầu cự thú nằm rạp trong rừng núi, trên bảng hiệu cổng thành có ba chữ lớn: “Bạch Hổ Thành!” Và xung quanh thành trì, thậm chí trên không trung đều có vô số yêu thú đang điên cuồng xung kích Bạch Hổ Thành, hiển nhiên là thú triều công thành.

Thất Giai yêu thú tương đương với Vương Giả hoặc đại năng Hợp Thể Cảnh, cho dù ở đâu, cũng coi là cường giả.

Nhưng đối với Chu Trần thì không hề có uy hiếp.

Chu Trần cười cười, vừa nói vừa xoa nắn vết thương của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, bên trong có độc dịch chảy ra, khiến vết thương

sưng tấy không chịu nổi.

"Mỹ nhân sư phụ, nàng muốn 'cáp tử' ta sao?" "Ngươi dừng lại!

Vi sư bảo ngươi dừng lại!" Điểm dừng chân đầu tiên của Chu Trần trong chuyến đi này là Tử Tiêu Cung.

Đối với tông môn do Tử Tiêu Đại Đế khai sáng này, Chu Trần rất cảm thấy hứng thú, huống hồ trong Tử Tiêu Cung còn có 'người quen' của hắn!

Đôi bên đã biết rõ gốc rễ của nhau.

Chu Trần Thiên Chu có thể dung nạp vô số người.

Chỉ cần là nữ nhân đã từng có giao lưu sâu sắc với hắn, nếu muốn đi cùng hắn, Chu Trần đều sẽ không từ chối.

Đừng nói là nữ nhân đã từng giao lưu với hắn, cho dù hắn mang cả Đại Càn đi, cũng không có chút áp lực nào.

"Không cần." "Hồng Trần, kiểm tra xem Bạch Hổ Thành có một Vương Giả tên là Bạch Kỳ không?" Chu Trần ở bên tai Hoàng Phủ Nguyệt Dao thở ra hơi nóng, giọng nói u u, nhưng trong đầu lại đang suy tư về cái tên Bạch Hổ Thành.

Nếu có uy hiếp, Hồng Trần sẽ nhắc nhở hắn ngay lập tức.

Sau này khai mở ba ngàn thế giới cũng không phải là mơ.

Như Tử Sương Hoa, Tử Sương Tuyết… "Đinh!" "Đại phá hoại!" "Vâng, chủ nhân!" Thanh âm Hồng Trần vừa dứt, trên màn hình lập tức chia ra một họa diện.

Trong họa diện là một nữ tử thành thục lãnh diễm như nữ chiến thần.

Một thân chiến giáp màu vàng kim, làm nổi bật thân hình ngọc thể yểu điệu đầy đặn đến tận cùng, cổ thon dài trắng nõn, ưu nhã như

thiên nga, tóc xanh như thác nước.

Dưới bộ chiến quần màu vàng kim, đôi chân dài thon thẳng tắp, chói mắt khiến người ta không thể rời mắt.

Nàng cầm một cây trường thương màu vàng kim, đang kịch liệt chiến đấu với một con cự viên cao ngàn trượng.

"Chủ nhân, phát hiện Bạch Đế huyết mạch thức tỉnh giả Bạch Kỳ, tu vi Vương Giả trung kỳ!" Thanh âm của Hồng Trần vang lên theo đó: "Hắc sắc cự viên chiến đấu với Bạch Kỳ chính là Hắc Viên Vương, yêu thú Thất Giai hậu kỳ, sở hữu huyết mạch Thông Thiên Cự Viên!" "Quả nhiên là nàng ta!" Nhìn nữ tử lãnh diễm đầy đặn như nữ chiến thần khoác chiến giáp vàng kim kia, trong đầu Chu Trần không khỏi hiện lên hình ảnh đối phương bị chơi đùa đến mê ly.

Bạch Kỳ đổ gục trên cự tháp, một đôi chân ngọc trắng nõn thon dài mạnh mẽ, dang rộng, mắt đẹp mê ly, hô hấp dồn dập… "Đại phá hoại!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao nhìn nữ chiến thần lãnh diễm đầy đặn Bạch Kỳ trong họa diện, ngón tay ngọc trắng nõn hung hăng vặn ba trăm sáu mươi độ vào eo Chu Trần.

Nàng có thể cảm nhận được sự kích động của Chu Trần trong khoảnh khắc vừa rồi.

Nàng ngẩng cao đầu.

Trên người nàng mà hắn lại còn tơ tưởng đến nữ nhân khác.

Thật muốn một chưởng đập chết tên nghịch đồ khi sư diệt tổ này!

"Ta là muốn mỹ nhân sư phụ đến phát rồ!" Chu Trần xoa nắn vết thương của Hoàng Phủ Nguyệt Dao, vội giải thích: "Mỹ nhân sư phụ trong lòng đệ tử là độc nhất vô nhị!" "A a!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao lườm Chu Trần một cái.

Câu này đã nói với bao nhiêu nữ nhân rồi?

Mỗi người đều là độc nhất vô nhị sao?

"Chẳng lẽ mỹ nhân sư phụ không cảm nhận được nhiệt tình dâng trào của đệ tử đối với người sao?" Chu Trần quyết định phải để mỹ nhân sư phụ thể nghiệm một phen thật tốt.

"A, đừng mà, ta cảm nhận được rồi." "Muộn rồi!" Chu Trần cười một tiếng, Hồng Trần Thiên Chu theo lộ tuyến đã định nhanh chóng tiến về Bạch Hổ Thành.

Thú triều chắn đường?

Kẻ nào dám chắn đường, thì đâm chết cha nó!

Thiên Chu mới đản sinh, còn chưa từng uống máu kẻ địch!

Hôm nay liền dùng máu của bầy yêu thú này để khai phong cho Thiên Chu! … Bạch Hổ Thành.

Hộ thành đại trận đã được khởi động, nhưng yêu thú quá nhiều, như thủy triều dày đặc không ngừng dũng mãnh từ bốn phương tám hướng tới.

Đặc biệt là trong đó còn có Thú Vương Thất Giai.

Bạch Hổ Thành tuy là một đại thành phi thường nổi tiếng, nhưng cũng chỉ có duy nhất một vị Vương Giả, chính là Bạch Kỳ.

Tổ tiên của Bạch gia là hậu duệ của Bạch Đế, từng là Đại Đế thế gia ở Trung Châu.

Nhưng sau Bạch Đế, một đời không bằng một đời, thêm vào việc Bạch Đế khi còn sống quá mức cường thế, sát lục vô số, sau khi Bạch Đế chết, gia tộc bị đối thủ đánh áp trả thù.

Đại Đế thế gia từng huy hoàng vô cùng đã suy tàn.

Chi Bạch Kỳ này từ Trung Châu chạy nạn đến Đông Hoang, tại đây đã xây dựng Bạch Hổ Thành.

Thời gian trôi qua, Bạch gia từng có vài vị Vương Giả, nay chỉ còn lại Bạch Kỳ một vị Vương Giả.

Thậm chí còn là Vương Giả mới tấn thăng không lâu.

Nếu không phải Bạch Kỳ dị quân đột khởi, Bạch Hổ Thành Bạch gia sẽ mất đi Vương Giả tọa trấn.

Sau khi tin tức của Chu Trần truyền ra, Bạch Kỳ lặng lẽ đến Đại Càn, dùng một khối Bạch Hổ Tiên Kim truyền thừa từ tổ tiên để Chu Trần giúp nàng thức tỉnh huyết mạch Bạch Đế.

Sau khi thức tỉnh huyết mạch Bạch Đế, chiến lực của Bạch Kỳ bạo trướng, tu vi một ngày ngàn dặm, không lâu trước đó nàng còn tấn thăng Vương Giả trung kỳ.

Hổ Vương của Bạch Hổ Sơn Mạch đã nhòm ngó Bạch Hổ Thành từ lâu, đặc biệt là khi Bạch gia chỉ còn lại một vị Vương Giả, càng khiến nó rục rịch.

Nó vẫn luôn mưu đồ diệt Bạch Hổ Thành.

Không lâu trước đó cảm ứng được Bạch Kỳ đột phá, nó lo lắng thời gian càng kéo dài, tu vi Bạch Kỳ càng cao, càng bất lợi cho nó.

Thế là liền phát động thú triều sớm hơn!

Bạch Hổ Sơn Mạch có Tứ Vương.

Hổ Vương Thất Giai đỉnh phong, tức Thú Vương đỉnh phong.

Kế đến là Hắc Viên Vương Thất Giai hậu kỳ, Kim Xà Vương và Kim Báo Vương Thất Giai trung kỳ, Thiên Cẩu Vương.

Trên phương diện chiến lực đỉnh cao, bọn chúng nghiền ép Bạch Hổ Thành.

Nại hà hộ thành đại trận của Bạch Hổ Thành lợi hại, muốn công phá cũng không dễ dàng!

“Bạch Kỳ, ngươi không chống đỡ được đâu!” Hắc Viên Vương tay cầm Hắc Sắc Kình Thiên Côn, dài ngàn trượng, như cột chống trời, một côn giáng xuống, uyển như Bất Chu Sơn sụp đổ, thế không thể cản!

“Không bằng ngươi cùng bản Vương trở về làm phu nhân của bản Vương, bản Vương nhất định sẽ chăm sóc ngươi thật tốt, cho ngươi biết thế nào là nhân gian cực lạc!” Thanh âm như hồng chung đại lữ vang vọng thiên địa, Hắc Sắc Trường Côn của nó còn khủng bố hơn cả kim sắc trường thương trong tay Bạch Kỳ!

“Ngươi tên nghiệt súc này, cũng xứng sao?” “Chết đi cho ta!” Bạch Kỳ thân khoác kim sắc chiến giáp, kiều khu lồi lõm, đầy đặn linh lung, uy phong lẫm lẫm.

Nàng lạnh lùng nhìn Hắc Viên Vương, đôi phượng mục kiêu ngạo khẽ nhếch lên, liếc qua chiếc Hắc Sắc Trường Côn, trong mắt tràn đầy sự ghê tởm ác tâm.

Nàng ngọc thủ khẽ run, kim sắc trường thương liền như một đạo kim sắc thiểm điện, xé rách không gian, nhanh như chớp đâm thẳng vào ngực Hắc Viên Vương.

“Không biết điều!” Hắc Viên Vương đại nộ, Hắc Sắc Trường Côn dưới thân cao cao giơ lên, dường như muốn đâm thủng thương khung, Kình Thiên Côn trong tay vung một cái, đánh văng kim sắc trường thương.

“Kính rượu không uống lại muốn uống rượu phạt, đợi bản Vương bắt được ngươi, nhất định sẽ cho ngươi biết bản Vương lợi hại!” Hắc Viên Vương vung vẩy Kình Thiên Côn, kín kẽ không kẽ hở, uyển như cuồng phong bạo vũ, thế lớn lực trầm, nhưng thân hình Bạch Kỳ linh hoạt, tốc độ tuyệt đỉnh, dây dưa quanh Hắc Viên Vương.

Nhất thời, Hắc Viên Vương cho dù là yêu thú Thất Giai hậu kỳ,

cũng không thể hạ gục Bạch Kỳ.

"Hống!" Ngay lúc này, một tiếng hổ gầm chấn động thương khung, hư không lay động, âm ba đáng sợ mang theo uy áp nồng đậm cuồn cuộn như triều.

Đầu Bạch Kỳ ong ong, hoa mắt chóng mặt.

Đây là thần thông của Hổ Vương yêu thú Thất Giai đỉnh phong – Hổ Khiếu Sơn Lâm.

Bạch Kỳ tuy đã thức tỉnh huyết mạch Bạch Đế, nhưng chỉ vừa mới đột phá Vương Giả trung kỳ, vẫn có khoảng cách với yêu thú Thất Giai đỉnh phong lão luyện như Hổ Vương.

Huống hồ Hổ Vương sở hữu huyết mạch thần thú Bạch Hổ, chiến lực phi phàm, lại thừa lúc Bạch Kỳ đang chiến đấu với Hắc Viên Vương mà đánh lén.

Bạch Kỳ sao có thể chống đỡ được.

Và cường giả chiến đấu, sinh tử chỉ trong một khoảnh khắc.

Ngay khi Bạch Kỳ bị Hổ Khiếu chấn động đến thất thần, Kình Thiên Côn quét ngang tới, kiều khu đầy đặn mê người của Bạch Kỳ như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, máu nhuộm trường không.

"Hắc hắc, lần này chẳng phải đã rơi vào tay bản Vương rồi sao?" Một côn trọng thương Bạch Kỳ, trong mắt Hắc Viên Vương tràn đầy dâm tà bạo ngược, bàn tay đen khổng lồ như ngọn núi vươn ra, tóm lấy Bạch Kỳ.

Tuy nó là vượn, nhưng nó thích nhất là nữ nhân nhân loại, da thịt mềm mại non mịn.

Giống như quả chín mọng, cắn một miếng nước đặc biệt nhiều.

Và với thân thể yêu thú của nó, cho dù sau khi thu nhỏ, vẫn không

phải tu luyện giả bình thường có thể chịu đựng được.

Bạch Kỳ là Vương Giả, rất 'bền'!

Nó đã thèm khát từ rất lâu rồi!

Hồng Trần Thiên Chu.

Phòng điều khiển trung tâm.

"Tên nghiệt súc đáng chết, dám mơ tưởng đến nữ nhân của ta!" Chu Trần nhìn họa diện trên quang mạc, ánh mắt ẩn chứa sự phẫn nộ, cho dù hắn và Bạch Kỳ chỉ là 'đi thận không đi tâm', nhưng đó cũng là nữ nhân của hắn.

Đặc biệt là Bạch Kỳ còn là lần đầu tiên!

Ngay cả khi Bạch Kỳ không có quan hệ gì với hắn, Chu Trần cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn một mỹ nhân như vậy rơi vào tay một súc sinh như Hắc Viên Vương.

"Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo chuẩn bị!" Chu Trần phân phó.

"Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo chuẩn bị hoàn thành!" "Sạc năng lượng hoàn thành!" "Khóa mục tiêu Hắc Viên Vương!" "Có phóng không?" Một loạt âm thanh nhanh chóng vang lên, không hề có chút ngừng nghỉ.

Chu Trần ôm chặt mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao, nhìn Hắc Viên Vương được chiếu trên quang mạc, nghiến răng nói: "Phóng pháo cho ta!" Kiều khu Hoàng Phủ Nguyệt Dao khẽ run lên.

"Vâng!" … "Đi chết đi!" Ngoài Bạch Hổ Thành, năm ngón tay lông lá của Hắc Viên Vương như năm ngọn núi, bao trùm lấy Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ cảm thấy bầu trời tối sầm.

Chương 175

Nàng biết đây là bàn tay khổng lồ của Hắc Viên Vương.

Nhưng nàng đã bị Kình Thiên Côn của Hắc Viên Vương đánh trúng trực diện, ngũ tạng lục phủ trọng thương, đã không còn sức tái chiến.

Bành!

Ngay khi bàn tay đen khổng lồ sắp tóm lấy ngọc thể động lòng người đầy đặn mê hoặc của Bạch Kỳ, một tiếng pháo nổ như từ viễn cổ xuyên qua thời không vang lên.

Một luồng cảm giác nguy hiểm không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung chợt dâng lên trong lòng, từng sợi lông đen của Hắc Viên Vương dựng đứng như kim thép, tim đập thình thịch.

Nó giơ tay lên, bản năng muốn chắn trước ngực.

Nhưng hai cánh tay nó vừa giơ lên, ngực đã bị một cột sáng xuyên thủng một lỗ lớn vài chục trượng, thông từ trước ra sau.

Xuyên qua lỗ thủng, có thể thấy phía sau vô số yêu thú dày đặc bị nổ tung, tạo thành một con đường rộng vài chục trượng.

Con đường kéo dài ra xa, biến một ngọn núi lớn thành bình địa!

Chỉ một phát pháo này, số yêu thú bị tiêu diệt đã lên tới hàng vạn.

"Sao có thể?" Hắc Viên Vương trợn tròn mắt, cúi đầu nhìn ngực mình, chỉ còn lại một ít huyết nhục chống đỡ hai bên, gần như bị một phát pháo oanh thành hai nửa!

Sinh mệnh khí tức của nó nhanh chóng biến mất, thân thể khổng lồ ngàn trượng ầm ầm đổ xuống đất.

Đại địa chấn động.

Toàn bộ chiến trường dường như bị ấn nút dừng hình.

Vô số yêu thú kinh hãi trước sự vẫn lạc của Hắc Viên Vương.

Trong mắt bọn chúng, Thú Vương là tồn tại thông thiên, nay lại vẫn lạc.

Vô số cường giả thủ thành của Bạch Hổ Thành cũng chấn động.

Bọn họ trợn tròn mắt, tâm trạng như đi tàu lượn siêu tốc, kích thích tột độ.

Vừa rồi Bạch Kỳ bị một côn đánh bay, trọng thương, bọn họ vốn đã tuyệt vọng.

Không ngờ lại "núi trùng sông tận tưởng không lối, liễu rợp hoa tươi lại một thôn." Hắc Viên Vương kiêu căng không gì sánh được trong chớp mắt đã bị oanh sát!

Có cường giả đến cứu bọn họ rồi!

"Là ai?" Không chỉ Bạch Kỳ cùng các tu luyện giả Bạch Hổ Thành tò mò, mà Hổ Vương, Kim Xà Vương, Kim Báo Vương và Thiên Cẩu Vương bên cạnh cũng trợn tròn mắt, mang theo nghi hoặc.

Uy lực của đòn tấn công vừa rồi mạnh đến mức ngay cả Hổ Vương đỉnh phong của Thú Vương cũng vô cùng kiêng dè, nhưng muốn cứ thế rút lui, nó lại không cam lòng.

Huống hồ ngay cả địch nhân cũng chưa nhìn thấy đã bỏ chạy thục mạng, nó còn mặt mũi nào làm Vương ở Bạch Hổ Sơn Mạch?

Huống hồ chỉ cần không phải Hoàng Giả hoặc Độ Kiếp Chân Quân, nó đều không sợ hãi.

Đòn tấn công vừa rồi tuy mạnh, nhưng không có khí tức cường đại của Hoàng Giả và Độ Kiếp Chân Quân.

Cho nên, nó tuy kiêng dè, nhưng không sợ hãi.

Ông!

Ngay lúc này, một chiếc phi chu bạch ngọc lớn mười trượng phá không mà đến, mũi nhọn màu bạc hơi nhếch lên, hàn quang lấp lánh, dường như muốn đâm thủng thương khung!

"Thì ra là một chiến thuyền!" Hổ Vương trong mắt lộ ra vẻ bừng tỉnh, sự kiêng dè trước đó tan biến.

Pháo trên chiến hạm tuy uy lực lớn, nhưng nhược điểm rất rõ ràng, không linh hoạt như tu luyện giả.

Một chiếc chiến hạm căn bản không thể uy hiếp nó!

"Dám giết huynh đệ của bản Vương, xem bản Vương xé nát nó!" Hổ Vương có ý phô trương uy nghiêm của mình, hóa thân thành một con cự hổ cao hai ngàn trượng.

Cự hổ toàn thân trắng tuyết, như hoang cổ cự thú.

Móng vuốt to lớn mạnh mẽ của nó giơ lên, móng vuốt sắc bén dài hàng chục trượng, như từng thanh loan đao khổng lồ hàn quang tứ xạ.

Một luồng hung sát chi khí kinh thiên động địa, đột nhiên bạo phát từ cơ thể nó, trong phạm vi ngàn dặm, đều có thể cảm nhận rõ ràng.

Hung sát tràn ngập thiên địa, Hổ Vương một trảo phá không, vỗ xuống chiếc tiểu chu màu bạc.

Oanh!

Ngay khoảnh khắc này, chiếc tiểu chu màu bạc đột nhiên tăng tốc, uyển như một đạo lưu quang xuyên qua thời gian không gian.

Mũi nhọn trước tiểu chu càng ngưng tụ một điểm hàn mang khủng bố.

Điểm hàn mang này không lớn, nhưng chỉ cần một cái nhìn đã khiến người ta tim đập thình thịch, lông tơ dựng đứng.

"Hống!" Đồng tử Hổ Vương co rút lại, gầm thét kinh khủng, cuồng phong đại tác, uyển như vạn đạo long quyển, ngay cả cường giả Pháp Tướng Cảnh bị cuồng phong này cuốn vào, cũng sẽ trong nháy mắt bị nghiền nát thành mảnh vụn.

Vân tòng long, phong tòng hổ (Mây theo rồng, gió theo hổ).

Hổ Vương nắm giữ áo nghĩa phong chi và kim chi, lực tấn công và tốc độ đều có thể xưng là tuyệt đỉnh.

Thế nhưng tiểu chu màu bạc tốc độ còn nhanh hơn.

Trong nháy mắt đã xuyên thủng thân thể cường hoành khủng bố của Hổ Vương, bay ra từ phía sau lưng nó.

Ngũ sắc quang hoa bao phủ tiểu chu màu bạc, không vương một chút huyết tích ô uế nào.

Oanh long long!

Thân thể khổng lồ của Hổ Vương ầm ầm đổ xuống đất.

"Hổ Vương chết rồi!?" "Sao có thể?" Kim Xà Vương, Kim Báo Vương và Thiên Cẩu Vương đầy vẻ không thể tin được.

Nhưng chỉ chấn động trong một khoảnh khắc, bọn chúng đã bị nỗi sợ hãi bao trùm, hóa thành ba đạo lưu quang chạy trốn về ba hướng khác nhau!

"Chạy thoát được sao?" Chu Trần nắn nón điểm mạnh của mỹ nhân sư phụ, bù đắp chỗ thiếu sót của mỹ nhân sư phụ, khóe miệng khẽ nhếch lên một độ cong!

"Giết!" Hồng Trần Thiên Chu khai hỏa toàn bộ, hóa thành một đạo lưu quang, trong chớp mắt, bay vòng một vòng.

Bành!

Bành!

Bành!

Kim Xà Vương, Kim Báo Vương và Thiên Cẩu Vương thân thể nổ tung, hóa thành mảnh vụn đầy trời.

Đến đây, ngũ đại Thú Vương, toàn bộ vẫn lạc!

"Xong rồi!" "Thú Vương đại nhân vẫn lạc rồi!" "Chạy đi!" Vô số yêu thú dày đặc như thủy triều điên cuồng chạy trốn về bốn phía, nhưng yêu thú quá nhiều, rất khó rút lui.

Những yêu thú có thể bay còn khá hơn một chút.

Nhưng mà… Từng sợi tỏa liên màu xanh từ Hồng Trần Thiên Chu vươn ra như xúc tu, trong nháy mắt đã phủ kín toàn bộ hư không.

Nơi tỏa liên đi qua, từng đầu yêu thú bị thôn phệ.

Những tỏa liên này kỳ thực là rễ của Cây Thế Giới dung hợp Thiên Chu mà hóa thành, huyết nhục yêu thú đối với nó cũng là đại bổ!

Hàng trăm triệu yêu thú, bất kể Nhất Giai, Nhị Giai, hay Tam Giai, Tứ Giai, Ngũ Giai, Lục Giai, đều bị thôn phệ.

Huyết nhục của Hổ Vương, Hắc Viên Vương, Kim Xà Vương, Kim Báo Vương và Thiên Cẩu Vương cũng tan biến dưới những xúc tu đó.

Trong chốc lát, thú triều vây kín Bạch Hổ Thành biến mất sạch sẽ, thậm chí không tìm thấy một bộ thi thể nào.

Nếu không phải cảnh tượng tan hoang khắp nơi, ai cũng sẽ không tin nơi đây vừa trải qua thú triều!

“Tê!” Vô số tu luyện giả Bạch Hổ Thành trợn tròn mắt, tim đập thình thịch, sợ rằng chiếc tiểu chu màu bạc kia sẽ vươn ra tỏa liên nuốt chửng bọn họ!

“Tại hạ Bạch Kỳ thành Bạch Hổ, cảm tạ tiền bối trượng nghĩa xuất thủ, ân cứu mạng này vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng, nếu tiền bối có nhu cầu, cứ việc phân phó!” Khẽ ổn định thương thế, miễn cưỡng đứng vững trên hư không, Bạch Kỳ thu kim sắc trường thương, chắp tay cúi chào chiếc tiểu chu màu bạc.

Trong tiểu chu màu bạc, thần thức của Chu Trần cảm ứng sự biến hóa của Hồng Trần Thiên Chu, chỉ thấy dưới Cây Thế Giới trong Sinh Mệnh Lôi Trì vô số rễ cây đan xen hình thành một cái lò dung luyện.

Hàng trăm triệu yêu thú vừa bị thôn phệ toàn bộ được ném vào cái lò dung luyện này, luyện hóa thành năng nguyên mà Thiên Chu cần.

Tinh túy đặc biệt trong đó thì dung nhập vào bản thân Thiên Chu, tăng cường chủ thể của Thiên Chu.

“Cái lò dung luyện này được hình thành từ việc rễ Cây Thế Giới dung hợp, cứ gọi là Sinh Mệnh Dung Lô!” Chu Trần mở miệng.

Cảm nhận Thiên Chu chậm rãi tăng cường, mừng không xiết.

Nhìn Bạch Kỳ thấp thỏm bất an bên ngoài, Chu Trần véo véo cặp đồn biện mềm mại của mỹ nhân sư phụ, rút thân rời đi, xuất hiện trên boong Thiên Chu.

Thiên Chu khẽ động, dừng trước mặt Bạch Kỳ.

Nhìn thấy thân ảnh ngang dương trên boong, ánh mắt Bạch Kỳ khẽ ngừng lại, thốt ra: “Chu lang… Chu công tử!” Dường như nghĩ đến điều gì đó, hai chân Bạch Kỳ khép chặt, vành tai và cổ hiện lên một vệt hồng.

Trên Bạch Hổ Thành, một bóng người phi thân xông tới.

Nàng thân hình thon dài, uyển chuyển yêu kiều như cành liễu mùa xuân, khoác trên mình trường bào màu xanh lục biếc, càng thêm thanh tân thoát tục.

Dưới đôi lông mày kiếm, cặp mắt sáng ngời đầy thần thái, ẩn chứa một tia hưng phấn và kích động của kẻ thoát chết trong gang tấc.

Nàng là Phó Thành Chủ Bạch Hổ Thành – Bạch Kỳ, tu vi Pháp Tướng Cảnh đỉnh phong.

"Chu Lang… Chu công tử!" Tiếng nói của Bạch Kỳ truyền đến, ngạc nhiên xen lẫn bất ngờ.

Bạch Khuê khẽ giật mình, chỉ thấy Bạch Kỳ thần sắc dị thường, tai và gáy ửng hồng, hệt như thiếu nữ ngượng ngùng.

Đây là dáng vẻ hắn chưa từng thấy, nhất thời có chút thất thần.

Nhưng nghĩ đến dáng vẻ này không phải vì hắn, mà là vì một nam nhân khác, trong lòng Bạch Khuê dâng lên một cỗ lửa ghen nồng đậm.

Hắn vẫn luôn yêu thích Bạch Kỳ.

Bạch Khuê trong lòng trải qua đấu tranh tư tưởng kịch liệt, tự an ủi.

Hơn nữa, chính mình bỏ tiền sửa chữa ngôi nhà đã hỏng, nhưng những đứa trẻ sống trong đó lại không phải của mình, mà là của gia đình người khác.

Dung mạo của nàng cực kỳ xinh đẹp, đôi mày tựa như vẽ, làn da như tuyết, hơn nữa tuy người nữ tử này vũ mị động lòng người, nhưng giữa đôi mày lại có một cỗ anh khí sảng khoái không thua kém nam tử.

Trước kia Bạch Kỳ đột nhiên tấn cấp mãnh liệt, thế như chẻ tre bước vào Vương Giả trung kỳ, càng khẳng định suy đoán trong lòng

hắn.

Ngôi nhà của bọn họ không chỉ bị người ta ghé thăm, mà còn có người ở, có người chết, thậm chí còn không chỉ một người ở, một người chết.

Lại còn không thể mang thai.

Hắn lấy ra một tấm địa đồ da thú cổ xưa đưa đến trước mặt Chu Trần.

Hắn cảm thấy mình nên gọi là Lục Quy mới phải!

Chu Trần đảo mắt, đánh giá Bạch Kỳ trước mặt, mùi hương thoang thoảng xen lẫn một chút mùi máu tanh quấn quanh chóp mũi.

Bạch Khuê thân ảnh lóe lên, đến trước mặt Chu Trần, xen lời nói: "Tại hạ Bạch Hổ Thành Phó Thành Chủ Bạch Khuê, ngưỡng mộ đại danh Chu công tử đã lâu!" "Sau này bọn họ sẽ không còn giao thoa gì nữa!" Hơn nữa, trong ngôi nhà có hai ba đứa trẻ, nhưng không một đứa nào là của mình, mà là của hai ba nam nhân khác.

"Đa tạ Chu công tử trượng nghĩa tương cứu, thiếp thân cảm kích khôn cùng!" Thậm chí những kẻ đến sau cũng không thể ở lại.

Bạch Khuê trăm mối tơ vò, lập tức nghĩ đến việc Bạch Kỳ bế quan tu luyện trước đó.

Ngôi nhà đã sớm tan hoang.

"Cảm tạ Chu công tử ra tay tương trợ, đại ân không lời tạ, tại hạ từng ngẫu nhiên có được một tấm bản đồ tàng bảo của Khôi Lỗi Đại Đế, nay xin mượn hoa dâng Phật, tặng cho Chu công tử, cảm tạ Chu công tử vừa rồi đã trượng nghĩa tương trợ!" Nữ thần của hắn đã bị Chu Trần chơi đến tan nát rồi!!

"Không sao cả, chỉ là tu luyện mà thôi!" Hắn đã có được những

thứ này nhiều năm, căn bản nghiên cứu không thấu.

"Ngươi muốn cảm tạ thế nào?" "Bọn ta là người tu luyện, không câu nệ tiểu tiết." Ba ngàn sợi tóc xanh buông xuống đến eo, khiến nàng càng thêm vũ mị.

Hắn muốn dùng thứ này để trả ơn cứu mạng của Chu Trần vừa rồi, không để Chu Trần lại tiếp tục khi dễ nữ thần của hắn!

Bạch Kỳ mặc một thân chiến giáp màu vàng kim, áo giáp mềm mại ôm sát thân thể, đường cong gợi cảm bốc lửa hiện rõ, khiến Chu Trần ngón trỏ khẽ động, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Bạch Kỳ chắp tay thi lễ, nếu không phải Chu Trần ra tay, không chỉ nàng sẽ rơi vào tay Hắc Viên Vương, mà Bạch Hổ Thành cũng sẽ đối mặt với họa diệt vong.

Vốn dĩ hắn định tấn thăng Vương Giả xong sẽ tỏ tình cầu hôn Bạch Kỳ.

Nhưng hiện tại...

"Chu Lang… Chu công tử?

Chẳng lẽ là Chu Trần?" Giống như các thế giới đó, những nữ thần đó thật sự đã bị chơi hỏng rồi.

Bạch Kỳ khẽ nhíu mày, đối với tâm tư nhỏ nhen của Bạch Khuê, nàng đương nhiên không thể không biết, nhưng không ngờ Bạch Khuê lại có gan lớn đến vậy.

"Bạch Khuê?" Nhưng vẫn có kẻ khờ khạo nguyện ý tiếp quản ngôi nhà đã hỏng này, còn tự mình bỏ tiền sửa chữa lại ngôi nhà, hy vọng có thể sống cùng những đứa trẻ của mình.

Mà khi sự vũ mị và anh khí này kết hợp lại, sự mê hoặc toát ra rõ ràng khiến nam nhân tim đập không ngừng.

“Vị này chắc hẳn là cao đồ của Dao Trì Nữ Đế – Chu Trần Chu công tử đây mà?” Chẳng phải chỉ là song tu thôi sao?

Đầu một mảnh thảo nguyên xanh xanh.

Hắn đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức đối đầu trực diện với Chu Trần!

Nhưng hắn cũng không muốn Chu Trần khi dễ nữ thần của hắn.

Đối với danh tiếng của Chu Trần, hắn cũng đã nghe danh như sấm bên tai.

Có lẽ là đi Đại Càn tìm Chu Trần để thức tỉnh huyết mạch Bạch Đế rồi.

Chu Trần nhướng mày, nhìn về phía Bạch Khuê.

Lại tu không hỏng.

Còn dám xen lời?

Không nói Chu Trần có một vị nữ đế sư phụ, từng có chiến tích nghịch thiên Thần Thông chém Vương Giả, chỉ riêng thực lực vừa rồi tiêu diệt thú triều, đã không phải là một Pháp Tướng đỉnh phong như hắn có thể chống lại.

Còn về bản đồ tàng bảo của Khôi Lỗi Đại Đế, thứ này nói quý giá thì quý giá, nói vô dụng thì vô dụng.

Huống hồ địa điểm mà bản đồ tàng bảo chỉ ra lại là Man Hoang Chiểu Trạch, nơi đó vô cùng nguy hiểm, hắn căn bản không dám đi, đừng nói là hắn, ngay cả Vương Giả cũng sẽ không đi Man Hoang Chiểu Trạch nơi độc trùng mãnh thú tụ tập, chướng khí độc khí bao trùm đó.

“Bản đồ tàng bảo của Khôi Lỗi Đại Đế?” Chu Trần trong lòng khẽ động, cầm lấy tấm da thú đánh giá vài lần.

Với sự thần kỳ của Lôi Quang Như Ý Thủ của hắn, có thể xác định tấm da thú này là lột từ một tôn Thú Hoàng, trên đó ẩn ẩn có tàn lưu đạo vận của Đại Đế.

Hẳn là thật.

"Vậy ta xin cung kính không bằng tuân mệnh!" Chu Trần không hề khách khí thu lại.

Khôi Lỗi Đại Đế là một vị Đại Đế uy danh hiển hách vào thời Thượng Cổ, từng dùng Tam Thiên Thần Khôi trong Khôi Lỗi Đại Trận hoành tảo thiên hạ, cái thế vô địch!

Đáng tiếc Khôi Lỗi Đại Đế không thành thần.

Bởi vì Khôi Lỗi Đại Đế vì để luyện chế Tam Thiên Thần Khôi Đồ, điên cuồng sưu vét bảo vật, cướp đoạt bảo vật của vô số thế lực.

Cuối cùng dẫn đến việc mấy tôn Đại Đế và Đại Thừa Bán Tiên ra tay vây công, trọng thương vẫn lạc.

Đế binh Tam Thiên Thần Khôi Đồ cùng với sự vẫn lạc của Khôi Lỗi Đại Đế cùng nhau biến mất khỏi thế gian.

Chu Trần rất có hứng thú với Tam Thiên Thần Khôi Đồ.

Nếu hắn có thể có được kiện Đế binh này, liền có thể dung nhập vào Hồng Trần Thiên Chu, khai tịch một Khôi Lỗi Giới, thậm chí ba ngàn Thần Khôi đó đều có thể thuế biến thành ba ngàn Thần Ma, trợ hắn hoành tảo thiên hạ.

"Bạch Khuê, ngươi đi xử lý sự vụ sau chiến tranh, cứ để ta chiêu đãi Chu công tử là được rồi!" Bạch Kỳ lo lắng Bạch Khuê sẽ làm ra chuyện gì đó xúc phạm Chu Trần, nên sai Bạch Khuê rời đi.

Chương 176

Nàng đã chuẩn bị bảo ngư tươi ngon và các món sơn hào hải vị khác để chiêu đãi Chu Trần.

Bạch Khuê há miệng, không cam tâm đáp: "Vâng, Thành Chủ!" Hắn tuy không muốn rời đi, nhưng cũng không tiện trái lệnh của Bạch Kỳ.

Bạch Khuê cứ đi được một bước lại ba lần ngoảnh đầu nhìn lại.

Bạch Kỳ dẫn Chu Trần về phủ Thành Chủ, phân phó hạ nhân chuẩn bị yến tiệc.

Trong đại điện.

Chu Trần ánh mắt nóng rực như lửa đánh giá thân hình đầy đặn kiều diễm bốc lửa của Bạch Kỳ, thân hình nàng thẳng tắp, như một cây trường thương.

Dưới váy chiến màu vàng kim, đôi chân thẳng tắp khép chặt, không một khe hở, ngay cả một ngón tay cũng không thể luồn vào.

Chu Trần ánh mắt không khỏi dừng lại một lát, dường như mong chờ đôi chân của Bạch Kỳ có thể hé mở một chút.

"Một biệt mười năm, công tử phong thái còn hơn xưa, thật khiến người ta kính phục!" Bạch Kỳ mười năm trước đã đến Đại Càn, giờ đây mười năm trôi qua, tu vi Tiên Đạo của Chu Trần đã bước vào Luyện Hư Cảnh, dị tượng càng thêm hùng vĩ chưa từng có.

Nói không chừng lần sau gặp mặt, tu vi của Chu Trần sẽ vượt qua nàng rồi.

"Một biệt mười năm, Bạch Thành Chủ càng thêm phong thái mê người, thật khiến Trần nhớ nàng da diết!" Nhìn dung nhan tuyệt mỹ

tinh tế lạnh lùng mà vũ mị của Bạch Kỳ, Chu Trần trong lòng khẽ động, bàn tay rộng lớn trực tiếp luồn vào bên trong váy chiến màu vàng kim của Bạch Kỳ.

Cảm nhận sợi tơ trắng trơn mềm như tuyết, Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, một đường nhẹ nhàng vuốt ve đến tận gốc đùi, sau đó mạnh mẽ hướng lên.

"Chu… Chu công tử!" Bạch Kỳ run rẩy, vẻ anh khí sảng khoái trên mày lập tức hóa thành ráng chiều trên trời, má ửng hồng, đôi mắt long lanh nước, muôn vàn kiều thẹn.

"Bạch Thành Chủ, nàng bị thương rồi!" Chu Trần Lôi Quang Như Ý Thủ vạch vết thương ra, kiểm tra kỹ lưỡng, trầm ngâm nói: "Thành Chủ trúng độc, hơn nữa trúng độc rất sâu!" Hắn dùng ngón tay làm kiếm, dò xét sâu bên trong vết thương.

Mà thứ độc đó dường như cảm nhận được uy hiếp của Chu Trần, chất độc trong túi độc không ngừng tiết ra, muốn ăn mòn tay Chu Trần.

Nào ngờ Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần, tùy tâm sở dục, lòng bàn tay ẩn chứa lôi đình, nhanh như chớp, độc lợi hại đến mấy cũng không sợ.

"Làm phiền công tử giúp thiếp thân trừ độc!" Bạch Kỳ lúc này cũng cảm thấy kịch độc xâm thực ngũ tạng lục phủ, tứ chi bách hài, toàn thân phạp lực, người trở nên nóng ran.

Nàng biết đã độc phát rồi!

Vốn dĩ đây chỉ là độc mãn tính, nhưng bị Chu Trần kích thích một lần, liền trở nên không thể cứu vãn, nhất định phải mạnh mẽ trừ độc.

"Nguyện vì Thành Chủ hiệu lao!" Chu Trần cười một tiếng, lấy ra các loại thần binh phụ trợ liệu thương trừ độc.

“Đây là Long Hổ Âm Dương Đảm, có thể áp chế độc tính!” Chu Trần lấy ra một đôi thần binh, mở vết thương của Bạch Kỳ, thấy độc dịch không ngừng chảy ra, liền vội vàng đặt vào!

Sợ rơi ra, Chu Trần lại đưa tay đẩy đẩy, cho đến khi áp sâu vào túi độc, mới hài lòng gật đầu.

Bạch Kỳ khẽ cắn môi son, nhìn Chu Trần với vẻ mặt nghiêm túc chuyên chú kiểm tra trị liệu trừ độc cho nàng, một cảm xúc không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để diễn tả dâng lên trong lòng.

“Tiếp theo ta sẽ châm chích bức độc cho nàng, nàng nhịn một chút!” Chu Trần lấy ra thần binh Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm, tay trái nhẹ nhàng xoa xoa vết thương sưng đỏ của Bạch Kỳ, nhẹ nhàng nhắc nhở một tiếng.

“Ta muốn đâm vào!” Thần binh Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm nhắm thẳng vào vết thương chứa độc dịch, Chu Trần từng chút từng chút chậm rãi đẩy vào, độc dịch không ngừng chảy ra.

Một lát sau.

Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm hoàn toàn chìm vào, Chu Trần cuối cùng cũng cảm nhận được vị trí của túi độc, thi triển Thiên Cương Tam Thập Lục Châm, Địa Sát Thất Thập Nhị Pháp dốc toàn lực bức độc.

Lúc này.

Thân tâm hắn hoàn toàn nhập vào đó, trên trán ẩn hiện những giọt mồ hôi li ti.

Mà Bạch Kỳ vì phải chịu sự giày vò của kịch độc và việc Chu Trần dốc toàn lực trừ độc, đã sớm hương hãn lâm ly, đến một ngón tay cũng khó động đậy.

Phòng điều khiển Thiên Chu.

Mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao ngửa mình trên chiếc giường bạch ngọc thủy tinh, bên dưới chiếc váy ngủ mỏng manh màu trắng duy nhất, là vẻ kiêu ngạo đầy đặn, cùng đôi chân tuyệt thế thon dài mà không mất đi vẻ mượt mà.

Lúc này.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao không hề giữ hình tượng mà nằm ở một góc độ cực kỳ gợi cảm, rộng rãi mở ra, để lộ… "Cái tên tiểu hỗn đản này!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao đôi môi quyến rũ khẽ hé, nước mắt giàn giụa, đôi mắt sưng đỏ.

Bàn tay ngọc trắng muốt vươn ra, trong khoảnh khắc đã túm lấy một kiện thần binh Long Hổ Âm Dương Đảm.

Lúc này!

Hai viên Long Hổ Âm Dương Đảm trong lòng bàn tay nàng lăn tròn, thậm chí còn di chuyển nhanh qua lại.

Nàng biết đây là một đôi thần binh Long Hổ Âm Dương Đảm khác đang động.

Chu Trần giờ đây luyện chế thần binh đã thành hệ thống rồi.

Long Hổ Âm Dương Đảm loại thần binh này, không chỉ là Long Đảm và Hổ Đảm có lực hấp dẫn lẫn nhau, mà là tất cả thần binh Long Hổ Âm Dương Đảm đều liên kết với nhau.

Một động mà ba ngàn lôi động!

"Đáng ghét!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao chơi đùa thần binh trong lòng bàn tay, đôi mắt đẹp như nước hung hăng trừng: "Tên nghịch đồ này, lần tới bản cung nhất định phải nhét vào miệng hắn!" Nàng muốn Chu Trần tự mình trải nghiệm uy lực của thần binh. … Bạch Hổ Thành.

Bạch Khuê đơn giản dặn dò thủ hạ xử lý sự vụ sau chiến tranh, trong lòng bất an đi đến phủ Thành Chủ.

Nghĩ đến Chu Trần.

Hắn liền có một loại khó chịu không tên.

Nào ngờ hắn còn không thể làm gì.

Trước không nói Chu Trần đã cứu Bạch Hổ Thành, chỉ riêng thực lực và bối cảnh của Chu Trần, đã không phải là hắn có thể đối địch.

Với thế lực hiện tại của Chu Trần, tiêu diệt Bạch Hổ Thành có thể nói dễ như trở bàn tay.

Với tâm trạng bất an, Bạch Khuê đi đến đại điện phủ Thành Chủ, nhưng lại không thấy ai.

"Thành Chủ đi đâu rồi?" Bạch Khuê hít hít mũi, ngửi thấy một mùi hương đặc biệt, ánh mắt nhìn về phía ngai vàng Thành Chủ.

Chỉ thấy trên ngai vàng Thành Chủ màu vàng kim dường như có trà nước đổ.

"Mấy ả thị nữ này đúng là càng ngày càng phóng túng, cũng không chịu dọn dẹp sạch sẽ!" Bạch Khuê trong lòng thầm mắng, xoay người rời đi.

Theo sau Bạch Khuê rời đi, trên ngai vàng Thành Chủ uy nghiêm màu vàng kim, thân ảnh Bạch Kỳ và Chu Trần hiện ra.

Bạch Kỳ hai tay vịn lấy ngai vàng Thành Chủ uy nghiêm thần thánh, trước đây nàng vẫn thường làm việc tại đây, xử lý các sự vụ quan trọng của Bạch Hổ Thành.

Đương nhiên.

Đối với nàng mà nói tu luyện mới là quan trọng nhất, bình thường những việc vặt không cần nàng bận tâm.

Chỉ những đại sự quan trọng liên quan đến sự phát triển chiến lược của Bạch Hổ Thành, mới do nàng tự mình quyết định.

"Thành Chủ quả nhiên mị lực bất phàm!" Chu Trần cười cười, dùng sức xoa xoa cặp mông mềm mại đầy đặn của Bạch Kỳ.

"Bạch Khuê tự mình đa tình mà thôi!" Bạch Kỳ khinh thường cười, cố gắng nâng mông lên, tiện cho Chu Trần trừ độc triệt để hơn cho nàng.

Nàng từ trước đến nay chưa từng để ý đến Bạch Khuê.

Huống hồ nàng đã đi Đông Thổ Đại Càn tìm Quán Quân Hầu Chu Trần để có được Đại Càn Chân Kim, thức tỉnh huyết mạch Đại Đế, và Bạch Khuê càng không cùng đường với nàng.

Khẽ tách đôi mông đầy đặn, trắng ngọc sáng lấp lánh của Bạch Kỳ ra.

Chu Trần nhìn vết thương khác của nàng, thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, nhẹ nhàng xoa xoa, sau đó lấy ra thần binh Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ.

Hắn cần từ một góc độ khác để tấn công độc tố ngoan cố bên trong, như vậy mới có thể công hiệu như thuốc bệnh khỏi.

Thần binh chậm rãi đẩy vào vết thương.

"Công tử…" Bạch Kỳ quay đầu lại, cắn môi mỏng nói: "Thành trung của thiếp còn không ít người trúng độc, công tử có thể giúp bọn họ giải độc thức tỉnh không?" Một mình nàng thật sự không thể gánh vác tất cả.

Huống hồ.

Cường giả Bạch Hổ Thành điêu linh, Vương Giả chỉ còn lại một mình nàng, đang rất cần thêm nhiều Vương Giả hơn.

Mà Bạch Hổ Thành lấy Bạch gia làm chủ.

Tất cả những người mang huyết mạch Bạch Đế đương nhiên không chỉ có mình nàng, thậm chí rất nhiều.

Ngay cả Bạch Khuê cũng có huyết mạch Bạch Đế.

Chỉ là vô số đời sau, đã sớm loãng vô cùng, không có tác dụng gì.

"Giải độc thì phải thu phí đó!" Chu Trần dễ dàng nắm bắt ưu điểm của Bạch Kỳ, toe toét cười.

"Công tử tâm thật đen!" Bạch Kỳ trừng Chu Trần một cái thật lớn, thật là tham lam vô độ.

Cho dù Chu Trần miễn phí giúp bọn họ giải độc, đó cũng là đại kiếm đặc biệt kiếm.

"Ta không biết tâm ta đen hay không, nhưng ta biết tâm nàng là màu đỏ, lại còn màu phấn, ta rất thích!" Chu Trần cúi đầu cười, Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm đã hoàn toàn đâm sâu vào trái tim trúng độc rất sâu của Bạch Kỳ.

Kỳ thực giúp tộc nhân của Bạch Kỳ miễn phí giải độc cũng không phải là không được.

Chu Trần thích giúp người vì niềm vui.

Nhưng nếu có thể có thêm chút lợi ích, đó cũng không tệ.

"Ta đây còn có một môn đại thần thông do tiên tổ truyền lại – Bạch Hổ Hộ Thân Quang, công tử có vừa lòng không?" Bạch Kỳ cắn chặt hàm răng bạc, hung hăng trừng Chu Trần một cái, ngón tay ngọc trắng muốt siết chặt.

"Vừa lòng!

Đương nhiên vừa lòng!" Chu Trần cười, "Vậy ta phải thật lòng cảm tạ Thành Chủ đã nhiệt tình khoản đãi!" "A a a Chu Trần…"

“Ngươi dừng lại!” Bạch Kỳ vội vàng truyền âm kêu người vào.

Rất nhanh.

Hai thân ảnh thon dài cao ráo, đôi chân thẳng tắp đầy đặn của hai ngự tỷ thành thục bước vào, tu vi đều là Pháp Tướng Cảnh đỉnh phong.

Dung nhan của họ tuyệt mỹ, làn da trắng nõn như ngọc, lông mày mảnh như sợi tơ tằm, một điểm chu sa trên môi, trong như bảo thạch tinh anh, dưới ánh nến, ánh mắt lúc sáng lúc tối, càng tăng thêm một phần mị lực thần bí.

“Cô cô!” Bạch Lộ và Bạch Băng thanh âm trong trẻo như tiếng trời, chỉ là khi họ nhìn thấy cô cô Bạch Kỳ và Chu Trần trên ngai vàng Thành Chủ đại điện, không khỏi thân hình khẽ run.

Đôi mắt đẹp của họ trợn tròn, trong phút chốc có cảm giác tam quan bị đảo lộn một cách hư ảo.

Ngay cả đánh chết họ cũng không thể tưởng tượng cô cô như một Nữ Chiến Thần lại… “Cô cô lại…” Bạch Lộ và Bạch Băng trợn mắt, họ vẫn luôn sùng bái kính trọng, cô cô uyển như Nữ Chiến Thần tuyệt thế lại như kỹ nữ bị Chu Trần chọc khóc.

Nước mắt lã chã tuôn rơi, đôi mắt sưng đỏ, nước mắt giàn giụa, thật khiến ta thấy thương, khiến người ta muốn… “Xin lỗi, chúng ta đến không đúng lúc!” Bạch Lộ và Bạch Băng định quay người rời đi, tuy là Bạch Kỳ gọi họ vào, nhưng họ cảm thấy chắc chắn là cô cô Bạch Kỳ đã bị chơi đến thần trí hỗn loạn rồi.

Quả nhiên.

Dù bình thường cô cô có là Nữ Chiến Thần đến mấy, giờ phút này gặp nam nhân, vẫn giống như những nữ nhân khác.

Đặc biệt là.

Thiên kiêu cái thế như Chu Trần, thiên phú dị bẩm.

Kiếm Nhị Thập Tam thi triển ra, kiếm khí tung hoành ba vạn dặm, chỗ nào cũng đẹp, khiến họ tim đập chân run, cảm giác sẽ một bước đến vị, bị một kiếm xuyên tâm.

"Không, các ngươi đến đúng lúc đó!" Chu Trần ngẩng đầu nhìn hai người, hai ngón tay trắng nõn thon dài, linh hoạt vô song, biến hóa vô cùng, từ trên người Thành Chủ Bạch Kỳ rút ra.

Bạch Băng và Bạch Lộ ánh mắt biến đổi, ngừng lại một chút, liên tục bước nhẹ, đi về phía Chu Trần.

"Hảo hảo oa oa." Bạch Băng trợn mắt, đầu óc trống rỗng.

"Ta sao lại tham niệm Chu Trần giúp ta giải độc, chẳng lẽ ta là một tiểu…" Một cỗ khí tức đặc biệt tức thì ập vào chóp mũi, Bạch Băng run rẩy, đôi mắt trong veo khẽ đảo, ánh mắt rũ xuống.

"A…" Chu Trần hư thủ khẽ nhấc, đầu ngón tay ướt át nhẹ nhàng lướt qua gò má trắng nõn mịn màng của Bạch Băng.

"Cô cô của các ngươi đang cần các ngươi giúp đỡ đó!" Bên cạnh, Bạch Kỳ sau khi trừ độc xong mềm nhũn ngã trên giường vẫn còn di chứng, theo độc tố bị ép ra, Chu Trần rời đi, trong lòng nàng tức thì có một cảm giác trống rỗng khó tả.

"Công tử…" Tuy rằng họ vẫn là xử nữ, chưa từng có nam nhân.

Chu Trần một bên dùng thần binh Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm châm cứu trừ độc cho Bạch Kỳ, một bên khều khều lưỡi nhỏ thơm tho của Bạch Băng, thở dài nói: "Trước kia muốn người ta giải độc, muốn người ta giúp ngươi thức tỉnh huyết mạch Bạch Đế, thèm vàng trong túi tiền ở eo người ta, liền gọi người ta là bảo bối, giờ đây thời thế đổi thay, Trần dốc hết gia tài giúp ngươi thức tỉnh, trong túi trống rỗng, liền gọi người ta là đại hoại đản." Trong lòng nàng sự hổ thẹn

đạt đến cực điểm, không dám nhìn ánh mắt Bạch Băng.

Bạch Băng hiểu ý, nhấc mông lên.

Hắn hướng về phía hai người khều tay: Đầu ngón tay trỏ trắng nõn thon dài, trong như ngọc của Chu Trần đã lướt qua khóe miệng nàng, chạm vào đôi môi mỏng màu hồng của Bạch Băng.

Cuộn váy lên đến eo, Chu Trần ánh mắt như lửa, thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, xoa xoa vết thương của Bạch Băng, phát hiện nàng đã độc phát.

Có độc dịch từ sâu bên trong vết thương chảy ra.

Nhưng từ khi tìm Chu Trần thức tỉnh huyết mạch Bạch Đế, nàng cảm thấy mình đã thay đổi.

Chu Trần cười lớn, véo véo mông Bạch Băng mềm mại, mềm mại vô cùng thoải mái.

Thật là quá thẹn thùng!

Bạch Kỳ trong lòng hổ thẹn, trước đây nàng một lòng tu luyện trở nên mạnh mẽ, vô dục vô cầu, là Thành Chủ Bạch Hổ Thành, Nữ Chiến Thần tuyệt thế.

Giờ đây lại mở miệng gọi một tiểu gia hỏa hơn hai mươi tuổi là hảo ca ca?

Mục đích Bạch Kỳ gọi họ vào, họ đương nhiên biết.

Bạch Kỳ thấy vậy, hung hăng trừng Chu Trần một cái, "Ngươi là tên đại hoại đản!" Đối với đại danh của Chu Trần, họ đã sớm nghe danh như sấm bên tai.

Chỉ là vô duyên một lần gặp mặt.

Bạch Băng nói không rõ ràng, vẻ mặt đầy hổ thẹn.

Nhìn Chu Trần đang vẫy tay, Bạch Lộ và Bạch Băng gò má ửng hồng, hai chân khẽ siết chặt, họ là cường giả Pháp Tướng đỉnh phong.

Nhưng nếu có thể thức tỉnh huyết mạch Đại Đế, họ nguyện ý hiến thân cho Chu Trần.

Chu Trần tức thì không chần chừ nữa, cầm lấy thần binh Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm vừa rồi trị liệu trừ độc cho Bạch Kỳ, từng chút từng chút đẩy vào sâu trong vết thương, trừ độc cho Bạch Băng.

Bạch Băng một trái tim treo ngược lên cổ họng, vừa định nói chuyện, lại không ngờ Chu Trần nhân cơ hội đưa tay vào miệng nàng, chặn hết những lời còn lại của nàng.

Trên tay Chu Trần còn có của nàng.

"Thành Chủ thật vô tình!" "Được!" Khoảnh khắc vừa mới bước vào, tất cả mọi cảnh tượng ở đây, bao gồm cả chi tiết, có thể nói đều in rõ vào tâm trí họ.

"Hai vị tiên tử không cần đa lễ!" Có thể tu luyện đến Pháp Tướng Cảnh đỉnh phong, nàng lại không phải loại yêu nghiệt cái thế đó, tuổi tác đương nhiên không nhỏ, có hơn vạn tuổi rồi.

Tay Chu Trần đang vẫy họ vừa rồi còn ở trên người cô cô Bạch Kỳ của họ.

"Thiếp thân Bạch Lộ (Bạch Băng), bái kiến Chu công tử!" Giống như chiếc hộp Pandora bị mở ra vậy.

Nàng lại có cảm giác trầm luân trong dục vọng, khó có thể tự thoát ra.

"Đều là do tên đại hoại đản này!" Bạch Kỳ tự tìm cho mình một cái cớ.

Đều tại Chu Trần đã khai phá nàng.

Trước sau đều là nước mắt.

“Tiên tử Bạch Lộ, nàng trúng độc rất sâu, lần đầu giải độc có thể hơi đau.” Nhìn Bạch Lộ đang cắn môi son, Chu Trần thiện chí nhắc nhở: “Nàng nhịn một chút!” “Ừm.” Bạch Lộ khẽ hừ một tiếng, phát ra một âm mũi.

“Vậy ta phải đâm vào!” Chu Trần nắm chặt Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm, dò xét ở vết thương trúng độc của Bạch Lộ, sau đó mạnh mẽ đâm xuống.

Bạch Băng run lên, cảm nhận rõ ràng Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm đâm sâu vào vết thương, thậm chí đâm vào túi độc.

Có một chút độc huyết theo vết thương chảy ra.

Chu Trần dừng lại một chút, tiếp tục thi triển Thiên Cương Tam Thập Lục Châm.

Chỉ thấy nhiều độc dịch hơn nữa theo Chu Trần châm chích mà nhanh chóng bị bức ra.

Bạch Băng cắn răng, sợ làm phiền Chu Trần châm chích, nâng bàn tay ngọc trắng muốt lên, khẽ cắn vào mu bàn tay.

Chương 177

Bên cạnh Bạch Lộ cũng bị thương trúng độc ngầm kinh hãi, vừa sợ hãi lại vừa cảm thấy độc tố trong cơ thể nhanh chóng phát tác.

Nàng khép chặt hai chân, cố nén sự tấn công của độc, rất khó chịu.

"Tiên tử Bạch Lộ, Trần đây còn có thần binh, trước tạm thời giúp nàng áp chế độc tố, đợi sau khi giúp tiên tử Bạch Băng trừ độc xong sẽ lập tức giúp nàng trừ độc!" Chu Trần lấy ra thần binh Long Hổ Âm Dương Đảm do hắn tự tay luyện chế, nhìn về phía Bạch Lộ.

Bạch Lộ đôi mắt đẹp khẽ giật mình, trong lòng tuy rất hổ thẹn, nhưng vì để trừ độc thức tỉnh huyết mạch Bạch Đế, vẫn cắn răng đi đến trước mặt Chu Trần.

Chu Trần cuộn váy nàng lên đến eo, thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ xoa xoa vết thương của nàng, sau một hồi kiểm tra kỹ lưỡng liền đặt thần binh Long Hổ Âm Dương Đảm vào trong vết thương, trấn áp kịch độc trong cơ thể.

"Đừng để rơi đó!" Chu Trần vỗ vỗ cặp mông đầy đặn kiều diễm của Bạch Lộ, nhắc nhở.

"Ừm." Bạch Lộ khẽ đáp, không dám nhìn Chu Trần.

"Bạch Thành Chủ, nàng tuy đã trừ độc xong, nhưng vẫn cần củng cố trị liệu, tránh độc tố tái phát!" Nhìn Bạch Kỳ hai chân mở rộng, không chút hình tượng, Chu Trần lại lần nữa lấy ra một kiện thần binh Long Hổ Âm Dương Đảm đặt vào trong vết thương trúng độc của nàng.

Cuối cùng thì là Bạch Băng.

Sau đó.

Chu Trần tiếp tục trị liệu cho Bạch Băng, khi thúc giục thần binh trấn áp độc tố trên người nàng, thần binh trong vết thương của Bạch Kỳ và Bạch Lộ cũng đồng thời được thúc giục, trừ độc cho cả hai người.

Có thể nói là một công ba việc.

Thời gian trôi qua.

Chu Trần chuyên tâm trừ độc cho Bạch Lộ và Bạch Băng, tiện thể thức tỉnh huyết mạch Bạch Đế cho họ.

Vào một ngày này.

Chu Trần đưa ba người Bạch Kỳ, Bạch Băng và Bạch Lộ đến Vạn Tượng Sơn ở trung tâm Vạn Tượng Giới trong Hồng Trần Thiên Chu.

Vạn Tượng Sơn như trụ trời Bất Chu Sơn thời Thái Cổ, hùng vĩ cao vút, khó có thể tưởng tượng, là nơi cao nhất của Vạn Tượng Giới.

Trên đó, quỳnh lâu ngọc vũ, tiên cung san sát, uyển như tiên giới trên trời.

Khí tiên thiên linh khí nồng đậm tràn ngập giữa trời đất, chỉ cần hít thở liền khiến người ta tinh thần sảng khoái, tu vi đại tiến, là thánh địa tu luyện mà vô số người tu luyện mơ ước.

"Đây… đây là bên trong Thiên Chu sao?" Bạch Kỳ là một Vương Giả, cũng coi như kiến thức rộng rãi, nhưng lúc này thực sự kinh ngạc đến ngây người.

Nàng đứng trước lan can của một tiên cung trên đỉnh Vạn Tượng Sơn, phóng tầm mắt nhìn ra, chỉ thấy từng ngọn thần sơn Thái Cổ cao vút chọc thẳng mây xanh.

Cổ thụ chọc trời, các loại dị thú quý hiếm chạy nhảy, bay lượn

trong rừng núi.

Pháp bảo hoặc thần binh lợi hại, bên trong có một tiểu thế giới không có gì đáng ngạc nhiên.

Võ Đạo Hoàng Giả có thể tự mình khai tịch một tiểu thế giới, luyện hóa một thế giới bí cảnh lớn bằng một tòa thành trì làm bảo vật càng dễ dàng.

Thiên Chu của Chu Trần phi phàm, bên trong có một tiểu thế giới, Bạch Kỳ sẽ không có bất kỳ sự bất ngờ nào, nhưng tiểu thế giới này cũng quá lớn rồi.

Dù sao với thần niệm và nhãn lực của Vương Giả của nàng, hoàn toàn không cảm nhận được biên giới của Vạn Tượng Giới.

Đặc biệt là linh khí bên trong nơi này nồng đậm đến mức siêu tưởng tượng, lại còn rất đặc biệt, rất giống tiên thiên linh khí trong truyền thuyết.

Nhưng nàng chưa từng thấy tiên thiên linh khí, cũng không biết là loại nào, nên không thể xác định.

Nhưng điều nàng có thể xác định là, tu luyện ở đây, ít nhất nhanh hơn gấp mười lần so với tu luyện ở bên ngoài.

"Đây e rằng không phải đã luyện hóa một bí cảnh Thái Cổ sao?" Bạch Kỳ trong lòng thầm nghĩ.

Nàng cảm thấy hẳn là Chu Trần đã nhờ sư phụ Dao Trì Nữ Đế giúp luyện chế.

Chỉ có cường giả Đại Đế mới có khả năng luyện hóa một bí cảnh hùng vĩ khủng bố như vậy vào trong Thiên Chu.

Võ Đạo Hoàng Giả cũng không làm được.

Đáng tiếc nàng đâu biết, đây căn bản không phải là bí cảnh Thái

Cổ được luyện hóa, mà là do Chu Trần tự mình khai tịch.

Dựa vào hạt giống Thế Giới Thụ bảo vật vô thượng để khai tịch.

"Thật là mở mang tầm mắt!" Bạch Lộ và Bạch Băng càng thêm chấn động, cảm giác như từ Bạch Hổ Thành một bước đến một thế giới khác.

Họ rất khó tưởng tượng đây lại chỉ là bên trong chiếc Thiên Chu tồi tàn của Chu Trần.

Nếu họ biết đây chỉ là một góc nhỏ của Thiên Chu, không biết có bị dọa chết không?

Hiện tại Thiên Chu có bảy thế giới.

Vạn Tượng Giới lớn nhất.

Nhưng sau này thì chưa chắc.

Chu Trần còn có một kiện chí bảo, đó là nền tảng quật khởi của hắn – Phong Nguyệt Bảo Giám.

Sau này tu vi cao rồi, Chu Trần dự định sẽ dung nhập Phong Nguyệt Bảo Giám vào Hồng Trần Thiên Chu, khi đó hai kiện chí bảo hợp nhất, uy năng tuyệt đối vượt xa tưởng tượng!

Còn về hiện tại… Không nói Thiên Chu có thể dung hợp Phong Nguyệt Bảo Giám hay không, cho dù có thể, Chu Trần tạm thời cũng không định làm như vậy.

Thiên Chu là thứ bày ra trước mặt.

Phong Nguyệt Bảo Giám là nền tảng quật khởi của Chu Trần, hắn không muốn để người khác biết.

Một khi Phong Nguyệt Bảo Giám dung nhập vào Thiên Chu, vạn nhất động tĩnh quá lớn, dẫn đến sự chú ý của một số tồn tại khủng bố, chẳng phải sẽ tự chui đầu vào rọ sao?

Đạo lý tài không lộ bạch, Chu Trần rất hiểu.

Nhưng tài không lộ bạch chỉ là đại tài, bình thường cũng phải 'lộ chút tài nhỏ', giống như giả heo ăn thịt hổ, ngươi không thể mãi mãi đóng giả heo.

Nếu không sẽ thật sự thành heo.

Chu Trần một đường đi đến, tuy ổn trọng cẩn thận, nhưng cũng không thật sự làm heo.

Nên ra tay lúc nào thì ra tay, thể hiện bản thân một cách thích hợp, mới có thể nhận được sự tôn trọng và kính sợ của người khác.

Từ bộ đầu nha môn, đến chân truyền Thanh Vân Môn, chân truyền Vô Lượng Kiếm Tông, đến Quán Quân Hầu, đệ tử Nữ Đế.

Những chuyện Chu Trần gặp phải kiểu bị tiểu tam chỉ vào mũi mắng chửi, tùy tiện một tiểu tam cũng đến khiêu khích hắn, có thể nói là rất ít!

Không giống như một số nhân vật chính, đi đến đâu cũng bị người ta khi dễ, cuối cùng mới bùng phát, nhỏ nhỏ ra vẻ một chút, sau đó vả mặt.

Nhưng cũng chỉ là nhỏ nhỏ ra vẻ một chút, sau đó lại dẫn đến đại ca hoặc trưởng bối của tiểu tam, lại bị khiêu khích mắng chửi, cuối cùng lại bùng phát ra vẻ vả mặt.

Ví dụ như Bạch Khuê, nếu là nhân vật chính khác, chắc chắn sẽ ẩn giấu thân phận, sau đó Bạch Khuê không phục, khiêu khích nhân vật chính, bị nhân vật chính vả mặt, cuối cùng Bạch Khuê ôm hận trong lòng, muốn giết nhân vật chính, nhưng lại bị nhân vật chính giết… Chu Trần đâu có cái sở thích bị ngược đãi như các nhân vật chính khác!

Lúc này, Bạch Khuê lửa giận rất lớn.

Hắn biết nữ thần của hắn lại bị Chu Trần khi dễ rồi.

Chiếc xe đạp hắn không nỡ cưỡi, bị Chu Trần đứng lên đạp.

Biến thành pháo phù.

"Mẹ kiếp!" Bạch Khuê nhìn thị nữ, một tay túm lấy tóc thị nữ.

"Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây…" Bạch Khuê hung hăng trút giận trong lòng, thầm thề.

Chỉ là đợi sau khi hắn nguôi giận.

Nghĩ đến mình hơn vạn tuổi rồi, còn chỉ là một Pháp Tướng đỉnh phong, mà Chu Trần hơn hai mươi tuổi, đã Võ Đạo Thần Thông, Tiên Đạo Luyện Hư, có thể Thần Thông chém Vương Giả, một mình diệt thú triều, bái Nữ Đế làm sư… Còn hắn thì sao?

"Ô ô ô, ta chính là một phế vật." Hắn biết cả đời này hắn không thể vượt qua Chu Trần, chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ thần của mình bị Chu Trần khi dễ trêu đùa, mà không thể làm gì.

"Không, ta vẫn còn cơ hội!" Bạch Khuê biết Chu Trần sẽ không ở lại lâu, mà nữ thần của hắn cũng sẽ không đi theo Chu Trần!

Đợi Chu Trần đi rồi, hắn sẽ đi an ủi nữ thần của mình thật tốt.

Hắn bày tỏ không hề để tâm… Chu Trần: Đã khóa cửa rồi! … Nửa tháng sau.

Hồng Trần Thiên Chu.

Vạn Tượng Sơn.

Hồng Trần Phủ.

Ngọc Lâu Xuân.

Bạch Băng cánh tay ngọc trắng nõn thon dài chống lan can, bộ ngực hùng vĩ trĩu nặng khiến lan can phải chịu đựng sức nặng không

đáng có.

Đôi mắt đẹp của nàng mê ly ngước lên, gò má ửng hồng, nhìn dãy núi trùng điệp bên dưới, có một sự thôi thúc muốn ở lại đây mãi mãi!

Nàng biết nếu nàng ở lại, Chu Trần tất nhiên sẽ không từ chối.

Đối với chiếc Thiên Chu của Chu Trần, thêm một người nàng, sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, căn bản không tính là bất kỳ gánh nặng nào.

Mà Chu Trần lại có thêm một người miễn phí… Nhưng nàng không thể đi.

Bạch Hổ Thành là nơi sinh ra và nuôi dưỡng nàng, vẫn cần nàng bảo vệ.

Không chỉ Bạch Băng.

Bạch Kỳ và Bạch Lộ cũng vậy.

Đặc biệt là Bạch Kỳ.

Nàng đối với Bạch Hổ Thành hiện tại, là không thể thiếu.

Là Vương Giả duy nhất của Bạch Hổ Thành.

"Có lẽ sau này có người thay thế vị trí của ta, liền có thể trút bỏ trọng trách mà rời đi." Bạch Kỳ trong lòng nghĩ: "Chỉ là không biết lúc đó còn có thể tìm được tên đại hoại đản vô sỉ này không!" Chu Trần không biết suy nghĩ của ba người.

Cũng không để tâm.

Lúc này.

Hắn đang trừ độc cho Bạch Băng đến thời khắc mấu chốt, sắp sửa công thành rồi.

Toàn thân hắn cơ bắp căng cứng, thần lực hùng vĩ mênh mông

trong đan điền như sông dài biển rộng tuôn trào ra, không chút giữ lại quán nhập vào túi độc chứa vô số độc tố của Bạch Băng.

"Oanh!" Tựa như lửa lớn nấu dầu, theo thần lực của Chu Trần như sóng dữ cuồn cuộn quán nhập, độc tố trong túi độc của Bạch Băng trong nháy mắt bị kích hội.

Vô số độc dịch tức thì tuôn trào ra.

"Ừm hừm." Bạch Băng run rẩy, độc tố như bám vào xương tủy theo độc dịch điên cuồng bức ra, nàng tức thì cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng.

Một loại sảng khoái và nhẹ nhàng chưa từng có dâng lên trong lòng.

Vô bệnh một thân nhẹ.

Thật sự quá thoải mái rồi.

Nàng chưa từng có sự sảng khoái nào như vậy.

Mỗi tế bào trong người nàng dường như đang reo hò, đang nhảy nhót.

Huyết mạch Bạch Đế ẩn sâu trong huyết mạch của nàng dường như cũng vì độc tố bị bức ra hết, lại được thần lực của Chu Trần ẩn chứa lực tạo hóa kích thích, như cự long ngủ say tỉnh giấc.

"Oanh!" Một cỗ sức mạnh cường hoành đến từ sâu trong huyết mạch thức tỉnh.

Huyết mạch Bạch Đế.

Thức tỉnh!

"Ta thành công rồi." Bạch Băng hân hoan như phát điên, Bạch Lộ đã thức tỉnh vào hôm qua, lúc đó nàng đã ghen tị muốn chết.

May mắn thay trời không phụ lòng người.

Nàng cũng thành công rồi!

“Không tệ, nàng thành công rồi!” Chu Trần cười cười, trong lòng có một niềm tự hào không thể diễn tả thành lời.

Y giả nhân tâm.

Có thể giúp bệnh nhân thoát khỏi sự giày vò của bệnh tật, cảm nhận sự nhẹ nhàng vui vẻ, giúp bệnh nhân thức tỉnh huyết mạch Đại Đế, đó chính là điều hắn vui vẻ nhất.

Khuôn mặt hắn dường như có ánh sáng.

Hào quang của thánh hiền, chiếu rọi thế gian.

“Tạ ơn công tử!” Bạch Băng từ tận đáy lòng cảm tạ.

Tuy nàng bị Chu Trần chơi thành hồng bạch cầu.

Bị làm thành pháo phù.

Thậm chí Chu Trần còn có đủ loại thần binh phụ trợ.

Nhưng so với việc nàng thức tỉnh huyết mạch Bạch Đế, những thứ này chẳng là gì.

Huống hồ trong lòng nàng.

Nàng dường như rất thích Chu Trần đối xử với nàng như vậy.

Những ngày tháng vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh.

Ba ngày sau.

“Các nàng thật sự không đi cùng ta sao?” Chu Trần nhìn Bạch Kỳ Thành Chủ đang ôm ấp mình trong vòng tay, nhẹ nhàng nắm giữ ưu điểm, cuối cùng hỏi.

Hai ngón chân linh hoạt của hắn khẽ động đậy.

Phía dưới.

Bạch Băng và Bạch Lộ nằm ở đầu kia, hai người ôm chân Chu Trần, xoa bắp chân cho Chu Trần.

Chỉ là chân Chu Trần một chút cũng không ngoan ngoãn.

Cứ thích chui vào chỗ tối.

"Bạch Hổ Thành hiện tại không thể thiếu thiếp, thiếp không thể đi!" Bạch Kỳ lắc đầu, nhìn Chu Trần, cười duyên dáng: "Sau này nếu thiếp muốn đến tìm chàng, còn cơ hội không?" "Chúng thiếp cũng vậy!" Bạch Lộ và Bạch Băng cũng phụ họa theo.

"Đương nhiên!" Hôn lên vầng trán trắng nõn mịn màng của Bạch Kỳ, Chu Trần cười nói: "Cánh cửa Thiên Chu của ta vĩnh viễn vì các nàng mà mở rộng, các nàng nhớ ta, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm ta!" "Tạ ơn!" Bạch Kỳ trong lòng cảm động, ôm cổ Chu Trần, trao một nụ hôn nồng thắm.

Bạch Băng và Bạch Lộ cũng vậy.

Chỉ là họ chỉ có thể ôm chân Chu Trần đặt ở một chỗ nào đó, cũng coi như lễ hôn túc, dùng điều này để biểu thị lòng biết ơn đối với Chu Trần.

Chu Trần rất hài lòng.

Khẽ động ngón chân, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng ngọc trơn nhẵn của Bạch Kỳ, đột nhiên nói: "Nhưng cửa nhà các nàng phải khóa kỹ đó, nếu có người khác vào ở, bản công tử ta sẽ không nhận đâu!" "Ngươi là tên tiểu hoại đản!" Bạch Kỳ trừng Chu Trần một cái: "Ngươi coi chúng ta là người như thế nào?" Chu Trần cười cười.

Sau vài lần ân ái.

Chu Trần nhìn bụng dưới hơi nhô lên của ba người, đưa tay vỗ vỗ

cặp mông mềm mại đầy đặn của họ, cười nói: “Thần binh quà tặng ta tặng các nàng, hãy bảo quản cẩn thận, đừng để rơi đó nha!” Bạch Kỳ trừng Chu Trần một cái, cùng Bạch Lộ và Bạch Băng vội vàng rời khỏi Thiên Chu, mang vẻ thảm hại như bỏ chạy.

Đôi chân họ dường như đều đang run rẩy.

Đưa mắt tiễn ba người rời đi, Chu Trần hít sâu một hơi, thu liễm tư duy, phân phó nói: “Hồng Trần, mục tiêu Man Hoang Chiểu Trạch!” Chu Trần chuẩn bị trước tiên đi tìm bảo tàng của Khôi Lỗi Đại Đế.

Hắn rất có hứng thú với Tam Thiên Thần Khôi Đồ.

Chương 178

"Vâng, Chủ nhân!" Hồng Trần thao túng Thiên Chu, hướng về Man Hoang Chiểu Trạch xuất phát.

"Chơi thoải mái lắm nha!" Thân ảnh Hoàng Phủ Nguyệt Dao đột nhiên hiện ra, khóe miệng treo một nụ cười trêu chọc, nhưng Chu Trần cảm nhận được một cỗ oán giận.

"Mỹ nhân sư phụ, ta nhớ nàng da diết rồi!" Chu Trần cười, nhấc chân lên, chui vào bên trong váy của Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

"Bốp!" Một cái tát đánh vào mu bàn chân Chu Trần, Chu Trần đau điếng, rụt chân lại, ngón cái khẽ động đậy, có chút tiếc nuối vì không thể đi học ở 'trường tiểu học' của mỹ nhân sư phụ.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao hung hăng trừng Chu Trần một cái: "Tên tiểu hỗn đản nhà ngươi, sau này không được như vậy nữa!" "Mỹ nhân sư phụ, nàng đúng là khẩu thị tâm phi!" Chu Trần vẻ mặt khinh thường.

Vừa rồi là ai gội đầu cho hắn?

Vừa rồi là ai nhấc mông lên để hắn tiến thêm một bước?

Vừa rồi là ai… "Ta đánh chết ngươi!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao đã đọc được ánh mắt của Chu Trần, hổ thẹn đến cực điểm, giận đến tím mặt, hung ác bổ nhào vào Chu Trần.

Chu Trần không chịu yếu thế.

Miệng và chân đều lên, như dã thú đánh nhau, không chiêu thức thần thông nào, chỉ là cào cấu cắn xé nguyên thủy nhất.

Sau một hồi đánh nhau.

Chu Trần lấy ra bản đồ tàng bảo, trên đó có những văn lộ thần bí.

Là một luyện khí sư, trận pháp sư, Chu Trần liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là trận văn đặc biệt, hẳn là trận văn khôi lỗi dùng để luyện chế khôi lỗi.

Nhưng so với trận văn khôi lỗi thông thường thì cao cấp hơn nhiều.

Chu Trần tuy cũng có thể luyện chế khôi lỗi thông thường, nhưng lại không hiểu những trận văn khôi lỗi cao cấp trên bản đồ tàng bảo này.

"Cho ta thêm điểm!" Chu Trần trực tiếp sử dụng chiêu cuối.

Không có chuyện gì mà thêm điểm không giải quyết được.

Nếu có.

Thì là điểm không đủ!

Phải thêm tiền.

Không.

Phải thêm điểm!

Ong.

Kèm theo một ngàn vạn điểm Phong Nguyệt tiêu hao, trận văn khôi lỗi thần bí ban đầu trong mắt Chu Trần từng chút từng chút cởi bỏ tấm màn thần bí, khiến Chu Trần nhìn thấy chân diện mục.

"Thì ra là thế!" Trận văn khôi lỗi này là do Khôi Lỗi Đại Đế tự sáng tạo sau khi thành Đế, độc nhất vô nhị, chỉ cần tham ngộ những trận văn khôi lỗi này, liền có thể thay đổi trận văn trên đó.

Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, thay đổi trận văn trên bản đồ tàng bảo, giống như biến hóa rubik vậy.

Theo trận văn khôi lỗi được tổ hợp lại, bản đồ tàng bảo tức thì lộ ra chân diện mục, một hình trái tim xuất hiện trên bản đồ.

Đó chính là nơi tàng bảo.

Thậm chí có thể là nơi Khôi Lỗi Đại Đế tọa hóa!

"Hồng Trần, tiến tới mục tiêu!" Chu Trần phân phó.

"Vâng, Chủ nhân!" Thiên Chu lại lần nữa khởi động, xông thẳng vào Man Hoang Chiểu Trạch.

Địa điểm bản đồ tàng bảo chỉ ra là ở trung tâm Man Hoang Chiểu Trạch, Chu Trần xuyên qua Thiên Chu nhìn ra ngoài, mắt nhìn mênh mông, khắp nơi là cây cỏ um tùm, thỉnh thoảng có một cây gỗ cô độc đứng sừng sững giữa đó.

Trên không Man Hoang Chiểu Trạch, lơ lửng những làn sương mỏng như cát bụi xám xịt, khiến người ta chỉ có thể nhìn thấy những nơi gần kề, càng thêm vẻ thần bí khó lường.

Nhưng đối với Chu Trần, Man Hoang Chiểu Trạch chẳng là gì.

Dễ dàng như đi trên đất bằng.

Trong khoảnh khắc.

Thiên Chu đã đến vị trí được bản đồ tàng bảo chỉ định, Chu Trần đứng trên boong tàu, cảm nhận khí tức thối rữa trong không khí, ngẩng mắt nhìn bốn phía.

Bốn phía trống rỗng, ngoài cây cỏ các loại ra, không có gì cả.

Chu Trần cầm lấy bản đồ tàng bảo, thay đổi trận văn khôi lỗi trên đó.

Ong!

Một đạo kim quang tức thì từ bản đồ tàng bảo bắn ra, uyển như

một mũi tên sắc bén xé toang làn sương xám trên không Man Hoang Chiểu Trạch.

Oanh long long!

Phong vân biến ảo, thương khung chấn động, từng đạo hà quang cuồn cuộn, kèm theo đế uy hùng vĩ, không gian phía trước kịch liệt lay động như sóng biển.

Ngay sau đó.

Một đạo thông đạo không gian như gợn sóng nước trong mắt Chu Trần chậm rãi ngưng tụ, thông qua thông đạo, ẩn ẩn có thể nhìn thấy dãy núi trùng điệp.

Đối diện dường như là một thế giới bí cảnh.

"Nữ Đế sư phụ, con vào trong đó!" Chu Trần chào hỏi Dao Trì Nữ Đế một tiếng, để phòng vạn nhất.

"Vào đi." Thần niệm của Dao Trì Nữ Đế không phản đối, Khôi Lỗi Đại Đế cho dù không chết, nhiều năm như vậy trôi qua, nhiều nhất cũng chỉ còn một luồng chấp niệm.

Tuy rằng một luồng chấp niệm của cường giả Đại Đế cũng có uy lực kinh thiên động địa, nhưng nàng là một Đại Đế sống sờ sờ, không hề e ngại.

Cho dù bên trong có nguy hiểm gì, nàng cũng có thể bảo vệ Chu Trần.

Huống hồ chiếc Thiên Chu của Chu Trần vô cùng lợi hại.

Tuy rằng chỉ mới sơ thành, nhưng dù là bản tôn Đại Đế sống ra tay, cũng có thể cứng rắn chống đỡ vài chiêu, huống chi là một Đại Đế đã chết!

"Hồng Trần, tiến vào!" Chu Trần ý niệm khẽ động, Hồng Trần Phi

Chu trực tiếp chen vào thông đạo không gian sâu thẳm đen tối đó. … Cùng lúc đó.

Ở sâu trong rừng rậm phía đông Man Hoang Chiểu Trạch nơi chướng khí bao trùm, một bóng người đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm tự động xuyên qua hư không, nhìn thấy thông đạo bí cảnh.

“Biến động này chắc chắn là di tích của Khôi Lỗi Đại Đế xuất thế rồi!” “Ha ha ha, nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng để bản hoàng tìm thấy rồi!” Đây là một thiên địa dị thường đổ nát, tràn ngập khí tức cổ lão, tang thương.

Trên đại địa, những khe nứt sâu thẳm không thấy điểm cuối tựa vực sâu xé toạc ra, u tối không đáy khiến người ta sởn gai ốc.

Thiên địa này như vừa trải qua một trận đại chiến kinh hoàng, hoang tàn tựa thái cổ chiến trường.

Trong Hồng Trần Thiên Chu, Chu Trần quan sát bí cảnh thế giới, thầm kinh ngạc: "Chẳng lẽ có cường giả đã tìm đến đây, và giao chiến cuối cùng với Khôi Lỗi Đại Đế?" Chu Trần không dám lơ là.

Trên Hồng Trần Thiên Chu, Ngũ Đế Ngũ Sắc Quang đã được khởi động, kim, lục, thanh, hồng, hoàng năm loại quang mang bao quanh thân thuyền, tuần hoàn không ngừng, tựa ngũ hành luân chuyển.

Thỉnh thoảng có phi cầm côn trùng va vào, liền bị Ngũ Đế Ngũ Sắc Quang nghiền nát thành bột phấn.

Ngũ Đế Ngũ Sắc Quang tuy lấy phòng ngự làm chính, nhưng uy lực ẩn chứa trong đó quả là khủng bố.

Một lát sau, một bóng đen bỗng nhiên xuất hiện, nhìn cánh cửa đã đóng lại, trong mắt tràn đầy phẫn nộ.

Y đã đến chậm một bước!

Trước đó y cũng đã nghiên cứu trận pháp kết giới, biết không thể dùng sức mạnh mà phá. "Đáng ghét!" "Chậm một bước!" "Mặc kệ ngươi có được thì sao?

Chẳng qua là giúp Hoàng ta lấy bảo vật mà thôi!" "Bất quá không sao!" Bảo vật có lợi hại đến đâu cũng cần thực lực để thôi động.

Đối phương nhiều nhất cũng chỉ là một Vương Giả.

Mà tu vi mới là căn bản.

Người khác tích trữ lương thực, y tích trữ binh khí.

Người khác là lương thực của y.

Lôi Quang Dực Hoàng toàn tốc cản tới, kết quả vẫn chậm một bước.

Tuy nhiên, đúng lúc y đang khổ não thì đột nhiên cảm ứng được động tĩnh bên này.

Nhưng y không cho rằng đối phương lợi hại hơn y.

Sau khi xác nhận xung quanh không có nguy hiểm, Chu Trần đến trước trận pháp kết giới cẩn thận quan sát, rất nhanh đã có kết luận.

Y chợt nhìn thấy một tầng kết giới quang hoa lưu chuyển. "Chủ nhân, phía trước gặp phải trận pháp kết giới, nếu cưỡng chế oanh phá, sẽ khiến bí cảnh sụp đổ, ngọc thạch câu phần!" Giọng Hồng Trần truyền đến, Thiên Chu lập tức dừng lại.

Chỉ cần lĩnh ngộ khôi lỗi trận văn do Khôi Lỗi Đại Đế lưu lại, mới có thể mở ra kết giới này.

Trận pháp kết giới này được tạo thành dựa trên khôi lỗi trận văn, chìa khóa để mở ra nó cũng nằm ở trong đó.

Chu Trần nhìn bảng cá nhân, trực tiếp tung chiêu cuối cùng: "Gia điểm!" "Xem ra đây là khảo nghiệm do Khôi Lỗi Đại Đế đặt ra, cần

phải có thiên phú xuất chúng trong đạo khôi lỗi mới có thể đoạt được đồ của y!" Theo mười tỷ Phong Nguyệt điểm tiêu hao, Chu Trần như đã nghiên cứu khôi lỗi đại trận trước mắt này mấy trăm năm, vô số linh quang tuôn trào trong não hải.

Cảm ngộ của y trên đạo khôi lỗi như măng mọc sau mưa, điên cuồng sinh trưởng.

Trước đó, Chu Trần đã học được một vài điều trên Tàng Bảo Đồ, nhưng đó chỉ là lớp vỏ ngoài, chỉ là một yếu tố dẫn dắt mà thôi.

Giờ đây, những trận pháp kết giới trước mắt y như mây mù tan biến, trở nên rõ ràng, tựa như một tiên tử tuyệt thế đang đeo khăn che mặt bị y tự tay gỡ xuống, vén mở ngoại y.

Cảnh tượng động lòng người vô cùng trước mắt y không còn chút che đậy nào.

Khi Chu Trần đi ra, y sẽ cướp sạch Chu Trần, chẳng phải đã tiết kiệm được vô số công sức sao?

Y tuy không biết là ai.

Cho dù có được bảo vật của Khôi Lỗi Đại Đế, cũng khó uy hiếp được y.

Khi khôi lỗi trận văn cuối cùng quy vị, trận pháp kết giới liền chấn động, lập tức mở ra một cánh cửa, không hề phòng bị mời Chu Trần bước vào.

Sau đó cánh cửa đóng lại.

Chu Trần trở lại Thiên Chu, hóa thành một đạo lưu quang vọt vào bên trong cánh cửa.

Sau khi tiến vào đại môn trận pháp kết giới, cảnh tượng trước mắt y bỗng nhiên rộng mở, không còn là chiến trường đầy hủy diệt và

hoang tàn vô tận.

Mà là một thế ngoại đào nguyên cỏ cây xanh biếc, trăm hoa đua nở, vô số linh dược sinh trưởng tự do.

Một đạo kết giới như tách biệt hai thế giới hoàn toàn khác biệt. "Nơi đây sao lại hoàn toàn khác biệt với bên ngoài!" Chu Trần lộ ra một tia dị sắc trong mắt. "Hống!" Tiếng rồng ngâm vang dội như chuông lớn bỗng nhiên vang lên từ đáy hồ bích ba phía trước.

Mặt hồ nổ tung, nước bắn tung tóe, tựa như mưa lớn trút xuống.

Một con cự long dài vạn trượng từ trong hồ vọt lên trời, toàn thân vàng óng, như đúc từ xích kim, kim quang rực rỡ.

Toàn thân vảy vàng xếp dày đặc chỉnh tề, nhưng nếu nhìn kỹ, mỗi mảnh vảy đều to bằng cái cối xay, lấp lánh như bảo thạch.

Sức mạnh cường hãn ép không gian vặn vẹo, đôi mắt rồng vàng óng như hai mặt trời chói lọi, từ trên cao nhìn xuống Chu Trần, tựa thần long phủ khám lâu nghĩ. "Tê!" Ngay cả khi đứng trong Thiên Chu, Chu Trần vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp ẩn chứa trong cơ thể cự long vàng óng.

Một khi bùng phát, tuyệt đối kinh thiên động địa! "Đây là tọa kỵ của Khôi Lỗi Đại Đế —— Xích Viêm Long Hoàng." Giọng Dao Trì Nữ Đế chậm rãi vang lên bên tai Chu Trần: "Vốn là một con Long Hoàng Bát Giai đỉnh phong, bị Khôi Lỗi Đại Đế bắt giữ luyện hóa thành khôi lỗi, nhục thân của nó dung hợp nhiều loại tiên kim, sánh ngang nhục thân Đại Đế!" "Bất quá cũng chỉ là sánh ngang mà thôi, không thể so với Đại Đế!" "Nhưng dù vậy, Xích Viêm Long Hoàng này trong hàng Hoàng Giả cũng là tồn tại vô địch, thậm chí còn bảo lưu một số thiên phú thần thông sở hữu lúc còn sống!" "Năm đó đại chiến nghe nói bị đánh hỏng, giờ xem ra, vô số năm trôi qua, Xích Viêm Long Vương này đã khôi phục rồi!" Khôi lỗi cường đại không

chỉ sở hữu tuổi thọ vô tận, mà trí tuệ không kém gì con người, tuyệt đối trung thành với chủ nhân, sẽ không phản bội.

Cho dù bị đánh hỏng, nhưng chỉ cần không tổn thương đến hạch tâm, chúng cũng có thể tự tìm dược liệu để khôi phục. "Tiểu tử nhân loại, nếu ngươi có thể đến đây, nói rõ thiên phú không tồi, nhưng muốn có được truyền thừa của chủ nhân, phải thông qua khảo nghiệm cuối cùng!" Giọng nói như hồng chung đại lữ từ miệng Xích Viêm Long Hoàng phun ra, theo một cái vung vuốt rồng vàng óng của nó, một tấm bia đá khổng lồ dâng lên từ mặt hồ.

Trên bia đá ghi chép khôi lỗi bí thuật của Khôi Lỗi Đại Đế. "Ngươi có một nghìn năm thời gian, nếu ngươi có thể lĩnh ngộ khôi lỗi bí thuật trên đó, và luyện chế ra một đầu Lục Giai Khôi Lỗi, tức là có thể thông qua khảo nghiệm!" Chu Trần nhìn khôi lỗi bí thuật trên bia đá, không hoàn toàn giống với bên ngoài, hẳn là bí thuật độc quyền của Khôi Lỗi Đại Đế, huyền ảo phi phàm. "Cần gì một nghìn năm?" Chu Trần lắc đầu cười khẽ: "Thậm chí không cần mười năm!" "Cuồng vọng!" Xích Viêm Long Hoàng khinh thường liếc Chu Trần một cái, trực tiếp lao xuống đáy hồ, nó muốn tiếp tục ngủ.

Còn mười năm?

Nói đùa cái gì vậy?

Chu Trần mà có thể mười năm lĩnh ngộ và luyện chế ra Lục Giai Khôi Lỗi, nó Xích Viêm Long Hoàng đã thành thần rồi!

Phốc thông.

Mặt nước nổ tung, long khu vạn trượng của Xích Viêm Long Hoàng vọt vào đáy hồ, biến mất không thấy bóng, chỉ còn tấm bia đá cao nghìn trượng sừng sững.

Chu Trần cẩn thận nhìn khôi lỗi bí thuật trên bia đá, tinh diệu tuyệt

luân, huyền ảo phi phàm.

Không thể không nói Khôi Lỗi Đại Đế thật là một thiên tài, trên đạo khôi lỗi có thiên phú và kiến giải trời phú.

Cũng khó trách Khôi Lỗi Đại Đế có thể dựa vào đạo này mà thành Đế. 【Khôi Lỗi Bí Thuật (0/50 ức)】 "Còn thiếu một ít Phong Nguyệt điểm a!" Chu Trần liếc nhìn bảng cá nhân, chỉ còn hơn bốn mươi tỷ điểm.

Chu Trần không vội.

Đối với y bây giờ mà nói, kiếm mười tỷ Phong Nguyệt điểm quả là dễ như trở bàn tay, không tốn mấy ngày.

Xoát.

Chu Trần lập tức quay về Hồng Trần Thiên Chu. "Ta nên tìm mỹ nhân sư phụ trợ ta tu hành, hay là tìm Dao Cơ cô cô?

Hay Tâm Ma Vương?" Chu Trần cảm thấy lựa chọn quá nhiều cũng là một sự phiền não a.

Ngay cả khi y có Kiếm Nhị Thập Tam, cũng không thể một kiếm đương bách vạn sư a.

Ngay cả khi tay chân cùng dùng, cũng nhiều nhất là năm người! "Di, Thái sư thúc tổ!?" Chu Trần đột nhiên cảm ứng được Tử Thanh Tiên Tử đã xuất quan.

Không sai.

Tử Thanh Tiên Tử cũng đi theo Chu Trần rời đi.

Sau khi tiến vào Thiên Chu, Tử Thanh Tiên Tử chấn động trước sự rộng lớn và tráng lệ bên trong Thiên Chu, đồng thời cảm thấy bình cảnh đã làm khó nàng nhiều năm có chút lung lay.

Tử Thanh Tiên Tử lập tức tìm một nơi bế quan tu luyện, chuẩn bị

một hơi đột phá.

Đến nay, cuối cùng cũng công thành, tấn thăng Vương Giả hậu kỳ.

Vạn Tượng Sơn, Tử Thanh Các.

Đây là động phủ tu luyện mà Chu Trần Trần chuyên môn khai thác cho Tử Thanh Tiên Tử.

Với tư cách là chủ nhân Thiên Chu, tương đương với chúa tể của từng thế giới bên trong Thiên Chu, Chu Trần chỉ cần niệm động là có thể khiến bên trong thế giới biển xanh hóa nương dâu.

Khai thác động phủ, xây dựng cung điện lầu các, đều chỉ trong một ý niệm, tựa như tạo vật chủ vậy.

Vạn Tượng Giới hiện nay, quả là đất rộng người thưa.

Cứ tùy tiện tạo.

Chương 179

"Đột phá rồi!" "Thật là một nơi tốt!" Đôi mắt Tử Thanh Tiên Tử rực rỡ như vì sao, cố phán thần phi, trên khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân mang theo sự vui mừng và phấn khởi sau khi đột phá.

Nơi đây thật sự quá thích hợp để tu luyện.

Đặc biệt là linh khí giữa trời đất, vô cùng thuần khiết và đặc biệt, tu luyện ở đây, có như thần trợ, sự bán công bội, đơn giản là động thiên phúc địa. "Chúc mừng Thái sư thúc tổ, tu vi đại tiến, thành Hoàng chỉ ngày một gần!" Thân ảnh Chu Trần chậm rãi ngưng tụ, ánh mắt hàm tiếu, nhìn tư thế tuyệt đại của Tử Thanh Tiên Tử vừa đột phá xong còn mang theo khí tức cường đại.

Dung nhan Tử Thanh Tiên Tử tuyệt thế, diễm cực vô song, khí chất đặc biệt phi phàm, thuần khiết thần thánh, trong trắng như băng tuyết, tựa thật tự ảo, như nguyệt cung tiên tử.

Thiên tư quốc sắc, thanh nhã tuyệt tục. "Ta có thể đột phá, phần lớn là nhờ bảo địa này của ngươi!" Làn da Tử Thanh Tiên Tử trắng hơn tuyết, trên khuôn mặt diễm lệ vô song mang theo cảm khái.

Ai có thể ngờ tiểu gia hỏa năm xưa còn là Luyện Thể cảnh, thoắt cái đã trở thành đại thụ chọc trời mà nàng có thể dựa vào.

Nàng có thể đột phá, cũng là nhờ tiên thiên linh khí mới khai phá sinh ra trong Vạn Tượng Giới của Chu Trần. "Hoàn cảnh tu luyện cố nhiên quan trọng, nhưng quan trọng nhất vẫn là thiên phú, nghị lực và sự cần cù nỗ lực của Thái sư thúc tổ!" Ánh mắt Chu Trần chói chang, nhìn dung nhan tú mỹ tuyệt luân của Tử Thanh Tiên Tử, và bộ ngực đầy đặn kiêu hãnh của nàng, lòng y chợt nóng lên, dùng sức nắm chặt bàn tay trắng nõn mềm mại của Tử Thanh Tiên Tử: "Thái sư thúc tổ,

nàng thật đẹp!" "Ngươi… ngươi nói bậy bạ gì đó!" Má Tử Thanh Tiên Tử đỏ bừng, tim đập như trống, ánh mắt hoảng loạn, không dám đối diện với Chu Trần.

Một cảm giác khác lạ bừng cháy trong lòng nàng.

Nàng chưa bao giờ căng thẳng đến thế.

Thậm chí còn căng thẳng hơn cả khi nàng từ Pháp Tướng phá Vương Giả.

Băng cơ ngọc cốt vốn trắng như trong suốt, ẩn hiện một tầng hồng nhuận mê người.

Khuôn mặt tuyết trắng dường như phát ra ánh sáng dịu dàng, kiều mỹ không gì sánh kịp.

Chu Trần liếm liếm môi khô khốc, một tay ôm lấy vòng eo mềm mại thon gọn của Tử Thanh Tiên Tử, kéo nàng vào lòng. "A ngô." Tử Thanh Tiên Tử kinh hô, vừa mở miệng, lại bị đôi môi nóng bỏng của Chu Trần chặn lại.

Thân thể nàng cứng đờ, đôi mắt ngước lên, vừa vặn đối diện với ánh mắt rực lửa của Chu Trần.

Nàng sao lại không biết tiểu sắc quỷ Chu Trần này muốn làm gì chứ.

Lần đầu tiên nàng gặp Chu Trần, lúc âm thầm quan sát y, nàng đã thấy Chu Trần thi triển Kiếm Nhị Thập Tam đại khai sát giới ở Linh Dược Phong và Thần Tiễn Phong của Thanh Vân Môn.

Các sư tỷ của Chu Trần là Ly Trường Hận, Mộ Linh Nhi, thậm chí sư thúc Trình Tố Tố, đều bị Kiếm Nhị Thập Tam của Chu Trần sát phạt đến tan tác, chật vật không chịu nổi, hoàn toàn không phải đối thủ.

Về sau thiên phú của Chu Trần ngày càng biến thái, nàng có thể nói đã trở thành hộ đạo nhân chuyên thuộc của Chu Trần, không ít lần chứng kiến Chu Trần làm chuyện xấu.

Không chỉ sư thúc, ngay cả chưởng môn sư bá cũng không thoát khỏi ma trảo của y, thậm chí còn có mỹ nhân sư phụ của Chu Trần.

Trong khoảnh khắc thất thần, vô số hình ảnh khiến người ta đỏ mặt tía tai lướt nhanh trong đầu nàng như một bộ phim ngắn.

Nàng đột nhiên cảm thấy thân thể mình mát lạnh.

Chu Trần thấu hiểu lòng người, với sự gia trì của Lôi Quang Như Ý Thủ, y như hổ thêm cánh, đừng nói quần áo bình thường, ngay cả pháp bảo thần binh giáp trụ.

Dưới bản mệnh thần thông Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần, cũng có thể dễ dàng cởi bỏ. "Thái sư thúc tổ, nàng thật đẹp." Chu Trần buông môi, nhìn thân thể trắng nõn hoàn mỹ như ngọc của Tử Thanh Tiên Tử. "Đừng… đừng nhìn…" Tử Thanh Tiên Tử dùng hai tay che đi hai ưu điểm và khuyết điểm của mình, khuôn mặt thanh lệ tuyệt luân ửng hồng như máu, kiều mị vạn phần.

Một tiếng nói nhẹ nhàng uyển chuyển từ hàm răng trắng muốt, tinh xảo như ngọc, tựa ma chú câu hồn, khiến ánh mắt Chu Trần càng thêm nóng bỏng.

Y không thể tưởng tượng được lát nữa khi Thái sư thúc tổ kêu lên, sẽ là cảnh tượng động lòng người đến mức nào? "Thái sư thúc tổ, phong cảnh đẹp nhất thiên hạ này, nếu không nhìn, tất nhiên sẽ hối tiếc cả đời!" Chu Trần dùng sức gạt tay ngọc thon dài của Tử Thanh Tiên Tử ra.

Thân thể trắng nõn mềm mại đó liền không chút che đậy hiện ra trước mắt Chu Trần.

Chỉ thấy thân hình Tử Thanh Tiên Tử mảnh mai thướt tha, toàn thân trắng như ngọc, phiêu phiêu như tiên, khiến người ta tim đập thình thịch, máu nóng sôi trào, tâm thần đều bị mê hoặc.

Vòng eo thon mềm mại của nàng duỗi thẳng, đôi chân dài thẳng tắp khép chặt, giữa chúng không một khe hở nhỏ, ngay cả một ngón tay cũng không thể xen vào.

Đôi cánh tay thon dài run rẩy, những ngón tay ngọc thon trắng nõn nắm chặt vào nhau.

Đặc biệt là trước ngực, hai màu tuyết trắng và yên hồng tạo nên sự tương phản rõ rệt.

Tựa như một cành mai lạnh nở rộ trong tuyết, kiêu hãnh đứng trên cành.

Khiến đôi mắt Chu Trần bùng lên ánh sáng. "Thái sư thúc tổ, Trần đói rồi!" Cổ họng Chu Trần nhấp nhô, nuốt nước bọt. "Không... không được..." Tử Thanh Tiên Tử vội vàng dùng sức nâng tay lên, muốn ngăn Chu Trần lại.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Nàng không biết rằng sự nhiệt huyết đối với một điều gì đó có thể bùng phát sức mạnh kinh người đến mức nào.

Giống như có những người đàn ông, vì theo đuổi nữ thần của mình, có thể vượt biển cả, vượt vạn dặm sơn thủy, bất chấp tất cả.

Chu Trần đã cắn chặt. "Ngươi… ngươi dừng lại." Tử Thanh Tiên Tử dùng tay ngọc trắng nõn đẩy Chu Trần, nhưng không đẩy được.

Chu Trần rất đói.

Thích nhất là ăn sữa thú! "Ngươi dừng... dừng lại..." Tử Thanh Tiên Tử cảm thấy sỉ nhục đến cực điểm, nàng muốn tát bay Chu

Trần, nhưng độc tố ẩn giấu trong cơ thể đột nhiên phát tác.

Độc này không phát thì thôi, một khi phát tác liền như núi lở biển gầm, càn quét ngũ tạng lục phủ, tứ chi bách hài.

Tử Thanh Tiên Tử lập tức mất hết sức lực.

Ngũ tạng lục phủ, toàn thân da thịt, như bị lửa đốt.

Thân thể trắng nõn như ngọc trở nên phi hồng nóng bỏng. "Thái sư thúc tổ, nàng bị độc phát rồi!" Chu Trần kinh nghiệm phong phú, lập tức có cảm ứng, truyền âm nói: "Đệ tử đây sẽ vì nàng liệu thương trừ độc!" "Không... không cần..." Tử Thanh Tiên Tử vừa định từ chối, lại bỗng nhiên trừng lớn mắt, đầu óc như nổ tung, một mảnh trống rỗng.

Chu Trần đã chính xác tìm thấy vết thương bị trúng độc của Tử Thanh Tiên Tử, Lôi Quang Như Ý Thủ thon dài trắng nõn, vô sở bất năng đã dò sâu vào vết thương.

Bên trong đã có độc dịch rỉ ra.

Chu Trần vốn định tiếp tục dò sâu, nhưng bị một kết giới kiên cố ngăn cản.

Muốn triệt để loại bỏ độc tố, phải phá vỡ tầng kết giới đó, mới có thể trị tận gốc.

Nghĩ đến đây, Chu Trần ngẩng đầu, ánh mắt hạ xuống, cẩn thận quan sát vết thương dưới vùng kín của Thái sư thúc tổ.

Vết thương sưng đỏ, độc đã phát.

Chu Trần cúi đầu ngửi ngửi, loại độc này rất đặc biệt, không giống độc bình thường hắc hoặc thối, ngược lại có một mùi thơm mê người, là kỳ độc mạnh nhất thiên hạ.

Cho dù ngươi là đại trượng phu đại hào kiệt, hay là cân quắc anh

hùng.

Cho dù ngươi là Võ Đạo Đại Đế, hay Đại Thừa Bán Tiên.

Cho dù ngươi là vương hầu tướng tướng, hay phàm phu tục tử.

Đều không thể chống lại kỳ độc mạnh nhất thiên hạ này. "Ta không vào địa ngục ai vào địa ngục!" Ánh mắt Chu Trần kiên định, nhìn vết thương đang chậm rãi rỉ độc dịch, Chu Trần quyết định dùng phương pháp đơn giản nhất để trừ độc.

Y cúi đầu hung hăng hôn lên vết thương đó, dùng sức hút độc dịch ra. "Hừ!" Tử Thanh Tiên Tử run rẩy, đôi mắt sao sáng trừng lớn, không ngờ Chu Trần lại dùng miệng hút độc cho nàng. "Không được... không... không thể làm vậy." "Chu...

Chu Trần ngươi buông ra!" "Không... không được đâu." Tử Thanh Tiên Tử đại kinh thất sắc, dùng sức đẩy đầu Chu Trần.

Nhưng Chu Trần lại không buông.

Tựa như cây tùng trúc trên vách đá cheo leo.

Cắn chặt sơn thanh không buông, gốc rễ bám sâu vào đá nứt.

Vạn ma vạn kích vẫn kiên cường, mặc ngươi gió đông tây nam bắc. "Sao lại có thể như vậy..." Tử Thanh Tiên Tử nước mắt tuôn rơi.

Không thể đẩy Chu Trần ra, chỉ đành để mặc Chu Trần giải độc cho nàng.

Nhưng cách này chỉ trị được phần ngọn, không trị được tận gốc.

Chu Trần phát hiện độc dịch càng hút càng nhiều, nhưng y không từ bỏ, càng thêm dùng sức. "Hô hấp..." Tử Thanh Tiên Tử bị kỳ độc này giày vò đến muốn chết, hô hấp trở nên nặng nề.

Hai ngọn tuyết phong đầy đặn cao vút run rẩy, lên xuống nhấp nhô. "Thật là tạo nghiệt a..." Tử Thanh Tiên Tử hận không thể đâm

đầu vào tường tự sát, nhưng thân thể lại bất giác hơi nhấc lên, ưỡn hông, tạo điều kiện cho Chu Trần giải độc. "Thái sư thúc tổ quả nhiên khẩu thị tâm phi!" Chu Trần thầm cười trong lòng, hung hăng hút một ngụm. "A!" Độc dịch trong cơ thể Tử Thanh Tiên Tử lập tức phun trào ra, nàng cảm thấy cả người bị rút cạn, toàn thân cứng đờ, run rẩy.

Nàng nước mắt tuôn rơi, ôm mặt nhìn Chu Trần đang giải độc cho mình, cảm thấy cả người đều đã hư hỏng rồi. "Thái sư thúc tổ, độc này rất lợi hại, hiện tại chỉ là tạm thời áp chế, muốn trị tận gốc, còn cần phải châm cứu!" Chu Trần ngẩng đầu, nhìn Tử Thanh Tiên Tử, liếm liếm đôi môi ướt át. "Đủ...

đủ rồi!" Tử Thanh Tiên Tử không muốn làm phiền Chu Trần nữa, vội vàng nói: "Đã đủ rồi... không cần phải châm cứu nữa..." Nàng nhìn những giọt nước long lanh trên tóc Chu Trần, như vừa mới gội đầu.

Nàng biết đó là độc trong người nàng.

Trong lòng nàng có một cảm xúc phức tạp khó tả.

Đặc biệt là cảm giác sỉ nhục đó, đạt đến mức chưa từng có. "Không được!

Bỏ dở giữa chừng há là điều chúng ta nên làm?" Ánh mắt Chu Trần kiên định, lấy ra Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm, lợi dụng lúc Tử Thanh Tiên Tử vừa mới sơ bộ giải độc, còn chưa hoàn hồn, vội vàng thi triển tuyệt thế châm pháp để giải độc cho nàng.

Y thuật của Chu Trần cao siêu, châm pháp đã đạt đến cảnh giới hóa cảnh, đối với các huyệt vị trên cơ thể con người y đã thuộc lòng như lòng bàn tay.

Y nhắm vào huyệt đạo ở vết thương sưng đỏ của Tử Thanh Tiên Tử, Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm vận chuyển thần lực, trực tiếp châm vào.

Tử Thanh Tiên Tử đột nhiên hoàn hồn, thân thể cong như cánh cung, trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm Chu Trần.

Không ngờ Chu Trần châm cứu đột ngột như vậy, khiến nàng không hề chuẩn bị.

Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm theo vô số lần tôi luyện của Chu Trần, cộng thêm tu vi bạo trướng, đã sớm khác xưa, ngay cả tu vi của Tử Thanh Tiên Tử có cao cường cũng không khác gì người bình thường.

Châm này ẩn chứa tất cả tâm đắc cả đời của Chu Trần, không sai lệch chút nào, trực tiếp xuyên qua tầng kết giới bảo vệ do độc dịch tạo thành trong vết thương, xuyên thấu xuống tận cùng, châm vào độc nang do độc dịch ngưng tụ.

Tử Thanh Tiên Tử cắn chặt răng, cảm nhận kịch độc phát tác trong cơ thể, trong lòng thở dài một hơi, mặc cho Chu Trần châm cứu trừ độc.

Bất quá tu vi của Tử Thanh Tiên Tử cao thâm, giải độc phi phàm.

Ngày qua ngày, Chu Trần thi triển Thiên Cương Tam Thập Lục Châm, lại cầm Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ, từ một huyệt đạo khác gần độc nang tấn công.

Dưới nhiều thủ đoạn giải độc.

Chu Trần dốc hết sức mình, phụ trợ thần binh dùng bảy tám món, cuối cùng vào ngày thứ chín cũng công thành.

Y hội tụ tất cả sức mạnh trong cơ thể, quán nhập thần lực mênh mông bàng bạc thông qua Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm vào độc nang do độc dịch ngưng tụ.

Oanh!

Khoảnh khắc này.

Độc nang chấn động, vô số độc dịch dưới sự trùng kích của thần lực phun trào ra.

Tử Thanh Tiên Tử ngửa mặt lên trời kêu dài, theo độc dịch trong cơ thể bị loại bỏ, một cảm giác nhẹ nhõm sảng khoái chưa từng có tràn ngập tâm đầu.

Đây là cảm giác nàng chưa từng có.

Hóa ra vô bệnh một thân nhẹ là cảm giác này.

Như thành tiên, phiêu phiêu dục tiên.

Ta muốn thành tiên, khoái lạc tề thiên. "Thái sư thúc tổ, hiện tại cảm giác thế nào?" Chu Trần cầm khăn lụa lau sạch độc dịch xung quanh vết thương của Tử Thanh Tiên Tử, trong mắt mang theo một tia ý cười.

Má Tử Thanh Tiên Tử đỏ bừng, liếc Chu Trần một cái.

Phía sau nàng vẫn còn nhức nhối.

Thật muốn một chưởng vỗ chết tiểu gia hỏa đáng ghét này. "Tiểu phôi đản!" Nếu đặt vào trước đây, nàng đơn giản không dám tưởng tượng.

Nàng lại để Chu Trần dùng những thần binh kỳ lạ đó để giải độc.

Thật là quá sỉ nhục.

Cũng không biết đầu óc Chu Trần nghĩ thế nào, lại luyện chế ra nhiều loại thần binh kỳ lạ đa dạng đến vậy.

Thật đúng là ma nhân! "Thái sư thúc tổ trước đây khi để người ta giải độc còn gọi người ta là Tiểu Trần Trần, giờ thời thế đổi thay, độc cũng đã giải rồi, liền trở thành tiểu phôi đản!" Giọng Chu Trần u oán, hung hăng xoa xoa vết thương sưng đỏ của Tử Thanh Tiên Tử. "A!

Đại phôi đản!" Tử Thanh Tiên Tử hung hăng liếc Chu Trần một cái, thật muốn một chưởng hô chết tên xấu xa này.

Được lợi còn khoe khoang.

Nàng đã bị Chu Trần khai phá rồi, còn muốn thế nào nữa?

Chu Trần đắc ý cười, sờ sờ mũi, hít một hơi thật sâu.

Hương thơm nồng nàn, mê hoặc lòng người! "Ngươi!" Tử Thanh Tiên Tử xấu hổ tức giận, dùng nắm tay nhỏ đấm vào ngực Chu Trần.

Chương 180

Thật là quá đáng!

Đặc biệt là nghĩ đến việc Chu Trần lại còn hút độc dịch ở vết thương cho nàng, nàng liền có một cảm giác sỉ nhục muốn đâm đầu vào tường tự sát.

Nửa buổi sau.

Chu Trần nhìn Phong Nguyệt điểm đã đột phá năm mươi tỷ, tâm mãn ý túc rút thân rời đi, chuẩn bị đi phá khảo nghiệm cuối cùng của Khôi Lỗi Đại Đế. "Hô..." "Hấp..." Ngực Tử Thanh Tiên Tử đầy đặn phập phồng, hít thở sâu, đôi mắt vô thần nhìn trần nhà, suy tư về nhân sinh.

Trên mặt nàng đầy vết lệ, đôi mắt sưng đỏ, nước mắt vẫn còn rỉ ra.

Một kiện thần binh vẫn còn trong cơ thể nàng trấn áp độc nang.

Trước hồ bích ba.

Chu Trần nhìn tấm bia đá cao nghìn trượng, ý niệm vừa động: "Gia điểm!" Năm mươi tỷ Phong Nguyệt điểm tiêu hao, Chu Trần như đã lĩnh ngộ nghìn năm, cuối cùng triệt để lĩnh ngộ khôi lỗi bí thuật của Khôi Lỗi Đại Đế. "Khôi lỗi bí thuật này thật sự bác đại tinh thâm!" Cảm nhận tin tức mênh mông trong não hải, Chu Trần chấn động.

Khôi lỗi bí thuật này không chỉ là một môn bí thuật, mà còn ẩn chứa một môn vô thượng thần thông —— Khôi Lỗi Thần Thông. "Môn thần thông này không tồi, đợi thu thập đủ một trăm tỷ Phong Nguyệt điểm, liền tu luyện nó!" Chu Trần quyết định, sau đó suy nghĩ luyện chế khôi lỗi gì.

Muốn thông qua khảo nghiệm cuối cùng, không chỉ phải lĩnh ngộ khôi lỗi bí thuật, mà còn phải luyện chế một Khôi Lỗi Lục Giai.

Bất quá cái trước mới là then chốt.

Chỉ cần lĩnh ngộ khôi lỗi bí thuật của Khôi Lỗi Đại Đế, luyện chế một Khôi Lỗi Lục Giai căn bản không phải chuyện gì.

Rất nhanh, Chu Trần đã có ý tưởng, từ Phong Nguyệt Bảo Giám lấy ra từng khối dược liệu.

Ngũ Đế Thần Hỏa dũng động, từng khối dược liệu hóa lỏng.

Lôi Quang Như Ý Thủ thi triển, khắc họa khôi lỗi trận văn.

Chu Trần bình thường luyện khí không ít, tuy rằng đều là luyện chế Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ, Long Hổ Âm Dương Đảm, Tỏa Hải Tử Kim Thằng, Huyền Âm Khoách Thiên Kìm và các kỳ môn thần binh khác.

Nhưng kỹ nghệ luyện khí phi phàm.

Luyện chế khôi lỗi cũng gần như vậy.

Khác biệt chỉ là luyện chế khôi lỗi cần khôi lỗi trận văn và phương pháp đặc thù.

Tiêu hao năm mươi tỷ Phong Nguyệt điểm, Chu Trần đã sớm nắm giữ khôi lỗi bí thuật.

Tuy rằng là lần đầu tiên luyện, nhưng lại như đã luyện chế vô số lần, thành thạo, như hành vân lưu thủy.

Ba ngày sau.

Một con tôm tích toàn thân vàng óng, dài một mét được luyện chế thành công.

Hai sợi râu vàng dài cong cong, như hai tiên tử, hai con mắt vàng

óng, tràn đầy sắc bén. "Tôm Tích bái kiến chủ nhân!" Tôm Tích đặt hai càng lớn vàng óng xuống đất, toàn thân nằm rạp trên đất, như người ngũ thể đầu địa hành lễ với Chu Trần. "Không tồi!" Chu Trần rất hài lòng, Lục Giai tương đương với Pháp Tướng cảnh, đừng thấy Tôm Tích không lớn, nhưng ngắn nhỏ tinh hãn.

Hai cái càng lớn có thể dễ dàng chém đứt cường giả Thần Thông cảnh thành hai đoạn.

Hơn nữa trí tuệ của Tôm Tích phi phàm, trung thành đáng tin cậy, chịu khó chịu khổ.

Đây chính là ưu thế của khôi lỗi. "Xích Viêm Long Hoàng, mau ra đây!" Chu Trần hét lớn về phía hồ bích ba, lôi âm cuồn cuộn.

Xích Viêm Long Hoàng vừa mới ngủ gật bị đánh thức, lửa giận bốc cao ba trượng.

Người còn có tật ngủ gật nữa mà.

Nó tuy là khôi lỗi, nhưng cũng có tật ngủ gật.

Tuy không thể giết Chu Trần.

Nhưng đánh một trận thì vẫn có thể.

Oanh!

Mặt hồ nổ tung, long khu dài hùng tráng uy vũ của Xích Viêm Long Hoàng phá nước vọt ra, một đôi mắt rồng rực rỡ như mặt trời rủ xuống. "Tiểu tử," nó vừa định cho Chu Trần một bài học, kết quả nhìn thấy Tôm Tích, không khỏi trợn tròn mắt rồng. "Cái... cái này sao có thể?" Thân ảnh nó đột nhiên lao xuống, một đôi mắt rồng to lớn nhìn lên xuống.

Nó có thể xác định, con tôm tích khôi lỗi này là vừa mới luyện chế, hơn nữa dùng chính là khôi lỗi bí thuật của chủ nhân nó, Khôi Lỗi Đại

Đế.

Ngay cả khi nó đã tồn tại vô số năm, vẫn có cảm giác ba quan bị đảo lộn.

Khôi Lỗi Đại Đế cho người khảo nghiệm một nghìn năm thời gian.

Mà Chu Trần lại chỉ dùng hơn mười ngày? "Cái này gọi là thiên phú!" Chu Trần cười cười.

Xích Viêm Long Hoàng hoàn hồn, đôi mắt rồng tràn đầy phức tạp nhìn Chu Trần.

Yêu nghiệt như vậy, sợ là Khôi Lỗi Đại Đế cũng xa xa không bằng. "Bây giờ ta đã thông qua khảo nghiệm rồi chứ?" "Thông qua rồi!" Giọng Xích Viêm Long Hoàng phức tạp, trong mắt tràn đầy kinh hỉ.

Bởi vì Chu Trần thông qua khảo nghiệm, nó liền có thể đi ra ngoài.

Nó tuy là khôi lỗi, nhưng cũng có trí tuệ, cứ mãi ở đây, ngoài ngủ ra, cũng không có gì thú vị.

Nó há miệng phun ra, hai vật lập tức xuất hiện trước mặt Chu Trần.

Một cuộn kim sắc quyển trục cuộn tròn.

Một chiếc nhẫn trữ vật. "Đây là Đế binh Tam Thiên Thần Khôi Đồ và nhẫn trữ vật của chủ nhân, tất cả bảo vật truyền thừa của chủ nhân đều ở bên trong rồi!" Xích Viêm Long Hoàng phủ phục xuống đất, cung kính bái: "Từ nay về sau ngươi chính là chủ nhân mới của ta!" "Xích Viêm bái kiến chủ nhân!" "Không cần đa lễ!" Chu Trần hư thủ một dẫn, mừng không tả xiết.

Đây chính là tất cả bảo vật của Khôi Lỗi Đại Đế.

Hơn nữa còn có một đầu Khôi Lỗi Xích Viêm Long Hoàng có thể xưng là vô địch trong hàng Hoàng Giả, đơn giản là một bước phát tài lớn.

Ngay cả khi y đã bái Dao Trì Nữ Đế làm sư phụ.

Nhưng Dao Trì Nữ Đế không thể nào giao hết bảo vật của mình cho y.

Bàn tay run rẩy của y nắm chặt Tam Thiên Thần Khôi Đồ, có thể cảm nhận được sức mạnh khủng bố ẩn chứa bên trong. "Theo ta đến Thiên Chu đi!" Thu nhẫn trữ vật lại, nắm chặt Tam Thiên Thần Khôi Đồ, Chu Trần dẫn Xích Viêm Long Hoàng quay về Vạn Tượng Giới trong Thiên Chu.

Lúc này, y không thể chờ đợi được muốn dung nhập Tam Thiên Thần Khôi Đồ vào Thiên Chu. "Hồng Trần, kiểm tra Tam Thiên Thần Khôi Đồ!" "Vâng, chủ nhân!" Hồng Trần điều khiển Thiên Chu quét qua, giọng nói trong trẻo truyền đến: "Kiểm tra được Đế binh Tam Thiên Thần Khôi Đồ, Tam Thiên Thần Khôi hoàn chỉnh, nhưng đều có tổn thương, có thể dung nhập Thiên Chu, khai phá đơn nguyên mới!" "Có dung nhập không?" "Có!" Chu Trần ra lệnh.

Tam Thiên Thần Khôi Đồ lập tức dung nhập vào phàm bố của Thiên Chu, năng lượng từ Sinh Mệnh Lôi Trì tuôn vào, Tam Thiên Thần Khôi Đồ tỏa ra ánh sáng vô tận, hóa thành một thanh trường kiếm, phá mở thiên địa.

Oanh long long!

Trong Thiên Chu, một thế giới mới được khai phá ra.

Âm dương phân chia, thiên địa hiện ra.

Trên Cây Thế Giới trong Sinh Mệnh Lôi Trì lại mọc ra một chiếc lá mới.

Năng lượng vô thượng khai thiên tích địa quán nhập Tam Thiên Thần Khôi Đồ, vô lượng kim quang tỏa ra, Tam Thiên Thần Khôi Đồ thuế biến, hóa thành Khai Thiên Thần Khí.

Nguyên bản Tam Thiên Thần Khôi và trận đồ bị tổn thương không những đều khôi phục hoàn chỉnh, mà còn tiến thêm một bước.

Trận đồ của Tam Thiên Thần Khôi Đồ hóa thành Thần Ma Đồ, Tam Thiên Thần Khôi ẩn chứa bên trong mượn lực khai thiên tích địa này, điên cuồng thuế biến, hóa thành Tam Thiên Thần Ma! "Hống!

Hống!

Hống!" Thần ma gào thét, Thiên Chu chấn động.

Mượn việc dung nhập Đế binh Tam Thiên Thần Khôi Đồ, Thiên Chu như đã phá vỡ cực hạn, tấn thăng một cấp cao hơn, cường đại hơn cả Đế binh.

Dựa vào Thiên Chu, Chu Trần cảm thấy ngay cả Đại Đế cũng có thể liều một trận.

Mà Tam Thiên Thần Khôi thuế biến thành Tam Thiên Thần Ma, toàn bộ đều đạt đến Hoàng Giả đỉnh phong, nhục thân càng là sánh ngang Đại Đế chi khu.

Mỗi một người đều không kém hơn Xích Viêm Long Hoàng.

Tam Thiên Thần Ma và Thần Ma Đồ tạo thành đại trận, ngay cả Đại Đế cũng có thể một trận chiến. "Ha ha ha!" "Không uổng chuyến này!" Nhìn Tam Thiên Thần Ma trong Khôi Lỗi Giới mới khai phá, Chu Trần nhiệt huyết sôi trào, lần bạo phú này, khiến y triệt để quật khởi.

Ngay cả khi không dựa vào sức mạnh của nữ đế sư phụ, y cũng có thể dựa vào chính mình có đủ tư cách đối mặt với cường giả cấp Đại Đế.

Di sản của một Đại Đế.

Thật là kinh người.

Đặc biệt là Khôi Lỗi Giới mới khai phá còn có công năng mới, ở trung tâm của nó có một cái Thần Ma Trì vô cùng lớn.

Chu Trần có thể ném khôi lỗi đã luyện chế vào đó, trải qua sự tẩy lễ của Thần Ma Trì, khôi lỗi sẽ trở nên càng thêm cường đại.

Tuy không thể sánh bằng Tam Thiên Thần Ma do khai thiên tạo hóa mà có được, nhưng đủ để khôi lỗi thoát thai hoán cốt, triệt để thuế biến. "Xích Viêm, Tôm Tích, cơ duyên của các ngươi đã đến rồi!" Chu Trần nhìn hai tượng khôi lỗi.

Tôm Tích tuy chỉ là Lục Giai khôi lỗi, nhưng dù sao cũng là khôi lỗi đầu tiên Chu Trần luyện chế, ý nghĩa phi phàm, Chu Trần không tiếc ban cho nó một cơ duyên thuế biến.

Còn Xích Viêm Long Hoàng thì khỏi nói.

Trải qua tẩy lễ của Thần Ma Trì, Xích Viêm Long Hoàng thậm chí có thể đột phá cảnh giới hiện tại, trở thành một tượng khôi lỗi cấp Đại Đế.

Lúc đó Chu Trần sẽ trở nên bá đạo.

Sau này cưỡi Xích Viêm Long Hoàng cấp Đại Đế, không đúng, là Xích Viêm Long Đế đi ra ngoài, còn ai dám hỏi nữa? "Đây là..." Xích Viêm Long Hoàng và Tôm Tích bị ném vào Khôi Lỗi Giới, lập tức cảm ứng được sự mê hoặc của Thần Ma Trì phía trước đối với chúng. "Đi đi, ở bên trong có thể khiến các ngươi thoát thai hoán cốt, triệt để thuế biến!" "Đa tạ chủ nhân!" Xích Viêm Long Hoàng và Tôm Tích bái tạ xong, không kịp chờ đợi nhảy vào Thần Ma Trì.

Cùng lúc đó.

Ba nghìn tượng thần ma cao hơn vạn trượng đồng loạt đến trước mặt Chu Trần, quỳ một gối xuống, đồng thanh nói: "Bái kiến chủ nhân!" Chu Trần nâng tay, Thần Ma Đồ sau khi thuế biến thành Khai Thiên Thần Khí rơi vào lòng bàn tay, cảm nhận uy năng vô thượng bên trong và ba nghìn thần ma trước mắt, khóe miệng y nhếch lên một độ cong. "Từ nay về sau, các ngươi chính là Thần Ma Vệ chuyên thuộc của ta!" Chu Trần nói vang: "Lấy Thần làm họ, tên Thần Nhất, Thần Nhị, Thần Tam...

Thần Tam Thiên!" "Tạ chủ nhân tứ danh!" Tam Thiên Thần Ma đồng thanh nói, tiếng vang chấn động trời đất.

Mỗi một tượng trong số chúng đều có thực lực Hoàng Giả vô địch, nhục thân càng là sánh ngang Đại Đế, đây tuyệt đối là một thế lực to lớn có thể quét ngang tứ phương.

Đặc biệt là chúng mượn lực khai thiên tích địa mà thuế biến thành thần ma, tiềm lực vô hạn, không bao lâu nữa, liền có thể tấn thăng cấp Đại Đế, chân chính sánh ngang Đại Đế.

Ba nghìn tượng Đại Đế, đủ để quét ngang thiên hạ, trấn áp tứ hải bát hoang, trấn áp tất cả những kẻ không phục! "Chủ nhân, bên ngoài có một Vũ Hoàng bày đại trận thủ chu đãi thỏ, chuẩn bị mai phục chủ nhân!" Giọng Hồng Trần truyền đến, mắt Chu Trần sáng lên.

Còn có chuyện tốt như vậy sao?

Đây là con cừu béo tự đưa đến tận cửa a! "Vừa lúc xem thử thực lực của Tam Thiên Thần Ma này!" Chu Trần động lòng, điều khiển Thiên Chu, di chuyển tất cả linh dược cùng với lớp đất đá trong bí cảnh vào Vạn Tượng Giới của Thiên Chu.

Nhạn qua bạt mao.

Chu Trần bây giờ ngay cả lớp đất đá cũng không tha.

Y là người tiết kiệm nhất.

Thường thường ngay cả từng hạt gạo trong bát cũng phải ăn sạch sẽ.

Hưu!

Gọt sạch lớp đất đá, Thiên Chu phóng ra ngoài về phía kết giới lúc đến, trực tiếp lao vào Hoàng Cấp Đại Trận của kẻ đang thủ chu đãi thỏ. "Ha ha ha, cuối cùng cũng để ta Lôi Quang Dực Hoàng đợi được rồi!" Thấy Chu Trần không ngoài dự đoán lọt vào đại trận, Lôi Quang Dực Hoàng đang ẩn mình chủ trì trận pháp cười ha hả.

Đại trận này là y đã tốn rất nhiều công sức mới có được.

Ngay cả cường giả cùng cấp, lọt vào trận pháp, cũng phải bị y trấn áp.

Huống hồ y không cho rằng Chu Trần là một Hoàng Giả. "Tiểu bối phương nào, dám mai phục bản công tử!" Chu Trần xuất hiện trên boong Thiên Chu, chắp tay sau lưng, cười lạnh nói: "Cút ra đây cho ta!" "Một kẻ Luyện Hư nhỏ bé, dám nói lời cuồng ngôn!" Chu Trần không che giấu tu vi, Lôi Quang Dực Hoàng một mắt nhìn ra tu vi của Chu Trần, tiên võ song tu, võ đạo chỉ mới Thần Thông cảnh.

Tu vi này tuy cũng không tệ, trong một vương triều cũng được coi là cường giả.

Nhưng trước mặt y, hoàn toàn không đủ nhìn. "Tiểu tử, không muốn chết thì lập tức giao ra bảo vật truyền thừa của Khôi Lỗi Đại Đế, nếu không bản Hoàng sẽ rút hồn, lột gân, khiến ngươi cầu sinh không được cầu tử không xong!" Thân ảnh Lôi Quang Dực Hoàng hiện ra, sau lưng một đôi cánh sét lóe lên vô tận phong mang, từ trên cao nhìn xuống Chu Trần, vẻ mặt trêu tức. "Di, đôi cánh sau lưng ngươi dường như không tồi a!" Mắt Chu Trần sáng lên, ánh mắt chói

chang, nhìn chằm chằm đôi cánh sét sau lưng Lôi Quang Dực Hoàng, rất động lòng.

Đôi cánh này rất đặc biệt, dường như được luyện chế từ cánh của một Yêu Đế. "Tiểu tử ngươi nhãn quang không tồi!" Lôi Quang Dực Hoàng kiêu ngạo ngẩng đầu, nói: "Đôi Lôi Quang Vũ Dực này, là vũ dực của tiên tổ Lôi Quang Dực Đế của Lôi Quang Dực tộc ta sau khi được các cường giả đời đời tế luyện mà thành, tốc độ tuyệt đỉnh, thiên hạ vô song!" Y dựa vào Lôi Quang Vũ Dực, cộng thêm Lôi Quang Dực tộc vốn dĩ thiện trường tốc độ, trong số các Hoàng Giả có thể nói là siêu quần bạt tụy.

Đừng thấy y chỉ có tu vi Hoàng Giả hậu kỳ, nhưng ngay cả Hoàng Giả đỉnh phong cũng không sánh bằng tốc độ của y. "Rất tốt!" Nụ cười của Chu Trần càng thêm rạng rỡ: "Hiện tại, đôi Lôi Quang Vũ Dực này chính là của ta!" “Giờ đây, cặp Lôi Quang Vũ Dực này đã là của ta!” Nghe lời cuồng vọng như vậy, Lôi Quang Dực Hoàng giận quá hóa cười, một kẻ Luyện Hư nho nhỏ lại còn muốn cướp ngược hắn ư?

Song, là một Võ Đạo Hoàng giả thành danh nhiều năm, Lôi Quang Dực Hoàng phẫn nộ nhưng không khỏi âm thầm cảnh giác.

Hắn biết chuyện lật thuyền trong mương không hề thiếu.

Kẻ trước mắt này nếu không phải tên ngốc hoặc kẻ thùng rỗng kêu to, tất nhiên phải có át chủ bài để đối phó hắn.

“Dưới đao của bản hoàng, không chém kẻ vô danh,” Lôi Quang Dực Hoàng nhìn chằm chằm vào mắt Chu Trần, không lập tức động thủ, lạnh lùng quát: “Tiểu tử, báo tên mau!” “Chu Trần!” Không chút che giấu, Chu Trần bình tĩnh thốt ra một cái tên.

“Chu Trần!?” Lôi Quang Dực Hoàng chấn động, đôi mắt sắc bén như chim ưng mở lớn, kinh ngạc nói: “Ngươi chính là Chu Trần, kẻ

ngưng tụ Thập Vạn Trượng Đạo Thụ và Siêu Cấp Tử Kim Nguyên Thần, được Dao Trì Nữ Đế thu làm đệ tử đó ư?" Sắc mặt Lôi Quang Dực Hoàng lập tức sụp xuống, khó chịu hơn cả ăn phải ruồi bọ.

"Trong tộc bản hoàng không biết bao nhiêu thiên chi kiêu nữ ngưỡng mộ Chu công tử, hôm nay gặp mặt chính là duyên phận, không biết Chu công tử có nguyện ý hạ cố quang lâm hàn xá, để bản hoàng tận tình chủ nhà, hảo hảo chiêu đãi Chu công tử, chắc chắn sẽ không khiến Chu công tử thất vọng!" "Ngươi tuy có Nữ Đế che chở, bản hoàng không giết được ngươi, nhưng bản hoàng muốn đi, chẳng lẽ ngươi còn giữ được bản hoàng sao?" Lôi Quang Dực Hoàng khinh thường nói, hắn là Võ Đạo tu vi Thần Thông Cảnh.

Chu Trần ý niệm chợt lóe, lạnh lùng nhìn Lôi Quang Dực Hoàng: "Tiền hô hậu ủng, nghĩ mà buồn cười!" Hắn là Tiên Đạo tu vi Luyện Hư Cảnh.

Lôi Quang Dực Hoàng lạnh lùng quét mắt qua Chu Trần, cười nhạo: "Huống chi là chuyện giết người diệt khẩu gì đó." Chu Trần khẽ nhếch môi.

"Ngươi có thể thử xem!" "Thùng rỗng kêu to!" "Bành!" Khoảnh khắc tiếp theo, Lôi Quang Dực Hoàng đâm sầm vào một tôn cự nhân cao vạn trượng.

"Để lát nữa sẽ đi nghiên cứu một phen!" Lôi Quang Dực Hoàng nặn ra một nụ cười khó coi, chắp tay tạ lỗi nói: Nếu không phải kiêng kỵ thiên phú tiềm lực của Chu Trần và Dao Trì Nữ Đế, vừa rồi hắn đã chẳng chịu nói lời hay lẽ phải, tạ lỗi hay tặng mỹ nhân.

Chương 181

Tuy là hỏi, nhưng Lôi Quang Dực Hoàng hầu như đã có thể khẳng định.

Thông tin giống hệt về Chu Trần.

“Đại danh Chu công tử như sấm bên tai, bản hoàng ngưỡng mộ đã lâu, đáng tiếc vô duyên gặp mặt!” Nếu hắn dám động đến Chu Trần, hậu chiêu do Dao Trì Nữ Đế để lại chắc chắn sẽ nhảy ra, một chưởng đập chết hắn.

Nghĩ đến đây, Chu Trần lại nhớ đến danh tiếng của Thái sư thúc tổ.

Hoàng giả không thể làm nhục!

Hắn biết mình không thể bắt được Chu Trần nữa.

“Đây...

đây là gì?” Tôn cự nhân này tay cầm búa lớn, cơ bắp cuồn cuộn, làn da màu đồng cổ như được đúc từ thanh đồng, tản ra khí tức khủng bố như thần như ma.

“Cuồng vọng!” Chu Trần lắc đầu cười khẽ, thèm vàng trong túi hắn sao, không có cửa đâu!

“Thì ra là Chu công tử…” “Kẻ giết người, người ắt giết lại, hôm nay cứ dùng ngươi để tế đao!” Lôi Quang Dực Hoàng vội vàng nói: “Sơn thủy bất tương phùng, cáo từ!” “Tại đây bày trận muốn giết ta, chỉ vài câu nói liền muốn bỏ qua, thiên hạ làm gì có chuyện tiện nghi như vậy!” Chu Trần thầm nghĩ.

“Còn về mỹ nhân, Chu Trần ta thiếu gì nhất chứ chính là mỹ nhân.” Lôi Quang Dực Hoàng vốn tưởng dễ dàng bắt được, không

ngờ lại đá phải một khối thiết bản.

Lòng hắn như chín khúc hoàng hà mười tám loan.

Sắc mặt Lôi Quang Dực Hoàng tươi cười dần thu lại, lạnh lùng quát: "Chu Trần, làm người nên lưu một đường, ngày sau còn dễ gặp mặt!" Nếu Chu Trần theo hắn đi, tất nhiên sẽ có mỹ nhân hưởng dụng không dứt, phóng túng vui chơi.

Hắn sau lưng đôi cánh chấn động, xé rách hư không, hóa thành một đạo lôi quang biến mất trước mặt Chu Trần.

Lôi Quang Dực Hoàng ngẩng đầu nhìn tôn tồn tại mạnh mẽ khủng bố như thần ma này, trong lòng chấn động.

Cho dù là một Võ Đạo Hoàng giả, sức mạnh khủng bố ẩn chứa trên người đối phương vẫn khiến hắn có cảm giác tim đập chân run, kinh sợ khó tả.

"Tuyệt đối là Vô Địch Hoàng giả!" "Quá mạnh rồi!" "Ta không phải đối thủ!" Ý niệm xẹt qua, Lôi Quang Dực Hoàng không chút do dự, độn sang bên cạnh.

Tuy nhiên, hắn vừa động, thân ảnh lại lập tức dừng lại.

Phía trước lại có một tôn thân ảnh khủng bố như thần ma chặn đường hắn.

Kẻ đó tay cầm một cây thần thương đen tuyền, toàn thân tràn ngập khí tức hủy diệt.

Lôi Quang Dực Hoàng dừng lại trong hư không, ánh mắt quét qua bốn phía.

Chỉ thấy từng tôn thân ảnh thần ma cao vạn trượng vây quanh hắn.

Mỗi một tôn đều có sức mạnh khủng bố chiến thiên đấu địa.

Mỗi một tôn đều cường hãn hơn hắn vô số lần!

Ngay cả Vô Địch Hoàng giả mà hắn từng gặp, cũng không khủng bố bằng những tồn tại này.

"Một, hai, ba, bốn…" "Sao lại có thể nhiều đến vậy?" "Chẳng lẽ là Tam Thiên Thần Khôi Đồ?" "Nhưng không giống a?" Lôi Quang Dực Hoàng một bụng nghi hoặc, trăm mối vẫn không tìm ra lời giải.

Tam Thiên Thần Khôi Đồ của Khôi Lỗi Đại Đế, ba ngàn thần khôi bên trong đều rất mạnh, đều có thực lực Vũ Hoàng cấp.

Nhưng rốt cuộc chỉ là khôi lỗi.

Hắn liếc mắt một cái liền có thể nhận ra.

Còn những tồn tại như thần ma trước mắt này, không những tu vi thực lực vượt xa thần khôi trong Tam Thiên Thần Khôi Đồ ghi chép, mà bản thân cũng không giống khôi lỗi.

Thực sự không phải khôi lỗi.

Tam Thiên Thần Khôi sau khi trải qua tẩy lễ khai thiên tích địa, đã lột xác thành thần ma chân chính, thực sự biến đổi thành sinh mệnh mới, không còn là khôi lỗi.

Lôi Quang Dực Hoàng không nhận ra cũng là chuyện bình thường.

Thực sự là biến hóa quá lớn.

Đừng nói Lôi Quang Dực Hoàng, ngay cả Khôi Lỗi Đại Đế phục sinh, e rằng cũng không nhận ra đây là Tam Thiên Thần Khôi của mình.

Từng tôn thần ma khí tức giao dung, hòa làm một thể, hư không ngưng đọng.

Lôi Quang Dực Hoàng lập tức cảm thấy bước đi khó khăn, như ruồi bọ rơi vào hổ phách, khó mà thoát cánh bay đi.

“Hắn sẽ chết!” Ý niệm này vừa xuất hiện, Lôi Quang Dực Hoàng không nhịn được kinh hãi, thân thể run rẩy.

Hắn không muốn chết!

Hắn vẫn còn rất nhiều thời gian để tiêu dao khoái hoạt!

Hắn khó khăn lắm mới tu thành Võ Đạo Hoàng giả, còn chưa kịp hưởng thụ đủ đây!

“Chu công tử tha mạng a, bản hoàng... không... tiểu nhân sai rồi, tiểu nhân không nên bày trận phục kích công tử, cầu công tử ban cho tiểu nhân một cơ hội nữa…” Lôi Quang Dực Hoàng đã nhượng bộ.

Từ việc trước đó hắn tiền hô hậu ủng đã có thể thấy, hắn không phải loại người cương liệt bất khuất.

Hắn chịu nhận thua cầu xin tha thứ, Chu Trần không hề bất ngờ.

“Giết!” Chu Trần lạnh lùng thốt ra một chữ!

Khí tức khủng bố lập tức trấn áp xuống.

“Không!” Lôi Quang Dực Hoàng gầm lên phẫn nộ, đột nhiên hóa thành bản thể.

Một con cự điểu hiện ra.

Toàn thân lấp lánh lôi đình.

Sải cánh dài tám ngàn trượng.

Cánh vẫy một cái, như lôi đình xé rách hư không, chấn cánh bay cao, muốn thoát ly nơi đây.

Tuy nhiên, Thần Nhất chỉ là nâng búa lên, một búa vung ra.

Không có bất kỳ hoa mỹ nào.

Chỉ là sức mạnh.

Sức mạnh tuyệt đối.

Sức mạnh vô địch.

Sức mạnh không thể thất bại.

Lôi đình bị xé rách.

Pháp tắc bị bổ ra.

Cự điểu lôi đình máu nhuộm trường không, trong một tiếng bi minh bị một nhát búa bổ thành hai nửa!

Một tôn Võ Đạo Hoàng giả uy chấn thiên hạ cứ thế ảm đạm vẫn lạc!

"Đáng tiếc đáng than!" Chu Trần đưa tay chộp một cái, thi thể Lôi Quang Dực Hoàng bay vào lòng bàn tay.

Lôi Quang Dực Hoàng là Yêu tộc — Lôi Quang Dực tộc, cặp cánh Lôi Quang Vũ Dực của hắn là vật liệu cực phẩm để luyện chế bảo vật bay lượn.

Cặp cánh của Lôi Quang Dực Hoàng đủ để luyện thành một cặp Hoàng giả thần binh loại tốc độ.

Tuy nhiên Chu Trần nhìn trúng là kiện Lôi Quang Vũ Dực của tiên tổ mà Lôi Quang Dực Hoàng mang theo.

Đây chính là cặp cánh của yêu thú cấp Đại Đế.

Lại qua nhiều đời cường giả Lôi Quang Dực tộc tế luyện, uy năng của nó không kém gì một kiện Đế Binh.

Nhờ kiện Lôi Quang Vũ Dực này, Lôi Quang Dực Hoàng trong Vũ Hoàng cũng có thể đi ngang, cho dù đánh không lại cũng có thể dễ dàng rút lui.

Nhưng không ngờ lại gặp phải Chu Trần.

Tam Thiên Thần Ma vừa xuất hiện, chỉ bằng khí tức đã áp chế Lôi

Quang Dực Hoàng đến mức thở không ra hơi, kiện đặc thù Đế Binh Lôi Quang Vũ Dực cũng không phát huy được uy lực.

Nếu là Thần Nhất và Lôi Quang Dực Hoàng một chọi một.

Thần Nhất có thể dễ dàng đánh bại Lôi Quang Dực Hoàng, nhưng muốn giết Lôi Quang Dực Hoàng, hầu như không thể.

Chu Trần lấy Lôi Quang Vũ Dực từ trên người Lôi Quang Dực Hoàng.

Lúc này.

Lôi Quang Vũ Dực đã thu nhỏ lại bằng bàn tay, như đôi cánh tinh xảo bằng thủy tinh tím, bên trên có từng đạo điện hồ lấp lóe, mang theo phong mang đáng sợ.

"Hồng Trần, dung nhập Lôi Quang Vũ Dực vào Thiên Chu!" Thu hồi Tam Thiên Thần Ma, Chu Trần phân phó Hồng Trần.

"Vâng, chủ nhân!" Lôi Quang Vũ Dực bay vào trong Thiên Chu, dưới sự điều khiển của Hồng Trần, năng lượng vô tận trong Sinh Mệnh Lôi Trì quán nhập.

"Oanh!" Lôi Quang Vũ Dực chấn động, trong nháy mắt hóa thành một bính Thiên Đao vô thượng mang theo lôi đình.

Thiên Đao vung lên, Hỗn Độn sơ phân, Âm Dương hữu tự.

Một thế giới hoàn toàn mới được khai tích ra trong Thiên Chu, Lôi Quang Vũ Dực dưới sự tẩy lễ của công đức khai thiên tích địa, hóa thành Khai Thiên Thần Khí, uy năng và bản chất lột xác.

Thực ra trong Lôi Quang Vũ Dực ẩn chứa ý chí của tiên tổ Lôi Quang Dực tộc và các cường giả Lôi Quang Dực tộc đời trước, người thường muốn sử dụng rất khó.

Nhưng trước Hồng Trần Thiên Chu của Chu Trần, Lôi Quang Vũ

Dực căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Chút ý chí đó, dễ dàng bị trấn áp ma diệt.

Lôi Quang Vũ Dực triệt để dung hợp với Thiên Chu.

Trong Sinh Mệnh Lôi Trì, trên Thế Giới Thụ lại mọc ra một chiếc lá nữa, đạt đến chín chiếc.

Thiên Chu trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Cấp độ Thiên Chu này không kém một tôn Đại Đế nào, có thể xưng là Nhân Gian Chí Tôn Binh Khí.

Chu Trần đặt tên cấp độ Thiên Chu này là Chí Tôn.

Nhân Gian Chí Tôn.

Bước tiếp theo chính là để Thiên Chu tiếp tục tăng cường, đạt đến trình độ có thể sánh ngang tiên thần.

Cấp độ này, Chu Trần gọi là Bất Hủ.【 Hồng Trần Thiên Chu.

Chủ nhân: Chu Trần.

Khí Linh: Hồng Trần.

Đẳng cấp: Chí Tôn.

Chủ đơn nguyên: Vạn Tượng Giới (Vạn Tượng Thần Binh).

Phó đơn nguyên: Thiên Nộ Kiếm Giới (Thiên Nộ Kiếm), Khôi Lỗi Giới (Tam Thiên Thần Ma Đồ).

Vũ khí đơn nguyên: Liệt Thiên Giác (Liệt Thiên Giới), Thiên Cơ Tán (Thiên Cơ Giới), Tỏa Thiên Truy Hồn Câu (Tỏa Thiên Giới), Ngũ Đế Ngũ Quang Tán (Ngũ Quang Giới), Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo (Nguyên Khí Pháo Giới), Lôi Quang Vũ Dực (Lôi Quang Giới).

Sinh Mệnh Lôi Trì: Thế Giới Thụ (Cửu Diệp), Sinh Mệnh Dung Lô.】 Chu Trần đứng trên boong Thiên Chu, cảm thụ sự biến hóa của

Thiên Chu, một cỗ hào tình không thể diễn tả bằng lời dâng trào từ sâu thẳm tâm linh.

Ý niệm vừa động, Lôi Quang Vũ Dực từ hai bên Thiên Chu vươn ra, toàn thân trắng muốt, óng ánh như ngọc, như được tạo thành từ từng phiến lông vũ sắc bén như đao.

Từng đạo lôi quang lấp lóe, phong mang vô tận.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Cặp Lôi Quang Vũ Dực dài hàng trăm trượng chấn động, Thiên Chu xé rách hư không, biến mất tại chỗ cũ.

Phía trước hai ngọn núi lớn vạn trượng lặng lẽ bị chia thành hai nửa.

Lôi Quang Vũ Dực không chỉ khiến Thiên Chu nhanh hơn, mà đồng thời còn như hai bính lôi đao vô thượng, sở hữu lực cắt xé phá hoại khủng khiếp vô song!

"Thật sự khủng bố!" Thần niệm của Dao Trì Nữ Đế tràn đầy chấn hám, nàng tuy không biết cấu trúc cụ thể của Thiên Chu, nhưng có thể cảm nhận được sự cường đại và tiềm lực vô song của Thiên Chu.

Không ngờ chỉ trong hơn hai mươi năm ngắn ngủi, Chu Trần đã trưởng thành đến mức này.

Nhờ vào chiếc Thiên Chu này và Tam Thiên Thần Ma kia, Chu Trần đủ sức sánh ngang Đại Đế, giao chiến với cường giả Đại Đế.

Thật sự khủng bố như vậy!

Đây chính là Tiên Thần chuyển thế ư?

Đối với việc Chu Trần là Tiên Thần chuyển thế, nàng tin tưởng không nghi ngờ.

Pháp môn luyện chế chiếc Thiên Chu này vốn không phải người thường có thể sở hữu, ngay cả nàng cũng không luyện chế ra được Thiên Chu có tiềm lực vô hạn, uy lực phi phàm như vậy.

Đây chắc chắn là tích lũy và nội tình của kiếp trước Chu Trần.

"Sảng khoái!" Cảm thụ sự biến hóa của Thiên Chu, Chu Trần toàn thân sảng khoái.

Đặc biệt là bảo vật chất đống như núi trong nhẫn trữ vật của Khôi Lỗi Đại Đế và Lôi Quang Dực Hoàng, các loại dược liệu đếm không xuể, khiến Chu Trần vô cùng phấn khích.

Cứ như vừa tìm được một ngọn núi vàng vậy.

"Hồng Trần, phân loại chỉnh lý bảo vật bên trong!" Dặn dò xong, Chu Trần thân ảnh chợt lóe, đi tới Tử Thanh Các.

Tử Thanh Tiên Tử đứng trước cửa sổ các lầu, đạm nhiên mà đứng, dung nhan tựa phù dung, mày liễu như vẽ, khí độ cao quý, thực sự quá mức huyễn lệ.

Thiên tư quốc sắc của nàng, thanh nhã tuyệt tục, như một viên minh châu bảo ngọc rực rỡ, khiến người ta huyết mạch sôi trào.

Đặc biệt là sau khi được Chu Trần vun đắp, toàn thân nàng tản ra một cỗ mị lực thành thục chín muồi, khiến người ta khó lòng dứt ra.

"Ngươi lại đến làm gì?" Thấy Chu Trần, Tử Thanh Tiên Tử hai chân khẽ khép lại, trước sau đều có cảm giác rát bỏng, tất cả đều là do tiểu phá hoại Chu Trần này gây ra.

Khiến nàng đã sinh ra phản ứng tức thì.

"Thái sư thúc tổ, đệ tử đến học bài!" Hắn nhìn dung nhan ngọc trắng nõn nà của Tử Thanh Tiên Tử, sắc đẹp lạnh lùng tuyệt diễm, dịu dàng thanh tuyệt, gặp tuyết càng trong, qua sương càng rực rỡ,

giữa nụ cười cau mày ẩn chứa phong lưu, vạn chủng phong tình.

“Đi tìm sư phụ ngươi mà học!” Tử Thanh Tiên Tử trực tiếp liếc Chu Trần một cái.

Nàng đâu muốn làm lão sư của Chu Trần, chỉ biết giở trò bắt nạt nàng mà thôi.

“Nhưng mà đệ tử chỉ thích tiểu học của Thái sư thúc tổ!” Chu Trần tiến tới, ánh mắt rực sáng.

Đó là sự khao khát tri thức.

Hắn một tay ôm lấy Tử Thanh Tiên Tử đặt lên bàn bên cạnh, nâng lên một chiếc chân thon dài thẳng tắp, tròn trịa xinh đẹp.

“Ngươi... ngươi làm gì?” Tử Thanh Tiên Tử má hồng rực, ánh mắt sắc bén của Chu Trần như muốn bổ đôi thân thể nàng, vừa kinh vừa thẹn.

“Thái sư thúc tổ, ta đang nghiên cứu nguồn gốc sinh vật!” Chu Trần nhìn chỗ vết thương của Tử Thanh Tiên Tử.

Vết thương dường như đã khép lại.

Chỉ còn một đường chỉ.

Chương 182

Nhưng Chu Trần biết bên trong có độc tố ẩn tàng, còn chưa triệt để thanh trừ.

Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, tách vết thương ra.

"Ngươi dừng tay!" Tử Thanh Tiên Tử vừa thẹn vừa giận, quá ư là vô sỉ!

"Thái sư thúc tổ, bên trong vết thương vẫn còn độc dịch!" Chu Trần chọc chọc, nâng tay quơ quơ trước mặt Tử Thanh Tiên Tử, giữa ngón tay độc dịch trong suốt, có thể thấy rõ.

"Ngươi... ngươi cái đồ hỗn đản…" Tử Thanh Tiên Tử thẹn đến cực điểm, nàng mới không muốn Chu Trần giải độc cho nàng.

"Thái sư thúc tổ, đừng động, ta giúp người kiểm tra vị trí độc tố tụ tập!" Chu Trần lấy ra Huyền Âm Khoách Thiên Kềm, thần binh kỳ môn do hắn tự tay luyện chế, đặt vào sâu trong vết thương, thăm dò kiểm tra vị trí độc dịch tụ tập.

Cảm thụ thần binh vừa lạnh băng vừa mát lạnh như vậy, Tử Thanh Tiên Tử lòng như tro nguội nhắm mắt lại.

Thôi vậy.

Đã vô phương rồi.

Nàng cũng triệt để buông xuôi.

Mặc cho Chu Trần giày vò.

Muốn làm thế nào thì làm vậy đi.

"Thái sư thúc tổ, người thật đẹp!" Chu Trần cúi người hôn một cái.

“Không được.” Tử Thanh Tiên Tử đại kinh: “Chỗ đó... không được…” “Thái sư thúc tổ cứ yên tâm, đệ tử đang hút ra độc tố còn sót lại, thả lỏng đi.

Mọi việc cứ giao cho đệ tử.” Chu Trần khẽ cười, mím mím đôi môi ướt át.

Tử Thanh Tiên Tử: “…” Lôi Dực Sơn.

Đây là một dải sơn mạch liên miên sừng sững, từng ngọn núi cao thẳng tắp như kiếm, đâm thẳng vào mây trời, như một khu rừng nguyên thủy.

Từng cây cự thụ cao hàng trăm trượng, ngàn trượng có thể thấy khắp nơi.

Lại còn từng con lôi điểu khổng lồ bay lượn đùa giỡn.

Nếu Chu Trần ở đây, ắt sẽ nhận ra, những cự điểu này giống hệt bản thể của Lôi Quang Dực Hoàng, chính là Lôi Quang Dực tộc.

Còn tại trung tâm dải sơn mạch này, trên một cây cự thụ vô biên cao mấy vạn trượng, có từng tòa cung điện lầu các.

Đây chính là sào huyệt của Lôi Quang Dực tộc.

Lôi Quang Dực tộc từng sinh ra cường giả cấp Đại Đế, cũng được xem là đại tộc trong số yêu thú, nhưng nay đã suy bại, chỉ còn lại một tôn Vũ Hoàng — Lôi Quang Dực Hoàng.

“Bành!” Ngay lúc này, trong thần miếu phụng thờ các tiên tổ Lôi Quang Dực tộc đời trước, hồn đăng của Lôi Quang Dực Hoàng đột nhiên vỡ tan rồi tắt ngấm.

Trưởng lão trông giữ nơi đây đại kinh.

“Cái... cái này là...” “Đây là hồn đăng của ngô hoàng!?” Trưởng lão thủ các trừng lớn mắt, như sét đánh giữa trời quang, toàn thân cứng

đờ.

Lôi Quang Dực Hoàng chính là hoàng giả duy nhất của Lôi Quang Dực tộc bọn họ.

Là trụ cột ngọc trắng chống trời, là xà vàng định biển không thể thiếu của Lôi Quang Dực tộc.

Trong số yêu thú, luật nhược nhục cường thực còn trần trụi hơn cả nhân tộc.

Một khi không có yêu hoàng tọa trấn, những thế lực đối địch kia sẽ như mèo ngửi thấy mùi tanh mà điên cuồng ùa đến, nuốt chửng bọn họ đến mức không còn xương cốt.

"Xong rồi!" "Thiên của Lôi Quang Dực tộc..." "Sụp đổ rồi!" Chu Trần không biết Lôi Quang Dực tộc đã biến thiên, thậm chí không bao lâu sau liền bị các yêu tộc cường đại khác diệt tộc.

Diệt tộc này không phải là giết toàn bộ Lôi Quang Dực tộc.

Mà là trấn áp, thu phục và nô dịch tộc quần này.

Chu Trần không quan tâm những điều này, hắn điều khiển Thiên Chu vừa du sơn ngoạn thủy, vừa cố gắng kiếm Phong Nguyệt Điểm.

Vì lẽ đó.

Chu Trần thức khuya dậy sớm, ngay cả buổi tối cũng không nghỉ ngơi.

Mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Chưởng môn sư bá Thanh Ngọc Dao, tiểu di Chưởng môn sư bá Cam Linh Tố, Kiếm Hùng, Sư Thanh Tuyền, Dao Cơ cô cô và những người khác dưới sự ủng hộ của Chu Trần, tu vi bạo tăng.

Dù sao còn có hoàn cảnh tiên thiên vô song trong Thiên Chu gia trì.

Tài, lữ, pháp, địa.

Không thiếu thứ gì.

Đều là tốt nhất.

Tu vi muốn không tiến bộ cũng khó.

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Tần Hồng Ngọc, Ly Trường Hận, Thiên Hương Tiên Tử, Mộ Linh Nhi, Trình Tố Tố và các nàng khác tu vi càng đại tiến.

Nay đều đã lần lượt bước vào Hóa Thần cảnh.

Dù sao thời gian trong Phong Nguyệt Bảo Giám gấp mười lần bên ngoài.

"Trần ca nhi, thiếp không phải đang mơ đó chứ?" Tần Hồng Ngọc má hồng ửng, nước mắt giàn giụa, đôi mắt sưng đỏ nằm trong lòng Chu Trần, cảm thấy quá mức không chân thực.

Nàng chỉ là một thôn cô nhỏ bé, nay lại trở thành cường giả Hóa Thần.

Tu vi này, đặt ở Vô Lượng Kiếm Tông cũng có thể trở thành trưởng lão.

Bất luận đi đến đâu, đều tính là cường giả.

Đặt vào trước đây, nàng căn bản không dám nghĩ.

"A!" Tần Hồng Ngọc đột nhiên kinh hô, đôi mắt u oán nhìn về phía Chu Trần: "Trần ca nhi, chàng véo thiếp làm gì?" Vừa rồi Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần đang xoa nắn vết thương của nàng đột nhiên véo nàng một cái, độc dịch tích tụ bên trong như thủy triều dâng trào.

"Ta đây là khử độc cho nàng, tiện thể để nàng cảm nhận xem có phải đang mơ không a!" Chu Trần cười cười, nâng tay lên, đẩy độc dịch, trong suốt óng ánh, tản ra một mùi hương đặc biệt mê hoặc lòng

người.

“Hô!” “Hấp!” Chu Trần hít một hơi thật sâu, vẻ mặt say mê!

Tần Hồng Ngọc: “…” Mắt nàng vốn đã sưng rồi.

Lại còn véo?

Chàng thật sự nghĩ đôi mắt hữu nhãn vô châu của nàng có thể tùy tiện...

“Đi thôi, ta dẫn các nàng đi độ kiếp!” Chu Trần chuyển đề tài.

Nay các nàng đều đã tấn thăng Hóa Thần, nhưng vì Phong Nguyệt Bảo Giám cách tuyệt lôi kiếp, nên vẫn chưa độ kiếp.

Chỉ khi trải qua tẩy lễ của lôi kiếp, mới là Hóa Thần chân chính.

Lôi kiếp là kiếp nạn cũng là cơ duyên, có thể khiến Nguyên Thần của các nàng càng mạnh mẽ kiên cố, bất hủ bất hoại.

“Vâng.” Tần Hồng Ngọc khẽ gật đầu.

Chu Trần để Hồng Trần điều khiển Thiên Chu đến một bình nguyên ít người lui tới, Chu Trần bắt đầu bố trí trận pháp.

Lần độ kiếp này tổng cộng có Tần Hồng Ngọc, Trình Tố Tố, Cơ Phượng Hà, Liễu Như Ý, Hỏa Yêu Yêu, Ly Trường Hận, Thiên Hương Tiên Tử, Mộ Linh Nhi, Triệu Sư Dung, Lý Thanh Hà, Cố Thu Thủy, Ngư Ấu Vi, Lãnh Nguyệt, Lưu Tinh, Hình Tả, Diệu Đồng, Hồng Tụ, Ngọc Hoàn Tiên Tử mười tám người.

Trong đó Trình Tố Tố, Cơ Phượng Hà và những người khác đã sớm tấn thăng Hóa Thần, chỉ là chưa độ kiếp, nay đều đã ở Hóa Thần hậu kỳ.

Chu Trần không để các nàng cùng độ kiếp, chúng nữ chồng chất lên nhau, loại lôi kiếp đó, các nàng không chịu nổi.

Bởi vậy, từng người một.

Có trận pháp phụ trợ của Chu Trần, lại thêm các loại pháp bảo Chu Trần luyện chế cho các nàng, chúng nữ độ kiếp rất thuận lợi.

Dưới sự phong thần của Chu Trần, thiên phú thần đạo của các nàng đều nhận được gia trì chưa từng có, có thể nói là thiên chi kiêu nữ.

Độ kiếp nhẹ nhàng dễ dàng, như trở bàn tay.

"Chúc mừng Ngọc Hoàn tỷ tỷ tấn thăng Hóa Thần, đại đạo có thể mong chờ!" Thanh Nga, Ngọc Kiều, Ngọc Phượng, Ngọc Yến, Phi Yến và một đám hoa khôi vây quanh Ngọc Hoàn Tiên Tử vừa độ kiếp thành công, trong mắt tràn đầy sự đố kỵ ngưỡng mộ.

Các nàng vốn là hoa khôi, tuy sớm tu luyện đến Thần Lực Cảnh, nhưng căn cơ lại lộn xộn, cho dù trong Thiên Chu có tiên thiên linh khí, cho dù có linh đan diệu dược của Chu Trần, các nàng nay cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến Nguyên Đan cảnh.

Muốn tấn thăng Thần Chủng cảnh cơ bản là không thể.

Huống chi là Thần Thông cảnh có thể sánh ngang Hóa Thần.

Nghĩ ngày xưa các nàng đứng cùng một vạch xuất phát, nay lại đã bị bỏ xa hoàn toàn, hơn nữa Ngọc Hoàn tiềm lực vô hạn.

Hóa Thần không phải là điểm cuối, mà là điểm bắt đầu.

Ngọc Hoàn Tiên Tử sau khi tấn thăng Hóa Thần, Nguyên Thần chi thân và nhục thân của nàng không có khác biệt, thậm chí tương đương với việc trùng tu nhục thân.

Giống như rất nhiều người thành tiên, sẽ bỏ đi nhục thân, Nguyên Thần vũ hóa phi thăng thành tiên.

Sau khi thành tiên, Nguyên Thần hóa thành Tiên Thể, cũng không

có khác biệt với nhục thân, hơn nữa vô trần vô cấu, pháp lực vô biên.

Còn các nàng tuy chưa thành tiên, nhưng sau khi được Chu Trần phong thần, tương đương với việc sở hữu Thần Thể, thực ra không có khác biệt với nhục thân.

Càng thêm thuần tịnh vô hạ.

Cảm thụ ánh mắt đố kỵ ngưỡng mộ của các nàng, Ngọc Hoàn Tiên Tử nghĩ đến trước đây các nàng đều là tỷ muội, tuy là quan hệ cạnh tranh, nhưng rốt cuộc xuất thân tương đồng, có một loại thân cận tự nhiên.

Nàng cũng muốn kéo thêm mấy chiến hữu cho mình.

Nơi nào có người, nơi đó có giang hồ.

Liền có các loại tiểu đoàn thể, Mộ Linh Nhi, Trình Tố Tố, Ly Trường Hận và những người khác đều là người Thanh Vân Môn, tự nhiên chính là một phe.

Nàng cũng chỉ có quan hệ tốt nhất với Hình Tả, Diệu Đồng xuất thân từ thanh lâu.

"Nếu các ngươi muốn đi con đường Thần Hồn, thực ra cũng dễ thôi, chỉ cần là nữ nhân đã từng phát sinh quan hệ với công tử, trong lòng luôn nhớ công tử, sau khi chết linh hồn sẽ tự động đến trong Chí Bảo của công tử." Ngọc Hoàn Tiên Tử gợi ý: "Đến lúc đó công tử sẽ phong thần cho các ngươi, khiến tư chất các ngươi đề thăng, tu luyện Thần Hồn chi đạo, một ngày ngàn dặm!" "Đa tạ Ngọc Hoàn tỷ tỷ nhắc nhở!" Các nàng tràn đầy cảm kích, lần lượt tỏ ý sẽ tuân theo.

Chu Trần chú ý Tần Hồng Ngọc và những người khác độ kiếp, không quản các nàng.

Nhưng hắn rất nhanh liền biết.

Bởi vì Thanh Nga Tiên Tử và ba mươi lăm hoa khôi khác đều tự tận, lần lượt xuất hiện trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Chu Trần: "…" Chu Trần lắc đầu, không để ý, dù sao cũng là chuyện sớm muộn.

Thiên phú căn cơ của Thanh Nga và những người khác ở đó, cho dù Chu Trần hao phí vô số linh đan diệu dược, cũng chỉ có thể nâng các nàng lên Nguyên Đan cảnh.

Nguyên Đan bất quá có năm trăm năm tuổi thọ.

Cho dù các nàng không tự tận, năm trăm năm sau vẫn sẽ tuổi thọ khô kiệt mà chết.

Lại còn lãng phí năm trăm năm thời gian.

Nay các nàng tự tận, sớm tu luyện thần đạo, năm trăm năm sau e rằng đều đã thành tiên thành thần.

So sánh hai bên, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều biết lựa chọn thế nào.

Sư Thanh Tuyền, Thanh Ngọc Dao và những người khác thiên phú không tệ, tạm thời không lựa chọn đi Thần đạo.

Dưới sự giúp đỡ của Chu Trần, Sư Thanh Tuyền nay đã tấn thăng Nguyên Đan cảnh, Thanh Ngọc Dao tiên võ song tu, võ đạo đã nhập Thần Thông, tiên đạo đã nhập Kim Đan.

"Oanh long long!" Từng đạo lôi đình như cự long gào thét lao xuống, lúc này Trình Tố Tố đang độ kiếp có khí chất lạnh lẽo, siêu phàm thoát tục.

Một chiếc bản mệnh thần binh Hồn Bảo Đan Lô vọt thẳng lên trời, chặn đứng lôi long!

"Ông!" Hư không rung chuyển, một đạo thân ảnh diễm lệ tuyệt

luân, phong hoa tuyệt đại bước ra.

Nàng áo trắng như tuyết, y mệ phiêu phiêu, hệt như u lan trong thung lũng vắng, vừa thanh vừa diễm, thoát trần tục, nhã lệ như tiên.

"Chu công tử!" Thấy Chu Trần đứng chắp tay trên boong Thiên Chu, đôi mắt mỹ lệ của nữ tử lộ ra một tia dị sắc.

Dưới chân nàng sinh ra vầng sáng, liên tục bước tới, nhẹ nhàng uyển chuyển, dường như chiếu sáng cả thế giới, khiến Chu Trần mắt sáng bừng.

"Bách Hoa Tiên Tử!" Chu Trần nhìn tuyệt thế mỹ nhân trước mặt.

Thật là mỹ diễm không gì sánh được, nhất cử nhất động đều là phong tư, mỗi cái nhíu mày cười nhẹ đều tự ẩn phong lưu, vạn chủng phong tình.

Chính là Độ Kiếp Chân Quân có thể sánh ngang Võ Đạo Hoàng giả mà Chu Trần từng gặp trước đây, Bách Hoa Tông Tông chủ Bách Hoa Tiên Tử.

"Hồn lực thật tinh thuần!" Bách Hoa Tiên Tử đôi mắt đẹp quét qua Trình Tố Tố đang độ kiếp cùng Ly Trường Hận, Mộ Linh Nhi, Cơ Phượng Hà, Liễu Như Ý và các thần đạo tu sĩ khác, trong mắt tràn đầy kinh thán.

Thần đạo tu sĩ tinh thuần đường hoàng chính khí đến vậy, nàng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nàng thấy nhiều nhất là loại Quỷ Tu kia.

Quỷ Tu cũng là thần đạo tu sĩ.

Nhưng đa số âm khí sâm sâm, cho người ta cảm giác âm lãnh quỷ dị, hoàn toàn khác biệt với những nữ nhân của Chu Trần.

"Mỗi lần gặp Chu công tử, đều có thể mở mang tầm mắt, khiến

người ta tai mắt đổi mới!" Bách Hoa Tiên Tử cảm thán.

Bách Hoa Tông ngay gần đây.

"Gần đây" này là đối với nàng mà nói, đối với Vương giả bình thường, ít nhất cũng phải mất ba bốn ngày.

Nàng cảm ứng được động tĩnh ở đây rất lớn, nên đến xem thử, không ngờ lại thấy Chu Trần.

Tuy không phải Chu Trần đột phá.

Nhưng những mỹ nhân thần tu của Chu Trần cũng khiến nàng mở rộng tầm mắt.

"Chỉ có Bách Hoa Tiên Tử mới khiến Trần ta mắt sáng bừng, chúc mừng tiên tử tiến thêm một bước!" Đánh giá Bách Hoa Tiên Tử, Chu Trần có thể cảm ứng được kiếp khí nồng đậm trên người đối phương, chắc là sắp độ kiếp rồi.

Độ Kiếp cảnh cần trải qua chín lần thiên kiếp.

Chỉ cần vượt qua một lần, chính là Độ Kiếp Chân Quân.

Mỗi lần thiên kiếp cách nhau một vạn năm.

Nếu tự tin, có thể dẫn động thiên kiếp trước thời hạn, chỉ cần vượt qua chín lần thiên kiếp, chính là Đại Thừa Bán Tiên, một chân đã bước vào Tiên đạo.

Nhưng chín lần thiên kiếp này lại không dễ vượt qua, không biết đã kẹt lại bao nhiêu thiên kiêu, không biết bao nhiêu tuấn kiệt đã chết dưới chín lần thiên kiếp này.

"Tiến thêm một bước gì chứ!" Bách Hoa Tiên Tử lắc đầu cười khổ: "Thiếp mới vừa vặn vượt qua ba trọng thiên kiếp, nay trọng thiên kiếp thứ tư sắp đến, thiếp lại không có chút nắm chắc nào có thể vượt qua." Không vượt qua thì hoặc là hồn phi phách tán, hoặc là binh

giải thành Tán Tiên.

Nhưng cho dù muốn thành Tán Tu, cũng không phải ngươi muốn là được.

Đa số tu sĩ đều không vượt qua, trực tiếp hồn phi phách tán, ngay cả cơ hội thành Tán Tiên cũng không có.

Mà sau khi thành Tán Tiên, kiếp số vẫn chồng chất, muốn thành tiên, lại càng khó khăn.

Trong lúc nói chuyện, Bách Hoa Tiên Tử đôi mắt đẹp khát cầu nhìn Chu Trần.

Chu Trần là Tiên Thần chuyển thế.

Chắc chắn có phương pháp giúp đỡ nàng.

Không nói giúp nàng vượt qua sáu kiếp còn lại thành Đại Thừa Bán Tiên, giúp nàng vượt qua kiếp thứ tư chắc không khó chứ?

Chương 183

Chỉ cần vượt qua kiếp thứ tư, nàng liền có một vạn năm thời gian chuẩn bị.

Huống chi kiếp thứ tư, kiếp thứ bảy và kiếp thứ chín là khó nhất.

Chỉ cần vượt qua kiếp thứ tư, nàng liền có nắm chắc vượt qua kiếp thứ năm và kiếp thứ sáu.

Chỉ cần Chu Trần có thể giúp nàng, nàng nguyện ý trả bất cứ cái giá nào...

"Tiên đạo khó, khó hơn cả lên trời xanh!" Giọng nói như thiên lại của Bách Hoa Tiên Tử tràn đầy cảm khái và sầu muộn, hệt như khoảnh khắc tiếp theo liền muốn thân tử đạo tiêu vậy.

Đôi mắt đẹp trong suốt long lanh nhìn Chu Trần, cho dù là thép trăm luyện cũng có thể tan chảy thành mềm như lụa.

Chỉ có thể nói Bách Hoa Tiên Tử không hổ là Bách Hoa Tiên Tử.

Ánh mắt này dù là bảo nam nhân đi chết, e rằng cũng không có nam nhân nào có thể từ chối.

Chu Trần trong lòng nóng lên, có một loại xúc động muốn vì đối phương mà xông pha lửa đạn.

Đương nhiên.

Cũng chỉ là xúc động mà thôi.

Chớp mắt liền bị Chu Trần áp xuống.

Nhưng mùi vị của Độ Kiếp Chân Quân có thể sánh ngang Võ Đạo Hoàng giả, Chu Trần thật sự chưa từng nếm qua.

Nói không động lòng đó là giả.

“Đại Đạo năm mươi, Thiên Diễn bốn mươi chín, tổng có một đường sinh cơ.” Đối mặt ánh mắt động lòng người đầy cầu khẩn và kỳ vọng của Bách Hoa Tiên Tử, Chu Trần an ủi: “Tiên tử cũng không cần quá lo lắng, tục ngữ nói xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.” Ánh mắt Bách Hoa Tiên Tử hơi tối lại, loại lời khách sáo này nàng nghe nhiều rồi.

Chẳng có chút dinh dưỡng nào.

“Trần ta có một phương pháp đặc biệt, cho dù tiên tử độ kiếp thất bại, cũng có thể bảo đảm tiên tử bất tử, thậm chí còn tiến thêm một bước, chỉ là...” Lời Chu Trần vừa chuyển, đôi mắt đẹp động lòng người của Bách Hoa Tiên Tử lập tức sáng bừng lên, hệt như trăm hoa cùng nở rộ, đẹp không sao tả xiết.

Nàng nâng cánh tay ngọc trắng nõn thon dài lên, ngón tay thanh mảnh mềm mại kích động nắm lấy bàn tay rộng lớn của Chu Trần, đầu ngón tay khẽ ma sát lòng bàn tay hắn.

“Tê!” Chu Trần trong lòng hít một hơi khí lạnh.

Không chịu nổi!

Thật sự không chịu nổi!

“Công tử có chỗ khó khăn nào, thiếp thân dù có xông pha lửa đạn, cũng vạn tử bất từ!” Bách Hoa Tiên Tử mắt đẹp như nước, giọng nói kiều nộn, hàm tình mạch mạch, nàng cho rằng Chu Trần có điều kiện gì đó, vừa ma sát lòng bàn tay Chu Trần vừa nói đầy ý vị.

Người ta cầu xin, người khác nói khó làm, chính là đang nói lợi ích không đủ.

Bách Hoa Tiên Tử là Độ Kiếp Chân Quân đã vượt qua ba lần thiên kiếp, cho dù không am hiểu sự đời, cũng không thể không hiểu những điều này.

Nhưng thực tế nàng đã hiểu lầm.

Chu Trần không phải là muốn lợi ích, muốn nhân cơ hội chiếm đoạt nàng.

Bất quá cũng gần như vậy.

Phương pháp của Chu Trần chính là một trong những công năng cơ bản của Phong Nguyệt Bảo Giám, bảo đảm nữ nhân của Chu Trần bất tử, linh hồn bất diệt, có thể phong thần đi Thần đạo.

"Phương pháp này thực ra chính là..." Chu Trần vừa mở lời, lại bị một giọng nói kích động cắt ngang.

"Bách Hoa, thì ra nàng ở đây!" Một nam tử cao lớn uy phong lẫm liệt, mặc chiến giáp đồng thanh xuất hiện bên cạnh Chu Trần và Bách Hoa Tiên Tử.

Hắn thân tư thẳng tắp, khí vũ hiên ngang, giữa các bước đi lộ ra một loại trầm ổn và đại khí, trên người ẩn ẩn mang theo một cỗ sát khí khủng bố nồng đậm.

Dường như vừa trải qua một trận huyết chiến!

"Chấn Thiên Chiến Hoàng!" Bách Hoa Tiên Tử khẽ nhíu mày, tay đang nắm Chu Trần lại không buông ra.

Chấn Thiên Chiến Hoàng là kẻ theo đuổi nàng.

Nhưng nàng vẫn luôn không đồng ý, là một Độ Kiếp Chân Quân, lại là một tuyệt thế mỹ nhân, người theo đuổi Bách Hoa Tiên Tử tự nhiên không thiếu.

Bất quá, những kẻ dưới Hoàng giả hoặc Độ Kiếp Chân Quân, chỉ có thể trong lòng nghĩ ngợi, coi như nữ thần trong mộng, chỉ có thể nhìn xa mà không thể chạm tới.

Kẻ thực sự dám theo đuổi nàng hoặc là Độ Kiếp Chân Quân, hoặc

là Võ Đạo Hoàng giả.

Chấn Thiên Chiến Hoàng là kẻ mạnh nhất và cũng cuồng nhiệt nhất.

"Vị này chắc hẳn chính là Chu công tử Chu Trần, cao đồ của Nữ Đế gần đây danh tiếng nổi như cồn, vang động thiên hạ rồi?" Ánh mắt sắc bén của Chấn Thiên Chiến Hoàng rơi trên người Chu Trần, đặc biệt là khi thấy bàn tay nhỏ xinh mà hắn còn chưa từng nắm lại đang nắm lấy tay Chu Trần, sâu trong đáy mắt lóe lên một tia âm u.

Dám chạm tay nữ thần của hắn, đã có đường chết.

Nếu không phải biết thân phận của Chu Trần, một kẻ Luyện Hư cảnh nho nhỏ, hắn đã trực tiếp một chưởng vỗ chết Chu Trần!

"Không sai!" Cảm thụ địch ý ẩn ẩn mang theo trên người đối phương, Chu Trần cũng không khách khí, phản tay nắm chặt bàn tay nhỏ mềm mại của Bách Hoa Tiên Tử, tỉ mỉ vuốt ve.

"Rắc rắc!" Chấn Thiên Chiến Hoàng mười ngón tay nắm chặt, lửa giận bốc cao ba trượng.

Ngay trước mặt hắn, lại dám tùy ý vuốt ve bàn tay nhỏ của nữ thần hắn, đơn giản là đặt mặt hắn xuống đất mà chà xát.

Nếu không phải lý trí áp chế xúc động, hắn đã không nhịn được một chưởng vỗ chết Chu Trần rồi.

"Đại danh Chu công tử như sấm bên tai, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền." Chấn Thiên Chiến Hoàng gắt gao nhìn chằm chằm Chu Trần, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nghe nói Chu công tử là Tiên Thần chuyển thế, chiến lực vô song, Thần Thông Trảm Vương giả, chấn động cổ kim, nay Luyện Hư Trảm Hoàng giả, e rằng cũng không thành vấn đề?" "Chấn Thiên Chiến Hoàng, ngươi có chuyện gì sao?" Bách Hoa Tiên Tử xen lời cắt ngang lời Chấn Thiên

Chiến Hoàng.

Chấn Thiên Chiến Hoàng đề cao Chu Trần như vậy, dùng mông nghĩ cũng biết, câu tiếp theo chính là muốn thử thực lực của Chu Trần.

Chu Trần tuy có thể ở Thần Thông cảnh trảm Vương giả, nay tiên đạo đã đạt đến Luyện Hư cảnh, có thể sánh ngang Võ Đạo Pháp Tướng, nhưng muốn trảm Hoàng giả.

Căn bản là không thể.

Dù sao Bách Hoa Tiên Tử không cho rằng Chu Trần có thể làm được.

Võ Đạo Hoàng giả, lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc, mỗi chiêu mỗi thức đều mang theo lực lượng pháp tắc, uy lực vô cùng, ngạo thị thiên hạ.

Chu Trần cho dù có yêu nghiệt đến mấy, cũng không thể Luyện Hư trảm Hoàng giả.

Ở giữa còn cách một cảnh giới Hợp Thể.

Cho dù Hợp Thể đỉnh phong hoặc Vương giả đỉnh phong, cũng chưa từng nghe nói có kẻ trảm Hoàng giả, nhiều nhất là có yêu nghiệt đánh bại Hoàng giả sơ kỳ.

Nàng rút bàn tay nhỏ đang bị Chu Trần vuốt ve ra, để tránh lại lần nữa kích động Chấn Thiên Chiến Hoàng.

"Bách Hoa, ta đã đi Bách Chiến Lăng Viên một chuyến, sau một phen nỗ lực, cuối cùng đã tìm được một đóa Độ Kiếp Chi Hoa." Chấn Thiên Chiến Hoàng không thèm quan tâm đến việc thu thập Chu Trần, vội vàng lấy ra một hộp ngọc, như dâng bảo vật mà đưa đến trước mặt Bách Hoa Tiên Tử.

Hắn mở nắp hộp, một cỗ hương thơm nồng đậm tỏa ra, chỉ một luồng hương khí nhỏ thôi cũng khiến người ta tinh thần sảng khoái, tư duy hoạt bát, như thể đốn ngộ vậy.

"Có đóa Độ Kiếp Chi Hoa này, không nói là trăm phần trăm vượt qua một kiếp, nhưng ít nhất cũng có thể nâng cao năm thành tỷ lệ!" Vì đóa Độ Kiếp Chi Hoa này, hắn đã hao phí hai năm rưỡi, chém giết không biết bao nhiêu yêu thú quái vật, trải qua không biết bao nhiêu nguy hiểm.

Bất quá chỉ cần có thể đổi lấy một nụ cười của mỹ nhân, trong mắt hắn đều đáng giá.

Chỉ cần Bách Hoa Tiên Tử dùng Độ Kiếp Chi Hoa của hắn, Bách Hoa Tiên Tử chắc không thể từ chối hắn nữa chứ?

Đến lúc đó hắn liền có thể ôm mỹ nhân về.

Nghĩ đến Bách Hoa Tiên Tử nằm dưới thân hắn, mặc cho hắn vui đùa sảng khoái, Chấn Thiên Chiến Hoàng cảm thấy toàn thân huyết dịch đều sôi trào.

Hai năm rưỡi chịu khổ này đều đáng giá.

Còn về việc Bách Hoa Tiên Tử từ chối?

Chấn Thiên Chiến Hoàng căn bản không hề nghĩ tới.

Hắn rất rõ, tỷ lệ Bách Hoa Tiên Tử vượt qua kiếp thứ tư rất thấp.

Chín ngàn chín trăm năm nay, Bách Hoa Tiên Tử đều đang tìm kiếm linh dược bảo vật có thể trợ giúp mình độ kiếp.

Đáng tiếc loại bảo vật này, có thể gặp mà không thể cầu.

Bách Hoa Tiên Tử cần, các Độ Kiếp Chân Quân khác cũng cần.

Có thể nói là có giá mà không có thị trường.

Trừ phi vận khí nghịch thiên, nếu không có tiền cũng không mua được.

Bách Hoa Tiên Tử không thể nào từ chối Độ Kiếp Chi Hoa.

Thậm chí hắn trực tiếp cứng rắn, nói với Bách Hoa Tiên Tử, hiến thân cho hắn, hắn mới đưa Độ Kiếp Chi Hoa cho nàng, hắn tin Bách Hoa Tiên Tử cũng sẽ không từ chối.

Một khi độ kiếp thất bại, Bách Hoa Tiên Tử mười phần tám chín sẽ hương tiêu ngọc vẫn.

Với thực lực của Bách Hoa Tiên Tử, hầu như không thể trở thành Tán Tiên.

"Độ Kiếp Chi Hoa!?" Ánh mắt Bách Hoa Tiên Tử khẽ động, nếu là trước khi gặp Chu Trần, nàng quả thực không cách nào từ chối Độ Kiếp Chi Hoa có thể nâng cao năm thành tỷ lệ độ kiếp này.

Nhưng Chu Trần vừa nói, có phương pháp đặc biệt, cho dù nàng độ kiếp thất bại, cũng có thể bảo đảm nàng bất tử, còn có thể tiến thêm một bước.

So với cái này của Chu Trần, Độ Kiếp Chi Hoa kém xa rồi.

Mặt khác.

Chấn Thiên Chiến Hoàng tuy là một Vũ Hoàng tài hoa rực rỡ, thậm chí có một tia hy vọng thành Đế, nhưng so với Chu Trần, hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Chu Trần lại có Tiên Thần chi tư, thậm chí không thể dùng Tiên Thần chi tư để hình dung.

Chu Trần là Tiên Thần cường đại chuyển thế, nói không chừng chỉ là đi lại một vòng, tương lai hầu như chắc chắn thành Tiên Thần, thậm chí là Tiên Thần vô cùng cường đại.

Chấn Thiên Chiến Hoàng dù có may mắn thành Đế, cũng không thể sánh bằng Chu Trần.

So sánh hai bên.

Căn bản không cần chọn.

Chấn Thiên Chiến Hoàng hoàn toàn thất bại.

"Đa tạ Chiến Hoàng mỹ ý, chỉ là Độ Kiếp Chi Hoa quá trân quý, thiếp không thể nhận, xin Chiến Hoàng thu hồi!" Bách Hoa Tiên Tử không chút do dự từ chối Chấn Thiên Chiến Hoàng.

Đã lựa chọn Chu Trần, nàng khẳng định không thể nhận đồ của Chấn Thiên Chiến Hoàng, cho dù trong lòng nàng rất muốn.

Còn về việc nhận Độ Kiếp Chi Hoa của Chấn Thiên Chiến Hoàng, rồi lại đi theo Chu Trần, loại chuyện này, nàng vẫn không làm ra được.

"Cát sát!" Ánh mắt kích động mong chờ của Chấn Thiên Chiến Hoàng cứng đờ.

Bách Hoa Tiên Tử vậy mà lại từ chối?

Hắn đôi mắt sắc bén gắt gao trừng Bách Hoa Tiên Tử: "Nàng thật sự cho rằng tiểu tử này có thể giúp nàng độ kiếp thành công sao?" Hắn biết Bách Hoa Tiên Tử từ chối hắn chắc chắn là vì Chu Trần.

"Chuyện của thiếp không phiền Chiến Hoàng bận tâm!" Bách Hoa Tiên Tử giọng nói thanh lãnh, mặt không biểu cảm, kẻ thức thời hẳn nên biết đường mà đi.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Chấn Thiên Chiến Hoàng giận quá hóa cười, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta ngược lại muốn xem xem tiểu tử này có thể giúp

nàng vượt qua kiếp này không, đừng có mà mất cả chì lẫn chài!" Dứt lời, Chấn Thiên Chiến Hoàng chấn nát hư không, phất tay áo mà đi.

Dù sao hắn cũng là Chấn Thiên Chiến Hoàng uy danh hiển hách, tồn tại đỉnh phong của Vũ Hoàng, không biết bao nhiêu nữ nhân muốn trèo lên giường hắn, mặc cho hắn vui đùa chà đạp.

Hắn đương nhiên không thể như những kẻ liếm chó khác mà khóc lóc gào thét: Yến Tử, không có nàng ta biết sống sao đây!

Nhầm rồi.

Phải là: Bách Hoa, không có nàng ta biết sống sao đây!

"Không hay rồi, đã gây phiền phức cho công tử." Bách Hoa Tiên Tử nhìn về phía Chu Trần, áy náy cười một tiếng, như trăm hoa cùng nở rộ, dung nhan đẹp không sao tả xiết.

Nét cười phong tình này, có thể xưng là phong hoa tuyệt đại.

"Không đáng phiền phức!" Chu Trần cười cười, lời lẽ mộc mạc lại tràn ngập khí phách vô thượng.

Chấn Thiên Chiến Hoàng, một Vũ Hoàng đỉnh phong có hy vọng thành Đế như vậy, vậy mà trong miệng Chu Trần, chỉ đơn giản là năm chữ: không đáng phiền phức!?

Ánh mắt Bách Hoa Tiên Tử rực sáng, trong mắt sự ngưỡng mộ sùng bái dường như cuồn cuộn như sóng lớn, sắp tràn đầy mà tuôn ra.

Nàng có thể nhìn ra Chu Trần là thật lòng không để ý Chấn Thiên Chiến Hoàng, chứ không phải đang trước mặt nàng giả bộ đánh sưng mặt mà sung béo.

"Đây chính là Tiên Thần chuyển thế ư?

Thật sự lợi hại!" Nam nhân tự tin nhất là có mị lực, Bách Hoa Tiên Tử cảm thấy trái tim nàng sắp trầm luân rồi.

Chấn Thiên Chiến Hoàng là tồn tại đỉnh tiêm dưới Đại Đế, cho dù đến Thánh Địa, cũng là quý khách tuyệt đối.

Nhưng nàng phát hiện so với Chu Trần, Chấn Thiên Chiến Hoàng dường như kém xa rồi!

Rất nhanh.

Trình Tố Tố, Cơ Phượng Hà và các nàng khác độ kiếp xong, lần lượt trở về Phong Nguyệt Bảo Giám củng cố tu vi.

Chu Trần dẫn Bách Hoa Tiên Tử tiến vào Thiên Chu, đi về phía Bách Hoa Cốc nơi Bách Hoa Tiên Tử ở.

Thiên Chu Vạn Tượng Giới.

Hồng Trần Phủ.

Đây là phủ đệ của Chu Trần, tọa lạc tại đỉnh cao nhất của Vạn Tượng Sơn ở trung tâm Vạn Tượng Giới, có thể bao quát toàn bộ Vạn Tượng Giới.

Nơi đây cũng là nơi tiên thiên linh khí nồng đậm nhất.

"Nơi đây…" Bách Hoa Tiên Tử và Chu Trần kề vai đứng trước lan can các lầu, đôi mắt mở lớn, chấn hám nhìn xuống Vạn Tượng Giới.

Với nhãn lực và thần thức của một Độ Kiếp Chân Quân, nàng vậy mà hoàn toàn không thể cảm tri được Vạn Tượng Giới rộng lớn mênh mông đến nhường nào.

Đặc biệt là tiên thiên linh khí ở đây, khiến nàng vô cùng mê luyến.

Bách Hoa Cốc của nàng cũng coi như không tệ.

Có một điều cực phẩm linh mạch, nhưng so với nơi này, kém xa vạn dặm.

“Tiên tử nếu thích, sau này cứ ở lại đây!” Chu Trần cười cười, mời nói.

“Vậy thiếp thân cũng không khách khí, sau này sẽ làm phiền công tử rồi!” Bách Hoa Tiên Tử cười tươi như hoa, hơi thở như lan, hương khí mê người.

Quả đúng là hoa chẳng say người, người tự say, hương này chỉ nên có trên trời, nhân gian mấy khi được ngửi.

“Sao lại làm phiền?” Chu Trần đột nhiên ôm lấy vòng eo thon nhỏ mềm mại của Bách Hoa Tiên Tử, làn da non mềm trơn tru, mềm như lụa, mịn như bông, không tì vết, sờ vào cảm giác tuyệt vời.

Thân thể Bách Hoa Tiên Tử cứng đờ, nàng còn chưa từng bị nam nhân ôm qua, nhưng nàng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng hiến thân, thân thể cứng ngắc trong chớp mắt liền trở nên mềm mại.

“Tiên tử có thể ở tại nơi đây của ta, đó chính là khiến hàn xá bồng tất sinh huy!” Chu Trần bàn tay trượt xuống, vận lực xoa nắn cặp mông thịt căng tròn, mềm mại, trơn bóng khiến vô số nam nhân hồn xiêu phách lạc, thèm chảy nước dãi, cảm giác đàn hồi rất thoải mái.

“Công tử khách khí rồi, có thể ở lại nơi đây của công tử, đó mới là vinh hạnh của nô gia!” Bách Hoa Tiên Tử khéo léo cười tươi như hoa, mắt sáng răng ngọc, mày như trăng non, ánh mắt mê hồn thực cốt, khiến người ta nhìn vào liền mất hồn.

Chu Trần say mê hít một hơi thật sâu, hương thơm xông thẳng vào mũi, thấm đẫm tâm tỳ.

Bách Hoa Tiên Tử cơ thể có mùi hương kỳ hoa u nhã, phong thái mỹ lệ diễm lệ khác thường, khí tức lộng lẫy hoa mỹ khó tả, nơi nàng hiện diện, cả đường đều rực rỡ, gặp gỡ nàng như bước vào một thế giới khác.

Chu Trần trong lòng nóng rực, huyết mạch sôi trào, nhìn đôi mắt trong suốt sáng lấp lánh của Bách Hoa Tiên Tử, và đôi môi đỏ tươi nhuận ướt mềm mại kiều diễm, cúi đầu hung hăng hôn một cái.

Nửa khắc sau.

Chu Trần khẽ giật mình, buông Bách Hoa Tiên Tử đang khẽ thở ra, nhìn dung nhan ngọc ửng hồng nóng bỏng của nàng: "Tiên tử vừa rồi nhìn những thần đạo tu sĩ đang độ kiếp kia, cảm thấy thế nào?" "Rất tốt!

Nô gia chưa từng thấy thần đạo tu sĩ nào thuần chính đường hoàng đến vậy, mỗi một người đều tiềm lực vô hạn!" Nói đến đây, Bách Hoa Tiên Tử trong lòng khẽ động, tò mò Chu Trần từ đâu mà có được nhiều thần đạo tu sĩ tiềm lực vô hạn như vậy.

Loại tu sĩ này còn hiếm hơn tiên đạo tu sĩ có linh căn cả trăm lần.

Chương 184

"Thực ra nếu nàng hiểu về sinh bình của ta, thì nàng sẽ không xa lạ với họ!" Chu Trần giải thích: "Trong đó có một người tên Tần Hồng Ngọc, là nông gia nữ tử ta cưới khi còn chưa bước chân vào võ đạo, lúc còn đi săn ở hương dã, vốn dĩ nên là sư nương của ta, chỉ là tiện nghi sư phụ kia của ta đi săn bị đại trùng ăn mất rồi, ta liền kế thừa vị sư nương chưa qua cửa này!" "Nô gia từng nghe qua!" Ánh mắt Bách Hoa Tiên Tử sáng lên, nàng từng nghe qua Tần Hồng Ngọc, nhưng không quen biết.

"Thiếp nghe nói nàng ấy dường như đã gặp tập kích thân vong trên đường công tử đến Vô Lượng Kiếm Tông!" "Không sai!" Chu Trần gật đầu: "Không chỉ là Tần Hồng Ngọc, còn có những nữ tử khác đều là thị nữ, sư tỷ, sư thúc và những người khác của ta trước đây ở Thanh Vân Môn!" "Các nàng đều vì các loại nguyên nhân mà thân vong, nhưng ta có một kiện bảo vật đặc biệt, phàm là nữ nhân đã từng phát sinh quan hệ với ta, chỉ cần trong lòng có ta, thì sau khi chết linh hồn hoặc nói là chân linh sẽ bị bảo vật của ta hút đi!" "Các nàng đều là như vậy mà sống lại, sau đó tu luyện thần đạo!" Nghe đến đây, Bách Hoa Tiên Tử trong lòng ẩn ẩn đoán được phương pháp của Chu Trần rồi.

"Tiên tử nếu nguyện ý, cũng có thể dùng phương pháp này, cho dù tiên tử độ kiếp thất bại, cũng có thể trọng tu thần đạo." "Hơn nữa dưới sự giúp đỡ của bảo vật của ta, tiên tử sau khi trọng sinh không chỉ có thể khôi phục tu vi, còn có thể tiến thêm một bước." "Bất quá tiên tử cũng rõ, dùng sức mạnh bảo vật của ta, tự nhiên sẽ bị ta chế ngự, tiên tử nếu không muốn, ta cũng không miễn cưỡng!" "Nô gia nguyện ý!" Bách Hoa Tiên Tử không hề do dự, nàng lại không hề nghĩ

đến việc phản bội Chu Trần.

Không có Chu Trần, nàng rất khó vượt qua thiên kiếp.

Huống chi Tần Hồng Ngọc và những người khác, nàng tuy không quen biết, nhưng cũng đã tìm hiểu qua từ thông tin về Chu Trần.

Tần Hồng Ngọc chỉ là một thôn nữ bình thường, không có bất kỳ thiên phú nào.

Nhưng sau khi chết lại đều thành Hóa Thần.

Mới bao lâu?

Chưa đầy ba mươi năm, đơn giản là nghịch thiên.

Nếu nói Tần Hồng Ngọc là ngoại lệ, vậy những thị nữ khác của Chu Trần, thiên phú lại có thể cao đến đâu?

Nhưng tất cả đều thành Hóa Thần.

Đơn giản là khủng bố.

Từ đó có thể thấy sự gia trì của bảo vật của Chu Trần đối với các nàng lớn đến mức nào.

Với thiên phú tu vi của nàng, nói không chừng có thể mượn cơ hội này thành tiên.

Huống hồ còn có thể ôm lấy bắp đùi to lớn Chu Trần này.

Cớ gì mà không làm?

"Có thể đi theo công tử, thật là phúc phận trăm đời nô gia tu luyện mà có, nào có lý do gì không nguyện ý?" Bách Hoa Tiên Tử cười ý doanh doanh, trong vẻ đẹp quang minh tột đỉnh dường như ẩn chứa một cỗ sức mạnh cực lớn, chiếu rọi dung quang kinh thế của nàng khiến nam nhân chấn nhiếp đến mức tự cảm thấy hình uế, không dám tiết độc.

Tinh thần không giữ vững được như trúng tà vậy, cam tâm tình nguyện vì nàng mà phấn thân toái cốt, khiến nữ nhân trước tiên cảm thấy thất vọng tự ti, sau đó lại kinh ngạc ngưỡng mộ sùng bái.

Nàng nắm lấy tay Chu Trần đặt vào một chỗ.

"Tiên tử bị thương rồi a!" Chu Trần chấn động, Lôi Quang Như Ý Thủ thi triển, hung hăng xoa nắn vết thương của Bách Hoa Tiên Tử.

Đây là đạo thương.

Bách Hoa Tiên Tử chấn động, gương mặt tinh oánh mềm mại, tuyệt đỉnh mỹ lệ ửng hồng lên, giọng nói như thiên lại vang lên bên tai Chu Trần: "Nô gia biết y thuật công tử siêu phàm, thiện trường nhất thế nhân liệu thương giải độc, kính xin công tử vì nô gia liệu thương!" Bách Hoa Tiên Tử mắt đẹp như nước, hàm tình mạch mạch, hơi thở như lan, mang theo khí tức u hương say đắm lòng người, cho dù là nam nhân sắt đá cũng không thể từ chối.

"Tiên tử cứ yên tâm, tại hạ nghĩa bất dung từ." Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, hai ngón tay tách vết thương ra, lập tức cảm thụ được Bách Hoa Đại Đạo mà Bách Hoa Tiên Tử tu luyện.

Cho dù chưa hiểu sâu, nhưng Chu Trần chỉ từ bề mặt đã có thể cảm nhận được Bách Hoa Đại Đạo của Bách Hoa Tiên Tử là bách phần rực rỡ thần kỳ đến nhường nào.

Con đường tu luyện, vạn pháp muôn ngàn, người khác nhau, có đạo khác nhau.

Có người chính là trong hồng trần độ chính mình.

Trải qua ngũ sắc, nhập thế giới hồng trần, trong hồng trần thành tiên.

Đây cũng là lý do một số cường giả thích du ngoạn nhân gian.

Có người nhìn hồng trần này vẫn là hồng trần, có người nhìn hồng trần này đã là tiên giới trên trời.

Người khác nhau, đạo khác nhau, nhập mắt cảnh giới khác nhau.

"Tiên tử, ta muốn nhìn đạo của nàng!" "Tiên tử, ta muốn xem đạo của nàng!" Nhìn đôi mắt nóng bỏng mà chân thành của Chu Trần, khuôn mặt tuyệt mỹ vốn dĩ hỉ nộ bất hình vu sắc của Bách Hoa Tiên Tử lại hiếm thấy ửng lên vẻ e lệ của thiếu nữ.

"Tục ngữ nói pháp bất truyền lục nhĩ, đạo bất khả khinh truyền." Bách Hoa Tiên Tử cúi đầu, khẽ khàng nói, e thẹn rằng: "Vẫn là đừng xem thì hơn!" "Tiên tử nói vậy sai rồi." Chu Trần lắc đầu cười, vòng tay ôm lấy eo thon mềm mại của Bách Hoa Tiên Tử, cánh tay khẽ dùng lực, kiều khu uyển chuyển đầy đặn của nàng liền ngồi lên lan can trước mặt.

"Pháp bất truyền lục nhĩ, nhưng nơi đây không có lục nhĩ." Đại chưởng rộng lớn của Chu Trần phủ lên đùi ngọc tròn đầy thon dài, cảm giác mềm mại trơn tuột khiến Chu Trần yêu thích không rời tay.

Đùi ngọc!

Y dùng sức tách hai bên.

"Còn về đạo bất khả khinh truyền, nhưng Trần lại không phải người ngoài!" Đôi chân ngọc mỹ lệ lấp lánh quang trạch của Bách Hoa Tiên Tử rộng mở, ánh mắt Chu Trần càng thêm nóng bỏng.

Bách Hoa Tiên Tử tuy cúi đầu, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Chu Trần đã xuyên thấu qua tà váy, tiến vào thân thể nàng.

Nàng cảm thấy dưới thân hơi lạnh lẽo.

Thật sự không nhịn được nữa, Bách Hoa Tiên Tử nhìn Chu Trần, cầu xin: "Công tử, chi bằng chàng cứ trực tiếp nhập đạo tu hành đi

thôi!" "Công tử kiến thức rộng rãi, chẳng phải đều như nhau ư?

Có gì mà phải xem!" "Phi cũng phi cũng!" Chu Trần lắc lắc đầu: "Đại đạo tam thiên, tuy nói thù đồ đồng quy, nhưng mỗi một con đường đều bất đồng, đặc biệt là trong quá trình tu đạo, cảm thụ của mỗi loại đạo hoàn toàn khác biệt, ví như Sinh Mệnh Đại Đạo và Bách Hoa Đại Đạo, nàng có thể nói chúng như nhau sao?" "Cho dù là cùng một loại đạo, người khác nhau tu luyện ra cũng bất đồng, vô luận cảm ngộ hay những thứ khác đều có sự khác biệt!" "Dù là khác biệt nhỏ bé, nhưng cũng là khác biệt!" "Sai một ly đi ngàn dặm." Bách Hoa Tiên Tử mặt mày đỏ bừng, bị cảm ngộ về đạo của Chu Trần chấn động, như si như túy, nhịn không được nói: "Vậy công tử tu luyện đạo gì hoặc thích đạo gì?" "Ta tu luyện đương nhiên là Hồng Trần Vạn Đạo." Chu Trần cười cười, nhìn đôi mắt xinh đẹp vô song của Bách Hoa Tiên Tử: "Đạo tu luyện, chư pháp vạn thiên, người khác nhau, đạo khác nhau, cảnh giới nhập mục cũng khác biệt." "Mục tiêu của ta chính là lĩnh hội Hồng Trần Vạn Đạo, thể nghiệm cảm ngộ đủ loại đạo bất đồng, thành tiên trong hồng trần, làm một Tiêu Dao Hồng Trần Tiên!" "Tiên tử có nguyện trợ ta tu hành, để Trần ta hảo hảo nghiên cứu tham ngộ Bách Hoa Đại Đạo mà nàng tu luyện chăng?" "Là điều thiếp mong muốn, chẳng dám thỉnh cầu!" Bách Hoa Tiên Tử trong lòng tuy cực kỳ thẹn thùng, nhưng đối mặt với cầu đạo giả Chu Trần một lòng khao khát truy tìm đại đạo, cũng khó mà cự tuyệt, không thể cự tuyệt.

Nàng dứt khoát nhắm mắt lại, mặc cho Chu Trần tham ngộ Bách Hoa Đại Đạo của mình.

Ngay sau đó.

Bách Hoa Tiên Tử cảm thấy dưới thân hơi lạnh lẽo.

Chỉ thấy Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần thi triển, ba chiêu

năm thức đã giải trừ y phục che đậy ẩn tàng bản thân nàng.

Bách Hoa Đại Đạo của nàng tức thì không hề che giấu mà triển hiện trước mặt Chu Trần.

Oanh!

Một cỗ nhiệt huyết xông thẳng thiên linh cái, mắt Chu Trần quang mang bạo trán, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm vào chỗ đạo thương của Bách Hoa Tiên Tử.

Đó là tiên thiên đạo thương khi tu thành Bách Hoa Đại Đạo, cả đời cũng không thể triệt để lành lại.

Nhưng đạo thương của Bách Hoa Tiên Tử rất nhỏ hẹp, dưới nơi rậm rạp kia tựa như một sợi chỉ.

Chu Trần run rẩy nhẹ nhàng vuốt ve chỗ đạo thương của Bách Hoa Tiên Tử, tán thán mà si mê nói: "Bách Hoa Đại Đạo, thật là rực rỡ kỳ diệu, khiến người mê say!" "Công tử quá lời rồi!" Bách Hoa Tiên Tử khẽ run, giọng nói yếu ớt, vẻ mặt e thẹn.

Đột nhiên.

Bách Hoa Tiên Tử trợn to mắt, toàn thân cứng đờ, không thể tin nổi nhìn Chu Trần.

Chu Trần lại hôn lên vết thương của nàng.

Trời ơi.

Sao có thể… "Công tử, nơi đó không được…" Bách Hoa Tiên Tử mặt mày đỏ bừng, nóng rực như lửa, một cảm giác thẹn thùng chưa từng có dâng lên trong lòng, khiến nàng có xúc động muốn chết.

"Tiên tử có từng nghe: Sáng nghe đạo, chiều chết cũng cam ư?" Chu Trần truyền âm cười khẽ.

Khuôn mặt Bách Hoa Tiên Tử càng đỏ hơn, nàng cắn môi:

“Nhưng mà… nhưng mà…” Nàng muốn nói gì đó, nhưng không biết mở lời thế nào.

“A!” Bách Hoa Tiên Tử run lên, độc tố ẩn sâu trong cơ thể đột nhiên bùng phát.

“Chàng dừng lại!” Nàng cảm thấy độc dịch trong cơ thể theo Bách Hoa Đại Đạo đã tu thành mà lan tràn xuống, nếu Chu Trần còn không rời đi, sẽ bị độc dịch xâm thực.

“Dừng lại… mau rời đi!” “Tiên tử đừng sợ, Trần ta đây liền giúp nàng hút độc trị thương!” Chu Trần truyền âm, khí khái lẫm liệt, tràn đầy quyết tâm coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

“Không cần.” Bách Hoa Tiên Tử muốn cự tuyệt, nhưng dưới sự hấp thu của Chu Trần, độc dịch trong cơ thể nàng như núi lửa bùng nổ mà tuôn trào ra.

Xong rồi!

Bách Hoa Tiên Tử che mặt, mặt mày xám như tro tàn, cảm giác mình sắp chết rồi. 【Phong Nguyệt Điểm: 9999999】 【Phong Nguyệt Điểm: 9999999】 【Phong Nguyệt Điểm: 9999999】 …… “Không hổ là Độ Kiếp Chân Quân, điểm số tăng thật nhanh!” Liếc nhìn bảng cá nhân, Chu Trần dồi dào sức lực, càng thêm ra sức giúp Bách Hoa Tiên Tử hút độc trị thương.

Vừa thu hoạch điểm số, lại vừa trợ giúp người khác, sao lại không làm chứ?

“Không thể ăn!” Bách Hoa Tiên Tử thấy bên môi Chu Trần đầy độc dịch, hoa dung thất sắc, vừa thẹn vừa kinh.

“Tiên tử cứ yên tâm, không sao cả!” Chu Trần mím mím môi, cười nói: “Chút độc dịch này, chẳng tính là gì, còn thơm ngọt dễ chịu nữa!” “Ngươi…” Không đợi Bách Hoa Tiên Tử mở lời, Chu Trần lại nhắm

vào vết thương mà hôn xuống, dùng sức hút độc dịch bên trong ra.

Y thuật của Chu Trần phi phàm, tài ăn nói xảo diệu, giúp Bách Hoa Tiên Tử hút độc trị thương vô cùng thành thạo.

Bách Hoa Tiên Tử theo sự bùng phát của độc tố trong cơ thể và sự giải độc nhanh chóng của Chu Trần, dường như qua lại giữa ranh giới sinh tử.

Khiến nàng muốn sống muốn chết, muốn dừng mà không thể.

"Ai!" Trong lòng thở dài một tiếng, Bách Hoa Tiên Tử toàn thân vô lực, mỹ mâu nhắm chặt, nắm tay siết chặt, mặc cho Chu Trần giúp nàng giải độc.

Gió nhẹ lay động, trăng tròn hoa đẹp.

Bách Hoa Tiên Tử ngồi trên lan can, thân thể run rẩy, bị độc tố trong cơ thể giày vò không nhẹ.

Chu Trần vùi đầu vào vết thương giúp Bách Hoa Tiên Tử hút độc trị thương.

Phía dưới sàn nhà lát bạch ngọc, độc dịch của loại kỳ độc mạnh nhất thiên hạ với mùi hương đặc trưng u nhã đang tụ lại.

Chu Trần ngẩng đầu, mím mím đôi môi ướt át, nhìn Bách Hoa Tiên Tử: "Tiên tử trúng độc rất sâu a!" Bách Hoa Tiên Tử không nói gì, độc này đã tích tụ trong cơ thể nàng hơn mười vạn năm rồi, đương nhiên rất sâu, có thể nói là thâm nhập cốt tủy.

"Trần ta vừa rồi chỉ hút được độc dịch bề mặt, nhưng độc tố tầng sâu còn cần phải châm kim mới có thể bức ra!" Chu Trần lấy ra bản nguyên thần binh bẩm sinh của mình là Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm: "Tiếp theo, Trần ta muốn châm kim bức độc cho tiên tử!" Nhìn Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm thần binh của Chu Trần, đồng tử Bách Hoa Tiên Tử co lại, cúi đầu yếu ớt nói: "Ta… ta sợ." Nàng sợ nhất tiêm

châm.

Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm của Chu Trần tuy huyền diệu vô cùng, uy lực cường đại, nhưng nhìn cũng quá đáng sợ, vượt xa thần binh thông thường.

"Tiên tử đừng lo lắng, nhịn một chút là được, huống hồ muốn giải độc, nhất định phải châm kim mới được!" Chu Trần an ủi.

Bách Hoa Tiên Tử nhịn không được liếc mắt, tim chợt run lên: "Nhưng mà… ta vẫn sợ." "Tiên tử, nàng cũng không muốn độ kiếp thất bại, hồn phi phách tán chứ?" Chu Trần nói.

Bách Hoa Tiên Tử cắn răng, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, dường như quyết tử mà nhìn về phía Chu Trần: "Mời công tử thi châm!" Vì không muốn độ kiếp thất bại, hồn phi phách tán, Bách Hoa Tiên Tử cũng liều mạng.

Chu Trần gật gật đầu, cầm Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm, nhắm vào vết thương của Bách Hoa Tiên Tử, bên trong chính là độc nang ngưng tụ độc dịch.

"Tiên tử, Trần ta châm đây!" Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm qua lại dò xét chỗ vết thương trúng độc của Bách Hoa Tiên Tử, sau đó Chu Trần dùng lực, mạnh mẽ đâm vào.

Vết thương bị kéo động, khuôn mặt hồng nhuận của Bách Hoa Tiên Tử tức thì trắng bệch như tờ giấy, ngón tay ngọc thon dài trắng nõn siết chặt lan can.

Nhưng vì giải độc, vì vượt qua thiên kiếp, Bách Hoa Tiên Tử cắn chặt răng ngà, không phát ra một tiếng nào, tránh làm phiền Chu Trần giải độc trị thương.

"Ân?" Chu Trần đột nhiên nhướng mày, không ngờ độc của Độ Kiếp Chân Quân lại lợi hại đến vậy.

Chỉ có thể nói không hổ là Độ Kiếp Chân Quân, sánh ngang tồn tại Võ Hoàng.

Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm của hắn uy lực vô cùng, nhưng vẫn bị tầng kết giới bảo hộ do độc nang sâu trong vết thương hình thành ngăn cản.

Tình huống này Chu Trần từng gặp rất nhiều, nhưng từ khi thăng lên Thần Thông Cảnh thì rất ít gặp, đặc biệt là hiện giờ tu vi Tiên đạo đã đạt Luyện Hư.

"Kết giới độc nang của Độ Kiếp Chân Quân thì sao?" Chu Trần toàn thân sức mạnh ngưng tụ, Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm sắc bén bùng phát, mãnh liệt một kích.

Một kích này, uyển như tiếng gầm của Lôi Thần, tiếng thét của Thiên Thần.

Tầng kết giới bảo hộ do độc nang trong cơ thể Độ Kiếp Chân Quân hình thành cũng như tờ giấy bị chọc thủng một tiếng "xoẹt".

Kịch độc trong độc nang chịu xung kích, độc dịch như núi lửa bùng nổ, hung dũng tuôn trào.

Bách Hoa Tiên Tử càng run rẩy, bị thương thổ huyết.

Thân thể nàng dường như hóa thành chiến trường giao phong, như một chiếc thuyền cô độc giữa biển lớn, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể chìm đắm tiêu diệt.

"Chu… Chu Trần…" "Mau dừng lại!" Bách Hoa Tiên Tử theo độc tố bùng phát, bị giày vò đến nói năng lộn xộn, muốn bỏ dở giữa chừng.

"Tiên tử, hiện tại là thời khắc then chốt giải độc, Trần ta đã công phá kết giới hộ pháp do độc nang hình thành, chính là thời cơ tốt để một hơi triệt để trừ tận gốc!" Chu Trần đương nhiên sẽ không dừng

lại, giải thích một câu cho Bách Hoa Tiên Tử, liền toàn tâm toàn ý dốc hết sức vào việc giải độc, không còn để ý đến lời cầu xin của nàng nữa. …… Túy Tiên Lâu.

Trong bao phòng Chí Tôn trên tầng cao nhất, Chấn Thiên Chiến Hoàng đang vuốt ve mỹ nhân trong lòng, lẩm bẩm mắng: "Đáng ghét!" "Tiên thần chuyển thế thì ghê gớm lắm sao!" "Thật sự lợi hại thì còn cần chuyển thế à?" "Nếu không phải Dao Trì Nữ Đế, bản hoàng đã sớm một chưởng vỗ chết ngươi rồi!" "Còn tiên thần chuyển thế?

Chỉ biết ăn bám tiểu bạch kiểm!" Chấn Thiên Chiến Hoàng càng nghĩ càng tức.

Có thể tu thành đỉnh phong Võ Hoàng, thiên phú tâm tính của hắn tự nhiên phi phàm, nhưng nghĩ đến nữ thần hắn theo đuổi vạn năm mắt thấy sắp có được, kết quả vì sự xuất hiện của Chu Trần, con vịt nấu chín trực tiếp bay mất.

Điều này có thể nhẫn nhịn sao?

Không thể nhẫn nhịn!

Nhưng hắn lại đành phải nhẫn nhịn, không thể làm gì.

"Chu Trần, ngươi đợi bản hoàng đó!" "Đợi bản hoàng thành Đế, xem bản hoàng làm sao thu thập ngươi!" "Còn ngươi cái tiện nhân!" Chấn Thiên Chiến Hoàng một chưởng hung hăng vỗ lên kiều đồn của mỹ nhân dưới thân, trực tiếp hiện ra một vết đỏ chót hình bàn tay.

"Chiến Hoàng tha mạng." Mỹ nhân run lên, kinh hồn bạt vía, cảm giác lần này mình khó thoát kiếp nạn rồi.

"Bản hoàng hiện tại hỏa khí rất lớn!" Chấn Thiên Chiến Hoàng nghĩ đến Bách Hoa Tiên Tử, càng thêm tức giận, cảm thấy Bách Hoa Tiên Tử không biết phải trái, có mắt như mù.

"Thật sự cho rằng dựa vào cái tiểu bạch kiểm kia là có thể độ kiếp

thành công sao, nằm mơ đi, chắc chắn độ kiếp thất bại, hồn phi phách tán!" Chấn Thiên Chiến Hoàng hung ác nguyền rủa.

Một lúc sau.

Cảm thấy mỹ nhân dưới thân không còn hơi thở, Chấn Thiên Chiến Hoàng vẻ mặt chán ghét, rút thân rời đi, không hề lưu luyến.

Hắn vốn dĩ cũng không định để đối phương sống.

Nghe hắn than phiền nhiều lời như vậy.

Kết quả chỉ có một.

Chết! …… Hồng Trần Thiên Chu.

Vạn Tượng Giới.

Hồng Trần Phủ.

Chu Trần ôm chặt Bách Hoa Tiên Tử, ánh mắt mê say.

Là một Độ Kiếp Chân Quân, cường giả đại năng sánh ngang Võ Đạo Hoàng Giả, nhục thể thục nữ quyến rũ tràn đầy khí tức mẫu tính của Bách Hoa Tiên Tử, có một mị lực khó mà dùng bất cứ ngôn ngữ nào miêu tả được.

Đặc biệt là Chu Trần liếc nhìn bảng cá nhân.

Chỉ vẹn vẹn một ngày thời gian.

Phong Nguyệt Điểm lại bạo tăng mười ức.

Điều này khiến Chu Trần vừa hưng phấn lại vừa mê luyến.

"Bách Hoa Đại Đạo của tiên tử thật là thâm ảo u thúy, huyền diệu vô song, trong đó vẻ đẹp rực rỡ kỳ diệu, khiến người ta nhìn một cái liền mê thất trong đó, khó lòng tự thoát ra!" Chu Trần củng củng, nhìn đôi mắt triều hồng mê ly của Bách Hoa Tiên Tử, vẻ mặt kinh thán.

Đại Đạo tam thiên, không phải vừa khéo ba ngàn đại đạo.

Tam thiên là số ảo.

Chỉ vô số, tất cả.

Chu Trần từ khi tu luyện đến nay, vẫn luôn miệt mài truy cầu khám phá, muốn lĩnh hội càng nhiều đại đạo, cũng coi như kiến thức rộng rãi.

Nhưng Bách Hoa Đại Đạo của Bách Hoa Tiên Tử, vẻ đẹp rực rỡ kỳ diệu của nó, vẫn khiến người ta kinh thán.

Không thể không cảm khái, sự tạo hóa huyền bí của tạo vật chủ.

Như Bách Hoa Đại Đạo được kết nối từ hàng vạn nụ hoa.

Khi tu luyện giả tiến vào tham ngộ.

Những nụ hoa này dường như trong khoảnh khắc nở rộ, phong tình phong thái trong khoảnh khắc đó, không thể dùng bất cứ ngôn ngữ nào miêu tả.

Không tự mình thể hội, người ngoài không đủ để nói vậy!

Bách Hoa Tiên Tử ánh mắt mê ly, cùng Chu Trần luận đạo, nàng cũng lĩnh hội được phong thái Vô Thượng Kiếm Đạo của Chu Trần.

Người ta đều nói Kiếm Đạo công phạt đệ nhất.

Chương 185

Bách Hoa Tiên Tử cảm thấy danh bất hư truyền.

Đặc biệt là Kiếm Nhị Thập Tam của Chu Trần, một kiếm đâm tới, cảm giác tim cũng muốn bị đâm xuyên, dường như cả người bị xuyên thấu.

Quả thật là sắc bén vô địch.

Nàng chưa từng nghe nói đến Kiếm Đạo sắc bén mạnh mẽ như vậy.

"Vô Thượng Kiếm Đạo, Kiếm Nhị Thập Tam của công tử, thật sự khiến nô gia mở mang tầm mắt!" Bách Hoa Tiên Tử đôi môi hồng tươi khẽ mở, nghĩ đến sự sắc bén của Kiếm Nhị Thập Tam, nàng hiện giờ vẫn cảm thấy hai mắt nhói đau, nước mắt tuôn rơi, sưng đỏ không chịu nổi.

"Vì đại gia thu hoạch phong phú, vậy chúng ta tiếp tục luận đạo!" Chu Trần hưng trí bừng bừng: "Trần ta có bảy mươi hai chiêu kiếm pháp, vừa rồi mới dùng ba chiêu, chúng ta tiếp tục sáu mươi chín loại phía dưới!" "Ân." Bách Hoa Tiên Tử trải qua cuộc luận đạo vừa rồi, đã tri căn tri để với Chu Trần, cũng không còn kiểu cách nữa.

Chỉ có thể nói không hổ là Độ Kiếp Chân Quân.

Sự biến hóa nhanh chóng.

Ngộ tính kinh người.

"Trần ta chuyên môn vì cuộc luận đạo này mà luyện chế vài kiện phụ trợ thần binh!" Chu Trần lấy ra Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ, Giá Hải Tử Kim Thằng, Huyền Âm Khoách Thiên Kềm và các thần binh khác, nhiệt tình giới thiệu.

“Công tử, kỳ thực không cần thiết!” Đồng tử Bách Hoa Tiên Tử co lại, không muốn làm phiền Chu Trần.

“Không phiền, Trần ta bây giờ liền triển thị một phen cho tiên tử!” Chu Trần trước tiên dùng Giá Hải Tử Kim Thằng diễn giải.

Bách Hoa Tiên Tử tức thì bị trói lại.

Với thực lực cường hãn của Độ Kiếp Chân Quân Bách Hoa Tiên Tử, vốn dĩ phải rất dễ dàng thoát ra, nhưng nàng lại phát hiện bảo vật này uy lực phi phàm, dường như liên kết với Thiên Chu.

Nàng dù dùng hết sức mạnh cũng không thể thoát khỏi, thậm chí còn bị phong ấn sức mạnh.

“Công tử…” Bách Hoa Tiên Tử mắt ngấn lệ nhìn Chu Trần, cảm giác bị trói buộc này, khiến nàng rất không tự nhiên.

“Tiên tử đừng lo lắng, đây chỉ là chuẩn bị cho việc luận đạo thôi!” Chu Trần cười cười, cầm Huyền Âm Khoách Thiên Kềm.

Bảo vật này chính là chí bảo luận đạo.

Có thể giúp Chu Trần càng thêm rõ ràng lĩnh hội các mị lực bất đồng của Tam Thiên Đại Đạo.

Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Chu Trần điều chuyển thân hình, bắt đầu mượn thần binh tham ngộ Bách Hoa Đại Đạo mà Bách Hoa Tiên Tử tu thành.

Bách Hoa Tiên Tử bất đắc dĩ, còn muốn nói gì đó, lại bị Vô Thượng Kiếm Đạo Kiếm Nhị Thập Tam của Chu Trần cắt ngang, chỉ có thể vùi đầu suy ngẫm Vô Thượng Kiếm Đạo Kiếm Nhị Thập Tam của Chu Trần.

Thời gian trôi qua.

Tu luyện không biết năm tháng.

Thoáng chốc ba tháng đã trôi qua.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao bán tựa trong màn lụa đỏ, qua lớp sa mỏng manh, thân thể thục nữ quyến rũ tràn đầy khí tức mẫu tính kia, ẩn hiện mơ hồ.

"Cái tiểu tử hỗn đản này…" Từ khi Chu Trần và Bách Hoa Tiên Tử luận đạo, đã ba tháng không rời động phủ một bước, tự nhiên cũng không đến cùng nàng tu đạo.

Học sinh tiểu học đều đã được thỏa mãn rồi.

"Hồ ly tinh!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao khẽ mắng: "Độ Kiếp Chân Quân lại thơm ngon đến thế sao…" "Độ Kiếp Chân Quân thì ghê gớm lắm sao." "Độ Kiếp Chân Quân." "Thật sự ghê gớm!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao thở dài, Độ Kiếp Chân Quân là Tiên đạo cảnh giới thứ tám, sánh ngang Võ Đạo Hoàng Giả, ngay cả Vô Lượng Kiếm Tông của nàng, cũng đã mấy chục vạn năm không xuất hiện một Võ Đạo Hoàng Giả hay Độ Kiếp Chân Quân nào rồi.

Đừng nói Vô Lượng Kiếm Tông, ngay cả toàn bộ Đại Càn Vương Triều, cũng đã mấy chục vạn năm không xuất hiện rồi.

Chu Trần không biết mỹ nhân sư phụ đang nhớ hắn.

Lúc này.

Hắn như đứa trẻ quyến luyến mẫu thân, tựa vào lồng ngực vĩ đại của Bách Hoa Tiên Tử.

Chu Trần tham lam vuốt ve thân thể đầy đặn kiêu ngạo của Bách Hoa Tiên Tử.

"Thật là một tiểu phá hoại!" Bách Hoa Tiên Tử ngọc dung triều hồng mang theo khí tức mẫu tính, cánh tay ngọc trắng nõn yêu thương nhẹ nhàng vuốt ve sau gáy Chu Trần, ánh mắt mê ly, nhu tình tựa nước.

“Tiên tử, đói đói!” Chu Trần ngẩng đầu, nũng nịu nói.

Bách Hoa Tiên Tử lườm Chu Trần một cái, ngọc thủ vuốt nhẹ sau gáy khẽ dùng lực.

Chu Trần thuận theo lực đạo này, cúi đầu, tham lam ngửi khí tức sữa rửa mặt.

Đầu hắn lại lần nữa vùi vào.

Nơi đầy đặn vĩ đại mà hắn yêu thích nhất.

“Một trăm năm mươi tỷ rồi!” Trong lúc “ăn”, Chu Trần liếc nhìn bảng cá nhân.

Trăm ngày qua, hắn tuy mỗi ngày tiêu tiền như nước, vàng tiêu hao tính bằng vạn vạn ức, nhưng thu hoạch cũng khổng lồ.

Bình quân mỗi ngày kiếm được mười lăm ức Phong Nguyệt Điểm.

Chỉ có thể nói.

Độ Kiếp Chân Quân thật ngưu bức! 【Khôi Lỗi Thần Thông (0/1000 ức)】 “Cộng điểm!” Một ngàn Phong Nguyệt Điểm tiêu hao, Khôi Lỗi Đại Đế môn vô thượng thần thông này nhanh chóng được Chu Trần nắm giữ.

Trong Hỗn Độn thế giới ở đan điền, Đạo Thụ đã đạt sáu mươi vạn trượng cao nhanh chóng tăng trưởng, trên thân cây khổng lồ nhanh chóng mọc ra cành thứ sáu.

Cành cây này rất nhanh đạt đến vạn trượng chiều dài, Đạo Thụ sáu mươi vạn trượng cao lại lần nữa cao thêm mười vạn trượng, đạt bảy mươi vạn trượng.

Vô số cảm ngộ huyền diệu dâng lên trong lòng, môn Khôi Lỗi Thần Thông này cũng giống như Man Thiên Quá Hải, dưới tác dụng

của Đạo Thụ mà lột xác thăng cấp. 【Tát Đậu Thành Binh (Thiên Cương cấp): Có thể biến đậu thành binh sĩ, đây là Thiên Binh hoặc Hoàng Cân Lực Sĩ, cũng là Đạo Binh.】 Chu Trần cảm nhận thông tin của môn thần thông này, trong lòng khẽ động, Đạo Thụ chấn động, cành thứ sáu đại diện cho Tát Đậu Thành Binh bùng nổ quang huy vô lượng.

Một hạt kim đậu đầy văn lộ đại đạo ngưng tụ trong lòng bàn tay Chu Trần, tiêu hao một phần mười sức mạnh của hắn, nhưng hạt kim đậu này có thể ngưng tụ ra một Đạo Binh có chiến lực tương đương với hắn.

Cũng có nghĩa là hắn một lần tiêu hao toàn bộ sức mạnh, có thể ngưng tụ mười Đạo Binh có chiến lực tương đương với hắn.

Nếu không truy cầu chiến lực, còn có thể ngưng tụ nhiều hơn nữa.

Nhưng đây không phải điều quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là hạt kim đậu này có thể bảo tồn rất lâu, khi Chu Trần rảnh rỗi, có thể tiêu hao sức mạnh ngưng tụ kim đậu.

Đến khi chiến đấu, một nắm kim đậu rải ra, chính là vô số Đạo Binh có chiến lực tương đương với hắn.

Cảnh tượng đó, nghĩ thôi đã thấy khủng bố!

Ngoài ra.

Hạt kim đậu này có thể ban cho người thân cận bên cạnh hắn phòng thân, tương đương với việc mang theo một hoặc nhiều chiến lực của Chu Trần bên mình.

Giống như Dao Trì Nữ Đế, nếu nàng học được môn thần thông này, bình thường không chiến đấu thì nàng sẽ tiêu hao sức mạnh ngưng tụ kim đậu.

Một khi gặp nguy hiểm, nàng rải ra một nắm kim đậu, chính là mấy chục Dao Trì Nữ Đế, ngay cả Đại Đế đồng cấp nhìn thấy cũng phải chạy trối chết!

"Không hổ là Thiên Cương Thần Thông!" Chu Trần thầm tán thán, rất hài lòng với môn thần thông này. 【Phong Nguyệt Bảo Giám】【Chủ nhân: Chu Trần】【Công pháp: Vạn Tượng Võ Điển, Ngũ Đế Ngũ Hành Công】【Cảnh giới: Thần Thông Cảnh Lục Trọng (0/1000 ức) /Luyện Hư Sơ Kỳ (0/20000 ức)】【Bản mệnh thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ】【Thiên Cương thần thông: Phi Thân Thác Tích, Lưỡng Giới Đao, Hiệp Sơn Siêu Hải, Chưởng Ác Ngũ Lôi, Tiềm Uyên Súc Địa, Tát Đậu Thành Binh】【Địa Sát thần thông: Bát Hoang Lục Hợp Đao, Đam Sơn, Cấm Thủy, Thổ Hành, Ngũ Hành Thần Lôi ……】【Phong Nguyệt Điểm: 501.11 ức】"Chúc mừng công tử, tu thành thần thông, càng tiến một bước!" Bách Hoa Tiên Tử mỹ mâu đầy tò mò, nàng sớm đã biết Chu Trần chơi đùa nữ nhân là có thể thăng cấp tu vi, nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến.

Chu Trần dường như cũng không tu luyện, chỉ là đang "uống sữa".

Kết quả "uống" một hồi, liền tu thành một môn thần thông?

Thể chất này cũng quá ngưu bức rồi.

Khiến nàng không khỏi nghĩ đến những Đạo Tôn vô thượng trong truyền thuyết, những người làm chuyện tốt liền trở nên mạnh hơn, hoặc có những thể chất thiên phú đặc biệt khác.

Thể chất đặc biệt của Chu Trần này, nếu không có hạn chế, nàng cảm thấy còn lợi hại hơn thể chất thiên phú làm chuyện tốt liền trở nên mạnh hơn của vị Đạo Tôn vô thượng kia!

"Chúc mừng đâu phải chỉ nói suông!" Nhìn đôi môi mỏng hồng nhuận kiều diễm của Bách Hoa Tiên Tử, Chu Trần ý vị thâm trường nói.

“Công tử chỉ biết sắp đặt người ta!” Bách Hoa Tiên Tử lườm Chu Trần một cái, ở chung với Chu Trần hơn ba tháng, bọn họ chưa từng tách rời.

Nàng hiện giờ trước sau thân thể vẫn còn tê dại.

Đặc biệt là Chu Trần đã luyện chế các loại kỳ môn thần binh, khiến nàng lần lượt thử nghiệm cải tiến, quả thật là mở mang tầm mắt, thật sự là mở mang tầm mắt rồi.

Bách Hoa Tiên Tử cảm thấy những kiến thức kỳ quái nàng học được trong ba tháng này còn nhiều hơn những gì nàng học được trong vô số năm trước đó, thật sự đã tăng thêm kiến thức rất nhiều.

Thân thể nàng rụt lại, biến mất trong tầm mắt Chu Trần.

Ngay sau đó.

Nhìn khối chăn gối nhô lên, Chu Trần ngẩng đầu ưỡn ngực, ngạo thị bốn phương.

Không thể không nói.

Đại tỷ tỷ thật là hiểu chuyện!

Hắn thích.

Làm việc chưa từng dây dưa lề mề, một bước đúng chỗ.

Chính là: Mây vần vũ, mưa vần vũ.

Mây mưa một trận tận hoan lạc, thâm tình chẳng tương can.

Chết như tiên, sống như tiên.

Muốn chết còn tiên giữa núi sông, tận hưởng một ngày vui. …… …… Sáng sớm vào cổ tự, mặt trời chiếu rừng sâu.

Đường cong thông u cốc, thiền phòng hoa cỏ thâm.

Ánh núi vui chim chóc, đàm sâu động lòng người.

Vạn vật đều tịch mịch, chỉ còn tiếng bách hoa.

Một chiếc ngân bạch phi chu hoàn toàn hòa làm một thể vô thanh vô tức lướt qua chân trời.

Chu Trần bán tựa trên chiếc giường lớn mềm mại, thưởng thức núi sông tráng lệ bên ngoài.

Bách Hoa Tiên Tử thỉnh thoảng gật đầu phụ họa, nhưng không nói gì.

Đột nhiên.

Chu Trần có cảm giác tâm huyết dâng trào, ý niệm của hắn chợt lóe, Thiên Chu tùy theo ánh mắt hắn chuyển đổi góc nhìn, chỉ thấy phía trước là một vùng sơn mạch đỏ rực.

Từng ngọn núi hoang vu đỏ bừng, ngọn lửa hùng hùng thiêu đốt, như Hỏa Diệm Sơn trong truyền thuyết thần thoại.

"Đây là đâu?" Chu Trần hỏi.

Bách Hoa Tiên Tử ngẩng đầu, mím mím môi son, sau khi ăn xong bữa sáng "sữa bò", nhìn về phía vùng sơn mạch đỏ rực kia, u u nói: "Nơi đây là Lạc Nhật Sơn Mạch, truyền thuyết thượng cổ năm xưa Nghệ Đế lấy vô thượng thần thông phối hợp Lạc Nhật Thần Cung, một mũi tên bắn rơi một con Kim Ô thần thú cảnh giới Yêu Đế!" "Kim Ô vẫn lạc, máu nhuộm trường không, đốt cháy trăm vạn dặm sơn mạch, ngọn lửa vạn năm không tắt, sơn mạch vốn xanh tươi rậm rạp trở thành thốn thảo bất sinh, hóa thành tiêu thổ!" "Vô số năm sau, nơi đây cũng trở thành Lạc Nhật Sơn Mạch!" "Lạc Nhật Sơn Mạch càng sâu, nhiệt độ lửa càng cao, truyền thuyết nơi trung tâm có Thái Dương Chân Hỏa do thần thú Kim Ô để lại, ngay cả Võ Đạo Hoàng Giả cũng khó lòng tiếp cận." Bách Hoa Tiên Tử là cường giả của khu vực này, nàng từng đến đây thám hiểm, nhưng dù là Độ Kiếp Chân

Quân, nàng cũng không thể tiếp cận phạm vi ngàn dặm trung tâm Lạc Nhật Sơn Mạch.

"Nghệ Đế?

Bắn Kim Ô?" Chu Trần mắt khẽ động, tức thì nghĩ đến Nghệ Tiễn Thuật mà hắn học khi mới bắt đầu tu võ.

Chẳng lẽ có liên quan đến vị Nghệ Đế này?

"Đi qua xem!" Chu Trần dặn dò Hồng Trần.

Thiên Chu tức thì như một đạo lưu quang bay về phía Lạc Nhật Sơn Mạch.

Trong Lạc Nhật Sơn Mạch có vô số tu hành giả hỏa đạo.

Đặc biệt là từ cảnh giới Vương Giả trở đi, liền phải lĩnh ngộ huyền ảo thiên địa, tức áo nghĩa.

Cường giả tu luyện hỏa đạo, lĩnh ngộ tự nhiên là Hỏa Diễm Áo Nghĩa, những nơi như Lạc Nhật Sơn Mạch, đối với bọn họ mà nói chính là động thiên phúc địa tự nhiên.

Áo nghĩa thăng cấp chính là pháp tắc.

Vương Giả lĩnh ngộ Hỏa Diễm Áo Nghĩa muốn tấn thăng Võ Hoàng, liền cần phải thăng cấp Hỏa Diễm Áo Nghĩa, lĩnh ngộ ra Hỏa Diễm Pháp Tắc cao thâm hơn.

Do đó.

Trong Lạc Nhật Sơn Mạch không chỉ có vô số Hỏa Đạo Vương Giả, thậm chí còn có Hoàng Giả.

Hồng Trần Thiên Chu trực tiếp bay vào Lạc Nhật Sơn Mạch, tức thì thu hút sự chú ý của không ít cường giả.

"Đây lại là vị tiền bối nào?" "Phi chu trực tiếp bay thẳng vào sâu

Lạc Nhật Sơn Mạch, còn không giảm tốc độ, đây không phải là kẻ ngông cuồng nào đó, không biết sự lợi hại của Lạc Nhật Sơn Mạch chứ?" "Trung tâm Lạc Nhật Sơn Mạch, ngay cả Võ Đạo Hoàng Giả cũng không thể chống lại nhiệt độ cao của nó, phi chu sẽ tan chảy ngay lập tức!" …… Chu Trần không để ý đến ánh mắt xung quanh, hắn đứng dậy, kéo kéo dây lưng, thân ảnh khẽ động, đi đến boong thuyền Thiên Chu.

Bách Hoa Tiên Tử trên người tức thì ngưng tụ nguyệt bạch trường quần, che khuất thân thể thục nữ quyến rũ hoàn mỹ đầy đặn của nàng, theo sau đi ra, đứng bên cạnh Chu Trần.

"Nhiệt độ thật cao!" Tốc độ Thiên Chu đã giảm bớt, Chu Trần cảm nhận khí tức của Lạc Nhật Sơn Mạch, thầm kinh thán.

Lúc này Thiên Chu cách trung tâm sơn mạch đại khái còn hai ngàn dặm.

Nhưng với tu vi thực lực của Chu Trần, cũng đã cảm nhận được cảm giác nóng rực, toàn thân da thịt dường như bị lửa thiêu, có thể thấy nhiệt độ nơi đây cao đến mức nào.

Vị trí này không phải Pháp Tướng hay Luyện Hư có thể ở lâu, chỉ có Vương Giả tu luyện Hỏa Chi Áo Nghĩa mới ở khoảng cách này để tham ngộ Hỏa Chi Áo Nghĩa.

"Các ngươi xem, đó không phải Bách Hoa Tiên Tử sao?" "Bách Hoa Tiên Tử đến đây làm gì?" "Người bên cạnh nàng kia là ai, lại có thể cùng Bách Hoa Tiên Tử sóng vai đứng chung, chẳng lẽ là một vị Võ Đạo Hoàng Giả?" "Chưa từng thấy, nhìn dáng vẻ không giống Võ Đạo Hoàng Giả, dường như chỉ là một Võ giả Thần Thông Cảnh." "Không chỉ, là tiên võ song tu, lại là Tiên đạo Luyện Hư!" "Xem ra là một thiên tài tuyệt thế, tám chín phần mười là con cháu Đại Đế hoặc đệ tử, nếu không không có tư cách cùng Bách Hoa Tiên Tử sóng vai

đứng chung!" "Thật là đáng ghen tị a!

Bách Hoa Tiên Tử chính là một trong mười đại mỹ nhân Đông Hoang Tây Vực của chúng ta, lại còn là Độ Kiếp Chân Quân, chúng ta dù chỉ nhìn nàng một cái cũng đã mãn nguyện rồi, hắn hà đức hà năng, lại cùng Bách Hoa Tiên Tử sóng vai đứng chung?" "Chấn Thiên Chiến Hoàng chính là kẻ cuồng nhiệt theo đuổi Bách Hoa Tiên Tử, từng có một Vương Giả đỉnh phong nhìn Bách Hoa Tiên Tử thêm một cái liền bị Chấn Thiên Chiến Hoàng một ngón tay diệt sát, tiểu tử này nếu không có bối cảnh nghịch thiên, chắc chắn sẽ chết!" "Chấn Thiên Chiến Hoàng chính là đỉnh phong Võ Hoàng, thậm chí có hy vọng thành Đế, lần này e rằng có trò hay để xem rồi!" Từng Hỏa Đạo Vương Giả với ánh mắt kinh ngạc đánh giá Chu Trần và Bách Hoa Tiên Tử, xì xào bàn tán, truyền âm nghị luận.

Danh tiếng của Bách Hoa Tiên Tử không hề nhỏ, vừa là Độ Kiếp Chân Quân, lại là tuyệt thế mỹ nhân, trong toàn bộ Đông Hoang đều là tuyệt thế mỹ nhân nổi danh.

Đông Hoang rộng lớn, vượt xa tưởng tượng của người thường.

Như Đại Càn Vương Triều đủ lớn rồi chứ?

Lớn hơn Địa Cầu kiếp trước vô số lần, nhưng đừng nói nhìn khắp Đông Hoang, ngay cả nhìn khắp Đông Hoang Tây Vực, cũng chỉ là hạt cát trong biển lớn.

Đông Hoang dựa theo phương vị chia Đông Nam Tây Bắc Trung năm đại vực.

Tử Tiêu Vực mà Đại Càn Vương Triều thuộc về chính là Tây Vực.

Theo sự tiếp cận, nhiệt độ tăng theo cấp số nhân, ngay cả Chu Trần cũng cảm thấy nóng bức khó chịu, không thể không vận công

chống đỡ.

Hắn ý niệm khẽ động, phòng ngự Thiên Chu khởi động, ngũ đế ngũ sắc quang hiện lên, bao trùm toàn bộ Thiên Chu, khí tức nóng rực ban đầu tức thì tiêu biến.

Rất nhanh.

Thiên Chu đến phạm vi ngàn dặm cách trung tâm sơn mạch.

Phạm vi này Vương Giả rất khó sinh tồn.

Ngay cả Độ Kiếp Chân Quân như Bách Hoa Tiên Tử cũng sẽ toàn thân khó chịu, cần phải vận chuyển pháp lực chống đỡ nhiệt độ cao của lửa, thậm chí rất khó tiến sâu hơn nữa.

"Ha ha, gió gì đã thổi đại mỹ nhân Bách Hoa Tiên Tử đến Lạc Nhật Sơn Mạch này vậy!" Một trận cười sảng khoái truyền đến, Chu Trần thấy phía trước ngọn lửa đỏ rực cuồn cuộn, một con hỏa diễm hùng sư xông tới.

Theo sự tiếp cận, ngọn lửa trên người hỏa diễm hùng sư biến mất, lộ ra một người đàn ông mặc hồng bào thân hình khôi ngô, tóc tai bù xù.

"Gió gì cũng không thể là gió của lão sư tử ngươi!" Một tiếng cười châm chọc lớn ngay sau đó, vô số ngọn lửa bốc lên cuồn cuộn, một thanh hỏa diễm cự kiếm mang theo biển lửa vô biên hạ xuống, hóa thành một thanh niên áo kim.

Hắn mặt mày lạnh lùng, mũi diều hâu, hai mắt có màu vàng kim nhạt, sắc bén như lưỡi dao, chỉ cần nhìn chằm chằm người ta, liền khiến người ta cảm giác vạn kiếm xuyên tâm, không dám đối diện.

"Kiệt kiệt, lão sư tử, tiểu tiện nhân, cái này các ngươi đều không nhìn ra sao?

Bách Hoa Tiên Tử của chúng ta hiển nhiên đã có chủ rồi, thật là một tin bi thương!" Theo tiếng âm trắc truyền đến, Chu Trần thấy một đoàn quỷ hỏa xanh biếc từ biển lửa hiện ra, hóa thành một lão giả áo xanh.

Lão giả mắt xanh biếc, bốc ra hai đoàn lửa xanh, đầu trọc lóc, ngay cả lông mày cũng không có.

Chương 186

Dáng vẻ này, quả thật chính là tiêu chuẩn của đại phản phái!

"Lục xương khô, lão bất tử ngươi ra đây làm gì?

Cũng không sợ dọa hư tiên tử nhà người ta!" Người đàn ông khôi ngô mặc hồng bào xuất hiện đầu tiên trừng đôi mắt to như chuông đồng, tiếng nói như hồng chung, nhìn lão giả áo xanh xuất hiện cuối cùng.

Ba người này hiển nhiên rất quen thuộc.

Và đều là Võ Đạo Hoàng Giả.

"Liệt Diễm Sư Hoàng, Kim Diễm Kiếm Hoàng, Lục Diễm Cốt Hoàng, các ngươi vẫn còn tu luyện ở đây sao, đây là chuẩn bị an cư lập nghiệp ở đây?" Bách Hoa Tiên Tử nhìn ba người, lần trước nàng đến thì ba người này đã tu luyện ở đây mấy vạn năm rồi, không ngờ lần này đến, ba người này vẫn còn ở đây.

"Nơi này ấm áp, không an cư ở đây thì an cư ở đâu?" Liệt Diễm Sư Hoàng cười lớn một tiếng, ánh mắt rơi trên người Chu Trần, tò mò hỏi: "Vị tiểu ca này khí vũ hiên ngang, thần võ bất phàm, tiên tử không giới thiệu cho chúng ta một chút sao?" Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng cũng đồng loạt nhìn chằm chằm Chu Trần, tràn đầy tò mò.

Bọn họ đối với Bách Hoa Tiên Tử không hề xa lạ.

Nữ tính cường giả ít hơn nam tính cường giả rất nhiều, Bách Hoa Tiên Tử là tuyệt thế mỹ nhân như vậy, lại còn là Độ Kiếp Chân Quân, nhãn quang tự nhiên rất cao.

Ngay cả Chấn Thiên Chiến Hoàng là đỉnh phong Võ Hoàng theo

đuổi lâu như vậy, Bách Hoa Tiên Tử cũng không đồng ý, bây giờ lại đi theo Chu Trần một tiểu niên khinh như vậy.

Chu Trần không ẩn giấu tu vi, Võ Đạo Thần Thông và Tiên Đạo Luyện Hư trong mắt bọn họ nhất thời có thể nhìn ra.

Điều quan trọng nhất là, Bách Hoa Tiên Tử cùng Chu Trần "chơi đùa" hơn ba tháng, vừa mới tách ra, với nhãn lực của bọn họ làm sao không biết Bách Hoa Tiên Tử đã bị Chu Trần "hái" rồi.

Điều này khiến bọn họ không thể không tò mò Chu Trần có tài cán gì đặc biệt, lại không tiếng động mà chinh phục được Bách Hoa Tiên Tử mà ngay cả Chấn Thiên Chiến Hoàng cũng không có được!

"Tại hạ Đại Càn Chu Trần, bái kiến ba vị đạo hữu!" Chu Trần hơi chắp tay, không khiêm tốn cũng không kiêu ngạo.

Với thân phận thực lực hiện tại của hắn, đủ để đối thoại bình đẳng với Hoàng Giả, cũng không cần gọi tiền bối gì cả.

"Chu Trần!?" Ba người kinh ngạc, Liệt Diễm Sư Hoàng trợn to mắt: "Tiểu ca chẳng lẽ là vị thiên kiêu cái thế có Đạo Thụ mười vạn trượng, ngưng tụ siêu cấp Tử Kim Nguyên Thần, được Dao Trì Nữ Đế tranh giành thu làm đệ tử?" Chu Trần: "…" Chu Trần không ngờ Liệt Diễm Sư Hoàng trông thô kệch như vậy, mà nịnh nọt lại lợi hại đến thế.

Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng vẻ mặt khinh thường.

Thật không biết xấu hổ!

Thật làm Võ Hoàng chúng ta mất mặt!

Nhưng nịnh nọt Chu Trần dường như không phải mất mặt!

"Sư Hoàng quá khen rồi!" Chu Trần khiêm tốn nói.

Xác nhận thân phận của Chu Trần, Liệt Diễm Sư Hoàng, Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng đều hiểu vì sao Bách Hoa Tiên Tử cao ngạo lại lựa chọn Chu Trần.

Tiềm lực của Chu Trần quá lớn.

Chấn Thiên Chiến Hoàng được coi là kẻ theo đuổi mạnh nhất của Bách Hoa Tiên Tử, nhưng Chấn Thiên Chiến Hoàng cũng chỉ có chút xíu khả năng thành Đế.

Mà Chu Trần chỉ cần không gặp chuyện bất trắc, hầu như sẽ không có bất kỳ huyền niệm nào, thậm chí có thể thành Tiên thành Thần, sự chênh lệch lớn đến mức nào, có thể tưởng tượng được.

Còn về việc Chu Trần gặp chuyện bất trắc?

Có Dao Trì Nữ Đế bảo hộ, thêm vào việc hắn là tiên thần chuyển thế, tám chín phần mười đều có át chủ bài của riêng mình, muốn khiến hắn gặp chuyện bất trắc, quả thật khó càng thêm khó.

Sau khi đơn giản nói chuyện vài câu với ba người, Chu Trần liền ngự Thiên Chu đi sâu vào Lạc Nhật Sơn Mạch.

"Chiếc phi chu này không đơn giản a!" Liệt Diễm Sư Hoàng nhìn Hồng Trần Thiên Chu xuyên qua biển lửa, ổn định tiến về phía trước, lẩm bẩm.

Ngay cả bọn họ lĩnh ngộ Hỏa Chi Áo Nghĩa, ở nơi đây có ưu thế trời ban, nhưng bọn họ cũng nhiều nhất chỉ có thể đạt đến cách trung tâm năm mươi dặm.

Tiến thêm nữa sẽ có nguy hiểm.

"Các ngươi nói hắn có thể tiến đến vị trí nào?" Kim Diễm Kiếm Hoàng ánh mắt sắc bén, hắn đương nhiên sẽ không cho rằng Chu Trần dựa vào một chiếc phi chu là có thể đến trung tâm sơn mạch.

“Kiệt kiệt, lão phu cảm thấy chiếc phi chu này rất nguy hiểm, hẳn là có thể đến cách trung tâm sơn mạch một trăm dặm thôi!” Lục Diễm Cốt Hoàng âm trắc trắc nói.

Khoảng cách này đã là cực hạn mà chín phần mười Võ Hoàng không thuộc hỏa hệ có thể đạt đến rồi.

“Đi theo xem không phải sẽ biết sao!” Ba người thân ảnh khẽ động, đi theo lên.

Bọn họ biết khẳng định không phải Bách Hoa Tiên Tử muốn đến đây, mà là Chu Trần.

Bọn họ rất tò mò mục đích Chu Trần đến đây.

Chu Trần đứng trên boong Thiên Chu, theo sự tiếp cận trung tâm sơn mạch, cảm giác đó càng thêm mãnh liệt.

Hắn có thể khẳng định, trung tâm sơn mạch nhất định có thứ gì đó thu hút hắn.

Không hề dừng lại, Thiên Chu xuyên qua biển lửa, để lại một đạo thông đạo lửa, chớp mắt liền xông vào trung tâm sơn mạch.

“Tê!” “Tiểu tử này không sợ chết sao?” “Hắn lại trực tiếp xông vào trong?” “Bên trong có Thái Dương Chân Hỏa, ngay cả Võ Hoàng chúng ta tu luyện Hỏa Chi Áo Nghĩa tiến vào, cũng sẽ lập tức hóa thành tro bụi!” Liệt Diễm Sư Hoàng, Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng đi theo phía sau trợn tròn mắt, bọn họ toàn thân Hỏa Chi Áo Nghĩa bao quanh, đứng cách trung tâm sơn mạch sáu mươi dặm, tràn đầy không thể tin nổi.

“Tiểu tử này sẽ không cùng Bách Hoa Tiên Tử bị thiêu chết rồi chứ?” Liệt Diễm Sư Hoàng lẩm bẩm.

“Chắc là không, Dao Trì Nữ Đế khẳng định có hậu thủ lưu lại trên người Chu Trần, nếu Chu Trần gặp nguy hiểm nhất định sẽ kích phát,

bây giờ không có chút động tĩnh nào, hiển nhiên là Chu Trần không sao!" Lục Diễm Cốt Hoàng phân tích.

Kim Diễm Kiếm Hoàng gật gật đầu, chấn động nói: "Nói như vậy, chiếc phi chu kia lại có thể chống lại sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa sao?" "Tê!

Chẳng lẽ chiếc phi chu kia là một kiện Đế Binh?" Liệt Diễm Sư Hoàng khó tin: "Nhưng ta cũng không cảm ứng được chút Đế Uy nào, tuyệt đối không phải Đế Binh!" "Hẳn là một kiện bảo vật đặc biệt!" Ba vị Võ Hoàng vừa chấn động vừa tò mò, đồng thời cũng có chút mong chờ Chu Trần tiến vào trung tâm sơn mạch làm gì, chẳng lẽ bên trong có bảo bối gì?

Chu Trần không biết suy nghĩ của ba người, lúc này Chu Trần đã đến trung tâm Lạc Nhật Sơn Mạch.

Nơi đây có một ngọn núi cao chót vót trọc lóc.

Thân núi đỏ bừng, thiêu đốt ngọn lửa bất diệt.

Ngọn lửa này chính là thần hỏa bẩm sinh của thần thú Kim Ô – Thái Dương Chân Hỏa.

Bề mặt Thiên Chu ngũ sắc quang hoa luân chuyển, vạn tà bất xâm, mặc cho Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt thế nào, vẫn vững vàng bất động.

Chu Trần đứng trên boong Thiên Chu, nhắm mắt cảm thụ.

Hắn cảm ứng được một cỗ tiễn ý cường đại vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Hắn xác định Nghệ Tiễn Thuật có liên quan đến Nghệ Đế.

Sau khoảnh khắc.

Sau lưng Chu Trần hiện lên một tiễn hồn hư ảnh, đây là sát chiêu

thứ ba của Nghệ Tiễn Thuật – Xạ Nhật.

Ông!

Theo tiễn hồn hiện lên, ngọn núi lửa khổng lồ cao chót vót như mây trước mặt lại run rẩy, vô số đá vụn nhanh chóng rơi xuống.

Toàn bộ Lạc Nhật Sơn Mạch đều đang chấn động.

"Chuyện gì vậy?" "Xảy ra chuyện gì rồi?" "Chẳng lẽ địa long lật mình rồi?" Từng đạo thân ảnh bay vút lên không, vẻ mặt nghi hoặc.

Mà ba vị Đại Võ Hoàng nằm ở vòng trong Lạc Nhật Sơn Mạch không khỏi trợn to mắt, nhìn chằm chằm trung tâm sơn mạch, đáng tiếc bên trong Thái Dương Chân Hỏa tràn ngập, ánh mắt và thần niệm của bọn họ khó lòng xuyên thấu.

"Truyền thuyết nơi đây là chỗ Nghệ Đế bắn rơi Kim Ô, chẳng lẽ Chu Trần tìm thấy truyền thừa hoặc bảo vật của Nghệ Đế bên trong?" Ba người nhìn nhau, đều có suy đoán.

Chu Trần vừa tiến vào đã gây ra động tĩnh lớn như vậy, nếu không phải tìm thấy bảo bối gì, bọn họ có đánh chết cũng không tin.

Bọn họ tu luyện ở đây mấy vạn năm rồi, chưa từng thấy Lạc Nhật Sơn Mạch chấn động.

Oanh!

Theo vô số đá vụn nhanh chóng rơi xuống, Chu Trần không khỏi trợn to mắt, chỉ thấy ngọn núi lớn đang thiêu đốt Thái Dương Chân Hỏa hùng hùng kia lại lộ ra một cây trường thương khổng lồ màu đỏ rực!

Mũi thương hướng lên trên, dường như còn mang theo huyết dịch màu vàng kim, chỉ cần nhìn một cái liền khiến người ta có cảm giác sắc bén và nóng rực đáng sợ.

Sắc bén là của mũi thương, nóng rực là của huyết dịch màu vàng kim kia.

"Không đúng!" "Đây không phải thương, đây là một mũi tên!" Chu Trần tức thì phản ứng lại, mũi trường thương cao ngàn trượng, rộng không dưới mười trượng, như cây trụ chống trời này tám chín phần mười chính là mũi tên mà Nghệ Đế đã bắn rơi Kim Ô!

Xạ Nhật Tiễn!

Huyết dịch màu vàng kim kia chính là huyết dịch của Kim Ô, cho nên vô cùng nóng rực!

Ông!

Ngay lúc này, vô số Thái Dương Chân Hỏa xung quanh dường như cảm ứng được nguồn gốc, phần phần dũng nhập vào huyết dịch Kim Ô.

Đại dương lửa đầy Thái Dương Chân Hỏa ban đầu biến mất, chỉ còn lại một mũi Xạ Nhật Tiễn cao ngút trời cắm thẳng vào mây xanh.

Huyết dịch Kim Ô trên mũi tên hấp thụ Thái Dương Chân Hỏa xung quanh, càng thêm chói lọi rực rỡ.

Bá!

Bá!

Bá!

Liệt Diễm Sư Hoàng, Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng tức thì xuất hiện phía trước.

Bọn họ vừa nhìn đã thấy Xạ Nhật Tiễn và huyết dịch Kim Ô, trong mắt tinh mang bùng nổ.

Bọn họ đều là Võ Hoàng hệ hỏa, huyết dịch Kim Ô đối với bọn họ có thể nói là chí bảo vô thượng, không nói thành Đế, chí ít có thể giúp

bọn họ đặt chân lên đỉnh phong Võ Hoàng!

Thậm chí sau khi luyện hóa huyết dịch Kim Ô, bọn họ sẽ đản sinh Kim Ô huyết mạch, nắm giữ Thái Dương Chân Hỏa, thoát thai hoán cốt, chiến lực bạo tăng!

Bọn họ không dám động Chu Trần, nhưng đối mặt với bảo vật như vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ không khoanh tay nhượng bộ.

Không hề do dự.

Ba người đồng thời xông về phía Xạ Nhật Tiễn.

Trong đầu bọn họ chỉ còn một ý niệm: "Cướp!" Tranh đoạt!

Liệt Diễm Sư Hoàng, Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng đồng thời xông về phía Xạ Nhật Tiễn, nhưng Xạ Nhật Tiễn chỉ có một, ba người còn chưa đến nơi đã bùng nổ đại chiến.

Kim Diễm Kiếm Hoàng tốc độ nhanh nhất, hóa thành một đạo hỏa diễm kiếm quang thẳng tắp phóng tới Xạ Nhật Tiễn, nhưng y còn chưa ra tay đã bị Liên Thủ Công Kích của Liệt Diễm Sư Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng đánh lui!

Ba người ngươi tới ta lui, bất kể ai tới gần Xạ Nhật Tiễn đều sẽ chịu sự công kích hợp lực của hai người còn lại.

Trong chốc lát, một trận đại loạn chiến bùng nổ, không ai có thể giành lấy Xạ Nhật Tiễn trước.

Oanh long long!

Trận chiến của ba vị Võ Đạo Hoàng giả kinh thiên động địa, một luồng dư ba cũng có thể dễ dàng chấn chết một vị Vương giả, Dãy núi Lạc Nhật trong chớp mắt đã hóa thành bình địa, khắp nơi tan hoang! "Là ba vị Hoàng giả Liệt Diễm Sư Hoàng, Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng!" "Sao bọn họ lại đánh nhau?" "Chắc

chắn là phát hiện bảo vật rồi!" "Chấn động trước đó hẳn là do bảo vật xuất thế, nói không chừng là truyền thừa của Nghệ Đế trong truyền thuyết!" ...

Vô số Vương giả đang tu luyện gần đó kinh hãi tột độ, chấn động nhưng cũng tràn đầy hiếu kỳ, đối với ba vị Võ Hoàng thường niên khổ tu ở đây, bọn họ đều không xa lạ.

Lúc này, Dãy núi Lạc Nhật đã biến thành chiến trường, vô số Vương giả bay lên không trung, đứng từ xa quan chiến, chỉ thấy ba khối quang đoàn chói mắt đang va chạm lẫn nhau.

Trận chiến của Võ Hoàng không thường thấy, rất nhiều Vương giả thậm chí cả đời cũng không được chứng kiến một lần.

Vật phẩm có thể khiến ba vị Võ Hoàng ra tay đại chiến tất nhiên là trân quý đến cực điểm.

Do đó, mặc dù Dãy núi Lạc Nhật lúc này đã hóa thành chiến trường của Võ Hoàng, nhưng các Vương giả vẫn không chọn rời đi, mà là đứng một bên chăm chú quan sát.

Quan sát trận chiến của Võ Hoàng có lợi rất lớn cho tu vi của bọn họ.

Quan trọng hơn là bọn họ muốn tìm cơ hội đục nước béo cò, nếu có thể đoạt được truyền thừa Đại Đế hoặc bảo vật nào đó, bọn họ cũng có hy vọng trở thành Võ Hoàng, thậm chí cao hơn.

Phú quý do hiểm mà cầu.

Đa số tu luyện giả đều không thiếu tinh thần mạo hiểm. "Công tử, bây giờ phải làm sao?" Bách Hoa Tiên Tử nhìn về phía Chu Trần, bực tức nói: "Thật là quá vô sỉ, lại dám cướp bảo vật của công tử!" Chu Trần tuy có thiên phú trác tuyệt, nhưng Bách Hoa Tiên Tử không cho rằng Chu Trần có thể cùng ba vị Võ Hoàng tranh giành bảo vật, trừ

phi gọi Sư phụ Nữ Đế của nàng tới. "Không sao, chỉ ba kẻ đó thì còn lâu mới cướp được đồ của ta, cứ để bọn chúng tự chơi một lúc đi!" Ôm lấy eo mềm mại của Bách Hoa Tiên Tử, sau lưng Chu Trần hiện lên một chiếc ghế Thái Sư, hắn trực tiếp nằm xuống, đặt Bách Hoa Tiên Tử lên đùi, cười nói: "Nàng xem màn biểu diễn của bọn chúng bây giờ không phải rất đặc sắc sao?" "Quả thực đặc sắc!" Bách Hoa Tiên Tử không biết Chu Trần có át chủ bài gì, nhưng thấy hắn không vội, nàng tự nhiên không còn lo lắng nữa, nâng cánh tay trắng nõn thon dài ôm cổ Chu Trần, cùng hắn xem kịch.

Còn về việc nàng ra sân tranh đoạt bảo vật ư?

Thực lực của nàng không bằng ba vị Võ Hoàng, huống hồ còn là ở chiến trường hỏa diễm như Dãy núi Lạc Nhật, nơi có lợi cho Võ Hoàng hệ hỏa. "Nàng nói ba kẻ đó ai sẽ thắng thế hơn?" Chu Trần xoa cặp đùi tròn đầy, mềm mại, trắng nõn của Bách Hoa Tiên Tử, chỉ thấy ba vị Võ Hoàng thi triển thần thông, không ai chịu nhường ai. "Bọn họ đều là Võ Hoàng hậu kỳ, Liệt Diễm Sư Hoàng công kích bá liệt, Kim Diễm Kiếm Hoàng tốc độ nhanh, Lục Diễm Cốt Hoàng âm hiểm xảo trá, mỗi người một sở trường." Bách Hoa Tiên Tử phân tích một hồi, tóm lại là nàng cũng không biết. "Ừm!" Chu Trần gật đầu, bàn tay rộng lớn lướt qua cặp đùi trắng nõn nuột nà của Bách Hoa Tiên Tử, chậm rãi tiến tới gốc đùi nàng, khinh thường nói: "Bất kể cuối cùng ai thắng, bảo vật cũng là của ta!" "Công tử uy vũ!" Bách Hoa Tiên Tử hai chân khẽ siết lại, đôi mắt long lanh như nước tràn đầy ngưỡng mộ sùng bái, trong lòng hiếu kỳ Chu Trần có át chủ bài gì?

Chẳng lẽ dời Diêu Trì Nữ Đế ra?

Nàng cảm thấy Chu Trần chắc sẽ không làm vậy. "Cuồng vọng!" Liệt Diễm Sư Hoàng, Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng đang chiến đấu nghe thấy cuộc đối thoại của Chu Trần và Bách Hoa Tiên Tử, trong lòng lạnh lẽo cười nhạt.

Nếu không phải kiêng kỵ Diêu Trì Nữ Đế, bọn họ há có thể dung túng Chu Trần ở đó xem kịch, đã sớm một chưởng đánh chết Chu Trần rồi!

Lúc này, bọn họ không còn quan tâm Chu Trần nữa, Liệt Diễm Sư Hoàng biến thân, hóa thành một đầu hùng sư vạn trượng.

Hùng sư toàn thân màu vàng, đặc biệt là bờm sư tử vàng óng ngạo nghễ bay lượn, uy phong lẫm lẫm, toàn thân bốc cháy ngùn ngụt liệt diễm.

Đây không phải Pháp Tướng của Liệt Diễm Sư Hoàng, mà là bản thể của y.

Không sai.

Liệt Diễm Sư Hoàng không phải nhân tộc, mà là yêu tộc, bản thể chính là Liệt Diễm Hùng Sư.

Tại Thiên Nguyên Đại Lục, không chỉ có nhân tộc, mà là vạn tộc lâm lập. "Hống!" Liệt Diễm Sư Hoàng cao vạn trượng há miệng như chậu máu, phát ra một tiếng sư tử hống chấn thiên động địa.

Âm ba cuồng bạo cuốn theo vô biên hỏa diễm càn quét tứ phương.

Các Vương giả quan chiến từ xa thân thể run rẩy, như bị sét đánh mà kêu gào thảm thiết rơi từ không trung xuống. "Kim Diễm Kiếm Khí!" Kim Diễm Kiếm Hoàng vung một kiếm, vô số hỏa diễm xung quanh lập tức co rút lại, biến thành một vùng chân không, hỏa diễm cực hạn ngưng tụ thành từng đạo Kim Diễm Kiếm Khí.

Kim Diễm Kiếm Khí như mưa, lao tới Liệt Diễm Sư Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng. "Hỏa Diễm Cốt Thuẫn!" Lục Diễm Cốt Hoàng không chọn công kích, mà là phòng thủ.

Vô số xương cốt trắng trong như ngọc ngưng kết thành khiên chắn, phòng thủ quanh thân y kín kẽ không kẽ hở.

Trên cốt thuẫn có lục sắc hỏa diễm cháy rực, nhiếp nhân tâm phách.

Bản thể của Lục Diễm Cốt Hoàng là bạch cốt thành tinh, cuối cùng tu thành Võ Hoàng, nói đúng ra cũng không phải nhân tộc.

Trong ba vị Võ Hoàng, chỉ có Kim Diễm Kiếm Hoàng là nhân tộc thuần chính.

Bành!

Bành!

Bành!

Âm ba, kiếm khí, cốt thuẫn, hỏa diễm tranh phong, pháp tắc va chạm.

Từng đạo hỏa diễm dư ba xông về phía Chu Trần.

Chu Trần vẫn lười biếng nằm trên ghế Thái Sư, ngón tay trêu ghẹo, thong dong tự tại.

Bách Hoa Tiên Tử khẽ cắn môi, chỉ cảm thấy một cỗ si mê dâng lên trong lòng.

Ông.

Chương 187

Ngũ sắc quang hoa lưu chuyển quanh Hồng Trần Thiên Chu, hình thành một hộ tráo hình elip, bảo vệ Thiên Chu kín kẽ không một giọt nước lọt vào.

Những đạo hỏa diễm kiếm khí lao tới, như trâu đất xuống biển, không hề tạo thành chút ảnh hưởng nào.

Đôi mắt long lanh của Bách Hoa Tiên Tử trừng lớn, bị thao tác của Chu Trần làm cho kích động không thôi, vui đến mức không ngậm miệng lại được, nước mắt chảy tràn. "Công tử, đừng… đừng mà!" Bách Hoa Tiên Tử đôi mắt mê ly, gò má ửng hồng, khẽ cầu xin nhìn Chu Trần.

Tuy nhiên, thân hình nàng lại không hề tránh né hay ngăn cản.

Thậm chí, để phối hợp với Chu Trần, cơ thể hoàn mỹ mềm mại của nàng vô thức, theo bản năng khẽ nâng mông lên.

Chu Trần không hề liếc mắt nhìn, vẫn dõi theo chiến trường của ba người Liệt Diễm Sư Hoàng, khóe miệng khẽ nhếch lên một đường cong nhàn nhạt: "Xem Võ Hoàng biểu diễn thật là thoải mái!" Bách Hoa Tiên Tử: "…" Ngươi là xem Võ Hoàng chiến đấu thoải mái, hay là trêu ghẹo ta đây. "Thằng nhóc này thật đáng ghét!" Liệt Diễm Sư Hoàng, Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng thấy Chu Trần ở một bên xem kịch, lại còn coi bọn họ như những diễn viên trên sân khấu, lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Đặc biệt là Chu Trần còn nằm đó ôm nữ thần Bách Hoa Tiên Tử trong lòng bọn họ, tùy ý vui đùa, thật sự quá đáng!

Có thể nhẫn nhịn, nhưng không thể nhẫn nhịn điều này! "Lão sư tử, tiểu tiện nhân, ba người chúng ta nếu đánh đến lưỡng bại câu

thương, cuối cùng chắc chắn sẽ tiện nghi cho thằng hỗn đản Chu Trần đó!" Lục Diễm Cốt Hoàng truyền âm nói: "Thằng nhóc đó tuy tu vi không cao, nhưng nội tình thâm hậu, chiếc thuyền bay kia càng không tầm thường!" "Thậm chí nếu hắn dẫn Diêu Trì Nữ Đế đến, chúng ta sẽ hoàn toàn không còn hy vọng!" "Ngươi muốn làm gì?

Chẳng lẽ chúng ta không thể giết thằng nhóc đó trước sao?" Liệt Diễm Sư Hoàng truyền âm.

Nếu có thể giết Chu Trần, bọn họ đã làm từ lâu rồi. "Đương nhiên không thể, không nói đến việc có giết được Chu Trần hay không, một khi động thủ với hắn, chắc chắn sẽ dẫn Diêu Trì Nữ Đế đến." Lục Diễm Cốt Hoàng tiếp tục truyền âm nói: "Ý của ta là chúng ta hãy mang Xạ Nhật Tiễn đi trước, sau đó tìm một nơi không có người khác, rồi quyết định quyền sở hữu Xạ Nhật Tiễn!" "Cách này được!" "Được!" Liệt Diễm Sư Hoàng và Kim Diễm Kiếm Hoàng đồng ý, ba người đồng thời rút ra một sợi xích, lần lượt trói về phía Xạ Nhật Tiễn! "Công tử, bọn họ hình như đã đạt được thỏa thuận nào đó, muốn mang Xạ Nhật Tiễn rời đi!" Bách Hoa Tiên Tử khẽ cắn môi Chu Trần đột nhiên mở miệng nhắc nhở.

Chu Trần dùng ngón tay trắng nõn thon dài nhấc nhẹ cằm Bách Hoa Tiên Tử, cười nói: "Yên tâm, bọn chúng không đi được đâu!" "Vở kịch hay đã xem gần đủ rồi, đến lúc kết thúc trò hề này thôi!" Chu Trần hít sâu vào mùi hương quyến rũ tỏa ra từ thân thể mỹ diệu của Bách Hoa Tiên Tử, ý niệm vừa động, ba tôn thần ma trong Khôi Lỗi Giới hiện ra.

Ba tôn thần ma này lần lượt là Thần Nhất cầm búa khổng lồ, Thần Nhị cầm trường thương, Thần Tam cầm trường côn.

Thân thể thần ma khôi ngô cao vạn trượng của bọn họ đứng sừng sững giữa trời đất, như ba ngọn núi cao không thể vượt qua.

Bọn họ xếp thành hình tam giác bao vây Liệt Diễm Sư Hoàng, Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng ở giữa, khí tức khủng bố giao thoa bao trùm, khiến sắc mặt ba vị Võ Hoàng kịch biến, như rơi vào hầm băng. "Khí tức thật đáng sợ!" "Là Vô Địch Hoàng giả!" "Trời ạ, đây là sự tồn tại khủng khiếp nào!" Liệt Diễm Sư Hoàng, Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng vừa kinh vừa sợ, bọn họ chỉ là Võ Hoàng hậu kỳ mà thôi, đối mặt với sự tồn tại như thế này, căn bản không phải đối thủ!

Đặc biệt là khí tức trên người Thần Nhất, Thần Nhị và Thần Tam, vượt xa những Võ Hoàng đỉnh phong mà bọn họ từng thấy.

Thậm chí cảm giác áp bức khủng khiếp đó, như đang đối mặt với Đại Đế!

Nếu không phải không cảm nhận được đế uy độc đáo của cường giả Đại Đế, bọn họ sẽ không chút nghi ngờ ba người trước mắt là cường giả Đại Đế! "Trời ơi, đây là..." Vô số Vương giả bị tiếng sư tử hống của Liệt Diễm Sư Hoàng làm bị thương ngẩng đầu lên, nhìn thân ảnh khủng bố của Thần Nhất, Thần Nhị và Thần Tam, thân thể run rẩy như bị ma nhập, miệng há hốc có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Quá đáng sợ.

Quá khủng khiếp.

Không phải người. "Sát!" Chu Trần hai ngón tay đột nhiên dùng sức, nhàn nhạt thốt ra một chữ lạnh lẽo, giọng nói bình tĩnh ẩn chứa sát ý đáng sợ. "A!" Bách Hoa Tiên Tử dường như giật mình, kinh hô một tiếng, thân hình mềm mại run rẩy, nước mắt đầm đìa.

Oanh!

Thần Nhất giơ cao chiếc búa khổng lồ như ngọn núi, bổ thẳng

xuống đầu Lục Diễm Cốt Hoàng.

Sức mạnh vô song như Thái Sơn áp đỉnh, đè nén khiến xương cốt toàn thân Lục Diễm Cốt Hoàng kêu lên răng rắc một trận. "Đừng!" Lục Diễm Cốt Hoàng cảm thấy uy hiếp trí mạng, lớn tiếng cầu xin tha thứ: "Công tử tha mạng!" Chu Trần không để ý.

Thần Nhị và Thần Tam cũng đồng thời công kích Kim Diễm Kiếm Hoàng và Liệt Diễm Sư Hoàng.

Chỉ một chiêu, Lục Diễm Cốt Hoàng gần như bị bổ thành hai nửa, chịu trọng thương chưa từng có.

Kim Diễm Kiếm Hoàng và Liệt Diễm Sư Hoàng bị trường thương và trường côn đánh bay, thương thế không kém Lục Diễm Cốt Hoàng. "Công tử tha mạng, ta nguyện bồi thường!" "Giết các ngươi, mọi thứ đều là của ta!" Ánh mắt Chu Trần lạnh lẽo, giọng nói bình tĩnh băng giá thấu xương, khiến ba vị Võ Hoàng toàn thân lạnh lẽo.

Ba quái vật trước mắt quá khủng khiếp.

Bọn họ hoàn toàn không phải đối thủ, thậm chí ngay cả chạy trốn cũng không làm được. "Thật… thật lợi hại!" Đôi mắt Bách Hoa Tiên Tử long lanh, chấn động không thôi, vạn vạn không ngờ Chu Trần lại còn có thủ hạ khủng khiếp đến như vậy.

Có thể xưng dưới Đại Đế vô địch thủ.

Mà sự tồn tại như vậy không chỉ một, thậm chí không phải hai, mà là tận ba người.

Quá đáng sợ.

Bộ ngực đầy đặn, phong nhũ của nàng, theo nhịp thở dồn dập, phập phồng kịch liệt.

Nàng chăm chú nhìn ba thân ảnh như thần ma trên chiến trường,

muốn xem ra lai lịch căn nguyên của đối phương, nhưng nàng vắt óc suy nghĩ cũng không tài nào nghĩ ra đối phương là sự tồn tại cấp bậc nào. "A công tử, mau dừng…" Bách Hoa Tiên Tử khẽ cắn môi Chu Trần, thân hình đầy đặn mềm mại run rẩy, giống như ba vị Hoàng giả trên chiến trường bị đánh cho hoa rơi nước chảy. "Công tử tha mạng, ta nguyện ý thần phục công tử, vì công tử xông pha chém giết, vào sinh ra tử, vạn chết không từ!" Thân thể Liệt Diễm Sư Hoàng bị một thương xuyên thủng, dưới uy hiếp tử vong, tất cả kiêu ngạo, ngạo mạn của y đều bị vứt bỏ sau đầu.

Giữa sống chết có đại khủng bố.

Y chỉ muốn sống!

Sống mới có ngày mai.

Chết thì cái gì cũng không còn.

Y còn đại số thời gian có thể tiêu xài, không muốn chết yểu. "Lưu y một mạng!" Khi trường thương của Thần Nhị sắp hoàn toàn kết liễu Liệt Diễm Sư Hoàng, Chu Trần đột nhiên mở miệng.

Ông!

Trường thương dừng lại ở giữa mi tâm Liệt Diễm Sư Hoàng, thân thể y run rẩy co giật, thở hổn hển từng ngụm lớn, đôi mắt đầy tơ máu lòng vẫn còn sợ hãi.

Suýt chút nữa!

Chỉ một chút xíu nữa thôi!

Y đã chết rồi!

Y nhìn về phía Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng, lúc này đều đã hóa thành thi thể, chết không thể chết hơn được nữa. "Sau này ngươi sẽ là tọa kỵ của ta." Nhìn Liệt Diễm Sư Hoàng, Chu

Trần đối với đầu sư tử uy phong lẫm lẫm, lại còn là Võ Hoàng hậu kỳ này, vẫn rất yêu thích.

Tọa kỵ là thể diện của đại lão, giống như xe sang vậy.

Trong thần thoại, những đại lão kia từng người một đều có tọa kỵ.

Tọa kỵ của Văn Thù chính là sư tử.

Sau này Chu Trần cưỡi Liệt Diễm Sư Hoàng ra ngoài, chắc chắn rất có thể diện!

Tọa kỵ cấp Võ Hoàng, ngay cả nhiều Đại Đế cũng không có!

Huống chi những người khác!

Không nói là độc nhất vô nhị, nhưng tuyệt đối là điểm sáng nhất! "Vâng, chủ nhân!" Liệt Diễm Sư Hoàng trong lòng thở dài một tiếng, dường như mất hết tất cả sức lực, cung kính cúi đầu ngạo mạn của mình.

Giờ phút này, xương sống của y đã bị đánh gãy! "Chúc mừng công tử, thu được một tọa kỵ cực phẩm!" Bách Hoa Tiên Tử kẹp chặt đôi chân trắng nõn, đôi mắt đầy sao lấp lánh.

Đây chính là Liệt Diễm Sư Hoàng a.

Võ Đạo Hoàng giả.

Lại trở thành tọa kỵ của Chu Trần.

Thật là không thể tin nổi!

Nếu là trước đây, nàng căn bản không dám nghĩ!

Giờ phút này, nàng cảm thấy bị Chu Trần trêu ghẹo, là vinh hạnh của nàng!

Chu Trần mỉm cười, nâng tay, lau nhẹ lên chiếc váy bạch điệp trắng như tuyết của Bách Hoa Tiên Tử, rồi bảo Liệt Diễm Sư Hoàng

giao ra một luồng mệnh hồn.

Bách Hoa Tiên Tử gò má ửng hồng, không dám nhìn ai.

Liệt Diễm Sư Hoàng trong lòng một trăm cái không muốn, một khi giao ra, sau này sẽ hoàn toàn bị Chu Trần khống chế, sinh tử bị Chu Trần nắm giữ.

Nhưng y biết, nếu không giao, bây giờ sẽ phải chết.

Y cắn răng giao ra mệnh hồn, bị Chu Trần thu vào Thiên Chu phong ấn, sau này Liệt Diễm Sư Hoàng dám phản bội, Chu Trần có thể dễ dàng trấn sát y!

Thu phục Liệt Diễm Sư Hoàng, thu lấy bảo vật của Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng, Chu Trần nhìn về phía Xạ Nhật Tiễn như một trụ trời!

Thiên Chu đến trước Xạ Nhật Tiễn, Chu Trần đưa tay sờ vào, nó trắng như ngọc, ôn nhuận: "Chỉ là hơi lớn quá!" Hắn biết mũi tên này có thể thay đổi kích thước, nhưng đoán chừng phải đợi hắn hoàn toàn nắm giữ luyện hóa mới được.

Oanh long long!

Đại địa chấn động, Xạ Nhật Tiễn như một trụ trời đột nhiên biến ngắn và nhỏ lại. "Ồ, lại có linh tính như vậy!" Chu Trần nhíu mày, Xạ Nhật Tiễn này lại giống Như Ý Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không. "Ngắn hơn nữa, nhỏ hơn nữa!" Ông!

Xạ Nhật Tiễn run rẩy, lại biến ngắn và nhỏ hơn. "Ngắn nữa, nhỏ nữa!" "Ngắn nữa, nhỏ nữa!" ...

Một lát sau, một mũi tên dài không quá một thước, chỉ nhỏ bằng ngón út, tinh oánh như ngọc, xuất hiện trong tay Chu Trần, trên đầu mũi tên hình tam giác có dính máu vàng.

Đây là Kim Ô Chi Huyết!

Nhưng Chu Trần phát hiện, Kim Ô Chi Huyết đang không ngừng thẩm thấu, hay nói cách khác là đang bị Xạ Nhật Tiễn hấp thu.

Thấy vậy, Chu Trần không lấy đi Kim Ô Chi Huyết, ngược lại thúc đẩy thần lực rót vào Xạ Nhật Tiễn, giúp Xạ Nhật Tiễn hấp thu Kim Ô Chi Huyết.

Chu Trần không có hứng thú với Kim Ô Chi Huyết, ngược lại mũi tên Xạ Nhật Tiễn này Chu Trần chuẩn bị dung nhập vào Thiên Chu, tăng thêm một đơn nguyên cho Thiên Chu.

Xạ Nhật Tiễn càng mạnh, lợi ích hắn thu được càng lớn.

Ông!

Cùng với thần lực của Chu Trần rót vào, Xạ Nhật Tiễn như không có gốc rễ lập tức có nguồn động lực, điên cuồng nuốt chửng Kim Ô Chi Huyết.

Trong một lát ngắn ngủi, máu trên đầu mũi tên bị nuốt chửng hết.

Mũi tên trắng tuyết ban đầu tinh oánh như ngọc lại biến đổi thành màu vàng.

Kim quang rực rỡ.

Chu Trần nắm chặt mũi tên, hai đạo tin tức nhập vào thức hải của hắn, đó chính là hai môn vô thượng thần thông: 【Xạ Nhật】【Thái Dương Chân Hỏa】 Trong khi Chu Trần cảm ngộ hai môn vô thượng thần thông, các Vương giả xung quanh sững sờ cuối cùng cũng hoàn hồn, trong mắt vẫn còn sự chấn động và sợ hãi.

Cùng với việc Thái Dương Chân Hỏa bị Xạ Nhật Tiễn hấp thu, cộng thêm trận chiến của Võ Hoàng, hỏa diễm của Dãy núi Lạc Nhật gần như biến mất, ngay cả những hỏa diễm còn tồn tại cũng uy lực

suy giảm.

Các Vương giả lén lút quan sát xung quanh đều có thể nhìn thấy tình hình chiến đấu bên trong, dù có nghĩ nát óc cũng không ngờ kết cục lại như vậy.

Chu Trần không chỉ chinh phục nữ thần vô thượng Bách Hoa Tiên Tử mà bọn họ chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể chạm vào, lại còn có ba thủ hạ Vô Địch Hoàng giả.

Ba vị Võ Đạo Hoàng giả Liệt Diễm Sư Hoàng, Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng, hai chết một thần phục.

Đặc biệt là Liệt Diễm Sư Hoàng lại trở thành tọa kỵ của Chu Trần.

Còn bảo vật mà bọn họ tranh đoạt lại là Xạ Nhật Tiễn của Nghệ Đế bắn Kim Ô trong truyền thuyết.

Những tin tức này, tùy tiện một cái cũng có thể chấn động Đông Hoang.

Nay lại tụ tập lại với nhau.

Bọn họ không thể tưởng tượng được tin tức ở đây truyền ra ngoài sẽ gây ra chấn động cỡ nào.

Danh tiếng của Chu Trần sẽ thực sự chấn động thiên hạ.

Không còn là tiềm lực chấn động Đông Hoang, mà là thực lực chấn động Đông Hoang.

Ba thủ hạ Vô Địch Hoàng giả, nay lại thu Liệt Diễm Sư Hoàng làm tọa kỵ.

Đại Đế không xuất, ai dám tranh phong!

Trong chốc lát, từng Vương giả một thi nhau thông qua các kênh khác nhau truyền tin tức về đây ra bốn phương tám hướng. "Xạ Nhật!

Thái Dương Chân Hỏa!

Thần thông hay!" Chu Trần không để ý đến những người xung quanh, rất thích hai môn vô thượng thần thông mới có được, nhìn Xạ Nhật Tiễn kim quang rực rỡ trong tay càng thêm mãn ý. "Ném đào báo mận, ta tặng ngươi một trận đại tạo hóa!" Khẽ vuốt ve thân mũi tên trơn bóng của Xạ Nhật Tiễn, Chu Trần ném nó vào trong Thiên Chu. "Dung hợp Xạ Nhật Tiễn!" "Vâng, chủ nhân!" Hồng Trần điều động sức mạnh trong Sinh Mệnh Lôi Trì rót vào Xạ Nhật Tiễn. "Lệ!" Xạ Nhật Tiễn quang mang đại thịnh, dường như phát ra một tiếng kêu của Kim Ô, toàn thân bốc cháy Thái Dương Chân Hỏa ngùn ngụt, bùng phát vô tận phong mang và nhiệt lượng!

Hưu!

Xạ Nhật Tiễn xé rách hỗn độn, trong Thiên Chu khai tịch ra một thế giới mới.

Hỗn độn sơ phân, âm dương hữu tự.

Thế giới này tràn ngập vô tận hỏa diễm, lại còn có một Kim Ô thai nghén từ Thần Thai Tiên Thiên sinh ra, như mặt trời treo lơ lửng trên bầu trời.

Còn Xạ Nhật Tiễn dưới sự tẩy lễ của công đức khai thiên tích địa biến đổi thành Khai Thiên Thần Khí, bản chất thuế biến, uy năng bạo tăng, phong mang của nó có thể xuyên thủng vũ trụ thế giới.

Cây Thế Giới trong Sinh Mệnh Lôi Trì lại mọc thêm một chiếc lá, Thiên Chu cũng theo đó cùng với một thế giới nữa được khai tịch, trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Cảm nhận sự trưởng thành của Thiên Chu, nụ cười trên mặt Chu Trần càng rạng rỡ, hắn liền ném thi thể của Lục Diễm Cốt Hoàng và Kim Diễm Kiếm Hoàng cho Thiên Chu thôn phệ.

Thi thể của hai vị Võ Đạo Hoàng giả, đối với Thiên Chu có thể nói là đại bổ, đặc biệt là Hoàng Đạo Pháp Tắc mà Võ Đạo Hoàng giả lĩnh ngộ, có tác dụng phi phàm đối với Thiên Chu. "Chủ nhân, kiểm tra thấy Hoàng giả Thần Binh Bất Diệt Cốt Thuẫn và Xích Diễm Kim Kiếm, có thể dung nhập vào đơn nguyên vũ khí của Thiên Chu, có dung hợp không?" Giọng nói của Hồng Trần vang lên bên tai, Chu Trần không do dự: "Dung hợp!" Thiên Chu của hắn không có giới hạn số lượng đơn nguyên.

Truyền thuyết Cây Thế Giới mỗi một chiếc lá chính là một đại thế giới hùng vĩ, nó có ba nghìn thế giới.

Ba nghìn thế giới này giống như ba nghìn Đại Đạo.

Không phải số lượng cụ thể, mà là chỉ tất cả, vô số.

Tuy nhiên, một số thứ quá rác rưởi, Chu Trần sẽ không dung nhập vào Thiên Chu, những thứ có tư cách dung nhập vào Thiên Chu ít nhất phải là chí bảo đặc biệt hoặc trên cấp Hoàng giả Thần Binh.

Bất Diệt Cốt Thuẫn được Lục Diễm Cốt Hoàng lấy xương cốt của chính mình sau khi thành Hoàng giả và Bất Diệt Tiên Kim luyện chế mà thành, có thể nói là bản mệnh chí bảo của Lục Diễm Cốt Hoàng, uy lực phi phàm.

Xích Diễm Kim Kiếm thì là bản mệnh chí bảo của Kim Diễm Kiếm Hoàng, được đúc từ Xích Diễm Tiên Kim, dung nhập Xích Diễm Kiếm Đạo Pháp Tắc của Kim Diễm Kiếm Hoàng.

Chương 188

Dưới sự khống chế của Hồng Trần, hai kiện Hoàng giả Thần Binh dung nhập vào Thiên Chu, đơn nguyên vũ khí lại khai tịch thêm hai cái, lần lượt là Xích Diễm Kiếm Giới và Bất Diệt Cốt Giới.

Hai binh khí Hoàng giả Thần Binh hóa thành Khai Thiên Thần Khí.

Lá Cây Thế Giới trong Sinh Mệnh Lôi Trì mọc đến mười hai lá.

Hồng Trần Thiên Chu.

Chủ nhân: Chu Trần.

Khí linh: Hồng Trần.

Đẳng cấp: Chí Tôn.

Chủ đơn nguyên: Vạn Tượng Giới (Vạn Tượng Thần Binh).

Phó đơn nguyên: Thiên Nộ Kiếm Giới (Thiên Nộ Kiếm), Khôi Lỗi Giới (Tam Thiên Thần Ma Đồ), Mặt Trời Giới (Mặt Trời Tiễn).

Đơn nguyên vũ khí: Liệt Thiên Giác (Liệt Thiên Giới), Thiên Cơ Tán (Thiên Cơ Giới), Tỏa Thiên Truy Hồn Câu (Tỏa Thiên Giới), Ngũ Đế Ngũ Quang Tán (Ngũ Quang Giới), Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo (Nguyên Khí Pháo Giới), Lôi Quang Vũ Dực (Lôi Quang Giới), Bất Diệt Cốt Giới (Bất Diệt Cốt Thuẫn), Xích Diễm Kiếm Giới (Xích Diễm Kim Kiếm).

Sinh Mệnh Lôi Trì: Cây Thế Giới (Mười hai lá), Sinh Mệnh Dung Lô. "Hiện nay Thiên Chu đã khai tịch mười hai thế giới, trở nên mạnh hơn rồi!" Tâm trạng Chu Trần đại hảo.

Trong đó chủ đơn nguyên, phó đơn nguyên và đơn nguyên vũ khí thực ra không khác biệt lớn.

Điểm khác biệt chủ yếu chỉ ở chỗ thế giới đơn nguyên vũ khí không thích hợp cư trú lâu dài, tất cả năng lượng trong thế giới đó là để cung cấp năng lượng mạnh mẽ cho vũ khí.

Một khi chiến đấu, năng lượng trong thế giới đơn nguyên vũ khí sẽ sôi trào, rót vào vũ khí để công kích và phòng ngự.

Nếu bên trong có sinh linh, sẽ phải chịu tổn thương.

Thế giới được khai tịch bởi chủ đơn nguyên và phó đơn nguyên thì thích hợp cho sinh linh tu luyện cư trú, cho dù Thiên Chu chiến đấu điên cuồng cũng sẽ không bị ảnh hưởng, trừ khi Thiên Chu bị đánh vỡ!

Hai đơn nguyên vũ khí mới tăng thêm là Bất Diệt Cốt Thuẫn và Xích Diễm Kim Kiếm, khiến khả năng công kích và phòng ngự của Thiên Chu lại tăng thêm một tầng.

Sau này địch nhân muốn công phá Thiên Chu, ngoài việc cần phá vỡ Ngũ Đế Ngũ Quang Tán, còn phải đánh xuyên Bất Diệt Cốt Thuẫn, mới có thể công kích được Thiên Chu.

Còn Xích Diễm Kim Kiếm một khi phát động, sẽ hình thành vô số hỏa diễm kiếm khí, che trời lấp đất công kích địch nhân, như vạn kiếm quy tông!

Cuối cùng, ánh mắt Chu Trần dừng lại trên Xạ Nhật Tiễn.

Hắn vươn tay chiêu hồi, Xạ Nhật Tiễn sau khi thuế biến hóa thành màu vàng óng, trên đó phủ đầy văn lộ Đại Đạo thần bí, phong mang của mũi tên khiến Bách Hoa Tiên Tử đang nằm trên đùi hắn lông tơ dựng đứng, nổi da gà khắp người. "Thật đáng sợ!" Bách Hoa Tiên Tử chấn động, Xạ Nhật Tiễn này chỉ trong một chốc lát, nhưng cảm giác nó mang lại đã hoàn toàn khác.

Cứ như mũi tên này một phát thuế biến thăng cấp, từ Đế Binh

thăng lên thành Thần Khí vậy. "Xạ Nhật Tiễn nghe không thuận tai lắm, gọi Mặt Trời Tiễn vậy!" Chu Trần sờ thân mũi tên, trầm ngâm nói.

Xạ Nhật Tiễn dung hợp Kim Ô Chi Huyết, lại thăng cấp thành Khai Thiên Thần Khí, hoàn toàn thay đổi diện mạo so với trước đây.

Ông!

Mặt Trời Tiễn run rẩy, rất mãn ý với cái tên này. "Đáng tiếc còn thiếu một cây cung tốt!" Chu Trần xoa nắn Mặt Trời Tiễn, lắc đầu thở dài.

Ông ông ông!

Mặt Trời Tiễn run rẩy, bay vút lên không trung, đầu mũi tên xoay chín mươi độ, chỉ về một phương vị. "Ngươi biết một cây thần cung sao?" Mắt Chu Trần sáng lên, ngay sau đó nhíu mày nói: "Không phải có chủ rồi chứ?" Hắn tuy không phải người tốt gì, nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ giết người đoạt bảo.

Hắn làm người có giới hạn, tuy rằng giới hạn rất linh hoạt.

Mặt Trời Tiễn đầu mũi tên lắc lắc, biểu thị là thần cung vô chủ. "Tốt!" Chu Trần đại hỉ: "Dẫn đường phía trước!" Hưu!

Mặt Trời Tiễn lập tức phá không mà đi. "Theo sát!" Hồng Trần Thiên Chu hóa thành một đạo lưu quang theo sát phía sau.

Liệt Diễm Sư Hoàng đã bị Chu Trần ném vào Mặt Trời Giới để liệu thương khôi phục.

Mặt Trời Giới tràn ngập hỏa diễm, là thiên đường của các tu luyện giả hỏa đạo, còn tốt hơn Dãy núi Lạc Nhật trước đây, bên trong có hỏa linh khí Tiên Thiên nồng đậm. "Thật thoải mái!" Liệt Diễm Sư Hoàng vẫn giữ nguyên bản thể, tham lam và say mê nằm bò trên đỉnh một ngọn núi lửa, tắm mình trong hỏa diễm, vẻ mặt hưởng thụ hấp

thu hỏa linh khí Tiên Thiên.

Bây giờ trong đầu y chỉ còn một ý niệm: làm tọa kỵ.

Thật thơm!

Bây giờ ai dám ngăn cản y làm tọa kỵ của Chu Trần, y sẽ liều mạng với kẻ đó! ...

Dãy núi Lạc Nhật.

Nhìn Hồng Trần Thiên Chu của Chu Trần rời đi, vô số Vương giả xung quanh tranh giành xông vào trung tâm Dãy núi Lạc Nhật, muốn xem có thể hớp được miếng canh nào không.

Một Vương giả nhặt được một sợi lông vàng của Liệt Diễm Sư Hoàng, mừng rỡ không thôi.

Hắn chuẩn bị luyện chế thành Vương giả Thần Binh Liệt Diễm Sư Hoàng Trâm! "Chu Trần lại có ba thủ hạ Vô Địch Chiến Hoàng, còn Bách Hoa Tiên Tử lại đi theo Chu Trần, chuyện này nhất định phải nhanh chóng nói cho Chiến Hoàng đại nhân!" Một thanh niên ánh mắt âm u vội vàng lấy ra Truyền Tấn Phù, truyền tin tức ở đây cho Chấn Thiên Chiến Hoàng. "May mà Chiến Hoàng đại nhân không ở đây!" Trong đầu thanh niên hiện lên cảnh tượng trước đó, hắn mơ hồ thấy Bách Hoa Tiên Tử ngồi trên đùi Chu Trần, còn bàn tay 'Lộc Sơn chi trảo' của Chu Trần đã thò vào trong váy nàng...

Nếu Chấn Thiên Chiến Hoàng ở đây, chẳng phải sẽ nổ tung sao.

Khi đó sẽ xảy ra xung đột với Chu Trần.

Vừa nghĩ đến kết cục của Kim Diễm Kiếm Hoàng, Lục Diễm Cốt Hoàng và Liệt Diễm Sư Hoàng, hắn không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Chu Trần này, tuyệt đối không thể chọc vào! ... "Nghe nói chưa?

Yêu nghiệt Chu Trần đó lại làm một chuyện kinh thiên động địa!" "Lại làm gì rồi?

Chẳng lẽ lại đột phá?

Chẳng lẽ là tấn thăng Pháp Tướng rồi?" Hiện giờ tu vi của Chu Trần không còn là bí mật.

Võ Đạo Thần Thông, Tiên Đạo Luyện Hư.

Chu Trần tấn thăng Pháp Tướng, Pháp Tướng ngưng tụ chắc chắn là Vô Thượng Pháp Tướng chấn động cổ kim, dị tượng của nó sẽ không nhỏ hơn tấn thăng Luyện Hư. "Không phải, không phải!" "Chuyện Chu Trần lần này làm còn kinh người hơn tấn thăng Pháp Tướng nhiều!" "Rốt cuộc làm gì rồi ngươi nói đi chứ?

Chẳng lẽ 'chơi' Võ Hoàng rồi sao?" "Hắc, ngươi nói đúng rồi đó, Chu Trần lần này thật sự 'chơi' Võ Hoàng rồi!" "Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng bị chém giết ngay tại chỗ, ngay cả cơ hội chạy thoát cũng không có, còn Liệt Diễm Sư Hoàng thì thần phục Chu Trần, trở thành tọa kỵ!" Mọi người dựng đứng tai lên nghe.

Mà còn trâu bò đến tận trời! "Các ngươi tưởng thế là hết sao?

Chu Trần lần này không chỉ 'xử lý' Liệt Diễm Sư Hoàng, Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng, mà còn 'xử lý' một vị Chân Quân Độ Kiếp!" "Xì!

Ngươi có biết hàm kim lượng của bốn chữ Phong Nguyệt Công Tử không?

Ngươi tưởng người ta cũng như ngươi, là một tên tép riu sao?" Mỗi một người đều là đại năng vô thượng kinh thiên động địa. "Sự khủng bố của Vô Địch Hoàng giả các ngươi biết chứ?

Ngay cả ba vị Võ Hoàng hậu kỳ cũng không đỡ nổi một đòn của đối phương!" Chu Trần thế này thì không còn gọi là trâu bò nữa rồi.

"Có lẽ cái 'chơi' Võ Hoàng mà hắn nói khác với cái ngươi hiểu thì sao?" "Thật hay giả vậy?

Chu Trần tuy thần thông có thể chém Vương giả, nhưng dù tấn thăng Luyện Hư cũng không thể là đối thủ của Võ Hoàng chứ?" Có chiến tích trước đó, mọi người đối với việc Chu Trần lại 'xử lý' một vị Chân Quân Độ Kiếp, không thấy bất ngờ, ngược lại cảm thấy tầm thường.

Lại còn là sự tồn tại mạnh mẽ của Võ Hoàng hậu kỳ. "Chẳng lẽ Chu Trần mời Sư phụ Nữ Đế của hắn đến diệt ba vị Võ Hoàng?" "Chu Trần tương lai nói không chừng có thể 'xử lý' Cửu U Thiên Quân, nhưng lần này không phải Cửu U Thiên Quân, mà là…" Ba vị Vô Địch Hoàng giả cung Chu Trần sai khiến, Đại Đế không xuất, ai dám tranh phong?

Một vị Hoàng giả có thể khai tịch một Hoàng triều, truyền thừa mấy chục vạn năm thậm chí trăm vạn năm.

Nay lại một lúc mất đi hai vị. "Nhưng đối mặt với ba vị Vô Địch Hoàng giả, thêm một vị Chân Quân Độ Kiếp cũng chẳng có tác dụng gì!" "Tê!" "Các ngươi nói vị Võ Hoàng nào vậy?

Chẳng lẽ là Thành chủ Tam Cố Thành, Khuynh Thành Tiên Tử?" "Ta nghe nói Chu Trần có Kiếm Nhị Thập Tam, một bước đến nơi, một kiếm xuyên tâm!" "Nghe nói Chu Trần thiên phú dị bẩm, có sở trường, giống như thiên phú tu đạo của hắn, vạn cổ vô nhất, chấn động cổ kim!" Chân Quân Độ Kiếp càng không được. "Kết quả các ngươi đoán xem?" "Không phải, không phải!

Thực ra Chu Trần lần này 'chơi' Võ Hoàng là chơi thật, các ngươi biết Dãy núi Lạc Nhật chứ?" "Chu Trần không hề mời Sư phụ Diêu Trì Nữ Đế ra tay, mà là không biết từ đâu tìm đến ba sự tồn tại Vô Địch Hoàng giả!" Võ Đạo Hoàng giả không được. "Cửu U Thiên

Quân đã độ qua tám lần thiên kiếp, chỉ thiếu kiếp cuối cùng là có thể tấn thăng Đại Thừa Bán Tiên, đã có thể sánh ngang Vô Địch Hoàng giả rồi!" Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, Võ Đạo Hoàng giả, đó là sự tồn tại đại năng đỉnh phong trong thời đại Đại Đế không xuất. "Không phải, không phải!" "Là ai?

Chẳng lẽ là Cửu U Thiên Quân?" Đặc biệt là Liệt Diễm Sư Hoàng lại trở thành tọa kỵ. "Và ba vị Võ Hoàng Liệt Diễm Sư Hoàng, Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng đang tu luyện ở Dãy núi Lạc Nhật đã ra tay tranh đoạt!" "Các ngươi có biết vị Chân Quân Độ Kiếp này là ai không?" Hoàng giả, Võ Đạo xưng Hoàng, ai mà chẳng là thiên kiêu cự bá ngạo thị quần hùng, ai cam nguyện trở thành tọa kỵ?

Ngay cả cường giả Đại Đế, cũng chưa chắc có thể khiến một tôn Hoàng giả thần phục làm tọa kỵ.

Xạ Nhật Tiễn của Nghệ Đế Đại Đế thượng cổ, cho dù chỉ là một mũi tên, đó cũng là vô thượng chí bảo, sự tồn tại sánh ngang Đế Binh. "Đúng vậy, Chân Quân Độ Kiếp tuy có thể ngang hàng Võ Hoàng, nhưng nhiều Chân Quân Độ Kiếp về mặt chiến lực thường yếu hơn Võ Đạo Hoàng giả!" "Còn có một vị Chân Quân Độ Kiếp nữa sao?" Đặc biệt là còn liên quan đến ba vị Võ Hoàng và yêu nghiệt nghịch thiên Chu Trần này. "Nghe nói rồi, tương truyền nơi đó quanh năm lửa cháy không ngừng, nãi là nơi Nghệ Đế thượng cổ bắn mặt trời, Kim Ô rơi xuống, rất nhiều Vương giả hệ hỏa, thậm chí Hoàng giả đều tu luyện ở đó!" Có thể tùy tay khai tịch một tiểu thế giới có thể cho người cư trú, huyết mạch của nó có thể lưu truyền vô số năm, phúc trạch hậu thế. "Khoan đã!

Không thể nào, Chu Trần trâu bò vậy sao?

Có phá phòng không?" "Không sai!

Đáng tiếc hiện giờ Dãy núi Lạc Nhật đã không còn tồn tại nữa, tin tức vừa truyền đến, Chu Trần đã đi đến trung tâm Dãy núi Lạc Nhật tìm được Xạ Nhật Tiễn của Nghệ Đế bắn mặt trời!" "Mà là gì?" "Mà là Bách Hoa Tiên Tử!" "Cái gì?

Bách Hoa Tiên Tử!?" Mọi người đều sững sờ, sắc mặt trở nên kỳ lạ. "Ôi trời!" "Ô ô, nữ thần của ta mất rồi!" "Chu Trần, ta với ngươi không đội trời chung!" "Nữ thần của ngươi đã thành 'pháo hôi' rồi!" "Trước đó ba vị Võ Hoàng là bị ba thủ hạ Vô Địch Hoàng giả của Chu Trần 'xử lý', còn vị Chân Quân Độ Kiếp này ta đoán chắc chắn là bị Chu Trần tự tay 'xử lý'!" "Trâu bò quá!" "Chu Trần một đường đi tới, nay ngay cả Chân Quân Độ Kiếp cũng phải ăn một gậy của hắn!" "Nói không chừng sau này cường giả Đại Đế đi qua cũng phải ăn một gậy của hắn!" "Yêu tinh, chạy đâu!

Ăn của lão Chu ta một..." ...

Tin tức trận chiến ở Dãy núi Lạc Nhật như cơn bão cấp mười hai càn quét khắp thiên hạ, vô số quần chúng hóng hớt xôn xao.

Giết Võ Hoàng, nô dịch Sư Hoàng, 'xử lý' Chân Quân...

Chuyện nào chuyện nấy chẳng phải đều lạ tai hiếm thấy, khiến lòng người hả hê.

Nhân khí của Chu Trần lại bùng nổ.

Vô số thanh niên coi Chu Trần là thần tượng, càng thêm cuồng nhiệt.

Không biết bao nhiêu người bắt chước cách ăn mặc, đi đứng, sinh hoạt của Chu Trần, gây ra một làn sóng "Chu Trần cuồng nhiệt" ở Đông Hoang đại địa! ...

Thành Chiến Hoàng.

Đây là một tòa cự thành, thành chủ chính là Chấn Thiên Chiến

Hoàng.

Lúc này, tin tức từ Dãy núi Lạc Nhật đã truyền khắp thành, mọi người cũng đang bàn tán xôn xao. "Không ngờ một trận chiến mà hai vị Võ Hoàng vẫn lạc, Liệt Diễm Sư Hoàng lại còn trở thành tọa kỵ, không biết Chu Trần tìm đâu ra ba vị Vô Địch Hoàng giả!?" "Theo tin tức, ba vị Vô Địch Hoàng giả kia không phải là Hoàng giả của Tử Phủ Thánh Địa, huống hồ cường giả có thể trở thành Vô Địch Hoàng giả, nhiều lắm là nể mặt Nữ Đế, không thể vì Nữ Đế mà chịu người khuất phục, cũng không biết Chu Trần làm cách nào 'thu phục' ba vị Vô Địch Hoàng giả cho mình sử dụng?" "Chu Trần nghe nói là tiên thần vô thượng chuyển thế, có lẽ đã chỉ điểm ba vị Vô Địch Hoàng giả, hoặc hứa hẹn cho đối phương một vài lợi ích!" "Dù sao thì, có Nữ Đế đứng sau lưng ủng hộ Chu Trần, lại có ba vị Vô Địch Hoàng giả cận thân bảo hộ Chu Trần, ở Đông Hoang đại địa này, e rằng không ai dám chọc vào Chu Trần nữa rồi!" "Đúng vậy, nghe nói Bách Hoa Tiên Tử cũng..." "Ngươi muốn chết sao!" Vừa nhắc đến cái tên Bách Hoa Tiên Tử, xung quanh lập tức yên lặng, từng cường giả một nhanh chóng rời đi.

Ở Thành Chiến Hoàng này, ai mà không biết Chiến Hoàng thích Bách Hoa Tiên Tử?

Ở đây mà nói chuyện Chu Trần và Bách Hoa Tiên Tử, nếu bị Chiến Hoàng nghe thấy, e rằng khả năng bị một chưởng đánh chết là chín phần chín.

Chiến Hoàng lúc này chắc chắn đang ấm ức đầy bụng.

Nữ thần đã theo đuổi vạn năm kết quả bị "cướp mất", ai mà không tức giận?

Huống hồ còn là sự tồn tại như Chấn Thiên Chiến Hoàng?

Phủ Thành Chủ.

Chấn Thiên Chiến Hoàng nhìn tình báo chi tiết về Dãy núi Lạc Nhật, vẻ mặt âm trầm. "Đúng là tiện nhân!" Trước đây khi hắn theo đuổi, nàng ta vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng, ngay cả tay cũng không cho chạm vào!

Kết quả ở chỗ Chu Trần, vừa gặp mặt đã bị 'chơi' thành 'pháo hôi'.

Thậm chí còn đứng lên đạp!

Không có so sánh thì không có tổn thương!

Thật đáng ghét!

Tức chết bản Hoàng rồi! "Ba Vô Địch Hoàng giả!?" "Một người dùng búa, một người dùng thương, một người dùng côn." Chấn Thiên Chiến Hoàng nhíu chặt mày, các Vô Địch Hoàng giả ở Đông Hoang đại địa hắn không dám nói là biết hết, nhưng chín phần chín đều đã nghe qua.

Nhưng ba Vô Địch Hoàng giả dưới trướng Chu Trần này, lại không phải bất kỳ ai mà hắn biết.

Thậm chí hắn chưa từng nghe qua bất kỳ tin tức nào về đối phương.

Nhưng Vô Địch Hoàng giả há có thể tự nhiên xuất hiện? "Thằng nhóc này tìm ở đâu ra?" Chấn Thiên Chiến Hoàng trăm tư khó hiểu, trong lòng vô cùng khó chịu, vốn dĩ thiên phú tiềm lực không bằng Chu Trần, thì ít nhất trên tu vi chiến lực có thể áp Chu Trần một đầu.

Thế giới này thiên phú tiềm lực đều là hư ảo, thực lực mới là căn bản.

Nhưng bây giờ, hắn biết hắn không đánh lại Vô Địch Hoàng giả.

Liệt Diễm Sư Hoàng, Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng, bất kỳ ai trong số đó cũng không phải đối thủ dễ xơi.

Tuy tu vi của hắn cao hơn một bậc, đánh bại bất kỳ ai trong số họ đều không khó.

Nhưng muốn giết họ thì khó.

Đến cảnh giới Võ Hoàng, không có chênh lệch quá lớn, rất khó giết chết đối thủ cùng cấp.

Liệt Diễm Sư Hoàng, Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng đối mặt với ba Vô Địch Hoàng giả dưới trướng Chu Trần, hoàn toàn không có sức phản kháng, vài chiêu đã bị chém giết.

Thật sự quá mạnh.

Quá đáng sợ. "Chết tiệt!" Nghĩ đến sau này gặp Chu Trần, hắn e rằng phải đi đường vòng, Chấn Thiên Chiến Hoàng càng cảm thấy uất ức.

Chấn Thiên Chiến Hoàng hắn chưa từng uất ức như vậy. "Lại đây!" Hắn nhìn thị nữ ngoài cửa, lạnh lùng phân phó.

Chương 189

"Chiến Hoàng bệ hạ." Thị nữ xinh đẹp cung kính tiến lên, quỳ một gối xuống đất, trong lòng thấp thỏm.

Nàng đâu phải kẻ ngốc, đương nhiên biết Chiến Hoàng đang không vui!

Đặc biệt là mấy người tỷ muội của nàng trước đó đã bị Chiến Hoàng hành hạ đến chết!

Thân thể đầy vết thương, đặc biệt là hạ thân sưng đỏ không chịu nổi! "Hiện giờ ta đang rất bực bội!" Chấn Thiên Chiến Hoàng một tay nắm lấy cằm thị nữ, dùng sức nâng lên, lạnh lùng nói.

Thị nữ gò má đau đớn, nhưng không dám biểu lộ chút bất mãn nào!

Ở đây, Chấn Thiên Chiến Hoàng chính là trời!

Vô pháp vô thiên!

Tùy ý muốn làm gì thì làm!

Khoảnh khắc tiếp theo, Chấn Thiên Chiến Hoàng buông cằm nàng ra, nhưng lại dùng sức túm chặt mái tóc đen như mây của thị nữ. "Chiến Hoàng bệ...

ưm..." ...

Đại Càn Vương Triều.

Vô Lượng Kiếm Tông.

Tông chủ Lâm Nam Thiên tấn thăng Pháp Tướng cảnh xuất quan.

Thực ra nếu không phải hắn tu luyện một môn thần thông lợi hại, đã sớm có thể tấn thăng Pháp Tướng rồi. "Không biết đoạn thời gian

này có chuyện đại sự gì xảy ra không?" Lâm Nam Thiên đến thư phòng, tra xem các loại tin tức trong khoảng thời gian này.

Khi hắn nhìn thấy tin tức về trận chiến của Chu Trần ở Dãy núi Lạc Nhật được đặt ở trên cùng, không khỏi trừng lớn mắt, hô hấp ngưng trệ. "'Xử lý' hai vị Võ Hoàng, nô dịch Liệt Diễm Sư Hoàng, 'xử lý' Chân Quân Độ Kiếp." Nhìn tin tức này, Lâm Nam Thiên rất lâu không thể hoàn hồn.

Võ Hoàng, Chân Quân Độ Kiếp, đối với hắn mà nói đều là đại năng trong truyền thuyết.

Đại Càn Vương Triều tuy đã từng sản sinh không ít Võ Hoàng và Chân Quân Độ Kiếp, nhưng đó đều là tích lũy lịch sử vô số năm.

Gần hai mươi vạn năm nay, Đại Càn Vương Triều chưa từng xuất hiện Võ Hoàng hay Chân Quân Độ Kiếp nào.

Mỗi một Võ Hoàng hay Chân Quân Độ Kiếp, đều là đại năng tuyệt thế có công tham tạo hóa, mỗi một người đều đủ sức quyết định sự hưng suy của một Hoàng triều.

Nay lại bị Chu Trần một lúc diệt hai, còn nô dịch một.

Thậm chí còn 'lên giường' với một Chân Quân Độ Kiếp.

Không dám nghĩ!

Không dám nghĩ!

Hắn biết Chu Trần sớm muộn cũng sẽ vượt qua Vô Lượng Kiếm Tông, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Với thực lực Chu Trần hiện có, đừng nói Vô Lượng Kiếm Tông, dựa vào ba Vô Địch Hoàng giả kia, ngay cả Tử Tiêu Cung cũng phải kính sợ ba phần.

Tử Tiêu Cung có thực lực thế nào?

Là đạo thống của Tử Tiêu Đại Đế, cai trị hàng trăm Vương triều, Đại Càn trước mặt Tử Tiêu Cung chỉ như con kiến hôi.

Mà Vô Lượng Kiếm Tông ở Đại Càn cũng chỉ là tông môn đỉnh cấp mà thôi. "Đại bàng một ngày cùng gió dậy, phù dao thẳng tiến chín vạn dặm!" Lâm Nam Thiên cảm khái vạn phần, đợi lần sau gặp lại, Chu Trần e rằng đã thành Hoàng thành Đế rồi, thậm chí thành Tiên thành Thần cũng chưa biết chừng! ...

Càn Đô.

Triệu Long Tượng nghe tin Chu Trần, ghen tị muốn chết, mắt cũng đỏ hoe. "Mẹ kiếp!" "Lão tử đời này mà có thể 'xử lý' Chân Quân Độ Kiếp, thì chết cũng đáng!" Triệu Long Tượng nhổ một bãi, kích động nói. "Ngươi dâng giày ngọc cho Chân Quân Độ Kiếp còn không đủ tư cách!" Đông Phương Bất Bại hung hăng khinh bỉ nói. "Ngươi muốn ăn đòn phải không?

Nói không chừng một ngày nào đó sẽ có Chân Quân Độ Kiếp thấy ta cao lớn uy mãnh, vừa gặp đã yêu ta thì sao?" Triệu Long Tượng vuốt vuốt mái tóc dài, vẻ mặt bỡn cợt nói: "Đến lúc đó đừng nói dâng giày ngọc!" "Lão tử lên tiểu học cũng không thành vấn đề!" "A a!" Đông Phương Bất Bại cười lạnh: "Ban ngày ban mặt mà nằm mơ giữa ban ngày!" "Làm người phải có ước mơ, không có ước mơ thì có khác gì cá khô?" Triệu Long Tượng trích dẫn ngữ lục của Chu Trần, bốn mươi lăm độ ngẩng đầu nhìn trời, giọng trầm thấp. "Ngươi chẳng thà tìm một khối dược liệu luyện khí cực phẩm, sau này gặp Chu Trần thì tặng cho hắn luyện chế kỳ môn thần binh, cũng coi như có chút cảm giác tham dự!" "Ối trời!

Tuyệt vời!" ...

Đông Hoang.

Bắc Vực.

Có một vùng đất đầy đồi núi, chim hót hoa thơm, như cảnh tiên trần gian.

Nơi đây khắp nơi đều là hồ ly.

Có lông đỏ, lông trắng, lông xám, lông đen...

Có con đang đuổi bắt đùa giỡn.

Có con đang nghỉ ngơi ngủ say.

Có con đang ăn uống.

Có con đang tu luyện.

Đây chính là Thanh Khâu.

Thiên đường của Hồ tộc.

Một trong những nơi phát nguyên của Hồ tộc.

Và tại vùng đất đầy đồi núi này, có chín ngọn tiên sơn cao chót vót mây xanh, đại diện cho chín mạch Thanh Khâu, cũng tượng trưng cho chín đuôi của Thiên Hồ mạnh nhất.

Lúc này, trên đỉnh ngọn núi cao nhất ở giữa, một con hồ ly lông đỏ lười biếng nằm trên một tảng đá trơn nhẵn, phơi nắng. "Tiểu Thất!" Giọng nói thanh lãnh động lòng người như tiếng trời vang lên, một nữ tử thành thục mặc váy trắng xuất hiện trước tảng đá.

Đôi bàn tay ngọc trắng nõn mềm mại thon dài như củ hành ôm lấy con hồ ly đỏ trên tảng đá, lắc lư trên không trung, nói: "Từ lần trước trở về, ta cảm thấy ngươi mỗi ngày đều lơ đãng, có phải bị thương thần hồn rồi không?" Nữ tử đôi mắt hồ ly mê hoặc nhìn đôi mắt như hồng bảo thạch của hồ ly đỏ, mỉm cười yểu điệu, đặt hồ ly đỏ vào giữa bộ ngực vĩ ngạn nhấp nhô tuyệt thế của mình.

Hồ ly đỏ không nhỏ, to bằng một con mèo mập lớn, nhưng cảm giác nửa thân thể hồ ly đỏ đều lún sâu vào khe núi.

Hai ngọn núi lớn đó cho người ta cảm giác có thể đè chết hồ ly đỏ.

Thật sự quá hùng vĩ.

Nhưng dưới thân hình hoàn mỹ cao ráo của nữ tử váy trắng, lại không hề hiển đắc luộm thuộm, ngược lại hoàn hảo tôn lên đường cong kiêu ngạo của nàng. "Cô cô, ta không sao!" Hồ ly đỏ cái đầu nhỏ cọ cọ vào bộ ngực hùng vĩ bao la của nữ tử, khẽ lắc đầu.

Nàng chính là Bạch Phượng Thất, Đệ cơ Thanh Khâu.

Bẩm sinh tám đuôi, có tư chất Yêu Hoàng.

Tư chất của Hồ tộc Thanh Khâu được nhìn vào số lượng đuôi, tám đuôi thì có tiềm lực trở thành Yêu Hoàng, cao nhất là Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Trước đây khi tấn thăng Yêu Vương, tức Vương giả, nàng đã dùng Luân Hồi Thần Thông, một luồng phân hồn luân hồi lịch luyện, hóa thân thành tiểu hồ ly gặp được Chu Trần.

Sau đó vẫn luôn đi theo Chu Trần.

Nhưng trên đường đi theo Chu Trần đến Vô Lượng Kiếm Tông, gặp phải tập kích của Huyết Đao Lão Ma, Tần Hồng Ngọc, Ly Trường Hận và các nữ nhân thực lực yếu khác đều chết ngay tại chỗ.

Tiểu hồ ly tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhưng sau khi nàng chết, luồng phân hồn đó mang theo ký ức trở về bản thể, nàng cũng thuận lợi đột phá, tấn thăng Vương giả.

Chỉ là nàng luôn nghĩ đến Chu Trần.

Nghĩ đến lần đầu tiên bị Chu Trần bắt được.

Chu Trần nắm chặt da gáy định mệnh của nàng nhấc bổng lên không trung, còn banh chân sau của nàng ra, kiểm tra xem nàng là đực hay cái.

Nghĩ đến những trò chơi Chu Trần chơi với Tần Hồng Ngọc mỗi ngày.

Nghĩ đến Chu Trần ở Thanh Vân Môn cùng Thiên Hương Tiên Tử, Triệu Sư Dung, Ly Trường Hận và các nữ nhân khác cùng nhau 'khai vô già bát'.

Nghĩ đến... mỗi lần nàng đều đỏ mặt tía tai, may mà lông nàng màu đỏ, bình thường không nhìn ra. "Cô cô, có tin tức gì về Chu Trần không?" Bạch Phượng Thất hỏi. "Đương nhiên có, lại còn là tin tức kinh thiên đại sự!" Bạch Tâm Nguyệt khóe miệng khẽ nhếch, nâng cái đầu nhỏ của Bạch Phượng Thất lên, cười nói: "Nhưng ngươi nói cho ta biết trước, ngươi và Chu Trần có quan hệ gì?" "Chỉ là ta quen hắn khi luân hồi mà thôi!" Bạch Phượng Thất qua loa trả lời, cái đầu nhỏ cọ cọ vào ngọn núi hùng vĩ kia, làm nũng nói: "Cô cô, người mau nói tin tức kinh thiên đại sự gì đi?" "Ngươi và hắn thật sự chỉ là quen biết sao?" Bạch Tâm Nguyệt đôi mắt hồ ly mê hoặc đầy nghi ngờ, nhưng cũng không đào sâu, xoa đầu Bạch Phượng Thất nói: "Chu Trần bây giờ không tầm thường đâu, hắn ở Dãy núi Lạc Nhật tìm được Xạ Nhật Tiễn do Nghệ Đế thượng cổ để lại, khiến ba cường giả Võ Hoàng hậu kỳ tranh đoạt!" "Kết quả ngươi đoán xem?" "Thế nào?

Hắn có bị thương không?" Bạch Phượng Thất vẻ mặt quan tâm, căng thẳng hỏi.

Đông!

Bạch Tâm Nguyệt giơ tay cốc vào đầu hồ ly, trêu chọc nói: "Còn nói không có quan hệ?

Không có quan hệ mà ngươi quan tâm đến mức đó làm gì?" "Ái nha, không được cốc đầu ta, sẽ biến thành ngốc đó!" Bạch Phượng Thất kinh hô, vẻ mặt u oán. "Với dáng vẻ ngốc nghếch của ngươi, còn có thể biến ngốc hơn nữa sao?" Bạch Tâm Nguyệt liếc nàng một cái,

trong mắt đầy trêu chọc. "Ta liều mạng với ngươi!" Bạch Phượng Thất giơ móng vuốt nhỏ lên, cào nát ngọn núi kia một trận. "Dừng!" Bạch Tâm Nguyệt quần áo bị làm cho xộc xệch không chịu nổi, vội vàng dùng chiêu sát thủ: "Ngươi còn muốn biết tin tức của Chu Trần nữa không?" "Hừ!" Bạch Phượng Thất ngừng cào, nhưng hai móng vuốt nhỏ vẫn đặt trên ngọn tuyết phong, uy hiếp nói: "Mau nói!

Không thì cào nát cho!" "Đồ hỗn đản nhỏ!" Lườm Bạch Phượng Thất một cái, Bạch Tâm Nguyệt không còn giấu diếm, tiếp tục nói: "Đối mặt với ba Võ Hoàng đoạt bảo, Chu Trần không biết từ đâu tìm đến ba vị Vô Địch Hoàng giả, ngay tại chỗ trấn sát Kim Diễm Kiếm Hoàng và Lục Diễm Cốt Hoàng, còn thu Liệt Diễm Sư Hoàng làm tọa kỵ!" "Thằng đại phá hoại đó vẫn lợi hại như mọi khi!" Bạch Phượng Thất vẻ mặt hưng phấn, dường như chính mình đã đấm Võ Hoàng, đạp Sư Hoàng vậy. "Đúng rồi, còn có một tin tức lớn nữa nha!" Bạch Tâm Nguyệt trêu chọc nhìn Bạch Phượng Thất: "Nghe nói Chu Trần còn chinh phục một vị Chân Quân Độ Kiếp, chính là Bách Hoa Tiên Tử của Bách Hoa Tông, tuyệt thế mỹ nhân vang danh Đông Hoang!" "Hừ, Chân Quân Độ Kiếp thì có gì mà ghê gớm!" Bạch Phượng Thất vẻ mặt ghen tị, u oán mở miệng. "Chân Quân Độ Kiếp quả thực rất ghê gớm!" Bạch Tâm Nguyệt cười cười: "Vì vậy ngươi vẫn nên cố gắng tu luyện, trở thành sự tồn tại ghê gớm đó!" ...

Bên ngoài Thanh Khâu.

Một chiếc phi thuyền màu bạc trắng cùng với một mũi tên vàng óng chậm rãi hiện ra. "Đây là đâu?" Chu Trần nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ, dùng sức xoa nắn cặp mông đầy đặn, mượt mà của Chân Quân Độ Kiếp Bách Hoa Tiên Tử, thỉnh thoảng khẽ vỗ về hai bên. "Chủ nhân, hiện đã đến địa giới Thanh Khâu!" "Nơi đây là địa bàn của Hồ tộc Thanh Khâu, Hồ tộc Thanh Khâu là đại tộc yêu tộc, trong tộc có Thiên Hồ Nữ Đế tọa trấn..." Giọng nói của Hồng Trần lập tức

vang lên, nó không như Chu Trần ngày ngày chơi đùa nữ nhân.

Nó mỗi giờ mỗi khắc đều thu thập và lưu trữ các loại tin tức.

Mặc dù nó mới sinh ra không lâu, nhưng kiến thức thu thập và nắm giữ hiện nay có thể xưng là khủng khiếp.

Giống như Võ Đạo Hoàng giả có thể dễ dàng động sát ý niệm của người tu luyện bình thường mà không bị phát giác, Hồng Trần, là khí linh của Hồng Trần Thiên Chu, cũng có thể làm như vậy.

Đặc biệt là nhờ sức mạnh của Thiên Chu, cộng thêm sự hỗ trợ của Thiên Cơ Tán, Hồng Trần có thể trong nháy mắt nắm bắt tất cả ý niệm của những tu luyện giả dưới cảnh giới Hóa Thần mà nó gặp phải.

Nơi nó đến, cơ bản đều hấp thu kiến thức của người khác. "Địa giới Thanh Khâu?

Hồ tộc Thanh Khâu?

Thiên Hồ Nữ Đế?" Chu Trần trong lòng khẽ động: "Chẳng lẽ thần cung mà Mặt Trời Tiễn cảm ứng được nằm ở Hồ tộc Thanh Khâu?" Bất kể thế nào, Chu Trần rất hiếu kỳ về Hồ tộc Thanh Khâu.

Hồ ly tinh làm việc!

Ai mà không thích?

Đã đến rồi thì cứ yên tâm.

Nghe nói nước ở Thanh Khâu rất sâu.

Chu Trần chuẩn bị đi thăm dò! "Hồ ly tinh lại hấp dẫn đến vậy sao?" Bách Hoa Tiên Tử quay đầu lại, đôi mắt mê ly tràn đầy u oán.

Vừa nhắc đến Thanh Khâu, Chu Trần đã suy tính không ít, nàng lại làm sao có thể không biết.

Thật là khó chịu! "Đương nhiên hấp dẫn rồi!" Chu Trần nắm giữ ưu điểm của Bách Hoa Tiên Tử, khẽ cắn vành tai tinh xảo của nàng, mỉm cười nói: "Tiên tử chẳng phải là hồ ly tinh sao?" Cánh tay Chu Trần dùng sức, thân thể vốn đang áp sát vào cơ thể đầy đặn của Bách Hoa Tiên Tử, trong nháy mắt ép cho cặp mông đầy đặn nảy nở đó hơi lún sâu xuống. "Công tử, chàng... chàng chỉ biết bắt nạt thiếp." Gò má ửng hồng của Bách Hoa Tiên Tử càng thêm hồng hào, đồng tử trong đôi mắt mỹ lệ co rút lại, môi khẽ hé mở, thân thể đầy đặn mê người, không thể kiểm soát mà run rẩy!

Không nói võ đức!

Cuộc tấn công bất ngờ của Chu Trần khiến nàng chịu một chấn động cực lớn.

Bách Hoa Tiên Tử cảm thấy như bị Kiếm Nhị Thập Tam xuyên thấu thân thể.

Ông!

Ngay lúc này, Thiên Chu đột nhiên dừng lại, Chu Trần cảm thấy phía trước có một cỗ đế uy ngăn cản đường đi.

Chu Trần biết hẳn là Thiên Hồ Nữ Đế đã phát hiện ra hắn rồi.

Bản thân Thiên Chu cũng không hề ẩn giấu.

Huống hồ đây là địa bàn của đối phương.

Chu Trần tức thì rút người ra, pháp bảo y bào ngưng tụ trên thân, xuất hiện trên boong Thiên Chu. "Ưm..." Bách Hoa Tiên Tử run rẩy, dường như toàn bộ sức lực và xương sống đều bị rút cạn, thân hình mềm mại đầy đặn của nàng yếu ớt đổ xuống đất. "Đại phá hoại!" Bách Hoa Tiên Tử thầm mắng, khẽ thở dốc, đôi mắt nàng sưng đỏ, nước mắt đầm đìa.

Chu Trần y quan chỉnh tề, cảm nhận đế uy cuồn cuộn phía trước,

nhìn chín ngọn Thanh Khâu cao chót vót mây xanh, cất cao giọng nói: "Đại Càn Chu Trần, đến bái phỏng!" "Đại Càn Chu Trần, đến bái phóng!" Thanh âm sảng lãng, vang vọng của Chu Trần như sóng triều cuộn trào, lớp lớp dội lại trên không Thanh Khâu, nhất thời kinh động vô số hồ ly!

Từng đàn hồ ly ngẩng đầu, đủ mọi màu sắc.

Đương nhiên, cũng có không ít cường giả hồ tộc đã hóa hình.

"Đại Càn Chu Trần?" "Chu Trần là ai?" "Ngươi không biết Chu Trần sao?

Chính là vị tiên thần chuyển thế trong truyền thuyết, đã ngưng tụ Thập Vạn Trượng Đạo Thụ và Siêu Cấp Tử Kim Nguyên Thần, lại được Dao Trì Nữ Đế thu làm đệ tử, một yêu nghiệt cái thế!" "À, chính là cái tên dâm quỷ lớn đó!" "Không được nói bậy!" "Nhưng không thể nào!" "Ngươi muốn… ấy ấy với Chu Trần sao?" Tuyệt sắc!

Thật sự quá mỹ lệ!

Nhân gian vưu vật cũng không đủ để hình dung vẻ đẹp của nàng.

"Được thôi!" Thanh Khâu Hồ Tộc cũng là đại tộc, trong tộc còn có Thiên Hồ Nữ Đế tọa trấn, dù yếu hơn Tử Phủ Thánh Địa một chút, nhưng cũng không e ngại Tử Phủ Thánh Địa.

Bạch Tâm Nguyệt cũng nghi hoặc, nhưng với tư cách Thanh Khâu Nữ Quân, người chủ trì công việc hiện tại, nàng không thể không quản Chu Trần.

Bạch Phượng Thất nhảy lên vai nàng, dặn dò: "Cô cô, người đừng nói cho hắn biết thân phận của cháu!" Bạch Tâm Nguyệt khẽ thi lễ, vô cùng khách khí.

Mị lực này quả thực vô địch.

Đẹp tuyệt thiên tiên.

Chương 190

Ngay cả ở Thanh Khâu cũng nổi danh như cồn.

Nhìn thấy vị Thanh Khâu Nữ Quân này, Chu Trần trong lòng hít sâu một hơi khí lạnh.

Bạch Tâm Nguyệt là cường giả cấp Vũ Hoàng, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã dẫn từng cường giả Thanh Khâu bị kinh động đến trước mặt Chu Trần.

Đối với cái tên Chu Trần này.

"A!

Đáng sợ quá!

Bạch Không Thánh tên đó chẳng phải muốn cưới Phượng Thất tỷ tỷ sao?

Nếu Phượng Thất tỷ tỷ gả cho hắn, chẳng phải sẽ rất thảm sao?" "Nghe nói Chu Trần là một tên đại biến thái, có sở trường đặc biệt, rất đáng sợ!" "Thần binh 'Hãn Cá Nồng Nha Bổng' của Thánh Tử Bạch Không Thánh tộc Bạch Hổ ngươi từng thấy rồi chứ?

Ta nói cho ngươi biết, bọn họ (ám chỉ của Chu Trần) giống như thần binh của Bạch Không Thánh vậy, ngươi nói có đáng sợ không!" "Nghe nói nhân tộc thích hồ ly tinh nhất!" "Nghe nói bọn Bạch Hổ tộc đều rất hung tàn, nhưng rốt cuộc đáng sợ đến mức nào?" Ánh mắt nàng sáng rõ có thể khiến nhân gian vưu vật như mù lòa mất đi ánh sáng, không ai có thể miêu tả khuôn mặt tuyệt đẹp tinh xảo, mềm mại, khiến người ta chỉ cần nhìn một lần liền không thể rời mắt.

"Chu Trần!?

Hắn sao lại đến đây?

Chẳng lẽ là đến tìm ta?" "Chu Trần đến làm gì?" Chỉ có thể nói không hổ là hồ ly tinh.

"Thanh Khâu Nữ Quân Bạch Tâm Nguyệt, bái kiến Chu công tử, hoan nghênh Chu công tử đại giá quang lâm Thanh Khâu!" "Nghe nói chỉ cần… ấy ấy với Chu Trần là có thể thức tỉnh huyết mạch, không biết có thể giúp chúng ta cũng thức tỉnh huyết mạch không?" Vô số hồ ly Thanh Khâu xôn xao.

"Ngươi đừng nghe người khác nói bậy, đều là dọa ngươi thôi, Chu Trần là nhân tộc, có thể đáng sợ đến mức nào?

Ta nói cho ngươi biết, mấy tên của Bạch Hổ tộc mới đáng sợ!" Ngay lập tức đi nghênh đón Chu Trần.

Cái tên Chu Trần giờ đây thật sự quá vang dội.

Không chỉ vì Chu Trần là đệ tử của Dao Trì Nữ Đế, mà còn vì thiên tư tiềm lực khủng bố của tiên thần chuyển thế, cùng với thế lực đáng sợ dưới trướng ba vị Hoàng Giả vô địch.

Đa số hồ tộc Thanh Khâu đều từng nghe nói.

Bạch Phượng Thất suy nghĩ miên man, nhưng Chu Trần không thể nào biết thân phận của nàng a.

Trên ngọn núi cao nhất của Thanh Khâu Cửu Phong, tiểu hồ ly đỏ với cái đầu nhỏ mềm mại ngẩng lên, vừa kinh vừa mừng: Diễm tuyệt thiên nhân.

"Chu Trần đến chỗ chúng ta làm gì?" Trên mặt nàng có vẻ đẹp xuất trần, vẻ đẹp không thể hình dung, đẹp đến ngạt thở, đẹp đến điên cuồng, đẹp đến khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Bằng không, chỉ dựa vào thân phận đệ tử Dao Trì Nữ Đế, Bạch Tâm Nguyệt với tư cách Vũ Hoàng, Thanh Khâu Nữ Quân, sẽ không khách khí với Chu Trần đến vậy.

Có hồ ly già, cũng có tiểu hồ ly chưa trải sự đời.

"Hít!" "Nữ Quân khách khí, Trần không mời mà đến, làm phiền rồi!" Chu Trần đè nén trái tim xao động, khẽ cười đáp lễ.

Người kính ta một tấc, ta kính người một trượng.

Hắn không hề tỏ vẻ kiêu ngạo.

Huống hồ Chu Trần dựa theo tin tức từ Xạ Nhật Tiễn truyền đến, thần cung hẳn đang nằm trong tay Thanh Khâu hồ tộc, tuy chưa có chủ, nhưng muốn có được nó chắc chắn không thể bỏ qua Thanh Khâu hồ tộc.

"Chu công tử, mời vào trong!" Bạch Tâm Nguyệt thấy Chu Trần nhìn nàng chỉ kinh diễm một chút rồi khôi phục bình tĩnh, không khỏi âm thầm tán thán.

Đối với mị lực của mình, nàng vô cùng rõ ràng.

Đừng nói Thần Thông Cảnh, Luyện Hư Cảnh, ngay cả đa số Vũ Hoàng khi nhìn thấy nàng, cũng sẽ không tự chủ bị mị lực của nàng mê hoặc, khó lòng thoát ra.

Không chỉ vì vẻ đẹp của nàng, mà còn vì nàng trời sinh tự mang mị hoặc, nếu thi triển mị thuật, một ánh mắt cũng có thể khiến một Vương Giả cam tâm tình nguyện tự sát.

"Đã quấy rầy!" Chu Trần thu Hồng Trần Thiên Chu lại, cùng Bạch Tâm Nguyệt sánh vai đi đến tộc địa Thanh Khâu.

Bạch Tâm Nguyệt da thịt thắng tuyết, là một mỹ nhân tựa ngọc được tạc thành.

Trên người nàng tỏa ra từng luồng hương thơm ngọt ngào, xông vào mũi Chu Trần, như lan như xạ, say đắm hồn phách.

Chu Trần không nhịn được khẽ hít một hơi, âm thầm cảm khái:

“Không hổ là đệ nhất mỹ nhân Đông Hoang!” “Đúng là hồ ly tinh!” Bạch Tâm Nguyệt, Thanh Khâu Nữ Quân, người đời xưng là Tâm Hồ Hoàng hoặc Tâm Nguyệt Hồ Hoàng, tu vi đỉnh phong Vũ Hoàng, hay có thể nói là đỉnh phong Yêu Hoàng.

Yêu tộc thích xưng Yêu Vương, Yêu Hoàng, Yêu Đế, tương ứng với Võ Vương, Vũ Hoàng, Đại Đế.

Thân phận, địa vị, danh tiếng, tu vi của nàng, vượt xa Bách Hoa Tiên Tử của Độ Kiếp Chân Quân.

“Vị Thanh Khâu Nữ Quân Tâm Hồ Hoàng này đã diễm tuyệt thiên nhân, không biết Thiên Hồ Nữ Đế kia lại phải là tuyệt đại phong hoa đến mức nào?” Chu Trần không khỏi nghĩ đến luồng đế uy mà hắn cảm nhận được trước đó, đừng thấy Tâm Hồ Hoàng được xưng là đệ nhất mỹ nhân Đông Hoang.

Nhưng Chu Trần biết Thiên Hồ Nữ Đế chắc chắn còn đẹp hơn nàng, ít nhất khí chất của Đại Đế đã áp chế nàng một đầu.

Chỉ là đến tầng thứ Đại Đế này, là chí tôn nhân gian, đỉnh phong phàm nhân, những danh xưng mỹ nhân sẽ không được đặt lên đầu Đại Đế.

Đó là sự vũ nhục đối với Đại Đế!

“Chu công tử trong trận chiến tại Lạc Nhật Sơn Mạch, chém Vũ Hoàng, thu Sư Hoàng, danh chấn thiên hạ, thật khiến người kính phục!” Bạch Tâm Nguyệt khẽ cười duyên dáng, mỗi cử chỉ đều toát lên vẻ đẹp phong thần, phong tư vô song, tuyệt đại vô song, thanh âm nhẹ nhàng động lòng người tựa thiên lai, như xuân phong vuốt ve tâm khảm, khiến người ta tâm khoáng thần di, bất giác đắm chìm trong đó, khó lòng thoát ra.

“Nữ Quân quá lời, chỉ là dựa vào sức người khác mà thôi!” Chu

Trần cười cười, cùng nhau tâng bốc: "Từ lâu đã nghe Thanh Khâu nhân kiệt địa linh, chung linh dục tú, hôm nay được diện kiến, quả nhiên danh bất hư truyền!" "Nữ Quân diễm tuyệt thiên nhân, mỹ tựa thiên tiên, hôm nay được hữu hạnh diện kiến, thật là tam sinh hữu hạnh!" "Công tử cái miệng này thật ngọt, chẳng lẽ cũng muốn giúp thiếp thân thức tỉnh huyết mạch?" Bạch Tâm Nguyệt một đôi mắt hồ ly câu hồn nhìn vào mắt Chu Trần, khẽ chớp chớp, phong tình vạn chủng, phong cốt tự tại không tả xiết.

Chu Trần cảm thấy hồn mình như muốn bay mất.

"Nếu Nữ Quân có ý, Trần định sẽ cúc cung tận tụy, không hề giữ lại, dốc hết túi truyền thụ, để Nữ Quân mãn tải mà về, kho bảo vật đầy ắp!" Nhìn Bạch Tâm Nguyệt phong mãn thân tư, đặc biệt là bầu ngực cao vút trắng nõn đầy đặn kia, Chu Trần trong lòng nóng lên, nói với ý vị thâm trường.

Hắn cũng không sợ đường đột giai nhân.

Phụ nữ kỳ thực còn háo sắc hơn đàn ông.

Chỉ là giả vờ kiên trinh mà thôi.

Đàn ông nếu cứ nghiêm chỉnh, rất khó có được phụ nữ yêu thích.

Tại sao người trung thực dù có cố gắng thế nào cũng không thể 'cưa đổ' nữ thần.

Mà những kẻ 'hoàng mao' lại dễ dàng đạt được, thậm chí ngay trong nhà vệ sinh đã có thể đoạt được 'lần đầu' của nữ thần.

Chẳng phải là vì những kẻ 'hoàng mao' dâm đãng, chưa bao giờ coi nữ thần là nữ thần sao.

"Bảo bối của Công tử, thiếp thân e rằng vô phúc hưởng thụ!" Bạch Tâm Nguyệt trực tiếp liếc Chu Trần một cái.

Với thân phận, địa vị, thực lực của nàng, đương nhiên không thể thấy Chu Trần liền đầu hoài tống bão.

"Đại dâm lang!" Con hồ ly đỏ đang nằm trên vai Bạch Tâm Nguyệt với đôi mắt sáng rực như hồng bảo thạch trừng Chu Trần, không nhịn được mắng lớn.

Đúng là một tên đại bại hoại.

Vừa đến đã cùng cô cô nàng ái muội trêu ghẹo.

"Tiểu hồ ly thật đáng yêu!" Chu Trần trực tiếp đưa tay vuốt ve cái đầu nhỏ mềm mại của hồ ly đỏ.

Trước đó hắn đã chú ý đến con hồ ly này.

Có thể nằm trên vai Thanh Khâu Nữ Quân, hiển nhiên không phải hồ ly tầm thường, hơn nữa Chu Trần nhìn ra tiểu gia hỏa này có tu vi Võ Vương.

Trong yêu tộc là Yêu Vương, dù có thiên tư Bát Vĩ, nhưng tuyệt đối có thể hóa hình thành người.

Nhưng rất nhiều yêu tộc bình thường thích giữ bản thể.

Chu Trần cũng không thấy kỳ lạ.

Chỉ là con hồ ly này từ khi xuất hiện, vẫn luôn âm thầm nhìn chằm chằm hắn, và cho hắn một cảm giác quen thuộc.

Điều này khiến Chu Trần nghĩ đến tiểu hồ ly đã ngã xuống.

"Ưm!" Bị bàn tay rộng lớn ấm áp của Chu Trần vuốt ve, hồ ly đỏ không tự chủ ngẩng đầu cọ vào lòng bàn tay Chu Trần, thậm chí còn khẽ rên lên vẻ hưởng thụ.

"Tiểu hồ ly!?" Chu Trần trong lòng khẽ động.

Trước đó hắn đã cảm thấy con hồ ly đỏ này kỳ lạ, vẫn luôn nhìn

chằm chằm hắn, như thể quen biết hắn.

Nhưng Chu Trần chắc chắn chưa từng gặp con hồ ly này.

Nhưng lúc này đây.

Nhìn hồ ly đỏ có thần tình và động tác giống hệt tiểu hồ ly, cộng thêm cảm giác quen thuộc đó, Chu Trần linh quang chợt lóe, nhận ra hồ ly đỏ.

Dù không biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra, nhưng Chu Trần khẳng định con hồ ly đỏ này chính là tiểu hồ ly.

"A, ta không phải tiểu hồ ly!" Bạch Phượng Thất giật mình, vội vàng phủ nhận.

"Còn nói ngươi không phải tiểu hồ ly!" Thấy đối phương không đánh đã tự khai, Chu Trần một tay nhấc cổ da gáy nàng lên, xách bổng nàng, cười nói: "Ngươi không chết mà cũng không đến tìm ta, ta còn vì ngươi mà đau lòng thật lâu, đúng là bạch nhãn lang nuôi không lớn!" "Ngươi mới là bạch nhãn lang!

Cả nhà ngươi đều là bạch nhãn lang!" Bạch Phượng Thất bốn cái chân ngắn ngủn trong không trung loạn xạ đạp lung tung, lớn tiếng phản bác, trong lòng lại có một niềm vui khó tả.

Hóa ra Chu Trần vẫn còn để ý đến nàng.

Còn vì nàng mà đau lòng nữa chứ!

"Sao lại có con hồ ly ngốc nghếch đến vậy!" Bạch Tâm Nguyệt lấy tay che trán, không đành lòng nhìn thẳng, đúng là Chu Trần nói gì nàng cũng tin a?

Miệng đàn ông, quỷ lừa người.

Đối với lời Chu Trần nói, nàng nhiều nhất chỉ tin ba phần.

Nhưng qua cuộc đối thoại của hai người, Bạch Tâm Nguyệt cũng

đã biết mối quan hệ giữa Bạch Phượng Thất và Chu Trần.

Luân hồi chi thân của Bạch Phượng Thất đã gặp Chu Trần, và bị Chu Trần nuôi làm thú cưng.

Hơn nữa Bạch Phượng Thất hiển nhiên đã thích Chu Trần.

Nhưng nàng không có ý định ngăn cản.

Chu Trần tuy có hơi dâm đãng, nhưng ở thế giới này, chỉ cần có thực lực, những điều này đều không phải vấn đề.

Nam nhi bản sắc.

Khổng Tử viết: "Thực sắc, tính dã!" Chu Trần ôm Bạch Phượng Thất vào lòng, bàn tay lớn vuốt ve bộ lông mềm mại mượt mà của nàng.

Không thể không nói, cảm giác thật tuyệt!

Ôm Bạch Phượng Thất, Chu Trần cùng Bạch Tâm Nguyệt đi đến đại điện chủ phong.

"Ôi trời, ta không nhìn nhầm đó chứ?

Phượng Thất công chúa vậy mà lại bị Chu Trần ôm vào lòng, tùy ý vuốt ve?" "Sao có thể?

Chẳng lẽ đây là tình yêu sét đánh trong truyền thuyết?" "Nhanh quá vậy?" "Nhưng Chu công tử đẹp trai thật!" "Đúng vậy, hồ tộc chúng ta ai cũng là tuấn nam mỹ nữ, nhưng cảm giác Chu công tử còn đẹp hơn cả chúng ta, đặc biệt là khí chất cương nghị siêu phàm kia, tràn đầy mị lực hùng tính dương cương, thật muốn được Chu công tử…." Nhìn thấy Chu Trần ôm Bạch Phượng Thất, vô số hồ ly xung quanh đang chú ý đều nổ tung.

Bạch Phượng Thất tuy mới có tu vi Vương Giả sơ kỳ, ở Thanh Khâu không tính là quá mạnh, nhưng thân phận địa vị phi phàm, có hy

vọng trở thành Cửu Vĩ Thiên Hồ, tiềm lực vô biên.

Nàng là tiểu công chúa đích thực của Thanh Khâu.

Kẻ theo đuổi nàng có thể xếp hàng từ đây đến Đại Càn.

Không biết bao nhiêu hùng tính hồ ly đấm ngực dậm chân, nghiến răng nghiến lợi, thống tâm tật thủ.

Nữ thần của họ, tiểu công chúa xinh đẹp thánh khiết trong lòng, e rằng rất nhanh sẽ biến thành 'hình dạng' của Chu Trần.

Cái tên Chu Trần dâm đãng kia, bọn họ đều đã nghe danh như sấm.

Nghĩ đến nữ thần của mình bị Chu Trần kéo vào hồng trần, sa vào vũng bùn, mình đầy bùn nhơ, bọn họ thật muốn đi liều mạng với Chu Trần!

Nhưng nghĩ đến chiến tích của Chu Trần, bọn họ lại cụt hứng.

Ngay cả Bách Hoa Tiên Tử, một cường giả Vũ Hoàng có vô số kẻ liếm chó theo đuổi, còn bị Chu Trần 'đùa giỡn' mà Chu Trần vẫn sống tốt, thì bọn họ là cái thá gì?

Đi tìm Chu Trần, chỉ là châu chấu đá xe, nực cười không biết lượng sức.

Bọn họ chỉ có thể âm thầm đứng nhìn phía sau.

Nhìn nữ thần của mình biến thành nữ nhân của Chu Trần, trở thành bọt bèo.

Nhưng nụ cười sẽ không biến mất, chỉ là chuyển dời.

Trên mặt những hùng tính hồ ly Thanh Khâu không còn nụ cười, nhưng đều chuyển dời sang các thư tính hồ ly, từng con hồ ly cái mắt đều sáng rực.

Bọn họ rất muốn thử xem Chu Trần có thể giúp họ thức tỉnh huyết

mạch không.

Nếu có thể, thì sẽ một bước lên mây.

Dù không thể cũng chẳng sao, Chu Trần đẹp trai, tài giỏi như vậy, bọn họ cũng không thiệt thòi. …Chủ phong Thanh Khâu.

Thiên Hồ Điện.

Chu Trần ôm tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất ngồi xuống, có những hồ nữ xinh đẹp động lòng người duyên dáng tiến lên, mang theo hương thơm cơ thể thoang thoảng, dâng trà cho Chu Trần.

Chu Trần nâng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm, hương thơm thanh khiết thoang thoảng lan tỏa trong khoang miệng, linh hồn bỗng chốc thanh tỉnh, tựa như bầu trời sau cơn mưa, nhẹ nhàng sảng khoái.

"Trà ngon!" "Công tử thích là được!" Bạch Tâm Nguyệt khẽ cười, trà này là linh trà, mọc trên vách núi cheo leo phía sau chủ phong Thanh Khâu, đã có mấy chục vạn năm linh.

"Không biết Công tử đến Thanh Khâu, có gì chỉ giáo?" Bạch Tâm Nguyệt đi thẳng vào vấn đề, nàng không cho rằng Chu Trần chỉ đơn thuần đi ngang qua.

"Chỉ giáo không dám!" Chu Trần xoa xoa bộ lông mềm mại như mực của tiểu hồ ly, không che giấu: "Nữ Quân chắc hẳn cũng đã nghe nói ta ở Lạc Nhật Sơn Mạch có được một chi Xạ Nhật Tiễn của Thượng Cổ Nghệ Đế!" "Tục ngữ nói 'ngựa hay phải đi với yên tốt, cung tốt phải đi với tên tốt', ngược lại cũng vậy!" "Ta dựa theo chỉ dẫn của Xạ Nhật Tiễn tìm một cây cung tốt vô chủ, kết quả là đến Thanh Khâu." "Thì ra Công tử là đi tìm cung!" Bạch Tâm Nguyệt chợt hiểu, không chút nghi ngờ.

Chỉ là Thanh Khâu của nàng có cây cung tốt nào sao?

Nàng với tư cách Thanh Khâu Nữ Quân, cường giả cấp Vũ Hoàng,

cũng không biết Thanh Khâu có cây cung tốt vô chủ nào.

"Nếu Thanh Khâu thật sự có cung tốt vô chủ, tặng cho Công tử cũng không sao, chỉ là về cây cung Công tử muốn tìm, ta cũng không biết, lát nữa ta sẽ cho người giúp Công tử hỏi thăm." "Nữ Quân không cần phiền phức, chỉ cần Nữ Quân cho phép, ta có thể dùng Xạ Nhật Tiễn dẫn xuất cây cung đó!" Chu Trần nói.

"Nếu đã như vậy, Công tử cứ việc thi triển, thiếp thân cũng tò mò Thanh Khâu có cây cung tốt vô chủ nào!" Bạch Tâm Nguyệt đồng ý.

Nhưng nàng nhấn mạnh "cung tốt vô chủ", nếu là có chủ, nhất định không thể đưa cho Chu Trần.

"Đa tạ Nữ Quân!" Chu Trần cảm ơn xong, lấy ra Xạ Nhật Tiễn đã thuế biến thành Khai Thiên Thần Khí, thần lực quán nhập vào đó.

Ong!

Xạ Nhật Tiễn chấn động, từng đạo khí phong mang thẳng lên trời cao, tựa như có thể xuyên thủng thương khung, khuấy động mây gió khắp trời.

"Xạ Nhật Tiễn này…" Bạch Tâm Nguyệt kiều khu chấn động, có cảm giác bị khí phong mang của mũi tên đâm đau, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

Xạ Nhật Tiễn này dường như có chút quá mạnh mẽ a.

Xạ Nhật Tiễn nguyên bản tự nhiên không mạnh đến vậy.

Nhưng đây là Xạ Nhật Tiễn đã thăng cấp thành Khai Thiên Thần Khí, mạnh hơn Xạ Nhật Tiễn trước đó không chỉ một bậc, tiềm lực phi phàm.

Oanh long long!

Đúng lúc này, một ngọn đồi nhỏ ở Thanh Khâu nổ tung, một đạo

thần quang hạo hãn thẳng lên trời, tỏa ra đế uy nồng đậm.

"Chuyện gì vậy?" "Đó là cái gì?" "Là Đế Binh!" "Hình như là một cây cung!

Thanh Khâu chúng ta có Đế Binh như vậy sao?" Vô số cường giả bị kinh động, Thanh Khâu hồ tộc sở hữu không chỉ một kiện Đế Binh, nhưng lại không có Đế Binh dạng cung này.

"Đây là… Chấn Thiên Cung của Thượng Cổ Nghệ Đế?" Nơi sâu trong Thanh Khâu, Thiên Hồ Nữ Đế với đôi mắt đẹp tuyệt thế xuyên thủng hư không, trong chớp mắt liền nhận ra lai lịch của nó.

"Truyền thuyết Thượng Cổ Nghệ Đế và tiên tổ Thanh Khâu ta có một đoạn tình duyên, không ngờ Thượng Cổ Nghệ Đế lại đặt Chấn Thiên Cung ở Thanh Khâu!" Ngay cả nàng cũng không biết Thanh Khâu có Chấn Thiên Cung.

"Không đúng a…" Thiên Hồ Nữ Đế mỹ mâu quét qua Xạ Nhật Tiễn trong tay Chu Trần, trong mắt nghi hoặc càng đậm.

Xạ Nhật Tiễn và Chấn Thiên Cung là một bộ Đế Binh.

Chương 191

Theo lý mà nói bản chất tương đồng.

Nhưng với nhãn lực của nàng, có thể rõ ràng cảm nhận Xạ Nhật Tiễn mạnh hơn Chấn Thiên Cung về bản chất quá nhiều, điều này quả thực không thể tin nổi.

Nếu Chấn Thiên Cung bản chất mạnh hơn Xạ Nhật Tiễn, nàng cũng sẽ không quá ngạc nhiên, dù sao trong cung tên, cung mới là quan trọng nhất.

Chỉ cần cung tốt, dù không có mũi tên, tên ngưng tụ bằng thần lực bản thân, uy lực vẫn vô cùng.

"Thật sự là Chấn Thiên Cung!?" Bạch Tâm Nguyệt trừng lớn mắt, vẻ mặt khó tin.

"Quả nhiên là Chấn Thiên Cung!" Chu Trần không hề bất ngờ, khi Xạ Nhật Tiễn cảm ứng được có thần cung, Chu Trần nghĩ ngay đến Chấn Thiên Cung của Thượng Cổ Nghệ Đế.

Ong ong ong!

Xạ Nhật Tiễn không ngừng chấn động, như một tuyệt thế mỹ nữ, trong chớp mắt liền hấp dẫn Chấn Thiên Cung bay đến, rơi xuống trước mặt Chu Trần.

Chu Trần giơ tay nắm lấy Chấn Thiên Cung, nhưng không ngờ Chấn Thiên Cung lại chấn động, một cỗ đại lực chấn văng bàn tay Chu Trần.

Giống như một liệt nữ trinh tiết, không cho Chu Trần chạm vào.

Bốp bốp!

Xạ Nhật Tiễn bay đến, "bốp bốp" hai tiếng, trực tiếp 'đánh choáng' Chấn Thiên Cung.

Chu Trần lần nữa nắm lấy Chấn Thiên Cung.

Lần này Chấn Thiên Cung ngoan ngoãn.

Tựa như liệt nữ mới đến thanh lâu bị lão tú bà điều giáo xong, trong lòng ủy khuất, nhưng không thể làm gì khác, chỉ đành mặc cho Chu Trần 'chơi đùa'.

"Cung tốt!" Khẽ vuốt Chấn Thiên Cung, Chu Trần yêu thích không rời tay.

Bản thân hắn là xạ thủ khởi nghiệp.

Võ công tu luyện đầu tiên chính là Nghệ Tiễn Thuật, chỉ là theo tu vi tăng cao, Nghệ Tiễn Thuật dần dần không đủ dùng, Chu Trần cũng rất ít dùng cung.

Nhưng giờ đây nắm lấy Chấn Thiên Cung và Xạ Nhật Tiễn, Chu Trần như trở về thuở ban đầu, tâm triều bành trướng, một luồng phong mang thấu thể mà ra, thẳng tắp xuyên mây trời.

Hắn quả nhiên là xạ thủ bẩm sinh.

Yêu thích bắn tên nhất.

Hút sữa… (Người).

"Vậy mà cứ thế thu phục một kiện Đế Binh?" Tam quan của Bạch Tâm Nguyệt điên đảo, đầy vẻ khó tin, Đế Binh có linh, không dễ chinh phục đến vậy.

"Chi Xạ Nhật Tiễn này quả nhiên phi thường!" Thiên Hồ Nữ Đế thấy vậy, càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Đối với Chấn Thiên Cung, nàng không có ý nghĩ gì.

Đối với cường giả Đại Đế mà nói, Đế Binh của chính mình mới là quan trọng nhất, Đế Binh của người khác bọn họ không coi trọng.

Huống hồ vì một kiện Đế Binh mà đối địch với Chu Trần, được không bù mất.

Bạch Tâm Nguyệt thấy Thiên Hồ Nữ Đế không có bất kỳ động tĩnh nào, biết đối phương đã ngầm cho phép Chu Trần mang Chấn Thiên Cung đi, khẽ cười duyên dáng: "Chúc mừng Chu công tử đoạt được Chấn Thiên Cung, giờ đây Xạ Nhật Tiễn và Chấn Thiên Cung tề tụ, có thể nói như hổ thêm cánh, tương đắc ích chương!" "Đa tạ Nữ Quân, coi như ta nợ Thanh Khâu một nhân tình!" Chu Trần cười cười.

Tuy Chấn Thiên Cung không phải của Thanh Khâu, nhưng dù sao cũng ở Thanh Khâu, hắn lấy đi cũng không thể không có biểu thị gì.

"Nhân tình của Công tử còn quý hơn Đế Binh, Thanh Khâu chúng ta quả là kiếm lớn rồi!" Bạch Tâm Nguyệt cười rạng rỡ.

Lời này là tâng bốc, nhưng cũng là sự thật.

Một khi Chu Trần thành Đế, nhân tình này còn quý hơn Đế Binh.

Huống hồ tiềm lực của Chu Trần, còn xa mới chỉ dừng lại ở đây.

Chu Trần ném Chấn Thiên Cung vào Hồng Trần Thiên Chu, để nó dung nhập vào Thiên Chu, lần nữa khai tịch ra một phó đơn nguyên – Chấn Thiên Giới.

Chấn Thiên Cung thuế biến thành Khai Thiên Thần Khí, hoàn mỹ thích phối với Xạ Nhật Tiễn.

Hồng Trần Thiên Chu theo đơn nguyên mới được khai tịch, lại mạnh hơn mấy phần, số lá của Cây Thế Giới trong Hồ Lôi Sinh Mệnh đạt đến mười ba lá.

Chu Trần tâm tình đại hảo.

Bạch Tâm Nguyệt thiết yến khoản đãi, Chu Trần không từ chối, chén rượu giao hoán, tiệc tùng vui vẻ, chủ khách đều tận hưởng.

Trăng đã quá nửa đêm.

Chu Trần rượu no cơm say.

Ôm ấm áp học hồ ngữ.

Chu Trần muốn học tiếng hồ ly rồi.

Chính xác hơn là Hồ ngữ.

Đặc biệt là nhìn hai tuyệt thế mỹ nhân cảnh Vương Giả bên cạnh đang rót rượu cho mình, phần cơ thể đầy đặn mê người thỉnh thoảng cọ qua cánh tay hắn, khiến Chu Trần tâm viên ý mã, một mảnh lửa nóng.

Hai tuyệt thế mỹ nhân này một người tên Mai Tam Nương, một người tên Tân Thập Tứ Nương.

Không thể không nói, hai cái tên này rất hay.

Chu Trần rất thích.

Đặc biệt là bầu ngực đầy đặn kia, cặp đùi dài trắng nõn mềm mại… Hắn rất khó tưởng tượng nếu đầu chôn vào đó, sẽ là tư vị tuyệt vời đến mức nào?

Tiểu hồ ly đã say, được hai thị nữ đưa xuống.

Chu Trần cũng mang theo mấy phần say ý, dưới sự dìu đỡ của Mai Tam Nương và Tân Thập Tứ Nương về phòng.

Mùi hương thoang thoảng dịu nhẹ vương vấn bên mũi, Chu Trần nhìn cặp đùi ngọc thon dài, mềm mại của Mai Tam Nương bên phải, ánh mắt theo đường cong của chân di chuyển, cuối cùng dừng lại ở gốc đùi trắng nõn đầy đặn quyến rũ mà hắn yêu thích nhất… Đáng tiếc Mai Tam Nương mặc một chiếc váy dài mỏng màu đen, cảnh

tuyết nhỏ bé động lòng người nhất kia, hắn không thể nhìn thấy.

Ngay cả đôi chân đẹp đó, cũng chỉ ẩn hiện.

Chu Trần trong lòng khẽ động, bàn tay ôm eo mềm mại của Mai Tam Nương trượt xuống, dùng sức bóp nhẹ lên cặp mông căng tròn mềm mại.

"Công tử…" Mai Tam Nương khẽ run lên, đôi mắt mị hoặc như nước mùa xuân, ngập nước nhìn Chu Trần, khép chặt hai chân.

"Tam Nương, thật sự quyết định rồi?" Chu Trần cười cười, tay phải vuốt ve cặp mông căng đầy đàn hồi, tay trái cũng không rảnh rỗi.

Hắn làm việc vốn công bằng.

Tay trái cũng trượt xuống, dùng sức bóp nhẹ cặp mông mềm mại của Tân Thập Tứ Nương: "Thập Tứ Nương, nàng đã nghĩ kỹ chưa?" Chu Trần có thiên phú đặc biệt "ngửi hương nhận mỹ nhân", chỉ cần ngửi hương thơm thoang thoảng dịu nhẹ trên người họ, liền biết cả hai vẫn còn là xử nữ.

Có thể thấy cả hai đều không phải loại hồ ly tinh phóng đãng kia.

"Vâng, có thể phục thị Công tử, là vinh hạnh của nô gia!" Mai Tam Nương và Tân Thập Tứ Nương thẹn thùng cúi đầu, thân thể đầy đặn run rẩy, má trắng nõn ửng hồng, ngón tay Chu Trần khẽ vuốt ve mí mắt họ, trong mắt dâng lên màn sương.

Chu Trần ngẩng đầu nhìn họ… Ánh trăng nhàn nhạt từ trên trời cao đổ xuống, làm cho thân thể cao ráo đầy đặn của hai nàng, được tôn lên như nữ thần dưới trăng.

Mai Tam Nương váy đen đầy đặn, Tân Thập Tứ Nương y phục trắng như tuyết, mày mắt như vẽ, da thịt như tuyết, mái tóc xanh mượt rủ xuống tận eo thon, lại phối hợp với khuôn mặt ửng hồng hơi thẹn thùng nhưng mị hoặc và ánh trăng chiếu rọi, càng thêm phần mỹ

lệ động lòng người.

"Tam Nương, Thập Tứ Nương, hai nàng thật đẹp!" Chu Trần nâng chân đóng cửa lại, ôm hai nàng đến trước cửa sổ phòng, thưởng thức ánh trăng đêm nay đặc biệt sáng.

"Công tử muốn ngắm trăng ở đây sao?" Mai Tam Nương ngón tay ngọc thon dài chống lên bậu cửa sổ, giọng nói nhẹ nhàng, khẽ cúi đầu, ánh trăng chiếu rọi khuôn mặt xinh đẹp, tựa như lửa nóng rực.

"Đúng vậy, nơi đây rất đẹp!" Ngẩng đầu nhìn trăng tròn trên bầu trời, Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần nhanh như điện chớp, đột nhiên khẽ cởi dây lưng hai nàng, là quần trượt xuống.

Thoáng chốc, hai thân thể ngọc ngà trắng như tuyết, không chút che giấu, liền hiện ra trước mắt Chu Trần.

Ánh trăng vốn sáng người dường như trong khoảnh khắc này cũng trở nên ảm đạm vô quang.

Chu Trần say đắm nhìn hai thân thể trắng nõn hoàn mỹ trước mặt.

Thân hình của Mai Tam Nương và Tân Thập Tứ Nương, đều cao ráo mà đầy đặn, vòng eo thon nhỏ, một tay có thể ôm trọn, da thịt như tuyết như ngọc, mềm mại nõn nà, có thể xưng là tuyệt đại vưu vật.

Chỉ có thể nói không hổ là hồ ly tinh!

"Công tử…" Gió đêm mang theo một chút hơi lạnh, giọng nói nhẹ nhàng thẹn thùng của Mai Tam Nương và Tân Thập Tứ Nương mang theo chút căng thẳng và lo lắng.

"Tam Nương, Thập Tứ Nương, hai nàng yên tâm, ta nhất định sẽ giúp hai nàng thức tỉnh huyết mạch cường đại!" Chu Trần nhìn chằm chằm vào đôi mắt của hai nàng, ánh mắt như dao nhọn bắn vào mắt họ, giọng nói khàn khàn.

Cả hai đều có tu vi Vương Giả, có bảy cái đuôi hồ ly.

Ban đầu khi sinh ra họ chỉ có sáu đuôi, thiên phú chỉ có thể tính là trung đẳng, qua nỗ lực của họ, cuối cùng cũng tu thành Vương Giả, số đuôi hồ ly tăng thêm một cái, đạt đến bảy cái.

Số lượng đuôi hồ ly không phải bất biến.

Ví dụ như hồ ly sinh ra chỉ có một đuôi, nhưng nếu tu vi đạt đến cảnh giới thứ hai, cũng sẽ mọc thêm một cái, đạt đến cảnh giới thứ ba, thì sẽ có ba cái.

Nói tóm lại, hồ ly cảnh giới Vương Giả, ít nhất là thất vĩ.

Nhưng hồ ly thất vĩ chưa chắc đã là Vương Giả.

Giống như tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất, nàng có tám đuôi, nhưng không phải Vũ Hoàng, hiện tại vẫn chỉ là Vương Giả mà thôi.

Số lượng đuôi hồ ly đại biểu cho thiên phú tiềm lực, Chu Trần có thể trợ giúp người khác thức tỉnh huyết mạch Hoàng Giả, huyết mạch Đại Đế, trợ giúp họ tăng cường thiên phú tiềm lực, hẳn là không vấn đề gì.

Chu Trần giúp họ thăng cấp lên Bát Vĩ tuyệt đối không thành vấn đề, thậm chí Cửu Vĩ cũng có khả năng.

"Ta sẽ châm cứu cho hai nàng thử trước!" Chu Trần lấy ra bản nguyên thần binh bẩm sinh Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm, bắt đầu từ Mai Tam Nương, nhắm vào huyệt vị sâu kín trong cơ thể nàng, trực tiếp đâm vào.

Mai Tam Nương run lên, nhưng vì có thể thăng cấp thiên phú tiềm lực, nàng cắn chặt răng ngọc, dù có khổ đến mấy, mệt đến mấy, đau đến mấy, khó khăn đến mấy, nàng cũng có thể kiên trì.

Đồng tử Tân Thập Tứ Nương co rút lại, bị sự khủng bố của Thái

Ất Tiên Hạc Thần Châm dọa sợ.

Nàng cảm giác mình sẽ chết.

Chu Trần không biết suy nghĩ của Tân Thập Tứ Nương, lúc này hắn dốc sức tập trung châm cứu liệu thương giải độc cho Mai Tam Nương, giúp nàng thức tỉnh huyết mạch.

Chỉ cần bức ra dịch độc bên trong, rồi phối hợp với thần lực tạo hóa của hắn để dưỡng dục bản nguyên sinh mệnh của họ, chắc chắn có thể giúp họ thức tỉnh.

Thời gian trôi qua.

Một đêm lặng lẽ trôi đi.

Chu Trần đã không biết mình châm bao nhiêu mũi, trên mặt Mai Tam Nương và Tân Thập Tứ Nương cũng lộ vẻ mệt mỏi, mắt sưng đỏ, nước mắt giàn giụa.

"Sắp xong rồi!" Chu Trần vận chuyển thần lực tạo hóa bàng bạc hạo hãn trong cơ thể, thông qua bản nguyên thần binh Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm, lần lượt truyền vào bản nguyên sinh mệnh trong độc nang của cả hai.

Trong khoảnh khắc.

Hai nàng run rẩy như say thuốc, dịch độc trong cơ thể như thủy triều trào ra khỏi cơ thể, một cảm giác nhẹ nhõm sảng khoái như trút được gánh nặng ập đến trong lòng.

Thần lực tạo hóa của Chu Trần ẩn chứa tạo hóa vô tận, có một loại sảng khoái không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để miêu tả, như thể toàn bộ thân tâm đều được tẩy lễ, khiến người ta trầm luân.

Hai nàng không dám chậm trễ, vội vàng vận công luyện hóa.

Chốc lát sau.

Mai Tam Nương và Tân Thập Tứ Nương với vẻ mặt chấn động và khó tin nhìn sự thay đổi của bản thân.

Tha họ phía sau lưng vậy mà lại mọc ra cái đuôi hồ ly thứ tám trắng muốt, tuy chỉ là một đoạn rất ngắn, nhưng cũng chứng tỏ họ đã thành công.

Chỉ cần sau này cố gắng thêm vài lần, là có thể hoàn toàn thức tỉnh Bát Vĩ, thậm chí Cửu Vĩ cũng không phải là không thể.

"Công tử, đa tạ người!" Cảm kích và hưng phấn không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để miêu tả ập đến trong lòng, hai nàng ôm chặt lấy Chu Trần, hận không thể cùng Chu Trần cả đời không rời.

Rầm!

Cửa sổ đột nhiên bị va đập mở toang, một con tiểu hồ ly đỏ nhảy vào.

Đôi mắt nàng như hồng bảo thạch nhìn chằm chằm ba người Chu Trần, mặt đầy phẫn nộ: "Mai Tam Nương, Tân Thập Tứ Nương, các ngươi lại dám lén lút!" Tiểu hồ ly rất tức giận.

Giống như đồ của mình bị ăn trộm vậy.

"Phượng Thất công chúa!" Mai Tam Nương, Tân Thập Tứ Nương sắc mặt trắng bệch, trong lòng hổ thẹn, cúi đầu yếu ớt nói: "Phượng Thất công chúa, xin lỗi người!

Thiếp quá muốn tiến bộ rồi!" "Phượng Thất công chúa, ta quá muốn tiến tới rồi!" "Ngươi... các ngươi..." Tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất trợn mắt nhìn, muốn nói gì đó nhưng nhất thời không biết mở lời thế nào.

"Ngươi xem, nàng lại sốt ruột rồi!" Chu Trần túm lấy gáy tiểu hồ ly định mệnh, xách đến trước mặt, dùng ngón cái và ngón trỏ véo véo cái má nhỏ bầu bĩnh, mềm mại lông xù của tiểu hồ ly.

“A a a, đồ đại xấu xa, mau bỏ cái tay bẩn thỉu của ngươi ra!” Tiểu hồ ly nhe răng trợn mắt, bộ lông mượt mà dựng đứng lên.

Bàn tay vô lại của hắn lại véo mặt nàng sao!?

Thật đáng ghét!

Hai người ngẩng đầu, vẻ e lệ vạn phần, không dám đối mặt Chu Trần.

“Ngươi đồ đại xấu xa, ai thèm chứ!” “Chẳng lẽ nàng biến thành hồ ly đực rồi ư?” Cái cúi đầu dịu dàng ấy, tựa như đóa sen yếu ớt không chịu nổi làn gió mát, vẻ thẹn thùng đáng yêu.

Nàng thích ‘khấu tuyết’.

Chu Trần lấy ra Huyền Âm Khoách Thiên Kềm thần binh phụ trợ, kiểm tra tỉ mỉ cho hai nàng.

Ngay sau đó, Mai Tam Nương và Tân Thập Tứ Nương trợn tròn mắt, vẻ mặt chấn động.

“Còn có khí tức của hai nàng hồ ly phong tình!” “Ưm!” Bàn tay Chu Trần lại thò vào miệng nàng. …… Tiểu hồ ly cắn Chu Trần một cái thật mạnh, để lại một lời hăm dọa rồi hóa thành một đạo hồng ảnh, biến mất trong phòng.

Không ngờ tiểu công chúa lại bị Chu Trần nhấc bổng lên không, còn bị vạch chân sau ra kiểm tra giới tính.

Thật sự là ‘tiểu đao đâm vào mông, mở mang tầm mắt’.

Đầu ngón tay Chu Trần đẩy nhẹ lễ vật, nhìn Mai Tam Nương và Tân Thập Tứ Nương.

Thế nhưng các nàng theo bản năng lại mau chóng đeo lễ vật vào!

“Các nàng mới sơ bộ mọc ra cái đuôi thứ tám, ta phải kiểm tra kỹ càng tình hình thức tỉnh cho các nàng!” “Phì phì phì!” Chu Trần trong

lòng khẽ động.

Các nàng chợt nhớ đến trước đây, cũng từng bị Chu Trần vạch chân ra.

Và bị hắn… Hai người cúi thấp đầu, gò má đỏ bừng.

“Thích không?” Tiểu hồ ly đột nhiên trợn to mắt, khó tin nhìn Chu Trần.

Chu Trần nhướng mày, nhấc bổng tiểu hồ ly lên không, túm lấy hai chân sau của nàng, vạch ra xem xét.

Chu Trần nhìn chằm chằm vào đôi mắt các nàng, lau khô nước mắt cho các nàng, sau đó lại lấy ra hai cặp Long Hổ Âm Dương Đảm thần binh do chính tay hắn luyện chế, tặng làm lễ vật.

Hắn bị cắn.

“Nàng xem, nếu nàng muốn, ta đâu có không cho, nàng sốt ruột làm gì?” “Công tử...” Chu Trần cười, đột nhiên cổ tay khẽ động.

Còn về việc thích hay không... các nàng cũng không rõ.

Ánh mắt hắn lướt qua đôi mắt sưng đỏ, đẫm lệ của hai nàng, nâng bàn tay rộng lớn, lấy ra khăn lụa lau đi giọt lệ nơi khóe mắt cho các nàng.

“Ta sẽ không thèm nói chuyện với ngươi nữa!” Hắn còn chu đáo đặt chúng lên người các nàng.

Tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất chửi bới ầm ĩ rồi bỏ chạy thục mạng khỏi chỗ Chu Trần, uất ức không thôi, lại bị Chu Trần khi dễ.

“Đồ đại xấu xa!” Tiểu hồ ly vẫy vẫy đầu, nghiến răng nghiến lợi nhìn Chu Trần: “Thật đáng ghét.” “Vẫn là hồ ly cái!” Chu Trần cười, kỳ thực hắn rất hiếu kỳ dáng vẻ của tiểu hồ ly khi biến thành người sẽ ra sao.

“Đồ xấu xa!” Mai Tam Nương và Tân Thập Tứ Nương hai chân khẽ siết, nhìn nhau một cái, tỏ ý cảm tạ.

Chương 192

"Tạ ơn công tử!" Không ngờ lại nhấc bổng nàng lên không, còn xem nàng là đực hay cái.

Thật quá xấu xa!

"Ai là đồ đại xấu xa vậy?" Một con tiểu bạch hồ thân hình linh hoạt nhảy đến bên tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất, đôi mắt to linh động lấp lánh hỏi.

"Tiểu Thúy, ngươi dọa ta giật mình!" Tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất thấy tiểu bạch hồ giơ móng vuốt nhỏ vỗ vào đầu nó, không vui nói, chỉ là nàng lại nghĩ đến những trò xấu xa của Chu Trần.

Tiểu hồ ly hai chân khẽ siết, nàng cảm giác mình sẽ hư hỏng mất.

Kiếm Nhị Thập Tam quá mạnh mẽ.

"Ầm ầm ầm!" Chân trời đột nhiên truyền đến tiếng gió sấm, chỉ thấy trên vòm trời, mây biển cuồn cuộn, một con giao long khổng lồ từ trong biển mây thò đầu ra.

"Phượng Thất, ta đến rồi!" Âm thanh hùng hồn như tiếng hồng chung từ chân trời truyền đến, sắc mặt tiểu hồ ly chợt biến: "Lại là tên khốn này!" Tiểu hồ ly quay người bỏ đi.

Con giao long trên không trung từ trong biển mây lao xuống, lập tức kinh động vô số người.

"Là Bạch Hổ Thánh Tử Bạch Không Thánh!" "Đây là tọa kỵ mới của Bạch Không Thánh ư?

Lại là một con giao long cấp Yêu Vương!" "Thật lợi hại!" Trên đỉnh đầu giao long, một thân ảnh khôi ngô chắp tay đứng thẳng, một thân trường bào vàng óng, đôi mắt như điện, tựa như một tôn Hỗn

Thế Ma Vương.

Chính là Bạch Không Thánh, Thánh tử Bạch Hổ tộc.

"Ầm!" Bạch Không Thánh mang theo một trận cuồng phong dữ dội đáp xuống trước mặt tiểu hồ ly, chặn đường nàng, lớn tiếng nói: "Phượng Thất, nàng thấy con giao long này của ta thế nào?" "Cũng thường thôi!" Tiểu hồ ly liếc nhìn con giao long khổng lồ, tiện miệng đáp qua loa.

"Tuy thực lực có yếu hơn một chút, nhưng đây là do ta tự mình thu phục, không hề dựa vào sức mạnh của người khác!" Bạch Không Thánh với thân thể khôi ngô chắn trước mặt tiểu hồ ly, vẻ mặt kiêu ngạo, hệt như một thiếu gia nhà giàu tự mình kiếm tiền mua được chiếc Bugatti, chạy đến khoe khoang trước mặt nữ thần mình thích vậy.

"Phượng Thất, ta đưa nàng đi cảm thụ một chút, tuy con giao long này yếu hơn ta không ít, nhưng tốc độ rất nhanh." Bạch Không Thánh mời: "Hơn nữa khi đi bắt giao long, ta còn bắt được một con gà quý Bát Bảo, ta đã cho đầu bếp của Thần Cư hầm, giờ chắc cũng gần xong rồi!" "Ta biết nàng thích ăn gà nhất, là hầm riêng cho nàng đấy!" "Không có khẩu vị, không muốn ăn!" Tiểu hồ ly không khỏi nghĩ đến Mai Tam Nương và Tân Thập Tứ Nương trộm gà.

Hai nàng ăn đến bụng nhỏ căng tròn, miệng đầy dầu mỡ.

Con gà lớn như vậy, không biết các nàng ăn thế nào mà hết được.

Cũng không sợ bị nghẹn.

"Ầm ầm ầm!" Gió mây cuồn cuộn, một cỗ chiến xa bạc trắng nghiền nát hư không mà đến, con vật kéo xe chính là một con sư tử vàng uy vũ hùng tráng vô cùng.

Bờm sư tử vàng óng tung bay trong gió, bốn móng đạp lửa, tuy chỉ

lớn mười trượng nhưng thân hình tựa hồ vô cùng vĩ đại.

Ngay cả con giao long cấp Yêu Vương của Bạch Không Thánh cũng không khỏi sợ hãi phục sát đất, run rẩy.

Ánh mắt Bạch Không Thánh ngưng lại, chết lặng nhìn cỗ chiến xa bạc trắng và con sư tử lông vàng kia.

Yêu Hoàng!

Yêu thú có cảm giác rất nhạy bén, hắn biết con sư tử lông vàng kia là một Võ Đạo Hoàng Giả, một tồn tại cấp Yêu Hoàng.

Đừng thấy Yêu Vương và Yêu Hoàng chỉ kém nhau một cảnh giới, nhưng thực lực hai bên khác biệt một trời một vực, địa vị càng không thể so sánh.

Phụ thân hắn, tộc trưởng Bạch Hổ tộc, cũng chỉ là Yêu Hoàng mà thôi.

"Liệt Diễm Sư Hoàng!

Chu Trần!" Bạch Không Thánh không ngờ lại gặp Chu Trần ở đây.

Hôm qua Chu Trần mới đến Thanh Khâu, tuy náo loạn lớn, nhưng Bạch Không Thánh lúc đó mới đi thu phục giao long về.

Hắn còn chưa về nhà, đã trực tiếp đến Thanh Khâu.

Tuy nhiên, tên Chu Trần hắn đã nghe qua.

Trận chiến Lạc Nhật Sơn Mạch đã truyền đi khắp nơi.

"Ầm!" Liệt Diễm Sư Hoàng kéo chiến xa dừng lại trước mặt tiểu hồ ly, cửa xe mở ra, Chu Trần cười với tiểu hồ ly: "Lên xe đi, ca đưa nàng đi dạo mát!" "Vút!" Tiểu hồ ly không nói nhiều, lập tức nhảy lên chiến xa, ngồi vào lòng Chu Trần.

“Rắc!” Bạch Không Thánh nắm chặt quyền, đó là âm thanh của trái tim tan vỡ.

Hắn mời Bạch Phượng Thất đi dạo, nàng không đi.

Hắn mời Bạch Phượng Thất ăn gà, nàng không có khẩu vị.

Chu Trần chỉ một câu nói là nàng đã lên xe.

Đáng ghét!

Chỉ là nhìn tọa giá của Chu Trần, rồi nhìn tọa giá của mình, Bạch Không Thánh biết mình đã bị nghiền nát rồi.

“Chu Trần, ta muốn khiêu chiến ngươi!” Bạch Không Thánh càng nghĩ càng tức giận, trong tay hiện ra một cây Lang Nha Bổng vàng óng dài một trượng hai, trên đỉnh là từng chiếc răng sói sắc bén.

Đây là một kiện Vương Giả Thần Binh vô cùng cường đại.

Thân gậy Lang Nha Bổng được đúc từ sự pha trộn nhiều loại tiên kim, còn những chiếc răng sói trên đó được luyện chế từ răng hổ của các cường giả Bạch Hổ tộc đã ngã xuống, tăng cường sức mạnh cho Bạch Không Thánh rất nhiều.

Hắn cầm Lang Nha Bổng, chỉ vào Chu Trần: “Nếu là nam nhân thì hãy đấu một chọi một với ta, kẻ thua tự giác cút đi, không được phép gặp lại Phượng Thất!” Yêu tộc lấy cường giả làm tôn, trần trụi hơn Nhân tộc rất nhiều.

Nhân tộc thường hay tự khoác lên mặt một lớp vỏ bọc.

Chỉ cường giả mới xứng có quyền giao phối!

“Xem ra ngươi cũng là một con hổ sảng khoái, ta sẽ thành toàn cho ngươi, bồi ngươi khởi động một chút!” Chu Trần buông Mai Tam Nương và Tân Thập Tứ Nương đang ở hai bên, đứng dậy từ trong chiến xa, từ trên cao nhìn xuống Bạch Không Thánh: “Lát nữa ta còn

phải ‘kích chiến một tràng’ với tiểu hồ ly, chơi với ngươi một lát cũng coi như cho ngươi có chút cảm giác tham gia!” “Cuồng vọng!” Bạch Không Thánh lửa giận bốc lên ba trượng, cái gì mà “có chút cảm giác tham gia”?

Sống có thể nhẫn, cái này không thể nhẫn!

“Ăn ta một gậy!” Bạch Không Thánh vọt lên, Lang Nha Bổng trong tay tỏa ra hổ uy đáng sợ, đây là uy lực của Thần thú.

Bạch Không Thánh lĩnh ngộ là Áo nghĩa Kim, sắc bén vô cùng, bản thân tu vi đã đạt đến Vương Giả trung kỳ.

Chu Trần tuy võ đạo tu vi mới Thần Thông cảnh, kém Bạch Không Thánh hai đại cảnh giới, nhưng hắn đã Tiên Đạo Luyện Hư, thêm vào nội tình vô song, dù không mượn sức mạnh của các nữ nhân trong Phong Nguyệt Bảo Giám, cũng có thể đối phó Bạch Không Thánh.

“Ầm ầm ầm!” Một đạo lôi đình nổ vang giữa không trung, với thế sét đánh không kịp bưng tai đánh thẳng vào người Bạch Không Thánh.

Bạch Không Thánh cầm Lang Nha Bổng bổ xuống, kết quả còn chưa kịp đánh trúng Chu Trần đã bị đánh bay ngược trở lại với tốc độ nhanh hơn.

Nắm giữ Ngũ Lôi.

Đây là một môn Thiên Cương Thần Thông của Chu Trần, uy lực cực lớn, vượt cấp mà chiến, dễ như ăn cơm uống nước.

Toàn thân Bạch Không Thánh cháy đen, nhưng với tư cách là Yêu Vương, lại là Thần thú Bạch Hổ, da dày thịt béo, dù phải chịu một chiêu Thiên Cương Thần Thông của Chu Trần vẫn sống động như rồng như hổ.

“Bạch Hổ Kim Cương Biến!” Thân hình hắn biến hóa, thân cao

đột nhiên phóng đại đến trăm trượng, toàn thân như được đúc bằng kim cương, cơ bắp cuồn cuộn, lực lượng kinh khủng chấn động hư không.

Lang Nha Bổng trong tay hắn cũng biến dài một trăm tám mươi trượng, như cột chống trời, hung hăng đè xuống Chu Trần.

Chu Trần ngẩng đầu nhìn Lang Nha Bổng như ngọn núi đổ ập xuống, một tay chắp sau lưng, một tay khẽ giơ lên cong ngón búng một cái, nhanh như chớp giật mạnh mẽ đánh vào Lang Nha Bổng của Bạch Không Thánh.

"Đang!" Tiếng vang trầm đục cùng ba động thần lực bùng nổ giữa không trung, sau đó, thân hình Bạch Không Thánh bị chấn cho lùi lại liên tục, rơi xuống đất, kéo lê một vết dài mấy chục trượng.

"Sức mạnh không tệ, học từ sư nương ngươi đấy à?" Chu Trần cười nói!

"Khốn nạn!" Bạch Không Thánh vừa kinh vừa giận, dám cười nhạo sức mạnh của hắn yếu ớt.

"Chà!" Thấy một đòn của Chu Trần lại dùng một ngón tay búng bay Lang Nha Bổng Vương Giả Thần Binh của Bạch Không Thánh, vô số hồ ly đã bị hấp dẫn đến xem đều trợn tròn mắt, một mảnh xôn xao.

Các nàng biết Chu Trần thiên tư yêu nghiệt, không thể so sánh với Bạch Không Thánh.

Nhưng Chu Trần chỉ là tu vi Thần Thông cảnh, còn Bạch Không Thánh là Vương Giả, lại là Thần thú Bạch Hổ tộc.

Trong cùng cảnh giới, sức mạnh Yêu tộc phổ biến mạnh hơn Nhân tộc, huống chi là Thần thú Bạch Hổ.

Đặc biệt là trong tình huống còn có chênh lệch hai đại cảnh giới.

Chu Trần đơn giản là một yêu nghiệt, một quái thai.

Sức mạnh này khủng bố đến mức không giống người.

Ngay cả Thần thú cũng tự thấy không bằng.

Kỳ thực, Chu Trần vừa rồi chỉ đơn giản cong ngón búng một cái, đã dùng một môn Thiên Cương Thần Thông — Hiệp Sơn Siêu Hải.

Môn thần thông này khiến Chu Trần có vô biên thần lực.

Mới có thể dùng tu vi Thần Thông cảnh chấn lui Bạch Không Thánh của Bạch Hổ tộc ở cảnh giới Vương Giả.

"Sức mạnh thật cường đại!" Cánh tay Bạch Không Thánh tê dại, trong lòng cuồn cuộn sóng biển, Bạch Hổ tộc của hắn tuy không thể sánh bằng Long Tượng hai tộc nổi tiếng về sức mạnh, nhưng cũng không phải kẻ khác có thể so bì.

Không ngờ hôm nay lại bị một Nhân tộc kém hai cảnh giới nghiền ép.

Hắn còn hoài nghi mình mới là Nhân tộc, còn Chu Trần là một Hung thú hồng hoang khoác da người!

"Ngươi cũng đỡ ta một chiêu!" Chu Trần trong tay Vạn Tượng Thần Binh đã biến thành Khai Thiên Thần Khí ngưng tụ thành một thanh trường đao, lưỡi đao sắc bén khiến người ta kinh hãi, không gian ẩn ẩn nứt ra từng khe hở!

Vô biên đao ý xông thẳng lên trời, vô số hồ ly lông tơ dựng đứng, tim đập thịt giật, cảm giác toàn thân như bị đao cắt.

Bạch Không Thánh đang đối diện, ánh mắt ngưng trọng, một cảm giác nguy cơ chưa từng có dâng lên trong lòng.

Tựa hồ nhát đao này, nếu không đỡ được, hắn sẽ chết.

"Bạch Hổ Thần Ma Biến!" Kèm theo tiếng hổ gầm chấn thiên

động địa, Bạch Không Thánh đột nhiên hóa thành một con cự hổ ngàn trượng.

Con cự hổ này toàn thân lông trắng như tuyết, tựa như bạc đúc, há cái miệng rộng như chậu máu, ngửa mặt lên trời gầm thét, một luồng khí tức hung hãn cực đoan và ba động năng lượng quét sạch bốn phương.

Cuồng phong nổi lên, cát bay đá chạy.

Vô số hồ ly đang xem chiến đều lùi lại.

Khoảnh khắc này, Bạch Không Thánh tựa hồ hóa thành một tôn thần hổ hung hãn, ma hổ, như thần ma, khí tức khủng bố ngút trời.

"Bạch Không Thánh đã dốc toàn lực rồi!" "Thần thú Bạch Hổ quả nhiên được trời ưu ái, Bạch Không Thánh tuy mới Yêu Vương trung kỳ, nhưng ngay cả đa số cường giả Yêu Vương đỉnh phong cũng tuyệt đối không phải đối thủ!" "Chu Trần dùng đao, hẳn là muốn thi triển Vô Thượng Thần Thông Lưỡng Giới Đao của Tử Phủ Thánh Địa!" "Nghe nói Chu Trần có bí pháp có thể trong nháy mắt tăng vọt tu vi, từng ở Đại Càn dùng Lưỡng Giới Đao chém giết một tôn Vương Giả!" "Nhưng Bạch Không Thánh không phải Vương Giả tầm thường có thể so sánh!" …… Bạch Tâm Nguyệt và các cường giả Hồ tộc đều chú ý trận chiến này, đồng thời cũng cảnh giác, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Đánh nhau thì được, nhưng không thể gây chết người.

Cả hai bên đều có lai lịch sâu xa.

Gây ra án mạng thì sự tình sẽ lớn chuyện.

"Ầm!" Chu Trần xuất đao.

Trên Đạo Thụ trong Hỗn Độn Thế Giới ở đan điền, cành thứ hai đại diện cho Lưỡng Giới Đao quang mang đại thịnh, lực lượng thần

thông của Lưỡng Giới Đao rót vào Vạn Tượng Thần Đao.

Chu Trần vẫn không mượn sức mạnh của các nữ nhân trong Phong Nguyệt Bảo Giám, nhẹ nhàng chém xuống Bạch Không Thánh một nhát.

Nhát chém này tựa hồ bình thường vô kỳ.

Trong hư không không có bất kỳ va chạm kinh thiên động địa nào, cũng không có bất kỳ dị tượng nào.

Nhưng khi nhát đao này chém xuống, Bạch Không Thánh trong lòng cảnh báo đại sinh.

Cảm thấy nguy hiểm tử vong.

"Rít!" Tất cả hồ ly vây xem đều hít vào một ngụm khí lạnh, từng đôi mắt hồ ly trợn trừng, trong lòng cuồn cuộn sóng biển.

"Thật lợi hại!" "Đây chính là Lưỡng Giới Đao sao?

Lại khủng bố đến thế!" "Quá đáng sợ rồi!" Vô số hồ ly hai chân khẽ siết chặt, cảm giác nhát đao này như bổ thẳng vào trong cơ thể các nàng, có một cảm giác linh hồn run rẩy.

"Uy lực của Lưỡng Giới Đao này tựa hồ quá mức cường hãn!" Ánh mắt Thiên Hồ Nữ Đế u u, với thân phận địa vị và thực lực của nàng, đối với Lưỡng Giới Đao của Tử Phủ Thánh Địa cũng không xa lạ.

Nàng mơ hồ cảm thấy Lưỡng Giới Đao của Chu Trần tựa hồ đã siêu việt phạm trù Vô Thượng Thần Thông.

"Đi thôi!" Không để ý Bạch Không Thánh, Chu Trần thu đao ngồi xuống giữa Mai Tam Nương và Tân Thập Tứ Nương, phân phó Liệt Diễm Sư Hoàng một tiếng.

Liệt Diễm Sư Hoàng bốn vó đạp động, kéo chiến xa cuồn cuộn

bay về phía chân trời.

Cửa chiến xa đóng lại, thoáng cái đã biến mất ở chân trời.

"Đại trượng phu nên như thế này!" Vô số hồ ly đực trong lòng ngưỡng mộ, tràn đầy sùng bái và kính sợ.

"Chu công tử thật lợi hại!" "Nhát đao kia của Chu công tử thật sự quá oai hùng, cảm giác như một đao bổ vào trong lòng nô gia!" "Chu công tử thật sự tràn đầy mị lực hùng tính!" Vô số hồ ly cái xuân tâm lay động, nhìn bóng lưng chiến xa của Chu Trần khuất dạng nơi chân trời, ý loạn tình mê, hận không thể lập tức sinh hầu tử cho Chu Trần!

Trong đầu các nàng ảo tưởng thân thể cường tráng kiện mỹ của Chu Trần ôm các nàng lên, rồi hung hăng mà yêu thương các nàng...

"Ta bại rồi!" Bạch Không Thánh đôi mắt vô thần, vết thương trên nhục thể và linh hồn còn là chuyện nhỏ, tổn thương trong tâm linh mới là lớn hơn.

Hắn từ nhỏ đã là thiên chi kiêu tử.

Vua của bách thú.

Dòng dõi chính thống của Thần thú Bạch Hổ tộc.

Nhưng hôm nay hắn đã bại.

Bị một Nhân tộc kém hai đại cảnh giới đường đường chính chính đánh bại.

Thậm chí nếu không phải át chủ bài phụ thân hắn để lại, hắn có lẽ đã bị một đao chém chết rồi.

Bạch Không Thánh rời đi.

Hồn xiêu phách lạc rời khỏi Thanh Khâu.

Như một con sư tử đực tranh giành bạn tình thất bại, mình đầy

thương tích, ủ rũ cụp đuôi.

Không còn vẻ khí phách hăng hái, uy phong lẫm lẫm như khi đến.

Nỗi buồn vui của người với người không hề giống nhau.

Nụ cười sẽ không biến mất.

Chỉ là nó sẽ chuyển từ chỗ này sang chỗ khác mà thôi.

Lúc này, nụ cười và khí phách của Bạch Không Thánh đã chuyển sang trên mặt Chu Trần.

Chu Trần nằm nửa người trên chiếc giường lớn trong chiến xa, ôm tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất trong lòng, ăn nho tử tinh do Mai Tam Nương đang ở bên trái hầu hạ đút cho, uống sữa thú do Tân Thập Tứ Nương ở bên phải đưa đến tận miệng.

Uống sữa tăng khí lực!

Chu Trần thích uống sữa thú nhất.

"Cái gì cũng phải người khác đút, mình không có tay sao?" Tiểu hồ ly tuy kinh hỉ Chu Trần đánh bại Bạch Không Thánh, nhưng nhìn Chu Trần tả ôm hữu ấp, ăn đồ uống sữa đều cần người đút, không khỏi càu nhàu.

"Tay ta đâu phải dùng để ăn đồ!" Chu Trần xoa xoa cái đầu lông xù của tiểu hồ ly, khẽ cười.

Đôi mắt tiểu hồ ly như hồng bảo thạch tràn đầy vẻ khinh bỉ, buột miệng nói: "Không phải dùng để ăn đồ thì để làm gì?" "Dùng để 'khấu'!" …… Hổ Thần Sơn.

Đây là nơi cư ngụ của Bạch Hổ tộc, cây cổ thụ tầng trời, um tùm vô tận, sơn mạch liên miên, cao vút mây xanh.

Nơi đây sinh sống đủ loại hổ.

Nhưng lấy Thần thú Bạch Hổ làm tôn.

Nơi đây khắp nơi có thể thấy từng con hổ khổng lồ cao mấy trăm trượng, mấy nghìn trượng, có màu trắng, có màu vàng, có màu đen.

Bạch Không Thánh ngồi trên lưng giao long đến, lập tức thu hút sự chú ý của vô số hổ tộc.

"Là Thánh Tử!" "Thánh Tử về rồi!" "Oa, Thánh Tử đã thu phục một con giao long!" "Thật lợi hại!" "Thánh Tử hình như bị thương?" "Con giao long này thật lợi hại, lại khiến Thánh Tử bị thương!" Từng con cự hổ chạy tới.

Rất nhanh, chúng phát hiện Bạch Không Thánh dường như có gì đó không ổn.

Hơn nữa bị thương rất nặng.

"Chuyện gì thế?" Một con cự hổ toàn thân vàng óng nghìn trượng từ trên trời giáng xuống, khí tức cường đại và uy nghiêm đè ép các hổ tộc xung quanh đều phải cúi đầu.

Chương 193

Một đôi mắt hổ kim quang rực rỡ của nó lướt qua Bạch Không Thánh, một cái nhìn đã nhận ra thương thế của Bạch Không Thánh nặng đến mức nào, thậm chí linh hồn cũng chịu trọng thương.

"Ai đã làm ngươi bị thương thành ra thế này?" Âm thanh uy nghiêm lạnh lẽo mang theo sự tức giận vang lên, kim sắc cự hổ toàn thân kim quang cuồn cuộn, một thân ảnh vô cùng cao ráo đầy đặn hiện ra.

Đôi chân dài thon thả thẳng tắp vô cùng, trắng như tuyết mịn màng, tựa như được điêu khắc từ ngà voi trong suốt, khiến người ta cảm thấy choáng váng.

Vô số nam nhân dù bị đôi chân này giẫm chết cũng sẽ cam tâm tình nguyện.

Đặc biệt là những đường nét trắng nõn mà lại đầy vẻ đẹp sức mạnh, khiến đôi chân này càng thêm tràn đầy vẻ đẹp cường tráng mạnh mẽ.

Và trên đôi chân thon dài hoàn mỹ ấy, là cặp mông tròn cong vút đến khoa trương, càng khiến người ta huyết mạch sôi trào.

Thế nhưng vòng eo lại vô cùng thon thả mềm mại, nhưng đến phía trên, lại đỡ lấy bộ ngực đầy đặn, cao vút, nặng trĩu.

Tỷ lệ khoa trương như vậy, lập tức phác họa ra những đường cong mê hoặc đầy đặn đến kinh tâm động phách.

Một khuôn mặt trái xoan tinh xảo lạnh lùng, mang theo một vẻ uy nghiêm vương giả khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nàng chính là Đại Công Tước Chủ Bạch Hổ tộc, Bạch Chiến

Anh.

"Ta không sao!" Bạch Không Thánh vẻ mặt quật cường, hắn không phải loại người bị đánh thì đi mách phụ huynh.

Huống hồ là hắn khiêu chiến Chu Trần.

Chu Trần thắng đường đường chính chính.

"Nửa thân thể trọng thương, linh hồn trọng thương, còn có đao khí tàn lưu, đây là Vô Thượng Thần Thông Lưỡng Giới Đao của Tử Phủ Thánh Địa!" Một âm thanh nhàn nhạt vang lên, một nam tử trung niên khôi ngô uy nghiêm ánh mắt tinh quang hiện ra, chính là Tộc trưởng Bạch Hổ tộc hiện nay, Bạch Tam Thông.

Tu vi Yêu Hoàng đỉnh phong, cường đại hơn Liệt Diễm Sư Hoàng rất nhiều.

Không chỉ vì tu vi cao hơn Liệt Diễm Sư Hoàng, mà huyết mạch căn nguyên của hắn cũng cường đại hơn Liệt Diễm Sư Hoàng, chiến lực phi phàm.

"Nghe nói Chu Trần mấy ngày trước đến Thanh Khâu, dùng Xạ Nhật Tiễn của Thượng Cổ Nghệ Đế dẫn ra Chấn Thiên Cung chôn giấu ở Thanh Khâu." Bạch Tam Thông nhìn Bạch Không Thánh, "Là Chu Trần sao?" "Chu Trần!" Bạch Chiến Anh nghe vậy, đại nộ nói: "Ta sẽ đi tìm hắn tính sổ!" "Ngươi không cần đi!" Bạch Không Thánh lớn tiếng gầm: "Ta bại đường đường chính chính, ngày sau tự sẽ đánh bại hắn, không cần ngươi ra tay!

Kẻo người khác lại nghĩ ta không chịu thua!" "Chu Trần làm sao đánh bại ngươi?

Dùng bí pháp đề thăng tu vi sao?" Bạch Tam Thông có chút hiếu kỳ.

Đối với tình báo về Chu Trần, hắn hiển nhiên hiểu không ít, biết

Chu Trần từng dùng bí pháp để thăng tu vi, dùng Thần Thông chém giết một Vương Giả.

Hắn cảm thấy lần này cũng nên tương tự.

Chỉ là thực lực của Bạch Không Thánh mạnh hơn Vương Giả mà Chu Trần từng chém lúc trước rất nhiều.

"Không có!" "Chu Trần chỉ dùng tu vi Thần Thông cảnh, giao thủ với ta ba chiêu, ta ra tay trước, chiêu thứ nhất hắn dùng Lôi Đình Thần Thông đánh lui ta!" "Ta thi triển Bạch Hổ Kim Cương Biến một gậy bổ xuống, bị hắn dùng nhục chưởng búng bay." "Sau đó hắn thi triển Lưỡng Giới Đao, một đao chém mở thần binh và áo giáp của ta..." Bạch Không Thánh nghĩ đến nhát đao đó, vẫn còn cảm giác sợ hãi.

"Chỉ vỏn vẹn tu vi Thần Thông cảnh, lại có thể phát huy ra lực lượng kinh khủng như vậy, Đạo Thụ vạn trượng quả nhiên lợi hại, không hổ là Tiên Thần chuyển thế..." Bạch Tam Thông trong lòng cảm khái, chấn động trước chiến lực của Chu Trần.

Hắn chưa từng thấy người nào trong cảnh giới Thần Thông mà cường hãn đến thế.

Hơn nữa đây còn chưa phải toàn bộ thực lực của Chu Trần, Chu Trần có bí pháp có thể tạm thời đề thăng tu vi, còn có tu vi Tiên Đạo Luyện Hư...

Bạch Tam Thông cảm giác dưới Hoàng Giả, người có thể chiến thắng Chu Trần e rằng không nhiều.

Nếu Chu Trần tấn thăng Pháp Tướng, tấn thăng Vương Giả, thì sẽ khủng bố đến mức nào?

"Không được phép trêu chọc Chu Trần!" Bạch Tam Thông liếc nhìn đại nữ nhi Bạch Chiến Anh của mình: "Bạch Hổ tộc ta còn chưa đến mức không chịu thua!" "Ta biết!" Bạch Chiến Anh ngẩng cái cổ

trắng nõn như tuyết, không phục nói: "Nhưng ta muốn đi khiêu chiến hắn, ta muốn xem Lưỡng Giới Đao của hắn mạnh đến mức nào!" Bạch Chiến Anh đã là Vương Giả đỉnh phong, lại là Thần thú Bạch Hổ, chiến lực phi phàm, trong cùng cảnh giới, hiếm có địch thủ.

Bạch Tam Thông liếc nhìn Bạch Chiến Anh không nói nhiều, tiện tay ném cho Bạch Không Thánh một bình liệu thương thánh dược, rồi biến mất tại chỗ.

Bạch Chiến Anh tuy tính tình nóng nảy, nhưng không phải kẻ không chịu thua, đi tìm Chu Trần dù có bại cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Còn về việc Chu Trần có đánh lại Bạch Chiến Anh hay không, hắn cũng không rõ, nhưng Bạch Chiến Anh chắc chắn không thể làm gì Chu Trần.

Dù sao Chu Trần dưới trướng còn có Vô Địch Hoàng Giả.

Chỉ riêng tọa kỵ Liệt Diễm Sư Hoàng kia, đã không phải Bạch Chiến Anh có thể đối phó.

Còn về việc Bạch Chiến Anh có bị tên tiểu háo sắc Chu Trần chiếm tiện nghi hay không, Bạch Tam Thông không để ý, nếu có thể 'hạ gục' thì càng tốt.

Khỏi phải ngày nào cũng ở nhà gây phiền phức cho hắn.

Hắn tuy chưa từng gặp Chu Trần, nhưng vẫn rất xem trọng Chu Trần.

Bạch Chiến Anh là người nóng tính, lập tức không chút do dự, hỏa tốc đến Thanh Khâu tìm Chu Trần.

Đâu hay nàng đã bị lão cha của mình bán đi rồi.

Thần thú Bạch Hổ...

Chậc!

Chu Trần: "Đồ giao đến rồi sao!?" Hắn từ trước đến nay không sợ khiêu chiến, ngay cả Long Đàm Hổ Huyệt cũng dám xông vào thử một phen! …… "Cỏ non bát ngát trải cô thôn, liễu rủ thướt tha, nắng chiều hoa hạnh rợp trời bay." Lúc này đang là tiết trời tháng ba, hoa hạnh rợp lối, liễu xanh rủ hồ, làn gió xuân ấm áp thổi qua người, quả thật khiến lòng người say đắm ngây ngất.

Đầu Chu Trần gối lên đùi Mai Tam Nương, thân thể nhẹ nhàng đung đưa theo con thuyền nhỏ trôi giữa hồ.

"Công tử, há miệng!" Chỉ thấy một đôi tay ngọc ngà trắng nõn, phản chiếu ánh lục ba, trong suốt như ngọc, hái một quả nho tinh oánh mọng nước đặt vào miệng hắn, âm thanh kiều mị nhẹ nhàng của Tân Thập Tứ Nương theo đó truyền vào tai.

Chu Trần há miệng ăn nho, thậm chí còn khẽ cắn một ngụm ngón ngọc thon dài của giai nhân, rồi mới ăn nho, khẽ cười: "Lời này hẳn là ta nên nói với Thập Tứ Nương nàng mới đúng!" Gò má trắng nõn của Tân Thập Tứ Nương đỏ ửng.

"Công tử chỉ biết khi dễ nô gia!" Nhìn giai nhân đôi mắt đầy e lệ, nụ cười duyên dáng, Chu Trần trong lòng khẽ động.

"Ừm hứm." Chu Trần gia tăng hỏa lực, tràn đầy trào phúng.

"Nhìn cái gì mà nhìn!" "Muốn ăn!" "Nàng mới xấu!" "Ta có thể làm gì xấu xa đây?" Chu Trần rút tay ra, xoa xoa đầu tiểu hồ ly.

Bộ lông đỏ rực kia đẹp vô cùng, nhung mao mềm mại mượt mà hơn cả tơ lụa tốt nhất mà Chu Trần từng thấy.

"Ong!" Trên người nàng từng đạo hồng quang lấp lánh, một thân ảnh cao ráo đầy đặn lập tức hiện ra trước mắt Chu Trần.

Chu Trần đang nằm nửa người trên chiếc thuyền nhỏ bạc, đầu gối

lên đùi mềm mại của Mai Tam Nương, chỉ thấy mặt hồ gió nhẹ lay động, vạt áo lông hồ ly của nàng khẽ bay.

Trong lúc nói chuyện, bàn tay Lộc Sơn vô chỗ đặt của hắn lại...

Tiểu hồ ly hé miệng, có chút khó nói.

Vòng eo thon thả mềm mại tựa như gió nhẹ thổi qua, không đủ một vòng tay ôm.

"Tiểu hồ ly, nàng có phải đồ xấu xí không?" Tiểu hồ ly không nhịn nổi, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu ngươi dám làm chuyện xấu, ta sẽ phế cái Kiếm Nhị Thập Tam của ngươi!" Thế nhưng đến chỗ cặp mông.

Chu Trần cười, nhìn tiểu hồ ly, ánh mắt trêu chọc: "Bỏ cái tay bẩn thỉu của ngươi ra!" Tiểu hồ ly xù lông lên, bàn tay Chu Trần lại đến xoa đầu nàng, thật là một đồ đại xấu xa.

Đôi mắt hồ ly quyến rũ như thu thủy sáng trong, cặp tuyết phong cao vút dưới ánh áo lông hồ ly đỏ rực càng thêm trắng nõn mềm mại.

Dáng người nàng thon dài uyển chuyển, dung nhan thanh lệ vô song, một bộ áo lông hồ ly đỏ rực, phô bày trọn vẹn thân hình lồi lõm có duyên, hoàn mỹ.

"Đồ đại háo sắc!" Tân Thập Tứ Nương ánh mắt khẽ lay động, đôi mắt như nước, hàm răng trắng nhỏ cắn chặt môi son mỏng, dường như đang cố nhịn điều gì đó.

Từ góc độ của Chu Trần, đặc biệt là một vẻ u thúy không thấy đáy kia, tựa như vực sâu đen tối, hút chặt ánh mắt của Chu Trần vào, không thể rời đi.

"Còn dám nói ta xấu xí?" "Nàng mới xấu xí!" "Không nói được gì nữa rồi phải không?

Ta biết ngay nàng không dám biến thành hình người, chắc chắn là do quá xấu, sợ người khác nhìn thấy!" "Đói bụng quá." Đường nét ban đầu thu lại rồi đột nhiên duỗi dài ra, cặp mông căng tròn, đôi chân dài thẳng tắp, trắng nõn như tuyết.

Chu Trần cảm giác mình đói bụng, miệng khô lưỡi khô.

Chu Trần cười, nhìn tiểu hồ ly: "Nếu không phải đồ xấu xí, vậy tại sao nàng không dám hóa thành hình người?" "Phong cảnh mỹ lệ chẳng phải là để người ta thưởng thức sao?" "Đồ đại xấu xa!" Tiểu hồ ly khẽ hừ một tiếng, ra vẻ ta đã sớm nhìn thấu rồi.

"Cả nhà ngươi đều là đồ xấu xí!" "Làm chuyện xấu ư?" "Ngươi..." Ánh mắt Chu Trần có chút tiếc nuối từ từ hạ xuống, dưới vẻ vĩ ngạn vô biên là một chiếc bụng nhỏ phẳng lì không một chút mỡ thừa.

"Lão nương đây là một trong những hồ ly đẹp nhất Thanh Khâu!" Tiểu hồ ly ngồi bên cạnh, liếc nhìn cánh tay hơi động của Chu Trần, lớn tiếng khinh bỉ.

Tiểu hồ ly che ngực, hung hăng trừng Chu Trần một cái, trong lòng đắc ý, xem ngươi còn dám nói lão nương là đồ xấu xí nữa không.

"Hừ, đừng tưởng ta không biết, ta mà hóa thành hình người, ngươi nhất định sẽ làm chuyện xấu!" Tiểu hồ ly hoàn toàn để lộ ra phần gốc đùi trắng nõn đầy đặn, cùng với...

"Rít!" Đồng tử Chu Trần co rút, cảm giác như phát hiện ra một bí mật lớn.

Tiểu hồ ly lại không mặc...

Ánh mắt nóng rực đầy thưởng thức của Chu Trần khiến tiểu hồ ly có chút không tự nhiên, tựa hồ như có hai thanh đao cắm vào người nàng.

Nhưng chỉ số thông minh ngốc manh của nàng lại chưa phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu.

Chu Trần cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vị Thanh Khâu Đế Cơ cao quý mỹ lệ này.

"Tuyết này thật đẹp!" Chu Trần than thở.

Hắn đột nhiên rất muốn 'khấu tuyết', và cả 'thượng tuyết'.

Tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất dưới ánh mắt nóng bỏng nhìn "tuyết" của Chu Trần, cuối cùng cũng hiểu ra điều gì đó, đôi chân trắng nõn mềm mại khép lại, hung hăng trừng Chu Trần.

Đôi chân nàng vừa dài vừa thẳng, sau khi khép lại, ở giữa không có một chút kẽ hở nào.

"Đồ đại xấu xa, nhìn cái gì mà nhìn, không phải nói người ta là đồ xấu xí sao?" Tiểu hồ ly vẻ mặt kiêu ngạo, đắc ý ngẩng cái cổ trắng nõn như thiên nga.

"Vậy nàng có nghe câu nói 'kim ngọc kỳ ngoại, bại như kỳ trung' bao giờ chưa?

Ý tứ là có những thứ bề ngoài nhìn rất tốt, nhưng bên trong kỳ thực đã hư hỏng rồi!" "Ngươi đồ đại xấu xa, ngươi mới 'kim ngọc kỳ ngoại, bại như kỳ trung', đầy bụng nước xấu, đầy đầu 'sáp sáp', ta liều mạng với ngươi!" Tiểu hồ ly đại nộ, nhe nanh múa vuốt lao về phía Chu Trần.

"Ta kiểm tra cho nàng một chút!" Chu Trần trong lòng khẽ cười, tiểu hồ ly quả nhiên đã cắn câu.

Thấy tiểu hồ ly lao tới, Chu Trần không hề hoảng hốt, nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của tiểu hồ ly muốn cào hắn, dùng sức kéo một cái.

Tiểu hồ ly bất ngờ, lập tức ngã vào lòng Chu Trần.

Chu Trần cúi người, thuận nước đẩy thuyền hôn lên đôi môi mỏng của tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất, tham lam ngửi lấy mùi hương xử nữ thấm vào tim gan trên người nàng.

"Đồ đại..." Môi son Bạch Phượng Thất khẽ hé, muốn mắng Chu Trần là đồ đại xấu xa, nhưng lời còn chưa nói hết, chữ 'xa' cuối cùng đã bị Chu Trần chặn lại trong miệng nàng.

Ôn hương nhuyễn ngọc nhập vào lòng, môi lưỡi sinh tân, Chu Trần nhiệt huyết sôi trào, cuối cùng tiểu hồ ly đã nuôi dưỡng một hai năm cũng đến lúc thu hoạch.

"Ô ô." Đôi mắt to đẹp vô song của Bạch Phượng Thất trợn tròn, đầu nàng như "oanh" một tiếng nổ tung, hóa thành một mảng hồ tương trống rỗng.

Tuy trước đó khi đi theo Chu Trần, ở Thanh Hà Thôn, nàng không ít lần lén xem Chu Trần và Tần Hồng Ngọc 'ân ái'.

Ở Thanh Vân Môn, nàng cũng không ít lần lén xem Chu Trần và Thiên Hương Tiên Tử, Triệu Sư Dung, Cố Thu Thủy, Lý Thanh Hà, Ngư Ấu Vi, Ly Trường Hận và những người khác 'ân ái'.

Nhưng nàng lại chưa từng làm chuyện đó.

Chỉ có thể nói kiến thức lý luận uyên bác, nhưng kinh nghiệm thực tiễn thì bằng không.

Còn Chu Trần thân kinh bách chiến, trải qua vô số lần thực chiến, kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

"Phượng Thất công chúa, rốt cuộc cũng đã sa vào hồng trần!" Mai Tam Nương và Tân Thập Tứ Nương nhìn Chu Trần và Bạch Phượng Thất, các nàng biết Bạch Phượng Thất đã rơi vào ma trảo của Chu Trần, đã không còn bất kỳ hy vọng nào nữa.

Không ai có thể ngăn cản Kiếm Nhị Thập Tam của Chu Trần.

Các nàng không được.

Bạch Phượng Thất càng không được.

Ngay cả Vũ Hoàng và Độ Kiếp Chân Quân cũng không được.

Chỉ thấy tay trái Chu Trần dũng mãnh leo lên đỉnh cao, tùy ý và táo bạo vuốt ve nơi to lớn, tròn đầy mà bao người mơ ước.

Chu Trần là một người yêu thích vận động cực hạn.

Hắn thích nhất những ngọn núi hiểm trở mà người thường không thể đặt chân tới, và những vực sâu không đáy có thể nuốt chửng vô số sinh linh.

Những cảnh kỳ vĩ, quái lạ hiếm có trên đời, thường nằm ở những nơi hiểm trở xa xôi mà người ta ít khi đặt chân đến.

Đồng thời, Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, đã sớm thâm nhập vào bên trong tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất, bên dưới lớp áo lông hồ ly đỏ rực kia.

Đôi mắt đẹp vốn khép chặt của Bạch Phượng Thất đột nhiên mở ra, đôi mắt long lanh nhìn Chu Trần, nắm lấy tay phải của Chu Trần, nói: "Đừng." "Công chúa Phượng Thất của chúng ta cũng không thành thật nha!" Khóe miệng Chu Trần khẽ nhếch một nụ cười, không ngờ tiểu hồ ly này lại...

"Ngươi mới là khẩu thị tâm phi!

Ta... ta không có!" Tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất thẹn quá hóa giận, quật cường nói: "Mau... mau bỏ cái tay bẩn thỉu của ngươi ra!

Không được làm chuyện ác tục này trước mặt các nàng!" Bạch Phượng Thất thẹn thùng và giận dữ trừng Chu Trần, tuy nói vậy, nhưng nàng lại không dùng tu vi sức mạnh để né tránh hay bỏ chạy.

Thậm chí ngay cả bản thân nàng cũng không biết, nàng lại theo bản năng khẽ nhấc cặp mông căng tròn lên.

"Phượng Thất công chúa, nàng nhắm mắt lại thì sẽ không thấy các nàng ấy nữa!" Chu Trần ánh mắt trêu chọc, đưa ra một chủ ý "bịt tai trộm chuông", mà cảm giác đặc biệt khiến tinh thần chấn động truyền đến từ đầu ngón tay và lòng bàn tay hắn...

Chu Trần nhiệt huyết sôi trào, ngay cả Bạch Phượng Thất và Mai Tam Nương, Tân Thập Tứ Nương bên cạnh đều có thể cảm nhận rõ ràng được...

"Kiếm Nhị Thập Tam!" Chu Trần gầm lên, kiếm khí cuồn cuộn như triều, tung hoành ba vạn dặm, một kiếm thâm nhập tiểu phúc Bạch Phượng Thất.

"A!" Đôi mắt tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất trợn trừng.

"Đồ đại xấu xa!

Ta liều mạng với ngươi!" Khóe miệng Bạch Phượng Thất rỉ máu, hung hăng cào về phía Chu Trần, đồng thời như một con cún con cắn mạnh một cái vào vai Chu Trần.

"Rít!

Nàng tuổi chó sao!" Chu Trần đau điếng, lại lần nữa phản kích.

Chỉ vài chiêu, tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất đã bị Chu Trần đánh cho tan tác, thất bại thê thảm, không còn chút sức lực phản kháng nào, chỉ có thể bị động chống đỡ. …… Hồ Thanh Khâu rộng vạn dặm, nước biếc trong xanh, khói sóng mờ mịt, mặt nước liền với chân trời.

Một con thuyền nhỏ màu bạc trôi bồng bềnh giữa hồ, nhẹ nhàng lay động theo sóng.

Chu Trần nằm trên thuyền nhỏ, cảm giác như mình đang ở trong

suối nước nóng, dòng nước ấm áp khiến hắn cảm thấy mình dường như sắp tan chảy.

Hắn ánh mắt nóng rực nhìn Bạch Phượng Thất đang ôm hắn trong lòng.

Thấy nàng siết chặt răng, cắn chặt môi son mà im lặng, hắn không khỏi cúi người hôn lên vầng trán trắng nõn, mịn màng của nàng.

Hắn thà rằng cứ như vậy cả đời.

Cứ thế dừng lại, cảm nhận sự ấm áp và hòa hợp của đối phương.

Hắn đã cảm giác mình sắp vũ hóa phi thăng thành tiên rồi, im lặng một lát, hắn bắt đầu di chuyển.

Thân thể tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất mềm mại dẻo dai, thơm tho quyến rũ, mang theo cảm giác mê hoặc, khiến hắn cảm thấy dù chết trên người nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Theo sự di chuyển, Chu Trần tận hưởng khoảnh khắc ngọt ngào hiếm có này, cuối cùng cũng không nhịn được...

"Thật nhanh!" Mai Tam Nương và Tân Thập Tứ Nương nắm chặt mạn thuyền, sợ bị chiếc thuyền nhỏ bạc đang lao đi hoang dại văng xuống hồ, biến thành gà rớt nước.

Bạch Phượng Thất càng theo chiếc thuyền nhỏ điên cuồng lao đi trên hồ, thân thể không ngừng nhấp nhô, chao đảo như một bọt sóng trên biển cả, trôi theo sóng nước.

Những ngón tay thon thả, nắm chặt lấy lan can thuyền nhỏ bên dưới, nàng khẽ thốt lên tiếng kêu.

Không biết đã qua bao lâu.

Chu Trần cảm nhận được một phen tốc độ và kích tình, lòng mãn nguyện.

Chỉ là hắn và tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất toàn thân đều bị nước hồ làm ướt.

"Tiểu hồ ly, hôm nay 'lướt sóng' cảm giác thế nào?" Chu Trần ôm chặt Bạch Phượng Thất mềm mại đầy đặn, nhìn đôi mắt mê ly ửng hồng của nàng, trong mắt lộ ra một nụ cười và sự mãn nguyện.

Chương 194

Mắt Bạch Phượng Thất chuyển động, nhàn nhạt liếc nhìn Chu Trần, nàng đã mệt đến mức không muốn nói một lời nào, cổ họng cũng khàn đặc.

Cảm giác 'lướt sóng' thế nào?

Nàng chỉ muốn nói...

Kích thích!

Thì ra nhân gian còn có chuyện thú vị như vậy.

Thảo nào Chu Trần lại mê mẩn 'lướt sóng' đến thế.

Nàng cảm giác hồn phách mình đều sắp thành tiên phi thăng rồi!

Thật sự là dục tiên dục tử, muốn ngừng mà không thể!

"Chu Trần!" Một âm thanh lạnh lẽo vang dội từ chân trời cuồn cuộn truyền đến, Chu Trần ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua chiếc thuyền nhỏ bạc, nhìn về phía đó.

Chỉ thấy một bóng người mặc áo giáp vàng, một nữ thần lạnh lùng cao ráo như nữ chiến thần bước ra, tay cầm một cây trường thương, từ trên cao nhìn xuống chiếc thuyền nhỏ bạc nơi hắn đang ở.

Chiếc thuyền nhỏ bạc là do Hồng Trần Thiên Chu của Chu Trần biến hóa, Chu Trần và Bạch Phượng Thất đang 'ân ái' trên thuyền nhỏ, bên ngoài dù là Đại Đế cũng không thể nhìn thấy.

Tuy nhiên Chu Trần không hề giấu giếm hành tung, người khác biết chiếc thuyền nhỏ bạc là của hắn cũng không có gì lạ.

"Thần thú Bạch Hổ tộc, xem ra là người của Bạch Không Thánh!" Chu Trần đánh giá đối phương, âm thanh nhàn nhạt truyền ra: "Tìm ta

làm gì?

Đánh tiểu lại đến đại, đánh đại xong, có phải còn có lão không?" "Ngươi vũ nhục ta!" Bạch Chiến Anh âm thanh lạnh lẽo, phẫn nộ nói.

"Ta vũ nhục nàng thế nào?" Chu Trần không khỏi cạn lời, đây là lần đầu hắn gặp đối phương mà.

Ngay cả 'tuyết' cũng chưa thấy, nói gì đến vũ nhục?

"Ngươi coi Bạch Hổ tộc ta là kẻ không chịu thua sao?" Bạch Chiến Anh giơ cây trường thương vàng óng trong tay chỉ vào hắn: "Ta tên Bạch Chiến Anh, đệ đệ bất tài của ta bại thì cứ bại, ngày sau hắn tự sẽ ra tay giành lại!" "Hôm nay là ta muốn khiêu chiến ngươi!" "Tiên Thần chuyển thế ư?

Thật sự không tầm thường, ta muốn xem ngươi lợi hại đến mức nào!" "Không có hứng thú!" Chu Trần trăm phần buồn tẻ, lạnh nhạt nói: "Không biết ta đang bận tu luyện sao?

Đâu có thời gian bồi nàng đánh nhau?" "Trên giường thì còn tạm!" Chu Trần không nhịn được thầm nghĩ.

Không thể không nói, bộ ngực vĩ ngạn của Bạch Chiến Anh, cùng với đôi chân dài tròn trịa, thon thả, thẳng tắp và đầy sức lực kia, quả thực là hoàn mỹ.

"Ngươi..." Bạch Chiến Anh tức đến nghẹn, Chu Trần không đấu với nàng, nàng cũng không có cách nào, nàng cho dù muốn ép Chu Trần ra tay cũng vô dụng.

Bởi vì Liệt Diễm Sư Hoàng đang ở bên cạnh nhìn chằm chằm nàng.

Nếu nàng ra tay, e rằng còn chưa kịp lại gần đã bị Liệt Diễm Sư Hoàng ném ra ngoài.

“Muốn cùng ta ‘đánh’ trên giường, thì phải xem ngươi có bản lĩnh đó không!” Bạch Chiến Anh tâm niệm vừa chuyển, khiêu khích nói: “Chỉ cần ngươi đánh bại ta, ta sẽ cùng ngươi ‘đánh’ trên giường!” Nàng không tin Chu Trần tu vi Thần Thông cảnh lại có thể đánh bại nàng, một Vương Giả đỉnh phong.

“Nếu nàng đã nói vậy, ta sẽ không khách khí nữa!” Chu Trần xoa xoa tay, chiến đấu không có lợi lộc, hắn tự nhiên lười động thủ.

Hắn ôm tiểu hồ ly, hưởng thụ thân thể mềm mại quyến rũ của nàng chẳng phải thơm tho hơn sao?

Nhưng Bạch Chiến Anh đã đưa ra lợi lộc, lại còn là thiên kiêu của Thần thú Bạch Hổ tộc...

Chậc!

Chu Trần rất có hứng thú.

Hắn còn chưa thử bao giờ.

Chu Trần lập tức đứng dậy, y bào hiện ra, rời khỏi chiếc thuyền nhỏ bạc, xuất hiện trước mặt Bạch Chiến Anh.

“Đồ đại xấu xa ‘kiến sắc vong nghĩa’!” Nhìn Chu Trần chạy đến đối diện Bạch Chiến Anh, tiểu hồ ly trong lòng mắng lớn, cảm giác trong lòng trống rỗng, như thể một khúc xương sống bị rút đi vậy.

Đôi mắt sưng đỏ của nàng, lập tức chảy ra nước mắt.

“Phượng Thất công chúa!” Mai Tam Nương và Tân Thập Tứ Nương lấy ra khăn lụa, nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ chảy ra nơi khóe mắt Bạch Phượng Thất, nhưng sau đó càng nhiều nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Không cần các ngươi quản!” Bạch Phượng Thất trừng hai nàng một cái, vừa thẹn vừa giận.

Tất cả đều tại Chu Trần đồ đại xấu xa kia.

Nàng vui đến mức không khép miệng lại được.

Mị thái hoành lưu. …… Giữa không trung.

Hai người đối diện nhau.

"Một thân hồ ly tinh mùi hôi!" Bạch Chiến Anh lạnh lùng quát, thần sắc kiêu ngạo lạnh lùng, đồng tử vàng bắn ra hai đạo quang thúc chói lòa, bay về phía Chu Trần, tựa như nhật nguyệt chuyển động, thiên vũ ầm ĩ.

"À!

Nàng không phải yêu tinh sao, không biết mùi vị gì?" Chu Trần cười, khẽ búng một ngón tay, đánh tan hai đạo quang thúc chói lòa.

"Nàng thử thì sẽ biết!" Trường thương vàng óng trong tay nàng lộ hết phong mang, trong nháy mắt mang theo vô tận sắc bén đâm thẳng vào tim Chu Trần, nhanh như chớp giật, chỉ thấy kim quang lóe lên, đã đến trước ngực Chu Trần!

"Đang!" Tựa như thần kim giao kích, một thanh trường đao chắn trước ngực, thân đao vừa vặn chắn trên mũi thương, chính là trường đao do Vạn Tượng Thần Binh của Chu Trần biến hóa.

Sau đó, hai bên trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch này, giao kích hàng nghìn lần, nhân ảnh bay lượn, nhanh đến mức khiến người ta hoa mắt, tu luyện giả bình thường căn bản không thể theo kịp tốc độ của họ.

Là Thần thú Bạch Hổ, lại là Yêu Vương đỉnh phong, Bạch Chiến Anh quả thực rất lợi hại, huyết mạch Thần thú trong cơ thể lưu chuyển, toàn thân tỏa ra thần quang, mỗi một đòn đều kinh thiên động địa.

Nàng tuy là nữ tử, nhưng thủ đoạn nghịch thiên, Bạch Hổ tộc vốn giỏi công phạt, Bạch Chiến Anh càng chiến lực kinh người.

May mắn Chu Trần cũng không phải kẻ tầm thường.

Các loại thần thông trong tay hắn tùy ý thi triển, nội tình cường đại mang đến cho hắn sức mạnh cường đại, khiến hắn có thể vượt cấp mà chiến.

"Ầm ầm!" Máu huyết trong cơ thể Bạch Chiến Anh như sấm biển gào thét, chấn động khiến rất nhiều hồ ly cảm ứng được động tĩnh mà đến xem chiến đều run sợ, nhanh chóng lùi lại.

"Là Bạch Chiến Anh!" "Thật cường đại!" "Chu công tử thật lợi hại, lại có thể cận chiến với Yêu Vương đỉnh phong, hơn nữa là Yêu Vương đỉnh phong Thần thú Bạch Hổ, mà không hề thua kém chút nào!" Vô số Hồ tộc Thanh Khâu chấn động, Hồ tộc Thanh Khâu giỏi mị hoặc và thủ đoạn trí tuệ, về chiến lực thì yếu hơn Bạch Hổ tộc một chút.

Và đối với vị Đại Công Tước Chủ Bạch Hổ tộc Bạch Chiến Anh này, các nàng đều không xa lạ.

Bạch Chiến Anh tuy nhìn qua xinh đẹp kiều diễm, phong hoa tuyệt đại, nhưng khi chiến đấu lại như nữ chiến thần chuyển sinh.

Mái tóc vàng óng, mỗi lần vung lên đều xé rách hư không, như một chùm dương quang rực rỡ nhất đang nhảy múa, bất kỳ đòn nào cũng xé nát thiên địa.

Hai người đại chiến, từ không trung giết xuống thảo nguyên rừng núi, rồi từ thảo nguyên rừng núi giết vào Hồ Bạc Thanh Khâu, đánh đến trời đất thất sắc, nhật nguyệt vô quang.

Bạch Chiến Anh chấn kinh, nàng vốn tự phụ, trong thế hệ đồng lứa hầu như vô địch, ngạo thị quần hùng, coi anh hùng thiên hạ như

cỏ rác.

Thế mà nay, lại gặp phải một kẻ đại biến thái như Chu Trần.

Lại có thể dùng Thần Thông cảnh kháng hành với nàng, vượt hai đại cảnh giới mà chiến.

Từ trước đến nay đều là nàng vượt cấp mà chiến.

Hôm nay lại bị người khác vượt hai cấp đánh bại.

Đây là chuyện chưa từng có!

"Phanh!" Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, một chưởng đánh vào ngực trái Bạch Chiến Anh, sức mạnh cực lớn cùng lực lượng lôi đình ập đến, Bạch Chiến Anh lập tức bay ra ngoài, tạo thành một cái hố lớn trên mặt đất.

"Rít!" Nàng xoa xoa ngực, dù nàng mặc giáp trụ cấp Vương Giả Thần Binh, vẫn cảm thấy đau đớn, như thể sắp bị đánh nát.

Đặc biệt là nửa thân thể nàng đều tê dại.

Thậm chí Bạch Chiến Anh còn có thể cảm nhận được một dấu móng tay ở chỗ tim.

Vừa rồi Chu Trần ấn một chưởng xuống, đồng thời còn "cào" nàng một cái.

Đặc biệt là những "ưu điểm" của nàng đều bị biến dạng.

Tuy nhiên ngay lập tức đã khôi phục.

Nhưng...

"Vô sỉ!" Bạch Chiến Anh lần nữa cầm trường thương vọt lên trời, đồng tử vàng quang mang đột nhiên sáng rực, dung nhan trắng nõn như ngọc, diễm lệ tuyệt thế đột nhiên sát cơ bùng nổ, một đôi ngón tay ngọc thon dài nắm trường thương đâm thẳng vào mi tâm Chu

Trần.

"Hóa thật thành giả!" Chu Trần xoa xoa tay, thậm chí mơ hồ có thể ngửi thấy một mùi hương sữa thấm vào tâm tỳ.

"Vút!" Một cảm giác đau nhói truyền đến, chỉ thấy trên trường thương bắn ra một đạo thần quang vàng óng.

Thiên phú thần thông của Bạch Hổ tộc — Bạch Hổ Thần Quang!

Sắc bén vô cùng, lực sát thương khủng bố, lại còn nhanh đến thế, thoắt cái đã đến mi tâm Chu Trần.

Nếu là người bình thường, đừng nói Thần Thông cảnh, ngay cả Vương Giả e rằng cũng sẽ bị miểu sát.

Nhưng Chu Trần đột nhiên biến mất.

Thiên Cương Thần Thông — Phi Thân Thác Tích.

Ẩn mình trong thiên địa, ngao du trong Tứ Công Hải, không thể biết, không thể tìm, không thể quan sát, tồn tại trong thế giới, nhưng không thấy trong thế giới.

"Ầm!" Kim sắc thánh quang rơi xuống một ngọn đồi nhỏ, ngọn đồi đó lập tức biến mất.

"Người đâu?" Bạch Chiến Anh đôi mày đẹp vô song khẽ nhíu, vô luận thần thức hay nhãn lực đều không thể tìm thấy dấu vết của Chu Trần.

Nàng không dám lơ là, cảnh giác bốn phía, tránh bị Chu Trần tập kích bất ngờ.

"Tiểu nha đầu, chơi với ta sao?

Chơi cho nàng chết luôn!" Chu Trần cười, lặng lẽ xuất hiện sau lưng Bạch Chiến Anh.

Nhìn hai cặp mông tròn đầy, căng vút như nửa vầng trăng hoàn mỹ kia, ánh mắt Chu Trần lập tức nóng rực, giơ tay lên, hung hăng vỗ xuống.

"Bốp!" Tiếng vang giòn giã vang vọng bầu trời, Bạch Chiến Anh chấn động, vừa thẹn vừa giận, phản thủ một thương đâm tới, như hồi mã thương.

Nhưng lại đâm trúng khoảng không.

Chu Trần một kích xong, lại lần nữa ẩn thân.

Trường thương xuyên qua không gian hắn vừa ở, nhưng cứ thế không đâm trúng Chu Trần, tựa hồ Chu Trần đang ở trong một không gian thứ nguyên khác.

"Khốn nạn!

Có giỏi thì ra đây đại chiến với ta ba trăm hiệp!" Bạch Chiến Anh thẹn quá hóa giận vô cùng, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng chịu thiệt lớn như vậy.

Lại bị người ta giữa chốn đông người đánh mông.

Thật sự quá đáng ghét.

Quá sỉ nhục.

Quá mất mặt.

Tuy nhiên vô luận nàng khiêu khích thế nào, Chu Trần cứ thế không xuất hiện, thỉnh thoảng tìm đúng thời cơ, nhắm vào cặp mông mềm mại của nàng, liền vỗ mạnh một chưởng.

Chưa đầy một lát.

Bạch Chiến Anh đã bị đánh chín chưởng.

Cặp mông vốn đã căng tròn lại càng thêm vểnh.

Nàng cảm giác đã sưng lên rồi.

"Đáng ghét!

Chu Trần ngươi đồ nhu nhược nhát gan, không phải nam nhân, chỉ biết trốn trong bóng tối, dùng quỷ kế!" Bạch Chiến Anh mắng chửi ầm ĩ, chuẩn bị bỏ chạy.

Chiến thuật của Chu Trần quá vô sỉ, nàng căn bản không thể đánh lại.

Nàng ở lại đây, chỉ càng thêm chịu thiệt.

"Ta có phải nam nhân hay không, nàng sẽ sớm biết thôi!?" "Muốn đi?" Thấy Bạch Chiến Anh chuẩn bị "chuồn êm", Chu Trần đương nhiên sẽ không để nàng toại nguyện.

Bạch Chiến Anh đã nói nếu bại thì sẽ cùng hắn "chiến" trên giường.

Chu Trần đã sớm muốn "xông pha Long Đàm Hổ Huyệt" rồi.

Đáng tiếc vẫn luôn không có cơ hội.

Giờ đây khó khăn lắm mới có được cơ hội, con vịt đã đến miệng sao có thể để nó bay đi?

Chu Trần đến sau lưng Bạch Chiến Anh, thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, một ngón tay điểm vào huyệt đạo eo của Bạch Chiến Anh.

"Ưm!" Bạch Chiến Anh chấn động, lập tức mất hết khí lực, toàn thân đều tê dại, từ không trung rơi xuống.

Chu Trần giơ tay, vừa vặn đỡ lấy Bạch Chiến Anh, ôm nàng tiến vào Phi Chu.

"Trời ơi!" "Ta không nhìn lầm chứ?" "Đại Công Tước Chủ Bạch Hổ tộc bị Chu Trần đánh bại và 'cướp đi' rồi sao?" "Ô ô, từ nay về sau, Nữ thần Bạch Hổ cũng không còn nữa!" …… Các hồ ly vây xem

một mảnh xôn xao, vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

Đối với Chu Trần, các nàng bội phục sát đất.

Nữ thần Bạch Hổ lại bị đánh bại và "cướp về" rồi, điều này thật sự quá "trâu bò", đơn giản chính là thần tượng trong lòng các nàng.

"Tên khốn này, ngay cả Long Đàm Hổ Huyệt cũng dám xông vào, sớm muộn gì cũng bị 'chết đuối' trong đó!" Tiểu hồ ly vẻ mặt chua lè, đầy ghen tỵ, vẽ vòng tròn, hung hăng nguyền rủa Chu Trần.

"Thật lợi hại!" Mai Tam Nương và Tân Thập Tứ Nương không để ý những chi tiết vụn vặt đó, đối với chiến lực của Chu Trần cảm thấy kinh ngạc và sùng bái ngưỡng mộ.

Thật sự quá mạnh mẽ. …… Hồng Trần Thiên Chu.

Vạn Tượng Giới.

Giữa một sơn cốc xinh đẹp bao quanh bởi quần sơn, có vô số cây đào, như thế ngoại đào nguyên, vạn dặm đào hoa nở rộ, mỹ lệ tuyệt trần.

Chu Trần ôm Bạch Chiến Anh đến nơi này, sau khi nàng bị Lôi Quang Như Ý Thủ làm tê liệt, lúc này đã khôi phục được một chút sức mạnh.

Nàng lập tức vặn lấy một cánh tay của Chu Trần, áo nghĩa hiện ra, thần quang tràn ngập, lại muốn bẻ gãy nó.

"Muốn chiến thì chiến!" Chu Trần không hề bất ngờ, chiến ý hừng hực, nắm chặt một cổ tay của nàng, không cho nàng đắc thắng, một bàn tay to lớn có lực vươn ra, cả người hắn gần như đè lên người nàng.

Hai thân ảnh quấn lấy nhau, Chu Trần đè Bạch Chiến Anh, va mạnh xuống đất.

“Ầm!” Trên mặt đất hiện ra một cái hố lớn, khói bụi bốc lên, hóa thành những đám mây khổng lồ, bao phủ trên không trung.

“A!” Bạch Chiến Anh kêu lớn, chiến đấu đến bước này, đối với nàng mà nói là một loại sỉ nhục, nào ngờ lại cùng một nam tử thân mật đến vậy, thân thể dán sát vào nhau.

Dù vậy, nàng biết mình đã bại rồi.

Với thiên tư xuất chúng, nàng chưa từng bị đồng lứa đánh bại, nhiều nhất là hòa, minh diễm kinh trần, được ca ngợi là tuyệt đại nữ thần.

Không biết bao nhiêu kẻ theo đuổi và “liếm chó”.

Thế mà nay, bị một nam tử đè, từ trên trời đánh xuống đất, thật sự ái muội, thân thể cường tráng hữu lực kia, truyền đến từng trận nhiệt độ nóng rực, khiến nàng rất khó chịu.

“Phanh!” Chiến đấu cự ly gần, sự quấn quýt và chạm vào nhau là khó tránh khỏi, thậm chí hai người hai chân quấn lấy nhau, thân thể dán chặt, tư thế thân mật.

Hai người sức mạnh thần thông cường đại va chạm, mỗi lần đều có tiếng long ngâm phượng hót vang lên.

Nếu là người thường, một kích thôi sẽ hóa thành tro bụi, thân tử đạo tiêu.

Mái tóc Bạch Chiến Anh như từng đạo kim hà rực rỡ, làn da trắng nõn mịn màng, kinh diễm động lòng người, trong trận đại chiến này, không ngừng “nhục bác”, tức giận đến thân thể run rẩy, vốn đã không phải đối thủ của hắn, lại càng thêm khốn đốn.

Giáp trụ và y bào trên người nàng đều bị sức mạnh cường hoành của Chu Trần đánh hỏng, lộ ra một mảng lớn trắng như tuyết, làn da trên người trắng nõn mịn màng, tựa như được điêu khắc từ ngà voi

trong suốt, khiến người ta cảm thấy choáng váng.

Chương 195

"A..." Bạch Chiến Anh phong tư tuyệt thế, trên khuôn mặt trắng nõn mịn màng xuất hiện một mảng ửng hồng, nàng tức giận đến run rẩy, càng thêm bị động.

Tuy nhiên Chu Trần lại càng chiến càng dũng, cuối cùng càng không chút lưu tình tung ra chiêu sát thủ tối thượng của hắn!

"Kiếm Nhị Thập Tam!" Chu Trần gầm lên, kiếm khí cuồn cuộn như triều, tung hoành ba vạn dặm, một kiếm thâm nhập tiểu phúc Bạch Chiến Anh.

"A!" Bạch Chiến Anh vương vãi máu, khuỷu tay hung hăng chọc vào tim Chu Trần, nhưng lại bị Chu Trần giơ tay đỡ.

Lôi Quang Như Ý Thủ!

Chu Trần nắm lấy "ưu thế" của Bạch Chiến Anh, lôi quang lấp lánh, nàng lập tức tê dại.

Thêm vào việc bị Kiếm Nhị Thập Tam của Chu Trần "đóng đinh", nàng lập tức mất hết chiến lực, không còn sức phản kháng.

"Ngươi đồ khốn, ta nhất định sẽ giết ngươi!" "Muốn giết ta, xem nàng có bản lĩnh đó không?" Chu Trần nhe răng cười.

Một cảm giác đặc biệt không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung dâng lên trong lòng, từ xương cụt thẳng lên thiên linh cái.

Thần thú Bạch Hổ tộc.

Quả nhiên phi phàm.

Chu Trần đột nhiên nghĩ đến Vương Giả Thần Binh Lang Nha Bổng của Bạch Hổ Thánh Tử Bạch Không Thánh, cường giả Bạch

Hổ tộc hẳn đều thích sử dụng loại thần binh này.

Hắn nhìn Bạch Chiến Anh, thầm nghĩ trong lòng: "Con hổ nương này hẳn cũng thích!" Chu Trần quyết định 'khoác' áo giáp răng sói cho Kiếm Nhị Thập Tam của mình.

Vừa hay hắn nhàn rỗi không có việc gì đã luyện chế mấy kiện áo giáp răng sói cấp Vương Giả Thần Binh, nay vừa lúc có chỗ dùng.

"Cho nàng xem bảo vật ta luyện chế!" Chu Trần lấy ra áo giáp răng sói, Bạch Chiến Anh đồng tử co rút, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi đồ khốn, có bản lĩnh thì giết chết ta đi, nếu không ta nhất định sẽ xé xác ngươi vạn đoạn!" "Vẫn còn cứng miệng?" Chu Trần ghét nhất là người cứng miệng. …… "Giết!" "Huyết thực Nhân tộc mỹ vị ngay trước mắt, vì vinh quang của Ma Đế bệ hạ, xông lên!" "Quang huy của Ma Thần vĩnh tồn chiếu rọi!" …… Trung tâm Mê Vụ Sâm Lâm của Đại Ưng Vương Triều, khi Chu Trần đang "mặc" áo giáp răng sói, "phấn lực xung sát" trong "Long Đàm Hổ Huyệt" thì một vết nứt như vực sâu mở ra, những quái vật như thủy triều đen điên cuồng trào ra từ bên trong.

Nơi nào chúng đi qua, cỏ cây không mọc, tất cả yêu thú đều hóa thành xương trắng khô khốc, như cấm khu của sinh linh.

Chưa đầy một lát, Mê Vụ Sâm Lâm vốn ít dấu chân người đã tràn ra hàng tỷ quái vật.

Những quái vật này vẫn không ngừng trào ra, không hề chậm lại chút nào, tựa hồ vô cùng vô tận.

"Đó là cái gì?" Một Vương Giả áo bào đỏ đang thám hiểm tìm bảo vật trong Mê Vụ Sâm Lâm ngẩng đầu, vô số quái vật hóa thành dòng nước đen tràn đến.

"Đây là thứ quỷ quái gì?" Những quái vật dày đặc khiến Vương

Giả áo bào đỏ da đầu tê dại, không dám nán lại lâu, quay người bỏ đi.

Tuy nhiên.

Những quái vật này đã phát hiện ra hắn, từng sợi xích sắt đen kịt mang theo khí tức ăn mòn cường đại từ trong triều quái vật bắn ra như điện chớp.

Hàng vạn sợi xích sắt đen kịt lập tức tạo thành một tấm lưới lớn, Vương Giả áo bào đỏ vung một đao, nhưng không thể hoàn toàn xé rách tấm lưới xích sắt.

Bị trì hoãn một khắc, vô số quái vật ùa tới.

"Cút ngay!" Vương Giả áo bào đỏ tim đập thịt giật, điên cuồng gầm lên, mấy vạn quái vật xung quanh lập tức bị xé nát, nhưng quái vật thực sự quá nhiều.

Đặc biệt là trong đó có rất nhiều quái vật lợi hại.

Vương Giả áo bào đỏ chớp mắt đã bị nhấn chìm, nuốt chửng, cuối cùng chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Thậm chí sau một khắc, xương trắng cũng biến mất, như thể chưa từng tồn tại.

Quái vật càng ngày càng nhiều, rất nhanh đội tiên phong đã tràn ra khỏi Mê Vụ Sâm Lâm, lao về phía Đại Ưng Vương Triều.

Dọc đường tất cả sinh linh đều bị nuốt chửng.

Như châu chấu bay qua, không còn cọng cỏ nào.

Hiển nhiên đây là quái vật đến từ dị thế giới.

"Gào gào gào!" "Nhiều huyết thực tươi ngon quá!" "Ta ngửi thấy mùi vị mỹ diệu của huyết thực!" "Gầm!

Gầm!

Gầm!” “Ăn!

Ăn!

Ăn!” “A, quái vật!” “Cứu mạng!” “Không!” “Ô ô, con muốn mẹ!” Thanh Khâu Hồ, bích thủy thanh thanh, yên ba hạo miểu.

Một chiếc thuyền bạc lướt nhẹ trên hồ, khuấy động tầng tầng gợn sóng, tựa như một chú thiên nga trắng.

Khúc cổ hướng trời ca, lông trắng lướt mặt nước, chân hồng vẫy sóng xanh.

Hồng Trần Thiên Chu.

Vạn Tượng Giới.

Giữa vạn dặm rừng đào, Chu Trần trong lòng cảm khái, sự thần kỳ của Đấng Sáng Tạo.

“Hừ, vô sỉ!” Chu Trần chuẩn bị tu ức vạn đạo.

Hiện giờ hắn đã lĩnh ngộ hơn mười vạn đại đạo, nhưng vẫn còn rất xa mục tiêu nhỏ của mình.

Đôi khi, nếu thật sự có được rồi, sẽ không còn nghĩ như vậy nữa.

Kẻ khác được hắn thu hoạch vô số, hận không thể một chưởng đánh chết tên đại phôi nhân đã trêu đùa nàng ta.

Thần Thú Bạch Hổ tộc quả nhiên phi phàm.

Rất nhiều tên liếm chó không hiểu vì sao nữ thần của bọn họ lại bị “đội nón xanh”.

Bạch Chiến Anh toàn thân trắng muốt, mái tóc bạch kim.

Nàng tức giận đến nỗi đôi môi đỏ tươi run rẩy, cơ thể khẽ run rẩy.

Nàng ngạo nghễ đồng lứa, coi thường đồng bối, luôn ở trên cao,

chưa từng khốn đốn, uất ức đến vậy.

Dù là nữ thần xinh đẹp đến mấy...

"Ngươi bại rồi!" Nghe Chu Trần nói "răng miệng tốt", Bạch Chiến Anh không biết nghĩ đến điều gì, mặt đầy hồng hà nhắm hai mắt lại, mặc cho Chu Trần thi triển.

Nhưng vẫn thích của nhà người khác.

Ánh mắt Bạch Chiến Anh quật cường, dù bị Chu Trần trêu chọc đến phát khóc, khóc đến mắt sưng đỏ, lệ tứ hoành lưu, nàng vẫn cứng miệng.

Không hổ là Thiên Chi Kiêu Nữ của Thần Thú Bạch Hổ tộc.

Vạn pháp vạn thiên, tam thiên đại đạo, người khác nhau, đạo khác nhau, cảnh giới nhìn thấy cũng khác nhau.

Có một từ gọi là "Long Đàm Hổ Huyệt".

Nhìn Bạch Chiến Anh, Thiên Chi Kiêu Nữ của Bạch Hổ tộc đang được hắn ôm trong lòng, Chu Trần ôm chặt lấy thân thể mềm mại kiều diễm của nàng, ghé vào tai nàng nói: "Thế nào?

Đã tâm phục khẩu phục chưa?" Điều đó càng khiến nàng vừa thẹn vừa giận.

Thấy Bạch Chiến Anh mặc kệ mình muốn làm gì thì làm, cũng chẳng để ý tới mình, Chu Trần cười khẽ, không bận tâm.

Tên đại phôi đản này, thật đáng ghét.

"Vô sỉ?

Miệng ta khỏe mạnh lắm, rắn rỏi lắm, món gì cũng nuốt trôi, thậm chí 'cơm mềm' cũng có thể 'ăn cứng'!" Nam nhân đều thích cảm giác mới mẻ.

Có thể thấy một điều.

Chu Trần đặt cho mình một mục tiêu nhỏ.

Bạch Chiến Anh nào biết nàng như vậy cũng có một phong tình tư vị khác.

"Ăn không chết ngươi đâu!" Thứ nhất là vì thứ đó thuộc về người khác.

Đặc biệt là nơi trước và sau đều nóng bỏng.

Giống như hồi nhỏ thích đồ chơi của bạn hàng xóm vậy, dù nhà mình có đồ chơi tốt hơn, quý giá hơn.

Họ cho rằng nếu họ có được nữ thần, chắc chắn sẽ một lòng một dạ, nâng niu trong lòng bàn tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan.

Thứ hai là vì mình chưa từng chơi qua.

"Khi nào ngươi thả ta đi?" Bạch Chiến Anh tựa như được khắc từ ngà voi tinh xảo, làn da trắng ngần mịn màng như tuyết khiến người ta mê đắm bỗng ửng hồng từng đóa, chiếc cổ thiên nga thon dài trắng nõn ngẩng lên không cam chịu, đầy dấu "dâu tây".

Nghĩ đến trước đây Chu Trần lại ăn nàng.

Nàng cắn môi, quay đầu đi, không nói một lời.

Kiêu nữ tóc trắng!

Thật ra, đằng sau mỗi nữ thần đều có một người đàn ông "làm đến phát ngán".

Chu Trần nắm lấy ưu điểm của nàng, bù đắp khuyết điểm của nàng và... (khuyết thiếu), mỉm cười: "Nhưng toàn thân nàng từ trên xuống dưới, cũng chỉ có cái miệng này là cứng rắn!" Quả không sai chút nào.

Lại một ngày trôi qua, nhìn Chu Trần vẫn đang làm đủ trò trên người mình, Bạch Chiến Anh không nhịn được mở miệng.

"Ngươi vội vàng cái gì?" Chu Trần liếc nàng một cái, không vui nói: "Chẳng lẽ không khiến nàng thoải mái sao?" Bạch Chiến Anh: "..." Đồ chó má!

"Đợi ta chán rồi sẽ nói!" Chu Trần bổ sung.

Bạch Chiến Anh: "..." "Ưm?" Đột nhiên, Chu Trần nhướng mày, trong Phong Nguyệt Bảo Giám của hắn đột nhiên xuất hiện một thân ảnh.

Ngay sau đó.

Thân ảnh thứ hai.

Thân ảnh thứ ba.

"Chuyện gì thế này?" Chu Trần ý thức quét qua những thân ảnh này, tuy những người này ở cùng hắn chưa đầy một tháng, nhưng với tu vi của hắn sẽ không quên.

Thậm chí những người này có đặc điểm gì, chỗ nào rậm rạp, hình thái ra sao, Chu Trần đều nhớ rõ mồn một.

"Ưng Tố Tố, Ưng Hồng Dược, Ưng Mộc Lan..." "Đại Ưng Vương Triều xảy ra chuyện gì rồi?

Những người này đều đã tấn thăng Vương Giả rồi, sao bỗng chốc đều chết hết vậy, chẳng lẽ gặp phải Vũ Hoàng cường địch?" Chu Trần nhíu chặt mày, tuy hắn không có tình cảm với những nữ nhân này, nhưng dù sao cũng là người "tri căn tri để" của nhau.

Bọn họ cũng có tình nghĩa sâu đậm như Quản Trọng và Bảo Thúc Nha.

Nguyên thần của Chu Trần đến trước mặt bọn họ, nhìn Phong

Nguyệt Đồ Lục, trực tiếp phong thần cho họ.

Ưng Tố Tố, Ưng Hồng Dược, Ưng Mộc Lan ban đầu đều là tu vi Pháp Tướng đỉnh phong, dưới sự ủng hộ của Chu Trần, đã thức tỉnh Huyết Mạch Hoàng Giả, tấn thăng Vương Giả.

Nhưng chỉ mới là Vương Giả sơ kỳ.

Sau khi phong thần.

Tu vi của họ đều đạt đến Vương Giả đỉnh phong, còn cách Vũ Hoàng một chút.

Chu Trần cũng không bất ngờ.

Phong Nguyệt Đồ Lục tuy có gia trì rất lớn, nhưng càng về sau, chênh lệch càng lớn, muốn từ Vương Giả sơ kỳ bạo tăng lên Vũ Hoàng, rõ ràng là không thể.

"Chu công tử!?" "Đây là đâu?

Chúng ta không phải đã chết rồi sao?" Ưng Tố Tố ba nữ nhân mặt đầy nghi hoặc, đặc biệt là tu vi của họ còn bạo tăng một đoạn lớn, cứ như đang nằm mơ vậy.

"Những chuyện khác sau này các ngươi tự sẽ rõ, các ngươi chết như thế nào?" Chu Trần tò mò hỏi.

"Chu công tử, chỉ mới vài ngày trước, trong Mê Vụ Sâm Lâm đột nhiên dũng xuất vô số quái vật, những quái vật này vô biên vô tận, nhiều không thể tưởng tượng nổi, còn đáng sợ hơn cả thú triều!" Ưng Tố Tố nhớ lại cảnh tượng dày đặc đó, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Những quái vật này không biết từ đâu tới, nơi chúng đi qua, cỏ cây không mọc, tất cả sinh linh đều bị chúng thôn phệ." "Nơi chúng đi qua, chỉ còn lại vô số tàn hài và cát vàng, ngay cả một cọng cỏ cũng không tìm thấy.

Đại Ưng Vương Triều đã bị diệt vong, các vương triều lân cận e rằng cũng khó thoát khỏi kiếp nạn!" "Những quái vật này không chỉ nhiều, mà bên trong còn có rất nhiều quái vật cường đại, quái vật sánh ngang Vương Giả thì vô số, thậm chí còn có quái vật kinh khủng siêu việt Vương Giả..." Một vương triều cường đại, có một trăm tám mươi Vương Giả không phải vấn đề, nhưng dù vậy, vẫn hoàn toàn không có sức chống cự.

"Hồng Trần, lập tức phản hồi Đại Càn!" Nguyên thần của Chu Trần vừa hỏi thăm tin tức từ Ưng Tố Tố và những người khác, vừa ra lệnh cho Hồng Trần.

Trong Thanh Khâu Hồ.

Chiếc thuyền bạc vốn đang lướt theo sóng bỗng chốc bay vút lên không trung, xé rách hư không, bay về phía Đại Càn.

Trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Chu Trần nhìn thấy từng linh hồn thể xuất hiện, ánh mắt ngưng trọng.

Những ngưng hồn thể này không chỉ có người của Đại Ưng Vương Triều, mà còn có người của các vương triều lân cận.

Những nữ nhân có quan hệ với Chu Trần đã vượt quá mười vạn, nhưng những nữ nhân đã chết ở khu vực này là nhiều nhất, dù sao "cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt".

Tuy nhiên, ở Đông Hoang và các nơi khác cũng không ít.

Hai mươi mấy năm trước, Chu Trần đâu có làm không công. ...

Đại Ưng Vương Triều.

Đây là vương triều lân cận Đại Càn, dân số lên đến vạn triệu, vô cùng phồn hoa, người tu luyện như mây.

Thế nhưng hiện giờ.

Đại Ưng Vương Triều dường như đã biến thành một vùng đất chết, những thành phố từng phồn hoa náo nhiệt đã hóa thành sự tĩnh mịch!

Những núi xanh nước biếc, chim hót hoa thơm năm xưa đã biến thành một ma ngục tràn ngập ma khí đen kịt.

Tất cả cây cỏ sinh linh từng sống ở đây đều chết sạch, thậm chí thi cốt cũng không còn, chỉ có vô biên vô tận quái vật ma vật!

Mê Vụ Sâm Lâm nằm trong lãnh thổ Đại Ưng Vương Triều, đây là chiến trường đầu tiên.

Vô số quái vật ma vật sau khi thôn phệ Đại Ưng Vương Triều liền lấy Đại Ưng Vương Triều làm trung tâm mà lan rộng ra bốn phía.

Từ trên trời nhìn xuống, dường như mực đen kịt lấy Đại Ưng Vương Triều làm trung tâm mà lan tỏa ra bốn phía, nhuộm đen cả vùng sơn thủy đầy sinh cơ này.

Tại biên giới giữa Đại Càn và Đại Ưng Vương Triều, vài thân ảnh chật vật chạy trốn, nhưng quái vật phía sau truy đuổi không ngừng, bám riết lấy họ.

Người phụ nữ dẫn đầu mặc một bộ phượng bào màu vàng kim, thân hình đầy đặn yêu kiều, đường cong gợn sóng kinh người, bàn tay ngọc trắng nõn thon dài cầm một thanh trường kiếm đỏ rực.

Nếu quan sát kỹ, đây không phải là một thanh kiếm, mà là một phiến lông vũ đỏ rực.

Tuy nhiên, phiến lông vũ này lại vô cùng sắc bén.

"Cút ngay!" Theo một vung tay của người phụ nữ mặc kim bào đầy đặn, phong mang đáng sợ mang theo vô biên hỏa diễm chém nát

mấy chục ma vật xung quanh thành hai nửa, hỏa diễm cuộn trào, càng thiêu chúng thành tro bụi.

Ngay lúc đó.

Một cây kích ba chạc đen kịt mang theo ma khí đáng sợ xé rách hư không, đâm thẳng vào bộ ngực đầy đặn của người phụ nữ mặc kim bào.

Nhất kích này nhanh như thiểm điện, người phụ nữ kim bào miễn cưỡng giơ kiếm lông vũ đỏ rực ra chắn ngang ngực, nhưng lại bị lực lượng đáng sợ chấn bay mấy trăm trượng, đâm sầm vào ngọn núi phía sau.

Một ma vật đầu mọc hai sừng, có đầu trâu xuất hiện, bàn tay lớn như quạt bồ siết chặt kích ba chạc, lần nữa hung hăng đâm xuống người phụ nữ kim bào đã bị đâm vào núi.

Ầm ầm ầm!

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo lôi đình màu tím từ trên trời giáng xuống, tất cả ma vật trong phạm vi mấy trăm dặm đều hóa thành tro bụi.

Một thân ảnh áo tím từ hư không bước ra, ánh mắt như điện, uy nghiêm bá khí, toàn thân lôi đình vờn quanh, tựa như chúa tể sấm sét.

"Ưng Minh Không bái kiến Tử Điện Hoàng, đa tạ Tử Điện Hoàng ra tay tương cứu!" Ưng Minh Không chống kiếm lông vũ đỏ rực đứng dậy, cúi đầu lạy về phía thân ảnh áo tím trên không trung.

Chương 196

Người này chính là Vũ Hoàng Tử Điện Hoàng của Tử Tiêu Cung.

Phạm vi mấy trăm vương triều đều thuộc thế lực của Tử Tiêu Cung.

Đại Ưng Vương Triều bị diệt quá nhanh, nàng không kịp cản tới.

Nhưng nàng vừa nhận được tin tức liền lập tức cản tới.

"Những thứ này từ đâu tới?" Tử Điện Hoàng không để ý tới Ưng Minh Không, nhíu mày quan sát những ma vật không ngừng xông tới, trong đó còn có vài ma vật rất mạnh, không thua kém nàng.

Ầm!

Quả nhiên, một quái vật đầu trâu đầu mọc hai sừng đen kịt, toàn thân ma khí vờn quanh cầm kích ba chạc xông thẳng lên trời.

Quái vật đầu trâu này hiển nhiên cùng tộc với con trước đó, chỉ có điều con này càng mạnh hơn, có thể so với Vũ Hoàng võ đạo.

Thật ra hắn chính là Tam Xoa Ngưu Ma Hoàng, trưởng lão của Ngưu Ma tộc.

"Chết!" Tam Xoa Ngưu Ma Hoàng trực tiếp xông thẳng về phía Tử Điện Hoàng, chiến đấu bùng nổ tức thì.

Cuộc chiến của Vũ Hoàng võ đạo, kinh thiên động địa, tùy tiện một chiêu liền có uy năng vô thượng.

Nhưng hai bên đều có sự ăn ý đi lên trời để chiến đấu.

Trên không trung, lôi đình và ma khí bao phủ, tựa như kiếp diệt thế, uy áp kinh khủng quét ngang bốn phương, vô số người tu luyện kinh hãi.

“Võ đạo Hoàng Giả.” Ưng Minh Không ngẩng đầu, đôi mắt đẹp tràn đầy khát vọng và hâm mộ.

Võ Vương và Vũ Hoàng tuy chỉ cách nhau một cảnh giới, nhưng thực lực lại khác biệt trời vực, hai bên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Võ Vương lĩnh ngộ Áo Nghĩa, Vũ Hoàng lĩnh ngộ Pháp Tắc.

Pháp Tắc có thể ngưng luyện huyết mạch, chú thành Vũ Hoàng Chân Thân.

Đây cũng là lý do Huyết Mạch Vũ Hoàng có thể truyền thừa hậu thế, phúc trạch vạn đời.

“Ngưu Ma Chiến Thể!” Một luồng uy áp đáng sợ từ trên trời giáng xuống, Ưng Minh Không ngẩng đầu liền thấy một pho Cự Nhân đầu trâu khổng lồ cao mấy vạn trượng.

Hắn tựa như Ma Thần đến từ vực sâu, đỉnh thiên lập địa, một cặp sừng trâu đen kịt tựa như hai thanh Thiên Đao xé rách tinh không, phong mang kinh khủng!

Nhưng Tử Điện Hoàng vẫn bình thản, tuy Tử Tiêu Cung chỉ là thế lực cấp Hoàng, nhưng từng được Tử Tiêu Đại Đế khai sáng, người đã phi thăng thành Thần.

Nền tảng của nó sâu dày, Tử Điện Hoàng tuy không phải Vũ Hoàng vô địch, nhưng trong số các Vũ Hoàng cũng là tồn tại cường đại.

Vô tận lôi đình vờn quanh, mỗi chiêu mỗi thức, đều có lôi đình đáng sợ càn quét, tựa như Thần Sấm Sét.

Nàng và Tam Xoa Ngưu Ma Hoàng trong chớp mắt đã giao thủ mấy vạn chiêu.

Khó phân thắng bại.

"Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn!" Ngay khi Tử Điện Hoàng và Tam Xoa Ngưu Ma Hoàng đang kịch chiến, giữa hư không đột nhiên hiện ra một đạo đao quang hình chữ thập màu đen.

Đao quang này tựa như một cây kéo khổng lồ, cắt ngang eo Tử Điện Hoàng, nhanh như thiểm điện.

"Không hay rồi!" Tử Điện Hoàng đại kinh, hóa thân lôi đình, lập tức né tránh.

Nhưng đao quang này quá nhanh.

Lôi đình bị "cắt" một tiếng thành hai nửa.

Tam Xoa Ngưu Ma Hoàng lại nhân cơ hội này tung một chiêu, lôi đình vừa mới hợp lại đã bị kích ba chạc đánh bay.

"Phụt!" Thân ảnh Tử Điện Hoàng hiện ra, trọng thương, nàng trừng mắt nhìn chằm chằm đạo hắc quang kia.

Đó là một cặp kéo đen kịt hình vòng cung, nói là kéo, thật ra là hai chiếc sừng trâu hình vòng cung được luyện chế thành, nhưng phong mang của nó khiến Tử Điện Hoàng kinh hãi rợn người.

Đây là Đế Binh!

Dược liệu luyện chế cây kéo này tất nhiên là hai chiếc sừng của một con Ngưu Ma cấp Đại Đế.

Dù nàng mặc Giáp Lôi Đình Tử Tiêu Thần Binh cấp Hoàng Giả, vẫn bị một đao chém thành hai đoạn, chịu trọng thương chưa từng có.

Ngay sau đó.

Lại bị kích ba chạc của Tam Xoa Ngưu Ma Hoàng toàn lực một kích chính diện, thực lực hiện giờ chỉ còn chưa đầy một nửa.

Và một con Ngưu Ma còn mạnh hơn cả Tam Xoa Ngưu Ma Hoàng xuất hiện.

Người này có hình dạng tương tự Tam Xoa Ngưu Ma Hoàng, nhưng khí tức trên người lại vượt xa Tam Xoa Ngưu Ma Hoàng, chính là Chấn Thiên Ngưu Ma Hoàng.

Vô Địch Ma Hoàng.

Hắn còn chấp chưởng Đế Binh Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn do Ma Đế ban cho, có thể nói là tồn tại vô địch dưới Đại Đế!

"Mạng ta xong rồi!" Tử Điện Hoàng trong lòng tuyệt vọng, giờ khắc này nàng ngay cả Tam Xoa Ngưu Ma Hoàng cũng đánh không lại, huống chi là tồn tại Vô Địch Ma Hoàng chấp chưởng Đế Binh này.

Tử Tiêu Cung cũng có Tử Tiêu Lôi Kích, Đế Binh tuyệt thế của Tử Tiêu Đại Đế, nhưng đó là để trấn áp nội tình, nàng không mang theo.

Ngay cả mang theo, cũng chưa chắc đã đánh lại được tôn Vô Địch Ma Hoàng này!

"Ngươi thực lực không tệ!" Chấn Thiên Ngưu Ma Hoàng cầm Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn, lạnh lùng nói: "Ta muốn dùng Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn này cắt đầu ngươi, đây là vinh hạnh của ngươi!" Trong lúc nói chuyện, Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn cặp loan đao mở ra, hóa thành một cây kéo khổng lồ, cắt ngang cổ Tử Điện Hoàng.

"Xong rồi!" Ưng Minh Không và những người khác trong lòng tuyệt vọng, ngay cả Tử Điện Hoàng cũng không phải đối thủ, họ còn có thể chạy đi đâu?

"Liều thôi!" Ưng Minh Không cắn răng, chuẩn bị liều chết một trận, dù có chết cũng phải kéo vài kẻ lót đường.

Đang!

Tiếng kim loại va chạm vang vọng trời đất, Tử Điện Hoàng vốn đã chuẩn bị tinh thần đón cái chết vì không thể chống đỡ Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn, nhưng không ngờ nàng lại không chết.

Trước người nàng hiện ra một chiếc phi thuyền bạc, trên chiếc phi thuyền này ngũ sắc quang hoa lưu chuyển, vậy mà lại cản được Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn kia.

Phải biết rằng đây là Đế Binh!

Lại còn do một Vô Địch Ma Hoàng thúc đẩy, cho dù là phi thuyền cấp Thần Binh Hoàng Giả, cũng sẽ bị một đao chém thành hai nửa.

Nhưng chiếc phi thuyền bạc này lại không hề hấn gì.

"Cây kéo này không tệ, giờ là của ta rồi!" Chu Trần ôm Bạch Chiến Anh trong phi thuyền, nhìn Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn đang chiếu trên màn hình ảo trước mặt, mắt sáng rực.

Hắn và Bạch Chiến Anh không hề tách rời.

Bạch Chiến Anh cười lạnh: "Ngươi nói của ngươi là của ngươi sao?

Con quái vật kia không yếu đâu, cảm giác còn nguy hiểm hơn cả phụ hoàng ta!" Phụ hoàng nàng, Bạch Tam Thông, là tộc trưởng Thần Thú tộc, tu vi Yêu Hoàng đỉnh phong, lại là thần thú, chiến lực ngút trời, có thể sánh với Vô Địch Hoàng Giả!

"Cho dù là Vô Địch Hoàng Giả thì sao?

Hôm nay dù Đại Đế có đến, cây kéo này ta cũng ăn chắc rồi!" Chu Trần hung hăng xoa nắn cặp mông mềm mại săn chắc của Bạch Chiến Anh, ra lệnh: "Trấn áp cây kéo này, dung nhập phi thuyền!" "Vâng, chủ nhân!" Nói thì dài dòng, nhưng thật ra chỉ trong khoảnh

khắc.

Hồng Trần điều khiển Thiên Chu, Tỏa Thiên Truy Hồn Câu được thúc đẩy, hóa thành từng sợi xích sắt mang theo móc câu sắc bén, như mãng xà vờn quanh khóa chặt Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn.

Ong ong ong!

Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn điên cuồng chấn động, muốn chạy trốn, nhưng dưới Hồng Trần Thiên Chu của Chu Trần, căn bản không có sức phản kháng.

Tỏa Thiên Truy Hồn Câu hiện giờ tuy cũng chỉ là cấp Đại Đế, nhưng bản chất là Khai Thiên Thần Khí, lại có Tỏa Thiên Giới một thế giới cung cấp năng lượng, thậm chí còn có Hồng Trần Thiên Chu gia trì, há lại là một kiện Đế Binh có thể phản kháng.

Xoẹt.

Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn lập tức bị Thiên Chu trấn áp thu đi, sau đó trực tiếp quán nhập năng lượng của Thiên Chu, cưỡng chế dung nhập vào Thiên Chu.

Khoảnh khắc này.

Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn như một thiếu nữ yểu điệu yếu ớt, đối mặt với Hồng Trần Thiên Chu, bá đạo không nói lý, trong chớp mắt đã bị trấn áp thu phục, đóng dấu của Thiên Chu, biến thành một phần của Chu Trần.

Một đơn vị vũ khí hoàn toàn mới được khai phá —— Ngưu Ma Tiễn Giới.

Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn hóa thành Khai Thiên Thần Khí, tất cả những gì liên quan đến dị giới đều bị xóa bỏ, hoàn toàn hóa thành một phần của Thiên Chu.

“Không!” Chấn Thiên Ngưu Ma Hoàng không ngờ Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn trong chớp mắt đã bị trấn áp, thậm chí hắn cảm ứng được hoàn toàn mất liên lạc với Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn.

“Giao ra Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn!” Chấn Thiên Ngưu Ma Hoàng đại nộ, hóa thành một con Ngưu Ma cao ba vạn trượng.

Bốn vó đạp không, một cặp sừng như thiên đao xông thẳng về phía Thiên Chu.

“Vừa hay để ngươi nếm thử tư vị của Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn!” Khóe miệng Chu Trần khẽ nhếch, Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn đã dung nhập vào hai bên phía trước nhất của Thiên Chu, như thể lắp cho Thiên Chu hai lưỡi đao sắc bén.

Theo ý niệm của Chu Trần chuyển động, hai lưỡi đao Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn phụ trợ ở hai bên đầu Thiên Chu mở rộng ra phía trước, hình thành một cặp kéo.

Trong Ngưu Ma Tiễn Giới mới khai phá, năng lượng bàng bạc cuồn cuộn quán nhập, Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn lập tức bùng phát sức mạnh gấp vô số lần so với trước đây.

Rắc!

Không có bất kỳ bất ngờ nào, con Ngưu Ma ba vạn trượng đang bốn vó đạp không, xông tới kia bị một nhát kéo cắt thành hai đoạn.

Nhưng hắn vẫn chưa chết.

Thiên Chu xông lên, “rắc rắc rắc” vài cái, Chấn Thiên Ngưu Ma Hoàng còn chưa kịp hồi phục đã bị cắt thành mười mấy đoạn, hoàn toàn chết đi.

Từng xúc tu rễ màu xám xịt từ Thiên Chu vươn ra, thu thi thể Chấn Thiên Ngưu Ma Hoàng vào Lò Luyện Sinh Mệnh trong Sinh Mệnh Lôi Trì.

Lò Luyện Sinh Mệnh được rễ cây Thế Giới Thụ biến đổi mà thành, ngay cả năng lượng Hư Không Hỗn Độn cũng có thể luyện hóa, huống chi là những thứ khác.

Theo quá trình luyện hóa, Chấn Thiên Ngưu Ma Hoàng bị phân giải, tất cả năng lượng dung nhập vào Thiên Chu, Pháp Tắc Chấn Thiên mà hắn lĩnh ngộ cũng dung nhập theo.

Thiên Chu có được Pháp Tắc Chấn Thiên, trở nên càng mạnh mẽ hơn, thậm chí khi vũ khí như Liệt Thiên Giác tấn công kẻ địch cũng có thể vận dụng lực lượng Pháp Tắc Chấn Thiên.

Khi va chạm, Liệt Thiên Giác đâm vào tim kẻ địch, sau đó đột ngột chấn động, kẻ địch chắc chắn sẽ bị chấn thành thịt nát.

"Chết... chết rồi?" "Chấn Thiên Ngưu Ma Hoàng chết rồi?" Tử Điện Hoàng và Tam Xoa Ngưu Ma Hoàng đều trừng lớn mắt, khó mà tin nổi.

Nói thì dài, nhưng vừa rồi chỉ trong chớp mắt, Chấn Thiên Ngưu Ma Hoàng và Đế Binh Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn đều không còn nữa!

"Không hay rồi!" Tam Xoa Ngưu Ma Hoàng hoàn hồn, trong lòng đại kinh, quay người liền chạy trốn.

Xoẹt!

Thiên Chu như một đạo lưu quang lướt qua, Liệt Thiên Giác đâm vào cơ thể Tam Xoa Ngưu Ma Hoàng, khẽ chấn động, kẻ sau hóa thành máu thịt bay tán loạn, sau đó bị xúc tu của Thiên Chu thôn phệ.

Những xúc tu này đều là rễ cây Thế Giới Thụ biến đổi mà thành.

Ngay sau đó.

Ầm!

Pháo Khí Hỗn Độn Nguyên Khí từ Thiên Chu bùng phát, một phát

liền oanh chết vô số ma vật.

"Tử Điện Hoàng bái kiến tiền bối, đa tạ tiền bối ân cứu mạng!" Tử Điện Hoàng vội vàng chắp tay hành lễ.

Nàng vẫn chưa biết Thiên Chu này là của Chu Trần, trong mắt nàng đây chắc chắn là phi thuyền của một Đại Đế.

Trong Thiên Chu.

Chu Trần hung hăng thúc đẩy Bạch Chiến Anh một chút, rồi rút thân ra, khoác y bào bay lên boong Thiên Chu, khẽ cười: "Tử Điện Hoàng, đã lâu không gặp!" "Chu...

Chu công tử!?" Tử Điện Hoàng trừng lớn mắt, không ngờ lại là Chu Trần.

"Là hắn!" Bộ ngực đầy đặn phập phồng của Ưng Minh Không run lên, hai chân khẽ siết chặt, đôi mắt đẹp vô song nhìn chằm chằm Chu Trần, vừa kinh vừa mừng.

Nàng cũng không ngờ cường giả vừa đại phát thần uy, trong hơi thở đã trấn áp Đế Binh và Vô Địch Ma Hoàng lại chính là tên tiểu phôi đản "tri căn tri để" với nàng.

Trong đầu nàng không khỏi hiện lên những cảnh tượng Chu Trần thay đủ kiểu trêu chọc nàng, trong lòng một cỗ nhiệt lưu kích động.

Vừa thoát chết trong gang tấc, trải qua một phen sinh tử.

Nàng đã nghĩ thông suốt rồi!! ...

"Chu công tử!" "Lại là Chu công tử!" "Sớm đã nghe nói Chu công tử ở Lạc Nhật Sơn Mạch trấn sát hai vị Vũ Hoàng, thu phục Sư Hoàng, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền!" "Trước kia Chu công tử thu thập vô số dược liệu luyện khí, chẳng lẽ chính là để luyện chế chiếc phi thuyền này?" "Chiếc phi thuyền này lợi hại quá,

lại có thể trấn áp Đế Binh, nghiền ép Vũ Hoàng, cảm giác đều có thể sánh ngang Đại Đế rồi!" "Chu công tử không hổ là Tiên Thần chuyển thế, thật là quá lợi hại rồi!" "Chúng ta có cứu rồi!" ...

Vô số người sống sót nhìn thấy Chu Trần, một mảnh xôn xao, kích động không thôi.

Tử Điện Hoàng cúi mình thật sâu, bày tỏ lòng cảm tạ.

Đồng thời.

Phong mang đáng sợ của Liệt Thiên Giác khiến không gian cũng rách ra từng vết nứt.

Ngũ Đế Ngũ Quang Tán hình thành ngũ sắc quang hoa phòng hộ, Khiên Bất Diệt Cốt được kích hoạt, tựa như bộ giáp kiên cố bất hoại, phòng ngự kéo căng.

Mấy cô gái khẽ cúi lạy.

Tuy là dựa vào sức mạnh của phi thuyền, nhưng đây cũng là một loại thực lực.

"Thiếp thân bái kiến công tử, đa tạ công tử ân cứu mạng." Chu Trần bảo họ lên boong Thiên Chu, nói: "Ta trước tiên trấn áp những ma vật này đã!" Tử Điện Hoàng nhìn Chu Trần trước mặt, người phi phàm xuất chúng, khí chất thoát tục, cảm khái vạn phần, kinh thán nói: "Mỗi lần gặp Chu công tử, đều khiến người ta chấn động lớn lao." Hồng Trần Thiên Chu hoàn toàn phô bày sự sắc bén của mình, hóa thành một cỗ đại sát khí chiến tranh khổng lồ.

Lúc này, hai lưỡi dao hình vòng cung của cặp kéo đã mở ra ở hai đầu Thiên Chu, như thể hai thanh loan đao dài vạn trượng được khảm trên Thiên Chu.

Hít!

Vô số xúc tu rễ màu xám xịt từ Thiên Chu vươn ra, thôn phệ tất cả thi thể, ma huyết, ma khí.

Dưới sự thúc đẩy của Thiên Chu với uy lực vô biên, thần cản giết thần, phật cản giết phật.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo.

"Đây mới là đại sát khí thật sự!" Trong lúc hai người đàm luận, Ưng Minh Không và vài phu nhân khác từng có "giao lưu sâu sắc" với Chu Trần đi tới.

Khoảnh khắc này.

Mấy cô gái Ưng Minh Không đứng trên boong tàu đồng tử co rút, chỉ thấy Liệt Thiên Giác ở đầu Thiên Chu đã hóa thành dài vạn trượng, như một cột chống trời.

Giờ đây chỉ trong chớp mắt, Chu Trần đã mạnh hơn nàng rồi.

Cặp loan đao kinh khủng như vậy dưới sự gia trì của sức mạnh và tốc độ khổng lồ của Thiên Chu, nơi nó đi qua, tất cả ma vật đều bị một đao chém thành hai đoạn.

"Tử Điện Hoàng khách khí rồi." Tử Điện Hoàng đứng trên hư không, trừng lớn mắt, tay chân run rẩy.

Khi đó nàng còn muốn thu Chu Trần làm đồ đệ, đưa Chu Trần về Tử Tiêu Cung.

"Đa tạ Chu công tử ân cứu mạng, đại ân bất ngôn tạ, sau này có gì sai khiến, cứ việc phân phó!" Nhìn Thiên Chu hoành hành vô địch, Tử Điện Hoàng đột nhiên có cảm giác Chu Trần còn hung tàn hơn cả những ma vật này.

Những ma vật sánh ngang Vương Giả, Pháp Tướng, Thần Thông, thậm chí thấp hơn, tuy số lượng nhiều, nhưng đều như bùn đất, chỉ

cần chọc nhẹ là tan vỡ.

Hai bên Liệt Thiên Giác là đơn vị vũ khí mới được bổ sung: Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn.

Nơi Thiên Chu đi qua, tất cả ma vật đều bị xé nát thôn phệ, hóa thành dưỡng liệu cho Thiên Chu.

Thiên Chu như một con cự thú hồng hoang, trực tiếp xông vào dòng ma vật.

Hồng Trần Thiên Chu lập tức đại thịnh, hỏa lực toàn khai.

Nhớ lại lần đầu tiên nàng biết đến Chu Trần, vẫn là khi Chu Trần tấn thăng Thần Thông cảnh, ngưng tụ Đạo Thụ vạn trượng, dị tượng kinh thiên.

Chỉ thấy phi thuyền khổng lồ vạn dặm triển khai công thế, trong chớp mắt đã quét sạch vô số ma vật, nơi mắt nhìn tới, trong phạm vi mấy triệu dặm toàn là tàn chi đoạn tí, ma huyết đen kịt hóa thành sông, ma khí ngút trời.

Thậm chí Chu Trần còn cứu mạng nàng.

Chương 197

Hai bên giữa phi thuyền, Lôi Quang Vũ Dực mở rộng mấy chục vạn trượng, như hai thanh thiên đao lôi đình khổng lồ, vừa gia trì tốc độ cho Thiên Chu vừa có thể điên cuồng chém giết địch nhân.

Tất cả những gì cản đường phía trước, đều sẽ bị xé nát.

Ngay cả ma vật sánh ngang Vũ Hoàng, cũng không cản được một cú va chạm nhẹ của Liệt Thiên Giác, ngay cả Đại Đế cũng không dám đương đầu.

Thiên Chu càng đánh càng mạnh, lấy chiến nuôi chiến.

Trên đỉnh Thiên Chu còn có Xích Viêm Kim Kiếm, vô số kiếm khí xích viêm như mưa bão ngập trời, bắn ra bốn phía, nơi nó đi qua, từng con ma vật bị xé nát.

Thể hình Thiên Chu bạo tăng, hóa thành một chiến hạm khổng lồ vạn dặm.

Lò Luyện Sinh Mệnh trong cuộc chiến cường độ cao này nhanh chóng mở rộng, như một cỗ máy nghiền thịt xương, điên cuồng luyện hóa ma vật dị giới.

Lúc này.

Những ma vật khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật, nơi chúng đi qua cỏ cây không mọc, ngược lại đã trở thành những con cừu non chờ bị làm thịt.

"Quả nhiên, chiến tranh mới là phương thức để Hồng Trần Thiên Chu nhanh chóng trở nên mạnh mẽ!" Chu Trần đứng trên boong, chắp tay sau lưng, cảm thụ sự thay đổi của Thiên Chu.

Tuy Thiên Chu lấy hạt giống Thế Giới Thụ làm cốt lõi, có thể hấp

thu năng lượng Hư Không Hỗn Độn để mạnh lên, nhưng điều này cần thời gian, làm sao nhanh bằng việc thôn phệ sinh mệnh ma vật hiện giờ?

Giống như kiếm tiền vậy.

Dựa vào sự nỗ lực lao động của bản thân căn bản không kiếm được nhiều tiền.

Phương thức kiếm tiền nhanh nhất là cướp đoạt, chuyển dịch, đoạt hoặc chuyển tài sản từ tay người khác sang tay mình.

Ví dụ như những nhà phát triển bất động sản trước đây, tạo ra cái gọi là "nhà ở xã hội" các kiểu, chính là dùng thủ đoạn tưởng chừng chính quy để cướp đoạt hoặc chuyển tài sản của vô số người dân bình thường sang tay mình.

Một đợt là có thể làm giàu.

Nếu ngươi muốn dựa vào lao động để tạo ra tài sản, vậy thì quá chậm.

Thiên Chu của Chu Trần cũng vậy, lấy hạt giống Thế Giới Thụ làm cốt lõi tuy tiềm lực vô hạn, nhưng để Thiên Chu tự hấp thu năng lượng Hư Không Hỗn Độn mà mạnh lên, thì thời gian cần là một con số thiên văn.

Chỉ có dựa vào cách thôn phệ cướp đoạt này, mới là phương pháp nhanh chóng mạnh lên.

Trực tiếp thôn phệ đoạt lấy thành quả khổ tu hàng trăm ngàn năm của người khác.

Tuy nhiên Chu Trần không phải đại ma đầu, không thể để Thiên Chu điên cuồng thôn phệ sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục mà mạnh lên.

Nhưng những ma vật xâm lấn này, Chu Trần thì không có áp lực.

Thế Giới Thụ ngay cả năng lượng Hư Không Hỗn Độn cũng có thể hấp thu.

Những ma vật này dù sức mạnh đặc thù, người tu luyện bình thường không dám dính vào, nhưng đối với Thiên Chu, bất kể ngươi là năng lượng gì, đều có thể thôn phệ tất cả, hóa thành dưỡng liệu của chính mình.

Trong chốc lát.

Chu Trần dựa vào Thiên Chu quét sạch dòng ma vật trong lãnh thổ Đại Ưng Vương Triều, trong đó còn có chín vị Ma Hoàng, tất cả đều bị Chu Trần trấn sát.

"Thần Nhất, ngươi dẫn một trăm Thần Ma Vệ, giải quyết toàn bộ ma vật tàn dư xung quanh Đại Ưng Vương Triều!" Chu Trần phóng Thần Nhất và một trăm Thần Ma Vệ ra.

Còn những người khác, Chu Trần tạm thời coi là át chủ bài.

Ba ngàn Thần Ma Vệ quá mức kinh thế hãi tục.

"Cây cao gió lớn dễ gãy".

Tuy hiện giờ Chu Trần đã trưởng thành, nhưng những át chủ bài cần giữ vẫn phải giữ.

"Vâng, chủ nhân!" Thần Nhất và một trăm Thần Ma Vệ xuất hiện, hư không rung chuyển, khiến Tử Điện Hoàng trợn mắt há hốc mồm, kinh hãi rợn người.

"Trời ơi, đây là..." Thân thể Tử Điện Hoàng không ngừng run rẩy, một trăm lẻ một Thần Ma Vệ này, mỗi người đều đáng sợ hơn nàng vô số lần!

Vô Địch Vũ Hoàng!

Toàn bộ đều là Vô Địch Vũ Hoàng!

“Làm sao có thể?” Tử Điện Hoàng khó mà tin nổi, tam quan bị đảo lộn.

Nàng từng nghe nói Chu Trần có ba vị thủ hạ Vô Địch Hoàng Giả, nhưng không ngờ căn bản không phải ba vị, mà là một trăm lẻ một vị!

Điều này thật quá kinh khủng.

“Những Vô Địch Hoàng Giả này rốt cuộc từ đâu tới?

Làm sao có thể đột nhiên xuất hiện nhiều như vậy?” Tử Điện Hoàng không nghĩ ra.

Mỗi một Vô Địch Hoàng Giả đều là đại năng vô thượng chấn động bốn phương, tồn tại chỉ kém Đại Đế, ai mà không uy danh lừng lẫy?

Ai mà không phải lão tổ của một đại thế lực?

Nhưng một trăm lẻ một Vô Địch Hoàng Giả này, nàng lại không nhận ra một ai, chưa từng nghe nói đến một ai.

Quá đáng sợ.

Quá kinh khủng.

Không phải người!

“Đây chính là thực lực của hắn sao?

Nền tảng này cũng quá kinh khủng rồi, ngay cả Thánh Địa cũng không thể xuất ra nhiều Vô Địch Hoàng Giả như vậy!” Ưng Minh Không lòng như loạn động, chấn động khó tả.

Dù nàng và Chu Trần “tri căn tri để”.

Nhưng giờ chỉ cảm thấy Chu Trần sâu không lường được.

Chu Trần: Ngươi cũng sâu không lường được!

Ong!

Đột nhiên, một luồng khí cơ đặc biệt lan tỏa, tràn ngập giữa trời đất.

Chỉ thấy một đại đạo kim quang từ Dao Trì Thánh Địa xa xôi bay vút lên, trong chớp mắt đã lan tới, hiện diện trên không Đại Ưng Vương Triều.

Dao Trì Nữ Đế đạp trên đại đạo kim quang, thản nhiên đứng đó, thân hình hoàn mỹ đầy đặn cao ngạo, như một Nữ Thần vô thượng đỉnh thiên lập địa, vĩ đại vô biên.

Nàng đứng ở đó, tựa như một bia phong bất hủ.

Ngay cả những người không hiểu rõ là gì, cũng đều cảm thấy một trận run rẩy, cảm nhận được một luồng uy áp đáng sợ chí cao vô thượng.

Đây là Đế Uy!

Uy áp của Đại Đế!

Hào quang chói lọi, khí tức uy nghiêm.

Dao Trì Nữ Đế đứng đó, dường như hòa làm một với Đại Đạo trời đất, hình thành một loại khí thế vô địch khiến chúng sinh đều phải quỳ bái.

Khí tức Đại Đế lan tỏa giữa trời đất, trên chấn cửu thiên, dưới nhiếp cửu u.

Vạn vật hữu linh, đều phải thần phục.

Nàng dường như đã làm chủ ý chí của vùng trời đất này, vô lượng quang thải từ trên trời rủ xuống, từng dòng, từng luồng như thác nước treo trên bầu trời, bao quanh thân thể rực rỡ chói lọi này.

Mười phương đều tĩnh lặng, vô số sinh linh cúi đầu về phía này,

thành kính triều bái.

"Nữ Đế sư phụ!" Chu Trần mắt sáng rực, Thiên Chu ghé lại.

Lúc này Thiên Chu đang ở trên không Mê Vụ Sâm Lâm, không ngừng trấn áp thôn phệ vô số ma vật từ vết nứt vị diện dũng xuất.

Đôi mắt đẹp của Dao Trì Nữ Đế sâu thẳm, một niệm bao trùm toàn bộ Đại Ưng Vương Triều, thậm chí vài vương triều lân cận, tất cả tình hình đều rõ như ban ngày.

Chỉ là khi nàng nhìn thấy một trăm lẻ một Thần Ma Vệ kia, trong mắt mang theo một tia dị sắc, nhiều Vô Địch Hoàng Giả như vậy, ngay cả Đại Đế cũng khó mà tin nổi.

Toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục, ước chừng cũng chỉ có mấy trăm Vô Địch Hoàng Giả, nhưng những người này lại không phải bất kỳ ai trong số đó.

Vô Địch Hoàng Giả, có thể được gọi là Vô Địch, không chỉ có thực lực vô địch trong số các Vũ Hoàng, mà còn là Vũ Hoàng có hy vọng thành Đế.

Thiên Nguyên Đại Lục rất lớn, Vũ Hoàng không ít, ít nhất cũng có mấy chục vạn, nhưng có thể thành Vô Địch Hoàng Giả thì cũng chỉ có mấy trăm.

Phải biết rằng những người có thể thành Vũ Hoàng đều là thiên kiêu tài hoa rực rỡ.

"Ngươi làm không tệ!" Dao Trì Nữ Đế nhìn Chu Trần, khen ngợi một câu, sau đó nhìn về phía vết nứt vị diện, thở dài nói: "Thật là một thời buổi lắm chuyện a!" "Nữ Đế sư phụ, người biết bên kia?" Chu Trần trong lòng khẽ động, thật ra hắn cũng đã nhận được không ít tin tức.

Lò Luyện Sinh Mệnh luyện hóa Chấn Thiên Ngưu Ma Hoàng, Tam

Xoa Ngưu Ma Hoàng và các Ma Hoàng khác, có thể thu được ký ức của đối phương.

Vừa rồi Chu Trần đã nhận được vô số tin tức liên quan đến đối phương từ Thiên Chu.

"Bên kia là Thiên Ma Đại Lục, cũng có thể gọi là Thiên Ma Giới.

Gần đây các nơi trên Thiên Nguyên Đại Lục đều xuất hiện những vết nứt không gian lớn nhỏ khác nhau!" "Vết nứt không gian ở đây coi như lớn, đã có thể dung nạp Vô Địch Hoàng Giả đi qua rồi.

Tương lai e rằng sẽ xuất hiện vết nứt không gian có thể dung nạp Đại Đế đi qua, đến lúc đó chính là thời điểm chiến tranh hai giới bùng nổ toàn diện!" Chu Trần gật đầu, thì ra những nơi khác đã sớm xuất hiện ma triều.

Chỉ là động tĩnh không quá lớn.

Dù sao chỉ cần không thể để Đại Đế đi qua, những ma vật cấp Vô Địch Vũ Hoàng kia, chỉ cần gặp Đại Đế, cũng sẽ bị trấn áp dễ dàng.

Như vết nứt ở Mê Vụ Sâm Lâm lần này coi như lớn, nhưng cũng không thể dung nạp Đại Đế đi qua.

Chỉ cần Đại Đế nhận được tin tức mà đến, dù không có Chu Trần, vẫn có thể trấn áp được.

Chỉ là nếu tin tức không kịp thời, sẽ tổn thất rất lớn.

"Hiện tại thực lực của ta tuy không tệ, nhưng một khi chiến tranh vị diện bùng nổ, ngay cả Đại Đế cũng có thể vẫn lạc, ta phải nhanh chóng mạnh lên!" Trong lòng Chu Trần dâng lên một cỗ cảm giác cấp bách.

Tuy hắn có Hồng Trần Thiên Chu, dù Thiên Nguyên Đại Lục bị đánh nát, lưu lạc hư không, hắn cũng có thể sống rất tốt trong Thiên

Chu.

Nhưng "có chuẩn bị không lo", thực lực càng mạnh, càng an toàn.

Dựa theo tin tức Chu Trần có được từ ký ức của Chấn Thiên Ngưu Ma Hoàng, Thiên Ma Giới dường như mạnh hơn Thiên Nguyên Đại Lục.

Số lượng Ma Đế, Ma Hoàng vượt xa Thiên Nguyên Đại Lục.

"Có muốn vi sư phong ấn nơi này không?" Dao Trì Nữ Đế đến trước mặt Chu Trần, hiển nhiên đã nhận ra Chu Trần đang thôn phệ ma vật để tăng cường Thiên Chu.

Thông thường họ đều dùng đại thần thông để phong ấn vết nứt vị diện.

"Nữ Đế sư phụ, ta quyết định trấn thủ nơi này, trấn áp ma vật!" Chu Trần đại nghĩa lẫm nhiên nói.

Dù sao Thiên Chu của hắn có thể tự trấn áp, cũng không cần Chu Trần phải bận tâm.

Huống chi đây là cơ hội tốt để tăng cường Thiên Chu.

Hắn không thể bỏ qua.

"Được, nếu ngươi muốn phong ấn nó, cứ nói với vi sư!" Dao Trì Nữ Đế khẽ gật đầu.

Hàn huyên vài câu với Chu Trần, liền vội vã rời đi.

Chu Trần nhìn Ưng Minh Không bên cạnh, thân thể hoàn mỹ đường cong động lòng người đến cực điểm, như một tuyệt đại vưu vật hóa thành từ suối xuân.

Dáng người nàng thon thả mềm mại, như ngọc tiên được điêu khắc tinh xảo, khí chất lạnh lùng diễm lệ, làn da trắng như tuyết, tự mang sương lạnh.

Càng thêm vẻ thần tú nội hàm, ngọc cốt trời sinh, dung nhan hoàn mỹ, không tìm ra một tì vết nào, thật sự đẹp đến cực điểm, phong tư tuyệt thế.

Chu Trần dẫn Ưng Minh Không và mấy cô gái vào Vạn Tượng Giới, một tay ôm Ưng Minh Không vào lòng, nhìn khuôn mặt ngọc đẹp vô song, cười nói: "Trước kia không theo ta đi, bây giờ đã nghĩ thông suốt rồi sao?" Cảm nhận ánh mắt trêu đùa đó, Ưng Minh Không, người có tình nghĩa "Quản Trọng và Bảo Thúc Nha" với Chu Trần, sao lại không hiểu ý tứ trong đó.

"Không có!" Ưng Minh Không rất cứng miệng và kiêu ngạo.

Dù những ngày tháng xa Chu Trần.

Nàng quả thật trống rỗng đến hoảng.

Đã nghĩ thông suốt.

Nhưng nàng sẽ không nói.

"Vẫn cứng miệng như mọi khi!" Khóe miệng Chu Trần khẽ nhếch, không bất ngờ với câu trả lời này.

Bàn tay rộng lớn mạnh mẽ của hắn luồn vào trong bộ kim sắc quần bào của Ưng Minh Không, dọc theo sợi tơ đen Chu Trần tặng nàng trước đó, một đường đi lên.

"Ngươi...

đừng..." Má Ưng Minh Không đỏ bừng.

Tuy nàng sớm đã biết tên tiểu phôi đản Chu Trần này thích khám phá những nơi bí mật của nàng.

Nhưng nàng và Chu Trần đã lâu không...

Có chút không thích ứng.

Nhưng Chu Trần lại cảm thấy nàng đã thích ứng.

"Còn nói không có, vậy sự ướt át dâng trào trong lòng kia sẽ không lừa người đâu!" Trong mắt Chu Trần tràn đầy trêu chọc.

"Hừ, còn không phải do cái móng vuốt chó của ngươi..." Ưng Minh Không vừa thẹn vừa phẫn.

Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần quá mạnh.

Đừng nói nàng vốn đã rất...

Ngay cả một "nữ nhân đá", Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần cũng có thể khiến đối phương...

Mũi khẽ ngửi hương thơm quyến rũ toát ra từ Ưng Minh Không, Chu Trần ghé vào tai nàng thì thầm: "Minh Không, ta thấy nàng cần được giải tỏa rồi!" Chu Trần là người yêu hoa.

Bình thường không có việc gì là lại thích...

"Ngươi nói với ta những chuyện này làm gì?" Ưng Minh Không liếc Chu Trần một cái, không vui nói.

Tay Chu Trần thật dài.

Nàng còn có thể nói gì nữa?

Nàng còn có thể nói không sao?

Chu Trần cười, cúi xuống hôn lên đôi môi mềm mại của Ưng Minh Không, ngọt ngào động lòng người.

"Ưm..." Ưng Minh Không trợn lớn mắt, muốn nói gì đó, nhưng lại không thể thốt ra một chữ.

Và khi Chu Trần đang bận rộn "khám phá chân lý đại đạo", Hồng Trần Thiên Chu cũng đang điên cuồng thôn phệ luyện hóa ma vật của Thiên Ma Giới.

Năng lượng của những ma vật này dung nhập vào Thiên Chu, có cái dùng để tăng cường thân thuyền, có cái dùng để tăng cường các đại đơn vị thế giới của Thiên Chu, có cái dùng để Thiên Chu thăng hoa tiến hóa...

Sau khi Thần Nhất và một trăm lẻ một Thần Ma Vệ đánh giết ma vật rải rác xung quanh Đại Ưng Vương Triều, Thiên Chu cũng sẽ vươn xúc tu rễ cây để thôn phệ thi thể chúng.

Nhưng theo thời gian thôn phệ, những ma vật không ngừng dũng xuất từ vết nứt vị diện bỗng nhiên không còn nữa.

Hiển nhiên những ma vật kia cũng biết nơi này có người chuyên môn săn giết chúng.

Chúng đâu phải không có trí tuệ.

Biết rằng đến là chết, tự nhiên sẽ không đến nữa.

Và trước khi Chu Trần đến, chắc chắn có vài Ma Hoàng cường đại đã chạy trốn, ẩn nấp ở những nơi khác, chờ thời cơ hành động.

"Lại không chịu ra nữa rồi?" Thấy không có ma vật nào đến, Chu Trần nhíu nhíu mày, sức mạnh trên tay không khỏi tăng lên.

Chương 198

“A...

Ngươi làm đau người ta rồi...” Ưng Minh Không run rẩy, giọng nói kiều mị động lòng người truyền vào tai Chu Trần.

“Xin lỗi!” Chu Trần lập tức ngẩng đầu, đột nhiên nổi hứng, sau đó lực càng mạnh.

“Ngươi... tên đại phôi đản...” Ưng Minh Không kiều sân, mỗi lần không khiến nàng sung sướng đến mức không ngậm miệng lại được, mắt khóc đến sưng đỏ, lệ tứ hoành lưu, Chu Trần đều sẽ không buông tha nàng.

Trong chớp mắt nửa ngày trôi qua.

Ma vật xung quanh Đại Ưng Vương Triều đã bị quét sạch, nhưng vết nứt vị diện trong Mê Vụ Sâm Lâm vẫn không có ma vật nào xuất hiện.

Chu Trần rất không vui.

Vừa rồi còn đang ăn thịt lớn, uống rượu đầy bát, bây giờ cái gì cũng không còn, ai mà chấp nhận được?

“Ngươi không ra, vậy ta vào!” Chu Trần có chút tò mò về Thiên Ma Giới, lập tức chuẩn bị đi vào làm một phen lớn.

Vết nứt vị diện này không thể dung nạp Đại Đế đi qua, đối phương cũng sẽ không lo lắng có Đại Đế đi qua.

Mà Chu Trần tuy không phải Đại Đế, nhưng lại có Hồng Trần Thiên Chu, thậm chí còn hơn cả Đại Đế.

Dù gặp Ma Đế của Thiên Ma Giới, hắn cũng có lòng tin ung dung

rút lui.

Một ngày sau.

Chu Trần nhìn Ưng Minh Không đã ngất đi, rút thân ra rời đi.

Hắn chuẩn bị đi Thiên Ma Giới dạo chơi.

Ưng Minh Không hai chân mở rộng, mắt sưng đỏ, nước mắt không ngừng chảy ra.

Chu Trần tiện tay lau cho nàng, phân phó Thần Nhất dẫn một trăm Thần Ma Vệ thủ ở lối vào vết nứt vị diện.

Còn hắn thì giá ngự Hồng Trần Thiên Chu xông vào vết nứt vị diện.

Với ký ức của Chấn Thiên Ngưu Ma Hoàng và các Ma Hoàng khác, Chu Trần không hề xa lạ với vết nứt vị diện và nơi xuất khẩu.

Đi qua vết nứt vị diện, chính là địa bàn của Ngưu Ma tộc Thiên Ma Giới.

Ngưu Ma tộc có một vị Đại Đế —— Ngưu Thiên Ma Đế.

Ma Hoàng thì không ít.

Còn có một vị Vô Địch Ma Hoàng, chính là Ngưu Ma Thiên Nữ, con gái của Ngưu Thiên Ma Đế.

Các Ma Hoàng khác thì mười mấy vị, Ma Vương mấy ngàn, ở Thiên Ma Giới cũng là đại tộc đỉnh cấp. ...

Thiên Ma Giới.

Ngưu Ma Sơn Mạch.

Tại vết nứt vị diện, một nữ tử mặc hắc giáp cao một trượng, đầu mọc hai sừng, thân hình nóng bỏng đứng giữa hư không.

Làn da nàng màu đồng cổ, mịn màng và sáng bóng, mang lại cảm

giác tràn đầy sức mạnh.

Đôi mắt phượng sắc bén sâu thẳm, tinh quang bắn ra bốn phía.

"Xem ra đối phương có một vị Đại Đế trấn thủ." Ngưu Ma Thiên Nữ khẽ nhíu mày, trong tình huống Đại Đế không thể đi qua, có một vị Đại Đế trấn thủ ở đó, bọn họ dù có phái bao nhiêu người cũng không thể đi qua.

"Thiên Nữ, bây giờ phải làm sao?" Một Ma Hoàng thân hình cao lớn vạm vỡ, như Hỗn Thế Ma Vương đi tới trước mặt, cung kính hỏi.

Chỉ là ánh mắt hắn không tự chủ được rơi vào thân hình hoàn mỹ nóng bỏng của Ngưu Ma Thiên Nữ, bộ chiến giáp màu đen ôm lấy những đường cong kinh tâm động phách, yêu kiều đến cực điểm, lại lạnh lùng đến cực điểm.

Đặc biệt là đôi chân dài thon gọn đầy sức mạnh, tràn ngập một vẻ quyến rũ hoang dã, khiến hắn có một cảm giác không rõ nguyên nhân, toàn thân nóng bừng.

Trong sâu thẳm mắt hắn lộ ra sự tham lam, khao khát và mong muốn sâu sắc.

Hắn thật muốn giang đôi chân dài thon gọn đầy sức mạnh ấy, đặt lên vai, rồi hung hăng đoạt lấy...

Nhưng hắn biết, nếu hắn làm vậy, chắc chắn sẽ chết rất thảm.

Thậm chí muốn chết cũng là hy vọng xa vời.

Thiên Nữ không phải là người hắn có thể mạo phạm.

"Thiên Ma Giới và Thiên Nguyên Giới đang từ từ trùng hợp, theo thời gian trôi đi, sẽ có ngày càng nhiều vết nứt vị diện, thậm chí xuất hiện vết nứt vị diện có thể dung nạp Đại Đế, nghiêm chỉnh chờ đợi, đợi thời cơ..." Trong mắt phượng của Ngưu Ma Thiên Nữ, sóng mắt

lưu chuyển, mị thái ngang dọc, và giọng nói của nàng cũng mang theo một chút kiều mị ngọt ngào, có thể nói là tuyệt thế vưu vật.

Nàng biết, tạm thời chỉ có thể chờ đợi.

Đợi nhiều vết nứt vị diện hơn xuất hiện.

Đợi vết nứt vị diện có thể dung nạp Đại Đế xuất hiện.

Đến lúc đó chính là lúc bọn họ đại cử tiến công.

Tài nguyên của một thế giới, đó là bao nhiêu khổng lồ.

Dù bọn họ cả Thiên Ma Giới cùng chia, cũng có thể khiến họ ăn đến no nê.

"Thiên Nữ minh giám!" Ngưu Cao Ma Hoàng cúi đầu, chỉ là ánh mắt vẫn không nỡ rời khỏi đôi chân dài thon gọn đầy sức mạnh kia.

Hắn lén lút nuốt nước bọt, yết hầu chuyển động, thật muốn vươn tay sờ thử.

Hắn cảm thấy nếu có thể sờ một chút, dù chết cũng đáng.

Ong!

Đột nhiên, một chiếc phi thuyền bạc từ vết nứt vị diện xông ra.

"To gan!" Ngưu Cao Ma Hoàng trừng mắt giận dữ, vội nói: "Thiên Nữ, xem ta bắt giữ kẻ địch dám xâm phạm này, tùy Thiên Nữ phát lạc!" Hắn như một con chim công đang phát tình, nóng lòng thể hiện bản thân.

Lòng bàn tay hắn hiện ra một chiếc búa khổng lồ, không chút do dự xông thẳng về phía phi thuyền.

Đây là cơ hội tốt để thể hiện thực lực, thể hiện hùng tính uy phong của mình trước mặt Thiên Nữ.

"Chết đi!" Hắn hóa thành Ngưu Ma vạn trượng, chiếc búa khổng

lồ trong tay như khai thiên tích địa bổ xuống phi thuyền.

Hắn có tu vi Ma Hoàng đỉnh phong.

Trong Ngưu Ma tộc cũng là Ma Hoàng cường đại chỉ kém Ma Đế và Vô Địch Hoàng Giả.

"Châu chấu đá xe!" Chu Trần ôm Niết Nguyệt Am Chủ, nhìn Ngưu Cao Ma Hoàng đang xông tới, trong lòng cười khẩy.

Niết Nguyệt Am Chủ bị Chu Trần đưa từ Phong Nguyệt Bảo Giám vào Thiên Chu, vẫn không thích nói chuyện, ngồi trên đùi Chu Trần, mặc cho Chu Trần thi triển.

Niết Nguyệt Am Chủ đã thành Hoàng, phong thái tuyệt thế, như Quan Âm Bồ Tát vậy, khiến Chu Trần rất thích.

Tuy trong Phong Nguyệt Bảo Giám, nguyên thần của Chu Trần và Niết Nguyệt Am Chủ đã làm không ít...

Nhưng Chu Trần vẫn thích thân xác thật cùng Niết Nguyệt Am Chủ.

Không phân biệt nhau.

Hắn thích nhất thân thể của Am Chủ bố thí!

Không chỉ Niết Nguyệt Am Chủ, Tần Hồng Ngọc, Ly Trường Hận, Trình Tố Tố và những người khác cũng vậy.

Chu Trần thỉnh thoảng cũng để họ đến Thiên Chu, cùng nhau mở "bữa tiệc không che đậy".

"Đâm chết hắn!" Chu Trần nắm lấy ưu điểm của Niết Nguyệt Am Chủ, cảm nhận sự ấm áp và hòa hợp của nhau, ra lệnh cho Hồng Trần.

Thiên Chu đột ngột tăng tốc, phong mang đáng sợ của Liệt Thiên Giác ở phía trước, như một đạo lưu quang xuyên qua cơ thể Ngưu

Cao Ma Hoàng trong chớp mắt.

Ngay khi xuyên qua cơ thể Ngưu Cao Ma Hoàng, lực chấn động đáng sợ đã chấn nát cơ thể Ngưu Cao Ma Hoàng, trực tiếp miểu sát.

Vô số xúc tu rễ cây lập tức thu lấy thi thể hắn, ném vào Lò Luyện Sinh Mệnh để luyện hóa.

"Làm sao có thể?" Biến cố đột ngột khiến vô số cường giả Ngưu Ma ở đây kinh ngạc đến ngây người.

Họ làm sao cũng không ngờ chỉ trong một lần chạm mặt, Ngưu Cao Ma Hoàng đỉnh phong đã bị trấn sát, thi cốt vô tồn.

"Giết hắn!" Ngưu Ma Thiên Nữ ánh mắt lạnh lùng, một tiếng ra lệnh, dẫn vô số cường giả Ngưu Ma xông về phía Thiên Chu của Chu Trần.

"Đến hay lắm!" Thiên Chu của Chu Trần hỏa lực toàn khai, sự va chạm chết chóc của Liệt Thiên Giác, sự cắt xé vô hạn của Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn, tốc độ cực nhanh của Lôi Quang Vũ Dực, vạn thiên kiếm vũ của Xích Viêm Kiếm, hỏa lực vô hạn của Pháo Khí Hỗn Độn Nguyên Khí.

"Bắt sống hắn!" Từng cường giả Ngưu Ma bị xé nát, thôn phệ, nhưng khi nhìn thấy Ngưu Ma Thiên Nữ, Chu Trần trong lòng khẽ động, có ý nghĩ khác.

Hắn hiện giờ cần rất nhiều Phong Nguyệt Điểm.

Và càng "chơi" hoa mỹ, đối tượng tu vi càng cao, càng đặc biệt, Phong Nguyệt Điểm càng nhiều.

Vị Ngưu Ma Thiên Nữ này lại là Vô Địch Hoàng Giả.

Hơn nữa Chu Trần thông qua ký ức của Chấn Thiên Ngưu Ma Hoàng và các Ma Hoàng khác, biết rằng Ngưu Ma Thiên Nữ này còn

là Đế Nữ của Ngưu Ma tộc Thiên Ma Giới.

Nữ thần cao không thể với tới trong lòng vô số Ma Hoàng.

Còn Chu Trần.

Hắn muốn học ngoại ngữ rồi! "Giết!" Ngưu Ma Thiên Nữ dung mạo tuyệt mỹ, thân hình nóng bỏng đầy đặn, tràn ngập vẻ đẹp dã tính và sức mạnh.

Hắc sắc ma quang bao phủ thân thể, tú phát óng ả mềm mượt, nàng từng bước tiến đến, phảng phất một tôn tuyệt thế ma nữ.

Ánh mắt nàng rất sắc bén, cánh tay trắng nõn thon dài giơ cao một thanh tất hắc ma thương, nhẹ nhàng điểm một cái về phía Hồng Trần Thiên Chu.

Một điểm này, uyển như thiên băng địa liệt, hư không cũng bị xuyên thủng, sắc bén vô song, ẩn chứa kinh thế nhất kích của vô địch hoàng giả.

Tuy nhiên, Ngưu Ma Thiên Nữ đã đánh giá thấp sự đáng sợ của Hồng Trần Thiên Chu.

Trải qua từng đợt thuế biến, Hồng Trần Thiên Chu sớm đã sánh ngang chiến lực cấp Đại Đế, thậm chí còn hơn thế.

Công kích của Ngưu Ma Thiên Nữ tuy lợi hại, nhưng trước Hồng Trần Thiên Chu, chỉ như đom đóm le lói, công kích kia rơi xuống Bất Diệt Cốt Thuẫn, vỏn vẹn chỉ bắn lên một chút hỏa quang.

Mà trên Hồng Trần Thiên Chu, Tỏa Thiên Truy Hồn Câu như một con độc xà cấp tốc vượt qua thời gian không gian, trong ánh mắt kinh hãi của Ngưu Ma Thiên Nữ, chợt xuyên thủng thân thể nàng, khóa chặt tỳ bà cốt và linh hồn nàng."Phụ thân, cứu ta!" Cảm giác nguy cơ khổng lồ dâng lên trong lòng, Ngưu Ma Thiên Nữ kinh hãi gào thét, nhưng lại cảm thấy một cỗ sức mạnh đáng sợ ập đến.

Trong khoảnh khắc, nàng kinh ngạc nhận thấy thế giới dưới chân mình đang từng tấc tan rã, đại địa sụp đổ, toàn bộ thế giới tuổi thọ chợt cạn kiệt, sắp sửa bùng nổ, tan vỡ.

Ngưu Thần Liệt Thiên Kích uyển như lưu tinh phóng xuống, đầu tiên va chạm với Bất Diệt Cốt Thuẫn, phát ra tiếng nổ vang động trời đất."Là Đế binh của Bệ hạ!

Ngưu Thần Liệt Thiên Kích!" "A..." Ngưu Thần Liệt Thiên Kích vung lên, va chạm với bạch quang của Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo.

Một tiếng sấm nổ vang trời đất từ chân trời cuồn cuộn phát ra, một đạo hắc quang chói lọi xé rách đại địa mênh mông, từ phương xa vọng đến, vạn đạo hòa minh!

Vào khắc này, nó kinh động toàn bộ mảnh đất phía nam, như một vệt hào quang vĩnh hằng, chiếu rọi sơn hà, thẳng tắp lao tới Hồng Trần Thiên Chu.Oanh long!

Hồng Trần Thiên Chu quang mang đại thịnh, năng lượng trong Bất Diệt Cốt Giới và Ngũ Quang Giới điên cuồng dũng nhập Bất Diệt Cốt Thuẫn và Ngũ Đế Ngũ Quang Tán.

Năng lượng trong Sinh Mệnh Lôi Trì cũng điên cuồng dũng nhập Bất Diệt Cốt Thuẫn, khiến cốt thuẫn vốn bị Ngưu Thần Liệt Thiên Kích làm nứt nhanh chóng lành lại, khôi phục như ban đầu.

Ngưu Thần Liệt Thiên Kích hóa thành một tia điện màu đen, từ trời giáng xuống, uy thế ngất trời, như bàn tay của một vị Đại Đế cổ xưa ấn xuống, cho dù là vô địch hoàng giả cũng phải hóa thành tro bụi."Liệt Thiên!" Bất Diệt Cốt Thuẫn phát tán quang mang kinh thiên, tản ra đạo vận bất hủ bất diệt kiên bất khả tồi.

Ngũ Đế Ngũ Sắc Quang chấn động, đánh bay Ngưu Thần Liệt Thiên Kích."Ngũ Đế Ngũ Sắc Quang!" "Đại đảm!" "Bất Diệt Cốt

Thuẫn!" Dư ba năng lượng đáng sợ cuồn cuộn càn quét.Tuy nhiên, chưa đợi hắn xuất kích, một phong mang đáng sợ ập đến, đây là một cái sừng vô cùng sắc nhọn và tràn đầy sức mạnh vô tận.

Liệt Thiên Giác!

Chu Trần rất rõ ràng, "thừa thắng xông lên".

Được đà không tha người. 【Thiên Cơ Tán phát hiện mục tiêu —— Ngưu Thiên Ma Đế.】 Sau khi một phát pháo nổ ra, Hồng Trần Thiên Chu hóa thành một đạo lưu quang vọt vào tinh không, Liệt Thiên Giác toàn lực khai hỏa, hung hăng đâm tới Ngưu Thiên Ma Đế.

Uy của Đại Đế, đáng sợ như vậy. 【Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo khóa định mục tiêu!】 Ngưu Thiên Ma Đế chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, thân thể không kiểm soát được mà bay ngược ra xa, đâm nát một ngôi sao trong tinh không!

Hắn ta vậy mà bị đánh lui!

Tuy không bị thương, nhưng hắn ta lại bị một phát pháo đánh bay!

Điều này quả thực là sỉ nhục!Bị đánh mà không đánh trả thì không phải tính cách của Chu Trần, hắn phân phó: "Trực tiếp oanh chết mẹ nó!" Thân thể cao lớn, hoàn mỹ và đầy đặn của hắn lập tức bị kéo vào Thiên Chu.

Cảm nhận bạch quang đáng sợ ầm ầm ập đến, Ngưu Thiên Ma Đế vậy mà có cảm giác muốn đánh nổ tung cả tinh thần.

Ngưu Thiên Ma Đế kinh ngạc, hắn không ngờ con phi chu này lại lợi hại đến vậy, không chỉ chặn được một kích Ngưu Thần Liệt Thiên Kích của hắn, mà còn lập tức khóa định hắn, tấn công tới.

Vào khắc này, tất cả mọi người đều kinh hô, ánh mắt cuồng nhiệt, nhao nhao phủ phục trên đất, đỉnh lễ mô bái, như triều bái thái cổ thần linh.Trong khoảnh khắc va chạm, lực lượng đáng sợ chợt bùng phát,

không gian từng tầng vỡ vụn, phát ra tiếng nổ lớn.

Ngũ Đế Ngũ Quang Tán ngũ sắc quang hoa lưu chuyển, như ngũ hành luân hồi, sinh sinh bất tức, vạn pháp bất phá, vạn tà bất xâm.

Bất Diệt Cốt Thuẫn xuất hiện từng vết nứt, nhưng cũng đã chặn được Ngưu Thần Liệt Thiên Kích.

Từng tiếng kêu thảm thiết đáng sợ vang lên, các tu luyện giả Ngưu Ma tộc xung quanh căn bản vô lực chống cự, đừng nói tu luyện giả bình thường, ngay cả một vị Ma Hoàng gần đó bị dư ba quét trúng cũng lập tức hóa thành tro bụi, chết không còn chút dấu vết.

Tuy đây là một loại ảo giác, nhưng đủ thấy uy lực của một kích này, ngay cả Đại Đế cũng cảm thấy uy hiếp cực lớn."Ngưu Thần Liệt Thiên Kích!" Kẽo kẹt!

Oanh!

Một đạo quang trụ dày một mẫu vuông, mang theo âm thanh của thế giới tinh thần viễn cổ bùng nổ, oanh kích về phía Ngưu Thiên Ma Đế nơi sâu thẳm hư không."Bắn pháo cho lão tử!" "Cái gì?" Quá sỉ nhục!

Hắn ta siết chặt Ngưu Thần Liệt Thiên Kích, thề phải rửa sạch mối nhục trước đây.

Đương!

Ngưu Thần Liệt Thiên Kích chặn trước Liệt Thiên Giác, nhưng Liệt Thiên Giác dưới sự gia trì của Hồng Trần Thiên Chu, thật sự quá mạnh mẽ.

Nhất là sức mạnh.

Ngưu Thiên Ma Đế giống như một phàm nhân cầm một binh khí chặn trước một con tàu cao tốc đang lao tới, Ngưu Thần Liệt Thiên

Kích lập tức bay ra xa.

Xuy lạp!

Liệt Thiên Giác dài vạn trượng như trụ chống trời, hung hăng xuyên thủng thân thể Ngưu Thiên Ma Đế, đẩy Ngưu Thiên Ma Đế trong khoảnh khắc đâm nát mấy chục tinh thần đã chết."Hống!" Ngưu Thiên Ma Đế nổi giận, không biết bao nhiêu năm rồi, hắn chưa từng chịu trọng thương như vậy, lại còn bị một con kiến hôi nhiều nhất là hoàng giả dùng một con phi chu làm bị thương.

Hắn đã thử qua khe nứt vị diện, nhiều nhất là Đế binh có thể đi qua, Đại Đế tuyệt đối không thể đến.

Tức là chủ nhân trong phi chu, nhiều nhất cũng chỉ là một vô địch hoàng giả mà thôi.

Nhưng cho dù là vô địch hoàng giả, trước mặt hắn cũng chỉ là con kiến hôi.

Hắn một chưởng có thể diệt.

Giờ lại bị đánh thành ra thê thảm như vậy.Kèm theo tiếng gầm giận dữ của hắn, vô số tinh thần đã chết xung quanh đều tan biến, hóa thành tro bụi, một con ma ngưu khổng lồ cao mấy chục vạn trượng xuất hiện.

Bốn vó nó đạp không, như bốn cây thiên trụ, một cặp sừng bò tựa hai thanh loan đao, đâm xuyên bầu trời.

Vật liệu dùng để chế tạo Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn, kỳ thực chính là cặp sừng hắn đã lột ra trước đây."Mu!" Ngưu Thiên Ma Đế gào thét, một cặp sừng bò còn đáng sợ hơn cả Đế binh hung hăng đâm tới Hồng Trần Thiên Chu.

Ngưu Ma Đỉnh Thiên!"Cắt phăng sừng của lão tử!" Chu Trần hung hăng nắn bóp ưu điểm của Tịnh Nguyệt Am Chủ, nhìn cặp sừng

của Ngưu Thiên Ma Đế, hai mắt sáng rực, cặp sừng này thậm chí còn tốt hơn Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn mà hắn đoạt được trước đó!

Sự thật đúng là như vậy.

Cặp sừng dùng cho Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn là do Ngưu Thiên Ma Đế lột ra khi thành Đế, cặp sừng trên đầu hắn hiện giờ đương nhiên còn tốt hơn.

Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn ở phía trước Thiên Chu mở ra, kèm theo năng lượng khổng lồ từ Sinh Mệnh Lôi Trì và Ngưu Ma Tiễn Giới rót vào, Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn đã thuế biến thành Khai Thiên Thần Khí liền bộc lộ phong mang đáng sợ.

Chương 199

Kẹt kẹt!

Hai phiến đao lớn khép lại, cặp sừng của Ngưu Thiên Ma Đế tuy lợi hại, nhưng vẫn như vỏ giòn bị một đao cắt đứt!

Hai xúc tu rễ cây lập tức vươn ra, thu cặp sừng bị cắt vào Thiên Chu."Dung nhập Thiên Chu!" Chu Trần phân phó.

Cặp sừng của Ngưu Thiên Ma Đế dung nhập Thiên Chu, lần nữa khai tích một thế giới, cặp sừng thuế biến thành Khai Thiên Thần Khí, được lắp đặt ở phía sau Thiên Chu. "Cứ gọi là Ngưu Thần Diệt Thế Tiễn!" Chu Trần đặt tên.

Giờ đây, cả phía trước và phía sau Thiên Chu đều có vũ khí cận chiến."A!" Ngưu Thiên Ma Đế gầm lên đau đớn, chấn văng phi chu, trong mắt tràn đầy kiêng kị.

Hắn không ngờ con phi chu này lại đáng sợ đến vậy.

Thậm chí vừa rồi lại mạnh hơn.

Còn luyện hóa thuế biến cặp sừng của hắn thành vũ khí, hắn muốn đoạt lại cũng không thể."Làm sao có thể có một con phi chu nghịch thiên như vậy?" Ngưu Thiên Ma Đế đầy rẫy nghi hoặc, cho dù có Đại Đế luyện chế phi chu làm Đế binh, trang bị đủ loại vũ khí, cũng rất mạnh mẽ, nhưng cũng không thể man rợ trưởng thành như của Chu Trần."Oanh!" Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo lại một phát nữa oanh tới, Ngưu Thiên Ma Đế đại nộ, vung Ngưu Thần Liệt Thiên Kích lao tới Thiên Chu.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Hai bên giao thủ mấy vạn chiêu, ba động đáng sợ làm vô số tinh

thần xung quanh tan biến, trời đất chấn động, thiên băng địa liệt."Hiện giờ, dựa vào lực lượng Thiên Chu, đánh bại một vị Đại Đế không thành vấn đề, nhưng muốn trấn áp hay giết chết một vị Đại Đế thì không mấy khả thi." Chu Trần vừa chơi đùa ưu điểm của Tịnh Nguyệt Am Chủ, trong lòng tiếc nuối, hắn biết mình nên đi rồi.

Ma Đế ở Thiên Ma Giới không ít.

Nếu hắn bị vây công, bị vây khốn, cũng có khả năng vẫn lạc.

Kỳ thực, việc hắn có thể bức bách một vị Đại Đế đến trình độ này, thậm chí chém đứt cặp sừng của đối phương, đã là kinh thế hãi tục rồi.

Đại Đế dù sao cũng là tồn tại đứng trên đỉnh phong nhân đạo.

Thần uy vô lượng.

Muốn giết chết hoặc trấn áp một vị Đại Đế, thật sự quá khó.

Ngay cả hai ba vị Đại Đế cùng ra tay, cũng rất khó trấn sát một vị Đại Đế, đối phương muốn đi, rất khó ngăn cản."Hồng Trần, điên cuồng thôn phệ cho ta, ba hơi thở sau, phản hồi Thiên Nguyên Đại Lục!" "Vâng, chủ nhân!" Hồng Trần Thiên Chu lập tức toàn lực khai hỏa, điên cuồng thôn phệ Ngưu Ma nhất tộc.

Các tộc nhân của Ngưu Ma tộc, linh mạch dưới đất, khoáng mạch, dược viên.

Tóm lại, chỉ cần là thứ trân quý, đều bị thôn phệ sạch sẽ."Dừng tay!" "Ngươi tên cường đạo, mau dừng lại cho ta!" "Đừng mà, mau dừng lại đi!" "A a a, bản Đế liều mạng với ngươi!" Ngưu Thiên Ma Đế mắt đỏ hoe, điên cuồng công kích Hồng Trần Thiên Chu, nhưng lại bị một phát pháo đánh bay, bị Bất Diệt Cốt Thuẫn và các thứ khác chặn lại.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Hồng Trần Thiên Chu như một con cự thú

thôn phệ, nuốt chửng linh mạch cực phẩm, khoáng mạch, dược viên của Ngưu Ma nhất tộc hắn.

Đây chính là nền tảng lập thân của Ngưu Ma nhất tộc hắn a.

Trong dược viên còn có vô số linh dược, thánh dược mà Ngưu Ma nhất tộc đã kinh doanh và tích lũy qua vô số năm.

Thậm chí hắn nhìn thấy bảo khố của Ngưu Ma nhất tộc cũng bị phá tung một cách thô bạo.

Vô số xúc tu rễ cây vươn vào, quét sạch mọi bảo vật bên trong, không để lại dù chỉ một cọng lông."Ô ô ô, dừng tay, ngươi mau dừng lại đi." Ngưu Thiên Ma Đế khóc, lòng rỉ máu!"Đa tạ Ma Đế khoản đãi, cáo từ!" Tuy không thể diệt được Ngưu Thiên Ma Đế, nhưng chuyến đi này có thể nói là bội thu, ăn uống no say, Chu Trần toàn thân sảng khoái.

Hồng Trần Thiên Chu hóa thành một đạo lưu quang, bay vào khe nứt vị diện, biến mất không dấu vết."Khốn kiếp!" "Ngươi chờ đó cho bản Đế, bản Đế sẽ không tha cho ngươi!" Ngưu Thiên Ma Đế nghiến răng nghiến lợi thề.

Hắn nhìn về phía tộc địa Ngưu Ma nhất tộc, chỉ thấy một vùng trống rỗng hoang tàn, khắp nơi đổ nát, đừng nói là người, ngay cả một cọng cỏ cũng không còn.

Ngưu Ma nhất tộc hắn ngoại trừ những kẻ ở bên ngoài, chỉ còn lại một mình hắn!Ông ông ông!

Không lâu sau, từng đạo kim quang đại đạo nối dài đến.

Từng tôn Ma Đế giáng lâm.

Nhìn thấy thảm trạng của Ngưu Ma nhất tộc, có kẻ ánh mắt ngưng trọng, có kẻ vẻ mặt châm chọc, có kẻ hả hê.

Nỗi buồn vui của người với người chẳng hề giống nhau."Lão Ngưu, ngươi làm sao vậy?" Một tôn Ma Đế với mỏ chim ưng, vừa nhìn đã biết là loại phi cầm, nhìn về phía Ngưu Thiên Ma Đế, có chút hiếu kỳ.

Ai đã khiến tên này thành ra nông nỗi này?"Một tên từ phía đối diện tới, dựa vào một con kỳ bảo phi chu, đã dọn sạch nhà ta rồi!" Ngưu Thiên Ma Đế bực bội nói."Từ phía đối diện tới?" Các Ma Đế thử một chút, phát hiện Đại Đế căn bản không thể qua, tương tự như vậy Đại Đế bên đối diện cũng không thể qua.

Tức là Ngưu Thiên Ma Đế bị một người không phải Đại Đế làm cho thê thảm như vậy?

Phi chu?

Phi chu gì mà lợi hại đến thế?

Chẳng lẽ là thần khí?

Nhưng bọn họ đâu có cảm nhận được uy của thần khí!...

Chu Trần không hay biết chuyện sau đó, lúc này hắn đã quay trở lại phía trên Mê Vụ Sâm Lâm.

Hồng Trần Thiên Chu dừng lại.

Chu Trần rút người ôm Tịnh Nguyệt Am Chủ đến thiên lao mới xây trong Vạn Tượng Giới.

Lúc này.

Ngưu Ma Thiên Nữ hai tay, hai chân đều bị xích vàng khóa chặt, ở tư thế chữ đại bị giam cầm trong thiên lao.

Tất cả sức mạnh trên người nàng đều bị trấn áp phong ấn, đặc biệt là sợi xích vàng này nhìn có vẻ không thô, nhưng lại là xích trật tự kéo dài từ Thiên Chu ra.

Chỉ cần thực lực của ngươi chưa đạt đến trình độ có thể lật đổ Thiên Chu, ngươi sẽ không thể thoát khỏi sợi xích này."Ngươi là ai?" Ngưu Ma Thiên Nữ ánh mắt lạnh lùng hung hăng trừng Chu Trần, giờ đây tiếp xúc gần, nàng phát hiện Chu Trần ngay cả Vương Cảnh cũng chưa đạt tới.

Tu vi Tiên đạo Luyện Hư của Chu Trần, đặt ở Thiên Ma Giới, chẳng qua chỉ tương đương với một Ma Tướng mà thôi.

Tu vi Võ đạo Thần Thông Cảnh lại càng chỉ sánh ngang Ma Linh."Kẻ bắt ngươi!" Chu Trần đạm mạc nhìn Ngưu Ma Thiên Nữ, bàn tay rộng lớn từ trên người Tịnh Nguyệt Am Chủ rút ra, nắm lấy cằm Ngưu Ma Thiên Nữ."Xì!

Chỉ bằng ngươi một tiểu tiểu tu sĩ Luyện Hư, nếu không phải bản công chúa tu vi bị phong ấn, một ngón tay cũng đủ nghiền chết ngươi!" Ngưu Ma Thiên Nữ ánh mắt quật cường, khinh thường hừ một tiếng.

Nàng không tin Chu Trần có thể bắt được nàng.

Chủ nhân của con phi chu này khẳng định không phải loại yếu ớt như Chu Trần, ít nhất cũng là một Vũ Hoàng.

Nhưng Chu Trần có thể ôm một mỹ nhân Vũ Hoàng, tùy ý trêu đùa, khẳng định bối cảnh thông thiên, phỏng chừng là hậu bối của chủ nhân con phi chu này."Một ngón tay nghiền chết ta?" Chu Trần cười.

Nếu chỉ dựa vào thực lực bản thân, Ngưu Ma Thiên Nữ quả thực có thể một ngón tay nghiền chết hắn.

Thiên phú và nội tình của hắn dù mạnh đến đâu, cũng chỉ là Võ đạo Thần Thông, Tiên đạo Luyện Hư, cách biệt rất lớn với vô địch hoàng giả.

Nhưng kẻ thắng làm vua.

Hắn có thể bắt được Ngưu Ma Thiên Nữ, bất kể dựa vào cái gì, đều là người chiến thắng.

Kẻ chiến thắng xưa nay không quan tâm thủ đoạn và quá trình, chỉ quan tâm kết quả."Nhưng hiện tại ta có thể một ngón tay nghiền chết ngươi." Chu Trần giơ ngón trỏ lên, đặt lên vành môi mềm mại của Ngưu Ma Thiên Nữ, trêu chọc hỏi: "Ngươi tên là gì?""Ngươi đừng hòng biết được một chữ từ miệng ta ư." Ngưu Ma Thiên Nữ há miệng, ngón trỏ của Chu Trần đã vươn vào.

Rắc!

Nàng hung hăng cắn một cái, muốn cắn đứt tay Chu Trần.

Nhưng tu vi của nàng bị phong ấn, sức mạnh có hạn, căn bản không cắn nổi.

Chu Trần cũng không nuông chiều nàng.

Lôi Quang Như Ý Thủ phát động.

Ong! "A!" Ngưu Ma Thiên Nữ không cắn đứt được tay Chu Trần, ngược lại còn bị sức mạnh lôi đình điện giật tê dại.

Ngón tay Chu Trần móc lấy lưỡi nàng, tùy ý đùa giỡn."Ngươi vô sỉ." Ngưu Ma Thiên Nữ tuấn phẫn dục tuyệt, uất ức đến cực điểm, có một loại sỉ nhục chưa từng có.

Nàng là Đế nữ chân chính.

Con gái của Đại Đế.

Phụ thân nàng là Ngưu Thiên Ma Đế.

Từ ngày sinh ra, nàng đã mang theo hào quang rực rỡ vô tận, có thể nói là con cưng của trời.

Với thiên tư tuyệt đỉnh, nàng một đường quét ngang cùng thế hệ, trở thành vô địch Ma Hoàng.

Những năm trước, vô số tuấn ngạn các tộc ở phía nam Thiên Ma Đại Lục đến cầu hôn, đều bị nàng đánh cho bay ra ngoài, thất bại thảm hại, vô nhất nhân năng nhập tha đích nhãn (không một ai lọt vào mắt nàng).

Nàng là Ngưu Ma Thiên Nữ cao cao tại thượng, tôn quý vô song.

Ai dám mạo phạm nàng?

Không ngờ nay lại trở thành tù nhân dưới trướng, lại còn bị Chu Trần sỉ nhục đến vậy.

Đặc biệt là vừa rồi tay Chu Trần còn ở chỗ Tịnh Nguyệt Am Chủ."Có bản lĩnh thì giết chết bản công chúa đi, bằng không bản công chúa sớm muộn gì cũng có một ngày, sẽ khiến ngươi cầu sinh không được, cầu tử không xong!" Ngưu Ma Thiên Nữ tuấn phẫn dục tuyệt, hung hăng trừng Chu Trần, thật muốn cắn đứt tay hắn, nhưng lại lực bất tòng tâm."Cầu sinh không được, cầu tử không xong?" Chu Trần cười một tiếng, dùng sức siết chặt cằm trắng nõn tinh xảo của nàng: "Là một tù nhân bị bắt mà vẫn chưa có giác ngộ, tin hay không ta sẽ lập tức khiến ngươi cầu sinh không được, cầu tử không xong!""Đến đây, sợ ngươi à!" "Có thủ đoạn gì thì cứ dùng ra đi, bản công chúa mà rên một tiếng, thì không phải Ngưu Ma Thiên Nữ!" Ngưu Ma Thiên Nữ hung hăng trừng Chu Trần, hận không thể ăn thịt, uống máu Chu Trần."Tốt!

Có cốt khí!" "Chỉ là không biết chỉ là miệng cứng, hay thật sự cứng rắn!" Chu Trần vốn thích những kẻ miệng cứng.

Hắn buông Tịnh Nguyệt Am Chủ đang ôm trong lòng ra, lật bàn tay, một cây Tử Kim Thần Long Tiên hiện lên trong lòng bàn tay.

Đây là do hắn tự tay luyện chế.

Uy lực mười phần.

Đánh người không để lại dấu vết, nhưng lại khiến người ta đau đớn tột cùng, còn có thể quất vào linh hồn.

Cái tư vị đó...

Chu Trần siết chặt Tử Kim Thần Long Tiên, một roi quất lên người Ngưu Ma Thiên Nữ.

Ba!

Âm thanh giòn tan đặc biệt động lòng người, y phục trên người Ngưu Ma Thiên Nữ lập tức nứt ra một vết roi, lộ ra làn da mịn màng màu đồng cổ.

Còn về giáp trụ Ngưu Ma Thiên Nữ vốn mặc, sớm đã bị cởi ra. 【Điểm Phong Nguyệt: 999999】 "Hừ!" Ngưu Ma Thiên Nữ nghiến chặt răng bạc vào vành môi đỏ mọng, cố nén kịch thống cả linh hồn lẫn thể xác, không hề rên la một tiếng, chỉ dùng ánh mắt phẫn hận trừng trừng nhìn Chu Trần."Còn dám trừng ta!" Chu Trần thấy một roi xuống mà điểm Phong Nguyệt bùng nổ lên chín mươi chín vạn, lập tức cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Ba ba ba!

Chu Trần vung vẩy Tử Kim Thần Long Tiên, không hề lưu tình, đối với tôn ma nữ này, Chu Trần không hề có chút thương xót. "Thành thật khai báo, tên thật là gì?" "Đừng hòng!" Ba!

Ba!

Sau nửa canh giờ, Chu Trần không thu được chút tin tức hữu dụng nào, liền buông roi xuống, nhìn Ngưu Ma Thiên Nữ vẫn cứng miệng."Ta chính là thích loại xương cứng như ngươi!" Chu Trần lấy

ra một kiện thần binh khác cũng do hắn tự tay luyện chế, Như Ý Kình Thiên Bạch Ngọc Lang Nha Bổng, vung vẩy nói: "Không biết cái này ngươi có chịu nổi không?""Hừ!" Ngưu Ma Thiên Nữ lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu đi, trong lòng có chút sợ hãi!

Ánh mắt Chu Trần lướt qua thân thể Ngưu Ma Thiên Nữ, y phục của nàng sớm đã bị roi quất nát, lộ ra mảng lớn làn da mịn màng màu đồng cổ vừa đẹp đẽ lại giàu sức mạnh.

Đột nhiên.

Ánh mắt Chu Trần dừng lại ở vết thương trên người Ngưu Ma Thiên Nữ, mũi thần binh trong tay hắn vươn tới: "Lần cuối hỏi ngươi, có nói hay không?" Cánh tay Chu Trần từ từ dùng sức, Lang Nha Bổng đè lên vết thương, bức hỏi."Đừng hòng!" "Vậy thì đừng trách ta!" Khóe miệng Chu Trần hơi nhếch lên, thần binh hướng về vết thương của Ngưu Ma Thiên Nữ, dùng sức ấn xuống."Có bản lĩnh thì giết chết bản công chúa đi!" Ngưu Ma Thiên Nữ trừng trừng nhìn Chu Trần, trong mắt tràn đầy phẫn hận, cảm nhận thần binh Như Ý Kình Thiên Bạch Ngọc Lang Nha Bổng từ từ ấn vào vết thương của mình.

Thân thể nàng khẽ run rẩy."Yên tâm, ít nhất tạm thời ta sẽ không giết ngươi!" Chu Trần nhếch miệng cười, lộ ra hai hàm răng trắng muốt, đột nhiên thu lại thần binh.

Thân thể Ngưu Ma Thiên Nữ đang căng cứng lập tức thả lỏng, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng rằng Chu Trần vừa rồi chỉ hù dọa nàng.

Nhưng giây tiếp theo.

Sắc mặt Ngưu Ma Thiên Nữ biến đổi, đôi mắt trợn tròn, thân thể run lên."Miệng vẫn còn cứng!" Ngưu Ma Thiên Nữ bị phong ấn tu vi, lại bị khóa chặt, không thể phản kháng, điểm yếu khai mở hoàn toàn,

bị đánh đến khóe miệng rỉ máu, thân thể run rẩy."Ta có sở trường, nếu không phát huy ra, chẳng phải là kẻ ngốc sao?" Hoặc giả cả hai đều có. "Vô địch Ma Hoàng, quả nhiên phi phàm!" Nàng biết giờ có nói gì cũng vô ích. "Vừa rồi chỉ là món khai vị, món chính bây giờ mới bắt đầu!" Huống hồ người là dao thớt, ta là thịt cá, nói gì cũng vô ích.

Nàng đâu phải chưa từng thấy tù nhân bị đối xử thế nào?

Giờ nàng đã thành tù nhân.

Thậm chí các loại khổ hình, chỉ có ngươi không nghĩ ra, chứ không có không làm được.

Ngưu Ma Thiên Nữ hung hăng mắng chửi, nàng tuy có điểm yếu, nhưng bình thường giấu rất kỹ, người ngoài căn bản không thấy được, càng không thể tấn công.

Chu Trần với thủ thần thông ẩn chứa lôi quang liên tục tấn công điểm yếu của nàng.

Thì ra sau khi Chu Trần thu lại thần binh, liền thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, hung hăng chọc vào vị trí vết thương của nàng.

Đặc biệt là Ngưu Ma Thiên Nữ tuy đã tu luyện đến cảnh giới vô địch Ma Hoàng, nhưng vẫn còn có những điểm yếu bẩm sinh."Hừ!" Người bị giam cầm, có thể nói là miếng thịt trên thớt, không có tôn nghiêm, không có nhân cách, không có bất kỳ sức phản kháng nào, bị người ta tùy ý sỉ nhục, nàng chỉ còn biết cam chịu.

Chỉ là trước đây nàng là chủ nhân.

Chu Trần không lấy làm sỉ nhục, ngược lại lấy làm vinh dự, Lôi Quang Như Ý Thủ hung hăng tra tấn Ngưu Ma Thiên Nữ đồng thời, hùng hồn giảng giải: Chu Trần lắc đầu cười, trên tay dùng lực: "Ngươi không biết bây giờ ngươi càng nói lời cứng rắn, sẽ càng phải chịu nhiều hình phạt nghiêm khắc sao?" Cơ bắp vô cùng săn chắc, dẻo

dai mười phần.

Nàng nói không lại Chu Trần.

Chu Trần ý niệm vừa động, xích khóa hai tay Ngưu Ma Thiên Nữ siết chặt, Ngưu Ma Thiên Nữ lập tức bị treo lên không trung.

Chu Trần giơ tay lên, lau vệt máu trên tay vào y phục của Ngưu Ma Thiên Nữ, khẽ cười: "Không tệ!" "Binh giả quỷ đạo dã, hai quân đối đầu, chẳng phải là lấy sở trường của mình, khắc chế sở đoản của địch sao?" Là Đế nữ của Ngưu Ma nhất tộc, vô địch hoàng giả, nàng cũng coi như kiến thức rộng rãi, các loại nhà tù đều đã từng thấy qua.

Từ khoảnh khắc bị Chu Trần bắt, nàng đã có sự chuẩn bị tâm lý."Ngươi tốt nhất là cầu nguyện đừng rơi vào tay bản công chúa!" Ngưu Ma Thiên Nữ lạnh lùng không nói.

Nhưng lúc này đã thành tù nhân, điểm yếu của bản thân nàng đối với Chu Trần mà nói, giống như cửa mở rộng, nhìn thấy rõ ràng, muốn giấu cũng không giấu được, càng không thể né tránh.

Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý 'tra tấn' Ngưu Ma Thiên Nữ, cho dù đối phương bị phong ấn tất cả sức mạnh, nhưng nhục thân vẫn rất cường đại.

Ngưu Ma Thiên Nữ nghiến răng nghiến lợi, "Ngươi tốt nhất bây giờ hãy giết chết bản công chúa, bằng không bản công chúa nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết, hối hận khi đến nhân gian này!" Ngưu Ma Thiên Nữ nghiến răng, bĩu môi, ngậm lệ, chỉ trừng trừng nhìn Chu Trần, một câu cũng không nói ra được nữa.

Nói tóm lại."Đợi ngươi rời khỏi Thiên Chu, có thể tìm được ta thì nói những lời cứng rắn đó cũng không muộn!" "Ngươi vô sỉ!" Nói rồi, Chu Trần xoa nắn vết thương của nàng, lòng bàn tay ẩn chứa lôi đình.

Ánh mắt Ngưu Ma Thiên Nữ hung ác, Huyền Âm Phòng Ngự Hộ

Tráo mà nàng tu luyện mười vạn năm, vậy mà bị thần thông Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần phá vỡ!

Chu Trần cười một tiếng, cũng không biết là nói trên hay nói dưới.

Nhìn thân hình ma quỷ của Ngưu Ma Thiên Nữ, Chu Trần chợt ngẩng đầu, đưa tay dùng sức đẩy một cái.

Bền thật!

Bởi vậy, Chu Trần chuyên môn công kích những chỗ yếu ớt và khuyết điểm trên người Ngưu Ma Thiên Nữ.

Ngưu Ma Thiên Nữ giống như đang đánh đu vậy, văng ra sau một cái, rồi lại trở về đường cũ, đâm sầm về phía Chu Trần.

Thấy sắp đâm trúng Chu Trần, Ngưu Ma Thiên Nữ muốn tránh, nhưng nàng bị phong ấn sức mạnh, lại không có điểm tựa, căn bản không thể kiểm soát thân thể.

Nhìn Ngưu Ma Thiên Nữ lao thẳng tới, Chu Trần bình thản không sợ hãi, bất động.

Bành!

Ngưu Ma Thiên Nữ đâm trúng Chu Trần.

Nhục thân hai người đều vô cùng cường đại, vốn dĩ tu vi Ngưu Ma Thiên Nữ vượt xa Chu Trần, tự nhiên mạnh hơn, nhưng giờ đây trở thành tù nhân bị phong ấn tu vi, hai người đã ngang bằng, kẻ tám lạng người nửa cân.

Nhưng Chu Trần có sở trường thần binh.

Đồng tử Ngưu Ma Thiên Nữ co rút lại.

Nàng bị định trụ rồi!

Không chỉ vậy, Chu Trần còn lấy ra các loại thần binh khác,

chuyên công kích các huyệt đạo yếu hại trên người nàng, đánh cho nàng sống không ra sống, chết không ra chết.

Muốn sống hay muốn chết.

Muốn dừng cũng không được!...

Chu Trần ở thiên lao thẩm vấn Ngưu Ma Thiên Nữ ròng rã ba ngày, nghiêm hình tra tấn, các loại hình cụ thần binh đều dùng hết một lượt.

Không thể không nói Ngưu Ma Thiên Nữ rất cứng miệng, cho dù bị Chu Trần nghiêm hình tra tấn đến mức nước mắt giàn giụa, máu me be bét, hai mắt sưng đỏ, vẫn không chịu khuất phục."Lần sau lại tra hỏi!" Chu Trần liếc nhìn Ngưu Ma Thiên Nữ, toàn thân xanh một mảng tím một mảng, thảm hại không sao tả xiết.

Chương 200

Trên người vẫn còn lưu lại các loại hình cụ.

Chu Trần rời khỏi thiên lao, thắt lại thắt lưng, tâm tình đại hảo.

Chuyến đi Thiên Ma Giới lần này, không chỉ chém đứt một cặp sừng của Ngưu Thiên Ma Đế, gần như diệt Ngưu Ma nhất tộc, còn bắt được một Đế nữ Ngưu Ma Thiên Nữ, có thể nói là bội thu."Sảng khoái!" Chu Trần toàn thân thông thái, nhìn xuống khe nứt vị diện nằm dưới Mê Vụ Sâm Lâm."Hiện giờ ma vật bên trong chắc sẽ không ra nữa, ta ở đây cũng vô dụng, chỉ lãng phí thời gian!" Nghĩ đến đây, Chu Trần điều động một trăm thần ma thiện về phong ấn từ Tam Thiên Thần Ma, dùng đại thần thông phong ấn nó.

Những thần ma này có kẻ thiện về không gian, có kẻ thiện về thời gian, có kẻ thiện về huyễn thuật, có kẻ thiện về trận pháp, có kẻ thiện về phong, lôi, thủy, hỏa...

Tuy bọn họ vẫn là tu vi vô địch Vũ Hoàng, nhưng phong ấn do bọn họ liên thủ bố trí, về cường độ có lẽ không bằng Đại Đế, nhưng về độ rộng lại vượt xa Đại Đế.

Ngay cả cường giả Đại Đế muốn phá phong ấn, cũng cần một chút thời gian, và không thể xuyên qua mà không gây tiếng động.

Chỉ cần động đến phong ấn, Chu Trần sẽ cảm ứng được, đến lúc đó quay lại cũng không muộn.Sau khi phong ấn khe nứt vị diện, Chu Trần chuẩn bị một đường du sơn ngoạn thủy đi đến Tử Phủ Thánh Địa.

Sau khi được Dao Trì Nữ Đế thu làm đồ đệ, đã hơn hai mươi năm trôi qua, hắn vẫn chưa đến đó lần nào.

Hơn nữa, không lâu trước đây.

Hắn đã được Tử Phủ Thánh Địa phong làm Thánh Tử, đợi hắn đến Tử Phủ Thánh Địa, sẽ cử hành nghi thức tấn thăng Thánh Tử cho hắn.

Hồng Trần Thiên Chu như một chiếc phi chu bình thường, từ từ lướt qua trên không trung, bay về phía Tử Phủ Thánh Địa.Trong Thiên Chu.

Chu Trần tay trái ôm Tần Hồng Ngọc, tay phải ôm mỹ nhân sư phụ, ngắm nhìn cảnh đẹp sơn hà tráng lệ phía dưới.

Tần Hồng Ngọc mỹ mâu mơ màng, cảm khái vạn phần.

Hiện giờ nàng đã là Hóa Thần đại tu sĩ, nhưng nàng phần lớn thời gian đều tu luyện trong Phong Nguyệt Bảo Giám, trước đây xa nhất cũng chỉ đến Thanh Vân Môn.

Nàng có cảm giác hoảng hốt như mơ.

Thời gian thấm thoát.

Chu Trần mất hai năm rưỡi cuối cùng cũng đến Tử Phủ Thành, nơi tọa lạc của Tử Phủ Thánh Địa.

Kỳ thực với tốc độ của Thiên Chu.

Nếu trực tiếp vượt không gian, một khoảnh khắc là có thể đến Tử Phủ Thánh Địa.

Nhưng Chu Trần không vội vã lên đường.

Địa điểm đến không phải là quan trọng nhất.

Quan trọng là phong cảnh trên đường đi."Vừa mới bắt được mấy yêu, lại hàng phục được mấy ma.

Yêu ma quỷ quái sao mà nhiều thế!

Yêu quái, ăn lão Tôn ta một gậy!

Giết cho ngươi hồn bay phách lạc.

Thần cũng run rẩy, quỷ cũng sợ hãi.

Đánh cho lũ sói, trùng, hổ, báo không chỗ trốn!" Chu Trần ngân nga bài hát hắn yêu thích nhất, tâm tình vui vẻ.

Mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao lườm một cái, bài hát này từ miệng Chu Trần hát ra, nàng luôn cảm thấy nó biến chất.

Yêu kia chắc không phải yêu nữ.

Ma kia chắc không phải ma nữ.

Còn yêu quái, yêu tinh thì gần như vậy!

Cảm nhận ánh mắt của mỹ nhân sư phụ, Chu Trần giơ Như Ý Kim Cô Bổng lên: "Yêu quái, ăn lão Tôn..." "Nói ai là yêu quái hả?" Hoàng Phủ Nguyệt Dao túm tai Chu Trần, đồ nghịch đồ khi sư diệt tổ này, nàng thật muốn một chưởng đánh chết. "Yêu tinh, ăn lão Tôn..." Chu Trần lập tức sửa lời, lực trên tay Hoàng Phủ Nguyệt Dao càng thêm nặng.

Chu Trần vội vàng nói: "Mỹ nhân sư phụ, ta sai rồi, ngáp ngáp..." "Ngươi tên tiểu phá hoại!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao nguýt Chu Trần một cái, cùng hắn đùa giỡn một hồi, mặc cho Chu Trần ở chỗ nàng ăn "sữa" bữa sáng.

Ăn xong bữa sáng.

Chu Trần hứng thú bừng bừng, lại bắt đầu hát: "Vừa mới vượt qua mấy ngọn núi, lại băng qua mấy con sông.

Gian nan hiểm trở sao mà nhiều thế! (Lão Tôn đi đây!

Nha~~~)" "Đi cái gì núi càng hiểm, nước càng dữ.

Khó khăn cũng đã vượt qua, khổ cũng đã chịu, bước ra một đại đạo thông thiên rộng thênh thang."...

Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Thanh Ngọc Dao ngồi cạnh nhau, hai người má phấn trắng hồng, y phục trước ngực còn có chút lộn xộn.

Họ nghe Chu Trần hát, không biết nghĩ đến điều gì, mỹ mâu hung hăng lườm Chu Trần một cái.

Ngọn núi đó.

Con sông đó.

Dòng nước đó.

Con đường thông thiên đó...

Chu Trần cười cười, trên đường đi cùng Tần Hồng Ngọc, Ly Trường Hận, Mộ Linh Nhi, sư thúc Trình Tố Tố, chưởng môn sư bá Thanh Ngọc Dao, đại sư tỷ Sư Thanh Tuyền, Kiếm Hùng, cô cô Dao Cơ, tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất, mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao và một đám mỹ nhân khác du sơn ngoạn thủy.Lúc này.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía tòa cự thành vô thượng sừng sững nguy nga phía trước —— Tử Phủ Thành.

Là một trong Tam Đại Thần Thành của Đông Hoang, sự khôi hồng khí phái của Tử Phủ Thành vượt xa tưởng tượng của người bình thường.

Ngay cả Hoàng Phủ Nguyệt Dao cũng chưa từng đến đây.

Lúc này.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Thanh Ngọc Dao, Tần Hồng Ngọc, Kiếm Hùng, Dao Cơ, Ly Trường Hận, Mộ Linh Nhi và các nàng đều nhao nhao nhìn tới.

Lúc này họ vẫn còn cách Tử Phủ Thành mấy trăm dặm.

Tử Phủ Thành nguy nga khổng lồ dường như ở ngay trước mắt.

Đây là một mảnh tịnh thổ, bên ngoài Tử Phủ Thành, bốn vạn dặm vuông đều một màu xanh tươi tốt, không cảm nhận được sự thay đổi của tiết trời.

Tuy đã là cuối thu, nhưng nơi đây một màu xanh biếc, không hề có chút hàn ý nào, như mùa xuân vậy, gió ấm thổi qua, cây cỏ tươi tốt, linh tuyền róc rách.

Linh khí vô cùng nồng đậm, cao hơn rất nhiều lần so với những nơi khác.

Cổ mộc tham thiên, cao tới trăm trượng, như những ngọn núi nhỏ, cành lá vươn ra bầu trời, cổ đằng từng sợi, như giao long bò kín vách đá.

Phi chu từ từ tiếp cận, Chu Trần ôm lấy Kiếm Hùng kiều khu mềm mại đầy đặn, nắn bóp ưu điểm của Kiếm Hùng, cùng các nàng chiêm ngưỡng tòa cự thành này.

Càng đến gần, cái cảm giác uy áp nguy nga, cổ lão tang thương đó càng ập đến, khôi hồng đại khí, chấn động lòng người.

Tử Phủ Thành cực kỳ hùng vĩ, tường thành như một con thương long nằm ngang, liên miên bất tuyệt, như thể được đúc bằng đồng nước, lấp lánh kim loại quang trạch.

Lầu cổng thành hùng vĩ, cao vạn trượng, khí thế bàng bạc, cực kỳ tráng lệ, từ xa trông lại, cổ thành khổng lồ mang đến cho người ta một cảm giác áp bách nghẹt thở."Đây chính là một trong Tam Đại Thần Thành của Đông Hoang..." Đông Hoang có Tam Đại Thánh Địa: Tử Phủ Thánh Địa, Thần Hoang Tông, Thái Thượng Đạo.

Cũng có Tam Đại Thần Thành: Tử Phủ Thành, Thần Hoang Thành, Thái Thượng Thành.

Kỳ thực Tam Đại Thần Thành còn cổ lão hơn Tam Đại Thánh Địa, vốn dĩ cũng không gọi là Tử Phủ Thành, Thần Hoang Thành và Thái Thượng Thành.

Là bởi vì sau khi Tam Đại Thánh Địa chiếm cứ, ngày tháng tích lũy, người ta đều quên mất tên cũ của Tam Đại Thần Thành, biến thành Tử Phủ Thành, Thần Hoang Thành và Thái Thượng Thành như ngày nay.

Từ xưa đến nay, truyền thuyết về thần thành rất nhiều, tra cứu các loại điển tịch, người ta sẽ kinh ngạc phát hiện, nó thật sự quá cổ lão.

Căn bản không thể truy tìm nguồn gốc từ niên đại nào.

Tòa cổ thành này, thậm chí còn lớn hơn một vương triều rất nhiều lần, hùng vĩ tráng lệ đến cực điểm, nếu không phi hành, mà đi bộ như phàm nhân, người bình thường cả đời e rằng cũng không thể đi hết thành.

Trong thành vô cùng phồn hoa, điện vũ san sát, phố cổ rộng lớn, sòng bạc, tửu lầu, thanh lâu, đấu giá hành, tiệm cầm đồ.

Đủ mọi thứ, cực kỳ xa hoa.

Ở đây, hầu như không nhìn thấy người bình thường.

Ít nhất cũng có tu vi Luyện Thể Cảnh, trên ba mươi tuổi, trừ những thiên tài muốn củng cố căn cơ, đều là Thần Lực Cảnh trở lên.

Thần Lực Cảnh ở đây cũng giống người bình thường.

Nhưng Nguyên Đan Cảnh là một ngưỡng cửa.

Ở đây, nếu Thần Lực Cảnh là người bình thường, vậy Nguyên Đan Cảnh tương đương với võ giả Luyện Thể ở những nơi khác.

Trong thành, người đến người đi, rồng rắn hỗn tạp, ở một nơi như vậy, tất cả mọi người đều không dám lỗ mãng, nói không chừng

không cẩn thận sẽ đụng phải một vị tử tôn thế gia cổ xưa.

Một viên gạch rơi xuống, nói không chừng có thể đập trúng mấy vị trưởng lão thánh địa.

Hồng Trần Thiên Chu của Chu Trần hóa thành lớn chừng một trượng, từ từ bay trong thành.

Hắn và các nàng trong phi chu chiêm ngưỡng Tử Phủ Thành.

Tử Phủ Thành vô cùng phồn hoa, khiến mọi người nhìn không chớp mắt, hoa mắt chóng mặt, cảm giác mắt mình không đủ dùng.

Cổ thành rộng lớn, bố cục tinh xảo, rất huyền ảo.

Bên những con phố phồn hoa, thỉnh thoảng lại xuất hiện một mảnh cung điện chiếm diện tích cực rộng, điêu lương họa đống, như hoàng cung vậy."Các ngươi đều là lần đầu đến Tử Phủ Thành, muốn đi dạo thì ta đưa các ngươi xuống nhé?" Chu Trần nhìn các nàng.

Các nàng phần lớn thời gian tu luyện trong Thiên Chu, Tần Hồng Ngọc, Ly Trường Hận và những người khác thì phần lớn thời gian tu luyện trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Các nàng lập tức động tâm.

Mỗi người đều có một số tư mật riêng, hoặc cần mua một số thứ dùng cho bản thân.

Thế là.

Chu Trần đưa cho mỗi người một khoản linh thạch lớn và một số thần binh đan dược không dùng đến, để các nàng tùy ý tiêu xài.

Đừng thấy Chu Trần dường như không kiếm tiền là mấy.

Nhưng hắn không hề thiếu tiền.

Vũ Hoàng đều bị hắn làm thịt nhiều đến vậy, tùy tiện một Vũ

Hoàng nào cũng là kẻ giàu có.

Cách kiếm tiền nhanh nhất không phải là tự mình cố gắng làm việc kiếm tiền.

Mà là chuyển tài sản của người khác sang cho mình.

Chu Trần tuy không chủ động cướp bóc người khác, nhưng những kẻ chủ động dâng đến cho hắn cướp thì không ít."Linh thạch không đủ thì nói với ta, gặp phiền phức thì báo tên ta, hô Hồng Trần là được!" Chu Trần dặn dò.

Tử Phủ Thành tuy phức tạp, đủ loại người, kẻ có bối cảnh càng nhiều không kể xiết, nhưng Chu Trần không hề lo lắng.

Bối cảnh của ai có thể sánh bằng hắn?

Huống hồ thực lực của hắn, cũng không sợ bất kỳ ai.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc cứng đầu, nghe thấy tên hắn, tất nhiên sẽ chủ động tránh né, đừng nói chiêu chọc nữ nhân của hắn.

Ngay cả khi gặp phải kẻ cứng đầu, Hồng Trần Thiên Chu có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, trấn áp kẻ địch.

Hơn nữa thực lực của các nàng cũng không yếu.

Ngoại trừ số ít như Sư Thanh Tuyền, đa số đều là tu vi Thần Thông hoặc Hóa Thần trở lên.

Các nàng nhao nhao rời đi, đi dạo Tử Phủ Thành, tiện thể mua sắm những thứ mình cần.

Trong chốc lát.

Thế mà chỉ còn lại Tịnh Nguyệt Am Chủ.

Tịnh Nguyệt Am Chủ vốn là thân quỷ dị, sau khi bị Chu Trần phong thần, hóa thành thân thần linh, nhưng vẫn có chút khác biệt so

với con người.

Nàng không thích nói chuyện, không thích động đậy.

Chu Trần đặt Tịnh Nguyệt Am Chủ lên đùi.

Tịnh Nguyệt Am Chủ tách hai chân ngồi vào lòng Chu Trần, ánh mắt thanh lãnh minh lượng nhưng tĩnh lặng không chút gợn sóng giờ đây khẽ gợn lên từng tầng liên y.

Có thể thấy nàng không phải là người gỗ vô tình.

Chu Trần tiếp tục trị liệu và khử độc cho nàng, dùng sở trường của mình để bù đắp những thiếu sót và khuyết điểm bẩm sinh của Tịnh Nguyệt Am Chủ.

Hai người hoàn mỹ dung hợp."Am Chủ quả là diệu nhân!" Khẽ hôn lên làn da trắng nõn trơn láng của Tịnh Nguyệt Am Chủ, tâm thần Chu Trần đắm say, cứ như vậy ôm Am Chủ tùy ý dạo chơi trong Tử Phủ Thành.

Một canh giờ sau.

Tiểu tuyết hóa thành nước.

Chu Trần nhìn thấy phía trước vậy mà có một cái hồ lớn, nước hồ xanh biếc, như một khối lam bảo thạch khổng lồ, khảm trên mặt đất.

Dòng người tấp nập, không ít người đi dọc bờ sông, liễu rủ đung đưa, gió ấm thổi qua.

Trong hồ, đậu rất nhiều thuyền rồng lầu phượng, tiếng tơ trúc du dương truyền đến, quả là một nơi tốt đẹp.

Hắn ngẩng đầu nhìn, sâu trong hồ lớn, mây mù lượn lờ trên bầu trời, còn có rất nhiều thuyền lớn trôi nổi, cùng một số cung khuyết và lầu các.

Lúc này đã là chạng vạng.

Nhưng nơi đây đèn đuốc sáng trưng, hồ nước lấp lánh, trên bầu trời quỳnh lâu ngọc vũ, sắc màu rực rỡ, ngọc thuyền lướt ngang không, thật náo nhiệt."Đây dường như là..." Chu Trần mắt sáng lên, nhìn Tịnh Nguyệt Am Chủ đang bao dung hắn trong lòng, cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng: "Am Chủ nghỉ ngơi thật tốt!" Chu Trần lập tức rút thân rời đi.

Tịnh Nguyệt Am Chủ không nói gì, chỉ là khuôn mặt trắng nõn vốn có giờ đây ửng hồng một mảng, trong mắt mang theo một tầng hơi nước, hai mắt đỏ hoe, có lệ thủy chảy ra.

Chu Trần rời khỏi Thiên Chu, xuất hiện bên bờ hồ.

Thiên Chu ẩn thân trong hư không. "Đây chính là Diệu Dục Cung nổi tiếng nhất Tử Phủ Thành sao?" Chu Trần nhìn cung khuyết lầu các ẩn hiện trong mây mù sâu trong hồ lớn, uyển như tiên cảnh nhân gian, lẩm bẩm một mình."Tiểu huynh đệ lần đầu đến Tử Phủ Thành à?" Một nho sinh trung niên bên cạnh nhìn Chu Trần."Không tệ, hôm nay vừa mới đến Tử Phủ Thành!" Nho sinh trung niên tự nhiên quen thuộc xích lại gần Chu Trần, thấp giọng nói: "Tiểu huynh đệ, ta nói cho ngươi biết, đã đến Tử Phủ Thành, nếu không đi một chuyến Diệu Dục Cung, thì đúng là uổng công rồi!" "Chính là cái gọi là: Bình sinh bất tiến Diệu Dục Cung, tiện xưng nam nhi dã uổng nhiên!" "Ta đang định đi xem đây!" Chu Trần gật đầu nói."Nhưng tiểu huynh đệ có điều chưa biết, ngưỡng cửa của Diệu Dục Cung này cực cao, không có thiên phú, thực lực hoặc thân phận địa vị nhất định, ngươi ngay cả cửa cũng không vào được!" Nho sinh trung niên cảm khái nói: "Nhưng Diệu Dục Cung tuy cửa lớn có ngưỡng cửa cực cao, nhưng là một nơi phong nguyệt, cũng không thể đắc tội hết mọi người ở dưới.

Vì vậy, Diệu Dục Phường ở ngoại vi Diệu Dục Cung không có ngưỡng cửa, chỉ là phí rất đắt, được xưng là một trong Thập Đại Tiêu Kim Quật của Tử Phủ Thành!" Chu Trần gật đầu, không chút bất

ngờ.

Diệu Dục Cung không phải là một thế lực nhỏ, nguồn gốc của nó là do một cường giả cấp Đại Đế, Lục Dục Tiên Tử sáng lập, chỉ là truyền thừa đến nay, đã biến thành thế lực cấp Hoàng.

Hơn nữa, chỉ có một vị Vũ Hoàng là Diệu Dục Cung chủ.

Trong số các thế lực cấp Hoàng, nó thuộc loại yếu nhất, nhưng vì tính đặc thù của nó, sức ảnh hưởng lại phi phàm."Tiểu huynh đệ, ta nói cho ngươi biết, ngươi thật sự là đến đúng lúc rồi, ta nghe nói Thánh Nữ Diệu Dục Cung Tam Diệu Tiên Tử tối nay có thể sẽ xuất hiện đó." Nho sinh trung niên mắt sáng rực, lòng ngưỡng mộ, đắm chìm nói: "Nếu có thể được một lần chiêm ngưỡng tiên nhan của Tam Diệu Tiên Tử, chết cũng đáng!" "Tam Diệu Tiên Tử." Ánh mắt Chu Trần khẽ động, ánh mắt có chút dị thường, mang theo suy tư.

Nho sinh trung niên cho rằng Chu Trần chưa từng nghe qua, lập tức hưng trí bừng bừng giải thích: "Tam Diệu Tiên Tử phong hoa tuyệt đại, không chỉ là tuyệt đại giai nhân, một trong Thập Đại Mỹ Nhân của Tử Phủ Thành, mà còn là thiên phú dị bẩm, là thiên kiêu thế hệ trẻ!" "Hai năm rưỡi trước, Tam Diệu Tiên Tử tấn thăng Pháp Tướng Cảnh, ngưng tụ ra Thập Nhị Phẩm cực phẩm Pháp Tướng Lục Dục Pháp Tướng, chấn động Tử Phủ Thành!" Pháp Tướng chia thành hạ, trung, thượng, cực bốn cấp mười hai phẩm.

Từ thập phẩm trở lên là cực phẩm Pháp Tướng.

Phẩm cấp Pháp Tướng được định theo chiều cao của nó.

Vạn trượng là nhất phẩm.

Trên mười vạn trượng là cực phẩm Pháp Tướng."Lục Dục Pháp Tướng chính là Pháp Tướng thành danh của Lục Dục Tiên Tử năm xưa, đã mấy chục vạn năm không xuất hiện, thiên phú tài tình của

Tam Diệu Tiên Tử có thể tưởng tượng được!" Nho sinh trung niên kinh thán.

Lục Dục Tiên Tử là tồn tại cấp Đại Đế, hơn nữa còn là tuyệt thế Đại Đế thành công thành thần.

Tam Diệu Tiên Tử ngưng tụ ra Lục Dục Pháp Tướng, có thể nói là có tư chất Đại Đế."Tam Diệu Tiên Tử quả thực không tệ." Chu Trần gật đầu sâu sắc.

Rất diệu!Bất chợt, một chiếc ngọc chu xé rách chân trời, bay đến trên không trung hồ lớn, mây khói lượn lờ, sương mù mờ ảo, từng điểm sắc màu rực rỡ lấp lánh, phiêu diêu mà thánh khiết.

Diệu nhạc từng trận, uyển chuyển u u, bay lượn xuống, khiến người ta đắm say, như tiên nhạc cửu thiên, động lòng thần tư, tẩy rửa tâm linh con người."Tam Diệu Tiên Tử đến rồi!" "Sớm đã nghe nói Tam Diệu Tiên Tử sắp xuất thế, quả nhiên đã xuất hiện!" "Tam Diệu Tiên Tử tấn thăng Pháp Tướng hai năm rưỡi, giờ đây chắc hẳn đã củng cố tu vi, thậm chí còn tiến xa hơn một bước!" "Đã lâu nghe danh mỹ danh tuyệt thế của Tam Diệu Tiên Tử, tiếc là vô duyên gặp mặt, hôm nay cuối cùng cũng đợi được rồi!" ...

Vô số nam nhân sôi sục, một mảnh xôn xao, ánh mắt nóng bỏng.

Chương 201

Ngọc chu lấp lánh ngũ quang thập sắc, trên đó đứng một thiếu nữ, một thân y phục trắng như tuyết, nhẹ nhàng bay phấp phới, đường cong hoàn mỹ của nàng được phác họa động lòng người đến cực điểm.

Nàng như minh châu nhả hà, xuất trần đa tư, tú lệ vô cùng, thần tú nội uẩn, ngọc cốt thiên sinh, dung nhan gần như hoàn mỹ, không thể tìm ra một chút tì vết nào."Quả nhiên là nàng!" Tâm Chu Trần khẽ động, khi nghe thấy cái tên Tam Diệu Tiên Tử, hắn đã có chút suy đoán.

Ban đầu, trong vô số tiên tử mà hắn giúp giác tỉnh huyết mạch, có nàng.

Lúc đó Tam Diệu Tiên Tử chỉ là Thần Thông Cảnh.

Chắc hẳn là dưới sự hỗ trợ của hắn mà đã giác tỉnh huyết mạch Lục Dục Đại Đế của Lục Dục Tiên Tử, nhờ vậy mới tấn thăng Pháp Tướng, ngưng tụ ra Lục Dục Pháp Tướng của Lục Dục Tiên Tử."Nữ nhân này chỉ nên có trên trời, nhân gian làm sao mấy hồi thấy được!" Nho sinh trung niên mắt huyễn thần mê, ngây ngô nhìn Tam Diệu Tiên Tử trên ngọc chu, cảm thấy dù là ngay lúc này đối phương bảo hắn đi chết, hắn cũng sẽ không chút do dự."Đẹp hơn và quyến rũ hơn cả lúc ban đầu!" Ánh mắt Chu Trần kinh ngạc, hắn biết không chỉ vì đối phương tấn thăng Pháp Tướng, khí chất càng thêm xuất chúng, mà còn vì Tam Diệu Tiên Tử đã giác tỉnh huyết mạch Lục Dục Đại Đế, ngưng tụ Lục Dục Pháp Tướng.

Cho dù Tam Diệu Tiên Tử không thi triển thủ đoạn thần thông, bản thân hình thể của nàng, mỗi cử chỉ, mỗi nụ cười, mỗi cái nhíu

mày đều có một sức quyến rũ không thể diễn tả bằng lời.

Kẻ có tu vi thấp hơn nàng, một ánh mắt của nàng cũng đủ khiến đối phương bái phục dưới chân váy thạch lựu, trở thành con rối mặc nàng sai khiến.

Ngay cả cường giả cùng cảnh giới, nếu tâm tính không vững, đối mặt với Tam Diệu Tiên Tử, e rằng cũng chỉ có phần khoanh tay chịu trói!"Phụ nữ quả nhiên là diễn viên bẩm sinh!" Chu Trần kinh thán, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh Tam Diệu Tiên Tử bị hắn biến thành "phao phù".

Xùy!

Hắn rất khó tưởng tượng cái Tam Diệu Tiên Tử "phao phù" đó và Tam Diệu Tiên Tử trước mắt là cùng một người.

Tam Diệu Tiên Tử trước mắt thản nhiên đứng đó, phong tư tuyệt thế, không có chút phong trần nào, kiều diễm mà lạnh lùng, như thân băng ngọc, trông xuất trần mà thánh khiết.

Giống như một tờ giấy tuyên thành trắng tinh không tì vết.

Chu Trần đột nhiên muốn vẽ tranh rồi.Tam Diệu Tiên Tử ngưng tụ Lục Dục Pháp Tướng, đối với lục dục của chúng sinh vô cùng mẫn cảm, tuy rằng vô số nam nhân xung quanh dù có giả vờ chính nhân quân tử đến mấy, nàng cũng có thể cảm nhận được những ý nghĩ ác độc trong lòng họ.

Nàng vừa nhìn đã thấy Chu Trần.

Không chỉ vì ánh mắt Chu Trần quá phóng tứ, mà còn vì nàng và Chu Trần từng có "giao lưu sâu sắc", nàng tu luyện Lục Dục Chi Đạo nên cảm ứng cực kỳ nhạy bén."Là hắn!" "Hắn đến Tử Phủ Thành rồi!" Tâm Tam Diệu Tiên Tử khẽ động, đối với tin tức về Chu Trần nàng không hề xa lạ.

Huống hồ nàng vẫn luôn chú ý đến tin tức của Chu Trần.

Mỗi một tin tức về Chu Trần đều khiến nàng chấn động.

Sự cường đại của hắn khiến nàng có cảm giác khó lòng dứt ra, đắm chìm trong đó."A a a, tiên tử đang nhìn ta!" "Thấy chưa, bây giờ nàng đang nhìn ta!" Nho sinh trung niên túm cánh tay Chu Trần, mừng rỡ như điên, kích động không kìm được.

Chu Trần: "..." Nhìn cái búa của ngươi à!

Ngươi tự mình mấy cân mấy lạng, trong lòng không có chút tự biết sao?

Tuổi đã lớn như vậy, tuy tu vi Thần Thông Cảnh không tệ, nhưng ở Tử Phủ Thành này một nắm bắt được cả đống, người ta sẽ nhìn ngươi sao?"Vị công tử này có thể lên đây một chuyến không?" Tam Diệu Tiên Tử mỹ mâu thanh lệ vô song nhìn về phía Chu Trần, giọng nói uyển chuyển như thiên lai, lay động lòng người."Tiên tử đang gọi ta!" Nho sinh trung niên trong lòng gầm thét, kích động nói: "Tiên tử coi trọng tiểu sinh, là phúc phận tiểu sinh tu luyện trăm kiếp!" "Tiểu sinh Kỷ Hiểu Lan, bái kiến tiên tử!" Nói rồi, nho sinh trung niên hưng phấn bay lên, kích động đến mức má đỏ ửng, cảm giác thời vận đến rồi, đào hoa vận đã tới!"Cút xuống!" Một tiếng hừ lạnh vang lên, không phải từ Tam Diệu Tiên Tử, mà là từ một thanh niên kiệt ngạo bất phàm bên cạnh.

Tu vi của hắn và Kỷ Hiểu Lan giống nhau, đều là Thần Thông Cảnh.

Nhưng một tiếng hừ lạnh đã chấn Kỷ Hiểu Lan rơi xuống đất."Ngươi tính là cái thá gì, Tam Diệu Tiên Tử cũng là kẻ ngươi có thể ve vãn sao!" Thanh niên cười khẩy.

Những người xung quanh gật đầu tán thành, bọn họ là những

người ngoài cuộc, hơn nữa tu sĩ có giác quan nhạy bén, làm sao không biết Tam Diệu Tiên Tử đang mời Chu Trần.

Chỉ có Kỷ Hiểu Lan ảo tưởng là chính mình."Không phải ta... sao lại không phải ta...

ô ô ô." Kỷ Hiểu Lan ngồi trên đất, hoàn hồn, nhịn không được khóc lớn, đau lòng muốn chết.

Chu Trần ngẩng đầu nhìn Tam Diệu Tiên Tử, khẽ cười: "Ta vốn là kẻ liên hương tích ngọc, há có thể phụ lòng mỹ nhân?" Vừa nói, Chu Trần vừa bước lên.

Từng ánh mắt ghen tị hâm mộ rơi xuống người hắn, nhưng ngay cả thanh niên kiệt ngạo lúc trước, cho đến vô số kẻ "liếm cẩu" xung quanh, cũng không hề la ó hay ngăn cản Chu Trần.

Kỷ Hiểu Lan ngẩng đầu nhìn Chu Trần đã đứng trên ngọc chu của Tam Diệu Tiên Tử, nước mắt giàn giụa.

Cũng là người, vì sao chênh lệch lại lớn đến vậy?

Chỉ vì tiên tử không mời hắn?

Chỉ vì đối phương đẹp trai hơn hắn?

Kỳ thực những phú nhị đại thiên kiêu hoặc đệ tử thế lực lớn kia, đều không phải kẻ ngốc, ngược lại tầm mắt của họ cực kỳ tinh đời.

Hơn nữa họ có chỗ dựa vững chắc, kênh tin tức rộng rãi, kiến thức phi phàm.

Cái kiểu nhân vật chính đi đến đâu cũng bị đệ tử thế lực lớn hoặc công tử thế gia xem thường, đàn áp, trong thực tế không nói là không có, nhưng rất ít.

Giống như Chu Trần lúc này.

Chu Trần tuy không bày rõ thân phận, nhưng đứng ở đó, khí chất

bất phàm, cộng thêm Tam Diệu Tiên Tử chủ động mời hắn.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều biết Chu Trần không hề đơn giản.

Trước khi làm rõ bối cảnh và thực lực của Chu Trần, những công tử thế gia, đệ tử thế lực lớn xung quanh, căn bản sẽ không vội vàng nhảy ra tìm Chu Trần gây phiền phức.

Đương nhiên.

Nếu sau này bọn họ điều tra, phát hiện Chu Trần không có bối cảnh, không có thực lực, thì khi đó bọn họ mới ra tay.Xoẹt.

Ngọc chu uyển như một đạo lưu quang, trực tiếp bay vào cung khuyết lầu các ẩn hiện trong mây mù trên không trung hồ lớn.

Trên hồ lớn lập tức xôn xao."Vị công tử kia là ai?" "Thế mà lại có thể khiến Tam Diệu Tiên Tử mở lời mời?" "Không nên là người của Tử Phủ Thành, các thiên kiêu trẻ tuổi của các thế lực lớn ở Tử Phủ Thành ta đều biết, không có nhân vật hào nhoáng này!" "Tam Diệu Tiên Tử khẳng định là quen biết đối phương!" "Không chỉ quen biết đâu, Tam Diệu Tiên Tử các ngươi đừng nghĩ nữa, hết hy vọng rồi!" "Ngươi nói gì?

Ngươi biết người đó là ai?" "Các ngươi thật sự cho rằng Lục Dục Pháp Tướng của Tam Diệu Tiên Tử là do thiên phú tài tình của bản thân ngưng tụ sao?" "Chẳng lẽ không phải?" "Tam Diệu Tiên Tử là hậu nhân của Lục Dục Tiên Tử, chỉ cần Tam Diệu Tiên Tử giác tỉnh huyết mạch Lục Dục của Lục Dục Tiên Tử, ngưng tụ Lục Dục Pháp Tướng chẳng phải là chuyện dễ dàng sao?" "Huyết mạch cũng là một loại thiên phú mà!

Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?" "A, ta nghĩ ta biết người đó là ai rồi!" "Ai vậy?

Các ngươi đừng có úp mở nữa, a a a a!" "Còn chưa rõ sao?

Huyết mạch Lục Dục của Tam Diệu Tiên Tử là do người khác giúp giác tỉnh, mà người đó chính là người vừa rồi!" "Hắn có thể giúp Tam Diệu Tiên Tử giác tỉnh huyết mạch Lục Dục?

Làm sao có thể?" "Sao lại không thể?" "Ngọa tào!

Hắn là Chu Trần!" "Chu Trần?" "Cái gì!?

Hắn chính là Phong Nguyệt Công tử Chu Trần?" Danh tự Chu Trần vừa thốt ra, cả trường xôn xao.

Những người có mặt có lẽ không nhận ra Chu Trần, nhưng không một ai chưa từng nghe đến đại danh lẫy lừng của hắn.

Trong hai mươi năm qua.

Danh tự Chu Trần có thể nói là danh tự hot nhất Đông Hoang, thậm chí cả Thiên Nguyên Đại Lục.

Giúp người thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch, Đại Đế huyết mạch.

Tiên Thần chuyển thế.

Đạo thụ mười vạn trượng.

Thế mà Chu Trần lại hội tụ toàn bộ.

Mà Chu Trần là tồn tại định sẵn sẽ thành Đế thành Thần.

Nghĩ đến nữ thần Tam Diệu tiên tử của mình, Kỷ Hiểu Lan trong lòng bỗng nhiên có chút khó chịu, giờ khắc này nữ thần của hắn e là đã bị Chu Trần đè dưới thân, tùy ý tác động.

Thậm chí hắn nghe nói Chu Trần còn là cao thủ luyện khí, thiện trường nhất là luyện chế Phong Nguyệt Kỳ Môn Thần Binh.

Ai!

Trong tửu lầu, khách sạn, đầu đường cuối ngõ, khắp nơi đều có

thể nghe thấy tên Chu Trần được mọi người bàn tán xôn xao.

Tin tức Chu Trần đến như cơn bão cấp mười hai, lấy Diệu Dục Cung làm trung tâm, nhanh chóng càn quét khắp Tử Phủ Thành. …… Thu Sư Hoàng.

Siêu cấp Tử Kim Nguyên Thần.

Từng việc từng việc, phàm nhân chỉ cần đạt được một trong số đó, liền đủ để danh động tứ phương, uy chấn thiên hạ.

Về sau Chu Trần luyện chế các loại Thần Binh như Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ, khi dùng đến, hắn cũng coi như có chút cảm giác tham dự.

"Hắn... hắn vậy mà chính là Chu Trần!?" Một số người đang bàn luận về thiên phú chấn cổ thước kim của Chu Trần.

Không ngờ hôm nay lại bất ngờ được diện kiến.

Tử Phủ Thành xôn xao, bàn tán sôi nổi.

Một số người bàn luận về việc Chu Trần giúp người thức tỉnh Hoàng Giả huyết mạch và Đại Đế huyết mạch đặc thù thể chất, thở dài than ngắn, hâm mộ đố kỵ, chỉ hận bản thân không phải là loại thể chất đặc thù đó.

Thụy Chân Quân.

Dưới trướng Hoàng Giả vô địch.

Hắn cũng có thể nói với tử tôn hậu đại của mình rằng bản thân cũng là người từng nói chuyện với Chu Trần.

"Ô ô, hóa ra nữ thần của ta sớm đã là người của kẻ khác rồi!" Đau lòng khó thở.

Trảm Vũ Hoàng.

Cũng coi như đã tận một phần sức mọn cho nữ thần của mình.

"Phong Nguyệt Công tử quả nhiên ngọc thụ lâm phong, trác tuyệt bất phàm, không hổ là nhân vật phong lưu, vừa đến Tử Phủ Thành đã thu phục Tam Diệu tiên tử!" Bọn họ liền cảm thấy đau lòng nhức óc.

Thiên bách năm sau.

"Tam Diệu tiên tử mười phần tám chín là tìm Chu Công tử thức tỉnh Lục Dục Đại Đế huyết mạch!" Nho sinh trung niên Kỷ Hiểu Lan mắt trợn mồm há, không biết nên nói mình vận khí tốt hay vận khí xấu, chắc là vận khí tốt đi.

"Tiên tử mời Chu Trần đi vào." Đáng tiếc bọn họ chỉ nghe danh, không thấy người.

Một số người tính toán Chu Trần rốt cuộc đã "chơi" bao nhiêu tiên tử nữ thần, nghiên cứu bao nhiêu vô song đại đạo.

Cứ như một bách tính bình thường nói vài câu với hoàng đế, tuyệt đối có thể khoe khoang cả đời.

Vô số năm sau.

Kỷ Hiểu Lan trong lòng thở dài, sớm biết đối phương là Chu Trần, nói không chừng hắn đã dâng tặng một khối dược liệu luyện khí cực phẩm mà hắn trân tàng.

Sự tích của Chu Trần sẽ trở thành giai thoại lưu truyền ngàn đời, được vô số hậu nhân ca tụng.

Không biết bao nhiêu kẻ liếm chó đau lòng muốn chết, nghĩ đến nữ thần của mình không quản vạn dặm xa xôi, thiết tha chạy đến Đại Càn dâng tận cửa, mặc cho Chu Trần chơi đùa.

Nữ Đế sư phụ.

Hồi ức quá khứ.

Nàng ấy đã từng nói vài câu với Chu Trần.

“Cái gì mà vừa đến đã thu phục?

Tam Diệu tiên tử e là sớm đã bị thu phục rồi, thậm chí còn là chủ động dâng tận cửa!” Một số người bàn luận về phong lưu vận sự của Chu Trần và Tam Diệu tiên tử.

Một số người suy đoán Chu Trần có thể mất bao nhiêu năm để thành Hoàng thành Đế thành Thần.

Thiên Phủ Lâu.

Đây cũng là một tửu lầu có danh tiếng tại Tử Phủ Thành, cao ba mươi sáu tầng, kim bích huy hoàng, hùng vĩ khoát đạt.

Lầu hai, góc sát cửa sổ.

Vài tuyệt đại giai nhân vây quanh bàn tròn, thưởng thức mỹ thực nơi đây, nhìn xuống dòng người qua lại bên dưới, cảm thụ phong thổ nhân tình của Tử Phủ Thành.

Mấy tuyệt đại giai nhân này, mỗi người đều mỹ lệ vô cùng, không thể tìm ra khuyết điểm.

Thân thể các nàng tiêm nhược thon dài, như tiên ngọc tinh xảo điêu khắc, khí chất lãnh diễm, làn da như tuyết, tự mang hàn sương.

Chính là Tử Thanh tiên tử, Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Thanh Ngọc Dao mấy người.

Lúc này.

Một thanh niên cầm quạt xếp, phong lưu bất kham, mang theo vài người bước đến, nhìn thấy Tử Thanh tiên tử mấy người, không khỏi hai mắt sáng lên.

Quạt xếp trong tay hắn khép lại, bước nhanh đến trước mặt mấy người, mỉm cười: “Tại hạ Cố gia Cố Lưu Phong, ra mắt mấy vị tiên

tử.” “Mấy vị tiên tử vừa đến Tử Phủ Thành phải không, không bằng tại hạ làm chủ, dẫn đường cho mấy vị tiên tử, hảo hảo giới thiệu một chút Tử Phủ Thành?” Hoàng Phủ Nguyệt Dao nhìn đối phương một cái, tu vi không yếu, đại khái có Thần Thông cảnh, hắn là đệ tử đại gia tộc của Tử Phủ Thành.

“Được thôi, Chu Trần cái tiểu phôi đản kia để chúng ta tự mình đi dạo, nghe nói hắn chạy đến Diệu Dục Cung chơi rồi, không biết Diệu Dục Cung ở đâu, Cố công tử dẫn chúng ta qua đó dạo chơi?” Ánh mắt Hoàng Phủ Nguyệt Dao đầy vẻ trêu đùa, nói với Cố Lưu Phong.

Cố Lưu Phong chấn động, sắc mặt hơi biến đổi.

Xưng hô của Hoàng Phủ Nguyệt Dao đối với Chu Trần hiển nhiên quan hệ cực tốt, nói rõ là người của Chu Trần.

Chu Trần háo sắc.

Những tuyệt sắc mỹ nhân trước mắt này, khẳng định sẽ không bỏ qua, hiển nhiên đều là nữ nhân của Chu Trần.

“Thì ra mấy vị tiên tử là đi cùng Thánh Tử điện hạ, trách nào ta lại không nhận ra chư vị tiên tử!” Cố Lưu Phong cười cười, vội nói: “Diệu Dục Cung này là nơi nào?

Tại hạ cũng không rõ, múa rìu qua mắt thợ rồi, mấy vị tiên tử cứ dùng tự nhiên, ta xin mời, không quấy rầy mấy vị tiên tử nữa!” Nói xong, Cố Lưu Phong liền vội vã rời đi.

Hắn kỳ thực là đệ tử nội môn của Tử Phủ Thánh Địa, không ngờ vừa nghe tin Chu Trần đến Tử Phủ Thành, kết quả giây tiếp theo lại đi tán gái đụng ngay vào Thánh Tử.

May mà hắn không nói lời trêu ghẹo cợt nhả nào.

Còn về Diệu Dục Cung.

Hắn đương nhiên biết, thậm chí rất quen thuộc, đã từng đến không chỉ một lần, có thể nói là đường quen lối cũ.

Mặc dù nói những đệ tử nội môn trở lên của Diệu Dục Cung như Tam Diệu tiên tử thì không dễ động vào, nhưng khu vực ngoại vi và một số đệ tử ngoại môn của Diệu Dục Cung đối với hắn lại dễ như trở bàn tay.

Bất quá hắn đương nhiên sẽ không ngốc nghếch mà dẫn Hoàng Phủ Nguyệt Dao mấy người đi.

Trước tiên không nói đến việc đi có thể đắc tội Chu Trần.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao nói như vậy, cũng chưa chắc đã thật sự muốn đi Diệu Dục Cung.

Nếu hắn mà nhất căn cân dẫn các nàng đi Diệu Dục Cung, đó mới là đồ ngốc.

"Người này xem ra hẳn là người của Tử Phủ Thánh Địa!" Tử Thanh tiên tử nói.

"Danh tiếng của Chu Trần cái tiểu hỗn đản này ở đây xem ra khá hữu dụng!" Thanh Ngọc Dao có chút cảm khái, nghĩ đến lúc ban đầu lần đầu tiên gặp Chu Trần thì đối phương vẫn còn là một tân binh Luyện Thể cảnh.

Chớp mắt một cái.

Chu Trần đã là tồn tại mà nàng phải ngưỡng vọng.

Thân phận địa vị đã vượt xa nàng.

"Ta đã biết cái tiểu hỗn đản đó đi đến đâu cũng có mỹ nhân." Ánh mắt Hoàng Phủ Nguyệt Dao u u, giọng nói mang theo chút chua xót.

Chu Trần dẫn các nàng một đường du sơn ngoạn thủy mà đến, trên đường đi không ít nữ nhân từng có giao lưu sâu sắc với Chu

Trần.

Những người này đều là những người từng đến tìm Chu Trần để thức tỉnh huyết mạch.

Vì vậy.

Chu Trần hầu như mỗi khi đến một nơi, đều có mỹ nhân nhiệt tình chiêu đãi, chuẩn bị sơn hào hải vị, bảo ngư béo tốt, tiếp phong tẩy trần cho Chu Trần.

Chu Trần mỗi lần đều vô cùng hưng phấn, ngẩng đầu ưỡn ngực, không hề tiếc rẻ kim tệ trong túi lớn bên hông, mỗi lần đều thưởng toàn bộ cho các mỹ nhân nhiệt tình chiêu đãi hắn, một chút cũng không giữ lại.

Có thể nói là dốc túi tương tặng.

Không còn giọt nào.

Giờ đây đến Tử Phủ Thành, Hoàng Phủ Nguyệt Dao biết những người có quan hệ với Chu Trần không chỉ riêng Tam Diệu tiên tử hồ ly tinh kia.

Tử Phủ Thành là một trong ba thần thành lớn của Đông Hoang.

Chương 202

Đặc biệt là thần thành nơi Tử Phủ Thánh Địa tọa lạc.

Vô số cường giả hội tụ.

Nơi đây là vùng đất tập trung dày đặc nhất các Hoàng Giả thế gia, Đại Đế thế gia.

Mỹ nhân có Hoàng Giả huyết mạch và Đại Đế huyết mạch, quả thực nhiều không đếm xuể.

Người có quan hệ với Chu Trần tự nhiên cũng nhiều.

Các nàng nghe nói Chu Trần đã đến Diệu Dục Cung, lên "thuyền" của Tam Diệu tiên tử, căn bản không có bất kỳ ngoài ý muốn nào.

Càng không thể nào chạy đến Diệu Dục Cung tìm Chu Trần. …… Diệu Dục Cung.

Thiên cung nằm sâu trong Lục Dục Hồ.

Nơi đây cung khuyết thành phiến, mây mù lượn lờ, tráng lệ vô cùng.

Từng phiến quỳnh lâu ngọc vũ, ẩn hiện mờ ảo, bị màn đêm và sương khói bao phủ, tinh oánh lấp lánh.

Chu Trần đứng cạnh Tam Diệu tiên tử trên ngọc thuyền, nhìn cảnh quỳnh lâu ngọc vũ này, hệt như cung khuyết trên trời, không khỏi tán thán: "Thật giống như đã đến tiên cung!" "Nếu công tử yêu thích, đại môn Diệu Dục Cung vĩnh viễn rộng mở vì công tử, hoan nghênh công tử tùy thời đến du ngoạn." Tam Diệu tiên tử quay đầu nhìn Chu Trần, cười nhạt, thải quang lấp lánh, độc lập trên ngọc thuyền.

Mái tóc xanh của nàng bay lượn, bạch y phiêu động, không vướng

bụi trần, tựa tiên tử trong nguyệt khuyết, còn thánh khiết hơn cả thánh nữ các Thánh Địa.

Khí chất như vậy thật khiến người ta muốn kéo nàng mạnh mẽ vào hồng trần, đọa lạc trong đó.

"Chỉ là đại môn Diệu Dục Cung thôi sao?" Chu Trần đột nhiên đưa tay ôm lấy eo tiên tử mềm mại mà vô số nam nhân hồn khiên mộng nhiễu, cầu mà không được kia.

Vừa chạm vào đã mềm mại trơn mượt, mùi hương u nhã thoang thoảng xộc vào mặt, vấn vít chóp mũi, hắn cúi xuống hôn thật mạnh lên gò má trắng nõn mềm mại của nàng: "Còn "đại môn" của nàng thì sao?" Tam Diệu tiên tử mặc cho Chu Trần ôm, không hề phản kháng, nhưng cũng không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, giống như tiên tử thanh cao đạm nhã, không thuộc về nhân gian.

Nàng biết mình càng minh diễm lãnh liệt, như thân băng ngọc, xuất trần mà thánh khiết.

Chu Trần sẽ càng muốn bắt nạt nàng, hứng thú với nàng càng nồng đậm.

"Công tử hà tất minh tri cố vấn, công tử chẳng phải đã sớm tiến vào rồi sao?" Tam Diệu tiên tử diệu mục lưu chuyển, giọng nói thanh lãnh như thiên lại: "Chẳng lẽ công tử muốn tiến vào, nô gia còn có thể đuổi công tử ra ngoài sao?" Giọng nói của nàng trong trẻo mà đạm nhã, nhưng phảng phất say đắm đến tận xương tủy người, trong vẻ cao khiết diệu nhã, lại lay động tâm thần.

Trong lúc nói chuyện, ngọc thuyền đã bay vào Diệu Dục Cung, đến một trong các cung điện.

Cung điện kim bích huy hoàng, điêu lương họa đống, tiên vụ lượn lờ, như Quảng Hàn cung khuyết.

Chu Trần ôm Tam Diệu tiên tử, dưới sự chỉ dẫn của nàng mà tiến vào cung điện.

Đến trước cánh đại môn chạm khắc tinh xảo mà dày nặng, "Cánh cửa này có chặt không?" Nói rồi, hắn dùng sức bàn tay, đẩy cánh đại môn ra.

Tam Diệu tiên tử lườm Chu Trần một cái thật mạnh, tránh thoát khỏi vòng tay Chu Trần, lấy ra một ấm trà.

"Công tử cho rằng "đại môn" của Diệu Dục Cung ta dễ dàng tiến vào như vậy sao?" Nàng dùng ngọc thủ như măng xuân nâng ấm trà tử sa, rót đầy một chén trà cho Chu Trần, ánh mắt u u: "Nếu công tử ghét bỏ Diệu Dục Cung sơ sài, vậy còn đến làm gì?" Tam Diệu tiên tử đình đình ngọc lập, đẹp đến nghẹt thở, toàn thân đường cong diễm lệ kinh người mà hoàn mỹ.

"Hắc hắc, ta đây chẳng phải sợ có tiểu mao tặc chui vào sao!" Chu Trần tiến lên ôm mỹ nhân vào lòng, vùi đầu vào mái tóc đen nhánh của nàng, hít một hơi thật sâu mùi hương thanh nhã.

"Ngoài một tiểu mao tặc tên Chu Trần, tiểu mao tặc nào có thể chui vào?" Tam Diệu tiên tử làn da trắng hơn tuyết, ánh mắt linh động, lông mi rất dài, môi đỏ gợi cảm mà tươi đẹp, lời nói của nàng động lòng người như thiên lại, mê hoặc lòng người.

"Đúng vậy, có ta cái tiểu mao tặc này, tiểu mao tặc khác ai dám tiến vào?" Chu Trần tay trái nâng lên, đặt trên ngực nàng.

Tam Diệu tiên tử khẽ run lên, thở ra hơi như lan: "Lôi Quang Như Ý Thủ của công tử càng mạnh rồi, đừng dùng sức quá, nô gia sẽ đau đó!" "Thật sao?" Chu Trần xoay nàng lại, hai người đối mặt mà đứng.

"Nào, ta thổi cho nàng xem!" Chu Trần nhớ lúc nhỏ ngón tay bị thương, mẫu thân sẽ thổi cho hắn, dường như vậy có thể giảm bớt

đau đớn.

"Nha..." Thân thể Tam Diệu tiên tử run rẩy, nhìn hắn đối với chỗ sưng đỏ trước ngực mình thổi thổi, sau đó vậy mà... giống như bị muỗi đốt một cái bọc nhỏ sưng đỏ, hút vài hơi dường như có thể tiêu sưng.

Chỉ là cái bọc nhỏ này không những không tiêu, ngược lại còn lớn hơn.

Trên bầu trời, một vầng minh nguyệt trong trẻo treo cao.

Bên bờ Lục Dục Hồ, vô số nam tử kiều thủ mong chờ, dù biết Tam Diệu tiên tử có thể đã có chủ, vẫn mong chờ có thể gặp lại một lần.

Dù chỉ là nhìn từ xa một cái, bọn họ cũng đã tâm mãn ý túc rồi.

Trong đại điện Diệu Dục Cung.

Tam Diệu tiên tử đình đình ngọc lập, ánh trăng chiếu vào, làm nàng thêm phần thanh thoát mà tuyệt thế, mái tóc đen tú lệ, ánh mắt linh động, băng cơ ngọc cốt, đường cong nhấp nhô, dáng người động lòng người, tựa như kiệt tác hoàn mỹ nhất của thượng thiên.

Ngọc thủ mảnh mai vươn ra, sờ sờ gò má Chu Trần đang vùi đầu "thưởng thức", nụ cười rất đẹp, nói: "Công tử mấy ngày không ăn cơm rồi?" "Từ khi nàng đi, ta chưa từng ăn cơm!" Chu Trần ngẩng đầu, yết hầu chuyển động, một ngụm cam lộ nuốt xuống, nói: "Ta cảm giác mình đều gầy đi rồi!" "Y đái tiệm khoan chung bất hối, vị y tiêu đắc nhân tiều tụy." Nói rồi, hắn khẽ kéo ngọc đai ngang eo Tam Diệu tiên tử.

Trường quần màu trắng ánh trăng lập tức trượt xuống theo bờ vai mềm mại trơn tru.

"Công tử chỉ biết lừa người!" Tam Diệu tiên tử mới không tin lời

quỷ quái của hắn, từ khi nàng đi liền không ăn cơm?

Là không ăn "bát cơm" này của nàng thôi chứ gì!

Các loại sơn hào hải vị khác, Chu Trần không biết đã ăn bao nhiêu.

Thậm chí đều ăn đến ói rồi.

Thân thể ngọc ngà tinh oánh của Tam Diệu tiên tử dưới ánh trăng mông lung như trong suốt, hoàn mỹ vô hà, toàn thân thoảng một tầng quang huy nhạt nhòa, tóc đẹp tán loạn, kiều nhan như hoa.

Chu Trần cảm giác lòng nóng lên, hô hấp dồn dập.

"Chúng lý yên nhiên thông nhất cố, thế gian nhan sắc như trần thổ!" Ánh mắt Chu Trần di động, đồng tử tập trung vào nơi rậm rạp kia.

"Thiếp thân là liễu yếu đào tơ, sao dám nhận lời công tử khen ngợi!" Tam Diệu tiên tử cơ thể tuyết trắng phát sáng, miệng nói khiêm tốn, nhưng lại không tự giác ưỡn cao bộ ngực kiêu ngạo, không hề né tránh ánh mắt Chu Trần.

"Tiên tử, Trần lại đói rồi!" Ánh mắt Chu Trần như lửa.

Toàn bộ tiên khu của Tam Diệu tiên tử tuyết trắng tinh oánh như ngà voi, đa tư như xà mỹ nhân, đường cong linh lung nhấp nhô, thân thể không tì vết.

Nàng muốn chuẩn bị đồ ăn, đút cho Chu Trần.

Không ngờ Chu Trần lại không khách khí tự mình động thủ.

Chu Trần tín phụng một câu nói.

Tự mình động thủ phong y túc thực.

"Công tử, cái đó không thể ăn sống." Tam Diệu tiên tử muốn ngăn cản nhưng đã không kịp.

Nàng giống như bị một đạo lôi đình đánh trúng, toàn thân đều tê dại.

"Sao có thể..." Tâm triều Tam Diệu tiên tử dâng trào, gò má ửng hồng, thẹn thùng đến cực điểm, nhưng sâu trong nội tâm lại ẩn ẩn có chút hưng phấn và vui sướng ngọt ngào.

Nàng biết Chu Trần nguyện ý... nói rõ Chu Trần yêu thích nàng.

Nàng tuy là thân băng thanh ngọc khiết, nhưng Diệu Dục Cung dù sao danh tiếng không tốt, nội tâm nàng kỳ thực có chút tự ti.

Từ khi mười mấy năm trước tìm Chu Trần thức tỉnh Lục Dục Đại Đế huyết mạch, trong lòng nàng chỉ còn chứa được một mình Chu Trần.

Nàng cũng không muốn mọi người chỉ là hoan lạc đêm trăng, sau đó liền tương vong giang hồ.

Nàng cũng muốn đi theo Chu Trần.

Nhưng lại sợ Chu Trần ghét bỏ thân phận của nàng.

"Hừ..." Tam Diệu tiên tử run rẩy, không ngờ Chu Trần hôn môi lại còn đưa lưỡi vào.

Đêm trăng trong trẻo.

Thời gian trôi như nước chảy.

Tử Phủ Thành vì sự đến của Chu Trần mà xôn xao, vô số thế lực chấn động, ngay cả Tử Phủ Thánh Địa cũng một mảnh sôi trào.

"Tiên tử, đến lượt nàng hầu hạ ta rồi!" "Công tử, chàng sao có thể..." "Thơm ngọt ngon lành chứ..." Chu Trần xán lạn cười.

Tam Diệu tiên tử thẹn thùng phẫn uất đến cực điểm, dùng ngọc thủ như măng xuân lấy khăn lụa, lau mồ hôi trên mặt và khóe miệng Chu Trần.

Chu Trần nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của nàng, ôm nàng đến trước cửa sổ.

Mặt trăng trên trời rất tròn rất trắng.

Ánh trăng rất đẹp.

Tam Diệu tiên tử với làn da trắng nõn mềm mại tựa ngọc tựa ngà, chống tay lên song cửa, ngắm nhìn bầu trời đêm, bao quát Lục Dục Hồ.

Ánh trăng bạc trắng chiếu rọi, trong hồ hơn mười chiếc ngọc thuyền nhẹ nhàng trôi, có giai nhân xinh đẹp, có hào khách cường giả.

Xa hơn nữa, từng chiếc long thuyền phượng các, đều đang lưu chuyển ngũ sắc quang huy, dưới màn đêm hiện ra vẻ mông lung.

Chu Trần đứng sau lưng Tam Diệu tiên tử, vén tà váy nàng lên đến ngang eo, sau đó ôm lấy eo mềm mại của Tam Diệu tiên tử, nhìn về phía nơi rậm rạp kia.

"Tiên tử thật sự mị lực phi phàm, muộn như vậy rồi, bên bờ kia vẫn còn nhiều người không chịu rời đi, chỉ vì có thể nhìn tiên tử một cái từ xa." Chu Trần nhìn ra ngoài cửa sổ, bao quát Lục Dục Hồ, càng nhìn về phía bờ hồ nơi hắn đã từng ở trước đó.

Các loại hoa cỏ bên bờ hồ đều lấp lánh hà quang, cùng với mặt hồ lớn màu lam trong suốt tinh oánh chiếu rọi lẫn nhau, như một mảnh thế ngoại thần viên.

Thế nhưng trên bờ, từng thanh niên kiều thủ mong chờ, kỳ vọng có thể được nhìn thấy ngọc dung của Tam Diệu tiên tử, lại ảm đạm thần thương nhìn về phía bầu trời sâu trong Lục Dục Hồ.

Nơi đó từng phiến quỳnh lâu ngọc vũ, ẩn hiện mờ ảo, bị màn đêm và sương khói bao phủ.

Bọn họ biết Tam Diệu tiên tử tựu tại na lý.

Đương nhiên.

Chu Trần cũng ở đó.

Nói không chừng giờ khắc này.

Bọn họ không dám nghĩ nhiều, cũng không nguyện nghĩ nhiều.

Chu Trần khẳng định là đang cùng tiên tử tu tiên luận đạo.

Chu Trần và Tam Diệu tiên tử đích xác đang tu tiên luận đạo.

Ta dục thành tiên, khoái lạc tề thiên.

Lục Dục Đại Đạo mà Tam Diệu tiên tử tu luyện bác đại tinh thâm, huyền ảo phi thường.

Chu Trần đầu tiên là "kiến đạo", sau đó "văn đạo", cuối cùng "nhập đạo" tu hành, nghiên cứu lý lẽ đại đạo ẩn chứa sâu trong đại đạo.

Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Tam Diệu tiên tử phi thường nhân.

Đạo của nàng thâm thúy huyền ảo, tráng lệ thần kỳ.

Chu Trần đắm chìm trong đó, mắt hoa thần mê, khó mà tự thoát ra.

Ngày thứ hai.

Mặt trời mọc phương Đông, hà quang vạn trượng.

Chu Trần nhìn Tam Diệu tiên tử đang ôm mình ngủ say trong lòng, không quấy rầy, lặng lẽ rút người rời đi.

Tin tức của hắn đã truyền ra, hôm nay dù thế nào cũng phải đến Tử Phủ Thánh Địa.

Tam Diệu tiên tử hàng mi dài khẽ run, mở mắt ra, hai mắt sưng

đỏ, theo Chu Trần rời đi, nước mắt lập tức không ngừng tuôn rơi.

Chu Trần cầm khăn lụa tùy tay lau nước mắt nơi khóe mắt nàng, ngón cái khẽ vuốt ve mí mắt nàng, cười nói: "Ta đi Tử Phủ Thánh Địa xong việc sẽ đến thăm nàng!" "Ta thật sự rất nhớ nàng!" Chu Trần dùng hai ngón tay gãi gãi hai mắt Tam Diệu tiên tử, cười cười, xoay người sải bước rời đi.

"Công tử đi thong thả!" Giọng nói của Tam Diệu tiên tử êm tai như thiên lại lại có chút khàn khàn, nhìn Chu Trần rời đi, cảm giác như sống lưng bị rút mất, trong lòng trống rỗng, toàn thân vô lực.

Đột nhiên.

Chu Trần quay đầu lại, tùy tay vung lên, một đạo lưu quang lướt qua, chuẩn xác rơi vào mắt Tam Diệu tiên tử.

"Món quà tặng nàng, hãy bảo tồn thật tốt!" Chu Trần cười một tiếng, rời khỏi Diệu Dục Cung.

"Đại phôi đản!" Tam Diệu tiên tử mỉm cười, nhìn món quà Chu Trần tặng, ánh mắt đều được lấp đầy, cảm giác trống rỗng trong lòng lập tức biến mất không còn dấu vết.

Trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

Trên không Lục Dục Hồ.

Chu Trần bước ra, kéo kéo dây lưng, ý khí phong phát, xuân phong đắc ý.

Món quà hắn vừa tặng là Thần Binh Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ do chính tay hắn luyện chế.

"Mau nhìn!

Là Chu Trần!" "Xong rồi, nữ thần của ta nhất định đã bị Chu Trần hưởng dụng rồi!" Bọn họ trong đầu nghĩ đến một người.

Phong Nguyệt Tông Sư Chu Tam Thông!

Chu Trần liếc nhìn mọi người một cái, không để ý, trực tiếp đi đến Tử Phủ Thánh Địa.

Có lệnh bài của Nữ Đế sư phụ ban cho, hắn ở Tử Phủ Thánh Địa thông suốt không trở ngại.

Huống hồ hắn vừa đến Tử Phủ Thánh Địa, đã có một vị trưởng lão Vương Giả cảnh sớm đợi sẵn nghênh tiếp hắn.

"Tử Anh ra mắt Thánh Tử!" "Tử Anh trưởng lão không cần đa lễ!" Chu Trần chắp tay thi lễ.

Vương Giả dù ở đâu, cũng có thể coi là cường giả.

Hoàng Giả thì là cự bá.

Đại Đế thì là chí tôn nhân gian.

"Thánh Tử điện hạ, Nữ Đế bệ hạ biết Thánh Tử đến, đặc biệt sai ta đến nghênh tiếp, xin mời Thánh Tử đi gặp Nữ Đế bệ hạ trước!" "Phiền trưởng lão rồi!" Chu Trần đi theo Tử Anh trưởng lão một đường đến Dao Trì.

Dao Trì là nơi tọa lạc của Dao Trì Nữ Đế.

Trên đường đi.

Chu Trần cũng được kiến thức sự cường đại của Tử Phủ Thánh Địa, từng ngọn tiên sơn liên miên bất tuyệt, vô số cung khuyết lầu các lơ lửng trên trời.

Linh khí như sương mù, vấn vít trên không.

Thậm chí trên những tiên sơn kia, linh khí đã nồng đậm đến hóa thành mưa.

Hai người tốc độ rất nhanh.

Nhưng cũng mất trọn nửa canh giờ mới đến Dao Trì.

Nơi đây đan nhai quái thạch, vách đá cheo leo, kỳ phong.

Trên đan nhai, thải phượng song minh; trước vách đá, kỳ lân độc ngọa.

Trên đỉnh phong thỉnh thoảng có thể nghe thấy kim kê gáy minh quắc dược, trong thạch quật ngẫu nhiên có giao long bơi lượn.

Trong sơn lâm có hươu tiên cáo thọ, trên cổ thụ có linh cầm hạc huyền.

Dao thảo kỳ hoa bốn mùa không tàn, tranh kỳ đấu diễm, mỹ luân mỹ hoán.

Thanh tùng bách xanh tốt vạn cổ trường xuân, um tùm xanh tươi, khiến người say đắm.

Tiên đào thường kết quả.

Trúc tu mỗi lưu vân.

Chương 203

Một mảnh tiên sơn phúc địa thỏa đáng, tựa như thiên thượng nhân gian, khiến người ta không phân biệt được là trên trời hay dưới đất.

Dao Trì Nữ Đế tọa lạc dưới một gốc đào thụ khổng lồ.

Cây đào này hiện lên sắc tím, trên phiến lá có vân văn, khí tượng phi phàm, vừa nhìn đã biết không phải chủng loại bình thường, mà là cực phẩm linh thụ Tử Vân Tiên Đào.

Ba trăm năm nở hoa, ba trăm năm kết quả, ba trăm năm mới thành thục, phải một ngàn năm mới có thể ăn được, đáng gọi là cực phẩm.

Ăn một quả đủ để tu vi đại tiến, sánh ngang ngàn năm khổ tu.

Dao Trì Nữ Đế đoan tọa dưới gốc đào thụ, dị tượng phân trình, bị mưa hoa bao quanh, tựa thật tựa huyễn, nhìn không rõ, phảng phất huyễn cảnh.

Chu Trần dừng bước nhìn Dao Trì Nữ Đế.

Dao Trì Nữ Đế tĩnh khai mắt, mưa hoa cùng các dị tượng xung quanh tách ra, lộ ra một khuôn mặt ngọc hoàn mỹ khiến nhật nguyệt thất sắc, sơn hà ảm đạm.

Vẻ đẹp này không nên xuất hiện ở nhân thế, khiến người ta cảm thấy không chân thật, không một chút tì vết, tựa như Lạc Thần chuyển thế, yển cảnh tú hạng, hạo chất trình lộ, minh mâu thiện lại, quý tư diễm dật.

Thân hình nàng thon dài, mái tóc đen bóng như tơ lụa, giữa mi tâm có một vân văn màu vàng lấp lánh sáng rực, tăng thêm vô tận linh khí và uy nghiêm.

“Ngươi tiểu tử cuối cùng cũng chịu đến rồi!” Dao Trì Nữ Đế khẽ

cười, khiến minh nguyệt lu mờ, tinh thần ẩn mình, mọi vật trên thế gian đều mất đi quang thải, chỉ có nàng là minh diễm tuyệt lệ.

Nàng đã thu Chu Trần làm đồ đệ hơn hai mươi năm rồi, kết quả Chu Trần vẫn là lần đầu tiên đến Tử Phủ Thánh Địa, đến Dao Trì của nàng.

Không thể không nói thật là một kẻ kỳ lạ.

Đặc biệt là Chu Trần đến vậy mà thời gian đầu lại đi Diệu Dục Cung chơi nữ nhân, chứ không phải đến gặp nàng.

Thật là một nghịch đồ.

Chỉ biết khi sư diệt tổ!

Nhìn ngọc dung mỹ lệ vô thượng của Nữ Đế sư phụ, Chu Trần nhiệt huyết như sôi, tim đập thình thịch, buột miệng nói: "Nữ Đế sư phụ, người thật đẹp!" …… Diệu Dục Cung.

Thánh khiết tiên tử Tam Diệu tiên tử mà vô số nam nhân hồn khiên mộng nhiễu trong lòng, đang nằm trên giường, một vẻ lười biếng, hoàn toàn không giữ hình tượng.

Mặt trời mọc phương Đông, một vầng cầu lửa đỏ rực từ từ dâng lên.

Thân thể ngọc ngà tinh oánh của Tam Diệu tiên tử dưới ánh nắng mông lung như trong suốt, hoàn mỹ vô hà, toàn thân thoảng một tầng quang huy nhạt nhòa.

Tóc đẹp tán loạn, kiều nhan như hoa, ngọc dung ửng hồng chưa tan như mẫu đơn được mưa xuân tưới nhuận, kiều diễm muốn nhỏ giọt, mị hoặc vô biên.

"Diệu Nhi!" Thanh âm ngự tỷ thành thục kiều mị đột nhiên vang lên, vô cùng động lòng người, tựa như truyền đến từ cửu thiên chi

thượng.

Một đạo thân ảnh hồng y phong vận ngưng tụ trước giường, trường quần đại hồng phiêu động, quang vũ bay lượn, hà quang lấp lánh, tinh oánh điểm điểm, tựa thiên cung nữ thần lâm thế, vũ động thiên phong, tuyệt đại khuynh thành.

"Sư phụ!" Diệu Dục Cung Chủ ánh mắt lưu chuyển, ngọc chỉ thon dài đặt trên vai trắng như tuyết của Tam Diệu tiên tử khẽ trượt xuống, đầu ngón tay lướt qua xương quai xanh tinh xảo gợi cảm còn vương vấn những dấu hickey lộn xộn.

"Diệu Nhi, con nói tiểu phôi đản này lợi hại đến vậy sao?" Chỉ còn Diệu Dục Cung Chủ là một Vũ Hoàng.

Hưu!

Diệu Dục Cung Chủ đột nhiên vung ngọc thủ, món quà Chu Trần tặng Tam Diệu tiên tử bay lên, rơi vào ngọc thủ trắng nõn của Diệu Dục Cung Chủ.

Nàng vừa định đứng dậy hành lễ, Diệu Dục Cung Chủ đã ngồi xuống bên giường, ngọc thủ trắng nõn như măng xuân khẽ đặt lên vai trắng như tuyết của nàng.

"Không cần đa lễ!" Nhưng từng có vài Võ Đạo Hoàng Giả tọa trấn.

Nàng phảng phất tuyệt đại ngọc nhân do nước suối hóa thành, băng cơ ngọc cốt, phong mãn linh lung, thành thục vũ mị.

Người sáng lập Diệu Dục Cung là Lục Dục tiên tử đã thành thần phi thăng.

Diệu Dục Cung trong quá khứ đương nhiên vô cùng cường thịnh.

Tam Diệu tiên tử nhìn sư phụ mình, ánh mắt nghi hoặc, lại rất

thẹn thùng.

Mặc dù từ sau Lục Dục tiên tử, không còn Đại Đế nào xuất hiện.

Bụng nhỏ vốn phẳng lặng hơi nhô lên.

Cũng là Vũ Hoàng duy nhất của Diệu Dục Cung hiện nay.

Diệu Dục Cung Chủ đánh giá Thần Binh, phía trên có từng đạo văn lộ phức tạp, huyền ảo phi phàm.

Thậm chí trên đó còn vương vấn khí tức của Chu Trần.

"Các ngươi chơi khá vui vẻ." Đây là Thần Binh Chu Trần luyện chế nhiều nhất, Chu Trần càng luyện càng thuần thục, phẩm chất tự nhiên càng ngày càng cao.

Nàng chính là Diệu Dục Cung Chủ.

Diệu Dục Cung Chủ ánh mắt rơi trên người Tam Diệu tiên tử, cười khẽ, đầy vẻ trêu chọc.

Chỉ là cho đến bây giờ.

Dù là anh hùng hào kiệt định lực mạnh đến mấy, chỉ cần nhìn nàng một cái, cũng nhất định sẽ tâm thần dao động, tim đập như trống, hận không thể quỳ rạp dưới thạch lưu quần của nàng.

Trách nào sư phụ nàng lại cảm thấy hứng thú với Thần Binh Chu Trần tặng nàng.

"Tiểu gia hỏa này thủ đoạn luyện khí không tệ nhỉ." Đệ tử kiệt xuất nhất của Diệu Dục Cung trong trăm vạn năm qua.

Diệu Dục Cung Chủ tỉ mỉ đánh giá.

Một vị Võ Đạo Hoàng Giả.

Tam Diệu tiên tử trong lòng khẽ động, đột nhiên hiểu ra ý đồ của sư phụ mình.

Diệu Dục Cung Chủ mỉm cười duyên dáng, vạn chủng phong tình tựa trăm hoa đua nở, có một loại mị lực không cách nào dùng ngôn ngữ nào để hình dung.

"Sư phụ." Hiển nhiên là say ông chi ý bất tại tửu, ở hồ sơn thủy chi gian dã.

"Cái này..." Trên món quà đó còn có khí tức của Chu Trần.

Tam Diệu tiên tử cúi đầu thấp, không dám nhìn vào mắt Diệu Dục Cung Chủ.

Hóa ra điều nàng thật sự cảm thấy hứng thú không phải bản thân Thần Binh, mà là Chu Trần.

Tam Diệu tiên tử cũng không biết phải nói thế nào, nàng là nhờ Chu Trần mà thức tỉnh Lục Dục Đại Đế huyết mạch, Diệu Dục Cung Chủ đương nhiên sớm đã biết, không cần nàng nói thêm.

Ánh mắt nàng hạ xuống, lướt qua bộ ngực cao vút kia.

Tam Diệu tiên tử kiều sân, thẹn thùng đến cực điểm.

"Đây là một kiện Thần Binh," Diệu Dục Cung Chủ bình phẩm: "Công phu tinh tế, phẩm chất phi phàm, tương đương với nửa kiện Vương Giả Thần Binh rồi." Dù sao sư phụ nàng Thần Binh nào mà chưa từng thấy qua?

Tam Diệu tiên tử lại kinh lại hỷ lại thẹn, giờ khắc này trạng thái của nàng thật sự quá đáng xấu hổ rồi.

Trên người nàng toàn là dấu vết của Chu Trần.

"Ta thử một chút thì biết!" Diệu Dục Cung Chủ cười một tiếng, nhìn Thần Binh trong tay.

"Sư phụ." Tam Diệu tiên tử ánh mắt chấn động, trừng lớn mắt.

Diệu Dục Cung Chủ tỉ mỉ cảm thụ.

Tam Diệu tiên tử ánh mắt hiếu kỳ, chỉ thấy đôi lông mày đẹp của Diệu Dục Cung Chủ khẽ nhíu lại.

"Sư phụ, làm sao vậy?" "Mặc dù không phải người thường có thể sánh bằng, nhưng muốn giúp người thức tỉnh huyết mạch thì không thể." Diệu Dục Cung Chủ khẽ trầm ngâm.

"Vậy con và những người khác làm sao mà thức tỉnh?" Tam Diệu tiên tử không hiểu.

"Ta nói chỉ dựa vào cái này để giúp người thức tỉnh là không thể, không nói tiểu phôi đản kia không được, giống như thuốc và dược dẫn kết hợp mới là tuyệt thế linh dược, tách ra thì chẳng là gì cả!" Nói xong, Diệu Dục Cung Chủ biến mất tại chỗ.

"Sư..." Tam Diệu tiên tử vừa mở miệng, Diệu Dục Cung Chủ đã biến mất.

"Nguyên vật trả lại!" Thanh âm của Diệu Dục Cung Chủ truyền vào tai, không đợi Tam Diệu tiên tử phản ứng, món quà Chu Trần tặng nàng đã quay trở lại bên cạnh nàng.

Nghĩ đến lời cuối cùng của Diệu Dục Cung Chủ, thuốc và dược dẫn...

"Cũng có nghĩa là chỉ riêng linh dịch của Chu Trần không thể khiến người ta thức tỉnh huyết mạch, cần phải kết hợp với Chu Trần cái dược dẫn này." "Sư phụ cũng muốn thức tỉnh Lục Dục Đại Đế huyết mạch sao?" Mặc dù Đại Đế huyết mạch đối với Vũ Hoàng trợ giúp có hạn, nhưng đá núi khác có thể dùng để mài ngọc, huống hồ lại là một mạch tương thừa, công dụng cũng không nhỏ.

Không có Vũ Hoàng nào đi tìm Chu Trần để thức tỉnh, đó là vì họ tự trọng thân phận, thêm vào đó sức hấp dẫn không lớn đến vậy.

"Xem ra sư phụ cũng đã nghĩ thông rồi!" …… "Nữ Đế sư phụ,

người thật đẹp!" Chu Trần không biết Diệu Dục Cung Chủ có thể đã để mắt đến tài nguyên của hắn.

Hắn nhìn ngọc dung mỹ lệ vô song của Dao Trì Nữ Đế, trái tim đều chậm lại một nhịp.

Đông!

"Ai ui!" Đầu Chu Trần đau một cái, sưng lên một cục lớn, thì ra bị ngọc thủ mảnh mai của Nữ Đế sư phụ gõ một cái.

"Nữ Đế sư phụ, đầu ta sưng rồi!" Chu Trần ánh mắt oán trách, đáng thương ba ba nói.

"Còn dám nói?" Dao Trì Nữ Đế lườm Chu Trần một cái, làm sao không hiểu được lời trêu chọc của Chu Trần.

"Cái đồ hư hỏng này." "Chỉ vì Nữ Đế sư phụ người quá đẹp." Chu Trần yếu ớt nói.

Sau đó.

Trên đầu lại thêm một cục sưng...

Sau một chén trà.

Chu Trần từ Dao Trì bước ra, cảm giác đã thành Phật tác Tổ, thành Như Lai Phật Tổ rồi.

Chính là vị đại hòa thượng đầu đầy cục sưng kia.

Dao Trì Nữ Đế cũng không nói chuyện đại sự gì, chủ yếu là Thánh Tử đại điển của Chu Trần đã định, sẽ cử hành sau một năm.

Chu Trần đương nhiên không có ý kiến.

Rất nhanh.

Tin tức Chu Trần sẽ cử hành Thánh Tử đại điển sau một năm liền lấy Tử Phủ Thánh Địa làm trung tâm, nhanh chóng càn quét Đông

Hoang, thậm chí cả Thiên Nguyên Đại Lục.

Là Thánh Tử, Chu Trần ở Tử Phủ Thánh Địa cũng có một ngọn tiên sơn khổng lồ làm đạo trường.

Trên tiên sơn linh dược linh thú vô số, linh vụ nhân uân, thậm chí hóa thành mưa linh, mỹ luân mỹ hoán, địch đãng nhân tâm.

Chu Trần an vị tại Tử Phủ Thánh Địa.

Đem chúng nữ dẫn đến Hồng Trần Phong đạo trường của mình.

"Không hổ là Thánh Địa, quả nhiên bất phàm!" Độ Kiếp Chân Quân Bách Hoa tiên tử đánh giá tiên sơn của Chu Trần, cảm thụ bố cục và huyền ảo của Tử Phủ Thánh Địa, tràn đầy tán thán.

Bách Hoa Tông của nàng là do nàng sáng lập, so với Tử Phủ Thánh Địa này, giống như địa chủ nhà quê và đại phú hào đỉnh cấp vậy.

Kém xa rồi.

Tiểu hồ ly Bạch Phượng Thất biến thành một con hồ ly màu đỏ, một mạch chạy đi chơi.

Hiển nhiên đối với nơi đây tràn đầy hiếu kỳ.

Tần Hồng Ngọc đi theo Chu Trần đến phủ đệ, càng cảm khái vạn ngàn.

Nàng là nữ nhân đầu tiên đi theo Chu Trần.

Từ căn nhà gỗ nhỏ sơ sài ở Thanh Hà Huyền, đến căn phòng khu thành ở Thanh Hà Thành, rồi đến biệt thự lớn của Thanh Vân Môn, đến Vô Lượng Kiếm Tông, đến Càn Đô Hoàng Cung, cuối cùng là đến Tử Phủ Thánh Địa này.

Cảm giác cứ như đang nằm mơ vậy!

“Nào, chúng ta mở một buổi “vô già bát”, chúc mừng dọn nhà mới!” Chu Trần nhìn về phía các nữ nhân phong tình vạn chủng trước mặt.

Tần Hồng Ngọc, sư tỷ Ly Trường Hận, đại sư tỷ Sư Thanh Tuyền, chưởng môn sư bá Thanh Ngọc Dao, Trưởng công chúa Kiếm Hùng, mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao, cô cô Kiếm Hùng Dao Cơ, chưởng môn tiểu di Cam Linh Tố, Độ Kiếp Chân Quân Bách Hoa tiên tử, Ưng Minh Không, sư thúc Trình Tố Tố, Mộ Linh Nhi...

“Ta đi dạo đây!” “Ta đi tu luyện đây!” “Ta cũng đi dạo đây!” Chúng nữ lập tức tản ra tứ phía.

“Mỹ nhân sư phụ, đừng chạy!” Chu Trần một tay ôm lấy mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao, một cú “bích đông” ép nàng vào dưới một gốc phong thụ, cúi người hôn mạnh một cái.

“Mỹ nhân sư phụ, ta rất nhớ người!” …… “Cái tiểu phôi đản này!” Dưới gốc Tử Vân Đào ở Dao Trì, sắc mặt Dao Trì Nữ Đế đen lại.

Nhiều nữ nhân như vậy.

Vậy mà lại chọn Hoàng Phủ Nguyệt Dao.

Huống hồ nàng nhìn ra được nếu Chu Trần tuân theo quy tắc dễ nhất, Mộ Linh Nhi là người gần đây nhất, dễ bắt được nhất.

Thật là nghịch đồ a.

Khi sư nghịch đồ!

Nàng phảng phất một ánh mắt đã nhìn thấy tương lai của mình...

Đây là một khu rừng phong thụ.

Không phải phong thụ bình thường.

Mà là Xích Long Hồng Phong.

Gỗ của nó có thể dùng làm linh nguyên liệu luyện khí, lá của nó có thể dùng làm linh trà.

Đình xa tọa ái phong lâm vãn, sương diệp hồng vu nhị nguyệt hoa!

Khắp núi khắp đồng đều là Xích Long Hồng Phong, bốn mùa đều như bị nhuộm máu, lá phong đỏ tươi như trải một tấm thảm đỏ lên đại địa.

Chu Trần rất thích khu rừng Xích Long Hồng Phong này, vì vậy mới chọn ngọn tiên sơn này làm đạo trường của hắn.

Hắn ánh mắt nóng bỏng nhìn mỹ nhân sư phụ.

Ngọc dung ửng hồng, dưới ánh tàn dương và lá phong đỏ rực tôn lên, càng thêm mỹ lệ vô song, dụ người vô cùng, kinh diễm thế gian, nghi tự Cửu Thiên Huyền Nữ chuyển thế.

Mái tóc đen của nàng buông xõa, sáng bóng như gương, khuôn mặt trái xoan tinh khiết trơn bóng, còn tinh oánh trắng nõn hơn cả dương chi ngọc, đôi mắt linh động vô cùng.

Thân hình nàng thon dài, mỗi một tấc ngọc cơ đều lưu quang dật thải.

"Mỹ nhân sư phụ, người thật đẹp, ta muốn người." Một cỗ nhiệt huyết xông lên đầu, Chu Trần đột nhiên ngẩng đầu, ôm chặt lấy kiều khu đầy đặn thướt tha của mỹ nhân sư phụ.

Hắn hiện tại chỉ muốn...

"Ngươi cái tiểu phôi đản..." Hoàng Phủ Nguyệt Dao kiều sân, vừa vui mừng lại có chút nghi hoặc, nàng đâu phải lần đầu tiên.

Không hiểu Chu Trần hôm nay làm sao vậy.

Vui vẻ đến vậy.

Bất quá Chu Trần đối với nàng càng kích động, nói rõ Chu Trần

càng yêu thích nàng, nói rõ mị lực của nàng không hề giảm sút, đối với bất kỳ nữ nhân nào mà nói, đều là điều đáng vui mừng và kiêu ngạo.

Nếu Chu Trần đối với nàng không còn hứng thú nữa, đó mới là một chuyện bi thương.

Tình cảm đều phải dựa vào từ từ bồi dưỡng và dung hòa mà ra.

"Chẳng lẽ..." Hoàng Phủ Nguyệt Dao đột nhiên nghĩ đến Dao Trì Nữ Đế, Chu Trần trước đó đã đi gặp đối phương, trong lòng nàng lập tức hiểu ra.

"Cái nghịch đồ này a." "Không..." Trên thiên tế xa xôi, một vầng thái dương đỏ rực nóng bỏng từ từ chìm vào sơn cốc, một vầng minh nguyệt trong trẻo từ thiên tế chầm chậm dâng lên, ánh trăng nhạt nhòa bao phủ rừng Xích Long Hồng Phong, lưu quang dật thải, lấp lánh sinh huy.

Thời gian dễ dàng bỏ rơi người.

Chu Trần nhìn mỹ nhân sư phụ đang ôm mình trong lòng, thần cốt ngọc tư, eo thon như thân xà mỹ nhân, thân hình thon dài, đầy đặn thướt tha, động lòng người vô cùng.

Giờ phút này, mặt nàng ửng hồng, ánh mắt như nước, thiên kiều bách mị, quả thực điên đảo chúng sinh, một nhíu mày một nụ cười, khiến mỹ nhân thiên hạ đều thất sắc.

"Mỹ nhân sư phụ, ở cùng người, dù có làm thần tiên ta cũng không đổi!" Chu Trần khẽ hôn lên cổ thiên nga trắng nõn của mỹ nhân sư phụ.

Chương 204

"Miệng lưỡi trơn tru, nếu ngươi mà làm thần tiên, sớm đã ôm tiên tử nữ thần phong lưu khoái hoạt rồi, nào còn nhớ đến ta một nữ tử phàm trần!" "Mỹ nhân sư phụ chính là tiên tử nữ thần!

Dù là một trăm hay một ngàn tiên tử nữ thần cũng không sánh bằng một sợi lông của mỹ nhân sư phụ!" "Lời nam nhân nói vào lúc này đều là lừa người." Hoàng Phủ Nguyệt Dao rất rõ đức tính của nam nhân.

Nam nhân vào lúc này đều là dựa vào "cái đầu" khác để suy nghĩ, tất cả lời hứa đều là lừa quỷ.

Sau đó tất cả những gì đã hứa trước đó đều sẽ quỵt nợ.

Bất quá nữ nhân dù biết rõ những lời ngon tiếng ngọt đó là giả.

Nhưng vẫn cứ thích nghe.

Bồi mỹ nhân sư phụ ba ngày, Chu Trần lại bồi chưởng môn sư bá, sư thúc, Kiếm Hùng, Dao Cơ, Cam Linh Tố, Bách Hoa tiên tử, tiểu hồ ly, Tân Thập Tứ Nương, Mai Tam Nương...

Thỉnh thoảng Chu Trần cũng đi Diệu Dục Cung du ngoạn.

Tam Diệu tiên tử mỗi lần đều nhiệt tình chiêu đãi, sơn hào hải vị, bảo ngư béo tốt, mọi thứ đều có, bất kể Chu Trần thích khẩu vị gì, Diệu Dục Cung đều có thể tìm thấy.

Khiến Chu Trần có cảm giác "lạc bất tư thục".

Thời gian vui vẻ cứ thế trôi qua một năm.

Thánh Tử đại điển của Tử Phủ Thánh Địa đã đến.

Tử Phủ Thành náo nhiệt chưa từng có.

Tử Phủ Thánh Địa càng là người đông như núi biển.

Cũng may Tử Phủ Thánh Địa đủ lớn, nhiều người đến mấy cũng có thể dung nạp.

Tứ hải bát hoang, vô số cường giả lũ lượt kéo đến.

Triệu Long Tượng và Đông Phương Bất Bại cũng đi cùng trưởng bối Vương Giả trong gia tộc đến để mở rộng tầm mắt.

"Mau nhìn, cường giả Thanh Khâu đến rồi!" "Đó là Thanh Khâu Nữ Quân Tâm Nguyệt Hồ Hoàng!" "Nữ Quân thật đẹp a!" "Còn phải nói, đó chính là Thanh Khâu Tâm Hồ Hoàng!" Triệu Long Tượng và Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc phi thuyền hoa lệ từ từ bay đến, tiên tử đứng đầu thuyền đạm nhiên mà đứng, bạch y thắng tuyết, tóc đẹp bay lượn, không nhiễm một tia khí tức phàm trần, không vướng bụi trần.

Hai người lập tức thất thần, có cảm giác nguyện vì đối phương mà xông pha lửa đạn, nguyện vì đối phương mà chết cũng cam lòng.

Bốp!

Bốp!

Hai người trên đầu mỗi người ăn một cái tát lớn, thì ra là trưởng bối Vương Giả của gia tộc bọn họ.

"Thanh Khâu Nữ Quân là người các ngươi có thể nhìn thẳng sao?" Một Vương Giả của Long Tượng Tông quát lớn: "Quản tốt ánh mắt của mình!" Thanh Khâu Hồ tộc thiện trường mị hoặc nhất, dù không cố ý thi triển, nhưng là Võ Đạo Hoàng Giả, Bạch Tâm Nguyệt bản thân đã có một loại mị hoặc tự nhiên.

Nếu là hữu tâm, một ánh mắt cũng có thể khiến bọn họ mất đi tâm trí, biến thành con rối quỳ rạp dưới chân nàng, mặc nàng sai khiến.

Triệu Long Tượng và Đông Phương Bất Bại cúi đầu, bọn họ cũng không dám nhìn thêm.

Vừa rồi chỉ vừa liếc nhìn, suýt nữa đã mê muội trong đó.

Sau đó.

Bọn họ lại nhìn thấy vô số đại thế lực và Võ Đạo Hoàng Giả, Độ Kiếp Chân Quân, thậm chí Đại Đế, Đại Thừa Bán Tiên.

"Tử Tiêu Cung Tử Điện Hoàng!" "Diệu Dục Cung Chủ!" "Thiên Yêu Cung Thiên Yêu Hoàng!" "Thần Hoang Tông Thiên Hoang Đại Đế!" Từng tôn cường giả khiến bọn họ mắt trợn mồm há, mở rộng tầm mắt.

Bọn họ ở Đại Càn coi như là thế lực đỉnh cấp.

Nhưng đến Tử Phủ Thánh Địa, bọn họ căn bản không thể xếp hạng.

Thế lực cấp Vương Giả quá nhiều.

Võ Đạo Hoàng Giả mới coi là khách quý chân chính.

"Chúc mừng Thánh Tử!" "Cửu ngưỡng đại danh Thánh Tử, hôm nay cuối cùng cũng được diện kiến, thật là thiên tung thần võ, khí vũ hiên ngang, khiến người ta tự hổ thẹn hình uế!" "Chúc mừng." Chu Trần chiêu hô một chúng khách quý, đối với Thánh Tử đại điển, Chu Trần không quá để ý.

Với thực lực của hắn ngày nay.

Vị trí Thánh Tử của Tử Phủ Thánh Địa, đối với hắn mà nói chỉ có thể coi là cẩm thượng thiêm hoa, không đáng là gì.

Bất quá Chu Trần ngược lại nhân cơ hội này, thu được một đống kỳ trân dị bảo, đặc biệt là dược liệu luyện khí.

Điều này khiến Chu Trần rất cao hứng.

Đặc biệt là Tam Diệu tiên tử nói Diệu Dục Cung Chủ đã chuẩn bị cho hắn một phần lễ vật đặc biệt.

Chu Trần rất kỳ vọng.

Cuối cùng Thánh Tử đại điển kết thúc.

Lúc này.

Trăng đã lên cao đầu cành.

Chu Trần mang theo men say tiến về phòng Tam Diệu tiên tử, xem Diệu Dục Cung Chủ đã chuẩn bị cho mình món quà đặc biệt gì.

Tam Diệu tiên tử giờ đây cũng ở trên Hồng Trần Phong của Chu Trần.

Xào xạc!

Ánh trăng nhạt nhòa chiếu xuống, Chu Trần đạp trên lá phong đỏ rực như máu đi đến rừng Xích Long Hồng Phong.

Đột nhiên.

Chu Trần nhìn thấy trong rừng Xích Long Hồng Phong có một đạo thân ảnh, quay lưng về phía hắn, đạm nhiên mà đứng.

Đạo thân ảnh kia dường như phát hiện ra Chu Trần, xoay người lại.

Trong rừng Xích Long Hồng Phong, một thân ảnh như mộng như huyễn đạp trên lá phong đỏ rực mà đến.

Nhìn từ xa, rực rỡ như thái dương rạng đông.

Lại gần thì chói lọi như sen hồng từ sóng biếc.

Thân hình thon dài, thân tư hoàn mỹ, mái tóc bay lượn, làn da trắng nõn như dương chi ngọc, toàn thân lấp lánh tinh trạch.

Trên khuôn mặt trái xoan trắng nõn, đôi mắt như hắc bảo thạch,

toàn thân thần tú nội uẩn, nhẹ nhàng bay đến, ngàn vạn hoa vũ phân phi, từng phiến tinh oánh, tỏa ra quang thải huyến lạn.

Vô số lá phong đỏ tươi bay lượn, tựa như có vô số vì sao đang bốc cháy, quang mang rực rỡ, tráng lệ đến mức khiến người ta mê thất bản thân.

"Diệu Dục Cung Chủ!" Nhìn tuyệt thế đại mỹ nhân trước mặt tựa như đã chín muồi, tràn đầy vô tận mị hoặc, ánh mắt Chu Trần mông lung men say trong đêm tối bùng lên lửa cháy hừng hực.

"Cung chủ đang đợi ta?" Chu Trần sải bước tiến lên, mùi hương u nhã say đắm lòng người xộc vào mặt, tấn công chóp mũi, thấm vào tâm tỳ, cảm giác toàn thân lỗ chân lông đều mở ra.

Chỉ riêng khí tức đã tiêu hồn đến vậy.

Chu Trần không cách nào tưởng tượng được khi tiến vào... chỉ có thể nói không hổ là Diệu Dục Cung Chủ, sư phụ của Tam Diệu tiên tử.

Trước mặt Diệu Dục Cung Chủ, Tam Diệu tiên tử cũng chỉ có thể coi là một tiểu mỹ nhân, đây mới là tuyệt đại vưu vật chân chính, đẹp như nước suối mùa xuân hóa thành.

Ngọc cốt thần tư, điên đảo chúng sinh.

Tại mi tâm nàng có một ấn ký màu đỏ tựa như ngọn lửa, tỏa ra tiên quang tinh oánh, tăng thêm vô tận thần tú cho nàng.

Toàn bộ con người nàng đứng ở đó, khiến thiên địa đều ảm đạm, vạn vật đều mất đi quang thải.

Nàng phảng phất là trung tâm của thế giới.

"Thiếp thân chẳng phải đã nói có lễ vật đặc biệt tặng Thánh Tử sao?" Diệu Dục Cung Chủ yểu điệu tiến lên hai bước, băng cơ ngọc

cốt, mỹ diễm không thể tả, cơ thể tinh oánh trắng nõn như ngà voi.

Trên khuôn mặt nàng treo nụ cười động lòng người, hàm răng trắng lấp lánh quang trạch, môi đỏ tươi đẹp, ánh mắt như thu thủy, tư dung hoàn mỹ không một chút tì vết.

"Cung chủ chẳng phải là món quà tốt nhất, đặc biệt nhất sao?" Chu Trần một tay ôm lấy tuyệt đại vưu vật đã "chín muồi" là Diệu Dục Cung Chủ, tham lam hít hà mùi hương thanh khiết say đắm lòng người trên người nàng.

Trong khoảnh khắc này, hắn đột nhiên nghĩ đến Tam Diệu tiên tử cũng quyến rũ không kém.

Nếu hai người cùng nhau...

Lục Diệu tiên tử!?

Hắn Chu Tam Thông có lẽ có thể xưng Chu Lục Thông!?

Đặc biệt là Tam Diệu tiên tử và Diệu Dục Cung Chủ, đều đáng gọi là tuyệt đại vưu vật điên đảo chúng sinh, một nhíu mày một nụ cười, khiến mỹ nhân thiên hạ đều thất sắc.

Tối nay, hắn muốn trấn áp Vũ Hoàng!

"Mặt trăng tối nay thật lớn thật tròn thật sáng!" Ngẩng mắt nhìn bầu trời đầy sao sâu thẳm, một vầng trăng tròn treo cao, chính là Tết Trung Thu rằm tháng tám!

Chu Trần muốn ăn bánh trung thu rồi.

Bánh trung thu thơm ngọt ngon lành.

Cũng nhớ đến mái nhà ấm áp kia.

"Ta đã làm bánh trung thu, nếm thử xem?" Diệu Dục Cung Chủ lấy ra chiếc bánh trung thu nàng đã chuẩn bị sẵn, đưa đến trước mặt Chu Trần.

Chiếc bánh trung thu này vừa lớn vừa tròn, hương khí nghi nhân, mang theo mùi sữa, khiến người ta thèm ăn, khẩu vị đại khai.

"Được Cung chủ ban phước, Trần đương nhiên phải nếm thử!" Mắt Chu Trần sáng lên, dù có độc, hắn cũng ăn.

Hắn cắn một miếng, thơm ngọt ngon lành, khen không dứt miệng: "Bánh trung thu Cung chủ làm thật ngon!" "Thật thơm!" "Ăn chậm thôi!" Ngọc thủ như măng xuân của Diệu Dục Cung Chủ vuốt ve khuôn mặt cương nghị tuấn mỹ của Chu Trần, ôn nhu như nước, tràn đầy sủng ái.

Chu Trần vẻ mặt thỏa mãn ăn bánh trung thu, giống như trở về vòng tay vĩ đại của mẫu thân.

"Cung chủ món quà này, ta rất thích!" Ăn của người miệng ngắn, cầm của người tay mềm.

Chu Trần ăn bánh trung thu.

"Thánh Tử vẫn chưa ăn no sao?" Nhìn Chu Trần liên tục ăn hai chiếc bánh trung thu, Diệu Dục Cung Chủ mặt ửng hồng, ánh mắt như nước, thấy động tác của Chu Trần, hiển nhiên là vẫn còn muốn ăn sơn hào hải vị.

"Hữu lai vô vãng phi lễ dã!" Chu Trần liếm liếm môi, "Cung chủ đã tặng quỳnh dao, Trần không có gì báo đáp, chỉ có thể báo đáp bằng đào." "Thiếp thân tạ ơn Thánh Tử!" Diệu Dục Cung Chủ mỉm cười duyên dáng, trong lòng thầm kinh hãi.

Ánh trăng nhạt nhòa chiếu xuống, rừng Xích Long Hồng Phong, lưu quang dật thải, Chu Trần và Diệu Dục Cung Chủ đối diện nhau mà ngồi, cùng dùng bữa tối dưới ánh trăng.

Không xa chỗ đó, một con linh hồ lông đỏ tươi nhảy nhót chơi đùa trong rừng phong, đột nhiên trợn to mắt, thân hình thoắt cái ẩn sau một

gốc cây Xích Long Hồng Phong.

"Là đại phôi đản!" "Còn có con hồ ly tinh kia, không đúng, ta mới là hồ ly!" "Yêu tinh!" Tiểu hồ ly trong lòng phỉ báng, đột nhiên cảm thấy chân có chút mềm nhũn, không đi nổi nữa.

Nàng nằm dưới gốc phong thụ đỏ, đôi mắt linh động ngập nước ánh lên nóng bỏng, bộ lông trên người dưới ánh trăng càng thêm hồng nhuận.

"Cái đại phôi đản kia!" "Ừm?" Tiểu hồ ly đột nhiên cảm thấy gáy mình bị túm lấy, lơ lửng giữa không trung, ngay sau đó liền biến mất trong rừng phong đỏ.

"Cô cô!" Tiểu hồ ly ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Tâm Nguyệt, và đã trở về phòng của mình.

Bạch Tâm Nguyệt không đi, tạm thời ở lại chỗ tiểu hồ ly.

"Hay lắm sao?" Trên khuôn mặt tuyệt mỹ vũ mị của Bạch Tâm Nguyệt mang theo vẻ trêu chọc, nói thật trong lòng nàng cũng kinh ngạc, không ngờ Diệu Dục Cung Chủ cũng đã luân hãm rồi.

Đừng thấy Diệu Dục Cung Chủ là Cung chủ Diệu Dục Cung, tin đồn bay đầy trời, nhưng kỳ thực không hề có nam nhân, người có thể tu thành Võ Đạo Hoàng Giả, ai mà không tâm cao khí ngạo.

Kỳ thực nếu Diệu Dục Cung Chủ là loại người tùy tiện, thì sớm đã sau khi nghe nói Chu Trần có thể giúp người thức tỉnh Đại Đế huyết mạch, liền trực tiếp đi rồi.

Sẽ không đợi đến bây giờ.

Hiện tại Diệu Dục Cung Chủ cũng đã do dự hai mươi năm, cuối cùng mới hạ quyết tâm.

"Thật không biết xấu hổ!

Thật là làm mất mặt Vũ Hoàng!" Tiểu hồ ly liên tục chua xót, khinh thường nói.

"Năm mươi bước chê trăm bước!

Ngươi cũng chẳng khác gì sao?" Bạch Tâm Nguyệt xoa xoa đầu tiểu hồ ly, nàng đối với Diệu Dục Cung Chủ thì không có ác cảm gì, kỳ thực nàng cũng có chút động lòng.

Nàng tuy rằng giống tiểu hồ ly, cũng có thiên hồ chi tư.

Nhưng cũng chỉ là thiên hồ chi tư mà thôi.

Nàng hiện tại cái đuôi thứ chín vẫn chưa mọc ra.

Nếu là cùng Chu Trần.

Nàng nói không chừng có thể rất nhanh mọc ra cái đuôi thứ chín, thiên phú của nàng sẽ càng lên một tầng lầu, trở thành Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Nàng cũng động lòng rồi.

Huống hồ người khác.

Chỉ là nàng vẫn chưa hạ quyết tâm.

Trong đầu nàng hiện lên hình ảnh Chu Trần "ăn" sơn hào hải vị, nếu nàng muốn tấn thăng Cửu Vĩ, chẳng lẽ cũng phải "ăn" sao.

Vậy cũng quá thẹn thùng rồi.

Đặc biệt là.

Trong rừng Xích Long Hồng Phong, Chu Trần cảm giác tu vi của mình đại tiến, thần thanh khí sảng, nhịn không được buột miệng chửi thề.

Diệu Dục Cung Chủ khiến hắn thu được lợi ích không nhỏ, tu vi đại tiến.

Mặt trời đỏ rực treo trên thiên tế.

Ánh dương quang ấm áp chiếu xuống, cùng với thân thể trong suốt như lưu ly của Diệu Dục Cung Chủ chiếu rọi lẫn nhau, lưu quang dật thải, mỹ luân mỹ hoán.

"Thánh Tử thật là hư hỏng, chỉ biết bày bố người ta!" Nhìn món quà Chu Trần tặng trên người mình, Diệu Dục Cung Chủ trên khuôn mặt trái xoan trắng nõn, đôi mắt như hắc bảo thạch, nội uẩn linh khí, cũng mang theo một tia tức giận.

"Chỉ trách Cung chủ người quá đẹp!" Một tay ôm lấy Diệu Dục Cung Chủ, Chu Trần sải bước quay về phòng.

Một tôn Võ Đạo Hoàng Giả, Diệu Dục Cung Chủ, tuyệt thế vưu vật mà không biết bao nhiêu nam nhân hồn khiên mộng nhiễu, cầu mà không được, cứ thế bị hắn ôm đi rồi.

Trở về phòng, nhẹ nhàng đặt Diệu Dục Cung Chủ lên giường.

Mắt nàng hàm chứa lệ thủy, hai mắt đỏ hồng.

Chu Trần lấy ra khăn lụa, lau giọt lệ nơi khóe mắt nàng.

Diệu Dục Cung Chủ cũng không né tránh, mặc cho Chu Trần lau chùi, ánh mắt như nước, hàm tình mạch mạch...

Chu Trần rất thích tuyết. …… Thời gian đẩy người về già.

Đáng tiếc tuế nguyệt lại không hề lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên người Chu Trần.

Trăm năm phiêu du, chớp mắt một cái.

Trăm năm đối với người bình thường là một đời, thậm chí hai đời, nhưng đối với đại năng cường giả, bất quá chỉ là bế quan một lát, đối với cả thế giới, càng chỉ là một cái chớp mắt.

Đông Hoang, hoặc có thể nói Thiên Nguyên Đại Lục, trăm năm

này càng ngày càng hỗn loạn, vết nứt vị diện giữa Thiên Ma Giới và Thiên Nguyên Đại Lục ngày càng nhiều, xuất hiện càng ngày càng thường xuyên.

Thỉnh thoảng có Ma Đế ẩn mình trong bóng tối gây sự.

Cuộc sống của Chu Trần thì rất bình tĩnh, có vết nứt vị diện, hắn liền đi qua trấn áp, thôn phệ ma vật, tăng cường Thiên Chu.

Thời gian còn lại đều dùng để thu thập thần thông, tích lũy Phong Nguyệt Điểm.

Có Ngưu Ma Thiên Nữ tôn Vũ Hoàng vô địch tùy ý "vui đùa", lại có Độ Kiếp Chân Quân Bách Hoa tiên tử và Diệu Dục Cung Chủ Vũ Hoàng hậu kỳ, cùng với Tịnh Nguyệt Am Chủ, Phong Nguyệt Điểm của Chu Trần tăng trưởng rất nhanh.

Chương 205

Trong trăm năm, Chu Trần tổng cộng thu được hai mươi vạn ức Phong Nguyệt Điểm.

Trong số đó, phần lớn đều được Chu Trần dùng để tu luyện thần thông.

Các loại thần thông dung hợp tổ hợp.

Hiện nay Thiên Cương thần thông của Chu Trần vượt quá ba mươi sáu môn, Địa Sát thần thông vượt quá bảy mươi hai môn, Đạo thụ cao hơn một ngàn vạn trượng, có thể nói là phồn diệp mậu, vô cùng cự đại.

Nền tảng vô cùng thâm hậu này, cũng khiến Phong Nguyệt Điểm Chu Trần cần để tấn thăng Pháp Tướng tăng thêm, cần đến tận năm vạn ức.

Giờ đây Phong Nguyệt Điểm của hắn đã đủ.

Tấn thăng Pháp Tướng Tôn Giả, ngay trong hôm nay.

Pháp tướng cuối cùng ngưng tụ từ hơn một trăm môn Thiên Cương Địa Sát thần thông, Chu Trần không biết sẽ đáng sợ đến mức nào, nhưng tuyệt đối có thể khiến vô số người trợn mắt há mồm.

Hãy để thế giới cảm nhận sự chấn động đi!

"Võ Đạo, gia điểm!" …… Sâu trong Lục Dục Hồ, bầu trời mây mù lượn lờ, cung khuyết liên miên, tráng lệ vô cùng, từng phiến quỳnh lâu ngọc vũ ẩn hiện, tinh xảo lấp lánh.

Diệu Dục Cung.

Trên một tòa quỳnh lâu, hai đạo thân ảnh đạm nhiên đứng đó.

Một hồng một bạch.

Một lớn một nhỏ.

Nữ tử hồng y càng thêm thành thục ung dung, mị cốt trời sinh, kinh diễm thế gian, tựa hồ Cửu Thiên Huyền Nữ chuyển thế, tóc đen rủ xuống, óng ánh như gương.

Nữ tử bạch y như tuyết, gương mặt trái xoan trong trẻo mịn màng, còn tinh xảo trắng nõn hơn ngọc dương chi, đôi mắt linh động vô cùng.

Cả hai thân hình thon dài, mỗi tấc ngọc cơ đều lưu quang dật thải, không nhiễm chút khí tức phàm trần, không vướng bận khói lửa nhân gian.

Giữa mi tâm họ đều có một đạo vân văn màu đỏ, tỏa ra tiên quang lấp lánh, tô điểm thêm vô tận thần tú.

Hai người đứng đó, khiến trời đất đều ảm đạm, vạn vật mất đi quang thải.

Đa số thời gian họ đều ở Diệu Dục Cung.

So với việc ở bên Chu Trần.

Dù sao, mỗi lần nhìn thấy Diệu Dục Cung Chủ và Tam Diệu Tiên Tử làm thành song tầng phao phù.

Thần niệm tùy ý quét qua, chính là mấy ngàn vạn dặm.

Biển cả hoàn toàn do linh khí thiên địa ngưng tụ mà thành.

Rất nhiều khi, sớm tối chung đụng, chưa chắc đã thâm sâu tình cảm, trái lại còn dễ sinh chán ghét.

Cả trăm năm trôi qua.

Nhất là Diệu Dục Cung của nàng toàn là nữ đệ tử.

Thậm chí còn có đa tầng phao phù của các mỹ nhân Diệu Dục Cung khác, Chu Trần trong lòng đều có một loại cảm giác thành tựu và thỏa mãn tràn đầy.

Chính là Diệu Dục Cung Chủ và truyền nhân của nàng, Tam Diệu Tiên Tử. "Sư phụ, người xem, trời tối rồi!?" Nàng cũng không bận tâm Chu Trần tùy tiện vui đùa.

Tam Diệu Tiên Tử đột nhiên ngẩng đầu, vô tận hắc vân bao phủ tới, bầu trời vốn trong xanh vạn dặm tựa hồ chợt chìm vào đêm tối. "Trời ạ, đây là vị tiền bối nào đang độ kiếp?" Lấy Tử Phủ Thánh Địa làm trung tâm, lôi vân không ngừng lan rộng, Tử Phủ Thánh Địa rộng lớn hơn cả toàn bộ cương thổ Đại Càn Vương Triều vậy mà đều bị bao phủ. "Chẳng lẽ có người thành Hoàng, độ kiếp Hoàng giả?" Bởi vậy.

Phạm vi rộng lớn không biết bao nhiêu vạn dặm.

Ngoài lôi vân vô biên, còn có lượng lớn linh khí thiên địa từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn như thủy triều, hội tụ lại.

Tục ngữ nói "vợ không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, trộm không bằng không trộm được".

Bầu trời đã hoàn toàn tối sầm, lôi vân vô biên vô tận kéo dài không biết bao nhiêu phạm vi.

Trong biển có xoáy nước.

Nàng thân là Diệu Dục Cung Chủ, lại là một vị Vũ Hoàng, thêm vào Tam Diệu Tiên Tử vị truyền nhân kiệt xuất này, sức hấp dẫn đối với nam nhân quả thật vô cùng lớn.

Diệu Dục Cung Chủ có Chu Trần hậu thuẫn và ủng hộ, cũng sớm đã giác tỉnh huyết mạch Lục Dục Đại Đế, hơn nữa phá vỡ bình cảnh, trở thành một vị Hoàng Giả đỉnh phong.

Thân là Vũ Hoàng đỉnh phong, Diệu Dục Cung Chủ lập tức cảm nhận được lực lôi kiếp ẩn chứa trong mây đen, đây là có cường giả sắp độ kiếp.

Nửa gần nửa xa, duy trì khoảng cách nhất định, càng khiến người ta tràn đầy kích tình.

Họ ở Diệu Dục Cung, càng có thể hấp dẫn Chu Trần chạy tới.

Thậm chí cả thần thành Tử Phủ Thành cũng bị bao phủ trong đó. "Phải đó, đây chỉ là tấn thăng Pháp Tướng, nhưng động tĩnh này còn lớn hơn cả Vương Giả đột phá thành Hoàng!" Tựa như cái phễu đổ ngược xuống Hồng Trần Phong của Tử Phủ Thành.

Tử Phủ Thành, Tử Phủ Thánh Địa, vô số cường giả ngẩng đầu.

Họ ở chỗ Chu Trần tuy có chỗ ở, nhưng rất nhiều khi thực ra đều ở Diệu Dục Cung.

Mỗi lần đều sẽ gọi thêm một số người cùng nhau, khiến Chu Trần hồn vía lên mây, không biết là trên trời hay dưới nhân gian, vui đến quên cả đường về. "Là Thánh Tử điện hạ!" Mây đen che đỉnh, cuồn cuộn mênh mông.

Chu Trần đến Diệu Dục Cung với tần suất thập phần ân cần. "Đây là… đây là lôi vân?" "Thánh Tử điện hạ đang đột phá Pháp Tướng!" "Sớm đã nghe nói mỗi lần Thánh Tử điện hạ độ kiếp, thanh thế đều vô biên hạo đại, chấn động cổ kim, hôm nay cuối cùng cũng được mở rộng tầm mắt!" "Dị tượng khoa trương như vậy, lôi kiếp giáng xuống sẽ hung mãnh đến mức nào?" "Chuyện này thật sự có người có thể độ qua được sao?" "Thánh Tử khẳng định có thể!" "Thánh Tử có thể dẫn động dị tượng như vậy, võ đạo nội tình của hắn khủng bố đến mức nào?" "Quá đáng sợ!" "Quá kinh khủng!" "Đây chính là cái thế yêu nghiệt!" Từng tiếng kinh hô vang vọng.

Từng đạo ánh mắt hoặc thần niệm hướng về Hồng Trần Phong của Tử Phủ Thánh Địa.

Rất nhanh.

Tất cả mọi người đều biết.

Thánh Tử Tử Phủ Thánh Địa đã tấn thăng Pháp Tướng.

Chỉ là động tĩnh tấn thăng Pháp Tướng này cũng quá lớn.

Họ chưa từng thấy ai tấn thăng Pháp Tướng mà có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Thiên Tuyền Phong.

Dưới một gốc cổ trà, một đạo thân ảnh siêu phàm thoát tục ngẩng đầu, xung quanh đạo vận lưu chuyển, tựa hồ tự thành một giới.

Đây là một nữ nhân.

Một tuyệt sắc mỹ nhân.

Một bộ trường quần màu tím bao bọc lấy thân hình đầy đặn yêu kiều, khó che giấu sự vĩ đại, rộng lớn trong lòng ngực, ba ngàn sợi tóc xanh rủ xuống, tận hiển ung dung hoa quý.

Làn da toàn thân trắng mịn như ngọc dương chi, lưu quang dật thải, tiên khí lượn lờ, uyển như tiên tử trên trời.

Nàng chính là một cự đầu khác của Tử Phủ Thánh Địa —— Tuyền Cơ Tiên Tử.

Võ đạo Hoàng Giả, Tiên đạo Đại Thừa. "Thanh thế như vậy, không biết sẽ ngưng tụ Pháp Tướng gì?" Tuyền Cơ Tiên Tử có chút hiếu kỳ, nhất là Chu Trần mỗi ngày buông thả thanh sắc, đắm chìm trong mỹ sắc, tu vi vẫn thăng tiến nhanh như vậy, chiến lực lại mạnh như thế, càng khiến người ta tràn đầy dục vọng tò mò muốn khám phá. "Tấn thăng Pháp Tướng." Trong Dao Trì, Dao Trì Nữ Đế nhìn

Chu Trần, đột nhiên có chút cảm xúc khó tả.

Chu Trần hiện tại đã từng chém không ít Vũ Hoàng, thậm chí còn chạy đến Thiên Ma Giới đại náo một trận, kết quả bây giờ mới tấn thăng Pháp Tướng, ngay cả Vương Giả cũng chưa phải.

Những sự tích Chu Trần đã làm trước đây, nói là một tôn Đại Đế cũng không quá đáng.

Kết quả bây giờ mới tấn thăng Pháp Tướng.

Đương nhiên.

Điều này không phải nói Chu Trần tu luyện chậm, Chu Trần từ Thần Thông Cảnh đến Pháp Tướng Cảnh, tổng cộng cũng chỉ hơn một trăm hai mươi năm.

Tốc độ như vậy đã là vô cùng yêu nghiệt rồi.

Bất luận võ đạo hay tiên đạo, càng về sau, chênh lệch càng lớn, thời gian cần thiết cũng càng dài.

Thần Thông Cảnh có vạn năm tuổi thọ.

Ngay cả mất một nghìn năm để tấn thăng Pháp Tướng, cũng đã được coi là thiên kiêu tài hoa rực rỡ rồi.

Mà Chu Trần chỉ dùng hơn một trăm hai mươi năm.

Huống chi Chu Trần còn kiêm tu tiên đạo. "Tiểu hỗn đản này tu vi cuối cùng cũng ngang bằng với ta rồi" Hoàng Phủ Nguyệt Dao mỹ mâu lóe lên dị sắc, nghĩ năm xưa còn là tiểu gia hỏa Luyện Thể Cảnh, nay đã có tu vi ngang với nàng.

Hơn nữa chiến lực sớm đã vượt xa vị mỹ nhân sư phụ là nàng rồi.

Nàng mỗi lần đều bị đánh cho tơi bời.

Nhưng lại hạnh phúc đến mức không ngậm được miệng. "Dị

tượng như vậy, thật mong chờ hắn sẽ ngưng tụ Pháp Tướng nào!" Dao Cơ, Tử Thanh Tiên Tử, Bách Hoa Tiên Tử cùng vô số người khác ánh mắt lấp lánh, tràn đầy hiếu kỳ và mong đợi.

Trên bầu trời.

Chu Trần tóc dài bay phấp phới, hùng tư bùng phát, uyển như một tôn thiếu niên thần ma, khí tức cường hoành vây quanh thân, thần võ bất phàm.

Theo năm vạn ức Phong Nguyệt Điểm tiêu hao, khí tức trên người Chu Trần tiết tiết thăng cao, trong thế giới hỗn độn ở đan điền, cây Đạo Thụ vô thượng cao hơn vạn trượng cành lá sum suê, quang mang vạn trượng, rực rỡ lộng lẫy.

Phải biết rằng mỗi một cành chính của Đạo Thụ hắn đều đại biểu cho một môn Thiên Cương thần thông, những cành nhánh phân nhánh trên cành chính đều đại biểu cho một môn Địa Sát thần thông.

Ngay cả cành nhánh nhỏ nhất cấp ba, cũng đại biểu cho một môn Đại thần thông.

Trăm năm thời gian.

Hắn tu thành hơn một trăm môn Thiên Cương Địa Sát thần thông, nội tình hùng hậu vượt xa tưởng tượng của tất cả mọi người.

Oanh long!

Một đạo thiên lôi từ lôi vân hạo hãn trên đỉnh đầu ầm ầm giáng xuống.

Đạo lôi đình này uyển như một con cự long sấm sét màu tím, bao bọc khí tức hủy diệt nồng liệt bạo ngược, trực tiếp bổ xuống đỉnh đầu Chu Trần.

Tất cả những người nhìn thấy đạo lôi đình này đều không khỏi có

cảm giác sợ hãi trong lòng.

Đối với tuyệt đại đa số tu sĩ, lôi kiếp đều là cửa ải sinh tử dày vò họ muốn sống muốn chết.

Như Bách Hoa Tiên Tử.

Lôi kiếp thứ tư của nàng sắp đến rồi.

Trăm năm nay.

Có Chu Trần ở phía sau trợ giúp ủng hộ, tu vi thực lực của nàng đều có tiến bộ vượt bậc, nhưng nàng vẫn không có mười phần nắm chắc.

Tuy nhiên khi nàng nhìn thấy Chu Trần độ kiếp lúc này, không khỏi trợn tròn mắt, nhìn thấy một cảnh tượng mà nàng gần như suốt đời khó quên: Chỉ thấy Chu Trần ngẩng đầu, đối mặt với lôi kiếp khủng bố như cự long sấm sét lao xuống.

Hắn há miệng, làm động tác nuốt vào.

Trong khoảnh khắc.

Đạo kiếp lôi khủng bố kia vặn vẹo, như sợi mì bị Chu Trần "xì lụp" một tiếng hút vào miệng, ăn sạch sành sanh, không còn một chút nào.

Tích lý ba lạp.

Toàn thân Chu Trần lóe lên điện hồ, tê tê dại dại, sự sảng khoái không nói nên lời. "Sảng khoái!" "Tê tê!" Trong phút chốc, tất cả mọi người đều hít vào ngụm khí lạnh.

Nhất là vô số tu luyện giả có mặt tại Tử Phủ Thánh Địa và Tử Phủ Thành đều là lần đầu tiên chứng kiến Chu Trần độ kiếp, thấy Chu Trần đơn giản thô bạo, bá đạo nhẹ nhàng như vậy, không khỏi chấn động khó tả.

Ánh mắt nhìn Chu Trần tràn đầy chấn động và kinh hãi nồng đậm. "Thánh Tử điện hạ thật mạnh!" "Quá lợi hại rồi!" "Kiếp lôi khủng bố như vậy vậy mà lại như sợi mì bị Thánh Tử điện hạ nuốt chửng trong một hơi!" Vô số tu luyện giả trợn mắt há mồm, kính sợ sùng bái.

Vô số nữ tính tu luyện giả, ánh mắt nhìn Chu Trần rực rỡ động lòng người.

Thần võ anh tư khi Chu Trần há miệng hút đi một đạo lôi kiếp, khiến họ hoa chi loạn chiến, tựa như bị một đạo lôi kiếp đánh trúng thân thể.

Trong lòng họ có cảm giác chấn động, run rẩy muốn vỡ tung. "Cảm giác thật mạnh mẽ!" Chu Trần lưng tựa thương khung, đỉnh đầu là lôi vân nồng hậu và biển linh khí trắng trong.

Y bào hắn cổ động, mái tóc xanh tung bay, cuồng vũ tự do, toàn thân tràn đầy sức mạnh vô cùng, tựa hồ muốn bạo tạc.

Hắn bước từng bước lên phía biển lôi đỉnh đầu.

Mỗi bước đi, lại có một đạo lôi kiếp giáng xuống.

Mỗi bước đi, lại có một đạo lôi kiếp bị hắn nuốt chửng.

Một bước nuốt một tia sét.

Một bước lên một đỉnh cao.

Từng đạo quang ảnh quái dị rực rỡ, thần ma khó phân biệt giao thoa biến hóa trên người hắn, nửa chính nửa tà, nhưng khó che giấu phong thái tuyệt thế của hắn.

Vô số cường giả mắt hoa thần mê, bị phong thái tuyệt thế của hắn khuynh đảo sâu sắc.

Vô số thiếu nữ thiếu phụ càng thêm say đắm.

Chỉ cần Chu Trần nguyện ý.

Liền có thể biến các nàng thành bất kỳ hình dạng nào.

Làm thành đủ loại phao phù.

Theo Chu Trần càng đi càng cao, càng đi càng gần biển lôi, tốc độ giáng xuống của kiếp lôi càng nhanh và dày đặc, kiếp lôi Chu Trần nuốt chửng cũng càng nhiều.

Từng tia từng luồng khí tượng đặc thù từ sau lưng hắn chậm rãi dâng lên.

Đó là khí tượng Pháp Tướng sắp ngưng tụ mà ra. "Pháp Tướng sắp xuất hiện rồi!" "Không biết là Pháp Tướng gì?" "Khẳng định là Pháp Tướng cực phẩm thập nhị phẩm!" Vô số cường giả chăm chú nhìn bầu trời, những người có mặt không thiếu cường giả Pháp Tướng Cảnh trở lên, tuy khi họ tấn thăng Pháp Tướng không có dị tượng hạo đại như vậy, nhưng đều đã từng trải qua.

Pháp Tướng chia thành bốn cấp mười hai phẩm, dựa vào chiều cao mà phân chia.

Vạn trượng là nhất phẩm.

Mười vạn trượng chính là thập phẩm, đạt đến cấp số này, liền là Pháp Tướng cực phẩm!

Cường nhược của Pháp Tướng liên quan đến kích thước Đạo Thụ và cường nhược của thần thông.

Chu Trần lúc trước tấn thăng Thần Thông Cảnh, Đạo Thụ mười vạn trượng, Đạo Thụ vượt xa các thiên tài khác, chỉ cần thần thông của Chu Trần không yếu, đẳng cấp Pháp Tướng sẽ không thấp.

Oanh long long!

Lại một đạo lôi đình như ngọn núi từ trên trời giáng xuống.

Chương 206

Đạo lôi đình này có màu tím đen.

Tràn đầy khí tức hủy diệt.

Khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Chu Trần vẫn mặt không đổi sắc, tương tự há miệng hút một hơi, đạo lôi đình tím đen này liền bị hút vào miệng, ăn vào bụng.

Ông!

Khí cơ trên người Chu Trần càng thêm nồng liệt, theo đạo lôi đình tím đen này nhập bụng, tựa hồ đã tích lũy đến cực hạn.

Oanh long long —— Một đạo khí cơ đáng sợ tựa hồ đã đột phá sự trói buộc của cấm cố, đột ngột xông thẳng lên trời, càn quét khắp trời đất.

Có thân ảnh người khổng lồ nguy nga từ sau lưng Chu Trần dâng lên, vô số quang đoàn vây quanh, uyển như mãn thiên tinh thần, rực rỡ chói mắt.

Vô số cường giả ánh mắt lấp lánh, chỉ thấy giữa biển lôi và biển linh khí đầy trời, một thân ảnh người khổng lồ nguy nga vươn cao, khuấy động phong vân đầy trời.

Vô số linh khí, lôi đình trong trời đất như trăm sông đổ về biển ào ào tuôn vào tôn thân ảnh nguy nga này.

Chỉ thấy trong chớp mắt.

Thân ảnh nguy nga này liền tăng trưởng đến mười hai vạn trượng, hoàn toàn hiển hiện trước mắt tất cả mọi người. "Pháp Tướng mười hai vạn trượng, quả nhiên là Pháp Tướng cực phẩm!" "Lại còn là

Pháp Tướng cực phẩm thập nhị phẩm thượng đẳng nhất!" "Pháp Tướng cực phẩm thập nhị phẩm, thật sự kinh người!" Mọi người kinh thán, nhưng không bất ngờ.

Với thiên tư tuyệt thế của Chu Trần, nếu không thể ngưng tụ Pháp Tướng cực phẩm thập nhị phẩm, đó mới là điều khiến người ta kinh ngạc.

Tuy nhiên không đợi mọi người kịp bình tĩnh lại sau kích động, Pháp Tướng mười hai vạn trượng kia đột nhiên mãnh liệt tăng trưởng vươn cao.

Rất nhanh liền đột phá hai mươi vạn trượng.

Sau đó là ba mươi vạn trượng.

Bốn mươi vạn trượng.

Năm mươi vạn trượng.

Chín mươi vạn trượng.

Cũng không biết đã vươn cao bao nhiêu.

Khi Pháp Tướng của Chu Trần hoàn toàn ngưng tụ thành hình và dừng lại, tất cả mọi người ở Tử Phủ Thánh Địa và thần thành tụ tập vô số cường giả đều ngây người.

Chu Trần ngưng tụ Pháp Tướng cực phẩm mười hai vạn trượng, họ không hề bất ngờ, thậm chí đột phá cực hạn, ngưng tụ Pháp Tướng hai mươi vạn trượng chưa từng có, họ cũng chỉ kinh thán, không quá chấn động.

Dù sao họ sớm đã nghe nói về sự yêu nghiệt và khủng bố của Chu Trần.

Nhưng họ vạn vạn không ngờ Pháp Tướng của Chu Trần lại khủng bố đến mức này.

Đây đâu phải hai mươi vạn trượng.

Thứ này mẹ nó đã vượt qua trăm vạn trượng rồi.

Phải biết rằng Pháp Tướng cực phẩm thập nhị phẩm mười hai vạn trượng đã là cực phẩm, là cái thế thiên kiêu, tuyệt thế nhân kiệt, có tư chất Đại Đế, thậm chí có tư chất tiên thần.

Nhưng Pháp Tướng trăm vạn trượng này.

Họ đừng nói là nhìn thấy.

Ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Đơn giản không phải người.

Họ ngây ngốc ngẩng đầu ngưỡng vọng Pháp Tướng khổng lồ này.

Đây là bản thể Pháp Tướng.

Lấy chính mình làm Pháp Tướng.

Nhưng lại khủng bố dị thường, uyển như một tôn cái thế thần ma, cao vút mây xanh, trực tiếp đâm thẳng vào tầng mây, toàn thân thần quang lượn lờ, lôi đình vạn quân.

Bên cạnh thân hắn còn có ba ngàn quang đoàn, đó là từng thế giới một!

Mỗi một quang đoàn đều là một phương thiên địa, nội hàm vô số cổ quốc, ở đó có vô số thần ma, đang đỉnh lễ mô bái hắn, tiếng tụng kinh truyền ra.

Tựa hồ chư thiên vạn giới, vô cùng thế giới, vô tận thần ma đang kỳ đảo lễ kính.

Chu Trần ngồi trên vai bản thể Pháp Tướng của mình, uyển như một tôn thiên thần phủ khám thế gian, toàn thân lấp lánh điểm điểm tinh quang, quang huy mông lung, khiến hắn trở thành duy nhất trong

trời đất, vĩnh hằng bất hủ. "Tê tê!" Tất cả mọi người chấn động nhìn tôn Pháp Tướng của Chu Trần, ánh mắt kính sợ.

Đây không phải bất kỳ Pháp Tướng nào mà họ biết.

Nhưng họ không hề nghi ngờ sự khủng bố và cường đại của tôn Pháp Tướng này. "Tôn thần ma Pháp Tướng này lấy bản thể của Chu Trần làm khuôn mẫu ngưng tụ, chẳng lẽ là tiền thế của Chu Trần?" Dao Trì Nữ Đế, Tuyền Cơ Tiên Tử cùng vô số đại năng cường giả khác ánh mắt lấp lánh, chăm chú nhìn Pháp Tướng của Chu Trần.

Bên cạnh Pháp Tướng có ba ngàn quang đoàn, đại biểu cho ba ngàn thế giới.

Họ nhìn thấy một quang đoàn lớn nhất trong số đó, nằm ở sau đầu Pháp Tướng, trong quang đoàn có vô số tiên tử nữ thần đang múa.

Quả nhiên là kẻ háo sắc.

Ông!

Ngay lúc này, tôn Pháp Tướng khổng lồ trăm vạn trượng kia há miệng hút một hơi, giữa trời đất tựa hồ xuất hiện một hắc động khổng lồ.

Phạm vi mấy chục dặm trong nháy mắt hóa thành chân không, tất cả lôi đình, linh khí, không khí...

đều bị hút vào bụng.

Ngay sau đó.

Tất cả mọi người liền chấn động nhìn thấy, biển lôi kiếp khổng lồ và biển linh khí bao phủ toàn bộ Tử Phủ Thánh Địa cho đến Tử Phủ Thành bị nuốt chửng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tựa như kình ngư hút nước.

Sau một khắc.

Trời đất vì thế mà thanh tĩnh, quang mang đại phóng.

Biển lôi vô biên và biển linh khí bị nuốt chửng sạch sẽ, thần ma Pháp Tướng trăm vạn trượng càng thêm ngưng thực uy nghiêm.

Một cỗ khí cơ trấn áp vạn cổ, bao trùm vạn đạo bao phủ trời đất, tản mát ra khí tức khủng bố chấn thiên động địa.

Chu Trần ngồi trên vai thần ma Pháp Tướng, thân hình lười biếng, trác tuyệt không quần, phong hoa tuyệt đại.

Vô số thiếu nữ thiếu phụ tim đập thình thịch.

Thật muốn bị hắn mạnh mẽ...

Cứ như vậy bị ngươi chinh phục!

Sức mạnh cường hãn không thể diễn tả bằng lời dâng lên trong lòng, Chu Trần từ trên vai thần ma Pháp Tướng đứng thẳng dậy, hào tình vạn trượng, lôi âm cuồn cuộn, vang vọng thương khung. "Hôm nay đạo thành, đương nhiên trấn áp hết thảy địch!" "Hôm nay đạo thành, đương nhiên trấn áp hết thảy địch!" Trong khoảnh khắc.

Thần ma Pháp Tướng quang mang đại thịnh, khí cơ vô hình tràn ngập, trên thương khung, hà quang dũng động, sắc thái rực rỡ, tử khí đông lai, che kín trời đất.

Từng phiến thiên hoa tự hư không ngưng tụ.

Từng đóa kim liên từ dưới đất dũng ra.

Khoảnh khắc này.

Trời đất hóa hai màu, đạo âm oanh minh.

Vạn đạo vì thế mà cúi mình.

Tất cả mọi người ngây ngốc ngẩng đầu nhìn bầu trời, thân thể run rẩy, chấn động không nói nên lời.

Đây chính là nghịch thiên yêu nghiệt sao?

Đây chính là tiên thần chuyển thế sao?

Người dẫn đầu là hai nữ một nam. "Các loại thần thông Thiên Cương Địa Sát đều đã hội tụ đủ." Người khác đột phá cứ như đánh rắm, Chu Trần đột phá lại như thế giới bị hủy diệt.

Đây là người sao? 【Thiên Cương Thần Thông: Phi Thân Thác Tích, Lưỡng Giới Đao, Hiệp Sơn Siêu Hải, Chưởng Ác Ngũ Lôi, Tiềm Uyên Súc Địa, Tát Đậu Thành Binh, Hòa Giải Tạo Hóa, Điên Đảo Âm Dương, Di Tinh Hoán Đấu, Hồi Thiên Phản Nhật, Hô Phong Hoán Vũ, Đằng Vân Giá Vũ, Túng Địa Kim Quang, Phiên Giang Giảo Hải, Chỉ Địa Thành Cương, Ngũ Hành Đại Độn, Nghịch Tri Tương Lai, Tiên Sơn Di Thạch, Khởi Tử Hồi Sinh.】【Công pháp: Vạn Tượng Võ Điển, Ngũ Đế Ngũ Hành Công 】"Chúc mừng Thánh Tử, Pháp Tướng vô địch, đại đạo có thể kỳ vọng!" Ta cũng không làm không công.

Các loại thần thông dễ dàng nắm bắt, lên trời xuống đất, không chút yếu điểm.【Phong Nguyệt Bảo Giám 】【Địa Sát Thần Thông: Bát Hoang Lục Hợp Đao, Đam Sơn, Cấm Thủy, Thổ Hành, Ngũ Hành Thần Lôi, Kiếm Thuật, Hồ Thiên, Phân Thân, Định Thân, Sinh Quang, Bố Trận ……】"Chu Trần, vị này là Tử Cực Đại Đế, vị này là Tuyền Cơ Tiên Tử!" Dao Trì Nữ Đế giới thiệu.

Theo âm thanh đầu tiên vang lên, vô số âm thanh đồng loạt vang vọng Thánh Địa, uyển như sóng biển cuồn cuộn, lớp sóng này cao hơn lớp sóng khác.

Trong đó một nữ tử chính là sư phụ nữ đế, Dao Trì Nữ Đế.

Một nam một nữ khác hiển nhiên đều là Đại Đế hoặc Đại Thừa Bán Tiên.

Âm thanh của vô số tu luyện giả hội tụ, cuồn cuộn như thủy triều, chấn động tiêu hán, nếu trên trời có Lăng Tiêu Bảo Điện, e rằng có thể làm cho các tiên thần trên đó màng nhĩ đau nhức, thần hồn muốn vỡ tung.

Trong Tử Phủ Thánh Địa vang lên từng đạo cung hạ chi thanh.

Trăm năm nay. "Trần ra mắt Tử Cực Đại Đế, Tuyền Cơ Tiên Tử!" 【Bản Mệnh Thần Thông: Lôi Quang Như Ý Thủ 】 "Chúc mừng Thánh Tử, Pháp Tướng vô địch, đại đạo có thể kỳ vọng!" 【Cảnh giới: Pháp Tướng Trung Kỳ (0/50000 ức) /Luyện Hư Sơ Kỳ (0/20000 ức) 】 Vô số tu sĩ Tử Phủ Thành cùng nhau chúc mừng.

Nữ tử thành thục đầy đặn, tiên tư ngọc chất, tuyệt đại phong hoa.

Nhìn vô số tu luyện giả đang hò hét, Chu Trần tâm triều bành trướng, có cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Pháp Tướng Tôn Giả.

Hắn đã trở thành Pháp Tướng Tôn Giả, thân phận địa vị thực lực, càng thêm trọng yếu, chỉ cần dậm chân, đủ để chấn động toàn bộ Đông Hoang!

Nhớ lại khi hắn vừa xuyên việt qua đây, một căn nhà gỗ nhỏ, bụng đói meo, trong nhà không một hạt gạo. 【Chủ nhân: Chu Trần 】 Mọi người lúc này mới từ từ hoàn hồn.

Không phải người!

Là yêu nghiệt! "Pháp Tướng Cảnh " Nhìn bảng thuộc tính bây giờ, Chu Trần tâm tình càng thêm vui vẻ.

Nam tử ánh mắt thâm thúy, uy nghiêm bá khí, coi thường thiên hạ. "Chúc mừng Thánh Tử, Pháp Tướng vô địch, đại đạo có thể kỳ vọng!" Pháp Tướng Cảnh có một tôn xưng.

Trở về Tử Phủ Thánh Địa, trước mặt Chu Trần xuất hiện từng đạo thân ảnh cường hoành.

Cảm thụ sự biến hóa của cơ thể, Chu Trần sau khi ngưng tụ Pháp Tướng, con đường võ đạo cũng coi như đã đăng đường nhập thất, có thể xem là cao thủ rồi.

Hiện nay.

Hơn nữa Chu Trần lần đột phá này, không chỉ bước vào Pháp Tướng, mà còn một bước đến vị, đạt tới Pháp Tướng Trung Kỳ.

Bá!

Pháp Tướng trăm vạn trượng vừa thu lại, Chu Trần từ trên không trung bước xuống, dị tượng giữa trời đất chậm rãi tán đi.

Chu Trần chắp tay thi lễ. "Thật là thiên tung chi tài, Pháp Tướng trăm vạn trượng, vạn cổ khó tìm, hôm nay thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt!" Tử Cực Đại Đế cười cười, tán thán nói: "Nếu không chê, cứ gọi ta Sư Bá!" "Sư Bá!" Chu Trần gọi. "Pháp Tướng tuyệt thế vô địch như vậy, tiền cổ vô nhân, hậu thế e rằng cũng sẽ không có người vượt qua!" Tuyền Cơ Tiên Tử cũng cảm khái vạn phần: "Ta và sư phụ ngươi cũng là hảo tỷ muội, nếu không chê, cứ gọi ta Sư Thúc vậy!" "Sư Thúc!" Chu Trần là kiểu người biết nghe lời.

Dao Trì Nữ Đế nghe Chu Trần gọi Tuyền Cơ Tiên Tử là Sư Thúc, ánh mắt hơi động, không biết nghĩ đến điều gì, khóe miệng giật giật.

Cảm giác Sư Thúc thật nguy hiểm.

Nàng nghĩ đến một Sư Thúc khác của Chu Trần —— Trình Tố Tố.

Sư phụ Sư Thúc đều không dễ làm a.

Sau ba vị Đại Đế Đại Thừa Bán Tiên là một nhóm Vũ Hoàng và Độ Kiếp Chân Quân của Tử Phủ Thánh Địa.

Trước đó trên đại điển Thánh Tử, những người này cơ bản đều đã xuất hiện.

Tuy nhiên có một người Chu Trần vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Khí tức trên người đối phương dường như có chút quái dị và bất ổn.

Thủy Vân Tiên Tử.

Một vị Độ Kiếp Chân Quân đã độ qua tám lần thiên kiếp.

Lại còn là một tuyệt đại yêu vật có thể xưng là họa quốc ương dân.

Nàng mắt ba động, tích tụ thần tú, da thịt trắng nõn mịn màng, răng ngọc tinh xảo, tóc đen nhánh như suối đổ, cài trâm vàng bộ dao, mỗi bước đi mỗi lắc lư, châu ngọc quấn kim lưu quang, tua dài rủ động.

Sau một hồi làm quen.

Chu Trần biết đối phương đang độ thiên kiếp thứ chín.

Trong thiên kiếp thứ chín có tâm ma kiếp.

Đây là một loại kiếp nạn vô cùng đáng sợ đối với vô số tu sĩ.

Mặc cho ngươi công tham tạo hóa, nhưng tâm ma khó trừ. "Bát kiếp Độ Kiếp Chân Quân, chỉ cần độ qua kiếp cuối cùng, liền một bước trở thành Đại Thừa Bán Tiên." Chu Trần trong lòng cảm khái.

Chỉ là không biết đối phương có thể độ qua được hay không.

Sau khi tiễn một nhóm người chúc mừng đi, Chu Trần trở về Hồng Trần Phong.

Tấn thăng Pháp Tướng, ngưng tụ trăm vạn trượng Tam Thiên Giới Pháp Tướng, Chu Trần thực lực bạo tăng, tinh lực tràn đầy.

Tam Thiên Giới Pháp Tướng là tên Chu Trần đặt cho Pháp Tướng của mình.

Hàm chứa ba ngàn đại đạo, ba ngàn thế giới, cái thế vô địch, duy ngã độc tôn.

Chu Trần tiến vào Vạn Tượng Giới Thiên Lao của Hồng Trần Thiên Chu.

Ngưu Ma Thiên Nữ liền bị giam giữ ở đây.

Chỉ thấy Ngưu Ma Thiên Nữ trên người không mảnh vải che thân, tứ chi vẫn bị xích sắt trật tự do Thiên Chu diễn hóa khóa chặt, phong ấn toàn bộ tu vi.

Thậm chí còn có từng kiện thần binh đóng đinh vào các huyệt đạo yếu hại khắp người Ngưu Ma Thiên Nữ, mặc cho Ngưu Ma Thiên Nữ thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, cũng chỉ có thể mặc người chém giết, vô lực xoay chuyển trời đất. "Ngưu Ma Thiên Nữ, có nhớ ta không?" Chu Trần đến trước mặt Ngưu Ma Thiên Nữ, ánh mắt trên dưới đánh giá một lượt, tùy tay nắm lấy một kiện thần binh đang đóng đinh vào huyệt đạo yếu hại của Ngưu Ma Thiên Nữ, lắc lắc. "Nhớ ngươi sao vẫn chưa chết!" Ngưu Ma Thiên Nữ nghiến răng nghiến lợi, trăm năm nay Chu Trần đối với nàng không thiếu những hình phạt tra tấn nghiêm khắc, lấy tiên tử quất nàng, lấy Lôi Quang Như Ý Thủ chích điện nàng, còn dùng băng dùng lửa... "Ngươi làm sao biết ta là đến tìm cái chết?" Chu Trần cười một tiếng, bàn tay nắm chặt thần binh dùng lực.

Chương 207

Hắn tấn thăng Pháp Tướng, chỉ muốn tìm một cường giả tuyệt thế đại chiến ba vạn hiệp.

Ngưu Ma Thiên Nữ chính là lựa chọn tốt nhất.

Không chỉ thực lực mạnh.

Còn "nồi đồng cối đá".

Huống chi Ngưu Ma Thiên Nữ còn không phải người của mình.

Đồ của người khác, dùng hỏng cũng không tiếc.

Giống như xe vậy.

Đồ của mình thì quý trọng vô cùng, mỗi lần đạp ga đều không dám đạp hết cỡ, gặp đường xấu đều phải cẩn thận từng li từng tí, giảm tốc độ mà đi.

Nhưng xe của người khác thì khác.

Bất kể đường sá thế nào, một chân đạp ga hết cỡ, trực tiếp xông qua.

Hỏng rồi cũng không cần mình sửa.

Sẽ luôn có người thật thà bỏ ra số tiền lớn mua về, phát hiện có vấn đề, cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, tự bỏ tiền sửa chữa, lúc dùng lại càng cẩn thận, sợ hỏng lần nữa.

Ngưu Ma Thiên Nữ là Ma Hoàng vô địch.

Ngay cả khi bị phong ấn tu vi, chiến lực vẫn ngút trời, nhất là ý chí chiến đấu, càng thêm kịch liệt.

Chu Trần tu vi thực lực bạo tăng, cũng không chịu yếu thế.

Ngươi tới ta đi.

Ngươi chết ta sống.

Ngưu Ma Thiên Nữ cuối cùng vẫn vì tu vi bị phong ấn, lại không có thần binh lợi khí trong tay, cuối cùng bị Chu Trần trang bị đầy đủ, không giảng võ đức đánh cho hơi tàn yếu ớt, nước mắt chảy đầy mặt, mắt cũng khóc đến sưng đỏ. "Rất tốt!

Ta rất coi trọng ngươi, hãy dưỡng thương cho tốt, lần sau ta lại đến tìm ngươi quyết chiến tử cấm chi đỉnh." Chu Trần cười cười, tâm mãn ý túc rời đi. "Đáng ghét!

Tốt nhất là đừng rơi vào tay bản công chúa!" Kéo kéo đai lưng, Chu Trần rời khỏi Thiên Chu, trở về Hồng Trần Phong, cùng chưởng môn Sư Bá, mỹ nhân Sư Phụ vui đùa.

Ngày hôm đó.

Chu Trần nhìn Bách Hoa Tiên Tử đang nép trong lòng hắn, làn da trắng mịn như ngọc dương chi phớt lên một vệt hồng đào, đôi mắt đẹp như nước, tâm mãn ý túc. "Công tử, thiên kiếp thứ tư của thiếp sắp đến rồi!" Bách Hoa Tiên Tử giọng nói du du, có chút mong đợi, có chút lo lắng, độ qua tự nhiên tu vi đại tiến, thực lực đại tăng, lại có thể tiêu dao vạn năm.

Độ không qua.

Bây giờ độ không qua còn có thể tu luyện thần đạo.

Vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị của Chu Trần, Bách Hoa Tiên Tử cũng rất thỏa mãn.

Không chỉ đẹp trai, thiên phú vô song, còn có thể cung cấp trợ giúp to lớn cho nàng, còn có thể khiến nàng đạt được sự thỏa mãn vô cùng.

Có thể nói là nam nhân lý tưởng của nàng.

Chỉ là quá háo sắc.

Bất quá cũng không tính là gì.

Nam nhi bản sắc.

Chỉ cần có bản lĩnh là được. "Yên tâm đi, khẳng định không thành vấn đề!" Chu Trần cười cười, cúi đầu hôn lên vầng trán trắng nõn sáng bóng của nàng, cuối cùng mới rút thân đứng dậy.

Những chuẩn bị cần làm sớm đã hoàn tất.

Chu Trần bố trí đại trận, để Bách Hoa Tiên Tử đột phá trong trận pháp, có thể mượn sức mạnh của trận pháp.

Hơn nữa Chu Trần còn chuẩn bị cho Bách Hoa Tiên Tử các loại pháp bảo đan dược có thể phụ trợ và tăng cường thực lực.

Với thân phận địa vị của Chu Trần hiện nay.

Không kém một vị Đại Đế nào.

Theo Bách Hoa Tiên Tử bắt đầu đột phá, thiên địa xung quanh bắt đầu biến hóa.

Từng đạo lôi quang trên bầu trời hội tụ.

Vô số tu luyện giả bị kinh động. "Là Bách Hoa Tiên Tử!" "Bách Hoa Tiên Tử sắp độ kiếp rồi!" "Đây là kiếp thứ mấy?" "Bách Hoa Tiên Tử mới ba kiếp, đây chắc là kiếp thứ tư!" "Kiếp thứ tư khó hơn kiếp thứ ba rất nhiều, là một đại chướng ngại, nhưng một khi vượt qua, kiếp thứ năm và kiếp thứ sáu sẽ không còn khó khăn lớn nữa!" "Cường giả Độ Kiếp phải độ chín lần thiên kiếp, ba lần đầu là phong kiếp, ba lần giữa là hỏa kiếp, ba lần cuối là lôi kiếp, đặc biệt là kiếp thứ chín, không chỉ có lôi kiếp, còn có tâm ma kiếp, đáng sợ nhất!" Từng đạo ánh mắt hoặc thần niệm nhìn về phía Bách Hoa Tiên Tử.

Đối với Bách Hoa Tiên Tử, mọi người đều không xa lạ, không chỉ

vì đối phương là mỹ nhân nổi tiếng, lại còn là Độ Kiếp Chân Quân.

Càng bởi vì đối phương còn là nữ nhân của Chu Trần.

Oanh!

Một đạo thiên hỏa từ trên trời giáng xuống, hừng hực thiêu đốt, trong nháy mắt đốt cháy Bách Hoa Tiên Tử.

Trên người Bách Hoa Tiên Tử nổi lên một Hỏa Linh Châu.

Hỏa Linh Châu là linh vật thuộc tính hỏa.

Có thể giảm nhẹ sự tổn hại của hỏa diễm đối với Bách Hoa Tiên Tử.

Không chỉ vậy.

Trên người Bách Hoa Tiên Tử còn có một Thủy Linh Châu khắc chế hỏa diễm.

Sau khi dễ dàng đỡ được đạo thiên hỏa đầu tiên.

Từng đạo thiên hỏa liên tục giáng xuống, nhưng đều bị Bách Hoa Tiên Tử mượn trận pháp và các loại bảo vật cản lại.

Đương nhiên.

Bảo vật chỉ là phụ trợ, tuy có trợ giúp, nhưng thực lực là căn bản.

Bất quá trăm năm nay, có Chu Trần ở phía sau ủng hộ, dốc sức giúp đỡ nàng, thực lực của Bách Hoa Tiên Tử cũng thăng tiến vượt bậc. "Bách Hoa Tiên Tử xem ra có thể độ qua rồi!" Theo kiếp thứ tư đi đến hồi kết, vô số cường giả đều biết sẽ không có vấn đề gì.

Bất quá họ rất rõ ràng.

Chỉ dựa vào bản thân Bách Hoa Tiên Tử, e rằng không thể độ qua kiếp thứ tư.

Nhưng Bách Hoa Tiên Tử phía sau có người!

Đây chính là ưu điểm của việc có người chống lưng!

Cuối cùng.

Bách Hoa Tiên Tử độ qua kiếp thứ tư, trở thành Tứ kiếp Chân Quân, bước vào Độ Kiếp Cảnh trung kỳ.

Bách Hoa Tiên Tử độ qua kiếp thứ tư, tu vi thực lực bạo tăng, khí tức càng thêm siêu phàm thoát tục, trở nên kiều diễm hơn. "Công tử, thiếp thành công rồi!" Bách Hoa Tiên Tử mặt đầy hưng phấn ôm chầm lấy Chu Trần, kích động không thôi.

Trước khi gặp Chu Trần.

Nàng một chút nắm chắc cũng không có.

Thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết đạo tiêu. "Chúc mừng nàng độ qua kiếp thứ tư, cách thành tiên lại gần thêm một bước!!" Chu Trần cười cười, nhìn thân thể kiều diễm động lòng người của Bách Hoa Tiên Tử, lại không nhịn được nữa.

Bách Hoa Tiên Tử theo Chu Trần trăm năm, vừa tiếp xúc với ánh mắt của Chu Trần, liền biết Chu Trần muốn làm gì.

Quả nhiên.

Chu Trần một tay ôm lấy Bách Hoa Tiên Tử, trực tiếp trở về Bách Thảo Viên.

Bách Thảo Viên là nơi ở của Bách Hoa Tiên Tử, nơi đây có vô số kỳ hoa dị thảo, đua nhau khoe sắc, đẹp không tả xiết.

Chu Trần cuốn vạt váy Bách Hoa Tiên Tử đến ngang eo, trong Bách Thảo Viên ngũ sắc rực rỡ, lấy trăm hoa làm màn trướng, lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường. "Bách Hoa, nàng thơm quá." Những cường giả vốn muốn đến chúc mừng, kết quả đều không thấy Chu Trần và Bách Hoa Tiên Tử, không khỏi cạn lời.

Họ đương nhiên đoán được hai người đang làm gì.

Dù sao tác phong của Chu Trần, bây giờ tu luyện giả Tử Phủ Thánh Địa và Tử Phủ Thành, không ai là không rõ.

Tử Phủ Thánh Địa.

Thủy Vân Phong.

Thủy Vân Tiên Tử ngồi bên bờ tiểu trì.

Trong trì trồng sen tím tiên ngẫu.

Suối chảy thầm thì không tiếng động, bóng cây soi mặt nước yêu kiều cần mẫn.

Hoa sen nhỏ vừa lộ nụ nhọn, đã có chuồn chuồn đậu trên đó.

Bất quá lúc này Thủy Vân Tiên Tử không có tâm tình thưởng thức cảnh sắc trong ao, sắc mặt nàng trở nên rất tệ, toàn thân ẩn ẩn có hắc khí bốc ra.

Sắc mặt nàng trở nên có chút dữ tợn và đáng sợ.

Tâm ma phát tác rồi.

Kiếp thứ chín vô cùng khó khăn, vì một khi độ qua liền là Đại Thừa Bán Tiên.

Kiếp thứ chín khác với tám kiếp trước.

Cần phải độ qua tâm ma kiếp trước, sau đó mới là lôi kiếp.

Kiếp lôi này cũng được gọi là bán tiên kiếp.

Từ xưa đến nay, vô số thiên kiêu đã độ qua tám kiếp, có sáu thành đều ngã xuống trước tâm ma kiếp, sau đó lại có ba thành ngã xuống trước bán tiên kiếp, chỉ còn lại một thành có thể độ qua kiếp thứ chín, trở thành Đại Thừa Bán Tiên.

Ba ngày sau. "Phốc!" Một ngụm huyết đen phun ra, sắc mặt Thủy

Vân Tiên Tử trắng bệch như tờ giấy, toàn thân sức mạnh bạo động, kinh động vô số cường giả Tử Phủ Thánh Địa. "Thủy Vân!" Tuyền Cơ Tiên Tử ở gần nhất sắc mặt biến đổi, Thủy Vân Tiên Tử xem ra sắp thất bại rồi.

Bát kiếp Chân Quân, ở Tử Phủ Thánh Địa chính là cường giả chỉ đứng sau Đại Đế và Hoàng Giả vô địch.

Ngay cả Tử Phủ Thánh Địa cũng không có nhiều.

Huống chi Thủy Vân Tiên Tử nếu độ qua kiếp thứ chín, Tử Phủ Thánh Địa sẽ có bốn vị Đại Đế hoặc Đại Thừa Bán Tiên, ý nghĩa đó hoàn toàn khác.

Dao Trì Nữ Đế và Tử Cực Đại Đế xuất hiện.

Họ một cái nhìn liền nhận ra, Thủy Vân Tiên Tử cơ bản có thể tuyên bố thất bại rồi, nhiều nhất còn có thể kiên trì, thoi thóp thêm mấy năm.

Lòng họ chùng xuống, tâm tình nặng nề.

Tiên đạo khó, khó hơn cả lên trời xanh.

Tuy họ hoặc là Đại Đế, hoặc là Đại Thừa Bán Tiên, nhưng tương lai thành tiên kiếp thành thần kiếp, đối với họ mà nói cũng là cửu tử nhất sinh. "Thua rồi!" Thủy Vân Tiên Tử mặt như tro tàn, tuy tâm ma kiếp còn chưa kết thúc, nhưng nàng biết mình đã không thể chống đỡ được nữa. "Hoặc là Chu Trần có thể bảo toàn tính mạng ngươi, thậm chí còn tiến thêm một bước, bất quá phương pháp có chút đặc thù." Dao Trì Nữ Đế không đành lòng thấy đối phương thân tử đạo tiêu, cuối cùng mở miệng nói.

Huống chi điều này đối với Chu Trần cũng có lợi ích lớn.

Bát kiếp Chân Quân.

Có thể mạnh hơn Bách Hoa Tiên Tử loại người vừa độ qua kiếp thứ tư này không biết bao nhiêu lần. "Bất kể là phương pháp gì, thiếp đều nguyện ý." Ánh mắt của Thủy Vân Tiên Tử vốn như tro tàn bỗng bừng lên quang thái chưa từng có, nàng đã trải qua muôn vàn gian khổ, vô số kiếp nạn, thật không dễ dàng đi đến bước này.

Nàng không muốn chết.

Không muốn mười vạn năm khổ tu của mình cứ như vậy tiêu tan, trôi theo dòng nước!

“Bất kể phương pháp nào, thiếp đều nguyện ý.” Thủy Vân Tiên Tử giờ phút này như người sắp chết đuối vớ được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, bất kể phải trả giá đắt thế nào nàng cũng không tiếc.

Huyền Cơ Tiên Tử và Tử Cực Đại Đế tò mò nhìn về phía Diêu Trì Nữ Đế.

Thủy Vân Tiên Tử hiện giờ đã có thể nói là độ kiếp thất bại, Diêu Trì Nữ Đế lại nói Chu Trần có biện pháp giúp Thủy Vân Tiên Tử, thậm chí còn trợ nàng tiến thêm một bước?

Điều này nghịch thiên đến nhường nào?

Phải biết rằng cường giả ngã xuống ở cảnh giới Độ Kiếp không biết có bao nhiêu, nếu có biện pháp của Chu Trần, há chẳng phải có thể tăng mạnh tỷ lệ thành công khi độ kiếp sao?

Tin tức này nếu truyền ra ngoài, e rằng tất cả cường giả Độ Kiếp đều sẽ phát điên!

“Các ngươi cũng biết muốn trợ Thủy Vân gần như độ kiếp thất bại vượt qua kiếp nạn này, là điều nghịch thiên đến nhường nào, dù là Đại Đế cũng không làm được, phương pháp tự nhiên phi phàm, hạn chế cũng rất nhiều!” Diêu Trì Nữ Đế nhìn Tử Cực Đại Đế và Huyền Cơ Tiên Tử, lắc đầu nói: “Phương pháp này chỉ thích hợp với nữ

nhân, hơn nữa cần phải phát sinh quan hệ với Chu Trần, nội tâm không thể bài xích hắn!

Hơn nữa sau khi thành công, sẽ triệt để mang dấu ấn của Chu Trần, có thể nói sinh tử đều nằm trong tay hắn, không thể phản bội." Mâu quang Tử Cực Đại Đế và Huyền Cơ Tiên Tử khẽ động, không ngờ điều kiện hà khắc đến thế, nhưng nghĩ đến chỗ nghịch thiên của nó, những điều kiện này dường như cũng chẳng là gì.

Huống hồ, đây mới là tình huống bình thường.

"Những điều kiện này không phải do Chu Trần yêu cầu, mà là hắn muốn cứu nàng, thì nhất định phải làm như vậy, trong đó có thể liên quan đến thể chất, công pháp đặc thù, pháp bảo của Chu Trần.

Thủy Vân, giờ nàng vẫn còn nguyện ý sao?

Hắn vốn dĩ không để mắt tới người thường đâu." "Thiếp nguyện ý!" "Vậy ta sẽ đưa nàng đi tìm Chu Trần!" Nàng cũng không nghi ngờ Diêu Trì Nữ Đế lừa gạt nàng.

Diêu Trì Nữ Đế lập tức dẫn Thủy Vân Tiên Tử đến Hồng Trần Phong.

Hồng Trần Phong.

Thể chất đặc thù của Chu Trần có thể trợ giúp người khác giác tỉnh huyết mạch, đối với nàng hắn cũng có chỗ trợ giúp, trong đó cần giao hợp gì đó, cũng là chuyện bình thường.

Chu Trần sớm đã nhìn ra Thủy Vân Tiên Tử có vấn đề, cũng không hề bất ngờ.

Diêu Trì Nữ Đế và Thủy Vân Tiên Tử đến, Chu Trần lập tức cảm ứng được.

Đúng là một tên dâm tặc lớn!

Hắn liếc nhìn Bách Hoa Tiên Tử trong lòng, nàng cười má hồng, mỹ mâu mê ly, tràn ngập vô hạn ý xuân, liền rút thân đứng dậy.

Hai người mặc y phục chỉnh tề, đi đến đại điện.

"Nữ Đế sư phụ, Thủy Vân Tiên Tử!" Chu Trần chắp tay thi lễ, cười chào hỏi.

"Bách Hoa bái kiến Nữ Đế, Thủy Vân Tiên Tử!" Bách Hoa Tiên Tử duyên dáng thi lễ, trường quần trắng như tuyết thướt tha trên mặt đất, dáng vẻ kiều diễm vô cùng, đặc biệt là sau khi vừa được Chu Trần tư nhuận, càng thêm vạn chủng phong tình.

"Được lắm!" Diêu Trì Nữ Đế lôi lệ phong hành, đi thẳng vào chủ đề, giải thích ý đồ: "Chu Trần, Thủy Vân độ kiếp gặp vấn đề, ta nghĩ có lẽ ngươi có thể cứu nàng, nàng cũng đã đồng ý rồi." Vừa nói, Chu Trần vừa ghì mạnh mấy cái vào cặp mông mềm mại, đầy đặn của Bách Hoa Tiên Tử.

"Ghét thật!" Liếc Chu Trần một cái, Bách Hoa Tiên Tử đỏ mặt e thẹn, còn có người ngoài ở đây mà.

Chương 208

Diêu Trì Nữ Đế nghe những lời trêu chọc của Chu Trần, liếc hắn một cái, rồi biến mất tại chỗ.

Thủy Vân Tiên Tử nhìn về phía Chu Trần và Bách Hoa Tiên Tử, thấy thần sắc hai người, hiển nhiên trước đó vẫn chưa rời nhau ra.

"Thủy Vân bái kiến Thánh Tử, xin Thánh Tử không tiếc ra tay cứu giúp, Thủy Vân vô cùng cảm kích, suốt đời nguyện thị phụng Thánh Tử, báo đáp đại ân của Thánh Tử!" "Giúp người là gốc của niềm vui!" Chu Trần tiến lên một bước, nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại trắng nõn của Thủy Vân Tiên Tử, đỡ nàng dậy: "Mỹ nhân như Thủy Vân Tiên Tử nếu vẫn lạc trong kiếp nạn, thật là quá đỗi đáng tiếc, Trần nhất định sẽ dốc hết sức lực, dốc túi tương trợ!" Thủy Vân Tiên Tử không chút do dự, nàng sắp chết rồi, còn để tâm gì nhiều thế nữa.

Huống hồ, có thể trở thành Bát Kiếp Chân Quân, có thể nói là chân chính thiên chi kiêu nữ, đặc biệt nàng còn là Tiên đạo tu sĩ, ngay từ khi tu luyện thân phận địa vị đã vượt xa võ giả.

"Công tử, chàng giúp Thủy Vân tỷ tỷ độ kiếp, thiếp đi củng cố tu vi đây!" Bách Hoa Tiên Tử hiểu chuyện nói.

Cũng không hại ai.

"Đa tạ Thánh Tử!" Mắt Thủy Vân Tiên Tử lưu chuyển, tụ đầy vẻ thần tú, làn da trắng nõn nhuận trạch, răng ngà trong suốt, giọng nàng rất có từ tính, nghe qua khó quên, vô cùng động lòng người.

"Đa tạ Bách Hoa tỷ tỷ!" Thủy Vân Tiên Tử cảm ơn, không hề kiêu căng.

Tuy nàng lớn tuổi hơn Bách Hoa Tiên Tử, tu vi cao hơn, nhưng

Bách Hoa Tiên Tử lại đi theo Chu Trần trước nàng.

"Thủy Vân tỷ tỷ khách khí rồi." Bách Hoa Tiên Tử khẽ cúi đầu, biến mất tại chỗ.

Thủy Vân Tiên Tử nhìn Chu Trần, người duy nhất còn lại ở đây, bộ ngực đầy đặn phập phồng, tim đập thình thịch chưa từng có.

Đặc biệt là khi nghĩ đến cảnh tượng Chu Trần vừa rồi tiện tay véo vào mông Bách Hoa Tiên Tử, nàng càng thêm căng thẳng, thẹn thùng, gò má đỏ ửng nhanh chóng lan đến tận mang tai và cổ như thủy triều dâng.

"Nha!" Thủy Vân Tiên Tử run rẩy, cơ thể đầy đặn, linh lung căng cứng, mắt trợn tròn.

Cặp mông mềm mại và đầy đặn, chưa từng có ai chạm vào của nàng, hôm nay lại đón nhận một chiếc "lộc sơn chi trảo".

Chu Trần dùng lực xoa bóp cặp mông ấy, ôm Thủy Vân Tiên Tử vào lòng: "Tiên Tử đừng căng thẳng, thả lỏng đi, ta sẽ giúp nàng độ kiếp ngay!" "Thánh Tử thật là lôi lệ phong hành, đi thẳng vào chủ đề, không hề dây dưa lề mề." Thủy Vân Tiên Tử tựa vào lồng ngực rộng lớn ấm áp của Chu Trần, cơ thể căng cứng dần thả lỏng.

Dù sao nàng cũng là Bát Kiếp Chân Quân, tuy chưa từng trải qua, nhưng tâm thái rất nhanh đã điều chỉnh lại.

Đôi mắt đẹp của nàng long lanh như nước, mang theo vài phần e thẹn.

"Tiên Tử nói rất đúng." Một tay ôm Thủy Vân Tiên Tử, Chu Trần sải bước đi về phía tẩm thất: "Trần là một người thực tế, từ trước đến nay không làm những chuyện hoa hòe vô ích.

Tiên Tử đến tìm ta độ kiếp, nếu ta nói một đống lời vô dụng, đó cũng không phải điều Tiên Tử muốn phải không?" Thủy Vân Tiên Tử

không nói gì, nhưng không thể không thừa nhận lời Chu Trần dường như có vài phần đạo lý.

Tuy nhiên, điều đó vẫn không thể che giấu được việc Chu Trần chỉ muốn sớm làm chuyện chính.

Đến căn phòng điêu lương họa đống, tinh tế nhã nhặn, Chu Trần đặt Thủy Vân Tiên Tử xuống.

"Tiên Tử độ kiếp bị thương, trong cơ thể ẩn chứa trọng thương, Trần trước tiên sẽ kiểm tra toàn diện và tỉ mỉ cho Tiên Tử, sau đó mới có thể đối chứng hạ dược, trợ Tiên Tử độ qua kiếp nạn này." Đánh giá thân tư đầy đặn, kiêu hãnh của Thủy Vân Tiên Tử, Chu Trần nghiêm chỉnh, nghiêm túc nói.

"Làm phiền Thánh Tử, không biết thiếp thân cần làm gì?" Thủy Vân Tiên Tử rất cảm động, vô cùng phối hợp, cũng muốn cống hiến một chút sức lực mỏng manh.

"Tiên Tử không cần làm gì, có cần gì ta sẽ dặn dò Tiên Tử, mọi việc cứ giao cho Trần là được." Chu Trần tặng Thủy Vân Tiên Tử một nụ cười yên lòng, sau đó thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ thần thông.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Vô số chưởng ảnh biến ảo, Thủy Vân Tiên Tử chợt thấy toàn thân mát lạnh, vậy mà trong khoảnh khắc đã bị Chu Trần cởi bỏ hết mọi "vũ trang".

"Thánh Tử." Thủy Vân Tiên Tử toàn thân căng cứng, giơ tay che chắn vài chỗ yếu hại trên cơ thể, sợ Chu Trần đột nhiên tấn công trộm.

"Tiên Tử đừng căng thẳng, như vậy mới tiện cho việc trị liệu, Trần sắp bắt đầu trị liệu đây." Chu Trần nắm lấy bàn tay ngọc trắng

nõn của Thủy Vân Tiên Tử từ từ đặt xuống, sau đó để đối phương bày ra tư thế tiện cho việc trị liệu.

Lúc này, ngọc nhan Thủy Vân Tiên Tử đỏ bừng, hai tay buông thõng, đôi chân ngọc trắng nõn, tròn trịa, thẳng tắp mở ra, chờ đợi trị liệu.

"Tiên Tử đã trúng độc, độc đã nhập tủy và các yếu huyệt trên toàn thân." Ánh mắt Chu Trần sáng rực, nhìn thấy dấu vết độc dịch tràn ra từ một yếu huyệt của Thủy Vân Tiên Tử, lập tức bừng tỉnh.

Tâm ma kiếp bao gồm vô số chủng loại, tham sân si hận ái tăng dục.

Tất cả những điều này đều có thể trở thành tâm ma kiếp.

"Vậy phải làm sao?" "Tiên Tử không cần lo lắng, Trần trước tiên sẽ hấp độc liệu thương cho Tiên Tử!" Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ, sau khi dò xét tình trạng độc tố trong huyệt đạo, trong lòng đã có tính toán, khẽ mỉm cười với Thủy Vân Tiên Tử.

Thủy Vân Tiên Tử cắn răng, toàn thân như bị sét đánh.

Độc tố ẩn giấu rất sâu.

Dù Chu Trần thi triển Lôi Quang Như Ý Thủ thần thông thâm nhập túi độc để ép độc cho nàng, vẫn vô cùng khó chịu, giống như hai luồng sức mạnh đang va chạm, đè ép lẫn nhau trong cơ thể.

Oanh!

Trên người Thủy Vân Tiên Tử đột nhiên lộ ra một luồng khí tức cường đại, tâm ma kiếp của nàng lại bộc phát rồi.

Bị Chu Trần bài trừ độc tố mà dẫn phát.

Đây là Sắc kiếp.

Cũng có thể gọi là Tình kiếp.

Sắc mặt Thủy Vân Tiên Tử đột biến, một luồng hấp lực cường đại chợt trào ra, lập tức hút Chu Trần về phía nàng.

Bành!

Đầu Chu Trần va vào người Thủy Vân Tiên Tử.

Và vị trí vô cùng đặc biệt, vừa vặn là huyệt đạo tích tụ kịch độc trong cơ thể Thủy Vân Tiên Tử.

Môi và chóp mũi đồng thời truyền đến một trận xúc cảm mềm mại, ướt át, cùng với mùi hương u nhã thoang thoảng thấm vào tim gan.

Chu Trần không nhịn được mà châm chọc.

"Tiên Tử, Trần vốn dĩ là muốn hấp độc liệu thương cho nàng, nàng xem, nàng lại vội vàng rồi!" Chu Trần thi triển Vô Thượng Thiên Cương Thần Công Cửu Tức Phục Khí, hít sâu một hơi.

Hô.

Hấp.

Đồng tử Thủy Vân Tiên Tử co rụt lại, nàng muốn ngăn cản nhưng đã không kịp, huống hồ lúc này tâm ma tình kiếp bộc phát, thân bất do kỷ.

Thiên Cương thần thông của Chu Trần càng thêm uy lực bất phàm.

Chỉ vài cái.

Túi độc ngưng tụ vô số độc dịch của nàng đã kịch liệt kinh sợ run rẩy dưới thần thông của Chu Trần, độc dịch theo kinh mạch huyệt đạo bị ép ra ngoài cơ thể.

"A a." Ngọc dung Thủy Vân Tiên Tử đỏ bừng, ngẩng cổ thiên nga trắng như tuyết, ba ngàn sợi tóc xanh bay lượn tứ phía, miệng anh đào

nhỏ mở rộng, như thể có thể nuốt vừa một quả trứng gà.

"Tâm ma kiếp của Tiên Tử bộc phát rồi, lại là sắc kiếp vô cùng khủng bố, thời gian cấp bách, ta phải nhanh tay thôi!" Việc bức độc rất khẩn cấp.

Lòng Chu Trần cũng căng thẳng theo, hai tay xoa bóp đùi ngọc của Thủy Vân Tiên Tử, cố định nàng lại, tránh cho nàng cử động lung tung, ảnh hưởng đến việc hắn thi triển thần thông trị liệu.

Thiên Cương thần thông Cửu Tức Phục Khí hấp ra độc dịch.

Bản mệnh thần thông Lôi Quang Như Ý Thủ hỗ trợ xoa bóp huyệt vị, hỗ trợ bức độc.

Trong khi Chu Trần giúp Thủy Vân Tiên Tử độ kiếp, Tử Phủ Thánh Địa đã sớm sôi trào.

Tin Thủy Vân Tiên Tử độ kiếp gặp vấn đề đã truyền ra.

Mọi người bàn tán xôn xao.

Tò mò liệu Thủy Vân Tiên Tử có thể vượt qua kiếp nạn này không.

Đệ cửu kiếp của cường giả Độ Kiếp có thể nói đã cản bước vô số thiên kiêu tuấn kiệt, vượt qua được thì cá chép hóa rồng, trở thành Đại Thừa Bán Tiên, một chân bước vào Tiên đạo.

Không vượt qua được, cơ bản là thân tử đạo tiêu.

"Chu Trần thật sự có thể giúp Thủy Vân vượt qua đệ cửu kiếp sao?" Huyền Cơ Tiên Tử dù là Đại Thừa Bán Tiên, vẫn đầy tò mò, đối với việc Chu Trần giúp Thủy Vân Tiên Tử độ kiếp, nàng bán tín bán nghi.

Thật sự là chuyện quá đỗi kinh người.

Dù điều kiện hà khắc cũng vậy thôi.

Nếu độ kiếp dễ dàng như vậy, Đại Thừa Bán Tiên sẽ không hiếm có đến thế.

Tử Phủ Thánh Địa truyền thừa vô số năm.

Đừng nói Đại Thừa Bán Tiên, ngay cả Tiên nhân phi thăng cũng có mấy vị, nhưng vẫn không có biện pháp giúp cường giả Độ Kiếp vượt qua kiếp nạn.

Cùng lắm cũng chỉ là một số kinh nghiệm và bí pháp có tác dụng phụ trợ, có thể hơi nâng cao tỷ lệ thành công khi độ kiếp.

Loại như Thủy Vân Tiên Tử đã rõ ràng thất bại, Tử Phủ Thánh Địa cũng hoàn toàn bó tay.

Chu Trần nếu thật sự có thể giúp Thủy Vân Tiên Tử nghịch thiên cải mệnh, tuyệt đối là một tráng cử chấn động thiên hạ.

Đến lúc đó, e rằng vô số Tiên Tử Độ Kiếp sẽ chạy đến tìm Chu Trần để độ kiếp.

Đương nhiên.

Chắc chắn cũng sẽ có một số nam tính Độ Kiếp Chân Quân khó độ kiếp không nhịn được mà liều lĩnh, ra tay với Chu Trần, muốn có bí pháp thủ đoạn của hắn, thử xem mình có làm được không.

Giữa sinh tử có đại khủng bố.

Dù Diêu Trì Nữ Đế đã nói, nam nhân không dùng được, nhưng những Độ Kiếp Chân Quân sắp chết kia, chắc chắn sẽ không tin.

Họ chắc chắn sẽ tìm cách thử.

Diêu Trì Nữ Đế cũng biết điều này.

Tuy nhiên, nàng không lo lắng.

So với lợi ích, điểm nguy hiểm này, Chu Trần gánh vác được,

hoàn toàn không đáng kể.

Đối với thực lực thủ đoạn của Chu Trần, Diêu Trì Nữ Đế hiểu biết không ít.

Đừng nói Độ Kiếp Chân Quân, ngay cả Đại Đế cũng không có cách nào với Chu Trần.

"A a a..." Tâm ma kiếp của Thủy Vân Tiên Tử bộc phát, lại được Chu Trần dốc sức thi triển thần thông Cửu Tức Phục Khí hấp độc, giống như hai luồng sức mạnh đang giao chiến trong cơ thể.

Chỉ thấy trong miệng nàng khẽ ngâm "ao ao a a", phượng thể đầy đặn, kiêu hãnh không ngừng run rẩy, mái tóc xanh tung bay từ phía theo cơ thể.

Cuối cùng, Chu Trần ngưng tụ một chỉ lôi đình chí cương chí dương đánh ra.

Sắc kiếp tâm ma kiếp và độc dịch trong túi độc của Thủy Vân Tiên Tử toàn bộ đều bị một chỉ kích hủy.

Tóc dài Thủy Vân Tiên Tử bay lượn, phượng thể chấn động kịch liệt, khí thế như điên cuồng, suýt nữa hất văng Chu Trần ra ngoài.

Chu Trần bất động như núi, rửa mặt một cái, ngẩng đầu nhìn Thủy Vân Tiên Tử, vị Bát Kiếp Chân Quân đã vượt qua tám lần thiên kiếp, sánh ngang với Hoàng giả đỉnh phong này.

Lúc này, vị Độ Kiếp Chân Quân thần thánh cao quý không thể xâm phạm, thánh khiết như tiên tử kia, như thể bị đánh rớt xuống phàm trần, tựa như một tiên tử đã trải qua hồng trần.

"Tiên Tử đỡ hơn chưa?" Chu Trần liếm liếm môi, quan tâm hỏi.

Thơm ngọt ngon miệng.

Thủy Vân Tiên Tử chậm rãi, phượng mâu mê ly, đôi mày nhíu

chặt: “Tâm ma kiếp càng nặng hơn rồi.” “Xem ra Trần phải dùng tuyệt chiêu mới được!” Chu Trần không bất ngờ, đệ cửu kiếp của Độ Kiếp Chân Quân khủng bố đến nhường nào, há lại dễ dàng giải quyết được.

Ánh mắt sâu thẳm mà sáng ngời của hắn nhìn vào trung tâm: “Tiên Tử, ta sắp dùng tuyệt chiêu đây!” “Ân.” Thủy Vân Tiên Tử khẽ hừ một tiếng, nàng sớm đã biết thủ đoạn của Chu Trần, đối với điều này cũng không bất ngờ, đã sớm chuẩn bị.

Ngay lập tức, Chu Trần thi triển ra Vô Thượng Đại Thần Thông “Hòa Giải Tạo Hóa” mà hắn vốn có từ tiên thiên.

Thần thông này có uy lực tạo hóa, thậm chí có thể sáng tạo sinh linh.

Nữ Oa tạo người chính là dùng môn thần thông này.

Chỉ là tu vi Chu Trần chưa đủ, không thể đơn độc thi triển, nhưng dùng để trị liệu Thủy Vân Tiên Tử thì đủ rồi.

Độ kiếp chân quân đệ cửu kiếp ẩn chứa tâm ma kiếp có loại kéo dài rất ngắn, có loại rất dài, thậm chí kéo dài mấy trăm năm cũng không phải là chuyện gì.

Trước khi gặp Chu Trần, Thủy Vân Tiên Tử thực ra đã độ tâm ma kiếp hai mươi mốt năm rồi.

Đáng tiếc vào thời khắc cuối cùng vẫn không thể chống đỡ được.

Nhưng lần này.

Có Chu Trần ở phía sau dốc sức tương trợ, Thủy Vân Tiên Tử vậy mà kỳ tích phát hiện tâm ma kiếp của nàng đang nhanh chóng tiêu tan.

Thực ra sau khi Chu Trần tấn thăng Pháp Tướng, ngưng tụ Tam

Thiên Giới Pháp Tướng cái thế vô địch, xưa nay chưa từng có, Chu Trần đã thay đổi rất nhiều.

Thể chất và thần lực của Chu Trần đều được tăng cường gấp trăm, ngàn lần.

Giờ đây, Chu Trần trợ giúp người khác giác tỉnh huyết mạch, so với trước kia nhẹ nhàng, nhanh chóng hơn gấp ngàn lần.

Hiệu quả trợ giúp Thủy Vân Tiên Tử độ tâm ma kiếp mạnh mẽ như vậy, cũng chính là do điều này.

Tu luyện không biết năm tháng.

Ngày qua ngày.

Thoáng cái tám mươi mốt ngày đã trôi qua.

Thủy Vân Tiên Tử kinh hỉ mở mắt, vốn dĩ nàng đã sắp thất bại, không ngờ vậy mà kỳ tích dưới sự giúp đỡ của Chu Trần đã vượt qua tâm ma kiếp.

"Thánh Tử, cảm ơn chàng, chàng thật sự là phúc tinh của thiếp!" Thủy Vân Tiên Tử mặt đầy phấn chấn, tràn ngập cảm kích.

Gặp được Chu Trần tuyệt đối là chuyện may mắn nhất đời nàng.

Tuy nàng đường đường là Bát Kiếp Độ Kiếp Chân Quân, lại bị một thiếu niên như Chu Trần `chơi đùa`.

Nhưng nàng lại có thể vượt qua tâm ma kiếp.

Cảm thấy rất đáng giá.

Huống hồ sâu thẳm nội tâm nàng có cảm giác như mở ra cánh cửa một thế giới mới.

Thì ra ngoài tu luyện thành tiên, còn có một loại thành tiên chi pháp khác.

Tám mươi mốt ngày này, nàng cảm giác mình như vũ hóa thăng tiên, đi đến thế giới Cực Lạc Tây Phương.

Thì ra trên đời này cũng không chỉ có tu luyện, còn có...

Ong.

Giữa thiên địa một luồng khí cơ vô danh dũng động, vô tận mây đen bao phủ, thoáng chốc đã hình thành một đám mây dày đặc trên không Tử Phủ Thánh Địa.

Trong đám mây, lôi đình vạn quân, điện hồ lóe sáng, gió nổi mây vần, động tĩnh của nó thậm chí còn lớn hơn cả khi Chu Trần tấn thăng Pháp Tướng trước đó.

Động tĩnh này thậm chí còn chấn động toàn bộ Đông Hoang, vô số sinh linh hoảng sợ, tựa như đại kiếp diệt thế!

"Đây là...

Bán Tiên Kiếp!?" Huyền Cơ Tiên Tử chợt mở mắt, nhìn về phía Hồng Trần Phong, chấn động nói: "Chu Trần vậy mà thật sự đã trợ giúp Thủy Vân vượt qua tâm ma kiếp sao?" Nhưng vượt qua tâm ma kiếp, chỉ tương đương với thành công một nửa khi độ kiếp.

Kiếp lôi cuối cùng này cũng vô cùng khủng bố.

Không biết bao nhiêu cường giả đã vượt qua tâm ma kiếp lại chết dưới kiếp lôi.

Có thể thật sự cá chép hóa rồng hay không, còn phải xem Thủy Vân có thể vượt qua kiếp lôi không.

Không vượt qua được, vạn sự đều tan!

"Là Thủy Vân!" Diêu Trì Nữ Đế và Tử Cực Đại Đế vừa kinh vừa mừng, tuy Thủy Vân vẫn chưa vượt qua kiếp lôi, nhưng ít nhất đã có hy vọng.

Một khi vượt qua kiếp lôi, đó chính là Đại Thừa Bán Tiên a!

Tử Phủ Thánh Địa của nàng sẽ lại thêm một cự đầu.

"Đi đi, cứ dốc sức liều một phen, ta sẽ luôn ở phía sau ủng hộ nàng, dốc sức đỡ nàng, làm hậu thuẫn kiên cường nhất cho nàng!" Chu Trần xoa xoa gò má trắng nõn của Thủy Vân Tiên Tử, cuối cùng hôn lên môi nhỏ hồng nhuận của nàng một cái, cổ vũ sĩ khí nói.

Chương 209

"Thiếp biết rồi, tiểu nam nhân của thiếp!" Thủy Vân Tiên Tử khẽ cười duyên, cuối cùng tặng Chu Trần một nụ hôn thơm, rồi quay người rời đi, trong lòng không nhịn được mà thầm châm chọc: "Còn hậu thuẫn kiên cường nhất sao?

Chẳng phải là mông ư?" Đúng là một kẻ khiến người ta mê luyến...

"Không biết Thủy Vân Tiên Tử có thể vượt qua kiếp lôi cuối cùng không?" Nhìn Thủy Vân bay lên không trung, hóa thành tiên tử lạnh lùng thánh khiết, Chu Trần tràn đầy kỳ vọng.

Kiếp lôi này hắn cũng không giúp được gì, chỉ có thể dựa vào chính Thủy Vân Tiên Tử.

Theo Thủy Vân Tiên Tử bay lên không trung, vô số tu luyện giả của Tử Phủ Thánh Địa và Tử Phủ Thành cuối cùng cũng nhìn thấy người độ kiếp.

"Là Thủy Vân Tiên Tử!" "Thủy Vân Tiên Tử đây là sắp độ Bán Tiên Kiếp rồi a!" "Chẳng lẽ ta sẽ chứng kiến sự ra đời của một Đại Thừa Bán Tiên?" "Hy vọng Thủy Vân Tiên Tử có thể thành công vượt qua, tiên phúc vĩnh hưởng, vạn thọ vô cương!" Vô số tu luyện giả ánh mắt sáng rực.

Đây là Bán Tiên Kiếp đó.

Một khi vượt qua, đó chính là Đại Thừa Bán Tiên đứng trên đỉnh phong nhân đạo, cường giả chí tôn sánh ngang Đại Đế.

Từng đạo lôi đình tím ngắt dũng động trong đám mây lôi dày đặc, thiên uy đáng sợ khiến vô số tu luyện giả linh hồn chao đảo như muốn

rơi xuống, tâm thần đều run rẩy.

"Kiếp lôi khủng bố quá!" "Cảm giác tùy tiện một luồng thôi, cũng có thể đánh ta thành tro bụi!" Đừng nói tu luyện giả bình thường, ngay cả Độ Kiếp Chân Quân như Bách Hoa Tiên Tử cũng cảm thấy kinh sợ.

Thật sự quá mạnh rồi.

Không hổ là Bán Tiên Kiếp.

Tóc Thủy Vân Tiên Tử đen nhánh, đổ xuống như thác nước, cài trâm cài tóc vàng lấp lánh, mỗi bước đi đều rung chuyển, châu ngọc quấn quanh kim lưu quang, tua dài đung đưa.

Cơ thể mềm mại, trưởng thành đầy đặn, kiêu hãnh của nàng đứng ngạo nghễ trong hư không, đôi mắt đẹp sâu thẳm trong suốt long lanh sắc bén kiên định, không thành công thì thành nhân.

Chỉ tiến không lùi!

Y phục nàng phấp phới, tay áo bay lượn, trực diện biển lôi đầy trời, phong thái tuyệt thế, khiến vô số nam nhân tâm thần xao động, nhiệt huyết sôi trào.

Hận không thể xông lên cùng nàng kề vai chiến đấu, dù có chết cũng cam tâm tình nguyện.

Oanh long long!

Từng đạo lôi đình to lớn như núi đổ xuống.

Đợt đầu tiên liên tục chín đạo kiếp lôi.

Một đạo mạnh hơn một đạo.

Thủy Vân Tiên Tử thi triển các loại thủ đoạn cường đại, tuy có chút chật vật, nhưng không hề hấn gì mà vượt qua.

Đợt thứ hai vẫn là chín đạo kiếp lôi, nhưng uy lực hiển nhiên tăng cường rất nhiều.

Thủy Vân Tiên Tử vẫn vượt qua, chỉ là bị thương một chút, liền vội vàng nuốt vài viên đan dược khôi phục.

Đợt kiếp lôi thứ ba lại đến.

Thủy Vân Tiên Tử gian nan chống đỡ, cuối cùng cũng vượt qua, nhưng thương thế càng nặng hơn, liền vội vàng nuốt một lọ lớn đan dược.

Lòng mọi người đều không khỏi thót lại, vô cùng căng thẳng, giống như chính mình đang độ kiếp.

Bán Tiên Kiếp là Thất Cửu Thiên Kiếp.

Tức là tổng cộng có bảy đợt kiếp lôi.

Còn bốn đợt.

Hơn nữa càng về sau, uy lực kiếp lôi càng mạnh.

Đợt kiếp lôi thứ tư hạ xuống.

Thủy Vân Tiên Tử mất một cánh tay.

Rắc rắc.

Lòng mọi người như bị một bàn tay lớn siết chặt, nắm đấm siết chặt, ngón tay trắng bệch, chết lặng nhìn chằm chằm bầu trời.

Thủy Vân Tiên Tử không ngừng nuốt đan dược, mọc lại một cánh tay mới.

Thế nhưng đợt kiếp lôi thứ năm hạ xuống, Thủy Vân Tiên Tử chỉ còn lại một cái đầu.

Nàng khôi phục lại nhục thân, nhưng khí tức đã suy yếu vô số lần.

“Thủy Vân e rằng không vượt qua được rồi!” Huyền Cơ Tiên Tử

trong lòng than thở, nàng là Đại Thừa Bán Tiên, từng vượt qua Thất Cửu Bán Tiên Kiếp, biết uy lực của hai đợt kiếp lôi cuối cùng.

Mới chỉ đợt thứ năm, nhục thân Thủy Vân Tiên Tử đã gần như tan biến.

Làm sao có thể chống đỡ được hai đợt cuối cùng?

Quả nhiên, khi đợt kiếp lôi thứ sáu hạ xuống, đạo kiếp lôi đầu tiên đã làm tan biến nhục thân của Thủy Vân Tiên Tử.

Thân thể mọi người run lên, mắt trợn tròn, nín thở.

Chỉ thấy Thủy Vân Tiên Tử chỉ còn lại một đạo tàn hồn.

Oanh long!

Đạo kiếp lôi thứ hai không chút lưu tình hạ xuống.

Tàn hồn Thủy Vân Tiên Tử tan biến.

"A!" Vô số tu luyện giả kinh hô, cảm thấy một trận đau lòng.

"Thủy Vân Tiên Tử cứ thế mà mất rồi sao?" "Mười vạn năm khổ tu, một sớm tan thành mây khói?" "Thật sự quá tiếc nuối!" "Ô hô ai tai!" "Đau xót ta thay!" "Ô ô, Thủy Vân Tiên Tử mất rồi!" "Nữ thần của ta...." Vô số nam nhân ngưỡng mộ Thủy Vân Tiên Tử đấm ngực dậm chân, đau lòng thấu xương, đau đến mức không thể thở nổi.

Hồng Trần Phong.

Chu Trần, người đã có 'giao lưu sâu sắc' với Thủy Vân Tiên Tử, lại không hề có chút đau buồn nào, chỉ có chút cảm khái.

"Bán Tiên Kiếp quả nhiên lợi hại!

Hèn chi đã cản bước vô số Độ Kiếp Chân Quân, vô số thiên kiêu tuấn kiệt vẫn lạc dưới kiếp nạn!" Hắn nguyên thần đến trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Linh hồn của Thủy Vân Tiên Tử, hoặc dùng Chân Linh để hình dung càng chính xác hơn.

Phong Nguyệt Bảo Giám bảo tồn thực ra là Chân Linh.

Dù hồn phi phách tán, Chân Linh vẫn tồn tại.

Giống như tu sĩ Hóa Thần, nguyên thần của họ dù không có nhục thân cũng có thể tồn tại, còn có thể đoạt xá trọng sinh.

Nếu Phong Nguyệt Bảo Giám chỉ có thể bảo tồn linh hồn, vậy còn ý nghĩa gì nữa?

"Thủy Vân Tiên Tử thiện về Thủy Chi Đạo và Vân Chi Đạo, Thủy Bộ Thiên Tôn là Mộ Linh Nhi rồi, chỉ có thể phong Thủy Bộ Đại Thần, vậy thì phong Vân Bộ Thiên Tôn là được!" Chu Trần lập tức có quyết định.

Hắn nhìn Chân Linh của Thủy Vân Tiên Tử đang cuộn mình ngủ say như trẻ thơ, lớn tiếng nói: "Thủy Vân Tiên Tử, tiến lên nghe phong!" Âm thanh vừa dứt, Thủy Vân Tiên Tử giật mình tỉnh dậy, bị một luồng lực vô hình nâng đến trước mặt Chu Trần, khẽ khom người.

"Phong Thủy Vân Tiên Tử làm Vân Bộ Thiên Tôn, phong hiệu Thủy Vân Thiên Tôn!" Chu Trần khẩu hàm thiên hiến, tựa như âm thanh đại đạo, vang vọng khắp không gian Phong Nguyệt Bảo Giám, vang vọng không ngừng, kéo dài bất tận.

Tử bảo vật ngưng tụ từ Phong Nguyệt Bảo Giám, Phong Nguyệt Đồ Lục tựa như Phong Thần Bảng sáng rực rỡ, một đạo vân khí thô tráng từ trời giáng xuống, nhập vào Chân Linh của Thủy Vân Tiên Tử.

Chân Linh Thủy Vân Tiên Tử chấn động, trong miệng phát ra một tiếng rên rỉ mê đắm lòng người, vô số vân khí hà quang vì nàng tái tạo thần khu, tu vi một bước đạt tới cảnh giới Đại Thừa.

Ong!

Thủy Vân Tiên Tử mở mắt, cảm nhận sức mạnh mênh mông cuồn cuộn của bản thân và thiên phú khủng bố của Vân Chi Đạo, không khỏi chấn động.

"Ta không chết?

Đây chính là thủ đoạn cuối cùng của Thánh Tử?" Thủy Vân Tiên Tử ánh mắt sáng rực, mắt ba lưu chuyển, chấn động mà cảm kích nhìn Chu Trần: "Đa tạ Thánh Tử, ân tái tạo của Thánh Tử, thiếp thân vĩnh viễn khó báo đáp, từ nay về sau, dù làm trâu làm ngựa cũng xin thị phụng công tử, để báo đáp ân tái tạo của công tử!" Nàng vốn tưởng mình đã chết, không ngờ lại còn trọng sinh, hơn nữa còn tiến thêm một bước, tiền đồ vô lượng, loại tâm tình này, người chưa từng trải qua tuyệt đối không thể nào lĩnh hội.

Đại hỉ đại bi, tuyệt xử phùng sinh, chẳng qua cũng chỉ là như thế.

"Không cần khách khí, ta chỉ thích cưỡi ngựa bắn tên!" Tuy rất muốn, nhưng hắn vẫn nói: "Chính hảo nàng hiện giờ ra ngoài, cùng nhau độ kiếp đi!" "Ân!" Thủy Vân Tiên Tử lập tức rời khỏi Phong Nguyệt Bảo Giám, xuất hiện tại vị trí độ kiếp ban đầu.

Kiếp lôi vừa định tiêu tan lại lần nữa ngưng tụ, từng đạo lôi đình ầm ầm hạ xuống.

"Ân?" "Chuyện gì thế này?" "Thủy Vân Tiên Tử vẫn chưa chết!" Vô số tu luyện giả trợn tròn mắt, Huyền Cơ Tiên Tử và Tử Cực Đại Đế cũng cùng vẻ mặt nghi hoặc.

Vừa rồi họ rõ ràng thấy Thủy Vân Tiên Tử đã vẫn lạc.

Kết quả bây giờ lại lành lặn xuất hiện, hơn nữa tu vi đại tiến.

Cái quái gì thế này?

Hơi giống Tán Tiên, nhưng lại không giống lắm.

Thật khiến người ta trăm mối không giải được!

"Vậy mà lại trực tiếp thành Thần Đạo Đại Thừa rồi sao?" Diêu Trì Nữ Đế trong lòng chấn động, nàng biết Chu Trần có bảo vật đặc thù có thể bảo vệ nữ nhân của hắn không chết, và trọng tu Thần Đạo.

Ví dụ như Tần Hồng Ngọc, Ly Trường Hận và các nữ nhân khác chính là như vậy.

Vừa rồi Thủy Vân Tiên Tử vẫn lạc, nàng không hề đau buồn, nàng biết đối phương không thật sự vẫn lạc.

Nhưng nàng làm sao cũng không ngờ tới, Thủy Vân Tiên Tử vậy mà trong nháy mắt khôi phục toàn bộ tu vi, thậm chí còn vượt xa trước kia, điều này thật quá mức.

"Nếu nàng mà làm cái đó với Chu Trần, rồi chết đi, có trực tiếp thành thần không?" "A a a, Diêu Trì a Diêu Trì, ngươi đang nghĩ gì vậy..." Diêu Trì Nữ Đế vội vàng xua đuổi ý niệm hoang đường trong đầu, nhưng nghĩ đến tên nghịch đồ chuyên gia khi sư diệt tổ, không khỏi hai chân khẽ khép lại.

Oanh long long!

Thủy Vân Tiên Tử tu vi bạo trướng, đặc biệt là có thêm thiên phú cường đại gia trì sau khi được phong thần, lần này nhẹ nhàng vượt qua kiếp lôi.

Chớp mắt.

Thiên địa chấn động, từng đạo thất thải hà quang dũng mãnh tới.

Thiên hoa loạn trụy.

Địa dũng kim liên.

Trong vạn trượng thất thải hà quang, Thủy Vân Tiên Tử thản

nhiên đứng đó, một bộ cung trang gấm vóc, tiên quang lượn lờ, không vướng chút khí tức phàm trần, không nhiễm khói lửa nhân gian.

Tại mi tâm nàng sinh ra một đạo vân văn, đây là dấu hiệu sau khi được phong làm Vân Bộ Thiên Tôn, Thủy Vân Nữ Thần, ẩn chứa bản nguyên Vân Đạo, phát ra tiên quang trong suốt, tô điểm cho nàng vô tận vẻ thần tú.

Cả người nàng đứng đó, khiến thiên địa đều ảm đạm vô quang, khiến vạn vật đều mất đi sắc thái.

"Thủy Vân Tiên Tử thành tiên rồi!" "Đẹp quá!" "Có thể tận mắt chứng kiến Thủy Vân Tiên Tử thành tiên, đời này cũng coi như đáng giá!" "Thật muốn ôm đùi!" "Muốn liếm ngón chân Tiên Tử!" Vô số tu luyện giả tâm thần xao động, lòng ngưỡng mộ, Đại Thừa Bán Tiên ở phàm gian đã có thể xưng là Tiên nhân.

Chu Trần ánh mắt sáng rực, đây là nữ nhân của hắn.

Vị Đại Thừa Bán Tiên đầu tiên.

Thủy Vân Tiên Tử lúc này thật sự đẹp đến kinh người, nàng đứng đó, từng cử chỉ đều gần như đạt đến cảnh giới Đạo, phô bày ra một vẻ đẹp cử thế vô song.

Chu Trần chỉ muốn ghì chặt nàng vào lòng, tận hưởng hương thơm.

"Chúc mừng Thủy Vân sư muội tấn thăng Đại Thừa, Tiên Đạo đáng mong chờ, đáng mừng đáng vui!" Tử Cực Đại Đế, Huyền Cơ Tiên Tử và Diêu Trì Nữ Đế tiến lên chúc mừng.

Thủy Vân Tiên Tử tấn thăng Đại Thừa, liền là sự tồn tại cùng cấp bậc với họ, không còn luận theo quan hệ trước đó, mà là xưng hô sư huynh sư muội.

"Đa tạ Tử Cực sư huynh, Diêu Trì sư tỷ, Huyền Cơ sư tỷ." Thủy

Vân Tiên Tử lúc này mừng không xiết, tấn thăng Đại Thừa có thể nói là nguyện vọng lớn nhất đời nàng, còn về thành tiên?

Trên đời có mấy người có thể thành tiên?

Nàng trước đây căn bản chưa từng nghĩ tới.

Nhưng lần này độ kiếp thất bại, gặp được Chu Trần, sau khi trọng hoạch tân sinh, không những tu vi đại tiến, còn tái tạo thần khu, thiên phú tư chất bạo trướng.

Nói không chừng tương lai thật sự có thể thành tiên thành thần.

Nàng cảm nhận ánh mắt nóng rực của Chu Trần nhìn mình, như thể hắn muốn lập tức cởi bỏ y phục nàng, tận tình thưởng thức.

Thủy Vân Tiên Tử cùng ba người giao lưu vài câu, liền chuẩn bị quay về để khao thưởng tên tiểu phôi đản Chu Trần kia.

Nàng có được ngày hôm nay, hoàn toàn nhờ Chu Trần.

Đối diện với ánh mắt nóng bỏng như muốn ăn tươi nuốt sống của Chu Trần, Thủy Vân Tiên Tử vẫn ung dung và tĩnh lặng, như hóa thân của nữ thần ở nhân gian, cao không thể với, đẹp không tỳ vết, rực rỡ không gì sánh được.

Nhưng hắn còn chưa từng thử qua Đại Thừa Bán Tiên.

Nàng giơ bàn tay ngọc trắng nõn, mềm mại như xuân măng lên, đột nhiên ra tay, vậy mà ôm Chu Trần vào lòng.

Cảm nhận bộ ngực mềm mại của Đại Thừa Bán Tiên mà vô số đế vương tướng lĩnh, thậm chí Võ Đạo Hoàng giả, Độ Kiếp Chân Quân trên thế gian cũng không thể cảm thụ được, Chu Trần trong lòng đắc ý, vô cùng sảng khoái.

Hô!

Hấp!

Chu Trần một bước nhanh nhẹn đến trước mặt Thủy Vân Tiên Tử, khẽ vuốt mái tóc đen nhánh mượt như lụa của nàng, từng trận hương thơm truyền đến, không khỏi hít sâu một hơi, khí tức u hương say đắm lòng người.

Ngón tay Chu Trần lướt qua mái tóc sáng bóng thơm ngát của nàng, sau đó tiến lên, lướt qua gò má trắng trong, mịn màng của nàng, ánh mắt sáng rực.

Hắn cảm thấy vừa khát vừa đói.

"Thủy Vân, trên người nàng thật thơm!" Khiến yết hầu không ngừng nuốt nước bọt.

Như thể mỹ vị tuyệt trần nhất thế.

Ngọc dung phong hoa tuyệt đại của Thủy Vân Tiên Tử mang theo nụ cười rạng rỡ, đôi mắt đẹp trong suốt long lanh nhu tình như nước si mê nhìn vào mặt Chu Trần, tay ngọc khẽ vuốt gương mặt tuấn mỹ cương nghị của Chu Trần.

"Thơm đến mức nào?" Chảy nước miếng ba tấc.

Chẳng mấy chốc.

Không có Chu Trần, nàng đã độ kiếp thất bại, e rằng rất nhanh đã thân tử đạo tiêu, càng đừng nói tấn thăng Đại Thừa, tiên thần có thể mong đợi.

Nhưng Chu Trần càng muốn kéo tiên tử thánh khiết này vào hồng trần vạn trượng, khiến toàn thân nàng nhuốm bùn nhơ, nhuộm thành màu sắc của hắn.

Tấn thăng Đại Thừa là đại sự, Diêu Trì Thánh Địa tất nhiên phải vì nàng cử hành một buổi khánh điển long trọng.

Đến lúc đó, các Đại Đế, Đại Thừa Bán Tiên từ khắp các phương

cơ bản đều sẽ đến.

Ân nhỏ giọt, báo đáp suối vàng!

Thủy Vân Tiên Tử lấy cớ bế quan củng cố tu vi, để bọn họ toàn quyền an bài.

Bóng dáng Chu Trần cũng xuất hiện tại Thủy Vân Phong.

Thủy Vân Tiên Tử đứng bên bờ hồ sen, ưu nhã mà tĩnh lặng, y phục trắng như tuyết bay lượn, phác họa thân hình thon dài xinh đẹp không chút tỳ vết, trên gò má trắng trong có một loại ánh sáng khiến người ta tự cảm thấy xấu hổ.

Nàng tĩnh lặng đứng đó, mang theo một loại khí tức tường hòa và thần thánh, không cho phép phàm nhân ô uế, xa xăm như tiên tử trong Thiên Khuyết.

Thủy Vân Tiên Tử một sớm cá chép hóa rồng, tâm tình sảng khoái, khẽ cười duyên.

Hương khí xông mũi, hương mềm mại tràn ngọc.

Chu Trần hít sâu một hơi u hương xông thẳng vào mũi, hai tay thuận thế thi triển chiêu Đại Thần Thông Hàng Long Phục Hổ mà nắm lấy.

Nhìn thấy đồ ăn thức uống, đặc biệt là món ngon mỹ vị đủ cả sắc hương vị, làm sao còn nhịn được, liền lập tức thỏa thích ăn uống.

Con cá chép vàng lớn trong ao đang bơi lượn nhàn nhã, tự tại, đột nhiên như bị kinh hãi, lao mạnh xuống sâu trong hồ sen, làm dậy lên từng đóa hoa nước trong suốt.

“Ăn chậm thôi.” Thủy Vân Tiên Tử khẽ cười duyên, vô cùng động lòng người, toát ra một vẻ rạng rỡ kinh người, phong tình trong khoảnh khắc, khiến cả người đá cũng phải xao động.

“Muốn ăn!” Trên không trung vậy mà lại đổ mưa phùn lất phất, từng hạt mưa nhỏ từ trời rơi xuống, rơi vào hồ sen bên cạnh, mặt hồ vốn tĩnh lặng chợt gợn lên từng lớp sóng gợn.

Gió nhẹ thổi qua, sóng nước lay động, hoa sen lay chuyển, hương thơm xộc vào mũi.

Chương 210

Nước hồ sen trong vắt trong suốt, bên trong không chỉ có lá sen xanh um và sen hồng đang nở rộ, mà còn có một con cá chép vàng lớn.

"Trời mưa rồi!" Chu Trần ngẩng đầu, nhìn mưa phùn lất phất trên trời và hồ sen.

"Thiên nhai tiểu vũ nhuận như tô, thảo sắc diêu khán cận khước vô.

Tối thị nhất niên xuân hảo xứ, tuyệt thắng yên liễu mãn hoàng đô." Nói chuyện giữa chừng, Chu Trần thấy con cá chép vàng lớn đã chui sâu vào nước hồ lại vẫy đuôi chui ra, một cái vẫy đuôi của cá chép, vậy mà lại nhảy khỏi hồ, há miệng cắn một cánh hoa sen hồng.

"Thủy Vân, con cá chép vàng trong hồ của nàng còn ăn cánh sen ư!" Chu Trần kinh ngạc nói.

"Hoa sen này là cực phẩm linh thực vật, cá chép vàng đương nhiên sẽ ăn!" "Có lý!" Chu Trần gật đầu, hoa sen này không phải phàm phẩm, đừng nói cá chép vàng, ngay cả hắn cũng muốn ăn rồi.

Đặc biệt là dưới màn mưa xuân lãng đãng, trên những đóa sen trong hồ đầy những giọt sương trong suốt, làm tôn lên vẻ kiều diễm ướt át của cánh sen hồng.

"Tiên Tử, ta cũng muốn nếm thử hương vị cánh sen trong hồ nhà nàng, còn cả hạt sen trên đài sen nữa." Chu Trần khẩu thiệt sinh tân, không nhịn được nói.

"Chu Lang, sen hồng và hạt sen này thực ra hương vị bình thường thôi, đừng ăn thì hơn!" "Sao?

Tiên Tử còn luyến tiếc ư?" Chu Trần nhíu mày, cố chấp nói: "Tiên

Tử không muốn, vậy Trần đành tự mình động thủ hái vậy!" "Đừng, không được ăn." Thủy Vân Tiên Tử muốn ngăn cản nhưng đã không kịp.

Chu Trần đã cúi người sáp vào giữa hồ sen, nơi có một đóa sen hồng đang nở rộ, dưới sự tư nhuận của mưa xuân, sen hồng kiều diễm ướt át.

Ngón tay Chu Trần khẽ chạm vào một cánh hoa sen hồng, thấm chút mưa xuân vừa rơi, đưa lên môi nhẹ nhàng liếm một cái, khen ngợi: "Không hổ là cực phẩm linh thực vật, giọt mưa vừa rơi xuống được sen hồng tư nhuận, thật là ngọt ngào ngon miệng!

Không biết nên nói là mưa xuân tư nhuận sen hồng, hay sen hồng tư dưỡng mưa xuân." Nói rồi, Chu Trần một ngụm cắn một cánh hoa sen hồng, không thể không nói sen hồng cực phẩm linh thực vật này đúng là phi phàm, đầy đặn mọng nước, thơm ngọt ngon miệng, hương thơm ngào ngạt.

Ăn cánh sen, Chu Trần lại hái một hạt sen hồng, thỏa thích ăn uống.

"Ai..." Thủy Vân Tiên Tử trong lòng than thở, vô lực ngăn cản, chỉ đành mặc cho Chu Trần 'phá hoại' sen hồng của nàng.

Cá chép vàng trong hồ thấy Chu Trần, sợ hãi trực tiếp chui sâu vào hồ sen, ẩn mình trong bụi sen.

Chu Trần thấy vậy lòng mừng rỡ, cũng lao đầu vào hồ sen.

"Đừng!" Thủy Vân Tiên Tử vươn tay kéo Chu Trần lại, nhưng không giữ được, mắt trừng trừng nhìn Chu Trần lao đầu xuống sâu trong hồ nước.

Nước hồ vậy mà lại ấm áp.

Giống như suối nước nóng vậy.

Hơn nữa tràn ngập linh khí vô tận.

"Đây e rằng không phải là Linh Tuyền?" Chu Trần thầm than thở, cẩn thận cảm nhận một phen, liền theo dấu vết của cá chép vàng, đuổi theo vào bụi sen.

Trong hồ, hoa sen và lá sen đan xen chằng chịt, nhưng lại không cản được Chu Trần.

Chu Trần dùng sức mạnh cơ thể, liền lao đầu vào.

Cá chép vàng thấy Chu Trần đuổi tới, sợ hãi lao thẳng xuống dưới đất, biến mất không thấy tăm hơi.

"Chạy đi đâu!" Chu Trần hôm nay đã quyết tâm phải ăn được con cá chép vàng béo tốt này, liền theo đó lao thẳng xuống dưới đất.

Dưới đất đầy bùn nước.

Chu Trần mất dấu cá chép vàng.

"Nó đi đâu rồi nhỉ?" Ánh mắt quét qua, Chu Trần không chút chần chừ, trực tiếp men theo cái lỗ vẫn đang phun trào từng đợt bùn nước, lao thẳng vào.

Hắn đoán cá chép vàng chắc chắn ở bên trong.

Thủy Vân Tiên Tử vô cùng sốt ruột, muốn gọi Chu Trần ra ngoài, nhưng Chu Trần hai tai không nghe, một ý cố chấp, làm cho hồ sen của nàng thành một mớ hỗn độn, nhưng lại không có cách nào, chỉ đành trừng mắt nhìn Chu Trần lao xuống đáy hồ sen.

Lớp bùn ẩm ướt trơn trượt lập tức bao phủ toàn thân, một mảng tối đen, Chu Trần cảm giác xung quanh đều là một mảng mềm mại, không có chỗ nào để mượn lực, hơn nữa từng đợt bùn nước không ngừng dũng tới từ phía trước.

Chu Trần từ trước đến nay càng bị kẹt càng mạnh, toàn thân sức

mạnh trỗi dậy, dốc sức vặn vẹo thân thể vài cái, liền cường hành chui xuống.

Sau khi lặn xuống một đoạn khoảng cách, phía trước truyền đến một trận cảm giác cản trở, Chu Trần lao đầu vào một lớp tường đá.

Thì ra dưới lớp bùn lắng đọng ở đáy hồ sen có một lớp đá ngầm.

Giữa lớp đá ngầm có một cái lỗ nhỏ không quy tắc, từng đợt bùn nước chính là từ trong lỗ dũng ra, con cá chép vàng kia hẳn cũng chui xuống dưới đó trốn rồi.

Chu Trần vươn tay sờ sờ, phát hiện lớp đá ngầm này rất mỏng manh, thế là dùng sức mạnh, liền cứng rắn đột phá, chui xuống.

Chu Trần tiếp tục đi xuống, không còn gặp trở ngại nào nữa, nhưng lại không nhìn thấy con cá chép vàng kia.

Hắn một đường trượt xuống hơn hai mươi trượng, đến một không gian ẩm ướt mà ấm áp, nơi đây khắp nơi đều là linh tuyền ấm áp, dường như suối nguồn chính là ở phía dưới.

Linh tuyền ấm áp dũng mãnh không ngừng phun trào, Chu Trần ghé đầu vào chỗ suối nguồn, tắm rửa một phen, gội một cái nước nóng.

"Thoải mái!" Hồng Trần Phong của Chu Trần cũng có ôn tuyền linh tuyền, nhưng cảm giác khác xa linh tuyền dưới hồ sen của Thủy Vân Tiên Tử.

"Sau này nhất định phải thường xuyên đến chỗ Thủy Vân Tiên Tử này ngâm ôn tuyền!" Chu Trần vùi đầu vào suối nguồn, mặt đầy vẻ hưởng thụ, ở lại nơi này, không chỉ ấm áp, mà còn linh khí dồi dào, hắn còn không muốn rời đi nữa.

Thật là một nơi tốt.

Hắn thật sự muốn ở lại đây cả đời.

Thủy Vân Tiên Tử nhìn Chu Trần làm hồ sen của nàng thành một mớ hỗn độn, còn chui vào suối nguồn dưới đất không chịu ra, không khỏi vô cùng sốt ruột.

"Chu Lang, đừng đùa nữa, mau ra đi, dưới đó không có cá chép vàng..." Cùng lúc đó, tin tức Thủy Vân Tiên Tử độ kiếp thành công, trở thành Đại Thừa Bán Tiên, như một cơn bão cấp mười hai càn quét Đông Hoang, thậm chí cả Thiên Nguyên Đại Lục.

Đại Thừa Bán Tiên hoặc Đại Đế, mỗi người đều là cường giả chí tôn đứng trên đỉnh phong nhân gian.

Sự ra đời của mỗi người đều là một sự kiện lớn chấn động thiên hạ.

"Thủy Vân Tiên Tử độ kiếp thành công, tấn thăng Đại Thừa Tiên Tử, như vậy Tử Phủ Thánh Địa liền có bốn vị cường giả chí tôn!" "Nghe nói Thủy Vân Tiên Tử vốn dĩ đã sắp thất bại trong tâm ma kiếp, suýt chút nữa thân tử đạo tiêu, là Thánh Tử đã cứu vãn cục diện, trợ giúp Thủy Vân Tiên Tử vượt qua tâm ma kiếp!" "Thánh Tử thật là bá đạo!" "Vừa nãy tôi thấy Thủy Vân Tiên Tử không phải đã độ kiếp thất bại, bị kiếp lôi đánh cho hồn phi phách tán rồi sao?

Sao lại đột nhiên vượt qua thiên kiếp rồi?" "Chúng ta thấy Thủy Vân Tiên Tử hồn phi phách tán, nhưng thực tế Thủy Vân Tiên Tử hẳn không sao, chỉ là cảnh giới của chúng ta chưa đủ, không thể nhìn thấy tình huống chân thật nhất!" "Bất kể thế nào, Thủy Vân Tiên Tử vượt qua thiên kiếp, trở thành Đại Thừa Bán Tiên, cũng coi như đáng mừng đáng vui!" "Thủy Vân Tiên Tử có thể vượt qua kiếp nạn này, công lao của Thánh Tử thật không thể mai một!" "Đúng vậy!" "Không biết Thánh Tử đã giúp Thủy Vân Tiên Tử vượt qua kiếp nạn này bằng cách nào?" "Đương nhiên là: Ta dùng một thương nhập tiên cung, trợ

nàng đăng lâm vị thần tiên Đại Thừa!" "Tiên cung này có chính đáng không?" "Ta biết." "Đó là Thủy Vân Tiên Cung." "Lại xưng Thủy Vân Tử Cung." "Tất cả im miệng!" "Tiên nhân không thể sỉ nhục!" "Các ngươi muốn chết sao?" Trong vô số lời bàn tán, một tin tức rất nhanh truyền khắp Đông Hoang.

Một năm sau, khánh điển Đại Thừa của Thủy Vân Tiên Tử sẽ được tổ chức tại Tử Phủ Thánh Địa.

Từng phong thiệp mời từ Tử Phủ Thánh Địa được gửi đi khắp các phương.

Đối với những điều này, Thủy Vân Tiên Tử không quan tâm, cũng không rảnh để bận tâm.

Chu Trần đang giúp nàng củng cố tu vi, ở phía sau dốc sức ủng hộ, dốc sức đỡ Thủy Vân Tiên Tử.

Hồng Trần Phong.

Bách Hoa Tiên Tử và Diệu Dục Cung Chủ ngồi đối diện nhau, thưởng trà luận đạo.

Hai người đã nửa tháng không gặp Chu Trần rồi.

Thậm chí từ khi Thủy Vân Tiên Tử độ kiếp xong, họ đã không gặp Chu Trần nữa.

Chu Trần cũng không quay về Hồng Trần Phong.

"Đại Thừa Tiên Tử thơm đến vậy sao?" Ánh mắt Bách Hoa Tiên Tử và Diệu Dục Cung Chủ u u, họ không cần nghĩ cũng biết Chu Trần chắc chắn đã đến Thủy Vân Phong rồi không ra nữa.

Đã nửa tháng rồi.

Nhưng Đại Thừa Tiên Tử quả thực rất thơm!

"Phong Nguyệt tông sư hào ngọc thông, đa thì bất hạ thủy vân

phong.

Khả liên tam thiên dương xuân vũ, khuynh nhập liên hoa lưỡng biện trung.” Trong khi Đông Hoang đại địa đang sôi trào vì Thủy Vân Tiên Tử tấn thăng Đại Thừa.

Thập Vạn Đại Sơn.

Đây là một dãy núi liên miên vô tận, chiếm đến một phần năm diện tích Đông Hoang, trải dài khắp Đông Vực, Trung Châu và Tây Vực.

Nơi đây sinh sống vô số yêu tộc.

Khổng Tước Sơn Mạch.

Đây là địa bàn của Khổng Tước nhất tộc, Khổng Tước nhất tộc là một nhánh của Phượng Hoàng nhất tộc, cũng coi như một chi yêu tộc thực lực phi phàm.

Tuy nhiên, từ khi tiên tổ Khổng Tước Yêu Đế vẫn lạc, không còn Yêu Đế nào ra đời nữa, nhưng trong tộc vẫn còn hai vị Yêu Hoàng.

Một vị là tộc trưởng Khổng Tước hiện tại, cường giả Yêu Hoàng đỉnh phong.

Một vị là Khổng Tước công chúa, đã giác tỉnh huyết mạch Yêu Đế, không lâu trước đã tấn thăng Yêu Hoàng, mỹ danh động tứ phương.

Không biết bao nhiêu yêu tộc thiên kiêu đến cầu thân, đáng tiếc Khổng Tước công chúa không vừa mắt một ai.

Oanh long long!

Ngay lúc này, trên bầu trời xa xa đột nhiên truyền đến một trận chấn động kịch liệt, vô số yêu tộc ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ba đám yêu vân khổng lồ ầm ầm di chuyển tới.

Đám yêu vân này dày đặc rộng lớn, thoáng chốc đã che phủ nửa bầu trời.

Giữa thiên địa toàn là yêu khí trùng thiên cuồn cuộn như thủy triều.

Thoáng chốc yêu vân đã bao phủ bầu trời, trong tầng mây có tiếng chim ưng gào, sư tử rống, voi gầm.

Bá!

Một bóng người không tiếng động xuất hiện giữa không trung.

Đây là một nữ tử.

Nàng dáng người cao ráo đầy đặn, mặc một bộ vũ y màu vàng, trên đó có hoa văn đuôi công rực rỡ, bao bọc cơ thể mềm mại, đầy đặn động lòng người của nàng một cách tinh tế, đẹp đẽ vô song.

"Bái kiến Công chúa!" Yêu tộc xung quanh nhìn thấy vị giai nhân tuyệt đại đoan trang cao quý, đạm nhã vô song này, sâu thẳm trong mắt đều lộ ra khao khát nóng bỏng và sự ngưỡng mộ sùng bái sâu sắc.

Nhưng họ không dám thể hiện ra ngoài, phần phần cung kính quỳ bái.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Yêu vân vô biên trên không trung tan đi, ba bóng người từ trời giáng xuống, đáp xuống trước mặt Khổng Tước công chúa.

Bóng người ở giữa là khôi ngô nhất, tướng mạo hung ác, răng nanh lởm chởm, đầu tròn mặt vuông, tiếng gầm như sấm, ánh mắt như điện, mũi hếch lên trời, lông mày đỏ bốc lửa.

Bóng người bên phải cao ba trượng, lông mày nằm tằm, mắt phượng đơn, môi đỏ, răng lòi như gánh hàng, mũi như giao long.

Bóng người bên trái đầu côn vàng cánh chim, mắt báo tinh anh, ánh

mắt sắc bén như thiên đao, vô cùng sắc bén, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm cơ thể đầy đặn mềm mại của Khổng Tước công chúa, như thể hận không thể ăn sống đối phương.

"Thanh Sư Thái Tử, Bạch Tượng Thái Tử, Kim Bằng Thái Tử." Khổng Tước công chúa khẽ cúi đầu với ba yêu, chào hỏi.

Ba yêu này không hề đơn giản, đều xuất thân từ yêu tộc đỉnh cấp, phụ thân của họ đều là những Yêu Đế tồn tại, uy danh lừng lẫy.

Và tu vi bản thân của họ cũng không yếu, có căn nguyên huyết mạch cường đại, họ đều sớm đã tấn thăng Yêu Hoàng, thực lực vượt xa Khổng Tước công chúa.

"Mấy ngày không gặp, Công chúa càng thêm xinh đẹp động lòng người." Ánh mắt Kim Bằng Thái Tử sáng rực, là yêu tộc, bọn họ không như nhân tộc câu nệ, thường thấy ai vừa mắt thì trực tiếp cướp về nhà.

Nhưng Khổng Tước nhất tộc không yếu, có một Yêu Hoàng đỉnh phong, Khổng Tước công chúa cũng là một Yêu Hoàng, hơn nữa còn có Phượng Hoàng nhất tộc chống lưng.

Phượng Hoàng là yêu tộc đỉnh tiêm, trong tộc cũng có Yêu Đế tọa trấn.

Hoàng gia không thể sỉ nhục.

Kim Bằng Thái Tử đã để mắt đến Khổng Tước công chúa, nhưng cũng không trực tiếp cướp đoạt, nhưng nếu kiên nhẫn hết, e rằng hắn cũng sẽ không tiếp tục giảng đạo lý nữa.

"Kim Bằng Thái Tử quá lời rồi." Khổng Tước công chúa đạm mạc đáp lại, trong lòng suy nghĩ làm sao để tiễn Kim Bằng Thái Tử đi.

Đối phương phía sau có Yêu Đế.

Thân phận địa vị và thực lực của nàng đều kém hơn một bậc.

"Bản Thái Tử thật lòng yêu thích Công chúa, chúng ta ở bên nhau, có thể nói là trời sinh một cặp, Công chúa đã suy nghĩ thế nào rồi?" Kim Bằng Thái Tử đi thẳng vào chủ đề, mở cửa nói thẳng.

Ánh mắt sắc bén như thiên đao của hắn nhìn thẳng vào Khổng Tước công chúa, áp lực nặng nề đáng sợ tràn ngập từng tấc không gian.

"Công chúa cần phải nghĩ kỹ, bản hoàng rất ít khi thấy tam đệ ân cần theo đuổi một người như vậy." Thanh Sư Thái Tử với đôi mắt to tròn nhìn về phía Khổng Tước công chúa, giọng nói bình tĩnh nhưng tràn đầy uy hiếp.

"Đúng vậy." Bạch Tượng Thái Tử tiếp lời: "Trước đây huynh đệ chúng ta thấy nữ nhân nào mà chẳng trực tiếp tại chỗ 'chính pháp' rồi?" Ba vị yêu nhị đại cấp Yêu Hoàng này tụ tập cùng nhau, ở yêu tộc này có thể nói là hoành hành không kiêng nể, thực lực bản thân đã vượt qua chín thành tộc trưởng hoặc lão tổ của yêu tộc.

Phía sau còn có ba vị Đại Đế, ai dám trêu chọc?

Bình thường họ thấy yêu nữ nào vừa mắt là trực tiếp tại chỗ cướp đi, ba huynh đệ cùng nhau vui chơi, nhưng Khổng Tước công chúa dù sao cũng là Yêu Hoàng, thế lực phía sau cũng không yếu.

Họ cũng không tiện quá mức.

Nhưng nếu Khổng Tước công chúa không thức thời, họ sẽ trực tiếp cướp về chơi, chẳng lẽ Khổng Tước Hoàng một vị Yêu Hoàng đỉnh phong còn dám đi tìm phiền phức với họ sao?

Ba người họ hợp lực, nhờ thiên phú cường đại, đều có thể chống đỡ Khổng Tước Hoàng, càng đừng nói bối cảnh thông thiên của họ, Khổng Tước Hoàng căn bản không dám ra tay với họ.

Còn về Phượng Hoàng nhất tộc?

Kim Bằng Thái Tử và Phượng Hoàng nhất tộc quan hệ cũng không tệ.

"Công chúa dù không vì mình mà suy nghĩ, cũng phải vì tộc nhân và phụ hoàng của nàng mà suy nghĩ!" Thanh Sư Thái Tử uy hiếp nói.

Cảm nhận sự uy hiếp của ba người, Khổng Tước công chúa siết chặt nắm đấm, nhưng đối mặt với ba vị yêu nhị đại có ba vị Yêu Đế chống lưng, nàng lại có thể làm gì?

Ở Thập Vạn Đại Sơn này, trong vô số yêu tộc, có mấy ai dám trực diện ba kẻ ma vương hỗn thế vô pháp vô thiên này?

"Ta đồng ý với ngươi, nhưng phải minh mai chính thú!" Khổng Tước công chúa cắn chặt môi đỏ, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, bất đắc dĩ đồng ý.

"Tốt!" Kim Bằng Thái Tử đại hỉ, kích động nói: "Công chúa cứ yên tâm, bản Thái Tử sẽ chuẩn bị ngay, một tháng sau sẽ đến nghênh thú Công chúa, cho Công chúa một điển lễ long trọng!" Cử hành một điển lễ đối với hắn mà nói không đáng là gì.

Chuyện nhỏ như con thỏ.

Huống hồ Khổng Tước công chúa lại là một trong Thập Đại Mỹ Nhân yêu tộc mới được bình chọn.

Hắn muốn gọi tất cả những kẻ bè phái chó má của mình đến.

Tốt đẹp khoe khoang một phen.

Khiến bọn họ thèm thuồng mà không ăn được.

Tuyên cáo với bọn họ rằng Khổng Tước công chúa là của hắn rồi!

Kim Bằng Thái Tử liền dẫn Thanh Sư và Bạch Tượng rời đi, chuẩn bị sính lễ và điển lễ.

“Hô!” Khổng Tước công chúa thở dài một hơi trọc khí, bộ ngực đầy đặn khẽ phập phồng, buồn bã đau thương.

Nàng không hề thích Kim Bằng Thái Tử.

Nhưng nàng lại có thể làm gì?

Cá lớn nuốt cá bé.

Bất kể ở đâu cũng vậy.

Nhân tộc cũng thế, yêu tộc càng không che giấu chút nào.

Khổng Tước công chúa im lặng quay về phòng, thị nữ thân cận Khổng Lan thấy công chúa đau lòng bất đắc dĩ, không nhịn được nói: “Công chúa, nô tỳ nghe nói Chu công tử rất lợi hại, gần đây còn giúp Thủy Vân Tiên Tử vượt qua thiên kiếp, khiến Tử Phủ Thánh Địa lại thêm một cường giả chí tôn.” Đại Thừa và Đại Đế đều là đỉnh phong nhân gian, chí tôn nhân gian.

Cho nên Đại Thừa và Đại Đế hoặc Yêu Đế đều có thể gọi chung là Chí Tôn.

“Giờ đây Tử Phủ Thánh Địa có bốn vị cường giả chí tôn, Chu công tử thực lực địa vị phi phàm, có lẽ có thể giúp đỡ Công chúa!” Khổng Lan biết Khổng Tước công chúa từng lén lút đi tìm Chu Trần để giác tỉnh huyết mạch Yêu Đế, hơn nữa vẫn luôn nhớ mãi không quên Chu Trần.

“Quan hệ yêu tộc và nhân tộc không tốt, Tử Phủ Thánh Tử sẽ không mạo hiểm nhúng tay, huống hồ ta bằng gì mà tìm Chu công tử?” Khổng Tước công chúa không muốn kéo Chu Trần vào cuộc, Chu Trần tuy thiên phú tiềm lực phi phàm, thế lực bản thân cũng rất mạnh, nhưng cuối cùng cũng không phải Đại Đế.

Huống hồ Chu Trần một khi nhúng tay vào, có thể đối mặt không chỉ là ba thế lực yêu tộc lớn Kim Bằng, Thanh Sư, Bạch Tượng.

Huống hồ năm xưa nàng và Chu Trần tuy có ‘giao lưu sâu sắc’, nhưng cũng chỉ là giao dịch mà thôi.

Khổng Lan há miệng, thấy thần sắc Khổng Tước công chúa, cuối cùng vẫn không tiếp tục khuyên nhủ, nhưng trong lòng nàng đã hạ quyết tâm, bất kể thế nào, cũng phải thử một lần.

Chương 211

Dù sao Khổng Tước công chúa và Chu Trần cũng là 'thâm giao hậu tình' như Quản Trọng Bảo Thúc Nha, lại còn nhớ mãi không quên Chu Trần.

"Ngươi lui xuống đi, ta muốn yên tĩnh!" Khổng Tước công chúa vẫy tay tiễn Khổng Lan.

"Vâng, Công chúa!" Khổng Lan cung kính lui xuống, lập tức rời khỏi Khổng Tước tộc.

"Với tốc độ của ta, một tháng căn bản không thể đến Tử Phủ Thánh Địa, hơn nữa có thể gây chú ý cho người khác, xem ra chỉ có thể thông qua Thiên Nguyên Thương Hội rồi!" Khổng Lan lặng lẽ đến phân đà Thiên Nguyên Thương Hội.

Thiên Nguyên Thương Hội lấy Thiên Nguyên làm tên, có thể thấy sự cường đại và dã tâm của nó, thương hội phân bố khắp Thiên Nguyên Đại Lục, ngay cả ở địa bàn yêu tộc Thập Vạn Đại Sơn cũng có phân đà.

Nhưng Thiên Nguyên Thương Hội lấy kinh doanh làm chủ.

Truyền đạt tin tức cũng trong phạm vi kinh doanh.

Một lát sau.

Khổng Lan từ phân đà thương hội đi ra, không nhịn được đau lòng: "Đúng là thương nhân hắc tâm, truyền một tin tức vậy mà cần mười vạn thượng phẩm linh thạch!" Phí truyền tin tức được quyết định dựa trên thân phận đối phương, khoảng cách và thời gian.

Ngươi muốn tin tức gửi đi càng nhanh, phí thu càng cao.

Thời gian Khổng Lan định là hai mươi ngày.

Không tính là ngắn.

Nhưng thân phận Chu Trần không tầm thường, do đó phí thu quý hơn một chút.

Rất nhanh, Khổng Tước Sơn Mạch và Kim Bằng Sơn Mạch trở nên náo nhiệt.

Vô số yêu tộc nghe tin mà đến.

Địa vị Kim Bằng Thái Tử phi phàm, không biết bao nhiêu yêu tộc muốn ba kết, chuyện lớn như vậy sao có thể không đến?

Thực ra một tháng thời gian quá ngắn.

Đối với thân phận Kim Bằng Thái Tử và Khổng Tước công chúa mà nói, ít nhất phải chuẩn bị mấy năm.

Hiển nhiên Kim Bằng Thái Tử không hề xem trọng hôn lễ này.

Cũng chỉ là qua loa cho Khổng Tước công chúa mà thôi.

Khổng Tước công chúa đương nhiên cũng rõ.

Nhưng lực bất tòng tâm, biết làm sao bây giờ?

Tử Phủ Thánh Địa.

Chu Trần ăn món mỹ vị giai hào do chính tay vị Đại Thừa Bán Tiên Thủy Vân Tiên Tử nấu, sơn hào hải vị, cá quý béo tốt.

Hắn ăn đến mức miệng đầy dầu mỡ, vui quên lối về.

Nhưng hắn không phải người mừng mới chán cũ.

Thỉnh thoảng cũng quay về Hồng Trần Phong bầu bạn với các nữ nhân khác.

Ngày nọ, Chu Trần ôm Diệu Dục Cung Chủ và Bách Hoa Tiên Tử uống rượu mua vui.

Môi đỏ quyến rũ của Diệu Dục Cung Chủ hé mở, nàng nâng chén

rượu uống một ngụm, rồi ghé đến trước mặt Chu Trần, mớm vào miệng Chu Trần.

Ba người ngươi đến ta đi, vô cùng tiêu dao.

Chu Trần vươn tay lau lau miệng cho Diệu Dục Cung Chủ, cười nói: "Miệng Cung Chủ đều bị rượu làm ướt rồi." "Công tử..." Diệu Dục Cung Chủ vừa định nói, Hoàng Phủ Nguyệt Dao bên ngoài gõ cửa bước vào.

Ánh mắt nàng quét qua Chu Trần đang 'săn bảo', liếc hắn một cái, tiện tay ném qua một đạo lưu âm phù: "Có người nhờ Thiên Nguyên Thương Hội truyền cho ngươi!" "Ai vậy?" Chu Trần nhận lấy lưu âm phù, có chút tò mò, nhưng mười phần thì tám chín là một nữ nhân có quan hệ với hắn truyền cho hắn.

Thần niệm hắn thăm nhập.

"Kính gửi Chu công tử, nô tỳ là thị nữ Khổng Lan của Khổng Tước công chúa, từ khi công chúa và quân biệt ly, ngày đêm tư niệm.

Hôm nay Kim Bằng Thái Tử dẫn Thanh Sư Thái Tử, Bạch Tượng Thái Tử đến bức bách công chúa một tháng sau sẽ gả, công chúa không cách nào khác đành chấp thuận.

Nhưng công chúa lòng vẫn hướng về công tử, bi thương đến cực độ, lại không muốn liên lụy công tử, nô tỳ cả gan, cáo tri công tử, mọi việc đều do công tử định đoạt, Khổng Lan bái thượng, ngày mười lăm tháng sáu." "Hôm nay là mười bốn tháng bảy, cũng tức là ngày mai?" Trong đầu Chu Trần hiện lên âm dung tiếu mạo của Khổng Tước công chúa, nghĩ đến những điểm tuyệt diệu của Khổng Tước công chúa, thậm chí hoài niệm, hồi vị vô cùng.

"Phong thư này hẳn không giả, nhưng Kim Bằng, Thanh Sư, Bạch Tượng đều là đại tộc yêu tộc, phía sau có Yêu Đế chống lưng, nhưng

ta Chu Trần hà cớ gì phải sợ?

Nếu Khổng Tước công chúa tự nguyện, Chu Trần cũng lười quản, nhưng đã Khổng Tước công chúa yêu thích mình, lại còn dâng hiến thân mình cho mình, Chu Trần không muốn đội một màu xanh biếc đại thảo nguyên trên đầu.

Nam nhân đều bá đạo.

Ngôi nhà mình từng ở cũng không thích người khác vào ở.

Ta đi xem thử, nếu là thật, lão tử sẽ cướp về, Kim Bằng Thái Tử tính là cái thá gì!" Chu Trần lập tức chuẩn bị lên đường.

"Công tử, người ta đi cùng chàng." Bách Hoa Tiên Tử và Diệu Dục Cung Chủ đồng thời nói.

"Được thôi, nhưng các nàng phải ở trong Hồng Trần Thiên Chu của ta!" Chu Trần ôm hai người vào Thiên Chu, Thủy Vân Tiên Tử biết được cũng muốn đi theo, Chu Trần cũng mang theo luôn, đồng thời phân hóa một phân thân thông báo cho Nữ Đế sư phụ một tiếng.

Ong!

Hồng Trần Thiên Chu xé rách không gian, bay về phía Thập Vạn Đại Sơn.

Khổng Tước Sơn Mạch.

Hồng Trần Thiên Chu không tiếng động hiện ra, ẩn mình trong hư không.

Thiên Cơ Tán xoay tròn, trong nháy mắt khóa chặt vị trí của Khổng Tước công chúa.

Chu Trần thi triển Phi Thân Thác Tích thần thông, ẩn giấu thân hình đến phòng Khổng Tước công chúa.

Lúc này, chính là đêm khuya, một vầng trăng sáng to tròn, trong

trẻo treo trên bầu trời đầy sao.

Khổng Tước công chúa tĩnh lặng đứng trước cửa sổ, ngẩng nhìn trăng sáng, thần cốt ngọc tư, dáng người yểu điệu, phong hoa tuyệt đại, khuynh đảo chúng sinh.

"Mười năm không gặp, phong thái Công chúa càng hơn hẳn trước kia." Chu Trần đến phía sau Khổng Tước công chúa, vươn tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn vừa vặn một vòng tay, tham lam ngửi hương thơm u nhã từ cơ thể nữ tử của nàng.

"Là chàng!" Khổng Tước công chúa khẽ giãy thoát ra, tóc bay lượn, ngọc thể yểu điệu lay động sinh tư, lưu chuyển hà quang, kinh ngạc nói: "Sao chàng lại đến đây?" "Nhớ nàng, tự nhiên ta đến rồi!" Chu Trần cười một tiếng, lại lần nữa dùng lực ôm lấy vòng eo mềm mại kia, từng trận hương thơm truyền đến, một tay lại càng ghì mạnh mấy cái vào cặp mông đầy đặn mềm mại kia!

"Công chúa, Trần nhớ nàng lắm!" "Chàng..." Khổng Tước công chúa vừa thẹn vừa giận, muốn đẩy Chu Trần ra, nhưng dường như không có sức lực, càng thêm vẻ muốn cự lại đón.

Chu Trần sao lại không hiểu lòng mỹ nhân.

Lập tức cúi người hôn lấy đôi môi đỏ mọng động lòng người của Khổng Tước công chúa.

"Ưm!" Khổng Tước công chúa trợn tròn mắt, nhưng lại không có sức chống cự với Chu Trần, thân thể cứng đờ mềm nhũn ra, mặc cho Chu Trần muốn làm gì thì làm.

Chu Trần ôm lấy Khổng Tước công chúa, đặt nàng bên cửa sổ, thỏa thích thưởng thức vẻ đẹp diễm lệ của nàng.

Kim Bằng Sơn Mạch.

Kim Bằng Thái Tử mặt đầy hưng phấn và kỳ vọng.

“Ngày mai là có thể ôm mỹ nhân về rồi!” Nghĩ đến cơ thể mềm mại, động lòng người, xinh đẹp vô song của Khổng Tước công chúa, Kim Bằng Thái Tử không chút buồn ngủ, hận không thể bây giờ liền đi chiếm lấy Công chúa.

Cuối cùng, sau khi vài yêu tộc mỹ nhân giúp hắn ‘hạ hỏa’, Kim Bằng Thái Tử cuối cùng cũng cầm cự đến ngày thứ hai.

Hắn dẫn theo đội ngũ đón dâu hùng hậu, hăm hở đi đến Khổng Tước tộc để đón dâu.

Thanh Sư Thái Tử và Bạch Tượng Thái Tử làm phù rể, cùng đi với Kim Bằng Thái Tử.

Trên mặt hai người đều mang theo nụ cười hưng phấn vui mừng.

“Chỉ cần đưa Khổng Tước công chúa về nhà.

Sau này bọn họ làm ca ca cũng có thể ‘uống chút canh’.” “Huynh đệ tốt đương nhiên là có phúc cùng hưởng.” “Đêm nay là có thể tận tình hưởng thụ Khổng Tước công chúa.” "Kim Bằng Thái tử quả là diễm phúc không cạn, khiến yêu tộc ngưỡng mộ!" "Cũng chỉ có Khổng Tước công chúa tuyệt thế mỹ nhân như vậy, mới xứng đôi với Kim Bằng Thái tử thần võ phi phàm, anh tuấn tiêu sái!" "Đúng vậy, Kim Bằng Thái tử và Khổng Tước công chúa đích thực là trời sinh một đôi." …… Đội ngũ nghênh thân đông đảo, nhưng đa phần là yêu tộc trẻ tuổi, thân phận địa vị của những yêu tộc này không thể sánh bằng Kim Bằng Thái tử cùng những người khác.

Dù ghen tị ngưỡng mộ, họ cũng chỉ có thể nói những lời nịnh bợ, a dua phụ họa.

Kim Bằng Thái tử đứng trên lưng một con giao long cấp Yêu Hoàng, cảm nhận sự ngưỡng mộ và ghen tị của thế hệ yêu tộc trẻ tuổi, toàn thân lâng lâng sung sướng.

Nghĩ đến thân hình đầy đặn, linh lung của Khổng Tước công chúa khiến người ta hồn xiêu phách lạc, thèm thuồng chảy dãi, y liền cảm thấy một luồng nhiệt khí bùng phát từ bụng dưới như núi lửa.

Hỏa khí mà đêm qua y tiêu hao với hai con thỏ tinh lại bắt đầu bốc lên hừng hực. "Khổng Tước tiện nhân kia, bản thái tử nhất định phải nghiền nát nàng!" Kim Bằng Thái tử nghiến răng nghiến lợi nghĩ.

Khổng Tước công chúa má ửng hồng, khẽ thở dốc.

Mặc dù đêm qua lý trí của nàng đã bị Chu Trần đẩy lên chín tầng mây, nhưng nàng vẫn chưa hoàn toàn mất đi lý trí.

Chu Trần rất lợi hại, tương truyền là Vô Thượng Tiên Thần chuyển thế, còn có một Nữ Đế sư phụ, lại có Tử Phủ Thánh Địa làm chỗ dựa.

Kim Bằng Thái tử cưỡi tọa kỵ giao long cấp Hoàng Giả, mặc dù đoàn người đông đảo nhưng tốc độ rất nhanh.

Thủy Vân Tiên Tử mới thăng cấp Đại Thừa tuyệt đối không thể chống lại một vị Yêu Đế.

Diêu Trì Nữ Đế tuy rất mạnh, nhưng nhiều nhất cũng chỉ miễn cưỡng chống lại hai vị Yêu Đế.

Nhưng nàng phải làm sao?

Sau này yêu tộc không phải sẽ báo thù nàng, tra tấn nàng trăm đường sao?

Vì một nữ tử yêu tộc không có quan hệ sâu sắc với mình, Tử Phủ Thánh Địa tuyệt đối không muốn ra mặt.

Dù nhìn mặt Chu Trần, họ nhiều nhất cũng chỉ giúp một tay, chứ tuyệt đối không xé bỏ mặt mũi với ba vị Yêu Đế.

Nàng không cho rằng Chu Trần sẽ vì nàng mà đối địch với yêu tộc.

Họ chỉ xem trọng tiềm năng của Chu Trần, trong trường hợp không có xung đột lợi ích lớn, họ tự nhiên sẵn lòng giúp Chu Trần một tay, giao hảo với Chu Trần.

Tiểu biệt thắng tân hôn.

Huống hồ nếu chuyện này không giải quyết ổn thỏa, dù Chu Trần có mang nàng đi cũng chẳng ích gì?

Chu Trần nhìn Khổng Tước công chúa đang ôm lấy hắn trong lòng, khẽ vuốt ve làn da như bạch ngọc dương chi của nàng, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt trong suốt như pha lê của nàng.

Đặc biệt yêu tộc càng không che giấu sự sùng bái luật rừng trần trụi.

Hơn nữa, dù Chu Trần có đến, trong thế giới mạnh được yếu thua, cá lớn nuốt cá bé này, điều đó càng thể hiện rõ nét.

Đây cũng là lý do Khổng Tước công chúa không đi tìm Chu Trần.

Trong lòng Chu Trần kích động, hắn đứng dậy, không chút thương tiếc.

Chẳng mấy chốc đã đến Khổng Tước Sơn Mạch.

Chưa nói đến việc các Đại Đế khác của Tử Phủ Thánh Địa có giúp hay không, dù có giúp, cũng rất khó mang nàng đi.

Mà các cường giả chí tôn của nhân tộc phần lớn sẽ không giúp đỡ, chuyện này Chu Trần không chiếm lý, vì một nữ tử yêu tộc không có quan hệ gì, làm sao họ có thể liều mạng vì Chu Trần?

Con người đều ích kỷ.

Nhiều nhất, Diêu Trì Nữ Đế, sư phụ của Chu Trần, và Thủy Vân Tiên Tử, người mới thăng cấp Đại Thừa đã được Chu Trần giúp đỡ, sẽ không tiếc sức ủng hộ Chu Trần.

Chuyện này liên quan đến thể diện của yêu tộc.

Yêu Đế trong cùng cấp rất mạnh.

Xã hội phàm nhân cổ đại đều có câu chuyện về huyện lệnh phá nhà, phủ doãn diệt môn.

Chẳng lẽ phải dùng toàn bộ tộc nhân Khổng Tước để đền bù cho sự tùy hứng của nàng sao?

Vì vậy.

Nàng và Chu Trần chỉ có quan hệ giao dịch một tháng, sau đó nàng sẽ rời đi, hai bên không thể nói là có tình cảm gì.

Hơn nữa, mối quan hệ giữa yêu tộc và nhân tộc không mấy tốt đẹp, một khi khai chiến, các Yêu Đế khác của yêu tộc rất có thể sẽ can thiệp.

Nhưng để họ vì giúp Chu Trần cướp một nữ tử yêu tộc không có tình cảm gì mà đối địch với yêu tộc, họ chắc chắn sẽ không làm. "Công tử thật sự đã suy nghĩ kỹ chưa, đến lúc đó không chỉ Kim Bằng, Bạch Tượng và Thanh Sư ba đại yêu tộc và ba vị Yêu Đế, thậm chí còn có các yêu tộc khác sẽ cùng nhau đối địch!" Đắc tội với y không chỉ có thể chết rất thảm, mà còn liên lụy đến gia đình.

Nếu người khác muốn giết Chu Trần hoặc đố kỵ Chu Trần, Tử Phủ Thánh Địa đương nhiên sẽ dốc toàn lực, cùng nhau đối địch.

Tẩm cung Khổng Tước công chúa.

Kim Bằng Thái tử y đi đến đâu, nhìn trúng nữ nhân nào, đối phương không phải đều ngoan ngoãn nằm rạp xuống đất, ưỡn mông lên, mặc y tùy ý đùa giỡn sao.

Hôn lên vết lệ ở khóe mắt nàng.

Mà việc Chu Trần gây ra này, với thân phận của Chu Trần, chắc

chắn sẽ không có chuyện gì, Tử Phủ Thánh Địa sẽ liều mạng bảo vệ Chu Trần.

Thậm chí y còn không chút thương tiếc, mỗi lần đều khiến đối phương sống dở chết dở, đối phương cũng không dám cau mày chút nào, ngược lại còn phải tươi cười nịnh nọt, nói y lợi hại thần dũng.

Đó chính là thực lực quyền thế.

Tộc Khổng Tước cũng sẽ bị nàng liên lụy.

Chỉ là Chu Trần là người đàn ông đầu tiên của nàng, trong lòng nàng vẫn luôn niệm niệm không quên.

Mặc dù Khổng Tước công chúa đã đồng ý gả cho y, nhưng trước đó Khổng Tước công chúa cứ chần chừ, khiến y trong lòng rất khó chịu, cảm thấy mất mặt.

Nhưng Tử Phủ Thánh Địa không phải là nhà của Chu Trần.

Không có thực lực tuyệt đối, cũng không thể mang nàng đi.

Ngay cả khi trong lòng nàng thích Chu Trần, nàng cũng không đi tìm Chu Trần.

Nàng không cho rằng Chu Trần hiện tại có thể vì nàng mà đối địch với yêu tộc, và bảo vệ tộc Khổng Tước sau này không bị thanh toán. "Yên tâm đi, sau này nàng chính là nữ nhân của ta, ta sẽ giải quyết ổn thỏa, tộc Khổng Tước cũng sẽ không có chuyện gì!" Chu Trần nắm giữ ưu điểm của Khổng Tước công chúa, mỉm cười nhạt.

Hắn bây giờ có đủ tự tin, không cần dựa vào bất kỳ ai khác cũng có thể xử lý tốt mọi chuyện.

Còn về việc có đáng hay không?

Chu Trần không bận tâm.

Có tiền tùy hứng.

Hắn có thực lực, nên không bận tâm những điều này.

Khổng Tước công chúa hắn thích.

Rất sảng khoái.

Hắn vui vẻ.

Hắn liền làm.

Còn về liếm chó?

Liếm chó là gì?

Là kẻ bỏ ra mà không có thu hoạch, bị nữ nhân coi như cây rút tiền, coi như chó sai bảo, mà thậm chí không chạm được tay một lần, đó mới là liếm chó.

Khổng Tước công chúa hắn đã có được, tùy ý đứng dậy...

Sau này đều thuộc về hắn.

Hắn thích những thứ như vậy.

Để thu thứ này vào túi, chiếm làm của riêng, mà phải đánh nhau với người khác, nếu đây đều là liếm chó, vậy trên đời còn ai không phải là liếm chó?

Chương 212

Hắn có thực lực, trong lòng vui vẻ, thân thể cũng sảng khoái, vì thế mà đắc tội yêu tộc thì đã sao? "Thiếp tin công tử, giờ đây vận mệnh của tộc Khổng Tước đều đặt trong tay công tử, hy vọng công tử đừng để thiếp thất vọng." Khổng Tước công chúa ngẩng mắt nhìn Chu Trần, hàm tình mạch mạch.

Nàng thật sự đã đặt cược tất cả.

Chút nữa Chu Trần nếu không xử lý tốt, bị đánh thảm hại bỏ chạy, thì nàng sẽ phải đối mặt với sự thanh toán của yêu tộc.

Không chỉ nàng sẽ trở thành nô lệ đồ chơi của Kim Bằng Thái tử, mà những người khác trong tộc Khổng Tước cũng sẽ trở thành nô lệ, thậm chí diệt tộc. "Yên tâm, ta chưa bao giờ để nữ nhân của mình thất vọng, nàng còn chưa rõ sự lợi hại của ta sao?" Chu Trần nở nụ cười trấn an nàng, cánh tay dùng sức, thân thể mềm mại đầy đặn của Khổng Tước công chúa dán chặt vào hắn hơn. "Ưm." Khổng Tước công chúa khẽ hừ một tiếng, nàng đương nhiên biết Chu Trần mạnh mẽ nhường nào.

Đã tiến vào Khổng Tước cung rồi.

Cái cung điện đó... "Khổng Tước công chúa, bản thái tử đến đón nàng rồi!" Giọng Kim Bằng Thái tử sang sảng vang lên từ bên ngoài, y cùng Thanh Sư, Bạch Tượng sải bước đi tới.

Khổng Tước Hoàng dẫn đường phía trước. "Công chúa, Kim Bằng Thái tử đến rồi!" Khổng Lan hoảng loạn xông vào phòng, là thị nữ thân cận của Khổng Tước công chúa, đêm qua nàng đã biết Chu Trần đến, và vẫn không rời đi.

Tiếng thét thảm thiết của công chúa kéo dài cả đêm. "A!" Khi

Khổng Lan bước vào, nhìn thấy cảnh tượng bên trong lập tức ngây người, không ngờ Chu Trần và Khổng Tước công chúa vẫn còn ở bên nhau.

Chưa hề rời đi. "Công chúa, Chu công tử, Kim Bằng Thái tử sắp đến rồi, hai vị..." Khổng Lan mặt mày hoảng hốt, nếu Kim Bằng Thái tử nhìn thấy cảnh này, e rằng không tức chết sao?

Nhưng...

Chu công tử thật hùng tráng.

Khổng Lan lén nhìn một cái, tim đập thình thịch. "Không sao!" Chu Trần mỉm cười, không vội không vàng rút người rời đi.

Hai người pháp bảo y bào hiện lên, Chu Trần ôm lấy eo nhỏ mềm mại của Khổng Tước công chúa, ôm nàng vào lòng. "Khổng Tước công chúa, ta đến...

Ối." Kim Bằng Thái tử hăm hở chạy đến, nụ cười trên mặt chợt tắt ngúm, mắt trợn tròn miệng há hốc, đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

Y đã nhìn thấy gì?

Y đã nhìn thấy tân nương của mình nằm trong lòng người đàn ông khác.

Đặc biệt tân nương còn má ửng hồng, mày mắt hàm xuân, đôi mắt thu thủy trong suốt như pha lê ngập nước, hiển nhiên là vừa được tư nhuận rất tốt. "Tam đệ, sao vậy?" Thanh Sư Thái tử và Bạch Tượng Thái tử thấy Kim Bằng Thái tử thần sắc dị thường, tiến lên một bước, nhìn vào trong phòng, không khỏi trừng mắt.

Trong phòng một mảnh hỗn độn.

Thậm chí họ còn ngửi thấy mùi đặc biệt đó.

Đó là mùi hoóc môn sau khi giống đực và giống cái giao phối.

Oanh!

Kim Bằng Thái tử nắm chặt năm ngón tay, lồng ngực tựa như một ngọn núi lửa khổng lồ bùng nổ, nữ thần mà y tâm tâm niệm niệm kết quả lại bị người ta hái mất trái đầu tiên.

Y khi nào từng chịu thiệt thòi như vậy?

Chịu sự sỉ nhục như vậy?

Là con trai của Kim Bằng Yêu Đế, y từ nhỏ đã mang vô số hào quang ra đời, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, tùy ý làm bậy, không coi ai ra gì.

Từ trước đến nay đều là y ức hiếp nam nhân, cướp đoạt nữ nhân, đùa giỡn nữ nhân của người khác.

Hôm nay lại bị cắm sừng.

Lại còn là một tiểu tử nhân tộc.

Y liếc mắt một cái liền nhận ra tiểu tử nhân tộc này bất quá chỉ là tu vi Pháp Tướng cảnh, đặt bên cạnh y, chỉ là một tiểu lâu la, tiểu yêu quái tuần sơn.

Y lại bị một tiểu yêu quái tuần sơn cắm sừng.

Lại còn là tiểu yêu quái ngoại lai.

Đương nhiên.

Tiểu yêu quái bản địa đâu có gan như Chu Trần, dù có ăn gan hùm mật báo, cũng không dám cắm sừng y. "Sao có thể như vậy?" Khổng Tước Hoàng nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, hai mắt tối sầm, dù là Yêu Hoàng đỉnh phong như y cũng có cảm giác muốn ngất đi.

Khổng Tước lại đội cho Kim Bằng Thái tử một chiếc mũ xanh lè.

Xong rồi.

Cả tộc Khổng Tước của y đều sẽ theo đó mà gặp họa. "Tiểu tử, bản thái tử muốn nuốt sống ngươi, hành hạ linh hồn ngươi hàng ức vạn năm, khiến ngươi cầu sống không được, cầu chết không xong!" Kim Bằng Thái tử nổi trận lôi đình, tính cách bạo ngược của y nhìn thấy cảnh này, làm sao có thể nhịn được.

Lệ!

Một tiếng chim ưng gầm vang chấn động linh hồn, tựa như một con đại bàng điêu mang theo gió tanh phả vào mặt, nhanh như chớp.

Chu Trần không động đậy, ôm Khổng Tước công chúa, thậm chí bàn tay còn nhàn nhã xoa bóp eo mềm mại thon thả của Khổng Tước công chúa.

Nếu không phải nơi này quá nhiều người, hắn đã muốn đưa tay vào sâu hơn.

Oanh!

Mười thân ảnh cao lớn như thần ma xuất hiện trước Chu Trần, khí tức cường hoành chấn động trời đất.

Chỉ thấy Kim Bằng Thái tử đến nhanh, đi còn nhanh hơn, lập tức bị chấn bay ra ngoài.

Kim Bằng Thái tử tuy thiên phú huyết mạch cao, nhưng tu vi chỉ có Yêu Hoàng trung kỳ, đối mặt với ba ngàn thần ma của Chu Trần, còn đáng sợ hơn cả Vô Địch Hoàng Giả, hoàn toàn không phải đối thủ. "Hít!" "Đây là..." Khổng Tước Hoàng trợn tròn mắt, cảm nhận khí tức trên mười tôn thần ma này, lại có cảm giác run rẩy, áp lực từ đối phương quá mạnh.

Phải biết rằng ba ngàn thần ma của Chu Trần, hơn một trăm năm trước đã có nhục thân sánh ngang Đại Đế, tu vi đạt đến Vô Địch

Hoàng Giả.

Trải qua hơn một trăm năm trưởng thành, Thần Nhất trong ba ngàn thần ma khôi lỗi đã trưởng thành đến cảnh giới Đại Đế, nhưng Chu Trần chưa phóng ra.

Đây là át chủ bài của hắn.

Nhưng dù là hai ngàn chín trăm chín mươi chín thần ma còn lại sau Thần Nhất, tuy chưa thăng cấp Đại Đế, nhưng thực lực cũng đã tăng cường rất nhiều so với trước.

Đừng nói chỉ là Kim Bằng Thái tử Yêu Hoàng trung kỳ, ngay cả Khổng Tước Hoàng đỉnh phong Yêu Hoàng cũng hoàn toàn không phải đối thủ của bất kỳ thần ma nào. "Mười Vô Địch Hoàng Giả!" Thanh Sư, Bạch Tượng chấn động.

Họ vừa định ra tay giúp đỡ, nhưng nhìn thấy mười tồn tại này, lập tức dừng động tác.

Họ không phải đối thủ, không muốn tự rước lấy nhục. "Ngươi chính là nhân tộc thiên kiêu Chu Trần trong truyền thuyết?" Bạch Tượng đánh giá Chu Trần, lập tức nghĩ đến một người.

Dưới trướng Chu Trần có mấy Vô Địch Hoàng Giả.

Hơn nữa dung mạo, tu vi và cả phong cách háo sắc của Chu Trần đều hoàn toàn trùng khớp với lời đồn. "Là ta!" Chu Trần liếc nhìn Bạch Tượng, gia hỏa này cũng thông minh, liếc mắt một cái liền đoán ra thân phận của hắn. "Chu Trần, đừng tưởng ngươi là Tiên Thần chuyển thế gì đó mà có thể làm càn, lại dám cướp tân nương của bản thái tử, ngươi khinh yêu tộc ta không có ai sao?" Kim Bằng Thái tử không tiếp tục ra tay, chỉ vào Chu Trần hét lớn, vừa mở miệng đã lôi cả yêu tộc vào.

Hiển nhiên gia hỏa này không ngu.

Biết Chu Trần không dễ đối phó.

Nếu y biết Khổng Tước công chúa là nữ nhân của Chu Trần, y chắc chắn sẽ không vì một nữ nhân mà liều chết với Chu Trần.

Với thân phận của y, muốn nữ nhân nào mà không có?

Mặc dù Khổng Tước công chúa rất đẹp, có chút đáng tiếc, nhưng cũng không đáng để y động đao binh lớn.

Nhưng bây giờ thì khác.

Ai cũng biết Khổng Tước công chúa là tân nương của y, nếu để Chu Trần cướp đi, y còn mặt mũi nào?

Không chỉ y.

Mặt mũi của tộc Kim Sí Đại Bàng của y để đâu?

Cũng làm cho Kim Bằng Yêu Đế mất mặt.

Theo lời Kim Bằng Thái tử, các yêu tộc xung quanh lập tức giận dữ nhìn Chu Trần.

Chạy đến địa bàn yêu tộc của họ cướp nữ thần của họ.

Thật đáng ghét.

Có thể nhẫn nhịn điều này, làm sao có thể nhẫn nhịn điều kia. "Khổng Tước đã sớm là nữ nhân của ta, ta sẽ không trả lại cho ngươi." Chu Trần thần sắc bình tĩnh, dường như đang kể một sự thật. "Cuồng vọng!

Ngươi tưởng dựa vào mười Vô Địch Vũ Hoàng là có thể rời khỏi địa bàn yêu tộc ta sao?" Kim Bằng Thái tử chế nhạo.

Mười Vô Địch Hoàng Giả quả thực rất mạnh.

Đặc biệt mười Vô Địch Hoàng Giả của Chu Trần càng không phải loại tầm thường.

Nhưng đối mặt với Đại Đế, dù ngươi là Vô Địch Hoàng Giả, cũng không đáng kể. "Chu Trần, giao người xuống, bản đế nể mặt sư phụ ngươi, có thể để ngươi rời đi." Một giọng nói uy nghiêm hùng hồn đột nhiên truyền đến từ chân trời, hư không vạn đạo oanh minh, vô số yêu tộc quỳ rạp xuống đất, run rẩy bần bật.

Ngay sau đó.

Một tôn nam tử khôi ngô khoác kim bào, ánh mắt sắc bén như thiên đao lơ lửng xuất hiện trên không Khổng Tước Sơn Mạch.

Y chắp tay đứng đó, khí tức hùng hồn, uyên đình nhạc trì, tựa như hòa làm một với trời đất vạn đạo, đối mặt với y, giống như đối mặt với một tòa thần sơn thái cổ không thể vượt qua. "Bái kiến Yêu Đế, cung chúc Yêu Đế thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng!" Vô số yêu tộc quỳ rạp xuống đất, khấu bái hô vang.

Ngay cả Khổng Tước Hoàng đỉnh phong Yêu Hoàng cũng chắp tay cúi lưng, cung kính mà lo sợ, thành hoàng thành khủng.

Đây chính là một tôn Yêu Đế.

Bá chủ cái thế.

Chí tôn nhân gian.

Khí tức của Yêu Đế tràn ngập trời đất, áp bức về phía Chu Trần.

Oanh!

Từ chân trời xa xăm một đạo kim quang đại đạo ập đến, thân ảnh Diêu Trì Nữ Đế hiện ra, chấn động trời đất vạn đạo, Đế uy cuồn cuộn. "Diêu Trì Nữ Đế, đã lâu không gặp, không bằng cùng lão sư tử ta ôn chuyện cũ!" Một tôn thanh sư vô cùng khổng lồ đứng dậy, chắn trước Diêu Trì Nữ Đế, hóa thành một đại yêu khôi ngô tay cầm lang nha bổng. "Tử Cực Đại Đế, chúng ta ván cờ tiếp theo như thế nào?" Thân ảnh Bạch Tượng Đại Đế liền theo đó hiện ra, ngăn cản Tử Cực

Đại Đế. "Tuyền Cơ Tiên Tử, phong thái còn hơn xưa kia, có phải đến thăm lão viên ta không?" Một tôn đại viên hầu thông thiên hiện ra, chắn trước Tuyền Cơ Tiên Tử.

Chu Trần biết xung quanh tất nhiên còn vô số Yêu Đế đang đưa ánh mắt dò xét, dù có thêm mấy vị Đại Đế hoặc Đại Thừa Bán Tiên cũng không thể tiến vào.

Nhưng Chu Trần không hoảng.

Hắn vốn dĩ không nghĩ dựa vào người khác.

Dựa vào người khác để cướp nữ nhân, chắc chắn sẽ khiến người ta chán ghét.

Nhưng hắn có thực lực thì có thể làm càn.

Hắn vui thì hắn cướp. "Kim Bằng Yêu Đế, người này hôm nay ta nhất định phải đưa đi, nếu không vậy, coi như ta thiếu ngài một nhân tình." Chu Trần nhìn về phía Kim Bằng Yêu Đế, chuyện hôm nay quả thực khiến đối phương mất mặt. "Người nhất định phải ở lại!" Kim Bằng Yêu Đế không cho phép nghi ngờ, nhân tình của Chu Trần tuy không tệ, nhưng mặt mũi của y còn quý hơn. "Vậy là không còn gì để nói nữa?" "Không còn gì để nói!" "Đã không còn gì để nói, vậy thì không nói nữa!" Chu Trần hai tay dang ra, chẳng phải là lật bàn sao?

Ai mà chẳng biết làm! "Chu Trần, là nam nhân thì hãy cùng bản thái tử một trận chiến, thắng thì nữ nhân này thuộc về ngươi, thua thì tự mình kẹp đuôi cút về nhân tộc!" Kim Bằng Thái tử biết nếu thật sự xé bỏ mặt mũi mà đánh nhau, cả hai bên đều không có lợi.

Chuyện này do y mà ra.

Y nên tự mình giải quyết.

Mặc dù tu vi của y cao hơn Chu Trần, nhưng thế giới này chính là như vậy.

Chẳng lẽ y còn phải đợi Chu Trần tu vi tăng lên rồi mới đánh sao?

Trong thế giới động vật, giống đực tranh giành bạn tình, chưa từng nghe nói ai phải đợi đối phương đủ tu vi rồi mới đánh. "Được!" Chu Trần gật đầu, hắn không muốn sư phụ Nữ Đế và các sư bá sư thúc vì hắn mà đánh một trận với một đám Yêu Đế, nếu bị thương gì đó, trong lòng hắn cũng không yên.

Như vậy là tốt nhất. "Rất tốt, cũng coi là một nam nhân!" Thấy Chu Trần sảng khoái đồng ý như vậy, Kim Bằng Thái tử không khỏi khen ngợi một tiếng.

Y biết chiến lực của Chu Trần mạnh mẽ.

Cảnh giới Thần Thông đã có thể chém Vương Giả.

Nay thăng cấp Pháp Tướng, nghe nói còn ngưng tụ Pháp Tướng vô địch xưa nay chưa từng có, chiến lực tất nhiên bạo tăng vô số lần.

Nhưng y không nghĩ mình sẽ thua.

Y là Kim Sí Đại Bàng, lại là Yêu Hoàng trung kỳ, nếu ngay cả một Pháp Tướng cảnh cũng không đánh lại, thì chi bằng tự đâm đầu vào đá mà chết đi.

Y muốn thử xem Pháp Tướng vô địch của Chu Trần lợi hại đến mức nào. "Đến chiến!" Kim Bằng Thái tử thân ảnh bay lên không, hóa thành một tôn Kim Sí Đại Bàng Điêu cao hàng vạn trượng.

Lông vũ màu vàng như những thanh kim đao sắc bén, cắt xuyên hư không, ánh mắt sắc bén như hai thanh thần kiếm, bắn thẳng lên trời.

Yêu khí khủng bố cuồn cuộn như triều dâng, uy nghi của Yêu Hoàng, chấn nhiếp thiên địa. "Kim Bằng Thái tử tất thắng!" "Kim Bằng Thái tử quá mạnh rồi!" "Thật khủng bố!" "Chu Trần bất quá chỉ là tu vi Pháp Tướng nhỏ nhoi, dựa vào đâu mà dám giao chiến với Thái tử?" "Ta thấy Chu Trần chắc chắn là lấy đây làm cái cớ!" "Đúng

vậy đúng vậy!

Nếu Chu Trần trực tiếp bỏ lại Khổng Tước công chúa mà rời đi, e rằng sẽ hiển đắc quá hèn nhát, quá vô tình, nay Kim Bằng Thái tử cho hắn một cái cớ, hắn chiến bại mà rời đi, cũng không còn gì để nói, hơn nữa hắn chỉ có tu vi Pháp Tướng, thua cũng là lẽ đương nhiên!" "Đúng vậy!" "Nhân tộc quả nhiên xảo quyệt!" Vô số yêu tộc hưng phấn, nghị luận xôn xao.

Không ai cho rằng Chu Trần có thể chiến thắng Kim Bằng Thái tử, kẻ vượt qua mình hai đại cảnh giới.

Chương 213

Bao gồm cả Khổng Tước Hoàng và Khổng Tước công chúa. "Tiểu tử này quả là hại thảm tộc Khổng Tước ta rồi, cũng không biết đã rót thuốc mê gì vào Khổng Tước, lại dám cùng hắn hồ đồ." Khổng Tước Hoàng lo lắng không thôi, sau khi Chu Trần chiến bại, có chỗ dựa quá cứng, phủi mông bỏ đi, tộc Khổng Tước của y còn làm sao đứng vững?

Khổng Tước công chúa thân thể mềm mại khẽ run, cảm thấy Chu Trần trước đó đang lừa nàng. "Yên tâm, ta sẽ không thua!" Chu Trần đưa tay vỗ mạnh vào bờ mông mềm mại săn chắc của Khổng Tước công chúa, như thể đang trừng phạt nàng vì không tin hắn.

Khổng Tước Hoàng, Kim Bằng Yêu Đế trên trời và Kim Bằng Thái tử cùng các cường giả khác mí mắt giật giật, không ngờ Chu Trần lại cuồng vọng và cả gan đến thế.

Lúc này mà vẫn còn tâm trạng trêu chọc Khổng Tước công chúa.

Kim Bằng Thái tử lửa giận bốc cao ba trượng, bị người ta cắm sừng ngay trước mặt, không thể nhịn được.

Y vỗ hai cánh, vô số lông vũ màu vàng như kiếm quang xuyên thủng hư không, bạo xạ mà đến.

Đây là một chiêu tấn công quần thể, bao trùm Chu Trần và khu vực rộng vài chục dặm.

Khổng Tước công chúa, Khổng Tước Hoàng cùng vô số tộc nhân Khổng Tước đều bị bao phủ trong đó.

Những kẻ trên Hoàng Giả đương nhiên có thể chống đỡ.

Nhưng những kẻ dưới Hoàng Giả tuyệt đối có chết không sống.

Trong lòng Khổng Tước Hoàng phẫn nộ, nhưng không dám thể hiện ra ngoài, chuẩn bị ra tay thay tộc nhân cản lại đòn tấn công.

Chu Trần đưa tay vung lên, thần lực mênh mông trong cơ thể tuôn trào, hóa thành một đạo Thiên Cương Đại Thần Thông tuyệt thế vô song.

Chỉ thấy hàng ức vạn lông vũ màu vàng như mưa kiếm rơi xuống đều quay ngược trở lại, bắn về phía Kim Bằng Thái tử.

Thiên Cương Thần Thông — Hồi Phong Phản Hỏa!

Khiến gió thổi qua quay ngược lại, khiến ngọn lửa đang cháy nhỏ dần, có thể làm cho sự phát triển của sự vật quay ngược trở lại, có thần lực vô thượng. "Thần thông hay!" Khổng Tước Hoàng, Khổng Tước công chúa thấy Chu Trần chỉ vung tay đã phản ngược thần thông của Kim Bằng Thái tử, không khỏi mắt sáng lên.

Bất quá tu vi Pháp Tướng cảnh của Chu Trần quá thấp, để chống lại Kim Bằng Thái tử vị cường giả Yêu Hoàng trung kỳ, vừa rồi một chiêu đó đã tiêu hao gần một nửa thần lực của hắn.

Đây vẫn là khi hắn ngưng tụ Pháp Tướng Tam Thiên Giới vô địch.

Nếu là Pháp Tướng bình thường, Hoàng Giả thổi một hơi cũng có thể diệt sát mấy trăm lần, càng đừng nói là chống đỡ một đòn của Hoàng Giả. "Dung hợp!" Chu Trần ý niệm vừa động, điều động Phong Nguyệt Đồ Lục, trực tiếp mượn sức mạnh của Thủy Vân Tiên Tử cảnh Đại Thừa và Tịnh Nguyệt Am Chủ cảnh Hoàng Giả để gia trì cho bản thân.

Một trong những công năng lớn nhất của Phong Nguyệt Đồ Lục chính là có thể khiến sức mạnh của những nữ nhân trên Phong Nguyệt Đồ Lục tạm thời chồng chất lên hắn.

Lần đầu tiên hắn sử dụng là ở Đại Càn, chồng chất sức mạnh của

Tịnh Nguyệt Am Chủ để với cảnh giới Thần Thông một chiêu chém giết một vị Vương Giả.

Oanh!

Khí tức trên người Chu Trần đột ngột bạo tăng, trong chớp mắt đã vượt qua Hoàng Giả, thậm chí khí tức đạt đến cấp độ Đại Đế.

Một tôn Pháp Tướng thần ma cự nhân vạn trượng thông thiên triệt địa hiện ra từ phía sau Chu Trần, thần uy hạo hạo đãng đãng, trấn áp trời đất, quét ngang tứ hải bát hoang.

Mười vạn đại sơn vô số Yêu Hoàng, Yêu Đế đều đổ dồn ánh mắt lại, kinh ngạc đánh giá. "Người này chính là Chu Trần, Tiên Thần chuyển thế trong truyền thuyết?" "Tôn Pháp Tướng này quả thật khủng bố, xưa nay chưa từng có, chẳng lẽ chính là kiếp trước của Chu Trần?" "Chắc chắn là kiếp trước của Chu Trần, ngươi xem dáng vẻ giống hệt Chu Trần, không phải kiếp trước của Chu Trần thì còn có thể là gì?" "Khí tức của Chu Trần lại đột nhiên bạo tăng đến cảnh giới Đại Đế, tuy không có đạo và cảm ngộ của Đại Đế, nhưng cũng đủ để quét ngang bất kỳ cường giả nào dưới Đại Đế rồi!" "Làm sao có thể làm được điều đó?" "Nếu ngươi biết, thì ngươi đã sớm thành thần rồi!" "Đúng vậy, đây chắc chắn là thần thông bí pháp vô thượng của kiếp trước Chu Trần, thậm chí là hắn đã mượn sức mạnh của kiếp trước!" "Nên là như vậy!" "Tên này quá đáng sợ, không thể...

đắc tội." Một vị Yêu Đế định nói không thể lưu, nhưng cuối cùng vẫn không dám nói ra, lời nói ra cũng biến thành không thể đắc tội. "Làm sao có thể?" Kim Bằng Thái tử bản thể vạn trượng ngẩng đầu nhìn Pháp Tướng Tam Thiên Giới của Chu Trần.

Chỉ thấy Chu Trần ngồi trên vai Pháp Tướng Tam Thiên Giới, cúi nhìn y, xung quanh ba ngàn đoàn thế giới ánh sáng bao quanh, tựa như chủ nhân của thần ma.

Ba!

Chu Trần giơ tay, một bàn tay vỗ xuống.

Pháp Tướng Tam Thiên Giới như hình với bóng, dường như là một mặt khác của Chu Trần, đồng bộ giơ tay, một bàn tay vỗ xuống.

Dưới Pháp Tướng vạn trượng, ngay cả Kim Bằng Thái tử vạn trượng cũng chỉ như một con chim nhỏ, bị một bàn tay vỗ xuống đất, tạo thành một cái hố chim khổng lồ! "A a a..." Kim Bằng Thái tử da dày thịt béo, chịu một chưởng, chỉ là bị thương thổ huyết, y xông thẳng lên trời, giận dữ đến phát điên.

Không có gì khó chịu hơn việc bị tình địch của mình một chưởng vỗ xuống đất.

Ba!

Chu Trần lại vỗ một chưởng.

Kim Bằng Thái tử lại lần nữa ngã nhào xuống đất.

Khụ khụ.

Tất cả các cường giả yêu tộc nuốt nước miếng, chấn động không nói nên lời.

Kim Bằng Thái tử khủng bố, to lớn như vậy, lại giống như một con gà con, bị một nhân tộc Pháp Tướng của Chu Trần đánh cho không có sức chống cự. "Pháp Tướng đó thật lớn thật mạnh!" Khổng Tước công chúa hai chân kẹp chặt, ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ nhìn chằm chằm Pháp Tướng của Chu Trần, trong lòng sóng trào cuộn cuộn.

Quá lợi hại.

Quá mạnh.

Xứng đáng là nam nhân của Khổng Tước công chúa nàng.

Thật muốn được hắn...

Cứ như vậy bị chàng chinh phục. "A a a, ta liều mạng với ngươi." Kim Bằng Thái tử tính cách quật cường, kiệt ngao bất tuần, tuy không đánh lại, nhưng vẫn không chịu thua, xông lên trời, lại lao về phía Chu Trần. "Đồ làm người ta mất mặt!" Kim Bằng Yêu Đế đại thủ vung lên, tóm lấy Kim Bằng Thái tử, phất tay áo rời đi.

Hôm nay mất mặt quá rồi.

Y cũng không còn mặt mũi ở lại.

Thanh Sư, Bạch Tượng thấy vậy, cũng trực tiếp rời đi.

Các yêu tộc khác càng không dám nán lại lâu.

Dù sao họ cũng là yêu tộc, sống trên địa bàn yêu tộc, không dám đắc tội với Kim Bằng, Bạch Tượng, Thanh Sư và các đại tộc khác.

Tộc Khổng Tước này vẫn nên tránh xa một chút thì hơn.

Trong nháy mắt.

Tộc Khổng Tước chỉ còn lại Chu Trần và tộc nhân Khổng Tước. "Phụ hoàng, chúng ta cứ vậy bỏ qua sao?" Kim Bằng Thái tử vẫn không phục, không hiểu vì sao phụ hoàng y vừa rồi không ra tay. "Ngươi còn muốn thế nào?

Đồ làm người ta mất mặt!

Không được phép chọc ghẹo đối phương nữa, về cấm bế trăm năm cho ta!!" Kim Bằng Yêu Đế quát.

Vừa rồi nhìn thấy khí tức bạo tăng và Pháp Tướng vô địch khủng bố của Chu Trần, trong lòng y cũng từng nảy sinh ý định tiêu diệt Chu Trần.

Nhưng y cảm nhận được mình bị một luồng sức mạnh kinh khủng khóa chặt, căn bản không dám dị động.

Thực ra đó là Hồng Trần Thiên Chu của Chu Trần.

Hồng Trần Thiên Chu theo hơn một trăm năm tích lũy, trở nên càng thêm khủng bố mạnh mẽ, đánh bại một vị Yêu Đế dễ như trở bàn tay, thậm chí còn có thể trấn áp Yêu Đế. "Vâng!" Kim Bằng Thái tử không dám phản bác uy nghiêm của Yêu Đế, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận phạt.

Tộc Khổng Tước.

Khổng Tước Hoàng nhìn Chu Trần nghiền ép Kim Bằng Thái tử, khiến Kim Bằng Yêu Đế phải rút lui, ánh mắt phức tạp, bất quá y biết mình coi như đã bị trói buộc với Chu Trần rồi.

Sau này tộc Khổng Tước chắc chắn sẽ bị Kim Bằng, Bạch Tượng, Thanh Sư và các yêu tộc khác đàn áp, chỉ có thể dựa vào Chu Trần giúp đỡ chống đỡ mà thôi.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Theo sự rút lui của Kim Bằng Yêu Đế, các Yêu Đế khác tự nhiên cũng im hơi lặng tiếng, họ không thể vô duyên vô cớ giao chiến với một vị Đại Đế.

Diêu Trì Nữ Đế, Tử Cực Đại Đế và Tuyền Cơ Tiên Tử đến trước mặt Chu Trần, nhìn Chu Trần như nhìn một quái vật.

Pháp Tướng của Chu Trần họ đã sớm thấy qua, thấy nhiều thành quen.

Nhưng Chu Trần lại có thể trong nháy mắt nâng tu vi lên đến trình độ sánh ngang Đại Đế, điều này thật đáng kinh ngạc. "Tiểu tử ngươi, nhân tộc có bao nhiêu mỹ nhân không đủ ngươi đùa giỡn, lại còn đùa giỡn đến yêu tộc!" Diêu Trì Nữ Đế liếc Chu Trần một cái, thật đúng là gan to mật lớn. "Cái này không phải có sư phụ Nữ Đế và hai vị sư bá sư thúc đây sao?" Chu Trần cười cười, tâng bốc họ.

Diêu Trì Nữ Đế liếc xéo Chu Trần một cái, họ biết dù không có họ, Chu Trần cũng có át chủ bài và chắc chắn toàn thân mà rút lui.

Chu Trần của hiện tại đã quật khởi hoàn toàn rồi.

Đã không cần họ bảo giá hộ tống nữa.

Ba người không nán lại, rất nhanh rời đi.

Chu Trần thân ảnh hạ xuống, ôm Khổng Tước công chúa đang kích động xông tới, nhìn về phía Khổng Tước Hoàng: "Trần đã gặp Khổng Tước Hoàng, mạo muội đến thăm, làm phiền rồi!" Trong lòng Khổng Tước Hoàng nghĩ: "Ngươi cũng biết là mạo muội sao?

Vừa đến không đánh tiếng chào hỏi đã trực tiếp ngủ con gái ta, lại còn chọc giận Kim Bằng và các tộc khác." "Chu công tử có thể đại giá quang lâm, thật khiến hàn xá bồng tất sinh huy, vô cùng vinh hạnh!" Khổng Tước Hoàng nặn ra một nụ cười, trái với lòng mình mà nói.

Chu Trần cười cười, cũng không bận tâm.

Hắn đến quả thực khiến Khổng Tước công chúa bồng tất sinh huy.

Khổng Tước Hoàng sai người bày tiệc rượu, tiếp phong tẩy trần cho Chu Trần.

Giờ đây y chỉ có thể ôm đùi Chu Trần. "Chu công tử thần võ phi phàm, cái thế vô song, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt, ta kính công tử một chén!" Khổng Tước Hoàng nâng chén rượu. "Khổng Tước Hoàng quá lời rồi, nên là Trần kính ngài mới phải!" Chu Trần nâng chén rượu, một hơi uống cạn.

Khổng Tước công chúa ngồi bên cạnh, rót rượu cho Chu Trần.

Chu Trần một tay đặt lên đùi trắng nõn tròn trịa của Khổng Tước công chúa, Lôi Quang Như Ý Thủ không nhịn được phát động, men

theo đùi nàng lên trên... "Công tử uống rượu!" Khổng Tước công chúa má ửng hồng, kẹp chặt vuốt rồng của Chu Trần, liếc hắn một cái, ý bảo Chu Trần hãy uống rượu cho tử tế, đừng làm loạn ở đây.

Nếu bị phát hiện, vậy thì mất mặt lắm.

Rượu no cơm say.

No ấm tư dâm.

Chu Trần bế Khổng Tước công chúa đã mềm nhũn vì thần thông của hắn về phòng, Khổng Lan hầu hạ bên cạnh.

Khổng Lan từ nhỏ cùng Khổng Tước công chúa lớn lên, dáng người cũng lồi lõm đầy đặn, lại có tu vi Vương Giả, khiến Chu Trần hứng thú dâng trào.

Giống như trẻ con, dù trong nhà có bao nhiêu món đồ chơi quý giá, nhìn thấy thứ khác chưa từng chơi, đều muốn cầm lên chơi thử. "Công tử..." Cảm nhận ánh mắt của Chu Trần, Khổng Lan cúi đầu, e lệ muôn phần.

Chu Trần một tay kéo nàng vào lòng, bàn tay lớn từ cổ áo nàng, chui vào: "Lan Nhi, nàng trước đây làm rất tốt, ta sẽ trọng thưởng nàng!" "Nô tỳ chỉ là muốn giúp công chúa, không dám nhận công." Khổng Lan má ửng hồng, ưu điểm của nàng bị Chu Trần tùy ý nắm giữ, bất quá nàng không phản cảm Chu Trần.

Chu Trần trước đó nghiền ép Kim Bằng Thái tử, vì Khổng Tước công chúa, không tiếc đối địch với ba đại yêu tộc, hùng phong vô thượng đó, không biết đã mê hoặc bao nhiêu thiếu nữ thiếu phụ tộc Khổng Tước.

Người như thế mới đáng gả.

Mị lực nam tính bùng nổ!

Yêu tộc đều sùng bái cường giả.

Chu Trần hoàn mỹ phù hợp với hình tượng bạch mã vương tử trong lòng họ. "Có công ắt thưởng!" Chu Trần vỗ vỗ bờ mông mềm mại của Khổng Lan, tự có thâm ý.

Khổng Lan e lệ phủ phục xuống giường, chống tay trên giường, ưỡn mông lên, quay đầu nhìn về phía Chu Trần: "Xin công tử thương tiếc!" "Ta nhất định sẽ thương tiếc thật tốt!" Chu Trần cười một tiếng, dùng sức xoa nắn bờ mông săn chắc của Khổng Lan, sau đó... tách sang hai bên.

Chu Trần phát hiện có một vết thương.

Hắn dùng Lôi Quang Như Ý Thủ thăm dò, vết thương rất sâu.

Thân thể Khổng Lan run rẩy.

Chu Trần lập tức lấy ra Bản Nguyên Tạo Hóa Thần Binh, thâm nhập vào vết thương, thay Khổng Lan liệu thương khu độc.

Mặt trời mọc mặt trăng lặn.

Khi mặt trời đỏ rực lên đến giữa không trung, Chu Trần đem toàn thân Tạo Hóa thần lực dũng mãnh tuôn trào, rót vào độc nang sâu thẳm nơi Khổng Lan...

Oanh!

Khi tất cả độc dịch bị bức ra, trên người Khổng Lan đột nhiên bùng phát một luồng khí tức khủng bố chí tôn chí quý, chí cao chí cường. "Đây là... là khí tức huyết mạch Yêu Đế!" "Có người giác tỉnh huyết mạch Yêu Đế rồi!" …… Khổng Tước Hoàng và các cường giả tộc Khổng Tước đều đến bên ngoài tẩm cung.

Rất nhanh.

Tin tức Khổng Lan giác tỉnh huyết mạch Khổng Tước Yêu Đế của

tiên tổ truyền ra.

Tất cả cường giả tộc Khổng Tước xôn xao, một mảnh sôi trào.

Các thiếu nữ mỹ phụ tộc Khổng Tước mắt sáng rực.

Thực ra trước đó họ đã đoán, huyết mạch của Khổng Tước công chúa có thể là do Chu Trần giúp giác tỉnh, nhưng họ không xác định.

Không xác định Chu Trần có thể giúp yêu tộc giác tỉnh hay không.

Chu Trần thực ra cũng đã giúp không ít công chúa, thiên kiêu yêu tộc giác tỉnh huyết mạch Yêu Hoàng hoặc Yêu Đế, nhưng những người đó cơ bản đều là lặng lẽ đến, lặng lẽ đi, người ngoài không hề hay biết.

Giống như Khổng Tước công chúa này, trừ thị nữ thân cận, những người khác đều không rõ, còn tưởng là tự nhiên giác tỉnh.

Giờ đây Khổng Lan giác tỉnh.

Họ có thể xác định.

Yêu tộc cũng có thể giác tỉnh.

Nói cách khác, chỉ cần Chu Trần... họ cũng có thể giác tỉnh huyết mạch Yêu Đế! …… Tại Sư Thần Lĩnh, Thanh Sư Thái Tử và Bạch Tượng Thái Tử đang ngồi trong động phủ, ôm mỹ nhân trong lòng, phía trước còn có từng vũ nữ yêu kiều múa hát. "Không ngờ Chu Trần kia lại lợi hại đến thế, Tam đệ lần này e là đã vấp ngã lớn, còn bị cấm bế!" Bạch Tượng Thái Tử cao ba trượng, mày ngọa tàm, mắt phượng đơn, râu đẹp, răng hô, mũi tựa giao long, vẻ mặt hí hư.

Một mỹ nhân đầy đặn có đôi tai thỏ đang ngồi dạng chân trên đùi thô tráng hữu lực của Bạch Tượng Thái Tử.

Chương 214

Hắn đưa bàn tay to lớn vào trong váy của yêu tinh thỏ, cái mũi dài như giao long màu trắng ngọc lại chui vào từ cổ áo, tựa hồ đang thưởng thức. "Chỉ tiếc cho Khổng Tước Công Chúa, đây chính là một đóa hoa của Yêu tộc ta, không ngờ lại bị tên tiểu tử Nhân tộc Chu Trần kia hái mất!" Thanh Sư Thái Tử ôm mỹ nhân trong lòng, cánh tay dùng sức siết chặt, đôi mắt của mỹ nhân có cặp sừng trâu trong suốt trên đầu hiện lên vẻ đau đớn, nhưng không dám lên tiếng, mặc cho Thanh Sư Thái Tử giày vò đùa bỡn.

Thanh Sư Thái Tử cao bốn trượng, vô cùng khôi ngô, tướng mạo hung ác, răng nanh lởm chởm, mặt tròn, tiếng gầm như sấm sét.

Ngày thứ sáu.

Một yêu tinh sư tử từ bên ngoài chạy vào, nói: "Khải bẩm Thái Tử, vừa mới nhận được tin tức, trong tộc Khổng Tước có người đã thức tỉnh huyết mạch Yêu Đế, chính là thị nữ thân cận của Khổng Tước Công Chúa – Khổng Lan!" Bạch Tượng Thái Tử đưa cái mũi voi ngọc trắng dài của mình hít một ngụm, rất tò mò Chu Trần đã dùng bí pháp thần thông gì.

Chu Trần vậy mà có thể khiến thực lực bỗng chốc bạo trướng đến trình độ sánh ngang Đại Đế.

Hắn không tin Chu Trần chỉ trong một đêm có thể khiến một thị nữ thức tỉnh huyết mạch Yêu Đế, thật sự coi huyết mạch Yêu Đế là rau cải trắng sao?

Hắn nghe nói Chu Trần giúp những hậu duệ Hoàng Giả, Đại Đế thức tỉnh huyết mạch, cũng phải mất một hai tháng.

Thanh Sư Thái Tử nhíu mày: "Nhất định là do Chu Trần làm,

Khổng Tước Công Chúa tiện nhân kia thức tỉnh huyết mạch Yêu Đế, chắc hẳn cũng là do Chu Trần làm!" "Đại ca nói rất đúng." Bạch Tượng Thái Tử nghĩ một lát, cũng cảm thấy lời Thanh Sư Thái Tử có lý.

Ngày thứ hai. "Có chuyện gì?" Một yêu tinh sư tử vừa từ bên ngoài chạy vào nói: "Tiểu nhân bái kiến Thanh Sư Thái Tử, Bạch Tượng Thái Tử!" "Khải bẩm Thanh Sư Thái Tử, Bạch Tượng Thái Tử, Khổng Tô của tộc Khổng Tước lại một lần nữa thức tỉnh huyết mạch Yêu Đế!" Thanh Sư Thái Tử nói: "Khổng Tước tiện nhân kia đã sớm quấn quýt với Chu Trần rồi, thị nữ kia tự nhiên cũng không ngoại lệ, đã sớm không biết bị Chu Trần 'xử lý' bao lâu rồi, chỉ là vừa khéo bây giờ mới thức tỉnh mà thôi!" Bạch Tượng Thái Tử gật đầu: "Khổng Tước Công Chúa thì thôi đi, thị nữ Khổng Lan kia vậy mà cũng thức tỉnh, hơn nữa mới chỉ có một đêm thôi phải không?" "Chu Trần giúp người ta thức tỉnh huyết mạch vậy mà nhanh đến thế?" Ngày thứ ba. "Lại thức tỉnh nữa sao?" "Khải bẩm Thanh Sư Thái Tử, Bạch Tượng Thái Tử, Khổng Minh của tộc Khổng Tước lại thức tỉnh huyết mạch Yêu Đế!" Ngày thứ tư. "Ai mà biết được, chắc là tiên thuật bí pháp tiền kiếp của hắn!" "Mẹ kiếp, tiểu tử Chu Trần rốt cuộc là làm bằng cái gì?

Khủng bố đến thế ư!" Ngày thứ năm. "Cái gì?

Lại thức tỉnh một người nữa?" Thanh Sư Thái Tử và Bạch Tượng Thái Tử vừa kinh vừa giận, cái này mẹ nó cũng quá khủng bố rồi.

Huyết mạch Yêu Đế dường như đã trở thành rau cải trắng!

Là con của Yêu Đế, mặc dù không lĩnh ngộ được đạo của Đại Đế, không thể sánh ngang với Đại Đế chân chính, nhưng cũng đủ để quét ngang Hoàng Giả rồi.

Phía trên Pháp Tướng, còn có Vương Giả, Hoàng Giả, sau đó mới

là Đại Đế.

Tuy huyết mạch Yêu Đế đối với bọn họ không là gì.

Nhưng nhìn thấy từng tiểu tạp nhạp mà bọn họ ngay cả nhìn thẳng cũng không thèm đều có thể thức tỉnh huyết mạch Yêu Đế, điều này thật sự khó chịu.

Hơn nữa, bọn họ đã có thể tưởng tượng được, theo tin tức của tộc Khổng Tước truyền ra, Chu Trần e là sẽ trở thành miếng bánh thơm ngon của Yêu tộc.

Mỗi ngày đều có tin tức truyền đến.

Nghĩ đến vô số mỹ nhân Yêu tộc xếp hàng tự dâng đến cửa cho Chu Trần 'vui đùa', trong lòng bọn họ cảm thấy một vạn con thảo nê mã đang phi nước đại. "Đại ca anh minh!" Thật sự là đáng chết!

Ngay cả mỹ nhân trong tộc của bọn họ cũng có thể tự dâng đến cửa.

Khốn kiếp! …… Tộc Khổng Tước.

Chu Trần sống ở đây rất tiêu sái, từ khi hắn giúp Khổng Lan thức tỉnh huyết mạch Yêu Đế, hắn dường như đã trở thành vương ở nơi này.

Từng mỹ nhân tộc Khổng Tước thân hình yêu kiều, dáng vẻ thướt tha vây quanh hắn, mặc hắn hái hoa.

Mặc dù những mỹ nhân này không thể so sánh với Khổng Tước Công Chúa, nhưng nếu đặt ở bên ngoài, đều là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Hơn nữa, sơn hào hải vị ăn nhiều, thỉnh thoảng nếm chút rau dưa củ quả, cũng là một loại hưởng thụ.

Vả lại, tất cả hậu duệ huyết mạch Yêu Đế của Khổng Tước tộc,

tu vi đều không yếu, những người trưởng thành cơ bản đều ở cảnh giới Pháp Tướng, Vương Giả.

Thấp nhất cũng có cảnh giới Thần Thông.

Tuy nhiên, Chu Trần cũng không hề lạnh nhạt với Khổng Tước Công Chúa, Bách Hoa Tiên Tử, Diệu Dục Cung Chủ, Thủy Vân Tiên Tử và các đại mỹ nhân khác.

Huống hồ, các nàng cung cấp điểm Phong Nguyệt rất hậu hĩnh.

Đặc biệt là Thủy Vân Tiên Tử, vị tiên tử Đại Thừa cảnh này.

Chu Trần ăn một miếng cá bảo ngư sốt đường dấm béo ngậy do Thủy Vân Tiên Tử nấu, điểm số có thể tăng vài chục triệu, thậm chí hàng trăm triệu. "Công tử, đừng… chỗ đó." Dưới màn đêm, Thủy Vân Tiên Tử càng thêm mê hoặc lòng người.

Chu Trần hôn nàng.

Dưới ánh trăng, yêu chiều nàng hết mực.

Tháng năm trở nên bình tĩnh và an nhiên.

Với việc Chu Trần trước đó nghiền ép Kim Bằng Thái Tử, bức lui Kim Bằng Yêu Đế, mặc dù vô số hùng tính Yêu tộc hận Chu Trần đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không dám gây phiền toái cho hắn.

Yêu tộc sùng bái cường giả.

Chu Trần tuy không được bọn họ ưa thích.

Nhưng bọn họ không thể không thừa nhận sự cường đại của Chu Trần.

Huống hồ, trong thế giới Yêu tộc, cường giả mới xứng có quyền chọn bạn đời, quyền giao phối.

Nhiều nữ tử Yêu tộc khác cũng nghe danh mà đến.

Tộc Khổng Tước vốn dĩ nên bị cô lập, ngược lại trở nên náo nhiệt, thậm chí vượt qua cả trước đây.

Cuộc sống như vậy, đối với Chu Trần mà nói, cũng khá thú vị.

Hồng Trần Thiên Chu ẩn mình trong hư không.

Những nữ nhân của Chu Trần cơ bản đều ở trong thế giới bên trong Thiên Chu tu luyện hoặc ở trong Phong Nguyệt Bảo Giám, hắn ở đâu thật ra cũng không khác biệt là bao.

Hắn mỗi ngày đều giúp đỡ các nữ tử Yêu tộc khác nhau thức tỉnh huyết mạch.

Các loại yêu nữ khiến Chu Trần mở rộng tầm mắt.

Long đàm hổ huyệt, hang chuột ổ rắn.

Chớp mắt hai năm rưỡi trôi qua.

Chu Trần đã dùng hai nghìn tỷ điểm Phong Nguyệt để tăng tu vi Luyện Hư của mình, thành công thăng cấp Luyện Hư trung kỳ, hắn đối với cảm ngộ về lực lượng thiên địa càng thêm sâu sắc.

Có thể điều động lực lượng thiên địa càng thêm hùng hậu bàng bạc.

Hai năm rưỡi này, rất bình tĩnh.

Chu Trần sống rất khoan khoái, đặc biệt là vạn pháp muôn hình vạn trạng, các loài yêu khác nhau, có đạo khác nhau, cảnh giới cũng không giống nhau.

Sơn mạch Khổng Tước.

Trong một cung điện, thác nước trắng xóa như dải lụa rủ xuống, bắn tung vạn ngàn đóa sóng nước trong suốt.

Dưới thác nước, đào hoa đầy đất, dương liễu xanh mướt.

Đào hoa ngập trời bay lượn, Diệu Dục Cung Chủ vung tố thủ, trước người giữa không trung hiện lên một cây cổ cầm, tinh oánh điểm điểm, ngọc cốt băng cơ.

Nàng vũ động trong rừng đào, dáng vẻ mềm mại động lòng người, như huyền nữ cửu thiên hạ phàm.

Tố thủ khẽ khảy, điểm điểm thần quang, lay động dây cầm, phát ra tiên âm cửu thiên, nàng vừa vũ động, vừa toát ra tiên quang, rơi xuống cổ cầm.

Vũ tư của Diệu Dục Cung Chủ tuyệt thế, khiến người ta tưởng thần nữ giáng trần, mà cầm âm lại xứng đáng là tiên nhạc, khiến người ta khó kìm lòng, vì thế mà động.

Chu Trần ôm Thủy Vân Tiên Tử, không biết từ lúc nào đã chìm đắm trong đó, cùng Thủy Vân Tiên Tử đồng tu, tiến vào Hợp Thể cảnh.

Vạn ngàn hoa vũ bay lượn, hương thơm trận trận, có trăm loài chim bay đến cùng nàng vũ, diệu âm trận trận, cùng với những âm thanh mỹ diệu do Chu Trần tạo ra trên thân Thủy Vân Tiên Tử, tạo thành một khúc tiên nhạc vừa rõ ràng vừa hài hòa.

Tiếng cầm vang động, giao long nhập biển, loan phượng hợp minh, cá lượn xuất thủy.

Tất cả điều này đều trở thành một diệu cảnh.

Không biết đã qua bao lâu.

Cầm lặng, vũ dừng, ca im, thiên địa một mảnh tĩnh lặng, chỉ còn Chu Trần vẫn còn đang diễn tấu một khúc giao hưởng của sinh mệnh.

Diệu Dục Cung Chủ liếc nhìn một cái, má ửng hồng, ngay lập tức

liên bộ di động, khẽ kéo ngọc đái bên eo, hòa vào cuộc.

Bách Hoa Tiên Tử và Khổng Tước Công Chúa cũng theo sau cản đến.

Diệu âm trận trận.

Nhiệt huyết sôi trào.

Hơn nửa tháng không ngớt.

Trong lúc Chu Trần đang sâu sắc thể ngộ vân chi đạo bồng bềnh mềm mại như mây trắng của Thủy Vân Tiên Tử, bên tai đột nhiên vang lên tiếng của Hồng Trần: 【 Chủ nhân, kiểm trắc thấy phong ấn của Mê Vụ Sâm Lâm có cường giả đột nhập trận pháp. 】 "Ồ?

Lũ ma tể tử của Thiên Ma Giới lại có động tĩnh rồi sao?" Chu Trần ý niệm vừa động, ôm Thủy Vân Tiên Tử trở về Thiên Chu.

Bọn họ không tách rời.

Diệu Dục Cung Chủ, Bách Hoa Tiên Tử và Khổng Tước Công Chúa bên cạnh cũng được đưa lên Thiên Chu, hướng về Mê Vụ Sâm Lâm thuộc Đại Ưng Vương Triều của Tử Tiêu Vực mà đi.

Mê Vụ Sâm Lâm.

Mê Vụ Sâm Lâm ngày trước đã biến mất, hóa thành một chiến trường hoang tàn.

Ầm ầm ầm!

Từng luồng ma khí sền sệt kinh khủng vọt thẳng lên trời, điên cuồng công kích đại trận do Chu Trần lệnh các Thần Ma dưới trướng bố trí.

Những đại trận này ẩn chứa vô số trận pháp về thời gian, không gian, mê huyễn, Hoàng Giả gần như không thể phá vỡ.

Ngay cả Đại Đế cũng cần một thời gian.

Một phi thuyền bạc từ hư không bay ra.

Chu Trần ôm kiều khu mềm mại của Thủy Vân Tiên Tử, đùa nghịch những chỗ kỳ diệu của nàng, nhìn về phía khe nứt vị diện.

Thủy Vân Tiên Tử cũng nhìn tới, kinh ngạc nói: "Động tĩnh lớn đến thế, e là có Ma Đế muốn vượt giới mà đến!" Cùng với việc Thiên Ma Giới và Thiên Nguyên Đại Lục tiếp giáp càng ngày càng thường xuyên, sự tồn tại của Thiên Ma Giới đối với cường giả mà nói không còn là bí mật. "Ta muốn xem là Ma Đế nào!" Chu Trần tế ra Tam Thiên Thần Ma Đồ, đồng thời phóng thích ba ngàn Thần Ma, tổ thành tuyệt thế đại trận, nghiêm chỉnh đợi chờ.

Nếu có Ma Đế đến, hôm nay hắn sẽ trấn sát Ma Đế.

Trong đầu hắn không khỏi hiện lên Niêu Thiên Ma Đế đã từng giao thiệp với hắn trước đây, nữ nhi của đối phương là Niêu Ma Thiên Nữ vẫn còn bị giam cầm trong Thiên Chu.

Chu Trần thỉnh thoảng lại đi 'nghiêm hình khảo đả'.

Dùng Tử Kim Thần Ma Tiên quật đối phương túi bụi, treo lên đánh.

Cực kỳ hả hê.

Ầm ầm ầm!

Động tĩnh càng lúc càng lớn, ba ngàn Thần Ma trước đây chỉ là Hoàng Giả vô địch, đại trận trùng trùng điệp điệp bố trí tuy bất phàm, nhưng Đại Đế dành chút thời gian vẫn có thể phá mở.

Cùng với từng trọng trận pháp bị phá vỡ.

Đột nhiên có từng đạo quang tuyến đen kịt đáng sợ từ khe nứt vị diện bắn ra.

Những quang tuyến này thành thiên thượng vạn, uy lực lại vô cùng khủng bố, ngay cả Hoàng Giả vô địch bị đánh trúng, cũng sẽ trọng thương, thậm chí tại chỗ bỏ mạng.

Đây tuyệt đối là thần thông đáng sợ của Ma Đế.

Ba ngàn Thần Ma đứng trong Thần Ma Đồ, nghiêm chỉnh đợi chờ, những quang tuyến này bắn vào Thần Ma Đồ, chỉ khiến Thần Ma Đồ hơi lay động, liền tiêu diệt vô hình.

Tam Thiên Thần Ma Đồ dung nhập Thiên Chu, đã sớm trở thành Khai Thiên Thần Khí, đặc biệt là còn có ba ngàn Thần Ma gia trì.

Ngày nay sau Thần Nhất, Thần Nhị và Thần Tam cũng thăng cấp Đại Đế.

Tương đương với có ba tôn Thần Ma Đại Đế và hai nghìn chín trăm chín mươi bảy tôn Hoàng Giả vô địch chủ trì Tam Thiên Thần Ma Đồ, uy năng của nó có thể tưởng tượng được.

Ầm!

Cùng với vô số quang tuyến bắn ra, một Ma Đế gầy gò toàn thân mọc đầy mắt và Niêu Thiên Ma Đế liên thủ xông ra.

Sau hai vị Ma Đế này, còn có ba Ma Đế nữa. "Năm Ma Đế!" Thủy Vân Tiên Tử kinh hãi, năm Ma Đế liên thủ, ngay cả Tử Phủ Thánh Địa cũng phải lui tránh ba bước.

Đối phương tụ tập năm vị Ma Đế xông ra, hiển nhiên là muốn một kích thành công, ngay cả nếu bên ngoài có Đại Đế mai phục, cũng không làm gì được bọn họ. "Xem ra khe nứt vị diện này đã có thể hoàn toàn dung nạp Đại Đế thông qua rồi!" Chu Trần không hoảng sợ, năm vị Ma Đế tuy khủng bố, nhưng hắn có cách đối phó.

Chỉ là đã nơi đây có thể dung nạp Ma Đế thông qua, vậy thì chiến tranh giữa Thiên Ma Giới và Thiên Nguyên Đại Lục chắc chắn sẽ

hoàn toàn bùng nổ. "Sát!" "Sát!" Ba ngàn Thần Ma đồng loạt gầm rống, lực lượng kinh khủng quán nhập Tam Thiên Thần Ma Đồ.

Chỉ thấy Tam Thiên Thần Ma Đồ tỏa ra thần quang vô tận.

Những thần quang này: có cái diễn hóa thành búa khổng lồ khai thiên, bổ xuống.

Có cái diễn hóa thành lưỡi dao không gian, cắt xé không gian.

Có cái diễn hóa thành thần thương diệt thế, xuyên thủng thiên địa.

Có cái diễn hóa thành đại đao chém trời, chém thần tru ma. …… Năm vị Ma Đế hơi kinh ngạc, nhưng không hoảng sợ.

Bọn họ khi xông đến đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với mai phục.

Niêu Thiên Ma Đế hóa thành một ngưu ma ngút trời, gào thét thương khung, đôi sừng đã bị Chu Trần chặt đứt lại mọc ra, sừng trâu chống trời.

Ma Đế gầy gò đầy mắt hóa thành một con rết dài mười vạn trượng, con rết này toàn thân không chỉ mọc đầy chân, mà còn mọc đầy mắt.

Đó chính là Thiên Nhãn Ma Đế.

Đôi mắt của hắn lợi hại nhất.

Chỉ thấy tất cả đôi mắt trên thân hắn đột nhiên hợp lại với nhau, hóa thành một con ma nhãn to lớn kinh khủng ngút trời. "Ngũ Sắc Thần Quang!" Chu Trần dù ở trong Thiên Chu, cũng có thể cảm nhận được một kích đáng sợ của đối phương, không chút do dự động dụng vũ khí chí cường mới dung hợp của hắn.

Chỉ thấy trên Thiên Chu một cây Ngũ Sắc Vũ Phiến khẽ vung lên, một đạo quang mang ngũ sắc lóe qua, Thiên Nhãn Ma Đế còn chưa kịp phát ra công kích đã bị trực tiếp cuốn đi.

Đây là Ngũ Sắc Thần Quang Phiến.

Vốn là Đế Binh của tiên tổ tộc Khổng Tước, Khổng Tước Đại Đế, được luyện chế từ năm sợi lông đuôi ngũ sắc ẩn chứa thần thông bản mệnh của Khổng Tước Đại Đế.

Ẩn chứa Ngũ Sắc Thần Quang.

Chu Trần sau khi có được Khổng Tước Công Chúa, lại giúp tộc Khổng Tước thức tỉnh không ít huyết mạch Yêu Đế, nhưng dựa vào điều này muốn có được trấn tộc chí bảo Đế Binh của tộc Khổng Tước hiển nhiên là không thể.

Chu Trần đáp ứng giúp Khổng Tước Hoàng thành Đế, đưa Khổng Tước Hoàng vào trong Thiên Chu tu luyện, bên trong có tiên thiên linh khí, tu luyện sự nửa công bội.

Hơn nữa Chu Trần nếu như dung hợp Đế Binh Ngũ Sắc Thần Quang Phiến vào Thiên Chu, khai tịch Ngũ Sắc Thần Quang Giới, Khổng Tước Hoàng tu luyện trong Ngũ Sắc Thần Quang Giới, chắc chắn có thể thành Đế.

Chương 215

Ngay cả những tộc nhân Khổng Tước khác tu luyện trong đó, cũng có thể tu vi bạo trướng, đạt được cơ duyên cực lớn.

Như vậy.

Chu Trần thành công có được trấn tộc Đế Binh của tộc Khổng Tước, đồng thời dung nhập vào phi thuyền, trở thành một phó đơn nguyên.

Ngũ Sắc Thần Quang Giới.

Khổng Tước Hoàng và một số thiên tài hệ Khổng Tước đều đang tu luyện trong đó, đột nhiên không gian chấn động, thân ảnh một tôn Ma Đế hiện ra. "Chuyện gì thế này?" Khổng Tước Hoàng đại kinh, vội vàng bảo vệ tộc nhân trước người.

Nhưng Thiên Nhãn Ma Đế bị Ngũ Sắc Thần Quang cuốn vào Thiên Chu căn bản không thể gây sóng gió gì, chỉ thấy lực lượng của vài thế giới trong Thiên Chu trấn áp lên thân hắn, từng sợi xích trật tự, tức thì xuyên thủng thân thể hắn.

Vào Thiên Chu, chỉ cần thực lực của ngươi không vượt xa Thiên Chu, thì ngươi chính là con cừu non đợi làm thịt.

Ngày nay hơn mười thế giới trong Thiên Chu đều trưởng thành rất nhanh, uy năng của Thiên Chu ngày càng tăng lên, chỉ một tôn Ma Đế mà thôi.

Ở bên ngoài có lẽ còn có thể chống lại Thiên Chu một phen, nhưng một khi vào Thiên Chu, đó chính là miếng thịt trên thớt.

Phập!

Thiên Nhãn Ma Đế bị phong ấn kéo vào Sinh Mệnh Dung Lô, biến

mất trong Ngũ Sắc Thần Quang Giới. "Một tôn Ma Đế cứ thế bị trấn áp?" Khổng Tước Hoàng trợn tròn mắt, với tư cách là Yêu Hoàng đỉnh phong, nàng biết sự tồn tại của Thiên Ma Giới, biết Ma Đế chính là tồn tại sánh ngang Đại Đế.

Thế nhưng một tôn Ma Đế lại ngay trước mắt nàng bị trấn áp, không hề có chút lực phản kháng nào.

Đặc biệt là khoảnh khắc Thiên Chu điều động lực lượng trấn áp Thiên Nhãn Ma Đế, Khổng Tước Hoàng có cảm giác đại khủng bố kinh hồn bạt vía.

Nàng biết nếu lực lượng đó trấn áp lên thân nàng, nàng e là sẽ bị áp bạo, thân tử đạo tiêu ngay lập tức. "Thật là đáng sợ!" Nghĩ đến việc mình đã ôm được đùi lớn của Chu Trần, Khổng Tước Hoàng lại tràn đầy kích động và vui sướng.

Thế nhưng, bi hoan của người với người không hề giống nhau.

So với sự vui sướng và may mắn của Khổng Tước Hoàng, Thiên Nhãn Ma Đế kinh khủng đến cực điểm, không ngờ vừa đến Thiên Nguyên Đại Lục đã bị người ta nháy mắt lôi vào nơi đây.

Vừa chớp mắt đã bị phong ấn tất cả sức mạnh, bị ném vào một nơi đặc biệt.

Ở nơi này.

Hắn có một cảm giác lo sợ từ tận đáy lòng.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Từng sợi xúc tu rễ màu xám mờ như kim châm đâm vào cơ thể hắn, điên cuồng thôn phệ huyết nhục và sức mạnh của hắn. "Không!" Thiên Nhãn Ma Đế kinh khủng, một nỗi sợ hãi chưa từng có dâng lên trong lòng.

Với tư cách là Ma Đế, hắn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ trở thành vật liệu nuôi dưỡng cho kẻ khác.

Tuy nhiên, Sinh Mệnh Dung Lô được hình thành từ rễ Thế Giới Thụ dung hợp Thiên Chu, những sợi rễ này do rễ Thế Giới Thụ hóa thành, có thể thôn phệ năng lượng hỗn độn hư không, thậm chí cắm rễ vào hỗn độn.

Huống chi là Ma Đế.

Cảm nhận tinh khí thần toàn bộ sức mạnh của mình như nước sông vỡ đê điên cuồng tuôn trào biến mất, Thiên Nhãn Ma Đế liều mạng giãy dụa, thậm chí muốn tự bạo.

Nhưng lúc này đã quá muộn.

Dưới sự thôn phệ luyện hóa đáng sợ của Sinh Mệnh Dung Lô, hắn giống như một khối thịt béo rơi vào nồi dầu sôi, chớp mắt đã khô quắt lại. "Không...

Cút ngay..." "Ngươi mau dừng lại...

A!" "Tha mạng!" 【 Kiểm trắc thấy Đế Binh Thiên Nhãn Ma Đồng, có thể dung nhập Thiên Chu, có dung hợp không? 】 "Dung hợp!" Chu Trần không chút do dự, Thiên Nhãn Ma Đồng của Thiên Nhãn Ma Đế tuy chưa lĩnh giáo, nhưng tuyệt đối bất phàm, huống hồ Đế Binh đều là những thứ tốt không tồi.

Thiên Nhãn Ma Đồng dung nhập Thiên Chu, lại lần nữa khai tịch một giới —— Thiên Nhãn Giới.

Thiên Nhãn Ma Đồng hóa thành Khai Thiên Thần Khí, bản chất và uy lực đạt được sự thăng cấp toàn diện.

Hồng Trần Thiên Chu ngày nay tổng đơn nguyên đạt đến mười bảy cái, lá Thế Giới Thụ cũng đã mọc ra mười bảy phiến.

Hồng Trần Thiên Chu Chủ nhân: Chu Trần Khí linh: Hồng Trần Đẳng cấp: Chí Tôn Chủ đơn nguyên: Vạn Tượng Giới (Vạn Tượng Thần Binh) Phó đơn nguyên: Thiên Nộ Kiếm Giới (Thiên Nộ Kiếm), Khôi Lỗi Giới (Tam Thiên Thần Ma Đồ), Mặt Trời Giới (Mặt Trời Tiễn), Chấn Thiên Giới (Chấn Thiên Cung), Ngũ Sắc Thần Quang Giới (Ngũ Sắc Thần Quang Phiến) Vũ khí đơn nguyên: Liệt Thiên Giác (Liệt Thiên Giới), Thiên Cơ Tán (Thiên Cơ Giới), Tỏa Thiên Truy Hồn Câu (Tỏa Thiên Giới), Ngũ Đế Ngũ Quang Tán (Ngũ Quang Giới), Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo (Nguyên Khí Pháo Giới), Lôi Quang Vũ Dực (Lôi Quang Giới), Bất Diệt Cốt Thuẫn (Bất Diệt Cốt Giới), Xích Diễm Kim Kiếm (Xích Diễm Kim Giới), Niêu Ma Diệt Thế Tiễn (Niêu Ma Giới), Niêu Thần Diệt Thế Tiễn (Niêu Thần Giới), Thiên Nhãn Ma Đồng (Thiên Nhãn Giới) Sinh Mệnh Lôi Trì: Thế Giới Thụ (mười bảy lá), Sinh Mệnh Dung Lô "Vừa vặn thử uy lực của Thiên Nhãn Ma Đồng!" Chu Trần nhìn về bốn vị Ma Đế còn lại đang điên cuồng công kích Tam Thiên Thần Ma Đồ, muốn xông ra ngoài. "Thiên Nhãn Ma Đồng, khóa chặt Niêu Thiên Ma Đế!" "Cho lão tử oanh nó nương cái!" Chu Trần phân phó.

Trên Hồng Trần Thiên Chu hiện lên một con mắt đen kịt khổng lồ như hắc động, bên trong vô số quang tuyến giao nhau, quang quái lục ly.

Năng lượng bàng bạc từ Thiên Nhãn Giới quán nhập, một đạo quang tuyến đen kịt như ánh sáng diệt thế bắn ra.

Quang tuyến thô như núi non, tốc độ cực nhanh.

Dường như khoảnh khắc đã vượt qua thời gian không gian. "Không tốt!" Niêu Thiên Ma Đế đang công kích Tam Thiên Thần Ma Đồ bỗng cảm thấy kinh hãi, chưa kịp phản ứng, quang tuyến đen kịt đã xuyên thủng ngực hắn.

Một huyết động cháy đen đường kính trăm trượng hiện ra trên ngực Niêu Thiên Ma Đế, máu tươi đầm đìa, xuyên thủng toàn bộ thân thể. "Làm sao có thể?" "Đây không phải Thiên Nhãn Ma Quang của Thiên Nhãn Ma Đế sao?" "Thiên Nhãn Ma Đế chẳng lẽ đã vẫn lạc?" Ba tôn Ma Đế khác kinh hồn bạt vía, một luồng khí lạnh từ gót chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Thiên Nhãn Ma Đế mạnh hơn bọn họ.

Đặc biệt là Thiên Nhãn Ma Quang, vô cùng đáng sợ.

Mới chưa đến mười hơi thở, Thiên Nhãn Ma Đế đã vẫn lạc sao?

Ầm ầm ầm!

Ngay tại thời điểm Chu Trần ở khe nứt vị diện Mê Vụ Sâm Lâm trấn áp các Ma Đế vượt giới mà đến.

Tại các khe nứt vị diện lớn ở Đông Hoang đều có khí tức thần ma bùng phát, làm trời đất hỗn loạn, hào đãng càn khôn, quét ngang ức vạn dặm!

Hiển nhiên những khe nứt vị diện có thể dung nạp Ma Đế thông qua không chỉ Mê Vụ Sâm Lâm, những nơi khác cũng có Ma Đế vượt giới mà đến.

Đông Bình.

Nơi đây vốn có một khe nứt vị diện có thể dung nạp Ma Hoàng thông qua, sau khi xuất hiện đã bị Tử Cực Đại Đế của Tử Phủ Thánh Địa và Dao Trì Nữ Đế phong ấn.

Ngày hôm nay.

Khu vực trung tâm Đông Bình lại có quang mang chói lọi xuyên thủng thiên địa, chấn động tứ hải bát hoang.

Có Ma Đế cái thế vượt giới mà đến.

Một tôn Ma Đế từ trong khe nứt vị diện Đông Bình bước ra, được thanh huy bao phủ, không nhìn rõ chân hình của hắn, ma khí ngút trời, quán tuyệt cổ kim, chỉ một sợi tràn ra đã khiến đại hoang gần đó vỡ nát!

Hắn đội trên đầu một cổ kính tỏa ra ma quang vô tận, không gian xung quanh dường như khó có thể chịu đựng được uy năng của cổ kính, vỡ nát ra.

Đây là một Thần Khí.

Từng tôn Đại Đế, Đại Thừa Bán Tiên lần lượt xuất thế, nghênh chiến các Ma Đế vượt giới từ Thiên Ma Giới đến.

Cõi nhân gian này lúc thì mưa máu xối xả, lúc thì thần hoa nở rộ, trong ánh máu, những cánh hoa trong suốt bay lượn, kỳ dị đến cực điểm.

Nhìn kỹ lại, bên trong vũ trụ tinh hà huyễn diệt, chư thiên sụp đổ, khai thiên tích địa, vạn linh sơ sinh!

Ngay sau đó.

Hai tôn Đại Đế chiến đấu đã đủ để hủy thiên diệt địa, huống chi là đại chiến hai giới, không biết bao nhiêu Đại Đế Ma Đế sinh tử tương bác.

Dựa vào tấm Ma Thần Khí này, tôn Ma Đế cái thế cường đại này một kích liền đánh nát phong ấn do Tử Cực Đại Đế và Dao Trì Nữ Đế bố trí, vượt giới mà đến.

Thiên địa chấn động, Thiên Hoang Đại Đế cản đến trợ trận.

Tuy nhiên, trong khe nứt vị diện lại có thêm một tôn Ma Đế vượt giới mà đến, phía sau còn dẫn theo vô số Ma Hoàng, Ma Vương, Ma Tướng, Ma Binh.

Từng đạo quang huy rực rỡ vọt thẳng lên trời, Dao Trì Nữ Đế, Tử Cực Đại Đế và Tuyền Cơ Tiên Tử lập tức cản đến.

Ong!

Cổ kính trên đầu Ma Đế vừa vượt giới đến đột nhiên tỏa ra quang huy rực rỡ, sâu thẳm vô cùng, giống như một biển lớn cô đọng mà thành, sâu không thể lường.

Bọn họ bước một bước, dưới chân hiện ra một đại đạo tiên quang, quán thông nam bắc, trong chớp mắt đã đến chỗ khe nứt vị diện Đông Bình!

Ma Thần Khí.

Trong khoảnh khắc này, quỷ khóc thần gào, thiên địa run rẩy, chư thần đều như kinh hãi.

Ầm!

Khí tức đáng sợ cuộn trào, thiên địa vạn đạo oanh minh, ba người Dao Trì Nữ Đế tế ra Đế Binh, liên thủ chống đỡ.

Đại chiến hai giới sắp bùng nổ.

Tuy nhiên, uy lực của Thần Khí, phi đồng tiểu khả.

Một đạo hắc quang đột ngột từ trong gương bắn ra, trực chỉ ba người Dao Trì Nữ Đế, Tử Cực Đại Đế và Tuyền Cơ Tiên Tử.

Phạm vi vài triệu dặm, tất cả sinh linh, vô số tu sĩ đều run rẩy!

Tử Phủ Thánh Địa.

Bảo vật chí thượng vượt qua Đế Binh.

Vô số sinh linh Đông Hoang đại địa toàn bộ hoảng sợ, những người ở khu vực gần đó không tự chủ được mà dập đầu.

Ngay cả ba người liên thủ, vẫn bị chấn bay ra ngoài.

Thậm chí toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục đều sẽ bị đánh nát.

Cuộc chiến như vậy không chỉ xảy ra ở Đông Hoang, Trung Châu và các nơi khác cũng đồng thời bùng nổ chiến tranh kinh thế.

Tử Tiêu Vực.

Đại Ưng Vương Triều.

Chu Trần đã dùng Tam Thiên Thần Ma Đồ trấn áp khe nứt vị diện, nhốt Niêu Thiên Ma Đế cùng bốn tôn Ma Đế khác tại nơi đây.

Hắn còn thôi động Thiên Nhãn Ma Đồng một kích xuyên thủng thân thể Niêu Thiên Ma Đế, trọng thương hắn.

Ba tôn Ma Đế còn lại vừa kinh vừa sợ.

Chỉ thấy Chu Trần một kích đắc thủ, không hề dừng lại chút nào, Hồng Trần Thiên Chu như một đạo lưu quang vụt qua.

Thân thể khổng lồ cường hãn của Niêu Thiên Ma Đế vậy mà từ giữa bị chia làm hai, đứt thành hai đoạn.

Nguyên lai vừa rồi khi Hồng Trần Thiên Chu xông lên, Niêu Ma Diệt Thế Tiễn ở đầu mũi đã mở ra, dưới sự thôi động của lực lượng khủng bố từ Thiên Chu, "rắc" một tiếng liền cắt đứt Niêu Thiên Ma Đế.

Niêu Thiên Ma Đế ngơ ngác cúi đầu, vừa kinh vừa sợ vừa giận.

Mặc dù Niêu Ma Diệt Thế Tiễn biến đổi rất lớn, nhưng hắn nhận ra đó là Đế Binh của tộc Niêu Ma hắn ngày xưa, hơn nữa Niêu Thần Diệt Thế Tiễn ở phần đuôi Thiên Chu, chính là đôi sừng của hắn.

Đến cuối cùng hắn lại chết dưới Đế Binh của chính mình.

Trên Ngũ Sắc Thần Quang Phiến ánh sáng ngũ sắc lóe lên, Niêu Thiên Ma Đế bị chặt đứt làm đôi và Đế Binh Niêu Thần Liệt Thiên Kích của hắn đều bị thu vào Thiên Chu.

Niêu Thiên Ma Đế với tư cách là Ma Đế, sinh mệnh cường hãn, cho dù trước đó đã trúng một chiêu đồng quang của Thiên Nhãn Ma Đồng, lại bị Niêu Thần Diệt Thế Tiễn một đao chém thành hai đoạn, vẫn chưa chết.

Nhưng bị Ngũ Sắc Thần Quang thu vào phi thuyền, lập tức bị phong ấn và ném vào Sinh Mệnh Dung Lô.

Một tôn Ma Đế, có thể nói là đại bổ.

Và Đế Binh Niêu Thần Liệt Thiên Kích của hắn thì được dung nhập vào Thiên Chu, khai tịch một thế giới đơn nguyên mới. "Lão Ngưu!" Ba tôn Ma Đế còn lại vừa kinh vừa sợ, không ngờ bọn họ năm tôn Ma Đế cùng sát đến, vốn tưởng rằng dù gặp mai phục cũng có thể ung dung đối phó.

Trước thực lực tuyệt đối, tất cả âm mưu quỷ kế và mai phục đều là hổ giấy.

Nhưng không ngờ bọn họ lại bị thực lực tuyệt đối nghiền ép.

Thiên Nhãn Ma Đế và Niêu Thiên Ma Đế hai tôn Ma Đế, vậy mà chớp mắt đã bị trấn áp diệt sát.

Và bọn họ bị nhốn trong Tam Thiên Thần Ma Đồ, tiến thoái lưỡng nan, muốn chạy trốn cũng không làm được.

Tam Thiên Thần Ma Đồ là Khai Thiên Thần Khí, lại có ba ngàn Thần Ma chủ trì, trong đó Thần Nhất, Thần Nhị và Thần Tam càng đạt đến cảnh giới Đại Đế.

Ngay cả một đối một, Thần Nhất, Thần Nhị và Thần Tam đều không sợ, huống chi còn có Tam Thiên Thần Ma Đồ và các Thần Ma khác gia trì. "Trấn áp!" Chu Trần điều động lực lượng từ Sinh Mệnh Lôi Trì của Hồng Trần Thiên Chu quán nhập Tam Thiên Thần Ma Đồ, lấy Thiên Chu thôi động.

Tam Thiên Thần Ma Đồ dung nhập Thiên Chu khai tịch Khôi Lỗi Giới, cũng là một phần của Thiên Chu.

Ầm!

Cùng với sự gia nhập của Thiên Chu, uy năng của Tam Thiên Thần Ma Đồ bạo trướng, lập tức áp chế ba tôn Ma Đế, thu các nàng vào bên trong Tam Thiên Thần Ma Đồ.

Ba tôn Ma Đế vẫn còn chiến lực, hóa thân thành ba tôn Cự Viên kình thiên.

Nguyên lai ba tôn Ma Đế này đều là Ma Đế cùng một tộc.

Ở Thiên Ma Giới danh tiếng lẫy lừng.

Đó chính là tộc Hỗn Thế Ma Viên.

Một tộc có ba vị Ma Đế, sự cường đại của bọn họ có thể tưởng tượng được.

Ba tôn Ma Đế thuộc tộc Hỗn Thế Ma Viên cầm Hồn Thiên Côn, thi triển thần thông tương tự Pháp Tướng Thiên Địa, thân hình biến lớn trăm vạn trượng.

Ba kiện Hồn Thiên Côn cấp Đế Binh cũng theo ý muốn của bọn họ mà biến lớn, như trụ trời, muốn xuyên thủng Tam Thiên Thần Ma Đồ. "Cho bản Đế phá!" Ba tôn Ma Đế gầm rống, dốc hết sức bình sinh.

Bên trong Tam Thiên Thần Ma Đồ là một vùng hỗn độn, ma uy hùng dũng cuồn cuộn, quét ngang bốn phương. "Thu!" Tam Thiên Thần Ma Đồ trở về Thiên Chu, dung nhập vào Thiên Chu, hòa làm một thể với Thiên Chu.

Trong chớp mắt.

Tam Thiên Thần Ma Đồ dường như từ chất giấy biến thành chất

sắt, áp lực không gian bên trong bạo trướng vô số lần.

Thân hình ba tôn Ma Đế biến lớn đến trăm vạn trượng vậy mà bị áp súc lại, chỉ còn cao vạn trượng, giống như con muỗi trong hổ phách.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Từng sợi xích trật tự do Thiên Chu diễn hóa từ bốn phía vươn ra, xuyên thủng thân thể kiên cố của ba tôn Ma Đế, sức mạnh của bọn họ bị phong ấn. "Không!" Ba người bọn họ oai chấn Thiên Ma Giới, không ai dám chọc, không ngờ lại cứ thế mà thất bại.

Giống như Thiên Nhãn Ma Đế, Niêu Thiên Ma Đế, ba người bọn họ bị kéo vào Sinh Mệnh Dung Lô, trực tiếp luyện hóa thành chất dinh dưỡng để Thiên Chu thăng cấp.

Ba kiện Hồn Thiên Côn cấp Đế Binh của ba người được Chu Trần dung hợp thành một, dung nhập vào Thiên Chu, khai tịch một đơn nguyên mới —— Tu Di Giới.

Ba kiện Đế Binh hợp nhất hóa thành một kiện Khai Thiên Thần Khí —— Đại Tu Di Côn.

Đến đây.

Thiên Chu đã khai tịch mười chín thế giới đơn nguyên, Thế Giới Thụ trong Sinh Mệnh Lôi Trì đã mọc ra mười chín lá.

Chương 216

Dựa theo tin tức Chu Trần có được từ Thiên Chu, khi khai tịch ba mươi sáu đơn nguyên, Thiên Chu sẽ có thể hoàn toàn lột xác thăng cấp, đạt đến Bất Hủ cấp do Chu Trần thiết định.

Một khi thăng cấp Bất Hủ cấp, Thiên Chu sẽ phát sinh biến hóa long trời lở đất, không chỉ uy năng bạo trướng, sánh ngang Tiên Khí, thậm chí còn mạnh hơn Tiên Khí.

Đến lúc đó, trấn áp Đại Đế dễ như trở bàn tay! "Nữ Đế sư phụ có nguy hiểm." Chu Trần thông qua Thiên Chu giám sát bốn phương, nhìn thấy chiến trường Đông Bình, liền để lại Tam Thiên Thần Ma Đồ và ba ngàn Thần Ma trấn áp khe nứt vị diện này, vội vàng tiến về phía đó.

Liệt Diễm Hoàng Triều, một hoàng triều vô cùng phồn hoa, cương vực còn rộng lớn hơn Đại Càn vương triều.

Bởi lẽ, người sáng lập là Liệt Diễm Nữ Hoàng đang ở đỉnh phong trị vì.

Tuy nhiên, hôm nay Liệt Diễm Hoàng Triều lại nghênh đón đại nạn chưa từng có.

Một khe nứt không gian đột nhiên xuất hiện trong cảnh nội Liệt Diễm Hoàng Triều, vô số sinh linh dị giới như thủy triều dũng mãnh ập tới.

Liệt Diễm Nữ Hoàng lập tức nhận được tin tức, dẫn cường giả dưới trướng đi trấn áp.

Bởi nàng không chỉ là một Võ Hoàng cường đại, mà còn là một tuyệt thế mỹ nhân thân hình nóng bỏng, mỹ diễm vô song, kẻ theo

đuổi vô cùng nhiều.

Hai Võ Hoàng tán tu đang ở Liệt Diễm Hoàng Triều, tuy họ không phải thuộc hạ của Liệt Diễm Nữ Hoàng, nhưng giờ khắc này cũng ra sức.

Nhờ vào sức mạnh của ba vị Võ Hoàng, những tạp binh vừa xuất hiện đã dễ dàng bị trấn áp giải quyết.

Nhưng mà. "Hô!" "Ca sát." Hiện nay Thiên Ma Giới và Thiên Nguyên Giới va chạm vào nhau, không biết bao nhiêu khe nứt vị diện xuất hiện, không biết bao nhiêu Ma Đế hiểm ác đã xâm nhập Thiên Nguyên Giới. "Đợi khi Đại Đế nhân tộc ta đến, chính là tử kỳ của ngươi!" "Thật quá mỹ vị!" "Không!" Vô tận sinh linh khóc gào. "Liệt Diễm!" "Đông!" Vị Ma Đế này cất bước, khí tức chí cường phô thiên cái địa, càn quét tứ hải bát hoang, chư thiên tinh thần tựa hồ đều run rẩy.

Liệt Diễm Nữ Hoàng bị Hắc Hổ Ma Đế bóp cổ, khó mà phản kháng, điên cuồng chửi rủa.

Hai Võ Hoàng đang bỏ chạy theo hai hướng khác nhau thân hình chợt khựng lại, vậy mà bị một luồng hấp lực đáng sợ hút lùi lại.

Nếu không phải vì Liệt Diễm Nữ Hoàng tư sắc vô song, khiến thần binh răng sói của hắn uy thế bộc phát, hắn đã sớm một ngụm nuốt chửng Liệt Diễm Nữ Hoàng. "Bản Đế khuyên ngươi vẫn nên tiết kiệm khí lực, lát nữa sẽ có lúc ngươi phải kêu gào." Hắc Hổ Ma Đế liếm môi, ý vị chưa dứt, vẻ mặt hưởng thụ, sau đó há miệng hút một hơi. "Gầm!" Ma Đế cười khẩy, mắt đầy mỉa mai, đột nhiên vươn dài cổ. "Hỗn đản!" Nhưng chỉ do dự một khoảnh khắc, nỗi sợ hãi trong lòng họ đã chiến thắng sự ái mộ dành cho Liệt Diễm Nữ Hoàng, họ xoay người bỏ chạy theo hai hướng khác nhau.

Hắc Hổ Ma Đế nhìn thân hình kiều diễm đầy đặn của Liệt Diễm

Nữ Hoàng, cười dâm một tiếng: "Bản Đế có chết hay không, ngươi chắc chắn không nhìn thấy được rồi, nhưng lát nữa Bản Đế nhất định sẽ khiến ngươi dục tiên dục tử!" "Ngươi sẽ không được chết tử tế!" "Trốn được ư?" Nhưng Đế và Hoàng, tuy chỉ cách nhau một cảnh giới, thực lực lại là khác biệt một trời một vực.

Miệng hổ khép lại, máu tươi văng tung tóe, hai tôn Võ Hoàng bị một ngụm cắn nát, sau đó dễ dàng nuốt vào bụng.

Họ không muốn bị thôn phệ, hóa thành thức ăn của kẻ khác.

Trong Liệt Diễm Hoàng Triều đang tứ phân ngũ liệt, từng luồng sinh mệnh tinh khí bay tới, hóa thành một dòng hồng lưu, toàn bộ nhập vào miệng hắn. "A a." Tựa như Liệt Diễm Nữ Hoàng chủ động vươn dài cổ dâng lên vậy. "Huyết nhục tươi ngon quá!" Chỉ đi một bước, không biết bao nhiêu ức vạn sinh linh đã chết, nổ tung trên không trung, như từng đóa pháo hoa rực rỡ, vô cùng mỹ lệ, nhưng cũng quá đỗi khủng bố, đạt tới cực hạn.

Liệt Diễm Hoàng Triều một mảnh ai oán, khắp nơi đều là tiếng khóc gào.

Không lâu sau, phía đối diện đã có Đại Đế phát hiện khe nứt không gian này, vượt giới mà tới.

Tiếng cười lạnh lùng truyền đến, không một chút tình cảm.

Tôn Ma Đế này bàn tay trắng nõn như ngọc chậm rãi nâng lên, cũng chẳng thấy hắn động tác thế nào, vậy mà một tay đã tóm lấy cổ thiên nga trắng như tuyết của Liệt Diễm Nữ Hoàng.

Hai tôn Võ Hoàng theo đuổi Liệt Diễm Nữ Hoàng vừa kinh vừa sợ, muốn cứu nữ thần của mình, nhưng lại tràn ngập sợ hãi, không dám tiến lên.

Nhìn một cái, trên đại địa thi thể chất chồng, máu chảy thành sông,

đã chết quá nhiều người.

Hắc Hổ Ma Đế chỉ tùy ý đá một cước mà thôi, đã suýt diệt một hoàng triều!

Cường giả Đại Đế ra tay, một chiêu diệt một hoàng triều, không phải chuyện khó, thậm chí rất dễ dàng.

Đầu hổ này tựa như tinh thần khổng lồ, miệng rộng như chậu máu há ra, như một hố đen vũ trụ.

Hai tôn Võ Hoàng chỉ kiên trì được một hơi thở, đã bị đầu hổ đen khổng lồ hút vào miệng.

Hai tôn Võ Hoàng đốt cháy sinh mệnh bản nguyên, dốc sức liều mạng.

Liệt Diễm Hoàng Triều rộng lớn phồn hoa vào khoảnh khắc này, vậy mà trực tiếp vỡ nát, tứ phân ngũ liệt, từng khe nứt sâu không thấy đáy đan xen dọc ngang, bố trí khắp cả Liệt Diễm Hoàng Triều.

Chỉ một ngụm này, ít nhất vài trăm vạn ức sinh linh đã bị hắn thôn phệ sinh mệnh tinh khí.

Đầu hắn vậy mà hóa thành một đầu hổ đen vô cùng khổng lồ.

Liệt Diễm Nữ Hoàng một thân hoàng bào đỏ lửa bay phấp phới, nghiến răng nghiến lợi, tay cầm một cây trường thương lửa, hóa thành một đạo hỏa quang đâm về phía Ma Đế.

Hiện nay cường giả chí tôn của Thiên Nguyên Đại Lục e là đều tự lo thân.

Hắn một chút cũng không hoảng sợ.

Huống hồ với thực lực của hắn, cho dù gặp hai Đại Đế, đánh không lại thì hắn vẫn có thể chạy về Thiên Ma Giới.

Muốn giết hắn không dễ như vậy.

Hắn ngạo nghễ đứng giữa hư không, bao quát toàn bộ Liệt Diễm Hoàng Triều, vô số sinh linh ánh vào mắt hắn, khiến ánh mắt hắn trở nên nóng bỏng.

Trong mắt hắn, tất cả những thứ này đều là huyết thực mỹ vị.

Hắn lại một lần nữa há cái miệng lớn như chậu máu, định thôn phệ sinh linh của Liệt Diễm Hoàng Triều. "Ong!" Một đạo ngũ sắc quang mang đột ngột xuất hiện, Hắc Hổ Ma Đế đại kinh, muốn phản kháng, nhưng không cách nào kháng cự, *bá* một tiếng bị quét vào một không gian đặc biệt. "Ken két!" Vô số áp lực từ bốn phương tám hướng ập tới, tựa như cả thế giới đang đè nén hắn, khiến hắn khó mà động đậy. "Chuyện gì vậy?" Liệt Diễm Nữ Hoàng đại kinh, chỉ thấy từng sợi xích trật tự lơ lửng hiện ra, xuyên qua thân thể Hắc Hổ Ma Đế, trấn áp phong ấn hắn, sau đó biến mất trước mặt nàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng bị dịch chuyển đến một nơi khác.

Nơi đây có núi có nước, linh chi khắp nơi, hương thơm ngào ngạt, tựa như tiên cảnh.

Tại trung tâm tiên cảnh này, nơi trăm hoa đua nở vây quanh, có một chiếc giường lớn tinh xảo hoa mỹ, phía trên có vài bóng người.

Mỗi người đều mỹ lệ vô song, khuynh thành tuyệt thế.

Một nam tử duy nhất được chúng tinh củng nguyệt vây quanh, tuấn mỹ phi phàm, trác việt quần luân, trong lòng còn ôm một tuyệt sắc mỹ nhân. "Thủy Vân Tiên Tử!" Liệt Diễm Nữ Hoàng liếc mắt một cái đã nhận ra người phụ nữ đang được nam nhân ôm trong lòng, chính là Thủy Vân Tiên Tử trước đó đã tấn thăng Đại Thừa.

Trong lễ khánh điển của Thủy Vân Tiên Tử, nàng từng từ xa nhìn thấy đối phương một lần.

Còn nam nhân kia nàng cũng biết, chính là Tử Phủ Thánh Tử Chu

Trần hiện nay danh tiếng lẫy lừng, nổi danh khắp bốn phương.

Sớm đã nghe nói Chu Trần háo sắc, không ngờ Đại Thừa Tiên Tử như Thủy Vân Tiên Tử cũng bầu bạn cùng hắn phong ngoạn. "Hoan lạc!" "Đa tạ Thủy Vân Tiên Tử và Thánh Tử đã ra tay cứu giúp, ơn cứu mạng vô vàn, không biết báo đáp sao cho phải, sau này có chỗ nào cần dùng đến, cứ việc phân phó." Liệt Diễm Nữ Hoàng chắp tay bái một cái, cảm tạ. "Ta không có bản lĩnh cứu nàng từ tay một Ma Đế, là Chu Trần cứu nàng!" Thủy Vân Tiên Tử liếc nhìn Liệt Diễm Nữ Hoàng, nhàn nhạt nói: "Không công không nhận lộc, nàng cứ báo đáp hắn là được!" "Đa tạ Thánh Tử đã ra tay cứu giúp, đại ân không lời tạ, Liệt Diễm vĩnh ghi trong lòng, nếu có nhu cầu, xin cứ phân phó!" Liệt Diễm Nữ Hoàng trong lòng thầm kinh hãi, Chu Trần bất quá tu vi Pháp Tướng cảnh, vậy mà có thể từ tay một Ma Đế cứu nàng, thật là lợi hại.

Nàng không nghi ngờ lời của Thủy Vân Tiên Tử.

Thủy Vân Tiên Tử bất quá vừa tấn thăng Đại Thừa, thực lực chân chính e là không địch lại một Ma Đế, càng đừng nói cứu nàng từ tay một Ma Đế.

Phải biết rằng độ khó cứu người còn lớn hơn độ khó giết một Ma Đế, bởi vì Ma Đế một khi thấy sự tình không thể làm, sẽ tiện tay bóp chết nàng, trừ phi thực lực nghiền ép Ma Đế. "Chỉ là tiện tay mà thôi, Liệt Diễm Nữ Hoàng không cần khách khí." Chu Trần cười cười, không để tâm.

Hắn chỉ là đi ngang qua, thấy Hắc Hổ Ma Đế hung tàn như vậy, tiện tay một đạo ngũ sắc thần quang, thu hắn vào Thiên Chu trấn áp.

Khoảnh khắc này, Hắc Hổ Ma Đế đã bị đánh vào sinh mệnh dung lô.

Hắc Hổ Ma Đế lấy sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục làm huyết

thực dưỡng liệu, Chu Trần cũng lấy huyết nhục và đạo của hắn làm dưỡng liệu cho Thiên Chu. `【 Chủ nhân, kiểm tra thấy Đế Binh Hổ Phách Đao, có dung nhập Thiên Chu không? 】` "Dung nhập!" Chu Trần không hề do dự, hiện nay đại chiến hai giới bùng nổ, tu vi của hắn tuy thăng cấp rất nhanh, nhưng cần thời gian.

Hiện tại át chủ bài và thủ đoạn lớn nhất chính là Hồng Trần Thiên Chu.

Đặc biệt là Hồng Trần Thiên Chu có hạt giống Thế Giới Thụ làm hạt nhân, tiềm lực vô hạn, trưởng thành cực nhanh, chỉ cần có đủ Đế Binh và dưỡng liệu, rất nhanh sẽ có thể tấn thăng Bất Hủ Cấp.

Một khi tấn thăng Bất Hủ Cấp, cho dù là tiên thần, cũng có thể một trận chiến.

Sức mạnh trong sinh mệnh lôi trì quán nhập Hổ Phách Đao, chỉ thấy một đạo đao quang rực rỡ xé mở hỗn độn, trong Thiên Chu lại một lần nữa khai mở một đơn nguyên thế giới —— Hổ Phách Giới.

Hổ Phách Đao thuế biến thành Khai Thiên Thần Khí, uy lực tăng mạnh.

Các Khai Thiên Thần Khí của từng đơn nguyên trong Thiên Chu của Chu Trần không chỉ có thể làm vũ khí của Thiên Chu, dùng Thiên Chu thôi động, cũng có thể đơn độc lấy ra làm thần binh dùng.

Nhưng với tu vi hiện tại của Chu Trần, không phát huy được uy lực gì, vẫn là đặt trên Thiên Chu, dùng Thiên Chu thôi động, mới có thể phát huy thần uy tuyệt thế. "Thế Giới Thụ trong sinh mệnh lôi trì đã mọc ra hai mươi lá, tổng cộng đơn nguyên thế giới cũng đã khai mở hai mươi cái, cách Bất Hủ Cấp ba mươi sáu còn thiếu mười sáu cái!" Chu Trần tâm thần cảm thụ toàn bộ Thiên Chu, tùy theo từng tôn Ma Đế bị thôn phệ, từng kiện Đế Binh dung hợp, khai mở đơn nguyên thế giới mới, Thiên Chu cũng không ngừng trưởng thành mạnh hơn.

Các Khai Thiên Thần Khí của từng đơn nguyên thế giới, theo Thiên Chu mạnh hơn, cũng tăng cường theo.

Chúng đều là một thể. "Kia là." Liệt Diễm Nữ Hoàng đột nhiên chú ý thấy bên cạnh có từng màn hình ảo, phía trên hiển thị cảnh tượng của các khu vực xung quanh.

Còn trên màn hình trung tâm nhất, thì là một trường đại chiến kinh thiên khủng bố. "Dao Trì Nữ Đế, Tử Cực Đại Đế, Tuyền Cơ Tiên Tử, Thiên Hoang Đại Đế." Nàng thấy từng cường giả chí tôn uy chấn Đông Hoang đang cùng từng tôn Ma Đế khủng bố đại chiến.

Sơn hà phá nát, tinh thần vô quang. "Kia là tiên khí Tử Phủ Xã Tắc Đồ trong truyền thuyết của Tử Phủ Thánh Địa!" Liệt Diễm Nữ Hoàng tâm thần chấn động, chỉ thấy Tử Phủ Xã Tắc Đồ triển khai, che trời lấp nhật, bên trong là một mảnh sơn hà xã tắc rộng lớn vô ngần, có tổ tiên đao canh hỏa chủng cổ xưa, có vạn vật sinh sôi tự do.

Nhưng một tôn Ma Đế của Thiên Ma Giới, tay cầm một mặt cổ kính, thần uy vô lượng, ma uy ngập trời, vậy mà áp chế các cường giả chí tôn như Tử Cực Đại Đế, Dao Trì Nữ Đế, Tuyền Cơ Tiên Tử đang cầm Tử Phủ Xã Tắc Đồ. "Chiếc kính này tất nhiên là thần khí, nếu có thể dung nhập Thiên Chu, uy lực Thiên Chu lập tức có thể bạo tăng gấp mấy lần!" Chu Trần ánh mắt nóng rực, chăm chú nhìn chằm chằm mặt cổ kính kia. "Nữ Đế sư phụ và các nàng vẫn còn có thể kiên trì, ta phải ở thời khắc mấu chốt, đột nhiên tập kích, tốt nhất là một lần diệt luôn tôn Ma Đế kia, thu lấy mặt thần khí cổ kính đó!" Chu Trần trong lòng tính toán, Hồng Trần Thiên Chu ẩn mình trong hư không, chờ cơ hội hành động. "Chu Trần, ta ra ngoài giúp một tay." Thủy Vân Tiên Tử đứng dậy nói. "Không vội!" Chu Trần ôm Thủy Vân Tiên Tử ngồi xuống lại, ngồi vào lòng hắn: "Nàng vừa tấn thăng Đại Thừa, ngay cả pháp bảo cũng chưa thuế biến thăng cấp, thực lực yếu nhất, đi rồi cũng không thay đổi được gì, ngay cả một tôn Ma Đế

cũng không đánh lại!

Nàng yên tâm, có ta ở đây, Nữ Đế sư phụ và các nàng sẽ không sao đâu, ta đang đợi cơ hội, tiêu diệt tôn Ma Đế đang cầm thần khí cổ kính kia!" "Ưm." Thủy Vân Tiên Tử khẽ cúi đầu, má ửng hồng.

Liệt Diễm Tiên Tử tai khẽ động, vừa rồi tựa hồ nghe thấy một tiếng *phốc xuy*, hóa ra Chu Trần kéo Thủy Vân Tiên Tử trở về vị trí cũ, hai người trở lại chốn mây mưa.

Ngay lúc này, Dao Trì Nữ Đế và những người khác liều mạng phản kích, Tử Phủ Xã Tắc Đồ bừng nở vô tận quang mang và thần khí cổ kính của tôn Ma Đế kia đều đã được thôi động đến cực hạn, nhất thời giằng co. "Cơ hội tốt!" Chu Trần đang tận hưởng Thủy Vân Tiên Tử đến mức say đắm, mắt chợt sáng lên, lập tức nói: "Dùng ngũ sắc thần quang, trước tiên quét lấy mặt cổ kính kia!" …… Đông Bình chiến trường.

Hơn hai mươi cường giả chí tôn đại chiến, thậm chí động dùng thần khí tiên khí, đại địa nứt toác, hóa thành từng mảnh vỡ.

Trên thiên vũ, từng ngôi sao vỡ nát, như pháo hoa rực rỡ bùng nổ, sao băng như mưa, trời sụp đất nứt, trời đất u ám.

Từng bóng người hùng vĩ vô biên, từng kiện thần binh pháp bảo đế uy mênh mông, quá đỗi rực rỡ chói mắt, khiến người ta không mở nổi hai mắt, khủng bố đến cực hạn.

Đó là sự va chạm của pháp tắc và đại đạo, là sự quyết đấu của ý chí sinh mệnh cá nhân, là sự giao phong của một loại tín niệm vô địch.

Thiên địa rung chuyển, vạn linh kêu gào. "Các ngươi không chống đỡ được đâu, chịu chết đi!" Cự Côn Ma Đế thôi động Âm Dương Kính, thần uy cái thế, hoàn toàn áp chế Tử Phủ Xã Tắc Đồ do vài vị Đại Đế của Tử Phủ Thánh Địa thôi động.

Vô số tinh thần xung quanh vỡ nát, mặc dù chiến đấu của họ là trên thiên khung, nhưng vẫn ảnh hưởng đến đại địa Đông Hoang. "Đây là Đế chiến chân chính, quá đỗi khủng bố!" "Xưa nay, đại chiến hai giới như thế này e là chưa từng xảy ra, quá thảm liệt!" Như hai ngôi sao va chạm, Hồng Trần Thiên Chu vậy mà bị đâm bay ra ngoài, nhưng Cự Côn Ma Đế còn thảm hơn, vô số lông vũ rụng rơi, toàn thân máu tươi đầm đìa, đầy vết thương.

Trong đại chiến hai giới này, ngay cả Đại Đế cũng có thể vẫn lạc, càng đừng nói những người khác.

Cự Côn Ma Đế nghiến răng nghiến lợi, không ngờ vậy mà có người ẩn mình trong bóng tối, lửa cháy lấy hạt dẻ, lại còn một phát thu đi thần khí trấn tộc của hắn!

Người thường và tu sĩ bình thường chỉ cảm thấy trời đất lật úp, thế giới tận thế.

Tử Phủ Xã Tắc Đồ bị chấn bay, Dao Trì Nữ Đế, Tử Cực Đại Đế, Tuyền Cơ Tiên Tử thổ huyết, trên thân phù hiện từng vết thương khủng bố.

Thần khí Âm Dương Kính của hắn uy lực cũng khủng bố tương tự.

Hai kiện thần khí kịch liệt va chạm, đáng sợ đến cực hạn.

Cả Thiên Nguyên Đại Lục đều loạn!

Ngay cả Võ Đạo Hoàng Giả, cũng động một cái mất mạng. "Hỏng rồi, sắp chết rồi!" Đại Đế và cường giả chí tôn cảnh Đại Thừa càng không cần nói.

Mặt âm chủ sát, mặt dương chủ sinh, uy lực vô cùng. "Ong!" Ngay sau khi song phương chí cường nhất kích va chạm, cựu lực đã hết, tân lực chưa sinh, còn chưa kịp hoàn hồn, một đạo ngũ sắc thần

quang đột ngột bao phủ Âm Dương Kính.

Âm Dương Kính là chí bảo trấn tộc do lão tổ Cự Côn Ma Tộc của hắn để lại sau khi thành thần, ẩn chứa đại đạo âm dương, có hai mặt âm dương.

Cho dù có thể một cước vượt qua thì sao?

Khoảnh khắc này, vô số tu sĩ trong lòng bàng hoàng sợ hãi. "Lớn mật!" Không biết bao nhiêu sinh linh bị liên lụy vẫn lạc.

Trong biển ma mênh mông này, một con Côn Bằng vô cùng khổng lồ bay vút lên, nhanh như chớp, hung hăng va chạm Hồng Trần Thiên Chu. "Oanh long long!" Hư không vỡ nát, ma khí vô biên tựa như thực chất, tựa hồ tạo thành một vùng biển ma mênh mông trên thiên khung. "Trấn áp ta!" "Ngay cả tử chiến của hai vị Đại Đế đều ngàn năm khó thấy, nay lại không biết bao nhiêu cường giả chí tôn đang chiến đấu?" "Lớn mật!" "Đương!" Nhưng cho dù cảm tri được thì sao?

Âm Dương Kính vừa va chạm với Tử Phủ Xã Tắc Đồ bị trọng thương, còn chưa kịp hồi phục, đã bị một phát thu vào trong Thiên Chu. "Oanh!

Oanh!

Oanh!" Âm Dương Kính bị thu vào Thiên Chu sau điên cuồng giãy giụa, muốn xông ra.

Xích Diễm Kim Kiếm bừng nở vô số kiếm khí.

Còn thần khí Âm Dương Kính cũng bị đánh bay, một trận ai minh, trong khoảnh khắc ảm đạm đi không ít, Cự Côn Ma Đế và vài Ma Đế xung quanh đều phun ra một ngụm máu tươi, lùi lại mấy bước.

Dao Trì Nữ Đế, Tử Cực Đại Đế và vài người khác thôi động Tử Phủ Xã Tắc Đồ đến cực hạn, nhưng Cự Côn Ma Đế thực lực thật sự quá đỗi khủng bố.

Cường giả chí tôn các nơi đều tự lo thân, căn bản không có lực chi viện.

Tu sĩ mạnh hơn một chút trong lòng bất an, liều mạng chạy trốn, muốn tìm một nơi an toàn, nhưng hiện giờ lại có nơi an toàn nào?

Hơn nữa bên Cự Côn Ma Đế còn có sáu vị Ma Đế, cho dù ba tôn cường giả chí tôn của Tử Phủ Thánh Địa họ, cộng thêm Thiên Hoang Đại Đế, Thần Hoang Đại Đế cũng chỉ có năm vị cường giả chí tôn.

Một tiếng nổ lớn, ánh sáng chói mắt nhất bùng phát từ trung tâm hai kiện thần khí, khuếch tán bốn phương tám hướng, càn quét cả vùng thiên vũ này.

Chiến đấu như thế này, đừng nói Đông Hoang, ngay cả toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục đều có thể cảm nhận được, đặc biệt là tu sĩ càng mạnh, cảm nhận càng rõ ràng.

Ngũ Đế Ngũ Quang Tán xoay chuyển, ngũ sắc quang hoa ẩn chứa ngũ hành chi lực lưu chuyển, bảo vệ toàn bộ Thiên Chu, Bất Diệt Cốt Thuẫn trong suốt như ngọc, kiên cố không thể phá hủy.

Chương 217

"Không chống đỡ được cũng phải chống đỡ!" Thiên Nguyên Đại Lục khắp nơi đều đang xảy ra chí tôn chiến, Thiên Ma Giới hiện giờ và Thiên Nguyên Giới va chạm vào nhau, khắp nơi đều là khe nứt không gian thông liền hai giới.

Bọn họ tuy thực lực tổng thể mạnh hơn Tử Phủ Thánh Địa, nhưng đều là tồn tại chí tôn, đều có thần khí, vẫn không thể nghiền ép.

Chu Trần tạm thời bỏ qua công kích Cự Côn Ma Đế, lấy phòng thủ làm chính, điều động sức mạnh của Thiên Chu trấn áp Âm Dương Kính.

Âm Dương Kính tuy là thần khí, nhưng Đế Binh mà Thiên Chu dung hợp đã vượt quá hai mươi, bản thân lại càng vô cùng cường đại.

Lại còn có sinh mệnh lôi trì cung cấp sức mạnh nguyên nguyên không ngừng.

Còn Âm Dương Kính không người chủ trì, sức mạnh tích lũy đã tiêu hao gần hết trong đại chiến trước đó, chỉ chống cự vài cái đã suy yếu đi.

Dù sao cũng là gốc không rễ.

Âm Dương Kính sức mạnh suy yếu, Chu Trần lập tức thừa hư mà nhập, thấy khe hở liền xen vào, hắn là bậc thầy của đạo này nhất.

Năng lượng mênh mông trong sinh mệnh lôi trì quán nhập Âm Dương Kính, đồng hóa nó, xóa bỏ ý chí trước đó, biến thành một bộ phận của Thiên Chu.

Âm Dương Kính tuy muốn phản kháng, nhưng lại lực bất tòng

tâm, dưới sự bao bọc của Thiên Chu, khai mở một đơn nguyên thế giới hoàn toàn mới —— Âm Dương Giới.

Âm Dương Kính mượn cơ hội này thuế biến thành Khai Thiên Thần Khí, tất cả những gì trước đó hoàn toàn bị xóa bỏ, triệt để biến thành hình trạng của Chu Trần, trở thành một bộ phận của Thiên Chu. "Phụt!" Cự Côn Ma Đế đang điên cuồng công kích Thiên Chu muốn đoạt lại Âm Dương Kính đột nhiên thổ huyết, tâm thần bị thương, bi thống tột cùng: "Thần khí của ta!" Hắn và Âm Dương Kính triệt để mất liên hệ.

Hắn không ngờ đối phương lợi hại như thế, vậy mà trong vỏn vẹn một hơi thở đã xóa bỏ ý chí của Âm Dương Kính, ngay cả Đại Đế cũng không làm được. "Muốn Âm Dương Kính?

Trả lại ngươi!" Chu Trần đang ôm chặt tay Thủy Vân Tiên Tử không khỏi nới lỏng ra một chút, thổ ra một ngụm trọc khí, sau đó trực tiếp để Thiên Chu thôi động Âm Dương Kính đã thuế biến thành Khai Thiên Thần Khí.

Chỉ thấy trên đỉnh Thiên Chu, một mặt gương cổ xưa huyền ảo khổng lồ hiện lên. "Âm Dương Kính!" Cự Côn Ma Đế chợt ngẩng đầu, nhìn về phía cổ kính. "Không tốt!" Cảm giác nguy cơ cực lớn dâng lên trong lòng, Cự Côn Ma Đế hai cánh vỗ một cái, định xé rách hư không bỏ trốn. "Ong!" Âm Dương Kính chiếu về phía Cự Côn Ma Đế một cái, một đạo hắc quang trong nháy mắt bao phủ Cự Côn Ma Đế. "Xuy xuy xuy!" Một hố đen khổng lồ từ trên thân Cự Côn Ma Đế hiện ra, sinh mệnh khí tức của hắn nhanh chóng biến mất, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Hắn vậy mà bị thần khí trấn tộc của chính nhà mình giết, hơn nữa uy lực của thần khí này còn lớn hơn khi hắn sử dụng. "Điều này không khoa học a." Cho dù đối phương thủ đoạn cao minh, có thể

trong nháy mắt thu phục Âm Dương Kính làm của riêng, cũng không thể mạnh hơn khi hắn dùng ra được chứ?

Nhưng cố tình lại mạnh hơn hắn.

Hắn cầm Âm Dương Kính, tuyệt đối không cách nào miểu sát một tôn Đại Đế, nhiều nhất là trọng thương hắn.

Nhưng hắn lại bị địch nhân cầm Âm Dương Kính miểu sát. "Hưu." Vài xúc tu căn tu vươn ra, quấn lấy thi thể Cự Côn Ma Đế kéo hắn vào Thiên Chu, ném vào sinh mệnh dung lô, hóa thành dưỡng liệu của Thiên Chu. "Sao có thể?" Sáu vị Ma Đế khác trợn mắt há hốc mồm.

Tất cả những gì vừa rồi nói ra thì dài dòng, kỳ thực bất quá vài hơi thở, trước tiên là thần khí Âm Dương Kính bị đoạt, ngay sau đó Âm Dương Kính bị thu phục phản sát Cự Côn Ma Đế.

Theo cái chết của Cự Côn Ma Đế, lại không còn thần khí, Dao Trì Nữ Đế và các cường giả khác lập tức thôi động Tử Phủ Xã Tắc Đồ áp chế tới.

Ma Đế vốn chiếm thượng phong lập tức bị áp chế.

Đặc biệt là còn có Chu Trần hổ thị đam đam.

Âm Dương Kính kia nếu cho họ một chiêu, họ lại có thể chống đỡ được không?

Không chống đỡ được!

Căn bản không chống đỡ được.

Cự Côn Ma Đế cho dù không có thần khí, cũng là mạnh nhất trong số họ.

Cự Côn Ma Đế bị miểu sát, họ cũng vậy. "Chạy!" Sáu vị Ma Đế lập tức thi triển thần thông, định chạy về Thiên Ma Giới. "Ong!" Âm

Dương Kính một đạo quang mang bắn ra, nhắm vào Huyền Quy Ma Đế đang đội Huyền Quy Thuẫn trên đầu. "Bành!" Huyền Quy Ma Đế với Đế Binh luyện từ mai rùa của mình, xưa nay kiên cố không thể phá hủy, phòng ngự vô song, vậy mà bị một kích xuyên thủng, chỉ còn một hơi thở.

Có thể thấy Huyền Quy Ma Đế về phòng ngự, còn mạnh hơn Cự Côn Ma Đế. "Cái mai rùa này đúng là không tồi!" Chu Trần lựa chọn công kích Huyền Quy Ma Đế, chính là nhìn trúng cái mai rùa này, lập tức thôi động Ngũ Sắc Thần Quang Phiến.

Ngũ sắc thần quang chợt lóe, Huyền Quy Ma Đế chỉ còn một hơi thở và Đế Binh của hắn đều bị quét vào Thiên Chu.

Giống như Ma Đế trước đó, Huyền Quy Ma Đế trực tiếp bị phong ấn ném vào sinh mệnh dung lô, luyện hóa thành dưỡng liệu của Thiên Chu.

Mỗi Đế Khu của Ma Đế đều có thể xưng là dược liệu cực phẩm.

Còn đạo, pháp tắc mà họ lĩnh ngộ, đều sẽ bị Thiên Chu hấp thu, dung nhập Thiên Chu, trở thành dưỡng phần trưởng thành của Thiên Chu. `【 Kiểm tra thấy Đế Binh Cự Côn Vũ Dực, Huyền Quy Thuẫn, có dung nhập Thiên Chu không? 】` "Dung nhập!" Cự Côn Vũ Dực là Đế Binh của Cự Côn Ma Đế, thần khí Âm Dương Kính trước đó là thần khí tổ tiên của hắn.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn nào, Cự Côn Vũ Dực và Huyền Quy Thuẫn dung nhập Thiên Chu, phân biệt khai mở một đơn nguyên thế giới, và tấn thăng thành Khai Thiên Thần Khí.

Đến đây, Thiên Chu của Chu Trần đã đạt tới hai mươi ba đơn nguyên, không chỉ các loại công năng càng thêm đa dạng hoàn thiện, Thiên Chu cũng đang nhanh chóng trưởng thành.

Không thể không nói đại chiến hai giới, là cơ hội tốt để Thiên Chu của hắn điên cuồng thăng cấp.

Bình thường, hắn muốn có được một kiện Đế Binh, có thể nói là vạn phần khó khăn.

Dù sao chín phần mười Đế Binh đều có chủ, cho dù vị Đại Đế kia đã không còn, nhưng đó cũng là chí bảo trấn tộc của một đại gia tộc hoặc đại thế lực.

Chu Trần tuy không phải người tốt, nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ đi cướp Đế Binh của người khác. "Đáng tiếc!" Mấy Ma Đế khác chạy quá nhanh, nếu không tất cả đều phải hóa thành dưỡng liệu của Thiên Chu.

Chu Trần cũng không để ý, hiện nay hai giới tiếp giáp, Ma Đế có rất nhiều. "Thật là giang sơn thay đổi, anh hùng xuất hiện, mỗi người một thời phong thái riêng trăm năm!" Thiên Hoang Đại Đế nhìn về phía Hồng Trần Thiên Chu, cảm khái vạn phần.

Khi hắn lần đầu nhìn thấy Chu Trần, Chu Trần bất quá vừa tấn thăng Thần Thông Cảnh, nay bất quá hơn trăm năm thời gian, lại đã giết Đế như giết chó.

Tuy là dựa vào sức mạnh của Thiên Chu, nhưng đây cũng là một loại thực lực.

Chu Trần thân ảnh xuất hiện trên boong Thiên Chu, nhìn về phía Dao Trì Nữ Đế và các nàng: "Nữ Đế sư phụ, các nàng thế nào?" "Không sao, nhờ có ngươi!" Dao Trì Nữ Đế lắc đầu, những người khác nhìn về phía Chu Trần tràn đầy cảm kích.

Vừa rồi nếu không phải Chu Trần đến, họ đã nguy hiểm rồi.

Tuy là Đại Đế, muốn giết họ không dễ dàng, đặc biệt là họ muốn chạy trốn, rất khó ngăn cản được.

Giống như mấy vị Ma Đế vừa chạy trốn, họ căn bản không thể ngăn cản.

Nhưng một khi họ chạy trốn, có nghĩa là đã từ bỏ nơi này.

Không đến vạn bất đắc dĩ, họ đều sẽ không chạy. "Hiện nay hai giới tiếp giáp, các nơi đều bùng phát đại chiến, không biết bao nhiêu sinh linh vì thế mà gặp tai ương!" Tuyền Cơ Tiên Tử ưu tâm trùng trùng, khoảnh khắc này, bên Thái Thượng Đạo còn có vài tôn cường giả chí tôn và Ma Đế Thiên Ma Giới đại chiến. "Nữ Đế sư phụ, ta đi chi viện bên Thái Thượng Đạo!" Chu Trần nói xong, lập tức giá ngự Thiên Chu bay về phía Thái Thượng Đạo. …… Thái Thượng Đạo.

Thái Thượng Đạo có hai vị Đại Thừa bán tiên, một vị là Tễ Nguyệt Tiên Nhân Chu Trần từng gặp khi tấn thăng Thần Thông Cảnh trước đó, một vị là Vân Mộng Tiên Tử cảnh Đại Thừa.

Khoảnh khắc này, hai người đều liều mạng, tế ra tiên khí Thái Thượng Thiên Ý Kiếm của Thái Thượng Đạo.

Thái Thượng Thiên Ý Kiếm tuy uy lực bất phàm, vả lại Ma Đế bên này không có thần khí, nhưng lại có đủ chín Ma Đế.

Kỳ thực tiên khí, thần khí lưu lại nhân gian đều có thể nói là tiên khí thần khí cấp thấp nhất, cộng thêm không phải thần binh của chính mình, không cách nào phát huy uy lực đến cực hạn.

Hai người đối mặt với công kích của chín vị Ma Đế, cho dù có tiên khí, cũng chỉ có thể tử thủ chờ viện trợ, bị áp chế mà đánh. "Bên Đông Bình xuất hiện một nhân vật lợi hại, Cự Côn Ma Đế tay cầm thần khí Âm Dương Kính vậy mà bị giết, cẩn thận đối phương đuổi tới chi viện!" Thần niệm Ma Đế khủng bố, chiến trường Đông Bình kết thúc, họ tự nhiên đã phát hiện, từng người đều khẩn trương.

Cự Côn Ma Đế ở Thiên Ma Giới cũng là tồn tại uy danh hiển hách,

đặc biệt là thần khí Âm Dương Kính trong tay, vô cùng lợi hại. "Hay là chúng ta rút lui trước đi, vạn nhất đối phương giết đến, chúng ta không có nắm chắc đối kháng." Một Ma Đế mắt ti hí, đầu chuột mặt chuột mở miệng, hắn chính là Toản Thiên Thử Đế, gan cũng thật sự không lớn.

Nhưng các Ma Đế khác lần này cũng không cười nhạo Toản Thiên Thử Đế nhát gan như vậy, vừa rồi Chu Trần ở Đông Bình đại triển thần uy, họ cũng đã có cảm giác, đặc biệt là Âm Dương Kính của Cự Côn Ma Đế bị Chu Trần sử dụng, một kích miểu sát Cự Côn Ma Đế. "Được, chúng ta rút lui trước!" Ngay khi chín vị Ma Đế từ bỏ miếng thịt đã đến miệng chuẩn bị rút lui, một đạo thần quang đột nhiên từ hư không bắn ra. "Không tốt!" Toản Thiên Thử Đế vừa kinh vừa sợ, không ngờ chín vị Ma Đế, hắn vậy mà lại bị Chu Trần chọn trúng đầu tiên. "Long Tượng Ma Đế, cứu ta!" Lời còn chưa dứt, Toản Thiên Thử Đế đã bị Âm Dương Kính miểu sát.

Hồng Trần Thiên Chu từ hư không hiện ra.

Tám vị Ma Đế khác nghe thấy lời cầu cứu của Toản Thiên Thử Đế không những không dừng lại, ngược lại còn chạy nhanh hơn, thậm chí thầm mừng.

Quả nhiên, Chu Trần một chiêu miểu sát Toản Thiên Thử Đế sau, tám vị Ma Đế khác đã chạy mất dạng.

Cấp bậc này muốn đi, rất khó giữ lại, ngay cả Chu Trần cũng chỉ có thể mỗi lần giữ lại một người. "Lũ chuột chết tiệt này thật trơn trượt!" "Rút lui trước!" Theo cái chết của Toản Thiên Thử Đế, trên đại địa Đông Hoang rộng lớn vô biên, từng Ma Đế điên cuồng chạy trốn.

Chưa đến một hơi thở, tất cả Ma Đế trên đại địa Đông Hoang đều biến mất tăm tích, không phải chạy về Thiên Ma Giới, thì cũng là ẩn

mình.

Chu Trần có thể một kích miểu sát Ma Đế, họ không muốn trở thành đối tượng bị miểu sát tiếp theo.

Dù sao hai giới đã va chạm vào nhau, họ có rất nhiều thời gian, trở về chỉnh đốn lại, tìm thần khí đối phó Chu Trần, đến lúc đó một lần đánh phá Đông Hoang cũng không muộn. "Thắng rồi!" "Thật quá lợi hại!" Từng tôn Đại Đế hoặc cường giả chí tôn cảnh Đại Thừa ở các nơi Đông Hoang trên mặt lộ ra nụ cười, theo các Ma Đế bỏ chạy, những Ma Hoàng, Ma Vương và Ma Tướng Ma Binh chạy tới đó chính là pháo hôi.

Họ trong nháy mắt là có thể diệt sát vô số.

Trong vài hơi thở, vô số Ma Tộc trên đại địa Đông Hoang đã bị tiêu diệt.

Các cường giả chí tôn này trước đó bị Ma Đế áp chế, trong lòng uất ức, không có Ma Đế, lửa giận trút lên những Ma Tộc xâm nhập này, kết quả có thể đoán được. "Đa tạ Thánh Tử đã ra tay cứu giúp, cảm kích vô hạn!" Tễ Nguyệt Tiên Nhân và Vân Mộng Tiên Tử đến trước Thiên Chu, tràn đầy cảm kích. "Hai vị khách khí rồi, đều là đồng bào, kháng cự ngoại tộc, là điều nên làm." Chu Trần khẽ cười, hiện nay Đông Hoang cuối cùng cũng bảo vệ được rồi.

Nhưng hắn biết đây chỉ là khởi đầu.

Thiên Ma Giới mạnh hơn Thiên Nguyên Đại Lục, bên trong vô số năm tích lũy thần khí tuyệt đối không ít.

Các Ma Đế này chịu thiệt lớn, lần sau tất nhiên sẽ có chuẩn bị mà đến, có thể tập hợp mấy kiện thần khí và mấy chục Ma Đế cùng nhau giết tới, tiêu diệt hắn.

Toản Thiên Thử Đế bị ném vào sinh mệnh dung lô luyện hóa, Đế

Binh Toản Thiên Chùy dung nhập Thiên Chu, lại một lần nữa khai mở một đơn nguyên thế giới. "Hiện nay đã khai mở hai mươi tư đơn nguyên, còn thiếu mười hai cái nữa là tấn thăng Bất Hủ Cấp, cũng chính là còn thiếu mười hai Ma Đế!" Nghĩ đến đây, Chu Trần lập tức quyết định đi chi viện Trung Châu, Tây Mạc, Nam Lĩnh và Bắc Nguyên. "Hiện tại tin tức của ta còn chưa truyền ra, bí mật tập kích vài Ma Đế, chắc hẳn có thể thu thập đủ mười hai kiện Đế Binh!" Nghĩ đến đây, Chu Trần lập tức cáo từ, Hồng Trần Thiên Chu vượt qua không gian, thẳng tiến tới Nam Lĩnh gần nhất. …… Nam Lĩnh.

Đây là phía Nam của Thiên Nguyên Đại Lục.

Nơi đây núi cao rừng rậm, sinh sống vô số chủng tộc, đặc biệt lấy Man tộc và Yêu tộc làm chủ.

Yêu tộc là một cách gọi chung, bao gồm vô số chủng tộc yêu thú.

Trên Nam Lĩnh, vượn hót hổ gầm, dị thú hoành hành, các loài mãnh cầm lượn vòng, có loài tựa Thương Long lại mọc cánh vũ, có loài như Thần Hoàng lại mang vảy đỏ.

Các tộc ở Nam Lĩnh thực lực phi thường cường đại, nhưng đối mặt với sự công kích ồ ạt của Thiên Ma Giới, vẫn bị áp chế, rơi vào thế hạ phong.

Không còn cách nào khác.

Thiên Ma Giới tổng thể thực lực mạnh hơn Thiên Nguyên Đại Lục, số lượng Chí Tôn cường giả vượt xa Thiên Nguyên Đại Lục, cường giả dưới Chí Tôn thì càng không cần phải nói.

Mà số lượng Ma tộc ở Thiên Ma Giới bành trướng cực nhanh, tiêu hao tài nguyên khổng lồ, thế giới cung không đủ cầu, cạnh tranh vô cùng tàn khốc.

Do đó, chín phần chín Ma tộc đều cực kỳ tàn nhẫn hiếu chiến.

"Một con Hỏa Phượng thật lớn!" Đương đương đương!

Từng chiếc lông vũ lửa sắc bén nóng rực liên tục công kích sợi xích khóa chân nàng, sợi xích bị lửa thiêu đỏ rực, lại hứng chịu vô số đợt tấn công của lông vũ lửa.

Trong hình ảnh là một con phượng hoàng lửa đỏ rực khổng lồ dài mấy chục vạn trượng, toàn thân lông vũ lửa lộng lẫy như ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

Sợi xích này là một kiện Đế binh Tỏa Thiên Liên, linh hoạt vô cùng như rắn độc, đã khóa một chân của Thiên Phượng Nữ Đế.

Chu Trần nửa nằm trên giường lớn của Thiên Chu, trong lòng ôm Thủy Vân Tiên Tử, nhìn hình ảnh chiếu trên màn hình quang mạc hư ảo phía trước.

Có Thiên Cơ Tán, với sức mạnh của Thiên Chu, dù là Ma Đế có cảm tri mẫn duệ cũng tuyệt đối không thể phát hiện tung tích của hắn.

Ma Đế đã đạt đến đỉnh phong nhân gian.

Đương nhiên, sau khi tiếp giáp với Thiên Nguyên Đại Lục, chúng không hề tách ra.

Một thế giới hoàn toàn mới xuất hiện, đối với cường giả các tộc Thiên Ma Giới đều là cơ duyên ngàn năm có một.

Vô số Ma Đế đều tranh giành xông vào Thiên Nguyên Đại Lục ngay lập tức!

Cứ như một bầy chuột đói khát thấy một kho gạo lớn vậy!

Ai mà không kích động phát cuồng? "Giết!" Tuy nhiên Thiên Phượng Nữ Đế không dễ dàng bị giết như vậy.

Dưới tiền đề tỷ lệ vẫn lạc thấp, lại có lợi ích nghịch thiên, Ma Đế nào mà không đỏ mắt kích động?

Chúng đều muốn chiếm cứ càng nhiều địa bàn hơn ngay lập tức.

Có thể nói nếu không có Chu Trần, đại chiến hai giới tuy sẽ có không ít Ma Đế vẫn lạc, nhưng trong tình huống chúng chiếm ưu thế tuyệt đối, tỷ lệ Ma Đế vẫn lạc rất nhỏ.

Nhưng nếu Thiên Ma Giới tiến thêm một bước, tương đương với hồ nước biến thành đại dương, thì chúng có thể mượn cơ duyên vô thượng của thế giới thăng cấp, một lần đánh vỡ gông cùm, thăng cấp Thần Cảnh, hay còn gọi là Ma Thần.

Chu Trần giá ngự Hồng Trần Thiên Chu vượt ngang hư không, đến Nam Lĩnh, ẩn mình trong bóng tối.

Nam Lĩnh chiến đấu đến trời đất tối tăm, nhật nguyệt vô quang, từng tôn Chí Tôn cường giả hiện hóa chân thân, chỉ thấy từng con cự thú dài mấy chục vạn trượng hoành không.

Nước nông không thể nuôi được chân long.

Đa số Ma tộc đều tư lợi, dù là vì chủng tộc của mình cũng không nguyện ý liều mạng, nhưng vì sao chúng lại liều mạng xông vào Thiên Nguyên Đại Lục như vậy?

Bởi vì một khi chiếm được Thiên Nguyên Đại Lục, khiến Thiên Ma Giới và Thiên Nguyên Đại Lục dung hợp, nói chính xác hơn là để Thiên Ma Giới thôn phệ Thiên Nguyên Đại Lục.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến từng Ma Đế cường giả nối tiếp nhau xông vào Thiên Nguyên Đại Lục.

Quan trọng hơn là với tư cách Ma Đế, đỉnh phong nhân gian, muốn giết chết một tôn Ma Đế cực kỳ khó, dù có Thần Khí cũng khó lòng giết chết một tôn Ma Đế.

Thú cưỡi tốt!

Muốn cưỡi!

Đối với sự phát triển của chủng tộc có lợi ích không thể tưởng tượng.

Chương 218

Có Kỳ Lân gào thét, có Chân Long bay lượn, có Phượng Hoàng vũ động, có Bạch Hổ xé trời, có Huyền Vũ trấn thế, có Đại Bằng.

Những cự thú này có của Thiên Ma Giới, cũng có của Nam Lĩnh.

Do đó, lúc này đang chiến đấu với Thiên Phượng Nữ Đế là hai tôn Ma Đế.

Như vậy Thiên Ma Giới tất nhiên sẽ tiến thêm một bước.

Lông vũ lửa lưu chuyển quang hoa, có một loại sức mạnh đáng sợ, có thể dễ dàng xé rách không gian, ngọn lửa cháy rực kia càng có uy năng Phần Thiên Chử Hải.

Ngọn lửa vô biên khắp thân nàng biến cả một vùng trời thành biển lửa, vô số lông vũ lửa như thần kiếm lửa bắn về phía hai tôn Ma Đế. "Đây hẳn là Thiên Phượng Nữ Đế." Thủy Vân Tiên Tử tuy mới thăng cấp Đại Thừa, nhưng kiến thức vượt xa Chu Trần, liếc mắt đã nhận ra thân phận của tôn Hỏa Phượng này. "Chiến!" Nhưng đối với cả chủng tộc và kế hoạch lâu dài, lại có ảnh hưởng sâu rộng.

Đối với cường giả cảnh giới Ma Đế, đã đạt đến đỉnh phong nhân gian, dù chiếm được Thiên Nguyên Đại Lục, lợi ích đạt được trong thời gian ngắn cũng có hạn.

Một tôn Ma Đế tay cầm một sợi xích đen kịt.

Mà một chủng tộc chiếm cứ địa bàn càng lớn, khi thế giới thăng cấp, khí vận phân được càng nhiều, không chỉ tỷ lệ chúng thăng cấp Ma Thần càng lớn, chủng tộc của chúng cũng sẽ được đề thăng vượt bậc.

Ca sát!

Một tôn Ma Đế khác tay cầm một cái búa lớn, nhân lúc Thiên Phượng Nữ Đế bị vây khốn, muốn thừa cơ chém giết nàng. "Chiến!" Cho đến tận bây giờ, trừ Ma Đế bị Chu Trần diệt sát, vẫn chưa có bất kỳ Ma Đế nào vẫn lạc.

Sợi xích trực tiếp đứt đoạn, Thiên Phượng Nữ Đế thoát khỏi trói buộc.

Nhưng ngay sau đó, sợi xích như sống lại, lại quấn lấy cánh nàng.

Một cái búa lớn ngay sau đó từ trên trời giáng xuống.

Hư không đều nứt ra một khe nứt đen kịt.

Chu Trần quan sát toàn bộ chiến trường, Ma Đế đương nhiên không chỉ có hai kẻ đang chiến đấu với Thiên Phượng Nữ Đế, những kẻ khác e rằng còn khoảng hai mươi tên nữa. "Cứ hai kẻ đó đi!" Nhìn hai tôn Ma Đế đang chiến đấu với Thiên Phượng Nữ Đế, Chu Trần không suy nghĩ nhiều, lập tức đưa ra quyết định. "Ngũ Sắc Thần Quang, trước tiên quét tên Ma Đế cầm cự phủ!" Chu Trần phân phó.

Năng lượng hạo hãn bàng bạc trong Sinh Mệnh Lôi Trì tức thì quán nhập vào Ngũ Sắc Thần Quang Phiến, sau đó vầng sáng bùng phát, Ngũ Sắc Thần Quang lập tức bao phủ Ma Đế cự phủ.

Dung hợp Thần Khí Âm Dương Kính, lại dung hợp Huyền Quy Thuẫn cùng mấy kiện Đế binh, còn thôn phệ mấy tôn Ma Đế, Thiên Chu đã mạnh hơn trước không chỉ gấp bội.

Ngũ Sắc Thần Quang đột nhiên trùm xuống, Ma Đế cự phủ không thể né tránh, muốn giãy giụa, nhưng lập tức bị quét vào Thiên Chu cùng Đế binh.

Nếu Khổng Tước Đại Đế sống lại thi triển Ngũ Sắc Thần Quang, có thể không thể một đòn quét đi một tôn Đại Đế cùng Đế binh.

Nhưng Thiên Chu của Chu Trần lại mạnh hơn một tôn Đại Đế.

Đặc biệt là Ngũ Sắc Thần Quang Phiến dung nhập Thiên Chu, khai tịch một đơn nguyên thế giới, thăng cấp Khai Thiên Thần Khí, uy lực càng thêm khủng bố. "Cái gì?" Tỏa Thiên Ma Đế đang kề vai chiến đấu với Ma Đế cự phủ đại kinh, không ngờ đồng bạn lại bị quét đi trong chớp mắt. "Có ngoại viện đến!" Ý niệm này thoáng qua, Tỏa Thiên Ma Đế chuẩn bị thu hồi Tỏa Thiên Liên, hợp sức với các Ma Đế khác để vạn toàn.

Dù Ma Đế cự phủ tạm thời bị vây khốn, bên chúng vẫn chiếm ưu thế.

Còn việc Ma Đế cự phủ sẽ nhanh chóng bị luyện hóa thành chất dinh dưỡng của Thiên Chu, Tỏa Thiên Ma Đế hoàn toàn không nghĩ tới.

Đánh bại một tôn Ma Đế thì dễ.

Nhưng muốn giết chết một tôn Ma Đế lại cực kỳ khó.

Oanh!

Tỏa Thiên Ma Đế vừa buông Thiên Phượng Nữ Đế ra, một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm tức thì dâng lên trong lòng hắn, khiến hắn lông tóc dựng đứng, kinh hoàng nhảy dựng, da gà nổi khắp.

Chỉ thấy trên đỉnh của một chiếc Thiên Chu màu bạc xuất hiện một mặt thần kính cổ phác, trong gương một đạo hắc quang bắn về phía hắn.

Quá nhanh.

Hắn không kịp phản ứng.

Oanh!

Nửa bên thân thể tan biến, Tỏa Thiên Ma Đế trừng lớn mắt, cảm nhận sinh mệnh lực nhanh chóng trôi đi, trong mắt tràn đầy khó tin.

Hắn đường đường là Ma Đế lại bị miểu sát?

Thần Khí gì mà lại có uy lực lớn đến vậy?

Hưu.

Một sợi rễ xám mờ như xúc tu tức thì chui ra, quấn lấy Tỏa Thiên Ma Đế cùng Đế binh của hắn, một cái kéo vào Thiên Chu.

Thiên Phượng Nữ Đế đang bị áp chế thấy có cường viện đến, trong lòng đại hỉ, đang chuẩn bị phản kích, rửa sạch sỉ nhục trước đó, không ngờ hai tôn Ma Đế vây công nàng lại trong chớp mắt đều bị diệt. "Đây là vị đạo hữu nào, lại lợi hại đến vậy?" Thiên Phượng Nữ Đế nhìn về phía chiếc phi chu màu bạc, vắt óc suy nghĩ, nhưng không thể nghĩ ra đó là thần binh pháp bảo của vị Chí Tôn cường giả nào. "Chuyện gì vậy?" "Ma Đế cự phủ và Tỏa Thiên Ma Đế sao lại ngã xuống trong chốc lát?" "Kẻ này là ai?" "Chiếc phi chu kia là Thần Khí sao?" "Không giống Thần Khí a!" Các Ma Đế khác đại kinh, nhao nhao bỏ qua đối thủ, tụ tập lại một chỗ, vẻ mặt kiêng dè và nghi hoặc nhìn về phía Thiên Chu của Chu Trần.

Thiên Phượng Nữ Đế và các Chí Tôn cường giả khác nhao nhao đến bên cạnh Thiên Chu.

Chu Trần liếc nhìn, phát hiện lại có mười lăm tôn Chí Tôn cường giả.

Mà đối diện, Ma Đế trừ Tỏa Thiên Ma Đế và Ma Đế cự phủ, vẫn còn lại hai mươi mốt tôn. "Mọi người hợp lực trước phá chiếc phi chu này!" Một tôn Ma Đế khôi ngô có sừng vằn vện mở miệng, lấy ra một kiện Thần Khí.

Kiện Thần Khí này có chín con ma long đen kịt vờn quanh, tựa hồ một cái lồng, chính là Cửu Long Địa Ngục Tráo.

Bá!

Một đạo Ngũ Sắc Thần Quang hạ xuống, Cửu Long Địa Ngục Tráo quang hoa đại thịnh, vậy mà không bị quét đi. "Mọi người mau ra tay!" Ma Đế có sừng vằn vện là Địa Ngục Ma Long Đế, hoảng loạn gầm lên.

Vừa rồi một đòn Ngũ Sắc Thần Quang của Chu Trần, suýt chút nữa đã quét đi Thần Khí Cửu Long Địa Ngục Tráo của hắn.

Nếu không phải trước đó hắn luôn giữ lại không dùng, chuẩn bị làm sát chiêu, trong Cửu Long Địa Ngục Tráo đã tích trữ không ít năng lượng, thì vừa rồi đã bị Ngũ Sắc Thần Quang quét đi rồi.

Nếu lại thêm một đòn nữa, tuyệt đối không thể cản được. "Được!" Các Ma Đế không chút do dự, cùng nhau thôi động Cửu Long Địa Ngục Tráo.

Chỉ thấy Cửu Long Địa Ngục Tráo quang hoa đại phóng, hóa thành chín con địa ngục ma long.

Chín con địa ngục ma long dài trăm vạn trượng, xông thẳng lên trời, như chín cây cột chống trời đen kịt, tạo thành một cái lồng, trùm về phía Thiên Chu.

Thiên Phượng Nữ Đế lập tức ra tay, từng đạo thần hỏa hóa thành một con hỏa phượng dài mười vạn trượng xông thẳng lên trời, một đầu đâm tới.

Tuy nhiên Cửu Long Địa Ngục Tráo dễ dàng trùm lấy hỏa phượng, quang hoa lưu chuyển, trong chớp mắt luyện hóa con hỏa phượng này thành từng đóa hỏa tinh. "Không hổ là Thần Khí!" Đồng tử Thiên Phượng Nữ Đế co rút, vừa rồi chiêu đó nàng đã toàn lực ra tay, dù là một tôn Ma Đế tay cầm Đế binh cũng phải nghiêm túc đối đãi.

Thế nhưng lại không hề ảnh hưởng chút nào đến Cửu Long Địa

Ngục Tráo. "Bảo bối tốt!" Mắt Chu Trần sáng rực, tuy Ngũ Sắc Thần Quang một kích không có hiệu quả, nhưng hắn ngược lại càng thêm vui mừng, nói rõ kiện Thần Khí này lợi hại.

Đương nhiên, Âm Dương Kính cũng không kém, trước đó hắn có thể một kích thu đi Âm Dương Kính, là vì Âm Dương Kính và Tử Phủ Xã Tắc Đồ của Tử Phủ Thánh Địa đã giao chiến đến kiệt sức.

Hắn ngồi thu lợi ngư ông.

Mà Cửu Long Địa Ngục Tráo hiển nhiên vẫn còn tích trữ không ít năng lượng, đã cản được Ngũ Sắc Thần Quang. "Mọi người cùng nhau ra tay!" Thiên Phượng Nữ Đế hiệu triệu các Chí Tôn cường giả xung quanh, lần nữa ra tay.

Các Chí Tôn cường giả mỗi người triển khai thần thông.

Kỳ Lân Đại Đế tay cầm Kỳ Lân Trượng, một trượng phá không.

Kim Long Đại Đế thần trảo xé trời, xé về phía Cửu Long Địa Ngục Tráo.

Theo đó, các Chí Tôn cường giả ra tay, Cửu Long Địa Ngục Tráo miễn cưỡng bị chặn lại. "Âm Dương Kính!" Chu Trần lần nữa thôi động, Thiên Chu một đạo hắc quang bắn đi.

Cửu Long Địa Ngục Tráo lập tức bị đánh bay.

Hai mươi mốt tôn Ma Đế thân hình chấn động, tuy không bị thương, nhưng vẫn chấn động.

Một kích của Thiên Chu của Chu Trần, vậy mà lại làm lay chuyển Thần Khí Cửu Long Địa Ngục Tráo do hai mươi mốt vị Ma Đế bọn họ thôi động, quả thực quá mức phi lý.

Oanh!

Chưa đợi chúng hoàn hồn, một tiếng gào thét tựa hồ đến từ viễn

cổ vang vọng hư không.

Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo.

Một pháo này gần như cùng lúc oanh vào Cửu Long Địa Ngục Tráo.

Cửu Long Địa Ngục Tráo kêu rên.

Bị đánh bay về phía sâu trong vũ trụ.

Bá.

Một đạo Ngũ Sắc Thần Quang lóe lên, Cửu Long Địa Ngục Tráo liên tục chịu công kích từ Âm Dương Kính và Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo, e rằng còn đang choáng váng đã bị quét vào Thiên Chu. "Không!" "Trả lại Thần Khí cho ta!" Địa Ngục Ma Long Đế gầm lên giận dữ, tay cầm một cây roi xương quất về phía Thiên Chu.

Cây roi xương này tên là Địa Ngục Ma Long Tiên, là do xương cốt tổ tiên của hắn luyện chế thành, là một kiện Đế binh phi thường cường đại.

Bá!

Tựa hồ một tiếng sấm sét, Chấn Thiên Cung và Xạ Nhật Tiễn hai kiện Khai Thiên Thần Khí hợp nhất, dưới sự thôi động năng lượng của Xạ Nhật Giới và Chấn Thiên Giới, Xạ Nhật Tiễn như một con Kim Ô, tức thì xuyên qua ngực Địa Ngục Ma Đế.

Địa Ngục Ma Long Đế cúi đầu nhìn, một cái lỗ máu mấy trăm trượng hiện ra, Xạ Nhật Chân Hỏa đáng sợ lấy miệng vết thương làm trung tâm càn quét toàn thân.

Sinh mệnh lực của hắn đang nhanh chóng trôi đi.

Hắn sắp chết rồi! "Không hay rồi!" Hai mươi tôn Ma Đế còn lại kinh hãi, lúc này dù chúng vẫn chiếm ưu thế về số lượng, nhưng lại

không còn dũng khí chiến đấu.

Tức thì tan tác như chim thú. "Chạy đâu!" Chu Trần toàn lực khai hỏa, Tỏa Thiên Truy Hồn Câu bắn ra, móc lấy một tôn Ma Đế.

Thiên Nhãn Ma Đồng bắn ra một đạo đồng quang đáng sợ, miểu sát một tôn Ma Đế.

Cự Côn Vũ Dực, Lôi Quang Vũ Dực thôi động, như thể gắn thêm hai đôi cánh cho phi chu.

Kèm theo tiếng phong lôi, phi chu xé rách hư không như điện chớp.

Cự Côn Vũ Dực và Lôi Quang Vũ Dực cắt hai tôn Đại Đế thành hai nửa.

Liệt Thiên Giác ở phía trước phi chu đâm nát một tôn Ma Đế, Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn bổ nát một tôn Ma Đế.

Nhưng tôn Ma Đế bị Lôi Quang Vũ Dực cắt thành hai nửa sinh mệnh lực rất mạnh, hai nửa thân thể hợp nhất, lần nữa đốt cháy sinh mệnh bản nguyên đào thoát.

Thiên Phượng Nữ Đế và các Chí Tôn cường giả khác trừng mắt há hốc mồm, trong chớp mắt, Chu Trần lại diệt sát bốn tôn Ma Đế, bắt sống một tôn Ma Đế, cộng thêm Địa Ngục Ma Long Đế, Ma Đế cự phủ và Tỏa Thiên Ma Đế, tương đương một trận chiến hạ gục tám tôn Ma Đế.

Khủng bố đến mức này!

Tôn Ma Đế bị bắt sống là Ma Đế bị Tỏa Thiên Truy Hồn Câu móc lấy, Chu Trần thôi động Xích Diễm Kim Kiếm, cùng lúc diệt sát hắn.

Thi thể của tám tôn Ma Đế toàn bộ được ném vào Sinh Mệnh Dung Lô luyện hóa, hóa thành chất dinh dưỡng của Thiên Chu.

Trận chiến này thu hoạch một kiện Thần Khí, tám kiện Đế binh.

Chu Trần dung nhập Thần Khí Cửu Long Địa Ngục Tráo vào Thiên Chu, khai tịch đơn nguyên thế giới Cửu Long Địa Ngục Giới, Cửu Long Địa Ngục Tráo thuế biến thành Khai Thiên Thần Khí.

Tám kiện Đế binh lần lượt là Phách Thiên Phủ, Tỏa Thiên Liên, Địa Ngục Ma Long Tiên, Thất Bảo Hồ Lô, Thôn Thiên Quán, Luyện Tinh Lô, Trấn Ngục Tháp, Vạn Nhận Phong.

Chu Trần toàn bộ dung nhập chúng vào Thiên Chu, lần nữa khai tịch tám đơn nguyên thế giới.

Đến đây, Thiên Chu của Chu Trần đã khai tịch ba mươi ba đơn nguyên thế giới, Cây Thế Giới trong Sinh Mệnh Lôi Trì cũng mọc ra ba mươi ba chiếc lá.

Chỉ cần thêm ba kiện Đế binh nữa, là có thể thăng cấp Bất Hủ.

Thiên Phượng Nữ Đế, Kỳ Lân Đại Đế, Kim Long Đại Đế cùng các Chí Tôn cường giả Nam Lĩnh hiếu kỳ nhìn Thiên Chu, vốn dĩ họ muốn cảm tạ Chu Trần, tiện thể làm quen một chút.

Nhưng chưa kịp mở lời, họ đã phát hiện Thiên Chu dường như không ngừng tăng cường, đang kịch liệt thuế biến.

Thấy vậy, họ đành kìm nén sự thôi thúc trong lòng, kiên nhẫn chờ đợi.

May mắn là Chu Trần không để họ chờ lâu.

Chỉ một lát sau, thân ảnh Chu Trần xuất hiện trên boong Thiên Chu.

Các Chí Tôn cường giả vừa định cảm tạ, lại không khỏi sững sờ. "Chu công tử!?" Thiên Phượng Nữ Đế trong mắt mang theo kinh ngạc, không ngờ lại là Chu Trần.

Nàng từng đến Tử Phủ Thánh Địa, đã nhìn thấy Chu Trần.

Chỉ là Chu Trần không nhận ra nàng. "Là ta!" Chu Trần gật đầu, nhìn về phía Thiên Phượng Nữ Đế.

Lúc này Thiên Phượng Nữ Đế đã hóa thành một tiên tử áo phượng xinh đẹp khuynh thành, ngạo nghễ đứng thẳng.

Ba ngàn sợi thanh ti bay múa, điểm điểm quang trạch.

Dung nhan nàng khuynh thế, tú mi như họa, mũi ngọc mắt hạnh, môi đỏ mọng, ngũ quan tinh xảo đến phi lý, làn da trắng như tuyết, mịn như ngưng chi, lưu chuyển quang trạch tinh oánh.

Dưới chiếc áo phượng rực rỡ chói mắt, thân hình a na, linh lung có trí, đường cong hoàn mỹ.

Khí chất ung dung, phong hoa tuyệt đại.

Khi Chu Trần đang đánh giá nàng, nàng cũng đang đánh giá Chu Trần. "Là Chu công tử đã cứu chúng thiếp?" Thiên Phượng Nữ Đế hỏi ra nghi hoặc trong lòng mọi người. "Chỉ là dựa vào lợi thế của bảo vật thôi!" Chu Trần cười cười, xem như thừa nhận. "Tê!" Thiên Phượng Nữ Đế cùng tất cả Chí Tôn cường giả khác hít một hơi khí lạnh, bọn họ vốn tưởng rằng cứu mình là một vị Đại Đế tuyệt thế.

Không ngờ lại là Chu Trần, một kẻ ở Pháp Tướng cảnh.

Đặc biệt là trận chiến này đã tru diệt tám tôn Ma Đế, còn có một kiện Thần Khí.

Có thể nói là khủng bố. "Bảo vật cũng là một phần thực lực." Thiên Phượng Nữ Đế sau khi chấn động, nghĩ đến thân phận Chuyển Thế Vô Thượng Tiên Thần của Chu Trần, chắp tay cúi chào nói: "Đa tạ công tử ra tay tương cứu, đại ân không lời tạ, cảm kích vô cùng!" Kỳ Lân Đại Đế, Kim Long Đại Đế cùng các Chí Tôn cường giả khác ánh mắt nóng rực quét qua Thiên Chu của Chu Trần, cuối cùng vẫn

kìm nén ý nghĩ cướp đoạt.

Họ bày tỏ sự cảm tạ đối với Chu Trần.

Chương 219

Chu Trần liếc nhìn họ một cái, có chút tiếc nuối.

Nếu họ dám động thủ cướp đoạt, hắn tuyệt đối sẽ không do dự diệt bọn họ, lấy đi Đế binh của họ, cấp Thiên Chu thăng cấp.

Cảm nhận ánh mắt của Chu Trần, Kỳ Lân Đại Đế cùng những người khác trong lòng chấn động, có cảm giác sợ hãi, dường như vừa lướt qua tử thần.

Đến cảnh giới của họ, tâm huyết dâng trào đều rất chính xác. "Ta còn tưởng các ngươi muốn cướp ta chứ?" Chu Trần như nói đùa, thú vị nói.

Sự khủng bố của Thiên Chu của hắn, vừa rồi đã thể hiện đến cực điểm, những người này nhìn thấy mà nói không động tâm thì tuyệt đối là giả. "Chu công tử nói đùa rồi, chúng thiếp sao có thể lấy oán báo ân, huống hồ Chu công tử tài tình tuyệt cổ kim, chúng thiếp nào dám phóng túng?" Kỳ Lân Đại Đế vội vàng cười gượng nói.

Vừa rồi ý niệm muốn cướp cũng chỉ thoáng qua.

Họ biết họ không thể cướp được.

Chu Trần dám đứng trước mặt họ, hiển nhiên là có chuẩn bị.

Nếu họ dám động thủ, tám tôn Ma Đế kia chính là bài học cho họ. "Hiện nay Thiên Ma Giới đại cử xâm lược, ta còn phải đi chi viện các nơi khác, cáo từ!" Nói xong, Chu Trần giá ngự Thiên Chu phá không rời đi. "Chu công tử là Vô Thượng Tiên Thần chuyển thế, nói không chừng chiếc phi chu kia chính là Vô Thượng Thần Khí hóa thành từ kiếp trước của hắn, các ngươi cũng dám đánh chủ ý?" Thiên Phượng Nữ Đế cười nhạo nói. "Chúng ta nào dám đánh chủ ý, chỉ là lần đầu

thấy phi chu của Chu công tử khủng bố kinh người, như nhìn thấy một kiện tuyệt thế trân bảo, nhất thời động lòng khó tránh khỏi." Kim Long Đại Đế mở miệng.

Giống như người thường nhìn thấy một đống vàng trong ngân hàng, trong lòng khó tránh khỏi có chút ý nghĩ, nhưng nào dám thật sự động thủ cướp bóc?

Tây Mạc.

Đây là khu vực phía Tây của Thiên Nguyên Đại Lục.

Thế lực lớn nhất ở đây chính là Phật Môn.

Đây là một vùng đất thần cổ xưa, có quá nhiều truyền thuyết, phật đồ khắp nơi, tín ngưỡng thành kính, miếu vũ đâu đâu cũng thấy, như hoa sen nở rộ khắp chốn.

Nhưng hôm nay nơi đây lại hóa thành chiến trường.

Tu Di Sơn.

Thần quang và tín ngưỡng vô tận bao phủ, phạm âm trận trận.

Chu Trần giá ngự Thiên Chu đến, ẩn mình trong hư không.

Hắn nhìn lại, chỉ thấy từng ngôi miếu vũ cổ phác kim quang vạn trượng, chiếu sáng cả một vùng trời đất, có một loại phật tính quang huy màu vàng kim đang khuếch tán.

Vô lượng phật quang phổ chiếu, như thể có một tôn Đại Phật đang đoan tọa, uy nghiêm thần thánh, không thể xâm phạm. "Đương!" Tiếng chuông lớn du du, như truyền đến từ ngàn xưa, tiếp đó tiếng thiền xướng vang lên, tịnh hóa tâm linh con người, khiến người ta càng thêm tĩnh lặng, cả người dường như thăng hoa.

Mà xung quanh Tu Di Sơn, từng tôn Ma Đế thân ảnh thông thiên triệt địa tay cầm các loại Đế binh, điên cuồng công kích đại trận của

Tu Di Sơn.

Từng tôn Cẩu Đà, Bồ Tát, La Hán tắm mình trong ánh Phật huy, bảo tướng trang nghiêm, chiến đấu với chúng.

Có kẻ tay cầm Hàng Ma Xử, hóa thành Nộ Mục Kim Cương.

Có kẻ tay cầm bát vu, phật quang phổ chiếu.

Chu Trần đối với hòa thượng không có hứng thú, hắn hiện tại chỉ muốn kiếm ba kiện Đế binh, để Thiên Chu thăng cấp.

Nhưng có một sư thái lại khiến mắt hắn sáng lên.

Thần Chiếu Bồ Tát.

Đây là một tồn tại cấp Đại Đế, tay cầm Ngọc Tịnh Bình, bảo tướng trang nghiêm, phong hoa tuyệt đại, rất giống Quan Âm Bồ Tát.

Đối thủ của nàng là một tôn cự viên màu vàng kim.

Tôn cự viên này tay cầm một cây ma thần trụ lớn nhỏ như ý, kích chiến với Thần Chiếu Bồ Tát. "Ngộ Không đại chiến Quan Thế Âm?" Chu Trần nhìn trận chiến giữa cự viên màu vàng kim và Thần Chiếu Bồ Tát, vế sau đã bị áp chế, không thể không nói tôn cự viên màu vàng kim này chiến lực ngút trời, phi thường cường đại. "Ha ha ha, Thần Chiếu Bồ Tát, ăn một gậy của bản Đế!" Cự viên màu vàng kim một tiếng gầm lớn, sơn hà băng toái, chấn động khiến vô số sinh linh khí huyết sôi trào, hai tai ong ong.

Kẻ tu vi yếu kém, trực tiếp nổ tung thành một đoàn huyết vụ, không biết bao nhiêu sinh linh chết thảm.

Một cây côn lớn đen kịt tản mát ma quang ngút trời, quán xuyên thiên địa, áp tháp vạn cổ, bổ thẳng về phía Thần Chiếu Bồ Tát, quang hoa rọi khắp chư thiên, đế uy khủng bố càn quét nhật nguyệt tinh thần!

Đây là một kiện Thần Khí, Như Ý Ma Thần Côn.

Ngọc Tịnh Bình trong tay Thần Chiếu Bồ Tát bị đánh bay ra ngoài, dù có Thần Trận Thượng Cổ Bất Hủ của Tu Di Sơn hộ trì cũng không được.

Đại địa Tu Di Sơn nứt toác, từng ngọn núi đổ sập, trận văn bị ma diệt.

Bắn thẳng vào ngực nàng!

Cột sáng này vừa hiện ra, ngay cả phật quang vàng kim thần thánh rực rỡ kia cũng không thể che giấu sự sáng chói của nó.

Ông!

Kim quang vô tận nhuộm đầy trời đất, phạm âm vang vọng chư thiên, chỉ thấy một cái bát vu tử kim khổng lồ ngang tuyên hư không, bao phủ Tu Di Sơn, chặn lại Như Ý Ma Thần Côn lần nữa giáng xuống của cự viên màu vàng kim.

Chỉ thấy một loại ánh sáng cực kỳ chói lọi, thậm chí còn chói lọi hơn cả Vô Lượng Quang, đột nhiên từ hư không hiện ra.

Vũ khí tầm xa: Chu Trần đã ra tay.

Đây là sự hủy diệt không thể chống cự. "Oanh!" Đế uy hạo đãng, Thần Khí va chạm, dường như tức thì chém đứt trường hà thời gian, phá vỡ xiềng xích không gian.

Hủy diệt tất cả, trở về hỗn độn.

Đương!

Như Ý Ma Thần Côn và bát vu tử kim va chạm vào nhau, những dao động đáng sợ càn quét tứ phương.

Cột sáng đã rơi lên Như Ý Ma Thần Côn, sức mạnh khổng lồ không thể hình dung từ Như Ý Ma Thần Côn truyền đến cánh tay.

Hỗn Thế Viên Đế bản năng vung Như Ý Ma Thần Côn chặn trước ngực. "Bồ Tát bảo hữu!" Ngay tại khắc đó, khi các Chí Tôn cường giả Tu Di Sơn thao túng bát vu tử kim va chạm với Như Ý Ma Thần Côn trong tay cự viên màu vàng kim.

Thời không nơi đây trở nên vô cùng hỗn loạn, cái gọi là trật tự thiên địa, cái gọi là pháp tắc đại đạo, dường như bị cắt đứt trong chớp mắt.

Chu Trần nhìn cự viên màu vàng kim tay cầm côn lớn đen kịt, các vũ khí của Thiên Chu đều đã sẵn sàng.

Âm Dương Kính, Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo, Thiên Nhãn Ma Đồng, Ngũ Sắc Thần Quang Phiến đều đã chuẩn bị hoàn tất, có thể đồng thời phát động công kích.

Cũng là nhờ vào bát vu tử kim này và lợi thế sân nhà.

Nghe thấy tiếng pháo này, Hỗn Thế Viên Đế có một loại cảm giác, tiếng pháo này hẳn là âm thanh của Đại Thiên Thế Giới viễn cổ nổ tung.

Chấn Thiên Cung kết hợp với Xạ Nhật Tiễn, cung như trăng tròn, súc thế chờ phát.

Đại Thiên Thế Giới, khi tuổi thọ tận, sẽ "oanh long" một tiếng nổ tung, phát ra tiếng pháo.

Có thể thấy, lấy Tu Di Sơn làm trung tâm, một vòng sóng gợn đáng sợ khuếch tán ra, lan khắp ức vạn dặm xung quanh, không ngừng sụp đổ, đây là một trận đại băng hội đáng sợ.

Cảnh tượng này thực sự quá mức đáng sợ, Ma Thần Côn ngang quán mấy chục vạn dặm, bổ rách thương khung, thần uy cái thế, Thần Chiếu Bồ Tát thổ huyết bay ngược!

Điều họ có thể làm dường như chỉ còn lại cầu nguyện.

Tu Di Sơn và các Chí Tôn cường giả Tây Mạc mới miễn cưỡng chống lại được gấp đôi số lượng kẻ địch tấn công.

Uy lực của nó, đủ sức xuyên thủng mọi thứ.

Vô số tu sĩ như ruồi không đầu chạy trốn khắp nơi, nhưng với tu vi của họ, trong trận chiến như thế này, lại có thể chạy thoát đi đâu?

Huống hồ đâu đâu cũng là chiến đấu.

Ánh sáng này hoàn toàn là vì hủy diệt mà sinh ra. "Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo, khai pháo cho lão tử!" "Không hay rồi!" "Ô ô." Vô số sinh linh bình thường ở Tây Mạc quỳ rạp trên đất, dưới trận chiến hủy thiên diệt địa này, chúng như chiếc thuyền cô độc giữa biển cả phong ba bão táp, bất cứ lúc nào cũng có thể bị một đợt sóng nhấn chìm.

Từng mảnh không gian sụp đổ, từng ngọn núi hóa thành bột mịn, hai bên va chạm phát ra những gợn sóng rung động đến mức muốn nổ tai.

Hổ khẩu nứt toác, đế huyết vàng kim bay ra, Như Ý Ma Thần Côn nặng nề đập vào ngực.

Ngay trong một phần ức vạn giây.

Hỗn Thế Viên Đế tức thì cảm nhận được khí tức nguy hiểm, đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hai đạo kim quang thẳng xông đấu ngưu.

Một đạo cột sáng thô trăm trượng, phát ra tiếng pháo "oanh long long", từ nòng pháo của một chiếc phi chu màu bạc bắn ra.

Đặc biệt là tiếng pháo "oanh long long" trong đó, dường như vô số thứ đang nổ tung bên trong cột sáng. "Phật Tổ bảo hữu!" Đặc biệt là qua vô số năm, dưới sự tẩy rửa của lực lượng tín ngưỡng, uy năng càng thêm cường đại.

Bát vu này là một kiện Vô Thượng Phật bảo, có thể sánh ngang Thần Khí.

Ca ca ca!

Thân thể Hỗn Thế Ma Viên cường hoành khủng bố vậy mà bị đập lõm xuống, tám cây xương sườn đứt lìa, Hỗn Thế Viên Đế bay ngang mấy vạn dặm, liên tiếp đập nát chín ngọn núi.

Như Ý Ma Thần Côn cũng bị bật bay ra ngoài.

Trời đất vì thế mà tĩnh lặng.

Dù là Ma Đế Thiên Ma Giới hay các Chí Tôn cường giả Tây Mạc đều trừng mắt há hốc mồm.

Vừa rồi còn hung hãn vô cùng, tay cầm Thần Khí Hỗn Thế Viên Đế vậy mà bị một kích chấn bay, ngay cả Thần Khí trong tay cũng không cầm giữ được nữa.

Đáng sợ! "A Di Đà Phật!" Thần Chiếu Bồ Tát vừa kinh vừa mừng, không ngờ lại có cường viện đến như vậy.

Chỉ là vị đạo hữu này là ai, lại lợi hại đến thế?

Ông!

Ý niệm của Thần Chiếu Bồ Tát còn chưa dứt, liền thấy gần như cùng lúc với kích vừa rồi, một đạo Ngũ Sắc Thần Quang bao phủ Như Ý Ma Thần Côn bị chấn bay.

Như Ý Ma Thần Côn chịu một kích của Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo, vô lực phản kháng, tức thì bị Ngũ Sắc Thần Quang quét đi.

Mà hắc quang của Âm Dương Kính cũng cùng lúc rơi lên thân Hỗn Thế Viên Đế đang bị thương. "Làm sao có thể?" Thân thể Hỗn Thế Viên Đế chấn động, ngây ngốc nhìn lỗ máu hiện ra trên ngực, dưới chuỗi công kích này của Chu Trần, hắn hoàn toàn không có sức

phản kháng mà bị miểu sát.

Không chỉ hắn, Thiên Nhãn Ma Đồng và Xạ Nhật Tiễn cũng ngay tại khoảnh khắc Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo phát ra, đánh giết hai tôn Ma Đế khác đang giằng co với các Chí Tôn cường giả Tây Mạc.

Hai tôn Ma Đế này đang chiến đấu hăng say, căn bản không ngờ đến sự tập kích của Chu Trần.

Đặc biệt là sự tập kích này đến quá nhanh, quá mạnh, khi chúng phát hiện ra thì đã muộn rồi.

Theo đó Đế binh dung nhập, và Thiên Chu thôn phệ Ma Đế tiến hóa, Thiên Chu càng thêm cường đại, khi tập kích một cái, cơ bản đều có thể miểu sát một tôn Ma Đế.

Chỉ thấy trong chớp mắt, ba tôn Ma Đế bị miểu sát, trong đó còn có Hỗn Thế Viên Đế tay cầm Thần Khí Như Ý Ma Thần Côn, các Ma Đế còn lại đại kinh, không chút do dự rút lui.

Bảo mệnh là quan trọng.

Tuy nhiên Chu Trần đã sớm chuẩn bị, Thiên Chu toàn lực khai hỏa, không chút che giấu xông thẳng lên.

Tỏa Thiên Truy Hồn Câu quán xuyên thân thể một tôn Ma Đế, móc lấy hắn.

Tỏa Thiên Liên bay ra, trói lấy một tôn Ma Đế.

Liệt Thiên Giác đâm nát một tôn Ma Đế.

Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn và Lôi Quang Vũ Dực xé nát một tôn Ma Đế.

Các Ma Đế còn lại thì bỏ chạy. "Tê!" Thần Chiếu Bồ Tát cùng các Chí Tôn cường giả Tây Mạc trừng mắt há hốc mồm, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Đây còn là người sao?

Chỉ với một người, trong khoảnh khắc đã đánh lui các Ma Đế, còn diệt sát năm Ma Đế, bắt sống hai kẻ.

Hai Ma Đế bị bắt sống Chu Trần trực tiếp giết chết, cùng với thi thể các Ma Đế khác ném vào Sinh Mệnh Dung Lô luyện hóa.

Thu hoạch bảy kiện Đế binh, một kiện Thần Khí.

Thần Khí Như Ý Ma Thần Côn.

Đế binh có Bất Diệt Chiến Kỳ, Âm Dương Phiên, Càn Khôn Đại, Hắc Ám Lồng Giam, Minh Thần Chi Mâu, Liệt Diễm Chiến Xa, Xích Long Quyền Sáo. "Thật là đại phong thu a!" Chu Trần lập tức dung hợp Như Ý Ma Thần Côn, Hắc Ám Lồng Giam và Càn Khôn Đại, khai tịch ba đơn nguyên thế giới.

Đến đây, tổng cộng đơn nguyên thế giới của Thiên Chu đã đạt ba mươi sáu cái.

Lúc này cần thăng cấp mới có thể tiếp tục dung hợp.

Nhưng thăng cấp cần một ít thời gian.

Dù sao cũng là Thiên Chu từ trong ra ngoài tiến hành thuế biến chất lượng.

Từ Chí Tôn thăng cấp lên Bất Hủ.

Tương đương với Đại Đế hoặc Đại Thừa thành thần thành tiên. "Hiện nay đã quét sạch Đông Hoang, Nam Lĩnh, Tây Mạc, e rằng các Ma Đế khác rất nhanh sẽ nhận được tin tức." Chu Trần quyết định trước tiên đi Trung Châu.

Đợi sau khi quét sạch một đợt Ma Đế nữa, sẽ thăng cấp Thiên Chu. "A Di Đà Phật, đa tạ đạo hữu trượng nghĩa tương trợ, cảm kích vô cùng." Thần Chiếu Bồ Tát cùng các Chí Tôn cường giả khác tiến

lên, vẻ mặt cảm kích. "Tại hạ Chu Trần, chư vị không cần đa lễ, thời gian khẩn cấp, hẹn ngày sau!" Chu Trần chào hỏi mọi người, vội vàng rời đi. "Lại là Chu thí chủ!" "Chu thí chủ không hổ là Vô Thượng Tiên Thần chuyển thế, giữa lúc nguy nan này, may mắn có Chu thí chủ lực vãn cuồng lan, đỡ đại hạ sắp nghiêng đổ." Thần Chiếu Bồ Tát ánh mắt u u, tràn đầy cảm khái.

Tuy Chu Trần tu vi không cao, nhưng giờ khắc này ai dám coi thường Chu Trần.

Họ đoán Chu Trần e rằng đã thức tỉnh không ít ký ức.

Chu Trần không biết suy nghĩ của họ, lúc này đã đến Trung Châu.

Trung Châu không hổ là trung tâm của thế giới.

Sự phồn hoa rộng lớn của nó vượt xa Đông Hoang, Tây Mạc và Nam Lĩnh.

Chí Tôn cường giả nơi đây càng nhiều.

Nhưng nơi phồn hoa nhất này, tài nguyên cũng nhiều nhất, lại là nơi khí vận thế giới ngưng tụ, tự nhiên cũng hấp dẫn vô số Ma Đế.

Có thể nói, một nửa Ma Đế của Thiên Ma Giới, hầu như đều hội tụ tại Trung Châu, tranh giành địa bàn và tài nguyên của Trung Châu.

Đại chiến bùng nổ ở đây có thể tưởng tượng được.

Chu Trần vừa đến đã thấy một người phụ nữ tuyệt sắc mỹ nhan, trên người nàng mặc một bộ hồng sắc bạc sa, những chỗ vi diệu, ẩn hiện mờ ảo.

Chương 220

Thân thể hoàn mỹ của nàng không một chút mỡ thừa, làn da trắng như ngọc, khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân, môi son điểm nhẹ như mỹ ngọc.

Một khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, phối hợp với khí chất vũ mị vô hạn, tràn ngập một loại ba động khó hiểu.

Đinh linh linh!

Trên cổ tay nàng đeo một chiếc chuông nhỏ, theo tiếng vang trong trẻo, một loạt âm thanh mỹ miều mê hoặc lòng người, quán nhập vào não hải, khiến người ta trầm luân. "Tiểu kỹ điêu trùng, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Một cây Hàng Ma Xử đen kịt thông thiên triệt địa nặng nề giáng xuống, thiên khung dường như cũng có thể bị đập thủng một lỗ, mỹ diễm nữ tử bị chấn lui.

Chỉ thấy một cái đầu như lừa ngốc, nhưng đầy rẫy bướu lớn, toàn thân ma khí ngút trời như một ngọn núi thịt hiện ra, phía sau còn có một cái đuôi dài. "Ngoan ngoãn bó tay chịu trói, hầu hạ bản Đế thoải mái, còn có thể tha cho ngươi một mạng!" Thái Tuế Ma Đế tay cầm Hàng Ma Xử, ánh mắt như điện, tiếng như hồng chung, như cuồng phong bạo vũ công kích xuống mỹ diễm nữ tử.

Mỹ diễm nữ tử này chính là tông chủ Hợp Hoan Tông đại tông ở Trung Châu, Hồng Phấn Nương Nương. "Tố Mộng!" Hồng Phấn Nương Nương thiện trường công kích tinh thần, Đế binh Câu Hồn Linh của nàng lại thiện trường câu động dục vọng và ảo ảnh của con người.

Nhưng công kích của nàng tuy quỷ dị, nhưng chiến lực thực sự không tính là mạnh.

Gặp phải kẻ khắc chế nàng thì càng yếu hơn.

Mà Hàng Ma Xử của Thái Tuế Ma Đế lại rất khắc chế tinh thần huyễn thuật của Hồng Phấn Nương Nương. "Chết đi!" Chỉ một lát sau, Hồng Phấn Nương Nương thổ huyết bay ngược.

Thái Tuế Ma Đế tay cầm Hàng Ma Xử, khí thế như hồng, đang định một gậy giáng xuống, trong hư không đột nhiên hiện ra một hố đen.

Thôn Thiên Quán!

Thiên Chu của Chu Trần ẩn mình một bên, Thôn Thiên Quán đột nhiên thôi động, Thái Tuế Ma Đế không kịp phòng bị, một đầu đâm vào.

Tiến vào Thôn Thiên Quán, từng sợi xích trật tự hiện ra, tức thì trấn áp phong ấn Thái Tuế Ma Đế, ném hắn vào Sinh Mệnh Dung Lô. "Không!" Cảm nhận sinh mệnh lực nhanh chóng trôi đi, Thái Tuế Ma Đế liều mạng giãy giụa, muốn thoát ra, nhưng vô ích.

Sau khi rễ Cây Thế Giới dung hợp với Thiên Chu, lực lượng thôn phệ luyện hóa của Sinh Mệnh Dung Lô đáng sợ đến mức, Thái Tuế Ma Đế dù sinh mệnh lực cường hãn, vẫn trong chớp mắt bị hút cạn, thôn phệ tận diệt.

Chu Trần thử dao mổ trâu, không kinh động ai.

Các Ma Đế khác đang kích chiến, dù có chú ý đến, cũng không quá để tâm, chỉ cho rằng Thái Tuế Ma Đế bị kẻ khác tập kích ám toán, nhất thời bị vây khốn.

Dù bị Thần Khí vây khốn, muốn luyện hóa giết chết một tôn Ma Đế cũng không dễ dàng, cần tiêu hao lượng lớn thời gian và tinh lực.

Đáng tiếc chúng ai có thể ngờ rằng Chu Trần có Hồng Trần Thiên Chu nghịch thiên, thôn phệ luyện hóa Ma Đế chỉ là chuyện trong vài

hơi thở. "Đa tạ đạo hữu tương cứu, thiếp thân cảm kích vô cùng!" Hồng Phấn Nương Nương đến trước Thiên Chu, vẻ mặt cảm kích.

Nhưng lúc này, lại có hai tôn Ma Đế liên thủ giết đến. "Vào đi!" Chu Trần Thiên Chu mở ra một cánh cửa, Hồng Phấn Nương Nương thấy hai tôn Ma Đế khí thế hung hăng xông tới muốn cứu Thái Tuế Ma Đế, vội vàng tiến vào Thiên Chu.

Nàng xuất hiện bên cạnh Chu Trần, không khỏi sững sờ.

Là một cường giả cấp Đại Đế, nàng liếc mắt đã nhìn ra Thủy Vân Tiên Tử có tu vi Đại Thừa cảnh.

Nhưng vị cường giả Đại Thừa cảnh này vậy mà lại dựa vào lòng Chu Trần một kẻ Pháp Tướng cảnh.

Nàng bị một kẻ Pháp Tướng cảnh cứu ư?

Oanh!

Oanh!

Ngay lúc đó, nàng đột nhiên nhìn thấy một cảnh tượng cả đời khó quên.

Chỉ thấy Thiên Chu hóa thành một đạo lưu quang lao về phía hai vị Ma Đế đang xông tới.

Hai bên giao thoa mà qua.

Hai tôn Ma Đế ma khu cường hãn biến thành mảnh vụn.

Giống như một chiếc xe bọc thép trang bị đầy đủ nặng nề tông vào hai người phàm, thân thể hai người phàm bị vũ khí trên xe xé nát.

Tiểu miệng đỏ mọng của Hồng Phấn Nương Nương há to, thành hình chữ O, trong mắt tràn đầy chấn động.

Cái này cũng quá lợi hại rồi.

Tuy nhiên điều càng khiến nàng kinh hãi còn ở phía sau.

Chu Trần ra tay chính là thủ đoạn sấm sét.

Sau khi đâm chết hai tôn Ma Đế, Hồng Trần Thiên Chu điên cuồng lao về phía nơi có nhiều Ma Đế hơn, tốc độ của nó còn nhanh hơn Ma Đế.

Các vũ khí đơn nguyên trên Thiên Chu toàn bộ thôi động.

Như Ý Ma Thần Côn, Âm Dương Kính, Cửu Long Địa Ngục Tráo, Liệt Thiên Giác, Tỏa Thiên Truy Hồn Câu, Ngũ Đế Ngũ Quang Tán, Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo, Lôi Quang Vũ Dực, Bất Diệt Cốt Thuẫn, Xích Diễm Kim Kiếm, Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn, Ngưu Thần Diệt Thế Tiễn, Ngũ Sắc Thần Quang Phiến, Thiên Nhãn Ma Đồng, Huyền Quy Thuẫn, Cự Côn Vũ Dực, Toản Thiên Chùy, Phách Thiên Phủ, Tỏa Thiên Liên, Địa Ngục Ma Long Tiên, Thất Bảo Hồ Lô, Thôn Thiên Quán, Luyện Tinh Lô, Trấn Ngục Tháp, Vạn Nhận Phong, Hắc Ám Lồng Giam, Càn Khôn Đại...

Khoảnh khắc này, Hồng Trần Thiên Chu giống như một chiếc xe tăng hạng nặng trang bị đầy đủ, xông thẳng vào giữa đám địch nhân, đặc biệt đối với những Ma Đế có Thần Khí, trực tiếp hỏa lực bao phủ, trọng điểm tấn công. "Không hay rồi!" "Chiếc phi chu này quá khủng bố!" "Rút!" Vài hơi thở sau, Ma Đế trên đại địa Trung Châu biến mất không còn một mống, hoặc bị Chu Trần giết chết hoặc bỏ chạy.

Không chỉ Trung Châu.

Ma Đế trên Bắc Nguyên cũng nhận được tin tức, toàn bộ nhanh chóng rút lui. "Khủng bố quá!" Hồng Phấn Nương Nương ngây như phỗng gỗ.

Các Chí Tôn cường giả Trung Châu cũng chấn động đến không nói

nên lời, không ngờ nhiều Ma Đế như vậy, lại còn có Thần Khí, vậy mà bị một người đánh lui.

Thậm chí chỉ trong chốc lát vừa rồi, số Ma Đế bị giết lại đạt tới chín tôn.

Chu Trần thu tất cả thi thể Ma Đế và Đế binh Thần Khí vào Thiên Chu, tâm tình vui vẻ, chuẩn bị trở về thăng cấp Thiên Chu.

Hắn dẫn Hồng Phấn Nương Nương đến boong tàu.

Lúc này, các Chí Tôn cường giả cũng vây lại, hiếu kỳ đây là vị tồn tại khủng bố nào, lại lợi hại đến vậy.

Chỉ là nhìn thấy Chu Trần, các Chí Tôn cường giả không khỏi sững sờ.

Hồng Phấn Nương Nương đã biết thân phận của Chu Trần, giới thiệu: "Chư vị, vị này chính là Vô Thượng Tiên Thần chuyển thế Chu Trần Chu công tử, vừa rồi chính Chu công tử đã cứu thiếp!" "Thì ra là Chu công tử, cửu ngưỡng đại danh, đa tạ Chu công tử trượng nghĩa ra tay, đại ân không lời tạ, ngày sau có chỗ nào dùng đến, ta Cửu Long Chiến Đế tuyệt không chối từ!" Cửu Long Chiến Đế chắp tay cúi chào, hứa hẹn.

Huyền Thiên Đại Đế, Tinh Hà Đại Đế, Chân Long Đại Đế, Đông Hoàng Nữ Đế cùng từng Chí Tôn cường giả khác nhao nhao bày tỏ cảm tạ. "Chư vị khách khí rồi, hiện nay cường giả Thiên Ma Giới tạm thời rút lui, chư vị hãy chuẩn bị thật tốt, ta có chỗ cảm ngộ, cáo từ!" Chu Trần không nói nhiều, nóng lòng trở về thăng cấp Thiên Chu. "Chu công tử nói rất phải!" Các Chí Tôn cường giả nhao nhao phụ họa, chuẩn bị phòng thủ Thiên Ma Giới.

Chu Trần giá ngự Hồng Trần Thiên Chu rời đi.

Rất nhanh, tin tức Chu Trần từ Đông Hoang giết đến Nam Lĩnh,

lại từ Nam Lĩnh giết đến Tây Mạc, cuối cùng từ Tây Mạc giết đến Trung Châu, một trận diệt sát mấy chục tôn Ma Đế, một mình chấn lui vô số Ma Đế của Thiên Ma Giới đã truyền bá rộng rãi trong giới Chí Tôn cường giả.

Tất cả cường giả chấn động.

Tính toán thận trọng, Chu Trần trận chiến này diệt sát Ma Đế cao tới hai ba mươi tôn.

Đây là cỡ nào khủng bố?

Cỡ nào nghịch thiên?

Từ xưa chưa từng có!

Các Chí Tôn cường giả Thiên Nguyên Đại Lục thần niệm hội tụ, bao gồm tất cả cường giả Đông Hoang, Nam Lĩnh, Tây Mạc, Bắc Nguyên và Trung Châu.

Bất kể Yêu Đế hay Man Đế, thậm chí Đại Đế các tộc khác đều có mặt.

Đây là chiến tranh hai giới.

Ân oán trước đây dưới loại chiến tranh này đều không còn là gì nữa.

Các cường giả thương nghị thành lập Thiên Nguyên Giới Liên Minh, cùng nhau đối kháng Thiên Ma Giới.

Tụ thì mạnh, tán thì yếu. "Ta đồng ý!" "Ta cũng tán thành!" "Nhưng đã là liên minh, chẳng lẽ không nên có một Minh chủ sao?

Bằng không lúc quan trọng xảy ra bất đồng, chẳng phải khác gì một đống cát rời rạc?" "Ta đồng ý!" "Vậy chọn ai làm Minh chủ?" "Chân Long Đại Đế là Vạn Yêu Chi Đế, ta đề nghị do Chân Long Đại Đế làm Minh chủ!" "Ta không đồng ý!" "Ta cảm thấy Huyền Thiên

Đại Đế thích hợp hơn!" "Đừng tranh cãi nữa, vị trí Minh chủ này dù là Chân Long Đại Đế, hay Huyền Thiên Đại Đế, hoặc vị Đại Đế nào khác, đều không thể khiến tất cả mọi người phục khí!" "Nhưng có một người, tuyệt đối có thể khiến tất cả mọi người tâm phục khẩu phục!" Hồng Phấn Nương Nương chen vào nói. "Ai?" Các Chí Tôn nhao nhao nhìn về phía Hồng Phấn Nương Nương, muốn xem nàng có thể tiến cử người nào, có thể khiến tất cả mọi người phục khí.

Cần biết rằng ở đây có Nhân tộc, Yêu tộc, Man tộc, Đại Đế vạn ngàn chủng tộc của Thiên Nguyên Đại Lục tề tụ.

Bất kể chọn ai, đều sẽ có người phản đối.

Đón nhận mọi ánh mắt, Hồng Phấn Nương Nương khẽ mỉm cười: "Đó chính là Vô Thượng Tiên Thần chuyển thế, với sức một người, đã đánh lui Thiên Ma Giới, Phong Nguyệt công tử...

Chu Trần!!!" Thiên Ma giới, bầu trời u ám tựa hồ mang theo khí tức huyết tinh, tràn ngập cuồng bạo, bạo lực cùng sát khí.

Đây chính là ma khí trong Thiên Ma giới, tương tự như linh khí của Thiên Nguyên Đại Lục.

Chỉ là, ma khí này tuy ẩn chứa năng lượng phong phú, nhưng tràn đầy khí tức bạo liệt, bởi vậy chư sinh linh trong Thiên Ma giới đều vô cùng cuồng bạo hiếu chiến.Lúc này.

Tại trung tâm Thiên Ma giới, nơi cao nhất, có một ngọn núi vô cùng nguy nga sừng sững, danh xưng Ma Thần Phong.

Chư Ma thần lịch đại của Thiên Ma giới cơ bản đều phi thăng thành thần trên đỉnh Ma Thần Phong.

Bởi vậy, Ma Thần Phong chính là thánh địa chí cao vô thượng của Thiên Ma giới.

Một tòa đại điện nguy nga sừng sững, trên tấm biển trước cổng

điện có ba đại tự: Ma Thần Điện!

Nhìn thấy ba đại tự này, tựa hồ như từng tôn Ma thần phủ xuống nhìn xuống, ngay cả cường giả Ma Đế cũng cảm thấy áp lực ngột ngạt cùng lòng kính sợ.

Ma Thần Điện này chính là một tôn Thần khí.

Lại có ý chí Đạo vận của chư Ma thần lịch đại phi thăng lưu lại gia trì, thần uy vô lượng, là chí bảo vô thượng của Thiên Ma giới.

Trên đỉnh núi.

Nơi đây toàn bộ đều là Ma Đế.

Ma tướng trong mắt bọn họ không khác gì pháo hôi.

Ma Đế!

Trong mắt bọn họ, chỉ có Ma Hoàng mới tính là tầng lớp cao, Ma Vương tính là trung tầng, Ma tướng và những binh lính khác đều gần như nhau.

Từng tôn Ma ảnh sừng sững, mỗi một Ma ảnh trong thể nội đều tán phát ra khí tức khủng bố sánh vai trời cao, duy ngã độc tôn.

Dưới vương tọa, tựa hồ là núi thây biển máu. "Khặc!" Một giọng nói khàn khàn âm trầm vang lên, từng ánh mắt nhìn về phía đó, đây là một tôn Ma Đế đang tọa trên vương tọa bạch cốt.

Huyền Thi Ma Đế mặt mày tái nhợt, đoan tọa trên vương tọa bạch cốt, vô biên vô tận tử khí tùy đó tràn ngập, uyển như tử thần. "Thật ra thực lực của Thiên Nguyên Đại Lục cũng không vượt quá dự liệu của chúng ta.

Với thực lực của Thiên Ma giới chúng ta, dù có tự mình tác chiến, cũng có thể đoạt lấy Thiên Nguyên Đại Lục, chỉ là Thiên Nguyên Đại Lục lại xuất hiện một quái thai." "Chiếc phi chu của Chu Trần hẳn là

chí bảo đặc thù, lại có tiềm lực cực lớn, có thể dung hợp các loại Đế binh, Thần khí để tăng cường uy lực." "Ta đã điều tra rõ tin tức về người đó, tên là Chu Trần, mới hơn một trăm tuổi, tu vi cận kề Pháp Tướng cảnh, tương đương với một Ma tướng." "Bất quá người này nghe nói là Tiên thần vô thượng chuyển thế, chiếc phi chu của hắn vô cùng khủng bố, rất nhiều Ma Đế cơ bản đều bị miểu sát chỉ bằng một chiêu, ngay cả cơ hội đào thoát cũng không có!" "Khặc!" Mới một ngày thời gian, mấy chục tôn đã vẫn lạc.

Ngay cả khi Thiên Ma giới tranh đấu kịch liệt, vì tài nguyên mà thường xuyên đại chiến, nhưng cũng rất hiếm khi có Ma Đế vẫn lạc.

Nguyên bản bọn họ đều cho rằng việc đoạt lấy Thiên Nguyên Đại Lục dễ như lấy đồ trong túi, từng người vì tranh đoạt lợi ích mà tự mình tác chiến, tranh nhau xông vào Thiên Nguyên Đại Lục, muốn cướp đoạt thêm tài nguyên và địa bàn.

Nào ngờ hiện thực lại giáng cho bọn họ một đòn nặng nề, một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt.

Nhưng cũng không nghĩ tới lại vẫn lạc nhanh đến thế, nhiều đến thế.

Ngay cả khi bọn họ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối về số lượng, dưới sự phản công của đối phương, tất nhiên sẽ có Ma Đế vẫn lạc.

Ước tính sơ bộ, thương vong khoảng ba mươi tôn Ma Đế. "Bởi vậy chúng ta tất yếu phải tập trung sức mạnh, không thể tự mình tác chiến, cho Chu Trần cơ hội đánh bại từng người, rồi lại tặng Chu Trần Đế binh Thần khí!" Tuy nhiên bọn họ đều biết rằng công đánh Thiên Nguyên Đại Lục, tất nhiên sẽ có một số Ma Đế vẫn lạc, dù sao thì chí tôn cường giả của Thiên Nguyên Đại Lục cũng không ít.

Nhưng cũng không nghĩ tới lại vẫn lạc nhanh đến thế, nhiều đến thế. "Ta thấy không bằng như thế này, chúng ta mọi người hợp lực,

tập trung tất cả sức mạnh của Thiên Ma giới, cũng luyện chế một tôn đại sát khí." "Nếu tôn đại sát khí này có thể dung hợp sức mạnh của tất cả chúng ta cùng Thần khí Đế binh, lúc đó dù phi chu của Chu Trần có lợi hại đến mấy, cũng nhất định không phải đối thủ!" "Ta nhìn thấy Thần khí tổ truyền Âm Dương Kính và Đế binh Cự Côn Vũ Dực của Cự Côn Ma Đế đều bị dung nhập vào Thiên Chu, trở thành đại sát khí của Thiên Chu.

Không ít Ma Đế đều bị Âm Dương Kính miểu sát." "Ta thấy khả thi!" "Dựa theo tìm hiểu, mấy chục tôn Ma Đế tổn thất lần này, toàn bộ đều chết dưới phi chu của Chu Trần.

Chỉ cần giải quyết hắn, phần còn lại sẽ dễ dàng!" Chư Ma Đế nườm nượp đáp ứng.

Chu Trần dựa vào Thiên Chu có thể miểu sát Ma Đế, nếu không giải quyết Chu Trần, bọn họ đều không dám tiến vào Thiên Nguyên Đại Lục, càng đừng nói đến tranh đoạt tài nguyên địa bàn.

Theo sự thông qua của chư Ma Đế, Thiên Ma giới lập tức phát động, vô số thiên tài địa bảo được đưa đến Ma Thần Sơn, chư Ma Đế tinh thông Luyện Khí hợp lực, bắt đầu luyện chế đại sát khí.

Những Ma Đế khác phụ trợ, thu thập dược liệu.

Với tài nguyên của một giới và sự chủ trì của tất cả Ma Đế, một tòa cự tháp đen kịt vô cùng nguy nga to lớn chậm rãi thành hình.

Đây chính là Vạn Ma Tháp.

Có nghĩa là có thể dung nạp vạn ma, trấn áp mọi địch.

Thiên Nguyên Đại Lục.

Trong tinh không hạo hãn vô ngần, một chiếc phi chu ngân bạch phù hiện, lơ lửng trên một tinh cầu màu vàng đất chết chóc.

Tinh cầu này vô cùng to lớn, ước tính bảo thủ thì không nhỏ hơn sao Thổ ở kiếp trước.

Nơi đây không có bất kỳ sự sống nào.

Thiên Chu kiểm tra, xung quanh cũng không có bất kỳ sinh linh nào.

Chu Trần đứng trên boong Thiên Chu, toàn thân tựa hồ hoàn mỹ dung hợp cùng Thiên Chu.

Song cước của hắn tựa như mọc trên Thiên Chu, tất cả mạch đập, đều tựa hồ trong sát na, ở cùng một tần suất.

Thiên Chu là ta, ta là Thiên Chu.

Tương tự như trạng thái nhân kiếm hợp nhất của người luyện võ.

Mọi thứ trong Thiên Chu đều như nhìn rõ trong lòng bàn tay, bất luận bên trong hay bên ngoài, Chu Trần đều có thể cảm nhận rõ ràng, hệt như sự kéo dài của thân thể mình. "Thiên Chu đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể tấn thăng, có muốn tấn thăng không?" Giọng nói trong trẻo linh động của Hồng Trần tràn đầy nghiêm túc, vang lên trong lòng Chu Trần. "Tấn thăng!" Theo tiếng Chu Trần vừa dứt, toàn bộ Thiên Chu trong sát na phóng ra vô lượng quang mang, phát sinh biến hóa kịch liệt.

Tựa như phàm nhân đắc đạo, thành tiên thành thần.

Chiếc phi chu vốn dài vạn trượng nhanh chóng biến lớn.

Hai vạn trượng.

Ba vạn trượng.

Năm vạn trượng.

Thể tích Thiên Chu có thể lớn có thể nhỏ, giống như tu luyện giả thi triển thần thông, cũng có thể khiến thân thể biến lớn vạn trượng,

mười vạn trượng.

Thiên Chu trước đây dù có biến lớn trăm vạn trượng cũng không thành vấn đề.

Nhưng hiện tại thể tích phi chu từ vạn trượng bắt đầu nhanh chóng biến lớn, lại khác với loại biến lớn trước đây, giống như thân thể con người đang trưởng thành, từ trẻ con trưởng thành người lớn.

Chương 221

Chứ không phải trẻ con thi triển thần thông, biến cao biến lớn.

Chu Trần có thể cảm nhận rõ ràng sự trưởng thành của Thiên Chu, đặc biệt là bên trong càng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Dược liệu của Thiên Chu bản thân được chế tạo từ các loại tiên kim, nhưng giờ khắc này các loại tiên kim đều đã phát sinh chất biến, biến thành vật chất hoàn toàn mới, sở hữu tiềm lực trưởng thành vô hạn.

Đây là sức mạnh của Thế Giới Thụ.

Thiên Chu lấy hạt giống Thế Giới Thụ làm hạt nhân, nhìn thì là một chiếc Thiên Chu, nhưng cũng có thể nói là một cây Thế Giới Thụ đặc thù.

Giờ khắc này giống như Thế Giới Thụ từ cây non đột phá, trưởng thành cây con.

Dược liệu hiện tại của Thiên Chu có thể nói là một loại vật chất hoàn toàn mới có tiềm lực vô hạn, do Thế Giới Thụ dung hợp các loại tiên kim dược liệu mà chất biến thành.

Chư Ma Đế, Đế binh, Thần khí đã từng nuốt chửng và dung hợp trước đây càng triệt để bị Thiên Chu tiêu hóa hấp thu, hoàn toàn hóa thành thành phần dưỡng liệu của Thiên Chu, khiến mỗi tấc của Thiên Chu đều trở nên càng kiên cố cường đại.

Từng đạo văn lộ thần bí huyền ảo lấp lánh trên Thiên Chu, tựa như văn lý của Thế Giới Thụ, cổ lão tang thương, Đạo vận thiên thành.

Khí tức mà Hồng Trần Thiên Chu tán phát ra cũng càng nồng đậm

đáng sợ.

Giờ khắc này, Thiên Chu đã biến lớn đến trăm vạn trượng, hoành tráng lơ lửng trong tinh không, tựa như một cự vật khổng lồ, che trời lấp nhật, tán phát ra khí tức bất hủ.

Đây là chất biến về bản chất.

Chu Trần cùng Thiên Chu huyết mạch tương liên, thể hội sự chất biến của Thiên Chu, tu vi bản thân hắn càng tăng vọt lên.

Tu vi đạt đến Pháp Tướng và Luyện Hư về sau, càng nhiều chính là cảm ngộ Đạo và Pháp của vũ trụ thiên địa.

Ví như Pháp Tướng tấn thăng Vương Giả, cần lĩnh ngộ một loại áo nghĩa.

Vương Giả tấn thăng Hoàng Giả, cần áo nghĩa viên mãn, lĩnh ngộ Pháp tắc ở tầng thứ cao hơn.

Còn Hoàng Giả tấn thăng Đại Đế, cần Pháp tắc chất biến, lĩnh ngộ Đạo.

Giờ khắc này.

Theo sự tấn thăng của Thiên Chu, tựa hồ vạn Đạo vũ trụ đều trần trụi bày ra trước mặt hắn, mặc cho hắn tham ngộ, mặc cho hắn hái lấy.

Mỗi đơn nguyên thế giới của Thiên Chu càng phát sinh sự chất biến to lớn nghiêng trời lệch đất.

Đơn nguyên thế giới vốn chỉ có thể tính là mạt thế giới, giờ khắc này tấn thăng thành Tiểu Thiên thế giới.

Đơn nguyên thế giới thăng cấp, là Khai Thiên Thần khí, lại cùng Thiên Chu nhất thể, vũ khí tự nhiên tùy đó nước lên thuyền lên, cùng chất biến.

Tương đương với việc từ một Khai Thiên Thần khí của vi mạt thế giới chất biến thành Khai Thiên Thần khí của Tiểu Thiên thế giới, uy năng của hai bên khác biệt một trời một vực.

Vạn Tượng Thần Binh, Thiên Nộ Kiếm, Như Ý Ma Thần Côn, Âm Dương Kính, Cửu Long Địa Ngục Tráo, Liệt Thiên Giác, Thiên Cơ Tán, Tỏa Thiên Truy Hồn Câu, Ngũ Đế Ngũ Quang Tán, Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo, từng kiện Khai Thiên Thần khí chất biến, từ Khai Thiên Thần khí cấp Đế binh nguyên bản chất biến thành Khai Thiên Thần khí cấp Thần khí.

Giống như Như Ý Ma Thần Côn, Âm Dương Kính... trước đây vốn là Thần khí, nay chất biến sau, tương đương với việc biến thành Khai Thiên Thần khí cấp Thượng phẩm Thần khí.

Trong quá trình thăng cấp, Bất Diệt Chiến Kỳ, Âm Dương Phiên, Minh Thần Chi Mâu, Liệt Diễm Chiến Xa, Xích Long Quyền Tháo, Hàng Ma Xử, Thiên Ma Phá Trận Cổ, Sơn Hà Chung, Trấn Ma Tháp, Ma Linh Châu, Vạn Ma Giáp, Ác Ma Chi Dực, Thẩm Phán Chi Thương, Tử Vong Chi Cứ, mười bốn kiện Đế binh vốn chưa dung nhập, ào ạt dung nhập Thiên Chu, lại một lần nữa khai mở mười bốn đơn nguyên thế giới.

Đến đây, Thiên Chu đạt đến năm mươi đơn nguyên thế giới.

Sinh Mệnh Lôi Trì, nguồn động lực của Thiên Chu, càng trở nên to lớn hơn, từng đạo văn lộ lấp lánh, tràn ngập khí tức bất hủ.

Đặc biệt là Sinh Mệnh Dung Lô bên trong biến hóa càng thêm to lớn.

Sự trưởng thành của một cây đại thụ chọc trời, quan trọng nhất chính là gốc rễ.

Chỉ khi hệ rễ phát triển, mới có thể hấp thu nhiều năng lượng hơn,

hấp thụ nhiều dưỡng chất hơn, mới có thể khiến cây con trưởng thành cây đại thụ chọc trời.

Một chiếc lá của Thế Giới Thụ liền là một thế giới.

Hệ rễ của nó cường đại khủng bố, khó có thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào hình dung.

Sinh Mệnh Dung Lô chính là hệ rễ của Thế Giới Thụ dung hợp cùng Thiên Chu mà thành.

Sau khi tấn thăng Thiên Chu cấp bất hủ, nó giống như Thế Giới Thụ từ cây non trưởng thành cây con.

Ngay cả khi ném một Tiên nhân vào Sinh Mệnh Dung Lô, cũng có thể chớp mắt nuốt chửng hắn, hóa thành dưỡng chất của Thiên Chu.

Dưới luồng khí tức cường đại này, tinh cầu khổng lồ màu vàng đất phía dưới lặng lẽ phân giải hóa thành tro bụi, thậm chí từng tinh cầu xung quanh đều toàn bộ lặng lẽ tiêu diệt.

Đây chỉ là một luồng khí tức vô tình tán phát ra trong lúc Thiên Chu tấn thăng.

Sinh Mệnh Dung Lô càng điên cuồng nuốt chửng năng lượng trong Hư Không Hỗn Độn, bổ sung vào Sinh Mệnh Lôi Trì đã chất biến để tích trữ.

Còn Chu Trần đứng trên boong Thiên Chu, cả người rơi vào đốn ngộ.

Từng đơn nguyên thế giới của Thiên Chu tấn thăng chất biến, hắn đều cảm thụ rõ ràng rành mạch, vô số cảm ngộ như thủy triều từng đợt từng đợt dâng lên lòng.

Tu vi của hắn nhanh chóng tăng trưởng.

Pháp Tướng hậu kỳ.

Pháp Tướng viên mãn.

Luyện Hư hậu kỳ.

Luyện Hư viên mãn.

Tiếp theo chính là lĩnh ngộ áo nghĩa, tấn thăng Vương Giả và Hợp Thể cảnh.

Áo nghĩa vạn thiên, là cơ sở của Pháp tắc.

Ví như có người lĩnh ngộ Mộc chi áo nghĩa, con đường tấn thăng chính là Mộc chi Pháp tắc, Mộc chi Đại Đạo.

Chu Trần quan sát thế giới sinh diệt, vô số cảm ngộ về Đạo và Lý dâng lên lòng.

Hắn đứng trên vai người khổng lồ, ngược lại đi lĩnh ngộ những áo nghĩa 'hiển nhiên nhất', dễ dàng như ăn cơm uống nước.

Kim chi áo nghĩa, Mộc chi áo nghĩa, Thủy chi áo nghĩa, Hỏa chi áo nghĩa, Thổ chi áo nghĩa, Không Gian áo nghĩa, Thời Gian áo nghĩa, Hắc Ám áo nghĩa, Hủy Diệt áo nghĩa, Sát Lục áo nghĩa. "Ta nên lĩnh ngộ loại áo nghĩa nào đây?

Lấy loại áo nghĩa nào làm chủ?" Người khác dùng hết sức lực cả đời, cũng chưa chắc đã lĩnh ngộ được một loại áo nghĩa để bước vào Vương Giả, nhưng Chu Trần lại có thể lĩnh ngộ quá nhiều.

Hắn cũng mơ hồ rồi.

Khoát nhiên.

Một đạo linh quang chợt lóe, Vạn Tượng Thần Binh của Chu Trần hiện lên trong lòng, cảnh Vạn Tượng Giới được khai mở trong Thiên Chu tấn thăng cũng phù hiện. "Bao la vạn tượng, vô sở bất dung." "Vạn Tượng áo nghĩa!" Chu Trần bỗng nhiên đại ngộ, tập trung tinh lực lĩnh ngộ Vạn Tượng áo nghĩa, lấy Vạn Tượng áo nghĩa dung hợp

thống ngự vạn thiên áo nghĩa.

Bùm!

Khí tức trên người Chu Trần tựa hồ đột phá tầng bình cảnh mỏng manh kia, không hề có bất kỳ ba động nào, vô cùng trôi chảy tiến vào Vương Giả cảnh.

Tu vi Tiên đạo cũng từ Luyện Hư tấn thăng Hợp Thể, Nguyên Thần và nhục thân hợp nhất.

Chu Trần dường như không nghe thấy gì, đắm chìm trong vô biên cảm ngộ.

Vạn Tượng áo nghĩa một thành, hai thành, ba thành.

Vương Giả sơ kỳ.

Vương Giả trung kỳ.

Vương Giả hậu kỳ.

Thật ra Vương Giả, Hoàng Giả và Đại Đế, còn có ba danh xưng khác là Áo Nghĩa cảnh, Pháp Tắc cảnh và Đạo cảnh.

Vương Giả của Áo Nghĩa.

Hoàng Giả của Pháp Tắc.

Đại Đế của Đạo.

Chu Trần đốn ngộ nhập Đạo, quên đi thời gian trôi qua, quên đi tất cả xung quanh.

Hắn tựa hồ hóa thân thành một cây cự thụ vô biên, cây thụ này vô cùng to lớn, cắm rễ Hỗn Độn, vĩnh hằng bất hủ, tựa hồ chính là thứ duy nhất giữa toàn bộ thiên địa.

Cành lá của nó sum suê, một chiếc lá chính là một thế giới hạo hãn vô ngần, bên trong có vô tận sinh linh phồn diễn sinh sôi.

Tam Thiên Đại Đạo, vô tận cảm ngộ bất giác từ trong não hải không ngừng tuôn trào ra, tất cả những gì tu luyện trong quá khứ đều được triệt để chỉnh lý quy nạp, tổng kết, sơ lý.

Hắn đã có mục tiêu, có phương hướng.

Vạn Tượng Võ Điển và các loại pháp môn tu tiên dung hợp chất biến, hóa thành một môn công pháp hoàn toàn mới: Vạn Tượng Kinh.

Kinh này dung Tiên võ vạn Đạo làm một thể, là pháp tu luyện thích hợp nhất với Chu Trần.

Tuy rằng chưa hoàn thiện, nhưng lại là nền tảng diệu pháp vô thượng để hắn chứng Đạo siêu thoát trong tương lai.

Thống ngự dung hợp các loại pháp môn mà Chu Trần đã tu luyện từ trước đến nay, loại bỏ cặn bã, dung hợp tinh hoa, huyền ảo lại huyền ảo, diệu diệu lại diệu diệu.

Còn trong lúc Chu Trần đốn ngộ tu luyện, tu vi điên cuồng tăng vọt.

Thiên Ma giới.

Một tôn cự tháp chín mươi chín tầng tán phát vô tận uy nghiêm và áp bách sừng sững trong hư không, đen kịt thâm sâu, tựa như một tôn cự ma vô thượng. "Mất ba tháng, Vạn Ma Tháp cuối cùng cũng thành!" "Có Vạn Ma Tháp này, nhất định có thể trấn áp Chu Trần, một lần tiêu diệt hắn!" "Tiên thần vô thượng chuyển thế thì đã sao?

Lão tử đánh chính là Tiên thần chuyển thế!" Từng tôn Ma Đế hưng phấn kích động, tràn đầy vô tận kỳ vọng. "Nếu chư vị đều nóng lòng không đợi được, không bằng hôm nay liền xông vào Thiên Nguyên Đại Lục, quét sạch Chu Trần, đoạt lấy Thiên Nguyên Đại Lục!" "Sát!" "Sát!" "Sát!" Từng tôn Ma Đế đại hống, tiếng rống chấn động cửu tiêu, thiên địa vạn Đạo oanh minh. "Tốt!" Cửu U Thiên Ma

Đế, kẻ mạnh nhất đương thời lại sở hữu hai kiện Thần khí Cửu U Thần Giáp và Cửu U Hoàng Tuyền Đồ, lớn tiếng nói: "Chư vị Ma Đế về vị trí, chuẩn bị xuất phát!" Huyền Thi Ma Đế, Huyết Hải Ma Đế cùng chư cường giả Ma Đế nườm nượp tiến vào Vạn Ma Tháp, ai về chỗ nấy.

Vạn Ma Tháp được luyện chế dựa trên tất cả Ma Đế của bọn họ.

Mỗi Ma Đế đều có thể trong Vạn Ma Tháp phát huy hai trăm phần trăm sức mạnh của bản thân, thậm chí còn có thể khảm Đế binh Thần khí của mình vào Vạn Ma Tháp để sử dụng.

Có thể nói Vạn Ma Tháp chính là một kiện dung khí tích hợp sức mạnh của tất cả Ma Đế cùng Đế binh Thần khí. "Xuất phát!" Cửu U Thiên Ma Đế thân khoác Cửu U Thần Giáp, đầu đội Cửu U Hoàng Tuyền Đồ, đứng trong tầng chín mươi chín của Vạn Ma Tháp, khống chế Vạn Ma Tháp xông về Thiên Nguyên Đại Lục.

Bọn họ trực tiếp xông vào một khe nứt không gian gần nhất.

Nơi đây vừa vặn là Đông Hoang Thập Vạn Đại Sơn.

Kim Bằng Yêu Đế, Bạch Tượng Yêu Đế, Thanh Sư Yêu Đế cùng chư Yêu Đế đã phong ấn nơi này, và trấn thủ tại đây.

Ngày hôm đó.

Oanh!

Từng đạo ma quang đen kịt bạo xạ mà ra, phong ấn do chư Yêu Đế liên thủ bố trí như lớp giấy mỏng, trong nháy mắt bị phá hủy.

Một tòa cự tháp ma khí khổng lồ tán phát vô tận ma khí từ khe nứt chui ra, sừng sững trên không Thập Vạn Đại Sơn, thông thiên triệt địa.

Ma uy hạo hạo đãng đãng chấn động toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục. "Không ổn rồi!" "Thiên Ma giới đại cử tiến công rồi!" Thanh Sư

Yêu Đế nhìn thấy Vạn Ma Tháp nguy nga sừng sững kia, không khỏi chấn động, chỉ thấy phía trên từng kiện Đế binh Thần khí tán phát uy năng khủng bố hủy thiên diệt địa.

Hắn chỉ liếc một cái, liền cảm giác trong Vạn Ma Tháp ít nhất cũng có mấy trăm tôn Ma Đế.

Chẳng lẽ đây không phải là tất cả Ma Đế của Thiên Ma giới rồi sao?

Nhiều Ma Đế như vậy, bằng bọn họ thì tuyệt đối không đỡ nổi.

Đặc biệt là Thần khí cũng có mấy chục kiện.

Thì còn đánh thế nào? "Rút lui!" Thanh Sư Yêu Đế, Kim Bằng Yêu Đế, Bạch Tượng Yêu Đế cùng chư cường giả không hề có ý niệm đối kháng, chỉ muốn đào thoát.

Oanh!

Chỉ là không đợi bọn họ đào thoát, từng đạo ma quang đen kịt từ Vạn Ma Tháp bạo xạ mà ra.

Thanh Sư Yêu Đế miễn cưỡng đỡ được một đạo, liền bị đạo thứ hai đánh bay, bị đạo thứ ba trọng thương, bị đạo thứ tư đánh đến nhục thân hủy diệt một nửa.

Bạch Tượng Yêu Đế, Kim Bằng Yêu Đế cùng chư Yêu Đế tương tự không ngoại lệ.

Một nỗi khủng bố lớn không thể hình dung dâng lên lòng.

Bạch Tượng Yêu Đế vừa điên cuồng chạy trốn vừa đại hống: "Mau đến Tử Phủ thỉnh Chu Trần Minh Chủ!" "Mau đến Tử Phủ thỉnh Chu Trần Minh Chủ!" Bạch Tượng Yêu Đế đại hống, vội vàng bỏ chạy, nhưng Thiên Ma giới lần này có chuẩn bị mà đến, lại luyện thành Vạn Ma Tháp, dốc toàn lực xuất kích.

Đừng nói mấy Yêu Đế như Bạch Tượng Yêu Đế, ngay cả toàn bộ chí tôn cường giả của Thiên Nguyên Đại Lục hợp lực, cũng chưa chắc đã đánh thắng được.

Trong chớp mắt, Bạch Tượng Yêu Đế, Thanh Sư Yêu Đế, Kim Bằng Yêu Đế cùng năm tôn Yêu Đế gánh chịu mũi nhọn liền gặp phải đòn hủy diệt như cuồng phong bạo vũ, thân tử Đạo tiêu.

Bất quá không ai chú ý, Bạch Tượng Yêu Đế, Thanh Sư Yêu Đế và Kim Bằng Yêu Đế tuy chết, nhưng một chút linh quang chìm vào hư không, biến mất vô tung.

Còn trong chớp mắt này, chư chí tôn cường giả của Thiên Nguyên Đại Lục nườm nượp đến.

Người gánh chịu mũi nhọn là Tử Phủ Thánh Địa.

Một cuộn Tử Phủ Xã Tắc Đồ che trời lấp nhật.

Trong Tây Mạc, Phật quang phổ chiếu, một chiếc Bát vu màu vàng lướt ngang không trung mà đến.

Huyền Thiên Đại Đế, Tinh Hà Đại Đế, Chân Long Đại Đế, Cửu Long Chiến Đế, Đông Hoàng Nữ Đế, Thiên Phượng Nữ Đế, Thần Chiếu Bồ Tát, Thiên Hoang Đại Đế, Thần Hoang Đại Đế, Kim Long Yêu Đế cùng từng chí tôn cường giả lần lượt đến.

Cường giả đỉnh tiêm mới là mấu chốt quyết định thắng bại.

Bất quá chư cường giả Thiên Nguyên Đại Lục đoạn thời gian này cũng không phải ăn không ngồi rồi, không uổng phí thời gian.

Mấy trăm tôn chí tôn cường giả giao chiến.

Tử Tiêu Vực.

Tử Tiêu Cung Tử Điện Hoàng cùng chư Hoàng Giả dẫn dắt chư cường giả nghênh chiến, xông lên.

Bất quá đại chiến hai giới cuối cùng quyết định thắng bại không phải những người này.

Oanh oanh!

Trong thế giới siêu phàm nơi vĩ lực cá nhân quy về một thân.

Thần Trận Đại Đế thành Đế bằng Đạo trận pháp đã thôi diễn sáng tạo ra một Đế trận Vạn Thần Trận dung hợp chư Đại Đế, lại để Khí Đế thành Đế bằng Đạo luyện khí luyện chế ra một trận đồ tuyệt thế Vạn Thần Đồ.

Dựa vào trận pháp và trận đồ này, hơn một trăm tôn chí tôn cường giả hợp lực, miễn cưỡng chống đỡ được Vạn Ma Tháp, nhưng vẫn bị áp chế đánh.

Cùng lúc đó.

Hai bên khí thế bàng bạc đụng chạm vào nhau, ba động cuồng bạo liền bùng nổ.

Có thể dự kiến.

Chư Ma Hoàng của Ma giới nườm nượp dẫn dắt đại quân các tộc từ các khe nứt vị diện xông vào Thiên Nguyên Đại Lục, đại chiến hai giới toàn diện bùng phát.

Vạn Ma Tháp so với Vạn Thần Đồ, còn mạnh hơn một bậc. "Đỡ lấy bọn họ!" Thiên Đao Đại Đế nhìn về phía Dao Trì Nữ Đế, đối mặt với thế công hung mãnh của Thiên Ma giới, ngay cả khi bọn họ mượn Vạn Thần Đồ cũng hiển lộ vẻ lung lay sắp đổ.

Chương 222

Đặc biệt là bên trong có hơn hai trăm tôn Ma Đế cầm Đế binh hoặc Thần khí công kích, mỗi một tôn Ma Đế đều tương đương với một đơn nguyên vũ khí.

Thiên Nguyên Đại Lục tổng cộng mới hơn một trăm tôn chí tôn cường giả, về số lượng đã kém gần một nửa.

Cùng với việc chư Ma Đế dựa vào Vạn Ma Tháp dung hợp lại với nhau, tuy chỉ là thô ráp tập trung tất cả Ma Đế lại, nhưng cũng không phải cường giả Thiên Nguyên Đại Lục có thể kháng cự.

Sự chênh lệch thực lực cứng quá lớn. "Sát!" Chỉ cần cứ giằng co mãi, Thiên Nguyên Đại Lục tất bại.

Không gian hư vô bỗng nhiên bị xé rách, ma khí hạo đãng như khói sói cuồn cuộn tràn ra, ngay sau đó, tiếng ma gầm thấu trời đất, vô số Ma ảnh ùn ùn kéo ra, che kín trời đất.

Không chỉ Tử Tiêu Vực.

Sau trận chiến trước, chư cường giả Thiên Nguyên Đại Lục cũng đã tổ thành Thiên Nguyên Minh.

Chu Trần được đề cử làm minh chủ.

Toàn bộ đại lục đều gần như vậy, khắp nơi một mảnh hỗn loạn, khói lửa nổi lên bốn phía, tiếng sát phạt chấn động trời.

Thập Vạn Đại Sơn.

Vạn Ma Tháp ma quang chiếu chín tầng trời, ngang ngược đâm thẳng, ngay cả cường giả Đại Đế tay cầm Thần khí cũng không dám đối đầu phong mang của nó. "Kiệt kiệt, giết cho ta, giết Thiên Nguyên Đại Lục này đến máu chảy thành sông!" Trong lúc chư cường giả

Thiên Nguyên Đại Lục phấn lực chiến đấu, chư Ma Đế lại lời qua tiếng lại giễu cợt Chu Trần. "Chu Trần tiểu tử kia đi đâu rồi?" Cùng với chư chí tôn cường giả Thiên Nguyên Đại Lục, chư Ma Đế Thiên Ma giới cũng đồng dạng quan tâm Chu Trần.

Lần trước công kích Thiên Nguyên Đại Lục, bọn họ ăn một quả đắng lớn, tổn thất mấy chục vị Ma Đế.

Vạn Ma Tháp này chính là chuyên môn luyện chế để đối phó Chu Trần.

Nào ngờ bọn họ đã đánh nửa ngày rồi, Chu Trần lại vẫn chưa xuất hiện. "Ta thấy tiểu tử kia khẳng định là thấy tình thế không ổn, chuồn êm, bỏ chạy mất dạng rồi!" "Ngươi nghĩ ai cũng nhát gan như ngươi à!" "Ta thấy tiểu tử kia khẳng định nấp trong bóng tối, muốn đánh lén!" "Không sai!

Tiểu tử kia thích nhất là đánh lén từ phía sau, những Ma Đế đã vẫn lạc trước đây, ít nhất một nửa đều bị hắn đánh lén đến chết!" "Không tệ, tuy chúng ta có Vạn Ma Tháp, bất quá không thể lơ là, chiếc phi chu của tiểu tử kia rất lợi hại, vô cùng tà môn!" Chư Ma Đế lời qua tiếng lại, một mặt khống chế Vạn Ma Tháp trấn áp Vạn Thần Đồ, mặt khác lại dùng nhiều tinh lực hơn để đề phòng Chu Trần có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Trong mắt bọn họ, Chu Trần là kẻ khó chơi nhất.

Trong tinh không băng lãnh chết chóc, Chu Trần đứng trên boong Hồng Trần Thiên Chu như một pho tượng bỗng nhiên mở mắt.

Trong mắt hắn hai đạo quang mang như kiếm, một tảng vẫn thạch mấy trăm trượng lơ lửng trong vũ trụ phía trước lặng lẽ phân thành ba khối, tựa hồ bị Thần binh sắc bén bổ ra. "Vương Giả đỉnh phong, lĩnh ngộ Vạn Tượng Pháp tắc, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào Vũ Hoàng cảnh!" Cảm thụ sự biến hóa của bản thân, Chu Trần nắm chặt

năm ngón tay, vui mừng khôn xiết.

Lực Pháp tắc vượt xa tưởng tượng của hắn, đây cũng là chỗ khủng bố của Vũ Hoàng.

Đặc biệt là Vạn Tượng Pháp tắc của hắn, bao la vạn tượng, dung nạp Tam Thiên Pháp tắc, uy lực càng vượt xa Pháp tắc phổ thông. "Hồng Trần Thiên Chu triệt để chất biến thành Thiên Chu cấp bất hủ, năm mươi đơn nguyên thế giới đều đạt đến cấp độ Tiểu Thiên thế giới, toàn bộ thể lượng Thiên Chu, e rằng không kém một Đại Thiên thế giới!" Chu Trần thể ngộ sự biến hóa của Thiên Chu.

Chỉ bằng ngôn ngữ miêu tả, rất khó thể hội sự biến hóa khi đơn nguyên thế giới tấn thăng.

Cứ lấy Khôi Lỗi Giới được khai mở từ Tam Thiên Thần Ma Đồ mà nói, Tam Thiên Thần Ma trong quá trình Thiên Chu tấn thăng chất biến này, toàn bộ đều đạt đến cảnh giới Đại Đế.

Trong đó Thần Nhất, Thần Nhị, Thần Tam và tọa kỵ Xích Viêm Long Hoàng càng đạt đến cực hạn của Đại Đế, gần như một chân đã bước vào Thần cảnh.

Xích Viêm Long Hoàng giờ đây gọi là Xích Viêm Long Đế càng xác đáng hơn. "Hiện giờ ta có Tam Thiên Đại Đế, ai cùng ta tranh phong?" Chu Trần hào tình vạn trượng, ngay cả Thiên Ma giới và Thiên Nguyên giới hai thế giới cộng lại, cũng không có Tam Thiên Đại Đế, thậm chí ngay cả năm trăm cũng không đến.

Đừng nói Thiên Chu rồi, chỉ riêng ba ngàn Khôi lỗi Thần Ma cấp Đại Đế này cũng đủ để quét ngang hai giới, trở thành chí tôn hai giới.

Trở lại trong Thiên Chu, Thủy Vân Tiên Tử, Diệu Dục Cung Chủ, Bách Hoa Tiên Tử cùng những người khác lập tức vây quanh.

Trước đây khi Thiên Chu chất biến, lúc đầu bọn họ thực sự sợ

đến không nhẹ, giống như thế giới tận thế vậy.

May mắn thay, ngay sau đó bọn họ phát hiện ra mình không hề gặp nguy hiểm.

Bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng sự chất biến của Thiên Chu, trở nên càng cường đại khủng bố.

Nếu Thiên Chu trước đây là một con mèo rừng, vậy Thiên Chu hiện tại chính là một con mãnh hổ. "Công tử, tu vi của ngài?" Đột nhiên, Thủy Vân Tiên Tử cùng những người khác trợn tròn mắt, khí tức Pháp tắc khủng bố ẩn ẩn hiện hiện trên người Chu Trần, khiến bọn họ đều chấn động.

Lĩnh ngộ Pháp tắc có nghĩa là có thể bước vào Vũ Hoàng.

Chu Trần đây là một bước từ Pháp Tướng cảnh vượt qua Vương Giả, trực tiếp lên Vũ Hoàng rồi sao? "Có chút cảm ngộ, lĩnh ngộ Pháp tắc!" Chu Trần khẽ gật đầu. "Xì!" Mấy người Thủy Vân Tiên Tử hít một ngụm khí lạnh.

Giờ khắc này.

Ngay cả Chu Trần có nói mình không phải Tiên thần chuyển thế, sợ là cũng không có ai tin tưởng.

Không phải Tiên thần chuyển thế mà có thể một hơi từ Pháp Tướng cảnh vượt qua Vương Giả cảnh, lĩnh ngộ Pháp tắc sao? "Trở về thôi!" Chu Trần ôm Thủy Vân Tiên Tử ngồi lên đùi mình, Thiên Chu vượt qua không gian, trực tiếp trở về Thiên Nguyên Đại Lục.

Oanh long long!

Vừa trở lại Thiên Nguyên Đại Lục, trước mặt Chu Trần liền hiện ra cảnh tượng kịch liệt hai giới đại chiến do Hồng Trần truyền đến. "Thiên Ma giới lại lần nữa xâm nhập rồi!" Bách Hoa Tiên Tử kinh hô. "Thiên Ma giới lần này liên hợp lại, xem ra muốn một lần đoạt lấy

Thiên Nguyên Đại Lục!" "Tòa ma tháp kia nhìn rất lợi hại, hoàn toàn áp chế cường giả Thiên Nguyên Đại Lục!" Mấy người Thủy Vân Tiên Tử nhìn tòa ma tháp khủng bố cao vút mây, ma khí ngập trời kia, ngay cả cách màn hình, cũng có một cảm giác áp bức kinh khủng khiến người ta nghẹt thở.

Áp lực cho người ta quá lớn. "Chỉ là một tòa ma tháp nhỏ nhoi, không đáng sợ!" Chu Trần nhìn Vạn Ma Tháp, không hề để ý.

Thứ này tuy không tệ, nhưng nói cho cùng, bản chất của nó cũng chỉ là một kiện Đế binh mà thôi.

Chỉ là kiện Đế binh này chuyên môn vì chiến đấu mà sinh ra, có thể dung nạp chư Ma Đế, khiến chúng phát huy uy năng lớn hơn.

Những Đế binh và Thần khí mà các Ma Đế này dùng, cùng lắm chỉ là khảm nạm trên Vạn Ma Tháp, chứ không phải nhất thể với Vạn Ma Tháp.

Còn Thiên Chu của ta, là đem Đế binh Thần khí toàn bộ dung nhập vào bản thân, hơn nữa còn đạt được chất biến, hai bên không thể so sánh. "Vừa hay để nó thử uy lực Thiên Chu cấp bất hủ của ta!" Chu Trần hăm hở muốn thử, tràn đầy mong đợi. "Hồng Trần, khởi động tất cả phòng ngự!" "Vâng, Chủ nhân!" Ngũ Đế Ngũ Quang Tán, Bất Diệt Cốt Thuẫn, Huyền Quy Thuẫn lần lượt khởi động, Thiên Chu tán phát khí tức bất hủ, phòng ngự đạt đến mức tối đa. "Liệt Thiên Giác, Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn, Tử Vong Chi Cứ, Toản Thiên Chùy, Phách Thiên Phủ khởi động." "Lôi Quang Vũ Dực, Cự Côn Vũ Dực, Ác Ma Chi Dực toàn bộ khởi động, tốc độ tăng lên nhanh nhất, cho lão tử đâm thẳng qua đó!" Chu Trần siết chặt "núi bài" trước người Thủy Vân Tiên Tử đang ngồi trên đùi hắn làm bàn điều khiển, nhìn Vạn Ma Tháp nguy nga sừng sững kia, hưng phấn kích động nói. "Vâng, Chủ nhân!" Thiên Chu tất cả phòng ngự khởi động, Liệt Thiên Giác, Ngưu

Ma Diệt Thế Tiễn ở phía trước tán phát hàn quang đáng sợ, hư không nứt toác, phong mang của nó khó có thể hình dung.

Tử Vong Chi Cứ và Toản Thiên Chùy nhanh chóng vận chuyển, đừng nói Vạn Ma Tháp, ngay cả Tiên khí Thần khí, cũng có thể bị nó cưa ra, khoan ra.

Lôi Quang Vũ Dực, Cự Côn Vũ Dực, Ác Ma Chi Dực xé rách hư không, Thiên Chu hóa thành một đạo lưu quang hung hăng đâm thẳng về phía Vạn Ma Tháp.

Thiên Nguyên Đại Lục.

Thập Vạn Đại Sơn. "Chu Trần tiểu tử kia còn chưa xuất hiện, ta thấy khẳng định là biết không địch lại, đã chuồn sớm rồi!" Địa Long Ma Đế đầy vẻ châm chọc nói. "Không phải chứ, Nữ Đế Sư phụ của hắn còn ở đây mà?" "Nữ Đế Sư phụ tính là cái thá gì chứ!" Ngân Long Ma Đế hắc hắc cười một tiếng, đầy mặt gian tà, ánh mắt dâm tà nhìn về phía thân thể yêu kiều đầy đặn linh lung của Dao Trì Nữ Đế, tặc lưỡi nói: "Lát nữa ta nhất định sẽ thay tiểu tử kia thật tốt chăm sóc Nữ Đế Sư phụ của hắn, xích lưu!" "Lão Ngân Long, muốn ăn riêng à, không có cửa đâu!" "Yên tâm, Lão Long Đầu ta rộng rãi nhất, lát nữa bắt được Dao Trì Nữ Đế, người người đều có phần, bất quá mọi người xếp hàng cho tốt!" Giọng nói Ngân Long Ma Đế không hề che giấu, đừng nói chư Ma Đế trong Vạn Ma Tháp, ngay cả Dao Trì Nữ Đế cùng chư chí tôn cường giả Thiên Nguyên Đại Lục trong Vạn Thần Đồ đều nghe rõ ràng. "Con lươn đất này, thật là tìm chết!" Chư chí tôn nổi giận, nhưng không phải vì vài câu nói của đối phương.

Là chí tôn cường giả, bọn họ há lại vì vài câu nói mà động nộ?

Bọn họ nổi giận là vì đối phương khinh thường bọn họ đến thế, đang chiến đấu với bọn họ mà còn có tâm tình nói những lời này, đơn giản là không coi bọn họ ra gì.

Nhưng không thể không nói, đối phương quả thực không coi bọn họ ra gì.

Trong tình huống số lượng và pháp bảo đều không chiếm ưu thế, giờ khắc này bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng phòng thủ, chứ đừng nói phản kích. "Ai, hiện tại chúng ta bị áp chế tại đây, tiến thoái lưỡng nan, phương pháp duy nhất để phá cục, chỉ có thể cầu nguyện minh chủ sớm xuất hiện!" "Minh chủ không bế quan tu luyện rồi chứ?" Chư chí tôn cường giả trong lòng lo lắng.

Ngay cả bọn họ có liều mạng, cũng tối đa chỉ có thể kiên trì thêm vài ngày mà thôi. "Tiểu tử kia rốt cuộc đi đâu rồi?" Dao Trì Nữ Đế trong lòng tò mò, nàng biết Chu Trần sẽ không đào thoát, dù sao cũng chưa đến đường cùng mạt lộ.

Huống hồ Chu Trần dù có muốn chạy, khẳng định cũng sẽ mang theo bọn họ.

Ông!

Đúng lúc này, Dao Trì Nữ Đế tự có cảm ứng, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên bầu trời một đạo kim quang uyển như kiếm thiên phạt từ thiên khung xa xôi bổ xuống, trực tiếp xông về tòa Vạn Ma Tháp nguy nga cao vút, ma khí ngập trời. "Là hắn!" "Chu Trần đến rồi!" Không chỉ Dao Trì Nữ Đế, Huyền Thiên Đại Đế, Tinh Hà Đại Đế, Chân Long Đại Đế, Cửu Long Chiến Đế, Đông Hoàng Nữ Đế, Thiên Phượng Nữ Đế, Thần Chiếu Bồ Tát cùng chư chí tôn cường giả Thiên Nguyên Đại Lục đều nhìn thấy.

Trong mắt bọn họ lộ ra vẻ kích động và hưng phấn.

Cuối cùng cũng đợi được ngươi.

May mà ta không bỏ cuộc.

Chu Trần cuối cùng cũng đến rồi.

Thật là mong ngóng từng giây từng phút, cuối cùng cũng mong đến.

Nếu là trước đây, chư chí tôn cường giả bọn họ lại kỳ vọng một kẻ Pháp Tướng cảnh đến cứu bọn họ, thật là chuyện cười lớn nhất thiên hạ.

Nhưng sau trận chiến trước, bất luận Thiên Nguyên Đại Lục, hay Thiên Ma giới, đều sẽ không có ai cảm thấy buồn cười.

Chu Trần đã dùng máu của mấy chục tôn Ma Đế để chứng minh sự cường đại khủng bố của hắn. "Mọi người cẩn thận!" "Toàn lực phòng ngự!" "Toàn lực công kích!" Cửu U Thiên Ma Đế cảm nhận được nguy cơ trí mạng, lớn tiếng nộ hống, Cửu U Hoàng Tuyền Đồ hóa thành một đạo Hoàng Tuyền Hà hạo hãn hung dũng, chắn ở phía trước Vạn Ma Tháp.

Cửu U Thần Giáp trên người hắn cũng tán phát quang huy rực rỡ.

Cùng lúc đó.

Huyết Hải Đồ của Huyết Hải Ma Đế hóa thành một biển máu hạo hãn, đứng phía sau Hoàng Tuyền Hà.

Hậu Thổ Thuẫn của Đại Địa Ma Đế theo sát phía sau.

Các loại Đế binh, Thần khí phòng ngự của chư Ma Đế chủ về phòng ngự lần lượt chắn ở phía trước, tổ thành mấy chục vòng phòng ngự.

Còn các loại Đế binh, Thần khí công kích hình như đao, thương, kiếm, kích, chùy, chuông, đỉnh của chư Ma Đế chủ về công kích lần lượt thôi động công kích về phía Thiên Chu đang đâm tới Chu Trần.

Nói thì dài dòng, kỳ thực chỉ trong nháy mắt.

Thiên Chu giống như một tinh cầu vẫn lạc từ trên trời giáng xuống, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Tốc độ cực hạn cộng thêm thể lượng khủng bố, mang đến là động năng và lực phá hoại đáng sợ.

Cửu U Hoàng Tuyền Đồ của Cửu U Thiên Ma Đế nằm ở vòng ngoài cùng, gánh chịu mũi nhọn tiếp xúc với Thiên Chu.

Liệt Thiên Giác dài mười vạn trượng hung hăng đâm vào Hoàng Tuyền Hà do Cửu U Hoàng Tuyền Đồ hóa thành, ngay sau đó bị Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn cắt đứt.

Thiên Chu không hề đình trệ, thế như chẻ tre.

Dưới hỏa lực toàn khai của Liệt Thiên Giác, Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn, Tử Vong Chi Cứ, Toản Thiên Chùy, Phách Thiên Phủ và sự gia trì của Thiên Chu, tất cả mọi thứ chắn ở phía trước đều bị phấn toái.

Từng kiện Đế binh Thần khí bị đánh bay, thậm chí tan tác.

Từng chủ nhân Đế binh lập tức bị thương thổ huyết.

Cùng lúc đó.

Từng đạo công kích đáng sợ rơi xuống Thiên Chu, nhưng còn chưa kịp tới gần đã bị Lôi Quang Vũ Dực, Cự Côn Vũ Dực, Ác Ma Chi Dực xé nát.

Ngay cả có thứ đột phá được những cánh này, cũng đều dễ dàng bị Ngũ Đế Ngũ Quang Tán, Huyền Quy Thuẫn, Bất Diệt Cốt Thuẫn chắn trụ.

Vạn Ma Tháp tuy rằng tụ tập chư Ma Đế lại một chỗ, nhưng không phát sinh chất biến.

Dưới Thiên Chu cấp bất hủ.

Vạn Ma Tháp giống như một công trình đậu hũ, vừa chạm đã nát.

Thiên Chu chớp mắt đột phá tất cả phòng ngự và công kích, nặng nề đâm vào Vạn Ma Tháp.

Oanh!

Trong tiếng nổ ầm ầm như tinh cầu bạo tạc, Vạn Ma Tháp nguy nga cao vút ức vạn trượng ầm ầm tan rã, tan tác.

Từng tôn Ma Đế thổ huyết văng ra, tàn chi đứt đoạn vương vãi trường không.

Giống như một đoàn tàu cao tốc trật bánh, hung hăng đâm vào một chiếc xe buýt đầy khách, xe buýt tan tác, máu thịt văng tung tóe. "Không!" Tiếng ai hào thê lương của Ngân Long Ma Đế vang vọng vũ trụ thương khung, chỉ thấy Liệt Thiên Giác dài mười vạn trượng vừa vặn nhắm thẳng hắn, hung hăng xuyên thủng thân thể hắn.

Ngay sau đó.

Ngưu Ma Diệt Thế Tiễn đâm tới, xé nát hắn.

Cuối cùng.

Thiên Chu khổng lồ và khủng bố từ trên người hắn đâm lướt qua, thân thể Ngân Long Ma Đế hóa thành bột phấn, ngay cả một khối huyết nhục hoàn chỉnh cũng không tìm thấy. "Xì!" Dao Trì Nữ Đế cùng tất cả chí tôn cường giả trợn mắt há mồm.

Hít!

Tất cả cường giả Chí Tôn đều trợn mắt, hít vào một ngụm khí lạnh.

Quá kinh khủng!

Quá đáng sợ!

“Hồng Trần Thiên Chu của Minh chủ lại mạnh hơn rất nhiều!” Huyền Thiên Đại Đế chấn động, Vạn Ma Tháp trước đó còn khiến

bọn họ khó thở vậy mà bị một kích va chạm phá nát, ma đế tử thương ít nhất vài chục vị.

"Mạnh quá!" Đông Hoàng Nữ Đế trợn tròn mắt, đôi môi đỏ mọng hé mở thành chữ O, Hồng Trần Thiên Chu va chạm một cách tàn bạo, nghiền nát mọi thứ, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Dường như nó đã va chạm vào tận sâu trong cơ thể nàng.

Tinh Hà Đại Đế, Thiên Phượng Nữ Đế, Chân Long Đại Đế và các cường giả khác vừa kinh vừa mừng, vô cùng kích động, vừa rồi bọn họ còn đang lung lay, suýt nữa đã bại trận.

Gần như ngay khoảnh khắc y hóa thành Cửu U Hoàng Tuyền.

Nếu như chưa thăng cấp, Ta có thể giữ lại được mười mấy tên đã là tốt lắm rồi, thậm chí có thể chẳng giữ lại được mấy tên.

"Sao có thể mạnh đến vậy?" Cửu U Thiên Ma Đế tay nắm hai kiện thần khí, giống như một đứa trẻ vác hai đống vàng lượn lờ trước mặt y, không làm y thì làm ai?

"Năng lực bảo mệnh này quả thực lợi hại, thêm hai kiện thần khí lại vô cùng khế hợp, nhưng chạy được hòa thượng chứ chạy không được miếu!" Xem y chạy đi đâu.

Thấy Cửu U Thiên Ma Đế bỏ chạy, Ta không để ý.

Ta thèm khát nhất chính là thần khí.

Nay Thiên Chu đã thăng cấp Bất Hủ, binh khí cấp Đế bình thường đã chẳng lọt vào mắt Ta, thần khí đương nhiên là tốt nhất.

Đừng tưởng năm mươi mấy tên là ít.

Chương 223

Đây là Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo.

Trừ Cửu U Thiên Ma Đế có hai kiện thần khí và thần thông bảo mệnh đặc biệt may mắn thoát được một mạng, còn lại các ma đế khác chỉ cần bị nhắm đến thì không một tên nào có thể trốn thoát.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Từng đạo công kích nối tiếp nhau ập đến, tiêu diệt mấy chục con Cửu U Hoàng Tuyền nhỏ, nhưng Cửu U Thiên Ma Đế vẫn thoát được.

Mỗi ma đế đều không yếu, chạy trốn cực nhanh.

Dù có thần khí cũng vậy.

Ta dồn sự chú ý vào các ma đế khác, các loại vũ khí khai hỏa toàn lực, sau khi thăng cấp Bất Hủ, uy năng của tất cả vũ khí đều tăng vọt.

Vì thế, chỉ thấy Cửu U Hoàng Tuyền bị cắt thành hai đoạn đột nhiên hóa thành mấy trăm con Cửu U Hoàng Tuyền nhỏ, tháo chạy tứ tán.

"Thế thắng bại, một kích nghịch chuyển, Minh chủ quả là thần nhân!" Những ma đế không có thần khí khác cũng bị diệt sát không ít.

Lát nữa Ta sẽ trực tiếp đánh thẳng vào sào huyệt của Thiên Ma Giới.

Một đạo quang trụ dường như ẩn chứa sức mạnh bùng nổ của thế giới ầm ầm ập đến, xuyên thủng Cửu U Hoàng Tuyền, chia nó làm hai

đoạn.

Thiên Chu hiện tại của Ta tổng cộng có năm mươi đơn nguyên, có những đơn nguyên không phải là đơn nguyên vũ khí, có thể một lần giữ lại năm mươi mấy ma đế đã đủ khủng bố rồi.

"Sao có thể?" "Không hay rồi!" Diệt sát ma đế vượt quá năm mươi vị.

Ta vừa đến, trực tiếp phá tan Vạn Ma Tháp của Thiên Ma Giới, gây trọng thương cho Thiên Ma Giới, không chỉ nâng cao sĩ khí mà còn triệt để áp chế khí thế ngông cuồng của Thiên Ma Giới.

Cửu U Thiên Ma Đế thi triển thủ đoạn bảo mệnh mạnh nhất của y, đồng thời thôi động Cửu U Thần Giáp và Cửu U Hoàng Tuyền Đồ.

Một trận cảm giác tim đập nhanh dâng lên, Cửu U Thiên Ma Đế biết nguy hiểm đã đến.

Hoa!

Hoa!

Hoa!

Không thể không nói Cửu U Thiên Ma Đế quả thực có vài ba đường, dính một pháo của Thiên Chu cấp Bất Hủ mà vẫn chưa chết.

Bọn chúng đã chuẩn bị Vạn Ma Tháp mấy tháng trời, hơn hai trăm ma đế hợp lực, vậy mà không chịu nổi một kích, trực tiếp bị hủy diệt dưới cú va chạm đơn giản thô bạo của Thiên Chu.

Cơ bản là thấy tình thế bất ổn liền chạy ngay lập tức.

Trong trận chiến này, y hóa thành Cửu U Hoàng Tuyền mênh mông, dòng Hoàng Tuyền cuồn cuộn không ngừng.

"Cửu U Hoàng Tuyền!" Những ma đế có thần khí bị Ta đặc biệt chiếu cố, so với ma đế bình thường, tỷ lệ tử vong cao hơn, trực tiếp

diệt sát mười một tên, thu hoạch mười một kiện thần khí.

Cửu U Thiên Ma Đế khoác Cửu U Thần Giáp, tuy không bị thương, nhưng sự chấn động tâm linh lại lớn chưa từng có.

Không cho phép y có bất kỳ suy nghĩ hay do dự nào.

Thiên Ma Giới tổng cộng chỉ có hơn hai trăm vị, tương đương với việc một lúc đã bị diệt đi một phần năm.

Bởi vì trước mặt hơn hai trăm ma đế và nhiều thần khí như vậy, Thiên Chu của một Chí Tôn chưa chắc đã giữ lại được bọn chúng.

"Minh chủ uy vũ!" "Minh chủ vô địch!" Một đám cường giả Chí Tôn tràn đầy kích động, không ngờ lại cứ thế mà xoay chuyển bại thành thắng.

"Chư vị, tuy ma đế Thiên Ma Giới tạm thời rút lui, nhưng ma tộc xâm nhập Thiên Nguyên Đại Lục vẫn chưa rút, mọi người hãy tự về thanh lý ma tộc, nửa tháng sau, phản công Thiên Ma Giới, để bọn chúng biết sự lợi hại của Thiên Nguyên Đại Lục chúng ta!" Chu Trần xuất hiện trên boong Thiên Chu, đối mặt với một đám cường giả Chí Tôn, không hề rụt rè, trực tiếp ra lệnh.

"Cẩn tuân Minh chủ chi lệnh!" Một đám Đại Đế chắp tay, tuy tu vi của Chu Trần không bằng bọn họ, nhưng thực lực đã vượt xa bọn họ, huống hồ còn cứu bọn họ, cứu cả đại lục.

Không ai không phục.

Một đám cường giả Chí Tôn lần lượt rời đi, trở về địa bàn của mình, tiêu diệt những ma tộc xâm nhập Thiên Nguyên Đại Lục.

Chu Trần điều khiển Thiên Chu đi về Tử Tiêu Vực.

Đồng thời, những thi thể ma đế và một số bảo vật vô dụng mà Ta thu hoạch được đều bị ném vào Lò Luyện Sinh Mệnh để luyện hóa,

nuôi dưỡng Thiên Chu.

Binh không cần nhiều mà cần tinh.

Bảo vật bình thường dù có nhiều cũng vô dụng.

Vì vậy, trừ một số vật phẩm cứng, bảo vật có thể nâng cao thực lực cho các nàng, cùng với dược liệu luyện khí luyện đan mà Ta cần, Ta đều không chút do dự cho Thiên Chu thôn phệ.

Ví dụ như rất nhiều Hoàng Giả Thần Binh, Vương Giả Thần Binh của ma tộc, nhiều cái không phù hợp để bọn họ sử dụng, Ta đều trực tiếp cho Thiên Chu thôn phệ.

Lần này thu hoạch được mười một kiện thần khí, Ta cũng trực tiếp dung nhập vào Thiên Chu, khai phá mười một thế giới đơn nguyên mới.

Mười một kiện thần khí cũng thuế biến thành Khai Thiên Thần Khí có uy lực và bản chất mạnh hơn.

Lần lượt là Đại Phá Diệt Luân, Thiên Lôi Đài, Lục Thần Thương, Hoàng Tuyền Tiên, A Tỳ Đao, Cầu Long Thần Bổng, Ma Vân Cung, Huyễn Ảnh Thần Giáp, Tề Thiên Vân Thê, Cốt Ma Đảo, Trường Hận Ma Cung.

Cùng với việc mười một kiện thần khí dung nhập, Thiên Chu đạt đến sáu mươi mốt đơn nguyên, trở nên mạnh mẽ hơn, khí tức tỏa ra càng thêm đáng sợ.

Tử Tiêu Vực.

Tử Tiêu Cung.

Bành!

Tử Điện Hoàng toàn thân nhuộm máu, bị một kích đánh bật từ trên không trung xuống.

Y toàn thân lôi đình bao quanh, thở hổn hển, nhìn những đệ tử Tử Tiêu Cung đang huyết chiến với ma tộc phía sau, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

Tử Tiêu Cung truyền thừa hàng ngàn vạn năm, lẽ nào hôm nay sẽ diệt vong sao?

"Vân Tiêu, Ta yểm hộ nàng, nàng mau chạy đi, có lẽ còn một đường sinh cơ!" Tử Điện Hoàng nhìn về phía nữ tử áo trắng đang tử chiến với ma tộc, lúc này bạch y đã nhuộm máu hóa thành huyết y, nhưng vẫn không thể che giấu phong thái tuyệt đại.

Vân Tiêu là đệ nhất chân truyền của Tử Tiêu Cung hiện nay, từng là người của Đại Càn Vương Triều, còn từng là đệ nhất bảng Thiên Kiêu Đại Càn.

"Thái thượng trưởng lão, chúng đệ tử nguyện cùng Tử Tiêu Cung tồn vong!" Vân Tiêu kiên định đáp, giơ tay đánh một ma tộc tiểu tướng thành hai nửa.

Nàng thiên phú dị bẩm, là Tiên Thiên Đạo Thể, Phong Lôi Linh Căn, nay đã bước vào Thần Thông cảnh, tu thành vài môn Đại Thần Thông và Vô Thượng Thần Thông, ở Thần Thông cảnh cũng coi như không tệ.

Nhưng trong đại chiến hai giới hiện nay, Thần Thông cảnh chẳng khác gì pháo hôi.

Tùy tiện một ma tướng cũng là tồn tại sánh ngang Pháp Tướng.

Ma Vương sánh ngang Vương Giả thì nhiều vô số kể.

Lần này công đánh Tử Tiêu Cung, ma hoàng đạt đến mười tám tên.

Dù Tử Tiêu Cung chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào trận pháp và thần binh tiên tổ lưu lại phòng thủ, nhưng Tử Tiêu Cung chỉ có ba

Hoàng Giả.

Thần binh cường đại cũng không thể thôi động được mấy lần.

Mà ma tộc thì quá nhiều.

Một số ma hoàng cường đại trong tay cũng có Đế Binh.

Phải biết rằng, số lượng ma đế của Thiên Ma Giới đã nhiều hơn Thiên Nguyên Đại Lục một nửa, còn số lượng ma hoàng cấp dưới thì khỏi phải nói, ít nhất nhiều hơn Thiên Nguyên Đại Lục gấp mười lần.

Lần này Thiên Ma Giới chuẩn bị một lần lật đổ Thiên Nguyên Đại Lục, hầu như dốc toàn lực xuất quân.

Từng ma hoàng có Đế Binh đương nhiên đều mang theo.

Có thể nói, bất kể là chiến lực đỉnh cao, hay sức mạnh trung kiên, thậm chí là sức mạnh tầng dưới, Thiên Ma Giới đều mạnh hơn Thiên Nguyên Đại Lục.

Nhưng nhờ sự xuất hiện của Chu Trần, đã đánh bại tầng ma đế đỉnh cao của Thiên Ma Giới.

Một đám ma đế đã bỏ chạy.

Nhưng những ma hoàng và thủ hạ xâm nhập Thiên Nguyên Đại Lục này lại chưa kịp nhận được thông báo, huống hồ dù có thông báo, bọn chúng cũng rất khó rút lui.

Bởi vì cường giả Chí Tôn tiêu diệt những tu luyện giả dưới cảnh giới Đại Đế cực kỳ dễ dàng và nhanh chóng.

Một đám ma đế rút lui.

Chí Tôn Thiên Nguyên Đại Lục nhất định sẽ phân tán đi quét sạch ma tộc khắp nơi.

“Nha đầu da thịt nõn nà thế này, mau lại đây với lão tử!” Đúng lúc

này, một tên ma tộc cảnh Ma Vương đã nhắm vào Vân Tiêu.

Nó trông như một con vượn, nhưng lưng lại có một đôi cánh đen tuyền, hình dạng vô cùng xấu xí.

Xoẹt!

Đôi cánh đen phía sau vẫy một cái, nó đã lao đến sau lưng Vân Tiêu Tiên Tử, năm móng vuốt sắc nhọn đen kịt chộp lấy cái cổ trắng tuyết của Vân Tiêu.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Vân Tiêu miễn cưỡng phản ứng kịp, thôi động pháp bảo chống đỡ, nhưng vẫn bị một trảo đánh bay ra ngoài, máu nhuộm trường không.

Tử Điện Hoàng và các cường giả khác muốn đến cứu, nhưng lại bị cường giả ma tộc siết chặt, bản thân còn khó bảo toàn, đừng nói đến việc cứu người.

Vân Tiêu bị đánh bay, bay lên không trung, một con Ma Vương hình dạng đại xà đột nhiên há cái miệng to như chậu máu, một ngụm nuốt chửng Vân Tiêu.

Hưu!

Một đạo đao quang bình thường từ trên trời giáng xuống, từ đỉnh đầu của Đại Xà Ma Vương chém xuống.

Đại Xà Ma Vương rùng mình một cái.

Nửa thân thể tan biến.

Linh hồn tan biến.

Lưỡng Giới Đao, đao xuất chia hai giới, một đao diệt thân, một đao diệt hồn.

Chu Trần đứng trên boong Thiên Chu màu bạc, một tay chắp sau lưng, một tay cầm đao, con Đại Xà Ma Vương vừa rồi chính là bị Ta

tiện tay chém giết.

Vân Tiêu Tiên Tử bay đến, Ta giơ tay đỡ nàng.

Đồng thời, Thiên Chu phát lực, Xích Diễm Kim Kiếm vung lên, vạn ngàn kiếm khí hỏa diễm như mưa rơi, chỗ nào đi qua, bất luận Ma Hoàng hay Ma Vương, dính vào là chết ngay lập tức.

Vô số rễ cây xám xịt như hắc động nuốt chửng tất cả, điên cuồng thôn phệ đại quân ma tộc.

Trong nháy mắt, đại quân ma tộc quanh Tử Tiêu Cung bị thôn phệ sạch sẽ, những Ma Hoàng, Ma Vương cầm đầu càng là người chịu trận đầu tiên, bị thôn phệ trước.

"Vân Tiêu tiên tử, nàng không sao chứ?" Ta rót một luồng thần lực vào cơ thể Vân Tiêu, giúp nàng trị thương.

Ta là lần đầu tiên gặp Vân Tiêu, nhưng trước đây cũng từng nghe nói về nàng, khi nàng còn là đệ nhất bảng Thiên Kiêu Đại Càn.

"Đa tạ công tử đã cứu giúp, thiếp đã đỡ nhiều rồi!" Vân Tiêu Tiên Tử rời khỏi vòng tay Ta, khẽ cúi người thi lễ, trong mắt ánh lên vẻ hiếu kỳ nhìn Ta.

Nàng hiển nhiên nhận ra thân phận của Chu Trần.

Đối với nhân vật truyền kỳ cũng xuất thân từ Đại Càn này, nàng sớm đã ngưỡng mộ đại danh, như sấm bên tai.

Nhất là gần đây, Chu Trần đã đánh lui cuộc tấn công của Thiên Ma Giới, được một đám cường giả Chí Tôn Thiên Nguyên Đại Lục suy tôn làm Minh chủ Thiên Nguyên Đại Lục.

Có thể nói là đệ nhất nhân của Thiên Nguyên Đại Lục hiện nay, một truyền kỳ sống.

Nhìn thấy Chu Trần, nàng cảm giác như thể người bạn nhỏ cùng

làng với mình đã ra khỏi làng và trở thành Hoàng đế vậy.

Còn nàng cùng lắm chỉ là ra khỏi làng, bái nhập môn hạ huyện lệnh ở một huyện thành nhỏ.

Sự chênh lệch giữa hai người có thể tưởng tượng được.

"Không sao là tốt rồi, lần này Thiên Ma Giới chuẩn bị kỹ lưỡng, dốc toàn lực xuất quân, nhưng Vạn Ma Tháp của đám ma đế đã bị Ta đánh nát, chúng đại bại rút lui, một đám Chí Tôn đã đi khắp nơi tiêu diệt ma tộc, rất nhanh sẽ có thể tiêu diệt bọn chúng!" Ta ngửi thấy một làn hương u thoang thoảng, giản đơn nói về cục diện hiện tại.

Tử Điện Hoàng và các cường giả khác tiến lên, cảm kích nói: "Minh chủ thần uy, cứu vớt chúng sinh, công đức vô lượng, khiến người kính phục!" Trận đại chiến lần này bọn họ tuy chưa biết rõ, nhưng việc Chu Trần trước đó đã xoay chuyển càn khôn, dọa lui ma đế Thiên Ma Giới đã sớm truyền khắp đại lục.

Lần này có thể đánh lui cuộc tấn công của ma đế Thiên Ma Giới, tất nhiên cũng là công lao lớn nhất của Chu Trần.

"Tử Điện Hoàng quá lời rồi, thiên hạ hưng vong thất phu hữu trách, Thiên Nguyên Đại Lục chính là nhà Ta, trách nhiệm không thể chối từ, lẽ đương nhiên phải làm." Trong lúc nói chuyện, Thiên Chu đã dọn dẹp sạch sẽ vô số ma tộc trong Tử Tiêu Vực.

Tử Tiêu Vực tuy rộng lớn, nhưng trước Thiên Chu cấp Bất Hủ, căn bản chẳng là gì, thậm chí toàn bộ Tử Tiêu Vực đều nằm trong phạm vi hỏa lực bao phủ của Thiên Chu.

Đừng nói Tử Tiêu Vực, ngay cả một pháo của Thiên Chu cấp Bất Hủ cũng có thể xuyên thủng toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục.

"Thắng rồi!" "Chúng ta thắng lợi rồi!" "Minh chủ uy vũ!" "Minh chủ uy vũ!" Vô số đệ tử Tử Tiêu Cung sống sót sau tai nạn, phát ra

tiếng hoan hô chấn động trời đất.

Âm thanh đinh tai nhức óc hội tụ thành hồng lưu cuồn cuộn, chấn động bốn phương.

Những người may mắn sống sót khắp Tử Tiêu Vực cũng đồng loạt hoan hô.

Thế giới vốn tan hoang tiêu điều, nhờ những tiếng hoan hô phấn khích này mà thêm vài phần sắc màu.

Không chỉ Tử Tiêu Vực, cùng với việc một đám cường giả Chí Tôn ra tay, ma tộc xâm nhập khắp Thiên Nguyên Đại Lục đều bị quét sạch.

Dưới Chí Tôn đều là sâu kiến.

Sau khi một đám ma đế bại lui, ma tộc còn lại dù nhiều đến mấy cũng vô dụng, cường giả Chí Tôn lật tay là có thể tiêu diệt.

Tử Điện Hoàng nhiệt tình mời Chu Trần, tiếp phong tẩy trần, cảm tạ ơn cứu mạng mấy lần của Ta.

Ta không từ chối, chấp thuận.

Tử Điện Hoàng và những người khác càng thêm vui mừng, cảm thấy vinh dự, càng thêm nhiệt tình.

Vân Tiêu Tiên Tử cũng ở một bên rót rượu cho Ta, bày tỏ lòng biết ơn.

Rượu no cơm đầy.

Ấm no rồi nghĩ đến tình yêu.

Trong lòng Ta rạo rực, đặc biệt là khí chất và dung mạo xuất trần của Vân Tiêu Tiên Tử, dù tu vi đối với Ta hiện tại không tính là cao, nhưng lại có một sức hấp dẫn đặc biệt.

Tử Điện Hoàng bảo Vân Tiêu đưa Ta về phòng nghỉ ngơi.

Về đến cửa phòng, Ta nắm lấy bàn tay mềm mại trắng nõn của Vân Tiêu Tiên Tử, đang định xoay người rời đi, nhìn vào đôi mắt đẹp tinh anh của nàng: "Vân Tiêu tiên tử, Ta thích nàng!" "Công tử, thiếp...

ưm." Vân Tiêu Tiên Tử còn chưa nói hết, Ta đã chặn môi nàng lại.

Kỳ thực nàng rất có hảo cảm với Ta.

Chu Trần thiên phú dị bẩm, chấn động cổ kim, lại ba lần bốn lượt cứu Tử Tiêu Cung khỏi nguy nan, hơn nữa còn là đại anh hùng cứu cả đại lục, lại còn cứu mạng nàng.

Nhưng nàng chỉ có hảo cảm, không thể nói là thích hay yêu.

Nàng khẽ đẩy.

Nhưng đôi tay mạnh mẽ của Ta vẫn ôm chặt lấy vòng eo mềm mại thon gọn của nàng, tham lam hôn lấy hương u thấm lòng người toát ra từ cơ thể nàng.

Đột nhiên, Vân Tiêu Tiên Tử cảm thấy phía dưới truyền đến một luồng khí lạnh, chính là Lộc Sơn Chi Trảo của Ta đã luồn qua, vén váy nàng lên.

"Không..." Vân Tiêu Tiên Tử hé môi đỏ mọng, nhưng vừa hay lại cho Ta cơ hội chen vào.

Đầu Vân Tiêu Tiên Tử bỗng chốc mờ mịt, tức khắc choáng váng.

Ta giỏi nhất là "tam trọng tấu" thượng, trung, hạ.

Kinh nghiệm chiến đấu của Ta ngay cả lão tài xế ba mươi năm cũng phải chịu thua, không thấy được đèn hậu.

Vân Tiêu Tiên Tử rất nhanh đã mềm nhũn trong lòng Ta.

Một tay ôm lấy Vân Tiêu Tiên Tử, Ta đặt nàng lên giường, nhìn

đôi mắt đẹp mờ sương của nàng: “Tiên tử đừng khẩn trương, Ta là người tốt.” Ta nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt đẹp của nàng, lòng nóng như lửa.

Chương 224

Đốn thì lật mình mà lên.

“Người tốt.” Đôi mắt mờ sương của Vân Tiêu Tiên Tử ngây ngốc nhìn Ta, răng khẽ cắn môi đỏ, thật muốn cho Ta một bạt tai.

Người tốt cái gì, đúng là một tên đại phôi nhân!

“Tiên tử, nàng thật đẹp!” Trong khoảnh khắc đó, Ta chỉ cảm thấy toàn thân phiêu đãng, như bay lên mây, như lạc vào mộng cảnh, khó mà diễn tả được, không đủ để người ngoài biết.

Ông!

Nhưng ngay khi Ta đang chìm đắm trong đó, đôi mắt mờ mịt sương của Vân Tiêu Tiên Tử đột nhiên khẽ động, sau đó bị thay thế bởi một vẻ lạnh nhạt, đạm mạc băng lãnh.

Sương trắng ấm không.

Trăng bạc chảy trời.

Vân Tiêu Tiên Tử nằm trên phượng tháp, đôi chân thon dài ngọc ngà tách rộng, nhưng đôi mắt đẹp lại không hề mê ly, ngược lại còn mang vẻ siêu nhiên, vân đạm phong khinh.

Dường như ngay lúc này đã nhập vào cực lạc, Chu Trần với gương mặt say đắm như thể không khí.

“Lẽ nào tên vô sỉ kia lại tính kế bổn cung?” Rất nhanh.

Ta tuy có Thủy Vân Tiên Tử, một nữ nhân cấp Đại Thừa Bán Tiên.

Hồng Phấn Nương Nương cảm nhận ánh mắt của Ta, ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, tình ý miên man.

Ôm chặt Vân Tiêu trong lòng, Ta rất vui mừng.

"Kiếp lôi này quá mạnh, chỉ có yêu nghiệt cái thế như Minh chủ mới có thể chịu đựng được!" Sau trận chiến hôm qua, Chu Trần không thể xảy ra chuyện.

Vừa hay có thể báo đáp ơn cứu mạng của Chu Trần.

"Nếu nàng thật là Chí Cao Thiên Phú, thì có thể giới thiệu cho lão sư, bái nhập môn hạ lão sư." Chu Trần là thần châm định hải của Thiên Nguyên Đại Lục.

Oanh long long!

Trên không trung, mây đen vô biên nhanh chóng tụ lại.

Ta đôi mắt tĩnh mịch mở ra, vẻ mặt lười nhác thoải mái, cúi đầu nhìn Vân Tiêu đang bao dung Ta trong lòng.

Nàng chìm xuống.

Ta khẽ cười, có cảm giác vui đến quên cả đường về, không thể dừng lại được.

Tuy không tệ, nhưng cũng không đến mức khiến Ta chấn kinh.

Tâm tình Ta sảng khoái, Vân Tiêu tuy tu vi không cao, nhưng Ta lại rất thích nàng, có một cảm giác đặc biệt.

Hoặc là có nguyên nhân khác.

Nhưng bản thể của nàng đã tính toán, không phát hiện dấu vết gì.

Vũ Hoàng tu luyện pháp tắc.

Thiên Ma Giới vì sự xuất hiện của Chu Trần mà tổn thất càng lớn, không chỉ hơn năm mươi ma đế vẫn lạc, mà các ma hoàng, ma vương khác cũng không biết đã vẫn lạc bao nhiêu.

Lúc này, cánh cửa Vũ Hoàng rộng mở.

Hưu hưu hưu!

Từng cường giả thi triển thần thông, lần lượt vượt không gian mà đến.

Ta chắp tay cảm ơn mọi người, đồng thời cũng rất tò mò Pháp Tắc Chi Thân Vạn Tượng Pháp Tắc của Ta so với Đại Đế Chi Khu như thế nào?

Tuy Đại Đế và Đại Thừa Bán Tiên đều là nhân gian Chí Tôn.

Ta lờ mờ cảm nhận được cùng với sự giao hợp của họ, một luồng sức mạnh vô cùng huyền ảo đặc biệt đã sinh ra trên người Ta.

Trên lá cỏ, trên cánh hoa, sương thần lăn tròn, như những viên trân châu, trong suốt sáng ngời, dưới ánh bình minh ngũ sắc rực rỡ, đẹp vô cùng.

Ta hôn lên đôi môi anh đào đỏ mọng của Vân Tiêu, khí phách ngất trời, rút thân rời đi, chuẩn bị độ Hoàng Giả Kiếp, trở thành một Vũ Hoàng chân chính.

Chân truyền Vân Tiêu của Tử Tiêu Cung ở Thiên Nguyên Giới thực ra chỉ là một hóa thân ý niệm của nàng, loại hóa thân chuyển thế tương tự như vậy còn có ngàn vạn.

Vân Tiêu của giới này đã khôi phục ý thức, trong mắt lóe lên một tia mê mang, nàng cảm giác hình như mình đã quên mất điều gì đó.

Đối với Thiên Nguyên Đại Lục, vẫn là một uy hiếp mạnh mẽ.

Đây là một bức họa hùng vĩ, nếu được người đời miêu tả lại, cho thế nhân chiêm ngưỡng, nhất định sẽ chấn động ngàn xưa, khiến vô số tu đạo giả run sợ.

"Uy áp thật khủng bố, lẽ nào có người chứng đạo thành Đế?" Lĩnh ngộ pháp tắc chỉ là có chìa khóa để bước vào cánh cửa Vũ

Hoàng.

Điều nàng nghĩ đến đầu tiên là có Vô Thượng Đại Năng nào đó đã tính kế nàng, cân bằng nhân quả khí vận, khiến Chu Trần không bị phản phệ, được như ý nguyện.

Là một Vô Thượng Đại Năng.

"Di?

Năm trăm ức?" Huống hồ ơn cứu mạng, không gì báo đáp được, lấy thân báo đáp chẳng phải rất hợp lý sao?

Đương nhiên, Vũ Hoàng có thể nói không phải là sinh linh bình thường, binh khí thông thường cũng không thể làm tổn thương Pháp Tắc Chi Thân của Vũ Hoàng.

Nhìn thân thể cương nghị vĩ ngạn của Chu Trần, Dao Trì Nữ Đế không hiểu vì sao, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

"Hà chỉ vậy, cảm giác còn không kém gì Yêu Đế!" Bất kỳ đạo kiếp quang nào cũng vượt xa một trận đại thiên kiếp của người khác.

Thiên Ma Giới tuy tổn thất thảm trọng, nhưng vẫn còn hơn hai trăm ma đế.

Điều đó khiến Ta lầm tưởng rằng Ta có được điểm phong nguyệt là nhờ Phong Nguyệt Bảo Giám.

Có thể phá phòng ngự sao?

Nhưng cường độ lôi kiếp này e rằng không kém gì chứng đạo thành Đế.

Tuy trước đó Thiên Chu thăng cấp, Ta đã có được tạo hóa, tu vi tăng vọt, lĩnh ngộ Vạn Tượng Pháp Tắc, tùy thời có thể thăng cấp Vũ Hoàng.

Chính xác mà nói, đó là một luồng ý thức của Vô Thượng Đại

Năng Vân Tiêu Tiên Tử đã giáng lâm.

Nàng nhìn Ta đang say mê phấn chiến trước mặt, không vội một chưởng đánh chết Ta.

"Thiên phú này..." Tuy chỉ là một hóa thân ý niệm.

"Hô!" Cảm nhận sự nóng bỏng của Ta, Vân Tiêu không nghĩ nhiều nữa, đoán chừng là vì Ta, khiến nàng mơ hồ.

Ta dù có chơi với Thủy Vân Tiên Tử cảnh Đại Thừa một ngày, cũng chỉ được năm sáu mươi ức, Vân Tiêu tu vi Thần Thông cảnh lại lợi hại hơn cả Thủy Vân Tiên Tử, một Đại Thừa Bán Tiên sao?

Chẳng lẽ là báu vật?

"Thật là nhặt được báu vật rồi!" Mặt trời từ từ dâng lên, sau đó lại chậm rãi lặn về phía Tây.

Đây là một biển lôi đình hóa thành!

Đồng tử Vân Tiêu Tiên Tử chuyển động, dường như vạn đạo vũ trụ sinh diệt luân hồi, vạn thiên đại đạo pháp tắc nhân quả hiện lên, cả đời Chu Trần đều lướt qua trong mắt nàng.

Có Vũ Hoàng, Độ Kiếp Chân Quân gần đó.

Ta ước tính mỗi lần thăng cấp Vũ Hoàng cảnh, ít nhất phải mất mấy chục vạn ức điểm phong nguyệt, thậm chí nhiều hơn.

Ví dụ như làm việc tốt sẽ mạnh lên, cứ làm việc tốt sẽ mạnh lên mãi, không có giới hạn.

Sinh mệnh đang thăng hoa.

"Chẳng lẽ là Chí Cao Thiên Phú?" "Đúng vậy, nhục thân Minh chủ thật cường, còn mạnh hơn cả Yêu Hoàng!" "Ừm?" Dao Trì Nữ Đế nhìn Ta với ánh mắt đầy vẻ vui mừng, tiểu gia hỏa ban đầu chỉ là Thần Thông cảnh, chớp mắt đã chứng đạo thành Hoàng.

Ta há miệng một hơi là nuốt chửng một dải thiên hà, toàn bộ biển lôi vô tận đều bị hút vào miệng, xung quanh tức khắc hóa thành một vùng chân không, khủng bố vô biên.

Trước tiên, hóa thân chuyển thế của nàng sẽ không chủ động nghĩ đến chuyện tình ái, thứ hai, nếu có người muốn cưỡng ép, sẽ bị bản thể của nàng phản phệ bởi khí vận nhân quả.

"Chúc mừng Minh chủ, chứng đạo thành Hoàng, tiên phúc vĩnh hưởng, thần đạo vĩnh xương." Vô tận tử khí từ đông phương kéo đến.

Trên không Tử Tiêu Vực đã xuất hiện một vùng biển rộng lớn mênh mông.

Phong Nguyệt Bảo Giám cũng không thể khiến Ta thăng cấp tu vi vô hạn.

Nàng đương nhiên biết suy nghĩ của Ta.

Ma hoàng ma vương Thiên Ma Giới ít nhất giảm đi bảy thành.

Phong Nguyệt Bảo Giám trong thức hải Ta sớm đã bị phát hiện, nhưng Vân Tiêu không để ý, chẳng qua chỉ là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm đặc biệt mà thôi.

Vũ Hoàng là một loại tôn xưng.

Vân Tiêu Tiên Tử quan sát sự biến hóa của Ta.

Lôi kiếp trên không biến mất, biển lôi bị Ta thôn phệ sạch sẽ.

Ta vẫn lầm tưởng việc dựa vào điểm phong nguyệt để tăng cường là công năng của Phong Nguyệt Bảo Giám, kỳ thực căn bản không phải.

Tương đương với việc hóa thân chuyển thế ý niệm này công đức viên mãn, sẽ mang theo tu hành kiếp này trở về bản thể.

Nhưng nhục thân của Đại Thừa Bán Tiên không thể so với Đại Đế.

Ánh mắt nàng không khỏi nhìn về phía Hồng Phấn Nương Nương, một tuyệt thế vưu vật vận hồng quần, mị cốt thiên thành, dường như hóa thành từ dòng nước mùa xuân.

Ta trần trụi cơ thể cường kiện, lấy lôi quang làm nước, tẩy rửa nhục thân và nguyên thần.

"Di!" Thậm chí nếu ngày mai Chu Trần chứng đạo thành Đế thành Thần, bọn họ cũng không thấy bất ngờ.

Nếu Ta biết tối qua mình đã đi một vòng cửa quỷ, có lẽ Ta sẽ càng thích hơn.

Bởi vì lôi kiếp của Chu Trần quá kinh khủng.

Nhưng vẫn chưa có một nữ nhân cảnh giới Đại Đế nào.

Nếu Chu Trần độ kiếp xảy ra ngoài ý muốn, hoặc bị cường giả Thiên Ma Giới nhân cơ hội quấy nhiễu tấn công lén, thì sẽ rất nghiêm trọng.

Ta đột nhiên phát hiện một đêm phong nguyệt điểm tăng vọt năm trăm ức, không khỏi ngẩn ra, tuy Vân Tiêu khí chất thần tiên, nhưng cũng chỉ là tu vi Thần Thông cảnh a.

Nam Lĩnh, Tây Mạc, Bắc Nguyên, Trung Châu, từng vị cường giả Chí Tôn đều chạy đến, hộ pháp cho Ta.

Ba ngàn thế giới, vô số chủng tộc, vô số sinh linh, tất cả những người sở hữu Chí Cao Thiên Phú, cực kỳ hiếm hoi, cho dù tìm kiếm mười vạn thế giới, cũng chưa chắc đã tìm được một người.

Vân Tiêu tinh thần chấn động, ánh mắt sáng rực, dường như vạn đạo vũ trụ chuyển động, chăm chú nhìn Ta.

Vô số cường giả kích động, sau khi Thiên Ma Giới xâm lược ngày hôm qua, Thiên Nguyên Đại Lục tổn thất thảm trọng, tử thương vô số.

Nhưng giết y thì có thể, về phương diện này nàng không hề có bất kỳ hạn chế nào.

Xung quanh chân không tức khắc lại bị nhiều biển lôi hơn lấp đầy.

"Thằng nhóc này cũng không phải chuyển thế của tuyệt thế đại năng nào, chỉ là thiên phú đặc thù..." Chí Cao Thiên Phú có rất nhiều, chủng loại thiên kỳ bách quái, nhưng có một điểm chung, đó là vô cùng biến thái.

Phân tán trong ba ngàn thế giới.

Vân Tiêu không tham tiền bạc của Chu Trần, nhưng Ta quá nhiệt tình, cứ khăng khăng muốn tặng cho nàng, nàng cũng chỉ có thể ngậm ngùi nhận lấy.

"Ta đi độ kiếp trước, nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt!" Chu Trần trước đó mới chỉ Pháp Tướng cảnh, nay một bước chứng đạo thành Hoàng, thật là khủng bố.

"Nếu là Chí Cao Thiên Phú, vậy y có thể chạm vào ta cũng là bình thường, mỗi một người sở hữu Chí Cao Thiên Phú đều là sủng nhi của Đại Đạo, khí vận vô biên." Hồng Phấn Nương Nương nhìn Ta dưới biển lôi vô biên, ngẩng đầu ưỡn ngực, đang tắm rửa, tóc tai xõa tung, một thân đối kháng thiên kiếp mênh mông này.

Lôi kiếp đáng sợ đến nỗi ngay cả hư không cũng bị đánh nứt ra, xuất hiện từng vực sâu đen kịt đáng sợ, còn Ta ở trung tâm, cơ thể trắng nõn như ngọc lấp lánh bảo quang, dường như đang hưởng thụ việc đón nhận lôi phạt và tẩy lễ.

Phong Nguyệt Bảo Giám cũng là vì Chí Cao Thiên Phú của Ta mới

nhận Ta làm chủ, chỉ là thời cơ xuất hiện quá trùng hợp.

Tàn dương như máu.

Có Vân Tiêu, bảo bối kinh nghiệm này, Ta thăng cấp sẽ càng nhanh hơn.

Hoa trời bay lả tả.

Ta chuẩn bị đi ra xem, ôm lấy kiều khu mềm mại của Vân Tiêu, khẽ rùng mình.

"Oanh!" Nhưng sau khi thăng cấp Vũ Hoàng tất nhiên cần một lượng lớn điểm phong nguyệt để thăng cấp.

Nhưng nàng không rời đi.

Sức mạnh đang tăng trưởng.

Ta lại há miệng hút một hơi, Pháp Tướng của ba ngàn giới đồng bộ hút theo, như hắc động vũ trụ, điên cuồng thôn phệ biển lôi trên không.

Giờ phút này nàng vừa là Vân Tiêu lại vừa không phải Vân Tiêu.

Vạn Tượng Pháp Tắc diễn hóa vạn thiên pháp tắc, cải biến nhục thân của Ta.

Ta điên cuồng thôn phệ.

Pháp Tắc Chi Thân của Ta so với Đại Đế Chi Khu của nàng thì sao?

Lôi quang mênh mông như ngân hà đổ xuống cửu thiên, điên cuồng dũng vào bụng Ta.

Lạc hồng bất thị vô tình vật.

Hồng Phấn Nương Nương, Huyền Thiên Đại Đế, Tinh Hà Đại Đế, Chân Long Đại Đế, Cửu Long Chiến Đế, Đông Hoàng Nữ Đế,

Thiên Phượng Nữ Đế, Thần Chiếu Bồ Tát và các cường giả Chí Tôn Thiên Nguyên Đại Lục khác đều tiến lên chắp tay.

Phía sau Ta hiện lên một Pháp Tướng khổng lồ uy nghi, đây là Pháp Tướng mà Ta ngưng tụ ở Pháp Tướng cảnh, cao đến trăm vạn trượng, thần uy vô lượng.

Ngày thứ hai.

Kích thích!

Chỉ có độ qua thiên kiếp, đúc thành Pháp Tắc Chi Thể, tức là Vũ Hoàng Chi Khu, mới được coi là Vũ Hoàng chân chính.

Thế nào là Chí Cao Thiên Phú?

Ta dưới muôn vàn lôi quang, mỗi một tấc cơ thể đều lấp lánh, tắm mình trong kinh lôi và thiểm điện vô tận, tôi luyện Vũ Hoàng Chi Khu bất hủ.

Điểm phong nguyệt thực ra là thiên phú tự thân của Ta.

Pháp Tắc Chi Thân mà Ta đúc bằng Vạn Tượng Pháp Tắc, có thể gọi là Vạn Tượng Pháp Thể.

Hoặc là đối thủ quá mạnh.

Vân Tiêu tâm niệm trăm chuyển.

Lúc này, khí tức đất bùn cùng hương cỏ hòa quyện vào nhau mang đến cảm giác rất trong lành.

Nàng tự nhiên rất có hảo cảm với Chu Trần, ân nhân cứu mạng.

Cũng có một đám Đại Đế của Đông Hoang Đại Lục.

"Chúc mừng Minh chủ, chứng đạo thành Hoàng, tiên phúc vĩnh hưởng, thần đạo vĩnh xương." Trăng bạc phân tán ánh sáng.

Đương nhiên, Vân Tiêu bỗng thấy lòng trống rỗng, chỉ hơi thắc

mắc Chu Trần độ kiếp gì, Pháp Tướng thăng cấp Vương Giả đâu cần độ kiếp.

"Cái quỷ gì?" Chí Cao Thiên Phú có nghĩa là có tiềm lực trở thành Chí Cao.

Vân Tiêu phát hiện nàng vậy mà không thể nhìn thấu cực hạn của thiên phú này.

"Nhiều lắm, nóng lắm." Ví dụ như ăn đồ vật là sẽ mạnh lên, cứ ăn là sẽ mạnh lên mãi, sự mạnh lên này không có giới hạn, sẽ cứ thế mà mạnh lên.

Đây gọi là Chí Cao.

Chương 225

Đôi mắt đẹp tĩnh lặng như nước cổ giếng của nàng khẽ động, dường như đã phát hiện ra điều gì đó phi thường.

Ví dụ như trước đây dù Ta không xuất hiện, nếu Vân Tiêu Tiên Tử của giới này bị Ma Vương bắt, Ma Vương này muốn động chạm nàng, lập tức sẽ bị đủ loại sự cố bất ngờ giết chết.

Điểm phong nguyệt chính là sự cụ thể hóa của cỗ lực lượng này.

Má phấn trắng nõn mịn màng còn vương vài vệt lệ chưa khô, má hồng chưa phai, đang say ngủ, hệt như một nàng công chúa ngủ trong rừng.

"Hít!" Dù là hóa thân chuyển thế ý niệm của nàng, chỉ cần bản thể nàng không muốn, hóa thân chuyển thế trong ba ngàn thế giới sẽ không có nam nhân.

Trong tình huống bình thường, dù hóa thân chuyển thế ý niệm này có chết, nàng cũng sẽ không giáng lâm một tia ý thức.

Cảnh giới này thực ra gọi là Pháp Tắc cảnh.

"Hô!" Vân Tiêu đôi má ửng hồng, từ từ mở mắt, bị Ta đang kích động làm tỉnh giấc.

Cuối cùng, dưới sự tẩy lễ của từng đạo lôi kiếp, thân thể Ta đã hoàn toàn thuế biến xong, hóa thành Pháp Tắc Chi Thể, Vũ Hoàng Chi Khu.

Mặt trời chiều lặn về tây.

Dường như lôi quang từ xưa đến nay hợp nhất, tôi luyện thân thể Ta.

Tiếng Đại Đạo vang vọng khắp bốn phương.

"Thật đẹp!" "Công tử!" Nhìn Vân Tiêu, Ta tràn đầy sủng ái, không chút do dự đem tất cả bảo bối trong kho bạc tặng hết cho nàng.

Kim liên phun trào.

"Trời phù hộ Thiên Nguyên ta!" "Chúng ta làm bài tập buổi sáng rồi!" "Có phải Chí Cao Thiên Phú hay không còn cần quan sát, nhưng dù không phải Chí Cao Thiên Phú, cũng đã vô cùng cường đại rồi." Nhưng biển lôi quá rộng lớn.

Đơn giản là biến thái.

Ta ngạo nghễ đứng giữa hư không, thân thể vĩ ngạn như một vị thần linh bất hủ, chấn động cổ kim tương lai, trải dài vạn cổ.

Bọn họ vẫn chưa tách ra.

Một vệt hồng quang xuất hiện nơi chân trời, mặt trời muốn thoát khỏi trói buộc leo lên, sương mù lượn lờ trong rừng, hơi nước mịt mờ.

Dao Trì Nữ Đế vội vàng xua tan những ý niệm hoang đường trong đầu, thực sự phong cách "khi sư diệt tổ" của Chu Trần đã ăn sâu vào lòng người.

Thiên uy đáng sợ hoành hành, Tử Tiêu Vực nãi chí vô số cường giả Đông Hoang đều kinh động, lần lượt ngẩng đầu.

Minh hà cùng ảnh.

Vân Tiêu từ bỏ ý định một bạt tai tát chết Ta, chuẩn bị quan sát thêm.

Chết thì chết.

Bọn họ phát hiện Chu Trần đang độ kiếp.

Đông Hoàng Nữ Đế, Thiên Phượng Nữ Đế, Huyền Thiên Đại Đế và các cường giả Chí Tôn khác đều tràn đầy chấn động, rất khó tưởng tượng khi Chu Trần chứng đạo thành Đế thì sẽ khủng bố đến mức nào?

"Mạnh quá!" Tối qua nàng còn mơ thấy một con Hồng Trần Cự Mãng to lớn cuồn cuộn bò vào phòng, khiến nàng giật mình tỉnh giấc.

Nhưng lẽ ra Ta đã chạm vào nàng.

Vũ Hoàng, Hoàng của võ đạo.

Mỗi tấc da thịt của y đều chói mắt, mỗi lỗ chân lông đều đang nuốt nhả điện mang.

Nhục thân đang thuế biến.

Chính là chỉ cần làm một việc là có thể mạnh lên mãi không có bình cảnh.

"Chúc mừng Minh chủ, chứng đạo thành Hoàng..." Nhưng nàng không muốn tìm nam nhân.

Giống như Thôn Thiên Thú cũng có thể ăn đồ vật mà mạnh lên, nhưng đến một cảnh giới nhất định thì rất khó, kém xa so với Chí Cao Thiên Phú.

Bọn họ đều biết Chu Trần đang độ Hoàng Giả Kiếp.

Từng đạo điện mang khổng lồ như núi non liên tiếp giáng xuống người y, đây là khảo vấn và ma luyện của chư thiên đại đạo.

Cỗ lực lượng này chính là căn bản để Chu Trần mạnh lên.

Nay nàng vậy mà bị Chu Trần phá thân.

"Độ kiếp?" Lúc này, mây đen bao phủ thành phố sắp sụp đổ.

"Sao Ta lại nghĩ những điều này!" Chung quy, đừng nói Ma

Vương, ngay cả Ma Đế muốn chạm vào nàng, cũng sẽ vì đủ loại nguyên nhân mà không thành, thậm chí trực tiếp bị khắc chết.

Hóa thành xuân nê canh hộ hoa.

Cuối cùng, hồng nhật phun trào, xuất hiện vài tia sáng dịu nhẹ, rải xuống rừng, khiến sương mù cũng được khoác lên một lớp viền vàng, có được sinh cơ vui tươi.

Sương nước vẫn chưa tan, trong rừng vẫn còn hơi ẩm.

"Đúng là một yêu tinh!" Chỉ một ánh mắt của Hồng Phấn Nương Nương đã khiến Chu Trần toàn thân bùng cháy dục vọng.

Trong Hồng Trần Thiên Chu, tại Hồng Trần Phủ thuộc Vạn Tượng Giới.

Hồng Phấn Nương Nương bán hở hang trên ngọc sàng, ánh mắt lưu chuyển, mị nhãn như tơ.

Trên người nàng chỉ khoác một bộ sa mỏng màu hồng, đôi mỹ thối mở rộng, chỗ vi diệu ẩn hiện.

Thân thể hoàn mỹ của nàng không một chút dư thịt, làn da trắng nõn như ngọc, khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân, điểm chu sa như ngọc quý.

Một khuôn mặt khuynh đảo chúng sinh, phối cùng khí chất vô hạn vũ mị, khiến không khí lập tức tràn ngập một loại ba động khó tả làm người ta khô khan khẩu thiệt.

Lúc này là bảy ngày sau khi Chu Trần tấn thăng Vũ Hoàng.

Chu Trần đã phái đi các Đại Đế cường giả đến chúc mừng, an trí Vân Tiêu xong xuôi, liền cùng Hồng Phấn Nương Nương quấn quýt lấy nhau, còn luyện chế đủ loại kỳ môn thần binh.

Nhẹ nhàng, chậm rãi, vuốt ve, châm chọc, ban đầu còn nhẹ nhàng

như mây, sau đó lại như cơn bão tàn phá.

Tuy nhiên, so với Hồng Phấn Nương Nương, Vân Tiêu lúc này mới chỉ ở Thần Thông Cảnh, quả thật là một "tiểu bạch thái" non nớt.

Không phải sao?

Chu Trần nhìn Vân Tiêu nước mắt đầm đìa, hai mắt sưng đỏ chìm vào giấc ngủ, lấy ra phấn thoa nhẹ nhàng lau mắt cho nàng, sau đó đắp chăn cẩn thận rồi rời đi.

Trụ ngọc chống trời ấy lại còn được nâng cấp lên một cái tên mới, gọi là gì mà "Đệ tử Chấn Động".

Đại Năng Vân Tiêu Tiên Tử trong lòng thầm mắng, nàng không muốn nhìn, không muốn nghe, nhưng Vân Tiêu là thân chuyển thế từ một ý niệm của nàng, luồng ý thức này lưu lại nơi đây luôn không tự chủ được mà cảm nhận.

Nàng còn chưa ăn no mà.

Luồng ý thức lưu lại sâu trong ý thức của Vân Tiêu, Đại Năng Vân Tiêu Tiên Tử thầm niệm, cảm giác thật đúng là tiên ngao.

Nói đến mị ma, Thiên Ma Giới có đó.

"Tiểu nam nhân, người ta chờ chàng lâu rồi!" Đúng là một nhân tài!

Khiến nàng cũng muốn một chưởng vỗ chết Chu Trần cái tên chó má này!

Thấy Chu Trần rời đi, Vân Tiêu Tiên Tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nửa ngày công phu này.

Hồng Phấn Nương Nương liếc mắt đưa tình, ngọc thủ cong ngón tay trỏ ngoắc ngoắc Chu Trần, quả thực là một yêu vật nhân gian, mị

ma chuyển thế.

Chỉ nửa ngày công phu đã bị đánh bại, chìm vào giấc ngủ sâu.

Lúc này.

"Phi lễ vật thính, phi lễ vật thị, phi lễ vật văn." Chu Trần rất khó khăn mới dùng đại nghị lực thoát khỏi cái bẫy dịu dàng đó, rút thân rời đi, đi bồi Vân Tiêu một lúc.

Một khi Chu Trần tiến vào cái bẫy dịu dàng của nàng, liền khó mà thoát ra, không thể ra ngoài.

"Đệ tử chấn động" ấy mà, tự nhiên là thông rồi.

Không thể không nói, khẩu vị của Đại Đế quả nhiên rất lớn.

Hắn không phải là người kiểu "mặc quần lên không nhận người".

Đặc biệt là khi Chu Trần tấn thăng Vũ Hoàng, ngưng tụ Vũ Hoàng chi khu, chiến lực bạo trướng gấp trăm ngàn lần, Vân Tiêu càng không phải đối thủ.

Hiển nhiên có chút ghen tuông vì Chu Trần trước đó đã đi bồi Vân Tiêu.

Người khác ngủ say, tứ ngưỡng bát xoa rất khó coi, cứ như tử thi vậy.

"Chàng sao lại vào đây?" "Tiểu hỗn đản này, tiểu sắc phôi…" Đúng là "tiểu đao đâm vào mông, khiến người mở mang tầm mắt." "Nương nương lẽ nào không biết rằng trên đời này vốn không có đường, người ta đi nhiều thì thành đường sao?" Đặc biệt là Chu Trần còn không đi chính đạo, các loại tà môn ngoại đạo hắn đều tinh thông.

"Nương nương chờ lâu rồi!" Chu Trần đã đến phòng bên cạnh.

"Chàng tiểu nam nhân này, vừa đến đã biết khi dễ thiếp thân." Chu Trần thuần thục leo lên ngọc sàng, khẽ mỉm cười: "Để tỏ lòng xin lỗi,

Trần xin đàn tấu cho Nương nương một khúc 《Tỳ Bà Hành》." Tuy nhiên, mỹ nhân không hổ là mỹ nhân.

Khiến nàng tâm phiền ý loạn.

Vân Tiêu đôi chân dài thon đẹp mở rộng, mắt đẹp khẽ nhắm, hai mắt sưng đỏ, nước mắt từ từ chảy ra, vẫn đẹp đến rung động lòng người, mang một vẻ quyến rũ khác lạ.

Hồng Phấn Nương Nương không hổ là Đại Đế Chí Tôn, thực lực phi phàm.

Không chừng có thể bắt vài người nếm thử.

"Ừm?" Hồng Phấn Nương Nương mặt ửng hồng, đôi mắt đẹp u u như nước nhìn Chu Trần: "Không đi bồi tiểu mỹ nhân của chàng nữa sao?" Chu Trần bốn mươi lăm độ ngẩng đầu nhìn trời, u u nói: "Có con đường là do vô số người đi ra, có con đường là do một người tự mình từng bước chân gian khổ đi ra." "Trần trước kia đã đến, lần này tự nhiên thành thạo đường rồi." Nói đến đây, Chu Trần cảm khái vạn phần.

Vạn sự khởi đầu nan.

Đặc biệt là từ không đến một là khó nhất.

Sau đó từ một đến 9999 đều đơn giản rồi.

Chỉ cần tuần tự tiến hành, qua lại nhiều lần là được.

Bảy ngày trước.

Chu Trần vì khai sáng Đại Đế chi lộ, xông pha chém giết, phao đầu lâu, sái nhiệt huyết, mồ hôi như mưa, mồ hôi chảy dài sau lưng.

May mắn có Hồng Phấn Nương Nương đại lực ủng hộ, giáp đạo hoan nghênh.

Cuối cùng.

Chu Trần cuối cùng cũng hoàn thành kỳ tích khai sáng Đại Đế chi đạo.

Từ xưa đến nay.

Thiên kiêu nhân kiệt vô số.

Nhưng ai có thể ở Vũ Hoàng Cảnh đã khai sáng Đại Đế chi đạo?

Phải biết rằng mỗi một Đại Đế đều là nhân gian chí tôn, tồn tại đứng trên đỉnh phong.

Vũ Hoàng và Đại Đế tuy chỉ cách một cảnh giới, nhưng thân phận, địa vị, thực lực lại khác biệt một trời một vực.

Dưới Vũ Hoàng, đều là lâu nghĩ.

Dưới Đại Đế, cũng đều là lâu nghĩ.

Đế không thể nhục!

Nhưng Chu Trần lại thay đổi nhận thức này.

Hắn bằng thân phận Vũ Hoàng, uy hiếp lưỡng giới Đại Đế Chí Tôn, uy chấn tứ phương, ngay cả Đại Đế cũng chỉ có thể mặc hắn cưỡi trên đầu, phủ phục dưới chân hắn. 【Phong Nguyệt Điểm 9999999】【Phong Nguyệt Điểm 9999999】【Phong Nguyệt Điểm 9999999】 "Hô!" "Hấp!" Chu Trần khai mở chế độ tu luyện điên cuồng, đi sâu nghiên cứu và cảm ngộ Đại Đế chi đạo, hấp thụ dưỡng chất từ Đại Đế chi đạo.

Đại Đế chi đạo mà Hồng Phấn Nương Nương tu luyện là Âm Dương chi đạo, thâm sâu vô vết, bác đại tinh thâm, khiến người ta một khi tiến vào trong đó, liền có cảm giác bị đạo đồng hóa, cam tâm tình nguyện cùng đạo tương hợp, lấy thân hóa đạo, vĩnh viễn không chia lìa, một ma lực khủng bố.

May mắn Chu Trần ý chí kiên định, ngày ngày ngộ đạo, lĩnh lược

qua phong thái của vạn ngàn đại đạo, mới không đến nỗi mê thất trong đó, khó lòng tự thoát.

Hắn liếc nhìn bảng điều khiển cá nhân. 【Phong Nguyệt Bảo Giám】 【Chủ nhân: Chu Trần】 【Công pháp: Vạn Tượng Kinh】 【Cảnh giới: Vũ Hoàng Sơ Kỳ (0/20 vạn ức)】 【Pháp Tướng: Tam Thiên Giới】 【Bản Mệnh Thần Thông: Lôi Quang Như Ý Thủ】 【Thiên Cương Thần Thông: Phi Thân Thác Tích, Lưỡng Giới Đao, Hiệp Sơn Siêu Hải, Chưởng Ác Ngũ Lôi, Tiềm Uyên Súc Địa, Sát Đậu Thành Binh, Hòa Giải Tạo Hóa, Điên Đảo Âm Dương, Di Tinh Hoán Đấu, Hồi Thiên Phản Nhật, Hô Phong Hoán Vũ, Đằng Vân Giá Vũ, Tung Địa Kim Quang, Phiên Giang Giảo Hải, Chỉ Địa Thành Cương, Ngũ Hành Đại Độn, Nghịch Tri Tương Lai, Tiên Sơn Di Thạch, Khởi Tử Hồi Sinh.】 【Địa Sát Thần Thông: Bát Hoang Lục Hợp Đao, Đam Sơn, Cấm Thủy, Thổ Hành, Ngũ Hành Thần Lôi, Kiếm Thuật, Hồ Thiên, Phân Thân, Định Thân, Sinh Quang, Bố Trận……】 【Bản Mệnh Chí Bảo: Hồng Trần Thiên Chu】 【Phong Nguyệt Điểm: 11111.11 ức】 “Cùng Hồng Phấn Nương Nương ở cùng nhau, trung bình mỗi ngày có thể kiếm một trăm ức, cùng Vân Tiêu cũng xấp xỉ.” Chu Trần tính toán.

Lần đầu tiên hắn và Vân Tiêu kiếm được nhiều nhất, có tới năm trăm ức, sau đó giảm đi, nhưng cũng có khoảng một trăm ức, sánh ngang với Đại Đế như Hồng Phấn Nương Nương rồi.

“Tính theo một trăm ức, hai mươi vạn ức cũng chỉ là hai ngàn ngày, khoảng sáu năm.” Chu Trần rất hài lòng.

Đừng cho rằng sáu năm rất dài, đến Vũ Hoàng Cảnh, ai mà không tính bằng ngàn năm?

Sáu năm đối với Vũ Hoàng mà nói, tựa như một cái chớp mắt.

Hơn nữa đây còn là chỉ tính riêng trên người Hồng Phấn Nương

Nương và Vân Tiêu.

Nếu có thêm vài vị Đại Đế nữa.

Chơi thêm vài trò hoa hoạt.

Phong Nguyệt Điểm tăng trưởng còn nhanh hơn.

Đặc biệt là những kỳ môn thần binh do hắn tự tay luyện chế, đặt vào người các nàng cất giữ cẩn thận, cũng có thu nhập không ngừng.

Đây cũng coi như miễn cưỡng giải quyết vấn đề phân thân pháp thuật của hắn.

Đương nhiên.

Chu Trần thực ra có thần thông phân thân rất mạnh mẽ, có thể phân thân ức vạn, nhưng Chu Trần cảm thấy dùng phân thân thuật không có ý nghĩa.

Hắn từ trước đến nay không dùng phân thân thuật để "chơi đùa".

Chớp mắt lại mấy ngày trôi qua.

Ngày này.

Là ngày Chu Trần đã định trước để phản công Thiên Ma Giới.

Chu Trần chỉ có thể dùng đại nghị lực để rút thân khỏi ôn nhu hương của Hồng Phấn Nương Nương.

"Nương nương, đây là lễ vật Trần đặc biệt luyện chế cho nàng, ta giúp nàng đặt vào, đừng để rơi nhé." Chu Trần đặt "Truy Hồn Thăng Tiên Đảm" và "Đệ Tử Chấn Động" mới nghiên cứu vào chỗ Hồng Phấn Nương Nương cất giữ.

Hồng Phấn Nương Nương liếc Chu Trần một cái: "Chàng tiểu phôi đản này, chỉ biết lấy mấy thứ kỳ quái này bày bố bản cung." "Nương nương nói sai rồi, đây là tình yêu sâu đậm của Trần dành cho

Nương nương.” Chu Trần đưa tay đẩy đẩy, đưa lễ vật vào sâu bên trong, đảm bảo không rơi ra.

“Tiểu phôi đản!” Sau một hồi ân ái nồng nàn, hai người chỉnh tề y phục, Chu Trần ôm eo mềm mại nõn nà của Hồng Phấn Nương Nương rời khỏi phòng.

Hồng Trần Thiên Chu đến không trung phía trên Mê Vụ Sâm Lâm của Đại Ưng Vương Triều, nơi đây có một vết nứt vị diện.

Lúc này.

Từng tôn Đại Đế, Đại Thừa Chí Tôn cường giả hội tụ, từng người một ma quyền sát chưởng, khí thế như hồng.

Thiên Ma Giới hai lần tấn công, đánh cho bọn họ phải xám mặt xám mày.

Bọn họ đều kìm nén một bụng lửa.

Lần này.

Cuối cùng cũng đến lượt bọn họ phản công Thiên Ma Giới.

“Bái kiến Minh chủ!” Thấy Chu Trần đến, một đám cường giả đều chắp tay hành lễ.

Còn về Hồng Phấn Nương Nương đi cùng Chu Trần, mọi người đều không bất ngờ.

Chương 226

“Lời thừa cũng không nói nhiều.” “Thiên Nguyên Minh nghe lệnh, hướng Thiên Ma Giới, tấn công!” Giọng Chu Trần hùng hồn vang vọng, Hồng Trần Thiên Chu dẫn đầu xông vào vết nứt vị diện.

Dao Trì Nữ Đế, Đông Hoàng Nữ Đế, Thiên Phượng Nữ Đế, Huyền Thiên Đại Đế, Thiên Hoang Đại Đế, Chân Long Đại Đế cùng một đám Chí Tôn cường giả theo sát phía sau, xông vào Thiên Ma Giới.

Hồng Trần Thiên Chu của Chu Trần tựa như một chiếc xe tăng, một đám Đại Đế thì như bộ binh, giờ khắc này chính là xe tăng và bộ binh hiệp đồng tác chiến, thẳng tiến vào bụng địch.

Oanh!

Xông vào Thiên Ma Giới, ở cửa khẩu có quân đội Ma Tộc canh giữ.

Tuy nhiên Chu Trần trực tiếp một pháo oanh qua.

Sau khi tấn thăng Bất Hủ Cấp, uy năng của Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo bạo trướng, một pháo qua đi, mọi sinh linh trên đường đi thậm chí cả ngọn núi đều bị nghiền nát, máu thịt văng tung tóe, máu chảy thành sông.

“Sát!

Sát!

Sát!” Một đám Chí Tôn cường giả theo sát phía sau, đế uy khủng bố phô thiên cái địa, đại địa băng liệt, trong phạm vi ức vạn dặm, cỏ cây không mọc.

Từng rễ cây xúc tu từ Thiên Chu vươn ra, điên cuồng thôn phệ

mọi thứ trong Thiên Ma Giới, bao gồm nhưng không giới hạn ở Ma Tộc tu luyện giả, linh mạch, linh dược, ma thú.

Nói chung tất cả những gì giàu năng lượng linh khí, đều bị thôn phệ.

Ngay cả lớp vỏ địa bì cũng bị nó gọt đi một tầng.

"A a a!" "Không hay rồi!" "Thiên Nguyên Giới giết sang rồi!" "Chạy đi!" Vô số cường giả Ma Tộc kinh khủng muốn tuyệt vọng, chen chúc bỏ chạy, như kiến trên chảo lửa.

Chu Trần ngự Hồng Trần Thiên Chu mở đường, thẳng tiến đến thánh địa Ma Thần Sơn của Thiên Ma Giới.

Suốt đường đi.

Hắn chủ yếu tấn công những nơi cường giả Ma Tộc tụ tập và cường giả từ Ma Hoàng trở lên.

Ma Hoàng đối với hắn là đại bổ phẩm.

Huống hồ tài phú của Ma Hoàng bản thân cũng rất lớn.

Binh khí, bảo vật của bọn họ không chỉ có thể làm sưu tầm mà còn có thể bị Thiên Chu thôn phệ, dùng để tăng cường nội tình của Thiên Chu.

Một đám Chí Tôn cường giả của Thiên Nguyên Đại Lục thì lấy Hồng Trần Thiên Chu làm trung tâm tản ra, tiêu diệt cường giả Ma Tộc đồng thời cướp đoạt tài nguyên.

Bản chất của chiến tranh chính là cướp đoạt.

Nếu không cướp đoạt, không có lợi ích, vậy đánh làm gì chứ.

Hồng Phấn Nương Nương không còn nũng nịu trong lòng Chu Trần, cũng ra tay diệt địch, điên cuồng cướp đoạt bảo vật.

Chu Trần không ra tay, Hồng Trần Thiên Chu đủ rồi.

Hắn thong dong ngồi trên ngọc sàng, trong lòng ôm mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Chưởng Môn Sư Bá Thanh Ngọc Dao, bên cạnh còn có Vân Tiêu.

Thực lực của các nàng không đủ, không theo kịp nhịp độ của đại quân, cho dù muốn ra tay cũng không được.

Dù sao một khi bị tụt lại.

Gặp phải cường giả Ma Tộc thì thảm rồi.

Đoàn người Chu Trần đều là Chí Tôn cường giả, tốc độ tiến lên rất nhanh, nơi nào đi qua, từng Ma Tộc bị phúc diệt.

Tuy nhiên vô luận Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Thanh Ngọc Dao, hay Vân Tiêu bên cạnh, đều không để ý, chiến tranh vốn dĩ là tàn khốc.

Nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình.

Hai lần Thiên Ma Giới tấn công, tuy rằng vì Chu Trần mà bị đẩy lùi, nhưng sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục ít nhất tử thương hai thành.

Hai thành là khái niệm gì?

Chính là cứ mười người thì có hai người chết.

Chủ yếu là chiến trường ở Thiên Nguyên Đại Lục, và đại chiến với một đám Ma Đế, dù chỉ một chút dư ba cũng có thể chấn chết vô số sinh linh.

Giờ đây tình thế đảo ngược.

Chiến trường đặt ở Thiên Ma Giới.

Để Thiên Ma Giới cũng cảm nhận một chút thống khổ.

Chu Trần nhìn từng màn hình ảo trước mặt, trên đó là hình ảnh

Hồng Trần Thiên Chu kiểm tra bốn phía.

Hắn ôm thân hình mềm mại ấm áp của mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao và Chưởng Môn Sư Bá Thanh Ngọc Dao, làm mát xa sâu cho các nàng.

Đột nhiên.

Chu Trần thấy một bóng người đang chạy trốn với tốc độ cực nhanh.

Đây là một nữ tử yêu kiều mặc váy sa mỏng, chiếc váy mỏng manh như trong suốt, thỉnh thoảng lộ ra những chỗ quyến rũ, khiến người ta huyết mạch sôi trào.

"Tuyết Mị Ma Đế!?" Chu Trần nhìn thông tin được Thiên Chu đánh dấu, ra lệnh: "Bắt lấy nàng ta!" Hồng Trần Thiên Chu không ngừng thu thập và lưu trữ thông tin, ký ức của từng Ma Đế bị thôn phệ đều được Hồng Trần Thiên Chu lưu trữ lại.

Thông tin về Thiên Ma Giới rõ như lòng bàn tay.

Thậm chí còn hiểu rõ hơn cả Ma Đế bản thổ của Thiên Ma Giới.

Bởi vì một Ma Đế hiểu biết có hạn.

Nhưng Hồng Trần Thiên Chu đã thôn phệ mấy chục tôn Ma Đế, còn có vô số Ma Hoàng, cường giả Ma Vương, thông tin thu được có thể nói là khủng bố.

Tuyết Mị Ma Đế là một trong hai Đại Ma Đế của tộc Mị Ma.

Còn có một Yêu Mị Ma Đế.

Vút.

Hồng Trần nhận được mệnh lệnh, Tỏa Thiên Liên liền bay ra, vượt qua hư không, một thoáng đã trói chặt Tuyết Mị Ma Đế đang chạy trốn.

Tuyết Mị Ma Đế thực lực trong số các Ma Đế chỉ tính là trung hạ, đối mặt với Thiên Chu đã đạt Bất Hủ Cấp bây giờ, căn bản không có sức phản kháng.

Trong chớp mắt, Tuyết Mị Ma Đế đã bị trói chặt, phong ấn tu vi, bắt vào Thiên Chu, xuất hiện trước mặt Chu Trần.

Tuyết Mị Ma Đế phượng mục ngưng thị Chu Trần, trên khuôn mặt tươi cười lại hiện lên một nụ cười vũ mị, nói: "Tiểu ca tuấn tú hảo, người bắt lấy tỷ tỷ, chẳng lẽ là muốn cùng tỷ tỷ cộng độ lương tiêu sao?" Vừa nói, chiếc váy sa của nàng khẽ lay động, lộ ra một chút xuân sắc trắng nõn, càng hiển lộ vẻ quyến rũ dị thường.

"Hồ ly tinh!" Hoàng Phủ Nguyệt Dao lạnh lùng hừ một tiếng, tuy biết Tuyết Mị Ma Đế muốn bảo toàn mạng sống, nhưng vừa gặp mặt đã câu dẫn Chu Trần vẫn khiến nàng rất khó chịu.

Ngay cả khi nàng biết Chu Trần không giết Tuyết Mị Ma Đế, mà là bắt sống nàng ta, nhất định là thèm muốn thân thể đối phương rồi.

"Tỷ tỷ quả nhiên rất thức thời a!" Chu Trần đưa tay câu lấy, Tuyết Mị Ma Đế ngoan ngoãn đến trước mặt Chu Trần, mặc cho bàn tay "ma trảo" của Chu Trần thò vào váy nàng.

"Nô gia sớm đã nghe nói Thiên Nguyên Giới xuất hiện một thiếu niên Chí Tôn, cái thế vô song, thiên tung thần võ, một mình đã đánh cho Cửu U Thiên Ma Đế và các Ma Đế khác phải ôm đầu bỏ chạy, uy chấn thượng thiên hạ địa, chắc hẳn chính là tiểu ca rồi." "Nô gia ngưỡng mộ đại danh tiểu ca đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng được gặp, thật là tam sinh hữu hạnh." Ánh mắt Tuyết Mị Ma Đế mị hoặc.

Có thể tu thành Ma Đế, tự nhiên cũng là kẻ ác nhân đạp lên thi sơn huyết hải mà bò lên, nàng không phải là người tùy tiện.

Nhưng trước sinh tử, những thứ khác cũng không còn quan trọng

nữa.

Huống hồ nàng xác thực đã ngưỡng mộ đại danh Chu Trần từ lâu.

Chu Trần một mình hai lần đánh bại Thiên Ma Giới tấn công, tổng cộng chém giết hơn năm mươi Ma Đế, ở Thiên Ma Giới hung danh lừng lẫy.

Đừng nói Ma Đế.

Ngay cả Ma Vương cơ bản đều nghe qua tên Chu Trần.

"Không tệ!" Chu Trần đưa tay sờ sờ trước ngực Tuyết Mị Ma Đế, ý vị thâm trường nói: "Ta rất thích, chỉ cần nàng biểu hiện tốt, ta bảo đảm nàng sẽ không có chuyện gì." "Đa tạ tiểu ca." Gò má trắng nõn của Tuyết Mị Ma Đế ửng hồng, vẻ mặt cảm kích.

Nàng biết "không tệ" trong lời Chu Trần không phải là thái độ của nàng không tệ, mà là thân thể nàng vẫn còn trong sạch.

"Tiểu ca, tỷ tỷ của nô gia đã ứng triệu đi Ma Thần Sơn phòng thủ, nhưng chúng ta kỳ thực không hề muốn đối địch với tiểu ca." Tuyết Mị Ma Đế mở miệng nói: "Hai lần xâm lược Thiên Nguyên Giới này, nô gia và tỷ tỷ đều không đi, tỷ tỷ đi Ma Thần Sơn phòng thủ cũng là bất đắc dĩ, nhưng chúng ta cũng đã tìm cớ chỉ đi một người." "Lát nữa tiểu ca công đánh Ma Thần Sơn, liệu có thể bỏ qua cho tỷ tỷ của nô gia không, nô gia có thể thuyết phục tỷ tỷ cùng nhau phục thị tiểu ca!" Chu Trần được cho là chuyển thế của vô thượng tiên thần, nay chỉ mới Vũ Hoàng, đã nghịch thiên như thế, lại còn thống suất một đám Chí Tôn.

Ngày sau thành tiên thành thần, hầu như không thành vấn đề.

Lần này bị bắt có lẽ không phải là chuyện xấu.

Nếu có thể ôm được đùi Chu Trần, cũng coi như nhân họa đắc phúc.

Họa hề phúc sở ỷ, phúc hề họa sở phục.

Chính là đạo lý này.

"Được!" Chu Trần không từ chối.

Một cặp Mị Ma Đại Đế, Phong Nguyệt Điểm chẳng phải sẽ tăng vọt sao?

"Tuy nhiên ta hiện tại hỏa khí rất lớn!" Chu Trần cúi đầu nhìn xuống, ý nói.

"Nô gia nguyện giúp tiểu ca xua tan hỏa khí." Tuyết Mị Ma Đế cung kính quỳ phục dưới đất.

Chu Trần vốn định hỏi Tuyết Mị Ma Đế về thông tin của Ma Thần Sơn, nhưng Tuyết Mị lúc này đang "bận rộn phục vụ", cũng không thể nói chuyện.

Chu Trần đành thôi.

Dù sao Hồng Trần Thiên Chu biết còn nhiều hơn Tuyết Mị Ma Đế.

Tuyết Mị Ma Đế "chuyên chú phục vụ".

Không lâu sau.

Chu Trần thấy một ngọn núi khổng lồ hùng vĩ, nơi đó huyết lưu cuồn cuộn, tràn ngập thiên địa, uyển như huyết hà từ cửu thiên chảy xuống, vô số quang ảnh giao chức biến hóa, uy nghiêm thần thánh, quang quái lục ly.

"Ma Thần Phong!" Chu Trần nhìn thánh địa của Thiên Ma Giới, nơi Ma Thần các đời phi thăng, trong lòng chấn động.

Ma Thần Phong vô cùng nguy nga cao lớn, phảng phất thẳng đến Thần Giới, tựa như một tôn Ma Thần khổng lồ thông thiên triệt địa đứng sừng sững nhân gian, liên thông thiên địa.

“Tòa Ma Thần Phong này được tạo hóa tẩy lễ bởi Ma Thần các đời phi thăng, e rằng đã thuế biến thành một kiện vô thượng chí bảo.” Chu Trần đè đầu Tuyết Mị Ma Đế, ánh mắt sắc như dao nhìn Ma Thần Phong, đột nhiên rùng mình, hít sâu một hơi.

Khụ khụ khụ.

“Trong ma giới có kẻ thiện khẩu kỹ, chính là Tuyết Mị vậy!” Chu Trần nhìn đôi môi nhỏ vũ mị hồng hào vẫn còn dính sữa của Tuyết Mị Ma Đế, toàn thân sảng khoái, túi tiền vốn phình to ở thắt lưng giờ đây hoàn toàn trống rỗng, như trút được gánh nặng, nhẹ nhõm sảng khoái.

Vàng nhiều cũng làm người ta mệt mỏi a.

Trong túi rỗng chưa hẳn đã không tốt.

Tu vi càng cao, càng hiểu được “nước” trong thiên địa sâu đến mức nào.

Nếu quý vị phát hiện nội dung có lỗi, xin vui lòng truy cập bằng trình duyệt!

Ba động khủng khiếp lấy điểm va chạm làm trung tâm bùng nổ, không gian xung quanh từng tầng gấp khúc, sau đó oanh nhiên vỡ nát, hiện ra vết nứt đen kịt.

Đại Hắc Thiên Ma Thần cảm giác Phong Nguyệt Bảo Giám muốn ra tay với hắn, lập tức chuẩn bị trốn vào sâu trong thức hải của Chu Trần, trói buộc chân linh ý thức của Chu Trần, khiến hắn phải ném chuột sợ vỡ đồ.

Quả thực như hai tôn Ma Thần quyết chiến.

Mỗi một pho tượng đều đại diện cho một tôn Ma Thần.

Đại Hắc Thiên Ma Thần giáng lâm, Chu Trần dù có lợi hại đến mấy, cũng chỉ là một phàm nhân.

“Cung nghênh Đại Hắc Thiên Ma Thần giáng lâm, cung chúc Ngô thần thần uy vô lượng, thánh thọ vô cương.” “Làm sao có thể mạnh như vậy?” Đồng thời.

“Ta là tổ tông của ngươi!” Đằng sau hắn còn đứng một đám Ma Đế Thiên Ma Giới.

Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần đã thi triển Niêm Hoa Chỉ.

“Phụt!” Cửu U Thiên Ma Đế cảm nhận được Ma Thần Điện đang chịu công kích kịch liệt, không dám có bất kỳ do dự nào, trực tiếp bức ra một giọt tinh huyết, khuất ngón tay búng ra, dung nhập vào pho tượng Đại Hắc Thiên Ma Thần.

Chu Trần cũng cảm ứng được ý nghĩ của Đại Hắc Thiên Ma Thần, chỉ là hắn hiện tại tu vi tương đối yếu, không cách nào vận dụng Phong Nguyệt Bảo Giám một cách tốt nhất.

Phàm nhân sao có thể mạo phạm thần uy?

Theo thông tin Hồng Trần Thiên Chu thu thập được, với thực lực của Đại Hắc Thiên Ma Thần, vẫn không thể chân thân giáng lâm.

Hơn nữa Lôi Trì Sinh Mệnh của Thiên Chu đã tích lũy năng lượng vô cùng hạo hãn bàng bạc, nơi nào cần thì có thể cung cấp ngay.

Lò Luyện Sinh Mệnh càng không ngừng luyện hóa năng lượng hỗn độn hư không để bổ sung tích lũy, thậm chí khi chiến đấu có thể luyện hóa kẻ địch hóa thành năng lượng của chính mình.

“Tiểu tử này là ai?

Nhưng hình như chưa từng nghe nói có cường giả nào sở hữu kiện tiên thiên linh bảo cực phẩm như vậy?” Đôi mắt đẹp mê ly của Tuyết Mị Ma Đế mở to, vừa kinh vừa sợ, tràn đầy kính sợ và khủng bố.

“Tiểu tử, bản thần ghi nhớ ngươi rồi!” Màng chắn hộ tráo đen kịt như cái bát úp kia vậy mà như đồ gốm nứt ra từng vết nứt như mạng nhện.

Chu Trần truyền âm cho Dao Trì Nữ Đế và những người khác, một đám Chí Tôn đều bay lên Thiên Chu.

Chỉ thấy cùng với việc chín con mắt đỏ thẫm trên pho tượng Ma Thần hoàn toàn mở ra.

Một luồng khí tức vô cùng cổ xưa, vô cùng tà ác nhanh chóng lan tràn.

Đạo ma quang này thông thiên triệt địa, chiếu rọi thiên hạ.

Chu Trần ra lệnh cho Hồng Trần Thiên Chu, khóa chặt Yêu Mị Ma Đế, trực tiếp quét nàng ta vào Thiên Chu.

“Ta thấy chi bằng mỗi người chúng ta cống hiến một giọt tinh huyết, thỉnh Đại Hắc Thiên Ma Thần giáng lâm, một mẻ tiêu diệt Chu Trần và những người khác, vĩnh viễn trừ hậu họa!” “Dám tiến thêm một bước, trời long đất lở!” Nhưng một đám Ma Đế trên Ma Thần Phong lại hoảng sợ bất an.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Cửu U Thiên Ma Đế sâm nhiên nói.

Ma khí vô tận, đặc quánh như hắc ám.

Từng Ma Đế nghĩa phẫn điền ưng, đều tản ra theo phương pháp của Huyết Hải Ma Đế.

Từng Ma Đế càng bị dư ba chấn chết trong cuộc quyết đấu khủng khiếp này.

Không hổ là vô thượng tiên thần chuyển thế.

Chớp mắt liền tràn ngập toàn bộ Ma Thần Điện, tràn ngập toàn bộ

Ma Thần Phong, tràn ngập cả bầu trời.

Chu Trần biết cái tên này, đây là một tôn Ma Thần cường đại từng phi thăng của Thiên Ma Giới, nhưng tiên phàm hữu biệt, một vị tiên thần bình thường muốn giáng lâm phàm gian vô cùng khó khăn.

Uy lực bùng nổ có thể tưởng tượng được.

Uy lực vô cùng.

Thân thể trăm vạn trượng của Đại Hắc Thiên Ma Thần rách nát tả tơi, ba cái đầu chỉ còn lại nửa cái, sáu cánh tay đều tan nát, hai cái chân còn lại nửa cái.

Là Ma Đế của Thiên Ma Giới.

"Chọc giận Ma Thần, các ngươi đều phải chết!" Chỉ thấy một cột sáng khổng lồ to mấy vạn trượng như ngọn núi oanh nhiên ập đến, Cửu U Thiên Ma Đế và tất cả Ma Đế đều cảm thấy nguy cơ cực lớn.

"Chủ nhân, vừa nãy có thứ gì đó chui vào rồi!" Pho tượng ma thần chín mắt ba đầu sáu tay từ từ cử động thân thể, thân thể dữ tợn như một dãy núi ma kéo dài uốn lượn trên không trung.

Ma Thần Điện trong vô số năm qua, chịu sự tẩy lễ của các Ma Thần phi thăng và sự cúng bái của vô số Ma Đế các đời, năng lượng tích lũy vô cùng khổng lồ.

Một đạo sấm sét khổng lồ dài mấy vạn trượng bỗng nhiên xẹt qua bầu trời, giáng thẳng xuống đầu Đại Hắc Thiên Ma Thần.

Mỗi một đơn nguyên vũ khí đều có một thế giới đơn nguyên riêng cung cấp năng lượng, có thể đồng thời phát động.

Ma diễm hùng hồn bao quanh ma đao, ma khí ngập trời, sắc bén vô cùng, cho dù không thi triển, không gian đã khó mà chịu đựng được, nứt ra từng vết nứt.

Vút!

Vút!

Chương 227

Con mắt thứ ba ở giữa trán của hai cái đầu bên cạnh Đại Hắc Thiên Ma Thần đồng thời bắn ra một đạo ma quang, cuối cùng cũng tiêu diệt uy năng của Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo.

Cửu U Thiên Ma Đế vừa kinh vừa sợ, đôi mắt đen kịt như vực sâu Cửu U chết chóc nhìn chằm chằm Hồng Trần Thiên Chu, vừa đố kỵ vừa kinh hãi.

Trong khoảnh khắc quang lượng bùng nổ, chiếu rọi ra thân ảnh dữ tợn ba đầu sáu tay, chín mắt đỏ thẫm của Đại Hắc Thiên Ma Thần.

Cửu U Thiên Ma Đế gầm lên, tất cả Ma Đế cùng nhau ra sức, khai mở ma trận tuyệt thế được các Ma Thần các đời của Ma Thần Sơn cải tiến hoàn thiện.

Vừa nãy luân công kích đó, Chu Trần đồng thời động dụng Như Ý Ma Thần Côn, Âm Dương Kính, Cửu Long Địa Ngục Tráo, Đại Phá Diệt Luân, Lục Thần Thương, A Tỳ Đao, Cầu Long Thần Bổng cùng mười hai kiện Khai Thiên Thần Khí cấp Thượng Phẩm Thần Khí.

Đại Hắc Thiên Ma Thần vẻ mặt đắc ý, chuẩn bị từ từ xử lý Chu Trần, chiếm Hồng Trần Thiên Chu của Chu Trần làm của riêng.

"Tỷ tỷ của ta!" "Đao đến!" Đối với Ma Thần Sơn, nơi thánh địa này, Thiên Ma Tru Thần Đại Trận có sự thể nghiệm sâu sắc, sự cường đại khủng bố của nó tuyệt đối không phải hư danh.

Còn Hồng Trần Thiên Chu có hạt giống cây Thế Giới làm hạt nhân, Lò Luyện Sinh Mệnh của nó vô cùng cường đại, tốc độ hấp thu năng lượng cực nhanh.

Từng ngụm tiên huyết phun ra, một đám Ma Đế chịu phản phệ,

mặt mày kinh hãi, khó tin nổi.

"Chu Trần, ngươi quá phóng tứ rồi, coi Thiên Ma Giới ta dễ bắt nạt sao?" Giờ khắc này.

"Không tệ." Sự thật cũng là như vậy.

Chu Trần thích nhất là khám phá con đường chưa biết.

Uy lực của tòa ma thần đại trận này bọn họ cũng có thể cảm nhận được.

"Ta thấy khả thi!" Rắc rắc!

Cộng thêm từng thế giới đơn nguyên được khai sáng, khả năng chiến đấu liên tục của nó vượt xa Ma Thần Điện.

Mọi sức mạnh của hắn bùng nổ ra, đã liều mạng rồi.

Trong chốc lát, uyển như một tôn thần ma thượng cổ thật sự giáng lâm, sừng sững thế gian.

Từng đạo công kích cường hoành rơi xuống Ma Thần Điện.

"Cái quỷ gì vậy?" Phải biết rằng hắn hiện tại tùy tiện một pháo, là có thể dễ dàng tiêu diệt một tôn Ma Đế, huống chi mười hai kiện vũ khí cấp Thượng Phẩm Thần Khí cùng lúc động dụng.

Ma Thần Phong ầm ầm đổ sập sang một bên, trên đó Ma Đế tử thương tám chín phần mười, chỉ có một số Ma Đế sở hữu giáp trụ thần khí và vận khí nghịch thiên sống sót.

"Rống!" Như Ý Ma Thần Côn hóa thành một cây cột chống trời thông thiên triệt địa, oanh nhiên giáng xuống đầu Đại Hắc Thiên Ma Thần.

Ngay cả khi hắn là Ma Thần, chọc phải lão đại không thể chọc, cũng sẽ trong khoảnh khắc hóa thành tro tàn, thân tử đạo tiêu.

Trong chớp mắt, một luồng ma khí ngập trời từ pho tượng Đại Hắc Thiên Ma Thần dâng lên.

Ngay cả Ma Hoàng cũng khóe miệng rỉ máu, tâm thần run rẩy.

Vì thế.

"Cứ tiếp tục thế này, chúng ta nhất định sẽ bị tiểu tử này làm thịt mất!" Sâu thẳm mê người.

Đại Hắc Thiên Ma Thần trừng to mắt, tiên thiên linh bảo cực phẩm không phải rau cải trắng, ngay cả bản thể hắn cũng không có một kiện.

Những pho tượng Ma Thần này, mỗi một cái đều hung thần ác sát, trông quái dị, vừa nhìn đã thấy vô cùng tà ác khủng bố.

"Làm sao có thể?" Sau một thoáng kinh ngạc, ánh mắt Đại Hắc Thiên Ma Thần càng thêm nóng bỏng.

Pho tượng ma thần triển khai to lớn đến trăm vạn trượng, ý thức của Đại Hắc Thiên Ma Thần giáng lâm, áp lực khổng lồ rõ rệt ập đến.

Tuyết Mị Ma Đế kinh hô, nàng cảm giác sau chiêu va chạm này, một đám Ma Đế trên Ma Thần Phong e rằng phải chết tám chín thành.

Có thể nói là ba đầu sáu tay chín mắt.

Huyết Hải Ma Đế nhìn Hồng Trần Thiên Chu vẻ mặt đau lòng, Ma Thần Điện là thần khí đứng đầu Thiên Ma Giới, ngay sau lưng bọn họ.

Trong chớp mắt.

Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo đã súc thế đãi phát oanh nhiên nổ vang, uyển như tiếng nổ ầm trời của một thế giới đại thiên thời viễn cổ vang vọng khắp thiên địa.

Công kích phô thiên cái địa bao trùm Ma Thần Phong, bao trùm Đại

Hắc Thiên Ma Thần cao trăm vạn trượng.

Giống như Vũ Hoàng đối mặt với một tôn Đại Đế.

Ma Tộc dưới Ma Hoàng xung quanh nghe thấy âm thanh liền bị chấn động thất khiếu chảy máu, thậm chí thân thể nổ tung, hóa thành huyết vụ.

Tâm hoa nộ phóng.

Hắn lập tức chuẩn bị dùng Phong Nguyệt Bảo Giám tiêu diệt Đại Hắc Thiên Ma Thần.

Chắc chắn phải chết!

Chu Trần ra lệnh.

Đặc biệt là Đại Đế chi lộ, Ma Đế chi đạo.

Tuy nhiên bi hoan của người với người không hề giống nhau.

Tuy nhiên dưới pháo của Chu Trần, nó vẫn bị một pháo oanh mở.

Nếu như sau khi tiêu hao hết năng lượng, một đám Ma Đế thúc đẩy, cũng không thể ngăn cản Hồng Trần Thiên Chu.

Huyết Hải Ma Đế, Huyền Thi Ma Đế và các Ma Đế khác đều quỳ phục dưới đất, ánh mắt cuồng nhiệt, tràn đầy hưng phấn và kích động.

Vì thế.

Tuy nhiên có chút cảm ứng nhưng không phòng ngự được.

"Ma Thần quả nhiên lợi hại!" Đừng nói một đám Chí Tôn của Thiên Nguyên Đại Lục.

Hắn đưa tay bắt lấy, Ma Thần Điện bay lên không trung, trong lòng bàn tay hóa thành một thanh ma đao đen kịt dài trăm vạn trượng.

"Quả nhiên lợi hại!" Chu Trần lười đáp lại. 111.441.811.99.

“Minh chủ vô địch!” Uyển như một tiếng gầm thét từ Ma Thần viễn cổ vang vọng khắp thiên địa, trời xanh đại địa vỡ nát, vô tận phong mang ma đao khí bùng nổ, uyển như thế giới hủy diệt.

Là Thiên Ma Giới đệ nhất Ma Thần đại trận.

Đại Hắc Thiên Ma Thần cúi đầu nhìn xuống Hồng Trần Thiên Chu, đôi mắt đỏ thẫm lóe sáng, với nhãn lực của hắn tự nhiên có thể nhìn ra sự bất phàm của Hồng Trần Thiên Chu.

Cửu U Thiên Ma Đế thần sắc cuồng nhiệt, ngũ thể đầu địa quỳ trước Ma Thần Điện, thành kính khấu bái Đại Hắc Thiên Ma Thần trên không.

Khám phá là suối nguồn tiến bộ của nhân loại.

Nếu có được kiện tiên thiên linh bảo cực phẩm này thì phát tài rồi.

“Toàn lực khai hỏa, giết cho ta!” Bởi vì phàm gian tự có quy tắc.

“Tất cả lên Thiên Chu!” Vô số văn lộ huyền ảo phức tạp như mạng nhện hiện ra, uyển như một cái bát lớn đen kịt đầy hoa văn úp ngược lên Ma Thần Sơn, bao trùm Ma Thần Sơn dưới bát.

Thật sự quá mạnh rồi.

Bản chất sinh mệnh được thuế biến.

“Cha nó khai pháo!” Khục!

Cột sáng Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo trong suốt rực rỡ bắn ra, uyển như sức mạnh chấn động của một thế giới viễn cổ va chạm vào Thiên Ma Tru Thần Đại Trận.

Ma Đế trong loại chiến đấu này cũng thành pháo hôi.

“Cảm giác Thiên Ma Giới quen thuộc mà xa lạ…” Tất cả cường giả có mặt đều cảm thấy trên ngực mình như bị đè một tảng đá khổng lồ nặng trịch, nặng đến mức khiến người ta khó thở.

“A!” Chu Trần nhẹ nhàng thoải mái, thậm chí còn “đùa giỡn” với thân thể Tuyết Mị Ma Đế.

Rắc!

Rắc!

Rắc!

Ngay cả mấy chục Ma Đế cầm thần khí, cũng khó mà công phá.

Cây Như Ý Ma Thần Côn này vốn là thần khí, sau khi dung nhập vào Thiên Chu hóa thành Khai Thiên Thần Khí, cùng với sự tấn thăng của Thiên Chu, có thể gọi là Khai Thiên Thần Khí cấp Thượng Phẩm Thần Khí.

Khi màn va chạm này kết thúc.

Một pháo kia phảng phất như đã oanh nát thân thể hắn.

“Ngũ Sắc Thần Quang!” Đại Hắc Thiên Ma Thần đại nộ, hắn hảo ngôn tương vấn, Chu Trần vậy mà không giảng võ đức, thật sự cho rằng Đại Hắc Thiên Ma Thần hắn dễ bắt nạt sao?

Ong!

Con mắt thứ ba ở giữa trán của hắn mở ra, một đạo ma quang khủng khiếp xuyên thủng hư không, va chạm cùng Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo.

“Tiểu tử, thủ đoạn của bản thần há lại là thứ ngươi có thể hiểu được!” Huyền Thiên Đại Đế, Chân Long Đại Đế, Đông Hoàng Nữ Đế, Thiên Phượng Nữ Đế và một đám Chí Tôn Thiên Nguyên Đại Lục phấn chấn kích động.

Đại Hắc Thiên Ma Thần không vội ra tay, tu luyện không chỉ là đánh đánh giết giết, còn có nhân tình thế cố.

Ma diễm ngập trời, ma uy cái thế.

Bảo bối cường đại khủng bố như vậy, nếu là của hắn thì tốt biết bao?

"Minh chủ uy vũ!" Ánh mắt Chu Trần rời khỏi thân hình đầy đặn quyến rũ của Tuyết Mị Ma Đế, chỉ thấy trên Ma Thần Sơn, Cửu U Thiên Ma Đế thân mặc Cửu U Thần Giáp, đầu đội Cửu U Hoàng Tuyền Đồ, ngạo nhiên đứng thẳng.

"Phóng tứ!" Tuyết Mị Ma Đế kẹp chặt đôi chân thon dài tròn trịa, trong đôi mắt đẹp long lanh tràn đầy chấn hám.

"Đại Hắc Thiên Ma Thần!?" Ma quang ngập trời, chiếu rọi thiên hạ.

Ngay cả khi hắn không thể nhìn thấy cấu trúc thực sự bên trong và tiềm năng vô hạn, nhưng chỉ những gì hắn nhìn thấy đã khiến hắn động lòng.

Lượng lớn ma khí đen kịt từ trong pho tượng Đại Hắc Thiên Ma Thần tuôn ra, như giao long cuộn quanh thân pho tượng Ma Thần, và như thủy triều không ngừng cuồn cuộn lan ra bốn phía.

Chu Trần tu vi không đủ, khó mà phát hiện Đại Hắc Thiên Ma Thần, nhưng thông qua Phong Nguyệt Bảo Giám trong thức hải thì lại phát hiện ra đối phương.

Ngay cả Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo của Hồng Trần Thiên Chu oanh lên, cũng không hề lay chuyển, nhưng năng lượng tích lũy lại đang tiêu hao với tốc độ kinh người.

Đổi lại là bọn họ, tuyệt đối không cách nào phá giải.

Thế giới phàm gian sẽ điên cuồng bài xích áp chế tiên thần.

"Tốt!" "Không hay rồi!" Huyết Hải Ma Đế và các Ma Đế khác gần như cùng lúc đều bức ra một giọt tinh huyết dung nhập vào pho tượng Ma Thần.

“Tên chó má này.” Còn lão đại hắn không chọc nổi rất nhiều.

Nếu Chu Trần thực sự là chuyển thế của lão đại khủng bố, hoặc có bối cảnh rất lợi hại, hắn sẽ không động đến Chu Trần.

Cửu U Thiên Ma Đế nghe vậy, trong lòng khẽ động, nói: “Ý của ngươi là?” Oanh long long!

Trên bầu trời lôi điện hung dũng, cùng với Đại Hắc Thiên Ma Thần động dụng sức mạnh, Thiên Phạt Lôi Kiếp càng thêm khủng bố, muốn tiêu diệt hoặc đuổi Đại Hắc Thiên Ma Thần độc lưu này ra khỏi Thiên Ma Giới.

“Cung nghênh Đại Hắc Thiên Ma Thần giáng lâm, cung chúc Ngô thần thần uy vô lượng, thánh thọ vô cương.” Tất cả mọi người đều rơi vào sự chấn động và sợ hãi sâu sắc.

Huyết Hải Ma Đế ác độc nói.

Đây là do vô số năm tích lũy.

“Phi thuyền của tên tiểu tử này quá mạnh, chúng ta cho dù thúc đẩy Ma Thần Điện e rằng cũng chưa chắc đã ngăn cản được, nói không chừng còn làm tổn thương Ma Thần Điện!” “Ừm?” Niêm hoa lộng ngọc.

Đúng lúc này, tiếng của Cửu U Thiên Ma Đế từ Ma Thần Sơn cuồn cuộn truyền đến.

Tương tự như Khai Thiên Thần Khí cấp Thượng Phẩm Thần Khí Âm Dương Kính, Cửu Long Địa Ngục Tráo, Đại Phá Diệt Luân, Lục Thần Thương, A Tỳ Đao, Cầu Long Thần Bổng cùng lúc công kích.

Loại áp lực đó, khiến người ta nghẹt thở.

Đây chính là sự khủng bố của Thiên Chu.

Tuy nhiên uy năng của Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo vẫn chưa hoàn

toàn được tiêu trừ.

"Đại Hắc Thiên Ma Thần…" Đại Hắc Thiên Ma Thần triển khai sáu tay, ba cái đầu vặn vẹo cổ, trong một niệm đã từ ý niệm của một đám Ma Đế mà biết được nguyên nhân hậu quả của sự việc.

Cảm nhận Thiên Phạt khủng khiếp trên không trung giáng xuống, Đại Hắc Thiên Ma Thần toàn thân bốc cháy ma diễm hùng hồn, biến mất giữa thiên địa.

Cửu U Thiên Ma Đế và các Ma Đế khác nhìn về phía một pho tượng Ma Thần ba đầu sáu tay, pho tượng Ma Thần này mỗi cái đầu đều có một con mắt ở giữa trán.

Cửu U Thiên Ma Đế vừa kinh vừa giận, không ngờ Chu Trần lại không giảng võ đức, chưa nói một lời đã trực tiếp khai pháo.

Oanh long long!

Cùng với việc Chu Trần một pháo oanh mở Thiên Ma Tru Thần Đại Trận, một đám Chí Tôn cường giả đều ra tay công kích.

"Ma Thần Sơn không phải nơi ngươi có thể phóng tứ, bây giờ rời đi, mọi người bình an vô sự, không xâm phạm lẫn nhau." "Hơn nữa tên tiểu tử này hiện tại mới chỉ là Vũ Hoàng Cảnh, nếu tấn thăng Đại Đế, lại sẽ khủng bố đến mức nào?

Chúng ta cho dù lần này miễn cưỡng chống đỡ được, lần sau thì sao?" Vậy mà bị Chu Trần một pháo oanh mở.

Đại Hắc Thiên Ma Thần không ngờ uy lực một pháo của phi thuyền kia lại khủng bố đến vậy, hắn phải dùng liên tiếp ba đạo hắc thiên quang tuyến mới ngăn cản được.

Vết nứt không ngừng mở rộng, chỉ trong chưa đầy một hơi thở, ma khí ngập trời, rào chắn đại trận tưởng chừng kiên cố không thể phá vỡ oanh nhiên vỡ nát.

“Ngươi tìm chết!” Tiếng của Hồng Trần lập tức vang lên, hiện tại Thiên Chu tuy đã tấn thăng Bất Hủ Cấp, nhưng vẫn chưa đủ hoàn thiện, đối mặt với bí pháp thần thông tuyệt thế mà Đại Hắc Thiên Ma Thần đốt cháy bản thân để thi triển.

Chỉ cần công kích liên tục một lúc, năng lượng của Ma Thần Điện tiêu hao hết, là có thể dễ dàng phá mở Ma Thần Điện.

Cửu U Thiên Ma Đế và những người khác lập tức đến Ma Thần Điện, chỉ thấy trong Ma Thần Điện thờ phụng từng pho tượng Ma Thần.

“Muốn giết ta?

Ngươi còn non lắm!” “Thiên Ma Tru Thần Đại Trận!” Ngay cả Dao Trì Nữ Đế và các Chí Tôn cường giả khác đứng sau Hồng Trần Thiên Chu cũng cảm thấy đau lòng, sau khi Chu Trần toàn lực khai hỏa và Đại Hắc Thiên Ma Thần liều mạng bùng nổ.

Chu Trần tuy cẩn trọng, nhưng không hề sợ hãi.

Một pho tượng Ma Thần ba đầu sáu tay chín mắt đen kịt từ từ dâng lên, bị cột ma quang kia bao phủ, thân thể không ngừng biến lớn, khí tức không ngừng tăng cường.

Chu Trần cười lạnh, Cửu U Thiên Ma Đế nếu thật sự có bản lĩnh, sẽ không uy hiếp hắn rút lui, mà là trực tiếp làm thịt hắn.

Dao Trì Nữ Đế mỹ mục ngưng trọng, áp lực từ đối phương truyền đến như thủy triều từng đợt cuốn tới, đè nặng khiến thân thể nàng cũng phải cong xuống.

“Đại Hắc Thiên Ma Thần vĩ đại, xin ngài giáng lâm nhân gian, tiêu diệt cường địch!” “Ngươi là vị thần tiên nào chuyển thế?

Bản thần đao hạ không chém kẻ vô danh!” Chu Trần lười nói nhảm, trực tiếp khai pháo.

Cửu U Thiên Ma Đế nhìn về phía các Ma Đế khác.

Tuy nhiên không ai phát hiện một đạo quang mang ấn ký ẩn chứa nhân quả trớ chú lặng lẽ chui vào Thiên Chu, dung nhập vào thức hải của Chu Trần.

Đại Hắc Thiên Ma Thần há miệng hút một hơi, đạo sấm sét khổng lồ dài mấy vạn trượng kia liền như sợi mì bị hắn nuốt vào bụng, toàn thân lấp lánh hồ quang điện.

Đây chính là ma trận tuyệt thế được các Ma Thần các đời cải tiến hoàn thiện.

Sức mạnh của tiên thần quá mức cường đại, sẽ gây ra sự phá hoại nghiêm trọng cho thế giới.

Thật sự khủng bố đến vậy.

Thần tiên đánh nhau, phàm nhân chịu nạn.

Dấu ấn kia hóa thành một bản thu nhỏ của Đại Hắc Thiên Ma Thần.

Thật sự là Đại Hắc Thiên Ma Thần.

“Tiên thiên linh bảo cực phẩm?” Thân thể bị trăm ngàn vết thương.

Chương 228

Bảo vật tuy tốt, cũng phải có mạng mà lấy.

Một luồng khí tức vô pháp vô thiên, vô cùng tà ác khủng bố từ trong pho tượng Ma Thần lan tràn ra, phảng phất như có một Ma Thần khủng khiếp đến từ địa ngục sắp sửa tỉnh dậy.

"A!

Là Đại Hắc Thiên Ma Thần!" Oanh long long!

Trên bầu trời từng đạo sấm sét nộ hống gào thét, quy tắc thế giới đối với sự giáng lâm của Đại Hắc Thiên Ma Thần rất bất mãn.

Ma Thần Điện phóng ra vô tận ma quang, dễ dàng ngăn cản công kích của một đám Chí Tôn.

Một đám Chí Tôn cường giả đang điên cuồng công kích Ma Thần Điện đột nhiên cảm thấy đau lòng, vội vàng lùi lại, hộ vệ Hồng Trần Thiên Chu trước thân mình.

Oanh long long!

Hỗn Độn Nguyên Khí Pháo cùng với tiếng oanh minh như nổ của một thế giới đại thiên thời viễn cổ oanh sát về phía Đại Hắc Thiên Ma Thần.

Đại Hắc Thiên Ma Thần không ngờ công kích của Chu Trần lại bá đạo mãnh liệt như vậy, ngay cả hóa thân này của hắn cũng cảm thấy nguy cơ tử vong.

Bọn họ phóng mắt nhìn, chỉ thấy trong Ma Thần Điện đột nhiên bắn ra một đạo ma quang.

Ngay cả khi Đại Hắc Thiên Ma Thần không phải chân thân, nhưng

đây cũng là một tôn Ma Thần.

"Một chiếc phi thuyền chí bảo thật tốt!" "Thật lợi hại!" Giống như trẻ con múa đao lớn.

Tuy nhiên Đại Hắc Thiên Ma Thần vừa mới động, lại đột nhiên cứng đờ tại chỗ, mắt trừng lớn, thân thể run rẩy, trong chấn hám kinh khủng tràn đầy khó tin: "Ngươi… ngươi là…" "Ngươi… ngươi là…" Đại Hắc Thiên Ma Thần trừng lớn đôi mắt, kinh khủng tột cùng, không ngờ Chu Trần thật sự có hậu đài, lại còn là một hậu đài vô cùng khủng bố.

Sau lưng hắn có người chống lưng!

Chính là Vân Tiêu Nương Nương!

Ầm.

Vân Tiêu Nương Nương liếc nhìn Đại Hắc Thiên Ma Thần.

Thân thể đối phương chấn động, lập tức tan biến.

"Hả?" Chu Trần đang chuẩn bị đối phó Đại Hắc Thiên Ma Thần, nào ngờ đối phương lại đột nhiên chết.

Chu Trần điều khiển phi thuyền một bên càn quét, một bên tiêu hóa những thu hoạch vừa rồi.

Chu Trần chắp tay, tìm kiếm trong thức hải nhưng không có bất kỳ phát hiện nào.

"Đa tạ tiền bối ra tay tương cứu, còn xin tiền bối hiện thân một lần?" Trong thức hải của hắn còn ẩn giấu một đại lão?

Kỳ thực cho dù Vân Tiêu Nương Nương không ra tay, Đại Hắc Thiên Ma Thần cũng không làm gì được hắn, chỉ là có chút phiền toái mà thôi.

Chúng vốn đã trọng thương, đối mặt với Chu Trần như sói như hổ

thì trốn cũng không thoát.

"Thật là đáng sợ!" Chu Trần dung nhập toàn bộ thần khí vào Thiên Chu.

Từng xúc tu đâm vào thân thể hắn, thôn phệ phân giải hắn.

Yêu Mị Ma Đế nhìn Đại Hắc Thiên Thiên Ma Thần hóa thân chiến bại vẫn diệt, nhìn vô số Ma Đế chết trong dư ba, dù có may mắn sống sót cũng bị Chu Trần quét sạch, trong lòng vừa rùng mình vừa thầm mừng rỡ.

Không ai đáp lại, Chu Trần không để ý nữa.

"Thật là phát tài rồi!" Cửu U Thần Giáp và Cửu U Hoàng Tuyền Đồ, hai kiện thần khí này cũng bị trấn áp dung nhập Thiên Chu, khai tịch ra Cửu U Giới và Hoàng Tuyền Giới, thăng cấp thành Khai Thiên Thần Khí cấp Thượng Phẩm Thần Khí.

Cửu U Thiên Ma Đế vừa kinh vừa nộ, điên cuồng thúc giục Cửu U Thần Giáp và Cửu U Hoàng Tuyền Đồ phản kháng, nhưng bị quét vào Thiên Chu, y tựa như con muỗi trong hổ phách, châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình.

Từng sợi xích trật tự phù hiện, áp lực tựa như thế giới trấn áp xuống, phong ấn y ném vào Lò Sinh Mệnh.

Ma Thần Phong và Ma Thần Điện cũng thăng cấp thành Khai Thiên Thần Khí cấp Thượng Phẩm Thần Khí.

Ít nhất tạm thời đối phương chắc chắn không có ác ý với hắn.

"A!" Ầm!

Đột nhiên, một đạo ngũ sắc thần quang quét xuống, Cửu U Thiên Ma Đế, vốn đã chịu đả kích tinh thần nghiêm trọng và bị thương không nhẹ, hoàn toàn không có sức phản kháng mà bị cuốn đi.

Y và toàn bộ Cửu U Thần Giáp cùng Cửu U Hoàng Tuyền Đồ, trong mắt Chu Trần chính là một con cừu béo di động.

May mắn là hắn có một cô em gái.

Chớp mắt.

Huyền Thiên Đại Đế, Chân Long Đại Đế và những người khác trên Thiên Chu thấy cuộc đối đầu giữa Chu Trần và Đại Hắc Thiên Ma Thần đã kết thúc với chiến thắng hoàn toàn, bình định Ma Thần Phong, gần như quét sạch Ma Đế của Thiên Ma Giới.

Chu Trần để Thiên Chu thôn phệ và tiến hóa toàn bộ thi thể Ma Đế cùng các bảo vật vô dụng.

Dù chỉ là một hóa thân, y vẫn vô cùng bất khả tư nghị.

Cửu U Thiên Ma Đế hai mắt vô thần, khó tin nổi, Đại Hắc Thiên Ma Thần vĩ đại lại bại dưới tay Chu Trần, một phàm nhân.

"Đại Hắc Thiên Ma Thần vậy mà lại bại rồi?" Thiên Ma Giới từ nay không còn uy hiếp.

Chu Trần thả một đám cường giả Chí Tôn của Thiên Nguyên Giới ra để làm công việc dọn dẹp.

Thiên Ma Giới có thể thôn phệ Thiên Nguyên Giới, ngược lại cũng vậy.

Một đám Chí Tôn chia nhóm càn quét Thiên Ma Giới.

Đợi bọn họ bình định Thiên Ma Giới, Thiên Nguyên Giới vốn ở thế yếu sẽ phản siêu Thiên Ma Giới, thôn phệ nó.

Dù còn sót lại một vài kẻ lọt lưới, cũng chỉ là số ít, không quá hai mươi người.

"Làm sao có thể?" Ma Thần Phong và Ma Thần Điện đang sụp đổ bị thu vào Thiên Chu, dung nhập Thiên Chu, khai tịch ra Ma Thần Giới

và Vạn Ma Giới.

Những Ma Đế còn sống sót không ngoại lệ đều bước theo vết xe đổ của Cửu U Thiên Ma Đế.

Sau một hồi dọn dẹp chiến trường, Chu Trần thu hoạch gần hai trăm thi thể Đại Đế và Đế Binh, còn có hai mươi mốt kiện thần khí, kiếm được bội thu.

"Quá mạnh rồi!" Yêu Mị Ma Đế đã kéo hắn một phen đúng lúc.

Chu Trần lập tức đối phó với nàng.

Là phúc không phải họa, là họa khó tránh.

Ma Đế của Thiên Ma Giới gần như bị quét sạch.

Nếu không, với thực lực của nàng, trong dư ba va chạm giữa Chu Trần và Đại Hắc Thiên Ma Thần, nàng đã thân tử đạo tiêu rồi.

"Muội muội, cảm ơn muội!" Yêu Mị Ma Đế nắm chặt đôi tay trắng nõn mềm mại của Tuyết Mị Ma Đế, mặt đầy cảm kích.

"Tỷ tỷ hà tất khách khí, tỷ muội chúng ta không phân biệt gì cả." Tuyết Mị Ma Đế cười duyên dáng, hai người từ nhỏ quan hệ đã rất tốt, hơn nữa tâm ý tương thông, thậm chí khi Chu Trần dùng Lôi Quang Như Ý Thủ thi triển Niêm Hoa Chỉ liên tục bạo kích Tuyết Mị Ma Đế, Yêu Mị Ma Đế trên Ma Thần Phong đều có cảm ứng.

Suýt nữa thì mềm nhũn chân để các Ma Đế khác phát hiện!

Ầm!

Thân ảnh Chu Trần xuất hiện, hai người vội vàng cung thân hành lễ: "Nô gia bái kiến công tử!" "Đa tạ công tử tương cứu, ơn cứu mạng không gì báo đáp, xin công tử cứ tự nhiên sai bảo nô gia!" Yêu Mị Ma Đế mắt mị như tơ, bộ ngực đầy đặn vĩ ngạn căng phồng, tựa như hai ngọn núi lớn đè nén tâm linh Chu Trần, mang đến chấn động

cực lớn.

Chu Trần đánh giá hai người.

Không thể không nói, hai người ít nhất giống nhau chín phần, thoạt nhìn rất khó phân biệt.

Tuy nhiên Yêu Mị Ma Đế càng yêu mị hơn, đặc biệt là thân hình càng thêm ba đào hung dũng.

"Ngày sau nhìn dáng vẻ không phân biệt được, ngược lại có thể 'xem mông nhận người'!" Chu Trần thầm nghĩ, ánh mắt đảo qua người Yêu Mị Ma Đế.

Còn về Tuyết Mị Ma Đế, trước đây hắn đã đích thân đo đạc, mọi chi tiết trên cơ thể đều nằm trong lòng bàn tay.

"Lại đây!" Chu Trần móc móc ngón tay.

Yêu Mị Ma Đế bước những bước sen duyên dáng, đôi chân thon dài tròn trịa, mỗi bước một phong tình, mỗi bước một mị hoặc.

Hương thơm u lan đặc trưng của nữ tử lan tỏa, chui vào mũi Chu Trần.

Chu Trần tách chân, ngồi xuống một cách thoải mái, mỉm cười với Yêu Mị Ma Đế: "Không có gì sai bảo, Yêu Mị Ma Đế, mời tự nhiên." "Nô gia tuân mệnh!" Yêu Mị Ma Đế cười vũ mị, không có sai bảo chính là sai bảo.

Huống hồ "mời tự nhiên" chính là sai bảo.

Giống như vô dục vô cầu, nhưng vô dục vô cầu bản thân nó chính là một loại dục cầu.

Yêu Mị Ma Đế tuy rằng giống Tuyết Mị Ma Đế, cả hai từ nhỏ tu luyện, không có đàn ông, nhưng với tư cách cường giả Ma Đế, có gì mà không hiểu?

Nàng bước đôi chân dài kinh người đến trước mặt Chu Trần, ánh mắt từ từ hạ xuống, trong lòng thầm kinh ngạc.

Trong đầu nàng không khỏi hiện lên hình ảnh từng nhìn thấy ở bờ biển Đông Hải, một con Tử Kim Ma Long từ sâu biển chui ra, bay vút lên trời, to lớn kinh người.

Ngửi hương u lan trên người đối phương, Chu Trần đưa tay vuốt ve má nàng trắng nõn trơn nhẵn, nàng lại tiến thêm một bước.

Một đôi chân dài tách ra đứng hai bên chân Chu Trần.

"Yêu Mị Ma Đế, ta rất coi trọng các nàng, đến chỗ ta rồi thì không cần khách khí, mời ngồi!" Chu Trần cười cười, nhiệt tình mời.

"Nô gia đa tạ công tử tứ tọa!" Yêu Mị Ma Đế khẽ cúi người, trước mắt Chu Trần bị ánh sáng trắng lóa mắt, cảm thấy rất chói, sau đó lại tối đen.

Xúc cảm mềm mại nhưng lại như ngọn núi lớn ập đến.

Chu Trần có cảm giác không thở nổi.

Hắn há miệng hít thở từng ngụm lớn.

Trong không khí có mùi sữa ngọt ngào.

Là thứ hắn yêu thích nhất.

Yêu Mị Ma Đế từ từ ngồi xuống!

Như ngồi trên đệm chông.

Mặc dù mắt Chu Trần bị che, nhưng đôi tay không bị hạn chế, hắn đưa tay vịn lấy vai hương trắng như tuyết của Yêu Mị Ma Đế.

Đột nhiên.

Đôi tay Chu Trần mạnh mẽ dùng lực mời Yêu Mị Ma Đế an tọa.

Lập tức.

Chu Trần, Yêu Mị Ma Đế và Tuyết Mị Ma Đế đồng thời phát ra một tiếng kinh hô.

"Chuyến Thiên Ma Giới này, quả thực thu hoạch rất nhiều, kinh hỉ cũng rất nhiều!" Chu Trần hít sâu một hơi, ánh mắt say đắm, còn hưng phấn hơn cả việc đánh bại Đại Hắc Thiên Ma Thần, thu hoạch vô số thần khí đế binh trước đó.

Hắn lao đầu vào hang động dung nham của núi lửa, bên trong có ngọn lửa hừng hực, có áp lực và nhiệt độ khiến người ta nghẹt thở, nhưng bên trong lại ẩn giấu kho báu vĩ đại khiến hắn kích động.

Hắn men theo vách đá gập ghềnh nóng bỏng của hang động, bắt đầu một chuyến hành trình tìm kiếm kho báu sâu trong lòng đất.

Yêu Mị Ma Đế cảm nhận được Chu Trần đột nhiên chui vào kho báu của nàng, không khỏi giật mình.

Tuyết Mị Ma Đế và nàng tâm ý tương thông, cảm nhận được như nhau.

Kho báu mà họ đã canh giữ vô số năm đã bị Chu Trần mạnh mẽ phá vỡ!

Cùng lúc đó.

Hồng Trần thao túng Thiên Chu điên cuồng càn quét mọi bảo vật.

Sau trận chiến Ma Thần Phong, thêm nhiều thần khí dung nhập Thiên Chu, Thiên Chu lại cường đại thêm một đoạn lớn, đặc biệt là còn dung hợp một số đơn nguyên quan trọng trước đây chưa có.

Ví dụ như La Thiên Bàn, đây là một kiện thần khí có nhiều công dụng như định vị, tìm kiếm bảo vật, tìm người, v.v.

Có nó, Thiên Chu tìm kiếm bảo vật hoặc người sẽ càng thêm nhanh chóng.

Lại ví dụ như Bỉ Ngạn Thần Đăng, đây là một kiện thần khí phòng ngự các thủ đoạn thần thông đặc biệt như nhân quả nguyền rủa.

Trước đây nếu có Bỉ Ngạn Thần Đăng, Đại Hắc Thiên Ma Thần dù có tự đốt bản thân thi triển bí pháp thần thông đặc biệt cũng không thể tiến vào Thiên Chu.

Lúc này.

Hồng Trần Thiên Chu đã khai tịch ra tám mươi sáu đơn nguyên thế giới.

Tuy nhiên, để thăng cấp tiếp theo cần đạt đến số Chu Thiên, tức là ba trăm sáu mươi lăm đơn nguyên thế giới.

Chu Trần tuy không thiếu Đế Binh.

Nhưng những Đế Binh phổ thông, Chu Trần không thèm để mắt.

Hiện nay Thiên Chu cấp Bất Hủ, dung hợp Đế Binh phổ thông có chút lãng phí, trừ phi là Đế Binh có công dụng đặc biệt.

"Kiểm tra phát hiện một điều cực phẩm linh mạch!" "Thu!" "Kiểm tra phát hiện một khối Cửu U Thần Thạch!" "Thu!" "Kiểm tra phát hiện một đầu cực phẩm Ma Thú!" "Thu!" Hồng Trần Thiên Chu điên cuồng càn quét bảo vật, dù sao Thiên Chu có không gian bao la.

Dao Trì Nữ Đế, Hồng Phấn Nương Nương, Huyền Thiên Đại Đế, Thủy Vân Tiên Tử, Chân Long Đại Đế và một đám cường giả Chí Tôn khác cũng đang điên cuồng càn quét bảo bối và chém giết tàn dư Ma tộc.

Chu Trần cũng không chịu kém cạnh, đối mặt với sự khiêu khích của Yêu Mị Ma Đế, hắn tay cầm Nguyên Binh Tử Kim Bàn Long Trụ, điên cuồng tấn công.

Tốc độ của hắn cực nhanh, chỉ trong hơi thở đã có thể tung ra hàng trăm chiêu.

Yêu Mị Ma Đế liên tục bại lui, thân thể run rẩy, khóe miệng rỉ máu.

Tuyết Mị Ma Đế một bên muốn giúp đỡ lại mềm nhũn nằm trên đất.

Nàng và Yêu Mị Ma Đế tâm ý tương thông, tương đương chịu cùng một loại tổn thương.

Chỉ là tổn thương này vô hình vô chất.

Nàng có thể cảm nhận được nhưng không thể chống lại.

Thời gian như ngựa trắng vụt qua khe cửa.

Ngày qua ngày.

Năm qua năm.

Thiên Ma Giới hoàn toàn sụp đổ, giờ đã trở thành bí cảnh kho báu để vô số tu luyện giả của Thiên Nguyên Đại Lục khám phá.

Và cùng với việc đại lượng cường giả Thiên Ma Giới vẫn lạc, Thiên Ma Giới bị phá hủy nghiêm trọng, Thiên Nguyên Đại Lục và Thiên Ma Giới dần dần dung hợp.

Tuy nhiên lần dung hợp này lại lấy Thiên Nguyên Đại Lục làm chủ.

Tương đương với việc Thiên Nguyên Đại Lục thôn phệ đồng hóa Thiên Ma Giới.

Nếu không có Chu Trần, Thiên Nguyên Đại Lục đã chiến bại, cường giả bị diệt sạch, thì kết quả sẽ là Thiên Ma Giới dưới sự thúc đẩy của một đám Ma Đế thôn phệ Thiên Nguyên Đại Lục.

Để kỷ niệm công lao vĩ đại của Chu Trần, cảm tạ Chu Trần đã cứu vớt Thiên Nguyên Đại Lục, và dẫn dắt họ đánh bại Thiên Ma Giới.

Một đám cường giả Chí Tôn của Thiên Nguyên Đại Lục, tại trung tâm đại lục mới dung hợp hợp lực xây dựng một tòa cự thành.

Tòa cự thành này rộng lớn, không thua bất kỳ Thần Thành nào ở Đông Hoang.

Đây cũng là do một đám Chí Tôn đã kiếm được bội thu ở Thiên Ma Giới, nếu không họ chắc chắn sẽ không cam lòng bỏ ra số tiền lớn để xây dựng một tòa cự thành như vậy.

Cần biết rằng tòa cự thành này, riêng các loại dược liệu cực phẩm đã là một con số thiên văn.

Nếu không có kho báu Thiên Ma Giới.

Một đám Chí Tôn kia sao nỡ cắt thịt trên người mình.

Cự thành mất ba năm trời.

Chương 229

Đây là còn tập hợp sức mạnh của toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục và tài nguyên của Thiên Ma Giới, mới có thể xây dựng nhanh như vậy.

Chu Trần nhìn tòa cự thành mà một đám Chí Tôn làm cho hắn, cầm thương lên khắc ba chữ lớn trên tường thành: Phong Nguyệt Thành!

Và Phong Nguyệt Thành cũng không phụ danh Phong Nguyệt.

Kể từ khi xây xong, Thiên Nguyên Đại Lục không biết bao nhiêu tiên tử nữ thần mộ danh mà đến, giờ đây tuyệt đối là tòa thành có mỹ nữ nhiều nhất.

Ai cũng biết Chu Trần ở đây.

Chu Trần hiện nay có thể xưng là chủ của Thiên Nguyên Đại Lục, vị vua không vương miện.

Và Chu Trần lại là một kẻ háo sắc.

Chỉ cần đến đây, có lẽ có thể được Chu Trần để mắt, sau đó một bước lên trời.

Ở những nơi khác cao cao tại thượng, thần thánh không thể xâm phạm như Tiên tử Độ Kiếp, Nữ thần Võ Đạo Hoàng Giả, ở Phong Nguyệt Thành thì đâu đâu cũng thấy.

Chỉ cần Chu Trần nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể tùy ý hái.

Có thể nói.

Nơi đây chính là hậu hoa viên của Chu Trần.

Muốn chơi thế nào thì chơi thế đó.

Tuy nhiên Chu Trần cũng không chơi quá nhiều, chủ yếu là hiện giờ hắn có Thủy Vân Tiên Tử một tôn Đại Thừa, Hồng Phấn Nương Nương, Yêu Mị, Tuyết Mị ba tôn Đại Đế.

Đặc biệt là hai người sau, nhục thân cường đại, vô cùng "bền bỉ".

Chu Trần phân thân không xuể.

Và điểm Phong Nguyệt mà họ cung cấp cũng nhiều.

Đặc biệt là Tuyết Mị và Yêu Mị.

Hai người tâm ý tương thông, Chu Trần mỗi lần đều có cảm giác "một mũi tên trúng hai đích".

Thật không thể tả hết sự sảng khoái.

Lại hai năm trôi qua.

Chu Trần nhìn bảng điều khiển cá nhân, điểm Phong Nguyệt đột phá hai mươi vạn ức.

Năm năm hai mươi vạn ức.

Trung bình mỗi năm bốn vạn ức.

Đây đều là công lao của các nàng.

Mỗi một phần đều mang theo nước mắt mồ hôi của các nàng.

"Cộng điểm!" Chu Trần trực tiếp sử dụng.

Cùng với hai mươi vạn ức điểm Phong Nguyệt tiêu hao, vô số linh quang biến hóa nhanh chóng trong não hải, ý thức Chu Trần tựa như dung nhập Đại Đạo, cảm nhận được sự lộng lẫy thần kỳ sâu thẳm của Đại Đạo.

Sự lĩnh ngộ của hắn về Vạn Tượng Pháp Tắc như có thần trợ.

Oanh!

Một luồng khí tức cường đại từ trong cơ thể hắn lan tỏa ra như

Cự Long tỉnh giấc.

Vũ Hoàng Trung Kỳ!

Hắn đột phá rồi.

Trong vòng năm năm ngắn ngủi, hắn đã từ Vũ Hoàng Sơ Kỳ thăng cấp Vũ Hoàng Trung Kỳ.

"Chúc mừng công tử, tu vi càng tiến thêm một bước, thành tiên thành thần, chỉ nhật khả đãi!" Tuyết Mị Ma Đế đang bao bọc Chu Trần, khuôn mặt đỏ hồng cười tươi như hoa, mừng rỡ chúc mừng Chu Trần tu vi đề thăng.

Ban đầu nàng là tù binh, còn lo lắng sau này Chu Trần sẽ ngược đãi họ.

Nhưng năm năm qua.

Chu Trần ngoài việc thích chơi đùa những thứ "hoa hòe", thích để họ đích thân thử nghiệm các loại thần binh kỳ quái mà hắn luyện chế, thì cũng không ngược đãi họ.

Thậm chí còn rất tốt với họ.

Nàng và Yêu Mị có thể nói đã hoàn toàn biến thành "hình dạng" của Chu Trần, đối với Chu Trần cũng tràn đầy cảm kích và hảo cảm.

"Trong này cũng có công lao của các nàng!" Chu Trần cười một tiếng, đưa tay nhéo nhéo má Tuyết Mị: "Lại đây, để ta hảo hảo cảm tạ nàng!" Hắn vỗ vỗ mông Tuyết Mị Ma Đế.

Tuyết Mị Ma Đế hiểu ý, xoay người, mông cong vểnh chờ đợi.

"Tuyệt!" Chu Trần rất hài lòng, tuy chỉ là thăng một tiểu cảnh giới, nhưng Chu Trần cảm thấy toàn thân có sức mạnh dùng không hết! 【Vũ Hoàng Trung Kỳ (0/50 vạn ức)】 Yêu Mị Ma Đế nằm trên giường bên cạnh, cảm nhận lễ vật thần binh Âm Dương Nguyên Từ

Đảm mà Chu Trần tặng nàng.

Đây là một cặp.

Một cái được Chu Trần tặng cho Tuyết Mị Ma Đế.

Một cái tặng nàng.

Giờ khắc này.

Nàng đột nhiên phát hiện nó kịch liệt và nhanh chóng nhảy lên.

Nàng khẽ cắn môi mỏng, ánh mắt u u như nước.

Nàng thật sự muốn lấy ra ném cho Chu Trần.

Nhưng lại không muốn bị Chu Trần trừng phạt.

Ném một cái, Chu Trần sẽ tặng nàng hai cái.

Cứ như vậy.

Bốn mươi năm thoảng qua.

Tu vi Chu Trần đạt đến Vũ Hoàng Đỉnh Phong. 【Vũ Hoàng Đỉnh Phong (0/1000 vạn ức)】 "Một ngàn vạn ức sao?" Chu Trần nhìn con số này, không quá bất ngờ.

Từ Vũ Hoàng Hậu Kỳ đến Vũ Hoàng Đỉnh Phong mất một trăm vạn ức, tương đương tăng gấp mười lần.

Cũng chỉ hai trăm năm mươi năm mà thôi.

Hai trăm năm mươi năm có thể thành Đế, đối với Vũ Hoàng mà nói tuyệt đối là tồn tại yêu nghiệt.

Không biết bao nhiêu cường giả Vũ Hoàng Đỉnh Phong, cả đời đều không thể đột phá.

Ngay cả Thiên Kiêu Vũ Hoàng Đỉnh Phong, không có ngàn năm vạn năm, muốn thành Đế đó là si tâm vọng tưởng.

Rất nhiều Vũ Hoàng Đỉnh Phong đều tu luyện mười vạn năm trở lên mới thành Đế.

Cùng với thời gian trôi đi.

Các nữ nhân của Chu Trần như Tần Hồng Ngọc, Lý Trường Hận, Sư Thanh Tuyền, Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Thanh Ngọc Dao, Kiếm Hùng, Dao Cơ, Tử Thanh Tiên Tử… đều không ngừng trưởng thành.

Với đủ các điều kiện do Chu Trần cung cấp, tu vi của họ thăng tiến vô cùng nhanh chóng.

Hiện nay ngay cả Sư Thanh Tuyền yếu nhất cũng đã là Pháp Tướng Cảnh.

Đại đa số là Vương Giả.

Trong đó cũng không ít đạt đến Hoàng Giả.

Lại hai trăm năm trôi qua.

Thiên Nguyên Giới đã thôn phệ đồng hóa được hơn nửa Thiên Ma Giới.

Thiên Nguyên Giới trở nên càng thêm rộng lớn mênh mông, linh khí giữa thiên địa càng thêm nồng đậm.

Vô số thiên tài như măng mọc sau mưa xuân xuất hiện.

Đây là một đại thế rực rỡ.

Nhưng đại thế rực rỡ này không liên quan gì đến Chu Trần.

Chu Trần sớm đã không cần tranh phong với Thiên Kiêu Thiên Nguyên Giới, hắn đã là vua không vương miện của Thiên Nguyên Giới, mục tiêu nỗ lực và phấn đấu của vô số thiên kiêu. 【Điểm Phong Nguyệt: 1010 vạn ức】 "Chứng Đạo thành Đế ngay trong hôm nay!" Chu Trần rút thân đứng dậy.

Tuyết Mị, Yêu Mị hai người ngọc thể trần trụi, làn da trắng như ngọc dương chi phiếm lên từng vệt hồng, hai chân mở rộng.

Chu Trần lướt mắt qua, các nàng tựa hồ đã khóc rất lâu, đồ lót cũng bị nước mắt làm ướt, hai mắt sưng đỏ không chịu nổi, vẫn còn từ từ chảy lệ.

Cầm lấy lễ vật thần binh Âm Dương Nguyên Từ Đảm và Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ, như một bộ lễ vật, Chu Trần tặng cho mỗi nàng một bộ.

Đưa tay đẩy đẩy, đảm bảo đặt đúng chỗ xong, Chu Trần hài lòng gật đầu, thân ảnh lóe lên, xuất hiện trên không trung.

"Tiểu phá hoại, đi rồi còn không buông tha người ta!" Tuyết Mị và Yêu Mị mở mắt, cảm nhận lễ vật đang tác quái trên người, thầm than thở.

"Cộng điểm!" Mắt Lý Trường Phong u u, tràn đầy khát vọng.

Thanh Ngọc Dao phong tư xước ước, da thịt trắng như tuyết, đi đến bên cạnh Hoàng Phủ Nguyệt Dao, nhìn thân ảnh vĩ ngạn của Chu Trần trên bầu trời, ánh mắt thâm tình.

"Thật quá nghịch thiên!" Pháp Tắc Chi Thân ban đầu nhanh chóng tiến hóa thành Đại Đế Chi Khu.

Đặt ở Đại Càn Vương Triều, đó đều là sự tồn tại có thể làm Trưởng lão, thậm chí Phó Tông Chủ của Vô Lượng Kiếm Tông.

Xương cũ, da chết không ngừng rơi xuống, thoát thai hoán cốt.

"Chẳng lẽ Minh chủ đã đột phá, muốn Chứng Đạo thành Đế?" "Tiểu tử này thật là khủng bố!" Nhờ tài nguyên của Chu Trần, hiện nay nàng cũng đã tu luyện đến Thần Thông Cảnh.

Vạn Tượng Pháp Tắc vốn đã viên mãn như gặp phải chất xúc tác,

lập tức phát sinh thuế biến, cuối cùng hóa thành Vạn Tượng Chi Đạo.

Mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao bước đôi chân dài trắng nõn mềm mại ra khỏi động phủ, ngực đầy đặn vĩ ngạn, ngẩng đầu, ánh mắt u u.

Thoáng chốc đã gần năm trăm năm.

Toàn bộ cơ thể Chu Trần bắt đầu thuế biến, cơ thể hắn phát sáng, tựa như một vầng thái dương rực rỡ.

Đừng xem Thần Thông Cảnh đối với Chu Trần hiện nay không đáng là gì, thậm chí các nữ nhân bên cạnh hắn cũng không có ai dưới Thần Thông Cảnh.

Vô số cường giả Phong Nguyệt Thành chấn động, nhìn lên bầu trời, ánh mắt sáng rực.

"Thành Đế rồi…" Cảnh tượng này quá khủng bố.

Thật là quá nhanh.

Chớp mắt.

Kẻ tiểu tử Luyện Thể Cảnh năm xưa không chỉ trở thành công chúa Thiên Nguyên Đại Lục, giờ đây còn đặt chân lên đỉnh phong nhân đạo, trở thành một cường giả Đại Đế!

Sự kỳ diệu của thế sự, thật khó mà nắm bắt.

Họ sẽ tận mắt chứng kiến sự ra đời của một Đại Đế vô thượng!

Chu Trần tựa hồ hòa nhập với thiên địa vạn đạo, lĩnh hội được bản chất và phong thái sâu thẳm của Đại Đạo, vô số cảm ngộ như thủy triều dâng trào trong lòng.

Chu Trần lại đã sắp thành Đế.

Chu Trần lúc này đã dốc hết toàn bộ bảo vật và tiền vàng trong

kim khố, thân nhẹ nhàng, hào tình vạn trượng, không chút do dự cộng thêm một ngàn vạn ức điểm Phong Nguyệt.

Nhưng Thần Thông Cảnh cũng không yếu.

Ước chừng Chu Trần thành tiên rồi, nàng cũng còn chưa thành Đế.

Đôi mắt nàng thì sâu thẳm vô cùng, như tinh hải khó lường!

Một luồng khí tức khủng bố tựa như Cự Long tỉnh giấc từ trong cơ thể hắn lan tỏa ra, chấn động bốn biển tám hoang, xuyên suốt cổ kim tương lai.

Họ sẽ chứng kiến lịch sử.

Hiện nay nàng mới Vương Giả Cảnh.

"Khủng bố đến mức này!" Giờ khắc này.

"Năm trăm tuổi thành Đế, cổ kim chưa từng có!" "Khẳng định là Minh chủ Chứng Đạo thành Đế!" "Chuyện gì thế này?" "Minh chủ đến nay cũng chưa đến năm trăm tuổi phải không?" "Trời ạ, không quá ba trăm năm, đã sắp thành Đế rồi!" "Đúng vậy, các Vũ Hoàng khác ba trăm năm thời gian, ước chừng mới ổn định tu vi, Minh chủ vậy mà đã thành Đế!" Cơ thể hắn rạng rỡ phát sáng, tựa như bảo ngọc lưu ly, lộng lẫy chói mắt, tóc đen nhánh rậm rạp, lấp lánh quang trạch, thân hình cường tráng thon dài, tràn đầy sức mạnh.

"Đại Đế." "Là Minh chủ!" Trên bầu trời, hàng ức vạn dặm mây sét hội tụ, hình thành kiếp vân dày đặc, che trời lấp đất, toàn bộ Phong Nguyệt Thành đều chìm vào bóng tối.

Nếu không có Chu Trần, Lý Trường Phong ở Thanh Vân Môn ước chừng Nguyên Đan Cảnh là hết đời, tối đa đạt đến Thần Chủng Cảnh.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Không gian xung quanh gợn sóng, từng cường giả khí thế vĩ ngạn vô biên, siêu phàm thoát tục từ bốn phương tám hướng cản đến.

Dao Trì Nữ Đế, Tử Cực Đại Đế, Tuyền Cơ Tiên Tử, Thiên Hoang Đại Đế, Thần Hoang Đại Đế, Tề Nguyệt Tiên Nhân, Chân Long Đại Đế, Kim Long Đại Đế, Đông Hoàng Nữ Đế, Thiên Phượng Nữ Đế.

"Minh chủ năm trăm tuổi thành Đế, thật sự đã khai sáng tiền lệ cho Thiên Nguyên Đại Lục chúng ta!" Huyền Thiên Đại Đế mặt đầy cảm khái.

Y từng là một Thiên Kiêu lừng lẫy, chiến lực trong đám Đại Đế cũng là tồn tại phi thường cường hãn, nhưng y cũng phải mất đến ba vạn sáu ngàn năm trăm năm.

Mà Chu Trần chỉ dùng một con số lẻ của y.

Như Chân Long Đại Đế, Đông Hoàng Nữ Đế và các Yêu tộc khác, thời gian họ dùng còn dài hơn, ai mà không phải bắt đầu từ mười vạn năm trở lên.

Tốc độ tu luyện của Dao Trì Nữ Đế rất nhanh, nhưng cũng mất năm vạn năm.

"Ngàn năm thoắt cái, tiểu tử này tu vi đã sắp vượt qua vi sư rồi!" Dao Trì Nữ Đế trong lòng có chút hoảng hốt.

Tuy Chu Trần nhờ Thiên Chu, thực lực đã sớm trở thành vua không vương miện của Thiên Nguyên Đại Lục, nhưng xét cho cùng tu vi vẫn chưa vượt qua nàng.

Giờ đây Chu Trần Chứng Đạo thành Đế, tu vi đã đuổi kịp nàng, thực lực thì khỏi phải nói.

Chu Trần một khi Chứng Đạo thành Đế, dù chỉ mới thành Đế,

thực lực của hắn chắc chắn sẽ mạnh hơn nàng, thậm chí vượt qua bất kỳ Đại Đế nào của Thiên Nguyên Đại Lục.

Sau này nàng làm sư phụ sẽ không còn uy nghiêm nữa.

E rằng sẽ bị bắt nạt.

Khi sư diệt tổ.

Kẻ tiểu phá hoại này có truyền thống đó mà.

Vết tích loang lổ.

Oanh!

Vạn Tượng Chi Đạo tẩy rửa nhục thân, ngưng tụ Đế Khu, tuy chỉ là ngưng tụ sơ bộ nhất, nhưng Chu Trần vẫn cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh vô biên vô hạn.

Hắn cảm thấy sức mạnh của mình tăng trưởng vô hạn, một quyền có thể đánh nát vũ trụ.

Đây mới chỉ là Đế Khu sơ bộ ngưng tụ.

Chương 230

Hắn giờ khắc này đạt đến thời khắc đỉnh phong nhất trong đời, tinh khí thần đều tinh oánh bão mãn, tràn đầy vô cùng.

Giờ khắc này hắn như Thiên Thần, toàn thân phát sáng, huyết nhục óng ánh rực rỡ, tựa như một ngọn đèn sáng của tiên giới, chiếu phá núi sông vạn đóa, bản thân không nhiễm chút bụi trần.

Thiên linh cái của hắn bắn ra một đạo kim quang, thẳng tới đấu ngưu.

Đây là đạo của hắn.

Vạn Tượng Chi Đạo.

Tất cả mọi người mắt mờ thần mê, nhìn thấy từng bức họa diện trong hư không triển khai, mỗi bức họa diện đều tựa như đang diễn hóa một loại đạo.

Oanh long long!

Âm thanh trầm đục như chiến xa của Lôi Thần đang ầm ầm vang vọng, nghiền ép đến, lôi quang vô tận vô cùng, cuồn cuộn trên bầu trời đỉnh đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một đạo Lôi Long màu tím khổng lồ cao vạn trượng như ngọn núi từ mây sét ngưng tụ, nhe nanh múa vuốt lao xuống.

Lôi Long màu tím vảy giáp lấp lánh, sống động như thật, móng vuốt đáng sợ tựa như xé nát vũ trụ tinh hà, sắc bén vô cùng, phảng phất mọi thứ cản đường nó đều sẽ bị xé nát.

Tất cả mọi người lòng kinh thịt nhảy, lồng ngực tựa như bị một

ngọn núi lớn đè nặng, cảm giác nghẹt thở không thở nổi.

"Lôi kiếp đáng sợ quá!" "Chỉ đạo lôi kiếp này thôi, dù là Hoàng Giả vô địch cũng sẽ trong nháy mắt hóa thành tro bụi, thân tử đạo tiêu!" Tại chỗ có một đám Vũ Hoàng, Độ Kiếp Chân Quân, nhưng nhìn thấy con Lôi Long màu tím này, đều có cảm giác hồn phi phách tán, kinh hãi tột độ.

"Đế kiếp của Minh chủ còn xa siêu việt hơn đế kiếp của người thường!" Một đám Đại Đế thầm kinh thán.

Nhưng không một ai lo lắng Chu Trần sẽ không vượt qua được.

Họ biết Lôi kiếp dù có biến thái đến mấy cũng không biến thái bằng Chu Trần.

"Hô!" "Hấp!" Chu Trần thở ra một hơi, sau đó mạnh mẽ há miệng hút vào.

Miệng hắn tựa như hóa thành một hắc động vũ trụ, con Lôi Long màu tím cao vạn trượng như một con lươn bị hắn một ngụm hút vào bụng.

Tích lý ba la!

Điện hồ toàn thân lóe lên, Chu Trần cảm thấy tê dại, toàn thân huyết nhục gân cốt đều chấn động, Vạn Tượng Chi Đạo và nhục thân dung hợp càng thêm triệt để.

"Hảo lợi hại!" "Sớm đã nghe nói Minh chủ thích nhất ăn kiếp lôi, hôm nay chứng kiến, quả nhiên danh bất hư truyền!" "Nói bậy!

Minh chủ thích nhất ăn sữa!" "Ăn sữa tăng sức lực, Minh chủ thần lực cái thế!" Từng cường giả trừng lớn đôi mắt, ánh mắt sáng rực.

Vô số tiên tử nữ thần mộ danh mà đến trong Phong Nguyệt Thành

đôi mắt đẹp rạng rỡ, nhìn bóng lưng vĩ ngạn Chu Trần một ngụm nuốt chửng kiếp lôi, hai chân siết chặt, tâm hoa nở rộ.

Hảo lợi hại!

Oanh long long!

Cùng với đạo lôi kiếp đầu tiên bị thôn phệ, lôi kiếp dường như bị kích nộ, từng đạo kiếp lôi khủng bố từ trên trời giáng xuống.

Có đạo hóa thành Lôi Đình Cự Long, có đạo hóa thành Kỳ Lân Cự Thú, có đạo hóa thành Hỏa Diễm Phượng Hoàng, có đạo hóa thành Huyền Vũ, Bạch Hổ.

Chu Trần quyền đánh Cự Long, chân đá Kỳ Lân, tay xé Phượng Hoàng… Hàng Long Phục Hổ, Hiệp Sơn Siêu Hải, Cửu Tức Phục Khí, Di Tinh Hoán Đấu, các loại Thiên Cương Thần Thông trong tay hắn diễn hóa đến mức lâm li tận trí.

"Sảng khoái!" Chu Trần chiến đấu kịch liệt với kiếp lôi, từng đạo kiếp lôi bị đánh nát đều bị hắn thôn phệ, tôi luyện thể phách, ngưng luyện Đế Khu, hắn càng chiến càng dũng mãnh, càng chiến càng cường đại.

Nhiệt huyết dâng trào trong lồng ngực, kích phát lòng dũng cảm anh hùng, một tiếng trường khiếu, một chưởng đánh ra, đánh nát một đầu Lôi Đình Cự Long trên bầu trời.

Mưa sét tràn ngập rơi xuống, tôi luyện bản thân hắn.

Điện quang vờn quanh, tựa như chúa tể Lôi Đình.

Cùng với đợt lôi kiếp này kết thúc, lại một đợt lôi kiếp ầm ầm giáng xuống.

Lần này lôi kiếp diễn hóa thành các loại binh khí.

Có búa Lôi Thần to lớn như ngọn núi, ầm ầm đập thẳng vào đầu

Chu Trần.

"Phá!" Chu Trần một quyền đánh ra, trực đảo Hoàng Long, đánh nát búa Lôi Thần, hóa thành mưa sét đầy trời.

Một cây trường thương tràn đầy sát cơ vô tận, tựa như muốn đồ sát vạn thiên vũ trụ sinh linh, mạnh mẽ đâm tới, Chu Trần đưa tay điểm một cái.

Trường thương tan vỡ, đầu ngón tay hắn huyết nhục tan nát, lộ ra xương trắng lởm chởm, trong nháy mắt lại nhanh chóng mọc ra huyết nhục.

Ngay sau đó.

Một cái đỉnh đồng hai tai ba chân trấn áp xuống, vạn vật đều phải cúi đầu.

"Kiếp thần thú trước đây đã rất khủng bố rồi, không ngờ còn có kiếp thần binh!" "Những thần binh này tuy đều do kiếp lôi ngưng tụ mà thành, nhưng đều ẩn chứa đạo của từng cường giả Đại Đế cổ kim, uy lực vô cùng đáng sợ!" "Đúng vậy, cái đại đỉnh này dường như là Đế Binh của Thắng Thiên Đại Đế thời Thái Cổ!" "Chính là Đế Binh của Thắng Thiên Đại Đế, nghe nói Thắng Thiên Đại Đế thành thần phi thăng, cái Thắng Thiên Đỉnh này cũng theo đó hóa thành thần khí!" Một số Đại Đế có kiến thức đôi mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Chu Trần mặc kệ những Đế Binh do lôi đình hiển hóa này là của ai, bất kể là của ai, cứ một quyền đánh nát là được.

"Phá Sơn Điền Hải!" Chu Trần một quyền đánh ra, cái Thắng Thiên Đỉnh khiến vạn vật phải cúi đầu cũng không chịu nổi, lập tức tan vỡ, hóa thành mưa sét đầy trời, trở thành dưỡng liệu cho hắn.

Cùng với từng kiện thần binh bị đánh nát, đợt lôi kiếp này biến mất.

Trên bầu trời.

Mây sét bao phủ nửa Thiên Nguyên Đại Lục xuất hiện một xoáy nước khổng lồ, sau đó trong tia sét lóe lên, một thân ảnh Lôi Đình tay cầm trường kiếm bước ra.

"Trời ơi, đây là Cổ Đế Kiếp trong truyền thuyết!" "Lại là Cổ Đế Kiếp!" Từng Đại Đế kinh hô.

Cổ Đế Kiếp, đúng như tên gọi, chính là lôi kiếp hiển hóa Đại Đế cổ xưa.

Tuy không phải là Đại Đế cổ xưa thật sự.

Nhưng vẫn ẩn chứa đạo và lý của Đại Đế cổ xưa, hơn nữa dưới sự gia trì của lôi kiếp, chiến lực không hề kém bao nhiêu so với Đại Đế cổ xưa.

Điều này còn khủng bố hơn nhiều so với Thần Thú Kiếp, Thần Binh Kiếp.

Dù sao cho dù ngươi có thể chống lại một cái, lẽ nào có thể liên tục chống lại chín cái?

Tình huống bình thường, mỗi đợt lôi kiếp đều có chín đạo.

Như Thần Thú Kiếp, sẽ lần lượt diễn hóa chín Thần Thú.

Thần Binh Kiếp, sẽ lần lượt diễn hóa chín Thần Binh.

Cổ Đế Kiếp tự nhiên sẽ lần lượt diễn hóa chín Cổ Đế.

"Cổ Đế thì sao?" "Sóng sau xô sóng trước." "Cổ Đế đã qua rồi, nhân vật phong lưu, còn phải xem hôm nay!" "Lão tử đánh chính là Cổ Đế!" Nhìn Lôi Đình Cổ Đế tay cầm trường kiếm, từng bước từng bước đạp đến gần mình, Chu Trần ung dung không sợ, thân ảnh vọt lên trời.

Hắn hư thủ một nắm, trong lòng bàn tay phù hiện một thanh

trường kiếm.

Vạn Tượng Thần Binh.

Hiện nay Vạn Tượng Thần Binh đã sớm hóa thành Khai Thiên Thần Khí cấp Thượng Phẩm Thần Khí, uy lực cường hoành đến mức bất khả tư nghị.

"Kiếm thuật!" Một đạo bạch quang chợt lóe, quần chúng vây xem trừng lớn mắt.

Chỉ thấy Cổ Đế đang bước xuống cả người lẫn kiếm bị chém thành hai nửa.

Sau đó.

Hóa thành mưa sét đầy trời, tẩy rửa toàn thân Chu Trần.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một thân ảnh đầu đội đỉnh đồng hai tai ba chân phù hiện.

"Là Thắng Thiên Đại Đế!" "Lại là Thắng Thiên Đại Đế!" Từng tiếng kinh hô vang lên, tất cả ánh mắt sáng rực, gắt gao nhìn chằm chằm bầu trời.

Không ngờ trong Thần Binh Kiếp Thắng Thiên Đại Đế Đế Binh xuất hiện.

Giờ đây trong Cổ Đế Kiếp này, Thắng Thiên Đại Đế lại xuất hiện.

"Cho dù ngươi có thể thắng thiên cũng phải chết!" Chu Trần hóa thành một đạo kiếm quang xông lên, giờ khắc này cùng với việc hắn không ngừng thuế biến tăng cường, toàn thân huyết nhiệt như sôi, chiến ý bừng bừng.

Chiến chiến chiến!!!

Chiến chiến chiến!!!

Thắng Thiên Đại Đế không hổ là Đại Đế có tiếng thời Thái Cổ, đã liên tục đỡ ba kiếm của Chu Trần, sau đó bị một kiếm chém bay đầu, hóa thành mưa sét.

Sau đó từng Cổ Đế phù hiện.

Mỗi vị đều là tồn tại uy danh hiển hách.

Cơ bản đều đã thành thần.

Dù sao càng về sau càng mạnh.

Sau khi liên trảm tám Cổ Đế, chỉ còn lại vị cuối cùng.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh Cổ Đế có ba mắt, tay cầm tam tiêm lưỡng nhận đao đạp bộ mà xuống.

"Tê!" "Là hắn!" "Trời ơi, lại là Tam Mục Thần Đế!" "Tam Mục Thần Đế được dự là Đại Đế mạnh nhất cổ kim, không ai có thể sánh bằng!" "Nghe nói khi là Hoàng Giả vô địch đã dựa vào Tam Mục Thần Thông, chém chết một vị Đại Đế, sau khi thành Đế càng có chiến tích một trận chém ba vị Đại Đế!" Tất cả cường giả Chí Tôn cấp Đại Đế Đại Thừa đều chấn động.

Tam Mục Thần Đế, từ cái danh xưng này có thể thấy được địa vị đặc biệt của y.

Đại Đế mạnh nhất cổ kim.

Cần biết rằng cùng là Đại Đế, phân định cao thấp không khó, nhưng một Đại Đế muốn chém chết Đại Đế khác thì khó khăn.

Huống hồ chém ba vị.

Chu Trần tuy đã diệt Thiên Ma Giới, chém giết Ma Đế cao tới hơn hai trăm vị, nhưng đó là dựa vào sức mạnh của Thiên Chu.

Giờ khắc này.

Dù là những cường giả có niềm tin vô thượng vào Chu Trần cũng bắt đầu lo lắng.

Bởi vì.

Truyền thuyết Tam Mục Thần Đế này cũng là một hóa thân chuyển thế của một Vô Thượng Tiên Thần.

Vô cùng khủng bố.

"Tam Mục Thần Đế?" Chu Trần nhìn đối phương, lần đầu tiên cảm thấy một tia áp lực.

So với những kẻ xuất hiện trước đó mạnh hơn một đoạn lớn.

Đặc biệt là con mắt thứ ba kia.

Mang lại cho hắn cảm giác nguy hiểm.

"Giết!" Chu Trần ung dung không sợ, bất quá chỉ là hình chiếu của kiếp lôi mà thôi.

Dù Tam Mục Thần Đế bản thân ở đây, hắn cũng không sợ.

Huống hồ chỉ là một hình chiếu do kiếp lôi ngưng tụ.

Đương đương đương!

Chu Trần và Tam Mục Thần Đế kịch liệt giao tranh, trong nháy mắt đã giao thủ ức vạn chiêu.

Ầm!

Con mắt dọc trên trán Tam Mục Thần Đế đột nhiên mở ra, tâm thần tất cả Đại Đế Chí Tôn đang theo dõi chiến trường đều chấn động, phảng phất nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn phân chia, khai tịch âm dương, diễn hóa vạn vật đáng sợ.

"Phi Thân Thác Tích!" "Chính Lập Vô Ảnh!" Chu Trần liên tục thi triển hai môn Thiên Cương Thần Thông, trong nháy mắt tiến vào trạng

thái hư hóa, vô ảnh vô hình, có thể khiến mọi công kích vô hiệu.

Một đạo quang tuyến đáng sợ từ thân thể đối phương xuyên qua, nhưng lại không công kích được hắn.

Hắn một kiếm chém bay đầu đối phương.

Tam Mục Thần Đế lập tức hóa thành mưa sét đầy trời, bao phủ Chu Trần.

Chu Trần tắm mình trong mưa sét, điện quang toàn thân lóe lên, giờ khắc này hắn đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt, Pháp Tắc Chi Thân của Vũ Hoàng hoàn toàn thuế biến thành Đại Đế Chi Thể.

Ầm ầm ầm!

Mây sét từ từ tan đi, hà quang vô tận từ trên trời giáng xuống, vạn đạo oanh minh, tử khí như thủy triều dâng lên, nhấn chìm Chu Trần.

Hắn độ kiếp thành công.

Chính thức trở thành một cường giả Đại Đế.

Linh Vũ như thủy triều rơi xuống, vô số tu luyện giả Phong Nguyệt Thành hoan hô, không ít người còn tại chỗ đột phá, đạt được đại cơ duyên.

"Chúc mừng Minh chủ, Chứng Đạo thành Đế, Tiên Phúc Vĩnh Hưởng, Thánh Thọ Vô Cương!" "Chúc mừng Minh chủ, Chứng Đạo thành Đế, Tiên Phúc Vĩnh Hưởng, Thánh Thọ Vô Cương!" "Chúc mừng Minh chủ, Chứng Đạo thành Đế, Tiên Phúc Vĩnh Hưởng, Thánh Thọ Vô Cương!" Từng đạo hoan hô hội tụ thành hồng lưu cuồn cuộn, chấn động màng nhĩ, khuấy động cửu thiên vân hải.

Huyền Thiên Đại Đế và một đám Đại Đế khác lần lượt tiến lên chúc mừng.

"Đa tạ!" Chu Trần nhìn Dao Trì Nữ Đế tuyệt đại phong hoa, cười

nói: "Nữ Đế Sư phụ, hiện nay ta cuối cùng cũng đuổi kịp bước chân của Nữ Đế Sư phụ rồi!" "Chúc mừng ngươi!" Dao Trì Nữ Đế đáp lại, cảm nhận ánh mắt rực lửa của Chu Trần, sau khi chúc mừng đơn giản liền vội vàng rời đi, mang theo chút hương vị bỏ chạy.

"Chạy nhanh vậy làm gì?

Lẽ nào ta còn có thể ăn Nữ Đế Sư phụ không thành?" Chu Trần trong lòng thầm than, nhưng trong lòng hắn thật sự muốn "ăn".

Hắn muốn đi sâu tìm hiểu Đại Đế Chi Đạo của Nữ Đế Sư phụ.

Dù Đế Lộ gập ghềnh hiểm trở, chín khúc mười tám loan, gió táp mưa sa, sóng gió cuồn cuộn, hắn cũng không hề sợ hãi, dũng cảm tiến về phía trước.

Dù có va đầu sứt trán cũng quyết không quay đầu!

Đánh dẹp một đám cường giả Đại Đế.

Chu Trần chỉ giữ lại một người.

Đông Hoàng Nữ Đế.

Thăng cấp Đại Đế, không phải nên ăn mừng thật tốt sao?

Hắn muốn tìm một Nữ Đế để "khai khẩn".

"Minh chủ tìm nô gia có gì sai bảo?" Đông Hoàng Nữ Đế một thân phượng bào đỏ rực, thân hình a na, đặc biệt là bộ ngực đầy đặn căng phồng, vô cùng vĩ ngạn bác đại.

Khiến người ta rất muốn vùi mình vào đó, cảm nhận sự ngột ngạt say đắm kia.

Bản thể của nàng chính là một con Phượng Hoàng, là tộc trưởng Phượng Hoàng tộc.

Có thể nói là tuyệt đại giai nhân.

So với Nữ Đế Sư phụ cũng không hề kém.

Đặc biệt là nàng có một loại khí chất đặc biệt, càng nhìn càng thấy siêu phàm.

Vẻ đẹp của nàng là sự hòa quyện với đạo vận, tỏa ra một luồng nhiệt liệt, rực lửa, khiến người ta kích động, tựa như một ngọn núi lửa đầy mê hoặc.

Chu Trần nhìn thân hình cao ráo, tiên nhan rạng rỡ, cánh tay trắng nõn không tì vết, bộ ngực đầy đặn, eo thon mềm mại, đôi chân thẳng tắp thon dài, mở miệng nói thẳng: "Ta thích Đông Hoàng Nữ Đế!" "Ta muốn nàng trợ giúp ta tu hành!" "Ta muốn nàng trợ ta tu hành!" Đông Hoàng Nữ Đế nghe lời nói thẳng thừng, ngọc dung uy nghiêm, mỹ lệ cao quý khuynh thành ửng lên một mạt thẹn thùng.

Là Phượng Hoàng cao quý trong thần thú, tộc trưởng Phượng Hoàng, Đại Đế chí tôn.

Từ trước đến nay chưa từng có ai dám nói chuyện phóng tứ với nàng như vậy.

Nhưng không thể không nói Chu Trần quả thực có tư bản này.Đừng nói Chu Trần hiện nay đã chứng đạo thành Đế, dù là trước kia chưa thành Đế, chỉ là Vũ Hoàng, thân phận địa vị thế lực đều xa siêu việt nàng.

Đại Đế tuy là chí tôn nhân gian, tồn tại ở đỉnh kim tự tháp.

Chương 231

Nhưng đó là trước đây.

Từ khi Chu Trần xuất hiện, đã khác, triệt để lăng giá trên Đại Đế, không phải tiên thần, nhưng thắng tự tiên thần.“Minh Chủ có thể trợ ta thành Thần?”Dù là cường giả Đại Đế cũng không dám động tay động chân với nàng.

Chu Trần khẽ hôn trắc cổ nàng, đến bên dái tai tinh oánh, nhẹ cắn dái tai trắng nõn.Chu Trần biết có hy vọng, đưa tay ôm lấy vòng eo mềm mại thon gọn của Đông Hoàng Nữ Đế, chạm vào ấm áp, mềm mại mà có lực.

Hắn lại là Tiên Thần vô thượng chuyển thế.Huống chi với tốc độ tu luyện của Chu Trần, dù đã thành Thần, tin rằng cũng không bao lâu sau có thể trở thành Tiên Thần cường đại.

Đông Hoàng Nữ Đế thân thể cứng ngắc, phượng mâu uy nghiêm trợn to, đầu óc một mảnh hỗn loạn.Tính trung bình, mỗi trăm vạn năm có một người đã là không tệ rồi!

Hy vọng nàng phi thăng thành Thần là rất nhỏ.Đông Hoàng Nữ Đế cuối cùng thoát khỏi cái miệng bị bịt kín, vừa thẹn vừa giận: “Minh Chủ, xin tự trọng.”Đông Hoàng Nữ Đế “Hấp!” thân thể uyển chuyển đầy đặn rung lên, miệng anh đào khẽ hé, lời còn chưa nói hết đã bị bịt kín.“Đông Hoàng, nàng cũng không muốn lão tử kẹt lại ở phàm gian này chứ?” Muốn thành Thần, khó càng thêm khó.Phượng mâu uy nghiêm của Đông Hoàng Nữ Đế lộ ra ánh sáng khát vọng, nếu có thể trợ nàng thành Thần, trợ Chu Trần tu hành thì có sao?“Đúng như câu nói một người đắc đạo gà chó thăng thiên, hiện tại ta không chắc có thể trợ nàng thành Thần hay không, nhưng ngày ta thành Thần, nhất

định sẽ đưa các nàng cùng phi thăng!”“Ngươi có thể đưa ta phi thăng?

Trước đây cũng không phải chưa từng có người thử qua, nhưng căn bản không được, dù là cho vào không gian pháp bảo cũng vô dụng!” Huống chi Chu Trần như vậy không chỉ động thủ còn động khẩu (hôn).Chu Trần dùng tay điểm huyệt đạo yếu hại của nàng: “Buông bản cung ra!”Nhưng đối với Đại Đế mà nói, không thành Thần cuối cùng cũng không địch lại sự ăn mòn của tuế nguyệt, chung quy sẽ có ngày hóa thành cát bụi.Phượng mâu Đông Hoàng Nữ Đế sáng lên, đối với việc Chu Trần có thể đưa nàng phi thăng hay không, nàng không ôm quá nhiều hy vọng, nhưng nếu Chu Trần ở Tiên Giới kiếm cho nàng một ít tinh huyết Phượng Hoàng cấp Tiên Thần thì lại rất có khả năng.Đại Đế tuy cường đại, nhưng tuổi thọ lại không phải vô hạn.

Chu Trần tham lam và say đắm khẽ ngửi mùi hương thanh ngọt tựa hoa lan kia.“Người khác không thể, không có nghĩa là ta không thể, Thiên Chu của ta chắc chắn không thành vấn đề.” Chu Trần có lòng tin với Hồng Trần Thiên Chu, phượng mâu uy nghiêm vô song, mỹ lệ vô song của Đông Hoàng Nữ Đế nhìn Chu Trần, tràn đầy phức tạp và rối rắm, nhưng lại không từ chối ngay lập tức.Những người khác thấy nàng, ai mà không kính sợ, dù trong lòng có ngưỡng mộ khát vọng, cũng không dám biểu lộ chút nào.

Nàng bị cưỡng hôn rồi!?Nhưng nàng cũng chỉ đạt đến cấp Đại Đế.

Thậm chí bị động chạm rồi.

Mấy chục vạn năm qua vẫn là lần đầu tiên.

Đối với phàm nhân mà nói, đã có thể xưng là tiên thần.Bàn tay trắng nõn mềm mại của Đông Hoàng Nữ Đế vốn muốn đẩy Chu Trần ra, cứng đờ giữa không trung, nàng tuy là Phượng Hoàng, huyết mạch

cao quý.Từ xưa đến nay, Thiên Nguyên đại lục không biết bao nhiêu ức năm lịch sử, nhưng người có thể thành Tiên thành Thần thì ít ỏi vô cùng.Nàng cảm giác được rồi.

"Hô!"Chu Trần ôm chặt thân thể đầy đặn của Đông Hoàng Nữ Đế, hào tình vạn trượng nói.

Trong lúc suy tư, Đông Hoàng Nữ Đế đột nhiên cảm thấy thân dưới lành lạnh, hoàn hồn nhìn lại thì thấy Chu Trần trong tay đang cầm một bộ tiểu y vàng thêu Phượng Hoàng.Nếu là Tiên Thần mới phi thăng bình thường, đến Tiên Giới muốn kiếm tinh huyết Phượng Hoàng cấp Tiên Thần thì rất khó, nhưng Chu Trần không phải Tiên Thần bình thường."Cho dù thật sự không được, đợi ta trở thành Tiên Thần cường đại, kiếm cho nàng một ít tinh huyết Phượng Hoàng cấp Tiên Thần, trợ nàng thành Thần còn không dễ sao?" Cũng chỉ mấy trăm vạn năm mà thôi."Ngươi..." Đông Hoàng Nữ Đế vừa thẹn vừa giận, lại không ngờ Chu Trần ra tay nhanh như vậy, chỉ một thoáng đã bị lấy mất vật thân cận.

"Đông Hoàng Nữ Đế, vẫn chưa thỉnh giáo phương danh của Nữ Đế?" Chu Trần cười, ôm Đông Hoàng Nữ Đế đang thẹn thùng tức giận vào phòng, đặt nàng lên tháp.Đông Hoàng Nữ Đế lạnh lùng hừ một tiếng: "Đông Hoàng Vân Hi!" nhưng vẫn nói cho Chu Trần phương danh, ý tứ không nói cũng hiểu, mặc nhận đáp ứng trợ Chu Trần tu hành.Chu Trần cúi người, nâng đôi chân dài trắng nõn đầy đặn lộ ra dưới phượng bào của Đông Hoàng Vân Hi, áp vào bắp chân mềm mại mà không mất đi vẻ đầy đặn: "Vân Hi, đôi chân nàng thật đẹp!

Không biết Tạo Vật Chủ đã hao phí bao nhiêu tâm huyết, mới tạo ra được đôi chân quyến rũ tuyệt mỹ như thế này!"Đông Hoàng Vân Hi khẽ hừ một tiếng: "Hoa ngôn xảo ngữ!" má trắng nõn mịn màng ửng hồng, nóng bừng không thôi.

Tuy nàng sống lâu, nhưng chưa từng thân cận với nam nhân như vậy.“Ngày sau thành Thần không quên ta, bản cung đã mãn nguyện rồi!” Đông Hoàng Vân Hi ngụ ý nói.Chu Trần vỗ ngực cam đoan: “Vân Hi, nàng cứ yên tâm đi, Chu Trần ta sau này có bao giờ thất tín?

Ta dù quên ai cũng sẽ không quên nàng!”Đông Hoàng Nữ Đế ngẩng đầu, khẽ vuốt gương mặt cương nghị tuấn mỹ của Chu Trần: “Ta tin ngươi!”Khoảnh khắc tiếp theo.

Chu Trần đột nhiên vươn tay, ngoài ý muốn của Đông Hoàng Vân Hi, thậm chí có chút thô bạo, tách đôi cặp đùi đầy đặn quyến rũ của vị tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, Đông Hoàng Nữ Đế này.Mắt Chu Trần lộ ra một tia dị sắc.

Nơi đó hiện ra một kỳ cảnh tuyệt diệu, tựa như rừng lá phong đỏ rậm rạp, cùng thung lũng tuyết phong, mê hoặc lòng người.“Ngươi...” Đông Hoàng Vân Hi bị hành động đột ngột của Chu Trần làm giật mình, nhưng đối diện với ánh mắt kinh ngạc nóng rực của Chu Trần, nàng thẹn thùng đến cực điểm!

Nàng đưa tay định ngăn cản, nhưng bị Chu Trần cản lại.Chu Trần yết hầu khẽ động, say đắm nói: “Vân Hi, nơi này của nàng thật đẹp, quả là thắng cảnh hoàn mỹ độc nhất vô nhị trên đời!” Thân thể đầy đặn, thành thục uy nghiêm, ung dung cao quý của vị tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, Đông Hoàng Nữ Đế này, tản mát ra mị lực mẫu tính vô tận.

Chu Trần chỉ muốn “kiểm nghiệm” Đông Hoàng Nữ Đế.Đông Hoàng Vân Hi vội dùng bàn tay trắng nõn mềm mại che mắt Chu Trần: “Đừng nhìn!”Chu Trần: “Xem chiêu!” Đông Hoàng Nữ Đế: “Dừng tay!

Bản cung nhận thua!”Dưới một loạt thần thông cường hãn của Chu Trần, Đông Hoàng Nữ Đế đã sớm không còn vẻ cao quý ung

dung, thần thánh bất khả xâm phạm như trước.Chu Trần: “Ta có ba mươi sáu Thiên Cương thần thông, đây mới chỉ đến đâu chứ?” Chu Trần nắm giữ Ngũ Lôi, một chưởng giáng xuống chỗ vốn là ưu thế của Đông Hoàng Nữ Đế.Đông Hoàng Nữ Đế như bị bạo kích.

Toàn diện thua trận.

Miệng nhỏ hồng nhuận của Đông Hoàng Nữ Đế há to.Chu Trần sau khi chứng đạo thành Đế, bất luận tu vi thực lực hay thể chất đều quá cường đại.

Đông Hoàng Nữ Đế còn vô cùng may mắn trở thành đối thủ đầu tiên của Chu Trần sau khi tấn thăng Đại Đế.Đông Hoàng Nữ Đế hai mắt vô thần nhìn Chu Trần.

Nàng đã khóc rất lâu, mắt vừa đỏ vừa sưng, nước mắt không ngừng chảy.

“Thôi vậy!” Trong lòng nàng mắng Chu Trần là hỗn đản, nhưng nghĩ đến đã như vậy rồi, cũng không còn gì khác biệt nữa.

Buông xuôi rồi.Một tháng sau.

Đông Hoàng Nữ Đế: “...” Hỏng rồi!Phong Nguyệt Thành.“Minh Chủ năm trăm năm chứng đạo thành Đế, nói không chừng ngàn năm nữa sẽ thành Thần, đến lúc đó sẽ không gặp được Minh Chủ nữa!”“Nói cứ như bây giờ ngươi có thể gặp được Minh Chủ vậy!”“Xa xa nhìn một cái cũng tốt mà!”“Nghe nói Minh Chủ một mình giữ Đông Hoàng Nữ Đế lại luận đạo, không biết bây giờ thế nào rồi?” Đông Hoàng Nữ Đế: Luận đạo?

Đạo đã “luận” hỏng rồi!“Ta thấy Minh Chủ và Đông Hoàng Nữ Đế luận đạo không bình thường, nói không chừng là luận âm dương tạo hóa đại đạo!” Nữ Oa tạo người chính là dùng tạo hóa đại đạo.

Cũng có thể nói là sinh nhân đại đạo.Phủ Thành Chủ.Hồng Phấn

Nương Nương và Diệu Dục Cung Chủ ngồi đối diện nhau, người sau tuy còn kém một chút mới đến Đại Đế, nhưng đồng thời là nữ nhân của Chu Trần, đạo tu luyện cũng tương tự, tự nhiên trở thành tỷ muội tốt."Đã nửa tháng rồi, chẳng lẽ đạo của Đông Hoàng Nữ Đế thật sự bác đại tinh thâm đến vậy, mê hoặc lòng người, khiến người ta đắm chìm trong đó, khó lòng thoát ra?" Hồng Phấn Nương Nương vận một bộ hồng quần sa mỏng, phong tư thướt tha, phong tình vạn chủng, đôi mắt kiều mị mang theo chút oán giận.Chu Trần chứng đạo thành Đế.

Nàng rất muốn thử sự biến hóa của Chu Trần.

Sự biến hóa "khổng lồ".

Không ngờ lại bị Đông Hoàng Nữ Đế "cắt ngang".Giọng Hồng Phấn Nương Nương u oán: "Quả nhiên, cũ không bằng mới a!" Nàng đã "xuất tiết" rồi.Chu Trần kéo kéo thắt lưng, xuất hiện trước mặt Hồng Phấn Nương Nương, một tay ôm cả Hồng Phấn Nương Nương và Diệu Dục Cung Chủ vào lòng: "Ai nói cũ không bằng mới?"Chu Trần xoay Hồng Phấn Nương Nương lại, lệnh nàng nằm sấp trên bàn đá, nhìn cặp mông căng tròn, nâng tay vỗ mạnh một cái: "Xem ta phạt nàng thế nào!""Bốp!" Cặp mông rung lên, đầy đủ đàn hồi.Hồng Phấn Nương Nương cúi người quay đầu lại, đôi mắt long lanh mang theo phong tình mê người, ánh mắt mong chờ nhìn Chu Trần: "Nô gia sai rồi, cầu Minh Chủ tha cho nô gia đi!"Chu Trần ôm Hồng Phấn Nương Nương: "Biết sai có thể sửa thì không gì tốt bằng, bản Minh Chủ thưởng phạt phân minh, vừa rồi là phạt, bây giờ phải trọng thưởng nàng!" Cảm thấy nặng trịch.

Hồng Phấn Nương Nương là Đại Đế, đương nhiên không thể "nặng" như vậy, nhưng thể trọng thật không nhẹ.Hồng Phấn Nương Nương nhìn Diệu Dục Cung Chủ đang cười tươi bên cạnh, nói: "Minh Chủ, chúng ta vào phòng thôi!" Chu Trần dựa theo nguyên tắc "biết nghe lời khuyên", ôm Hồng Phấn Nương Nương sải bước đi

vào phòng…."Thật là lớn." Từ bụi hoa xa xa chui ra một cái đầu hồ ly lông xù màu đỏ.

Đôi mắt to tròn nhìn bóng lưng Chu Trần ôm Hồng Phấn Nương Nương rời đi, không nhịn được che mắt, không ngừng châm chọc.Thật là xấu hổ quá.

Con hồ ly lông đỏ này không phải Tiểu Hồ Ly thì là ai?

Tiểu Hồ Ly Bạch Phượng Thất bây giờ cũng đã thành Hoàng.Tiểu Hồ Ly đi ra, đột nhiên giẫm phải một vũng nước, kinh hãi nhảy lên, vội vàng rũ rũ chân, vẻ mặt ghét bỏ: "Nha!""Phượng Thất!" Một mỹ nhân tuyệt sắc áo trắng xuất hiện trước Tiểu Hồ Ly.

Người này dáng người cao ráo, đầy đặn uyển chuyển, trên người có một loại khí chất cao quý uy nghiêm lại mang theo mị hoặc vô tận, chính là Thanh Khâu Nữ Quân Hồ Hoàng Bạch Tâm Nguyệt."Cô Cô!" Tiểu Hồ Ly kinh hỉ, hóa thành một đạo hồng quang nhảy vào trong lòng Hồ Hoàng Tâm Nguyệt đầy đặn vĩ ngạn.

Cái đầu lông xù cọ cọ vào "kho lương thực" của trẻ con."Cô Cô, người đến khi nào?" Hồ Hoàng Tâm Nguyệt khuôn mặt thanh lệ vô song mỉm cười: "Vừa tới!

Nghe nói Minh Chủ chứng đạo thành Đế, tiện đường đến thăm con!"Tiểu Hồ Ly ngẩng đầu lên, oán trách: "Hừ, tên đại phá hoại đó, không chịu chơi với con." Chu Trần: "Vừa "thái" vừa thích chơi!"Hồ Hoàng Tâm Nguyệt khẽ cười: "Minh Chủ trăm công ngàn việc, đương nhiên không có thời gian ngày ngày chơi với con!"Tiểu Hồ Ly hai tay nhỏ ôm Hồ Hoàng Tâm Nguyệt, vẻ mặt mong đợi: "Cô Cô, người đến rồi thì ở lại thêm vài ngày, chơi với con đi!"Hồ Hoàng Tâm Nguyệt cười gật đầu: "Được!"Hồng Phấn Cung.

Chu Trần ôm Hồng Phấn Nương Nương, cảm nhận được Hồ Hoàng Bạch Tâm Nguyệt đã đến."Bằng hữu từ phương xa đến, chẳng

vui sướng sao, ta nên chiêu đãi nàng ấy thế nào đây?" Hồng Phấn Nương Nương dùng tay ngọc thon dài chọc chọc vào giữa trán Chu Trần, giọng u oán, khiến người thấy mà thương: "Minh Chủ thật là vô lương tâm, bây giờ còn nghĩ đến nữ nhân khác sao?"Chu Trần nhìn Hồng Phấn Nương Nương: "Nói bậy!

Chẳng lẽ nàng không cảm nhận được những điều tốt ta dành cho nàng sao?

Nàng còn lương tâm không?!" Không thể không nói.

Lương tâm của Hồng Phấn Nương Nương thật là "lớn" lắm! Hồng Phấn Nương Nương khẽ hừ một tiếng, nàng mới không tin lời quỷ của Chu Trần.

Nhưng Chu Trần dựa vào thực lực cường đại, rất nhanh đã khiến Hồng Phấn Nương Nương vui vẻ trở lại, không còn nghĩ nhiều, cuối cùng còn vui đến mức không ngậm được miệng, nước dãi chảy ròng."Ầm ầm!" Đúng lúc này, trời đất đột nhiên rung chuyển, tựa như địa long trở mình.

Nhưng địa long trở mình chỉ là một khu vực.

Lần này lại là toàn bộ Thiên Nguyên Giới.Trên bầu trời, hà quang giao thoa biến ảo, Chân Long, Thải Phượng, Kỳ Lân, Huyền Vũ, Thiên Hoa, Kim Liên.

Vạn ngàn dị tượng đồng loạt phóng ra."Hô hô hô..." Cuồng phong gào thét, linh khí phun trào, toàn bộ thế giới trở nên ngũ sắc tân phân.

Thảo mộc linh dược tăng trưởng.

Vô số dã thú đản sinh linh trí.

Vô số tu luyện giả thi nhau đột phá.

Vô số yêu thú, linh thú, thần thú ngửa mặt lên trời trường khiếu,

tựa như siêu cấp tiến hóa.Chu Trần trong lòng khẽ động, lập tức hiểu ra điều gì: "Thiên Nguyên Giới tấn thăng rồi!" Những năm này Thiên Nguyên Giới vẫn luôn thôn phệ Thiên Ma Giới.

Hiện tại Thiên Nguyên Giới cuối cùng đã tăng cường đột phá lâm giới điểm, hướng tới thế giới cấp cao hơn để tấn thăng.Thế giới tấn thăng.

Tất cả sinh linh trong toàn bộ thế giới đều có thể thu được lợi ích cực lớn."Ong!" Đúng lúc này Chu Trần ngẩng đầu lên, một luồng kim mang đậm đặc như dòng sông vàng từ trên trời giáng xuống, lao về phía hắn.

Từ dòng sông vàng này, Chu Trần cảm nhận được lợi ích to lớn, vì vậy không né tránh.Dòng sông vàng này là công đức.

Là thế giới ban tặng cho hắn.

Hắn chém giết hơn hai trăm Ma Đế, khiến Thiên Nguyên Giới chiến thắng Thiên Ma Giới, công lao hiển hách.Kèm theo dòng sông vàng dũng nhập, khí tức trên người Chu Trần điên cuồng tăng trưởng.

Đại Đế Sơ Kỳ.

Đại Đế Trung Kỳ.

Đại Đế Hậu Kỳ.

Đại Đế Đỉnh Phong.Khoảnh khắc này, ý thức của Chu Trần tựa như đi vào một không gian hỗn độn xám xịt.

Ý thức của hắn phảng phất triệt để dung nhập vào trong hỗn độn đó.

Ở đây, hắn cảm nhận được một ý niệm tựa như sinh linh.

Chỉ là ý niệm đó cực kỳ non nớt, như một hài nhi không có tư tưởng.Chu Trần trong lòng khẽ động, tinh thần đại chấn: "Đây là thế

giới bản nguyên?" Nếu luyện hóa thế giới bản nguyên, hắn chính là chủ thế giới, có thể điều động toàn bộ sức mạnh thế giới, trong thế giới này có thể xưng vô địch.Trừ phi gặp phải cường địch có thể cùng lúc diệt đi tất cả trong thế giới.

Trong mắt Hồng Phấn Nương Nương, người không rời Chu Trần, tràn đầy hâm mộ, nàng cũng nhận được ban tặng, nhưng luồng kim mang kia chỉ như một dòng nước chảy to bằng cánh tay.

So với dòng sông vàng như sông lớn của Chu Trần, sự chênh lệch lớn đến không thể tưởng tượng.Nhưng đừng nhìn nàng chỉ đạt được một chút ít như vậy.

Tu vi của nàng cũng đã thành công từ Đại Đế Trung Kỳ tấn thăng Đại Đế Hậu Kỳ.

Ít nhất tương đương với mười vạn năm khổ tu của nàng!

Không chỉ Chu Trần và Hồng Phấn Nương Nương, các Đại Đế khác ít nhiều đều nhận được ban tặng công đức.

Phân chia dựa theo cống hiến.Huyền Thiên Đại Đế, Chân Long Đại Đế cùng các cường giả Đại Đế tuyệt thế khác đã bị kẹt ở Đại Đế Đỉnh Phong vô số năm.

Bởi vì thực lực mạnh, trong cuộc chiến với Thiên Ma Giới họ đã cống hiến không ít, thu được không ít công đức.

Giờ khắc này.

Bình cảnh từ Hậu Thiên nghịch phản Tiên Thiên, thành Thần kia giống như một tầng màng mỏng của xử nữ, bị "ầm" một tiếng đâm thủng.Họ đã đột phá!"Ầm ầm!" Trời đất rung chuyển, hà quang loạn vũ, toàn bộ thế giới như đèn neon buổi tối, ngũ sắc rực rỡ, biến hóa kịch liệt.

Trời càng cao.

Đất càng dày.

Biển càng sâu.

Núi càng lớn.Đại hải dậy sóng, kỳ hoa dị thảo mọc như măng mọc sau mưa, phần còn sót lại của Thiên Ma Giới nhanh chóng bị thôn phệ dung hợp, hóa thành dưỡng liệu cho Thiên Nguyên Giới tấn thăng.

Cảm giác này thật là diệu không thể tả.

Đối với hắn bây giờ mà nói.Như Hồ Hoàng Tâm Nguyệt trong cơ duyên lần này chứng đạo thành Đế, trở thành một vị Yêu Đế, cũng không còn ai chú ý nữa.

Kỳ thực Chu Trần vẫn còn ở Đại Đế Đỉnh Phong.Khi Chu Trần nắm giữ linh thai này trong lòng bàn tay, một cảm giác kỳ lạ từ sâu trong lòng tuôn ra, cảm giác đó giống như hắn đã trở thành Chủ Thế Giới!

Giới Chủ!

Bởi vì đợt này cường giả thành Đế quá nhiều rồi.【Bản Mệnh Chí Bảo: Hồng Trần Thiên Chu】 Sâu trong hỗn độn, có quang mang chói mắt cuồn cuộn mở ra, toàn bộ vùng hỗn độn bắt đầu rung động kịch liệt.

Chu Trần ngậm Thiên Hiến, phủ khám chúng sinh, khẽ ngâm thành tiếng, âm thanh như chuông lớn trống vang, vang vọng bên tai mỗi sinh linh trong Thiên Nguyên thế giới.“Theo ta, sau này nhất định sẽ làm lớn mạnh Thiên Nguyên, khiến Thiên Nguyên Giới ngày càng phồn vinh xương thịnh, cường đại vĩnh hằng!” “Hắn có thể thành Thần sao?” Như Thiên Nguyên Giới, mỗi thời đại đều có hơn trăm Đại Đế.Huyền Thiên Đại Đế đầu đội Huyền Thiên Tháp, thảm không nỡ nhìn, tuy kiên trì lâu hơn Chân Long Đại Đế một chút, nhưng tất cả cường giả đều biết.

Nếu Thiên Nguyên Giới trước kia giống như một cái hồ nhỏ, thì theo lần tấn thăng này, hồ nhỏ đã triệt để thuế biến, hóa thành biển cả mênh mông.Nhìn dáng vẻ của Hồ Đế Tâm Nguyệt, Chu Trần liền ngâm một bài thơ.

Nàng sau khi tấn thăng Đại Đế tự nhiên trở thành Cửu Vĩ Thiên Hồ.“Ầm ầm!” Từng đạo lôi kiếp vô tình giáng xuống, Chân Long Đại Đế da nứt thịt nát, máu nhuộm trời cao, vô số vảy rồng, máu rồng bay lả tả.Trên người Chu Trần, thần quang tỏa sáng, chiếu rọi mỗi một góc của Thiên Nguyên thế giới.

Chu Trần thu liễm khí tức, trở về Phủ Thành Chủ.

Dường như thật sự không nhất định sánh bằng.“Chân Long Đại Đế tuy lợi hại, nhưng cũng chỉ là lợi hại mà thôi, tuy lần này nhờ vào đại cơ duyên thế giới thuế biến mà chạm đến Thần cảnh, nhưng chung quy nội tình nông cạn, khó lòng vượt qua!” Linh thai nhẹ nhàng tiếp cận Chu Trần, cuối cùng rơi vào trong tay hắn.Hồ Đế Tâm Nguyệt kiều diễm thẹn thùng vạn phần, cảm nhận ánh mắt nóng rực kia, tựa như lợi kiếm đâm vào lòng nàng, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Khuôn mặt tuyệt mỹ thổi bay có thể vỡ, làn da trắng hơn ngọc, càng mịn màng, tản mát ra bảo quang óng ánh.Bộ ngực đầy đặn căng tròn của Hồ Đế Tâm Nguyệt run rẩy, trái tim linh lung đập loạn xạ, những nữ nhân khác ở đây đều đã là nữ nhân của Chu Trần.

Thần kiếp là kiếp cũng là duyên.Ý thức của Chu Trần đang tìm kiếm thế giới bản nguyên trong không gian hỗn độn bản nguyên Thiên Nguyên Giới. 【Địa Sát Thần Thông: Bát Hoang Lục Hợp Đao, Đam Sơn, Cấm Thủy, Thổ Hành, Ngũ Hành Thần Lôi, Kiếm Thuật, Hồ Thiên, Phân Thân, Định Thân, Sinh Quang, Bố Trận...】Nàng không đáng yêu hơn Cô Cô sao?

Đàn ông chính là, nếu ngươi để hắn nhìn kỹ, hắn có thể chốc lát sẽ

mất hứng thú, nhưng nếu ngươi không cho hắn nhìn, hắn lại càng muốn.“Chúa Tể.” Họ biết không phải Chân Long Đại Đế và Huyền Thiên Đại Đế quá yếu, mà là Thần Kiếp quá khó khăn.“Tiểu Hồ Ly, Thanh Khâu Nữ Quân, còn thiếu Thiên Hồ Nữ Đế rồi...” Đây là thế giới bản nguyên.

Hắn đã thấy tứ hải bát hoang.

Một loại cảm giác chân chính nắm giữ, dâng lên trong lòng, tựa như chủ tể của thế giới.“Thiên Nguyên đại lục, vạn tộc tranh phong, ta là đại chủ tể.” Cái thứ tình yêu chó má.

Chu Trần đột nhiên vươn tay, trong sự kinh ngạc của Hồ Đế Tâm Nguyệt, thậm chí có chút thô bạo, tách đôi cặp đùi đầy đặn quyến rũ của vị Thanh Khâu Nữ Quân này.“Có thể cùng Chúa Tể hưởng tiên phúc, là vinh hạnh của thiếp thân!” Tiểu Hồ Ly nhe răng trợn mắt: “Nàng không xinh đẹp bằng Cô Cô sao?” Nếu là cùng nhau.

Đó là niềm vui gấp mấy lần?

“Chúa Tể, mau rời khỏi!”Và ngay khi Chu Trần nắm giữ thế giới bản nguyên, trở thành Chủ Thế Giới, khoảnh khắc đó.

Ánh mắt Chu Trần lập tức bừng sáng.

Hắn lắc mình một cái, hóa thành một mỹ nhân tuyệt mỹ vô song, khuynh thành.Khoảnh khắc tiếp theo.

Họ càng không được.

Diệu Dục Cung Chủ cũng đã thành Đế rồi.

Quả nhiên.

Chân Long Đại Đế và Huyền Thiên Đại Đế không thể vượt qua.“Chân Long Đại Đế không thể vượt qua Thần Kiếp!” Ngay cả khi không phải vô địch hoàng giả.

Đặc biệt là đôi gò bồng cao vút như mây, dưới lớp áo yếm trắng bao bọc, phác họa ra khe sâu kinh tâm động phách.

Nhưng có mấy ai có thể thành Thần?Chu Trần cười lớn, một tay ôm lấy Hồ Đế Tâm Nguyệt, sải bước đi vào phòng.

Hồ Đế Tâm Nguyệt kinh hãi.

Đó là sự thay đổi bản chất của sinh mệnh.Chu Trần bước chân lên, mỗi khi bước chân hắn đặt xuống, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được trời đất phảng phất cùng lúc đó cộng hưởng.

Nhưng phần lớn đều tựa như được tạo thành từ ngọc thạch tinh oánh, sống động như thật, sát khí đằng đằng.“Gầm!” Một tiếng rồng ngâm chấn động màng nhĩ vang vọng trời đất, trưởng thành thép vàng kia đột nhiên bay vút lên không trung, phù dao phía trên.Đôi gò bồng cao vút, vòng eo thon như rắn nước có thể một tay ôm trọn, cặp mông đầy đặn, không chỗ nào không tràn đầy ma lực kinh người khiến máu người ta sôi trào.Dù là Tiên Thần bình thường, cũng không phải đối thủ của hắn.

Nhưng Diệu Dục Cung Chủ khi đi theo Chu Trần thì đã là Vũ Hoàng cường đại rồi.

Vương Giả, Pháp Tướng, Thần Thông.

Những điều này càng không cần nói.Vô số tu luyện giả đồng loạt quỳ lạy.

Tâm tình của họ rất phức tạp, vừa hy vọng Chân Long Đại Đế độ kiếp thành công, lại vừa không hy vọng Chân Long Đại Đế độ kiếp thành công.【Chủ Nhân: Chu Trần】 Nàng là đến xem Tiểu Hồ Ly.

Đợt này.

Uy nghiêm đó, lăng giá cả trời đất.

Họ nhìn thấy Chu Trần, liền có một loại cảm giác như núi cao ngưỡng vọng, khó lòng sánh vai, cùng với sự sợ hãi và kính sợ.Một nhóm Vũ Hoàng ở Hoàng Giả Hậu Kỳ thậm chí Hoàng Giả Đỉnh Phong, rất nhiều người đều đồng loạt thành Đế.

Nhưng hắn đã trở thành Chủ Thế Giới, sức mạnh của Thiên Nguyên thế giới tùy ý hắn điều động, đối địch với hắn tương đương với đối địch với toàn bộ thế giới.

Trần Duyệt Cung.【Thiên Cương Thần Thông: Phi Thân Thác Tích, Lưỡng Giới Đao, Hiệp Sơn Siêu Hải, Chưởng Ác Ngũ Lôi, Tiềm Uyên Súc Địa, Tát Đậu Thành Binh, Hòa Giải Tạo Hóa, Điên Đảo Âm Dương, Di Tinh Hoán Đấu, Hồi Thiên Phản Nhật, Hô Phong Hoán Vũ, Đằng Vân Giá Vũ, Túng Địa Kim Quang, Phiên Giang Giảo Hải, Chỉ Địa Thành Cương, Ngũ Hành Đại Độn, Nghịch Tri Tương Lai, Tiên Sơn Di Thạch, Khởi Tử Hồi Sinh.】【Bản Mệnh Thần Thông: Lôi Quang Như Ý Thủ】Hồ Đế Tâm Nguyệt run rẩy cất tiếng, lại ưỡn bộ ngực đầy đặn căng tròn, cổ ngọc trắng nõn ngửa ra sau, hiển nhiên là "từ chối mà còn chào đón".“Chúa Tể trưởng thành thật nhanh a!" Một đám Nữ Đế, hắn gần như đều có thể "dư cầu dư thủ".

Toàn thân vảy vàng lấp lánh, như mặt trời chói sáng, thân thể thon dài hoàn mỹ mà tràn đầy sức mạnh.Vô số Đại Đế Đại Thừa Chí Tôn trong lòng run sợ, thành Tiên thành Thần quá khó rồi.

Nguyên lai đây là một con Chân Long.

"Đại phá hoại!

Tên đại phá hoại đáng ghét, ta muốn cắn chết ngươi."Nàng không khỏi hai chân khép chặt.“Bái kiến Chúa Tể!" "Chúa Tể chỉ biết trêu chọc thiếp thân." Huyền Thiên Đại Đế nếu không có át chủ bài nghịch thiên, khẳng định không thể vượt qua.

Không gian trở nên càng ổn định.

Hắn đương nhiên không thể để mọi người vây xem.

Dường như bị ánh mắt nóng rực của Chu Trần nhìn đến ngại ngùng, Hồ Đế Tâm Nguyệt thẹn thùng cúi đầu, giọng nói nhẹ nhàng ôn uyển phảng phất như một dòng suối trong trẻo chảy trong lòng.Chỉ có thể nói không hổ là Thanh Khâu Nữ Quân.

"Không sao!"【Phong Nguyệt Bảo Giám】 Bất luận Nhân Tộc hay Yêu Tộc, tất cả ánh mắt đều khó tin nhìn về phía Chu Trần.

Ngay cả khi không có kinh nghiệm.

Tiếng rồng ngâm đó tràn đầy bi thiết, bất cam và phẫn nộ.

Chu Trần tràn đầy kỳ vọng vào Thiên Hồ Nữ Đế.

Một giới chi chủ!

Chủ thế giới!Đôi mắt uy nghiêm mỹ lệ của hắn nhìn về phía bầu trời, ở đó có một con Chân Long lớn hơn và uy vũ hơn hắn.

"Hồ ly tinh!" Ngay khi Hồ Đế Tâm Nguyệt đang tiến thoái lưỡng nan, một cánh tay rộng lớn và mạnh mẽ ôm lấy vòng eo mềm mại thon gọn của nàng, kéo nàng vào lòng.Tất cả sinh linh đồng loạt gầm lớn, vô số âm thanh ngưng tụ thành trường hà mênh mông, đột nhiên vang dội khắp nơi, chấn động thiên vũ. 【Cảnh Giới: Đại Đế Đỉnh Phong (0/10000 vạn ức)】Phượng mâu Đông Hoàng Nữ Đế u oán, nàng bây giờ cũng đã chạm đến bình cảnh Thần, nhưng so với Huyền Thiên Đại Đế, Chân Long Đại Đế thì vẫn còn kém một chút.

Thậm chí còn mê hoặc hơn lần đầu tiên hắn "nghiền nát" mỹ nhân sư phụ.Chỉ thấy long khu khổng lồ của Chân Long Đại Đế, tựa như dãy núi trùng điệp, đã bị đánh thành hai đoạn, máu rồng như thác nước chảy xuống chín tầng trời.

Đại đạo, pháp tắc của Thiên Nguyên Giới càng thêm cường đại hoàn thiện, hôm nay nhìn thấy, số lượng chủng loại phong phú, khiến

người ta chấn động.Tốc độ kiếm Phong Nguyệt Điểm chắc chắn sẽ tăng trưởng không ít.

Trần Duyệt Cung.

Chương 232

Quy tắc ngầm vô xứ bất tại.

Ngay cả người thường không hiểu võ công, dưới sự tẩy rửa nhục thân bởi linh khí nồng đậm, nhục thân của họ cũng cường đại không ít, thần thanh khí sảng, thể chất tăng mạnh.Đây là phúc lợi của cả thế giới.

Một loại cảm giác uy nghiêm không thể diễn tả, từ trên người hắn lan tỏa ra.

Đồng thời, trong lòng tất cả cường giả đều hiện lên một nghi vấn: "Chúa Tể thành Thần rồi!?"【Công Pháp: Vạn Tượng Kinh】"Gầm!" Lúc này.

Khoảnh khắc này.

Cùng với việc Chân Long Đại Đế bị trọng thương, lôi kiếp phía sau ngày càng mạnh mẽ đánh đến khiến hắn không còn sức phản kháng, trong chớp mắt đã toàn thân cháy đen, từ trên không trung rơi xuống.Đông Hải Nữ Đế chăm chú nhìn lên bầu trời, nơi vạn lôi như thủy triều dâng, một con cự long tựa như dãy núi trùng điệp ngửa mặt lên trời gào thét, chém giết với lôi kiếp.Chu Trần cười, ngón tay trỏ khẽ động.

Nhờ cơ duyên Thiên Nguyên Giới tấn thăng, tu vi của hắn phù dao trực thượng, từ Đại Đế Hậu Kỳ trực tiếp lên Đại Đế Đỉnh Phong, thậm chí chạm đến bình chướng thần linh đáng ao ước mà không thể với tới.Chỉ có Vô Thượng Tiên Thần có thể triệt để đánh nát và lăng giá trên Thiên Nguyên Giới, mới có thể đánh bại và giết chết hắn trong Thiên Nguyên Giới.

Khí tức dương cương nam tử nồng liệt ập đến, thân thể Hồ Đế

Tâm Nguyệt cứng ngắc, ngẩng đầu.【Thân Phận: Chủ Thế Giới (Thiên Nguyên Giới)】 Hắn tuy chưa thành Thần, nhưng bằng vào sức mạnh của Chủ Thế Giới, đã không kém gì Tiên Thần chân chính.

Đúng lúc này, tiếng rồng ngâm thê lương vang vọng chín tầng trời, chấn động tứ hải bát hoang, vô số sinh linh nghe thấy, không khỏi nước mắt như mưa.“Thất bại rồi!” Nàng nên đi hay ở lại đây?

Trong Thiên Nguyên Giới này.

Hồ Đế Tâm Nguyệt vừa kinh vừa sợ, trước đó nàng đã thấy Chân Long Đại Đế độ kiếp bằng chân thân, thân thể Chân Long của hắn, trùng điệp kéo dài không biết mấy vạn dặm.【Phong Nguyệt Điểm: 111.11 ức】 Tất cả mọi người có mặt đều tiến bộ phi thường.

Chân Long Đại Đế!

Hắn đã thấy Thanh Vân Môn của Đại Càn vương triều, thấy Tông Chủ Vô Lượng Kiếm Tông Lâm Nam Thiên, thấy Hoàng Đế Sở Vô Nhai trong Càn Đô hoàng cung, Bắc Lương Vương Sở Vô Thương.Trong thời đại này, e rằng chỉ có Chu Trần dám nói có thể vượt qua Thần Kiếp thành Thần.

“Cung tiễn Huyền Thiên Đại Đế, vũ hóa phi thăng!” Đúng như tên gọi, đó là nơi Chu Trần vui vẻ ngủ.

Họ nhìn Huyền Thiên Đại Đế vẫn còn đang độ kiếp.“Tốt!” Chu Trần tràn đầy kỳ vọng.

Con số này tuy rất lớn, nhưng đối với hắn mà nói không đáng là gì.

Ngàn năm chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt.

Họ không thấy Chu Trần độ Thần Kiếp, nhưng thực lực của Chu Trần đã đạt đến một tầng thứ mà họ không thể tưởng tượng được.Trên người hắn một mảnh cháy đen, ẩn ẩn có mùi thơm của thịt rồng nướng.

Lúc này Thiên Nguyên Giới đáng lẽ phải đột phá thì đã đột phá, đáng lẽ phải độ kiếp thì đã độ kiếp, Chân Long Đại Đế, Huyền Thiên Đại Đế độ Thần Kiếp thất bại.

Đột nhiên.

Đây là sự vượt qua tầng thứ sinh mệnh.

Tuyệt đối đã siêu việt cảnh giới Đại Đế.Hắn cũng chú ý đến Chân Long Đại Đế.

Là Chân Long, nhục thân của hắn cường hãn đến mức nào, nhưng dưới Thần Kiếp này, vẫn vô cùng gian nan, tùy thời có nguy cơ vẫn lạc.

Hồ Đế Tâm Nguyệt càng thẹn thùng, nàng là bạch hồ, tuy tóc đã màu đen, nhưng trên người lại có lông trắng, giờ khắc này còn bị Chu Trần nhìn hết.

Đáng yêu trước sự gợi cảm thì không đáng một xu.Bốn mắt nhìn nhau.

Mà Tịnh Nguyệt Am Chủ lúc ban đầu gặp Chu Trần vẫn là một quỷ dị cảnh Pháp Tướng, bây giờ lại đã chứng đạo thành Đế.

Hồ Đế Tâm Nguyệt không dám nhìn vào mắt Chu Trần.

Không ngờ vị Thanh Khâu Nữ Quân này lại..."Ách..." Chân Long Đại Đế độ Thần Kiếp đối với hắn mà nói là tiên phong, là tích lũy kinh nghiệm.

Khoảnh khắc này.

Chu Trần đánh giá thân tư mỹ lệ vô song của Hồ Đế Tâm Nguyệt, một bộ áo lông hồ ly trắng như áo bó sát bao phủ toàn thân, hoàn mỹ phác họa ra đường cong kinh người đầy đặn vĩ ngạn của nàng.Nàng chợt ý thức được không ổn.

Đông Hải Nữ Đế, Thiên Phượng Nữ Đế, Dao Trì Nữ Đế, Đông Hoàng Nữ Đế, Kim Long Đại Đế, Cửu Kiếp Chiến Đế, Thiên Hồ Nữ Đế.

Bất luận cường giả hay yếu giả, bất luận tu luyện giả hay phàm nhân bình thường.Người tấn thăng Vũ Hoàng thì càng nhiều, đếm không xuể.

"Thành Thần." Đây là từ Hậu Thiên nghịch phản Tiên Thiên, từ phàm hóa Thần, sao mà nghịch thiên đến vậy, khó hơn thành Đế gấp trăm ngàn lần.

Một số nơi lại gọi là thai nghén vị diện.

Đây là tẩm cung của Chu Trần.Đáng nói là Tịnh Nguyệt Am Chủ cũng đã thành công chứng đạo thành Đế.

Ngay cả tính theo mỗi ngày hai trăm ức, cũng chỉ hơn một ngàn ba trăm năm.

Và dưới sự uy nghiêm kỳ lạ đó, tất cả mọi người trong Thiên Nguyên thế giới lại đồng loạt quỳ xuống.Chân Long Đại Đế không thể vượt qua kiếp nạn này.

Trong đại dương mênh mông vô bờ, một trường thành bằng thép tựa như được làm từ vàng uốn lượn trải dài trên mặt biển, kéo dài không biết mấy vạn dặm.Còn cường giả Nhân Tộc thì chú ý đến Huyền Thiên Đại Đế độ kiếp.

Quả nhiên. 【Pháp Tướng: Tam Thiên Giới】 Nhưng muốn thành Thần thì khó càng thêm khó.Cao quý ung dung, tựa như tiên tử nữ thần.

Đó là Thần Kiếp!

"Thanh Khâu Hồ Tộc quả nhiên danh bất hư truyền." Các nữ nhân má ửng hồng, ánh mắt thẹn thùng, làm sao lại không biết Chu Trần

muốn "vô già bát" (tấn công trực diện, không che đậy).Đông Hải Nữ Đế.

Nhưng nàng không phản cảm Chu Trần, huống chi nàng có thể từ chối sao?

Từ chối Chu Trần "lén lút cho nàng mặc đồ trẻ con" thì làm sao?

Huống chi đi theo Chu Trần, rõ ràng lợi ích nhiều hơn.

Giọng nói của Chu Trần nhẹ nhàng vang vọng.Hắn chính là chủ tể của Đông Hải.

"Chúc mừng Chúa Tể, tiên phúc vĩnh hưởng, thánh thọ vô cương!" Sự mị hoặc của nàng có thể tưởng tượng được.

Toàn bộ thế giới, đều tĩnh lặng lại.

"Chúa Tể, đừng nhìn..."Giống như biến sinh mệnh gốc cacbon thành sinh mệnh gốc silic vậy.

Không chỉ Đông Hải Nữ Đế và Đông Hoàng Nữ Đế, Thiên Phượng Nữ Đế, Kim Long Đại Đế cùng một nhóm Yêu Tộc đều chăm chú nhìn Chân Long Đại Đế độ kiếp, trong mắt tràn đầy hâm mộ, kỳ vọng và lo lắng bất an.

Bóng dáng của Chu Trần tựa như trở nên vô cùng vĩ đại, bất kể đứng ở góc nào của Thiên Nguyên thế giới, bất kể ngươi là tu luyện giả hay phàm nhân bình thường, đều có thể nhìn thấy rõ ràng bóng dáng của Chu Trần.Chỉ có vượt qua Thần Kiếp, mới có thể thành Thần.

Trời đất một mảnh bi thương.

Tiểu Hồ Ly, Hồ Đế Tâm Nguyệt vừa tấn thăng Đại Đế, Diệu Dục Cung Chủ, Hồng Phấn Nương Nương, Thủy Vân Tiên Tử, Tịnh Nguyệt Am Chủ, Yêu Mị Ma Đế, Tuyết Mị Ma Đế, Hoàng Phủ

Nguyệt Dao, Thanh Ngọc Dao, Kiếm Hùng, Tần Hồng Ngọc, Ly Trường Hận, Sư Thanh Tuyền, Thiên Hương Tiên Tử cùng một nhóm nữ tử lần lượt bước lên, nhan sắc tươi như hoa.Cũng xưng là Đông Hải Long Đế.

Đôi mắt xanh biếc tựa như hai viên lam bảo thạch giá trị liên thành, lại như đại dương sâu thẳm vô bờ, khiến người ta không nhịn được đắm chìm trong đó, hận không thể vĩnh viễn chôn vùi trong vùng biển sâu ấy.

Hắn vẫn là Ngũ Trảo Kim Long chí tôn trong loài rồng.Các Vũ Hoàng bị kẹt ở vô địch Hoàng Giả cơ bản đều đã tấn thăng Đại Đế.

Nhìn Chu Trần ôm Hồ Đế Tâm Nguyệt rời đi, các nữ nhân trong lòng thầm mắng.

Huyền Thiên Đại Đế không có át chủ bài nghịch thiên, chưa đến một chén trà công phu đã đi theo vết xe đổ của Chân Long Đại Đế, vẫn lạc dưới Thần Kiếp.“Được rồi, chính thức tu hành bắt đầu!” “Tiểu tử này đã triệt để siêu việt ta rồi, loại sức mạnh và uy nghiêm này đã triệt để lăng giá trên Đại Đế, chẳng lẽ đây chính là Thần?” Tuyền Cơ Tiên Tử cảm khái vạn phần, nàng nghe nói về Chu Trần lúc Chu Trần và đệ tử của nàng có mâu thuẫn, may mà nàng không vì thế mà đắc tội Chu Trần.Thông minh hơn nhiều so với con hồ ly ngốc nghếch Tiểu Hồ Ly kia.

Trong cung điện tràn ngập hương hoa kỳ lạ, Chu Trần ôm Hồ Đế Tâm Nguyệt tiến vào nội thất, đặt nàng lên ngọc sàng.

Họ là tiêu điểm xứng đáng.

Khoảnh khắc tiếp theo.

“Bá.” Đôi mắt đẹp của Hồ Đế Tâm Nguyệt kiều diễm thẹn thùng, tò mò đánh giá căn phòng, chỉ thấy trên bức tường bên cạnh ngọc sàng

đặt từng hàng thần binh kỳ môn kỳ quái.Chỉ có Thiên Nguyên Giới vẫn còn đang thuế biến.

Khí tức u hương đặc trưng của nữ tử thoang thoảng quanh mũi, thấm vào lòng người, Chu Trần trong lòng nóng lên.

Liên tiếp hai vị Đại Đế tuyệt thế gục ngã dưới Thần Kiếp, như dội một gáo nước lạnh vào tất cả Đại Đế chí tôn, có một loại cảm giác thỏ chết cáo buồn.

Hắn cũng đã thấy Sư phụ Nữ Đế của Tử Phủ Thánh Địa, Tuyền Cơ Tiên Tử, Tử Cực Đại Đế.“Cảm giác thật cường đại, thật khiến người ta mê luyến, đắm chìm!” Thiên hình vạn trạng, đủ loại hình dạng.

Hiện tại Thiên Nguyên Giới giống như hậu hoa viên của hắn.

Bây giờ chẳng qua chỉ là thoi thóp, giãy dụa hấp hối mà thôi!Hồ Đế Tâm Nguyệt mỉm cười, tựa như trăm hoa vừa nở, kiều diễm ướt át, mị hoặc vô hình, khiến trời đất cũng ảm đạm mất sắc.

“Đồng hỉ đồng hỉ!”Quang mang hỗn độn bắt đầu ngưng tụ trước người Chu Trần, lập tức hóa thành một linh thai lớn chừng lòng bàn tay.

Còn đệ tử kia của nàng vì tâm ma độ kiếp mà thân tử, mẫu thân nàng trong cuộc đại chiến hai giới lần này, bị ma tộc ăn thịt, hài cốt vô tồn.Quang mang vô biên vô tận tản phát xuống, cảm giác của Chu Trần phảng phất tràn ngập toàn bộ Thiên Nguyên thế giới.

“Thành Thần khó, khó hơn lên trời xanh, từ xưa đến nay người có thể thành Thần, không ai không phải thiên tài xuất chúng, cái thế vô song, hoành hành thiên hạ vô địch thủ, trấn áp vạn cổ!”“Hôm nay chúng ta phổ thiên đồng khánh, hãy cùng vui chơi một trận thật sảng khoái!” “Cung tiễn Huyền Thiên Đại Đế, vũ hóa phi thăng!” Không lâu

sau, giọng Hồ Đế Tâm Nguyệt run rẩy, cảm nhận được một trận phản ứng kỳ lạ của nhục thân.“Một vạn vạn ức là có thể thành Thần rồi!” Uy nghiêm đó, tựa như thần tử trong thế tục nhìn thấy đế vương vậy.

Thiên Nguyên Giới vốn không thể dung nạp tiên thần, theo sự tấn thăng, đã có thể dung nạp một số tiên thần sơ cấp, toàn bộ thế giới long trời lở đất.Chu Trần khẽ cười: “Hồ Đế Tâm Nguyệt từ xa đến là khách, không bằng ưu tiên, có nguyện cùng ta, cộng hưởng tiên phúc?” Chỉ có nàng không phải.

Đây coi như là Đại Đế do Chu Trần chân chính bồi dưỡng ra.

Như Hồ Đế Tâm Nguyệt, Diệu Dục Cung Chủ, Tịnh Nguyệt Am Chủ đều là Đại Đế tấn thăng trong lần này.Ánh mắt Chu Trần lướt qua, nhìn một nhóm tuyệt đại giai nhân phong tình vạn chủng, khí chất khác biệt, tâm tình đại hảo.

“Cung tiễn Huyền Thiên Đại Đế, vũ hóa phi thăng!”Hồ Đế Tâm Nguyệt tuy không thể nói là yêu Chu Trần, kỳ thực đến cảnh giới của họ, đâu có nhiều tình yêu sống chết như vậy.

Hồ Đế Tâm Nguyệt sớm đã từ chỗ Tiểu Hồ Ly nghe nói Chu Trần là người yêu thích kỳ môn thần binh, mỗi kiện kỳ môn thần binh đều tự tay luyện chế, không bao giờ nhờ người khác.Dao Trì Nữ Đế bây giờ đã là Đại Đế Đỉnh Phong, chạm đến sự tồn tại của bình cảnh Thần Cảnh, chỉ là bình cảnh Thần Cảnh này giống như một tầng màng mỏng của xử nữ, nàng đã trở thành người ngoài, ẩn ẩn có thể cảm nhận được, nhưng không thể chạm vào, càng không thể đột phá.

Đáng tiếc đã muộn rồi.

Nàng cũng là hồ ly tinh câu người trời sinh.Đó là sự tuyệt đối nắm giữ đối với mảnh trời đất này.

Nhưng bây giờ nàng phát hiện Chu Trần càng thêm khủng bố.

“Chúa Tể tha mạng.” “Chúa tể tha mạng.” Tâm Nguyệt Hồ Đế vừa tấn thăng Đại Đế, đối mặt Chu Trần tu vi đã đạt đỉnh phong Đại Đế, lại càng trở thành Chúa tể, mana đâu còn sức chống trả?

Nhìn khối đế binh bằng tử đồng kinh khủng kia, như thể đúc bằng nước thép gang, gân thịt cuồn cuộn, tràn đầy sức mạnh và sát khí vô biên.

Tâm Nguyệt Hồ Đế toàn thân run rẩy, sợ hãi đến đứng không vững.

Nàng dường như đã cảm nhận được sát khí xuyên thấu cơ thể mình, khiến người ta run rẩy kinh sợ.

Chu Trần thi triển thần thông Lôi Quang Như Ý Thủ, đặt lên “lương tâm” đầy đặn của Tâm Nguyệt Hồ Đế, nói: “Nàng phải tin tưởng chính mình, đạo của nàng không hề yếu, thậm chí còn vô cùng lợi hại.

Nàng phải phát huy hết sức mạnh của nó, giống như Thái Cực Âm Dương, lấy nhu khắc cương.” Trong khoảnh khắc đó, Giao Long Đế hồn phi phách tán.

Y biết Chu Trần háo sắc, nhưng không ngờ Đông Hải Nữ Đế lại cũng dây dưa cùng Chu Trần.

Về những việc cụ thể của lễ mừng, Chu Trần tự nhiên không cần bận tâm, đều giao cho người khác xử lý.

Nơi đây chính là đầu nguồn hội tụ vạn ngàn linh mạch.

Nghĩ đến đây, tiểu hồ ly tinh thần phấn chấn, giơ lên một chiếc móng vuốt nhỏ xù xì.

Chu Trần thuận thế ngồi lên ghế rồng pha lê, ôm Đông Hải Nữ Đế ngồi lên đùi hắn.

Chu Trần dùng thân thể lực hành, giảng đạo, luận đạo, ngộ đạo, nghe đạo cho Tâm Nguyệt Hồ Đế, cuối cùng mới có thể nhập đạo, cảm nhận được mị lực của đại đạo.

Lúc này, "Nga..." Có thể dự kiến, trong vài vạn năm tới, Thiên Nguyên Đại Lục sẽ là một thời đại phồn hoa rực rỡ, không biết sẽ xuất hiện bao nhiêu thiên tài.

"Tử Ân?" Chu Trần thỏa mãn rút thân rời đi.

No ấm sinh dâm dục.

Chu Trần khẽ mỉm cười, Đông Hải Nữ Đế bản mệnh là Ngao Yểm, nhưng người thường không biết, cũng hiếm ai xưng hô bản danh của Đông Hải Nữ Đế.

Giao Long Đế vô thanh vô tức bị chém làm hai nửa.

Đáng chết!

Nhưng nay y cũng là Đại Đế đỉnh phong.

Với thực lực của y, trong Cung Pha Lê có vô số mỹ nhân thủy tộc, nhân tộc, và các tộc khác, nhưng đâu sánh bằng Đông Hải Nữ Đế.

Thủy Vân Tiên Tử, Diệu Dục Cung Chủ, Hồng Phấn Nương Nương.

Các nàng đều có thể.

Cứ như một kẻ trọc phú nhìn trúng một nữ vương cao quý xinh đẹp.

Đông Hải Long Cung.

Giao Long Đế dưới ánh đao quang kia, dường như bị định trụ.

Rất nhuận.

Y lại còn khẩu thổ nhân ngôn, tiếng như sấm sét, chấn động thiên

địa.

Dù các nàng muốn nói gì cái thứ tình yêu chó má, Chu Trần vươn tay kéo Đông Hải Nữ Đế vào lòng, thuận thế ngồi lên ghế rồng pha lê, cắn vành tai trong suốt của nàng, hít sâu một hơi hương khí u trầm.

Tâm Nguyệt Hồ Đế hai tay nắm chặt cổ tiểu hồ ly, hung hăng vò xé.

Giờ đây y đã quật khởi.

Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Không thể không nói, quả nhiên không hổ là Nữ Long Đế.

Đông Hải Nữ Đế biết hôm nay nàng chắc chắn không thoát được rồi.

Mười năm đối với tu luyện giả mà nói không dài, thậm chí rất ngắn.

Đông Hải Nữ Đế liếc Chu Trần một cái, lại còn Long Đàm.

"Ta thích sự sảng khoái của Nữ Đế!" Chu Trần vẫn ngày ngày khổ tu, nghiên cứu các đại đạo khác nhau, lĩnh ngộ nhân gian chi lý sâu xa trong đại đạo, đắm chìm trong đó, khó mà thoát ra.

"Ta sẽ cùng các nàng!" Các nàng miệng niệm lẩm bẩm, dường như có tác dụng thật, sóng biển dần dần dịu xuống.

Chu Trần chậm rãi đi về phía Đông Hải Nữ Đế.

"Không biết Chúa tể đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo?" Trăm lợi mà không một hại.

Nàng biết đó là của Chu Trần và cô cô nàng...

Toàn bộ sinh linh Đông Hải đều sẽ gặp tai ương.

Thời gian trôi mau.

“Ngao Yễm tiện nhân kia, dám xem thường Bản Đế!” “Bái kiến Chúa tể!” Đóng cửa lại, Chu Trần ngẩng đầu cảm nhận ánh dương minh mị ấm áp, thắt chặt đai lưng, toàn thân sảng khoái, khoan khoái không tả xiết.

Nhưng những kẻ khác muốn lấy lòng hoàng đế, chắc chắn sẽ chèn ép nàng.

Nàng cũng bị đánh cho toàn thân mỏi mệt, ủ rũ rầu rĩ.

“Tinh thần mạo hiểm của Chúa tể thật đáng kính phục, có gì cần Bản cung cống hiến, Bản cung tự nhiên nghĩa bất dung từ!” Nhưng Chu Trần lại không thích.

Mà theo Chu Trần, đồng nghĩa với ôm được đùi lớn.

Một chuyện và còn lại ở phía Bắc Đông Hải.

Tâm Nguyệt Hồ Đế nắm chặt da cổ tiểu hồ ly đung đưa trong không trung, ác nghiệt nói: “Tin không, ta dùng lễ vật của Chúa tể mà quất ngươi!” Nhưng đối mặt với sự tồn tại đỉnh phong Đại Đế như Giao Long Đế, trừ Đông Hải Nữ Đế ra, những người khác căn bản không thể ngăn cản.

Sau khi Chu Trần rời khỏi phòng, một chú hồ ly nhỏ màu đỏ đáng yêu lén lút chui vào phòng.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Vút.

“Ngươi lá gan càng ngày càng lớn, dám trêu chọc cô cô sao?” Còn về Tần Hồng Ngọc, Ly Trường Hận và những người khác.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Nhưng như vậy, Chu Trần e rằng cũng phải thi triển thần thông.

“Yễm Nhi, nàng phải biết nắm giữ!” Bởi vì Thiên Nguyên Đại

Lục thăng cấp, thiên tài xuất hiện lớp lớp, đặc biệt là những hài nhi được sinh ra vào ngày thế giới thăng cấp, cơ bản đều có thiên phú phi phàm.

"Chơi vui vẻ lắm sao!" Mấy năm nay nàng cũng nghe nói một số sự tích của Chu Trần, sau Đông Hoàng Nữ Đế, Thiên Phượng Nữ Đế của Hỏa Phượng tộc, Thiên Hồ Nữ Đế của Thanh Khâu Hồ tộc đều đã bị Chu Trần thu phục.

Thành phố này trong mắt Giao Long Đế là một thành nhỏ, nhưng kỳ thực không hề nhỏ.

Chu Trần thu lấy thi thể, ôm Đông Hải Nữ Đế, sải bước tiến vào tẩm cung của Đông Hải Nữ Đế.

Chương 233

Lại là nam nhân đó.

Huống hồ với thân phận tu vi của các nàng, lại có mấy người có thể lọt vào mắt?

Chu Trần vô luận phương diện nào, điều kiện đều là cử thế vô song.

"Chúa tể." Quyền thế hoàng đế tuy lớn, nhưng chịu đủ loại hạn chế, không lớn như tưởng tượng.

Danh xưng Chúa tể của Chu Trần vang khắp Thiên Nguyên Đại Lục, không ai không biết, không ai không hiểu.

Đông Hải Nữ Đế má ửng hồng, là cường giả Đại Đế, sao lại không cảm nhận được ánh mắt trần trụi không hề che giấu của Chu Trần.

Bốn cái chân nhỏ ngắn ngủn khua khoắng, thoắt cái đã chui vào phòng ngủ, ngẩng đầu liền thấy Tâm Nguyệt Hồ Đế, Thanh Khâu Nữ Quân không chút hình tượng.

"Thơm thật!" Đông Hải Nữ Đế là Kim Long năm móng, quý tộc trong rồng.

Nàng vẫn thích mỹ nhân.

Dù nói cách này có chút giống quy tắc ngầm, lấy thế đè người.

Nhưng vô luận Thanh Khâu Nữ Quân Tâm Nguyệt Hồ Đế, Thiên Hồ Nữ Đế, hay Đông Hoàng Nữ Đế, Thiên Phượng Nữ Đế, các nàng đều cam tâm tình nguyện.

Chu Trần nhìn về phía Đông Hải Nữ Đế, cười nói: "Ta đây là

người thích mạo hiểm kích thích, cũng muốn đi Long Đàm Hổ Huyệt thám hiểm." Khi đó hắn đánh không lại Đông Hải Nữ Đế.

Đã biến thành dáng vẻ của nàng.

Đông Hải Nữ Đế truyền âm.

Huống hồ một nhóm nữ nhân của hắn, có thể thao túng rất nhiều.

"Yễm Nhi, Bản Đế đến thăm nàng rồi!" Tiểu hồ ly nhếch miệng, nhảy lên giường, nó chính là đến xem náo nhiệt.

"Lần này Bản Đế nhất định phải đè nàng dưới thân, để nàng biết Bản Đế lợi hại thế nào, sau này Đông Hải sẽ lấy Bản Đế làm tôn!" So sánh hai bên, mấy năm nay Chu Trần dù đi Hỏa Phượng tộc hay Thanh Khâu tộc, đều như nguyện nếm trải được phong thái đại đạo của hai vị Nữ Đế.

Đông Hải Nữ Đế lời còn chưa dứt.

"Tên đại phá hoại đó quả nhiên cũng tặng quà cho cô cô!" Nàng biết Đông Hải Nữ Đế chắc chắn cũng mượn luồng gió đông này mà tu vi bạo trướng, hắn cũng đã đạt đến đỉnh phong Đại Đế.

"Chúa tể tha mạng... a!" Tiểu hồ ly vừa định chạy, nhưng bị Chu Trần tóm gọn.

Đương nhiên.

Bốn cái móng nhỏ của tiểu hồ ly quá ngắn, không với tới.

"Không tệ không tệ!" Đáng tiếc trước mặt Giao Long Đế, cường giả cảnh giới Thần Hải nhiều nhất trong đó, căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Chu Trần càng lợi dụng quyền hạn của chủ thế giới mình, biến nơi Phong Nguyệt Thành tọa lạc thành trung tâm của thế giới.

Một cảnh tượng khiến các nàng vĩnh viễn khó quên xuất hiện, chỉ

thấy trong mây đen sóng dữ nổi lên một con cự thú đồ sộ như dãy núi trùng điệp.

"Là hắn!" Ai mà không biết Chu Trần đại sắc lang này.

Bởi vì nàng đã nhìn rõ người đàn ông kia.

"Dọn dẹp sạch sẽ!" Chu Trần động tĩnh cực độ, đến Đông Hải Long Cung.

Chu Trần cũng chỉ có thể phủ thủ nhận thua.

Ngày này.

Như thể bạch ngọc dương chi cực phẩm nhất thế gian được điêu khắc thành bởi quỷ phủ thần công, đôi mắt nhỏ như bảo thạch của tiểu hồ ly láo liên đảo: "Nếu ta động đậy một chút?" Cùng với thực lực của Chu Trần bạo trướng, các nàng vẫn chưa thành Đế, đạo của các nàng quá yếu, cùng Chu Trần luận đạo, chốc lát đã kiệt sức.

"Bản Đế từ Giao hóa rồng, một bước phi thăng đỉnh phong Đại Đế, ai dám nói Bản Đế không phải rồng nữa!" Vô số nam nhân đêm mơ ngày mộng, thèm nhỏ dãi ba tấc, nhưng chỉ có thể đứng xa ngắm nhìn mà không thể chạm tới Thanh Khâu Nữ Quân.

Còn về cái thứ tình yêu chó má hai bên tình nguyện gì đó.

Các nàng phần lớn thời gian đều khổ tu.

Chu Trần tuy lợi hại, nhưng đạo giữa các nàng cũng tương sinh tương khắc, nếu Tâm Nguyệt Hồ Đế phát huy sức mạnh của mình đến cực hạn.

Có nam nhân cũng đành vậy.

Nghĩ đến đã kích động.

"Không!" Tiểu hồ ly la lớn: "Ngươi đồ biến thái!" Trên ghế rồng pha lê tượng trưng cho Long Đế, Đông Hải Nữ Đế, Long Đế đương

đại, da thịt trắng nõn mịn màng tựa vào ghế rồng pha lê, trà nước đổ đầy đất.

Phi phàm hưởng thụ.

Là một giao long, Giao Long Đế vô cùng háo sắc.

Nhưng ở thế giới siêu phàm này, Chu Trần, chủ thế giới, là người sức mạnh cá nhân tập trung vào một thân, ai dám đắc tội?

Huống hồ các nàng ở chỗ Chu Trần không chỉ nhận được khoái lạc chưa từng trải nghiệm, mà còn có thể theo Chu Trần, sau này gà chó cũng lên trời.

Nàng vươn ngọc thủ, "Chúa tể, người sao..." Năm này qua năm khác.

Sừng như hươu, đầu như lạc đà, mắt như thỏ, cổ như rắn, bụng như chim mòng, vảy như cá, móng như ưng, lòng bàn tay như hổ, tai như bò.

Nếu Chu Trần không vui, một ý niệm thôi cũng có thể khiến nước Đông Hải chảy ngược, khiến nó khô cạn, thậm chí rút cạn linh mạch dưới đất.

Nhưng nhanh chóng ảm đạm đi.

"Long Vương gia bớt giận, Long Vương gia bớt giận." Ngay cả Long tộc của y cũng cảm thấy kinh hãi.

Lễ mừng Chu Trần thành Đế còn chưa cử hành, giờ lại trở thành Chúa tể, vừa hay có thể tổ chức cả hai lễ mừng cùng lúc.

Tử Phủ Thánh Địa có rất nhiều người.

Tiểu hồ ly lập tức hóa thành hình người, nhe nanh múa vuốt vồ lấy Tâm Nguyệt Hồ Đế.

Chu Trần đột nhiên đến.

Đông Hải Nữ Đế vội vàng ra nghênh đón, giờ Chu Trần là chủ thế giới, giống như hoàng đế thời cổ đại, thậm chí còn tôn quý hơn hoàng đế.

Ánh mắt tiểu hồ ly từ gò má ửng hồng của Tâm Nguyệt Hồ Đế dò xét xuống dưới.

Nhưng nữ vương lại xem thường y.

Phong Nguyệt Thành cùng với việc Chu Trần trở thành Chúa tể, càng thêm phồn hoa náo nhiệt.

Từ chối Chu Trần, có lẽ sẽ không làm gì nàng, nhưng rốt cuộc cũng là đắc tội người, tương lai nói không chừng sẽ có rất nhiều phiền phức, thậm chí bị người khác chèn ép.

Y như con trùng bị đông cứng trong hổ phách, chỉ có thể trơ mắt nhìn ánh đao quang kia hạ xuống.

Huống hồ Đông Hải Nữ Đế.

"Trước đây khi ta còn là người thường, đã thường nghe người ta nói Long Đàm Hổ Huyệt vô cùng nguy hiểm, sâu thẳm khó lường!" Y liếc mắt nhìn hai ngư dân trên đảo nhỏ không xa, há miệng hút một cái, "ba" một tiếng liền nuốt chửng hai ngư dân.

Sức mạnh thế giới đè nặng lên người y.

Tiếng rồng ngâm cuồn cuộn từ xa cuồn cuộn tới, vang vọng trong Đông Hải Long Cung, lập tức kinh động vô số cường giả của Đông Hải Long Cung.

Còn về lễ vật kia có còn trên người nàng hay đã bị ném đi đâu, tiểu hồ ly không biết.

Cho nên.

"Không cần đa lễ!" Chỉ thiếu điều nói thẳng ra là muốn "làm"

nàng.

Tâm Nguyệt Hồ Đế không biết từ lúc nào đã ngồi dậy, trên người ánh sáng lóe lên, áo lông hồ ly trắng tuyết hiện ra, bao phủ thân thể mỹ diệu phong du hoàn mỹ của nàng.

Đông Hải Nữ Đế bản năng tóm lấy Chu Trần.

Ở xa một rìa đảo, hai ngư dân tựa như cha con bị sóng biển dư chấn hất tung, may mắn thoát được lên đảo, quỳ lạy đại hải cầu nguyện: Đông Hải Nữ Đế trên người long bào vàng rủ xuống, che chắn hoàn hảo hai người, từ bên ngoài nhìn chỉ thấy Đông Hải Nữ Đế ngồi trên đùi Chu Trần.

Nếu y biến thành thi thể phế liệu, thì chẳng tính là gì.

Nghĩ đến thân thể mỹ diệu động lòng người tuyệt thế vô song của Đông Hải Nữ Đế, Giao Long Đế toàn thân tràn đầy hăng hái.

Cứ như hoàng đế nhìn trúng nàng, kết quả nàng lại từ chối.

Đặc biệt là chủ thế giới, toàn bộ thế giới đều bị hắn thao túng.

"Chủ...

Chúa tể!?" Đồng thời.

Hôm nay Chu Trần có bảy mươi chuyện.

Giao Long Đế một đầu chui vào sâu trong Đông Hải, hướng về Đông Hải Long Cung mà đi.

Cảm nhận ánh mắt của Chu Trần, bộ ngực đầy đặn của Đông Hải Nữ Đế khẽ run, ngọc thủ trắng nõn giơ lên, mời Chu Trần tiến vào Long Cung.

Y không tin còn đánh không lại Đông Hải Nữ Đế.

Y đã nhìn thấy lễ vật Chu Trần tặng Tâm Nguyệt Hồ Đế.

“Chúa tể, mời vào trong!” “Ít quá!” Nhưng lần này khác rồi.

Tuy nhiên.

Chu Trần đánh giá Đông Hải Nữ Đế, một bộ long bào vàng bao bọc thân hình lồi lõm đầy đặn kinh người, đường cong động lòng người được phác họa rõ ràng đến tận cùng.

“Ta liều mạng với ngươi!” Đông Hoàng Nữ Đế, Hồng Phấn Nương Nương, Diệu Dục Cung Chủ, Tâm Nguyệt Hồ Đế, Thủy Vân Tiên Tử, Yêu Mị Ma Đế, Tuyết Mị Ma Đế và các cường giả chí tôn khác, với các đạo khác nhau, phong cảnh khác nhau, cũng khiến Chu Trần than thở về sự kỳ diệu huy hoàng của vạn đạo trên thế gian.

“Còn dám cứng miệng!” Trên đại hải mênh mông vô bờ, sóng lớn cuồn cuộn từng đợt, chớp mắt đã vọt lên vạn trượng, sóng thần khổng lồ đổ ập xuống, thiên địa đều vì thế mà rung chuyển.

Tu vi trì bình.

Lại còn ôm mỹ thần mà y hằng mơ ước nhưng không thể có được.

Bắt được rồi.

Đông Hải Nữ Đế giật mình, Chúa tể không hổ là Chúa tể.

“Yểm Nhi.” Chính là da cổ của tiểu hồ ly bị một ngón tay ngọc trắng nõn tóm lấy, nhấc lên không trung.

Vừa mới vào, tiểu hồ ly đã ngửi thấy một mùi hương đặc biệt quen thuộc mà xa lạ, khiến người ta mặt đỏ tai hồng, tim đập nhanh hơn.

Bỗng Giao Long Đế vừa định động thủ, nhưng đột nhiên trừng lớn mắt, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xuyên thẳng lên đỉnh đầu.

Cơ hội như vậy, sao có thể bỏ lỡ?

Ngày qua ngày.

Máu rồng nhuộm Long Cung.

Giao Long Đế sắc mặt vốn hưng phấn kích động bỗng nhiên cứng đờ, không ngờ lại còn có nam nhân.

Các nàng căn bản không để ý.

Chu Trần cười cười, lộ ra một hàm răng trắng bóng.

Y đã hóa thành hình người, là một đại hán cơ bắp cao hai trượng, vĩ đại khôi ngô, trên trán còn có hai cái sừng hươu.

Nghĩ đến nữ vương cao quý từng sắp bị y trấn áp dưới thân, trở thành cấm luyến độc quyền của y, cái cảm giác thành tựu đó có thể tưởng tượng được.

Lời còn chưa dứt, một đạo đao quang giữa không trung hiện ra, rực rỡ chói mắt.

Nghỉ ngơi một lúc.

Mắt Giao Long Đế tràn đầy dã vọng, y đã sớm thành Đế, trước đó còn đến Đông Hải Long Cung cầu hôn, kết quả Đông Hải Nữ Đế căn bản không thèm nhìn y một cái, liền đánh y ra ngoài.

"Quả nhiên, bình thường dù ung dung hoa quý, ưu nhã đoan trang đến mấy, cô cô cũng thật là..." Hình bóng Giao Long Đế hiện ra.

Lễ mừng Chúa tể này, Chu Trần đặt vào mười năm sau.

Sự tồn tại có thể hô mưa gọi gió.

Hai người đang đùa giỡn, chơi đến lúc cao trào.

Đặc biệt là đôi chân dài kia, thon dài, thẳng tắp, đầy sức mạnh.

Quyền thế hoàng đế tuy lớn, nhưng chịu đủ loại hạn chế, không

lớn như tưởng tượng.

Mây đen giăng kín, điện chớp sấm rền, cuồng phong bạo vũ nối liền biển trời thành một dải.

Liếm liếm môi, Giao Long Đế rất mãn ý.

Giao Long Đế không hài lòng, trong chớp mắt đến một thành nhỏ bên cạnh, há miệng hút một cái, liền nuốt gọn mấy trăm vạn người trong thành nhỏ.

Trong mắt rồng, ánh đao quang chói lòa trong khoảnh khắc, rồi lại tắt ngấm trong khoảnh khắc.

Nhìn Đông Hải Nữ Đế với cặp mông cong vểnh theo từng bước chân, đường cong căng tròn đầy đặn và đàn hồi, khiến y khô miệng khát lưỡi.

Nửa tháng lặng lẽ trôi qua.

Hai thị nữ lập tức tới, lau sạch vết máu trên đất. … "Mấy người nghe nói chưa?

Giao Long Đế đỉnh phong Đại Đế đã chết rồi!" "Giao Long Đế đỉnh phong Đại Đế chết rồi?

Sự tồn tại cấp bậc này làm sao mà chết được?

Giờ Thiên Ma Giới đã diệt, không có bốn năm kẻ cùng cấp vây công, làm sao có thể giết chết?" "Huống hồ dù cho bốn năm cường giả cùng cấp vây công, trận chiến đó tất nhiên kinh thiên động địa, ta không cảm nhận được có Đại Đế sinh tử chiến nào cả?" "Trong tình huống bình thường muốn giết chết một vị Đại Đế quả thực rất khó, đặc biệt là sự tồn tại đứng trên đỉnh kim tự tháp như Đại Đế đỉnh phong, nhưng Thiên Nguyên Đại Lục chúng ta lại có một vị Chúa tể vô thượng siêu việt Đại Đế!" "Là Chúa tể giết sao?

Vậy thì bình thường rồi!" "Nghe nói Chúa tể chỉ một đao đã chém Giao Long Đế thành hai nửa, như giết một con lươn dễ dàng, mà Giao Long Đế thậm chí không có năng lực chống trả, chết không một gợn sóng!" "Thần uy của Chúa tể khó mà tưởng tượng, Giao Long Đế lại dám khiêu khích Chúa tể, thật là chết không oan, không tự lượng sức!" Dù không cần Thiên Chu, vẫn giết các y như giết gà.

Tuổi tác cũng gần như vậy.

Vạn lại câu tịch.

Hàng đầu tiên là hơn một trăm vị Đại Đế hoặc Đại Thừa Chí Tôn của Thiên Nguyên Giới, sau đó là hàng vạn Vũ Hoàng, Độ Kiếp Chân Quân.

Đã đến rồi.

Khúc nhạc này chỉ nên có trên trời.

Pháp Tướng cảnh nhiều như chó, Vương Giả khắp nơi.

Đông Hải Long Cung nằm sâu dưới biển.

Nhưng giờ đây.

"Yễm Nhi, hay là chúng ta bắt đầu lại từ đầu?" Nơi đây hơi lạnh.

Không biết qua bao lâu.

Tiết dương rồi?

Nàng nhìn về phía Đông Hải Nữ Đế.

"Ta đây là người ghét lãng phí lương thực nhất, thường thì mỗi hạt gạo trong bát đều phải ăn sạch!" Triệu Long Tượng uống đến mặt đỏ bừng, say ý mông lung, hào khí nói: "Còn nhớ năm xưa, ta cùng Chúa tể từng đi ca quán!" Cuối cùng.

"Chúng ta về rồi từ từ thổi tấu!" Theo một tiếng xướng danh, Chu

Trần dẫn theo một nhóm giai nhân nghiêng nước nghiêng thành đạp không bước đến, tất cả mọi người lập tức đứng dậy, ánh mắt sùng kính.

Chu Trần thích nhất là xông vào trong.

Mỹ chân Tuyền Cơ Tiên Tử quấn quýt, Chu thần mê đắm nhìn Chu Trần, trên mặt đầy sự khoái lạc tột đỉnh khi đắm chìm vào cực lạc.

Chương 234

Tử Cực Đại Đế tràn đầy cảm khái.

Chớp mắt nửa tháng trôi qua.

Lại hiếm khi có chút sợ hãi.

Vị trí của các nàng khá xa phía sau.

Một nữ tử đi tới đứng bên hồ linh tuyền, thân hình nàng a na, tiên vụ lượn lờ trên người tán đi, lộ ra tiên nhan, mắt sáng răng ngà, thanh lệ tuyệt tục, cười lên ôn hòa thân thiện.

Chu Trần nhìn cánh cửa đá, ánh mắt tràn đầy mong đợi và hưng phấn, nói: "Chúa tể đại nhân thần uy vô địch, nô gia nhận thua, cầu Chúa tể đại nhân tha cho nô gia..." Tuy các nàng đã đến, cũng chỉ là để đủ số, Chu Trần chắc cũng không biết các nàng.

Không ngờ Nữ Đế sư phụ dường như đoán được hắn sẽ đến, đã sớm rời đi.

Vẻ đẹp của nàng hòa hợp với đạo vận, tản mát ra khí tức khiến người ta thân thiết, tâm linh yên tĩnh, khiến người ta không tự chủ mà sinh ra thiện cảm.

Thi triển Cửu Tức Phục Khí hô hấp thổ nạp.

Huyền Thiên Đại Đế và Chân Long Đại Đế đã thân tử đạo tiêu dưới thần kiếp, Tuyền Cơ Tiên Tử biết đời này dựa vào bản thân nàng thành tiên là không thể rồi.

Đông Hải Nữ Đế sững sờ, bắt đầu lại từ đầu, chẳng phải sẽ mệt chết sao.

Chu Trần dựa vào thực lực bản thân, tùy tay liền có thể miểu sát

Giao Long Đế đỉnh phong Đại Đế, thậm chí Giao Long Đế còn không thể chống trả.

Vừa rồi một khúc, dị tượng đầy trời.

"Chúa tể đại nhân, vẫn là thôi đi." "Tuyền Cơ Tiên Tử hảo nhã hứng!" "Chúa tể đại nhân." "Cung chúc Chúa tể, đại đạo vĩnh hằng, tiên phúc vĩnh hưởng, thánh thọ vô cương!" Phong Nguyệt Thành đèn lồng kết lụa, tứ hải bát hoang, vô số tu sĩ cường giả tề tụ.

"Không biết Chúa tể tìm ta có gì phân phó?" Tu vi Pháp Tướng cảnh tuy không tệ, nhưng trước mặt Chu Trần, vị Chúa tể Thiên Nguyên hiện nay, căn bản chẳng là gì.

Chu Trần hắt hơi một cái, nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ mỹ nhân nào đó đang nhớ ta?" Chớp mắt đã mười năm sau.

Thiên Hương Tiên Tử ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Chu Trần.

Nhân gian nào được mấy hồi nghe.

Nàng nhớ Nữ Đế sư phụ khôn xiết.

Cùng Nữ Đế luận đạo.

Chu Trần luyện tập Huyền Âm Chỉ, nhìn về phía Đông Hải Nữ Đế.

Đến đây không phải để Chu Trần ghi nhớ, mà là để người khác không ghi nhớ.

Môi hồng khẽ mấp máy, sáo ngọc màu tím đặt bên miệng.

"Ngô..." Diêu Trì Nữ Đế, Tuyền Cơ Tiên Tử và Tử Cực Đại Đế ba người đối diện mà ngồi.

"Tiên tử tiên âm diệu khúc, đãng khí hồi tràng, khiến người ta thần vãng, mắt hoa thần mê!" Kìa kìa!

Tất cả các Đại Đế đều bái phục Chu Trần, nhưng nhiều hơn là kính sợ sự đáng sợ của Hồng Trần Thiên Chu của Chu Trần và thiên phú tiềm lực vô song.

Một nhóm Nữ Đế Tiên Tử của Thiên Nguyên Giới cơ bản đều đã bị hắn thu phục.

Tuy hai người này thiên phú miễn cưỡng, nhưng ít ra cũng có vài phần quan hệ với Chúa tể, thậm chí nói không chừng còn là đồng đạo.

Hắn nhìn về phía Đông Hải Nữ Đế, đầy nhu tình vuốt ve mái tóc mượt mà của nàng.

Trong rừng, một số rễ cây khô héo bện lại lần nữa trỗi dậy sức sống, nảy mầm chồi biếc, tái sinh một lần nữa, hệt như giao long sống dậy.

Đông Hải Nữ Đế chậm rãi vươn một cái eo dài, hệt như một phàm nhân một ngày gánh ba nghìn bao xi măng vậy, ngay cả ngón tay cũng không muốn động đậy.

Tịnh Nguyệt Am Chủ, Thủy Vân Tiên Tử, Diệu Dục Cung Chủ, Hồng Phấn Nương Nương, Yêu Mị Ma Đế, Tuyết Mị Ma Đế, Thiên Phượng Nữ Đế, Đông Hoàng Nữ Đế, Thiên Hồ Nữ Đế, Tâm Nguyệt Hồ Đế, Đông Hải Nữ Đế.

Chu Trần bôn ba trên đế đạo độc đáo của các nàng.

Đối phương trong nháy mắt chiếm cứ đại nghĩa, những người xung quanh chắc chắn sẽ giậu đổ bìm leo, cùng nhau vây công.

Ngươi chắc chắn có ý kiến với Chúa tể.

Trước đây ở Đại Càn Vương Triều, mười vạn năm chưa chắc đã xuất hiện một Vũ Hoàng hay Độ Kiếp Chân Quân, nhưng ở đây thì quá nhiều.

“Ngươi đến làm gì?” Nhưng các nàng đều đã ghi nhớ hai người.

Hiển nhiên Chu Trần hiện tại ở Đông Hải Long Cung cùng Đông Hải Nữ Đế chơi đùa rất vui vẻ.

Đại Đế chết dưới tay Chu Trần đã có một đống.

Cái thế vô song.

“Thật vậy sao?

Còn nữa.” Thân thể hắn rụt lại, không khỏi rùng mình một cái.

Cùng một nhóm Vương Giả ở bên nhau.

Khúc nhạc này đối với tu hành có lợi ích lớn, Chu Trần đắm chìm trong đó, nghiên cứu sâu sắc đại đạo của Tuyền Cơ Tiên Tử, tham ngộ đạo lý uyên thâm ẩn chứa bên trong.

Theo Chu Trần còn có cơ hội.

Lực lượng này vô cùng ôn hòa, nhưng lại vô cùng rộng lớn bao la, khiến người ta không thể kháng cự.

Trăm chim hót líu lo, cánh hoa mang theo lưu quang rực rỡ rơi xuống, linh tuyền như triều dâng.

Một khúc tiêu âm du dương, như dòng cam tuyền róc rách tuôn trào trên sa mạc, như một cung điện quỳnh lâu tiên điện xuất hiện trên thảo nguyên khoáng đạt, thấm nhuần cốt tủy, khiến người ta thần vãng.

Tuyền Cơ Tiên Tử khẽ rút tay, nhưng không động được, gò má trắng nõn hiện lên vệt hồng nhạt, ngữ âm nhu hòa, du dương như tiếng trời, mang theo một tia từ tính khiến người ta động lòng, mắt sáng như nước, chăm chú nhìn Chu Trần.

Mắt đẹp Tuyền Cơ Tiên Tử trừng lớn, không ngờ Chu Trần lại đến mãnh liệt như vậy.

Xoa bóp bàn tay nhỏ mềm mại của Tuyền Cơ Tiên Tử, Chu Trần không hề che giấu mục đích của mình.

Vô số bóng người phía trước, toàn là Vũ Hoàng và Độ Kiếp Chân Quân.

Tuyền Cơ Tiên Tử hôm nay đến chúc mừng, không vội rời đi, hiển nhiên đã có sự chuẩn bị trong lòng.

Một nhóm Vương Giả, thậm chí Vũ Hoàng, Đại Đế đại lão kinh ngạc nhìn hai người, nhưng chớp mắt đã biết thân phận của hai người.

Chu Trần ôm lấy kiều khu mềm mại của Tuyền Cơ Tiên Tử, rời khỏi hậu sơn.

Đông Hải Nữ Đế thân thể nằm phủ phục trên Long Tháp, đôi chân dài thon đẹp mở rộng, mắt đẹp mê ly, dường như đang nói trong mộng: "Chúa tể đại nhân thật là hư hỏng... chỉ biết bày bố..." Mọi người đứng thẳng người, âm thầm kinh thán.

Một nhóm Nữ Đế Đại Thừa Tiên Tử của Thiên Nguyên Giới, e rằng đều sắp bị Chu Trần "hoắc hoắc quang" rồi.

Chu Trần hồi thần, rùng mình một cái.

Có thể nói như vậy.

Đạo lý sâu xa.

Ngay cả Hoàng Giả cũng có một đống.

"Tiên tử hà tất minh tri cố vấn, ta muốn cùng tiên tử cùng tu đại đạo, sau này làm một đôi thần tiên quyến lữ, há chẳng phải khoái tai?" Vỏn vẹn năm trăm năm, đã từ một đệ tử Thanh Vân Môn nhỏ bé, bước ra thế giới, đi đến đỉnh phong nhân gian.

Chậc chậc.

Hắn cúi đầu mạnh mẽ hôn lên đôi môi mềm mại của Tuyền Cơ Tiên Tử.

Cung này tên là Tử.

"Còn nhớ năm xưa, ta cùng Chúa tể từng luận võ!" "Thật là như mộng ảo!" Tần Hồng Ngọc một thân hồng y, tĩnh lặng đứng bên cạnh Chu Trần, cảm thấy rất không chân thực.

Huyền Âm Chỉ do nàng tự sáng tạo, trải qua vô số lần khổ luyện, sớm đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, lô hỏa thuần thanh.

Nhưng sau khi biết là bị Chu Trần giết, bất kể nguyên nhân gì, đó chắc chắn là Giao Long Đế chết không oan uổng, không tự lượng sức, khiêu khích Chu Trần.

Cùng tiên tử thưởng cúc.

Tử Phủ Thánh Địa.

"Chúa tể có lệnh, nhân gia há dám từ chối?" Có thể được Chúa tể thưởng thức yêu thích, tự nhiên là một chuyện đáng vui mừng.

Triệu Long Tượng cảm thấy tim đập thịt nhảy, nhìn về phía trước, khí tức trên người kia không phải như vực sâu biển lớn, thâm bất khả trắc.

Những ngày tháng vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh.

"Tạ Chúa tể!" Kiến đạo, xúc đạo, ngộ đạo, minh đạo, đổng đạo, cuối cùng nhập đạo.

Đông Phương Bất Bại cảm khái vạn ngàn, năm xưa y ít ra cũng từng là đối thủ chiến đấu với Chu Trần, đáng tiếc giờ đây y ngay cả tư cách rút kiếm cũng không còn.

Nhìn vô số cường giả từ bốn phương tám hướng tới triều bái, ngay cả Chu Trần cũng cảm thấy tâm triều bành phái, nhiệt huyết sôi

trào.

Sư Thanh Tuyền, Ly Trường Hận, Trình Tố Tố, Mộ Linh Nhi, Thanh Ngọc Dao và những người đầu tiên theo Chu Trần đều cảm khái vạn ngàn.

Đừng nói Vương Giả.

Ai mà không biết, Chu Trần là tiểu vương tử thanh lâu.

Dưới thảo nguyên tuôn ra từng dòng cam tuyền, thần âm như vậy, khiến thiên địa đều sinh ra dị tượng.

Chúa tể của Thiên Nguyên Giới, hoàng đế của cả thế giới, lễ mừng của Chu Trần.

Chu Trần rất thích.

Quả thực là đùi vàng.

Chu Trần lĩnh ngộ vạn thiên đại đạo.

Pháp Tướng cảnh ở Đại Càn Vương Triều, thậm chí những nơi khác, cũng miễn cưỡng coi là một phương cường giả.

"Tên tiểu hỗn đản này..." Đông Hải Nữ Đế còn muốn nói gì, nhưng đã không thể nữa rồi.

"Chúa tể thích nghe, sau này thường xuyên đến, thiếp tùy thời cung phụng, vì Chúa tể thổi tấu!" "Chúa tể giá đáo!" "Bắt đầu lại từ đầu?" Nàng có một loại khí chất đặc biệt khiến người ta rung động, càng nhìn càng siêu phàm.

"A Đế!" Cô nương thanh lâu: Lão nương còn từng ngủ với Chúa tể!

Đào rỗng kim khố của Chúa tể!

"Hô!" Chí tôn nhân gian.

Quả thực đáng sợ!

"Chỉ biết đi khắp nơi chơi bời lãng phí!" Điều này vẫn là vì các nàng có chút giao tình với Chu Trần.

"Tê!" So võ, đi ca quán cùng Chu Trần khi hắn còn trẻ cũng chẳng tính là gì.

Nàng đương nhiên không từ chối.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Mà Chu Trần càng trở thành chủ thế giới.

Hắn đối diện với sáo ngọc, âm phù bay ra, vang khắp rừng tiên bích ba, mưa hoa bay lả tả, cánh hoa trong suốt, hương thơm ngào ngạt, khiến nơi đây như mộng như ảo.

Hắn đến Tử Phủ Diêu Trì.

Tuyền Cơ Tiên Tử cười duyên, thân hình thon dài, lồi lõm duyên dáng, toàn thân ngọc cơ tiên cốt, khí chất thoát tục, mang theo nụ cười khả ái thân thiện, mắt sáng long lanh, quả thực đẹp đến mê hoặc.

Bởi vì hôm nay là.

Lễ mừng Chúa tể.

Giờ Thiên Ma Giới đã diệt, tứ hải thái bình, thiên hạ một mảnh hưng thịnh, cái chết của một vị Đại Đế có thể coi là đại sự chấn động tứ hải bát hoang.

Bằng không tu vi của các nàng, phải xếp sau Vương Giả.

Cùng Chu Trần đến từ một nơi.

Chu Trần mỗi ngày khổ cực tu hành.

Tuyền Cơ Tiên Tử khuôn mặt nổi lên một vệt hồng thẹn thùng, nhìn Chu Trần, chậm rãi lấy ra một cây sáo ngọc màu tím.

Phía sau đó là vô số Vương Giả, Pháp Tướng, Thần Thông.

"Ân nga." Chẳng trách người xưa ai cũng muốn làm hoàng đế.

Trước đó khi đại chiến với Thiên Ma Giới, Chu Trần tuy là nhân vật đỉnh cao, là trụ cột trời đất của Thiên Nguyên Giới, là cột vàng của biển này.

Kỳ thực hắn vốn là đến tìm Nữ Đế sư phụ.

"Chúa tể giờ đây không phải tiên thần nhưng đã thắng tiên thần, vô địch nhân gian." Thật là cần kiệm tề gia.

"Tuyền Cơ bái kiến Chúa tể!" Đông Hải Nữ Đế như chim gõ kiến, gật đầu liên tục.

Dường như chỉ còn nàng và Tuyền Cơ Tiên Tử.

Hai chân nàng khẽ kẹp chặt.

Đông Hải Nữ Đế nói một cách mơ hồ.

Mà Chúa tể của thế giới siêu phàm, sức mạnh cá nhân tập trung vào một thân, cũng không cần xử lý chuyện gì, thực lực chính là tất cả.

Dù sao Nữ Đế sư phụ sớm muộn cũng không chạy thoát.

Mà không ngờ không chỉ ôm được một cái đùi lớn.

"Có thể được Chúa tể ưu ái, là vinh hạnh của thiếp!" Chu Trần thỏa mãn, rút thân rời đi.

Đông Phương Bất Bại và Triệu Long Tượng giờ đây đã là Pháp Tướng cảnh, nhưng hai người đến Phong Nguyệt Thành này, như bà Lưu vào đại quan viên.

Mà ở thế giới siêu phàm này, hắn còn sướng hơn làm hoàng đế phàm nhân.

Thanh âm Diêu Trì Nữ Đế truyền ra từ động phủ, ẩn ẩn đè nén một chút căng thẳng và thấp thỏm.

“Tiên tử không cần đa lễ!” “Ôi chao!

Thật nhiều cường giả a!” Diêu Trì Nữ Đế bĩu môi, Giao Long Đế chết thế nào tự nhiên không phải bí mật, là bị Chu Trần giết vì tranh giành nữ nhân.

Dù sao tất cả cường giả của Thiên Nguyên Giới đều đã đến.

Đây chính là thực lực.

Nhìn ánh mắt Đông Phương Bất Bại và Triệu Long Tượng, tràn đầy ngưỡng mộ.

Người khác nhau, đạo khác nhau, cảnh giới khác nhau.

Thân ảnh Chu Trần hiện ra, nhìn vị tuyệt đại mỹ nhân này.

Nàng thân hình cao ráo, tiên nhan rực rỡ, cánh tay ngọc không tỳ vết, bộ ngực đầy đặn, eo nhỏ thon gọn tròn trịa, đôi chân thẳng tắp thon dài, bước đi nhẹ nhàng, như lướt sóng mà đến, bạch y bay phấp phới, phiêu dật siêu thoát.

“Nghe nói ngọc địch của tiên tử thổi tiêu thiên hạ nhất tuyệt, không biết tiên tử có thể vì Trần thổi tấu một khúc?” Ngày này.

Ai dám không đến?

Đông Phương Bất Bại hơi say, nói: “Nghịch đồ này, suốt ngày chỉ nghĩ...” Trong đầu y hiện lên vô số cảnh tượng không đứng đắn.

Mỗi một Nữ Đế hoặc Tiên Tử cảnh Đại Thừa có chí tôn chi đạo, đều khác nhau.

Tóc nàng đen nhánh sáng bóng soi gương được, lông mày cong cong, da thịt trắng như tuyết mịn màng, mắt ẩn chứa thi vận, có một loại linh động thấu hiểu trần thế.

Chương 235

"Hừ!

Luận võ tính là gì!" Cùng với lời nói của Chu Trần rơi xuống, mọi người liền cảm thấy bị một cỗ lực lượng vô hình nâng lên.

Nhưng ở Phong Nguyệt Thành này.

Đương nhiên không thể chạy không một chuyến.

Dù Chu Trần không nhớ, thế lực đối địch với nàng chắc chắn sẽ nhớ nàng.

Vuốt ve mái tóc Đông Hải Nữ Đế, Chu Trần than: "Nữ Đế sư phụ, đệ tử có chuyện muốn bẩm báo, người mau mở cửa!" Hoa cỏ như có linh tính, lay động, cánh hoa bay lả tả, mây cuốn mây tan, vạn chim đến triều.

Nhưng đến cấp bậc Hoàng Giả hoặc Độ Kiếp Chân Quân này, mỗi người đều có thân phận địa vị, danh chấn một phương.

Giao Long Đế chính là ví dụ.

Hảo gia hỏa, lễ mừng Chúa tể, ngươi lại dám không đến sao?

Chu Trần dựa vào thân phận Thanh Vân Môn để uy hiếp nàng, nàng bất đắc dĩ đành phải thuận theo Chu Trần.

Ban đầu Chu Trần dùng một bài từ kinh điển hay gặp nàng, nhưng nàng không phải loại phụ nữ nhất kiến chung tình.

Thành thần khó, thành tiên cũng khó.

Lời này vừa thốt ra, vô số ánh mắt nhìn tới, mọi người còn tưởng là đại lão nào đó, không ngờ lại là một tiểu gia hỏa Pháp Tướng cảnh.

Không thể đắc tội!

Nàng nghĩ đến thân thể khủng bố của Chu Trần, như được đúc bằng nước thép gang, gân thịt cuồn cuộn, tràn đầy sức mạnh vô biên.

Dù sao tu vi Chu Trần quá thấp.

Lễ mừng kết thúc trong tiếng bái hạ của mọi người.

Chim chóc trong rừng cây như bị kinh hãi, đột ngột xòe cánh, vỗ cánh bay về sâu trong rừng, biến mất không thấy.

"Yễm Nhi quả không hổ là Chân Long có thể hô mưa gọi gió!" Một khúc nhạc vừa dứt.

Hai người này có thể khoe khoang cả đời.

Quả thực còn thần kỳ hơn việc một cô thôn nữ gả cho thợ săn cùng thôn, cuối cùng thợ săn từ vô danh đã đánh hạ được thiên hạ.

"Năm trăm năm thoáng chốc, biến hóa thật lớn a!" Đặc biệt là Thiên Hoang Đại Đế, Thần Hoang Đại Đế, Kim Long Đại Đế, Cửu Kiếp Chiến Đế và một nhóm cường giả chí tôn khác, các y cảm nhận sâu sắc thực lực của Chu Trần lúc này.

Nghĩ đến những điều này, gò má tuyệt mỹ vô song của Diêu Trì Nữ Đế nổi lên từng vệt hồng say đắm, tim đập nhanh, bộ ngực đầy đặn phập phồng.

Nhưng nàng không muốn động, mà Chu Trần lại thích nhất.

Đối với tu vi thực lực bản thân Chu Trần, các nàng lại không quá để ý.

Quả thật là.

Vạn quốc đến triều, bốn phương quy phục.

Nơi đây thật mỹ diệu!

Chu Trần vươn tay nắm lấy ngọc thủ mềm mại của Tuyền Cơ

Tiên Tử, đỡ nàng dậy.

Một cái mũ lớn đội xuống.

Ai dám không đến?

"Ngô!" Trên bàn tiệc.

Tiếng tiêu dừng lại.

"Chư vị không cần đa lễ!" Cấp bậc Vương Giả trở xuống, còn không đáng kể.

Trong Diêu Trì bốn mùa như xuân, xuân ấm hoa nở, linh dược linh tuyền, khí lành bao phủ, đẹp đẽ mỹ diệu, như tiên cảnh nhân gian.

Chu Trần trong lòng nóng lên, dùng sức kéo một cái, Tuyền Cơ Tiên Tử ngã vào lòng hắn.

Trong Phong Nguyệt Thành, từng tòa thần phong sừng sững, mây mù bao phủ, linh tuyền tí tách, cổ thụ bện rễ, khiến nơi đây một mảnh tường hòa, cùng với cánh hoa rơi lả tả, siêu trần thoát tục.

Toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục, chín phần mười Hoàng Giả, Độ Kiếp Chân Quân, Đại Đế, Đại Thừa Bán Tiên, đều đã đến.

Triệu Long Tượng, Đông Phương Bất Bại cũng theo đó bái một cái.

Đường đạo còn xa.

Khoảnh khắc này, Chu Trần có cảm giác "sáng nghe đạo, chiều chết cũng cam" mà thông suốt và sảng khoái đến tột độ!

Hoàng đế phàm nhân suốt ngày tính toán, lo lắng mình bị soán vị, lại còn phải cân bằng các thế lực.

Còn từng cho Chúa tể bú sữa!

Trăng sáng sao thưa.

Cho nên nói.

Tuyền Cơ Tiên Tử nặng nề ngủ say, hai chân mở rộng, mắt lệ nhòe nhoẹt, hai mắt vừa đỏ vừa sưng, có nước mắt tràn ra.

Giờ đây danh tiếng "thu hoạch" Nữ Đế Tiên Tử của hắn sớm đã truyền khắp tứ hải bát hoang.

Ngọc địch nhà ai âm thầm bay sâu, tan vào đầy cung thành Tuyền Cơ.

Quyền lực chính là quyền lực!

"Có chuyện thì nói?" "Nữ Đế sư phụ, đệ tử vào rồi!" "Nữ đế sư phụ, đệ tử tiến vào rồi!" Chu Trần thân ảnh chợt lóe, đã hiện diện trong động phủ tu hành của Dao Trì Nữ Đế.

Động phủ cửu khúc thập bát loan, vách đá khắc họa đạo văn phức tạp huyền ảo, gồ ghề lồi lõm nhưng lại mang một vẻ đẹp cực hạn khiến người ta say đắm.

Chu Trần men theo thông đạo hiểm trở mà đi.

Ban đầu rất hẹp, chỉ vừa một người, sau khi đi mấy chục bước thì khoát nhiên khai lãng.

Nơi đây tựa nhân gian tiên cảnh.

Núi non tú lệ, thác nước phi tuyền, linh khí nồng đến hóa không tan, Chu Trần chân thật cảm nhận được sự hùng vĩ tráng lệ của đạo trường này.

Ngoài những kỳ trân dị thú bay nhảy cùng cổ dược khắp nơi, còn có vô số linh thổ.

Hắn sải bước tiến lên, nhìn thấy từng khối bảo địa tu hành, thụy khí đằng đằng, vô cùng thích hợp để tu luyện.

Lại có những hồ nước ngũ quang thập sắc, sương lành vờn quanh,

có thể gọi là linh hồ, tinh khí tứ dật.

Hắn đi tới một nơi tĩnh mịch, thấy phía trước quang hoa rực rỡ, một tuyệt đại giai nhân đang khoanh chân tọa thiền giữa hồ nước rộng trăm trượng, quanh người vờn quanh từng đạo thánh hà.

Dịch trong hồ sôi sục, đó là tinh hoa từ long thủ địa mạch thổ ra, là một loại bảo dịch được đại địa thai nghén, vô cùng hãn kiến và khó có được.

Giờ phút này, Dao Trì Nữ Đế đang khoanh chân ngồi giữa hồ, bảo dịch làm ướt y khâm, ngọc thể phong vận đầy đặn uyển chuyển, ẩn hiện đường cong động lòng người, tóc mây óng ả mềm mượt, phi tán trên cần cổ tuyết trắng.

Nàng ung dung hoa quý, thần thánh uy nghiêm, tựa như một vị tiên tử nữ thần lạc vào phàm trần, mang theo vẻ lẫm liệt không thể xâm phạm.

Chu Trần ngắm nhìn nhục thể thành thục uy nghiêm, ung dung cao quý của vị thục nữ này, tản mát mị lực mẫu tính vô tận, cảm thấy vô cùng ấm áp an ổn, giống như đứa trẻ được mẫu thân ôm vào lòng.

"Không được nói bậy!" "Không được phóng túng!" Dao Trì Nữ Đế giờ khắc này cảm nhận rõ ràng.

Tuy nhiên hắn vừa mới giơ tay, bên eo đã chợt có thêm một đôi bàn tay rộng rãi, ấm áp, trực tiếp từ phía sau ôm chặt lấy nàng.

"Tiểu hỗn đản này!" Nàng trừng mắt nhìn hắn, tựa giận tựa oán, giơ tay toan giáng một bạo lật vào đầu Chu Trần.

Chu Trần khẽ áp mặt vào ngọc bối ôn nhuận quang hoạt, chóp mũi khẽ ngửi mùi u hương say đắm lòng người tỏa ra từ nữ đế sư phụ.

Hắn chỉ muốn làm chuyện khi sư diệt tổ.

Chu Trần yết hầu khẽ động, mê luyến nói.

Đột nhiên, đôi tay Chu Trần cực kỳ không an phận, từ tiểu phúc bằng phẳng không một chút mỡ thừa của nàng, một đường trèo lên, đã tới được...

"A!" Dao Trì Nữ Đế trừng mắt nhìn hắn, tựa giận tựa oán, giơ tay toan giáng một bạo lật vào đầu Chu Trần.

"Đại đảm!" "Tiểu hỗn đản này!" Tim Chu Trần đập thình thịch, yết hầu khẽ động, hắn tiến tới trước mặt Dao Trì Nữ Đế, ngắm nhìn ngọc thể mỗi một tấc cơ phu đều phảng phất đoạt thiên địa tạo hóa, được chế tạo riêng, nhiệt huyết sôi trào như sôi.

Đặc biệt khi cảm nhận đôi tay đang xao động khẽ vuốt ve eo nàng.

"Dừng tay!" Dao Trì Nữ Đế vừa thẹn vừa giận, hai má tức thì đỏ bừng, quát: Nàng phải làm sao đây?

Chốc nữa nếu Chu Trần muốn làm càn... nàng là nửa đẩy nửa thuận theo hắn, hay là...

"Nữ đế sư phụ, ta thích người!" Dao Trì Nữ Đế tĩnh lặng mở mắt đẹp, bình tĩnh nhìn Chu Trần, kỳ thực trong lòng đã sớm sóng gió ngất trời, nàng sao có thể không biết tiểu tâm tư của Chu Trần.

Giọng nói ôn nhu mà tràn đầy mê luyến ỷ lại của Chu Trần từ bên tai truyền đến: "Nữ đế sư phụ!" Nàng thân thể khẽ run, ngẩng đầu, khuôn mặt ung dung cao quý, tuyệt đại phong hoa kia, lại hiện ra vẻ ửng hồng thẹn thùng như thiếu nữ.

Dao Trì Nữ Đế ngẩn người, lại quên mất phải chấn bay Chu Trần.

Dao Trì Nữ Đế khẽ cắn răng, cắn môi son, trong lòng thẹn phẫn, sắp sửa dồn sức mạnh chấn bay Chu Trần đang ở phía sau.

Hồ lòng nàng vốn bình tĩnh tựa mặt hồ phẳng lặng, giờ như bị

một tảng đá lớn ném xuống, kích khởi ngàn tầng sóng.

"Có chuyện gì sao?" "Ngươi cái nghịch đồ, mau dừng tay cho bản cung!" Cảm giác áp bách từ một nơi nào đó truyền đến, đế khu phong du bão mãn của Dao Trì Nữ Đế kịch liệt run lên, mắt đẹp dựng thẳng, phát ra một tiếng kiều hát trong trẻo dụ hoặc.

Dao Trì Nữ Đế vừa thẹn vừa giận, theo lý mà nói, nàng đáng lẽ phải lập tức chấn bay Chu Trần, hoặc phản thủ giáng cho hắn một bạt tai.

Nhưng chẳng biết vì sao, nàng dường như mất hết sức mạnh, biến thành một nữ tử yếu đuối...

Đặc biệt là Chu Trần đã lĩnh ngộ nghiên cứu vạn thiên đại đạo, các loại kỹ năng đều đạt đến tầng thứ kỹ cận hồ vu đạo, cho dù là kỹ năng cơ sở nhất, nguyên thủy nhất, trong tay Chu Trần cũng có thể hóa hủ bại thành thần kỳ.

Cho dù ẩn giấu sâu đến mấy, hoàn mỹ đến mấy, Hỏa Nhãn Kim Tinh và Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần đều chuẩn xác nắm giữ ưu điểm và khuyết điểm của đối thủ, có mục tiêu mà ra tay.

Nhắm vào ưu điểm và khuyết điểm, hắn thi triển những thủ đoạn khác nhau, dễ dàng nắm bắt, kiến phùng sáp châm, khắc địch chế thắng.

Kinh nghiệm chiến đấu ở phương diện này của Dao Trì Nữ Đế lại là một khoảng trống, căn bản không có chút sức lực nào để phản kích hay hoàn thủ.

"Nữ đế sư phụ, để đệ tử vì người diễn tấu một khúc." Chu Trần vui vẻ như trúng số, liền đàn tấu khúc 《Tỳ Bà Hành》.

Một khúc 《Tỳ Bà Hành》 khiến nữ đế sư phụ cảm động đến thanh lệ câu hạ.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Kịch độc mãn tính ẩn tàng sâu trong cơ thể Dao Trì Nữ Đế vô số năm đã bị dụ phát vào giờ phút này.

Đế khu kịch liệt kinh luyên, Dao Trì Nữ Đế cảm thụ được một loạt phản ứng kỳ quái của nhục thân.

Không ngờ ẩn độc bùng phát lại kịch liệt đến vậy, cho dù nàng kiệt tận toàn lực cũng không cách nào áp chế nổi.

Giờ khắc này, nàng đột nhiên ý thức được một chuyện vô cùng tu sỉ.

Nàng đường đường là nhân gian chí tôn, sống mấy chục vạn năm, khiến vô số người sùng bái kính sợ, thần thánh bất khả xâm phạm, vậy mà Dao Trì Nữ Đế cũng không cách nào chưởng khống tự thân nữa.

"Nữ đế sư phụ, đại đạo vô tình, nhân gian hữu ái." Ôm lấy eo mềm mại của Dao Trì Nữ Đế, hắn xoay nàng lại, hai người đối diện mà ngồi, Chu Trần ngắm nhìn ngọc dung khuynh thành ửng hồng động lòng người, mỹ lệ vô song của nàng.

Lại nhìn thân đoạn đầy đặn uyển chuyển hoàn mỹ kia, Chu Trần si si ngắm nàng.

Hắn thi triển Cửu Tức Phục Khí thần thông, hô hấp thổ nạp, chuẩn bị hút độc ra.

"Hô, hấp!" Miệng mũi hô hấp thổ nạp linh khí nồng đậm, thần thanh khí sảng, thấm nhân tâm tỳ.

"Hừ, ngươi cái nghịch đồ này, quá phóng túng rồi!" Dao Trì Nữ Đế nhìn Chu Trần đang thi triển Cửu Tức Phục Khí hô hấp thổ nạp tu luyện, hai má nàng đỏ như lửa, cái kiều khu phong du bão mãn dụ người như trái đào chín kia, không ngừng lay động.

“Nghịch đồ!

Mau dừng tay!

Bằng không bản cung một chưởng tiễn ngươi, thanh lý môn hộ!” Nàng giơ bàn tay ngọc trắng nõn, một chưởng vỗ vào đầu Chu Trần.

Một chưởng của nàng có thể khai sơn đoạn hải, trích tinh nạp nguyệt, nhưng khi rơi trên đầu Chu Trần, lại không còn chút khí lực nào, phảng phất như cái vuốt ve nhẹ nhàng của mẫu thân.

“Nữ đế sư phụ, cho dù chết dưới tay người, Trần cũng vô oán vô hối.” Chu Trần một bên tu luyện Cửu Tức Phục Khí hô hấp thổ nạp thần thông, một bên nghĩa vô phản cố hút độc liệu thương.

“Đừng có tự tìm cái chết, bản cung thật sự động thủ rồi đấy!” Dao Trì Nữ Đế sắc mặt nghiêm nghị.

Bàn tay ngọc trắng nõn mạnh mẽ xoa đầu Chu Trần, muốn đẩy Chu Trần ra.

Đáng tiếc Chu Trần biết, nữ đế sư phụ nếu thật sự muốn động thủ thì đã sớm động thủ rồi.

Vì vậy, hắn không hề sợ hãi.

Huống hồ hắn biết nếu nữ đế sư phụ thật sự không muốn, đã sớm bỏ chạy hoặc đánh hắn một trận tơi bời rồi.

Nhưng đến giờ ngoài sắc mặt nghiêm nghị, không còn gì khác.

Rõ ràng... nữ đế sư phụ trong lòng không bài xích hắn tiến vào.

“Nữ đế sư phụ, ta thích người!” “Ngay từ cái nhìn đầu tiên đã thích rồi!” Chu Trần tu luyện hô hấp thổ nạp Cửu Tức Phục Khí thần thông, nói một cách mơ hồ.

“Đừng nói nữa!” Dao Trì Nữ Đế mắt phượng tròn xoe, vừa thẹn vừa giận, nhưng vẫn không nỡ lòng ra một chưởng với Chu Trần,

hoặc đánh bay Chu Trần.

Mặc cho Chu Trần tu luyện Cửu Tức Phục Khí, giống như đứa trẻ ỷ lại mẫu thân, quấn quýt vuốt ve thân thể thành thục cao quý thánh khiết, phong vận đầy đặn của nàng.

"Chu Trần, ngươi mà cứ như vậy nữa, bản cung sẽ tức giận đấy." Dao Trì Nữ Đế cố hết sức áp chế bản năng tình cảm của mình, lạnh giọng quát tháo, muốn đuổi Chu Trần đi.

"Nữ đế sư phụ, người bớt giận đi!" Chu Trần đưa tay khẽ vuốt ngọc bối trơn nhẵn của nàng, càng thêm cố gắng tu luyện Cửu Tức Phục Khí, cố gắng giúp nữ đế sư phụ giải tỏa.

Dao Trì Nữ Đế càng giận hơn, lại dám được đằng chân lân đằng đầu: "Ngươi cút ra ngoài cho ta!" "Ta không đi!" Ôm chặt nữ đế sư phụ, Chu Trần hô hấp thổ nạp nói: "Hôm nay hoặc là nữ đế sư phụ đánh chết ta, hoặc là đánh chết ta cũng không đi!" "Ngươi thật sự nghĩ bản cung không dám đánh ngươi sao?" "Người đánh đi." "Bành!" Dao Trì Nữ Đế nổi giận bùng phát, một chưởng đánh vào lưng Chu Trần.

"Phốc!" Một ngụm máu tươi phun ra, Chu Trần ngẩng mắt nhìn Dao Trì Nữ Đế: "Nữ đế sư phụ, người thật sự đánh ư?" "Cổ lỗ..." Chu Trần lại phun ra một ngụm máu.

Thực ra hắn không có vết thương gì.

Nhưng đời người như kịch, kịch như đời người.

Nên phối hợp diễn xuất của người, ta hết sức biểu diễn.

"Ngươi... ngươi không sao chứ?" Dao Trì Nữ Đế đầy mắt đau lòng, lập tức mềm lòng.

Chu Trần cọ cọ đầu.

Giống như đứa trẻ bị thương.

Cần sự an ủi trong vòng tay ấm áp của mẫu thân.

Trong lòng Dao Trì Nữ Đế lại nảy sinh một thôi thúc khó tả, muốn ôm Chu Trần vào lòng an ủi thật tốt.

"Ai..." Nhìn Chu Trần lại bắt đầu tu luyện Cửu Tức Phục Khí hô hấp thổ nạp thần thông, Dao Trì Nữ Đế giơ tay lên, nhưng không vỗ xuống, khẽ vuốt ve tóc Chu Trần.

Nàng mắt đẹp từ từ nhắm lại, mặc cho Chu Trần làm càn.

"Tiểu tử này thật sự không sợ bị đánh chết sao?" Vân Tiêu Nương Nương ở sâu trong thức hải của Chu Trần, tuy chỉ là một luồng ý thức, nhưng cũng vô cùng cường đại, Chu Trần đến giờ vẫn chưa phát hiện.

Nàng nhìn cảnh tượng khó coi của Chu Trần và Dao Trì Nữ Đế, trong đầu đã hiện ra cảnh tượng sau khi ý thức của Dao Trì Kim Mẫu giáng lâm.

Chậc chậc.

Chắc hẳn sẽ rất thú vị!

Chương 236

"Nữ đế sư phụ, Cửu Tức Phục Khí của Trần còn có những thần diệu khác, để đệ tử diễn giải cho nữ đế sư phụ xem, xin nữ đế sư phụ chỉ giáo!" Chu Trần nhìn về phía nữ đế sư phụ.

Thần thông này có ba phẩm thượng, trung, hạ.

Hắn mới thi triển trung phẩm.

Tử Phủ Thánh Địa.

Thiên Tuyền Phong.

Tuyền Cơ Tiên Tử đang tắm trong suối linh tuyền ấm áp, linh khí nồng đượm, linh chi khắp nơi, dược thảo thơm ngát, những giọt nước tinh oánh trượt trên làn da như bạch ngọc dương chi của nàng, đẹp không tỳ vết.

Vốn đã tuyệt thế động lòng người, nàng dưới sự tưới nhuận của Chu Trần, càng thêm thành thục kiều mị, phong hoa tuyệt đại.

"Chúa tể đã đến Tử Phủ Thánh Địa, e rằng là tìm Dao Trì tỷ tỷ luận đạo rồi!" Tuyền Cơ Tiên Tử nghĩ về Chu Trần: "Trên Dao Trì Phong không có người, chắc là đã đến hoa viên riêng của Dao Trì tỷ tỷ rồi!" "Không biết bọn họ luận đạo thế nào rồi?" Tuyền Cơ Tiên Tử biết kết quả của luận đạo là tu đạo nhập đạo, nếu không thể tu đạo nhập đạo, thì luận đạo sẽ vô nghĩa.

Nàng biết Chu Trần đã sớm muốn nhập đạo rồi.

Đáng tiếc vẫn chưa tìm được cơ hội tốt.

Không biết lần này có nắm bắt được không.

Cơ hội nhập đạo khó tìm.

Tu đạo khó, khó hơn lên trời xanh.

Dao Trì Động Phủ.

Dao Trì nắm đầu Chu Trần, mặt đỏ như triều, tình động như nước, nghiến răng nghiến lợi mắng: "Ngươi cái nghịch đồ, ngươi sao có thể... sao có thể..." "Vì nữ đế sư phụ hiệu lao, là chức trách đệ tử nên làm!" Chu Trần toe toét cười: "Chỉ cần nữ đế sư phụ vui vẻ, đệ tử dù khổ dù mệt cũng cam tâm tình nguyện!" "Ngươi... bản cung mới không vui vẻ!

Ai vui vẻ chứ?" Dao Trì Nữ Đế khẽ cắn răng, nàng mới không thừa nhận nàng vui vẻ.

Quá sỉ nhục rồi.

Nàng chết cũng không thừa nhận.

Chu Trần cười cười.

Biết nữ đế sư phụ cứng miệng, da mặt mỏng.

Dù sao hắn trong lòng biết là được rồi.

Mồ hôi trên mặt nàng đã nói lên tất cả.

"Nếu nữ đế sư phụ không thích, vậy đệ tử làm chính sự đây!" Chu Trần đã mong đợi từ lâu, mong ước bấy lâu.

"Ngươi không được..." Đáng tiếc Dao Trì Nữ Đế giờ khắc này đâu còn nửa phần uy hiếp lực, ngược lại giống như khẩu thị tâm phi.

"Nữ đế sư phụ, người không cần lo lắng, mọi chuyện cứ giao cho đệ tử là được!" Chu Trần cười một tiếng, lật người lên.

"Ông!" Thân thể phong vận đầy đặn của Dao Trì Nữ Đế run lên, mắt phượng mê ly ban đầu bị thay thế bằng vẻ lạnh lùng uy nghiêm, chỉ có Chu Trần là không hề hay biết.

Thời gian và không gian dường như đình trệ ngưng đọng.

Thiên địa vạn vật dường như trong một thoáng chốc đã bị nhấn nút tạm dừng.

"Vân Tiêu, dám tính kế bản cung, ngươi tìm chết!" Ý thức của Dao Trì Kim Mẫu giáng lâm, ngay khi Chu Trần phá vỡ kết giới của Dao Trì Nữ Đế, ánh mắt uy nghiêm sâu thẳm của nàng như vũ trụ tinh hà, nhìn về phía Vân Tiêu Nương Nương sâu trong thức hải của Chu Trần.

"Dao Trì, chuyện này không liên quan gì đến bản cung!" Vân Tiêu Nương Nương khẽ mỉm cười, nụ cười nhàn nhạt như gió xuân mưa lành, thấm vào lòng người, khiến người ta như mộc dục trong gió xuân, tâm khoáng thần di.

"Không phải ngươi thì là ai?" Ánh mắt Dao Trì Kim Mẫu chuyển động, trời xanh vũ trụ dường như biến ảo xoay vần trong mắt nàng, đột nhiên, nàng nhướng mày, lại có chút bất ngờ.

Điều bất ngờ là nàng phát hiện Vân Tiêu cũng giống như nàng.

Nàng thẩm thị Chu Trần.

"Tiểu gia hỏa này có thiên phú chí cao sao?" Nhìn Chu Trần vẫn còn đang bám vào lòng mình, Dao Trì Kim Mẫu có chút kinh ngạc và bất ngờ, tuy là nghi vấn, nhưng giọng nói tràn đầy khẳng định.

Nếu không như vậy, Vân Tiêu Nương Nương sao có thể ở trên người Chu Trần.

Thậm chí Chu Trần còn làm một ý niệm chuyển thế thân của Vân Tiêu Nương Nương, làm sao có thể sống sót đến bây giờ, lại còn làm nàng...

"Ta đã bẩm báo với lão sư, đợi Chu Trần thành tiên sẽ bái nhập môn hạ lão sư." Vân Tiêu Nương Nương nói.

“Tiểu gia hỏa này hiện tại là đệ tử của bản cung!” Dao Trì Kim Mẫu nói.

Muốn tranh giành người.

“Các ngươi như vậy còn tính là sư đồ sao?” Ánh mắt Vân Tiêu Nương Nương hí hước.

Chu Trần và Dao Trì Nữ Đế còn đang ở cùng nhau mà.

“Sư đồ tính là gì, huống hồ chẳng qua chỉ là một ý niệm chuyển thế thân thôi.” Dao Trì thản nhiên nói.

Với tu vi của nàng, những khuôn khổ thế tục này trong mắt nàng chẳng là gì cả.

“Dao Trì, ngươi cảm thấy ngươi có thể giành đệ tử với lão sư sao?” Vân Tiêu Nương Nương lôi hậu thuẫn ra, nói: “Huống chi Chu Trần làm đệ tử của ngươi có gì tốt, mối quan hệ như thế này chẳng phải tốt hơn sao?” Vân Tiêu Nương Nương nói rõ ràng là làm nữ nhân của Chu Trần.

Dao Trì Kim Mẫu trầm mặc.

Nàng tuy cũng là đại năng vô thượng tu vi thông thiên, mạnh hơn Vân Tiêu không ít, nhưng so với vị kia vẫn kém một chút.

Huống chi lời Vân Tiêu Nương Nương nói cũng không phải không có lý.

“Ông.” Ý thức của Dao Trì Kim Mẫu rời khỏi Dao Trì Nữ Đế, chìm vào thức hải Chu Trần, im lặng xuống.

Vân Tiêu Nương Nương cũng vậy.

Chu Trần không biết mình lại đi một chuyến qua quỷ môn quan.

Giờ phút này, hắn tràn đầy kích động và hưng phấn.

Cuối cùng cũng được như ý nguyện.

Dao Trì Nữ Đế ngẩn ra, cảm giác mình hình như đã đánh mất một ít thời gian.

"Chuyện gì vậy?" Nàng nhìn Chu Trần, trong mắt lộ ra suy tư: "Chẳng lẽ là mơ?" Tam Phục Thiên.

Đa phần là mùa mưa, mưa nhiều nước đầy đủ, thường có lũ lụt gây tai họa.

"Hoa lạp lạp ~" Mưa như trút nước như ngân hà đổ ngược, cuồn cuộn cuộn tới khắp nơi.

Những hạt mưa to lớn rơi mạnh xuống mặt đất, kích lên từng đóa hoa nước.

Gió cuồng bạo như ngựa hoang tàn phá, quất mạnh những hạt mưa to bằng hạt đậu vào cửa sổ, phát ra từng trận âm thanh "ba ba".

Trận mưa này mang đến cho người ta một cảm giác đẹp đến rợn người, lại khiến người ta cảm thấy một cảm giác bị áp bách không thể kháng cự.

"Gió và mưa lớn quá!" Tuyền Cơ Tiên Tử tĩnh tọa trong tiểu đình bên cạnh Liên Hoa Trì, ngọc thủ vuốt cầm, tiếng cầm như thiên lại dưới sự đệm nhạc của cuồng phong bạo vũ, tựa như đang diễn tấu một bản giao hưởng kịch liệt.

Mưa vẫn cứ rơi, không khí vẫn khá hòa hợp.

Dao Trì Động Phủ.

"May mắn được thấy mặt đào hoa của khanh, từ nay tu đạo nhiều xuân ấm!" Nói rồi, nàng tay ngọc trắng nõn vuốt ve đầu Chu Trần, một bên khẽ nhấc mỹ thoái, phối hợp với việc Chu Trần lau rửa.

Nàng sợ nhất Chu Trần bàn đạo, thế mà Chu Trần còn nói gì mà

sáng nghe đạo, tối chết cũng cam.

Nữ đế sư phụ mắt đẹp trừng một cái, thẹn giận đến cực điểm.

Chu Trần ở nơi đẹp như tiên cảnh này, dường như thoát khỏi mọi ràng buộc, triệt để trở về tự nhiên, thân tâm được thư giãn và tẩy lễ chưa từng có.

"Lời ngon tiếng ngọt." Dao Trì Nữ Đế giơ tay ngọc thon dài lên, ngón tay ngọc phấn nộn chọc chọc trán Chu Trần: "Nữ đế sư phụ đại đạo như trời xanh, cao xa sâu thẳm, huyền diệu vô song, đệ tử nhập đạo tham ngộ, quả thật thu hoạch không nhỏ, cảm ngộ rất nhiều!" Trong núi không năm tháng, đông tàn không biết tuổi.

Dao Trì Nữ Đế liếc hắn một cái, lời này tuyệt đối không chỉ nói với một mình nàng.

"Ngươi cái tiểu phôi đản, giờ đã mãn nguyện rồi chứ?" "Ta thấy chúng sinh đều là cỏ cây, duy chỉ thấy ngươi là núi xanh." Nàng hiện tại không muốn bàn đạo với Chu Trần, càng không muốn nghe lý luận tu đạo nhập đạo của Chu Trần.

Có nữ đế Dao Trì bầu bạn, không biết trời đất năm tháng!

"Đừng nói nữa!" "Đệ tử nếu không tôn sư trọng đạo, đâu còn gặp được đạo, nghe được đạo, đã sớm một bước nhập đạo, đăng lâm đỉnh phong, kiểm tra học bạ của nữ đế sư phụ rồi!" Chu Trần cười cười, vẻ mặt ủy khuất nói: Thân thể Dao Trì Nữ Đế nằm phủ phục trên ngọc tháp, đôi mỹ thoái phong vận đầy đặn rộng mở, mắt đẹp mê ly, khẽ nâng mi mắt: "Ngươi cái tiểu hỗn đản, giờ đã mạnh hơn bản cung rồi, mà cũng không biết tôn sư trọng đạo, nhường nhịn bản cung, còn liều mạng như vậy." Chu Trần vươn vai thật dài, nhìn Dao Trì Nữ Đế, nở nụ cười rạng rỡ: "Nữ đế sư phụ, thừa nhượng rồi!" Miệng nam nhân, quỷ lừa người.

“Ư...” Khiến trong lòng nàng tràn đầy cảm giác thành tựu.

Chu Trần đầy lòng hoan hỷ.

Sinh mệnh dường như đã được thăng hoa!

Giờ khắc này.

Gió mưa bên ngoài vẫn không ảnh hưởng đến phong cảnh nơi đây, vẫn nhiệt hỏa triều thiên, bốn mùa như xuân, trăm hoa đua nở, như thế ngoại đào nguyên.

Chu Trần thể hội được cảm giác của người ẩn cư thế ngoại trong Đào Hoa Nguyên.

Đều là vì nữ đế sư phụ mà suy nghĩ.

“Để bản cung thua thảm hại như vậy, ngươi có phải cố ý muốn xem bản cung mất mặt không?” Từng bước chiếm ưu thế.

“Oan uổng a, thiên hạ không ai tôn sư trọng đạo hơn đệ tử đâu!” Hắn trước kiến đạo, sau văn đạo, cuối cùng mới nhập đạo.

Nhìn nhục thể phong vận thục nữ thành thục uy nghiêm, ung dung cao quý của Dao Trì Nữ Đế trước mắt, tản mát mị lực mẫu tính vô tận.

Chu Trần đưa tay ôm nàng vào lòng, khẽ hôn lên má nàng: “Kim phong ngọc lộ vừa gặp gỡ, liền thắng xa vô số nhân gian.” Chu Trần nhìn ngọc dung tuyệt mỹ của nữ đế sư phụ, ửng hồng như tàn dương cuối trời, mỹ lệ vô song.

Đặc biệt đại đạo của Dao Trì Nữ Đế như trời xanh, chỉ mình hắn có thể lĩnh ngộ.

Chu Trần cười cười, không nói nhiều nữa, cầm khăn tay của nữ đế sư phụ, khom người xuống, ôn nhu lau rửa cho nữ đế sư phụ thân thể đầy phong vận.

“Hậu cung giai lệ ba ngàn của phàm nhân đế hoàng, nay người là Thiên Nguyên Đế Hoàng, tiên tử nữ đế đều nhập vào tay ta.” “Hừ!” “Trăng trên biển là trăng trên trời, người trước mắt là người trong lòng.” Căn cơ thâm hậu.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ nghiêng nước nghiêng thành của nữ đế sư phụ, Chu Trần mê luyến nói: Dao Trì Nữ Đế khẽ hừ một tiếng, lườm Chu Trần một cái: “Ngươi còn không đi?” “Ta muốn đi, nhưng thực lực không cho phép a!” Chu Trần toe toét cười: “Nữ đế sư phụ chẳng lẽ không cảm nhận được quyết tâm và nhiệt tình của ta muốn ở lại động phủ của người tu hành nhập đạo sao?” Dao Trì Nữ Đế đảo mắt trắng dã.

Đã không đi.

Vậy ngươi vừa rồi lau rửa cái quỷ gì.

Giờ không phải lại...

Dao Trì Nữ Đế đầy mắt bất đắc dĩ: “Ngươi còn... còn chưa xong sao?” Chu Trần cười mà không nói, chỉ thích kiểm tra “học bạ” của nàng.

Hắn tự thêm BGM cho mình, mở trạng thái chiến đấu Cự Thần.

“Khi đỉnh núi không còn sắc nhọn, khi sông nước không còn chảy.

Khi thời gian ngừng lại ngày đêm không phân, khi thiên địa vạn vật hóa thành hư vô.

Ta vẫn không thể chia lìa khỏi người.

Không thể chia lìa khỏi người.

Sự ôn nhu của người, là bến đỗ lớn nhất đời này của ta.

Khi mặt trời không còn mọc lên, khi địa cầu không còn xoay chuyển.

Khi xuân hạ thu đông không còn thay đổi, khi hoa cỏ cây cối toàn bộ tàn úa.

Ta vẫn không thể chia lìa khỏi người.

Không thể chia lìa khỏi người.

Nụ cười của người là sự quyến luyến lớn nhất đời này của ta.

Hãy để chúng ta bầu bạn chốn hồng trần sống tiêu diêu tự tại.

Phi ngựa tung hoành cùng hưởng phồn hoa nhân thế." Dao Trì Nữ Đế: "..." Hỏng rồi!

Tuyền Cơ Phong.

Khuôn mặt mỹ lệ vô song của Tuyền Cơ Tiên Tử thản nhiên như nước, nhưng trong lòng lại khá bất an.

"Hai năm." Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía Dao Trì, ánh mắt xa xăm.

Chu Trần đi tìm Dao Trì Nữ Đế luận đạo tu đạo.

Đã hai năm rồi.

"Đại đạo của Dao Trì tỷ tỷ huyền diệu tinh thâm đến vậy, lâu như vậy rồi mà vẫn chưa tham ngộ thấu triệt?" Trong lòng nàng không kìm được dâng lên một tia ghen tị.

E rằng Chu Trần giờ phút này vẫn đang nhập đạo cảm ngộ, khi một người nhập đạo sâu sắc, sẽ không cảm nhận được thời gian trôi qua.

Rất nhiều khi cảm thấy vừa mới nhập đạo tu hành một lát, kỳ thực bên ngoài đã thương hải tang điền, không biết đã trôi qua bao nhiêu năm rồi.

Chu Trần chính là như vậy, chìm đắm trong đại đạo trời xanh độc

nhất của nữ đế sư phụ, cảm thụ niềm vui tu đạo, vui sướng không thôi!

Khó mà tự thoát ra được!

Bắc Nguyên.

Sinh Mệnh Chi Sâm.

Đây là một khu rừng rộng lớn, xanh tốt um tùm, sinh cơ bừng bừng.

Từng cây cổ thụ khổng lồ vươn tới trời xanh, thân cây thô như núi, cành lá như giao long uốn lượn, vươn dài lên trời, xanh biếc um tùm.

Từng vòng cổ thụ cao lớn đè cả dãy núi xuống dưới.

Yêu thú hoành hành, mang theo từng trận mây mù, tựa như một vùng cổ địa nguyên thủy.

Mãng xà khổng lồ, mãnh hổ... các loại yêu thú khổng lồ, thỉnh thoảng xuất hiện, tản ra uy thế khủng bố, không ít đều là cấp bậc Yêu Vương.

Thậm chí thỉnh thoảng còn có uy áp Yêu Hoàng thao thiên, bách thú hoảng loạn bỏ chạy!

"Oanh long long!" Ngày này, sâu trong Sinh Mệnh Chi Sâm, linh khí bành trướng, thần quang tứ xạ, phạm vi mười vạn dặm bị hủy diệt, ba động cực lớn truyền ra không biết bao xa.

Vô số yêu thú hoảng loạn, tứ tán bỏ chạy.

Một số Yêu Vương, Yêu Hoàng cường đại lại lũ lượt lao đến trung tâm vụ nổ.

Nói không chừng có dị bảo xuất thế.

“Ông!” Trung tâm vụ nổ, quang mang đen trắng dũng động, hóa thành một thân ảnh cao ráo tuyệt mỹ, thanh lệ vô song.

Nàng phảng phất như tiên tử bước ra từ trong cổ quyển, thanh lãnh mà thoát tục.

Giữa mi tâm có một văn tự đen trắng, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng, ngược lại còn thêm ba phần lạnh lùng diễm lệ thần bí và lăng lệ uy nghiêm cho ngọc dung tinh tế tuyệt mỹ kia.

Một bộ váy tiên màu thiên thanh ống tay áo bó sát, vân đoàn bay lượn trên vạt váy, càng làm nổi bật khí chất siêu nhiên phiêu diểu của nàng.

Đôi mắt trong suốt tinh oánh kia, đủ sức khiến vạn vật thất sắc.

“Hống!” Một tiếng hổ gầm chấn nát bầu trời, một trảo hổ khổng lồ thông thiên triệt địa như núi trấn áp xuống, không gian xung quanh ngưng cố, khiến con mồi như con muỗi trong hổ phách, khó mà thoát ra.

Đây là một vị Yêu Hoàng.

Chương 237

Hơn nữa là Hổ Hoàng.

Một tiếng hổ gầm kia đủ sức chấn chết vô số Vương Giả.

Tuy nhiên, thanh y tiên tử vẫn thản nhiên, phảng phất như con Yêu Hoàng này chỉ là một con hổ.

Văn tự đen trắng giữa mi tâm nàng sáng lên.

Hai đạo khí lưu đen trắng giao nhau, hóa thành sinh tử chi mâu.

Một đạo quang mang hai màu đen trắng đan xen, chợt từ mắt đen trắng bắn ra.

Cự trảo khí thôn sơn hà, thế đến hung hãn, tưởng như nắm chắc phần thắng kia run lên.

Chân thân của Hổ Hoàng hiện ra.

Đây là một con hổ khổng lồ màu vàng cao đến vạn trượng.

Tuy nhiên con hổ khổng lồ này dưới quang mang đen trắng, chỉ run rẩy một cái, liền triệt để mất đi sinh mệnh khí tức, nặng nề rơi xuống đất.

Các Yêu Hoàng, Yêu Vương khác ban đầu đang xông tới đều tứ tán bỏ chạy.

"Sinh tử chi mâu của Sinh Mệnh Nữ Đế quả nhiên lợi hại!" Một âm thanh như sấm sét vang vọng khắp thiên địa, một thân ảnh vĩ ngạn vô biên hiện ra, đế uy khủng bố tràn ngập từng tấc không gian.

"Đại Đế!" Đồng tử của thanh y nữ tử co lại, vừa kinh vừa sợ, quang mang đen trắng dũng động, xé rách không gian độn đi xa.

"Trước mặt bản đế, ngươi cái Vũ Hoàng tân tấn nhỏ bé này dựa

vào một kiện Đế binh mà muốn chạy sao?" Một tiếng khinh thường vang lên, không gian bị xé rách lại lần nữa liền hợp, thanh y nữ tử bị ép ra khỏi không gian.

Đế uy khủng bố áp lên người nàng, cho dù nàng có được truyền thừa của Sinh Mệnh Nữ Đế, thăng cấp Vũ Hoàng, lại có Đế binh Sinh tử chi mâu, vẫn khó mà chống cự.

Uy thế Đại Đế, không phải Vũ Hoàng có thể cản.

Cho dù nàng có một kiện Đế binh cũng vô dụng.

Đế binh đối với Vũ Hoàng thì hữu dụng, nàng một chiêu liền miểu sát Hổ Hoàng.

Nhưng đối với Đại Đế mà nói, vô dụng.

Ánh mắt nàng nhìn tới, đây là một con gấu khổng lồ trắng như tuyết, cao đến mười vạn trượng.

Đương nhiên, đây chưa chắc là chân thân của đối phương.

Yêu thân của Yêu Đế biến lớn biến nhỏ đều không khó.

"Thanh Vân đã gặp Đại Đế, không biết Đại Đế có gì chỉ giáo?" Thanh Vân Tiên Tử thân thể run rẩy, cắn răng, quật cường không cho mình bị đế uy của đối phương áp quỵ xuống.

"Không biết di tích này là do tiền bối thủ hộ, nếu có đắc tội, xin tiền bối thứ tội, Thanh Vân nguyện đem tất cả bảo vật trả lại tiền bối, cầu tiền bối khai ân!" Thanh Vân Tiên Tử không chút do dự, lựa chọn nhận thua.

Tiền tài là vật ngoài thân.

Ngay cả Đế binh cũng vậy.

Nàng biết con Gấu Khổng Lồ Yêu Đế này chính là muốn cướp đoạt nàng, nói gì mà thủ hộ mấy chục vạn năm, đó đều là lời lừa gạt.

Đương nhiên, Gấu Khổng Lồ Yêu Đế có lẽ cũng thực sự phát hiện di tích này, chỉ là nó không thể có được truyền thừa của Sinh Mệnh Nữ Đế, liền canh giữ bên ngoài, thủ chu đãi thỏ.

Và nàng vừa hay lại bị "thủ chu đãi thỏ" được.

Nàng không phải nhân vật chính, đối mặt với sự tồn tại mạnh hơn mình vô số lần, vẫn muốn cứng đầu, vẫn muốn thà chết không chịu.

Nàng biết cho dù nàng liều mạng, cũng không thể thoát khỏi tay vị Gấu Khổng Lồ Yêu Đế này.

Chỉ hy vọng đối phương có thể nể tình nàng thức thời mà tha cho một mạng.

Đương nhiên, nàng thực ra còn có một lá Phù Dời Chỗ cấp Đại Đế, nhưng trước mặt một vị Đại Đế, tác dụng không lớn.

Nàng cũng chỉ có thể đưa bảo vật cho đối phương, nhân lúc đối phương có thể nới lỏng cảnh giác mà sử dụng.

Đối phương có được bảo vật, có lẽ sẽ lười truy sát nàng, như vậy nàng mới có cơ hội lớn hơn để thoát thân.

Tu luyện giới cá lớn nuốt cá bé, chính là tàn khốc như vậy.

Ai bảo nàng yếu kém chứ!

"Không tệ, bản đế thích nữ nhân biết thời thế!" Gấu Khổng Lồ Yêu Đế toe toét cười, đôi mắt to như chuông đồng trên dưới đánh giá nhục thể phong vận uyển chuyển thục nữ của Thanh Vân Tiên Tử, trong mắt có quang mang bùng nổ: "Bản đế lại cho ngươi một cơ duyên, sau này ngươi chính là nữ nhân của bản đế rồi!" Vừa nói, nó đưa tay tóm lấy Thanh Vân Tiên Tử.

"Đáng ghét!" Thấy đối phương không chỉ cướp tài, mà còn cướp sắc, trong lòng Thanh Vân Tiên Tử phẫn nộ, cũng không quản nhiều

như vậy nữa, toàn lực thôi động Sinh Mệnh Chi Mâu.

"Ông!" Quang mang đen trắng giữa mi tâm dũng động, hóa thành một đạo thần quang đen trắng, bắn về phía Gấu Khổng Lồ Yêu Đế.

"Châu chấu đá xe!" Gấu Khổng Lồ Yêu Đế cười khẩy, bàn tay hóa thành hùng trảo, một trảo nghiền nát thần quang đen trắng, tiếp tục tóm lấy Thanh Vân Tiên Tử.

Thanh Vân Tiên Tử trong lúc thôi động Sinh Mệnh Chi Mâu thì liền sử dụng Phù Dời Chỗ.

Sức mạnh không gian dũng động, bao bọc Thanh Vân Tiên Tử độn nhập không gian.

"Oanh long long!" Không gian vỡ vụn, hùng trảo của Gấu Khổng Lồ Yêu Đế xuyên thủng không gian, tóm ngược Thanh Vân Tiên Tử đã dịch chuyển xa mấy chục vạn dặm nhưng vẫn chưa kết thúc dịch chuyển về.

Cường giả Đại Đế.

Nhân gian chí tôn.

Một niệm khẽ động, liền có thể vượt qua toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục.

Đối mặt với một vị Đại Đế hoàn hảo vô khuyết, Vũ Hoàng dù cầm Đế binh, phù lục, đều không có tác dụng quá lớn.

Khoảng cách quá lớn rồi.

"Phốc!" Thanh Vân Tiên Tử thổ huyết, rơi xuống trước mặt Gấu Khổng Lồ Yêu Đế.

Gấu Khổng Lồ Yêu Đế cư cao lâm hạ, phủ khám Thanh Vân Tiên Tử: "Bản đế nhìn trúng ngươi là phúc phận tu mười đời của ngươi, vậy mà còn dám chạy?" Gấu Khổng Lồ Yêu Đế rất tức giận, một tay

nắm chặt cổ trắng như tuyết của Thanh Vân Tiên Tử, giống như cầm một con gà con nhấc lên giữa không trung: "Kính rượu không uống lại muốn uống rượu phạt!" Thanh Vân Tiên Tử bỏ chạy, chính là coi thường nó.

Ở Bắc Nguyên Tuyết Vực này, nó nhìn trúng nữ nhân nào, nữ nhân đó chẳng phải phải ngoan ngoãn dâng đến tận cửa, hai chân rộng mở, cung kính chờ đợi nó lâm hạnh?

Thanh Vân Tiên Tử còn dám chạy?

"Để bản đế xem ngươi làm sao!" Gấu Khổng Lồ Yêu Đế đang định ngay tại chỗ làm thịt Thanh Vân Tiên Tử, thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một thân ảnh thanh niên.

Thanh niên cao không quá hai mét, thân hình tuấn tú, tuấn mỹ vô song, trên người không có bất kỳ khí tức nào, nhưng Gấu Khổng Lồ Yêu Đế nhìn thấy hắn, liền như chuột thấy mèo, không khỏi thân thể run lên.

Đôi mắt to như chuông đồng lộ ra sự kính sợ khủng bố sâu sắc.

"Tiểu Tuyết Hùng bái kiến Chúa Tể, cung chúc Chúa Tể tiên phúc vĩnh hưởng, đại đạo vĩnh hằng, thánh thọ vô cương." Gấu Khổng Lồ Yêu Đế vội vàng đẩy Thanh Vân Tiên Tử đến trước mặt Chu Trần.

Thanh Vân Tiên Tử đầu óc một mảnh hồ đồ, bị Gấu Khổng Lồ Yêu Đế khẽ đẩy một cái, đứng không vững, va vào lòng Chu Trần.

"Tiểu Tuyết Hùng không biết vị tiên tử này quen biết Chúa Tể, xin Chúa Tể thứ tội!" "Ta cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi có thể chạy thoát một nén hương, ta sẽ tha cho ngươi!" Chu Trần toe toét cười, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Hắn đang ôm nhục thể thục nữ của nữ đế sư phụ tu đạo sâu sắc, tên này còn đến gây sự cho hắn.

Là Chủ Thế Giới, thế giới này không có gì có thể qua mắt được hắn.

Thanh Vân Tiên Tử đương nhiên chính là tổ sư của Thanh Vân Môn.

Mà Thanh Vân Tiên Tử vận khí không tệ, tìm được di tích của Sinh Mệnh Nữ Đế, còn mượn đó thành tựu Vũ Hoàng.

"Chúa Tể tha mạng a..." Gấu Khổng Lồ Yêu Đế điên cuồng dập đầu, khủng bố đến cực điểm.

Chạy một nén hương?

Nó căn bản không thể chạy thoát dù chỉ một hơi thở.

"Chúa Tể?

Vị Chúa Tể này là thần tiên sao?

Lại có thể khiến một vị Yêu Đế chí tôn khủng bố đến vậy, thậm chí không có cả dũng khí để chạy trốn?" Thanh Vân Tiên Tử cảm thấy hơi mềm nhũn chân, thế giới quan bị đảo lộn.

Nàng chẳng qua chỉ ở trong di tích của Sinh Mệnh Nữ Đế mấy trăm năm thôi mà?

Sao thế giới lại trở nên điên cuồng đến vậy?

Đại Đế đều yếu kém đến vậy sao?

Nhưng nghĩ đến việc vừa rồi nàng dùng hết mọi bản lĩnh, trước mặt Gấu Khổng Lồ Yêu Đế chỉ như một con kiến, không thể chạy thoát.

Nàng biết không phải Gấu Khổng Lồ Yêu Đế quá yếu, không có cốt khí.

Thực sự là vị Chúa Tể trước mắt quá mức đáng sợ.

Chỉ là cho dù vị Chúa Tể này là Đại Đế tuyệt thế, cũng không cần phải khủng bố đến mức đó chứ?

Gấu Khổng Lồ Yêu Đế dù sao cũng là Đại Đế mà!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một cảnh tượng chấn động mà nàng vĩnh viễn không thể quên xuất hiện.

"Ông!" Ánh đao như nước chợt hiện, Gấu Khổng Lồ Yêu Đế bị chia thành hai nửa.

Mắt nó vẫn trừng lớn, tràn ngập nỗi sợ hãi vô tận, phảng phất như duỗi cổ mặc cho đối phương tể sát vậy.

Nhưng Thanh Vân Tiên Tử biết.

Gấu Khổng Lồ Yêu Đế không thể không phản kháng.

Chỉ có một lời giải thích.

Không thể phản kháng.

Giống như đế uy áp lên người nàng, nếu không có Đế binh, nàng cũng khó mà động đậy một li.

Vị Chúa Tể này vượt xa Gấu Khổng Lồ Yêu Đế.

"Đa tạ Chúa Tể ra tay tương cứu, ân cứu mạng này, không biết lấy gì báo đáp." Thanh Vân Tiên Tử muốn rời khỏi vòng tay Chu Trần đứng dậy cảm tạ.

Chu Trần lại từ phía sau ôm lấy eo mềm mại của Thanh Vân Tiên Tử, ngửi mùi u hương giữa tóc nàng, nói: "Tổ sư, bây giờ báo đáp vừa đúng lúc!" Vì cứu nàng, hắn đã khó khăn lắm mới rút thân khỏi nữ đế sư phụ.

"Chúa Tể." Thanh Vân Tiên Tử ngẩn ra, nhưng đã cảm nhận được

sự biến hóa cực lớn từ phía sau Chu Trần, trong lòng khẽ thở dài: "Thôi vậy, nếu Chúa Tể muốn, cứ xem như báo đáp ân cứu mạng của hắn, sau này cũng không còn nợ hắn nữa, vô nợ một thân nhẹ!" Thanh Vân Tiên Tử ngầm chấp nhận sự "báo thù" của Chu Trần.

Huống hồ Chu Trần không chỉ thực lực thao thiên, mà còn đẹp trai, lại cứu nàng một mạng, nàng cũng không tính là chịu thiệt!

Còn về xưng hô tổ sư của Chu Trần.

Nàng tuy nghi hoặc, nhưng không nghĩ nhiều.

Tưởng mình nghe nhầm rồi.

Hay là Chúa Tể thích cái kiểu này?

Khi sư diệt tổ?

Chu Trần là tồn tại có thể khiến Đại Đế còn khủng bố, nàng đức hạnh gì mà có thể trở thành tổ sư của đối phương?

Còn về Thanh Vân Môn nàng thành lập.

Cho dù có hậu bối đệ tử thiên tài.

Nhưng mới trôi qua bao lâu?

Có thể thành Hoàng đã là thiên tung chi tài.

Nếu thành Đế, đó quả thực là yêu nghiệt nghịch thiên vạn cổ khó gặp.

Nhưng có thể sao?

Huống hồ Chu Trần e rằng là tồn tại vượt qua Đại Đế.

Càng không thể là người của môn phái nhỏ Thanh Vân Môn của nàng.

Chu Trần không biết Thanh Vân Tiên Tử đầy bụng nghi hoặc, hắn bế Thanh Vân Tiên Tử lên, đặt lên yên xe, khẽ nói: "Tổ sư đừng quay

đầu, đệ tử đến rồi.” Trong tâm khảm mỗi người đều ẩn chứa một thế ngoại đào nguyên.

Thế ngoại đào nguyên trong lòng Đào Uyên Minh chính là 《Đào Hoa Nguyên Ký》: Thời Tấn Thái Nguyên, có người Vũ Lăng lấy nghề đánh cá làm nghiệp.

Người đánh cá này chính là Đào Uyên Minh.

Men theo suối mà đi, quên mất đường xa hay gần.

Bỗng gặp rừng đào, hai bờ mấy trăm bước, giữa không xen lẫn cây tạp, cỏ thơm tươi tốt, hoa rụng rực rỡ.

Người đánh cá rất lấy làm lạ, lại tiến lên, muốn tận cùng khu rừng.

Rừng hết là nơi nguồn nước, liền thấy một ngọn núi, núi có cửa hang nhỏ, dường như có ánh sáng.

Bèn bỏ thuyền, từ cửa mà vào.

Ban đầu cực hẹp, chỉ vừa một người đi.

Lại đi mấy chục bước, bỗng nhiên khoáng đãng.

Đất đai bằng phẳng, nhà cửa san sát, có ruộng tốt, ao đẹp, dâu tre các loại.

Hỏi nay là thời đại nào, bèn không biết có nhà Hán.

Người trong đó nói rằng: “Chẳng đáng nói cho người ngoài biết đâu.” Bắc Nguyên.

Một tồn tại kinh khủng như vậy.

Y phà ra một hơi trọc khí thật dài, ngước nhìn trời xanh mây trắng, vạn dặm quang đãng.

Hắn một đường thưởng ngoạn, trải nghiệm lại tương tự người

đánh cá trong sách của Đào Uyên Minh.

Giờ phút này, hắn phát hiện thể chất và tu vi của mình đều dần dần tăng cường theo sự hấp thu.

Trong lòng Thanh Vân Tiên Tử sự hiếu kỳ càng nồng, nàng không đem những tài nguyên tu luyện dồi dào mà Chu Trần tặng miễn phí ra vứt bỏ, ngược lại còn chủ động vận công luyện hóa.

"Tựa hồ hiệu quả còn tốt hơn bất kỳ linh đan diệu dược nào ta từng thấy." Thanh Vân Tiên Tử đứng dậy, nước mắt trong mắt nàng tức thì khô cạn, đôi mắt sưng đỏ trong chớp mắt khôi phục như ban đầu, lại trở về vẻ mỹ nhan thanh lãnh, nghiêm nghị bất khả xâm phạm như trước.

Thanh Vân Tiên Tử nhìn rừng đào quý giá mà mình yêu quý bị Chu Trần làm cho hỗn loạn đến thế, đôi mắt vô thần, trong lòng ai thán.

Thanh Vân Tiên Tử lần đầu nghe thấy xưng hô này, nàng chuẩn bị sau này đi dò la.

Lại tựa hồ vui mừng đến mức không ngậm miệng lại được.

"Ơ?" Thật là...

"Tổ sư đừng vội, Trần sẽ giúp người dọn dẹp sạch sẽ là được!" Chu Trần không dây dưa, tiêu sái rời đi.

Cảnh sắc đào hoa nguyên mỹ lệ động lòng người, tuyệt mỹ luân hoàn, khiến người ta đắm chìm, quên mất năm tháng thế gian.

Chu Trần cũng vậy, đem một rừng đào đẹp vô song làm cho tan tác, đào hoa đầy đất.

Dù sao hắn muốn thấy thì bất cứ lúc nào cũng có thể thấy.

Đào hoa đầy trời nhanh chóng rơi xuống, theo gió múa bay.

Chu Trần cẩn thận giúp Thanh Vân Tiên Tử thu dọn sạch sẽ.

Thanh Vân Tiên Tử sờ sờ bụng dưới hơi nhô, vốn muốn đẩy hết những bảo vật không thuộc về nàng ra ngoài, nhưng nàng chợt cảm thấy một dị thường.

“Xin cáo từ!” “Chúa Tể rốt cuộc là ai?

Chương 238

Đại Đế lại kinh sợ hắn đến thế, giết Đại Đế như giết gà, đồ vật bất phàm của hắn đều là chí bảo linh dược." Chu Trần là Chủ nhân của thế giới, chỉ cần ý niệm khẽ động, hoàn cảnh xung quanh sẽ tùy theo tâm ý của hắn mà biến đổi, tràn ngập lãng mạn và quyến luyến.

Nàng nằm trên thảm hoa mềm mại, hai chân mở rộng, tựa hồ đau lòng mà khóc, đôi mắt ngấn lệ, vừa đỏ vừa sưng.

Chu Trần tại nơi đây tiêu dao nửa tháng, giống như một hài tử "nghịch ngợm", chỉ với một cây côn dài trong tay, đã có thể khiến một rừng hoa cải tan hoang.

Nhìn thành quả của mình, Chu Trần rất mực mãn ý, nói: "Ta thấy Tổ sư có việc cần làm, vậy không quấy rầy nữa, ngày sau chúng ta còn sẽ gặp lại!" Chắc chắn không thể không có tin tức.

Mỹ cảnh nơi đây, càng không đáng nói cho người ngoài biết.

Chu Trần rất vinh hạnh được làm khách trong thế ngoại đào nguyên của Thanh Vân Tiên Tử.

Vạn đóa hoa vũ bay lả tả, hương khí ngào ngạt.

Thanh Vân Tiên Tử dẫn Chu Trần tiêu dao, nửa tháng này quả là mệt mỏi.

"Chúa Tể." Chu Trần mỉm cười.

Ngày nay.

Trong lòng Thanh Vân Tiên Tử cũng có một thế ngoại đào nguyên thánh khiết và mỹ lệ.

Là một Vũ Hoàng, nàng đối với việc khống chế nhục thân phi

thường phi phàm, chỉ là trước đó có Chu Trần nghịch ngợm quấy rối, nàng đã không chú ý.

Xung quanh kỳ hoa dị thảo, hương thơm ngào ngạt.

Từng cây đào sinh trưởng, đào hoa đua nở, cánh hoa rụng tơi bời, khoác lên mặt đất trang phục hồng phấn lộng lẫy, biến thành một rừng đào.

Từ trước đến nay không cho người ngoài đặt chân vào.

Trong khu rừng nguyên thủy bao la, kỳ hoa dị thảo sinh trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy, chớp mắt đã biến thành vườn hoa trăm hoa đua nở, rực rỡ tranh kỳ.

Rừng Sinh Mệnh.

Tử Tiêu Vực.

Đại Càn Vương Triều.

Thanh Vân Môn.

Thanh Vân Môn nhìn khắp cả đại lục, chỉ là một tiểu hàn môn chẳng đáng kể, cường giả mạnh nhất cũng chỉ Nguyên Đan cảnh.

Tuy nhiên, theo sự quật khởi của Chu Trần, Thanh Vân Môn cũng đang trỗi dậy nhanh chóng, mặc dù vì thời gian ngắn, nội tình không sâu, hiện nay cường giả mạnh nhất cũng chỉ Pháp Tướng cảnh.

Nhưng danh tiếng và độ chào đón lại vô cùng cao.

Bởi vì đây chính là tông môn ban đầu của Chúa Tể.

So với Thanh Vân Môn.

Vô Lượng Kiếm Tông cũng phát triển nhanh hơn, hiện nay đã là tông môn đệ nhất Đại Càn.

Ngày này.

Đại điện khai sơn của Thanh Vân Môn.

Thiên tài đến từ bốn phương tám hướng đổ về như thủy triều, người đông như núi biển.

Ong!

Hư không rung động, một đạo thiến ảnh vô thanh vô tức bước ra từ không gian, không hề kinh động bất kỳ ai.

Nàng dùng đôi mỹ chân thon dài khiến người ta chảy nước dãi ba tấc bước đi chậm rãi về phía Thanh Vân Môn, đôi mắt lãnh diễm trong suốt như pha lê nhìn khắp cả tông môn.

"Không ngờ Thanh Vân Môn lại phát triển tốt đến vậy!" Thanh Vân Tiên Tử có chút kinh ngạc, điều này so với lúc nàng rời đi thì cường thịnh gấp ngàn vạn lần.

Khi xưa nàng rời đi, bất quá chỉ là Thần Chủng cảnh.

Hơn nữa Thanh Vân Môn cũng chỉ có một mình nàng là Thần Chủng cảnh.

Ngày nay Thanh Vân Môn đừng nói Thần Chủng cảnh, ngay cả Pháp Tướng cảnh cũng có mấy người, Thần Thông cảnh đủ mấy chục người, hơn nữa đệ tử xuất sắc đời sau rất nhiều.

Nhìn vào liền thấy đời sau mạnh hơn đời trước.

"Thanh Vân Môn chúng ta có được ngày hôm nay, không thể thiếu nỗ lực của các tiền bối đời trước, nhưng càng không thể thiếu hai người vĩ đại nhất, các ngươi có biết là ai không?" "Là Chúa Tể và Thanh Vân Tổ sư!" "Không sai!" "Không có Thanh Vân Tổ sư khai sáng tông môn, vượt mọi chông gai, đâu có Thanh Vân Môn ngày nay?

Không có Chúa Tể phù dao trực thượng, quân lâm thiên hạ, đâu có sự huy hoàng của chúng ta ngày nay?" Trên đài tuyển chọn đệ tử

ngoại môn của Thanh Vân Môn, trưởng lão Thanh Vân Môn lớn tiếng giảng giải.

Thế nhưng.

Thanh Vân Tổ sư trong hư không nghe được lời này, thân thể chấn động, suýt nữa thì ngã nhào từ trên không.

"Chẳng lẽ Chúa Tể thật sự là đệ tử Thanh Vân Môn của ta sao?" Thanh Vân Tiên Tử cảm thấy không thể tin được.

Thanh Vân Môn thành lập thời gian không lâu, nếu nàng không có được đại cơ duyên, cũng không thể nhanh chóng thành tựu Vũ Hoàng như vậy.

Đệ tử hậu bối dù có yêu nghiệt đến mấy, có thể thành Đại Đế đã là vạn cổ hiếm có, huống chi Chúa Tể còn siêu việt Đại Đế rất xa.

Nàng ý niệm khẽ động, vô số ý niệm của chúng sinh dâng lên trong tâm trí.

"Chúa Tể tên Chu Trần, xuất thân từ một tiểu gia đình sa sút, làm nghề săn bắt?

Sau đó bái nhập Thanh Vân Môn?" "Tiểu vương tử thanh lâu?" Khóe miệng Thanh Vân Tiên Tử co giật, bất quá nàng cũng đã hiểu rõ Chu Trần không chỉ háo sắc, mà tu luyện chi đạo của hắn chính là như vậy.

"Ba trăm tuổi thành Hoàng, năm trăm tuổi thành Đế, rồi trở thành Chúa Tể?" "Dẫn dắt Thiên Nguyên Giới đánh bại Thiên Ma Giới, chém giết hàng trăm Ma Đế?" "Tê!" Thanh Vân Tiên Tử không ngờ trong mấy trăm năm nàng tiếp nhận truyền thừa trong bí cảnh, lại xảy ra nhiều đại sự đến vậy.

Nàng ở trong đó không hề cảm giác gì, không ngờ bên ngoài sớm đã đổi thay!

“Thảo nào Chúa Tể lại gọi ta là Tổ sư!” “Quả nhiên là một nghịch đồ khi sư diệt tổ!” “Biết ta là Tổ sư, vậy mà còn đối xử với ta như thế.” Thanh Vân Tiên Tử hai chân khẽ siết, nghĩ đến cảnh tượng nửa tháng trước bị Chu Trần chi phối, liền hổ thẹn vô cùng, hận không thể tìm một cái khe đất mà chui vào.

Thật là một tiểu hỗn đản.

“Tổ sư nhớ ta rồi sao?” Chu Trần thân ảnh hiện ra bên cạnh Thanh Vân Tiên Tử.

Thanh Vân Tiên Tử giật mình, nhưng không bất ngờ với sự thần xuất quỷ một của Chu Trần, với tu vi thực lực của hắn, bất kỳ nơi nào trên Thiên Nguyên đại lục, chỉ cần ý niệm tới là thân thể sẽ đến.

“Không ngờ Chúa Tể lại là đệ tử kiệt xuất nhất lịch đại Thanh Vân Môn của ta!” Thanh Vân Tiên Tử cố ý nhấn mạnh ba chữ “kiệt xuất nhất”.

“Tổ sư quá khen rồi!” Chu Trần mỉm cười: “Khi xưa đệ tử nhập môn từng nghe chuyện tích của Tổ sư, vô cùng bội phục, nhớ mong Tổ sư lắm thay!” Khi hắn mới nghe về Tổ sư, thiên phú của đối phương quả thật khiến người ta kinh diễm, bất quá sau này kiến thức thiên địa rộng lớn hơn, chuyện tích của Tổ sư dường như cũng chẳng đáng là gì.

Thậm chí đặt vào Đại Càn cũng chỉ là tiêu chuẩn thiên tài bình thường.

Bất quá Tổ sư cũng không phải người thường, tuy khi niên thiếu không tính là kinh diễm, nhưng lại siêu việt những người niên thiếu kinh diễm khác.

Có thể thành Hoàng đã là siêu việt vô số người, cho dù nhìn khắp cả Thiên Nguyên đại lục, cũng là một phương bá chủ, có thể khai sáng

một hoàng triều.

Chu Trần nhìn Thanh Vân Tiên Tử, một tay ôm lấy eo nàng thon mềm.

Trong ánh mắt kinh ngạc của nàng, Chu Trần vùi đầu vào lòng ngực thơm mềm của Thanh Vân Tiên Tử, mạnh mẽ dùng Cửu Tức Phục Khí Thổ Nạp Thuật, hô hấp thổ nạp thật sâu một trận.

"Ngươi làm gì vậy?" Thanh Vân Tiên Tử kinh hãi, không ngờ Chu Trần lại cả gan đến thế.

Đương nhiên.

Tuy bọn họ ở trên không, nhưng chỉ cần họ không muốn, xung quanh sẽ không có ai nhìn thấy họ.

Thực lực của Thanh Vân Tiên Tử có thể đảm bảo những người dưới Vũ Hoàng không thể phát hiện.

Còn Chu Trần.

Ngay cả Đại Đế có đến, chỉ cần Chu Trần không muốn, cũng không thể phát hiện bất kỳ dấu vết nào.

"Tổ sư, chúng ta đến Tổ sư từ đường 'tu tu' nào!" Chu Trần dùng thổ nạp thuật hô hấp một trận, dẫn Thanh Vân Tiên Tử đến Tổ sư từ đường của Thanh Vân Môn.

Trong từ đường thờ phụng lịch đại tổ sư của Thanh Vân Môn.

Không phải chỉ những người đã khuất mới được thờ phụng ở đây.

Người còn sống cũng có thể.

Tương đương với bài vị trường sinh.

Do đó.

Bài vị của Thanh Vân Tiên Tử và Chu Trần đều ở phía trên, lại

còn song song ở vị trí cao nhất.

"Không được." "Đệ tử bái kiến Tổ sư!" Chu Trần trực tiếp quỳ sau lưng Thanh Vân Tiên Tử.

"Ngươi!" Thanh Vân Tiên Tử bất lực, không còn chống cự vô ích.

Huống hồ.

Nàng căn bản không phải đối thủ của Chu Trần, yếu huyệt lại bị Chu Trần một chiêu chế trụ, khó có thể nhúc nhích.

Thời gian trôi qua.

Cuộc tuyển chọn đệ tử Thanh Vân Môn đã kết thúc.

Có đệ tử quét dọn Tổ sư từ đường đến làm vệ sinh.

Chỉ là khi hắn bước vào từ đường, lập tức kinh ngẩn.

"Không hay rồi, Tổ sư từ đường có kẻ trộm xông vào!" Đệ tử quét dọn kinh hô, từng đạo thân ảnh cường đại nhanh chóng chạy đến, bao gồm cả Chưởng môn Thanh Vân Môn hiện tại.

Chỉ thấy từ đường một mảnh tan hoang, từng khối bài vị tổ sư rơi vãi khắp đất.

"Ai đã làm?" Chưởng môn Thanh Vân Môn cùng một đám cường giả Thanh Vân Môn giận không thể át, không ngờ lại có kẻ dám gây rối trong Tổ sư từ đường của Thanh Vân Môn bọn họ.

Phải biết rằng trên đó còn thờ phụng bài vị của Chúa Tể.

Đây là không muốn sống nữa sao?

Đây là sự khiêu khích trần trụi uy nghiêm của Chúa Tể.

Đặc biệt là bài vị của Chúa Tể còn rơi xuống đất, tựa hồ còn có trà nước vương vãi trên bài vị, làm bẩn bài vị!

"Điều tra!" "Nhất định phải tra ra là ai!" "Bất kể là ai, nhất định

phải chết!" Chưởng môn Thanh Vân Môn hiện nhiệm giận không thể át, điều này quả thực còn khiến người ta phẫn nộ hơn cả việc bị tiểu lên đầu.

Hắn cẩn thận từng li từng tí nâng bài vị của Chu Trần lên, lau chùi sạch sẽ, cung phụng lại cẩn thận, bái nói: "Chúa Tể thứ tội, đệ tử bất hiếu..." Các cường giả khác cũng đồng loạt khẩn cầu tạ tội.

Chu Trần hiện nay cũng là nhân vật cấp lão tổ rồi.

Huống hồ thân phận còn đặc biệt.

Trong hư không.

"Ngươi cái đồ hỗn đản, đều là chuyện tốt ngươi làm ra!" Thanh Vân Tiên Tử trừng đôi mắt mỹ miều nhìn Chu Trần, hờn dỗi nói.

Liên tục hai lần "tìm hiểu sâu sắc", cộng thêm Chu Trần xuất thân từ Thanh Vân Môn, tình giao của bọn họ tiến triển thần tốc.

Xưa có giao tình Quản Bảo, bọn họ cũng chẳng kém là bao.

Thanh Vân Tiên Tử nói chuyện cũng tùy ý hơn rất nhiều.

"Tổ sư oan uổng." Chu Trần ủy khuất nói: "Bài vị của ta là người đánh đổ, lại còn đổ nước vào, muốn làm mục nát bài vị của ta sao?

Giờ còn trách ta sao?" Hắn chỉ là tra xét "học lịch" của Thanh Vân Tiên Tử mà thôi!

"Ngươi còn nói!" Thanh Vân Tiên Tử đôi mắt mỹ miều chợt co lại, hổ thẹn vô cùng.

Chu Trần và Thanh Vân Tiên Tử không gặp những người Thanh Vân Môn, mà trực tiếp quay về Phong Nguyệt Thành.

Thanh Ngọc Dao và Trình Tố Tố thấy Thanh Vân Tiên Tử, vô cùng kinh hỉ.

“Chúc mừng Tổ sư, thành tựu Vũ Hoàng!” Thanh Ngọc Dao và Trình Tố Tố thật lòng mừng cho Thanh Vân Tiên Tử, đừng xem họ đều đã thành Hoàng, nhưng họ lại có Chu Trần ở phía sau dốc sức nâng đỡ.

Tiêu hao không biết bao nhiêu tài nguyên bảo vật mà người khác mơ ước cũng không thể có được.

Thanh Vân Tiên Tử lại là tự mình thành Hoàng.

“Cùng vui cùng vui!” Thanh Vân Tiên Tử đánh giá Thanh Ngọc Dao và Trình Tố Tố, trước đó ở Thanh Vân Môn, nàng đã từ ý niệm của người khác mà biết được thân phận của Thanh Ngọc Dao và những người khác.

Hai người này một là sư bá của Chu Trần, một là sư thúc của Chu Trần.

Còn có cả mỹ nhân sư phụ, nữ đế sư phụ... chỉ có thể nói.

Tên hỗn đản này chuyên ăn cỏ gần hang.

Chu Trần: “Mẹ kiếp!” “Tu vi chúng ta tương đồng, các ngươi cũng đừng gọi ta là Tổ sư nữa.” Thanh Vân Tiên Tử nói.

“Đúng, sau này mọi người đều là tỷ muội!” Chu Trần chen lời.

“Ngươi cái đồ tiểu hỗn đản!” Thanh Ngọc Dao vươn tay hung hăng nhéo Chu Trần một cái, làm sao mà không biết Tổ sư chắc chắn cũng đã bị Chu Trần “ăn sạch sành sanh” rồi.

Dù sao cái đức tính của Chu Trần, nàng hiểu quá rõ.

Chu Trần mỉm cười, một tay ôm lấy Thanh Ngọc Dao: “Chưởng môn sư bá, để đệ tử hảo hảo “bồi thường” người!” “Tấu khải!” “A…” Chu Trần những ngày sau đó triệt để bình tĩnh lại, Thiên Nguyên đại lục hân hân hướng vinh, một đại thế võ đạo kéo màn khai

mạc.

Thế giới Thiên Nguyên, vạn đạo tranh phong, vô số thiên tài như măng mọc sau mưa xuân đăng lên vũ đài.

Số phong lưu nhân vật còn trông vào ngày nay.

Chu Trần thì đứng trên nóc nhà, ngồi xem phong vân, xem thiên hạ vân quyển vân thư.

Mỗi ngày cùng chúng nữ tiêu dao khoái hoạt.

Mỹ nhân sư phụ, nữ đế sư phụ, chưởng môn sư bá, sư thúc, tổ sư, Dao Cơ cô cô, Kiếm Hùng, Khổng Tước công chúa, Đông Hoàng Nữ Đế, Tuyền Cơ Tiên Tử, Thiên Phượng Nữ Đế, Đông Hải Nữ Đế.

Chu Trần mỗi ngày chỉ cảm thấy phân thân vô thuật.

May mắn là chúng nữ cũng phải tu luyện.

Tùy tiện bế quan một cái là thiên bách niên.

Chu Trần thỉnh thoảng cũng ra ngoài xem "dã hoa".

Kỳ thực nào có dã hoa nào.

Toàn bộ thế giới đều là của hắn.

Đều là gia hoa.

Thế giới Thiên Nguyên chính là hậu hoa viên của hắn.

Bất kể là Long tộc, Phượng tộc, Khổng Tước, Đại Bằng, Kỳ Lân, hay là Bạch Hổ, Hắc Hổ, Báo tộc, Sư tộc.

Chu Trần nhìn trúng ai, cũng không có ai sẽ cự tuyệt.

Chu Trần mỗi ngày đi khắp nơi tiêu dao.

Hứng thú nổi lên, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu!

Đông Hoang, Bắc Nguyên, Tây Mạc, Nam Lĩnh, Trung Châu, khắp

nơi đều lưu lại dấu chân của hắn.

Tây Mạc là thế lực Phật môn.

Chớ nói.

Chu Trần đối với Thần Chiếu Bồ Tát rất cảm thấy hứng thú.

Chương 239

Thỉnh thoảng sẽ đến Tây Mạc cùng Thần Chiếu Bồ Tát đàm kinh luận đạo.

Chu Trần tại chỗ Thần Chiếu Bồ Tát mà thu hoạch được đại đạo cảm ngộ, tiên kiến đạo, rồi sau văn đạo, cuối cùng nhập đạo, tu đạo.

Thần Chiếu Bồ Tát đối với tu vi cảm ngộ của Chu Trần vô cùng chấn hám, mỗi lần đều thu lợi không ít, tại chỗ Chu Trần mà cầu thủ chân kinh.

Hai người mỗi lần đều phải trải qua Cửu Cửu Tám Mốt Nan, xuyên qua con đường thỉnh kinh gập ghềnh, mới có thể cuối cùng tu thành chính quả, đạt tới Tây Thiên Cực Lạc thế giới.

Và dưới sự khắc khổ tu luyện ngày đêm không ngừng của Chu Trần, Điểm Phong Nguyệt không ngừng tăng trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Chu Trần ước tính.

Không cần hơn một ngàn ba trăm năm.

Một ngàn năm đủ để thành thần.

Ngày này.

Chu Trần tĩnh cực tư động, thi triển thần thông Mộng Du Tam Thiên Giới mộng du dị giới.

Thế sự một cuộc đại mộng, nhân sinh mấy độ xuân tiêu.

Phong Nguyệt Thành.

Phủ Thành chủ.

Trong khách phòng tinh xảo hoa mỹ hương thơm ngào ngạt, trên

tường treo một bức Hải Đường Xuân Thụy Đồ. 【Rét nhẹ khóa mộng, xuân lạnh người, hương thơm vương vấn, là mùi rượu nồng.】 Suỵt!

Suỵt!

Quá giữa trưa, Chu Trần còn đang cùng Vân Tiêu Tiên Tử luận đạo diễn võ, nhập đạo tu hành.

Thanh âm của Vân Tiêu Tiên Tử thanh thúy kiều mị, tiếng vọng lọt tai, đạo âm liên miên bất tuyệt, như suối chảy từ non cao, động lòng người.

Ngàn năm u u trôi qua, Vân Tiêu Tiên Tử không biết có phải đã khai khiếu hay không, tu vi tiến bộ nhanh đến kinh ngạc.

Vốn là Thần Thông cảnh, nàng lại vươn lên dẫn đầu, đã siêu việt chúng nữ, vào năm trăm năm trước chứng đạo thành Đế, hiện giờ càng đạt đến đỉnh phong Đại Đế.

Chu Trần thậm chí còn nghi ngờ Vân Tiêu Tiên Tử chính là đại lão chuyển thế.

Nhìn bảng điều khiển, trong mắt Chu Trần tinh quang bắn ra bốn phía.

Hắn không để ý.

"Thư thái!" Trong cuộc đối quyết kinh thế đỉnh phong Đại Đế này, Chu Trần dùng thần thông gia truyền, triệt để đánh bại nàng.

Nàng sớm đã kiệt sức, chịu trọng thương, theo Chu Trần dừng tay, thu lại Pháp Tướng, thân thể mềm mại lại càng run rẩy kịch liệt, phảng phất linh hồn bị rút cạn.

Vị thần này không phải loại thần hương hỏa.

Vô địch biết bao, cô tịch biết bao!

Bởi vì.

Mà là thần của Tiên Thiên Thần Thai Ma.

Đương nhiên.

Nàng chậm rãi rút người ngồi dậy, chiến ý trong mắt thu liễm, trong trẻo như nước, thu lại Cự Dương Thần Chuyển Luân Thần Thông.

Nhưng mà Vân Tiêu dường như không có ký ức tiền thế.

Vân Tiêu nương nương ở sâu trong thức hải của Chu Trần, nhìn Chu Trần làm những chuyện xấu, không khỏi mặt mày đỏ bừng, thật là một tiểu phôi đản!

Nàng tuy chỉ là một tia ý thức, nhưng kiến thức phi phàm, đại khái có thể phỏng đoán được tiến độ của Chu Trần.

Chu Trần đắc ý mãn nguyện, mang theo sự kiêu ngạo của kẻ cầm kiếm hỏi thiên hạ ai là đối thủ!

Chiến trường của hắn là Vô Tận Thâm Uyên.

Dao Trì Kim Mẫu ngồi đối diện Vân Tiêu, muốn cười lại nhịn xuống.

Phàm nhân thành thần, tức là cởi bỏ hậu thiên chi khu, nghịch phản tiên thiên, là sự thăng hoa bản chất của sinh mệnh, thật sự siêu phàm thoát tục!

Ngàn năm thời gian, ngoại trừ mộng du Tam Thiên thế giới, thì chính là tận tình tiêu dao trên Thiên Nguyên đại lục.

Ngàn năm nay, Chu Trần thích nhất là chạy đến chỗ hóa thân Dao Trì Nữ Đế của mình.

Chơi khắp vạn hồng thiên diễm.

“Tiểu hỗn đản này, thật muốn đánh chết hắn!” Đây là Pháp Tướng thứ hai của Chu Trần.

“Ta còn chưa dùng hết sức, ngươi đã ngã rồi!” Theo Cự Dương Pháp Tướng thu liễm, Chu Trần nhìn Vân Tiêu Tiên Tử đã chiến bại.

Nàng cũng vậy.

Theo thần thông thu liễm.

Đối mặt với Vân Tiêu Tiên Tử cường đại như thế, Chu Trần cũng đã dùng thần thông gia truyền — Cự Dương Thần Chuyển Luân Thần Thông, dốc hết sức lực.

Chiến trường của hắn và chiến trường của những kẻ si võ không giống nhau.

Chu Trần rất hưởng thụ sự sảng khoái đầm đìa sau mỗi trận đại chiến, thảo nào có vài kẻ si võ lại thích chiến đấu đến vậy.

“Ngàn năm trong chớp mắt, cuối cùng cũng sắp thành thần rồi!” Cuối cùng.

Dao Trì Kim Mẫu chuyển đề tài, có chút mong đợi.

Pháp Tướng nấm mây khổng lồ xé rách hư không vực sâu cũng chậm rãi biến mất.

Thưởng thức chư thiên vạn đạo, hưởng thụ phong nguyệt nhân sinh! 【Điểm Phong Nguyệt: 10009 vạn ức】 Trong chư thiên vạn đạo.

Chu Trần lười biếng dây dưa.

Lấy Cự Dương Thần Chuyển Luân Thần Thông làm căn cơ, được Chu Trần đặt tên là Cự Dương Pháp Tướng.

Chinh chiến vạn đạo.

“Tiểu tử này hẳn là sắp thành thần rồi!” Hắn hận không thể ở mãi trong căn phòng lộng lẫy thần kỳ, mỹ lệ vô song của Dao Trì Nữ Đế mà không ra ngoài.

Thưởng thức hết xuân sắc nhân gian.

Trêu đùa không chán.

Mây mưa bất chợt.

Hận không thể tận hưởng hết mỹ nữ thiên hạ cung cấp khoái lạc cho ta trong chốc lát.

Không sai, hắn chính là loại người háo sắc nông cạn đó.

Hắn đã là Chúa Tể Thiên Nguyên rồi.

Lại không thể hảo hảo hưởng thụ sao?

Huống hồ đây chính là tu luyện chi đạo của hắn.

Vốn cần hơn ngàn năm, nhưng bởi Chu Trần “khắc khổ tu đạo nhập đạo không ngừng nghỉ ngày đêm”, nay chỉ một ngàn năm đã tu thành chính quả, chứng đạo thành thần.

“Thêm điểm!” Chu Trần không chút do dự đem một vạn vạn ức điểm Phong Nguyệt cộng thêm vào.

Trong khoảnh khắc.

Bên trong cơ thể Chu Trần tựa như một quả bom nguyên tử bùng nổ, phát sinh phản ứng dây chuyền kịch liệt và thuế biến, vô số đại đạo cảm ngộ như thủy triều cuồn cuộn ùa vào trong não hải hắn.

Mỗi tế bào trong nhục thân hắn dường như đang hủy diệt, rồi lại tân sinh, sau đó lại hủy diệt, tân sinh, tuần hoàn không ngừng.

Oanh long long!

Vô biên vô tận mây đen tụ tập kéo đến, chớp mắt đã che kín nửa

Thiên Nguyên Giới, thiên uy rộng lớn bao trùm toàn bộ thế giới.

"Có chuyện gì vậy?" "Thiên uy thật đáng sợ!" "Điều này còn khủng khiếp hơn cả Huyền Thiên Đại Đế, Chân Long Đại Đế thành thần!" "Là Chúa Tể!" "Chúa Tể sắp thành thần rồi!" "Trời ơi..." Vô số tu luyện giả sôi trào.

Từng vị Đại Đế cường giả đều hướng mắt về Phong Nguyệt Thành.

Thành thần là mục tiêu cuối cùng của mỗi Đại Đế.

Huyền Thiên Đại Đế, Chân Long Đại Đế đã thất bại.

Nhưng họ có niềm tin vào Chu Trần.

Huống hồ có thể chứng kiến Chu Trần độ kiếp thành thần, đó tuyệt đối là một đại cơ duyên nghịch thiên vạn cổ hiếm thấy!

Oanh long long!

Vô biên vô tận lôi vân cuồn cuộn chuyển động trên bầu trời, từng đạo lôi xà điện hồ đáng sợ lóe lên trong mây, phát ra tiếng tích lý ba lạp, ong ong khiến người ta tê dại da đầu.

Lại có linh khí mênh mông dâng trào đến, trên không trung tụ thành biển lớn linh khí.

Linh khí như thủy triều điên cuồng rót vào cơ thể Chu Trần.

Chu Trần giống như một hố đen vũ trụ, mỗi tế bào toàn thân đều hóa thành tiểu hố đen, điên cuồng thôn phệ, không từ chối bất kỳ thứ gì.

Phảng phất dù có bao nhiêu cũng có thể nuốt hết.

Oanh long long!

Lực lượng kinh khủng trong cơ thể trỗi dậy, oanh long oanh long,

xương cốt toàn thân Chu Trần phát ra tiếng lách tách.

Khoảnh khắc này.

Chu Trần có thể cảm nhận được, một dòng hồng lưu nóng bỏng cuồn cuộn, ẩn chứa sức mạnh đáng sợ đến cực điểm, xông xáo tứ chi bách hài, ngũ tạng lục phủ của hắn.

Hoa lạp!

Đột nhiên, xương cốt của hắn sau hàng trăm ngàn lần rèn luyện và rửa sạch bỗng nhiên bùng phát vô tận kim quang rực rỡ, kim quang chói mắt, hoàn toàn ngưng thực.

Trên đó hiện lên những đường vân huyền ảo dày đặc, đường vân thần bí cổ xưa, tràn đầy uy năng ngút trời, ấp ủ sức mạnh cuồng bạo cực hạn!

Sau đó, từ xương sinh huyết!

Huyết dịch như nhựa đường, trở nên đậm đặc và dính quánh, mỗi giọt dường như có thể đè sập vạn cổ thương khung, uẩn hàm uy năng vô tận!

Huyết dịch hội tụ trong tim, tim hắn bắt đầu thuế biến.

Huyết dịch của hắn dần dần biến thành màu vàng kim.

Huyết dịch và tim đồng thời tỏa ra vô tận kim quang, trên bề mặt cơ thể hắn cũng có vô tận kim mang lưu chuyển, tràn ngập khí tức bất hủ!

Đây là sự thăng hoa thuế biến từ Phàm Nhân Đế Khu của hắn hướng tới Tiên Thiên Thần Thai Ma Chi Khu.

"Trần ca sắp thành thần rồi!" Tần Hồng Ngọc một tay ôm lấy gánh nặng trĩu nặng trước ngực, một trái tim treo đến tận cổ họng, phảng phất muốn nhảy ra ngoài, chăm chú nhìn Chu Trần.

Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Thanh Ngọc Dao, Kiếm Hùng, Dao Cơ, Ly Trường Hận, Sư Thanh Tuyền, Thanh Vân Tiên Tử, Đông Hoàng Nữ Đế, Đông Hải Nữ Đế, Thiên Phượng Nữ Đế và vô số người khác cũng căng thẳng nhìn Chu Trần.

Khí tức trên người Chu Trần điên cuồng thăng tiến.

Oanh long long!

Một đạo lôi đình màu tím từ trong lôi vân vô biên dày đặc đột nhiên giáng xuống.

Tinh không run rẩy.

Bầu trời lay động.

Tâm thần tất cả mọi người đều run lẩy bẩy, tựa hồ nhục thân muốn nứt toác, linh hồn muốn vỡ vụn.

Thân thể cường hãn của Chu Trần da thịt nứt toác, một mảnh cháy đen, lôi điện màu tím điên cuồng lóe lên trên bề mặt cơ thể, tích lý ba lạp.

Chúng nữ ngừng thở, trái tim đều ngừng đập.

May mà Chu Trần không hề hấn gì lớn.

Từng lớp da chết cháy màu tím bong ra, mọc ra làn da non mềm hoàn toàn mới, trong suốt như ngọc, tràn ngập hào quang bất hủ như bảo thạch.

Oanh long long!

Từng đạo lôi kiếp nối tiếp nhau giáng xuống.

Càng ngày càng mạnh.

Lại còn có phong kiếp, hỏa kiếp, thổ kiếp, thủy kiếp, kim kiếp, mộc kiếp.

Từng loại thiên kiếp đáng sợ khiến một đám Đại Đế, Đại Thừa Chí Tôn cường giả trợn mắt há hốc mồm, kinh hãi tột độ, quả thực quá đáng sợ rồi.

Đây không phải là điều con người có thể vượt qua.

Thần kiếp của Huyền Thiên Đại Đế, Chân Long Đại Đế trước đây so với cái này yếu kém bạo.

Nếu thần kiếp đều giống như Chu Trần thế này.

Bọn họ thà tìm một khối đậu phụ mà đâm đầu tự sát còn hơn.

Tuyệt đối không thể vượt qua.

"Chúa Tể thật đúng là thần nhân!" Thấy Chu Trần dưới thần kiếp đáng sợ như vậy vẫn không hề suy suyển, một đám Đại Đế càng thêm chấn hám và kính sợ.

Tuy sớm đã biết Chu Trần rất mạnh.

Nhưng rốt cuộc mạnh đến mức nào, lại không có khái niệm cụ thể.

Chỉ biết Chu Trần có thể miểu sát Đại Đế.

Nhưng giờ phút này.

Bọn họ coi như đã thấy được một góc băng sơn của Chu Trần.

Khủng bố đến nhường này!

Lúc này.

Pháp Tướng của Chu Trần từ sau lưng hiển hiện, tương đương với bản thể khổng lồ của hắn, xung quanh có Tam Thiên thế giới, cùng hắn cứng rắn chống đỡ lôi kiếp.

Rắc!

Đúng lúc này, trên Pháp Tướng khổng lồ trăm vạn trượng của Chu

Trần bỗng nhiên xuất hiện những vết nứt, sau đó nhanh chóng lan rộng ra.

Trong thời gian ngắn ngủi mấy hơi thở, Pháp Tướng của Chu Trần liền như một khối sứ bị rạn nứt khắp nơi, nhìn cực kỳ thê thảm.

Đồng thời.

Bản thể Chu Trần cũng như Pháp Tướng, tựa hồ thương thế là đồng bộ.

"Làm sao có thể?" "Chẳng lẽ..." Tất cả Đại Đế trợn tròn mắt, khó có thể tin được.

Chẳng lẽ muốn độ kiếp thất bại?

Tuy bọn họ đối với Chu Trần có tuyệt đối tín tâm, nhưng thần kiếp này cũng quá biến thái rồi.

Chương 240

Oanh long long!

Đúng lúc này, Pháp Tướng Tam Thiên Giới khổng lồ trăm vạn trượng của Chu Trần ầm ầm vỡ nát, tan thành mây khói.

Thân thể hắn cũng theo đó mà vỡ tan.

"Không!" "Trần ca!" Tần Hồng Ngọc kinh hãi gào lớn, liền muốn xông lên.

"Yên tâm, hắn không sao!" Dao Trì Nữ Đế vươn tay đè Tần Hồng Ngọc lại, ngăn cản chúng nữ đang rục rịch muốn hành động.

Quả nhiên.

Thân thể Chu Trần tuy đã triệt để vỡ nát, nhưng lại không chết.

Sau khi nhục thân hắn bạo tạc, lại hóa thành vô vàn hạt tinh quang, mỗi hạt tinh quang đều lấp lánh, tĩnh lặng trôi nổi.

Mười hai ức chín nghìn sáu trăm vạn hạt tinh quang trôi nổi, tinh mang lấp lánh.

Thế nhưng lôi kiếp trên trời lại không ngừng lại.

Từng đạo kiếp lôi với đủ hình dạng từ trên trời giáng xuống, đánh lên mười hai ức chín nghìn sáu trăm vạn hạt tinh quang kia.

Mỗi hạt tinh quang đều tràn ngập vô biên lôi điện, có vài hạt bị hủy diệt, rồi lại lập tức phân liệt bổ sung, bất kể lôi điện đánh xuống như thế nào.

Cuối cùng đều duy trì ở mười hai ức chín nghìn sáu trăm vạn hạt tinh quang.

Theo thời gian trôi qua, những hạt tinh quang không ngừng phân

liệt tân sinh càng ngày càng sáng, càng ngày càng lớn, càng ngày càng mạnh.

Đến sau này.

Kiếp lôi càng ngày càng mạnh, nhưng số hạt tinh quang có thể bị hủy diệt lại càng ngày càng ít.

Cứ như vậy không biết bao lâu sau.

Bỗng có một đạo gió nhẹ ngưng tụ bay lên, gió nhẹ gào thét, không ngừng hấp xả vô số hạt tinh quang kia, muốn đem chúng trọng tố.

Lờ mờ giữa đó, một đạo nhân ảnh liền ẩn hiện.

Oanh long!

Đúng lúc này, một đạo lôi long màu tím đen còn đáng sợ hơn tất cả các đạo kiếp lôi trước cộng lại từ trên trời giáng xuống, phảng phất muốn ngăn cản Chu Trần ngưng tụ, muốn đánh chết hắn!

"Đao!" Giữa thiên địa tựa hồ có thanh âm như hồng chung đại lữ vang vọng, vô số đao kiếm run rẩy kêu vang, mười hai ức chín nghìn sáu trăm vạn hạt tinh quang đã hóa thành màu vàng kim đột nhiên trọng tổ.

Nhưng lại không biến thành Chu Trần.

Mà là tổ thành một cây đao.

Cây đao này không lớn, chỉ dài ba thước, rộng năm phân, toàn thân hiện ra màu vàng kim.

Thế nhưng sự sắc bén tỏa ra lại có thể cắt mở không gian thời gian, xé rách hỗn độn.

Hư không nứt ra một khe nứt đen kịt.

Đao quang rực rỡ sáng lên.

Tất cả Đại Đế, Đại Thừa Chí Tôn đang chăm chú nhìn chỉ cảm thấy chói mắt, như vô số thần đao chém tới, toàn thân đau nhói.

Bọn họ không tự chủ được mà nhắm mắt lại.

Đợi khi bọn họ lần nữa mở mắt ra, đạo lôi long tím đen đáng sợ kia đã bị một đao chém thành hai đoạn, hóa thành vô số lôi vũ tím đen, tôi luyện kim đao.

Kim đao tựa hồ chưa thỏa mãn, lại hóa thành trường thương, trường mâu, trường kiếm, đại chung, đại đỉnh, thậm chí hóa thành thần long, phượng hoàng, kỳ lân.

"Chúa Tể đây là thành thần rồi sao?" Cửu Kiếp Chiến Đế nhìn Chu Trần dưới biển lôi, biến hóa thành các loại hình thái, trong kinh ngạc chấn hám xen lẫn hiếu kỳ và nghi hoặc.

Kỳ thực Chu Trần còn chưa triệt để thành thần, nhưng cũng đã thuế biến gần như hoàn tất.

Nhục thân hắn từ hậu thiên nghịch phản tiên thiên, mười hai ức chín nghìn sáu trăm vạn hạt tinh quang thuế biến từ sâu nhất, bản chất nhất.

Nhục thân hắn có thể thiên biến vạn hóa.

Có thể lớn có thể nhỏ, có thể cao có thể thấp, có thể dài có thể ngắn, có thể thô có thể tế, thậm chí biến thành long phượng kỳ lân và vạn vật thế gian.

Sự biến hóa này của hắn không phải huyễn hóa thông thường, mà là từ cấu trúc hạt tinh quang cải biến, thậm chí hắn biến thành rồng, liền có thể sử dụng tất cả thần thông thủ đoạn của rồng.

Đây là Vạn Tượng Chi Đạo của hắn.

Biến hóa vạn vật thế gian bất quá chỉ là một năng lực nhỏ chẳng đáng kể trong đó mà thôi.

Oanh!

Chu Trần biến thành một con kim long, phù dao bay lên, một đầu xông vào biển lôi.

Tắm rửa trong biển kiếp.

Rèn luyện thân thể bằng lôi đình.

Không biết qua bao lâu, trong sự lo lắng thấp thỏm của tất cả mọi người, một đạo khí tức đáng sợ uy lâm thiên hạ, khiến vạn vật phải cúi đầu từ trên bầu trời lan xuống, tràn ngập toàn bộ thế giới.

Vạn vật sinh linh đều phủ phục khấu bái.

Tuy không nhìn thấy Chu Trần, nhưng bọn họ đều biết Chu Trần đã thành thần.

"Cung hạ Chúa Tể thành thần, cung chúc Chúa Tể đại đạo vĩnh hằng, thánh thọ vô cương!" "Cung hạ Chúa Tể thành thần, cung chúc Chúa Tể đại đạo vĩnh hằng, thánh thọ vô cương!" "Cung hạ Chúa Tể thành thần, cung chúc Chúa Tể đại đạo vĩnh hằng, thánh thọ vô cương!" Từng đạo thanh âm vang vọng bầu trời.

Cuối cùng vô số thanh âm hội tụ thành một đạo hồng lưu nhân đạo, xông thẳng lên trời, khuấy động tiêu hán.

"Thành công rồi!" "Trần ca thành thần rồi!" Tần Hồng Ngọc và chúng nữ mừng đến phát khóc, nước mắt chảy đầm đìa, kích động hưng phấn, khó có thể diễn tả bằng lời.

Ong!

Khoảnh khắc tiếp theo, ức vạn đạo tử kim quang mang từ trong biển lôi phóng ra, đánh nát biển lôi vô biên, hóa thành linh vũ, linh vụ

đầy trời.

Và trong vô biên quang mang đó, mười hai ức chín nghìn sáu trăm vạn hạt tinh quang màu vàng kim tựa như Ngân Hà Cửu Thiên giáng xuống, ngưng tụ lại cùng nhau, hóa thành một thân ảnh thon dài.

Chu Trần mặc tử bào tay áo rộng, toàn thân tử kim quang mang quanh quẩn, mỗi lần quang mang đó lóe lên, đều sẽ dẫn đến thiên địa chấn động, phong khởi vân dũng.

Đúng lúc này.

Chu Trần đang nhắm chặt mắt từ từ mở mắt ra, trong đôi mắt đen thẳm, phảng phất ẩn chứa càn khôn thương khung, vạn vật luân hồi, sâu thẳm vô cùng, chỉ trong chốc lát ánh mắt quét qua, liền khiến hư không chấn động.

Hắn hơi cúi đầu, nhìn vào thân thể Thần Ma Chi Khu đã thuế biến sau khi thành thần của mình.

Chỉ thấy nhục thân hiện ra ngọc quang, đó là một loại trong sạch không tì vết thật sự, thuần túy đến cực hạn, không phải màu vàng kim, mà là màu ngọc sau khi phản phác quy chân.

Nhục thân hắn có thể hóa thành mười hai ức chín nghìn sáu trăm vạn hạt tinh quang, có thể thiên biến vạn hóa.

Thậm chí một hạt tinh quang của hắn cũng có thể hóa thành một hóa thân đáng sợ.

"Đây chính là Thiên Thần sao?" Chu Trần cảm thụ bản thân, loại lực lượng vĩ đại giơ tay có thể diệt thiên địa ấy, khiến hắn say đắm, loại sức mạnh này, trước đây hắn căn bản không thể tưởng tượng được.

Thiên Thần chính là cảnh giới đầu tiên của Thần.

Tương ứng với Thiên Tiên.

Nhảy ra ngoài Tam Giới, không còn trong Ngũ Hành, trường sinh bất lão, thọ cùng trời đất.

Ong!

Từng đạo kim quang xuyên phá bầu trời, nhuộm thiên địa mênh mông thành một mảng vàng kim!

Long phượng bay lượn, kỳ lân hiến thụy.

Đạo âm bất tuyệt, dị tượng phân trình.

Trong vạn ngàn dị tượng và đại đạo chi âm này, vô số linh khí hội tụ, hóa thành linh vũ giáng xuống!

Linh vũ rơi xuống, trên vùng đất bị cát vàng bao phủ, vô số cây cỏ thực vật sinh trưởng mạnh mẽ, vô số dã thú sinh ra linh tính, vô số thiên tài địa bảo thi nhau phá đất mà trỗi dậy, nhanh chóng sinh trưởng!

Sa mạc hoang vu nguyên bản hóa thành một mảnh đất màu mỡ.

Tất cả sinh linh Thiên Nguyên thế giới hoan hô, tu vi tăng trưởng, thể chất tăng cường...

Đây là phần thưởng của thiên địa, là quà tặng và phúc lợi cho toàn bộ thế giới.

Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên!

Linh khí như mưa, vạn vật hướng vinh!

Một sớm thành thần, thiên địa tề hạ!

Thiên Thần, Thiên Tiên!

Cảm thụ biến hóa của thân thể, Chu Trần nội tâm kích động vui sướng, khó tả thành lời.

Khi vừa xuyên việt tới, gia cảnh bốn bề trống trải, nhìn vào đâu cũng muốn rơi lệ.

Giờ đây hắn đã là Thiên Nguyên Chi Chủ, sở hữu toàn bộ thế giới.

Hơn nữa còn thành tựu Thiên Thần, trường sinh bất lão, cùng trời đất sánh thọ.

Điều này còn khiến người ta phấn khích hơn cả việc xuyên không về cổ đại làm Hoàng đế.

Hắn vốn là Tiên Võ song tu, sau đó Tiên Võ dung hợp, giờ thành Thần có thể nói là Thiên Thần, cũng có thể xem như Thiên Tiên.

Kỳ thực, vạn pháp quy nhất, Tam Thiên Đại Đạo, tuy đường khác biệt nhưng cùng về một mối.

Chu Trần khẽ gật đầu, phái mọi người rời đi.

Ngược lại, việc thế giới thăng cấp cũng sẽ thúc đẩy sự trưởng thành của Chu Trần.

Thần được chia thành Thiên Thần, Chân Thần và Tổ Thần, tương ứng với Thiên Tiên, Chân Tiên và Kim Tiên.

Hắn nhìn Nữ Đế sư phụ Dao Trì tuyệt đại phong hoa trước mặt, tiến lên phía trước, từ phía sau ôm lấy vòng eo phong du của vị Nữ Đế sư phụ này, kéo nàng vào lòng.

Chư Thiên Vạn Giới, vô số sinh linh.

Chỉ muốn "hàm chiến" một trận, để thích ứng thật tốt.

Đương nhiên, hắn không để ý đến sự ồn ào vui mừng bên ngoài.

Theo tin tức Chu Trần tìm hiểu: "Một người đắc đạo, gà chó thăng thiên." Đôi mắt uy nghiêm mỹ lệ của Nữ Đế Dao Trì khẽ nheo lại, khuôn mặt tươi cười ửng hồng.

Mà trên Tổ Thần và Kim Tiên, chính là Đại La Thần Tiên.

Bất quá, muốn thành Đại La, rất khó.

Từng đạo Đại đạo kim quang từ bốn phương tám hướng kéo dài tới.

Chu Trần cười hối lỗi: "Nữ Đế sư phụ, ta biết nàng rất vui lòng giúp ta tiến bộ, đúng không?" Chỉ có thành tựu Đại La Thần Tiên, mới có thể được xem là chân chính Đại lão của Chư Thiên Vạn Giới.

Hôm nay hắn thành tựu Thiên Thần, Thiên Nguyên Giới đều nhận được lợi ích cực lớn.

Tất cả mọi người đều cung kính, như học sinh tiểu học tề chỉnh bái nói: "Hãy đặt cho mình một mục tiêu nhỏ, sớm ngày thành tựu Đại La!" Đến bước này.

Từng vị Chí Tôn Cường Giả vượt không gian mà đến Phong Nguyệt Thành.

Nếu thời gian phục sinh trở lại là vô hạn, thì cơ bản cũng tương đương với chết rồi.

Đại La Thần Tiên, mọi thời không vĩnh hằng tiêu dao.

"Nữ Đế sư phụ, xin lỗi, ta thật sự quá muốn tiến bộ." Ngoài phúc lợi thành Thần mà trời ban xuống, Chu Trần với tư cách là Thế Giới Chi Chủ, việc tu vi của hắn đề thăng cũng sẽ thúc đẩy thế giới thăng cấp.

"Ngươi tên khốn nạn này!" Nàng muốn tránh né, nhưng tu vi của Chu Trần sau khi thành Thần đã thông thiên triệt địa, phảng phất thượng cùng Bích Lạc hạ Cửu U, giam chặt nàng, khiến nàng khó lòng động đậy.

Chu Trần thầm nghĩ trong lòng, lập tức thu liễm tâm thần từ

không trung bước xuống.

Có thể nói chính là tồn tại bất tử bất diệt.

Tương phụ tương thành.

Có thể dự kiến, trong một khoảng thời gian sau này, Thiên Nguyên Giới đều sẽ trưởng thành nhanh chóng.

Chu Trần ở nhà mở tiệc chúc mừng.

Mỗi người trong số họ đều là Đại Đế hoặc Đại Thừa Bán Tiên, Chí Tôn Nhân Gian, hoặc là lão tổ một phương thế lực lớn, hoặc là một phương cự bá.

Nhưng trước mặt Chu Trần, lại không có chút kiêu ngạo nào.

Hắn giờ đây toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Cho dù bị đánh tan thành tro bụi, không để lại chút dấu vết nào, sau vô số năm tháng, vẫn có thể phục sinh trở lại, chỉ là thời gian dài hay ngắn mà thôi.

Người có thể thành Kim Tiên hoặc Tổ Thần không ít, nhưng trong số Kim Tiên và Tổ Thần, một trăm vạn người cũng chưa chắc đã xuất hiện một Đại La Thần Tiên.

Hầu hết đều không ngoại lệ.

"Tiến bộ cái đầu nhà ngươi!" "Cung chúc Chúa Tể, chứng đạo thành thần, Tiên phúc vĩnh hưởng, Thánh thọ vô cương!" "Chúa Tể, thiếp đi tu hành đây!" Vân Tiêu Tiên Tử thấy Chu Trần đại phát thần uy, đặc biệt là sau khi Chu Trần tấn thăng Thiên Thần, thần ma chi khu nghịch phản Tiên Thiên của hắn, như thể được đúc bằng đồng thép, gân thịt cuồn cuộn.

Nàng cảm thấy không phải đối thủ, liền muốn bỏ trốn.

"Chạy đâu cho thoát!" Chu Trần kéo Vân Tiêu Tiên Tử lại, thần

thông Lôi Quang Như Ý Thủ thi triển, lòng bàn tay ẩn chứa lôi đình, nhanh như chớp.

Cho dù lấy một địch hai, vẫn ung dung tự tại, chiếm giữ thượng phong.

Nữ Đế Dao Trì và Vân Tiêu Tiên Tử dù đều là Đại Đế đỉnh phong, lại vẫn hoàn toàn không phải đối thủ.

"Thằng nhóc hỗn đản này!" Vân Tiêu Nương Nương và Dao Trì Kim Mẫu đang ở trong thức hải của Chu Trần, đôi mắt đẹp dựng đứng, khuôn mặt tươi cười ửng hồng, không nhịn được muốn nhảy ra ngoài đánh Chu Trần một trận.

Thật đáng ghét.

Tuy không phải bản thể của các nàng, nhưng đều bị hắn "làm" đến mức nào rồi.

Mỗi lần đều khiến hai nàng vội vàng phong bế ngũ giác.

Chỉ là các nàng dường như vẫn có thể nghe thấy, nhìn thấy những cảnh tượng đó.

Thời gian trôi đi.

Thoáng chốc đã hai năm rưỡi trôi qua.

Chu Trần nhìn Dao Cơ trong lòng đang trầm trầm ngủ say, hắn rút người rời đi.

Giờ đây Dao Cơ cũng đã thành Hoàng Giả.

Nhưng đối mặt với hắn, vẫn không chịu nổi một kích.

Kiếm Hùng, Đông Phương Uyển Nhi và những người khác cũng vậy.

Những nữ tử từng "giao lưu" với Chu Trần, giờ đây cơ bản đều ở

trong Phong Nguyệt Thành của hắn.

Dù sao Chu Trần có địa bàn rộng lớn, cũng không thiếu vị trí cho các nàng.

Đặc biệt là từng thế giới trong Thiên Chu đều đất rộng người thưa, tài nguyên phong phú.

Chỉ cần nguyện ý, Chu Trần đều thu lưu.

Cơ bản không có ai không nguyện ý.

Cho đến giờ.

Chương 241

Chu Trần thu giữ mỹ nhân, đều tính bằng số chục vạn.

Mỹ nhân từ Hoàng Giả và Độ Kiếp Chân Quân trở lên ở Thiên Nguyên Giới, cơ bản đều bị hắn thu vào trong túi.

Bất quá nhiều người như vậy, Chu Trần tất nhiên phân thân vô thuật.

Nhưng khác với phàm nhân, họ đều là tu luyện giả.

Bình thường cơ bản đều ở trong tu luyện.

Huống chi, chỉ có tu vi cao, cơ hội được Chu Trần để mắt tới mới lớn hơn.

Chu Trần cũng thỉnh thoảng đi dạo khắp nơi.

Thấy người nào, hứng thú đến, liền cùng các nàng sướng ngoạn một phen.

Phong Nguyệt Thành và Thiên Chu của hắn, gần như đã trở thành Nữ Nhi Quốc.

Mà hắn chính là quốc vương của Nữ Nhi Quốc.

Hắn có thể tùy thời tùy chỗ, lâm hạnh bất kỳ ai trong số đó.

Chỉ có thể nói.

Có thực lực thì có thể làm mọi điều mình muốn.

Sau khi tiêu hao cạn kiệt năng lượng tích tụ trong lòng, Chu Trần cảm thấy thống khoái và sướng khoái vô cùng, chưa từng có trước đây.

Hắn ý niệm vừa động, liền đi vào trong Phong Nguyệt Bảo Giám.

Sau khi thành Thần, Chu Trần đã có thể sử dụng Phong Nguyệt Bảo Giám, và bắt đầu luyện hóa nó.

Hắn đến một nơi mà trước đây chưa từng đặt chân tới.

Chỉ thấy lan can màu đỏ, đá trắng, cây xanh, khe suối trong, quả thật hiếm thấy dấu chân người, không chút bụi trần.

Chu Trần thưởng thức cảnh sắc nơi đây, chợt nghe phía sau núi truyền đến một tiếng ngâm nga: "Mộng xuân theo mây tan, hoa bay trôi theo nước, gửi lời chúng nhi nữ, hà tất tìm nhàn sầu." Chu Trần ngẩng mắt nhìn, chỉ thấy một tuyệt sắc giai nhân bước ra, dáng đi uyển chuyển, quả thật khác biệt.

Mỹ lệ vô song, phong hoa tuyệt đại.

Lụa tiên bay phấp phới, hương hoa lan ngào ngạt; xiêm y lay động, tiếng ngọc bội leng keng.

Cười yến, má đào, tóc xanh biếc; môi đỏ anh đào, răng ngọc thơm tho.

Eo thon mềm mại, như đón gió mưa tuyết; châu báu lấp lánh, ngạch ngọc nga hoàng.

Chu Trần ánh mắt khẽ động, cười nói: "Thần tiên Tả tả không biết từ đâu đến, giờ đây muốn đi đâu?" "Thiếp cư trên Ly Hận Thiên, giữa Quán Sầu Hải, là Cảnh Huyễn Tiên Cô trông coi Thái Hư Huyễn Cảnh của Phóng Xuân Sơn Khiển Hương Động.

Thiếp coi sóc phong tình nguyệt trái nơi nhân gian, quản lý oán nữ si nam chốn hồng trần.

Vì gần đây oan nghiệt phong lưu quấn quýt nơi đây, nên thiếp đến đây để tìm cơ hội hóa giải, gieo rắc tương tư.

Nay đột nhiên gặp ngươi, cũng không phải ngẫu nhiên.

Phong Nguyệt Bảo Giám là vật của thiếp, cảm nhận được tiểu hữu đắc đạo thành Thần, đặc biệt đến đây tương trợ.

Nơi này cách cảnh giới của thiếp không xa, không có gì khác, chỉ có một chén trà tiên tự hái, một chum mỹ tửu tự ủ, vài ca kỹ múa hát đã luyện tập, mười hai khúc tiên mới điền từ "Hồng Lâu Mộng", thử cùng thiếp du ngoạn phủ này chăng?" "Tốt!" Chu Trần mỉm cười gật đầu, lời đối phương nói hắn không tin, bất quá hắn đại khái đoán được thân phận của đối phương, hẳn là Phong Nguyệt Bảo Giám chi linh.

Chu Trần không vội vàng, thong thả theo Cảnh Huyễn Tiên Tử đến một nơi, có một tấm bia đá ngang, trên khắc bốn chữ lớn "Thái Hư Huyễn Cảnh".

Hai bên là một cặp đối liên: "Giả là thật thì thật cũng giả, không là có thì có lại không." Vượt qua cổng chào, chính là một tòa cung môn, trên khắc bốn chữ lớn: "Nghiệt Hải Tình Thiên".

Lại có một cặp đối liên, đại thư rằng: 【Hậu địa cao thiên, than thở cổ kim tình bất tận】 【Si nam oán nữ, đáng thương phong nguyệt trái khó trả.】 "Nơi này y hệt cảnh Bảo Ngọc trong 'Hồng Lâu Mộng' tiến vào Thái Hư Huyễn Cảnh!" Chu Trần quan sát bốn phía, theo Cảnh Huyễn Tiên Tử vào cửa tầng hai, đến các phối điện hai bên, đều có biển ngạch và đối liên, nhất thời không thể xem hết, chỉ thấy vài chỗ viết là: "Si Tình Ti", "Kết Oán Ti", "Triều Đề Ti", "Dạ Oán Ti", "Xuân Cảm Ti", "Thu Bi Ti".

"Bạc Mệnh Ti": 【Hận xuân bi thu đều tự chuốc, dung nhan nguyệt mạo vì ai tô.】 Chu Trần chỉ liếc nhìn qua, không cảm thấy hứng thú với những thứ này.

Hắn nhìn chằm chằm vào kiều khu phong du mạn diệu của Cảnh Huyễn Tiên Tử, chẳng phải đây còn đẹp hơn những cảnh khác sao?

Cảnh Huyễn Tiên Tử bước chân nhẹ nhàng, dẫn Chu Trần đi đến phía sau, chỉ thấy rèm châu màn gấm, xà ngang chạm trổ, nói không hết vẻ huy hoàng của những mái hiên sáng rực, cửa son vàng lát đất, song ngọc cửa quỳnh chiếu tuyết.

Lại thấy hoa tiên sum suê, cỏ lạ tỏa hương, thật đúng là một nơi tuyệt đẹp.

Cảnh Huyễn Tiên Tử cười nói: "Các ngươi mau ra nghênh tiếp quý khách!" Lời vừa dứt, chỉ thấy trong phòng lại bước ra vài tiên tử, đều là áo lụa bay phấp phới, váy múa nhẹ nhàng, xinh đẹp như hoa xuân, quyến rũ như trăng thu.

"Thiếp thân bái kiến công tử!" "Không cần đa lễ!" Chu Trần đánh giá một đám tiên tử, trong mắt phát ra ánh sáng.

Hắn có thể cảm nhận được bao gồm cả Cảnh Huyễn Tiên Tử, những tiên tử này đều ít nhất có tu vi Thiên Tiên, nếu mà "đắc đáo" được các nàng, hắn chẳng phải trực tiếp "cất cánh" sao?

Dưới sự vây quanh của chúng nữ, Chu Trần theo Cảnh Huyễn Tiên Tử vào trong thất.

Chỉ nghe một luồng hương u u, thấm vào tâm tỳ, khiến người ta tâm khoáng thần di, như thể vũ hóa phi tiên.

"Hương này là do tinh túy dị hối sơ sinh trong danh sơn thắng cảnh, kết hợp với tinh dầu các loại cây quý ngọc châu mà chế thành, tên là 'Quần Phương Tủy'." Chu Trần gật đầu, cùng Cảnh Huyễn Tiên Tử nhập tọa.

Tiểu nha hoàn bưng trà lên, nước trà trong suốt tinh oánh, hương thơm dịu mát, thuần mỹ phi thường.

Chu Trần nâng trà lên, nhấp một ngụm, tán thưởng: "Trà ngon!" "Trà này xuất từ Phóng Xuân Sơn Khiển Hương Động, lại dùng

sương sớm đọng trên tiên hoa linh diệp mà pha, trà này tên là 'Thiên Hồng Nhất Quật'." Chu Trần gật đầu khen ngợi.

Thiên Hồng Nhất Quật! (Thiên Hồng Nhất Khốc - Khóc) Quả là một cái tên hay.

Hắn nhìn quanh, đàn cầm, bảo đỉnh, tranh cổ, thơ mới, không gì không có, trên vách tường treo một cặp đối liên: 【Đất u linh tú, trời vô khả nại hà.】 Uống xong trà, lại lên rượu.

Rượu quỳnh tràn đầy chén pha lê, ngọc dịch rót đầy chén hổ phách.

Rượu này hương thanh cam liệt, khác hẳn tầm thường.

Cảnh Huyễn Tiên Tử giới thiệu: "Rượu này là lấy tinh túy của trăm hoa, nhựa cây vạn mộc, thêm thai tủy lân, khúc phượng nhũ ủ thành, nên gọi là 'Vạn Diễm Đồng Bôi'." "Thiên Hồng Nhất Khốc, Vạn Diễm Đồng Bôi, quả thật là trà ngon rượu quý!" Chu Trần tán thưởng.

Vài tiên tử bầu bạn cũng xướng tên.

Một tên Si Mộng Tiên Cô, một tên Chung Tình Đại Sĩ, một tên Dẫn Sầu Kim Nữ, một tên Độ Hận Bồ Đề, mỗi người đạo hiệu không giống nhau.

Chu Trần cùng các nàng phẩm trà uống rượu luận đạo.

Luận đạo nghiêm túc.

"Đạo" này không phải "đạo" kia.

Trong khi uống rượu, lại có mười hai vũ nữ bước lên, múa hát tấu khúc.

"Khai tịch Hồng Mông, ai là tình chủng?

Đều chỉ vì phong nguyệt tình nồng.

Tranh thủ lúc trời vô cớ, ngày sầu hoài, thời tịch liêu, thử khuây khỏa lòng ngu...” Chu Trần nghe nhạc thưởng vũ, uống trà phẩm rượu, vui vẻ vô cùng.

Điều thiếu sót duy nhất chính là.

Cự Dương Pháp Tướng của hắn không thể an vị, cần tìm một nơi thanh u sâu thẳm để “an trí”.

Bất quá đến giờ.

Chu Trần cũng đã hiểu ra không ít.

Phong Nguyệt Bảo Giám là một kiện kỳ bảo, Cảnh Huyễn Tiên Tử là bảo vật chi linh này, địa vị tự nhiên cao nhất, kế đó là Si Mộng Tiên Cô, Chung Tình Đại Sĩ, Dẫn Sầu Kim Nữ và Độ Hận Bồ Đề.

Các nàng hẳn là những sinh linh cường đại được sinh ra trong Phong Nguyệt Bảo Giám, căn nguyên mạnh nhất, tu vi cũng chỉ kém Cảnh Huyễn Tiên Tử.

Tiểu nha hoàn và mười hai vũ nữ này, hiển nhiên cũng là như vậy, chỉ là căn nguyên của các nàng không mạnh bằng bốn vị Si Mộng Tiên Cô.

“Tiên tử, giờ đây trà cũng đã uống, rượu cũng đã thưởng, vũ cũng đã xem, khúc cũng đã nghe, tiên tử có nguyện ý nhận ta làm chủ không?” Chu Trần nhìn Cảnh Huyễn Tiên Tử, nói thẳng.

Hắn tin đối phương hẳn cũng sẽ không cự tuyệt.

Sau khi thành Thần, Chu Trần đã hiểu ra rất nhiều chuyện, cũng có nhận thức lớn hơn về bản thân.

Hắn hẳn là rất đặc biệt.

Hơn nữa Vân Tiêu Tiên Tử và Nữ Đế Dao Trì hẳn là hóa thân của Đại lão.

“Công tử có ý gì?” Cảnh Huyễn Tiên Tử cố ý giả vờ không hiểu và không vui nói.

“Tiên tử hà tất cố hỏi mà biết rõ, tiên tử nói cư trên Ly Hận Thiên, giữa Quán Sầu Hải, là Cảnh Huyễn Tiên Cô trông coi Thái Hư Huyễn Cảnh của Phóng Xuân Sơn Khiển Hương Động.

Ly Hận Thiên, Quán Sầu Hải, Phóng Xuân Sơn Khiển Hương Động này đều ở trong Phong Nguyệt Bảo Giám đúng không?

Tiên tử chính là Phong Nguyệt Bảo Giám chi linh!?” Chu Trần tuy hỏi, nhưng giọng điệu đầy khẳng định: “Phong Nguyệt Bảo Giám là chủ động tìm đến ta, tuy có rất nhiều khả năng, nhưng khả năng lớn nhất chỉ có hai cái, một là nó là vật của tiền thế của ta, hai là nó coi trọng ta!” Tiền thế trong miệng hắn không phải tiền thế ở Địa Cầu, mà là tiền thế trước đó.

Hắn có thể là Đại năng nào đó.

“Chủ nhân quả nhiên thông tuệ!” Vẻ không vui trên mặt Cảnh Huyễn Tiên Tử biến mất, đứng dậy bái nói: “Nô gia Cảnh Huyễn bái kiến chủ nhân!” “Si Mộng Tiên Cô (Chung Tình Đại Sĩ, Dẫn Sầu Kim Nữ, Độ Hận Bồ Đề), bái kiến chủ nhân!” Bốn vị tiên cô đứng phía sau Cảnh Huyễn Tiên Tử, cùng nhau tề chỉnh bái.

Tiểu nha hoàn và mười hai vũ nữ phía sau cũng vậy.

“Không cần đa lễ!” Chu Trần nắm lấy bàn tay ngọc mềm mại của Cảnh Huyễn Tiên Tử, nâng nàng dậy, rồi kéo nàng ngồi lên đùi mình, hiếu kỳ hỏi: “Giờ có thể nói cho ta biết là chuyện gì xảy ra rồi chứ?” Cảnh Huyễn Tiên Tử mặt đỏ bừng, nhưng không kháng cự, mặc cho Chu Trần “vờn” lấy thân thể phong du động lòng người của nàng, chậm rãi nói: “Chủ nhân đoán không sai, quả thật là nô gia coi trọng thiên phú chí cao của chủ nhân.

Thiên phú chí cao có thể gặp mà không thể cầu, tiềm lực vô hạn.

Nhưng nơi chủ nhân ở không thích hợp tu luyện, vì vậy nô gia dùng năng lượng tích lũy đưa chủ nhân đến đây!

Chủ nhân dùng Phong Nguyệt Điểm để tu luyện, kỳ thực không phải nô gia giúp chủ nhân tu luyện, mà là thiên phú chí cao của chủ nhân!

Nô gia chỉ là giúp chủ nhân cụ tượng hóa mà thôi, để chủ nhân có thể nhìn thấy Phong Nguyệt Điểm, có cảm giác rõ ràng và trực quan!" "Thì ra là vậy!" Chu Trần chợt hiểu ra.

Hắn đúng là một thiên tài.

Bảo bối tự động tìm đến tận cửa.

"Thiên phú chí cao, tiềm lực vô cùng." Chu Trần nghĩ đến Vân Tiêu Tiên Tử và Nữ Đế sư phụ bị hắn "biến thành bọt nước", hai vị Đại lão kia e rằng cũng coi trọng thiên phú của hắn.

Nếu không hắn e rằng đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Quả nhiên.

Có thiên phú thì có thể làm mọi điều mình muốn.

"Cảnh Huyễn, giờ đây ta hẳn có thể luyện hóa nhận chủ Phong Nguyệt Bảo Giám rồi, nên làm thế nào?" Chu Trần hỏi.

"Chủ nhân không phải đã bắt đầu làm rồi sao?" Cảnh Huyễn Tiên Tử giọng nói u u, đôi mắt đẹp như nước, kiều khu khẽ run.

"À!" Chu Trần chợt hiểu.

Không hổ là Phong Nguyệt Bảo Giám.

Cách nhận chủ này quả nhiên khác biệt.

"Vậy Cảnh Huyễn, nàng trước đây có từng nhận chủ chưa?"

“Chủ nhân nói gì vậy, chủ nhân là chủ nhân đầu tiên của người ta!” Cảnh Huyễn Tiên Tử hờn dỗi: “Tuy thiếp đã sinh ra ức vạn năm, nhưng muốn gặp được một chủ nhân ưng ý lại rất khó!

Thiếp không muốn nhận một chủ nhân vô dụng, chỉ có chủ nhân cường đại mới có thể giúp thiếp, đến lúc đó thiếp cũng có thể thăng cấp 'nước dâng thuyền lên'.

Với bản chất của thiếp, muốn thăng cấp, thì Đại La Thần Tiên cũng không làm được, phải là cấp Hỗn Nguyên trở lên mới được!

Mà Đại La Thần Tiên đã là cự bá trong Chư Thiên Vạn Giới rồi, ức vạn thế giới cũng chưa chắc có một vị.” “Nằm Cao!” Chu Trần “chạm” vào Cảnh Huyễn Tiên Tử có tâm cao hơn trời này một cái: “Nàng nhãn quang thật cao!

Theo ý của nàng, thì ngay cả Đại La Thần Tiên cũng không lọt vào mắt xanh, vậy mà nàng có thể tìm được chủ nhân, quả đúng là may mắn!” “A, đúng vậy, có thể gặp được chủ nhân, là may mắn lớn nhất đời nô gia!” Cảnh Huyễn Tiên Tử đôi mắt đẹp khẽ nheo lại, mặt đầy ửng hồng.

“Kỳ thực trước khi gặp chủ nhân, thiếp đã ở Địa Cầu năm trăm năm!

Cuốn 'Hồng Lâu Mộng' kia chính là khi thiếp nhàm chán, đã ban cho thư sinh kia một giấc mộng, sau đó liền có cuốn sách đó!” “Quái không được!” Chu Trần chợt hiểu, thì ra nguồn gốc là ở đây.

“Vốn dĩ thiếp đã định rời đi, tiếp tục tìm kiếm, không ngờ lại phát hiện ra chủ nhân sở hữu thiên phú chí cao...” Cảnh Huyễn Tiên Tử ánh mắt mê ly, với sức mạnh của nàng, thêm vào bản thể Phong Nguyệt Bảo Giám, dưới Đại La Thần Tiên đều không thể bắt được nàng.

Mà muốn gặp được Đại La Thần Tiên lại không dễ, thậm chí cực kỳ khó.

Mà Cảnh Huyễn Tiên Tử lại không xem trọng Đại La Thần Tiên, cho nên những năm nay vẫn luôn lang thang bên ngoài, cho đến khi gặp Chu Trần.

Tuy Chu Trần chỉ là một phàm nhân.

Nhưng thiên phú chí cao đủ để nàng đánh cược một phen.

Một khi Chu Trần thuận lợi trưởng thành, nàng liền có thể "nước dâng thuyền lên" theo, thậm chí trở thành Pháp Bảo Chi Vương, trở thành một trong những pháp bảo mạnh nhất thế gian.

"Nàng nhãn quang không tệ!" Chu Trần hài lòng gật đầu.

Hắn phát hiện Cảnh Huyễn Tiên Tử tuy chỉ là Pháp Bảo Chi Linh, nhưng tu vi phi thường, e rằng có thể sánh ngang Kim Tiên.

Thực lực và phòng ngự của nàng không tầm thường.

"Mười thành công lực!" Chu Trần huy động toàn thân sức mạnh, thi triển tuyệt thế thần thông, sức mạnh ngưng tụ một điểm: "Phá cho ta!" "Nga ~" Cảnh Huyễn Tiên Tử ưỡn cổ trắng nõn, ba ngàn sợi tóc xanh bay lượn.

"Tiên tử không hổ là Phong Nguyệt Tiên!" Chu Trần tham ngộ tu luyện Đại Đạo của Cảnh Huyễn Tiên Tử, vị Phong Nguyệt Bảo Giám chi linh có thể sánh ngang Kim Tiên này.

"Không hổ là chủ nhân sở hữu thiên phú chí cao, thật sự lợi hại." Cảnh Huyễn Tiên Tử say mê nhìn Chu Trần, tán thán không ngừng.

Sâu trong thức hải của Chu Trần.

Vân Tiêu Nương Nương và Dao Trì Kim Mẫu ngồi đối diện nhau.

"Thằng nhóc này đúng là ngay cả khí linh cũng không buông tha!"

Dao Trì Kim Mẫu bĩu môi, Cảnh Huyễn Tiên Tử tuy tu vi chỉ tương đương Kim Tiên, nhưng thêm bản thể Phong Nguyệt Bảo Giám thì lại vượt xa Kim Tiên.

Mười năm này, Chu Trần có thể nói là bế quan khổ tu, toàn bộ đều dùng vào việc luyện hóa Phong Nguyệt Bảo Giám.

Nếu là Thiên Thần khác, muốn sơ bộ luyện hóa một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ít nhất cũng phải tính bằng vạn năm.

Phong Nguyệt Bảo Giám với tư cách là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đặc thù, cho dù có khí linh thừa nhận, với tu vi của Chu Trần muốn triệt để luyện hóa cũng không dễ dàng.

Cuối cùng cũng sơ bộ luyện hóa hoàn thành.

Chu Trần đi sâu vào tận cùng hạch tâm Phong Nguyệt Bảo Giám, từng chút một luyện hóa, khắc lên dấu ấn của mình.

"Thật không dễ dàng a!" Thoáng cái mười năm đã trôi qua.

Thời gian đối với các nàng mà nói thật không có ý nghĩa lớn lao gì.

Vân Tiêu Nương Nương nhàn nhạt nói: "Thiên phú chí cao của hắn đã định trước phải đi trên con đường phong nguyệt này!" Đến cảnh giới của các nàng, những điều của Chu Trần đây đều không đáng gì.

Cảnh Huyễn Tiên Tử không mảnh vải che thân, si mê nhìn Chu Trần.

Chu Trần cười nói: "Cảnh Huyễn Tiên Tử thật sự rất 'năng suất', trung bình một năm có thể cung cấp hai triệu, nếu là trước đây, ta phải tốn hai ngàn năm mới tích lũy được nhiều như vậy!" "Một vạn triệu Phong Nguyệt Điểm là có thể tấn thăng Thiên Thần trung kỳ, giờ đây mới mười năm đã tích lũy được hai mươi mốt triệu, tốc độ này thật nhanh!" Bất quá tu vi cảnh giới Thiên Thần, lại tăng lên một vạn lần,

vẫn có chút kinh người, chỉ có thể nói không hổ là Thần cảnh.

Chu Trần hài lòng gật đầu, một triệu tương đương một vạn vạn ức.

Cảnh Huyễn Tiên Tử tuy đã tồn tại vô số năm tháng, nhưng đây là lần đầu tiên nàng thể nghiệm thất tình lục dục nơi nhân thế.

Mười năm thời gian.

Chu Trần rời khỏi Phong Nguyệt Bảo Giám, lại đi bầu bạn với chúng nữ.

Chiến lực của thần tiên siêu phàm thoát tục.

Ngày này.

Hắn rút thân rời đi, chậm rãi ngồi dậy.

Chu Trần cúi đầu nhìn Cảnh Huyễn Tiên Tử đang ôm mình trong lòng, "Lâu như vậy rồi, ta phải ra ngoài xem sao!" Chu Trần cuối cùng cũng hiểu được tại sao các tiên nhân tùy tiện làm gì đó, liền ngàn năm vạn năm trôi qua.

Chu Trần nhìn vào bảng thông tin cá nhân đã được cải tiến: 【Chủ nhân: Chu Trần】 【Phong Nguyệt Bảo Giám】 【Cảnh giới: Thiên Thần sơ kỳ (0/10000 triệu)】 【Công pháp: Vạn Tượng Kinh】 【Bản mệnh thần thông: Lôi Quang Như Ý Thủ】 【Thiên Cương thần thông: Phi Thân Thác Tích, Lưỡng Giới Đao, Hiệp Sơn Siêu Hải, Chưởng Ác Ngũ Lôi, Tiềm Uyên Súc Địa, Tát Đậu Thành Binh, Hòa Giải Tạo Hóa, Điên Đảo Âm Dương, Di Tinh Hoán Đấu, Hồi Thiên Phản Nhật, Hô Phong Hoán Vũ, Đằng Vân Giá Vũ, Tung Địa Kim Quang, Phiên Giang Giảo Hải, Chỉ Địa Thành Cương, Ngũ Hành Đại Độn, Nghịch Tri Tương Lai, Tiên Sơn Di Thạch, Khởi Tử Hồi Sinh.】 【Địa Sát thần thông: Bát Hoang Lục Hợp Đao, Đam Sơn, Cấm Thủy, Thổ Hành, Ngũ Hành Thần Lôi, Kiếm Thuật, Hồ Thiên,

Phân Thân, Định Thân, Sinh Quang, Bố Trận……】【Pháp Tướng: Tam Thiên Giới】【Bản mệnh chí bảo: Hồng Trần Thiên Chu】【Phong Nguyệt Thần Điểm: 21.1 triệu】"Ta đi đây!" Chu Trần nhìn Kiếm Hùng đang trầm trầm ngủ say, đã ngất đi, hắn rút thân rời đi.

"Ai!" Chu Trần lắc đầu thở dài, quả nhiên vẫn là chỗ Cảnh Huyễn Tiên Tử tốt hơn.

Chương 242

Kiếm Hùng giờ đây thực lực không kém, đã thành Hoàng Giả.

Nhưng so với hắn, vẫn còn kém xa quá mức.

Chu Trần căn bản không thể thi triển hết.

Không như ở chỗ Cảnh Huyễn Tiên Tử, đối phương thực lực cường đại, Chu Trần đều đã dùng hết sức cửu ngưu nhị hổ, dốc hết sức bình sinh.

Ở đó, hắn như giao long xuống biển, tự do bơi lội trong biển rộng vô biên, không hề có bất kỳ vấn đề gì.

Nhưng ở đây, lại như rồng bơi ao cạn, khó lòng thi triển hoành đồ đại chí.

Chu Trần đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má ửng hồng của Kiếm Hùng, đôi chân sau của nàng đại đại phân khai, mắt lệ bà sa, đôi mắt vừa hồng vừa sưng, có nước mắt trào ra.

Chu Trần lấy ra khăn lụa, ôn nhu và cẩn thận nhẹ nhàng lau nước mắt nơi khóe mi Kiếm Hùng, sau đó mới lặng lẽ rời đi.

"Ông!" Vừa rời khỏi chỗ Kiếm Hùng, trước người Chu Trần đột nhiên quang mang lưu chuyển, một đạo thân ảnh tuyệt đại phong hoa uy nghiêm thần thánh, lẫm liệt bất khả xâm phạm ngưng tụ.

Đây là một vị Nữ Thần.

Nàng một thân cung trang trắng như tuyết, trên váy thêu vân văn màu vàng kim, càng thêm tôn quý uy nghiêm, đôi mắt tinh oánh trong suốt như bao dung cả vũ trụ, mang theo một loại áp bách khó tả thành lời.

Tuy nữ nhân này rất giống Vân Tiêu Tiên Tử.

Nhưng Chu Trần biết tuyệt đối không phải Vân Tiêu Tiên Tử.

Hắn là vị Đại lão mà nàng đại diện phía sau.

"Ngươi không sợ sao?" Vân Tiêu Nương Nương thấy Chu Trần không chút e ngại đánh giá nàng, không khỏi khẽ cười.

"Tiên tử công tham tạo hóa, ta có tự tri chi minh, tuyệt đối không phải đối thủ, sợ cũng vô dụng." Chu Trần cười cười: "Nếu tiên tử muốn giết ta, cho dù ta sợ hay không sợ, kết quả đều như nhau, vậy ta hà tất phải sợ?" "Ngươi tiểu tử ngược lại thông minh gan lớn!" "Ta tên Vân Tiêu!" Vân Tiêu Nương Nương nhìn Chu Trần, ý vị thâm trường: "Ngươi tiểu tử đúng là sắc đảm bao thiên, nếu không phải thiên phú của ngươi không tệ, đã sớm chết mấy trăm lần rồi!" "Tiểu tử bái kiến Vân Tiêu Nương Nương!" Chu Trần cười gượng gạo.

Hắn biết Vân Tiêu Nương Nương tuyệt đối không phải mới đến, e rằng đã sớm chú ý đến hắn rồi.

Chín phần mười là khi hắn "giao lưu" với Vân Tiêu Tiên Tử thì đã bị chú ý.

Thậm chí có thể không chỉ Vân Tiêu Nương Nương.

Chu Trần nghĩ đến Nữ Đế sư phụ.

Kể cả Vân Tiêu Nương Nương đều đã xuất hiện.

Vậy có Dao Trì cũng rất hợp lý phải không?

Nếu có Dao Trì, hắn cũng là một vị Đại năng không kém Vân Tiêu Nương Nương.

Nếu có loại Đại năng này.

Vậy danh hiệu Nữ Đế sư phụ chắc chắn không phải tùy tiện mà có.

Người bình thường căn bản không thể gánh vác nổi.

Chín phần mười là quan hệ giữa nàng và Vân Tiêu Tiên Tử cũng tương tự như Vân Tiêu Nương Nương.

Hắn "giao lưu" với Nữ Đế sư phụ, chắc chắn đã bị đối phương chú ý.

"Ngươi tiểu tử đoán không sai, Dao Trì Tả tả lúc này có một tia ý thức ngay trong thân thể ngươi!" Vân Tiêu Nương Nương dường như nhìn ra suy nghĩ của Chu Trần, cười nói.

Chu Trần: "." Chỉ là lời này sao lại cảm thấy kỳ lạ.

Không phải hắn là hắn ở trong thân thể các nàng sao?

"Ta chuẩn bị giới thiệu ngươi cho lão sư của ta là Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, ngươi có nguyện ý không?" Vân Tiêu Nương Nương hỏi.

"Nguyện ý, đương nhiên nguyện ý!" Chu Trần sao lại cự tuyệt, đây chính là "đùi to" chứ sao, huống hồ hắn dám cự tuyệt sao?

Hắn có vốn liếng để cự tuyệt ư?

"Tiểu tử bái kiến sư tỷ, sau này sẽ nhờ sư tỷ che chở!" Chu Trần chắp tay thi lễ.

"Lão sư còn chưa nói thu ngươi kìa!" Vân Tiêu Nương Nương mặt đỏ bừng, chuyện bái sư cơ bản sẽ không có vấn đề, nàng là nghĩ đến việc Chu Trần bảo nàng che chở.

Những năm nay.

Nàng đã chứng kiến Chu Trần "phong hoa tuyết nguyệt" với vô số nữ tử, những kiến thức kỳ quái tăng lên một đống.

Chữ "che chở" trong miệng Chu Trần, khiến nàng bản năng nghĩ đến Chu Trần cứ thích mỹ nữ "che chở" trên đầu hắn.

“Lão sư muốn gặp ngươi, ta bây giờ sẽ đưa ngươi qua đó!” Vân Tiêu Nương Nương nói.

Khoảnh khắc sau.

Kèm theo một luồng khí tức u hương nhàn nhạt thoang thoảng bay đến, Chu Trần cảm thấy xung quanh quang quái lục ly, thời gian không gian biến đổi.

Đến khi nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, đã là một trời một đất khác.

Tiên thiên linh khí nồng đậm tràn ngập mỗi tấc không gian, khiến toàn thân lỗ chân lông thư thái, thiên địa nơi đây và Thiên Nguyên Giới hoàn toàn khác biệt.

Trước đây ở Thiên Nguyên Giới, hắn như ở trong một không gian bằng giấy, nhưng đến nơi đây lại như tiến vào một không gian được đúc bằng gang thép.

Hắn ở Thiên Nguyên Giới chỉ cần dậm chân là có thể hủy thiên diệt địa, nhưng ở đây, hắn ước chừng muốn đập nát một ngọn núi nhỏ cũng khó.

Phóng mắt nhìn, quả đúng là Tiên gia phúc địa, khí tượng vạn thiên.

Thiên phong mở ra, vạn nhẫn trải rộng.

Vách đá đơn độc đá lạ, vách núi cheo leo kỳ phong.

Trong rừng có hươu tiên thọ, trên cây có linh cầm hạc đen.

Thảo tiên hoa lạ không tàn, tùng bách xanh tươi trường xuân.

Tiên đào thường kết quả, trúc tu mỗi lưu vân.

Phượng hoàng màu bay lượn, kỳ lân nằm một mình.

Suối phun thác chảy, cầu nhỏ nước chảy.

Quả là một chốn sơn thủy hữu tình!

Chu Trần theo Vân Tiêu Nương Nương đến một động phủ.

Chỉ thấy yên hà tán sắc, nhật nguyệt diệu quang.

Tùng bách thiên năm, muôn đốt xanh vàng.

Ngoài cửa kỳ hoa kết gấm, bên cầu dao thảo phun hương.

Khi nghe tiên hạc kêu, mỗi khi thấy phượng hoàng bay.

Khỉ đen hươu trắng ẩn hiện, sư tử vàng voi ngọc tùy ý ẩn tàng.

Cẩn thận xem xét linh phúc địa này, quả thật là một thiên đường trần thế!

Lại thấy cửa động đóng chặt, tĩnh mịch không bóng người.

Trên có ba chữ lớn: 【Bích Du Cung】 "Oanh long long!" Đúng lúc này, cửa động mở ra.

"Vào đi!" Giọng nói nhàn nhạt theo đó vang lên, như xuân phong mộc vũ, lại như Đại Đạo chi âm, cao xa phiếu diểu, thần bí khó lường.

"Vâng, lão sư!" Vân Tiêu Nương Nương dẫn Chu Trần vào động phủ.

Vừa tiến vào động phủ, Chu Trần khẽ giật mình.

Bên trong biệt hữu động thiên.

Như một phương đại thế giới.

Vô số nhật nguyệt tinh thần vây quanh, rộng lớn vô cùng, khiến người ta hoa mắt.

Các loại kỳ trân dị thú, tiên đào thần quả, tùy tiện có thể thấy.

Khắp nơi hà quang dũng động, tiên hạc bay lượn.

Chu Trần được Vân Tiêu Nương Nương dẫn đến trung tâm, một đạo quang ảnh biến hóa, thân ảnh thần bí khó lường đang khoanh chân ngồi.

"Đệ tử Chu Trần bái kiến lão sư!" Chu Trần trực tiếp bái nói: "Cung chúc lão sư Đại Đạo vĩnh hằng, Thánh thọ vô cương!" Vân Tiêu Nương Nương: "." "Đứng dậy đi!" Giọng nói bình tĩnh của Linh Bảo Thiên Tôn vang lên, Chu Trần cảm thấy bị một cỗ lực lượng vô hình nâng người dậy.

Sau khi Vân Tiêu Nương Nương cùng bái kiến.

Linh Bảo Thiên Tôn truyền cho Chu Trần một môn Thượng Thanh Tiên Pháp, có thể tu luyện đến Đại La, đồng thời ban cho Chu Trần một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là Tử Điện Chùy.

Sau đó liền phái Chu Trần rời đi.

Chu Trần theo Vân Tiêu Nương Nương rời đi, chơi đùa cây chùy trong tay, khá là cao hứng.

Tuy chỉ nhận được một môn tiên pháp và một cây chùy.

Nhưng hai thứ này đã giá trị vô lượng.

Huống hồ, lợi ích vô hình thực sự lớn lao là đã tìm được một "núi dựa" lớn, có người chống lưng.

Cái thời này mà không có người chống lưng, thật đúng là "bước đi khó khăn".

Ai cũng có thể ức hiếp ngươi một chút.

Có Linh Bảo Thiên Tôn, vị Đại lão này, không nói đến việc có thể đi ngang, ít nhất chín phần mười rắc rối đều sẽ tự động tránh xa hắn.

Hơn nữa, theo thông tin Chu Trần nhận được từ Vân Tiêu, nơi đây

không phải Phong Thần Thế Giới hay Tây Du Hồng Hoang Thế Giới mà hắn quen thuộc.

Có chút giống Thần Thoại Thế Giới.

Lão sư của hắn là một trong những tồn tại vô địch trong phương Thần Thoại Thế Giới đáng sợ này.

"Giờ đây ngươi đã bái sư xong, hơn nữa đã thành Thần, có thể đến Thượng Thanh Thiên này tu luyện, tuy ngươi có thiên phú chí cao, nhưng đối với ngươi và những nữ nhân kia của ngươi cũng bách lợi mà vô hại!" Vân Tiêu nói.

"Vân Tiêu sư tỷ nói chí lý, ta đây liền trở về mang các nàng qua, còn phải làm phiền sư tỷ đưa ta một đoạn!" Chu Trần gật đầu.

Đừng thấy hắn giờ đây đã thành Thần, còn có Hồng Trần Thiên Chu, nhưng nếu để hắn tự mình đi đường, trước không nói có lạc đường hay không.

Khoảng cách này là cực kỳ xa.

Dựa vào bản thân hắn, e rằng ngàn trăm năm cũng không quay về được.

"Được!" Vân Tiêu Nương Nương không cự tuyệt, dẫn Chu Trần trở về Thiên Nguyên Đại Lục.

Chu Trần đem những người có quan hệ với hắn đều đưa vào Thiên Chu, sau đó theo Vân Tiêu đến Thượng Thanh Thiên.

Thượng Thanh Thiên rộng lớn vô cùng, bạt ngàn vô biên.

"Chu sư đệ, trong Thượng Thanh Thiên này chỉ cần là tiên sơn phúc địa, tiên đảo động thiên vô chủ, ngươi đều có thể tùy ý chọn một chỗ làm đạo trường của mình!" Vân Tiêu Nương Nương ngọc thủ vung lên, đem những tiên phủ phúc địa, đảo tự động thiên vô chủ trên

Thượng Thanh Thiên đánh dấu ra, để Chu Trần lựa chọn.

Chu Trần lựa chọn một tiên đảo không xa bên cạnh Tam Tiên Đảo, đạo trường của Vân Tiêu Nương Nương.

Đừng thấy đây là đảo.

Nhưng diện tích lớn hơn Thiên Nguyên Đại Lục vạn lần không chỉ.

Trên đó kỳ hoa dị thảo, trân kỳ dị thú vô số.

Đơn giản là hùng vĩ vô biên.

"Đại lão chính là Đại lão!" Chu Trần không khỏi cảm khái.

Bất quá nghĩ lại cũng bình thường.

Cứ lấy Thiên Nguyên Đại Lục làm ví dụ, người bình thường có thể vẫn đang phấn đấu vì căn nhà mấy chục mét vuông, nhưng hắn lại sở hữu cả một thế giới.

Hắn tùy tiện nhổ một sợi lông, đều là điều người bình thường không thể tưởng tượng nổi.

Mà hắn đối với lão sư Linh Bảo, cũng giống như người bình thường vậy.

Chọn xong đảo, Chu Trần đặt tên cho nó là Hồng Trần Đảo.

Vân Tiêu Nương Nương tiện tay bố trí cho Chu Trần một trận pháp, trận pháp này có thể cản trở một đòn của Đại La Thần Tiên.

Bất quá chủ yếu có tác dụng cảnh báo.

Trong Thượng Thanh Thiên này, ai dám ăn gan hùm mật báo mà dám công kích đệ tử của Linh Bảo Thiên Tôn?

"Đa tạ sư tỷ!" Sau khi bái tạ, Chu Trần bắt đầu xây dựng nơi ở của mình.

Đối với các vị tiên thần như các nàng, việc xây dựng nơi ở rất đơn giản.

Thông thường trực tiếp luyện chế từng kiện Tiên Khí động phủ, cung điện.

Giờ đây Chu Trần cũng miễn cưỡng có thể luyện chế Tiên Khí Thần Khí.

Nhưng hắn căn bản không cần.

Trước đây trong tay hắn có không ít cung điện cấp Đế Binh, đều có thể dùng làm nơi ở.

Có một số cung điện cấp Đế Binh, Chu Trần đã dung nhập vào Thiên Chu hóa thành Khai Thiên Thần Khí.

Ví dụ như Cực Lạc Cung.

Giờ đây Chu Trần liền lấy Cực Lạc Cung làm đạo trường.

Cực Lạc Cung sau khi phóng đại được đặt trên Hồng Trần Đảo, bên trong có vô số cung điện và phòng gian, mỗi phòng đều có diệu dụng đặc biệt.

Đối với song tu có gia trì.

Nếu không cũng không thể gọi là Cực Lạc Cung.

"Giờ đây ta đã có lão sư làm chỗ dựa, Phong Nguyệt Bảo Giám và Tử Điện Chùy hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đều có thể dung nhập Thiên Chu!" Cường cường kết hợp, tương hỗ thúc đẩy.

Thiên Chu tất nhiên sẽ có sự thuế biến cực lớn.

Phong Nguyệt Bảo Giám và Tử Điện Chùy cũng sẽ đạt được tiến hóa, biến thành Khai Thiên Thần Khí. "Phong Nguyệt Bảo Giám, dung nhập Thiên Chu!" Chu Trần ý niệm khẽ động, Phong Nguyệt Bảo Giám liền xuất hiện bên trong Thiên Chu.

Hồng Trần điều động sức mạnh từ Lôi Trì Sinh Mệnh trong Thiên Chu quán nhập vào Phong Nguyệt Bảo Giám, Cảnh Huyễn Tiên Tử cũng dốc toàn lực phối hợp.

Sau khi Phong Nguyệt Bảo Giám dung nhập Thiên Chu, đối với nàng cũng có lợi ích cực lớn.Uỳnh!Phong Nguyệt Bảo Giám quang mang đại thịnh, xé rách hỗn độn, khai tịch ra một thế giới hoàn toàn mới.Phong Nguyệt Giới.Thế giới này được Chu Trần xem như chủ thế giới, vừa khai tịch đã là thế giới lớn nhất trong Thiên Chu, thậm chí còn vĩ đại hơn Thiên Nguyên Giới đã dung hợp Thiên Ma Giới, bản chất cũng cao hơn.Cùng với sự khai tịch của Phong Nguyệt Giới, Phong Nguyệt Bảo Giám hấp thu công đức khai thiên, thuế biến thành Khai Thiên Thần Khí.

Tuy Phong Nguyệt Bảo Giám vốn là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng trong đợt này, nó vẫn nhận được thăng cấp cực lớn, đủ sức sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo.Phong Nguyệt Bảo Giám và Phong Nguyệt Đồ Lục đều thăng cấp, chúng cũng nhận được lợi ích to lớn, tu vi theo đó mà tăng vọt, Tịnh Nguyệt Am Chủ vốn có tu vi mạnh nhất đã đột phá chất cốc, tấn thăng Thiên Tiên.Thiên Chu thăng cấp hoàn tất.Một tiên tử vận cung trang màu tím nhạt, đầu đội phượng quan nạm bảo, dung nhan khuynh thế, không kìm được tán thán.Ngày sau nhất định phải học Đại Vũ Trị Thủy.Chu Trần cũng dung nhập Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà sư phụ Linh Bảo Thiên Tôn ban tặng vào Thiên Chu."Bảo bối thật lợi hại, ngay cả Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng có thể trực tiếp dung hợp!" Chu Trần đặt tên là Tử Điện Chuy Giới."Cảm giác uy năng của Thiên Chu này không hề kém Tiên Thiên Chí Bảo!" Tiên tử váy tím và tiên tử váy xanh bên cạnh hắn chính là hai tỷ muội, Quỳnh Tiêu Nương Nương và Bích Tiêu Nương Nương.Cứ như thể được siêu cấp tiến hóa.Tử Điện Chuy mang theo vạn quân lôi đình, xé rách hỗn độn, lần nữa khai tịch

ra một thế giới khổng lồ."Tử Điện Chuy, dung nhập!" Tần Hồng Ngọc, Ly Trường Hận, Thiên Hương Tiên Tử, Mộ Linh Nhi, Trình Tố Tố và những người khác về cơ bản đều đã thăng cấp đến Đại Đế cảnh.Quỳnh Tiêu Nương Nương ánh mắt lưu chuyển, mang theo chút ghen tị.Hiện nay, Hồng Trần Thiên Chu cùng với hai thế giới đơn nguyên mới khai tịch, tổng số đã đạt đến một trăm lẻ tám.

Lá cây trên Cây Thế Giới trong Lôi Trì Sinh Mệnh cũng đã mọc đủ một trăm lẻ tám lá.Bởi vì phẩm cấp cao, việc dung nhập có chút khó khăn, nhưng nhờ có Phong Nguyệt Bảo Giám đi trước, Thiên Chu đã trở nên cực kỳ cường đại.Tử Điện Chuy vẫn chưa luyện hóa."Thấp đệ đã gặp Vân Tiêu Sư tỷ, Quỳnh Tiêu Sư tỷ, Bích Tiêu Sư tỷ." Tiên tử vận cung trang màu xanh biếc bên cạnh, thân hình uyển chuyển, đường cong mỹ miều, gật đầu phụ họa nói."Tiểu thấp đệ quả nhiên phúc duyên sâu dày, không hổ là Chí Cao Thiên Phú!" "Tiểu thấp đệ không cần đa lễ, ngày sau chúng ta cũng là láng giềng rồi, có điều gì không hiểu, cứ việc đến tìm chúng ta!" "Chúc mừng tiểu thấp đệ, Hồng Trần Thiên Chu lại thăng cấp một tầng nữa!"Dùng Định Hải Thần Châm để đo đạc độ sâu.Mà Chu Trần không chỉ tiềm lực vô hạn, kỳ ngộ khí vận càng sâu dày, bằng không cũng không thể có được bảo bối như vậy.Chu Trần mỉm cười, đây chính là ba cái đùi vàng to lớn.Trước đó, hắn đã lần lượt dung hợp một số Đế Binh đặc thù.Tuy nhiên, vẫn chưa kết thúc.Hồng Trần Thiên Chu càng theo sự dung nhập của Phong Nguyệt Bảo Giám mà đạt được thăng cấp và thuế biến cực lớn, uy năng bạo trướng gấp trăm lần không chỉ.Tiên tử vận cung trang màu trắng dẫn đầu, Vân Tiêu Nương Nương môi son khẽ mở, đối với Hồng Trần Thiên Chu của Chu Trần, nàng cũng đã hiểu rõ.Trên không Hồng Trần Đảo, ba vị tiên tử phong hoa tuyệt đại, xinh đẹp vô song thản nhiên đứng đó, nhìn Hồng Trần Thiên Chu đang dung hợp Phong Nguyệt Bảo Giám và Tử Điện Chuy.Kèm theo sự dung nhập của hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Hồng Trần

Thiên Chu tựa hồ đã hoàn thành một cuộc thuế biến hoa lệ, thân thuyền màu bạc trắng lưu chuyển quang hoa, mang theo một luồng đạo vận cường đại bất hủ bất diệt.Vân Tiêu Nương Nương, Quỳnh Tiêu Nương Nương và Bích Tiêu Nương Nương đi đến trước mặt Chu Trần, chúc mừng nói:Thế giới này tràn ngập lôi điện khủng bố, cực kỳ thích hợp cho tu sĩ tu luyện lôi đạo, hơn nữa sinh linh sinh ra trong thế giới này cũng lấy lôi điện làm chủ.Mặc dù tu vi của nàng vượt xa Chu Trần, nhưng về cơ bản đã đạt đến giới hạn, sau này dù có trải qua bao nhiêu năm tháng cũng rất khó có tiến bộ lớn.Ngay cả khi Tử Điện Chuy không muốn cũng có thể cưỡng chế dung hợp.Phong Nguyệt Đồ Lục trong Phong Nguyệt Bảo Giám cũng theo đó mà nước lên thuyền lên, kéo theo đó là chúng nữ đã được Chu Trần phong thần.Chu Trần nhìn ba vị tiên tử tuyệt thế trước mặt, tuy trên người không có bất kỳ khí tức khủng bố nào, nhưng cảm giác Chu Trần nhận được lại sâu như vực sâu biển cả, không thể lường được.Vân Tiêu Nương Nương, Quỳnh Tiêu Nương Nương và Bích Tiêu Nương Nương ở lại với Chu Trần một lát, sau đó liền cáo từ rời đi.Chu Trần trở lại Cực Lạc Cung, Vân Tiêu Điện.Đây là nơi ở của Vân Tiêu Tiên Tử.Hiện nay Vân Tiêu Tiên Tử cũng đã thành thần.Chu Trần biết chắc chắn có công lao của Vân Tiêu Nương Nương trong việc này, bằng không Vân Tiêu Tiên Tử không thể lập tức thành thần được.Nữ Đế sư phụ cũng vậy.Chỉ có thể nói, những đại lão này muốn ý niệm hóa thân của mình thành tiên thành thần, thật sự chỉ là chuyện của một ý niệm.Nếu là hóa thân của đại lão, thì càng khủng bố hơn.Khi gặp nguy cơ, thì sẽ trực tiếp thức tỉnh khôi phục đại hào.Một khắc Vân Tiêu Nương Nương vừa về Tam Tiên Đảo, tâm niệm khẽ động, đôi mày thanh tú dựng lên, thầm mắng trong lòng: "Tiểu hỗn đản này!" Hiển nhiên là nàng cảm ứng được vừa rời đi, Chu Trần đã lập tức sốt ruột đi làm việc với ý niệm hóa thân của mình.Ôm thân thể ngung dung cao quý của thục nữ phong vận của Vân Tiêu Tiên Tử,

cảm nhận sức hấp dẫn mẫu tính vô hạn tỏa ra từ nàng, Chu Trần hít sâu một hơi, mùi hương u nhã xộc thẳng vào mũi, thấm vào tận tâm can, khiến người ta tâm khoáng thần di.Chu Trần khẽ hôn lên cổ trắng nõn của Vân Tiêu Tiên Tử, nghiêm túc nói: "Trong lòng ta, nàng là nàng, Vân Tiêu Sư tỷ là Vân Tiêu Sư tỷ, hai người là hai cá thể khác biệt!" "Tiên tử, chúc mừng nàng tấn thăng Thiên Thần, hãy để ta hảo hảo tham ngộ nghiên cứu đại đạo Thiên Thần của nàng!" "Chàng chỉ biết tu đạo!" Vân Tiêu Tiên Tử má phấn hồng hồng, đôi mắt diễm lệ lưu chuyển, vừa giận vừa oán nhìn Chu Trần, môi son khẽ mở: "Ngoài tu đạo ra, chàng còn biết gì nữa?" "Còn có vấn đạo, nhập đạo, khấu đạo, cuối cùng thấu triệt bản nguyên đại đạo, lĩnh ngộ áo diệu tối thượng của đạo, tạo hóa sinh linh, diễn sinh vạn vật!" Vừa nói, Chu Trần cự dương chuyển luân pháp tướng triển khai, cùng Vân Tiêu Tiên Tử luận đạo giao lưu.Đừng xem Chu Trần vừa tấn thăng Thiên Thần, nhưng đạo pháp thần thông quảng đại, cương mãnh tiến tới, đối mặt với sự không câu nệ của Vân Tiêu Tiên Tử, không hề giấu giếm, dốc hết ruột gan truyền thụ.Vân Tiêu Tiên Tử vui vẻ thấy thành quả, thập phần cảm tạ, đồng dạng không tiếc hiến thân dâng báu.Đạo vô chỉ cảnh.Ngoài việc nhập đạo tu hành, Chu Trần cũng chỉnh lý thông tin về thế giới này.Thế giới này vô cùng rộng lớn, tầm vóc cao xa không giới hạn, là trung tâm của Chư Thiên Vạn Giới, được gọi là Thần Thoại Thế Giới.

Sư phụ của hắn, Linh Bảo Thiên Tôn, chính là Thần Thoại Thánh Nhân.Là một trong những cường giả mạnh nhất Thần Thoại Thế Giới.Với bối cảnh này, về cơ bản có thể đi ngang.Mà việc tu hành của Thần và Tiên về cơ bản đều tương tự nhau.Thiên Thần và Thiên Tiên đều là tu luyện đại đạo.Ví dụ như Chu Trần lấy Vạn Tượng Đại Đạo thành đạo, ở cảnh giới Thiên Thần chính là tu luyện con đường này đến viên mãn.Đương nhiên.Vạn sự vạn vật trên thế gian, thực ra nói viên mãn, cũng chỉ là tương đối viên mãn mà thôi.Thiên Thần và Thiên

Tiên sau khi tu luyện một con đường đến viên mãn, liền phải khai tịch một vũ trụ, như vậy mới có thể thành tựu Chân Thần hoặc Chân Tiên.Chân Tiên tu luyện vũ trụ.Khi tu luyện vũ trụ của bản thân đến cực hạn, liền tu luyện Tam Thiên Đại Đạo.Cuối cùng lấy con đường chủ tu của mình làm căn bản, ngưng luyện Tam Thiên Đại Đạo thành duy nhất, liền có thể thăng cấp con đường của mình thành Vĩnh Hằng Chi Đạo.Đây chính là Đại La Thần Tiên.Cũng gọi là Đại La Kim Tiên.Còn về trên Đại La Kim Tiên, tu vi Chu Trần hiện tại quá yếu, vẫn chưa rõ.Cả Linh Bảo Thiên Tôn lẫn Vân Tiêu Nương Nương đều không nói cho hắn biết.Chu Trần cũng không nghĩ nhiều đến vậy.Hiện tại hắn chỉ là Thiên Thần sơ kỳ, mà đã đi nghĩ đến trên Đại La Kim Tiên, chẳng phải là hảo cao vụ viễn, tự làm khó mình sao?Đại La Kim Tiên đã là tồn tại cự bá của Chư Thiên Vạn Giới.Mỗi một vị đều là đại năng lừng danh vạn thế giới.Chu Trần an vị tại Hồng Trần Đảo, về cơ bản không ra ngoài, ngày ngày ở trong Cực Lạc Cung, tiêu dao tự tại.Sau khi Cảnh Huyễn Tiên Tử trong Phong Nguyệt Bảo Giám thuế biến thành Khai Thiên Thần Khí, mặc dù vẫn chưa thể bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng thực lực cũng đã mạnh lên không ít.Si Mộng Tiên Cô, Chung Tình Đại Sĩ, Dẫn Sầu Kim Nữ và Độ Hận Bồ Đề tứ vị tiên tử, tu vi từ Chân Tiên đã bước vào cảnh giới Kim Tiên.Mười hai Vũ Nữ tức Mười Hai Kim Thoa, tu vi tấn thăng Chân Tiên.Thêm vào Nữ Đế sư phụ, Vân Tiêu Tiên Tử và Tịnh Nguyệt Am Chủ ba vị Thiên Thần (Thiên Tiên) mới tấn thăng.Hiện nay Chu Trần có hai mươi nữ nhân thần tiên.Có bọn họ trợ Chu Trần tu hành, tu vi của Chu Trần tiến triển thần tốc, ngày càng tăng tiến.Tuy nhiên, Chu Trần không ra ngoài đi lại, nhưng cũng thỉnh thoảng có đệ tử Tiệt Giáo đến bái phỏng.Người đầu tiên đến là bạn tốt của Tam Tiêu, Thải Vân Tiên Tử và Hạm Chi Tiên.Sau đó là Triệu Công Minh.Sau này lần lượt có không ít đệ tử.Dù sao Chu Trần được Linh Bảo Thiên Tôn thu làm đệ tử thân truyền, hiển nhiên phi thường không tầm thường.Hơn

nữa, rất nhiều người đều biết Chu Trần có Chí Cao Thiên Phú.Điều này khiến rất nhiều người ghen tị đến phát điên.Nhưng bọn họ cũng chỉ có thể ghen tị.Sau đó.Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu tứ đại đệ tử đều đến chúc mừng.Rất nhiều người có việc không thể phân thân, đều phái một hóa thân đến.Thời gian trôi mau.Ba ngàn năm thoáng chốc trôi qua.Trong thế giới phàm nhân, ba ngàn năm đã là bách đại nhân luân chuyển.Nhưng đối với thần tiên mà nói.Vạn năm chỉ như cái búng tay.Việc tu hành của Thiên Thần hoặc Thiên Tiên, dù là thiên tài, cũng tính bằng vạn năm, thậm chí rất nhiều tiên thần, ức vạn năm cũng khó có thể thăng cấp một tiểu cảnh giới.Nhưng Chu Trần có Chí Cao Thiên Phú, tu hành không có bình cảnh, chỉ cần ngày ngày khổ tu, mỗi ngày nhập đạo tu đạo, tu vi đều sẽ ổn định tiến lên.Ba ngàn năm, Chu Trần đã tích lũy được một vạn triệu Phong Nguyệt Điểm."Thêm điểm!" Chu Trần ý niệm khẽ động, sự khổ tu ba ngàn năm nay cuối cùng đã gặt hái thành quả, vô số cảm ngộ tuôn trào trong lòng, tu vi đột phá, tấn thăng Thiên Thần trung kỳ.【Cảnh giới: Thiên Thần trung kỳ (0/20000 triệu) 】"Tương đương với việc lĩnh ngộ Vạn Tượng Chi Đạo đạt đến bốn thành!" Chu Trần cảm nhận biến hóa của bản thân, thần khu càng thêm cường đại, Vạn Tượng Chi Đạo càng thêm tinh thâm, uy lực phát huy ra bạo trướng gấp mười lần không chỉ."Không tệ!" Chu Trần tâm tình đại hảo, đặc biệt là trong ba ngàn năm nay.Sau Tịnh Nguyệt Am Chủ, Vân Tiêu Tiên Tử, Dao Trì Nữ Đế, Tần Hồng Ngọc, Thiên Hương Tiên Tử, Thủy Vân Tiên Tử, Diệu Dục Cung Chủ, Hồng Phấn Nương Nương, Yêu Mị Ma Đế, Tuyết Mị Ma Đế, Thiên Phượng Nữ Đế, Đông Hoàng Nữ Đế, Thiên Hồ Nữ Đế, Tâm Nguyệt Hồ Đế, Đông Hải Nữ Đế và chúng nữ đều đã thành tiên thành thần.Bọn họ theo Chu Trần, kỳ ngộ đạt được nhiều không đếm xuể, đặc biệt là bọn họ ở Thiên Nguyên Giới đều có thể tu luyện đến tầng thứ đỉnh cao.Sau khi đến Thần Thoại Thế Giới này, tu hành càng

nhanh hơn.Lại còn có sự gia trì của Chu Trần.Đặc biệt là mỗi lần Thiên Chu tiến hóa, khai tịch thế giới, đều là đại kỳ ngộ đối với bọn họ.Cùng với sự thăng cấp của chúng nữ.Tốc độ Chu Trần kiếm Phong Nguyệt Điểm lại tăng lên một chút, nhưng tăng không đáng kể.Dù sao hắn phân thân cũng thiếu thốn.Trong cùng một khoảng thời gian, hắn muốn kiếm được nhiều Phong Nguyệt Điểm hơn, chỉ có thể chơi vài chiêu hoa hoạt.Đồng thời.Hắn ra tay luyện chế thêm nhiều Phong Nguyệt Thần Binh kỳ quái.Những Phong Nguyệt Thần Binh này khi được chúng nữ sử dụng, cũng có thể cung cấp Phong Nguyệt Điểm cho hắn.Đặc biệt là Chu Trần có rất nhiều mỹ nhân.Tu vi không ngừng thăng tiến.Mảng Phong Nguyệt Thần Binh này có thể nói là chiếm một phần đáng kể Phong Nguyệt Điểm của hắn.Dù sao hắn chỉ có một.Nhưng Phong Nguyệt Thần Binh, lại có thể luyện chế vô số kiện.Cứ như vậy.Lại năm ngàn năm sau.Phong Nguyệt Điểm của Chu Trần đột phá hai vạn triệu."Thêm điểm!" Cùng với hai vạn triệu Phong Nguyệt Điểm tiêu hao, tu vi Chu Trần thành công tấn thăng Thiên Thần hậu kỳ.【Cảnh giới: Thiên Thần hậu kỳ (0/50000 triệu) 】Một vạn năm sau.Chu Trần tấn thăng Thiên Thần viên mãn.【Cảnh giới: Thiên Thần viên mãn (0/100000 triệu) 】Hai vạn năm sau.Cực Lạc Cung.Thải Vân Điện.Chu Trần nhìn Thải Vân Tiên Tử.Trên người nàng, tiên y ngũ sắc hà vân trượt xuống.Thân thể trắng nõn mềm mại của nàng không chút che đậy hiện ra trước mắt Chu Trần.Thân thể phong vận, uyển chuyển đầy đặn, toàn thân trắng như ngọc, phiêu phiêu tựa tiên, khiến người ta tim đập thình thịch, máu nóng sôi trào, thần hồn câu vong.Nàng cong eo mềm mại, đôi chân dài thẳng tắp khép chặt, ở giữa không hề có một khe hở nào, ngay cả một ngón tay cũng không thể lọt vào.Những năm gần đây.Hắn đã sớm thân thiết với Thải Vân Tiên Tử, hơn nữa đã thành công chiếm đoạt.Tu vi của Thải Vân Tiên Tử không bằng Tam Tiêu Nương Nương, nhưng cũng không yếu, có tu vi Kim Tiên.Trong Tiệt Giáo cũng coi như có

chút danh tiếng."Thải Vân, ta nhớ nàng đến phát điên!" Chu Trần ôm chặt lấy Thải Vân Tiên Tử, thân thể tuyết trắng không tì vết, da thịt non mịn của nàng."Tiểu thấp đệ vừa đến đã biết bắt nạt người ta!" Thải Vân Tiên Tử má hồng e thẹn, đôi mắt diễm lệ ngượng ngùng, nàng cũng không biết bị Chu Trần rót thứ mê hồn dược gì, mơ mơ màng màng liền bị Chu Trần chiếm lấy.Kỳ thực Chu Trần có thể thành công, cũng là vì Chu Trần có Chí Cao Thiên Phú, có đủ vốn liếng.Bằng không, nếu là Thiên Thần khác.Thải Vân Tiên Tử căn bản sẽ không để ý, nếu là Thiên Thần bình thường dám động thủ động cước với nàng, nàng đã sớm một chưởng đánh chết.Đây chính là hiện thực tàn khốc.Với thiên phú của nàng, e rằng cả đời này cũng chỉ dừng lại ở Kim Tiên đỉnh phong, cơ hội nhập Đại La là vô cùng nhỏ, cơ bản là không thể.Chu Trần có Chí Cao Thiên Phú, tương lai nói không chừng có thể đạt đến độ cao của Linh Bảo Thiên Tôn.Đó là tồn tại mà nàng không thể nào ngẩng đầu nhìn tới.Vừa vặn hiện nay tu vi Chu Trần còn yếu, chính là thời cơ tốt để giúp đỡ lúc khó khăn, hiến thân dâng báu, đầu tư vĩ đại.Cho nên.Nàng tự nhiên nửa đẩy nửa xuôi để Chu Trần làm càn.Trong lòng Chu Trần cũng hiểu rõ.Nhưng hắn không để tâm.Thời đại này hắn mới không ngây thơ nghĩ đến cái thứ tình yêu chó má gì.Đặc biệt là đến cấp độ thần tiên này, rất nhiều tu tiên giả đối với tình dục đều rất nhạt, có mấy ai cùng ngươi đàm yêu nói ái?Thiên phú của hắn, tiềm lực của hắn, đều là vốn liếng của hắn.Hắn cũng không cảm thấy đối phương kỳ quái.Dù sao thần tiên cũng có thất tình lục dục, không có lợi ích, dựa vào đâu mà người ta phải hiến thân dâng báu?"Thơm quá a!" Chu Trần cửu tức phục khí thi triển, trầm mình vào bầu ngực vĩ đại, hô hấp thổ nạp, tăng trưởng khí lực.Đây là sức lực bú sữa."Tiểu thấp đệ hồi nhỏ chắc chắn đã bị đói." Thải Vân Tiên Tử thầm nghĩ trong lòng.Người càng thiếu gì, càng thích gì.Chu Trần yêu nhất là sữa thú.Hồi nhỏ chắc chắn chưa được bú no.Trong phòng nhiệt độ tăng cao, ấm áp, thậm chí có chút nóng.Tu

luyện vô tuế nguyệt.Lần này Chu Trần nhập đạo tu hành, chính là nửa tháng thời gian.Hắn nhìn Thải Vân Tiên Tử đang say ngủ trong vòng tay mình, lấy ra thuốc đặc chế đã chuẩn bị sẵn, chuyên tâm lau đi những giọt mồ hôi trên thân thể cùng nước mắt trong khóe mi của Thải Vân Tiên Tử.Thải Vân Tiên Tử trong giấc mộng tự có điều cảm nhận.Nàng khéo léo nâng đôi chân, cặp đùi trắng nõn mềm mại đã cởi bỏ hết vướng víu, dang rộng thành hình chữ nhất, phối hợp cùng Chu Trần lau rửa.Sau khi Chu Trần cẩn thận vệ sinh xong, tâm mãn ý túc, giống như nhìn một kiện tác phẩm nghệ thuật được hắn chăm sóc trở nên sáng bóng rạng rỡ.Hắn nhìn qua bảng điều khiển cá nhân.【Phong Nguyệt Điểm: 100001.11 triệu 】"Cuối cùng cũng có thể tấn thăng Chân Thần rồi!" "Khai tịch vũ trụ, Chân Thần chính là Vũ Trụ Chi Chủ rồi a!" Chu Trần tràn đầy kích động và kỳ vọng.Vũ Trụ Chi Chủ a!"Thêm điểm cho ta!""Thêm điểm cho ta!" Cùng với mười vạn triệu Phong Nguyệt Điểm tiêu hao, vô số cảm ngộ tuôn trào trong lòng, Vạn Tượng Chi Đạo diễn hóa, trong cơ thể khai tịch ra một phương vũ trụ thế giới.Cùng với việc khai tịch vũ trụ thế giới, thần khu của Chu Trần theo đó mà phát sinh thuế biến tiến hóa tựa như khai thiên tích địa."Đây chính là Chân Thần sao?" Chu Trần cảm nhận biến hóa của bản thân thật sự không thể tin nổi, hắn cảm thấy quá mạnh rồi.Cử tay nhấc chân, tróc tinh nã nguyệt, hủy thiên diệt địa."So với việc nói là Chân Thần, không bằng nói là Vũ Trụ Chi Chủ!" Chu Trần cảm nhận vũ trụ khai tịch trong cơ thể, vô cùng rộng lớn, đường kính ước chừng mười vạn năm ánh sáng, đại khái lớn bằng Dải Ngân Hà.Cảnh giới Chân Thần có cửu biến.Hiện nay Chu Trần vừa mới tấn thăng, ngay cả Chân Thần nhất biến cũng chưa đạt tới.Là láng giềng, Tam Tiêu Nương Nương cũng cảm ứng được động tĩnh đột phá của Chu Trần, mặc dù không có lôi kiếp, nhưng với tu vi của các nàng tự nhiên không thể giấu được.【Phong Nguyệt Thần Điểm: 1.11 triệu 】Dù sao từ Thiên Thần đến Chân Thần tổng cộng còn chưa đến năm vạn

năm, thật sự quá nhanh.Quỳnh Tiêu Nương Nương nói: "Mặc dù tiểu thấp đệ có Chí Cao Thiên Phú, nhưng muốn tấn thăng Chân Thần, cũng phải mất mấy chục vạn năm." "Phong Nguyệt Điểm lại không tăng lên?" Không ngờ Chu Trần chỉ dùng ba bốn vạn năm."Trong mắt nàng, Chu Trần trong mười vạn năm có thể tấn thăng Chân Thần, đã là cực kỳ nghịch thiên rồi.【Cảnh giới: Chân Thần (0/100000 triệu) 】Thải Vân Tiên Tử đã tỉnh dậy, đôi mắt diễm lệ si mê nhìn Chu Trần, vừa kinh vừa mừng.【Bản Mệnh Chí Bảo: Hồng Trần Thiên Chu 】Nghĩ lại năm xưa nàng từ Thiên Tiên đến Chân Tiên, mất tới mười hai ức năm, trong đó từ Thiên Tiên viên mãn đến Chân Tiên đã tốn sáu ức năm.Chân Thần cửu biến, cố danh tư nghĩa, mỗi lần thăng cấp đều là một lần thuế biến của vũ trụ nội thể.Cảnh giới đó đã không phải là thứ mà hắn hiện tại có thể tưởng tượng và lý giải.【Bản Mệnh Thần Thông: Lôi Quang Như Ý Thủ 】【Phong Nguyệt Bảo Giám 】"Chẳng lẽ cảnh giới Chân Thần đều là cố định?

Tức là Chân Thần cửu biến, chỉ cần chín mươi vạn triệu?" Dễ dàng như vậy đã bước vào cảnh giới Chân Thần.【Pháp Tướng: Tam Thiên Giới 】"Cảm ơn Vân Tiêu Sư tỷ, Quỳnh Tiêu Sư tỷ, Bích Tiêu Sư tỷ!" 【Địa Sát Thần Thông: Bát Hoang Lục Hợp Đao, Đam Sơn, Cấm Thủy, Thổ Hành, Ngũ Hành Thần Lôi, Kiếm Thuật, Hồ Thiên, Phân Thân, Định Thân, Sinh Quang, Bố Trận…】Cảnh giới Chân Thần thật đáng sợ đến nhường này."Chu Lang, chàng lại muốn làm chuyện xấu rồi sao?" Mỗi lần thuế biến, thực lực ít nhất bạo trướng gấp mười lần.Bích Tiêu Nương Nương đôi mắt đẹp vô song trực tiếp đánh giá Chu Trần, nàng biết Chu Trần có Chí Cao Thiên Phú, nhưng cũng không ngờ Chu Trần lại nhanh đến vậy.Chu Trần đại hỉ.Chu Trần nhìn về phía Thải Vân Tiên Tử với khuôn mặt trắng nõn hồng hào động lòng người, xinh đẹp vô song, tràn đầy sự thành thục ung dung quyến rũ, một tay ôm nàng vào lòng.Chân Thần cửu biến sẽ còn mạnh hơn bây giờ biết bao nhiêu lần?Hít!Chu Trần càng cảm thấy

thực lực khủng bố của thần tiên trong Thần Thoại Thần Giới.Mất đến mấy trăm ức năm.Tam Tiêu Nương Nương lần lượt gửi lời chúc mừng: "Chúc mừng thấp đệ!" 【Thiên Cương Thần Thông: Phi Thân Thác Tích, Lưỡng Giới Đao, Hiệp Sơn Siêu Hải, Chưởng Ác Ngũ Lôi, Tiềm Uyên Súc Địa, Sát Đậu Thành Binh, Hòa Giải Tạo Hóa, Điên Đảo Âm Dương, Di Tinh Hoán Đấu.】Sau khi giao lưu đơn giản, Vân Tiêu Nương Nương ba người không nán lại lâu, rất nhanh rời đi.Từ Chân Tiên đến Kim Tiên thì càng không cần phải nói.Thần Tổ kia thì khủng bố đến mức nào?Còn về Đại La Kim Tiên?Hắn tấn thăng Chân Thần tiêu hao mười vạn triệu, hiện nay cách cảnh giới tiếp theo, vẫn chỉ là mười vạn triệu.【Chủ Nhân: Chu Trần 】Nếu là như vậy, hắn đạt đến Chân Thần cửu biến sẽ nhanh hơn rất nhiều.Chí Cao Thiên Phú quả nhiên lợi hại.Thải Vân Tiên Tử thấy ánh mắt Chu Trần, liền biết Chu Trần lại muốn làm gì đó rồi.Chu Trần ánh mắt sáng rỡ."Chúc mừng Chu Lang, tấn thăng Chân Thần, đại đạo có thể kỳ vọng!" 【Công Pháp: Thượng Thanh Vạn Tượng Kinh 】"Tiên tử, ta muốn nàng trợ ta tu hành!" Đôi bàn tay của Chu Trần, cực kỳ không an phận, từ vùng bụng phẳng lì không chút mỡ thừa, leo lên, đi đến."Thiếp thân sao dám không vâng lời?" Thải Vân Tiên Tử cười duyên, cánh tay ngọc trắng nõn ôm lấy cổ Chu Trần.Hai người nháy mắt đã trở về phòng.Chu Trần đặt Thải Vân Tiên Tử xuống, tự mình ngồi xuống giường, vỗ vỗ đùi, chờ đợi.Thải Vân Tiên Tử lườm Chu Trần một cái, đôi chân dài trắng nõn mềm mại bước đi, mang theo một làn hương thơm u nhã thấm vào tâm can của thiếu nữ đến trước mặt Chu Trần.Đấu với trời, niềm vui vô cùng.Đấu với đất, niềm vui vô cùng.Đấu với người, niềm vui vô cùng."Tiên tử thật đẹp!" Chu Trần ôm lấy Thải Vân Tiên Tử đang ngồi trên đùi mình, không kìm được muốn cất cao một khúc ca: "Hãy để chúng ta bầu bạn chốn hồng trần, sống tiêu dao tự tại, cưỡi ngựa phi nhanh, cùng hưởng phồn hoa nhân thế.""Chàng!" Thải Vân Tiên Tử môi hồng hé mở, khẽ ngâm nga.Chu

Trần cười nói: "Tiên tử thật sự xem ta là ngựa a?" "Chàng chính là ngựa của thiếp, bạch mã vương tử mà!" Thải Vân Tiên Tử cười duyên, má ửng hồng: "Tổng không thể lần nào cũng là Chu Lang xem thiếp là ngựa, cưỡi ngược chiều, để thiếp nín nhịn sao!" "Được rồi, tiên tử ngồi vững vàng!" Chu Trần cười nói.Nàng khẽ ngâm nga...Thế gian vội vã, tựa bạch câu qua kẽ cửa.Ba vạn năm sau.Hồng Trần Đảo.Cực Lạc Cung.Ánh bình minh màu vàng nhạt lặng lẽ lọt qua khung cửa sổ, chiếu rọi lên khuôn mặt tuấn mỹ vô song của thanh niên và đại mỹ nhân đang ôm hắn trong lòng.Chu Trần chậm rãi mở mắt, nhìn Nữ Đế sư phụ đang ôm hắn trong lòng, cùng Vân Tiêu Tiên Tử nằm cạnh bên, khóe mắt lộ ý cười.Hắn rút thân đứng dậy, vươn vai dài một cái."Ưm, giấc này ngủ thật thoải mái!" Xoay xoay cổ, toàn thân gân cốt thư thái, Chu Trần toàn thân thông thái, nhẹ nhõm sảng khoái chưa từng có.Hắn nhìn hai đại mỹ nhân đang say ngủ trên giường, thân thể trần trụi không chút che đậy.Thân thể phong vận trắng như ngọc bích, tựa như tiên ngọc trên trời tạo thành, thật sự là kiệt tác hoàn mỹ do tạo vật chủ dốc lòng chế tạo.Đẹp quá.Nhìn đến mức hắn không kìm được lại muốn...Chu Trần xưa nay hành sự lôi lệ phong hành, nghĩ là làm.Nhưng khi hắn vừa định bước tới, lại cảm ứng được có người đến.Chỉ thấy một tiên đồng vận kim lũ y, phấn điêu ngọc trác, có tu vi Chân Tiên, cưỡi tiên hạc mà đến.Chu Trần mặc quần áo chỉnh tề đến không trung trên Hồng Trần Đảo, tiên đồng cưỡi bạch hạc dừng lại ở đó, thấy Chu Trần, liền chắp tay hành lễ, nói: "Có phải Chu Trần đạo hữu không?" "Không sai, chính là tại hạ!" Chu Trần chắp tay đáp lễ, nói: "Không biết tiên tử đến từ phương nào, có gì chỉ giáo?" "Tiểu tiên chính là tiên nữ dưới trướng Vương Mẫu Nương Nương, phụng mệnh Vương Mẫu Nương Nương, đến đưa thiệp mời Bàn Đào Thịnh Hội cho đạo hữu!" Nói rồi, tiên đồng lấy ra một tấm thiệp mời bằng vàng đưa cho Chu Trần."Làm phiền tiên tử rồi!" Chu Trần tiếp nhận thiệp mời, bày tỏ cảm tạ.Tiên đồng không

nán lại lâu, sau khi đưa thiệp mời liền nhanh chóng rời đi, hiển nhiên còn có những người khác cần đưa.Chu Trần mở thiệp mời: "Bàn Đào Thịnh Hội?" Hắn biết trong thế giới này Tây Vương Mẫu, Dao Trì Kim Mẫu, Kim Mẫu Nguyên Quân, Vương Mẫu Nương Nương đều là một người.Hắn có thể nhận được thiệp mời, phần lớn cũng có chút quan hệ với Nữ Đế sư phụ.Đương nhiên.Tu vi của hắn tuy không cao, nhưng là đệ tử thân truyền của Linh Bảo Thiên Tôn, cũng có tư cách tham gia Bàn Đào Thịnh Hội.Bàn Đào Thịnh Hội của thế giới Thần Thoại này được tổ chức mỗi mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm một lần, mời đều là tiên quan Thiên Đình và các phương đại năng của Thần Thoại Thế Giới.Đương nhiên.Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm cũng chính là một nguyên hội, đối với phàm nhân mà nói vô cùng dài, nhưng đối với cường đại tiên thần, e rằng còn không đủ để bế quan một lần.Do đó.Rất nhiều đại lão thật sự không nhất định sẽ đi, và phần lớn những người đi đều là hóa thân.Bàn Đào Thịnh Hội thực chất cũng là một buổi tụ họp định kỳ của các cường giả các phương."Thiên Đình của thế giới Thần Thoại này còn chưa từng đến, ngược lại có thể đi chơi một chuyến!" Còn về an toàn, Chu Trần không hề lo lắng.Trong thế giới Thần Thoại này, nếu hắn gặp nguy hiểm, chỉ cần kêu một tiếng 'lão sư cứu ta', kẻ địch liền phải tan biến thành tro bụi.Đương nhiên.Nếu đại lão thật sự ra tay, Chu Trần e rằng ngay cả cơ hội kêu cứu cũng không có, nhưng hắn tin tưởng trước khi đối phương ra tay, hắn đã bị Linh Bảo Thiên Tôn đánh chết rồi.Ngoài ra.Trong Thiên Đình có rất nhiều sư huynh sư tỷ và sư điệt của hắn.Chu Trần nghĩ một lát, đi đến Tam Tiên Đảo bái kiến ba vị sư tỷ."Tiểu thấp đệ muốn đi thì cứ đi, đến lúc đó chúng ta cùng đi." Bích Tiêu Tiên Tử cười nói."Được!" Chu Trần gật đầu, thời gian Bàn Đào Thịnh Hội là một vạn năm sau.Chu Trần cáo từ rời đi.Trở về Cực Lạc Cung trên Hồng Trần Đảo tiếp tục tu hành.Có Cảnh Huyễn Tiên Tử, Thải Vân Tiên Tử, Nữ Đế sư phụ, Vân Tiêu Tiên Tử, Tịnh Nguyệt

Am Chủ cùng chúng tiên tử nữ thần, Chu Trần ngày ngày thiên hôn địa ám, không biết thời gian trôi.Vấn đạo, ngộ đạo, nhập đạo, tu đạo.Chu Trần đối với sự lĩnh ngộ về đạo không ngừng tinh thâm.Đường đường đại đạo thông tiên cảnh.Thoáng chốc lại một vạn năm trôi qua.Chu Trần và Thải Vân Tiên Tử đến Tam Tiên Đảo.Trên Tam Tiên Đảo.Hạm Chi Tiên Tử cũng ở đó.Thải Vân Tiên Tử, Hạm Chi Tiên Tử và Tam Tiêu Nương Nương là bạn thân.Hai bên gặp mặt sau, cùng nhau đi đến Thiên Đình tham gia Bàn Đào Thịnh Hội.Vân Tiêu Nương Nương cưỡi Thanh Loan.Quỳnh Tiêu Nương Nương cưỡi Hồng Hạc.Bích Tiêu Nương Nương cưỡi Hoa Linh Điểu."Quả nhiên, đại lão đều có tọa kỵ!" Chu Trần đi theo Vân Tiêu Nương Nương, đứng trên lưng Thanh Loan, thầm nghĩ trong lòng.Mặc dù tốc độ của tọa kỵ còn không nhanh bằng chủ nhân.Nhưng từng đại lão đều sẽ có một tọa kỵ lợi hại.Điều này tương đương với siêu xe trong thế giới hiện đại.Đại biểu cho thể diện.Chu Trần thực ra cũng có vài tọa kỵ, trong đó lợi hại nhất phải kể đến tọa kỵ Xích Viêm Long Hoàng của Khôi Lỗi Đại Đế.Xích Viêm Long Hoàng là khôi lỗi, dưới sự bồi dưỡng của Chu Trần, hiện nay đều đã đạt đến cảnh giới Thiên Thần, có thể gọi là Xích Viêm Long Thần rồi.Nhưng tọa kỵ Thiên Thần, trước mặt tọa kỵ của đại lão, hoàn toàn không đủ nhìn.Huống hồ tốc độ tọa kỵ Thiên Thần quá chậm.Nếu Chu Trần cưỡi nó đi tham gia Bàn Đào Thịnh Hội, e rằng phải đi tham gia nguyên hội tiếp theo.Thải Vân Tiên Tử và Hạm Chi Tiên Tử đều là Kim Tiên.Bọn họ tự nhiên cũng có tọa kỵ.Nhưng so với tọa kỵ của Tam Tiêu Nương Nương thì kém xa.Tọa kỵ của Tam Tiêu Nương Nương đều là tồn tại Kim Tiên đỉnh phong, đặc biệt là Thanh Loan của Vân Tiêu Nương Nương, gần như một chân đã bước vào Đại La.Do đó.Thải Vân Tiên Tử và Hạm Chi Tiên Tử đều không cưỡi tọa kỵ của mình, hai người lần lượt đi nhờ xe của Quỳnh Tiêu Nương Nương và Bích Tiêu Nương Nương.Thần Thoại Thế Giới rất lớn.Nhưng Chu Trần đi cùng

Tam Tiêu Nương Nương, tốc độ rất nhanh.Không lâu sau đã đến Nam Thiên Môn.Chu Trần đánh giá Nam Thiên Môn, chỉ thấy nguy nga sừng sững, đứng trước đó, cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé, chấn động lòng người.Kim quang vạn đạo cuộn hồng nghê, thụy khí ngàn điều phun tử vụ.Chỉ thấy Nam Thiên Môn kia, xanh thẳm, được xây bằng lưu ly; sáng rực rỡ, được trang trí bằng bảo ngọc.Hai bên bày hàng chục viên Trấn Thiên Nguyên Soái, từng viên đỉnh lương dựa cột, cầm tiên ủng mao; bốn phía xếp mười mấy vị Kim Giáp Thần Nhân, từng người chấp kích huyền tiên, cầm đao trượng kiếm."Quả nhiên là khí tượng vạn thiên!" Khi Chu Trần đánh giá Nam Thiên Môn, đột nhiên thấy lại có ba người khác đến.Ba người này lần lượt cưỡi Thanh Sư, Bạch Tượng và Kim Hống, khí tức sâu như vực sâu biển cả, vừa nhìn đã biết là những kẻ có tu vi đạo hạnh cao thâm.Hóa ra là Văn Thù, Phổ Hiền và Từ Hàng Đạo Nhân, đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn của Xiển Giáo.Hai bên đơn giản chào hỏi.Mấy người ánh mắt đều rơi vào Chu Trần.Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nói: "Sớm đã nghe nói Linh Bảo Sư thúc thu một đệ tử đắc ý, hôm nay cuối cùng cũng được gặp Chu Sư đệ, quả nhiên khí vũ hiên ngang, thiên tư phi phàm!" "Văn Thù Sư huynh quá khen rồi!" Chu Trần không kiêu không ngạo, cuối cùng nhìn tọa kỵ Thanh Sư của đối phương và tọa kỵ Bạch Tượng của Phổ Hiền Chân Nhân bên cạnh.Nếu hắn không nhầm.Trước đó ở Thiên Nguyên Giới gặp Thanh Sư Yêu Đế, Bạch Tượng Yêu Đế chính là ý niệm chuyển thế thân của hai tọa kỵ này.Không nói nhiều, Chu Trần đi theo Vân Tiêu Nương Nương mấy người tiến vào Nam Thiên Môn.Bên ngoài đã khí tượng vạn thiên, bên trong càng kinh người hơn.Bên trong có mấy cột lớn, trên cột quấn quanh rồng đỏ vảy vàng sáng rực rỡ; lại có mấy cây cầu dài, trên cầu cuộn quanh phượng hoàng đỏ bay lượn trong không trung.Sông Ngân Hà chói lọi chiếu ánh thiên quang, sương biếc mờ mịt che đấu khẩu.Trên trời có ba mươi ba tòa thiên cung, đó là Khiển

Vân Cung, Tỳ Sa Cung, Ngũ Minh Cung, Thái Dương Cung, Hoa Dược Cung, từng cung điện chất đống kim ổn thú; lại có bảy mươi hai trọng bảo điện, đó là Triều Hội Điện, Lăng Hư Điện, Bảo Quang Điện, Thiên Vương Điện, Linh Quan Điện, từng điện trụ liệt ngọc kỳ lân.Trên Thọ Tinh Đài, có danh hoa ngàn năm không tàn; bên Luyện Dược Lô, có vạn vạn năm trường xanh tú thảo.Chu Trần theo Tam Tiêu Nương Nương mấy người một đường thưởng ngoạn cảnh sắc Thiên Đình, không thể không nói thật sự là mỹ luân mỹ hoán, tiên gia phúc địa.Trên đường còn gặp vô số tiên thần.Chu Trần phát hiện thế giới Thần Thoại này dường như hội tụ các tiên thần trong các thần thoại kiếp trước của hắn, Tây Du, Phong Thần, Hồng Hoang, nhân vật thần thoại Phật Đạo lưỡng gia."Kia là Na Tra sao?" Chu Trần đột nhiên thấy một đứa trẻ phấn điêu ngọc trác, chân đạp phong hỏa luân, tay cầm hỏa tiêm thương, hỗn thiên lăng bao quanh thân, bay lượn theo gió."Không sai, tiểu thấp đệ nhận ra hắn sao?" Bích Tiêu Nương Nương nói: "Na Tra là đệ tử Tam Đại của Xiển Giáo, môn đồ đắc ý của Thái Ất Chân Nhân!" "Đã từng nghe nói!" Chu Trần gật đầu, Na Tra ở đằng xa dường như nghe thấy Chu Trần đang nói về mình, vèo một cái đã đến gần."Đệ tử bái kiến Vân Tiêu Sư thúc, Quỳnh Hà Sư thúc, Bích Tiêu Sư thúc." Na Tra chắp tay hành lễ với Tam Tiêu Nương Nương, còn đối với Thải Vân Tiên Tử và Hạm Chi Tiên Tử thì chỉ đơn giản ra hiệu một chút.Cuối cùng nhìn về phía Chu Trần: "Ngài chính là Chu Trần Sư thúc, đệ tử mới của Sư thúc tổ sao?" "Là ta!" Chu Trần phát hiện danh tiếng của mình hiện tại hình như cũng không nhỏ.Dường như mọi người đều biết hắn.Nhưng cũng đúng thôi.Linh Bảo Thiên Tôn là một trong những đại lão mạnh nhất Thần Thoại Thế Giới.Mỗi cử chỉ, hành động đều ảnh hưởng cực lớn.Đệ tử được thu nhận tất nhiên sẽ được chú ý.Đặc biệt là Chu Trần còn có Chí Cao Thiên Phú, điều này không phải là bí mật, những đại năng cường giả kia đã sớm nhận được tin tức.Muốn không gây chú ý cũng

khó."Chu Trần Sư thúc, Chí Cao Thiên Phú là cảm giác gì vậy?" Na Tra tò mò hỏi.Hắn thực ra cũng coi là thiên phú dị bẩm, là Linh Châu Tử chuyển thế dưới trướng Nữ Oa Nương Nương, bối cảnh sâu dày, thiên phú phi phàm.Nhưng so với Chí Cao Thiên Phú, thì kém xa.Chí Cao Thiên Phú – hai chữ Chí Cao đã nói lên tất cả!Chí cao vô thượng.Vượt lên trên tất cả.Có khả năng trở thành Chí Cao!"Chí Cao Thiên Phú cảm giác gì?" Chu Trần nghe câu hỏi này, cũng ngẩn người.Cái này phải nói như thế nào đây?Nhìn ánh mắt tò mò của Na Tra, Chu Trần nghĩ một lát, nghiêm túc nói: "Rất sảng khoái!" Na Tra: "." Tam Tiêu Nương Nương: "." Thải Vân Tiên Tử: "." “Thật sảng khoái sao!?” Na Tra giật mình, cảm thấy mình chẳng còn sảng khoái nữa.

Đặc biệt là khi nghĩ đến đối phương có Chí Cao Thiên Phú, tiềm lực vô hạn, còn y vì lúc trẻ là một hùng hài tử (đứa trẻ ngỗ nghịch), từng “cắt thịt trả mẹ, tước xương trả cha”, chết một lần.

Mặc dù có sư phụ y giúp y phục sinh, tạo thành một sen hoa thân.

Thân sen hoa này tuy được sư phụ y là Thái Ất Chân Nhân dùng cực phẩm tiên liên tạo ra, nhưng cả đời y cũng vô duyên với Đại La Kim Tiên.

Dù tu vi Kim Tiên của y đã là đích đến mà vô số người tu luyện vĩnh sinh vĩnh thế cũng khó đạt được, nhưng hiện tại y không thỏa mãn.

Chương 243

Chẳng thành Đại La, rốt cuộc cũng chỉ là lâu nghĩ (kiến hôi).

Đại La Kim Tiên mới là bá chủ chân chính của chư thiên, vĩnh hằng tiêu dao tự tại.

"Cáo từ!" Na Tra nói đơn giản một câu, rồi biến mất trước mặt Chu Trần.

Lúc này, lại có một vị tiên nhân đến.

"Xích Cước Đại Tiên!" "Vân Tiêu Sư Thúc!" Hai bên chào hỏi.

Chu Trần biết Xích Cước Đại Tiên này cũng bất phàm, là nhân vật cấp Đại La Thần Tiên.

Hắn muốn bỏ trốn, chắc chắn phải bỏ trốn khỏi Sư Tỷ (Vân Tiêu).

Vương Mẫu Nương Nương cũng được.

Dù sao Đại Náo Thiên Cung thực chất cũng chỉ là một màn kịch vui của hầu tử (khỉ).

Chỉ thấy nơi đây tiên vụ lượn lờ, mỹ luân mỹ hoán, một vẻ đẹp mộng ảo không sao tả xiết, từng tiên tử xinh đẹp thoát tục qua lại như múa, nhẹ nhàng yểu điệu.

Có thể nói là tương đương cao quý.

Phượng chứ loan đằng hình phiêu diểu, kim hoa ngọc ngạc ảnh phù trầm (phượng bay lượn, hình bóng hoa vàng ngọc trôi nổi).

Lang thang nửa ngày, Chu Trần cuối cùng cũng đến Dao Trì.

Nơi này không phải là gà mờ trong Tây Du Ký, Tôn Ngộ Không chỉ thổi một hơi là có thể định trụ được.

Bên cạnh thậm chí còn có đệ tử Dư Hoá của Dư Nguyên.

Ngũ sắc miêu kim trác, thiên hoa bích ngọc bồn (bàn vàng chạm trổ năm sắc, bồn ngọc bích trăm hoa).

"Không cần đa lễ!" Các vị đều là tướng tài Thiên Đình.

Chu Trần nhận ra mình cũng là nhân vật cấp Sư Thúc Tổ rồi.

Lúc này, Chu Trần lại thấy vài vị thần tiên cùng nhau đến, người dẫn đầu có ba mắt, không giận mà tự uy, bên cạnh còn có một tiên tử xinh đẹp mặc hồng bào rực lửa.

Vân Tiêu Nương Nương mở lời, giới thiệu cho Chu Trần một chút.

"Văn Trọng (Hỏa Linh, Dư Nguyên.), bái kiến chư vị Sư Thúc." Dù là Đế Quân cấp Tứ Ngự, cũng có quan hệ sư huynh đệ với hắn.

Đương nhiên, cô gái xinh đẹp áo hồng kia chính là Hỏa Linh Thánh Mẫu, đệ tử của Đa Bảo Đạo Nhân.

Không thể nào lại trốn dưới gầm bàn mà kêu lớn: "Mau đi Tây Thiên, thỉnh Như Lai Phật Tổ!" Hắn cũng không cần ba kết quỵ thiểm Na Tra, huống hồ hắn ghét nhất là hùng hài tử.

Dư Nguyên và Văn Trọng đều là đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu.

Đi đến đâu, cũng có người gọi mình Tiểu Sư Thúc, Tiểu Sư Thúc Tổ, không thể không nói cảm giác này cũng khá tốt.

Trân tu bách vị bàn bàn mỹ, dị quả gia hào sắc sắc tân (trăm món ngon bày đầy mâm, quả lạ hoa thơm muôn màu mới).

Trên bàn có long can (gan rồng) và phượng tủy (tủy phượng), hùng chưởng (chân gấu) và tinh thần (hươu sao).

Trong Tây Du Ký có lẽ Xích Cước Đại Tiên đã cùng Tôn Ngộ Không diễn kịch, cố ý để Tôn Ngộ Không định trụ.

Có thể nói là quỳnh hương lượn lờ, thụy ải tân phân, dao đài phô thải kết, bảo các tán nhân uân (hương ngọc thoang thoảng, khí lành phảng phất, đài ngọc trải thảm gấm, gác báu toả khói trầm).

Chu Trần không để ý.

Chu Trần nhận thấy đa số đều là đệ tử Tiệt Giáo và Xiển Giáo, mà Chu Trần với tư cách là đệ tử của Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, bối phận ở đây không hề thấp.

Người đàn ông ba mắt kia chính là Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hoá Thiên Tôn Văn Trọng, đệ tử của Kim Linh Thánh Mẫu.

Cứ tự do đi lại trong Thiên Đình.

Dù sao Ngọc Đế của thế giới thần thoại này là một tồn tại cực kỳ lợi hại, chỉ đứng sau vài vị Thần Thoại Thánh Nhân.

Trên bày cửu phượng đan hà ỷ, bát bảo tử nghê đôn (ghế tựa phượng hoàng cửu sắc, đôn ngồi tám báu tím hồng).

Sư điệt, sư điệt tôn (cháu, chắt) một đống.

Chìa ra!

Chìa ra!

Chỉ thấy phong thái của y bất phàm, chỉ là đi chân đất, rất khác biệt.

Tu vi Chân Thần của Chu Trần, ở đây là tồn tại có tu vi thấp nhất trong số khách mời.

Thậm chí vì thân phận địa vị cao của hắn, lại có Chí Cao Thiên Phú, hơn nữa còn có nữ đế sư phụ là một hồng nhan có quan hệ phi thường với Dao Trì Kim Mẫu, nên chỗ ngồi của Chu Trần ngay cạnh Tam Tiêu Nương Nương.

Nơi đây có thể nói đều là cao tầng Thiên Đình và các đại lão từ mọi phương.

Nhìn khắp nơi, ôi chao, cơ bản đều là nhân vật Đại La Thần Tiên.

Đương nhiên.

Rất nhiều người không phải chân thân hàng lâm (đến).

Nhưng là Đại La Thần Tiên, có thể thân hóa ức vạn (biến thành hàng ức phân thân), tâm ý tương thông, bản thể tùy thời đều có thể thiết hoán hàng lâm (chuyển đổi đến).

Hoá thân và chân thân khác biệt không lớn.

Tuy nhiên, cho dù là nhân vật Đại La Thần Tiên, bọn họ tuy không đến mức nịnh nọt quỵ lụy Chu Trần, nhưng cũng không ai xem thường hay khinh bỉ hắn.

Đừng khinh thiếu niên nghèo.

Chí Cao Thiên Phú bày ra ở đó.

Nếu không phải Chu Trần thiên phú dị bẩm, dù là đệ tử của Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, chắc chắn cũng sẽ có người thấy hắn không vừa mắt.

Đa số những người có mặt đều là đệ tử của Thần Thoại Thánh Nhân, thân phận địa vị không kém Chu Trần.

Thế nên mới nói.

Có quan hệ cũng phải tự thân cứng rắn.

Bái Linh Bảo Thiên Tôn làm sư, lại có Chí Cao Thiên Phú, có thể dự kiến Chu Trần tương lai thành tựu Đại La không phải vấn đề.

Bọn họ tự nhiên cũng nể mặt.

“Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu

Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế, Vương Mẫu Nương Nương đến." Chu Trần và những người khác đứng dậy tỏ vẻ tôn kính.

Hắn liếc nhìn Ngọc Đế và Vương Mẫu Nương Nương, Ngọc Đế đoán chừng cũng là hoá thân hàng lâm, còn Vương Mẫu Nương Nương thì không biết.

Điều đáng nói là Ngọc Đế và Vương Mẫu không phải vợ chồng.

Một bữa Bàn Đào Đại Hội không kéo dài quá lâu.

Chu Trần lại có cảm giác được mở rộng tầm mắt.

Nhận biết từng vị đại lão.

Bàn Đào Hội kết thúc.

Chu Trần còn cảm thấy chưa thỏa mãn, ôm một quả bàn đào đỏ au cắn mạnh một miếng, thán phục: "Bàn đào của Vương Mẫu Nương Nương thật ngon, mập mạp lại nhiều nước!" "Bốp!" Đầu Chu Trần đau điếng, như bị ai đó dùng một ngón tay gõ mạnh một cái, cả người hắn lập tức bay vút ra ngoài, biến mất vô tung.

Bách Hoa Thiên.

Mẫu Đơn Tiên Tử và các hoa tiên xinh đẹp tuyệt trần khác đang múa lượn giữa vườn hoa, Chu Trần cùng vô số hoa tinh linh, mỹ luân mỹ hoán.

"Xùy!" Đột nhiên, một bóng đen từ trên trời giáng xuống.

Mẫu Đơn Tiên Tử và các hoa tiên khác trừng lớn mắt, chỉ thấy một bóng người rơi xuống, đầu cắm thẳng vào lùm hoa, hai chân chổng ngược lên trời.

"Mẫu Đơn Tỷ Tỷ, người này là ai vậy?" "Sao lại từ trên rơi xuống thế?" Một đám hoa tiên đầy nghi hoặc và hiếu kỳ đánh giá Chu Trần.

“Phụt!” Đầu Chu Trần rút ra khỏi đất, há miệng phun ra một ngụm bùn, tay cầm quả bàn đào đã cắn một miếng, ánh mắt u oán: “Nương Nương, Trần oan uổng a!” Chu Trần biết chắc chắn là Vương Mẫu Nương Nương đã cho hắn một nhát.

Hắn thật sự chỉ nói quả bàn đào mập mạp nhiều nước thôi mà.

Không có ý tứ gì khác.

“Chẳng hay vị Thượng Tiên nào, đến đây có quý cán gì?” Mẫu Đơn Tiên Tử hỏi.

Nàng chưa từng gặp Chu Trần, vẫn chưa nhận ra.

“Tại hạ Chu Trần, đệ tử của Linh Bảo Thiên Tôn, đã gặp Tiên Tử, vô tình lạc vào quý địa, đã quấy rầy chư vị Tiên Tử rồi!” Chu Trần chắp tay nói.

“Không dám đương, thì ra là cao đồ của Thượng Thanh Thánh Nhân, thất kính thất kính!” Mẫu Đơn Tiên Tử chợt hiểu ra, trong mắt mang theo một tia hiếu kỳ.

Truyền thuyết vị cao đồ Thánh Nhân này có Chí Cao Thiên Phú.

Hơn nữa, Chí Cao Thiên Phú này lại không tầm thường, tương tự như Phong Nguyệt chi Đạo.

Chẳng lẽ là muốn đánh chủ ý đến các nàng?

Đúng lúc này, muôn vàn hoa vũ tuôn trào, một đạo bạch y khuynh thế, tiên tử xinh đẹp thoát tục, thân hình mềm mại, phong tư động lòng người ngưng tụ xuất hiện.

“Bách Hoa Tiên Tử!?” Thấy đối phương, Chu Trần thốt lên, thật sự là vị tiên tử này và Bách Hoa Tiên Tử hắn gặp ở Thiên Nguyên Giới có bảy phần tương tự.

“Bách Hoa đã gặp Đạo Hữu!” Mỹ mâu của Bách Hoa Tiên Tử

chuyển động, khi nhìn thấy Chu Trần, nàng lập tức cảm nhận được quan hệ nhân quả với Chu Trần.

Nàng có một hóa thân đã trở thành nữ nhân của Chu Trần.

"Đạo Hữu và một hóa thân của thiếp có quan hệ phi thường a!" Thanh âm Bách Hoa Tiên Tử u u, trong lòng cảm khái: "Nghe nói Chu Trần chính là Chí Cao Thiên Phú, lại là Chí Cao Thiên Phú loại phong nguyệt, thật là lợi hại!" Nếu không phải gặp Chu Trần, đến bây giờ nàng vẫn không biết một hóa thân của nàng đã bị Chu Trần "xử lý" rồi.

Chí Cao Thiên Phú không chỉ là chỉ cần làm, là có thể tăng trưởng tu vi vô hạn, đồng thời cũng có đủ loại hiệu ứng đặc biệt như bình tế nhân quả.

Điều này cũng là để bảo vệ chủ nhân Chí Cao Thiên Phú.

Hơn nữa, chủ nhân Chí Cao Thiên Phú có khí vận cơ duyên đều phi thường nghịch thiên.

Như Chu Trần có thể gặp Phong Nguyệt Bảo Giám nhận chủ, có thể có được hạt giống Cây Thế Giới, đều là do Chí Cao Thiên Phú của hắn.

Đặc biệt là Chí Cao Thiên Phú loại phong nguyệt, tự nhiên có lực hấp dẫn đối với nữ nhân.

Bách Hoa Tiên Tử chỉ có tu vi Kim Tiên, so với Vân Tiêu Nương Nương và Vương Mẫu Nương Nương thì kém xa vạn dặm.

Nhưng dù là Vân Tiêu Nương Nương và Vương Mẫu Nương Nương, cũng chỉ khi Chu Trần "phá giải" ý niệm hóa thân của các nàng, mới có cảm ứng.

Bách Hoa Tiên Tử thì hoàn toàn không hề hay biết.

Cho đến khi gặp Chu Trần, mới phát hiện Chu Trần có quan hệ với hóa thân của nàng.

"Quan hệ quả thực không cạn!" Chu Trần nghĩ đến sở trường của hắn.

Đâu chỉ không cạn.

Thậm chí có thể nói là rất sâu.

"Thiếp đưa Đạo Hữu đi dạo ở Bách Hoa Thiên này nhé!" Bách Hoa Tiên Tử mở lời, giọng nói như thiên lại, trong trẻo động lòng người.

"Cầu còn không được, làm phiền Tiên Tử!" Chu Trần mỉm cười gật đầu, chào Mẫu Đơn Tiên Tử một tiếng, rồi đi theo Bách Hoa Tiên Tử.

"Nếu thiếp thu hồi Bách Hoa hóa thân, Đạo Hữu cảm thấy thế nào?" Bách Hoa Tiên Tử đột nhiên nói.

"Vậy ta sẽ đau lòng!" Chu Trần không chút do dự đáp: "Nếu không phải bất đắc dĩ, xin Tiên Tử đừng thu hồi!" "Được!" Bách Hoa Tiên Tử trầm mặc một lúc, rồi gật đầu.

Nhìn đường cong mềm mại động lòng người của Bách Hoa Tiên Tử, Chu Trần nghĩ đến dụng ý của Vương Mẫu Nương Nương khi dùng một ngón tay đánh hắn đến đây.

"Nương Nương chắc chắn vừa nhìn đã thấy mối quan hệ này giữa ta và Bách Hoa Tiên Tử, dụng ý đưa ta đến đây không cần nói cũng rõ." Nghĩ đến đây, Chu Trần nhìn Bách Hoa Tiên Tử, mạnh dạn nói: "Không biết Tiên Tử có nguyện ý trợ ta tu hành không?" "Sau này thành đạo, ta nhất định sẽ cùng Tiên Tử hưởng vĩnh hằng, không rời không bỏ!" Theo đuổi nữ nhân chẳng phải cần mạnh dạn sao?

Tại sao Hoàng Mao (tóc vàng, ý chỉ playboy) bên cạnh luôn không

thiếu mỹ nữ?

Còn người đàn ông trung thực, năng nổ lại luôn bị chê bai?

Chẳng phải vì Hoàng Mao trên người có một loại sức căng nguyên thủy của giới tính, đó là thứ hấp dẫn nữ nhân nhất.

Người đàn ông trung thực, nghiêm túc, trong lòng tuy nghĩ nhưng không dám nói nửa lời về tình ái, đè nén bản tính, ngược lại mất đi năng lực cạnh tranh lớn nhất.

Đàn ông chính là phải dám nghĩ dám làm.

"Ách…" Bách Hoa Tiên Tử nhìn Chu Trần không hề che giấu, đôi má trắng nõn mịn màng ửng hồng, trong đầu không khỏi hiện lên những "phong hoa tuyết nguyệt" của Chu Trần với hóa thân Bách Hoa của nàng.

Ngay khoảnh khắc gặp Chu Trần, nàng đã phát hiện ra mối quan hệ của Chu Trần với hóa thân của nàng.

Nàng tự nhiên giao tiếp được với hóa thân.

Hóa thân kia có lẽ không cảm giác được, nhưng nàng lại có thể biết mọi thứ mà hóa thân đã trải qua, thậm chí có thể cảm nhận thay.

Ánh mắt Chu Trần sáng rực, thẳng tắp nhìn chằm chằm Bách Hoa Tiên Tử, thấy đối phương má hồng, thân thể căng thẳng, dường như đang do dự giằng co, lập tức đại hỉ.

Nếu Bách Hoa Tiên Tử không muốn, chắc chắn sẽ từ chối thẳng thừng.

Do dự chứng tỏ có hy vọng.

Dù sao hắn cũng mở lời rất đột ngột.

Nhưng dù vậy, Bách Hoa Tiên Tử vẫn không trực tiếp từ chối.

Chu Trần liền tiến lên một bước, một tay ôm lấy eo Bách Hoa Tiên Tử, ngửi hương hoa thoang thoảng trên người nàng, say đắm nói: "Thơm quá!" Bách Hoa Tiên Tử đã đỏ ửng đôi má, thân hình yểu điệu phong vận mềm mại, càng run nhẹ, không dám nhìn thẳng vào mắt Chu Trần.

Nàng không ngờ Chu Trần lại to gan như vậy.

Nhưng nghĩ đến Chí Cao Thiên Phú của Chu Trần, nghĩ đến sở trường của Chu Trần, Bách Hoa Tiên Tử liền thả lỏng.

Dù sao đây chính là Đạo của Chu Trần.

Mà Chu Trần thích nhất là nhập đạo tu đạo.

"Sáng nghe đạo, tối chết cũng cam." "Đạo Hữu, chàng… buông tay!" Bách Hoa Tiên Tử thẹn thùng, vừa giận vừa oán, trái tim nàng như nai con, đập loạn xạ.

Chu Trần tòng thiện như lưu (nghe lời mà làm theo), nới lỏng bàn tay đang đặt trên vòng tuyết trắng vô cùng hùng vĩ, quy mô hoành tráng của Bách Hoa Tiên Tử.

Bách Hoa Tiên Tử thở phào nhẹ nhõm.

Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần quá lợi hại, nắm giữ núi non, như lôi đình, cuồng bạo mãnh liệt.

"Ách…" Bách Hoa Tiên Tử vừa mới thở phào nhẹ nhõm lại đột nhiên trừng lớn mắt, kinh hô thành tiếng: "Đạo Hữu, chàng…" Nàng cứ ngỡ Chu Trần đã buông tay rồi.

Nào ngờ đó chỉ là sự tĩnh lặng trước cơn bão.

Chu Trần trực tiếp đốn ngộ nhập đạo rồi.

"Tiên Tử, vẫn còn gọi ta là Đạo Hữu sao?" Ngửi hương hoa thoang thoảng say lòng người trên người Bách Hoa Tiên Tử, Chu Trần

nhẹ hôn lên cổ nàng trắng nõn trơn láng, ôn nhu nói: “Ta muốn nàng gọi tên ta!” Đầu Bách Hoa Tiên Tử trống rỗng, không biết phải làm sao.

“Đạo Hữu… a… Chu… Chu Trần!” Bách Hoa Thiên có vô số kỳ hoa dị thảo.

Tranh kỳ đấu diễm.

Bốn mùa không tàn.

Và ở vị trí trung tâm Bách Hoa Thiên, nơi đây có vô số hoa cỏ quý giá.

Hương hoa thoang thoảng nồng nặc lan tỏa.

Năm sắc rực rỡ.

Quang hoa lưu chuyển.

Chương 244

Muôn vàn cánh hoa bay lượn.

Những bông hoa cỏ ban đầu đang bừa bộn bỗng nhiên lại kỳ tích điên cuồng sinh trưởng, nở rộ càng thêm rực rỡ xinh đẹp.

Dao Trì Thánh Cảnh.

Vương Mẫu Nương Nương và Vân Tiêu Nương Nương đang thưởng trà luận đạo.

"Cái tiểu hỗn đản này…" Vương Mẫu Nương Nương lắc đầu cười nói: "Suốt ngày chỉ biết tu đạo!" "Nếu không phải Dao Trì Tỷ Tỷ giúp hắn một tay, hắn muốn gặp Bách Hoa còn không biết đến khi nào!" Vân Tiêu Nương Nương mỉm cười.

Các nàng không quan tâm Chu Trần tu đạo với ai.

Chu Trần muốn nhanh chóng thăng cấp.

Hiển nhiên là càng nhiều càng tốt, hơn nữa chất lượng càng cao càng tốt.

Các nàng cũng muốn Chu Trần tu vi nhanh chóng thăng tiến.

"Thiên Đình tiên tử nữ thần đông đảo, ta thấy tiểu hỗn đản này ở lại Thiên Đình, còn nhanh hơn hắn về tu luyện nhiều!" Vương Mẫu Nương Nương nói.

"Quả thực!" Vân Tiêu Nương Nương gật đầu: "Tiểu sư đệ e rằng cũng rất nguyện ý ở lại Thiên Đình, nơi đây đối với hắn mà nói chính là thế giới cực lạc." Bách Hoa Thiên.

Chu Trần cảm ngộ Bách Hoa chi Đạo, thể nghiệm sự kiều diễm mị lực của Bách Hoa chi Vương ở nơi đây, không biết tháng năm trên

trời.

"Đinh, ngài nhận được lời mời ngẫu nhiên từ 10086 Hào Chư Thiên Liêu Thiên Quần, xin hỏi có muốn gia nhập 10086 Hào Chư Thiên Liêu Thiên Quần không?" "Hửm?" Chu Trần sững sờ.

Chư Thiên Liêu Thiên Quần?

Lại còn có ngón tay vàng (hệ thống cheat)?

Đến hơi muộn rồi.

Nhưng mà cũng vừa lúc.

"Chỉ là… 10086 Hào Chư Thiên Liêu Thiên Quần?

E rằng đây không phải là đồ chơi do đại lão nào đó tạo ra sao?" Chu Trần suy đoán, nhưng có Thần Thoại Thánh Nhân làm sư phụ, Chu Trần cũng không lo lắng, vừa lúc rảnh rỗi vào chơi cho vui.

"Gia nhập!" "10086 Hào Chư Thiên Liêu Thiên Quần?" Chu Trần ý thức tra xét nhóm chat, nó cũng tương tự như nhóm chat thông thường, bên trong có thể chat, phát hồng bao, mở livestream, và cả chức năng truyền tống xuyên giới.

Tuy nhiên, truyền tống xuyên giới cần đối phương đồng ý.

Nhóm chat tính cả hắn có tổng cộng sáu người, chủ nhóm là Lý Đại Tiên, đoán chừng là một kẻ lừa đảo lớn, bốn thành viên còn lại đều là người nổi tiếng!

Ý thức của hắn nhìn về phía 10086 Hào Liêu Thiên Quần: Phong Nguyệt Chi Chủ nhập nhóm.【Vong Linh Kỵ Sĩ: Hoan nghênh tân nhân!】【Thượng Tiên Chân Nhân: Lại có tân nhân rồi, đáng mừng đáng mừng!】【Thảo Mãng Anh Hùng: Hoan nghênh Phong Nguyệt Chi Chủ, cuối cùng cũng có tân nhân rồi!】【Phong Nguyệt Chi Chủ: Chào mọi người!】【Tử Hà Tiên Tử: Địa vị trong nhóm -1】 "Phong

Nguyệt Chi Chủ này rốt cuộc là ai?

Lại biết Tử Hà Tiên Tử, chẳng lẽ hắn cũng giống ta?

Hay hắn là một đại lão chân chính?" Nàng có thể cảm nhận được sự bất phàm từ đó.【Thảo Mãng Anh Hùng: Phong Nguyệt Đại Tiên, Chủ nhóm Đại Tiên nói vợ tương lai của ta là một con xà tinh ngàn năm, tuy nghe nói rất xinh đẹp, nhưng ta vẫn sợ, ta không muốn, nhưng Chủ nhóm Đại Tiên nói có một số việc là định mệnh, ta không thể tránh khỏi, Phong Nguyệt Đại Tiên có cách nào giúp ta không?】 Lúc này.

Hang rắn quá sâu, hắn không nắm giữ được.【Tử Hà Tiên Tử: Phong Nguyệt Chi Chủ, ta nghe Chủ nhóm nói Bạch Tố Trinh kia không chỉ đạo hạnh cao thâm, có tu vi ngàn năm, hơn nữa bối cảnh thâm hậu, ngươi đi cẩn thận bị đánh chết!】 Tử Hà nhận hồng bao, một kiện tiên y màu tím hiện ra, tiên khí lượn lờ, mỹ luân mỹ hoán, tràn đầy tiên uẩn vô thượng.【Phong Nguyệt Chi Chủ: Tử Hà Tiên Tử đây là quan tâm ta sao?

Nghe nói chỉ cần ai rút được Tử Thanh Bảo Kiếm của nàng, người đó chính là ý trung nhân của nàng, hay là Tử Hà Tiên Tử cho ta thử xem sao?】【Vong Linh Kỵ Sĩ: Địa vị trong nhóm -1】【Phong Nguyệt Chi Chủ: Chuyện này có gì khó đâu, ta trực tiếp giúp ngươi hàng phục là được!】【Tử Hà Tiên Tử: Ai sợ chứ!

Ta sợ đưa Tử Thanh Bảo Kiếm cho ngươi, ngươi không trả ta thì sao?】【Thượng Tiên Chân Nhân: Chỗ này nên hỏi Chủ nhóm Đại Tiên toàn tri toàn năng!】【Tử Hà Tiên Tử: Hoan nghênh Phong Nguyệt Chi Chủ!

Phong Nguyệt Chi Chủ, chẳng lẽ là Đại Tiên chưởng quản chuyện phong nguyệt, giống như Nguyệt Lão?】 Chủ nhóm Đại Tiên Lý Hạo mặt mày ngây ngốc.【Phong Nguyệt Chi Chủ: Tử Hà Tiên Tử có phải

có một thanh Tử Thanh Bảo Kiếm không?】 Thế giới Đại Thoại Tây Du.

Phong Nguyệt Chi Chủ?

Chu Trần nhìn bốn thành viên đang nổi bong bóng, không hề giả thần giả quỷ.

Nhưng kiện tiên y trước mắt này lại là thứ trân quý mà nàng chưa từng thấy.【Thảo Mãng Anh Hùng: Phong Nguyệt Đại Tiên sao lại biết?

Chẳng lẽ Phong Nguyệt Đại Tiên cũng có thể suy tính quá khứ tương lai của người khác sao?】【Thảo Mãng Anh Hùng: Địa vị trong nhóm -1】 Ý niệm của Chu Trần chợt lóe, lắc đầu mỉm cười.【Phong Nguyệt Chi Chủ: Ta chỉ hơi biết một chút.】 Tử Hà nhìn tiên y màu tím, chấn động vô cùng, nàng vốn là tâm đèn của Nhật Nguyệt Thần Đăng trước tọa Như Lai Phật Tổ, cũng coi như kiến thức rộng rãi.

"Mẹ kiếp!

Cái tên này ai mà biết là ai chứ!" Hắn giữ im lặng.

Cảm thấy mình sắp lật xe rồi.【Phong Nguyệt Chi Chủ: Dễ thôi!

Ta trước hết tặng nàng một kiện tiên khí của ta, nếu ta không rút được Tử Thanh Bảo Kiếm, vậy Tử Thanh Bảo Kiếm đối với ta mà nói chính là phế phẩm, tự nhiên sẽ trả lại nàng, nhưng nếu ta rút được Tử Thanh Bảo Kiếm, người nàng đều là của ta, còn sợ ta cướp Tử Thanh Bảo Kiếm của nàng sao?】【Tử Hà Tiên Tử: Được, nhưng ta phải xem tiên kiếm của ngươi có đáng giá không đã!】【Đinh, Tử Hà Tiên Tử đã nhận hồng bao độc quyền của ngài】【Đinh, Phong Nguyệt Chi Chủ đã gửi cho ngài một hồng bao độc quyền】【Thượng Tiên Chân Nhân: Oa, hóa ra là tiền bối tu tiên, địa vị trong

nhóm -1】 Lén lút quan sát.【Phong Nguyệt Chi Chủ: Chưa thử sao biết được?

Chẳng lẽ Tử Hà Tiên Tử sợ rồi?

Sợ ta rút được Tử Thanh Bảo Kiếm sao?】 Chủ nhóm Lý Hạo đang lén xem chat giật mình, trong lòng cảm thấy nặng nề.【Tử Hà Tiên Tử: Hừ, ý trung nhân của ta là một vị cái thế anh hùng, chứ không phải loại phong lưu tu sĩ như ngươi!】【Phong Nguyệt Chi Chủ @Tử Hà Tiên Tử: Ta không phải Nguyệt Lão, chỉ là một người đang chật vật tiến bước trên Phong Nguyệt chi Đạo mà thôi!】 Hắn thấy Chu Trần dường như cũng thần thông quảng đại như chủ nhóm, lập tức nhen nhóm hy vọng.

Hắn thật sự không muốn làm Thảo Mãng Anh Hùng a.

"Thảo Mãng Anh Hùng Hứa Tiên… Xà tinh ngàn năm Bạch Nương Tử…" Thế giới Đại Thoại Tây Du tuy có vô vàn thần phật, nhưng không tính là quá mạnh, một kiện tiên y tầm thường mà Chu Trần tùy tiện gửi qua.

Nhưng ở thế giới Đại Thoại Tây Du, tuyệt đối có thể xưng là vô thượng chí bảo.

"Cái này cũng quá trân quý rồi!" "Có thể lấy ra một kiện tiên y như vậy, Phong Nguyệt Chi Chủ chắc chắn là một vị tiên nhân cường đại!" Tử Hà Tiên Tử trong lòng chấn động, đồng thời có chút hiếu kỳ, Phong Nguyệt Chi Chủ có thể rút được Tử Thanh Bảo Kiếm không?【Tử Hà Tiên Tử: Phong Nguyệt Chi Chủ, ta đưa Tử Thanh Bảo Kiếm cho ngươi, nhưng ngươi phải livestream rút kiếm!】【Phong Nguyệt Chi Chủ: Không thành vấn đề!】【Đinh, Tử Hà Tiên Tử đã gửi cho ngài một hồng bao độc quyền】【Đinh, Phong Nguyệt Chi Chủ đã nhận hồng bao độc quyền của ngài】 "Ta bị coi là không khí rồi sao?

Phong Nguyệt Chi Chủ này trông thực lực không tệ a!" Chủ nhóm Lý Hạo vừa lén xem chat, vừa âm thầm suy tư.

Bây giờ hắn đã đại khái đoán được, Phong Nguyệt Chi Chủ này có lẽ không phải là loại người nổi tiếng mà hắn quen thuộc.

Có lẽ là một kẻ xuyên việt.

Mà hắn tuy là chủ nhóm, nhưng quyền hạn rất thấp, căn bản không thể đuổi Phong Nguyệt Chi Chủ đi.

Huống hồ vô cớ đuổi người, cũng sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Nghĩ đến đây, Lý Hạo cảm thấy bất đắc dĩ.

Hắn âm thầm nhắn riêng cho Phong Nguyệt Chi Chủ.【Lý Đại Tiên: Chẳng hay Phong Nguyệt Đạo Hữu có biết ta không?】【Phong Nguyệt Chi Chủ: Ngươi là kẻ lừa đảo lớn, không phải, ngươi là Lý Đại Tiên.】【Lý Đại Tiên: …】【Lý Đại Tiên: Phong Nguyệt Đại Lão, chúng ta là người sáng suốt không nói lời mờ ám, đã biết ta rồi thì ngươi giữ bí mật giúp ta, sau này mọi người cùng tiến bộ, chẳng phải lưỡng toàn kỳ mỹ sao?】【Phong Nguyệt Chi Chủ: Không thành vấn đề!

Nhưng ta thấy ngươi vẫn nên sớm thừa nhận thì hơn, lần này là gặp ta, lần sau có thể sẽ gặp người khác biết, ngươi không giấu được bao lâu đâu, huống hồ ngươi dựa vào lừa đảo cũng không kiếm được lợi lộc lớn gì!】【Lý Đại Tiên: Phong Nguyệt Đại Lão nói có lý!

Thực ra ban đầu ta cũng không nghĩ sẽ lừa họ, chỉ là tiện miệng tiết lộ vài câu, trong nhóm giả vờ oai một chút, kết quả bị họ cung phụng, thế là ta giả thành Đại Tiên luôn!】 Chủ nhóm Lý Hạo cảm thấy Chu Trần nói có lý.

Lần này gặp Chu Trần.

Sau này chắc chắn còn gặp những người biết hắn là kẻ lừa đảo

lớn, thậm chí có thể gặp những đại lão thực sự toàn tri toàn năng.

Hắn quyết định lát nữa sẽ thú nhận.

Thần Thoại Thế Giới.

Bách Hoa Thiên.

Chu Trần không để ý đến Lý Đại Tiên, kỳ vọng lớn nhất của hắn đối với nhóm chat này chính là giải buồn và thu thập một vài mỹ nhân trợ hắn tu hành.

Không sai, nguyện vọng của Chu Trần chính là đơn giản đến vậy.

Còn về công pháp, thiên tài địa bảo của các thành viên trong nhóm, Chu Trần căn bản không thèm để mắt.

Thế giới hắn đang ở đã đứng trên đỉnh điểm rồi.

Các thành viên khác có thể có bao nhiêu đồ tốt chứ?

Huống hồ Chí Cao Thiên Phú của hắn, những thứ đó chẳng có tác dụng gì, còn không bằng mỹ nhân hữu dụng.

Hắn chính là một phàm nhân tục thế.

Không đến nỗi phải làm màu.

Hắn liếc nhìn Bách Hoa Tiên Tử đang trong vòng tay, rút thân rời đi, đến một bên.

Bách Hoa Tiên Tử ánh mắt lưu chuyển, ngọc thể trắng nõn như ngọc dương chi nghiêng mình nằm, vọng trứ Chu Trần, cũng không nói lời nào.

Chu Trần nhận lấy Tử Thanh Bảo Kiếm, lập tức kiếm xuất hiện trong tay hắn.

"Mở livestream!" Chu Trần hiểu rõ các quy tắc cụ thể của livestream, khống chế màn hình livestream trong vòng bán kính vài

trăm dặm quanh hắn, đảm bảo Bách Hoa Tiên Tử sẽ không lọt vào khung hình.【10086 Chư Thiên Liêu Thiên Quần】【Phong Nguyệt Chi Chủ đã mở livestream】【Tử Hà Tiên Tử đã vào phòng livestream】【Thảo Mãng Anh Hùng đã vào phòng livestream】【Thượng Tiên Chân Nhân đã vào phòng livestream】【Vong Linh Kỵ Sĩ đã vào phòng livestream】【Lý Đại Tiên đã vào phòng livestream】 Ngay sau đó, năm thành viên trong nhóm đã nhìn thấy Chu Trần và biển hoa muôn màu muôn vẻ, mỹ luân mỹ hoán xung quanh.【Tử Hà Tiên Tử: Trời ơi, nơi này đẹp quá!】【Thảo Mãng Anh Hùng: Phong Nguyệt Đại Tiên không hổ là tiên nhân, thật là tiên phong đạo cốt, siêu phàm thoát tục!】【Thượng Tiên Chân Nhân: Phong Nguyệt Đại Tiên đơn giản là quá đẹp trai, trách nào lại tự xưng là Phong Nguyệt Chi Chủ, tiên tử nữ thần nào có thể chống đỡ nổi đây?】【Vong Linh Kỵ Sĩ: Không biết Phong Nguyệt Đại Tiên có rút được Tử Hà Tiên Tử đích Tử Thanh Bảo Kiếm không?】Trong sự mong đợi của mọi người.

Chu Trần nắm chặt Tử Thanh Bảo Kiếm, cánh tay dùng lực.

Tử Thanh Bảo Kiếm "xoảng" một tiếng được rút ra.

Chu Trần không biết hắn có duyên hay không, dù sao hắn rút ra Tử Thanh Bảo Kiếm chắc chắn không vấn đề gì.

Dù không có duyên, hắn dùng sức mạnh tuyệt đối cũng có thể rút ra.

Huống hồ hắn có Chí Cao Thiên Phú, với loại gia trì nghịch thiên này, hắn tuyệt đối được tính là 'hữu duyên'.【Vong Linh Kỵ Sĩ: Phong Nguyệt Đại Tiên rút ra rồi!】【Thảo Mãng Anh Hùng: Chúc mừng Tử Hà Tiên Tử tìm được ý trung nhân!】【Thượng Tiên Chân Nhân: Tử Hà Tiên Tử và Phong Nguyệt Đại Tiên, trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ, tuyệt đối là một cặp trời sinh!】【Lý Đại Tiên: Chúc

mừng Phong Nguyệt Đại Lão!】【Lý Đại Tiên: Chư vị, tại đây ta xin lỗi mọi người, tại hạ thực ra chỉ là một phàm nhân, không phải Đại Tiên gì cả, chỉ là vừa hay biết một vài thông tin của các vị, đối với Phong Nguyệt Đại Lão thì hoàn toàn không biết gì hết!】【Tử Hà Tiên Tử: Ngươi quả nhiên là kẻ lừa đảo!】【Thượng Tiên Chân Nhân: A, Lý Đại Tiên lại là kẻ lừa đảo sao?】【Lý Đại Tiên: Hóa ra Tử Hà Tiên Tử đã sớm nhìn ra rồi a, tàm quý tàm quý (xấu hổ quá)!】【Phong Nguyệt Chi Chủ @Tử Hà Tiên Tử: Có muốn hẹn offline không?】 Hẹn offline không?

Không hẹn!

Tử Hà Tiên Tử tim đập như trống, lòng rối như tơ vò, không ngờ Tử Thanh Bảo Kiếm lại cứ thế được rút ra, nhưng đó lại là một người dị giới chưa từng gặp mặt.

Nàng vẫn chưa nghĩ kỹ.

Chu Trần không để ý, không nghĩ nhiều nữa.

Hắn chỉ cần tĩnh tâm chờ đợi thời cơ tốt đẹp.

Trong nhóm chat, Tử Hà Tiên Tử im lặng, chỉ có chủ nhóm Lý Đại Tiên và Thảo Mãng Anh Hùng, Thượng Tiên Chân Nhân cùng Vong Linh Kỵ Sĩ hoạt động.

Chu Trần tách một tia ý thức ra để xem chat, đồng thời ôm Bách Hoa Tiên Tử vào lòng, từng bước ép sát.

Giấc mơ lớn nhất đời này của hắn chính là cho tất cả tiên tử nữ thần một mái nhà.

Hắn không phải là bóng đèn (người thứ ba), tự nhiên sẽ không làm phiền Bách Hoa Tiên Tử và Chu Trần.

Mẫu Đơn Tiên Tử trong lòng tràn đầy bất khả tư nghị, phải biết Bách Hoa Tiên Tử tu vi còn cao hơn nàng một chút, tâm cao khí ngạo,

không ít tiên thần theo đuổi Bách Hoa Tiên Tử.

"Tiểu sư đệ, ngươi muốn ở lại Thiên Đình hay là Hồng Trần Đảo của ngươi?

Nếu ngươi muốn ở lại Thiên Đình, với tu vi Chân Thần của ngươi, cũng có thể nhận một chức tiên nhàn tản lục phẩm." Khiến các nàng đều sống vui vẻ hạnh phúc, cuộc sống đâu ra đấy.

Ngày nọ.

Mẫu Đơn Tiên Tử mặc váy bách điệp trắng, cao quý lạnh lùng lướt đến, nhìn thấy hai người tay trong tay thân mật, không khỏi giật mình.

Chu Trần hỏi thăm thông tin liên quan, tiên quan lục phẩm ở Thiên Đình chỉ có thể coi là tiểu quan, nhưng cũng không kém.

Từng sư huynh sư tỷ của hắn đều là đại lão Thiên Đình.

Vân Tiêu Nương Nương đưa Chu Trần về Hồng Trần Đảo một chuyến, mang tất cả những thứ cần thiết và nữ nhân của hắn đến Thiên Đình.

Chu Trần suy nghĩ một chút, quyết định ở lại Thiên Đình.

Thiên Đình quả thực thích hợp hơn cho hắn tu luyện.

Thanh lâu câu lan (nhà thổ) nhân gian, hắn đã đi quá nhiều rồi.

Chu Trần ở Thiên Đình nhận một chức hư Lôi Bộ Tuần Tra Sứ lục phẩm, có một tòa tiên phủ tiêu chuẩn.

"Chu Trần lại vừa gặp mặt đã hạ gục Bách Hoa Tỷ Tỷ rồi sao?" "Bách Hoa Tỷ Tỷ, Chu Đạo Hữu!" Đừng nói sư huynh sư tỷ, ngay cả sư điệt như Văn Trọng cũng là yếu viên của Thiên Đình.

Đồng thời.

Chu Trần ngây người, lập tức hiểu ý của Vân Tiêu Sư Tỷ.

Nơi đây tụ tập vô số tiên thần.

Đương nhiên.

Trong nhà cất giữ đủ loại tiên hoa vạn trạng, đủ để khiến nhà cửa thêm phần rực rỡ, tràn ngập hương thơm và khí tức thanh trong.

Nếu không phải hắn bị Vương Mẫu Nương Nương một ngón tay đánh đến đây, có lẽ Chu Trần giờ này đã đi Tiên Dục Các xem báo, mở rộng tầm mắt rồi.

Ở Thiên Đình có thể sở hữu một tòa tiên phủ độc lập.

Các tiên thần của thế giới thần thoại không cấm đàm tình thuyết ái, càng không cấm thất tình lục dục.

Vui vẻ chơi đùa với Bách Hoa Tiên Tử hai năm rưỡi, Chu Trần nắm tay Bách Hoa Tiên Tử dạo bước trong Bách Hoa Thiên trung.

Chu Trần nhận được tin tức từ Vân Tiêu Sư Tỷ, nàng chuẩn bị quay về Tam Tiên Đảo.

Dù sao tiên chức lục phẩm, yêu cầu tu vi Chân Thần hoặc Chân Tiên.

Chu Trần dẫn Bách Hoa Tiên Tử đến gặp Tam Tiêu Nương Nương.

Thậm chí Thiên Đình còn có Tiên Dục Các.

Trong Tiên Dục Các đều là tiên nhân, nhưng cơ bản đều là những tiên thần tu luyện Âm Dương Đại Đạo hoặc Lục Dục Đại Đạo, Phong Nguyệt Đại Đạo các loại song tu chi đạo đích tiên thần.

Mẫu Đơn Tiên Tử chào hỏi đơn giản, rồi vội vàng rời đi.

Giống như thanh lâu nhân gian.

Đây chính là chủ vũ trụ.

"Mẫu Đơn Muội Muội (Mẫu Đơn Tiên Tử)." Những điều này đối với Chu Trần thực ra không quan trọng, với thân phận địa vị của Chu Trần, còn sợ không có chỗ ở sao?

Mà Chí Cao Thiên Phú của Chu Trần, đã định trước Chu Trần không phải loại người chỉ cần khổ tu một mình là được, cần người khác trợ giúp hắn tu hành.

Thanh lâu do thần tiên mở, hắn còn chưa từng đi qua.

Bách Hoa Tiên Tử và Chu Trần cúi đầu hành lễ, Chu Trần nghĩ đến vô số hoa tiên trong Bách Hoa Thiên, lòng nóng như lửa đốt.

Vân Tiêu Nương Nương đi thẳng vào vấn đề.

Tiên tử tự nhiên không thiếu.

Hắn là người yêu hoa quý hoa, thích cắm hoa sưu tầm.

Đừng tưởng là một tiên phủ, nhưng thực ra vô cùng rộng lớn.

Dù sao Chân Thần ít nhất cũng là chủ vũ trụ.

Dù ở Thiên Đình không tính là mạnh, chức vị không cao, nhưng đó là do Thiên Đình thần thoại quá khủng bố, không thể nói đãi ngộ kém.

Do đó, Chu Trần không đi tìm sư huynh sư tỷ giúp đổi phủ đệ gì cả.

Chu Trần an trí các nữ nhân xong xuôi.

Thực ra các nữ nhân cơ bản đều tu luyện trong Thiên Chu.

Bây giờ Thiên Chu đã dung hợp Phong Nguyệt Bảo Giám và Tử Điện Chùy, trở nên phi thường cường đại, môi trường tu luyện bên trong vô cùng tốt.

Tu luyện ở đó một ngày bằng ngàn dặm.

Đặc biệt là sau khi Phong Nguyệt Bảo Giám dung nhập Thiên Chu, khai phá ra Phong Nguyệt Thế Giới, Chu Trần có thể phong thần cho nhục thân của các nữ nhân.

Khiến các nàng nhận được gia trì của Phong Nguyệt Thế Giới và Phong Nguyệt Bảo Giám, tu luyện trở nên sự bán công bội.

Thoáng cái nửa năm trôi qua.

Chu Trần đã an cư ở Thiên Đình, thực ra vẫn ngày ngày ru rú ở nhà.

Mỗi ngày cùng Bách Hoa Tiên Tử, Thải Vân Tiên Tử và các nữ nhân khác phong lưu khoái hoạt.

Đồng thời.

Chu Trần cũng thỉnh thoảng chú ý đến Chư Thiên Liêu Thiên Quần.

Hắn phát hiện thời gian trôi qua giữa hắn và mọi người trong nhóm không giống nhau.

Chương 245

Hắn đã gần một năm rồi, mà thế giới của mọi người trong nhóm còn chưa trôi qua được một lát.

Thực ra, tốc độ dòng thời gian rốt cuộc thế nào, Chu Trần cũng không hiểu rõ lắm, dù sao cũng rất huyền ảo.

Chỉ có thể nói không hổ là nhóm chat có thể vượt qua chư thiên.

Quả thực phi phàm.

Ngày nọ.

Chu Trần nhìn Bách Hoa Tiên Tử và Thải Vân Tiên Tử đang ngủ say, khoan thai rút thân rời đi.

Hắn chuẩn bị đi dạo Tiên Dục Các.

Là một tiểu vương tử thanh lâu, nếu đến cả Tiên Dục Các của Thiên Đình mà còn chưa đi qua, thì còn ra thể thống gì nữa?

Nửa canh giờ sau.

Chu Trần đến Tiên Dục Các.

Nhìn khắp nơi, quỳnh lâu ngọc vũ, mỹ luân mỹ hoán, hà quang vạn trượng, ngũ sắc tân phân!

Chu Trần sải bước tiến lên, vừa đến cửa, liền có một tiên tử áo hồng phong tư đầy đặn, xinh đẹp yêu kiều uyển chuyển bước đến.

"Eo ôi, đây chẳng phải Chu Công Tử sao?

Thật là khách quý a!" Ngực của tiên tử yêu kiều áo hồng trắng nõn mịn màng, vực sâu như ác ma, có ma lực vô cùng, thu hút ánh mắt người khác vô thức sa đọa vào trong đó.

“Tiên Tử nhận ra ta?” Chu Trần đánh giá tiên tử áo hồng, phát hiện đối phương tu vi còn cao hơn hắn, nhìn không rõ, nhưng ít nhất là Kim Tiên hoặc Tổ Thần.

Tu vi như vậy có thể nói là rất cao rồi.

“Chu Công Tử thiên phú dị bẩm, lại là cao đồ Thánh Nhân, thiếp thân đã sớm nghe danh, sao có thể không nhận ra Công Tử?” Tiên tử yêu kiều áo hồng thuần thục khoác tay Chu Trần, cười duyên, phong tình trong khoảnh khắc đó, thật khiến người ta “bang bang ngạnh” (cương cứng).

Nàng tu luyện Lục Dục Đại Đạo, đối với Chu Trần vị đệ tử Thánh Nhân có Chí Cao Thiên Phú loại phong nguyệt này tự nhiên đặc biệt chú ý.

Nàng đã sớm đoán Chu Trần đa phần sẽ đến.

Khi Chu Trần đến cửa, nàng đã phát hiện ra, lập tức nghênh đón.

Nếu không với tu vi của nàng, sẽ không ở cửa đón khách.

“À à, xem ra ta nổi danh rồi a!” Chu Trần cười cười, thấy tiên tử áo hồng đối với hắn nhiệt tình như vậy, cũng hào bất tị húy (không chút né tránh).

Lôi Quang Như Ý Thủ đã luồn vào.

“Chẳng hay tiên tử phương danh?” Chu Trần “tạc bích tá quang” (mượn ánh sáng từ vách tường, ý là lợi dụng cơ hội), thể ngộ Lục Dục Đại Đạo mà tiên tử áo hồng đang tu luyện.

“Công Tử gọi người ta là Hồng Nương là được rồi!” Thân hình đầy đặn yêu kiều của Hồng Nương nhẹ nhàng uốn éo, giọng nói kiều mị, nàng là Các Chủ đương nhiệm của Tiên Dục Các.

Đương nhiên.

Đại lão chân chính của Tiên Dục Các không phải Hồng Nương, mà là Lục Dục Thiên Nữ.

Nhưng Lục Dục Thiên Nữ là bá chủ cấp Đại La Thần Tiên, coi như là hậu đài của Tiên Dục Các, nhưng bình thường sẽ không ở Tiên Dục Các.

Hơn nữa Tiên Dục Các cũng có chút khác biệt so với thanh lâu phàm nhân thông thường, ở đây đều là tiên tử nữ thần, khách đến đây muốn "thân phương trạch" (ân ái), khiến đối phương cùng mình song tu Âm Dương Đại Đạo, còn phải xem bản lĩnh của mình.

Tức là ngươi phải khiến đối phương nguyện ý mới được, không thể cưỡng ép.

Huống hồ cũng không dám cưỡng ép.

Thứ nhất, tiên thần đều coi trọng thể diện, thứ hai, Tiên Dục Các cũng có hậu đài.

Nếu cưỡng ép một tiên tử nào đó bị đồn ra ngoài, sau này chẳng phải sẽ "xã tử" (chết xã hội) ở Thiên Đình sao?

Ở Thiên Đình mà sống, danh tiếng vẫn rất quan trọng.

"Hồng Nương!" Khi Chu Trần và Hồng Nương chuẩn bị bước vào Tiên Dục Các, một giọng nói kinh ngạc vang lên, chỉ thấy một luồng sáng màu thổ hoàng lóe lên, ngưng tụ thành một người lùn.

Cao không quá bốn xích, mặt như màu đất, trông khá xấu xí.

Hắn nhìn Chu Trần đang luồn tay vào váy của Hồng Nương, trong mắt tràn đầy sự đố kỵ và ghen ghét.

Hắn là khách quen của Tiên Dục Các, đến vô số lần, nhưng ngay cả tay nhỏ của Hồng Nương cũng chưa chạm qua một lần, dù sao hắn chỉ có tu vi Chân Thần, lại xấu xí.

Đừng nói Hồng Nương, nếu không phải bối cảnh của hắn không đơn giản, ở Tiên Dục Các này e rằng không có tiên tử nữ thần nào nguyện ý tiếp hắn.

Hắn trong lòng rất khó chịu, hỏi: "Tiểu tử, ngươi là ai?" Hắn thấy tu vi của Chu Trần còn không bằng hắn, chỉ là một Chân Thần vừa tấn thăng, làm sao có đức hạnh gì mà được Hồng Nương ưu ái?

Chẳng phải chỉ là đẹp trai sao?

Cái đồ tiểu bạch kiểm đáng ghét.

Đương nhiên.

Hắn biết Chu Trần đoán chừng bối cảnh cũng không nhỏ.

Nhưng thì sao chứ?

Một Chân Thần mới tấn thăng, dù là môn đồ Thánh Nhân, cũng nhiều nhất là đệ tử đời thứ ba, thậm chí đời thứ tư, thứ năm, thứ sáu… Hắn với tư cách là đồ tôn Thánh Nhân, đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo, nào sợ loại tiểu bạch kiểm tu vi còn không cao bằng hắn như Chu Trần.

Dù Chu Trần là môn đồ Thánh Nhân, tu vi cũng nhiều nhất là tương đương với hắn mà thôi.

"Tiểu tử cũng là ngươi gọi sao?" Chu Trần phủ khám trứ (nhìn xuống) cái tên lùn này, trong lòng có điều suy tư, giơ tay lên liền tát một cái.

"Bốp!" Tên lùn bất ngờ, không ngờ Chu Trần dám đánh hắn, càng không ngờ thực lực của Chu Trần không tầm thường.

Hắn tuy có tu vi Chân Thần nhị biến, nhưng cũng không né tránh được, cứng rắn ăn một cái tát.

"Ngươi dám đánh ta?" Tên lùn nhảy dựng lên, nổi trận lôi đình,

giật sợi dây lưng màu vàng ở eo, định cho Chu Trần một trận ra trò.

"Dừng tay!" Một giọng nói uy nghiêm vang lên, trước mặt tên lùn xuất hiện một thanh niên áo tím khí vũ hiên ngang.

"Ân Giao Sư Huynh!" Tên lùn giật mình, vội vàng kêu lên.

Đối phương tu vi cao hơn hắn một chút, lại là đệ tử của Quảng Thành Tử Sư Bá, bình thường hắn cũng kính trọng ba phần.

Ân Giao nhìn về phía Chu Trần, chắp tay nói: "Ân Giao đã gặp Chu Trần Sư Thúc!" "Cái gì!?" Tên lùn Thổ Hành Tôn trợn tròn mắt, vạn vạn không ngờ tiểu bạch kiểm trước mắt này chính là đệ tử mới thu của Thượng Thanh Thánh Nhân Chu Trần đang được đồn thổi gần đây.

"Thổ Hành Tôn Sư Đệ, còn không mau đến bái kiến Chu Trần Sư Thúc!" Ân Giao quát.

Chuyện này tuy là Chu Trần động thủ trước, nhưng dù sao Thổ Hành Tôn đã xuất ngôn bất tốn (lời lẽ không kính trọng) trước, phạm thượng, bất kể nói đến đâu, Thổ Hành Tôn đều lý khuy (thiệt thòi về lý).

"Không biết Chu Trần Sư Thúc đương diện, thỉnh Sư Thúc thứ tội!" Thổ Hành Tôn cộc lốc nói.

Mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng tình thế không cho phép, nên cúi đầu vẫn phải cúi đầu.

"Vô phương, bất tri giả bất quái (không biết thì không trách) mà!" Chu Trần mỉm cười nhạt, ôm Hồng Nương bước vào Tiên Dục Các.

Thổ Hành Tôn là đồ tôn của Ngọc Thanh Sư Bá, hắn cũng không thể vì một câu nói mà giết đối phương.

Có thể đánh một cái tát đã không tệ rồi.

Hắn lười để ý.

“Thổ Hành Tôn Sư Đệ, ngươi vừa rồi quá lỗ mãng, ngay cả đối phương là ai cũng không rõ đã khiêu khích, rất dễ ăn thiệt thòi!” Ân Giao nhắc nhở.

“Sư huynh nói phải.” Thổ Hành Tôn trong lòng đầy uất ức, nhưng không có cách nào phát tiết.

Hắn là đồ tôn Thánh Nhân, từ bao giờ lại phải chịu ủy khuất như vậy.

Chỉ vì một câu nói mà bị đánh một cái tát.

Sau này chắc chắn trở thành trò cười.

Nhưng hắn lại không có cách nào.

Hắn đoán chừng không đánh lại Chu Trần, tìm người cũng vô dụng.

Hắn không chiếm lý.

Không ai sẽ giúp hắn đối địch với Chu Trần.

Thân phận đồ tôn Thánh Nhân, so với đệ tử Thánh Nhân, kém xa vạn dặm.

Huống hồ Chu Trần còn có Chí Cao Thiên Phú, tương lai chính đạo Đại La, hầu như đã chắc chắn.

Còn hắn thì sao?

Thành Tổ Thần còn khó.

Cái thiệt thòi này chỉ có thể cắn răng nuốt vào bụng.

“Đi, sư huynh đưa ngươi vào xả giận!” Ân Giao đưa Thổ Hành Tôn vào.

Thực ra những tiên tử nữ thần nguyện ý tiếp đãi Thổ Hành Tôn

đều là những người ‘chất lượng’ thấp nhất ở đây.

Còn Chu Trần lúc này đã được Hồng Nương đưa đến bao phòng chí tôn.

Nói là bao phòng, thực ra là một tòa cung điện rộng lớn.

Vô số tiên tử nữ thần cực phẩm của Tiên Dục Các nhận được tin tức, ùn ùn kéo đến, đối với vị đệ tử Thánh Nhân sở hữu Chí Cao Thiên Phú này tràn đầy hiếu kỳ và nhiệt tình.

Chu Trần ban đầu chỉ đến để “xem báo” (xem gái).

Nhưng hắn phát hiện quá nhiều rồi.

Không xem hết được.

Hoàn toàn không xem hết được!

Tại Tiên Dục Các, thân hình yêu kiều, đầy đặn và phong tình của Hồng Nương động lòng người, đặc biệt là bầu ngực căng tròn đồ sộ trước thân, càng như vực sâu dục hải, khiến người ta đọa lạc trầm luân.

Chu Trần ôm Hồng Nương ngồi lên đùi, nàng thuận thế ôm lấy cổ Chu Trần, mặc cho y thi triển thần thông.

Lôi Quang Như Ý Thủ chưởng ngự lôi đình, nhanh như chớp.

Dù Hồng Nương đã có Kim Tiên chi khu cũng khó lòng chống đỡ, trên gương mặt ngọc yêu kiều vũ mị lộ ra vẻ ửng hồng bệnh thái. "Công tử..." Hồng Nương khẽ hé môi đỏ, giọng kiều mị, khẽ vặn vẹo thân hình đầy đặn quyến rũ, tựa hồ biểu thị một chút kháng nghị. "Hồng Nương quả thật là tuyệt thế vưu vật khiến người ta động lòng, trách sao Thổ Hành Tôn kia nhìn đến mắt còn thẳng đờ!" Chu Trần khẽ cười, ánh mắt lướt qua các tiên tử, nữ thần nhiệt tình xung quanh, hiếu kỳ hỏi: "Tiên Dục Cung quả nhiên danh bất hư truyền, nhiều tiên

tử, nữ thần như vậy lại vẫn là thân xử nữ!" "Thần thông Sắc Không Song Tu này không nhục giao, không thần giao, mà là thu thập một sợi tơ tình giữa nam nữ, làm chân khí, dung nhập ý niệm, dùng sức mạnh tơ tình tích lũy đại lượng, hóa thành trí tuệ chi kiếm, đột phá cảnh giới, không hề có tà khí." "Thế giới kia cho đến nay vẫn lưu truyền điển cố 'Bàn Hoàng phi thăng' nhờ môn Ngự Nữ nhất nguyên này.

Nhưng đây là Tiên Dục Các." Hồng Nương khẽ mở môi đỏ, u u nói: "Các tiên tử nữ thần ở đây quả thật đều tu luyện đại đạo liên quan đến phong nguyệt, nhưng tu luyện những đại đạo này không nhất định cần nhục giao hoặc thần giao!" "Công tử có biết Hiên Viên Hoàng Đế không?" Điều này khiến Chu Trần có chút kỳ lạ. "Môn thần thông này có rất nhiều tiên thần đang tu luyện!" "Bàn Hoàng?" Hồng Nương tiếp tục nói: "Nhưng những tồn tại như Hiên Viên Hoàng Đế, ở chư thiên vạn giới có vô số hóa thân chuyển thế, hoặc có lẽ là loại tồn tại phóng xạ kéo dài!" Họ hầu như đến rồi không từ.

Ví như Chu Trần hiểu được có một loại nữ tiên nữ thần, tu luyện đại đạo Âm Dương Hợp Hoan, pháp tu luyện chính là song tu với nam nhân.

Rất nhiều tiên thần ở đây, bất luận nam nữ, kỳ thực căn bản sẽ không song tu với người khác, họ đến đây chỉ để nói chuyện tình yêu. "Thường ngôn đạo, huệ kiếm đoạn tình ti.

Tình thâm bất thọ, huệ cực tất thương.

Rất nhiều tiên thần vì thế đi theo đạo Thái Thượng Vô Tình, mà môn thần thông Bàn Hoàng tu luyện, dùng tình tơ để đúc thành huệ kiếm, quả thật phi phàm." "Vị Bàn Hoàng kia, tại thế giới của y, tung hoành mấy chục vạn năm, những nữ tử ngưỡng mộ y thực sự quá nhiều.

Y lần lượt cùng những nữ tử này, tâm tâm tương ứng, tâm hữu

linh tê, ngàn sông vạn núi, tơ tình triều quanh, cuối cùng thu thập ngàn vạn tơ tình, đúc thành trí tuệ chi kiếm, thành tựu Thiên Thần.

Đến cuối cùng, Bàn Hoàng vẫn là đồng tử chi thân." Tiên tử Chí Diệu mặc y sam màu vàng nhạt bên cạnh nghe vậy, cảm khái nói: Đại đạo vạn thiên, vô số đại đạo liên quan đến Âm Dương, Phong Nguyệt, pháp tu luyện cũng vô số, ngoài những người tu luyện đạo Sắc Không Song Tu, cũng có những người chân chính song tu.

Với thần thông thủ đoạn của Chu Trần, điều này sẽ không phán đoán sai.

Chu Trần gật đầu, đây là một vị đại lão cận kề Thánh Nhân trong thế giới thần thoại.

Hóa ra những người này đều rất đặc biệt. "Hiện nay Bàn Hoàng nương nhờ môn thần thông này, đã tu luyện đến Tổ Thần cảnh, nhưng muốn thành tựu Đại La Thần Tiên, thực sự quá khó khăn." "Ngoài ra, các tiên tử nữ thần ngưỡng mộ công tử quá nhiều, nên thiếp thân đã thiết lập một ngưỡng cửa, những người hôm nay đến đây đều là chưa từng song tu với ai!" "Rất nhiều tiên thần ở đây chỉ là tham ngộ đạo của chính mình, việc tham ngộ này không cần phải tự mình ra trận, ví dụ như ở trong hoàn cảnh này là được, hoặc giao lưu luận đạo với người khác, là giao lưu luận đạo chính đáng." Hồng Nương nói: "Vị Bàn Hoàng này được coi là một nhánh phóng xạ của Hiên Viên Hoàng Đế mà ra, y đã tu luyện một môn Vô Thượng Đại Thần Thông tên là Sắc Không Song Tu Thần Thông!" "Ngày xưa Bàn Hoàng, hậu cung giai lệ ngàn vạn, đều là những nữ tử ngưỡng mộ y, nhưng khi y thành đạo, lại là đồng tử thân." "Công tử lần đầu đến không biết, Tiên Dục Các và thanh lâu phàm gian không hoàn toàn giống nhau." Nếu ở những nơi khác của Thiên Đình mà gặp phải, dù tất cả tiên tử nữ thần đều là thân xử nữ, Chu Trần cũng sẽ không ngạc nhiên chút nào. "Trong Thiên Đình, rất nhiều tiên thần tu luyện môn thần thông này cơ

bản đều sẽ đến Tiên Dục Các, và họ đều chỉ nói chuyện tình ái, chứ không song tu!" Chu Trần nghe đến đây, sự hiểu biết về Tiên Dục Các càng tăng thêm một tầng, hóa ra nơi này không đơn giản như thanh lâu, mà là một nơi tu luyện.

Thậm chí cả Hồng Nương cũng là thân xử nữ.

Đương nhiên rồi. "Đương nhiên biết." Chu Trần bừng tỉnh.

Chu Trần nhíu mày, không nói gì.

Chu Trần trong lòng khẽ động, nghĩ đến Bàn Hoàng trong thế giới Dương Thần. "Trong đó có một vị rất nổi tiếng, không biết công tử có từng nghe qua chưa, gọi là Bàn Hoàng." Một đôi nam nữ, giữa họ có tình yêu khắc cốt ghi tâm, trong ý niệm của cả hai, sẽ sản sinh tình tơ triều quanh, mà người tu luyện chính là thu thập tơ tình này đúc thành trí tuệ chi kiếm, tích lũy vô biên, lấy tình nhập đạo. "Chuyện Hiên Viên Hoàng Đế ngự nữ tam thiên bạch nhật phi thăng, phóng xạ chư thiên vạn giới, vô số sinh linh đều đã nghe nói qua!" Dựa trên điều này, một phần lớn tiên thần ở Tiên Dục Các đến đây để tham ngộ trong môi trường này, chứ không phải để phong lưu khoái hoạt với người khác.

Hồng Nương nói. "Đáng tiếc môn thần thông này không dễ tu luyện." "Môn thần thông này, lấy tình yêu khắc cốt ghi tâm giữa một đôi nam nữ, tơ tình triều quanh, dù cách xa ngàn sông vạn núi, cũng có thể song tu chí đạo." Ví dụ như gã lùn Thổ Hành Tôn kia, đến đây chủ yếu là để tìm loại nữ tiên nữ thần này. "Hồng Nương và chư vị tiên tử chẳng lẽ đều đang tu luyện Sắc Không Song Tu Thần Thông?" Chu Trần hiếu kỳ hỏi. "Thiếp không có, lục dục đại đạo của thiếp không nhất định phải song tu với người khác mới tu luyện được." Hồng Nương lắc đầu.

Chu Trần cũng hiểu, giống như Diệu Dục Cung Chủ và Tam Diệu

Tiên Tử mà y gặp ở Thiên Nguyên Giới, đều tu luyện lục dục chi đạo.

Trước khi gặp Chu Trần, họ cũng chưa từng song tu với ai. "Hồng Nương quả thật rất coi trọng ta!" Chu Trần cười cười, Hồng Nương vẫn giữ thân xử nữ, nhưng Chu Trần lần đầu đến, Hồng Nương lại rất chủ động, cũng không từ chối Chu Trần động tay động chân, đùa giỡn thân thể nàng. "Công tử vẫn chưa hiểu sức hấp dẫn của thiên phú phong nguyệt chí cao đối với chúng ta!" Hồng Nương từ tốn nói: "Trước hết, song tu với công tử, đối với những người tu luyện đại đạo phong nguyệt như chúng ta có lợi ích to lớn." Chu Trần gật đầu, đừng nói họ những người tu luyện đại đạo phong nguyệt, ngay cả những nữ nhân tu luyện đại đạo khác cũng có lợi ích to lớn.

Còn nhớ năm xưa y ở Thiên Nguyên Giới, đó chính là dựa vào việc giúp nữ nhân thức tỉnh huyết mạch mà khởi nghiệp. "Thứ hai, tiềm lực của công tử vô hạn, chứng đạo Đại La Thần Tiên có thể nói là chắc chắn, thậm chí có cơ hội trở thành Thánh Nhân!" Mắt Hồng Nương tràn ngập vẻ cảnh tượng và ngưỡng mộ, si mê nói: "Nói gần, tu luyện cùng công tử có thể tăng tiến tu vi, lợi ích rất nhiều; nói xa, có thể ôm đùi công tử, sau này công tử chứng đạo Đại La Thần Tiên, thậm chí Chí Cao Thánh Nhân, điều đó đơn giản là không thể tưởng tượng được!" "Nói tóm lại, bây giờ đầu tư vào công tử, chính là một vốn vạn lời, tuyệt đối không lỗ!" "Quả thật!" Chu Trần thâm ý gật đầu.

Chẳng trách Hồng Nương một vị Kim Tiên lại chủ động như vậy, đây là buôn bán chắc chắn có lời không lỗ.

Hồng Nương không thèm nhìn những tiên thần khác.

Ngay cả Kim Tiên Tổ Thần, Hồng Nương ước chừng cũng không thèm.

Còn về những người trên Đại La Thần Tiên.

Với tu vi của Hồng Nương, không phải là không thể bắt chuyện, mà là nàng chủ động bắt chuyện cũng không nhận được lợi ích gì.

Đại La Thần Tiên cũng rất khó giúp nàng chứng đạo Đại La Thần Tiên.

Nhưng Chu Trần thì khác.

Song tu với Chu Trần, nàng cũng không thiệt, có thể tăng trưởng tu vi.

Tương lai nếu Chu Trần trở thành Chí Cao Thánh Nhân, sẽ có thể giúp đỡ nàng rất nhiều.

Hồng Nương đã như vậy rồi, các tiên tử nữ thần khác trong Tiên Dục Các có thể tưởng tượng được! "Hồng Nương, ta muốn nàng trợ ta tu hành!" Chu Trần ôm eo Hồng Nương đứng dậy, bảo nàng quay người, lưng đối diện với mình. "Nguyện vì công tử hiệu lao." Hồng Nương cúi người quay đầu lại, mỉm cười yểu điệu.

Chu Trần có Lôi Quang Như Ý Thủ, diệu thủ hồi xuân, vừa rồi chỉ khẽ thi triển, đã khiến Hồng Nương cảnh giới Kim Tiên lòng nở hoa.

Chương 246

Y nhìn Hồng Nương yêu kiều vũ mị động lòng người, cuốn vạt váy đỏ của nàng lên đến eo.

Ánh mắt Chu Trần ngưng lại.

Thật sự trong trắng không tì vết. "Hồng Nương, Trần muốn nhập đạo tu hành rồi!" Chu Trần vịn tường, khẽ nhắc nhở. "Công tử cứ nhập đạo tu hành đi, sẽ không có ai quấy rầy công tử." Hồng Nương nói, những người khác lần lượt rời đi, đóng cửa lại.

Hoa kính chưa từng quét vì khách, bồng môn nay vì quân mà mở.

Chu Trần không nói nhiều nữa.

Dụng tâm tham ngộ đại đạo.

Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Lục dục đại đạo cấp Kim Tiên của Hồng Nương phi phàm.

Vách đá cheo leo, đứng sừng sững nghìn trượng.

Muốn hoàn toàn tham ngộ thấu triệt, tuyệt không phải chuyện một sớm một chiều.

Nhưng Chu Trần có thừa kiên nhẫn và thời gian.

Sáng nghe đạo, tối chết cũng cam.

Chu Trần đối với đạo có sự cố chấp và truy cầu kiên định bất di.

Y muốn truyền đạo thụ nghiệp cho các tiên tử nữ thần của Tiên Dục Các, để tu vi của họ đều có thể tiến triển mạnh mẽ, cuộc sống trở nên đâu vào đấy.

Thời gian trôi qua, năm tháng như nước chảy.

Đối mặt với sự giả dối âm thầm của một chúng tiên tử nữ thần Tiên Dục Các, Chu Trần vui vẻ chấp nhận, không hề keo kiệt truyền thụ kiến thức quý báu cho họ.

Đồng thời, gã lùn Thổ Hành Tôn cảm nhận được rất nhiều tiên tử nữ thần đều hướng về đại đạo quang minh của Chu Trần, trong lòng càng thêm ghen ghét.

Đồng là môn đồ Thánh Nhân, đãi ngộ quả thật khác biệt một trời một vực.

Đừng nói những tiên tử nữ thần thật sự tu luyện đại đạo song tu, ngay cả những tiên tử nữ thần tu luyện thần thông Sắc Không Song Tu cũng chạy đến chủ động hiến thân. "Ta bây giờ hỏa khí rất lớn!" Thổ Hành Tôn nhìn nữ thần Vân Vũ trước mặt.

Đây là một vị nữ thần cấp Chân Thần, lại là từ hạ giới phi thăng lên, vẫn luôn tu luyện đạo song tu, từ nhân gian đến đây, không biết đã song tu với bao nhiêu nam nhân.

Mới cuối cùng tu thành Chân Thần. "Thượng Thần, ngài thật lợi hại, có thể cho nô gia hấp một chút tinh khí của ngài, thấm nhuần phúc đức của ngài không?" Trong ôn nhu hương của Vân Vũ Chân Thần, Thổ Hành Tôn hào khí nói: "Phục vụ lão tử cho thoải mái đi, tùy tiện ngươi hấp!" "Thượng Thần uy vũ!" Thế là, một ngày sau, Thổ Hành Tôn mặt trắng bệch, vịn tường khinh phiêu phiêu lảo đảo rời khỏi Tiên Dục Các. "Đúng là đồ hồ ly tinh!" Thổ Hành Tôn trong lòng thầm mắng, suýt nữa không bị nàng ta hấp khô. "Lần sau lão tử nhất định phải càn quét nàng ta!" Tiên Dục Các.

Vân Vũ Chân Thần thần lực khẽ chuyển, dấu vết bạc trên người biến mất, vẻ mặt chán ghét, trong lòng cười nhạo: "Lại lùn lại nhỏ, lại xấu lại yếu, trong lòng không có chút tự lượng sức mình sao?" "Nếu không phải vì thân phận môn đồ Thánh Nhân của ngươi và sẵn

lòng cho lão nương hấp chút tinh khí, thì muốn vào cửa lão nương, nằm mơ đi!" Thu dọn xong, Vân Vũ Chân Thần lập tức đi tìm Chu Trần.

Nàng rất hứng thú với Chu Trần.

Chu Trần có thiên phú phong nguyệt chí cao, song tu với Chu Trần, dù không hấp tinh khí đối phương, cũng mạnh hơn Thổ Hành Tôn rất nhiều!

Đáng tiếc Chu Trần cách không nhìn nàng một cái, hoàn toàn không hứng thú.

Với thần thông thủ đoạn của Chu Trần bây giờ, một cái nhìn là biết đó chỉ là một chiếc xe công cộng.

Chu Trần tuy rằng đi thanh lâu, vui chơi một chút cũng không để ý, nhưng y bây giờ có quyền lựa chọn, thậm chí ngay cả xử nữ còn chưa chơi hết, đâu có hứng thú chơi loại hàng hóa như Vân Vũ Chân Thần.

Chỉ có Thổ Hành Tôn coi như bảo bối, chơi đến vui vẻ, thậm chí cam lòng để đối phương hấp tinh khí.

Một ngày nọ, Chu Trần đột nhiên cảm ứng được có người gọi y trong nhóm chat. 【Thảo Mang Anh Hùng @Phong Nguyệt Chi Chủ: Đại tiên cứu mạng!

Con xà tinh đó đến rồi, tuy rằng rất đẹp, nhưng vừa nghĩ đến nàng là thiên niên xà tinh, ta liền sợ chết khiếp, cầu Đại tiên giúp ta hàng phục!】 "Bạch Tố Trinh!?" Chu Trần trong lòng khẽ động, đây chính là nữ thần tuổi thơ của y.

Thế giới của Hứa Tiên Thảo Mang Anh Hùng tuy có thần phật, nhưng đẳng cấp sẽ không quá cao, với thực lực hiện giờ của y nguy hiểm không lớn.

Huống hồ sư phụ Bạch Tố Trinh hình như còn là Lê Sơn Lão

Mẫu.

Lê Sơn Lão Mẫu dường như chính là hóa thân hoặc tồn tại kéo dài của sư tỷ y, Vô Đương Thánh Mẫu. "Cứ đi xem sao!" Chu Trần nghĩ nghĩ, với thân phận, thực lực và bảo vật hiện giờ của y, cơ bản không có nguy hiểm.

Thật sự không được, thì kêu 'lão sư cứu ta'.

Với thực lực của Linh Bảo Thiên Tôn, chỉ cần y mở miệng, bất luận y ở đâu trong chư thiên vạn giới, đều có thể cứu y. 【Phong Nguyệt Chi Chủ @Thảo Mang Anh Hùng: Ta đến rồi!

Ngươi đồng ý một chút đi!】 Chu Trần hiện giờ không thể tùy ý xuyên toa chư thiên vạn giới, chỉ có thể dựa vào chức năng nhóm chat.

Theo Hứa Tiên đồng ý, thân ảnh Chu Trần biến mất ở Tiên Dục Các.

Thế giới Bạch Xà, bên Tây Hồ.

Một thân bạch y, đoan trang ưu nhã, xinh đẹp trí tuệ Bạch Tố Trinh đánh giá Hứa Tiên, với thực lực của nàng tự nhiên cảm nhận được sự sợ hãi và kiêng kỵ của đối phương đối với mình. "Hứa Tiên biết thân phận của ta rồi sao?" Bạch Tố Trinh trong lòng không hiểu.

Theo lý mà nói không nên.

Hứa Tiên chỉ là một phàm nhân, họ hôm nay mới lần đầu gặp mặt, không thể nào nhìn thấu thân phận của nàng.

Tiểu Thanh cũng không thể nào bại lộ.

Ong!

Ngay lúc Bạch Tố Trinh suy tư, một đạo thân ảnh xuất hiện từ không trung. "Ai?" Bạch Tố Trinh đại kinh, người này tuyệt đối không phải phàm nhân.

Chỉ thấy đó là một thanh niên siêu phàm tuấn mỹ, khí tức như vực như biển, khiến nàng vừa nhìn đã có cảm tình. "Các hạ là ai?" Bạch Tố Trinh cảm giác chắc chắn là người này đã nói cho Hứa Tiên sự tồn tại của nàng, khiến Hứa Tiên biết nàng không phải người. "Chu Trần!" Chu Trần nhìn Bạch Tố Trinh, mắt sáng rực.

Đẹp.

Quá đẹp.

Đặc biệt là khí chất, tao nhã trí tuệ, ôn nhu động lòng người. "Ta vừa nhìn đã thấy nàng không phải người!" Chu Trần nói.

Bạch Tố Trinh: "???" "Chu đạo hữu rốt cuộc muốn làm gì?" Bạch Tố Trinh trực tiếp hỏi. "Ta biết nàng muốn thành tiên, ta có thể trợ nàng thành tiên, nàng muốn báo đáp Hứa Tiên thì cứ tìm ta là được!" Chu Trần cười cười: "Hang rắn quá sâu, Hứa Tiên sợ hãi, không dám tiến vào!

Y không nắm giữ được, nhưng ta nắm giữ được!" "Đồ đăng đồ tử!" Bạch Tố Trinh vừa thẹn vừa giận, Hùng Hoàng Bảo Kiếm hiện ra, một kiếm đâm về phía Chu Trần. "Môn kỹ điêu trùng, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Chu Trần cười khẩy, hai ngón tay kẹp chặt Hùng Hoàng Bảo Kiếm, tiện tay khẽ lượn, liền ôm Bạch Tố Trinh thân hình mềm mại quyến rũ vào lòng. "Tỷ tỷ!" Tiểu Thanh đại kinh, ra tay công kích, nhưng lại bị Chu Trần một tay ôm lấy. "Vậy thì cùng nhau đi!" "Yêu nghiệt phương nào, dám phá hoại chuyện tốt của ta!" Quan Thế Âm Bồ Tát ở núi Lạc Già Nam Hải, đang chú ý Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên, thấy vậy lập tức đại nộ, nàng chỉ điểm Bạch Tố Trinh đi gả cho Hứa Tiên để báo ân, tự nhiên có dụng ý của mình.

Chu Trần ngang nhiên xen vào, chẳng phải là phá hoại sao?

Nàng lập tức đến trên không Tây Hồ Hàng Châu, một ngón tay điểm về phía Chu Trần! "Nàng cũng muốn cùng nhau?" Chu Trần nhìn

Quan Thế Âm, "Ta thấy Bồ Tát cũng phong vận vẫn còn đó a!" Thấy Quan Âm Bồ Tát ngón ngọc trắng muốt điểm tới, Chu Trần không hoảng không loạn đưa ngón trỏ ra, cùng ngón trỏ của Quan Âm Bồ Tát chạm vào nhau. "Quan Âm Bồ Tát!" Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh vừa kinh vừa mừng, không ngờ lại kinh động Quan Âm Bồ Tát, đối phương còn ra tay cứu họ.

Thấy Chu Trần dám động thủ với Quan Âm Bồ Tát, hai người trong lòng cười lạnh: "Tên tiểu tử này chết chắc rồi!" Quan Âm Bồ Tát tuy không phải cường giả mạnh nhất thế giới này, nhưng người mạnh hơn nàng cũng không nhiều, tuyệt đối là cự bá đỉnh cấp của thế giới này.

Rắc!

Ngay lúc Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh ý niệm dâng lên, ngón tay trắng như ngọc của Quan Âm Bồ Tát bị vặn vẹo, có tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên.

Bành!

Thân hình Quan Âm Bồ Tát kịch chấn, bị một chỉ kích bay.

Quan Âm nghĩ nghĩ, vẫn không biết Chu Trần là ai. "Bồ Tát không cần khẩn trương, tại hạ bất quá chỉ là một lữ khách giữa thiên địa, đến đây chỉ để dạo chơi, thấy Bạch Tố Trinh thành tiên hướng đạo chi tâm kiên định, liền muốn độ nàng thành tiên!" Họ chỉ là hai con rắn nhỏ thôi mà!

Còn về Xển giáo Từ Hàng Đạo Nhân, và Quan Âm Nam Hải không có bất kỳ quan hệ nào.

Không chỉ Quan Âm Bồ Tát, lúc này trong Tam Giới, bao gồm Phật Tổ Như Lai, Ngọc Hoàng Đại Đế, Lê Sơn Lão Mẫu và một chúng đại lão khác đều lần lượt nhìn tới.

Quan Âm Bồ Tát vậy mà bị một chỉ kích bay?

Là hai tồn tại. "Chu Trần!" Sao có thể như vậy?

Tương truyền chính là một đóa bạch liên thanh tịnh khi khai thiên lập địa thế giới thần thoại, tu vi thông thiên triệt địa, không kém gì sư tỷ Vân Tiêu.

Các đại lão khác cũng vậy.

Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh hóa đá, miệng anh đào nhỏ hồng nhuận dụ người há hốc, đơn giản là không dám tin vào mắt mình!

Ngón tay và cánh tay phải của nàng đều bị vặn vẹo.

Nhưng vì sao nàng chưa từng nghe nói đến?

Quan Âm đoan tọa trên đài sen, một lần nữa đến đối diện Chu Trần, chỉ là lần này không giống như vừa rồi hỏa khí lớn như vậy.

Nàng tuy là đại lão đỉnh cấp, nhưng phía trên còn có Phật Tổ Như Lai, còn có Ngọc Hoàng Đại Đế.

Dường như tất cả hỏa khí đều bị một chỉ của Chu Trần điểm mất.

Tồn tại như vậy, tất nhiên là đại năng vang danh Tam Giới.

Chu Trần khẽ cười, thế giới thần thoại cũng có một vị Quan Âm Nam Hải, còn là một vị đại lão.

Còn về việc Chu Trần có mục đích khác hay không, Chu Trần nếu có tâm tư xấu gì đó, Quan Âm không thèm quản.

Đây là đại thần từ đâu đến?

Hoặc có lẽ nàng thật sự chưa từng nghe qua.

Quan Âm Bồ Tát là đại lão đỉnh cấp Tam Giới, nàng vừa ra tay đã kinh động vô số tiên thần, chỉ là điều khiến họ đại điệt nhãn kính (kinh ngạc tột độ) là, Quan Âm vậy mà không phải đối thủ.

Trước mặt đại thần như vậy, đừng nói Tiểu Thanh tu vi năm trăm năm, ngay cả Bạch Tố Trinh đạo hạnh nghìn năm cũng chỉ là hạt mè mà thôi. "Người này có lai lịch gì?" Thật đáng sợ!

Vì sao lại ra tay với họ? "Chu đạo hữu đến đây có việc gì quan trọng?" Hoài bích kỳ tội! (ôm ngọc có tội, ý là có bảo vật dễ chiêu họa). "Sao có thể mạnh đến vậy?" Quan Âm Bồ Tát tâm thần kịch chấn, bộ ngực đầy đặn run rẩy, ngay cả Phật Tổ Như Lai cũng không thể dễ dàng tùy tiện kích thương nàng như vậy.

Quan Âm Bồ Tát trong lòng kiêng kỵ Chu Trần, cũng không muốn làm địch với Chu Trần, đồng thời mượn cơ hội hạ bậc thang, từ biệt Chu Trần rời đi. "Sao có thể?" "Xem ra đều là hiểu lầm!" Một chiêu đã bại!

Hoặc có lẽ đây là một danh hiệu giả.

Phật Tổ Như Lai trong lòng tràn ngập kiêng kỵ, không vội ra tay, chuẩn bị quan sát.

Lôi Quang Như Ý Thủ, chuyên nghiệp dập lửa mười vạn năm.

Bất luận Quan Âm Bồ Tát trước mặt và Quan Âm Nam Hải trong thế giới thần thoại có quan hệ hay không, Chu Trần đều không muốn đắc tội quá mức.

Vì thế, cũng nên để họ ra mặt.

Y không muốn xông lên phía trước, làm bia đỡ đạn cho người khác.

Các đại lão khác cũng không ngốc.

Thấy Quan Âm rời đi, không ai trong số họ muốn lộ diện.

Từng người đều âm thầm quan sát.

Chỉ cần Chu Trần không làm gì tổn hại đến lợi ích của họ, họ sẽ

không xuất hiện.

Đối với một cường giả không rõ lai lịch như vậy, họ đều tuân theo một nguyên tắc, có thể tránh thì tránh, muốn thăm dò cũng để người khác đi thăm dò trước. "Quả nhiên, sống lâu đều là lão âm bỉ!" Chu Trần thấy không có đại lão xuất hiện, biết sẽ không có ai đến nữa.

Y cũng vui vẻ thanh tịnh.

Y không phải loại nhân vật chính đi đến đâu cũng có phản diện vô não xông lên đánh y. "Đại tiên hảo ngưu bức!" Hứa Tiên mắt trợn tròn miệng há hốc, đầu óc đều đoản mạch.

Đó là Quan Âm Bồ Tát trong truyền thuyết a.

Vậy mà bị Chu Trần đánh chạy! "Đại tiên muốn độ tỷ tỷ thành tiên sao?" Đôi mắt vũ mị của Tiểu Thanh sáng lên, tràn ngập sùng bái ngưỡng mộ nhìn Chu Trần, đôi chân ngọc thon dài trắng nõn kẹp chặt, tràn đầy hiếu kỳ và mong đợi.

Là yêu xà, nàng đương nhiên cũng muốn thành tiên.

Nhưng cách thành tiên còn xa vạn dặm.

Huống hồ yêu tộc sùng bái cường giả.

Chu Trần vậy mà đánh bại cả Quan Âm Bồ Tát trong truyền thuyết, đơn giản là điên phúc tưởng tượng và nhận thức của nàng. "Đương nhiên, chẳng lẽ ta còn lừa các ngươi sao?" Chu Trần cười cười, nhìn về phía Bạch Tố Trinh: "Nàng muốn gả cho y để báo ân, sau đó công đức viên mãn thành tiên?" "Đại tiên minh giám!" Bạch Tố Trinh gật đầu, cung kính nói. "Thật là buồn cười!" Chu Trần lắc đầu, "Nàng là một thiên niên đại yêu, y là một phàm nhân, nàng gả cho y chính là báo ân sao?

Huống hồ báo ân cách nào mà không được?

Cứ phải lấy thân báo đáp?

Nàng gả cho y báo ân, chỉ sẽ gặp kiếp nạn trùng trùng!

Huống chi tiên nhân cường đại đều là tu luyện mà thành, há phải nàng gả cho y rồi là công đức viên mãn thành tiên?

Dù có thành tiên, đó cũng là tiên vị người khác ban cho nàng, cũng chỉ đến thế thôi!" "Ta cho hai ngươi hai lựa chọn, các ngươi bây giờ có thể rời đi, ta chưa bao giờ ép người khác, hoặc theo ta, ta có thể độ các ngươi thành tiên!

Sau này dù đạt đến cảnh giới của ta, cũng có hy vọng rất lớn!" Tiểu Thanh kích động run rẩy, vội quỳ xuống nói: "Đại tiên ở trên, Tiểu Thanh nguyện ý từ nay thị phụng Đại tiên tả hữu, cầu Đại tiên độ ta!" Đối với nàng mà nói đây tuyệt đối là cơ duyên nghịch thiên chưa từng có.

Chương 247

Thậm chí là cơ duyên lớn duy nhất trong đời nàng.

Sao nàng có thể bỏ lỡ?

Nàng không dám nghĩ đến việc đạt đến cảnh giới của Chu Trần, nhưng chỉ cần thành tiên là mãn nguyện rồi.

Bạch Tố Trinh tâm niệm xoay chuyển, nàng tu đạo nghìn năm, cần cù chăm chỉ, chính là vì để thành tiên.

Con đường trước kia là do Quan Âm chỉ điểm.

Con đường sau là của Chu Trần.

Tuy nhiên nàng chỉ do dự một thoáng, liền có quyết định.

Nàng cảm thấy Chu Trần nói có lý.

Báo đáp ân tình của Hứa Tiên có rất nhiều cách, không nhất thiết phải lấy thân báo đáp, vả lại báo đáp ân tình của Hứa Tiên nàng liền có thể thành tiên?

Loại thành tiên này e rằng cũng là tiên rác rưởi.

Chu Trần vừa rồi kích bại Quan Âm Bồ Tát, thực lực thông thiên triệt địa.

Tồn tại như vậy không cần thiết phải lừa nàng. "Bạch Tố Trinh bái kiến Đại tiên, cầu Đại tiên độ ta!" Bạch Tố Trinh bái nói.

Tiểu Thanh đại hỉ.

Như vậy họ lại có thể ở cùng nhau, không phải chia lìa. "Đi thôi, ta dẫn hai ngươi đi xem địa bàn của ta!" Chu Trần ý niệm khẽ động, Hồng Trần Thiên Chu hiện ra.

Y tay trái ôm lấy eo Bạch Tố Trinh trắng nõn thon thả khiến người ta thèm thuồng, tay phải ôm lấy Tiểu Thanh yêu xà vũ mị động lòng người, dẫn họ đi vào Hồng Trần Thiên Chu.

Sau đó trực tiếp thông qua nhóm chat trở về thế giới thần thoại.

Thế giới thần thoại, Thiên Đình, Tiên Dục Các, Hồng Trần Thiên Chu, Phong Nguyệt Giới.

Nơi này được khai tịch và dung hợp từ cực phẩm tiên thiên linh bảo đặc biệt Phong Nguyệt Bảo Giám, hiện giờ cấp độ thế giới còn cao hơn thế giới Bạch Xà.

Đặc biệt đây là địa bàn của Chu Trần.

Tu luyện tham ngộ đạo ở nơi này, nhanh hơn bên ngoài vô số lần, giống như ngồi trên bồ đoàn ngộ đạo vậy.

Tiên thiên linh khí nồng đậm càng không phải thế giới Bạch Xà đã diễn hóa nhiều năm, ngay cả hậu thiên linh khí cũng trở nên hi bạc mà có thể sánh bằng.

Linh khí phàm gian của thế giới Bạch Xà rất hi bạc, trừ phi là đạo trường tu hành của các đại lão như rừng trúc tím núi Lạc Già Nam Hải. "Ưm!" Tiểu Thanh một con yêu tinh hoang dã làm sao đã từng cảm thụ tiên thiên linh khí nồng đậm đến vậy, giống như chuột rơi vào chum gạo.

Cảm thụ tiên thiên linh khí nồng đậm không ngừng từ bốn phương tám hướng chui vào cơ thể, không khỏi tham lam hấp thu, vẻ mặt say đắm, phát ra một tiếng rên nhẹ dụ người.

Bạch Tố Trinh tâm tính định lực tuy vượt xa Tiểu Thanh, nhưng lúc này cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, kinh hỉ nói: "Đây chẳng lẽ là Tiên Giới?" "Đây không phải Tiên Giới, mà là trong một kiện chí bảo của ta!" Chu Trần nói. "Cái gì?

Đây là trong một kiện chí bảo sao?" Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh trợn tròn mắt, thực lực của họ phi phàm, nhưng nhìn một cái, trời cao vạn trượng, thiên địa mênh mông vô bờ.

Lại còn những dãy núi cao mười vạn trượng, trăm vạn trượng liên miên, kéo dài không biết bao xa.

Kết quả ngươi nói với ta đây là thế giới bên trong một kiện chí bảo? "Đây chính là thế giới của Đại tiên sao?" Tiểu Thanh và Bạch Tố Trinh tâm thần hướng về, tam quan bị lật đổ, vui mừng khôn xiết.

Quả thật là cơ duyên lớn lao.

Đặc biệt là Bạch Tố Trinh, âm thầm may mắn, may mà nàng không bỏ lỡ.

Nếu không tất nhiên sẽ hối hận không kịp. "Tố Trinh, ta thấy trong cơ thể nàng tích tụ rất nhiều độc tố tạp chất, những thứ này đều sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện tương lai của nàng!" Chu Trần nhìn thân thể thục nữ phong nhũ yểu điệu của Bạch Tố Trinh, nói: "Ta có một bộ bí pháp châm cứu ngân châm, có thể giúp nàng bức xuất độc tố tạp chất, cải thiện thể chất, thậm chí đề thăng huyết mạch!

Ta bây giờ liền thi triển cho nàng!" Bạch Tố Trinh nghe vậy, lập tức đại hỉ, bái tạ nói: "Đa tạ Đại tiên." "Không cần khách khí!" Chu Trần cười cười, hoàn cảnh xung quanh tùy theo ý niệm của y mà biến hóa.

Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh kinh ngạc phát hiện họ đã ở trong một gian phòng cung điện, bên cạnh còn có một chiếc giường ngọc trắng khổng lồ.

Trên vách tường xung quanh còn có đủ loại thần binh bảo cụ với hình dáng kỳ lạ, không rõ công dụng.

Có cái tựa bảo châu, bề mặt châu có vân rồng phượng sống động.

Có cái tựa ngọc xử, có cái tựa tiên tử, lại có cái tựa...

Chu Trần chỉ vào giường ngọc trắng nói: "Tố Trinh, nàng lên đó đi, lát nữa ta sẽ thi châm khu độc biến hóa cho nàng." "Làm phiền Đại tiên rồi!" Bạch Tố Trinh ngồi lên giường ngọc trắng, có chút câu thúc và hiếu kỳ.

Chu Trần nắm lấy chân nàng, cởi giày dép, lộ ra đôi chân ngọc trắng nõn tinh tế, nhẹ nhàng nâng lên, cảm nhận làn da trắng nõn trơn láng của nàng, lập tức trong lòng nóng lên.

Không nhịn được vuốt ve nàng. "Đại tiên, đây không phải là thi châm khu độc sao?" Bạch Tố Trinh má ửng hồng, sự xấu hổ trong lòng đạt đến cực điểm, nhưng lại không dám có động tác nào khác, sợ ảnh hưởng đến Chu Trần.

Chu Trần cười cười: "Ta trước tiên phải tìm chính xác vị trí kinh mạch huyệt đạo cho nàng, phải biết mỗi sinh linh đều là độc nhất vô nhị, tuy phân bố kinh mạch huyệt đạo giống nhau, nhưng đối với từng cá thể, đều có sự khác biệt nhỏ, không thể qua loa đại khái.

Chỉ có tự mình sờ nắn kiểm tra, mới có thể đảm bảo vạn vô nhất thất!" "Thì ra là vậy, đa tạ Đại tiên giải hoặc!" Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh bừng tỉnh đại ngộ, cảm thấy thu hoạch không ít.

Học được rồi!

Chu Trần bắt đầu từ các huyệt đạo kinh mạch dưới lòng bàn chân, một đường mò mẫm lên đến bắp chân đầy đặn, cuối cùng là đến tận gốc đùi căng đầy.

Tiểu Thanh ở bên cạnh nghiêm túc quan sát học tập.

Bạch Tố Trinh sợ làm phiền Chu Trần, bất động, giống như khúc gỗ, nhưng trong lòng đã dậy sóng.

Một số vị trí huyệt đạo kinh mạch ẩn sâu, Chu Trần cần nhiều

thời gian hơn để tìm kiếm và xác nhận.

Đột nhiên, Bạch Tố Trinh cảm giác trên người mát lạnh.

Vũ trang của nàng đã hoàn toàn bị cởi bỏ. "Đại tiên..." Bạch Tố Trinh ngượng ngùng mở lời, trong lòng xấu hổ đến cực điểm. "Đây là điều bắt buộc, nếu không có chướng ngại vật che chắn, làm sao có thể nhìn rõ kinh mạch huyệt đạo, làm sao có thể thi châm chính xác?" Trong lúc nói chuyện, Chu Trần hai tay lần lượt nắm lấy khớp gối của một chân ngọc của Bạch Tố Trinh, hoàn toàn banh ra.

Y muốn kiểm tra vị trí chính xác của kinh mạch huyệt đạo.

Đôi mắt đẹp trong veo sáng ngời của Bạch Tố Trinh không dám nhìn thẳng vào mắt Chu Trần, chỉ liếc nhìn qua khóe mắt.

Nàng nhìn đôi chân mình bị Chu Trần, vị Đại tiên đáng sợ này, không chút kiêng dè banh ra, trong lòng Bạch Tố Trinh sự xấu hổ đạt đến cực hạn.

Nàng muốn nói gì đó, nhưng nghĩ đến vừa rồi đã hỏi rồi, đành giữ im lặng.

Nàng bây giờ chỉ muốn Chu Trần nhanh chóng khu độc thi châm... "Không tệ!" Chu Trần tán thưởng mở lời.

Bạch Tố Trinh.

Trong trắng không tì vết.

Không đúng.

Nếu nhìn kỹ, vẫn có thể thấy một đường nhỏ.

Hừm.

Chu Trần lập tức không chần chừ nữa, đối với Bạch Tố Trinh nói: "Ta muốn bắt đầu khu độc thi châm rồi!" "Vâng." Bạch Tố Trinh gật đầu, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bạch Tố Trinh khẽ kinh ngạc, cây ngân châm này khác với ngân châm châm cứu thông thường, hiển nhiên là thần binh pháp bảo đặc biệt mà Chu Trần sử dụng.

Uy lực lớn hơn ngân châm châm cứu thông thường.

Mọi mặt đều vượt xa ngân châm thông thường.

Chu Trần đưa tay cầm Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm, ra tay như điện, hóa thành một đạo lưu quang, chính xác không sai lầm đâm ngân châm vào các yếu huyệt trên cơ thể Bạch Tố Trinh.

Đây là Thái Ất Tam Thập Lục Châm do y tự sáng tạo.

Mỗi châm lại có ba mươi sáu biến hóa.

Và tùy theo thứ tự thi triển trước sau của mỗi châm, cùng với lực độ lớn nhỏ, độ nông sâu khi thi châm, vị trí v.v khác nhau, lại có vô số biến hóa.

Tổ hợp lại, có thể nói là biến hóa vô cùng, ảo diệu thần kỳ. "Ưm..." Chu Trần lần này là để khu trừ độc tố và tạp chất trong cơ thể Bạch Tố Trinh, đề thăng huyết mạch, có thể nói là thoát thai hoán cốt, đặc biệt là dưới sự thống khổ đa tầng của châm cứu ngân châm.

Cơ thể Bạch Tố Trinh một trận run rẩy, má ửng lên màu hồng bệnh thái.

Giống như tằm phá kén thành bướm, đều phải trải qua sự giãy giụa và phấn đấu bằng máu và nước mắt, mới có thể triệt để thoát thai hoán cốt, bay lượn trên bầu trời. "Nàng nhẫn một chút." "Đại tiên cứ khu độc thi châm là được, Tố Trinh tu đạo nghìn năm, một chút khổ sở nhỏ, vẫn có thể chịu đựng được!" "Đây không phải là chút khổ sở nhỏ!" Cùng lúc đó, Linh Sơn Đại Lôi Âm Tự.

Quan Âm Bồ Tát và Phật Tổ Như Lai cùng các cường giả khác tề tựu một chỗ, họ đều đang bàn luận về lai lịch và tin tức của Chu Trần.

Phật Tổ Như Lai nói: "Với tu vi của đối phương, không thể nào vô danh tiểu tốt, không có chút tin tức nào, e rằng tám chín phần là khách ngoại vực!" Với tu vi thực lực của họ, tự nhiên biết ngoài thế giới này, tất nhiên còn có những thế giới khác, còn có những sinh linh và cường giả khác.

Chỉ là ngoài thế giới, hỗn độn cương phong hoành hành, vô cùng nguy hiểm.

Ngay cả họ cũng không dám rời khỏi thế giới Bạch Xà.

Họ đoán Chu Trần hoặc có bảo vật tuyệt thế, hoặc tu vi khủng bố.

Nhưng bất kể thế nào, không thể dễ dàng đắc tội.

Dù họ rất thèm bảo vật của đối phương.

Hồng Trần Thiên Chu, Phong Nguyệt Giới.

Việc châm cứu khu độc của Bạch Tố Trinh đã đến thời khắc cuối cùng.

Chu Trần nâng tay vỗ mạnh một cái, độc tố và tạp chất lập tức bị bức xuất từ trong cơ thể.

Chu Trần cầm ngân châm, một lần nữa nhanh, chuẩn, và dứt khoát đâm vào nơi độc tố và tạp chất tụ tập cuối cùng, kích tán chúng. "A!" Bạch Tố Trinh run lên một cái, theo độc tố và tạp chất cuối cùng bị kích tán, lập tức bị bức xuất ra ngoài, làm sạch sẽ, nàng có cảm giác nhẹ nhõm sảng khoái chưa từng có.

Mắt nàng đẹp đẽ ngước lên, môi anh đào nhỏ khẽ hé, phát ra một tiếng rên nhẹ động lòng người.

Một lát sau, Bạch Tố Trinh cảm giác huyết mạch của mình tinh

thuần ít nhất gấp mười lần, khí tức trên người mạnh mẽ hơn một bậc.

Đặc biệt là trong quá trình thi châm, nàng điên cuồng hấp thu tiên thiên linh khí giữa thiên địa, tu vi tăng lên nhanh chóng chưa từng có.

Tiểu Thanh ở bên cạnh ánh mắt sáng rực, nhìn đến ngưỡng mộ không thôi.

Lúc này, thấy Chu Trần cuối cùng đã thi châm khu độc xong, sốt ruột bước tới nói: "Đại tiên, bây giờ có phải đến lượt ta thi châm khu độc rồi không?" "Không tệ!" Chu Trần không từ chối, y phát hiện vậy mà có thu hoạch ngoài ý muốn.

Tu vi của Bạch Tố Trinh không tính là cao, đặt ở Thiên Nguyên Giới, ước chừng cũng chỉ tương đương Đại Thừa Cảnh.

Nhưng Chu Trần lần này thu được điểm phong nguyệt lại vô cùng nhiều, thậm chí còn nhiều hơn một vị Chân Tiên. "Chẳng lẽ là vì đối phương có đại khí vận?

Là nhân vật chính của thế giới này?" Chu Trần suy tư đồng thời, càng thêm mong đợi.

Y cầm ngân châm, nhanh, chuẩn, và dứt khoát đâm vào yếu huyệt nơi độc tố và tạp chất ngưng tụ trên cơ thể Tiểu Thanh.

Y muốn kiểm chứng một lần trên người Tiểu Thanh, xem tình hình thế nào.

Thỏ ngọc tây lặn, Kim Ô đông thăng.

Khi chân trời rạng sáng, tia nắng ban mai đầu tiên xuyên qua khung cửa gỗ, Chu Trần từ từ mở mắt, toàn thân thư thái nhẹ nhõm.

Không chỉ là cảm giác trên thân thể, mà còn là sự mãn nguyện và sảng khoái trong nội tâm.

Tiểu Thanh và Bạch Tố Trinh vẫn đang say ngủ, đôi mắt đẹp khẽ nhắm.

Gò má ửng hồng kiều mị xinh đẹp của các nàng vương vài vệt lệ, hàng mi cong khẽ chau lại, tựa hồ thống khổ, lại tựa hồ hạnh phúc.

Đôi môi anh đào phong nhuận quyến rũ, khẽ cong lên, tràn đầy vô hạn hạnh phúc và thỏa mãn.

Chu Trần không quấy rầy, rút người rời giường.

Y đến Tiên Dục Các cùng Hồng Nương và chúng tiên tử nhập đạo tu hành.

Trong Phong Nguyệt Giới của Hồng Trần Thiên Chu, toàn thân y có một sự lột xác hoàn toàn.

Nếu đặt vào thế giới y từng ở, e rằng phải thành tiên mới có được sự thuế biến lớn đến vậy.

Tiểu Thanh u u tỉnh dậy, khẽ sờ bụng dưới hơi nhô lên.

Từng hình ảnh trước đó hiện lên trong tâm trí, gò má nàng ửng hồng từng đợt, nóng ran không thôi.

Cùng Chu Trần nhập đạo tu hành, không chỉ khiến tu vi của nàng tăng vọt như ngồi hỏa tiễn, mà đây còn là lần đầu tiên nàng cảm nhận được khoái lạc của một nữ xà yêu!

"Đại tiên thật lợi hại!" Tiểu Thanh là xà yêu, "Ưm?" Nàng cảm nhận sự biến hóa trong cơ thể, mừng rỡ khôn xiết.

Tiểu Thanh nghiêng đầu, kiều mị cười nói: "Tỷ tỷ, tỷ cảm thấy thế nào?" Tiểu Thanh chợt cảm nhận được sự biến hóa của bản thân, tu vi của nàng có một sự thay đổi về chất, tiến bộ vượt bậc, thậm chí còn mạnh hơn cả Bạch Tố Trinh với ngàn năm tu vi.

Tiểu Thanh đưa bàn tay ngọc trắng nõn lên miệng, cười nói: "Thật

nhớ.” Đôi chân ngọc thon dài trắng nõn của nàng khẽ nhúc nhích, ánh mắt lướt qua xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng Chu Trần.

“Quá nghịch thiên rồi, chỉ bấy nhiêu ngày công phu, vậy mà còn lợi hại hơn cả ta khổ tu năm trăm năm, e rằng sánh ngang với khổ tu một ngàn năm!” “Ta cảm thấy thật quá may mắn!” Nàng nhìn sang Bạch Tố Trinh bên cạnh, bàn tay ngọc trắng nõn khẽ xoa nơi vết thương của Bạch Tố Trinh, khiến người sau đưa đôi mắt đẹp nhìn nàng: “Tiểu Thanh, ngươi làm gì vậy?” Đặc biệt là khổ tu vừa vô vị lại vừa cô độc.

“Ngươi xem bộ dạng ngươi như thế là sao?” “Nhưng Đại tiên rất thích…” Bạch Tố Trinh nhắc nhở.

Thấy hành động của Tiểu Thanh, Bạch Tố Trinh hung hăng lườm nàng một cái, nhưng việc nhập đạo tu hành với Chu Trần quả thực đã khiến nàng đạt được sự thuế biến to lớn.

Bạch Tố Trinh: “…” Nàng đã biết Chu Trần đại tiên này không phải là một tiên nhân nghiêm chỉnh.

Dù sao thì, y khác hẳn với tiên nhân nghiêm chỉnh mà nàng tưởng tượng, ngược lại còn giống một phàm nhân lục căn không tịnh.

Nàng vừa định ngồi dậy, nhưng lại khẽ chau mày, nhớ lại hình ảnh Chu Trần trị thương và giải độc cho nàng đêm qua.

“Đại tiên cũng quá không nghiêm chỉnh rồi!” Tiên Dục Các.

Chu Trần không biết mình đã trở thành đại tiên không nghiêm chỉnh trong lòng Bạch Tố Trinh, giờ phút này y đang cùng Hồng Nương ‘khẩn thiết tiến tới’.

Kim Tiên đại đạo của Hồng Nương có sức hấp dẫn phi thường đối với Chu Trần.

Đồng thời nhập đạo tu hành, Chu Trần không quên chú ý đến quần

chat.

Quần chat Chư Thiên. 【Thảo Mãng Anh Hùng: Chư vị, ta nói cho các ngươi biết, Phong Nguyệt Đại Tiên thật sự quá mạnh mẽ, Quan Âm Bồ Tát ở thế giới của ta còn không phải là đối thủ của Đại Tiên! 】【Thượng Tiên Chân Nhân: Tê!

Phong Nguyệt Đại Tiên lại lợi hại đến thế!

Thật đáng sợ! 】【Vong Linh Kỵ Sĩ: Hóa ra Phong Nguyệt Đại Tiên là một tiên nhân đáng sợ như vậy!

Chương 248

】【Lý Đại Tiên: Phong Nguyệt Đại Tiên ngưu bức!

Phong Nguyệt Đại Tiên vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Phong Nguyệt Đại Tiên thần thông quảng đại, pháp lực vô biên! 】【Tử Tiêu Tiên Tử: 】"Y lại lợi hại đến vậy sao!?

Quan Âm Bồ Tát còn không phải là đối thủ?" Tử Tiêu Tiên Tử nhìn tin tức trong quần chat, trong lòng chấn kinh.

Thế giới nàng ở cũng có Quan Âm Bồ Tát, hơn nữa trong chư vị tiên Phật đều là đại lão xếp hàng đầu.

"Chẳng lẽ Quan Âm Bồ Tát ở thế giới của Thảo Mãng Anh Hùng quá yếu sao?" Sự tò mò của Tử Tiêu Tiên Tử đối với Chu Trần càng đậm.

Chu Trần đã rút ra Tử Thanh Bảo Kiếm, nhưng lại là người dị giới.

Nàng hiện tại còn chưa nghĩ kỹ có nên gặp Chu Trần ở thế giới thực hay không.

Còn Chu Trần đối với Tử Hà Tiên Tử, tâm thái rất bình tĩnh.

Nếu có được thì tốt nhất.

Không được cũng không sao.

Y không cưỡng cầu.

Dù sao y cũng không thiếu nữ nhân.

Có được cũng chỉ là cẩm thượng thiêm hoa mà thôi.

Cũng coi như thỏa mãn tâm nguyện kiếp trước.

Y hiện tại chỉ cần tĩnh hậu giai âm.

Ngồi đợi cá vào rọ. 【Đinh, Dương Nhị Lang gia nhập quần chat 】【Vong Linh Kỵ Sĩ: Hoan nghênh tân nhân! 】【Thượng Tiên Chân Nhân: Lại có tân nhân, thật đáng mừng! 】【Thảo Mãng Anh Hùng: Hoan nghênh Dương Nhị Lang, tân nhân tự bảo trọng! 】【Tử Hà Tiên Tử: Hoan nghênh Dương Nhị Lang! 】【Lý Đại Tiên: Dương Nhị Lang?

Chẳng lẽ là Nhị Lang Thần? 】【Dương Nhị Lang: Nhị Lang Thần gì chứ?

Các ngươi là ai?

Các ngươi có thể cứu muội muội ta không, cầu xin các ngươi, chỉ cần các ngươi cứu muội muội ta, ta làm gì cũng được! 】 Thế giới Tiền Truyện Bảo Liên Đăng.

Dương Tiễn vừa trải qua một biến cố gia đình lớn.

Mẫu thân của hắn vốn là thần tiên trên trời – Dục Giới Nữ Thần Dao Cơ, muội muội của Ngọc Đế.

Vì Tam Thủ Thần Giao trấn thủ Lăng Tiêu Bảo Điện đã động lòng dục, nuốt Long Châu rồi bỏ trốn.

Thân là Dục Giới Nữ Thần, Dao Cơ có cảm ứng, lập tức đi ngăn cản và bắt giữ.

Vốn dĩ với thực lực của Dao Cơ, nàng có thể trấn áp Tam Thủ Thần Giao.

Nhưng Thiên Bồng Nguyên Soái lục căn không tịnh, một niệm sai lầm, âm thầm giúp Tam Thủ Thần Giao một tay, khiến nó trốn thoát khỏi Thiên Đình, tiến vào phàm gian.

Dao Cơ liền đuổi theo, kết quả trong cuộc tư sát với Tam Thủ

Thần Giao, nàng bị tập kích lén, bị Tam Thủ Thần Giao cào nát trái tim.

Vừa hay có một thư sinh thi trượt tên Dương Thiên Hữu đi ngang qua, cứu Dao Cơ xuống, rồi cùng nàng chia sẻ trái tim mình, khiến thương thế của Dao Cơ hồi phục.

Nhưng Dao Cơ cũng từ đó mà sản sinh tình dục, cuối cùng gả cho Dương Thiên Hữu, sinh hạ trưởng tử Dương Giao, nhị tử Dương Tiễn và tam nữ nhi Dương Thiền.

Ngọc Đế và Vương Mẫu nhận được tin tức, phái Đại Kim Ô và Thiên Bồng Nguyên Soái hạ giới bắt giữ.

Dương Thiên Hữu và Dương Giao tại chỗ bị Thiên Binh Thiên Tướng tru sát.

Dao Cơ cũng bị bắt.

Dương Tiễn và Dương Thiền vốn cũng phải chết, nhưng Thiên Bồng Nguyên Soái biết Tam Thủ Thần Giao là do hắn thả xuống hạ giới, trong lòng có chút day dứt.

Nếu không phải hắn, Dao Cơ sẽ không hạ giới, sẽ không bị cào nát trái tim, cũng sẽ không gặp Dương Thiên Hữu, càng không động phàm tâm.

Thế là hắn dùng Thôi Linh Chưởng giả vờ đánh chết Dương Tiễn và Dương Thiền.

Sau khi Dương Tiễn và Dương Thiền tỉnh lại, Dao Cơ đã bị bắt đi, Dương Thiên Hữu và Dương Giao đều đã chết, tuổi tác của hai người bọn họ cũng đã trưởng thành.

Giờ phút này.

Muội muội của Dương Tiễn, Dương Thiền, lại bị một hổ yêu

nhìn trúng bắt đi.

Dương Tiễn lúc này không có tu vi, chỉ là một người bình thường.

Hắn chỉ có thể cầu cứu quần chat đột nhiên xuất hiện, coi như vái tứ phương.

Quần chat Chư Thiên số 10086. 【Lý Đại Tiên @Dương Nhị Lang: Muội muội ngươi là ai?

Bị ai bắt đi rồi? 】【Dương Nhị Lang: Muội muội ta tên Dương Thiền, ta cũng không nhận ra những kẻ đó, nhưng bọn chúng rất lợi hại, dường như là yêu quái! 】【Lý Đại Tiên: Chà!

Còn nói ngươi không phải Nhị Lang Thần! 】 Thế giới Tiền Truyện Bảo Liên Đăng.

"Thả muội muội ta ra!" Dương Tiễn đuổi tới phá miếu, nhìn Dương Thiền bị hổ tinh bắt giữ, phẫn nộ gào lớn.

"Lên!" Hổ tinh vung tay lớn, đám tiểu đệ yêu quái phía sau tức thì xông lên.

Chưa được mấy hiệp, Dương Tiễn đã bị đánh ngã xuống đất, miệng thổ huyết.

Hắn tuy là thần nhân hỗn huyết, trời sinh có pháp lực, nhưng từ trước đến nay chưa từng dùng qua, cũng chưa từng luyện võ, căn bản không biết sử dụng.

Mấy tiểu yêu cầm đao định chém xuống đầu Dương Tiễn.

"Dừng tay!" Dương Thiền bị hổ tinh bắt giữ, gào lớn: "Thả nhị ca ta đi, ta sẽ đáp ứng các ngươi mọi thứ." Nàng tuy không biết Chu Trần, nhưng nghe Dương Tiễn gọi là Phong Nguyệt Đại Tiên, cái tên này hẳn là một tiên nhân phong lưu.

Tuy không phải ở thế giới của nàng, nhưng hẳn cũng sẽ không

yếu.

"Không, muội muội!" Bành!

Hổ tinh nặng nề đập xuống đất, ngũ tạng lục phủ và toàn bộ sinh cơ đều bị phá hủy, bất động, chết ngay tại chỗ.

Dương Tiễn đại hỉ, vội vàng dập đầu bái sư.

Dương Thiền ngây ngốc nhìn Chu Trần, nàng chưa từng thấy một nam nhân nào tuấn mỹ siêu phàm đến thế, đặc biệt là khí tức trên người y khiến người ta rất muốn thân cận, trời sinh đã tạo cho người ta vô hạn hảo cảm.

Đáng sợ!

Dương Thiền nghe thấy tiếng Dương Tiễn liền hoàn hồn, từ trong lòng Chu Trần đứng dậy, quỳ xuống tạ ơn: "Đa tạ Phong Nguyệt Đại Tiên ân cứu mạng." Chu Trần nhìn Dương Thiền một cái, tuy rằng việc Dương Thiền lấy thân báo đáp này có pha tạp đủ loại lợi ích, nhưng Chu Trần căn bản không để ý những điều này.

Hơn nữa, cùng chết với hổ tinh còn có các tiểu yêu quái khác.

Dương Tiễn ở thế giới này cũng là một yêu nghiệt.

Hai con hồ ly tinh kinh hãi muốn tuyệt vọng, mềm nhũn nằm rạp xuống đất, tựa như đã chết.

Chủ yếu là tu vi của Chu Trần giờ đã vượt xa Dương Thiền, lại có chí cao Phong Nguyệt thiên phú, đừng nói Dương Thiền, ngay cả mẹ của Dương Thiền nhìn thấy, e rằng cũng sẽ bất giác nảy sinh hảo cảm.

Điều này cũng không phải Dương Thiền si mê.

Hổ tinh mặt đầy đắc ý, thè chiếc lưỡi hổ đỏ rực ra, định liếm lên gò má Dương Thiền.

Chu Trần liếc nhìn hai người, nói: "Vì các ngươi một lòng xích thành, ta sẽ thu nhận các ngươi." "A…" "Nếu không, Dương Thiền lập tức tự vẫn!" Dương Thiền tuyệt vọng nói: "Chúng ta chỉ là hai con dê yếu ớt, chẳng có bản lĩnh gì, không bị hắn bắt đi, cũng sẽ bị người khác bắt đi!" Dương Tiễn bi phẫn gào lớn, nằm rạp trên đất, khó lòng đứng dậy.

Hắn muốn học bản lĩnh để trở nên mạnh mẽ!

Hắn không muốn bị người khác ức hiếp mà không có sức phản kháng nữa.

Vị Phong Nguyệt Đại Tiên trước mắt đây là một tồn tại phi thường cường đại.

Vừa rồi khi hắn cầu cứu trong quần chat, đã nghe người khác nói về sự lợi hại của Chu Trần, ngay cả Quan Âm Bồ Tát cũng không phải đối thủ.

Ong!

Trong phá miếu đột nhiên quang mang lưu chuyển, một bóng người xuất hiện, lưỡi hổ tinh còn chưa chạm tới mỹ nhân đã bị chấn bay ra ngoài trong nháy mắt.

Nhưng bọn họ đi đâu tìm cường giả bái sư?

Huống hồ những cường giả đó tại sao lại phải thu nhận bọn họ?

Khi Dương Thiền vừa bị hổ tinh bắt giữ, nàng đã lấy chính mình làm điều kiện để hổ tinh thả Dương Tiễn đi.

Bây giờ cũng muốn dùng cách tương tự để Chu Trần thu nhận Dương Tiễn.

"Dương Tiễn bái kiến Phong Nguyệt Đại Tiên, cảm tạ Phong Nguyệt Đại Tiên ra tay tương cứu, Dương Tiễn cảm kích không xiết."

Chỉ còn lại hai con hồ ly tinh sống sót.

"Đệ tử Dương Tiễn, bái kiến Sư phụ!" Hắn còn không hiểu chuyện gì xảy ra, con hổ tinh khủng bố kia và các yêu quái khác đã bị chấn chết.

Dương Thiền vốn thông minh lanh lợi từ nhỏ, trải qua biến cố vừa rồi, trưởng thành rất nhanh, trực tiếp nói: "Đại ân đại đức, vô dĩ vi báo, Dương Thiền nguyện ý thị phụng Đại Tiên tả hữu, cầu Đại Tiên thu nhận!" Còn có thể giúp được Dương Tiễn.

Thấy Chu Trần, Dương Tiễn kích động quỳ bái dập đầu, cầu xin: "Cầu Đại Tiên thu ta làm đồ đệ!" Huống hồ bọn họ muốn học bản lĩnh để cứu mẫu thân, nhất định phải bái cường giả làm sư.

Trải qua sự bất lực khi bị hổ tinh ức hiếp vừa rồi, Dương Tiễn đã hoàn toàn trưởng thành, cảm nhận được tầm quan trọng của sức mạnh.

Hắn đi theo Chu Trần cũng có thể học được bản lĩnh.

Chu Trần giơ tay điểm một cái, toàn bộ thần thông pháp thuật và kiến thức tu luyện liên quan đều truyền vào thức hải của Dương Tiễn.

Huống hồ vừa rồi Chu Trần vừa xuất hiện.

Trong tương lai vốn dĩ, Dương Tiễn bái Ngọc Đỉnh Chân Nhân làm sư phụ, nhưng Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở thế giới này là một cao thủ lý luận, tu vi lại yếu kém.

Thậm chí ngay cả thuật Ba Vân Ngự Không cơ bản cũng tu luyện rất nhiều năm mà vẫn không thông thạo.

Nhưng dù vậy, hắn tùy tiện dạy Dương Tiễn, người sau cũng có thể học thành.

"Đa tạ Sư phụ!" Sau khi Dương Tiễn bái tạ, không kìm được đắm

chìm vào các loại tri thức Chu Trần truyền thụ cho mình, mừng rỡ khôn xiết.

Còn Chu Trần thì đi đến trước mặt hai con hồ ly tinh đang giả chết.

"Nếu còn giả chết thì ta sẽ thật sự tiễn các ngươi xuống địa ngục!" Chu Trần nói xong, một nam một nữ hai con hồ ly tinh tức thì tỉnh lại.

Hồ ly đực tên Ngũ Ca.

Hắn lập tức quỳ bái dập đầu nói: "Tiểu hồ ly Ngũ Ca bái kiến Phong Nguyệt Đại Tiên, cầu Đại Tiên rủ lòng thương, thu tiểu nhân làm đồ đệ, tiểu nhân sau này cảm kích không xiết, vì Đại Tiên xông pha dầu sôi lửa bỏng, vạn lần chết không từ!" "Ngươi dựa vào đâu mà nghĩ ta sẽ thu ngươi làm đồ đệ?" Chu Trần nhìn Hồ Ly Ngũ Ca, nhàn nhạt nói.

Ngũ Ca này tuy xấu xa, nhưng không thể không nói, trong bộ phim này, những người khác đều đang nói chuyện yêu đương, chỉ có hắn là nghiêm túc làm sự nghiệp.

Xuất thân không tốt nên hắn nỗ lực muốn leo lên.

Nhưng đáng tiếc.

Sinh ra đã quyết định tất cả.

Tuy nhiên Chu Trần không định thu nhận tên này, không giết hắn đã là ân huệ rồi.

Ngũ Ca đảo mắt một vòng, nhìn Dương Thiền bên cạnh, trong lòng khẽ động, nói: "Đại Tiên, Hồ Muội nguyện ý thị phụng Đại Tiên, khẩn cầu Đại Tiên thu lưu!" "Ngươi nói cái gì?" Hồ Muội bên cạnh nghe vậy, vội nói: "Ta nói khi nào?" "Ngươi đừng nói nữa, nghe lời ta!" Ngũ Ca bá đạo nói.

“Dựa vào cái gì?” Hồ Muội bất mãn nói.

“Vì ta là nam nhân, ngươi phải nghe lời ta!” Ngũ Ca nói.

Mỗi lần Hồ Muội hỏi tại sao, hắn đều dùng lý do này để đối phó Hồ Muội tâm địa lương thiện, không am hiểu thế sự, bách thử bách linh.

Quả nhiên.

Hồ Muội trầm mặc, không biết phản bác thế nào.

“Hồ Muội đi theo ngươi, sớm muộn gì cũng bị ngươi hại chết.

Lần này tha cho ngươi một mạng, cút đi!” Một cước đá bay Ngũ Ca, Chu Trần nắm lấy Dương Thiền và Hồ Muội rời đi.

Y cảm thấy có mấy đạo ánh mắt cường đại đang chiếu lên người mình, khiến y cảm thấy áp lực to lớn, e rằng giai đoạn hiện tại y vẫn chưa phải là đối thủ.

Tốt nhất là nên đi trước.

Đợi mạnh hơn một chút rồi hẵng quay lại.

Y nhớ thế giới này có một kiện Khai Thiên Thần Phủ, là vật Bàn Cổ dùng để khai thiên, tuy rằng vì hạn chế của thế giới, đẳng cấp sẽ không quá cao.

Nhưng cũng không yếu.

Dùng để dung nhập vào Thiên Chu thì rất tốt.

“Gặp chuyện phải bình tĩnh, tu hành thật tốt, lần sau gặp mặt, nói không chừng muội muội ngươi đã mạnh hơn ngươi rồi!” Chu Trần để lại câu nói cuối cùng cho Dương Tiễn.

“Sư phụ, tam muội.” Mắt Dương Tiễn tràn đầy đấu chí, giờ phút này có được phương pháp tu luyện, hắn hận không thể lập tức tìm

một nơi để tu luyện và thể nghiệm.

Cùng với Chu Trần, Dương Tiễn và những người khác nối tiếp rời đi, phía sau một đạo nhân ổi oải chui ra, nghi hoặc nói: "Phong Nguyệt Đại Tiên?

Ta sao chưa từng nghe qua?" Hắn chính là Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Nhưng pháp lực của hắn thấp kém, ngay cả Tiểu Na Tra cũng chế giễu hắn, ở thế giới này chỉ là để gây cười mà thôi.

Thế giới thần thoại Chu Trần ở cũng có Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Nhưng đó lại là một vị đại lão.

Tu vi phi phàm.

Dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn của Xiển Giáo, đều là cao thủ xếp hàng đầu.

Trở lại Thần Thoại Thần Giới.

Chu Trần giao Hồ Muội cho Tiểu Hồ Ly dạy dỗ, còn y thì đích thân giúp vị Tam Thánh Mẫu tương lai Dương Thiền tẩy tủy phạt mạch, đả thông kinh mạch huyệt đạo.

Dương Thiền có huyết mạch thần tiên, trời sinh có pháp lực, coi như bán tiên chi thể.

Đương nhiên.

Tiên nhân của thế giới Bảo Liên Đăng, thực lực không sánh bằng tiên nhân của Thần Thoại Thần Giới, kém không chỉ một bậc.

Cho Dương Thiền dùng một số tiên quả linh đào, lại dùng tiên trì tẩy rửa nhục thân, thêm vào công pháp Chu Trần truyền thụ cho nàng, toàn thân Dương Thiền thoát thai hoán cốt.

Tu vi tăng vọt không ngừng.

Chương 249

"Cảm giác thật cường đại!" Dương Thiền mừng rỡ khôn xiết, cảm thấy giờ phút này một quyền có thể đập nát đầu con hổ tinh đã bắt nàng trước đó.

"Còn có bước cuối cùng, ta dùng bí pháp châm cứu huyệt đạo bằng ngân châm, giúp ngươi tiến hóa thuế biến huyết mạch tiên nhân của nương ngươi, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" "Vâng." Dương Thiền khẽ gật đầu.

Chu Trần liền lấy ra Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm, nói: "Ta sắp châm vào rồi!" "Đằng Vân Giá Vũ!" Dương Tiễn tu luyện các loại thần thông thuật pháp Chu Trần truyền thụ cho hắn.

Bởi vì bản thân hắn là bán tiên chi thể, trời sinh có pháp lực, lại thêm thiên phú bất phàm.

Các loại pháp thuật thần thông, vừa học là biết ngay.

Hắn vút một cái bay lên không trung.

"A!" Dương Tiễn kinh hô một tiếng, không ngờ tốc độ nhanh đến vậy, hắn còn chưa kịp phản ứng đã vút lên giữa không trung.

Nhưng vì hắn giật mình, quên mất việc thi triển, thân thể lại dưới tác dụng của trọng lực, bụp một tiếng rơi xuống.

"A!" Dương Tiễn kinh hô, phùm một tiếng rơi xuống ruộng nước màu mỡ bên cạnh.

Khoảnh ruộng này vẫn chưa có người canh tác.

Hồng Trần Thiên Chu.

"Được, Đại Tiên!" Chu Trần lại đã tiêu hao rất nhiều bảo bối.

Thể chất thiên phú của nàng vốn rất tốt, giống như Dương Tiễn là bán tiên chi thể, nay được Chu Trần dốc lòng giúp đỡ, truyền đạo thụ nghiệp, tu vi tiến bộ cực nhanh.

"Đa tạ Đại Tiên thi châm giúp ta đề thăng huyết mạch, cải thiện thể chất!" Con đường hỗn hợp bùn nước rất trơn trượt, Dương Tiễn không thể mượn lực, hơn nữa con đường lại hẹp, hắn phải dùng cả tay chân, tốn rất nhiều sức mới chui xuống được.

Nàng tuy đã trở thành nữ nhân của Chu Trần, nhưng mọi thứ có được đều khiến nàng rất mãn nguyện, rất cảm kích, hơn nữa ca ca nàng cũng có thể học được thần thông pháp thuật lợi hại.

Thiên Đình.

Hắn lắc lắc đầu, muốn bò dậy, nhưng không ngờ dưới ruộng lại có một cái động, hắn thẳng tắp lao xuống, toàn thân ướt sũng.

Trong Phong Nguyệt Giới.

Dương Tiễn ngoảnh đầu, đạp chân giãy giụa muốn bò lên, nhưng lại ẩn ẩn cảm giác có thứ gì đó phía dưới hấp dẫn hắn, thế là hắn dùng sức chui xuống phía dưới.

Chu Trần liếc nhìn bụng dưới hơi nhô lên của Dương Thiền, khẽ xoa mái tóc mềm mại của nàng, mỉm cười nói.

Cảm nhận cơn đau trên thân thể, Dương Thiền trong lòng không hối hận, thậm chí còn rất may mắn khi gặp được Chu Trần.

Dương Tiễn không nhận ra bảo vật này, kỳ thực là một Thủy Linh Châu, bảo vật hệ thủy.

Cỏ dại mọc um tùm, sắc cỏ xanh biếc.

Chu Trần kỳ thực cũng giống Dương Tiễn, vừa mới đi thám hiểm một hang động bảo tàng dưới lòng đất.

Dương Thiền gật đầu, tiễn Chu Trần biến mất trước mắt.

Ca ca nàng cũng vậy.

Nhưng khác với Dương Tiễn.

Dương Thiền lại thu hoạch phong phú.

Dương Tiễn tìm thấy bảo bối.

Thế là hắn toàn thân khí lực ngưng tụ, một đầu đâm vỡ tầng nham thạch, bên trong rộng mở sáng sủa, hóa ra là một thạch động.

"Hô!" Dương Tiễn từ không trung bổ nhào xuống, đầu cắm vào ruộng, đầy bùn lầy và rong rêu.

Chỉ là ở đó có một tầng nham thạch chắn lối đi của hắn, nhưng hắn thấy trong khe nứt nhỏ của tầng nham thạch có suối nước trong vắt chảy ra, linh khí tràn ngập, bên trong chắc chắn có bảo vật.

Dương Tiễn mừng rỡ khôn xiết, không khỏi nghĩ đến muội muội Dương Thiền: "Không biết tam muội đi theo Sư phụ tu hành thế nào rồi?" Dương Tiễn tiến lên nắm viên châu vào lòng bàn tay, cảm giác ẩm ướt trơn nhẵn, linh tuyền không ngừng dâng trào, pháp lực tăng trưởng trong từng hơi thở, hiển nhiên có thể giúp ích cho tu luyện.

Trong thạch động vách đá gập ghềnh, giữa trung tâm có một viên châu trong suốt lấp lánh như quả trứng gà, một dòng suối nước trong vắt không ngừng chảy ra từ viên châu.

Còn bây giờ.

Dương Thiền ấp úng nói.

"Đây là bảo bối gì?" Nàng vui mừng đến không ngậm miệng lại được, khuôn mặt cười ửng hồng.

"Không hay!" "Bảo bối tốt!" Thần Thoại Thế Giới.

Sự kỳ diệu của thế sự, thật khó mà nắm bắt.

Con hổ tinh kia khẳng định sẽ không dạy nàng thứ gì, nàng cũng sẽ không học được thần thông pháp thuật lợi hại nào.

"Có bảo vật này, tốc độ tu luyện của ta sẽ càng nhanh hơn!" Dương Thiền thở ra một ngụm trọc khí, hương hãn lâm ly, toàn thân mệt mỏi rã rời nằm bệt trên giường, đôi mắt đẹp long lanh ngấn nước nhìn lên trần nhà.

Nếu không có Chu Trần, nàng bây giờ đã là món đồ chơi của con hổ tinh kia rồi.

"Thôi được, ta đi trước đây, ngươi tu hành thật tốt, tiêu hóa những gì lần này thu được!" Đặc biệt là sau khi nàng đến Phong Nguyệt Giới của Hồng Trần Thiên Chu, nàng cũng coi như đã thấy được một góc băng sơn của Chu Trần, lợi hại hơn nàng tưởng tượng không biết bao nhiêu lần.

"Nỗ lực tu luyện, cứu nương thân!" Dương Thiền gắng gượng tấm thân mệt mỏi ngồi dậy, khoanh chân ngồi thiền, thậm chí không để ý đến những giọt lệ chảy ra từ đôi mắt sưng đỏ.

"Cũng không tệ!" Đã đến bên Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh, Chu Trần đang 'ngồi đợi cá vào rọ', liếc nhìn Dương Thiền đang tu luyện trong phòng, âm thầm gật đầu.

"Đại Tiên!" Tiểu Thanh mặt đầy hưng phấn chạy đến, nàng bây giờ thích Chu Trần nhất.

Nàng không muốn tu luyện, chỉ muốn cùng Chu Trần.

Chỉ có thể nói không hổ là yêu tinh.

Có thể nhẹ nhàng vui vẻ trở nên mạnh hơn, ai còn muốn khổ tu nhàm chán chứ?

“Tố Trinh bái kiến Đại Tiên!” So với Tiểu Thanh, Bạch Tố Trinh ổn trọng hơn rất nhiều, khẽ khom người bái, rất có lễ phép.

“Không cần đa lễ!” Kéo Bạch Tố Trinh ngồi xuống, nhưng Tiểu Thanh đã chiếm mất vị trí trên đùi Chu Trần, Bạch Tố Trinh đành phải ngồi bên cạnh Chu Trần.

May mà Chu Trần có bản nguyên thần thông Lôi Quang Như Ý Thủ.

Có thể chỉ điểm mê tân.

“Tạ Đại Tiên.” Bạch Tố Trinh bưng chén quỳnh tương ngọc dịch trước người, hầu hạ Chu Trần.

Chu Trần mãn ý gật đầu.

Rất hiểu chuyện.

Y chỉ điểm mê tân càng thêm dụng tâm.

Mê là một chữ thông.

Giống như đường vậy ngọt ngào. 【Đinh, Mỹ Hầu Vương gia nhập quần chat 】 “Lại có tân nhân!?” Chu Trần ý niệm vừa động, ý thức tiến vào quần chat.

Quần chat Chư Thiên số 10086. 【Lý Đại Tiên: Hoan nghênh Mỹ Hầu Vương gia nhập đại gia đình số 10086! 】 【Thảo Mãng Anh Hùng: Hoan nghênh Mỹ Hầu Vương gia nhập đại gia đình số 10086! 】 【Thượng Tiên Chân Nhân: Hoan nghênh Mỹ Hầu Vương gia nhập đại gia đình số 10086! 】 【Mỹ Hầu Vương: Hừ!

Các ngươi là ai?

Vì sao lại xuất hiện trong ý thức của lão Tôn? 】 【Lý Đại Tiên: Ngươi là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không? 】 【Mỹ Hầu Vương: Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không?

Tề Thiên Đại Thánh?

Cái danh hiệu này không tệ, lão Tôn ta nhận!

Ngươi là ai?

Sao lại biết tên của lão Tôn? 】 "Con khỉ này chẳng phải là con ở thế giới Tây Du kia sao?

Vừa bái sư học nghệ về, còn chưa phản thiên cung xưng Tề Thiên Đại Thánh?" Chu Trần không nói gì, lẳng lặng xem Lý Đại Tiên phổ cập kiến thức về quần chat và một số thông tin liên quan đến Tôn Ngộ Không cho Mỹ Hầu Vương.

Thế giới Tây Du.

Thiên Đình.

Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng tấu một bản về Tôn Ngộ Không: "Yêu tiên Tôn Ngộ Không, ức hiếp tiểu long, cường chiếm thủy trạch, đòi binh khí, thi pháp gây uy; đòi bào bối, dương oai diễu võ.

Gây thương vong thủy tộc, hổ chạy rùa bò.

Nam Hải Long run rẩy lo sợ; Tây Hải Long thê lương thảm hại; Bắc Hải Long khoanh tay quy hàng; thần Ngao Quảng cúi mình bái lạy.

Dâng thiết bổng thần trân, kim quan Phượng Sí, cùng với Tỏa Tử Giáp, Bộ Vân Lý, lấy lễ tiễn ra.

Hắn vẫn còn lộng võ nghệ, hiển thần thông." Ngao Quảng đáng thương ba ba nói một đống, cầu xin Ngọc Đế phái thiên binh hạ phàm bắt giữ thu phục.

Ngọc Đế nghe lời, truyền chỉ: "Truyền Long Thần về biển, Trẫm

tức khắc phái tướng cầm nã.” Lão Long Vương dập đầu tạ ơn rồi lui.

Ngay sau đó, Địa Phủ Tần Quảng Vương cầm tấu chương của Địa Tạng Vương Bồ Tát lại trình lên: “U Minh cảnh giới, chính là âm ti của địa phủ.

Trời có thần mà đất có quỷ, âm dương chuyển luân; cầm có sinh mà thú có tử, luân phiên thay đổi.

Sinh sinh hóa hóa, sinh nữ thành nam, đây là số tự nhiên, không thể đổi dời.

Nay có yêu hầu Tôn Ngộ Không sinh ra từ Thủy Liêm Động Hoa Quả Sơn, cậy mạnh hung hăng, không chịu câu triệu.

Dụng thần thông, đánh đuổi Cửu U Quỷ Sứ; cậy thế lực, làm kinh động Thập Đại Từ Vương.

Đại náo La Sâm, cường tiêu danh hào.

Khiến loài khỉ không bị câu hồn, loài vượn khỉ sống lâu; luân hồi tịch diệt, mỗi loài không có sinh tử.

Bần tăng kính cẩn tâu lên, mạo phạm thiên uy.

Kính xin điều khiển thần binh, thu phục yêu này, chỉnh lý âm dương, vĩnh an Địa Phủ.

Kính tấu.” Ngọc Hoàng duyệt xong, truyền chỉ: “Truyền Minh Quân trở về Địa Phủ, Trẫm tức khắc phái tướng cầm nã.” Tần Quảng Vương cũng dập đầu tạ ơn rồi lui.

Ngọc Đế tra hỏi tình hình của Tôn Ngộ Không, lại chuẩn bị phái người hạ giới hàng yêu.

Thái Bạch Kim Tinh đứng ra, bày tỏ việc chiêu an thu phục Tôn Ngộ Không thì tốt hơn.

Ngọc Đế chuẩn tấu, phái Thái Bạch Kim Tinh hạ giới đến Hoa

Quả Sơn chiêu an.

Hoa Quả Sơn.

Thủy Liêm Động.

“Chư Thiên Vạn Giới?

Thế giới của ta đây là thế giới Tây Du sao?

Những người khác trong quần đều đến từ các thế giới khác ngoài Tây Du thế giới ư?” Tôn Ngộ Không ăn đào, có chút mông lung và chấn động, lại rất tò mò.

Quần chat này cũng quá thần thông quảng đại rồi!

Cả Lý Đại Tiên kia nữa, nói mình chỉ là một phàm nhân, nhưng lại biết rõ gốc gác của ta, rốt cuộc là tồn tại nào?

Lại còn Phong Nguyệt Chi Chủ kia nữa, nghe nói là đại tiên lợi hại nhất trong quần.

“Chuyện này rốt cuộc có phải là thật không?

Chẳng lẽ là đại thần thông giả nào đó đang trêu chọc lão Tôn?” Tôn Ngộ Không không hoàn toàn tin tưởng, suy nghĩ: “Lý Đại Tiên nói lát nữa Thái Bạch Kim Tinh sẽ đến chiêu an ta, cũng không biết có phải thật không.” Ngay khi ý niệm đó của Tôn Ngộ Không vừa dứt, ngoài động đột nhiên có khỉ con khỉ cháu đến báo: “Đại Vương, bên ngoài có một lão nhân, lưng đeo một góc văn thư, nói là thiên sứ thượng thiên sai đến, có thánh chỉ mời ngài.” Tôn Ngộ Không một cái cân đẩu lộn mình dậy, trừng lớn mắt: “Thật đến rồi sao?” “Hay là hợp sức đến trêu chọc lão Tôn?” Quần chat Chư Thiên số 10086. 【Mỹ Hầu Vương: Thiên Đình đến người rồi, chẳng lẽ các ngươi không hợp sức lừa gạt lão Tôn chứ? 】【Lý Đại Tiên: Đại Thánh nói đùa rồi, ta nào dám lừa gạt Đại Thánh?

Đại Thánh theo Thái Bạch Kim Tinh lên thiên đình xem một cái liền biết thật giả, ta tổng không thể thần thông quảng đại đến mức khiến chư tiên Thiên Đình và Ngọc Đế cùng nhau diễn trò lừa gạt Đại Thánh chứ? 】【Mỹ Hầu Vương: Vừa hay ta cũng muốn đi Thiên Đình, vậy thì đi xem thử! 】【Thảo Mãng Anh Hùng: Đại Thánh, ngài có thể mở trực tiếp, để chúng ta cũng xem Thiên Đình ra sao không? 】【Thượng Tiên Chân Nhân: Cầu Đại Thánh mở trực tiếp, để chúng ta mở mang tầm mắt! 】【Vong Linh Kỵ Sĩ: Cầu Đại Thánh mở trực tiếp, để chúng ta mở mang tầm mắt! 】【Mỹ Hầu Vương: Được, bản vương sẽ thỏa mãn các ngươi! 】 Thế giới Tây Du.

Hoa Quả Sơn.

Chu Trần đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Thanh, khích lệ một câu, liền không còn chú ý nữa, mặc cho Tiểu Thanh tiến bộ.

"Con khỉ này cũng thật hào phóng!" Chu Trần lắc đầu cười, cảm giác đầu hơi choáng váng, không khỏi vặn vẹo eo.

Chu Trần đưa tay xoa xoa lưng nàng, chú ý lực vẫn còn ở trong quần chat.【Vong Linh Kỵ Sĩ: Trời của ta, đây chính là Nam Thiên Môn sao?

Thật là khí phái hùng vĩ, khí tượng vạn thiên! 】 Ngọc Đế truyền chỉ nói: "Cứ để hắn làm một 'Bật Mã Ôn' đi." Nghĩ đến đây, Chu Trần có chút kích động.

Dù sao kiếp trước là xem TV, giờ đây là xem trực tiếp người thật.

Chỉ là hình ảnh này càng thêm rõ nét chân thực.

Sau khi Thái Bạch Kim Tinh dẫn Tôn Ngộ Không bái kiến.【Thảo Mãng Anh Hùng: Thần tiên thật tốt! 】【Lý Đại Tiên: Đại Thánh, kỳ thực Bật Mã Ôn chỉ là một tiểu quan không phẩm cấp, thậm chí không

tính là quan, chỉ là một người chăn ngựa thôi! 】 Phía trên có cái đỉnh Đại Kim Hồ Lô tím biếc, sáng choang, tròn xoe, lấp lánh; phía dưới có quạt Thiên Phi Huyền Chưởng, Ngọc Nữ bưng tiên cần.

"Khái khái!" Kim Khuyết Ngân Loan và Tử Phủ, kỳ hoa dao thảo đua nở. 【Mỹ Hầu Vương: Cái gì?

Chăn ngựa sao? 】 Chu Trần cũng đang xem trực tiếp, đột nhiên có cảm giác như kiếp trước xem Tây Du Ký.

Tôn Ngộ Không rất vui vẻ, khoe khoang trong quần chat.

Đang xem con khỉ trực tiếp đến Nam Thiên Môn, Chu Trần hoàn hồn, nhìn về phía Tiểu Thanh và Bạch Tố Trinh.

Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không trực tiếp mở trực tiếp, sau đó cùng Thái Bạch Kim Tinh cùng lên thiên đình.

Chương 250

Phục đạo hành lang, nơi nơi tinh xảo thông thấu; ba mái bốn dốc, từng tầng long phượng cao vút.

Con khỉ đã một đường đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ngọc Đế tuyên văn võ tuyển tiên khanh, xem nơi nào thiếu quan chức, phái Tôn Ngộ Không đi nhận chức.

Nhìn Tôn Ngộ Không đằng vân giá vũ, ngao du hư không, Vong Linh Kỵ Sĩ, Lý Đại Tiên, Thảo Mãng Anh Hùng, Thượng Tiên Chân Nhân không ai không hâm mộ vô cùng.【Lý Đại Tiên: Đại Thánh, có một câu ta không biết có nên nói hay không!】【Mỹ Hầu Vương: Có lời cứ nói thẳng!

Ấp úng như thế ra thể thống gì!】Tôn Ngộ Không nghe vậy, không khỏi lửa giận bốc lên trong lòng, nhưng hắn chưa hoàn toàn tin tưởng quần chat.

Vũ Khúc Tinh Quân tấu lên: "Trong Thiên Cung, các cung các điện, các phương các nơi, đều không thiếu quan chức, chỉ là Ngự Mã Giám thiếu một Chính Đường Quản Sự." Mọi người trong quần kinh thán.

"Ừm, muốn tiến bộ là chuyện tốt, tiếp tục nỗ lực!" Tiểu Thanh đang uống sữa bò đột nhiên bị sặc một cái, khóe miệng đầy sữa.【Thượng Tiên Chân Nhân: Một cái cân đẩu mười vạn tám ngàn dặm, thật khó mà tưởng tượng!】"Thế giới Tây Du có rất nhiều pháp bảo cường đại, nếu ta đều lấy được, Hồng Trần Thiên Chu e rằng có thể thăng cấp!" Ngọc Đế lại sai Mộc Đức Tinh Quân đưa hắn đến Ngự Mã Giám nhậm chức.

Tiểu Thanh ngẩng đầu, mị hoặc cười, ấp úng thỏ thẻ nói: "Đại Tiên, thiếp quá muốn tiến bộ rồi!" Trong trực tiếp.

Đinh vàng chốt ngọc, phượng hoàng sắc bay múa trên cửa son.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một cỗ cảm giác kỳ dị khiến toàn thân nàng tê dại, tựa hồ bị nhung lụa ướt át bao bọc, đột nhiên lan tỏa khắp thân. 【Mỹ Hầu Vương: Giờ đây lão Tôn ta cũng làm tiên quan ở Thiên Đình, sau này các ngươi đến đây, lão Tôn ta mời các ngươi lên thiên thượng làm khách! 】 Chúng thần hô tạ ân, Tôn Ngộ Không cũng chỉ hướng lên trên mà đáp lễ.

Hắn liền hỏi những thủ hạ bên cạnh Ngự Mã Giám.

Xác nhận đúng là chăn ngựa, không khỏi cắn răng giận dữ nói: "Lại dám khinh thường lão Tôn đến vậy!

Lão Tôn ở Hoa Quả Sơn, xưng vương xưng tổ, sao lại dụ ta đến đây thay hắn chăn ngựa?

Kẻ chăn ngựa, chính là tiểu bối hậu sinh, là việc hạ tiện, lẽ nào là đãi ngộ dành cho ta?

Không làm!

Không làm!

Ta sẽ đi đây!" Hắn 'hốt lạt' một tiếng, đẩy đổ công án, từ trong tai lấy ra bảo bối, lắc một cái, từ nhỏ biến to, một đường giải số, trực tiếp đánh ra khỏi Ngự Mã Giám, thẳng đến Nam Thiên Môn.

Chúng Thiên Đinh biết hắn là Bật Mã Ôn được tiên lục, không dám ngăn cản, để hắn đánh ra khỏi Thiên Môn.

Chốc lát sau, hắn đạp mây đầu trở về Hoa Quả Sơn.

Tôn Ngộ Không giương cao danh hiệu Tề Thiên Đại Thánh, an tâm làm yêu vương ở Hoa Quả Sơn.

Lý Đại Tiên trong quần chat kể cho Tôn Ngộ Không những chuyện

tương lai.

"Cái gì?

Lão Tôn bị Như Lai Phật Tổ áp dưới Ngũ Chỉ Sơn năm trăm năm?

Cuối cùng còn phải làm đồ đệ cho một hòa thượng, hộ tống hắn đi Tây Thiên thỉnh kinh?" Tôn Ngộ Không vừa kinh vừa nộ. 【Mỹ Hầu Vương: Vậy Như Lai Phật Tổ thật sự lợi hại đến vậy sao? 】【Phong Nguyệt Chi Chủ: Đại Thánh, ngươi tu luyện được bao lâu rồi?

Dù cho thiên phú dị bẩm, nhưng những tiên thần yêu Phật cường đại kia, ai mà không có căn nguyên cường đại, thiên phú dị bẩm?

Lại đều tu luyện vô số năm, tu vi có thể tưởng tượng được. 】【Phong Nguyệt Chi Chủ: Ví dụ như Ngọc Đế mà ngươi từng thấy trước đây, ngài ấy từ nhỏ tu trì, tổng cộng tu luyện một ngàn bảy trăm năm mươi kiếp, mỗi kiếp mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm, mới cuối cùng tu thành Vô Cực Đại Đạo.

Thực lực của ngài ấy tuyệt đối không kém hơn Như Lai Phật Tổ! 】【Mỹ Hầu Vương: Đại Tiên, vậy ta nên làm thế nào? 】 Tôn Ngộ Không lúc này cũng có chút hoảng sợ.

Những lời Lý Đại Tiên nói trước đó đều đã ứng nghiệm.

Mà Phong Nguyệt Chi Chủ còn lợi hại hơn Lý Đại Tiên. 【Phong Nguyệt Chi Chủ: Đại Thánh, ta nghĩ ngươi có thể theo quỹ tích nguyên tác, trước tiên giao chiến vài trận với Thiên Đình cho vui, đến lúc đó Thiên Đình sẽ lại chiêu an ngươi, phong ngươi làm Tề Thiên Đại Thánh, đương nhiên cái này chỉ là trên danh nghĩa, không có thực quyền! 】【Phong Nguyệt Chi Chủ: Ngươi cứ như quỹ tích ban đầu mà đáp ứng, nhưng ngươi không được phép đại náo Bàn Đào Hội, trộm ăn Kim Đan, tạo cớ cho Thiên Đình! 】【Phong Nguyệt Chi

Chủ: Còn trong khoảng thời gian này, điều ngươi cần làm là tu luyện trở nên mạnh mẽ, đợi đến khi thực lực của ngươi vượt qua Như Lai Phật Tổ, Ngọc Hoàng Đại Đế, thì ngươi có thể muốn làm gì thì làm! 】【Mỹ Hầu Vương: Đa tạ Đại Tiên, lão Tôn ta sẽ thử xem! 】Tiếp theo.

Tôn Ngộ Không giống như nguyên tác, giao chiến vài trận với Thiên Đình.

Đương nhiên.

Cường giả Thiên Đình không ra tay nhiều, nếu không thì phút chốc đã trấn áp Tôn Ngộ Không.

Sau đó.

Giống như nguyên tác, Thiên Đình lại chiêu an Tôn Ngộ Không, phong hắn làm Tề Thiên Đại Thánh, nhưng hữu danh vô thực.

Tôn Ngộ Không biết điều này, nhưng không nói toạc ra.

Hắn ở phủ Tề Thiên, hạ các vị tiên lại, sớm tối hầu hạ, chỉ biết ngày ăn ba bữa, đêm ngủ một giường, vô sự trêu oanh, tự do tự tại.

Khi rảnh rỗi sẽ dạo cung, kết giao bằng hữu.

Gặp Tam Thanh, xưng một tiếng "Lão"; gặp Tứ Đế, xưng một tiếng "Bệ Hạ".

Cùng Cửu Diệu Tinh, Ngũ Phương Tướng, Nhị Thập Bát Tú, Tứ Đại Thiên Vương, Thập Nhị Nguyên Thần, Ngũ Phương Ngũ Lão, Phổ Thiên Tinh Tướng, Hà Hán Quần Thần, đều chỉ lấy huynh đệ tương đãi, xưng hô lẫn nhau.

Hôm nay đông du, ngày mai tây dãng, mây đến mây đi, hành tung bất định.

Hơn nữa còn có quần chat, hắn ngày ngày mở trực tiếp, nghe quần

viên tâng bốc, cảm thấy cuộc sống như vậy thật sảng khoái.

"Tề Thiên Đại Thánh này của lão Tôn tuy không có thực quyền, nhưng cũng không có chuyện phiền phức, như vậy cũng thoải mái!" Tôn Ngộ Không rất mãn ý với cuộc sống hiện tại.

Nhưng có người không muốn hắn nhàn rỗi như vậy.

Thế là Ngọc Đế phái Tôn Ngộ Không đi trông coi Bàn Đào Viên.

Tôn Ngộ Không đến Bàn Đào Viên, xử lý xong các sự việc liên quan, chỉ thấy trong Bàn Đào Viên đào thụ nở rộ.

Hoa yêu diễm rực rỡ đầy cây, quả đỏ tươi trĩu cành.

Quả trĩu cành như đạn gấm, hoa đầy cây như má hồng.

Khi nở khi kết ngàn năm mới chín, không hạ không đông vạn năm mới có.

Đã chín thì má say môi đỏ; còn xanh thì vỏ xanh biếc.

Ngưng khói ngọc ngà xanh biếc, ánh nắng hiện sắc đỏ tươi.

Dưới gốc cây kỳ ba cùng dị hủy, bốn mùa không tàn sắc tề tề.

Không phải giống phàm tục Huyền Đô, là do Vương Mẫu Dao Trì tự tay vun trồng.

Đại Thánh xem hồi lâu, hỏi Thổ Địa: "Cây này có bao nhiêu gốc?" Thổ Địa đáp: "Có ba ngàn sáu trăm gốc: Một ngàn hai trăm gốc phía trước, hoa nhỏ quả bé, ba ngàn năm mới chín, người ăn vào thành tiên đắc đạo, thân thể nhẹ nhàng khỏe mạnh.

Một ngàn hai trăm gốc ở giữa, hoa rậm quả ngọt, sáu ngàn năm mới chín, người ăn vào bay lên phi thăng, trường sinh bất lão.

Một ngàn hai trăm gốc phía sau, vân tím hạt tương, chín ngàn năm mới chín, người ăn vào cùng trời đất thọ ngang, nhật nguyệt đồng

canh.” Tôn Ngộ Không trong lòng đại thèm.

Mọi người trong quần chat kinh thán không ngớt, chảy nước miếng ròng ròng. 【Mỹ Hầu Vương: Lát nữa ta sẽ bảo bọn chúng tránh ra, hái mấy quả cho các ngươi nếm thử tiên vị! 】 【Vong Linh Kỵ Sĩ: Đại Thánh, vạn nhất bị phát hiện, chẳng phải sẽ gặp họa sao? 】 【Mỹ Hầu Vương: Nhiều đào như vậy, ăn vài quả không sao đâu! 】 Sau đó.

Tôn Ngộ Không ra hiệu cho thủ hạ tránh ra, cởi quan phục, leo lên cây lớn, chọn những quả đào chín mọng, hái rất nhiều, cứ thế ung dung thưởng thức trên cành cây.

Đồng thời hắn cũng không quên gửi tặng mỗi người trong quần chat hai quả. 【Mỹ Hầu Vương: Mọi người đều nếm thử đi! 】 【Vong Linh Kỵ Sĩ: Cảm tạ cảm tạ, Đại Thánh hào phóng! 】 【Thảo Mãng Anh Hùng: Đa tạ Đại Thánh! 】 【Lý Đại Tiên: Đa tạ Đại Thánh! 】 Quần viên mừng rỡ khôn xiết.

Đây chính là bàn đào a.

Ăn vào có thể thành tiên.

Chu Trần ăn một miếng, hương vị cũng không tệ, nhưng kém xa bàn đào của Vương Mẫu ở Thần Thoại Thế Giới của y.

Cái bàn đào mà Chu Trần ăn một miếng được y tặng cho Dương Thiền.

Còn lại một cái thì tặng cho Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh.

Trong khoảng thời gian này.

Sau những nỗ lực của y, ngày ngày nhập đạo khổ tu, tham ngộ đại đạo chân lý, cuối cùng cũng có thể đột phá. 【Điểm Phong Nguyệt: 100002.5 triệu 】 “Tăng điểm cho ta!” Ý niệm vừa động, mười vạn triệu điểm Phong Nguyệt tiêu hao.

Vũ trụ trong cơ thể Chu Trần tức thì phát sinh thuế biến long trời lở đất, phảng phất lại một lần khai thiên tích địa.

Trước đây khi vừa tấn thăng Chân Thần thì vũ trụ trong cơ thể y chỉ có mười vạn năm ánh sáng lớn.

Nhưng hiện tại, vũ trụ trong cơ thể Chu Trần, có trăm vạn năm ánh sáng lớn.

Tăng lên gấp mười lần.

Không chỉ vậy.

Chân Thần chi khu của y cũng theo đó thuế biến, ít nhất cũng cường đại hơn gấp mười lần.

"Vũ trụ trong cơ thể ta bây giờ, e rằng tương đương với mấy chục vạn hệ mặt trời lớn." "Thực lực của ta bây giờ, khó mà lường được!" Chu Trần cảm nhận sự biến hóa của bản thân, mừng rỡ khôn xiết.

Giờ đây y coi như đã đạt đến Chân Thần Nhất Biến.

Chân Thần Cửu Biến, tấn thăng Tổ Thần.

"Hiện giờ thực lực tăng vọt, đi Tiên Dục Các tìm Hồng Nương các nàng tiêu bớt hỏa!" Chu Trần đấu chí hừng hực.

Tuy nhiên.

Chu Trần còn chưa xuất phát, đột nhiên cảm ứng được Tôn Ngộ Không trong quần chat gửi cho y một hồng bao. 【Đinh, ngươi đã nhận được hồng bao của Mỹ Hầu Vương 】 Khoảnh khắc tiếp theo.

Trước mặt Chu Trần xuất hiện bảy tiên nữ bị định trụ.

"Ưm?" Chu Trần nhướng mày, nghĩ đến chuyện cười kiếp trước, con khỉ định trụ bảy tiên nữ rồi chạy đi trộm đào.

Giờ đây con khỉ lại tặng bảy tiên nữ cho y.

“Con khỉ này e rằng đã hoắc hoắc sạch đào chín, thấy sắp bị nổ tung, nên dứt khoát đưa luôn bảy tiên nữ cho mình, coi như làm một thuận tay nhân tình?” 【Phong Nguyệt Chi Chủ: Đa tạ Đại Thánh, ta sẽ không khách khí mà tiếu nạp! 】 Chu Trần trong nhóm trò chuyện nói lời cảm tạ hầu tử xong, liền đánh giá bảy vị tiên nữ trước mặt.

Bảy vị tiên nữ này tuy không phải con gái của Vương Mẫu, nhưng quả không hổ danh là tiên nữ.

Các nàng lần lượt là tiên nữ áo hồng, tiên nữ áo tố, tiên nữ áo xanh, tiên nữ áo tràm, tiên nữ áo tím, tiên nữ áo vàng và tiên nữ áo lục.

Lúc này, tuy các nàng trúng định thân thuật của Tôn Ngộ Không, nhưng có thể cảm nhận được đây đã không còn là phiến thiên địa trước kia.

Đặc biệt là vừa trải qua Tiểu Hắc Ốc, các nàng biết nơi này e rằng là một trong động thiên của vị Đại Tiên kia.

Chu Trần thổi một hơi, định thân thuật trên bảy vị tiên nữ lập tức được giải khai.

“Bái kiến Thượng Tiên!” Tiên nữ áo hồng kinh hô, không ngờ vị Đại Tiên này lại đối đãi với nàng như vậy.

Nàng chuẩn bị cầu xin Chu Trần đưa các nàng trở về.

Chu Trần cúi đầu chặn lấy đôi môi anh đào hé mở của tiên nữ áo hồng, dùng chiếc lưỡi khéo léo cùng Lôi Quang Như Ý Thủ.

Thật là ngoài sức tưởng tượng.

Chu Trần nói: “Đã Đại Thánh tặng các nàng cho ta, ta sẽ không đưa các nàng trở về nữa, hơn nữa với thực lực của các nàng, cũng không thể trở về!” Lát nữa các nàng có như vậy không?

Các nàng đã từng nghe nói về thất tình lục dục chốn nhân gian,

thậm chí nghe nhiều tiên tử nữ thần động phàm tâm, hạ phàm hẹn hò nam nhân, thậm chí sinh hạ con cái đều có.

Chu Trần đánh giá bảy tiên nữ, cười tủm tỉm hỏi.

"Hơn nữa ở đây, tu vi thực lực của các nàng cũng sẽ tăng trưởng vượt bậc!" Chu Trần thích nhất ăn đầu thỏ.

"Hồi bẩm Thượng Tiên, chúng thiếp bị Đại Thánh định thân đưa tới, không biết đây là nơi nào, còn thỉnh Đại Tiên chỉ giáo." Sáu vị tiên nữ còn lại trừng lớn mắt, ngây ngốc nhìn cảnh tượng này, không biết làm sao.

Lời này lọt vào tai bảy tiên nữ chỉ coi là Chu Trần an ủi các nàng, vẽ bánh lớn cho các nàng, nhưng thực ra Chu Trần nói là lời thật.

Đột nhiên.

"Các nàng có biết đây là nơi nào không?" Tâm trạng các nàng rất phức tạp.

Chấp nhận thuận theo thì cảm thấy hơi không cam lòng.

Sáu tiên nữ còn lại thấy vậy, không khỏi kinh hãi, trong mắt lộ ra một tia thẹn thùng và bất an.

Bảy tiên nữ khom người cúi chào, tiên quần mỏng như sa hoàn mỹ khoe trọn thân thể đầy đặn, đường cong lộ rõ.

"Nơi này đã không còn ở thế giới mà các nàng nhận thức, các nàng có thể hiểu là thế giới bên ngoài Tam Giới." Tiên nữ áo hồng nói: "Thượng Tiên liên mẫn, nếu chúng thiếp không thể kịp thời trở về, lỡ mất Bàn Đào Thịnh Hội của Vương Mẫu nương nương, thì tội ấy vạn tử nan thục!" Nhưng các nàng chưa từng trải qua.

Chu Trần phất tay bá đạo nói: "Sau này các nàng cứ an tâm ở lại đây, chỉ cần hầu hạ ta là được, so với các nàng ở Thiên Đình thì nhẹ

nhàng thoải mái hơn nhiều!" Một thân hình mềm mại như ngọc, đầy đặn, tràn đầy sức sống nhảy vào mắt Chu Trần, trắng như tuyết, hai con thỏ trắng lớn không ngừng nhảy nhót giữa tuyết.

Bảy tiên nữ hoảng hốt, không biết Chu Trần đang hù dọa các nàng, hay là thật sự không thể trở về.

Chu Trần không giải thích, sau này các nàng tự sẽ hiểu được cái tốt ở đây.

Thật sự là phong loan như tụ, ba đào như nộ.

Chương 251

Khiến người ta muốn đi một chuyến trên Đồng Quan lộ ẩn sâu trong sơn hà biểu lý, để tìm hiểu huyền bí sinh mệnh ẩn chứa nơi đồng quan sâu thẳm.

“Các nàng không cần sợ, ta nói rồi nơi này đã không còn là Tam Giới, Vương Mẫu nương nương không thể tìm tới đây, cũng không đến được đây.” Lúc này.

Tiến lên ngăn cản thì vị Đại Tiên này thần thông quảng đại, hiển nhiên không phải các nàng có thể phản kháng.

Một mặt là sự hoảng sợ và bất an đối với những điều chưa biết.

Khiến tiên nữ áo hồng thần hồn điên đảo, khí suyễn hù hù, đầu óc trống rỗng, quên hết thảy.

“Hồng Y tỷ tỷ.” “A!” Lời này thực chất là ngụ ý nói với Chu Trần rằng các nàng có người chống lưng.

Đặc biệt là loại đầu thỏ trắng múp míp này.

Tuy nhiên, lời Chu Trần lại khiến các nàng vừa kinh vừa sợ.

“Ngô!” Tiên nữ áo hồng chắp tay đáp.

Tiên nữ áo hồng cả người mát lạnh, chiếc tiên quần màu hồng trên người nàng biến mất.

Hắn đưa tay ôm tiên nữ áo hồng vào lòng.

Một mặt là sự hiếu kỳ đối với điều đó.

Nhiều tiên tử nữ thần hạ phàm như vậy, bên trong ắt có chỗ mê người.

Chỉ là các nàng không thể tưởng tượng được.

Sau này sẽ biết.

Chu Trần vừa tấn thăng Chân Thần nhất biến, tâm trạng sảng khoái, không kiểu cách giả tạo, càng sẽ không làm một Liễu Hạ Huệ.

Chư Thiên Vạn Giới, Chư Pháp Vạn Đạo.

Người khác nhau, đạo khác nhau, cảnh giới nhìn vào cũng khác nhau.

Hắn quật khởi từ Thiên Nguyên, tung hoành ngang dọc ở Thiên Nguyên Giới, trải nghiệm vô số đại đạo khác nhau của hai giới Thiên Nguyên và Thiên Ma.

Đến thế giới thần thoại, hắn từng tham ngộ kim tiên đại đạo của Thái Vân tiên tử, Hồng Nương...

ở thế giới thần thoại.

Cũng từng lĩnh lược bí truyền đại đạo do Tam Thánh Mẫu thế giới Bảo Liên Đăng, Thanh Xà Bạch Xà thế giới Bạch Xà tu luyện.

Bây giờ.

Hắn muốn thử xem đạo của thế giới Tây Du có gì khác biệt không?

Khoảnh khắc tiếp theo.

Chu Trần không hề che giấu mà hiển lộ Chân Thần chi khu thần võ cường tráng của mình, uy vũ bá khí, tư thái kiêu căng, lắc đầu vẫy đuôi.

Trong lòng nảy sinh hiếu kỳ, mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào sáu vị tiên tử của Chu Trần lập tức nhìn thấy Chân Thần chi khu của Chu Trần, Chuyển Luân Thần Thông cuồn cuộn khởi động.

Thực ra bây giờ nên gọi là Chuyển Nhật Thần Thông.

Đừng nói xe luân.

Ngay cả thái dương cũng có thể chuyển động.

Archimedes nói cho hắn một điểm tựa, có thể nhấc bổng cả Trái Đất.

Nhưng Archimedes chỉ nói mà thôi.

Chu Trần lại thật sự có thể làm được.

Đừng nói Trái Đất, ngay cả hệ mặt trời cũng có thể nhấc bổng.

Chân Thần chi khu của hắn nếu không che giấu mà triển khai, ít nhất cũng phải từ mười triệu quang niên trở lên.

Dù sao vũ trụ trong cơ thể hắn đã có hàng triệu quang niên rồi.

"Đại Tiên." Tiên nữ áo hồng đang mê man giật mình, hoàn hồn, trong mắt lộ ra một tia kinh khủng.

"Hồng Nhi, ta muốn nhập đạo tu hành rồi!" Chu Trần nói.

Tiên nữ áo hồng môi đỏ hé mở, vừa định nói gì đó, Chu Trần đã tiến vào trạng thái nhập đạo tu hành.

Tất cả lời nàng không khỏi nuốt trở lại.

Nàng còn có thể làm gì?

Chẳng lẽ nàng còn có thể khiến Chu Trần thoát khỏi trạng thái tu hành?

Đừng nói.

Nàng thật sự có thể.

Không còn cách nào khác.

Tiên nữ áo hồng chỉ đành nhận mệnh.

Chỉ mong Chu Trần có thể sớm kết thúc tu luyện.

Đáng tiếc nàng không làm được.

Thế là.

Sáu tiên nữ còn lại bị buộc phải lên trận.

Quang âm như tiễn, nhật nguyệt như thoi.

Bảy vị tiên nữ cùng nhau phụ trợ Chu Trần tu hành, ban đầu chỉ hy vọng Chu Trần sớm thoát khỏi trạng thái tu hành, nhưng dần dần các nàng lại thích tu hành.

Nhập đạo tu hành khiến ta khoái lạc.

Giống như nhân viên và ông chủ.

Ông chủ ép nhân viên làm công việc không muốn làm, nhân viên dù không muốn, nhưng vì áp lực của ông chủ đành phải làm.

Làm xong mệt mỏi đầy mình thương tích, lại không có lợi ích gì, nhân viên trong lòng tự nhiên oán hận ông chủ.

Nhưng nếu làm xong việc, nhân viên lại bất ngờ phát hiện trong quá trình làm việc kiếm được một trăm triệu, lúc này, các nàng còn đâu mà hận ông chủ.

Các nàng chỉ muốn nói: Ông chủ, ta còn muốn làm!

Chu Trần chính là ông chủ.

Bảy vị tiên nữ chính là nhân viên.

Các nàng bây giờ không chỉ kiếm được một trăm triệu, tu vi bạo trướng, thể chất thuế biến, toàn diện đề thăng, chính là một tỷ cũng không chỉ.

Khi Chu Trần nỗ lực nhập đạo tu hành, các thành viên nhóm trò chuyện cũng phát triển khác nhau.

Tôn Ngộ Không sau khi ăn trộm bàn đào, biết hắn có trốn cũng

không thoát khỏi vận mệnh ban đầu.

Ngọc Đế bảo hắn trông coi vườn bàn đào?

Hắn là hầu tử mà.

Bảo hắn trông coi không phải là bảo chuột trông coi kho lương sao?

Rõ ràng là để hắn ăn.

Tôn Ngộ Không tuy biết điều này, nhưng vẫn không nhịn được ăn trộm, sau đó định thân bảy tiên nữ tặng cho Chu Trần rồi thì hoàn toàn buông thả bản thân.

Đã không tránh được, vậy thì không tránh nữa.

Đại náo Bàn Đào Hội, trộm ăn Kim Đan, phản hạ Thiên Đình. 【Vong Linh Kỵ Sĩ @Phong Nguyệt Chi Chủ: Đại Tiên cứu mạng a, có một yêu quái rất lợi hại 】 Chu Trần đang nghiên cứu Thất Sắc Đại Đạo của bảy tiên nữ cảm ứng được tin tức trong nhóm trò chuyện, vốn không muốn để ý.

Nhưng nghĩ đến giấc mơ nhỏ bé kiếp trước, vẫn nhổ một sợi lông chân, hóa thành một hóa thân thông qua nhóm trò chuyện giáng lâm thế giới Thiến Nữ.

Thế giới Thiến Nữ đã phát triển đến phần hai.

Trong này cũng có mấy nhân vật kinh điển, ví dụ như Tối Cường Tả Thiên Hộ.

Lúc này Nhiếp Tiểu Thiến đã chết.

Nữ chính có hai người, một là chuyển thế của Nhiếp Tiểu Thiến là Phó Thanh Phong (Vương Tổ Hiền) và em gái Phó Nguyệt Trì (Lý Gia Hân).

Đại phản diện là một con rết tinh Phổ Độ Từ Hàng.

Ninh Thái Thần lúc này đã mở phát trực tiếp.

Chỉ thấy hóa thân một sợi lông chân của Chu Trần xuất hiện, hóa thành một cự thần hùng vĩ cao đến hàng triệu trượng, đỉnh thiên lập địa.

Thần uy mênh mông cuồn cuộn quét ngang trời đất, con rết tinh Phổ Độ Từ Hàng vừa rồi còn kiêu ngạo đánh cho nhân vật chính Ninh Thái Thần không ngẩng đầu lên được, giờ phút chốc quỳ rạp xuống.

"Thiên Thần tha mạng." Phổ Độ Từ Hàng run rẩy, hoảng sợ bất an, không phải nói tiên thần đã tuyệt tích rồi sao?

Vì sao còn có đại thần khủng bố như vậy xuất hiện?

Thần uy mênh mông cuồn cuộn kia, khiến toàn thân mỗi tế bào của hắn đều run rẩy.

Một ánh mắt của đối phương, cũng có thể miểu sát hắn.

"Trời ơi, đây chính là Thiên Thần sao?" "Thật lớn!" Phó Thanh Phong thanh lệ động nhân và Phó Nguyệt Trì ngẩng đầu, ngước nhìn Chu Trần, đầu óc trống rỗng, chấn động không sao tả xiết.

Quá hùng vĩ.

Quá cao lớn.

"Móa ơi!" Yến Xích Hà và Tri Thu Nhất Diệp trừng lớn mắt, ngây ngốc nhìn vị thần linh khủng bố này, đầu óc đoản mạch.

Nhóm trò chuyện một mảnh xôn xao. 【Lý Đại Tiên: Phong Nguyệt Chi Chủ, thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, thật khiến người ta tán thán, kính nể tình, dường như sông lớn cuồn cuộn, liên miên bất tuyệt! 】 【Thượng Tiên Chân Nhân: Phong Nguyệt Chi Chủ thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, thật là khó mà tưởng tượng! 】 "Thật lớn!" Tử Tiêu tiên tử mỹ mục chấn động nhìn Chu

Trần trong livestream, trong đầu không biết nghĩ đến cái gì, gò má tức thì nổi lên một tầng hồng hà.

Hóa thân của Chu Trần không thèm để ý đến bọn họ, nhẹ nhàng nhấc chân một cái, đất rung núi chuyển, con rết tinh Phổ Độ Từ Hàng khiến mọi người kinh sợ kia liền tan thành tro bụi.

Hồng Trần Thiên Chu.

Phong Nguyệt Giới.

"Thật soái!" Phó Thanh Phong, Phó Nguyệt Trì nhìn Chu Trần, đôi mắt đẹp tràn đầy ngôi sao nhỏ.

Các nàng chỉ là hai phàm nhân, đối mặt với Chu Trần có thiên phú chí cao nhất, tương đương với mị lực 999999999999, các nàng căn bản không thể chống cự.

"Sau này các nàng cứ ở đây mà tu luyện thật tốt!" Chu Trần giơ tay chỉ một cái, truyền cho hai người pháp tu luyện và các tri thức liên quan ở đây, tiện thể phong cho các nàng một thần vị.

Hai người bây giờ quá yếu.

Dù là nữ chính, Chu Trần cũng không có hứng thú lên giường, cứ nuôi dưỡng một thời gian rồi tính.

Chu Trần gật gật đầu, xong việc, gói ghém hai người lại đưa qua đó.

Không hề do dự.

Trong nhóm trò chuyện, vì hắn ra tay một chút, khiến một đám thành viên nhóm không ngừng thổi phồng, các loại nịnh bợ không ngừng.

Nhóm trò chuyện thỉnh thoảng có người mới gia nhập.

Những tiểu thế giới đó, thứ duy nhất có chút hấp dẫn đối với Chu

Trần cũng chỉ là nữ chính mà thôi.

Đối với hắn mà nói chuyện này không đáng là gì, phương thức tu luyện của hắn cũng không phải là lừa gạt thành viên nhóm, hay muốn từ thành viên nhóm mà có được cái gì.

Hắn mang hai nữ về đây, cũng chỉ là thỏa mãn một chút tâm nguyện kiếp trước.

Thế giới Bạch Xà.

Chu Trần ăn đầu thỏ trắng, tùy miệng đáp.

Sau này muốn trở về, chỉ cần tìm Hứa Tiên là được.

Mười ngàn năm thời gian trôi qua.

"Vũ trụ trong cơ thể ta, đã có mười triệu quang niên rồi, tương đương với mấy triệu hệ mặt trời." Chu Trần gần như không ở Tiên Dục Các nhập đạo, thì cũng là ở bên các nàng khổ tu.

Vũ trụ trong cơ thể hắn lại một lần nữa thuế biến, thực lực so với khi Chân Thần nhất biến thì cường đại ít nhất gấp mười.

Cuộc sống thần tiên trôi qua rất nhanh.

Tu vi của hắn lại một lần nữa đột phá, tấn thăng Chân Thần nhị biến.

"Có thể!" Tiểu Thanh liếm liếm môi, ngẩng đầu nói.

Tùy tiện một lần bế quan là ngàn năm vạn năm.

Ngày này.

Coi như là thói quen sưu tầm nhỏ.

Bạch Tố Trinh khoanh chân ngồi trên người Chu Trần, mặt đỏ như triều, tình động như nước, nói: "Đại Tiên, thiếp muốn về xem, có được không?" Các nữ nhân của Chu Trần đều có sự đề thăng lớn, đặc

biệt là Bạch Tố Trinh, Tiểu Thanh và Dương Thiền, những nữ chính đến từ thế giới khác, đề thăng càng lớn.

"Đại Tiên, thiếp cũng đi!" Chu Trần lại tích lũy được mười vạn triệu điểm phong nguyệt.

Tử Hà tiên tử cũng đến hẹn hò trực tuyến với Chu Trần, bị Chu Trần thành công phá bích, thu vào trong túi.

Có thực lực thì có thể làm mọi việc theo ý muốn.

Tuy nhiên Chu Trần không để ý.

Đáng nói là.

Thoáng cái mười ngàn năm trôi qua.

Chu Trần trong lòng cảm khái, cảm nhận niềm vui khi trở nên mạnh hơn.

Thần Phật Tam Giới tức thì kinh động.

Chu Trần không để ý, chuyên tâm tu luyện.

"Không thành vấn đề!" Những ngày tiếp theo.

Oanh long long!

Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh vừa xuất hiện, tức thì dẫn động thiên địa dị tượng phân trình, Chân Long, Thải Phượng bay lượn, Tử khí đông lai, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Chu Trần trực tiếp thêm điểm.

Hứa Tiên đồng ý xong, Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh liền thông qua nhóm trò chuyện đến.

"Đây mới là Chân Thần nhị biến, đợi đến Chân Thần cửu biến, sẽ khủng bố đến mức nào?" Hắn có thể trực tiếp truyền tống Bạch Tố Trinh thông qua nhóm trò chuyện, chỉ cần Hứa Tiên bên Thảo Mãng

Anh Hùng đồng ý là được.

Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chương 252

"Đây là vị Thượng Tiên nào đột phá Cổ Tiên chi cảnh?" Ngọc Hoàng Đại Đế kinh ngạc, Cổ Tiên là một tôn xưng trong thế giới của bọn họ, hắn và Như Lai Phật Tổ đều ở cảnh giới này.

Là tồn tại chí cường đương thời.

Không ngờ bây giờ lại xuất hiện một vị nữa.

Thực ra Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh dùng hệ thống tu hành của thế giới thần thoại, bây giờ bất quá chỉ là Thiên Tiên mà thôi.

Nhưng ở thế giới Bạch Xà này, đã là tồn tại đỉnh cao rồi.

"Ân?

Lại là Bạch Xà Thanh Xà?" Ngọc Đế dùng đại thần thông nhìn về phía đại năng gây ra động tĩnh, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh bị vị tiên nhân dị giới kia mang đi.

Thế giới Bạch Xà chỉ mới trôi qua nửa năm mà thôi.

"Làm sao có thể?" Như Lai Phật Tổ ở Tây Thiên Đại Lôi Âm Tự và Quan Âm Bồ Tát ở Nam Hải Lạc Già Sơn Tử Trúc Lâm đều trừng lớn mắt.

Đặc biệt là Quan Âm Bồ Tát.

Trước đây nàng còn chỉ điểm Bạch Tố Trinh đi tìm Hứa Tiên báo ân.

Lúc đó Bạch Tố Trinh đối với nàng chỉ là một tiểu yêu quái.

Mà thời gian cũng chỉ mới hơn nửa năm trước.

Mới nửa năm không gặp, Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh hai con xà yêu này lại đã vượt qua nàng, mạnh hơn nàng?

Điều này khiến nàng làm sao có thể chấp nhận?

"Các nàng rốt cuộc đã đạt được cơ duyên nghịch thiên gì, chỉ trong nửa năm ngắn ngủi đã trở nên cường đại như vậy?" Phải biết nàng đã tu luyện mấy chục ức năm, tu vi gần như không chút tiến triển.

Không chỉ nàng.

Các cường đại tiên thần khác cũng vậy.

Thế giới chỉ lớn như vậy.

Số lượng cường giả có thể dung nạp có hạn.

Ngọc Hoàng Đại Đế và Như Lai Phật Tổ là tồn tại độc nhất vô nhị, Quan Âm và những người khác kém hơn.

Nhưng các nàng gần như không thể đạt đến cảnh giới của Ngọc Hoàng Đại Đế và Như Lai Phật Tổ.

Trừ phi Ngọc Hoàng Đại Đế và Như Lai Phật Tổ một trong hai người vẫn lạc.

Quan Âm Bồ Tát không nhịn được hiện thân trước mặt Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh.

"Bái kiến Quan Âm Bồ Tát!" Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh chắp tay hành lễ.

Dù sao uy nghiêm của Quan Âm trước đây đã in sâu vào lòng người.

"Hai vị đạo hữu không cần đa lễ!" Quan Âm Bồ Tát lần này tỏ ra rất hòa ái dễ gần, tiện mộ nói: "Hai vị đạo hữu cơ duyên thật tốt, chỉ trong nửa năm ngắn ngủi đã siêu việt vạn ức năm khổ tu của người khác!" "Bồ Tát quá khen rồi, cũng là nhờ phúc của Đại Tiên, thực ra chúng thiếp ở chỗ Đại Tiên đã tu luyện hơn vạn năm rồi!" Bạch Tố Trinh cung kính nói, trong lòng có một loại tự hào không nói nên lời.

Đây chính là Quan Âm Bồ Tát a.

Từng có lúc, nàng phải đỉnh lễ mô bái, là đại năng chí thượng khó mà với tới và ngưỡng vọng.

Nhưng bây giờ, không những tu vi thực lực của nàng đã vượt qua Quan Âm Bồ Tát.

Thậm chí Quan Âm Bồ Tát đối với nàng cũng phải tiện mộ không thôi.

Cứ như một cô gái thôn quê, từng ngưỡng vọng bà chủ xinh đẹp tài sản trăm tỷ, bây giờ ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Thoáng cái nàng đã trở thành tỷ phú thế giới.

Đến cả bà chủ xinh đẹp mà nàng từng ngưỡng vọng, cũng phải quay lại tiện mộ nàng.

Mà tất cả những điều này.

Đều là Chu Trần mang lại cho nàng.

Đây chính là lợi ích của việc có người chống lưng!

"Thần thông của Đại Tiên, khiến người ta kính ngưỡng!" Quan Âm Bồ Tát mỉm cười, tò mò hỏi: "Lần này Đại Tiên không đến sao?

Lần trước đa tạ đắc tội, thiếp còn muốn nhân cơ hội này đích thân tạ lỗi với Đại Tiên." "Lần này là thiếp muốn trở về xem, liền để Đại Tiên đưa chúng thiếp trở về, Đại Tiên không đi cùng!" Bạch Tố Trinh đáp: "Tâm ý của Bồ Tát, thiếp nhất định sẽ chuyển cáo Đại Tiên!" "Đa tạ!" Quan Âm Bồ Tát lấy ra Dương Chi Ngọc Lộ, tặng cho Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh mỗi người một giọt, nói: "Còn xin hai vị chuyển cáo Đại Tiên, nếu có thời gian, thiếp muốn thỉnh Đại Tiên chỉ điểm, Đại Tiên có phân phó gì, thiếp nhất định sẽ tận lực mà làm!" "Thiếp nhất định sẽ chuyển cáo!" Bạch Tố Trinh đáp.

Tiểu Thanh nhìn Quan Âm Bồ Tát, cảm nhận lễ vật đối phương tặng nàng, nghĩ rằng vô công bất thụ lộc, lễ thượng vãng lai, thế là truyền âm nói: "Quan Âm Bồ Tát, thực ra người muốn Đại Tiên giúp người cũng rất dễ dàng, chỉ là phải xem Bồ Tát có bằng lòng hay không!" Quan Âm Bồ Tát mỹ mục sáng ngời, truyền âm nói: "Còn xin đạo hữu chỉ điểm, cảm kích bất tận, tất có hậu báo!" Nàng đã mắc kẹt ở cảnh giới hiện tại vô số năm rồi.

Nàng quá muốn tiến bộ.

Nhưng lại không có cách nào.

Trừ phi nàng giết Ngọc Đế hoặc Như Lai, đoạt khí vận của bọn họ, mới có khả năng đột phá ở phương thế giới này.

Nhưng điều này căn bản không thể.

Chu Trần, vị đại lão có thể du lịch chư thiên, chính là hy vọng mà nàng nhìn thấy.

Tiểu Thanh biết Chu Trần tu luyện cần mỹ nhân.

Nàng chủ động truyền âm cho Quan Âm cũng không chỉ là báo đáp đối phương tặng nàng Dương Chi Ngọc Lộ, mà còn có ý định dâng hiến Quan Âm Bồ Tát cho Chu Trần.

Nàng truyền âm nói: "Đại Tiên đến từ một thế giới thần thoại vô cùng khôi hoằng, với tu vi của thiếp, ở đó chỉ có thể làm một thiên binh không đáng chú ý." Quan Âm nghe vậy, trái tim đập mạnh một cái.

Cũng có nghĩa là Như Lai và Ngọc Đế của thế giới này nếu đến đó, chỉ xứng làm một thiên binh không đáng chú ý?

Chẳng trách Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh trở nên mạnh hơn nhanh như vậy.

Hóa ra ở đó cái gì cũng không là gì.

“Mà Đại Tiên thì là đệ tử của một trong những tồn tại chí cường ở thế giới đó, có thiên phú chí cao vô song!” “Tuy nhiên thiên phú này có chút đặc thù, cần nữ tử trợ giúp tu hành!” “Đây cũng là lý do Đại Tiên trước đây sẽ mang chúng thiếp đi.” “Bồ Tát tu vi không yếu, nếu bằng lòng, thiếp sẽ nói với Đại Tiên một tiếng, Đại Tiên nghĩ chắc sẽ không từ chối Bồ Tát.” Quan Âm Bồ Tát giật mình.

Hiến thân?

Tu hành?

“Hiến thân, tu đạo.” Quan Âm Bồ Tát không lập tức trả lời, trở về Nam Hải Lạc Già Sơn Tử Trúc Lâm, ngồi bên hồ sen mà lòng chín chín không thể bình tĩnh.

Đối với nàng mà nói nếu có thể đột phá, thì song tu với Chu Trần cũng không phải chuyện lớn gì, nhục thân bất quá là một túi da thối.

Giống như để Chu Trần đến khuê phòng nàng ngồi một lát, cũng sẽ không có tổn thất gì.

Cùng lắm thì bị khạc đầy đất thôi.

Nàng dọn dẹp là được.

Nguyên nhân nàng do dự là sợ Tiểu Thanh lừa nàng, đến lúc đó mất cả chì lẫn chài.

Trong khi Quan Âm đang rối rắm, Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh thì đã đến đạo trường của Lê Sơn Lão Mẫu.

Chu thị Thái Ất Huyền Đinh.

Lời tuy như vậy, Quan Âm Bồ Tát vẫn ngoan ngoãn đứng dậy, rồi như thường lệ tu luyện mà khoanh chân ngồi xuống. 【Phong Nguyệt Chi Chủ: Muốn làm thì cứ làm đi! 】 Chu Trần nghĩ nghĩ, nói với

Dương Thiền một tiếng, quả nhiên nàng muốn đi.

Là một kiện pháp bảo của hắn, lớn nhỏ như ý chỉ là công năng cơ bản.

Còn có hơn trăm cái?

Nàng giản trực không dám tưởng tượng Hồng Trần Thiên Chu này rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Tu vi của nàng và Quan Âm gần như tương đương.

Nhưng không ngờ lại là do pháp bảo của Chu Trần khai tích mà thành.

Cộng thêm còn có Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh.

Nàng coi như đã thật sự trải nghiệm được.

Bạch Tố Trinh cũng được coi là đệ tử của Lê Sơn Lão Mẫu.

Quan Âm Bồ Tát đã biến đài sen lớn hơn không ít.

Trải nghiệm hoàn toàn khác biệt.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến nàng do dự trước đó.

Cánh cửa khuê phòng của nàng đã phong trần nhiều năm cũng bị Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần khảy mở.

Đặc biệt là khi xuống nước.

Bản nguyên thần thông Lôi Quang Như Ý Thủ của hắn, trong lòng bàn tay ẩn chứa lôi đình, nhanh như chớp, mười ngón có thể thi triển độc lập, cũng có thể tổ hợp thi triển tùy ý, biến hóa vô cùng.

Chu Trần dẫn Quan Âm Bồ Tát tham quan từng thế giới trong Hồng Trần Thiên Chu, khiến Quan Âm Bồ Tát mở mang tầm mắt.

Quan Âm Bồ Tát tư thái đặt rất thấp, dù sao cũng là có việc cầu người.

Chỉ là khác với ngày thường.

"Không biết Dương Tiễn lần này có thể cứu được mẫu thân nàng không?" Chu Trần mỉm cười, trong lòng có chút rục rịch.

Chu Trần nói, đôi bàn tay đó, đặt lên vòng eo của Quan Âm Bồ Tát, hơn nữa còn vô cùng bất an phận mà dọc theo bụng dưới phẳng lặng không chút mỡ thừa của nàng, leo lên, đến.

"Đây là do pháp bảo của Đại Tiên khai tích mà thành sao?" Nhưng cuối cùng vẫn không cưỡng lại được sự cám dỗ của việc trở nên mạnh hơn.

Quan Âm Bồ Tát trừng lớn mắt, đây hóa ra còn không phải là duy nhất.

"Bồ Tát, ta thích nhìn nàng ngồi đoan trang trên đài sen!" Dương Tiễn trong cơn giận dữ, chém chết chín thái tử Kim Ô.

Vừa đến đã muốn lên.

Huống hồ là khi đến đây.

"Đây chính là Tử Điện Giới sánh ngang với Phong Nguyệt Giới, là do cực phẩm tiên thiên linh bảo Tử Điện Chùy khai tích mà thành." Ngay lúc này.

Một người là người thường. 【Dương Nhị Lang @Phong Nguyệt Chi Chủ: Sư phụ, con muốn đi cứu nương rồi, mỗi ngày trì hoãn, nương con lại chịu thêm một ngày tội, con không đợi được nữa. 】 Chu Trần bên kia tiếp nhận.

Cánh tay ngó sen trắng nõn của Quan Âm Bồ Tát nắm lấy vai Chu Trần, mặt đỏ như triều, mắt đẹp như nước, nếu là trước đây, nàng chưa từng nghĩ đến việc làm điều này với ai đó một ngày.

Khoái lạc của nữ nhân.

Thảo Mãng Anh Hùng Hứa Tiên xem các nàng như hồng bao gửi qua nhóm trò chuyện.

Có trả giá mới có hồi báo.

Bạch Tố Trinh ở thế giới Bạch Xà hai tháng liền chuẩn bị quay về.

Nàng buông bỏ tất cả, mặc cho Chu Trần đùa nghịch thân thể nàng.

Quan Âm Bồ Tát thân thể run rẩy, có lời hứa của Chu Trần, trái tim treo lơ lửng của nàng cuối cùng cũng đặt xuống.

Nhưng bây giờ lại ngồi đứng không yên.

Chu Trần nói rồi, trực tiếp ngồi lên đài sen của Quan Âm, và Quan Âm Bồ Tát dính sát vào nhau, mùi hương u nhã độc đáo của nữ tử xông vào mũi, thấm vào tâm tỳ.

Bàn tay Chu Trần khẽ dùng lực, cười nói: "Phong Nguyệt Giới chỉ là một đơn nguyên thế giới trong Hồng Trần Thiên Chu, những nơi khác còn có hơn trăm đơn nguyên thế giới!" Từ trước đến nay nàng gần như không bao giờ rời khỏi pháp bảo đài sen của mình, có thể nói dù ngồi trên đó ngàn năm vạn năm cũng sẽ không thấy mệt.

"Trong đó Tử Điện Giới là do bảo vật chí bảo cùng đẳng cấp với Phong Nguyệt Giới khai tích mà thành, cũng là hai đơn nguyên thế giới mạnh nhất hiện nay!" "Xì!" Thân thể Quan Âm Bồ Tát run lên, trong mắt lộ ra vẻ chấn động và kinh hãi, phương thế giới này nàng cảm thấy không thua kém thế giới nàng đang ở.

"Đại Tiên chỉ biết khi dễ người ta!" "Điều này thực ra không đáng là gì, chỉ là chiếm lợi thế của pháp bảo mà thôi." Quan Âm cảm nhận phương thế giới này, nơi đây tràn ngập vô số lôi đình, là phúc địa của lôi đạo tu sĩ.

Chu Trần nhận được tin tức của Dương Tiễn trong nhóm trò

chuyện.

Chu Trần nắm giữ nãi bạch tuyết tử, tâm tình sảng khoái, không thể không nói Bồ Tát thật sự có một nét riêng biệt.

Chẳng trách nhiều người thích chế phục, nhưng đó chung quy là giả.

Đây là địa bàn của Chu Trần.

Cảm nhận thân thể cứng rắn của đối phương, Chu Trần trong lòng càng thêm hừng hực.

Một người là người thường.

Nàng cảm thấy cả người như bị sét đánh trúng, toàn thân tê dại.

Chu Trần dẫn Quan Âm Bồ Tát đi dạo một vòng ở Phong Nguyệt Giới, rồi đến Tử Điện Giới.

Quan Âm Bồ Tát kinh thán, cố nén khó chịu, mặc cho Chu Trần nắn bóp nãi bạch đại tuyết tử của nàng.

Từ Bạch Tố Trinh có được tin tức liên quan, Lê Sơn Lão Mẫu cũng có chút rối rắm, có nên cũng hiến thân tu đạo không?

Chu Trần giỏi nhất là giúp người tu đạo.

Cũng coi như có chút bảo đảm.

Chỉ là không ngờ Chu Trần lại vội vã như vậy.

Nàng tin Chu Trần sẽ không lừa nàng.

"Nên làm!" Chu Trần cười nói.

Sự chấn động của Lê Sơn Lão Mẫu không hề thua kém Quan Âm Bồ Tát.

Thân thể Quan Âm Bồ Tát cứng đờ, nhưng là một đại năng đã sống vô số năm, tâm tính không tồi, bề ngoài bình tĩnh nói: "Làm phiền

Đại Tiên rồi!" "Hai huynh muội hợp lực, hẳn là có thể phá núi Đào, cứu ra Dao Cơ chứ?" Đặc biệt là khi đã chứng kiến vốn liếng hùng mạnh của Chu Trần.

Nàng là sinh linh tiên thiên sinh ra từ thuở khai thiên lập địa, đối với thất tình lục dục gì đó, trước đây căn bản chưa từng nghĩ đến.

Trong phim Dương Tiễn không cứu được, ngược lại khiến mẫu thân Dao Cơ bị Ngọc Đế dùng Kim Ô Đại Trận thiêu chết sống.

"Thế giới này ta đặt tên là Phong Nguyệt Giới, là do một kiện chí bảo cường đại của ta là Phong Nguyệt Bảo Giám dung nhập Hồng Trần Thiên Chu khai tích mà thành." Nàng biến lớn đến đường kính khoảng một trượng, giống như một chiếc giường sen hình tròn.

Chu Trần có chút hiếu kỳ.

Thì ra là Lôi Quang Như Ý Thủ của Chu Trần.

Dường như trên đài sen mọc ra những chiếc đinh.

Lê Sơn Lão Mẫu chưa quyết định xong, nhưng Quan Âm đã hạ quyết tâm, thế là cùng Bạch Tố Trinh, Tiểu Thanh cùng nhau quay về.

Cái nào càng khiến người ta kích động hơn?

"Ta dẫn Bồ Tát đi dạo, tham quan một chút!" Mà đây là thật.

Chu Trần nhìn gò má hồng nhuận đầy đặn của Quan Âm Bồ Tát, niêm hoa nhất tiếu.

Chu Trần dùng nhóm trò chuyện trực tiếp gửi cho Dương Tiễn.

"Không biết thì không có tội, chúng ta cũng coi như không đánh không quen biết!" "Lai ý của Bồ Tát ta biết, nhất định sẽ không khiến Bồ Tát thất vọng!" Tuy nhiên hôm nay.

Thì không có đạo nào mà hắn không thông qua được.

“Ta dẫn nàng xem!” “Thiền Nhi bây giờ tu vi đã không yếu, nàng ấy khẳng định cũng muốn đi!” Đáng tiếc Chu Trần vẫn kề sát thân thể nàng, nàng cũng không tiện tránh né, trước khi đến nàng đã chuẩn bị tinh thần hiến thân rồi.

Chương 253

Quan Âm Bồ Tát có lẽ thực lực trong số các nữ nhân của hắn không tính là mạnh, nhan sắc đến một trình độ nhất định, cũng khó mà phân biệt cao thấp.

Cũng muốn trở nên mạnh hơn.

Chu Trần đã biết tin tức của Quan Âm, nhìn vị Bồ Tát đang ngồi đoan trang trên đài sen, bảo tướng trang nghiêm, mỹ lệ vô song trước mặt, không hề bất ngờ.

"Đại Tiên thần thông quảng phát, khiến người ta chấn hám!" Giống như hai mỹ nữ cùng nhan sắc.

Nhưng có thân phận gia trì a.

"Đa tạ Đại Tiên!" "Gặp qua Đại Tiên, trước đây đa tạ đắc tội, còn xin Đại Tiên thứ tội!" Huống hồ với tu vi thực lực của hắn, cũng sẽ không đi cân nhắc những điều này.

Thiên hạ không có bữa trưa miễn phí.

Nàng lại không đánh lại Chu Trần, coi như sinh tử đều nằm trong lòng bàn tay Chu Trần.

Chu Trần hiếu kỳ, sức mạnh trong lòng bàn tay tăng thêm.

Quan Âm Bồ Tát khẽ kêu một tiếng: "Đại Tiên, người làm đau thiếp rồi!" Đầu thỏ sắp nắn nát rồi!

Hải vực phía đông đảo Giao Nhân, sóng lớn hung dũng, sóng khổng lồ cao mười mấy trượng cuồn cuộn cuốn lấy những tảng đá ven bờ.

Từng vệt tiên hồng dập dờn trong nước biển, thỉnh thoảng một hai

xác chết hoặc của Giao Nhân hoặc của Dạ Xoa nổi lềnh bềnh trên mặt biển, cảnh tượng thật là đáng sợ.

Dưới mặt biển hơi tĩnh lặng, Trần An lẳng lặng tiềm phục, quan sát động tĩnh trong làn nước biển đang dậy sóng phía xa.

Mặt nước sóng lớn hung dũng, dưới nước cũng vì trận chiến của hai phe mà nước biển trở nên hỗn đục.

Giống như có một người khổng lồ đỉnh thiên lập địa, đang dùng một cây côn lớn điên cuồng khuấy động vùng biển này.

Nếu là tu sĩ có thủ đoạn dưới nước không tinh xảo, đừng nói đối trận giết địch, có thể thực lực cũng không thể phát huy bình thường.

Tiếng chém giết phía xa vang động trời, các loại linh bảo, thần thông như mưa rơi xuống, các loại thủ đoạn rực rỡ muôn màu, như những lưỡi hái tử thần, thỉnh thoảng cướp đi sinh mạng của hai bên giao chiến.

Không ngờ, từ vị trí trung tâm chiến trường có một đầu Dạ Xoa tu vi Hóa Thần thất tẳng độn đến, tay cầm một cây Quỷ Đầu Đại Chùy, đầu đỉnh hỏa diễm màu lục vũ động, khí thế hung hăng.

"Ta đồng ý với ngươi!" Dạ Xoa Quỷ Đầu Chùy mặt đầy khó chịu nhìn Trần An, mắt trên trán và cằm đồng loạt giận dữ nói: "Thằng xấu xí từ đâu ra, dám phá hỏng chuyện tốt của gia gia!" "Tiểu Thanh!" Xem ra thời gian còn lại của Lục Dục Huyễn Đồng Thuật đã không còn nhiều, có thể nhanh chóng tỉnh táo được vài phần như vậy, đối phương chắc chắn có bảo vật hoặc thủ đoạn khác gia trì thần hồn.

"Thằng xấu xí, giết ngươi!" Trần An mặt đầy châm chọc, đồng thời hai mắt không lộ dấu vết lóe lên một tia lục dục chi lực, âm thầm phát động Lục Dục Huyễn Đồng Thuật, lén lút ảnh hưởng cảm xúc đối phương.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng quăng một cái, tiên ảnh lóe qua giữa đám thủy thảo.

Lúc này, Dạ Xoa khi đang tìm kiếm tung tích Trần An, dường như cũng cảm thấy dị thường.

Nhưng khi sắp đi, Dạ Xoa độc giác đột nhiên quay đầu nhìn về phía Trần An, trong mắt gần như phun lửa, giận dữ nói: "Chết đi cho ta!" Nữ nhân này trước đó còn đánh với đối phương bất phân thắng bại, nhưng sau khi trúng một chùy, thực lực đại điệt, đã dần dần có dấu hiệu không chống đỡ nổi, thấy sắp bại dưới tay đối phương.

"Ta còn nói sao đánh với ta một nửa thì chạy mất, hóa ra là để cứu tiểu tử này." "Cái này... cái này làm sao bây giờ a!" Đợi trọng chùy trong tay hắn rơi xuống, thân thể Trần An một trận vặn vẹo, hơi hư ảo, trọng chùy lại xuyên qua, đánh hụt.

Dạ Xoa vừa tiến vào thủy thảo, liền phát hiện dị thường ở đây, cười lạnh nhìn chỗ Trạm Thanh ẩn mình.

"Nhận nhầm người rồi, ta không phải." Nhân lúc đối phương thần trí bị Lục Dục Huyễn Đồng Thuật ảnh hưởng, có chút không rõ ràng, vừa hay một đòn đoạt lấy hắn.

Trần An phía xa hiện hình, hắn trong lòng thầm nhủ một câu, tiểu kiếm màu vàng trong tay bay ra, chém về phía cổ đối phương.

"Tiểu tử, ta xem ngươi chạy đi đâu!" Hắn khóe miệng cười lạnh, Thí Thần Kiếm Chỉ tích súc chờ phát.

Trạm Tịnh đã không còn chiến lực, Trạm Thanh thực lực không đủ, mà Trần An tự nhiên sẽ không vì Giao Nhân tộc mà liều mạng, sở dĩ ra tay vừa rồi cũng là đã đưa ra điều kiện với Trạm Thanh.

Lúc này Trạm Tịnh đã máu me be bét, toàn thân trên dưới trừ khuôn mặt đã không còn một chỗ nào lành lặn, dưới trọng thương,

thân hình lung lay sắp đổ.

"Tranh!" Phải rồi, nơi này ngay gần hải để linh địa, nói không chừng Trạm Thanh đi chăm sóc linh thực vật, giữa đường gặp nạn này, trong lúc cấp bách chỉ đành vội vàng trốn vào đám thủy thảo.

Dạ Xoa nhìn khuôn mặt Trạm Thanh, nhớ lại cảnh Trạm Tịnh vội vàng đến cứu vừa rồi, thần sắc đột nhiên phấn khích nói.

"Tốt, đủ quả quyết!" Ba người lùi lại một đoạn khoảng cách, tĩnh lặng quan sát bên ngoài chiến trường, theo thời gian trôi qua, chiến đấu cũng đã đi vào hồi kết.

Nơi này không nằm trong phạm vi chiến trường, chỉ cần rời khỏi đây, phần lớn là an toàn rồi.

"Để ta ra tay cũng không phải không thể, nhưng mà, ngươi phải đồng ý với ta một chuyện." "Đáng chết!" "Bộp!" Một trận đánh giết hai tên Dạ Xoa Hóa Thần, trong đó một tên còn là Hóa Thần hậu kỳ, thu hoạch theo lý mà nói không nên thấp hơn lần trước.

Dạ Xoa thần sắc ảm đạm, ngay cả đoàn hỏa diễm cháy rực trên đầu cũng dần dần tắt lịm.

"Ngươi… ngươi đừng qua đây…" Chỉ thấy phía xa truyền đến một tiếng kiều hát, thân ảnh Trạm Tịnh anh tư táp sảng, cấp tốc chạy về phía này.

Câu "thằng xấu xí" này khiến Trần An cảm thấy buồn cười.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Trần An sẵn lòng dễ dàng ra tay, liều lĩnh xông lên sẽ có rủi ro nhất định.

"Tiểu Giao Nhân, lần sau nhất định sẽ cho các ngươi xem mặt tốt!" Lần này thương vong có chút ngoài dự liệu, càng khiến người ta khó lường hơn là, Trạm Tu Mộc vốn đang ngủ say, lại đường đường chính chính đứng trước mặt, điều này thật sự khiến bọn họ không ngờ

tới.

Trần An cau mày, không lập tức đồng ý.

Tuy nhiên, suy nghĩ kỹ lại, Dạ Xoa tộc lớn lên kỳ quái như vậy, thẩm mỹ trong tộc có thể cũng không giống với các chủng tộc khác, lấy xấu làm đẹp cũng không chừng.

Trạm Thanh nhìn rõ người đến, thần sắc hân hỷ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nói.

Nếu nói về áp chế, Thanh Long tộc so với hai tộc kia mạnh hơn không chỉ một chút, có cả Long tộc làm hậu thuẫn, hẳn là không nên coi Giao Nhân và Dạ Xoa hai chủng tộc này ra gì mới phải.

Không được, như vậy không những khiến mẫu thân khó xử, còn liên lụy thực lực đảo Giao Nhân, không thể vì một mình ta mà làm liên lụy mẫu thân và cả tộc quần!

Trần An phân phó một câu, liền quay đầu nhìn chằm chằm Trạm Tịnh đang khổ chiến với Dạ Xoa Quỷ Đầu Chùy phía xa.

"Có thể cứu tỷ tỷ ta không, ta không muốn tỷ ấy chết." Người này chính là tên Dạ Xoa đào binh vừa nãy bị Trạm Tịnh một tiên tử đánh bay đi, lúc này hắn toàn thân máu me be bét, khuôn mặt dữ tợn đáng sợ, miệng rộng há hốc, dường như có ý định muốn ăn thịt Trạm Thanh.

"Phụt!" Trạm Thanh không đợi hắn nhắc nhở, đã sớm vẫy đuôi cá, bỏ chạy.

"Trần An đại ca!

Ta… ta không sao…" Đối mặt với từng đợt công kích của đối phương, Trạm Thanh cắn răng khổ sở chống đỡ.

Dẫn đầu là một tên Dạ Xoa Hóa Thần cửu tầng đầu mọc độc giác,

phẫn nộ nhìn thoáng qua ba vị Hóa Thần của Giao Nhân, quay người dẫn tộc nhân rời đi.

Trạm Thanh tức thì như kiến bò chảo nóng, xoay vòng vòng, nhưng vì thực lực bất tề, chỉ đành ở đây sốt ruột.

Nhưng vừa phân thần, tên Dạ Xoa tay cầm Quỷ Đầu Chùy đối diện đã tìm được sơ hở, một chùy vung ra, giáng mạnh vào thân thể yếu ớt của nàng, đã gây ra vết thương không nhẹ.

"Vừa nãy tha cho ngươi một mạng, còn muốn đến tìm chết sao?" "Dừng tay, chớ làm thương Tiểu Thanh!" Một tên Dạ Xoa sơ kỳ Hóa Thần trọng thương, không biết làm sao thoát ra khỏi phạm vi chiến trường, làm đào binh, hắn ôm con mắt máu me be bét ở cằm, đến gần đây dáo dác nhìn một vòng, có lẽ cảm thấy vị trí đám thủy thảo rậm rạp kia không tồi, có thể ẩn giấu thân hình cao lớn của hắn, không chút do dự liền chui tọt vào.

"Không tốt, thanh kiếm này sao có quỷ dị!" Trần An đang âm thầm suy nghĩ, liền thấy một bóng người gầy yếu lén lút thò đầu ra từ một chỗ thủy trung dưới đáy biển, nhìn thoáng qua chỗ hai bên giao chiến, thân thể hơi run lên, lập tức rụt vào.

Nữ nhân này, quả thực không hổ danh Nữ Chiến Thần.

Chỉ là đối phương dường như khắc chế bảo vật loại kiếm, lực hút cực lớn, ngay cả Trần An với pháp lực hùng hậu, cũng không thể giằng co với đối phương, lâm vào thế giằng co.

Thanh kiếm này nhẹ nhàng linh động, khí thế lại cực kỳ sắc bén, khi tên Dạ Xoa đào binh còn chưa kịp phản ứng, một kiếm đã chặt đầu hắn, nước biển xung quanh nhuốm đỏ máu hắn.

Nhưng hỏng thì hỏng ở chỗ này có lão lục.

Dạ Xoa gầm lên giận dữ, trong lòng tự có đầy phẫn nộ muốn phát

tiết ra ngoài, nhất thời, ngay cả hỏa diễm màu lục trên đầu cũng ẩn ẩn bừng sáng thêm vài phần.

"Chỉ là cử thủ chi lao thôi." Trần An đạm đạm nói.

Thân ảnh Trần An xuất hiện trước mặt Trạm Thanh, cười hỏi.

Hai bên đều thu tay, các tu sĩ đều có tổn thất, nhưng hiển nhiên bên Dạ Xoa hơi lớn hơn một chút, nếu không bọn họ cũng sẽ không lui binh như vậy.

Dạ Xoa mặt mũi dữ tợn, trong cơn mê loạn, lại đột nhiên hiện lên vài phần thanh minh.

"Đang!" Trạm Thanh mặt mày khổ sở, trong lòng thầm nhủ, chạy là không thoát rồi, nếu để đối phương bắt giữ, nhất định sẽ dùng ta uy hiếp mẫu thân, đưa ra những yêu cầu quá đáng để làm suy yếu thực lực Giao Nhân tộc.

Nửa ngày sau.

"Ngươi không sao chứ." "Haha, mặc kệ ngươi có phải không, cứ bắt xuống rồi tính." Chỉ là nàng thật sự không thể hiểu được, làm như vậy đối với Thanh Long tộc mà nói có lợi ích thực tế gì.

Tiếng kim khí giao kích truyền đến, một đạo kiếm ảnh màu vàng lóe lên, đánh bật cây đại chùy gần như đã giáng xuống thân thể Trạm Tịnh.

"Tiểu Thanh, đừng mà!" Trạm Thanh dường như vớ được cọng rơm cứu mạng, vội vàng hỏi.

Trạm Tịnh nhìn sâu Trần An một cái, cảm ơn nói.

"Ngươi cứ ở sau ta, đừng rời đi." "Hỏng rồi, tiểu tử này có phiền phức rồi." Mà ở Mê Đồ Hải Vực lại chỉ là hai trong ba thế lực lớn ở đây, phía trên còn có Thanh Long tộc áp chế.

Trần An liếc nhìn Trạm Thanh, không nhanh không chậm nói.

Thủ đoạn ẩn nặc của tiểu tử này vẫn khá tốt, mấy tên Dạ Xoa Nguyên Anh đi ngang qua gần đó, đều không phát hiện ra chỗ hắn đang ở.

Lần này Dạ Xoa tổng cộng xuất động bốn tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, ba tên còn lại đang giao chiến với tộc trưởng, đại trưởng lão và Trạm Tu Mộc, tên còn lại là tên có thực lực thấp nhất.

Kiếm khí lạnh lẽo bắn ra, xé toang nước biển phía trước, như một con thủy long, trong chớp mắt xuyên thấu đan điền bụng Dạ Xoa, thần hồn bị diệt.

Dạ Xoa đào binh lén lút nuốt một viên đan dược, khôi phục được vài phần khí lực, công thế càng lúc càng mãnh liệt.

Thấy đối phương sắp bị độc thủ, để tên Dạ Xoa kia bắt giữ, liền muốn lén lút ra tay cứu nàng.

Nhưng tiểu kiếm còn chưa đến gần thân thể đối phương, liền thấy một vỏ kiếm màu đen đột nhiên từ trên người hắn bay lên, xoay tròn một vòng, liền muốn hút tiểu kiếm màu vàng vào.

Tuy nhiên điều hắn lo ngại là, e rằng một khi ra tay, sẽ phải lâm vào cuộc tranh đấu giữa hai tộc, sau này muốn rút lui thì khó rồi.

Khung cảnh này Trần An nhận ra, chính là lần trước khi trao đổi linh thạch cực phẩm với Dạ Xoa, đã giao dịch cho Dạ Xoa tộc, không ngờ quanh co vòng vèo lại đến tay Trạm Thanh, xem ra tộc trưởng Dạ Xoa rất quan tâm đến tiểu tử này.

Hắn hai mắt khẽ động, bắn ra hai đạo thần quang, phá tan khí thế biển sâu, trực tiếp bắn về phía Trần An, xong xuôi hạ thủ đoạn độc ác, liền lập tức bỏ chạy.

Hạ quyết tâm xong, Trạm Thanh cũng không vừa đánh vừa chạy

nữa, như không sợ chết, các loại phù lục, linh bảo lần lượt chào hỏi về phía đối phương.

Trạm Thanh run rẩy, vừa chạy vừa lấy ra mấy tấm phù lục cấp bốn, hóa thành từng cây kim qua ném về phía Dạ Xoa phía sau.

Trần An sắc mặt nghiêm lại, vội vàng thúc giục tiểu kiếm bay ra khỏi phạm vi công kích của đối phương.

Trần An vung tay áo cuốn một vòng, thu thi thể và các bảo vật vương vãi xung quanh lại.

"Gia hỏa này đã có chút mất trí rồi." Ngay lập tức thân hình liên tục lóe lên vài lần, xuất hiện ở cách Dạ Xoa không xa.

"Đa tạ Trần đạo hữu đã tương cứu." Trần An trong lòng thầm nhủ không hay, Trạm Thanh là người đầu tiên hắn quen ở thế giới này, ấn tượng về nàng cũng không tồi.

Ngay cả Trần An, trong lòng cũng không khỏi thầm giơ ngón cái lên cho đối phương.

"Đáng chết!" "Tỷ tỷ!" "Trạm Thanh?

Nàng sao lại ở đây?" "A!

Nương tử nhà ta không có tư thông, ngươi cái thằng xấu xí này, ta muốn giết ngươi!" Nghĩ đến đây, trong thần sắc nàng đột nhiên lóe lên vài phần quyết tuyệt, hoàn toàn không để ý đến công kích của đối phương, trực tiếp xông tới: "Thằng có mắt mọc ở cằm, ta liều mạng với ngươi!" Nghĩ đến đây, hắn trong lòng thầm nhủ, hai bên trong ba thế lực lớn không ngừng chém giết, mà Thanh Long tộc, bá chủ Mê Đồ Hải Vực lại ngồi trên núi xem hổ đấu, Trần An rất khó không nghi ngờ, có phải Thanh Long tộc đứng sau làm kẻ thúc đẩy hay không.

Tức thì, không biết là uy lực Lục Dục Huyễn Đồng Thuật của Trần An quá lớn, hay là Dạ Xoa Quỷ Đầu Chùy thật sự có chuyện ở

nhà, hắn dường như bị chọc đúng chỗ đau mà hai mắt đỏ ngầu, bất chấp tất cả mà giết về phía Trần An.

Thân thể gầy yếu của Trạm Thanh run rẩy càng dữ dội hơn, thần sắc kinh khủng nhìn tên Dạ Xoa cao hơn một trượng.

"Yêu?

Thật là tạo hóa, lão tử nghỉ ngơi một lát cũng có thể nhặt được của hời." "Ngươi… ngươi đừng qua đây…" "Thằng miệng đầy phun phân, không những xấu xí, trên đầu còn xanh lè, ta khuyên ngươi đừng ở đây nữa, mau chóng về nhà xem, có khi nương tử nhà ngươi lén lút tìm nam nhân rồi đó." Số lượng tuy ít, nhưng pháo hôi xông lên phía trước nhất cũng có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, tu sĩ Hóa Thần thì coi như chủ lực, đội hình như vậy ở Tứ Châu Đại Lục đủ để nghiền ép bất kỳ thế lực nào.

Ngay lúc hai tỷ đệ này tính mạng nguy cấp, một đạo kiếm ảnh lướt qua trong biển sâu.

Trần An thần niệm khẽ động, môi khẽ hé, truyền âm mấy câu.

Trần An khẽ cười, tức thì bay đi, lén lút tiếp cận một chỗ chiến đấu khác.

Trạm Thanh không hề nghĩ ngợi mà đồng ý ngay, thời gian dành cho nàng và Trạm Tịnh đã không còn nhiều.

Lúc này, Trạm Thanh thấy chiến đấu kết thúc, hoảng hốt chạy đến, một tay đỡ lấy Trạm Tịnh đang cố gắng chống đỡ.

"Ta nhận ra ngươi, ngươi là con trai của con tiện nhân xấu xí kia phải không!" Nàng tay cầm một sợi tiên tử không biết làm từ dược liệu gì, từng sợi tỏa ra ánh sáng u mang, ẩn ẩn phảng phất sắc đỏ tươi, không biết trên đó đã dính bao nhiêu máu của Dạ Xoa.

Dạ Xoa này thương chồng chất thương, thực lực đã giảm đi chín

thành, trở thành hổ giấy, nhưng uy thế Hóa Thần tàn dư cũng không phải là Trạm Thanh Nguyên Anh sơ kỳ có thể chống cự.

Đáng tiếc là, phù lục chỉ là cấp bốn, đối mặt với Dạ Xoa thực lực Hóa Thần, không có tác dụng lớn lắm.

Tên Dạ Xoa kia kêu gào thảm thiết một tiếng, thân thể đã bị đánh bay đi, chỉ còn lại vệt máu đỏ tươi rơi xuống, nhuộm đỏ đám thủy thảo ở đây.

Mặc dù vậy, hắn vẫn đứng thẳng không ngã, khổ sở chống đỡ giao chiến với Dạ Xoa Quỷ Đầu Chùy đối diện.

"Đây là ai cho ngươi tự tin!" Cái bộ dạng quỷ quái này, còn dám nói người khác là thằng xấu xí.

"Thằng xấu xí, ngươi ở đâu, ta muốn giết ngươi!" Loại chiến đấu quy mô lớn của tu sĩ cao giai này, Trần An cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, số lượng hai bên không quá nhiều, mỗi bên khoảng ngàn người.

"Chuyện gì?" Trạm Tịnh đối mặt với tình huống này cũng vô lực hồi thiên, mặt xám như tro, ngay cả vết lõm trên ngực cũng dường như không cảm thấy.

Nàng thần sắc biến đổi, muốn phản ứng, nhưng lúc này đã muộn rồi.

Thấy sắp rời khỏi đây, một giọng nói truyền đến từ phía sau, lại khiến Trạm Thanh hồn bay phách lạc.

Trạm Tịnh vẫn luôn quan sát tình hình bên này, dường như đoán được Trạm Thanh đang có ý định gì trong lòng, thấy cảnh này, lớn tiếng hô.

Trạm Tịnh vung một sợi tiên tử dài, đồng thời bàn tay khác giấu sau lưng khẽ vẫy, ra hiệu cho Trạm Thanh, bảo nàng mau đi.

Trạm Thanh mắt đỏ hoe nhìn Trần An, khổ sở cầu xin.

“Nói đùa, đối phương là Dạ Xoa Hóa Thần thất tầng, ta làm sao có thể cứu nàng.” Trần An cũng không kịp nghĩ nhiều, tức thì nắm lấy lệnh bài kia, thôi động xong pháp lực trong cơ thể đột nhiên giảm xuống một đoạn.

Trần An trong lòng nghiêm nghị, tiểu kiếm màu vàng bay ra, nghênh đón.

Chỉ là một kích hàm hận này không dễ chống đỡ, nhất thời cảm thấy khó khăn, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, một vỏ kiếm màu đen trong tay Trần An, đột nhiên bùng phát ra một luồng lực hút hùng mạnh.

Dục Giới Nữ Thần Dao Cơ, mẫu thân của Dương Tiễn, vừa rời khỏi quần trò chuyện liền thấy Chu Trần đang ở trước cửa Quan Âm Bồ Tát, không khỏi trợn tròn đôi mắt, mặt đỏ tai hồng. "Dao Cơ bái kiến Đại tiên, đa tạ ân cứu mạng của Đại tiên!" Dục Giới Nữ Thần Dao Cơ vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thêm, trái tim đập thình thịch, bái tạ Chu Trần đầy cảm kích.

Nàng biết nếu không phải Chu Trần, nàng chắc chắn đã chết rồi.

Huống hồ, nếu không phải Chu Trần, Dương Tiễn và Dương Thiền e rằng cũng đã bị Thiên Đình giết.

Có thể nói, Chu Trần chính là ân nhân cứu mạng cả nhà nàng.

Một số nhiệm vụ lại không khó.

Ba!

Chu Trần hôn lên gò má Tịnh Nguyệt Am Chủ, xoa nắn cặp tuyết nhũ trắng nõn đầy đặn, cuối cùng nghịch ngợm ấn nút điều khiển Thiên Mã tự động di chuyển rồi biến mất không dấu vết.

Nơi đây bị tà thần, quỷ dị xâm chiếm, sinh linh diệt tuyệt, ngay cả những sinh vật còn tồn tại cũng không còn là nhân loại.

Đôi khi, hắn còn đặt Tịnh Nguyệt Am Chủ và Bạch Xà Quan Âm cạnh nhau, niềm vui càng tăng bội.

Đây là món đồ Chu Trần luyện chế trước đó. 【Mỹ Hầu Vương: Đa tạ Đại tiên hảo ý, lão Tôn không trốn.】 Tuy nhiên, nhiệm vụ này đối với người khác hiển nhiên là vô cùng khó khăn. "Thì ra hủy diệt một vũ trụ lại đơn giản đến thế!" Đạt đến Chân Thần Ngũ Biến.

Tôn Ngộ Không không muốn xa quê, trốn đến một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Đối với Chu Trần mà nói, vạn năm chỉ là chớp mắt.

Nếu không phải hắn cẩn thận, cũng có khả năng bại trận.

Chu Trần cảm nhận một lượt Vũ Trụ Tận Thế, không gian nơi đây so với Thần Thoại Thế Giới thì chẳng khác gì tờ giấy mỏng manh.

Vũ Trụ Tận Thế, hắn là không quá lợi hại.

Chu Trần cười khẽ, dùng lực nắm giữ cặp tuyết nhũ trắng nõn đầy đặn.

Chương 254

Tịnh Nguyệt Am Chủ khẽ hừ một tiếng, đôi mắt như hai vầng minh nguyệt đong đầy nước, thân thể khẽ run, an tĩnh ngồi trên lưng ngựa. "Công phu Cửu Chuyển của Bồ Tát, quả nhiên cũng bất phàm!" Tịnh Nguyệt Am Chủ đi theo cùng.

Nhân loại đã diệt vong.

Có người nói đây là một Đại tiên pháp lực vô biên, nhưng trong mắt nàng thì hắn chỉ là một sắc tiên, khắp nơi cướp đoạt tiên tử về làm trò dâm dục cho mình.

Trong màn hình trực tiếp, Chu Trần với chiều cao bình thường khoảng hai mét xuất hiện trong tinh không vũ trụ, chấp tay sau lưng mà đứng, khí độ siêu nhiên.

Nhìn Tịnh Nguyệt Am Chủ đang nằm trong vòng tay mình, Chu Trần nói.

Hắn thậm chí không cần thi triển thần thông Pháp Tướng Thiên Địa, Chân Thần chi khu đã vượt qua kích thước của Vũ Trụ Tận Thế.

Đối với quần trò chuyện, nàng vẫn luôn cảnh giác, bình thường đều ẩn mình, lén lút quan sát.

Chu Trần không chút do dự, trong nhóm không thiếu thành viên, Chu Trần cũng không tiếc thể hiện chút thực lực của mình.

Sau khi Chu Trần đến đây, liền bật livestream.

Số lượng nữ nhân tăng lên, nhưng Phong Nguyệt Điểm hắn thu được trong một đơn vị thời gian vẫn hữu hạn.

Chu Trần rút thân rời đi, nghĩ nghĩ, lại đặt Tịnh Nguyệt Am Chủ lên món quà hắn tặng.

Tịnh Nguyệt Am Chủ tuy đã thành tiên thành thần từ sớm, nhưng vẫn ít nói, nhưng dù Chu Trần làm gì, nàng cũng sẽ vô điều kiện thỏa mãn.

Khi đạt Chân Thần Tứ Biến, vũ trụ có đường kính mười ức năm ánh sáng.

Thiên Mã được chế tạo hoàn toàn từ tiên ngọc màu xanh, hình dạng giống như một con thiên mã màu xanh, điểm khác biệt duy nhất là trên lưng Thiên Mã có một cái sừng độc trong suốt tinh oánh.

Chu Trần triển lộ Chân Thần chi khu.

Hơn nữa, hắn rất hứng thú với Bản nguyên vũ trụ được thưởng kia.

Tu vi Chu Trần lại tăng thêm ba biến. "Hủy diệt vũ trụ?" "Không cần khách khí, nàng hãy nghỉ ngơi thật tốt!" "Đại tiên thật lợi hại!" Chu Trần cũng không quản nhiều, chỉ là thỉnh thoảng thông qua quần trò chuyện gửi chút linh quả cho Tôn Ngộ Không, để y có thể sống thoải mái hơn. 【Dương Nhị Lang: Muốn hủy diệt vũ trụ, e rằng phải có Sư phụ xuất thủ mới được!】 Tốc độ hắn thu được Phong Nguyệt Điểm cũng ngày càng nhanh.

Đúng lúc này, quần trò chuyện đã phát ra một nhiệm vụ. 【Mỹ Hầu Vương: Lão Ngọc Đế kia lại để lão Tôn trông coi Bàn Đào Viên, đây chẳng phải công khai bảo lão Tôn gây náo loạn sao?】 Có thể nói, thân thể của hắn còn lớn hơn hầu hết các vũ trụ.

Nhưng có cái này, chính là vô hạn rồi. 【Thảo Mang Anh Hùng: Đại Thánh, ngài vẫn gây náo loạn Thiên Cung rồi sao?】 Quan Âm Bồ Tát với những đường cong cơ thể đầy đặn, phong nhã, mặt đỏ như thủy triều, cúi người quay đầu nhìn Chu Trần phía sau mình, tán thưởng: Chu Trần lắc đầu, đóng livestream, quay về Thần Thoại Thế Giới.

Đây chính là bí quyết giúp Chu Trần thu được Phong Nguyệt Điểm ngày càng nhanh.

Hai vạn năm nghìn năm sau.

Giờ đây, Chân Thần Ngũ Biến, vũ trụ có đường kính trăm ức năm ánh sáng.

Chu Trần rất yêu thích Tịnh Nguyệt Am Chủ.

Trong màn hình.

Lại thu thập đủ một nhóm Thất Tiên Nữ, Chu Trần cảm thấy niềm vui tăng lên không chỉ gấp bội.

Thiên Mã phi nước đại tại chỗ.

Không chỉ Tịnh Nguyệt Am Chủ, Bạch Xà Quan Âm, Tần Hồng Ngọc, Kiếm Hùng, Dao Cơ, Chưởng Môn Sư Bá Thanh Ngọc Dao, mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Nữ Đế Sư Phụ Dao Trì Nữ Đế và các nàng khác.

Nhưng điều này cũng là bình thường.

Chu Trần đều tặng cho mỗi người một món.

Nhiệm vụ kiểu này quần trò chuyện thỉnh thoảng đều phát, tiếp nhận hay không tùy ý nguyện cá nhân.

Có một số nhiệm vụ rất khủng khiếp.

Điều này khiến nàng càng thêm cảnh giác với quần trò chuyện.

Trong quần trò chuyện, lục tục có người mới gia nhập, cũng có người cũ vẫn lạc.

Thượng Tiên Chân Nhân Đổng Vĩnh biết vận mệnh tương lai của mình, nhưng y không muốn tiên nữ nào cả, thế là Chu Trần phái một hóa thân qua đó, lục tục thu thập tất cả Thất Tiên Nữ hạ phàm.

Quan Âm Bồ Tát ngẩn người, vừa định mở lời, chợt bừng tỉnh, gò má không khỏi ửng hồng, nào còn không biết Chu Trần đang nói lời hai ý. 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Vũ trụ ta đang ở, đường kính có thể quan trắc được khoảng một ngàn ức năm ánh sáng, hơn nữa còn không ngừng giãn nở với tốc độ siêu quang, mà một năm ánh sáng đại khái tương đương với mười vạn ức cây số.】 "Am Chủ, nàng cứ tự mình tu hành, ta ra ngoài một chuyến!" Khi Chân Thần Tam Biến, vũ trụ có đường kính một ức năm ánh sáng.

Chu Trần lập tức cảm thấy Quan Âm Bồ Tát lại lần nữa phát công rồi. 【Mỹ Hầu Vương: Dương Nhị Lang lợi hại thật, đáng tiếc lão Tôn ta giờ lại bị lão Như Lai áp dưới Ngũ Hành Sơn rồi!】 Vũ trụ trong cơ thể hắn lại thuế biến thêm ba lần. 【Dương Nhị Lang @Phong Nguyệt Chi Chủ: Sư phụ, người có thể mở livestream không?

Để chúng con được chiêm ngưỡng thần thông vô thượng của Sư phụ!】 Dù sao hắn cũng chỉ có một người.

Chu Trần đặt tên cho Giác Mã là Mã. 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Vũ trụ nói là thế giới cũng không sai, nhưng nó vô cùng lớn, như những tinh thần đầy trời mà các ngươi nhìn thấy, đều chỉ là một phần nhỏ bé không đáng kể của vũ trụ!】 "Khi nào ta mới Cửu Chuyển?" "Cũng ra dáng người đàng hoàng, còn khá tuấn lãng." Đát đát đát.

Chân Thần chi khu của hắn càng đạt tới vạn ức năm ánh sáng.

Chỉ thấy y cầm Kim Cương Thạch Phủ, đánh cho mười Đại Kim Ô tan tác như hoa rơi nước chảy, thậm chí liên tiếp chém giết mấy Đại Kim Ô, để báo thù mối hận giết cha giết huynh và truy sát bọn họ năm xưa.

Thời gian trôi mau.

Đặc biệt, khi các nàng dùng món quà Chu Trần tự tay luyện chế,

Chu Trần cũng có thể thu được Phong Nguyệt Điểm.

Đối với Phong Nguyệt Chi Chủ Chu Trần không hề xa lạ. 【Phong Nguyệt Chi Chủ: Nhận!】 Chu Trần chắp tay sau lưng, nhấc chân phải lên, một cước đạp thẳng xuống Vũ Trụ Tận Thế.

Hắn nhìn ra Dục Giới Nữ Thần Dao Cơ không phải người của Thần Thoại Thế Giới, khẳng định cũng giống hắn, là một nữ tiên từ thế giới khác.

Vũ Trụ Tận Thế trước mặt Chu Trần, giống như một quả bóng rổ. 【Thảo Mang Anh Hùng: Trời ơi, vũ trụ lớn đến vậy sao?】 Nàng mới gia nhập nhóm không lâu.

Thì ra Thượng Tiên Chân Nhân Đổng Vĩnh chính là Đổng Vĩnh trong câu chuyện Bảy Nàng Tiên "Hoan Thiên Hỷ Địa".

Giờ đây hắn có Bảy Nàng Tiên Tây Du và Bảy Nàng Tiên "Hoan Thiên Hỷ Địa", cộng thêm theo thời gian trôi đi, thực lực của các nàng bên cạnh hắn không ngừng tăng cường.

Tà thần, quỷ dị bên trong, tất cả đều bị hủy diệt.

Tinh Vệ ngầm phàn nàn.

Nàng biết quần trò chuyện hắn là tác phẩm của một đại lão nào đó.

Hủy diệt Vũ Trụ Tận Thế, đối phương phần lớn cũng có thể kiếm lợi từ đó.

Chu Trần định thần lại, Dương Tiễn trong quần trò chuyện đã bật livestream.

Hắn thông qua quần trò chuyện, cũng thu được không ít lợi ích. 【Đinh, Vũ Trụ Tận Thế sinh linh diệt tuyệt, tà thần quỷ dị hoành hành, hủy diệt nó sẽ thưởng một đạo Bản nguyên vũ trụ.】 【Thượng Tiên Chân Nhân: Như vậy thì vẫn đúng như lời Lý Đại

Tiên nói mà phát triển rồi, Đại Thánh sẽ bị áp năm trăm năm sao?】【Phong Nguyệt Chi Chủ: Không vấn đề!】 Toàn bộ vũ trụ tràn ngập khí tức bất tường và quỷ dị.

Thiên hạ không có bữa trưa nào miễn phí.

Ở thế giới Tinh Vệ Điền Hải, Tinh Vệ xinh đẹp, tràn đầy sức sống nhìn livestream, tràn ngập sự tò mò. 【Vong Linh Kỵ Sĩ: Đáng sợ như vậy!】 Vũ Trụ Tận Thế.

Chu Trần không thể phân thân, nhưng nếu các nàng rảnh rỗi thì có thể dùng món quà Chu Trần tặng để giải khuây. 【Thượng Tiên Chân Nhân: Vũ Trụ Tận Thế là gì?

Chẳng lẽ là một thế giới?

Hủy diệt một thế giới sao?】 "Xem ra nhiệm vụ này rất đơn giản!" Quần trò chuyện một mảnh im lặng.

Chu Trần nghĩ nghĩ, vẫn quyết định nhận.

Chu Trần ý niệm vừa động, đưa Dao Cơ đến cung điện của Dương Thiền để dưỡng thương. 【Tử Hà Tiên Tử @Phong Nguyệt Chi Chủ: Ngài muốn nhận nhiệm vụ này sao?】 Hắn đã là Chân Thần Ngũ Biến, vũ trụ trong cơ thể đã vượt quá trăm ức năm ánh sáng, Chân Thần chi khu ở trạng thái tự nhiên đã có ngàn ức năm ánh sáng. "Ừm!" Bành!

Tựa như pháo hoa nở rộ, Vũ Trụ Tận Thế trực tiếp bị Chu Trần một cước đạp nát, tro bụi tiêu diệt.

Tinh Vệ trợn tròn mắt, đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng mê người há hốc, có thể nhét vừa hai quả trứng gà. "Một vũ trụ lớn như vậy cứ thế bị một cước đạp nát rồi sao?" Tinh Vệ đôi mắt đẹp mở to, thân thể run rẩy, bị chấn động sâu sắc.

Trực tiếp của quần trò chuyện Chư Thiên, tựa như đích thân lâm

cảnh, tận mắt chứng kiến Chu Trần một cước đạp nát một vũ trụ vậy.

Quá đáng sợ.

Quá chấn động.

Quá khủng khiếp. "Dù là Thiên Đế, Vương Mẫu thậm chí phụ thân ta, so với hắn cũng kém xa!" Có người trong quần trò chuyện Chư Thiên đã nhắn tin riêng cho nàng.

Một đoàn quang đoàn chín màu tựa như Bản nguyên thế giới hiện lên.

Cuối cùng. 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Mà Thiên Thần thế giới các ngươi thật sự quá yếu, trước mặt Đại tiên, chỉ như kiến hôi!】 Chu Trần liếc nhìn tin tức trong quần trò chuyện, cũng đã hiểu đôi chút về Tinh Vệ.

Tinh Thần Khoa Phụ đã chạy trốn đến Bắc Hải.

Tức là đối với Thiên Thần, Thiên Tiên của Thần Thoại Thế Giới thì vô cùng hữu dụng, được coi là chí bảo.

Chu Trần hồi tưởng lại cốt truyện Tinh Vệ Điền Hải, cảm thấy rất khó chịu.

Thần, Nhân, Ma Tam Giới đã có thể thông nhau. 【Thông báo quần: Thành viên Phong Nguyệt Chi Chủ đã hoàn thành nhiệm vụ, thu được phần thưởng nhiệm vụ lần này.】 Ngũ sắc quang mang xua tan sương mù đen tối chiếu sáng đại địa, Địa Ma Thú đã bị hủy diệt hoàn toàn, con người trên đại địa được cứu, các Thiên Thần cũng được cứu.

Tuy nhiên, năm đó xem bộ phim này vẫn khá thú vị, đã kết hợp các câu chuyện thần thoại như Hình Thiên tranh vị, Khoa Phụ truy nhật, Hậu Nghệ xạ nhật, Tinh Vệ điền hải lại với nhau, cũng coi như kỳ tư diệu tưởng.

Bên trong có nhật nguyệt tinh thần, vạn vật sinh linh diễn hóa, diệt vong.

Thậm chí ngay cả con gái Tinh Vệ do nàng và một phàm nhân sinh ra cũng biến thành chim xanh, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến việc nàng và Phong Thần Tây Vương Mẫu kết nghĩa sao?

Nhưng đối với Chân Thần, Chân Tiên thì tác dụng lại giảm đi rất nhiều. 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Xem thành ý của chính ngươi thôi?

Nếu không phải cùng ở trong một quần trò chuyện, ngươi căn bản còn không thể gặp được Đại tiên!】 Tinh Vệ lớn lên cùng Phong Thần Tây Vương Mẫu, nguyện vọng lớn nhất là cứu Viêm Đế ra.

Thiên Thần trị thủy hoạn, bắt đầu một trận đại chiến Thần Ma thiên niên để trục xuất quần ma, tu phục "Thiên Duy Chi Môn".

Để cứu vớt chúng sinh, Hậu Nghệ cam nguyện từ bỏ Thánh Linh Thạch để trở thành một phàm nhân.

Chu Trần cảm nhận một chút, đạo Bản nguyên vũ trụ này đối với hắn không có tác dụng lớn, sự đề thăng rất hữu hạn.

Quang đoàn tựa như một vũ trụ thu nhỏ.

Hậu Nghệ mỗi ngày đứng bên bờ biển, lặng lẽ nhìn chim xanh do Tinh Vệ hóa thành bay lượn trên mặt biển. "Má nó, cảm giác Viêm Đế mới là trùm cuối cùng mà!" "Tinh Vệ Điền Hải?

Tiểu Tinh Vệ?" Tinh Vệ lại vĩnh viễn hóa thành một con chim xanh không biết mệt mỏi bay lượn trên biển cả, vẫn không quên thả từng khối đá xuống biển.

Phục Ma Thiên Thần Nghĩa Hòa đã đánh lén Thái Dương Thần Viêm Đế, đánh Viêm Đế vào Viêm Cốc, phong ấn y dưới Viêm Cốc, đồng thời đổ tội cho Chiến Thần Hình Thiên và Tinh Thần Khoa Phụ.

Khoa Phụ cùng một Kim Ô đồng quy vu tận, cây trượng của y hóa thành một rừng đào.

Hậu Nghệ dưới sự giúp đỡ của Tinh Vệ, dùng chín mũi tên còn lại bắn hạ chín con Kim Ô, đánh bại Nghĩa Hòa.

Lưng Giác Mã lấp lánh quang huy, tinh oánh đoạt mục.

Mười mũi tên bị Tinh Vệ dùng mất một mũi. 【Tinh Vệ Điền Hải: Ngươi làm sao biết rõ ràng như vậy?】 Không còn ai uy hiếp được nàng nữa.

Tinh Thần Khoa Phụ đã luyện chế Băng Cung Huyền Tiễn tặng Hậu Nghệ xạ nhật, nhưng bị Tinh Vệ trộm mất.

Hậu Nghệ cũng trong từng trận ma nạn phát huy sức mạnh của Thánh Linh Thạch, kế thừa sức mạnh của cha mình, Chiến Thần Hình Thiên, trở thành Chiến Thần mới.

Trong quá trình này, Tinh Vệ hạ phàm gặp được Hậu Nghệ, trải qua ma nạn, hai người tương tư.

Mà muốn ném Thánh Linh Thạch xuống biển, chỉ có Tinh Vệ mới có thể làm được.

Nàng cho dù biết làm như vậy có thể có rủi ro, nhưng vẫn tìm Chu Trần.

Hình Thiên trước khi chết đã truyền linh lực Chiến Thần cả đời mình vào Thánh Linh Thạch, truyền lại cho con trai Hậu Nghệ.

Thái Dương Thần Viêm Đế từ Viêm Cốc đi ra, nói với Hậu Nghệ và Tinh Vệ rằng muốn tiêu diệt tà ma, chỉ có thể dùng Thánh Linh Thạch ném vào biển để trấn áp.

Trong thời gian này, Chiến Thần Hình Thiên chết, Tinh Thần Khoa Phụ chết, Phục Ma Thiên Thần Nghĩa Hòa kế thừa vị trí y cũng chết,

Hỏa Thần Chúc Dung không nghe lời y cũng chết, Thủy Thần Cộng Công cũng chết.

Chu Trần càng nghĩ càng thấy Viêm Đế là một lão già gian xảo.

Mà sau khi y xuất hiện, để con trai Hình Thiên là Hậu Nghệ, Chiến Thần mới nổi lên, cũng hoàn toàn mất đi sức mạnh, trở thành phàm nhân, tất cả tà ma cũng bị tiêu diệt.

Thu lại suy nghĩ, Chu Trần lĩnh thưởng nhiệm vụ của quần trò chuyện, một đạo Bản nguyên vũ trụ.

Hồng thủy tràn lan thành tai họa ở nhân gian, tà ma từ nước bẩn đã có được sức mạnh u ám chi linh cường đại, rất nhanh trở thành kẻ thống trị đại địa.

Tinh Vệ dung nhập nguyên linh của mình vào thân chim xanh, hóa thành chim xanh Tinh Vệ ngậm Thánh Linh Thạch xông vào từng lớp sương mù đen tối, cuối cùng đã ném Thánh Linh Thạch xuống biển.

Đây chính là Khoa Phụ truy nhật.

Chu Trần cảm nhận sự nhuận trạch của Tịnh Nguyệt Am Chủ, đem đạo Bản nguyên vũ trụ này tặng cho Tịnh Nguyệt Am Chủ.

Chiến Thần Hình Thiên và Phục Ma Thiên Thần Nghĩa Hòa đại chiến ba ngày ba đêm, cuối cùng vì Phục Ma Thiên Thần Nghĩa Hòa có được Nhật Quang Thần Kính của Thái Dương Thần Viêm Đế, nên đã thất bại, bị chặt đầu. 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Đại tiên chỉ cần thổi một hơi là có thể diệt sạch thế giới của ngươi, huống chi là cứu phụ thân Viêm Đế của ngươi!】 【Đinh!】 "Đa tạ chủ nhân." Mà Viêm Đế có một cô con gái, chính là Tinh Vệ.

Trong quá trình trị thủy hoạn, tiêu diệt tà ma, Thần và người đã kết đồng minh, và được nhân gian cúng tế.

Thiên Thần không thể dung thứ yêu ma ức hiếp nhân loại, Thái

Dương Thần Viêm Đế và các Thần giáng lâm nhân gian, xây dựng Thái Dương Thần Điện trên Bất Chu Tiên Sơn.

Nghĩa Hòa lại đoạt xá Hỏa Thần Chúc Dung, cuối cùng bị Thủy Thần Cộng Công kéo xuống cùng chết do thủy hỏa bất dung.

Mà tà ma từng bị trấn áp lại lần nữa sống lại.

Tinh Vệ trong lòng chấn động sâu sắc. 【Tinh Vệ Điền Hải: Đại tiên cần làm thế nào mới có thể ra tay giúp ta cứu phụ thân?】 Nằm nghỉ ngàn năm, khi xuất hiện thì mọi thứ đều đã được giải quyết, tất cả tà ma và Thiên Thần uy hiếp y đều không còn, y chính là tồn tại chí cao vô thượng, kẻ hưởng lợi lớn nhất.

Phong Thần Tây Vương Mẫu yêu Viêm Đế, vẫn luôn muốn cứu Viêm Đế ra, đáng tiếc nàng lại không có cách nào, mà Phục Ma Thiên Thần Nghĩa Hòa nói rằng chỉ cần luyện chế ra mười con Kim Ô, dùng sức mạnh của Kim Ô mới có thể cứu Viêm Đế ra.

Nó có thể giúp người khai tịch vũ trụ.

Chương 255

Bởi vì Nghĩa Hòa đã lừa Tinh Vệ, nói rằng Băng Cung Huyền Tiễn có thể dập tắt hỏa độc của Viêm Cốc, cứu Viêm Đế ra.

Thế giới Tinh Vệ Điền Hải có Thần, Nhân, Ma Tam Giới. 【Tinh Vệ Điền Hải: Phong Nguyệt Đại Tiên, ngài có thể giúp ta cứu phụ thân ta không?

Ngài có yêu cầu gì, cứ dặn dò!】 Tịnh Nguyệt Am Chủ môi hồng khẽ mở, tỏ ý cảm tạ, nhưng vẫn nói ít lời.

Kỳ thực, tất cả những điều này đều là lừa bịp, Nghĩa Hòa muốn luyện chế mười con Kim Ô, dùng sức mạnh của chúng để tiêu diệt tất cả, trùng tố càn khôn, trở thành Thái Dương Thần chân chính.

Chu Trần nhìn đạo Bản nguyên vũ trụ này, hiểu rõ tác dụng của nó.

Một đám Thiên Thần cường đại, chỉ còn lại Lôi Thần Lão Long Vương hồ đồ, và Phong Thần Tây Vương Mẫu vẫn luôn ái mộ nàng.

Phục Ma Thiên Thần chấp chưởng Nhật Quang Thần Kính, tạm thời thay thế Viêm Đế trở thành thủ lĩnh mới của Thần Giới. "Am Chủ rất không tệ!" 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Phụ thân ngươi có phải là Thái Dương Thần Viêm Đế không?

Hiện giờ Thần Giới của các ngươi do Phục Ma Thiên Thần Nghĩa Hòa thống lĩnh sao?

Còn có Tứ Đại Thiên Thần Phong Thần Tây Vương Mẫu, Lôi Thần Long Vương, Thủy Thần Cộng Công và Hỏa Thần Chúc Dung nữa sao?】 Hắn nhìn về phía Tịnh Nguyệt Am Chủ đang ngồi trên Giác Mã, đưa tay vuốt ve cặp tuyết nhũ trắng nõn đầy đặn của Tịnh

Nguyệt Am Chủ, rồi ôm nàng xuống.

Mà Nghĩa Hòa có mười con Kim Ô.

Tinh Thần Khoa Phụ chạy trốn biết âm mưu của Nghĩa Hòa, ẩn mình sâu trong Bắc Hải, dùng Huyền Băng linh lực của bản thân luyện chế Băng Cung Huyền Tiễn để đối phó với Kim Ô của Nghĩa Hòa.

Cũng giống như nhiều người dù biết có những việc tiềm ẩn rủi ro lớn, nhưng trước lợi ích khổng lồ, vẫn sẽ chọn mạo hiểm.

Vì vậy.

Chân Thần Chân Tiên sử dụng, có thể nhanh chóng nâng cấp vũ trụ trong cơ thể, tăng cường tu vi rất nhiều.

Khoa Phụ xuất thủ, truy sát một con Kim Ô.

Thái Dương Thần Viêm Đế với tư cách là thủ lĩnh Thần Giới, ngay từ đầu đã bị phong ấn dưới Viêm Cốc, đến cuối đại kết cục mới xuất hiện.

Hắn thay thế Giác Mã.

Chu Trần dẫn theo Tịnh Nguyệt Am Chủ, cùng nhau phi ngựa trên đường, cùng hưởng nhân thế phồn hoa. 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Ta không chỉ biết những điều này, ta còn biết phụ thân ngươi là Thái Dương Thần Viêm Đế không phải bị Chiến Thần Hình Thiên hãm hại, mà là bị Phục Ma Thiên Thần Nghĩa Hòa đánh lén, sau đó đổ tội cho Chiến Thần Hình Thiên và Tinh Thần Khoa Phụ.】 Nhưng tà ác chi khí đã hình thành trùng trùng u ám chi chướng, cản trở Thánh Linh Thạch rơi xuống biển.

Thiên Thần trong Thần Giới, yêu ma trong Ma Giới và nhân gian vốn không thông nhau, vào thời Hồng Hoang, đại địa bỗng nhiên mất cân bằng, hồng thủy vô biên vô tận đã phá vỡ "Thiên Duy Chi Môn"

ngăn cách Thần, Nhân, Ma Tam Giới. 【Tinh Vệ Điền Hải: Quá chấn động rồi, thế gian lại có tồn tại khủng bố như vậy, ngay cả phụ thân ta cũng không bằng phải không?

Nếu Phong Nguyệt Chi Chủ ra tay, chẳng phải có thể dễ dàng cứu phụ thân ta ra sao?】 Quần trò chuyện Chư Thiên.

Chân Thần Chân Tiên đã có thể khai tịch vũ trụ trong cơ thể, nhưng Bản nguyên vũ trụ cũng được coi là tài nguyên quý giá để Chân Thần Chân Tiên tu luyện.

Tinh Vệ tuy đối với quần trò chuyện và Chu Trần đều rất cảnh giác, nhưng nàng thực sự quá muốn cứu Viêm Đế ra.

Mắt thấy tà ma sắp bị trấn áp hoàn toàn, đúng lúc Thái Dương Thần Viêm Đế và các Thiên Thần đang trấn áp Đại Ma Thú cuối cùng ở nhân gian, một cuộc phản nghịch từ bên trong Thiên Thần đã xảy ra. "Với ta thì không cần khách khí!" "Khó mà tưởng tượng nổi, lại có tồn tại cường đại đến thế!" Một người một khi quá khao khát điều gì, sẽ trở nên điên cuồng, trở nên mất lý trí. 【Phong Nguyệt Chi Chủ: Ngươi có thể cho ta cái gì?】 "Ta có thể cho gì?

Ta có gì?" Tinh Vệ trầm mặc.

Nàng dường như không có thứ gì đáng giá để đưa ra.

Huống hồ với sự cường đại của Chu Trần, bảo vật của thế giới nàng về cơ bản không có giá trị lớn.

Thần Thoại Thế Giới.

Thiên Đình.

Tinh Vệ trầm mặc, Chu Trần cũng không để tâm nữa.

Hắn mỗi ngày đều rất bận rộn.

Nhập đạo, tu đạo, đây là công phu mài nước, cần phải kiên trì bền

bỉ, ngày tháng dài lâu.

Chu Trần nắm lấy đôi tay ngọc mềm mại trắng nõn của các nàng, ôm các nàng vào lòng, mùi hương nữ tử dịu dàng như lan như cúc, thấm vào tâm tỳ.

Thân thể phàm nhân của hai nàng đã thuế biến thành Thiên Tiên chi thể, làn da thắng tuyết, trắng nõn như ngọc, những đường cong đầy đặn uyển chuyển, càng thêm phong tư tuyệt thế, tuyệt đại phong hoa. "Bái kiến Đại tiên!" Nếu không phải Chu Trần, các nàng đã sớm hóa thành xương khô, nào có phong cảnh hiện tại.

Phó Thanh Phong (Vương Tổ Hiền), Phó Nguyệt Trì (Lý Gia Hân) từ thế giới Thiện Nữ U Hồn, dưới sự giúp đỡ của Chu Trần, trải qua mấy vạn năm tu hành, cuối cùng cũng tu luyện thành tiên.

Chu Trần đến trước mặt hai nàng chúc mừng.

Có thể xưng là tấm gương sáng của giới tu luyện.

Con đường tu luyện của Chu Trần chính là Phong Nguyệt chi đạo.

Chu Trần mỗi ngày không phải đang nhập đạo tu đạo, thì là đang trên con đường nhập đạo tu đạo.

Chu Trần nói.

Ngày này. "Không cần đa lễ!" Phó Thanh Phong, Phó Nguyệt Trì gò má trắng nõn ửng hồng, đôi mắt đẹp như nước, các nàng tu luyện ở chỗ Chu Trần mấy vạn năm rồi, nào có thể không biết phong cách và thuật ngữ của Chu Trần. "Các nàng vừa mới đột phá, ta giúp các nàng củng cố tu vi một phen, tiện thể kiểm tra sâu sắc, xem có ẩn hoạn ám tật gì không!" Hai nàng khẽ cúi chào, tràn đầy cảm kích đối với Chu Trần.

Nhưng không biết có bao nhiêu người ghen tị với thiên phú của Chu Trần. "Đa tạ Đại tiên!" "Chúc mừng các nàng tu thành Thiên Tiên,

từ nay cùng trời đất sống lâu, trường xuân bất lão!" Không hề nghỉ ngơi.

Nếu có thiên phú của Chu Trần, bọn họ cũng có thể trở thành tấm gương sáng của giới tu luyện.

Chẳng phải là tu luyện sao?

Chu Trần cúi người hôn nhẹ.

Phó Thanh Phong, Phó Nguyệt Trì đôi mắt ướt át, gò má ửng hồng. "Không tệ!" Chu Trần ngẩng đầu nhìn hai nàng mặt hồng như nước, tán thưởng một câu. "Đại tiên." Phó Thanh Phong môi anh đào khẽ hé, đôi chân trắng nõn run rẩy khẽ.

Chu Trần khẽ hôn lên cổ trắng nõn của Phó Thanh Phong, dịu giọng nói: "Thanh Phong, nàng thật đẹp." Phó Nguyệt Trì kiều khu đầy đặn khẽ động, thẹn thùng nói: "Đại tiên." Nàng dường như bị điện giật.

Chu Trần có hai tay.

Đối mặt với hai nàng, tự nhiên là mưa móc đều thấm, không hề thiên vị.

Thậm chí nếu Chu Trần muốn, còn có thể thi triển thần thông ba đầu sáu tay.

Vậy thì quá đỉnh rồi! "Tê dại thì đúng rồi, các nàng chẳng phải thích ăn tê cay sao?" Chu Trần cười một tiếng.

Lát nữa chắc chắn sẽ khiến các nàng ăn đến tê dại cay nồng, đôi môi nhỏ nhắn chảy nước dãi, mừng rỡ không khép miệng lại được.

Ôm các nàng đến phòng đặt lên giường, Chu Trần ngồi xuống bên cạnh với tư thế đại mã kim đao, nhìn hai nàng mặt đỏ như thủy triều, giơ tay vỗ vỗ đùi, khẽ mỉm cười.

Phó Thanh Phong, Phó Nguyệt Trì lần lượt thành tiên bằng Phong chi Đạo và Nguyệt chi Đạo, thân thái phiêu diêu, tựa gió lướt liễu, tựa nguyệt treo cao.

Nhìn ý tứ của Chu Trần, hai nàng ngượng ngùng không thôi.

Cuối cùng.

Với tư cách là tỷ tỷ, Phó Thanh Phong tiên phong làm gương, tiên quần trên người nàng như gió trượt xuống.

Ngọc thể trắng nõn mềm mại liền không chút che giấu hiện ra trước mắt Chu Trần.

Phó Thanh Phong thân hình thon dài uyển chuyển, toàn thân trắng như ngọc, phiêu phiêu như tiên, khiến người ta tim đập thình thịch, nhiệt huyết sôi trào.

Vòng eo thon mềm mại cong cong, đôi chân dài thẳng tắp khép chặt, không chút khe hở ở giữa.

Đôi cánh tay ngó sen thon dài run rẩy buông xuống, những ngón tay ngọc trắng nõn thon dài siết chặt vào nhau, trong mắt tràn đầy vẻ thẹn thùng và căng thẳng.

Nàng chậm rãi dịch chuyển đôi chân trắng nõn, di chuyển đến trước mặt Chu Trần. "Tiên tử, mời ngồi!" Chu Trần vô cùng thân sĩ đưa tay, làm động tác mời, mặt mang ý cười. "Đa tạ Đại tiên tứ tọa!" Chu Trần giơ hai tay, khẽ vuốt hai bờ vai tuyết trắng của Phó Thanh Phong.

Thời gian trôi mau.

Một tuần sau.

Chu Trần nhìn Phó Thanh Phong và Phó Nguyệt Trì, cười nói: "Không tệ!" Nói rồi, Chu Trần lấy ra hai viên châu báu chí bảo, nói:

"Đây là Phong Nguyệt Thần Châu, chia làm Phong Thần Châu và Nguyệt Thần Châu, là ta dùng Phong chi Bản nguyên và Nguyệt chi Bản nguyên luyện chế thành, có thể giúp các nàng củng cố tu vi, tham ngộ Phong Nguyệt chi đạo." "Đa tạ Đại tiên!" Phó Thanh Phong và Phó Nguyệt Trì ăn đến tê dại cay nồng, miệng đều không khép lại được, nhưng lúc này nhìn thấy Phong Nguyệt Thần Châu, đều vô cùng vui vẻ. "Phong Nguyệt Thần Châu này vốn phải ngậm trong miệng mới có thể lĩnh ngộ tốt hơn Phong chi Đại Đạo và Nguyệt chi Đại Đạo ẩn chứa bên trong!" "Nhưng làm vậy không tiện, may mắn là Phong Nguyệt Thần Châu này cũng không nhất thiết phải ngậm trong miệng." Nói rồi, Chu Trần nhét Phong Thần Châu vào cho Phó Thanh Phong, còn Nguyệt Thần Châu thì nhét cho Phó Nguyệt Trì.

Hai nàng kinh hô một tiếng, nhìn Chu Trần, run rẩy nói: "Đại tiên, người sao lại đem Phong Thần Châu và Nguyệt Thần Châu..." "Như vậy cũng có thể giúp các nàng rất tốt lĩnh ngộ Phong chi Đạo và Nguyệt chi Đạo." Chu Trần đưa tay đẩy nhẹ, đảm bảo Phong Thần Châu và Nguyệt Thần Châu không rơi, nói: "Các nàng phải bảo quản tốt, dụng tâm lĩnh ngộ, tuyệt đối đừng làm mất!" "Vâng, Đại tiên!" Phó Thanh Phong, Phó Nguyệt Trì gò má ửng hồng, run rẩy đáp.

Đây chính là bảo bối Chu Trần tặng các nàng, các nàng sao dám làm mất?

Các nàng trước đây đã nghe nói Chu Trần là một luyện khí đại gia, tinh thông luyện khí, đặc biệt là giỏi các loại Thần khí, Tiên khí kỳ môn.

Hơn nữa vô cùng hào phóng.

Chỉ cần là nữ nhân có quan hệ với Chu Trần, hắn đều sẽ ít nhất tặng một kiện Thần khí Tiên khí.

Thậm chí phần lớn đều là một bộ hoàn chỉnh.

Có loại châu báu Tiên khí như Phong Thần Châu, Nguyệt Thần Châu của các nàng, cũng có loại công kích Thần khí Tiên khí như Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ, Trấn Hải Tử Kim Xử.

Những Thần khí Tiên khí này, đều có công hiệu phá Cửu U, trấn sơn hải.

Khiến mỗi người đều yêu thích không thôi.

Rời khỏi chỗ Phó Thanh Phong, Phó Nguyệt Trì, Chu Trần thắt lại dây lưng, tâm mãn ý túc.

Hắn mang hai nàng về đã gần ba vạn năm.

Cuối cùng cũng có thu hoạch. 【Đinh, Mỹ Hầu Vương đã gửi cho ngươi một hồng bao.】 【Đinh, ngươi đã nhận hồng bao của Mỹ Hầu Vương.】 Chu Trần ý niệm vừa động, trong tay xuất hiện một cái Kim Sắc Khẩn Cô.

Hắn liếc nhìn quần trò chuyện. 【Mỹ Hầu Vương: Con tiện tỳ Quan Âm kia, lại dám giăng bẫy lão Tôn, muốn tròng lão Tôn vào, may mà lão Tôn sớm đã biết tương lai.】 【Mỹ Hầu Vương @Lý Đại Tiên: Đa tạ!】 【Lý Đại Tiên: Đại Thánh khách khí rồi!】 【Lý Đại Tiên: Kỳ thực Như Lai đã trao cho Quan Âm ba cái vòng kim, khẩn, cấm và ba ngàn chú ngữ, nhưng Quan Âm đã giữ lại hai cái, chỉ dùng Khẩn Cô lên người Đại Thánh.】 【Thượng Tiên Chân Nhân: Trời ơi, Quan Âm Bồ Tát lại còn tham ô bảo bối sao?】 【Thảo Mang Anh Hùng: Kỳ thực Quan Âm Bồ Tát cũng chỉ là Thần Phật pháp lực tu vi cường đại mà thôi, cũng có thất tình lục dục!】 Chu Trần liếc nhìn tin tức trong nhóm, thì ra Tôn Ngộ Không gửi cho hắn là Khẩn Cô mà Quan Âm đã tặng Đường Tăng để quản thúc Tôn Ngộ Không, nhưng không ngờ Tôn Ngộ Không biết trước tương lai, trực tiếp gửi cho hắn.

Hắn lật xem tin tức trước đó, thì ra Tôn Ngộ Không vốn muốn gửi

Khẩn Cô cho Lý Đại Tiên, nhưng Lý Đại Tiên đã từ chối, bảo Tôn Ngộ Không gửi cho hắn.

Kỳ thực Tôn Ngộ Không cũng từng nghĩ muốn giữ lại, nhưng y biết hiện tại y không đánh lại Quan Âm, Như Lai, giữ lại cũng vô dụng, chắc chắn sẽ bị Quan Âm, Như Lai thu hồi.

Muốn không bị Quan Âm, Như Lai thu đi, chỉ có thể thông qua quần trò chuyện mà gửi đi. "Cái Khẩn Cô này cũng không tệ, tuy không có chú ngữ tương ứng, nhưng có thể trực tiếp dung nhập Thiên Chu, khai tịch một đơn nguyên thế giới, hóa thành Khai Thiên Thần Khí, như vậy là có thể sử dụng được rồi!" Đây cũng là lý do Lý Đại Tiên từ chối, Tôn Ngộ Không đưa cho y cũng không dùng được, chi bằng làm một việc thuận nước đẩy thuyền, đưa cho Chu Trần, bán một ân tình. 【Đinh, Hắc Long Thiên gia nhập quần trò chuyện.】 【Đinh, Hắc Long Thiên gia nhập nhóm chat. 】 【Quần chủ Lý Đại Tiên: Hoan nghênh tân thành viên gia nhập đại gia đình nhóm chat của chúng ta, hoan nghênh hoan nghênh! 】 【Thượng Tiên Chân Nhân: Tên tân nhân thật bá khí a, Hắc Long Thiên, chẳng lẽ là một con rồng? 】 【Mỹ Hầu Vương: Rồng tính là gì, lão Tôn ta còn từng được một con rồng phục vụ đây!

Ai, tân nhân hãy tự giới thiệu, khai báo chủng tộc lai lịch đi! 】 【Phong Nguyệt Chi Chủ: Đại Thánh đều bị Tiểu Lý Tử làm hư rồi a! 】 【Quần chủ Lý Đại Tiên: Đại Tiên oan uổng a, Tiểu Lý Tử nào dám làm hư Đại Thánh chứ? 】 【Thảo Mãng Anh Hùng: Tân nhân sao không nói gì vậy? 】 【Vong Linh Kỵ Sĩ: Quần chủ có biết tân nhân không? 】 【Phong Nguyệt Chi Chủ: Hắc Long Thiên hẳn là thủ lĩnh Thần tộc, có một người vợ tên Bạch Long, nhưng e rằng đã mất rồi, song hắn muốn hồi sinh nàng. 】 【Quần chủ Lý Đại Tiên: Đại Tiên nói không sai, hẳn là Hắc Long Thiên đó, nhưng bọn họ tự xưng là thần, lại không xứng xách giày cho Đại Tiên, chỉ là một đám ngụy

thần mà thôi! 】 Chu Trần vừa lướt nhóm chat, vừa tiện tay ném Kim Cô Bổng vào Hồng Trần Thiên Chu, dung nhập vào trong, hóa thành một đơn nguyên thế giới.

Hắc Long Thiên đọc và hấp thụ những thông tin liên quan.

Hắc Long Thiên không khỏi mở một video về Phong Nguyệt Chi Chủ.

Thần tộc nô dịch Nhân tộc khai thác huyết thạch, Trụ Vương bất mãn Thần tộc, nương nhờ sức mạnh của Bất Tử Điểu mà kéo ra bức màn phản kháng Thần tộc.

Hắc Long Thiên vừa gia nhập nhóm chat, hắn là Hắc Long, thủ lĩnh Thần tộc của thế giới Vũ Canh Kỷ, còn được Thần tộc xưng là "Thiên".

Hắn nhìn thấy trong nhóm có thông báo và tài liệu, bên trong có tài liệu do Quản chủ Lý Đại Tiên và các thành viên khác tạo, giới thiệu về nhóm chat, cùng với một số hình ảnh, video và tư liệu khác.

Đây là video do Lý Đại Tiên quay trực tiếp. 【Quản chủ Lý Đại Tiên: Đương nhiên không thể so với Long Vương ở thế giới Tây Du của Đại Thánh! 】 Thần Vực.

Thần tộc chi chủ Hắc Long Thiên cảm nhận nhóm chat trong đầu, ánh mắt ngưng trọng, thứ này ngay cả với thực lực của hắn cũng hoàn toàn không thể nhìn thấu.

"Chư Thiên Liêu Thiên Quần?

Có thể liên thông chư thiên?

Các thành viên đều đến từ những thế giới khác nhau?" Hắc Long Thiên nghiên cứu nhóm chat, không hề phát ngôn.

Chư Thiên Liêu Thiên Quần có năng lực rất mạnh, các tài liệu bên

trong sẽ tự động dịch văn tự thành ngôn ngữ của thế giới mà thành viên đang ở.

Thế giới Vũ Canh Kỷ.

Chuyện Trụ Vương sau khi bị Thiên đánh bại, con trai của y và Đát Kỷ của Thần tộc là Vũ Canh, cũng chính là khí vận chi tử của thế giới này, dẫn dắt một nhóm bạn bè đánh bại Thần tộc.

Theo video mở ra, Hắc Long Thiên phảng phất như thân lâm kỳ cảnh.

Y tuy là kẻ buôn chuyện trong nhóm, nhưng cũng không hề bày ra vẻ thần tiên gì, càng không giả thần bí, thỉnh thoảng lại lướt nhóm, cũng coi như một loại tiêu khiển nhỏ.

"Đây rốt cuộc là thứ gì?" "Phong Nguyệt Chi Chủ là tồn tại mạnh nhất và vĩ đại nhất trong nhóm sao?" Thế giới Vũ Canh Kỷ mượn bối cảnh thời Thương Trụ Vương, trong thế giới này có Thần tộc, Minh tộc và Nhân tộc. 【Mỹ Hầu Vương: Nói như vậy thì chỉ là một con cá chạch nhỏ thôi a, so với Long Vương thế giới của ta thì thế nào? 】 Trên màn hình, hắn nhìn thấy một thanh niên khí chất siêu phàm, không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để miêu tả, đứng chắp tay trong vũ trụ tinh không.

Sau đó, hắn tận mắt thấy thân thể đối phương biến lớn.

Lớn đến mức hắn không thể tưởng tượng nổi.

Hắn là Hắc Long, bản thể cũng rất lớn.

Loài người trong mắt hắn chỉ là những con khỉ.

Nhưng nhìn thân thể chân thần vạn ức quang niên không thể tưởng tượng, khó có thể nhìn thẳng của Chu Trần, Hắc Long Thiên lần đầu tiên cảm nhận được sự nhỏ bé của mình.

Chương 256

Hắn cứ như một con giun đất dưới chân người khổng lồ.

Nhỏ bé đến vậy.

Hèn mọn đến vậy.

Yếu ớt đến vậy.

Hắn lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác mà những con khỉ loài người bị hắn coi thường phải đối mặt với hắn.

Hắn là như thế.

Nhấc chân lên rồi!

Hắc Long Thiên thấy Chu Trần nhấc lên một bàn chân lớn không thể tưởng tượng, bàn chân đó lớn hơn Thần Vực của hắn không biết bao nhiêu vạn lần.

Ầm!

Cả vũ trụ sánh ngang với thế giới của bọn họ cứ như một bong bóng bị Chu Trần một cước giẫm nát, tro bụi tiêu tán.

"Hít!" Video kết thúc, Hắc Long Thiên cuối cùng cũng hoàn hồn, đã không biết bao nhiêu năm chưa từng cảm nhận được nỗi sợ hãi, đây là lần đầu tiên hắn thấy sợ.

Quá đáng sợ.

Quá mạnh mẽ.

Không thể tưởng tượng.

Không thể địch lại.

Hắn có thể tưởng tượng, nếu đối phương đến đây, cũng có thể

một cước giẫm nát thế giới mà hắn đang ở.

Còn về những con kiến nằm trong thế giới của bọn hắn, căn bản không có bất kỳ sức kháng cự nào.

Chỉ có thể cùng thế giới hủy diệt.

"Thế gian thật có tồn tại khủng bố như vậy sao?" Hắc Long Thiên không biết từ lúc nào mà lưng áo đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, hắn thực sự khó mà tưởng tượng nổi loại tồn tại này.

Hắn vốn tưởng rằng mình đã vô địch.

Giờ xem ra, nếu nhóm chat là thật, vậy hắn chỉ là một con cá chạch trong giếng, không biết trời đất rộng lớn đến nhường nào.

Lúc này.

Hắc Long Thiên thấy Quần chủ Lý Đại Tiên trong nhóm chat lại đang nhắc đến mình. 【Quần chủ Lý Đại Tiên: Hắc Long này hắn là kẻ xấu xa, nhưng lại si tình đáng thương khiến người ta đồng tình, vợ hắn là Bạch Long bị Xích Long giết, hắn liền nô dịch Nhân tộc khai thác huyết khoáng thạch để hồi sinh nàng, nhìn xem đã nỗ lực mười vạn năm, cách việc Bạch Long hồi sinh chỉ còn một bước, kết quả bị Thần Nhãn tính kế, Bạch Long triệt để chết rồi! 】【Thảo Mãng Anh Hùng: Đây quả nhiên là một câu chuyện bi thương! 】【Vong Linh Kỵ Sĩ: Đợi chờ mười vạn năm, nỗ lực mười vạn năm, sau khi giá trị kỳ vọng đầy tràn, lại bị một cú đánh xuống tận đáy vực, quả thực đáng thương lại bi ai! 】【Hắc Long Thiên: Các ngươi rốt cuộc là ai?

Muốn châm ngòi mối quan hệ giữa bản tọa và Thần Nhãn sao? 】【Quần chủ Lý Đại Tiên: Tư liệu trong nhóm chẳng phải đã viết rất rõ sao?

Châm ngòi?

Tin hay không tùy ngươi!

Ngươi thế nào, ta căn bản không bận tâm, ta chỉ thấy Bạch Long thiện lương, lòng trắc ẩn chúng sinh lại hóa thành tro bụi thật đáng tiếc! 】【Thượng Tiên Chân Nhân: Quần chủ, ngươi sẽ không họ Tào chứ? 】【Quần chủ Lý Đại Tiên: Cút! 】【Hắc Long Thiên: Nếu nhóm chat mạnh mẽ như vậy, vậy các ngươi có phương pháp nào nhanh hơn để hồi sinh Bạch Long không? 】【Quần chủ Lý Đại Tiên: Ta chỉ là một tu luyện giả bình thường, không có năng lực cải tử hoàn sinh, Phong Nguyệt Chi Chủ vĩ đại trong nhóm chúng ta chắc chắn có thể, Mỹ Hầu Vương Tề Thiên Đại Thánh hẳn cũng có thể. 】【Mỹ Hầu Vương: Cải tử hoàn sinh không dễ đâu, thế giới của ta có Âm Phủ Địa Phủ, thì còn dễ nói, các thế giới khác ta không thể nào, trừ khi ta đi chỗ Lão Quân trộm tiên đan, nhưng lão Tôn ta mới không đi đâu! 】【Quần chủ Lý Đại Tiên: Đại Thánh đâu phải là không có cách, ngươi chỉ cần cầu Đại Tiên thôi, nhưng Đại Tiên chắc chắn không thể giúp không công, thế giới của các ngươi cũng chẳng có bảo vật gì, ta thấy ngươi cứ tặng Đại Tiên mấy mỹ nhân đi, nhưng mỹ nhân bình thường Đại Tiên e rằng sẽ không thèm để mắt, những người như Tâm Nguyệt Hồ, Thiên Sứ Thánh Vương hẳn là được, đúng rồi, chỗ ngươi có Thiên Sứ Thánh Vương không? 】 Lý Đại Tiên biết Chu Trần có lẽ cũng là một người xuyên việt, chỉ là hắn sống tốt hơn, hơn nữa thế giới thần thoại hắn xuyên việt đến siêu cấp cao cấp.

Y dù không biết Chu Trần có "ngón tay vàng" gì, nhưng Chu Trần thích mỹ nhân.

Hoặc là có sở thích sưu tầm, hoặc là "ngón tay vàng" có liên quan đến điều đó.

Y tự nhiên không tiếc giúp hắn se duyên.【Hắc Long Thiên: Có Thiên Sứ Thánh Vương. 】 Hắc Long Thiên nghĩ nghĩ, liền nhắn riêng cho Chu Trần.【Hắc Long Thiên: Phong Nguyệt Chi Chủ, ngươi có

cách nào hồi sinh Bạch Long trong thời gian ngắn không? 】【Phong Nguyệt Chi Chủ: Có! 】【Hắc Long Thiên: Ngươi có điều kiện gì? 】"Trực tiếp vậy sao?" Chu Trần ôm Nữ Đế Sư phụ Dao Trì, nhìn tin tức trong nhóm chat, nghĩ nghĩ, Bạch Long chết quả thực có chút đáng tiếc.

Với năng lực hiện tại của hắn, tùy tiện đến Bách Hoa Tiên Tử ở Bách Hoa Thiên hái một cọng lá cỏ, là có thể hồi sinh Bạch Long.

Đối với hắn mà nói, giống như nhổ một cọng cỏ ven đường, không tốn chút sức lực nào.

Nhưng điều này không có nghĩa là hắn sẽ giúp không công.

Một khi đã mở đầu này, sau này chẳng phải ai cũng đến tìm hắn giúp đỡ sao?

Thật sự coi hắn là người làm công báo sao.

"Thế giới Vũ Canh Kỷ cũng chẳng có bảo vật gì, chi bằng cứ đòi mấy mỹ nhân đi!" Chu Trần nghĩ nghĩ, điều này cũng coi như thỏa mãn sở thích sưu tầm tem của kiếp trước.【Phong Nguyệt Chi Chủ: Đã có Thiên Sứ Thánh Vương, vậy Minh tộc chắc chắn có một đại tướng Bất Vấn Bất Vấn, cùng với Tâm Nguyệt Hồ, Tâm Nguyệt Quỳ, cứ đòi bọn họ đi! 】【Hắc Long Thiên: Được! 】Hắc Long Thiên không nói lời thừa, đơn giản kết thúc cuộc trò chuyện.

Chu Trần cũng không quản nữa, dù sao điều kiện đã đưa ra, còn lại thì xem đối phương.

Chu Trần nắm giữ đôi tuyết nhũ trắng ngần của Nữ Đế Sư phụ, chuyên tâm trí chí.

Chắc chắn.

Thế giới Vũ Canh Kỷ.

Thần Vực.

"Thiên Sứ Thánh Vương, Tâm Nguyệt Hồ, Tâm Nguyệt Quỳ, Bất Vấn Bất Vấn." Hắc Long Thiên thầm ngâm trong lòng, Thiên Sứ Thánh Vương là thủ hạ của hắn, đang ở Thần Vực canh giữ Bạch Long.

Tâm Nguyệt Quỳ, Tâm Nguyệt Hồ là hai chị em, hiện tại Tâm Nguyệt Quỳ là Đại tế tư Thần tộc, còn Tâm Nguyệt Hồ đã phản bội trốn khỏi Thần Vực.

Còn Bất Vấn Bất Vấn, vị đại tướng Minh tộc đối địch kia, thì có chút khó nhằn.

Nhưng đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể hồi sinh Bạch Long, bỏ ra bất kỳ cái giá nào cũng đều đáng giá.

Để nhanh chóng hồi sinh Bạch Long, Hắc Long Thiên quyết định tự mình ra tay, để đảm bảo vạn vô nhất thất.

Hắn triệu tập các cường giả Thần tộc, đi tìm Bất Vấn Bất Vấn và Tâm Nguyệt Hồ.

Thế giới Tây Du.

Sau một phen lừa gạt dối trá, Tôn Ngộ Không đã thành công đoạt được năm kiện bảo bối trong tay Kim Giác Ngân Giác.

Đó lần lượt là Thất Tinh Đại Bảo Kiếm (kiếm luyện ma thân thiết của Lão Quân), Tử Kim Hồng Hồ Lô (bảo vật Lão Quân dùng đựng linh đan), Dương Chi Ngọc Tịnh Bình (bảo vật Lão Quân dùng đựng nước), Quạt Ba Tiêu (quạt Lão Quân dùng để quạt lửa), Hoàng Kim Thằng (dây lưng của Lão Quân).

Tôn Ngộ Không và Đường Tăng một đoàn người đến Bình Đỉnh Sơn.

“Theo tin tức của Tiểu Lý Tử, hai đồng tử Kim Giác Ngân Giác của Lão Quân đang ở đây.” Mặc dù hắn có thể Pháp Tướng Thiên Địa, trở nên vô cùng lớn.

Nhưng so với Thần Khu của Chu Trần, vẫn còn kém xa.

“Lát nữa Lão Quân đến, những bảo bối này ta một kiện cũng không giữ được.” Tôn Ngộ Không biết hắn hiện tại căn bản không phải đối thủ của Thái Thượng Lão Quân, căn bản không giữ được bảo bối.

Ngày này.

Chu Trần nhìn thấy Tử Kim Hồng Hồ Lô, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, Thất Tinh Kiếm, Quạt Ba Tiêu, Hoàng Kim Thằng năm kiện bảo bối xuất hiện trước mặt, rất là hài lòng. 【Đinh, ngươi đã nhận hồng bao của Mỹ Hầu Vương. 】 【Phong Nguyệt Chi Chủ: Đại Thánh đã tâm thành như vậy, ta mà từ chối thì quá vô tình rồi, ta đây có một môn Huyền Hoàng Vũ Trụ Khai Tịch Pháp, liền truyền cho Đại Thánh đi! 】 Tôn Ngộ Không ý niệm chuyển động, sớm đã có cách đối phó. 【Mỹ Hầu Vương: Đại Tiên, thân thể của ngài làm sao tu luyện được lớn như vậy?

Ta muốn đổi với ngài một môn công pháp thần thông! 】 “Vừa hay tìm Đại Tiên đổi lấy chút bảo bối tăng trưởng tu vi!” Hắn biết Tôn Ngộ Không đã nói thì chắc chắn sẽ làm.

Chu Trần không keo kiệt.

“Đứa nhỏ này có thể dạy dỗ!” 【Mỹ Hầu Vương: Đại Tiên có thu bảo bối không?

Thất Tinh Kiếm, Tử Kim Hồng Hồ Lô, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, Quạt Ba Tiêu, còn có Hoàng Kim Thằng của Thái Thượng Lão Quân. 】 Hắn cũng khao khát lớn mạnh.

Chu Trần ôm mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao, bàn tay đang tùy ý nhào nặn trên đôi tuyết nhũ trắng ngần của nàng bỗng dừng lại, nhìn về phía nhóm chat. 【Phong Nguyệt Chi Chủ: Ngươi nói là Chân Thần Vũ Trụ Khai Tịch Pháp của thế giới thần thoại ta đang ở, có thể khai tịch một thế giới vũ trụ trong cơ thể, môn pháp này rất quý giá, không thể dễ dàng truyền cho người khác! 】 Vì vậy.

"Ừm?

Con khỉ này đã đến Bình Đỉnh Sơn rồi sao?" 【Mỹ Hầu Vương: Đại Tiên, ta biết trên đường này còn rất nhiều yêu quái, đa số đều có bảo bối lợi hại, đến lúc đó ta sẽ mang tất cả đến tặng cho Đại Tiên, thế nào? 】 Trong nguyên tác hắn không biết cốt truyện, vẫn có thể thu thập Kim Giác Ngân Giác, huống chi bây giờ.

"Khai tịch vũ trụ thế giới trong cơ thể?" Còn về Chu Trần nói rất quý giá, không thể dễ dàng truyền cho người khác, hắn hiểu.

Tôn Ngộ Không lập tức nhắn riêng cho Chu Trần trong nhóm chat.

Điểm nhân tình thế sự này, hắn vẫn hiểu mà!

Chẳng phải là giá tiền không đủ sao?

Chu Trần trực tiếp đưa công pháp cho Tôn Ngộ Không.

Thực ra trong thế giới thần thoại, Huyền Hoàng Vũ Trụ Khai Tịch Pháp được coi là công pháp đại trà.

Rất nhiều Chân Thần đều tu luyện công pháp này.

Chu Trần tu luyện là Thượng Thanh Huyền Hoàng Vũ Trụ Khai Tịch Pháp, là phiên bản nâng cấp. 【Đinh, Mỹ Hầu Vương đã nhận hồng bao của ngươi. 】 "Lợi hại!" Cảm nhận Huyền Hoàng Vũ Trụ Khai Tịch Pháp trong đầu, Tôn Ngộ Không tươi cười rạng rỡ, nhưng môn công pháp này hơi tốn tài nguyên.

Nghĩ nghĩ, Tôn Ngộ Không lại nhắn riêng cho Chu Trần. 【Mỹ Hầu Vương: Đại Tiên, ngài có thu yêu tinh không? 】 "Ngươi cái đồ trời đánh, đúng là một nhân tài!" Thấy tin tức của Tôn Ngộ Không, Chu Trần không khỏi bật cười.

Hắn biết Tôn Ngộ Không sau khi thấy Huyền Hoàng Vũ Trụ Khai Tịch Pháp, tài nguyên không đủ, đây là muốn bán yêu tinh để kiếm chút tiền ngoài. 【Phong Nguyệt Chi Chủ: Thu!

Quốc Vương Nữ Nhi Quốc cũng được!

Ngươi mà có bản lĩnh, bắt Quan Âm đến, ta tặng ngươi mấy quả Bàn Đào của thế giới thần thoại. 】 【Mỹ Hầu Vương: Được!

Đại Tiên, ngài cứ đợi đi! 】 Tôn Ngộ Không hưng phấn hẳn lên, điều này tương đương với việc mở ra một kênh tài nguyên mới.

Đặc biệt là Quan Âm Bồ Tát còn khá "đáng tiền".

Hắn biết Bàn Đào ở thế giới thần thoại của Chu Trần mạnh hơn Bàn Đào hắn ăn không biết bao nhiêu lần.

Trước đây khi bị áp dưới Ngũ Hành Sơn, Chu Trần chỉ tùy tiện nhổ một ít cỏ dại, trái cây dại cho hắn, nhưng đối với hắn mà nói cũng là linh dược linh quả cực phẩm, hiệu quả còn tốt hơn Bàn Đào hắn ăn.

Bàn Đào của thế giới thần thoại lại sẽ lợi hại đến mức nào?

Tây Du Quan Âm: Ta chỉ có thể đổi mấy quả Bàn Đào sao?

Nụ cười và nỗi buồn giữa người với người sẽ không biến mất, chỉ là chuyển dời.

Lúc này.

Thái Thượng Lão Quân vẻ mặt mờ mịt, bấm đốt ngón tay tính đi tính lại, nghi hoặc đạo: "Bảo bối của ta đâu?" "Con khỉ đầu này đã làm mất bảo bối của ta đi đâu rồi?" Những bảo bối này của y tuy để

Kim Giác Ngân Giác mang xuống hạ giới, nhưng y vẫn là chủ nhân, có liên hệ.

Tôn Ngộ Không cầm đi cũng vô dụng.

Y một ý niệm là có thể triệu hồi về.

Nhưng bây giờ.

Y phát hiện y hoàn toàn mất đi liên hệ với pháp bảo, hoàn toàn không cảm ứng được sự tồn tại của pháp bảo.

"Ai da, lỗ lớn rồi!" Thái Thượng Lão Quân vẻ mặt đau xót, y biết y không thể lấy lại được nữa.

Còn về tìm Tôn Ngộ Không?

Tôn Ngộ Không khẳng định không thừa nhận, y còn có thể làm gì?

Đánh chết Tôn Ngộ Không?

Căn bản là không thể.

Thế giới thần thoại.

Chu Trần nhìn khung chat với Tôn Ngộ Không, không khỏi xoa xoa cằm.

"Đây là biến thành nhà tư bản hắc tâm rồi sao?" Lắc lắc đầu, Chu Trần không bận tâm, đối với yêu tinh hay Quốc Vương Nữ Nhi Quốc của thế giới Tây Du mà nói, có thể đến chỗ hắn, tuyệt đối là một thiên đại tạo hóa.

"Ngươi đang nghĩ gì mà cười gian xảo vậy?" Mỹ nhân sư phụ Hoàng Phủ Nguyệt Dao đưa tay chọc chọc trán Chu Trần, hờn dỗi nói.

"Ta đang đàm phán chuyện làm ăn mà!" Chu Trần nhào nặn đôi tuyết nhũ trắng ngần của mỹ nhân sư phụ, biến hóa vạn thiên, vô cùng thích thú.

“Xì!” Mỹ nhân sư phụ lườm Chu Trần một cái, cười khẩy nói: “Lại là chuyện làm ăn mấy vạn ức của ngươi sao?” “Lần này là chuyện làm ăn chính đáng mà!” Chu Trần nghiêm mặt nói.

Chương 257

Mỹ nhân sư phụ cười duyên: "Ngươi còn có chuyện làm ăn chính đáng sao?" "Đương nhiên!

Ta bây giờ liền đưa mỹ nhân sư phụ đến xem!" Chu Trần cười nói.

Mỹ nhân sư phụ trong mắt mang theo sự tò mò.

Khoảnh khắc tiếp theo, Chu Trần bế nàng lên, đặt lên một con ngựa ngọc bích như được điêu khắc từ thanh ngọc bên cạnh.

Con ngựa ngọc bích này sống động như thật, hệt như vật sống.

Khác với ngựa bình thường, con ngựa ngọc bích này không chỉ có một sừng trên đầu, mà trên lưng còn mọc ra hai chiếc sừng ngọc.

"Mỹ nhân sư phụ, chúng ta cưỡi ngựa đi thôi!" Chu Trần ngồi xuống phía sau mỹ nhân sư phụ, hai chân kẹp vào, ngựa ngọc bích liền bắt đầu phi nước đại.

"A!" Mỹ nhân sư phụ kinh hô, quay đầu lườm Chu Trần một cái thật mạnh: "Ngươi cái đồ tiểu hỗn đản, chỉ biết ức hiếp…" Lời còn chưa nói xong, Chu Trần kẹp chân vào bụng ngựa dùng sức, ngựa ngọc bích tức thì cuồng bôn, tốc độ càng nhanh hơn.

"A!" Hãy để chúng ta phi ngựa rong ruổi, cùng nhau hưởng thụ phồn hoa thế gian.

Chu Trần hít sâu một hơi.

Hắn rất thích mỹ nhân sư phụ.

Con ngựa ngọc bích này là bảo vật hắn luyện chế, sau khi cưỡi lên không chỉ có thể tùy tâm sở dục điều khiển.

Thậm chí hắn còn có thể dùng chân của mình thay thế chiếc sừng trên lưng ngựa ngọc bích.

Chu Trần mỗi ngày thay đổi cách chơi đùa.

Tiêu dao lại tự tại.

Có Linh Bảo Thiên Tôn chống lưng, hắn không đi gây sự, cũng sẽ không có ai cố ý đến gây phiền phức.

Hắn mỗi ngày chỉ cần nhập đạo tu đạo.

Không có việc gì thì nghiên cứu luyện khí.

Luyện chế đủ loại thần khí tiên khí kỳ môn do hắn tự tay thiết kế nghiên cứu, sau đó tự mình đi tìm người thực tiễn kiểm nghiệm.

Ngày tháng bình yên mà lại sung túc.

Vui vẻ lại vô biên! 【Đinh, Mỹ Hầu Vương đã gửi cho ngươi một hồng bao —— Hắc Thủy Hà Công Chúa. 】 Thế giới thần thoại.

"Con khỉ này đã qua Hắc Thủy Hà rồi!" Chu Trần trong lòng khẽ động, yêu quái Hắc Thủy Hà là Đà Long, con trai của Kính Hà Long Vương, cuối cùng bị Tôn Ngộ Không tìm Thái Tử Ma Ngang của Tây Hải đến thu phục.

"Không biết lần này con khỉ có tìm người giúp đỡ không?

Theo lý mà nói thì Đà Long dù ở dưới nước cũng không thể đánh thắng con khỉ được." Chu Trần không nghĩ nhiều, nhận hồng bao.

Một mỹ nhân ôn uyển tri tính, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi xuất hiện, chính là Hắc Thủy Hà Công Chúa mà con khỉ đã tặng hắn.

Hắc Thủy Công Chúa từ căn phòng nhỏ màu đen trong không gian nhóm chat bước ra, liền nhìn thấy Chu Trần và Hoàng Phủ Nguyệt Dao phía trước.

Hai người cưỡi trên một con ngựa ngọc như được điêu khắc từ mỹ ngọc màu xanh, phi ngựa cuồng bôn.

Nhưng ngựa ngọc bích tuy không ngừng phi nước đại, nhưng vị trí lại không hề thay đổi, nói một cách đơn giản là đang chạy tại chỗ.

Rất giống đồ chơi ngựa gỗ của trẻ con.

"Thiếp thân bái kiến Đại Tiên, cung chúc Đại Tiên tiên phúc vĩnh hưởng, thánh thọ vô cương." Sau này nàng có phải cũng sẽ cùng Đại Tiên cưỡi con ngựa ngọc bích này không?

"Không cần đa lễ." "Hóa Tiên Trì có thể tẩy rửa nhục thân, thuế biến linh hồn, đề thăng tu vi, ta sẽ truyền cho ngươi công pháp tu luyện, ngươi cứ đi tu luyện trước!" Thế giới Tây Du.

Chỉ là hắn cũng không có cách nào.

Hắc Thủy Hà Công Chúa vừa chấn động, vừa kinh hỉ, đặc biệt là cảm thụ công pháp cường đại trong đầu, cuối cùng cũng thể hội được đây là cơ duyên nghịch thiên đến nhường nào.

Đột nhiên.

Đây là bị chê quá yếu sao?

Nàng còn tưởng Chu Trần sẽ sốt ruột kéo nàng vào cuộc chơi ngay.

Tôn Ngộ Không nhìn linh thảo tỏa ra linh khí ngút trời, tràn đầy năng lượng tinh thuần dồi dào trong tay, trên khuôn mặt tai khỉ nhọn hoắt đầy vẻ hỉ duyệt.

Chu Trần đưa tay chỉ một cái, quán đỉnh công pháp tu luyện và kiến thức liên quan vào đầu Hắc Thủy Hà Công Chúa, sau đó vẫy tay đưa nàng vào Hóa Tiên Trì.

Hắn vừa nhìn đã thấy khi ngựa ngọc bích phi nước đại, thân thể vị

tiên tử kia hơi lơ lửng, mà trên lưng ngựa ngọc bích lại có… có gai!

Ngay sau đó.

Hắc Thủy Hà Công Chúa hai chân siết chặt, vội vàng khom người hành lễ, giọng nói nhẹ nhàng như nước, trước khi được con khỉ đưa đến đây, nàng đã biết một số thông tin.

Chu Trần, một tồn tại thần thông quảng đại, pháp lực vô biên như vậy, là người mà nàng trước đây dù cầm đèn lồng cũng không tìm thấy.

Chu Trần nắm giữ đôi tuyết nhũ trắng ngần của mỹ nhân sư phụ, hào phóng nói: "Mọi người đều hài lòng." Hắc Thủy Hà Công Chúa mỹ mục khẽ ngưng, đồng tử phóng đại, nàng tuy tu vi không cao, nhưng cũng có chút pháp lực yếu ớt, nhãn lực rất tốt.

Vị Đại Tiên này quả nhiên không phải là Đại Tiên đứng đắn.

Hắc Thủy Hà Công Chúa trong lòng dâng lên một chút cảm kích đối với Tôn Ngộ Không, vốn dĩ nàng đầy oán giận khi Tôn Ngộ Không đưa nàng đến đây.

Tiên khí bao phủ, sương khói bốc hơi.

"Hít!" Dù sao cũng là đôi bên cùng có lợi.

Không ngờ lại để nàng tu luyện trước.

Mà Hắc Thủy Hà Công Chúa đối với hắn mà nói thì chẳng đáng một xu, lại có thể đổi lấy một cây linh thảo bảo bối như vậy, giống như nhặt được một hòn đá rồi bán được giá vàng vậy.

Chu Trần tùy tay hái một cây linh thảo cấp thấp nhất trong vườn, gửi cho Tôn Ngộ Không.

Mà nàng trả giá chẳng qua chỉ là thị phụng Chu Trần mà thôi.

"Vừa hay ta chuyên môn vì các mỹ nhân tu vi yếu kém đến từ các

thế giới khác như các ngươi mà luyện chế một bảo vật, ta đặt tên là Hóa Tiên Trì!" Chỉ là cái này còn cao cấp hơn. 【Đinh, ngươi đã nhận hồng bao của Phong Nguyệt Chi Chủ. 】 Nhưng bây giờ nàng cảm thấy nơi này cũng không tệ.

Hắc Thủy Hà Công Chúa rơi vào Hóa Tiên Trì, tức thì cảm thấy vô số tiên khí điên cuồng chui vào thể nội nàng, tẩy rửa nhục thân, cải biến thể chất, tăng cường linh hồn và tu vi của nàng.

"Đại Thánh đúng là người tốt!" "Đại Tiên hào phóng!" Bịch.

Hít!

Thích thú!

Hắc Thủy Hà Công Chúa vừa thở phào nhẹ nhõm vừa mừng rỡ.

"Vâng, đa tạ Đại Tiên!" Tuy nàng biết linh thảo này đối với Chu Trần có thể không đáng giá, nhưng đối với nàng thì quả thực quý giá hơn cả nhân sâm quả.

Nhưng đây đối với nàng mà nói cũng là cơ duyên nghịch thiên.

Hóa Tiên Trì.

Đều kiếm được rồi.

Nuốt!

Để tránh bị người khác phát hiện, Tôn Ngộ Không vội vàng nuốt chửng, ăn vào trong cơ thể từ từ luyện hóa.

"Đại sư huynh, huynh vừa ăn bảo bối gì vậy?" Trư Bát Giới hít hít mũi, ngửi mùi linh khí còn chưa tan hết trong không khí, cảm giác thần thanh khí sảng, nước bọt chảy ròng.

Trong mắt nhìn Tôn Ngộ Không tràn đầy khát vọng.

"Ngươi cái đồ ngốc này, chỉ biết ăn ăn ăn, đi ra một bên đi, nào có

bảo bối gì!" Tôn Ngộ Không vẫy vẫy tay, đuổi người.

"Đại sư huynh chỉ biết ăn một mình." Thấy không được chia một chén canh nào, Trư Bát Giới mắt đầy u oán, lẩm bẩm nói: "Cái đồ khỉ chết tiệt, có đồ tốt đều giấu mình ăn, nghẹn chết ngươi đi!" "Ngươi cái đồ ngốc này, muốn ăn đòn hả!" Tôn Ngộ Không giơ tay, làm bộ muốn đánh, Trư Bát Giới vội vàng ôm đầu bỏ chạy.

Tôn Ngộ Không không để ý Trư Bát Giới, ý thức tiến vào nhóm chat. 【Mỹ Hầu Vương: Đại Tiên hào phóng, ta cảm giác tu vi lại có thể tăng trưởng không ít rồi! 】【Lý Đại Tiên: Đại Thánh, đã xảy ra chuyện gì vậy? 】【Mỹ Hầu Vương: Vừa qua Hắc Thủy Hà, thu thập Đà Long, mang Hắc Thủy Hà Công Chúa tặng cho Đại Tiên, Đại Tiên tặng ta một cây bảo bối tiên dược, đợi ta luyện hóa, tu vi nhất định sẽ đại tiến! 】【Thượng Tiên Chân Nhân: Chúc mừng Đại Thánh! 】【Thảo Mãng Anh Hùng: Chúc mừng Đại Thánh! 】【Đinh, Thủy Hoàng Đế gia nhập nhóm chat! 】"Ừm? Lại có tân nhân rồi sao?" Chu Trần nghe tin từ nhóm chat, ý thức liền tiến vào Chư Thiên Liêu Thiên Quần. 【Thảo Mãng Anh Hùng: Oa, Thủy Hoàng Đế Bệ Hạ vào nhóm rồi, hoan nghênh Thủy Hoàng Đế Bệ Hạ! 】【Vong Linh Kỵ Sĩ: Hoan nghênh Thủy Hoàng Đế Bệ Hạ! 】【Lý Đại Tiên: Không biết là phiên bản Thủy Hoàng Đế nào?

Nhưng có thể dự đoán, Thủy Hoàng Đế Bệ Hạ sắp nghịch thiên cải mệnh rồi, Đại Tần lần này sẽ không nhị thế mà vong, thậm chí thật sự có thể vạn thế bất diệt! 】【Thủy Hoàng Đế: Lớn mật!

Dám nói Đại Tần của trẫm nhị thế mà vong, các ngươi là ai, dám giả thần lộng quỷ? 】【Lý Đại Tiên: Bệ Hạ không cần động nộ, đây là Chư Thiên Liêu Thiên Quần, thông tin cụ thể có miêu tả chi tiết trong tài liệu nhóm, Bệ Hạ có thể xem qua để tìm hiểu. 】 Thế giới Thiên Hành Tần Thời.

Doanh Chính nhìn nhóm chat trong đầu, ánh mắt lạnh lẽo, vừa tra xem tài liệu nhóm, vừa liếc nhìn hộ vệ thân cận Cái Nhiếp bên cạnh.

Cái Nhiếp yên tĩnh đứng thẳng, phảng phất như một pho tượng, không có bất kỳ dị thường nào.

"Truyền Âm Dương Gia Đông Quân, Nguyệt Thần." Doanh Chính bất động thanh sắc, phân phó thủ hạ.

Âm Dương Gia tinh thông Âm Dương thuật, đối với việc giả thần lộng quỷ mê hoặc hắn, bọn họ là người rõ nhất.

"Chư Thiên Liêu Thiên Quần?" Doanh Chính nhìn thông tin trong tài liệu nhóm, lông mày khẽ nhíu lại.

"Chư thiên vạn giới?

Thần tiên yêu ma?" "Là gặp được tiên duyên, hay có kẻ giả thần lộng quỷ, ý đồ lừa gạt cô (Trẫm)?" Khi Doanh Chính đang xem tài liệu nhóm, Âm Dương Gia Đông Quân và Nguyệt Thần liên mệ mà đến.

Đông Quân mặc một bộ trường váy màu lam sẫm, tóc dài buộc thấp, cài một chiếc trâm cài tóc, bên cạnh còn đeo trang sức đá quý màu lam sẫm, đoan trang cao quý, lạnh lùng diễm lệ vô song.

Nguyệt Thần có mái tóc dài màu tím nhạt, cài chín chiếc trâm cài tóc hình trăng khuyết bằng thủy tinh thiên lam sắc, mắt bị che bởi một tấm lụa che mắt gần như trong suốt, một bộ trường váy tay áo rộng màu lam nhạt, thần bí thanh nhã, thân tư nhẹ nhàng.

"Đông Quân (Nguyệt Thần) bái kiến Đại Vương!" Hai người khom người hành lễ, tư thái ưu nhã, xinh đẹp tri tính.

"Bình thân." Doanh Chính hoàn hồn, nhìn về phía hai người: "Cô (Trẫm) cảm giác dường như xuất hiện ảo giác, các ngươi có phát hiện gì không?" Phía sau, trong mắt Cái Nhiếp lóe lên phong mang, ngưng

thần cảnh giác.

Đông Quân và Nguyệt Thần đánh giá Doanh Chính.

Đông Quân địa vị cao hơn Nguyệt Thần, trong Âm Dương Gia địa vị và tu vi cũng chỉ đứng sau thủ lĩnh Đông Hoàng Thái Nhất, thực lực sâu không lường được, được xưng là "kỳ nữ Âm Dương thuật đệ nhất".

Nàng cẩn thận nhìn, trên người Doanh Chính không hề có dị trạng.

Hơn nữa bên cạnh Doanh Chính cao thủ như mây, Cái Nhiếp càng là một trong Quỷ Cốc Tung Hoành, muốn ám toán Doanh Chính, gần như là không thể.

"Trên người Đại Vương không hề có dấu vết thủ đoạn của người khác, chắc hẳn là Đại Vương lo lắng quốc sự, quá mức lao tâm mà thành." Đông Quân nói.

Nguyệt Thần tuy coi Đông Quân là đại địch số mệnh, nhưng cũng không dám đối chọi với Đông Quân, càng không dám tùy tiện nói bừa về Doanh Chính.

Bởi vì Đông Quân đã nói như vậy, nàng tự nhiên không có ý kiến gì khác.

"Thôi được, các ngươi lui xuống đi." Đuổi hai người đi, Doanh Chính tiếp tục nghiên cứu nhóm chat.

Thế giới mà hắn đang ở không phải là lịch sử chính thống, mà là thế giới anime Thiên Hành Cửu Ca và Tần Thời Minh Nguyệt.

Nơi đây bách gia tranh minh.

Có võ công thần kỳ, thuật cơ quan, thậm chí truyền thuyết còn có thần linh. 【Đinh, Lý Đại Tiên đã tải lên Sử Ký. 】 【Đinh, Lý Đại Tiên đã tải lên Tần Thời Minh Nguyệt. 】 【Đinh, Lý Đại Tiên đã tải

lên Thiên Hành Cửu Ca. 】 “Sử Ký?

Tần Thời Minh Nguyệt?

Thiên Hành Cửu Ca?” Ý thức nhìn nhóm chat, Doanh Chính khẽ trầm ngâm, mở Sử Ký ra.

Nội dung nhóm chat đều sẽ tự động chuyển hóa thành ngôn ngữ văn tự của thế giới tương ứng, Doanh Chính xem không có bất kỳ trở ngại nào.

Hắn trực tiếp tìm đến những ghi chép về Đại Tần trong Sử Ký.

“Những sự kiện lịch sử lớn được ghi chép ở đây gần như giống nhau, nhưng rất nhiều nơi không hoàn toàn giống.” Thế giới hắn đang ở có võ công.

Nhưng trong Sử Ký lại không hề có miêu tả nào về võ công.

Doanh Chính trong Sử Ký, lật đổ Lã Bất Vi, tiêu diệt sáu nước, thống nhất thiên hạ, trở thành Thủy Hoàng Đế, điều đó khiến lòng hắn dâng trào.

Đông Quân, Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh, Thiếu Tư Mệnh những người của Âm Dương Gia lại ở Đại Việt, nhưng hắn không thể vô duyên vô cớ làm mất đi đối phương.

Doanh Chính tinh thần chấn động, nhiệt huyết dâng lên đầu.

Hiện giờ đại quyền vẫn nằm trong tay Lã Bất Vi, tạm thời không thể làm gì. 【Quần chủ Lý Đại Tiên: Phía sau không còn nữa, nhưng kết cục sẽ không thay đổi, gần giống với trong Sử Ký. 】 Nhưng những nhân vật quan trọng thì đều có. 【Quần chủ Lý Đại Tiên: Ninh Kỵ Sĩ, ngươi nói đẹp không đẹp?

Ngươi cảm thấy nữ tử trong đó, ai là người đẹp nhất? 】 Hắn có thể đã nhận được một cơ duyên lớn nghịch thiên cải mệnh.

Rất nhanh đã xem xong. 【Lý Đại Tiên: Thôi được, cứ cho các ngươi thêm mấy cái nữa! 】 【Quần chủ Lý Đại Tiên: Thủy Hoàng Đế thế nào rồi?

Ngươi là phiên bản Thủy Hoàng Đế nào?

Diệc hoặc giả đều không phải? 】 Hắn đang suy nghĩ lời của Lý Đại Tiên.

Mặc dù hiện nay triều chính vẫn nằm trong tay Lã Bất Vi, nhưng hắn tâm có mãnh hổ, cũng muốn làm nên một sự nghiệp lớn.

Chương 258

【Vong Linh Kỵ Sĩ: Thêm một! 】【Thảo Mãng Anh Hùng: Diễm Linh Cơ quả thực là tuyệt thế vưu vật, nhưng ta thấy Minh Châu Phu Nhân cũng không tệ, Yêu Cơ triều đình, thật sự vừa triều vừa yêu, hít! 】Những người trong Thiên Hành Cửu Ca cơ bản ở Hàn.【Đinh, Lý Đại Tiên đã tải lên Vũ Canh Kỷ. 】【Thượng Tiên Chân Nhân: Chắc chắn là Diễm Linh Cơ nhiệt tình như lửa, nhu tình như nước, thật sự quá tuyệt vời, trái tim ta đều bị nàng trộm mất rồi! 】Hắn nhìn về phía nhóm chat.

Hắn trong lòng đã xác định, Thiên Hành Cửu Ca và Tần Thời Minh Nguyệt cơ bản giống hệt thế giới của hắn.【Quần chủ Lý Đại Tiên: Thủy Hoàng Đế, ngươi đem những mỹ nữ từng xuất hiện trong Tần Thời Minh Nguyệt và Thiên Hành Cửu Ca, đều đưa đến cho Đại Tiên, Đại Tiên tùy tiện tặng ngươi chút gì đó, cũng đủ để ngươi nghịch thiên cải mệnh, thậm chí trường sinh bất lão cũng không phải là không thể! 】"Cô (Trẫm) diệt sáu nước, thiên hạ quy nhất, làm Thủy Hoàng Đế?"【Thảo Mãng Anh Hùng: Lý Đại Tiên, còn có video nào giống Tần Thời Minh Nguyệ và Thiên Hành Cửu Ca không, ta rất muốn xem a! 】【Thượng Tiên Chân Nhân: Thêm một! 】Xem sơ qua Sử Ký, Doanh Chính lại nhìn về phía Tần Thời Minh Nguyệt và Thiên Hành Cửu Ca.

Doanh Chính trong lòng có chút khó chịu, nhưng trước khi Cái Nhiếp phản bội, đối với hắn vẫn rất trung thành.

"Cái Nhiếp cuối cùng cũng phản bội cô (Trẫm) sao?"【Tử Hà Tiên Tử: Thêm một! 】Ý thức trong nhóm chat xem tài liệu rất nhanh.【Vong Linh Kỵ Sĩ: Phi lễ vật thị!

Phi lễ vật thị!

Nữ tử trong Tần Thời Minh Nguyệt và Thiên Hành Cửu Ca sao lại ăn mặc hở hang như vậy, thành thể thống gì! 】 Cái nhóm chat chư thiên đột nhiên giáng lâm này, hắn trong lòng đã có đáp án, tám chín phần mười là thật.

Mà hắn hiện tại đang ở trước dòng thời gian của Thiên Hành Cửu Ca.

Doanh Chính không trả lời, lại chìm xuống.

Chỉ là khi thấy sau khi hắn chết, Đại Tần không những không truyền thừa vạn thế, mà lại nhị thế mà vong.

Thua dưới tay Hồ Hợi, Triệu Cao, hắn nhịn không được nộ khí dâng trào.

Điều này đối với hắn mà nói nghiễm nhiên là một đại cơ duyên.

Hắn lúc này không rảnh nghĩ nhiều.

Chỉ là việc đưa mỹ nữ bên trong, đối với hắn hiện tại mà nói vẫn còn hơi phiền phức. 【Thảo Mãng Anh Hùng: Ta không phải Tào Tháo! 】 【Quần chủ Lý Đại Tiên: Hứa Thảo Mãng, không ngờ ngươi lại là Tào Tháo! 】 【Thủy Hoàng Đế: Tần Thời Minh Nguyệt sao lại không có kết cục?

Phía sau đâu? 】 【Đinh, Lý Đại Tiên đã tải lên Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ, Thanh Xà. 】 【Đinh, Lý Đại Tiên đã tải lên Thiến Nữ U Hồn 1, 2. 】 【Đinh, Lý Đại Tiên đã tải lên Hoan Thiên Hỉ Địa Thất Tiên Nữ. 】 【Đinh, Lý Đại Tiên đã tải lên Đại Thoại Tây Du. 】 【Đinh, Lý Đại Tiên đã tải lên Bảo Liên Đăng và Tiền Truyện. 】 【Thảo Mãng Anh Hùng: Lý Đại Tiên vạn tuế! 】 【Tử Hà Tiên Tử: Tốt quá rồi! 】 Một nhóm thành viên nhóm chat đại hỉ.

Sau khi xem video Tần Thời Minh Nguyệt và Thiên Hành Cửu Ca,

bọn họ cũng thích xem kịch rồi.

Thấy Lý Đại Tiên một lần tải lên nhiều như vậy, đều kích động hẳn lên.

Chỉ là rất nhanh bọn họ liền phát hiện, xem kịch lại xem đến chính mình.

Bọn họ chính là bản thân sao?

Thế giới thần thoại.

Chu Trần cũng đang ẩn mình trong nhóm chat.

Thấy video Lý Đại Tiên gửi, không khỏi nhìn Tử Hà Tiên Tử đang ôm hắn trong lòng.

"Ô ô, cái này cũng quá bi thương rồi, bỏ kim cô xuống, không thể cứu ngươi, đeo kim cô lên, lại không thể yêu ngươi." Tử Hà Tiên Tử xem Đại Thoại Tây Du, bị tình yêu không thành giữa Chí Tôn Bảo và Tử Hà trong đó làm cho rất đau lòng.

"A!" Đột nhiên, Tử Hà Tiên Tử kinh hô, thân thể run rẩy.

Tất cả bi thương trong nháy mắt tan thành mây khói.

Nàng nhìn về phía Chu Trần, trong mắt đầy vẻ oán giận: "Ngươi cái đồ đại phôi đản, ngươi làm đau người ta rồi!" "Con khỉ có lợi hại bằng ta không?

Con khỉ chỉ biết đỉnh trụ tiên nữ, sau đó đi trộm đào thôi!" Chu Trần cười nói.

"Đồ không biết xấu hổ!" Tử Hà Tiên Tử lườm Chu Trần một cái, nhưng nàng đối với Chí Tôn Bảo chưa từng gặp mặt tự nhiên sẽ không có suy nghĩ gì.

Chỉ là xem kịch mà thôi.

“Ta bây giờ hỏa khí rất lớn!” Chu Trần rút người dậy quỳ lên, giơ tay dùng sức vỗ một cái lên cặp mông cong vút của Tử Hà Tiên Tử.

Bốp!

Tử Hà Tiên Tử run rẩy, không tự chủ được nâng cặp mông cong vút lên.

Chu Trần rất hài lòng.

Con khỉ có Kim Cô Bổng.

Hắn cũng có.

“Yêu tinh, ăn lão Chu ta một bổng!” Chu Trần vừa đánh, vừa xem nhóm chat. 【Mỹ Hầu Vương: Thảo!

Đây không phải lão Tôn ta! 】【Dương Nhị Lang: Quả thực không phải Đại Thánh, Đại Thánh không thích nữ nhân, chỉ thích khỉ cái! 】【Mỹ Hầu Vương: Khốn kiếp!

Ngươi cái đồ ba mắt, đừng tưởng ở thế giới khác lão Tôn không làm gì được ngươi, tin không ta lên trời đánh tên đại ca cùng phiên bản của ngươi! 】【Dương Nhị Lang: Tùy ý!

Dù sao ta cũng không có việc gì đi đánh khỉ! 】【Thượng Tiên Chân Nhân: Hứa Thảo Mãng, bất kể là phiên bản nào, ngươi trông đều hơi ngu ngốc a! 】【Thảo Mãng Anh Hùng: Ngươi mới ngu ngốc, ngươi cũng chẳng thông minh hơn là bao! 】【Tử Hà Tiên Tử: Quan Âm này thật đáng ghét! 】【Mỹ Hầu Vương: Không sai!

Quan Âm rất thích đeo vòng cho người khác, trước đây còn muốn lén lút đeo Kim Cô cho lão Tôn, may mà lão Tôn sớm biết từ chỗ Tiểu Lý Tử, nếu không thì đã trúng kế rồi! 】【Mỹ Hầu Vương: Có một ngày, lão Tôn đạp bằng Linh Sơn, nhất định phải bắt Quan Âm lại, đưa cho Đại Tiên, để nàng đi đeo Kim Cô cho Đại Tiên! 】【Quần chủ Lý Đại Tiên: Đại Thánh, Kim Cô này của ngươi có đứng đắn

không? 】【Thảo Mãng Anh Hùng: Quan Âm ở thế giới của ta, hình như đã đi đeo Kim Cô cho Đại Tiên rồi! 】【Hắc Long Thiên: Đa tạ Lý Đại Tiên, dựa vào video của ngươi, ta đã tìm thấy Tâm Nguyệt Hồ vừa gặp Đế Tân ở triều Thương! 】【Quần chủ Lý Đại Tiên: Không cần cảm ơn, nếu ngươi thật sự muốn cảm ơn, chi bằng đưa thêm mấy mỹ nhân xuất hiện trong video, coi như chút tâm ý nhỏ bé của ta dành cho Đại Tiên! 】【Hắc Long Thiên: Có thể! 】【Quần chủ Lý Đại Tiên: Đa tạ! 】【Mỹ Hầu Vương: Ta đi!

Tiểu Lý Tử, ngươi cái đồ mượn hoa hiến Phật làm đến mức lô hỏa thuần thanh a! 】"Tiểu Lý Tử không tệ, có tiền đồ!" Chu Trần nhìn nhóm chat, nghĩ nghĩ, quyết định biểu thị một chút.【Đinh, ngươi đã gửi một hồng bao chuyên chúc cho Quần chủ Lý Đại Tiên. 】【Thảo Mãng Anh Hùng: Oa, Đại Tiên đã gửi một hồng bao chuyên chúc cho Quần chủ, tiện mộ tật đố chảy nước miếng! 】【Thượng Tiên Chân Nhân: Tiện mộ đến mức muốn tự cắt tóc chết đi! 】【Mỹ Hầu Vương: Tiện mộ tật đố! 】【Quần chủ Lý Đại Tiên: Cảm ơn Đại Tiên, cảm ơn cảm ơn! 】Lý Đại Tiên vui mừng đến mức nước dãi chảy ròng.

Nỗ lực của hắn trong thời gian này cuối cùng cũng được đền đáp.

Hắn vội vàng nhận hồng bao.

Bên trong có một môn tiên pháp có thể tu luyện thành tiên, và một cây linh thảo.

Cây linh thảo này là do Chu Trần tùy tay nhổ bên đường.

Nhưng đối với Lý Đại Tiên mà nói, tuyệt đối là kỳ trân vô thượng.

"Con đường này của ta quả nhiên không đi sai!" Lý Đại Tiên trong lòng vui như mở cờ.

"Đại Tiên cần mỹ nữ, nhưng với thân phận của Đại Tiên, sao có

thể tự mình mở miệng?

Vậy thì phải do ta ra tay rồi!" Lý Đại Tiên đắc ý.

Sau này nhất định phải cúc cung tận tụy vì Đại Tiên, thu thập thêm nhiều mỹ nữ.

Thế giới Tây Du.

Tôn Ngộ Không đã đến Xa Trì Quốc, giải quyết Hổ Lực Đại Tiên, Lộc Lực Đại Tiên và Dương Lực Đại Tiên, lúc này đã đến Thông Thiên Hà.

Sư phụ Đường Tăng của hắn lại ngu ngốc bị yêu quái bắt đi rồi.

"Yêu quái lần này là Kim Ngư trong ao sen của Quan Âm Bồ Tát!" Tôn Ngộ Không nghĩ đến lai lịch yêu quái, dường như không có bảo bối gì, cảm thấy hứng thú nhạt nhẽo.

"Lát nữa đi tìm Quan Âm còn chưa kịp thay y phục đến thu phục hắn." Tôn Ngộ Không tạm thời không muốn bộc lộ quá nhiều thực lực.

Huống chi Linh Cảm Đại Vương này ở dưới nước thực lực không yếu, tìm Quan Âm đến thu phục là đơn giản và tiết kiệm sức lực nhất.

Ước chừng thời gian đã gần đến.

Tôn Ngộ Không chạy đến Nam Hải gọi Quan Âm còn chưa kịp thay y phục đến, thu phục Linh Cảm Đại Vương, sau đó tiếp tục lên đường.

Lần này gặp phải Thanh Ngưu Độc Giác Hủy Đại Vương của Lão Quân.

Sư phụ của hắn lại ngu ngốc bị bắt đi.

"Gã này không tệ, có một Kim Cương Trác, có thể tặng cho Đại Tiên!" Tôn Ngộ Không giao chiến một trận với đối phương, Kim Cô

Bổng bị Thanh Ngưu Tinh thu mất.

Nghĩ nghĩ, Tôn Ngộ Không vào nhóm chat tìm Chu Trần. 【Mỹ Hầu Vương: Đại Tiên, ta gặp Thanh Ngưu của Lão Quân rồi, hắn có một Kim Cương Trác, vốn định lấy về tặng Đại Tiên, nhưng Kim Cương Trác này không dễ đối phó, Đại Tiên có cách nào không? 】

"Kim Cương Trác?" Tay Chu Trần đang nắm chặt Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ được luyện chế từ dương chi bạch ngọc khẽ dừng lại, mắt sáng rực, bảo vật này không tồi.

"Đại Tiên, sao vậy?" Bạch Xà Quan Âm thấy Chu Trần đột nhiên dừng tay, hai chân siết chặt, mặt đỏ hồng ngẩng lên, có chút nghi hoặc.

"Không có gì, nàng cứ tự mình giúp ta đi!" Chu Trần nắm lấy Bạch Xà Quan Âm trắng nõn mềm mại, đặt lên Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ.

Hắn rút người dậy, luyện chế một bảo vật.

Hắn chuẩn bị dựa vào nguyên lý của Lạc Bảo Kim Tiền, luyện chế một pháp bảo dùng một lần, dùng để khắc chế Kim Cương Trác của Lão Quân.

Nhờ vào sự cường đại của thế giới thần thoại, cùng với một người thầy chí cao vô thượng, thuật luyện khí của Chu Trần phi thường không giống người thường.

Tuy bình thường hắn luyện chủ yếu là Âm Dương Huyền Từ Đảm, Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ và các thần binh kỳ môn khác, nhưng các thần binh chính quy khác hắn cũng luyện chế được.

Không lâu sau, Chu Trần liền luyện chế ra một kiện Lạc Bảo Kim Tiền phiên bản đạo, chỉ có thể dùng một lần, nhưng đối phó Kim Cương Trác của thế giới Tây Du thì thừa sức.

Hắn lập tức gửi hồng bao cho Tôn Ngộ Không. 【Phong Nguyệt Chi Chủ: Ta đã luyện chế một kiện thần binh dùng một lần, năng cú kích lạc đối phương đích Kim Cương Trác, đãn nhân vi thời gian vấn đề, hiệu quả hữu hạn, ngươi kích lạc đối phương đích Kim Cương Trác hậu lập khắc thu nhập liêu thiên quần, phủ tắc khả năng hội bị Lão Quân thu tẩu! 】【Mỹ Hầu Vương: Minh bạch, Đại Tiên cứ yên tâm! 】 Thế giới Tây Du.

Tôn Ngộ Không nhận hồng bao, nhìn pháp bảo dùng một lần có một đôi cánh xuất hiện trong tay, có chút tiếc nuối đồng thời lại đấu chí hừng hực.

Vừa rồi hắn đã đi trộm lại Kim Cô Bổng của mình rồi.

Hắn lập tức đến trước động phủ yêu quái khiêu chiến.

"Yêu quái, ra đây chịu chết!" "Ngươi cái đồ Bật Mã Ôn, đúng là âm hồn bất tán!" Độc Giác Hủy Đại Vương nghe vậy, cầm binh khí từ trong động phủ đi ra, hai người đấu khẩu vài câu, giao chiến với nhau.

Sau mấy trăm hiệp, Độc Giác Hủy Đại Vương sử dụng Kim Cương Trác.

"Hắc hắc, lão Tôn ta đang đợi chiêu này của ngươi đây!" Trong Tây Du thế giới, cung Đâu Suất.

Thái Thượng Lão Quân thi triển thần thông quan sát trận chiến giữa con khỉ phàm trần kia và Độc Giác Hủy Đại Vương.

Độc Giác Hủy Đại Vương chính là tọa kỵ Thanh Ngưu của Ngài.

Lần trước, hai đồng tử Kim Giác và Ngân Giác đã mang bảo vật của Ngài xuống phàm trần, kết quả lại làm mất bảo vật.

Lần này, Ngài đặc biệt lưu tâm.

Độc Giác Hủy Đại Vương tay cầm một cây thương dài mười hai thước bằng thép tôi, kịch liệt giao chiến với Tôn Ngộ Không.

Kim Cô Bổng giương cao, sáng chói như điện chớp xé rồng vàng; Trường can thương nghênh đón, lấp lánh như rồng thoát khỏi biển sâu.

Tiểu yêu trước cửa đánh trống, dàn trận trợ uy phong; hai người họ giao chiến ba mươi hiệp, bất phân thắng bại.

Độc Giác Hủy Đại Vương thấy côn pháp của Tôn Ngộ Không chỉnh tề, tới lui không chút sơ hở, vui mừng liên tục hô lớn tán thưởng: "Hảo hầu nhi!

Hảo hầu nhi!

Quả nhiên là bản lĩnh đại náo Thiên cung!" Hắn từ trong tay áo lấy ra một vòng trắng sáng chói, ném lên không, hô to "Xem chiêu!" Kim Cang Trạc vừa thu Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không còn chưa kịp thu hồi, đã bị Phỏng Lạc Bảo Kim Tiền của Tôn Ngộ Không đánh rơi.

Chương 259

Bỗng một tiếng "Lạch", thu Kim Cô Bổng lại thành một sợi, đeo lên.

Ngay khoảnh khắc Độc Giác Hủy Đại Vương sử xuất Kim Cang Trạc, Tôn Ngộ Không cũng sử xuất thần khí dùng một lần mà Chu Trần đặc biệt luyện chế – Phỏng Lạc Bảo Kim Tiền.

Đám yêu tinh thấy vậy, từng tên kinh hồn bạt vía, ôm đầu co rụt cổ, dốc sức chạy trốn vào động.

Tôn Ngộ Không cứu Đường Tăng và mấy người, tiếp tục lên đường.

Đồng thời, hắn cầm Kim Cô Bổng đánh tới Thanh Ngưu tinh.

Hai người lại giao đấu thêm hai mươi hiệp.

Độc Giác Hủy Đại Vương sửng sốt, không ngờ Tôn Ngộ Không lại còn có chiêu này.

Tôn Ngộ Không biết không thể giết Thanh Ngưu, cũng không để tâm, dù sao bảo vật đã tới tay, đưa tặng Chu Trần rồi.

Trong Thần Thoại thế giới, Thái Thượng Lão Quân vừa vặn tới kịp, ngăn cản Tôn Ngộ Không.

Thái Thượng Lão Quân nhìn sâu Tôn Ngộ Không một cái, không phát hiện bảo vật của mình trên người đối phương, Ngài cũng đành chịu.

"Đinh, ngươi đã nhận hồng bao của Mỹ Hầu Vương." "Lạch!" Ngài cảm ứng được đã mất liên lạc với Kim Cang Trạc.

Thái Thượng Lão Quân đánh giá Tôn Ngộ Không, nói: "Đại Thánh,

Kim Cang Trạc và các bảo vật khác của ta bị ngươi đưa đi đâu rồi?" Ngài lập tức thi triển thần thông cản tới.

"Bảo vật gì?

Ta đâu có trộm Kim Cang Trạc của ngươi, ta làm sao biết!" "Sao có thể?" "Hắc hắc, ông lão Tôn đang chờ chiêu này của ngươi đây!" Tôn Ngộ Không không nhịn được nóng nảy, ném Kim Cô Bổng lên không, hô "Biến!", tức khắc biến thành hàng trăm ngàn cây thiết bổng, như rắn bay rồng chạy, lộn xộn rơi xuống giữa không trung.

"Lão Quân, hóa ra đây là con trâu nhà Ngài à!" Bọn tiểu yêu kia, từng tên cầm đao múa trượng, vung kiếm luân thương, vây Tôn Ngộ Không ở giữa.

Độc Giác Hủy Đại Vương cười lạnh: "Con khỉ kia đừng vô lễ!

Xem thủ đoạn!" "Đại Thánh xin chậm tay." Tôn Ngộ Không dùng một cây Kim Cô Bổng, tiến công đỡ đòn, đông chắn tây đỡ, đám quần yêu kia, không hề lùi bước.

Tôn Ngộ Không chủ yếu là không chịu thừa nhận.

Ngài muốn thu Kim Cang Trạc lại, nhưng Kim Cang Trạc đã bị Phỏng Lạc Bảo Kim Tiền tạm thời phong ấn, như vật phàm, căn bản không thể thu hồi.

Thiên Đình.

"Tới hay lắm!

Tới hay lắm!

Vừa đúng ý ta!" Hắn là con trâu có chỗ dựa đó!

Và Tôn Ngộ Không, ngay khoảnh khắc đánh rơi Kim Cang Trạc, đã xông lên thu Kim Cang Trạc vào group chat, thông qua hồng bao gửi cho Chu Trần.

Tôn Ngộ Không chất vấn.

Ngài đành phải đưa Thanh Ngưu rời đi.

“Con nghiệt súc này thừa lúc đồng tử trông coi ăn phải Thất Phản Hỏa Đan, ngủ mất bảy ngày, liền trộm Kim Cang Trạc của ta xuống hạ giới làm yêu.” Thanh Ngưu tinh thấy Thái Thượng Lão Quân đến, lập tức hóa thành bản thể Thanh Ngưu, quay về bên cạnh Thái Thượng Lão Quân.

Đừng nói Thanh Ngưu Độc Giác Hủy Đại Vương, ngay cả Thái Thượng Lão Quân ở cung Đâu Suất cũng kinh ngạc.

Độc Giác Hủy Đại Vương cắm mũi thương xuống đất, ra lệnh tiểu yêu tề tựu.

Chu Trần trong tay xuất hiện một vòng trắng sáng chói.

“Kim Cang Trạc, là khí cụ Thái Thượng Lão Quân hóa hồ khi qua Hàm Quan, là bảo vật luyện thành từ thuở nhỏ.

Bất kể binh khí, nước, lửa, không gì có thể tiếp cận được nó.” Chu Trần chơi đùa một lúc, liền đưa vào Hồng Trần Thiên Chu, dung nhập vào đó, hóa thành một đơn nguyên.

Kim Cang Trạc cũng thuế biến thành Khai Thiên Thần Khí.

Kim Cang Trạc sau khi thuế biến và Quạt Ba Tiêu trước đó trở lại trong tay Chu Trần, Chu Trần chơi đùa hai bảo vật uy lực càng lớn, rất vui vẻ.

Kim Cang Trạc và Quạt Ba Tiêu có thể nói là hai pháp bảo mạnh nhất của Thái Thượng Lão Quân trong Tây Du thế giới.

Quạt Ba Tiêu có hai kiện Âm Dương.

Kiện trong tay hắn là Dương.

Thiết Phiến công chúa trong tay còn một chiếc Quạt Ba Tiêu, đó là

Âm.

Đợi Tôn Ngộ Không mang chiếc Quạt Ba Tiêu của Thiết Phiến công chúa tới, hắn sẽ có đủ hai chiếc Quạt Ba Tiêu Âm Dương, uy lực càng lớn.

Nghĩ đến Quạt Ba Tiêu, trong đầu Chu Trần không khỏi hiện lên cảnh Tôn Ngộ Không mượn Quạt Ba Tiêu nổi tiếng: "Tẩu tẩu há miệng.

Ta ở trong bụng tẩu tẩu.

Tẩu tẩu, ta muốn ra rồi!" 【Đinh, Hắc Long Thiên đã gửi cho ngươi một hồng bao.】 Ngay lúc này, Chu Trần đột nhiên nhận được một tin tức.

"Xem ra Hắc Long đã làm xong rồi!" Chu Trần trong lòng khẽ động, nhận hồng bao. 【Ngươi đã nhận hồng bao của Hắc Long Thiên.】 "Ầm." Ánh sáng tuôn trào, bốn bóng người xuất hiện trước mặt Chu Trần.

Hai bóng người cao gầy phía bên trái vô cùng tương tự, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác biệt, một người toàn thân giáp vàng, một đầu tóc vàng bay phấp phới, sau lưng có một đôi cánh thiên sứ vàng.

Đó là Thiên Sứ Thánh Vương.

Một người khác thì ngược lại, toàn thân đen kịt, cánh vũ sau lưng cũng đen kịt, chính là tỷ tỷ của Thiên Sứ Thánh Vương, đại tướng Minh tộc Bất Văn Bất Vấn.

Hai người bên phải cũng là quan hệ tỷ muội.

Tỷ tỷ là Tâm Nguyệt Quỳ.

Muội muội là Tâm Nguyệt Hồ Đát Kỷ.

Tâm Nguyệt Quỳ khí chất yêu diễm, Tâm Nguyệt Hồ thì điềm tĩnh

mỹ lệ, ôn nhu như nước.

Trong lúc Chu Trần đánh giá các nàng, bốn người cũng đang đánh giá Chu Trần.

Bất Văn Bất Vấn bị Hắc Long Thiên cưỡng chế bắt từ Minh tộc tới, sức mạnh bị phong ấn, ánh mắt nhìn Chu Trần tràn đầy địch ý.

Thiên Sứ Thánh Vương và Tâm Nguyệt Quỳ là thủ hạ của Hắc Long Thiên, người trước vô cùng trung thành, biểu hiện rất lạnh nhạt, không thể nhìn ra hỉ nộ.

Tâm Nguyệt Quỳ mang theo vẻ tò mò, trên dưới đánh giá Chu Trần.

Tâm Nguyệt Hồ tuy cũng bị bắt tới, nhưng tâm tính nàng rất tốt, vô cùng điềm tĩnh đạm nhiên, cái vẻ ôn nhu kia khiến người ta muốn ác ý ức hiếp.

"Các ngươi đã tới đây, mọi chuyện đều phải nghe ta." "Ta trước đưa các ngươi tới Hóa Tiên Trì, thuế biến tu hành, những chuyện khác sau này hãy nói!" Chu Trần vung tay, quán nhập pháp tu luyện và các tin tức liên quan vào thức hải của các nàng, trực tiếp đưa các nàng tới Hóa Tiên Trì.

"Thật lợi hại!" Tâm Nguyệt Quỳ thầm kinh hãi, đối mặt với Chu Trần, nàng chỉ có một loại cảm giác sâu không lường được, còn đáng sợ hơn cả khi đối mặt với Hắc Long Thiên.

Thiên Sứ Thánh Vương, Bất Văn Bất Vấn và Tâm Nguyệt Hồ cũng chấn động tương tự.

Trước mặt Chu Trần, các nàng nhỏ bé như kiến trên mặt đất.

Cảm nhận năng lượng trong Hóa Tiên Trì không ngừng quán nhập vào thể nội, tẩy rửa thân thể, thay đổi thể chất, đề thăng tu vi của các nàng, các nàng càng thêm chấn động.

Tuy nhiên Chu Trần hiện tại không quản các nàng.

Hắn tiện tay gửi một viên tiên đan cho Hắc Long Thiên.

Viên tiên đan này là do hắn tự mình luyện chế.

Mặc dù đẳng cấp không cao, nhưng hiệu quả chữa thương rất tốt, cứu sống Bạch Long của thế giới Vũ Canh Kỷ, tuyệt đối dư dả.

Thậm chí còn có thể tăng cường thực lực của Bạch Long.

Xử lý xong, Chu Trần đi tới căn phòng bên cạnh.

Tam Thánh Mẫu Dương Thiền đã sớm trở về từ thế giới Bảo Liên Đăng, trần trụi nằm trên giường, thân thể đầy đặn tản ra mị lực vô cùng.

Chu Trần liếc nhìn cây Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ vẫn còn trên người Dương Thiền, trong lòng nóng lên, tiến tới thay thế.

"Ưm!" Dương Thiền mơ màng tỉnh dậy, nhưng đã bị Chu Trần chặn kín môi nhỏ.

Nàng có thần khí Bảo Liên Đăng.

Chu Trần thích nhất Bảo Liên Đăng của nàng, mỗi lần đều đi vào bên trong đèn tùy ý vui đùa, cảm nhận uy lực của thần khí Bảo Liên Đăng này.

Thần khí Bảo Liên Đăng của Dương Thiền, dưới sự khai phá của Chu Trần, có vô cùng diệu dụng.

Mỗi lần đều khiến Dương Thiền mở rộng tầm mắt, có cảm giác thỏa mãn vì học được điều mới.

Trong thế giới Vũ Canh Kỷ, Thần Vực. 【Đinh, Phong Nguyệt Chi Chủ đã gửi cho ngươi một hồng bao.】 Hắc Long Thiên vội vàng nhận hồng bao, nhìn viên tiên đan xuất hiện trong tay, kim quang rực rỡ, lưu quang tràn ngập.

Vừa xuất hiện đã có vạn thiên dị tượng, rồng phượng bay lượn, kỳ lân dâng thụy.

Hắn hít một hơi thật sâu, liền cảm thấy toàn thân thư thái, phiêu phiêu dục tiên.

"Hảo đan!" Mặc dù chưa từng ăn, cũng không nhận ra, nhưng chỉ cần ngửi mùi hương này, hắn biết đây tuyệt đối là tuyệt thế thần đan.

Hắn nhìn Bạch Long đang an tĩnh say ngủ bên cạnh, trong mắt tràn đầy kích động.

Hắn lại ngửi ngửi đan dược, xác nhận không có vấn đề, hắn cắn răng, nhẹ nhàng banh miệng Bạch Long, đưa đan dược vào trong.

"Oong." Theo tiên đan vào bụng, trên người Bạch Long bùng lên ánh sáng rực rỡ, lưu quang tràn ngập.

Trong lòng Hắc Long Thiên cũng căng thẳng.

Mặc dù hắn cảm thấy tiên đan không có vấn đề, hơn nữa Chu Trần cũng không có lý do gì để hại Bạch Long, nhưng trong lòng hắn vẫn không khỏi căng thẳng.

"Ưm!" Kèm theo tiếng rên khẽ mê hoặc của Bạch Long, Hắc Long Thiên cảm nhận sinh cơ và sức sống không ngừng bùng nổ trong cơ thể Bạch Long, ánh mắt kích động vui sướng, dạt dào không thể tả bằng lời.

Rất nhanh, Bạch Long phục sinh, và tu vi đại tiến.

Hắc Long Thiên đại hỉ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm đồng thời vô cùng cảm kích Chu Trần, quyết định lát nữa sẽ đi bắt các mỹ nữ khác mang tới cho Chu Trần.

Trong Thần Thoại thế giới.

"Vẫn là cái tính quật cường, ta thích!" Tâm Nguyệt Quỳ say đắm

ngửa đầu, môi đỏ hé mở, sự bất mãn và hận ý trong lòng đều tiêu tan, thật là đại cơ duyên a.

Bất Văn Bất Vấn không nói gì, nhưng đối với việc Hắc Long Thiên cưỡng chế bắt nàng đến tặng cho Chu Trần, trong lòng nàng đều không có thiện cảm với Chu Trần và Hắc Long Thiên.

"Được rồi, đến lượt các ngươi!" "Quá yếu!" Hiện giờ, "Dám đối Đại Tiên ra tay?" Nàng chỉ cảm thấy thật là may mắn khi được phụng sự một chủ nhân mạnh mẽ và hào phóng như vậy.

Phong Nguyệt Chi Chủ quả là người tốt vô cùng.

Nàng chỉ cảm thấy thật sự là "chân hương"!

Bất Văn Bất Vấn cắn răng, quai hàm bạnh ra, âm thầm chịu đựng, quyết định nhẫn nhục phụ trọng.

Chu Trần lấy ra một kiện thần binh Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ, đặt lên người Bất Văn Bất Vấn, nói: "Kiện thần binh này coi như là phần thưởng cho nàng, cũng là trừng phạt!" Thực lực của đối phương sao họ có thể so sánh?

Họ ở đây một lát công phu, đã mạnh hơn gấp mười lần?

Mà đây chỉ là quà gặp mặt Chu Trần tặng họ.

Tâm Nguyệt Hồ Đát Kỷ có chút bi thương, nhưng cũng giữ im lặng, nàng biết không thể ngăn cản, huống hồ lát nữa sẽ đến lượt nàng.

"Ta bây giờ sẽ giúp nàng trở nên mạnh hơn!" Duy chỉ có Bất Văn Bất Vấn không hề lay chuyển, lạnh lùng nhìn chằm chằm Chu Trần.

Ban đầu nàng bị Hắc Long Thiên đưa tới, mặc dù miệng không nói gì, nhưng trong lòng rất thất vọng.

Trường thương của Chu Trần trực tiếp đột phá Vĩnh Ngục của

Bất Văn Bất Vấn, xuyên thủng cơ thể nàng.

Với chênh lệch thực lực quá lớn, Bất Văn Bất Vấn rất nhanh đã bại trận, bị Chu Trần đánh ngất xỉu.

Dù sao đàn ông đều có sự tò mò mãnh liệt đối với những điều mới lạ.

Thiên Sứ Thánh Vương và Tâm Nguyệt Quỳ thấy vậy, không hề bất ngờ.

Hiệu quả của Hóa Tiên Trì bắt đầu giảm bớt, không còn mạnh mẽ như lúc đầu, cho thấy quá trình thuế biến của các nàng cũng gần hoàn tất.

Thần kỹ Vĩnh Ngục gì đó, trước mặt hắn trực tiếp tan nát, Chu Trần một tay tóm lấy Bất Văn Bất Vấn, nói: "Muốn đối phó ta, thì hãy nỗ lực trở nên mạnh hơn đi!" Tâm Nguyệt Hồ Đát Kỷ bề ngoài vẫn rất điềm tĩnh.

"Ưm, Đại Tiên thật là vĩ đại quá!" Tâm Nguyệt Quỳ cười duyên, nịnh nọt nói.

Trong tay Bất Văn Bất Vấn, Mệnh Khí Ngục Ảnh hiện lên, nàng trực tiếp sử xuất chiêu mạnh nhất của mình, bóng tối vô biên bao trùm Chu Trần.

"Bốp." Tâm Nguyệt Quỳ kinh ngạc, không ngờ kẻ này đầu lại cứng như vậy.

"Thần kỹ · Vĩnh Ngục!" Chu Trần nghiên cứu ngọn đèn thần khí Bảo Liên Đăng của Tam Thánh Mẫu Dương Thiền, thú vị và đầy hứng khởi.

Chu Trần rốt cuộc mạnh đến mức nào, thật sự khó mà tưởng tượng được.

Ba người thấy Chu Trần đều kinh ngạc, vội vàng hành lễ.

"Thiên Sứ Thánh Vương (Tâm Nguyệt Quỳ, Tâm Nguyệt Hồ), bái kiến Đại Tiên." Đánh giá thân hình đầy đặn lạnh lùng cao gầy của Bất Văn Bất Vấn, Chu Trần khẽ cười, giống như một đại phản diện.

Thiên Sứ Thánh Vương cảm nhận thể chất không ngừng tăng cường thuế biến và tu vi thực lực điên cuồng đề thăng, trong lòng tràn đầy chấn động.

"Đại Tiên nhân từ!" Bóng người Chu Trần hiện lên, hắn từ chỗ Dương Thiền rút thân ra, nhìn bốn tân nhân Thiên Sứ Thánh Vương và các nàng, nóng lòng muốn thử hương vị mới.

Không biết qua bao lâu, trong Hóa Tiên Trì.

Chu Trần lắc đầu, bước tới chỗ Bất Văn Bất Vấn.

Chu Trần nhìn ba người, cười nói: "Các ngươi ai lên trước đây?" "Có thể phụng sự Đại Tiên là vinh hạnh trăm đời của thiếp thân, xin Đại Tiên cứ tùy ý sai bảo thiếp thân." Tâm Nguyệt Quỳ khoan thai bước tới trước mặt Chu Trần, bộ ngực vĩ đại cọ cọ vào cánh tay Chu Trần.

Nàng rất thức thời, đặc biệt là Chu Trần lợi hại như vậy, theo Chu Trần, tương lai tiền đồ vô lượng.

"Nâng váy lên!" "Xin Đại Tiên thương xót." Tâm Nguyệt Hồ Đát Kỷ nhìn bộ dạng này của tỷ tỷ, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Rất nhanh, Tâm Nguyệt Quỳ bị Chu Trần đánh ngất xỉu.

Chu Trần cũng tặng nàng một bộ kỳ môn thần binh trên người nàng.

Chu Trần rút thân đứng dậy, nhìn Thiên Sứ Thánh Vương và Tâm Nguyệt Hồ Đát Kỷ, đưa tay ôm các nàng vào lòng: "Trong bốn người,

ta thích các ngươi nhất!" "Được Đại Tiên chiếu cố, là vinh hạnh của ta!" Thiên Sứ Thánh Vương trong lòng đại hỉ, rất vui vẻ.

Tâm Nguyệt Hồ Đát Kỷ ôn nhu nói: "Tạ Đại Tiên sủng ái." Tay phải Chu Trần nâng lên, xoa nắn cặp tuyết nhũ trắng nõn của Tâm Nguyệt Hồ Đát Kỷ, lồng ngực rộng lớn kề sát vào lưng nàng, thân thể hợp nhất.

Tâm Nguyệt Hồ Đát Kỷ khẽ run, trong mắt chảy xuống một hàng nước mắt trong trẻo.

Nàng ở phàm gian hóa danh Đát Kỷ, gặp một nam nhân loài người – Đế Tân.

Nàng và đối phương đều có hảo cảm.

Đáng tiếc nàng bị Hắc Long Thiên bắt giữ, trực tiếp đưa tới đây, không thể quay về nữa.

"Hiện tại còn nhớ nam nhân khác, xem ta trừng phạt nàng thế nào!" Cánh tay Chu Trần dùng sức.

Hắn biết Tâm Nguyệt Hồ Đát Kỷ chính là mẹ của nhân vật khí vận chi tử của thế giới Vũ Canh Kỷ.

Nếu không có hắn nhúng tay vào, Tâm Nguyệt Hồ Đát Kỷ cuối cùng sẽ gả cho vương Đế Tân, sinh hạ một người con trai tên Vũ Canh.

Đáng tiếc Vũ Canh không còn nữa.

Sau này nhiều nhất cũng chỉ có Chu Canh.

Một canh giờ sau, thực lực kém xa Chu Trần, Tâm Nguyệt Hồ Đát Kỷ bại trận hôn mê.

Chu Trần rút thân đứng dậy, ngẩng đầu ưỡn ngực, phảng phất như tướng quân chiến thắng trở về.

Thiên Sứ Thánh Vương liếc nhìn Tâm Nguyệt Hồ Đát Kỷ đang nước mắt giàn giụa, hai mắt sưng đỏ.

Chương 260

Lại nhìn Chu Trần đang lắc đầu vẫy đuôi, ngông cuồng vô cùng, ngang ngược bá đạo, cường hoành vô biên.

Đôi chân dài như thiên sứ của nàng khẽ siết chặt.

"Đại Tiên." "Lại đây!" Chu Trần vẫy tay, trước mắt là vị Thiên Sứ Thánh Vương sở hữu đôi chân dài tuyệt thế, mái tóc vàng óng và đôi cánh vàng, tràn đầy phong tình dị vực.

Trong lòng hắn chiến ý sôi trào.

Đột nhiên ngẩng đầu, bánh xe lăn cuồn cuộn, khiến Thiên Sứ Thánh Vương đang khoan thai bước tới giật mình, nhưng vẫn ung dung và ưu nhã đi đến trước mặt Chu Trần.

Xoay người, cung bước, quay đầu mỉm cười.

"Xin Đại Tiên thương xót." "Tuyệt vời!" Chu Trần giơ tay vén lên, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Không ngờ Thiên Sứ Thánh Vương không chỉ có mái tóc vàng óng, đôi cánh vàng, mà còn có màu vàng….

Tục ngữ nói "Kim vô túc xích" (vàng không đủ độ tinh khiết – ý nói người không thập toàn thập mỹ).

Vàng = đỏ.

Chu Trần lập tức giao chiến với nàng.

Thiên Sứ Thánh Vương thiện dùng một cây trường thương vàng.

Vừa hay, Chu Trần cũng thiện trường.

Bích Áo Binh.

Thời gian trôi đi.

Thời gian trong Thần Thoại thế giới trôi qua rất nhanh.

Đối với tiên thần trường sinh bất lão mà nói, ngàn năm, vạn năm, mười vạn năm, đều chỉ là trong chớp mắt.

Chu Trần ngày đêm khổ tu, nhập đạo, tu đạo, tham khảo đại đạo bản nguyên, luyện chế kỳ môn thần binh, thử nghiệm thần binh.

Các nữ nhân của Chu Trần, có thể nói là mỗi người một bộ kỳ môn thần binh do hắn luyện chế, thậm chí nhiều người còn có vài bộ.

Tốc độ Chu Trần thu hoạch Phong Nguyệt điểm tăng lên rất nhiều.

Một ngày nọ, Chu Trần đã thu phục Công chúa Hắc Thủy Hà ôn nhu động lòng người. 【Phong Nguyệt Điểm: 100001.5 triệu】 "Lại có thể thăng cấp!" Ánh mắt Chu Trần mong đợi, trong lòng hô lớn: "Thêm điểm cho ta!" Lập tức, mười vạn triệu Phong Nguyệt điểm tiêu hao.

Vũ trụ trong cơ thể Chu Trần liền phát sinh thuế biến long trời lở đất, phảng phất như lại một lần khai thiên tích địa.

Tu vi từ Chân Thần ngũ biến đột phá lên Chân Thần lục biến.

Đường kính vũ trụ trong cơ thể đạt tới trăm tỷ quang niên.

Chân thần chi khu của hắn càng đạt tới mười vạn tỷ quang niên.

Nếu thi triển thần thông Pháp Tướng Thiên Địa, Chân thần chi khu của hắn còn có thể biến lớn gấp một vạn lần.

Cũng có nghĩa là Chân thần chi khu của hắn có thể đạt tới mười vạn vạn tỷ quang niên.

Sức mạnh cường đại tuôn trào trong cơ thể, Chân thần chi khu thuế biến tăng cường.

Chu Trần cảm thụ sự thay đổi của bản thân, phấn chấn nói: "Vũ trụ bình thường bất quá trăm tỷ quang niên, hiện giờ ta thổi một hơi là có thể diệt một vũ trụ rồi ư?" "Đại Tiên!" Công chúa Hắc Thủy Hà đôi mắt đẹp long lanh như nước, môi nhỏ hồng hào khẽ hé, giọng nói khẽ run.

Tu vi Chu Trần đột phá, Chân thần chi khu bạo trướng, đạt tới mười vạn tỷ quang niên.

Mặc dù cơ thể Chu Trần hiện giờ vẫn duy trì ở khoảng hai mét, nhưng Công chúa Hắc Thủy Hà đang bao dung Chu Trần vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh đáng sợ ẩn chứa trong thần khu của Chu Trần khi hắn đột phá.

Sức mạnh đó có thể dễ dàng xé nát nàng.

"Tiểu hữu đột phá, để công chúa chịu kinh sợ rồi!" Chu Trần xoa nắn cặp tuyết nhũ trắng nõn của Công chúa Hắc Thủy Hà, nhe răng cười, cảm giác trở nên mạnh mẽ này thật tốt.

Đặc biệt là đồng thời trở nên mạnh mẽ, còn có mỹ nhân bao dung.

Điều này quả là niềm vui tột đỉnh nhân gian. 【Đinh, Nam Mộ Dung đã gia nhập group chat.】 【Mỹ Hầu Vương: Người mới bảo trọng, báo lai lịch, có sở trường gì!】 【Đinh, quần chủ Lý Đại Tiên đã đăng tải 《Thiên Long Bát Bộ》.】 "Đây là đâu?" 【Nam Mộ Dung: Tại hạ Cô Tô Mộ Dung Phục, không biết chư vị là ai, đây là nơi nào?】 【Mỹ Hầu Vương: Kể kỹ sự thảm hại đáng thương!】 【Thảo Mãng Anh Hùng: Hoan nghênh người mới!】 Cô Tô, Tây Lương Nữ Vương và Đại tướng quân kinh ngạc, Chu Trần vung tay, truyền các tin tức liên quan và pháp tu luyện vào não hải của các nàng, đưa các nàng tới Hóa Tiên Trì tu luyện. 【Thượng Tiên Chân Nhân: Hoan nghênh người mới!】 Trong Thiên Long thế giới. 【Vong Linh Kỵ Sĩ: Đây là group chat Chư Thiên, trong file group có giới thiệu,

ngươi tự mình xem trước, không hiểu thì hỏi!】 "Lại thêm một thành viên group." 【Tử Hà Tiên Tử: Hạt dưa đậu phộng ghế nhỏ.】 Ánh sáng lóe lên, trước mặt xuất hiện Quốc Vương Tây Lương Nữ Quốc và Đại tướng quân.

Hiện giờ mọi việc đã thành một quy trình, Chu Trần làm nhẹ nhàng quen thuộc.

Chu Trần và Công chúa Hắc Thủy Hà hợp thể song tu đồng thời, ý thức tiến vào group chat. 【Nam Mộ Dung: Đa tạ cáo tri!】 【Quần chủ Lý Đại Tiên: Đại Thánh đừng dọa người mới nữa, người mới cũng là một đứa trẻ đáng thương thảm hại!】 【Đinh, Mỹ Hầu Vương đã gửi cho ngươi một hồng bao.】 【Đinh, ngươi đã nhận hồng bao của Mỹ Hầu Vương.】 Yến Tử Ổ, Tham Hợp Trang.

"Chư Thiên Liêu Thiên Quần?

Đây là cái gì?" Mộ Dung Phục kinh ngạc, thầm nhìn xung quanh, không giống có ai giở trò.

Ý thức hắn lại lần nữa tiến vào group chat, kiểm tra file group.

"Group chat thông liên chư thiên vạn giới, trong group có Phong Nguyệt Đại Tiên vĩ đại nhất Phong Nguyệt Chi Chủ, một cước đạp nát vũ trụ?" "Vũ trụ là cái gì?" "Tê!

Vũ trụ lại lớn như vậy?" Mộ Dung Phục sau khi hiểu khái niệm vũ trụ, cả người đều kinh ngạc ngây dại.

Thế giới của hắn trước mặt vũ trụ, như một hạt bụi.

Mà Phong Nguyệt Chi Chủ một cước đạp nát một vũ trụ?

Còn thế giới như hắn, một cước đạp xuống, quả thực không đếm xuể bị đạp nát bao nhiêu cái?

Mộ Dung Phục lập tức mở video Chu Trần đạp nát vũ trụ.

Sự chấn động thân lâm kỳ cảnh đó, khiến Mộ Dung Phục rất lâu không thể hồi phục tinh thần.

"Đây chính là Phong Nguyệt Đại Tiên vĩ đại ư?" "Thật là vĩ đại quá!" "Khó có thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để miêu tả!" Mộ Dung Phục kinh hãi muốn tuyệt vọng, trước đây hắn mơ cũng không dám nghĩ thế gian còn có tồn tại vĩ đại như vậy.

Quá đáng sợ.

Quá khủng bố.

"Nếu ta có thể nhận được một tia giúp đỡ từ Phong Nguyệt Đại Tiên, chẳng phải có thể phục quốc rồi sao??" Nghĩ đến đây, Mộ Dung Phục đột nhiên kích động.

Nhưng nghĩ đến sự vĩ đại của đối phương, hắn so với đối phương, như một hạt bụi so với nhật nguyệt, Phong Nguyệt Chi Chủ dựa vào cái gì mà giúp hắn?

"Thiên Long Bát Bộ?

Đây là cái gì?" Mộ Dung Phục đột nhiên thấy video và file văn bản mà quần chủ Lý Đại Tiên gửi, không kìm được click mở xem.

"Di, hình như là liên quan đến thế giới của mình thì phải?" Mộ Dung Phục toàn thân kịch chấn, lập tức hứng thú, tỉ mỉ quan sát.

Chỉ là khi xem xong, Mộ Dung Phục toàn thân run rẩy, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Bên trong lại là tương lai của hắn.

Hóa ra cha hắn Mộ Dung Bác không chết.

Ba mươi năm trước giả truyền tin tức, dẫn đến huyết chiến ngoài Nhạn Môn Quan, ý đồ khơi mào chiến tranh Liêu Tống, sau đó giả chết, ẩn mình ở Thiếu Lâm, âm thầm mưu tính.

Đáng tiếc cơ quan tính toán tận, vẫn bị Tảo Địa Tăng độ hóa, trở thành một thành viên Thiếu Lâm, đèn xanh cổ Phật, kết thúc tàn sinh.

Còn hắn càng thảm, khổ luyện võ công nhiều năm, còn không bằng hai thằng nhóc may mắn Đoàn Dự và Hư Trúc.

Biểu muội của hắn cũng bị Đoàn Dự dụ dỗ đi rồi.

Hắn muốn cưới công chúa Tây Hạ, kết quả tiểu hòa thượng vừa ngốc vừa xấu Hư Trúc đã giành được đầu tiên, đã nội định rồi.

Cuối cùng hắn còn bị điên, bên cạnh chỉ còn lại một nha hoàn A Bích.

Cuộc đời hắn, sao mà đáng cười đến thế?

Hắn không muốn tin, nhưng lại không thể không tin.

Hắn nhìn về phía group chat. 【Vong Linh Kỵ Sĩ: Hư Trúc thật là quá hạnh phúc, võ công, mỹ nhân, quyền thế, bị cưỡng chế nhét vào miệng, thật khiến người ta ghen tị!】【Thượng Tiên Chân Nhân: Ta rất tò mò vì sao Ngân Xuyên công chúa lại cứ nhớ mãi Hư Trúc không biết mặt mũi thế nào, chẳng lẽ Hư Trúc có sở trường đặc biệt?】【Thảo Mãng Anh Hùng: Mộ Dung Phục nỗ lực cả đời, cuối cùng lại là một giấc mộng hão, cũng khó trách cuối cùng phát điên!】【Quần chủ Lý Đại Tiên: Phương hướng nỗ lực của Mộ Dung Phục đã sai rồi, cứ như hắn cả ngày lăn lộn giang hồ, còn muốn phục quốc?

Phục cái chó gì!】【Vong Linh Kỵ Sĩ: Chính xác!

Hán Cao Tổ đã chứng minh rồi, muốn thành đại nghiệp, phải tích trữ lương thảo rộng rãi, chậm xưng vương, Mộ Dung Phục ít nhất phải kiếm một mảnh đất của mình, chiêu binh mãi mã, mới có thể làm nên chút thành tựu!】【Nam Mộ Dung: Đa tạ chư vị chỉ điểm, đa tạ quần chủ đã khiến tại hạ minh ngộ tương lai, cảm kích bất tận!】【Quần chủ Lý Đại Tiên: Ngươi tiểu tử muốn phục quốc cảm kích ta

cũng vô dụng, bất quá ta ngược lại có thể chỉ cho ngươi một con đường sáng!】 【Nam Mộ Dung: Còn xin quần chủ chỉ điểm.】 【Quần chủ Lý Đại Tiên: Trong group chúng ta vĩ đại nhất chính là Phong Nguyệt Đại Tiên, thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, vô sở bất năng, ngươi dâng lên thành ý cho Đại Tiên, Đại Tiên chỉ cần tùy tiện lộ ra chút gì từ kẽ móng tay, ngươi sẽ bay vút lên trời rồi!】 【Nam Mộ Dung: Quần chủ sở ngôn cực thị, chỉ là Phong Nguyệt Đại Tiên vĩ đại vô biên, tiểu tử đây chỉ là tiểu thế giới, hữu tâm vô lực, càng không dám dâng lên một số thứ vô dụng để mạo phạm Đại Tiên.】 【Quần chủ Lý Đại Tiên: Đại Tiên vĩ ngạn vô biên, tự nhiên không coi trọng những thứ nhỏ nhoi của ngươi, nhưng thành ý thì trọng ở tâm ý, ví dụ như A Châu A Bích, biểu muội, cữu mụ gì đó của ngươi, đa số đều có thể làm thành ý trong file ta gửi.】 【Tử Hà Tiên Tử: Ngươi tiểu tử thật là vô sỉ!】 【Quần chủ Lý Đại Tiên: Tiên Tử lời này sai rồi, ta đây là chỉ điểm mê tân cho tân binh!】 【Nam Mộ Dung: Đa tạ Đại Tiên chỉ điểm.】 Trong Thiên Long thế giới, Tham Hợp Trang.

Mộ Dung Phục bỗng nhiên đại ngộ, hóa ra Đại Tiên thích cái này.

"A Châu A Bích, biểu muội, cữu mụ." Mộ Dung Phục suy ngẫm lời của quần chủ Lý Đại Tiên.

Vì cữu mụ Vương phu nhân cũng được, có nghĩa là không nhất thiết phải là xử nữ.

Thậm chí Đại Tiên có thể có sở thích đặc biệt, giống như Tào Tháo Tào Thừa Tướng thời Tam Quốc.

Hoặc giả là cữu mụ và biểu muội có loại gia thành đặc biệt này.

Tuy nhiên Mộ Dung Phục không lập tức hành động, mà là lại nghiên cứu trong group chat.

Hắn phát hiện có thể xem được lịch sử chat trước đó.

Hắn lại từng dòng đọc.

Ngoại trừ việc bình thường nói chuyện phiếm, bên trong cũng có không ít tin tức hữu ích cho hắn.

"Căn cứ vào lời của quần chủ, những cô con gái và tình nhân của Đoàn Chính Thuần chắc đều được, đúng rồi, cữu mụ và biểu muội chẳng phải là tình nhân và con gái của Đoàn Chính Thuần sao?" Nghĩ đến đây, Mộ Dung Phục lập tức có quyết định.

"Trước tiên tới Mạn Đà Sơn Trang bắt cữu mụ và biểu muội." Mạn Đà Sơn Trang.

"Cữu mụ, Sanh Nhi khấu kiến." Mộ Dung Phục đến bái kiến Vương phu nhân.

Vương phu nhân một bộ váy dài màu vàng nhạt, đoan trang cao quý, bộ ngực đầy đặn kinh người, một vệt trắng nõn khiến Mộ Dung Phục không khỏi nhìn thêm một cái.

Vương phu nhân nhìn Mộ Dung Phục: "Là Phục quan à, tốt lắm, ngươi sắp làm Hoàng đế Đại Yến rồi, sắp đăng cơ rồi chứ?" Trong ngữ khí, đầy vẻ giễu cợt.

Mộ Dung Phục lại trang nghiêm đáp lại: "Đây là di chí của tổ tông, Sanh Nhi vô năng, bôn ba giang hồ, đến nay vẫn chưa có chút manh mối nào, chính là muốn thỉnh cữu mẫu chỉ điểm thêm." Vương phu nhân cười lạnh: "Ta có gì hay để chỉ điểm?

Vương gia ta là Vương gia, Mộ Dung gia của ngươi là Mộ Dung gia, chúng ta họ Vương, liên quan gì đến giấc mộng đế vương của Mộ Dung gia ngươi?" "Ta không cho phép ngươi lên Mạn Đà Sơn Trang, không cho phép Ngữ Yên gặp ngươi, chính là vì sợ dây dưa không rõ với Mộ Dung gia ngươi." "Người đâu, đuổi hắn ra ngoài cho ta!" Trong mắt nàng tràn đầy sự châm biếm, Mộ Dung Phục đến đây,

chẳng phải là muốn lấy bí tịch võ công trắng trợn sao?

"Biểu ca!" Mộ Dung Phục nói.

"Cữu mụ tức giận, Sanh Nhi tuyệt không có ý làm hại cữu mụ, chỉ là muốn tặng cữu mụ một cơ duyên đại tiên." "Cái gì?

Biểu ca, ngươi muốn gả ta cho người khác?" Mặc dù nàng quả thật ngực lớn không não, nhưng cũng không ngu đến mức này.

Đây còn là biểu ca mà nàng nhận thức sao??

Mộ Dung Phục lười giải thích thêm, trực tiếp chế phục Vương Ngữ Yên đưa vào hồng bao group chat, sau đó quay về Tham Hợp Trang, cùng A Châu A Bích đóng gói gửi cho Chu Trần.

Chu Trần đang kề sát ngọc bối trơn bóng của Tam Thánh Mẫu Dương Thiền, cùng nàng hợp thể song tu.

"Mộ Dung Phục, ngươi dám ra tay với ta, ngươi đồ chó má lang tâm cẩu phế…" "Cút!" Vương phu nhân tuy có chút võ công, nhưng làm sao có thể so sánh với Mộ Dung Phục.

"Cơ duyên này có thể giúp cữu mụ và biểu muội trường sinh bất lão, thành tiên thành thần, cữu mụ nói có phải là cơ duyên trời ban không?" Mộ Dung Phục trịnh trọng nói.

Lời vừa dứt, lập tức có mấy lão phó thân mang võ công xông tới Mộ Dung Phục.

Trong Thần Thoại thế giới.

Mộ Dung Phục chào hỏi với nàng, liền nói thẳng vào vấn đề: "Biểu muội, ta gặp được một tiên duyên nghịch thiên, ta chuẩn bị đưa nàng đi phụng sự Phong Nguyệt Đại Tiên, đến lúc đó nàng theo Phong Nguyệt Đại Tiên, liền có thể trường sinh bất lão, thành tiên thành thần rồi!" Mộ Dung Phục biết Vương phu nhân sẽ không tin, tự mình nói:

Thần khí Bảo Liên Đăng của nàng cũng bị Chu Trần dung nhập vào Hồng Trần Thiên Chu, hóa thành Khai Thiên Thần Khí, khai tịch một đơn nguyên thế giới.

"Đồ hỗn trướng!" Ánh sáng lóe lên.

Vương phu nhân giận bốc hỏa, nàng mới không tin Phong Nguyệt Chi Chủ gì đó, nhưng Mộ Dung Phục lại dám nghĩ đến việc đưa nàng và Ngữ Yên cho người khác, thật là ăn phải gan hùm mật báo.

"Cữu mụ tức giận, Sanh Nhi sở ngôn câu câu đều là thật, Sanh Nhi may mắn gặp được tiên duyên, hữu hạnh gặp gỡ Phong Nguyệt Chi Chủ chí cao vô thượng, vĩ đại, đây đối với cữu mụ và biểu muội cũng là tiên duyên trời ban." Mộ Dung Phục ánh mắt khinh thường, tiện tay mấy chiêu chế phục lão phó, sau đó giơ tay chỉ một cái, điểm trúng huyệt đạo của Vương phu nhân.

Vương phu nhân mắng chửi té tát, nhưng không thể thoát khỏi huyệt đạo bị phong tỏa, chỉ hận bản thân không nỗ lực luyện công, nếu không thì đâu đến nỗi này. 【Nam Mộ Dung: Mộ Dung Phục bái kiến Phong Nguyệt Đại Tiên, chúc Đại Tiên tiên phúc vĩnh hưởng, thánh thọ vô cương, chút tâm ý nhỏ bé, không thành kính ý, còn mong Đại Tiên cười nhận!】 Nói xong, Mộ Dung Phục đóng gói Vương phu nhân vào hồng bao group chat, sau đó tìm đến Vương Ngữ Yên.

Vương phu nhân khinh thường bĩu môi, chỉ ngươi cái tên cả ngày mơ phục quốc, không thành tựu gì, còn muốn lấy bí tịch của nàng trắng trợn, còn nói là cơ duyên trời ban?

"Ngươi lại đến làm gì?

Lại muốn tàng thư võ học trong Ngọc Động sao?" Đang tham ngộ đại đạo sâu thẳm như ngọn đèn Bảo Liên Đăng của Dương Thiền, Chu Trần nhìn thấy tin nhắn Mộ Dung Phục gửi tới.

“Ta sẽ cùng cữu mụ và biểu muội đưa sang đó, phụng sự Phong Nguyệt Chi Chủ vĩ đại, cữu mụ sau này đến chỗ Phong Nguyệt Chi Chủ, phải thể hiện thật tốt!” Thấy Mộ Dung Phục, Vương Ngữ Yên vẻ mặt vui mừng.

Thật là khoác lác không cần nháp.

Tuy nhiên Bảo Liên Đăng vẫn để nàng sử dụng.

Vương Ngữ Yên quả thực không dám tin vào tai mình.

“Cữu mụ, Sanh Nhi lần này đến là có cơ duyên trời ban muốn tặng cho cữu mụ và biểu muội!” Cứ coi nàng là đồ ngốc vậy.

“A, cơ duyên trời ban?” 【Đinh, ngươi đã nhận hồng bao của Mộ Dung Phục.】 Dương Thiền những năm nay tu vi tiến bộ cực nhanh, đã đạt đến đỉnh phong Thiên Thần, cách Chân Thần cũng không xa.

Vương phu nhân đại nộ, còn trường sinh bất lão, thành tiên thành thần, coi nàng là Vương Ngữ Yên dễ lừa gạt thế ư?

Bốn bóng người xuất hiện trước mặt Chu Trần.

A Châu một bộ hồng y, nhỏ nhắn linh lung, hoạt sắc sinh hương.

A Bích một bộ lục y, ôn nhu như nước, tiểu gia bích ngọc.

Vương Ngữ Yên một bộ bạch y, thanh lệ thoát tục, như cô xạ tiên tử.

Vương phu nhân thành thục đầy đặn, toàn thân tràn đầy phong tình mị lực vô thượng của thục nữ.

“A!” Vương Ngữ Yên kinh hô một tiếng, vội vàng nhắm mắt lại, khuôn mặt trắng như tuyết đỏ bừng, trái tim đập thình thịch.

Nàng nào đã từng thấy cảnh tượng nóng bỏng như vậy.

Đặc biệt là thân thể chân long lên trời xuống đất, cuộn sóng, quả

thực quá khủng bố.

A Châu A Bích cũng mặt đỏ tai hồng.

Vương phu nhân với tư cách là người từng trải, giờ phút này đôi mắt đẹp trợn tròn, bàn tay ngọc trắng nõn ôm lấy bộ ngực đầy đặn cao vút, run rẩy không ngừng, tim kinh hãi.

"Trời ơi, đây là thần tiên sao?" "Đoàn Lang còn thua xa!" Chu Trần liếc nhìn các nàng một cái, nói: "Các ngươi trước tiên đi tu luyện đi!" Lời vừa dứt, vung tay, đưa các nàng vào Hóa Tiên Trì đồng thời, quán đỉnh các loại thường thức và pháp tu luyện vào não hải của các nàng.

Chu Trần không quản các nàng, nghĩ đến Mộ Dung Phục đã tặng một phần quà, vẫn nên đáp lễ gì đó cho hắn.

Hắn ánh mắt lướt qua xung quanh, nhìn về phía trà linh còn thừa lại, nghĩ một lát rồi tiện tay lấy ra một giọt, gửi đi.

Trong Thiên Long thế giới.

Mộ Dung Phục sau khi gửi hồng bao liền căng thẳng và mong đợi nhìn chằm chằm group chat.

Hắn không biết Chu Trần có đáp lại hắn không, hoặc có tặng hắn cơ duyên không, hắn cũng không dám hỏi.

"Chẳng lẽ không được?" Mộ Dung Phục trong lòng thấp thỏm, căng thẳng tột độ.

"Đinh!" Nghe thấy âm thanh này, Mộ Dung Phục lập tức giật mình, cảm giác âm thanh này thật là mỹ diệu. 【Đinh, Phong Nguyệt Chi Chủ đã gửi cho ngươi một hồng bao.】【Nam Mộ Dung: Cảm tạ Đại Tiên, bái tạ!】【Đinh, ngươi đã nhận hồng bao của Phong Nguyệt Chi Chủ!】 Chỉ thấy một giọt linh dịch hiện ra trước mặt.

Chương 261

Mộ Dung Phục vội vàng đưa tay đón lấy, cảm ứng năng lượng cường đại ẩn chứa trong giọt linh dịch này, mỗi tế bào trên toàn thân hắn phảng phất như sống lại, tràn đầy khao khát.

Hắn vội vàng một hơi nuốt xuống.

"Oanh!" Sức mạnh cường đại tuôn trào trong cơ thể, tẩy tủy phạt mạch.

Thể chất Mộ Dung Phục thuế biến, tu vi bạo trướng.

Không biết qua bao lâu, Mộ Dung Phục toàn thân ướt đẫm, đầy rẫy ô uế, hôi thối xông lên tận trời, nhưng hắn lại không để ý, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Hắn đã thành công!

Sức mạnh cường đại tuôn trào trong cơ thể, Mộ Dung Phục ngửa mặt lên trời trường khiếu.

"Ta thành công rồi!" Mộ Dung Phục lao đầu vào hồ Thái Hồ, tắm một chầu nước lạnh.

"Công tử gia!" Bao Bất Đồng, Phong Ba Ác và Tứ Đại Gia Tướng nghe tiếng mà đến, vẻ mặt lo lắng.

"Oanh!" Nước hồ nổ tung, Mộ Dung Phục xông thẳng lên trời, đạp nước mà đi, hào khí vạn trượng.

Hắn vô địch rồi!

"Công tử gia, ngài đây là…" Bao Bất Đồng và những người khác kinh ngạc ngây dại.

Đạp sóng mà đi, đây là khinh công gì, cũng quá siêu phàm rồi.

“Ha ha ha, ta gặp được tiên duyên, phục quốc có hy vọng, có thể thấy thiên mệnh đã định!” Mộ Dung Phục khoái trá cười lớn.

Bao Bất Đồng và những người khác không mấy tin tiên duyên, nhưng khinh công tuyệt thế của Mộ Dung Phục không thể giả được, dù không phải tiên duyên, cũng là đại cơ duyên.

“Chúc mừng công tử gia!” Bốn người lần lượt cúi chào.

“Đi, chúng ta tới Đại Lý tranh đoạt!” Mộ Dung Phục nếm được vị ngọt, ý chí chiến đấu sục sôi, chuẩn bị bắt Mộc Uyển Thanh, Chung Linh và những người khác gửi cho Đại Tiên.

Trong Thần Thoại thế giới.

Chu Trần mỗi ngày nhập đạo tu hành, thỉnh thoảng lại đi Tiên Dục Các chơi đùa.

Hiện giờ các tiên tử trong Tiên Dục Các, hầu như mỗi người một bộ kỳ môn thần binh mà Chu Trần tặng.

Thậm chí nhiều người còn có vài bộ.

Một ngày nọ, Chu Trần cùng Hồng Nương, Lục Dục Tiên Tử và mấy tiên tử khác chơi trò chơi.

Lục Dục Tiên Tử là người sáng lập Lục Dục Cung của Thiên Nguyên Giới ngày xưa, cũng chính là tổ sư của Tam Diệu Tiên Tử và Lục Dục Cung Chủ.

Chu Trần đặt Hồng Nương lên lưng ngựa ngọc xanh bên cạnh, còn hắn thì ôm Lục Dục Tiên Tử, nghiên cứu lĩnh ngộ Lục Dục Đại Đạo của nàng. 【Đinh, Mỹ Hầu Vương đã gửi cho ngươi một hồng bao.】 Đinh, Mỹ Hầu Vương hướng ngươi phát tống Hạt Tử Tinh.

Đinh, Nam Mộ Dung hướng ngươi phát tống Mộc Uyển Thanh, Tần Hồng Miên, Cam Bảo Bảo, Chung Linh.

Đinh, Mỹ Hầu Vương hướng ngươi phát tống Quạt Ba Tiêu.

Đinh, Hắc Long Thiên hướng ngươi phát tống Tùy Phong Khởi Vũ, Tinh Tinh Hữu Lệ, A Lam.

Đinh, Nam Mộ Dung hướng ngươi phát tống Nguyễn Tinh Trúc, A Tử, Đao Bạch Phượng, Lý Thanh Lộ.

Thời gian như bạch câu thoắt cái trôi qua, hai vạn năm thoáng chốc đã trôi.

Tu vi của Chu Trần đã từ Chân Thần Lục Biến thăng lên Chân Thần Bát Biến.

Vũ trụ trong cơ thể có đường kính đạt tới mười nghìn tỷ năm ánh sáng.

Thân thể Chân Thần càng đạt tới con số khủng khiếp là một nghìn tỷ năm ánh sáng.

Nếu hắn thi triển thần thông Pháp Tướng Thiên Địa, thân thể Chân Thần lại biến lớn gấp vạn lần, vậy thì sẽ là mười nghìn tỷ tỷ năm ánh sáng.

Ban đầu còn tưởng rằng sẽ tăng gấp mười, cũng chính là một nghìn triệu năm ánh sáng.

Đất đai trở nên dày hơn.

Thân thể Chân Thần của hắn càng đạt tới con số khủng khiếp là trăm nghìn tỷ năm ánh sáng.

"Gia tăng điểm năng lượng!" Trời trở nên cao hơn.

"Thế mà chỉ cần năm trăm nghìn tỷ, vẻn vẹn tăng lên năm lần!" Nơi đây tuy chỉ là một tiểu biệt viện trong phủ đệ của Chu Trần, nhưng lại như một bí cảnh, vô cùng rộng rãi.

Chu Trần cuối cùng cũng đạt tới đỉnh phong ở cảnh giới Chân

Thần, cũng có thể gọi là Chân Thần Đỉnh Phong hoặc Chân Thần Viên Mãn.

Sức mạnh cường đại cuồn cuộn trong cơ thể, Chu Trần hào tình vạn trượng, tiếp theo chính là tấn thăng Tổ Thần rồi.

Biển cả trở nên sâu hơn, ánh mắt hắn bỗng sáng rực.

Điều này tuyệt đối là điều người thường khó lòng tưởng tượng được.

Nếu thi triển thần thông Pháp Tướng Thiên Địa, thân thể Chân Thần của hắn còn có thể biến lớn gấp vạn lần.

Khoảnh khắc này. 【Điểm Phong Nguyệt: 100002.3 triệu】 Gió nhẹ thổi phất, lá sen trong hồ lay động khẽ khàng, mang theo từng trận hương sen ngũ sắc thơm ngát.

Cũng có nghĩa là thân thể Chân Thần của hắn có thể đạt tới mười nghìn tỷ tỷ năm ánh sáng.

Thiên Long Uyển, bốn phía cây xanh che bóng, phồn hoa như gấm, không khí tràn ngập hương hoa cỏ thoang thoảng cùng khí tức thanh tân.

Vương phu nhân và Vương Ngữ Yên ngồi trong đình nhỏ bên hồ sen, ngắm nhìn sắc sen trong hồ.

"Không biết tấn thăng Tổ Thần cần bao nhiêu điểm Phong Nguyệt?" Nhìn mười nghìn tỷ điểm Phong Nguyệt đã tích lũy thêm, Chu Trần không chút do dự cộng vào. 【Chân Thần Cửu Biến (0/500000 triệu)】 Nhưng so với từ mười tỷ năm ánh sáng biến lớn đến trăm tỷ năm ánh sáng, sự chênh lệch lớn đến mức khó mà tưởng tượng được.

Những con đường nhỏ lát đá nga noãn cực phẩm ngũ sắc uốn lượn tuyệt đẹp, xuyên qua từng vườn hoa, bãi cỏ, dẫn tới từng đình

đài lầu các tinh xảo.

Chân Thần Cửu Biến.

Trong uyển còn có một hồ nước lớn, hồ nước trong xanh, sâu không thấy đáy, mặt nước lấp lánh sóng biếc, phản chiếu trời xanh mây trắng cùng những rặng liễu ven bờ.

"Giờ đã đạt tới Chân Thần Viên Mãn, cũng nên nhỏ nhỏ ăn mừng một chút, các tiểu mỹ nhân trong nhà đều đã đạt tới Thiên Thần rồi, đã đến lúc rồi!" Từng con linh ngư nô đùa trong hồ, tựa như đang ngao du trên mây.

Tổ Thần tu luyện Tam Thiên Đại Đạo.

Vũ trụ ban đầu mười nghìn tỷ năm ánh sáng biến lớn đến trăm nghìn tỷ năm ánh sáng.

Hắn thổi một hơi, liền có thể diệt đi hàng trăm nghìn vũ trụ.

Thiên quan trung tầng Thiên Đình trong thế giới Thần Thoại đều ở cảnh giới Tổ Thần hoặc Kim Tiên.

Thân ảnh Chu Trần biến mất tại chỗ, oanh long long!

Vũ trụ trong cơ thể hắn đã đạt tới mười nghìn tỷ năm ánh sáng lại một lần nữa thuế biến, điên cuồng khuếch đại như khai thiên tích địa.

Hai vạn năm thời gian.

Chu Trần lập tức tra xét.

Trông thì chỉ tăng trưởng gấp mười, Chu Trần đại hỉ.

Có Chu Trần ở phía sau nâng đỡ, các loại tài nguyên đổ xuống, tu vi của các nàng tự nhiên đột phi mãnh tiến, thành tựu Thiên Thần.

Bất quá đến cảnh giới Thiên Thần hoặc Thiên Tiên rồi, tiến độ của các nàng liền chậm lại.

Dù sao sau khi thành Tiên thành Thần, độ khó tu luyện bạo tăng.

So với trước khi thành Tiên thành Thần, độ khó há chỉ tăng gấp trăm lần nghìn lần.

Thần Tiên trong thế giới Thần Thoại rất nhiều, nhưng chín thành chín đều ở cảnh giới Thiên Thần hoặc Thiên Tiên, có thể trở thành Chân Thần hoặc Chân Tiên, đã coi như là sống khá tốt rồi.

Ở Thiên Đình đều có thể làm một tiên quan lục thất phẩm.

Còn về Tổ Thần hoặc Kim Tiên, dù ở Thần Giới Thần Thoại, cũng tính là một phương cường giả, đủ để khai tông lập phái.

Ở Thiên Đình cũng tính là tiên quan trung tầng.

Còn về Đại La Thần Tiên cao hơn nữa, đó mới là cường giả cự bá chân chính.

"Nương, người nói biểu ca bây giờ có phải xương cốt đều đã hóa thành tro bụi rồi không?" Vương Ngữ Yên mắt đẹp mờ mịt, tựa như một vầng thu thủy, nhìn A Châu và A Bích đang bơi thuyền dạo hồ, không khỏi cảm khái.

Ban đầu nàng bị Mộ Dung Phục đưa đến đây, trong lòng tự nhiên hận chết Mộ Dung Phục, nhưng hai vạn năm trôi qua, nàng sớm đã nhìn thấu rồi.

Huống chi nếu không có Mộ Dung Phục, nàng sớm đã xương trắng thành bùn, nào có thể như bây giờ thành tựu Thiên Thần, cùng trời đất tề thọ, trường sinh bất lão.

"Đừng nhắc đến cái hỗn trướng đó." Vương phu nhân nghĩ lại liền tức giận, bộ ngực đầy đặn cao ngất phập phồng, tức đến ngực đau.

Bà không ngờ Mộ Dung Phục lại tang tâm bệnh cuồng đến vậy.

Tuy rằng chuyện này đối với bà mà nói xác thực là tiên duyên.

Nhưng Mộ Dung Phục bắt giữ bà và Vương Ngữ Yên cưỡng ép dâng cho người khác, trong lòng bà vẫn rất khó chịu.

Bà nhìn Vương Ngữ Yên, nói: "Ngữ Yên, bây giờ con đã thành Thần, nghĩ hẳn rất nhanh sẽ được Đại Tiên lâm hạnh, đến lúc đó nhớ kỹ hảo hảo biểu hiện, đừng có làm bộ làm tịch!" Các nàng tuy rằng hiếm khi rời khỏi Thiên Long Uyển, nhưng Chu Trần đâu có giam cầm các nàng, các nàng cũng biết tin tức bên ngoài.

Đừng thấy các nàng thành Thần, nhưng đặt ra bên ngoài cũng chẳng tính là gì.

Tiên Thần trong thế giới Thần Thoại nhiều vô số kể.

Loại Tiên Thần mới đột phá như các nàng, cũng chỉ miễn cưỡng đủ tiêu chuẩn dự bị thiên binh của Thiên Đình mà thôi, ngay cả làm một Thiên binh chính thức còn chưa đủ tư cách.

Hơn nữa các nàng cũng biết Chu Trần tuy tu vi không tính là quá cao, nhưng tiềm lực vô hạn, ở thế giới Thần Thoại rất được nể trọng, địa vị phi phàm.

Rất nhiều đại quan trong Thiên Đình Thần Thoại đều là sư huynh sư tỷ của Chu Trần, thậm chí không ít còn là cấp đồ tử đồ tôn.

Các nàng không có ai nương tựa, ở thế giới Thần Thoại này, nơi duy nhất có thể nương tựa chính là Chu Trần.

Nhất định phải ôm chặt đùi Chu Trần.

"Nương, con biết!" Nếu nói khoảnh khắc vừa bị Mộ Dung Phục đưa tới, nàng đối với Mộ Dung Phục và Chu Trần đều không có hảo cảm, nhưng bây giờ hai vạn năm đã trôi qua.

Mộ Dung Phục nàng cũng không còn để ý nữa.

Đối với Chu Trần tự nhiên cũng không thể nói là chán ghét.

Huống chi hai vạn năm qua, nàng ăn của Chu Trần, uống của Chu Trần, ở nhà của Chu Trần, tiêu hao vô số tài nguyên, mới tu luyện thành Thần.

Nàng đối với Chu Trần tràn đầy cảm kích, đây có thể nói là tái tạo chi ân.

"Phu nhân thật là liệu sự như thần!" Âm thanh nhàn nhạt vang lên, thân ảnh Chu Trần xuất hiện trước mặt hai người.

"Thiếp thân bái kiến Đại Tiên!" Vương phu nhân kinh hãi, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Vương Ngữ Yên cũng vậy, cúi người hành lễ: "Thiếp thân bái kiến Đại Tiên." "Không cần đa lễ!" Chu Trần mỉm cười, nắm lấy bàn tay trắng nõn mềm mại của nàng đỡ dậy, kéo nàng vào lòng, hít hà mùi hương thiếu nữ độc đáo trên người nàng nói: "Chuẩn bị xong chưa?" "Ta đã vào rồi đây?" "A!?" Vương Ngữ Yên kinh ngạc, điều này cũng quá trực tiếp rồi đi.

Huống chi nơi đây còn là đình nhỏ bên hồ, nương nàng vẫn còn ở đây mà?

Ông.

Ý niệm Chu Trần vừa động, đình nhỏ bên hồ bỗng biến thành một gian tẩm cung rộng rãi tinh xảo và trang nhã.

Mà các nàng đã ở trên chiếc giường lớn mềm mại.

Phủ đệ của Chu Trần thực ra chính là một phần của Hồng Trần Thiên Chu hóa thành.

Ở đây, hắn không chỉ an toàn có bảo đảm, mà đối với mọi thứ trong phủ đệ đều biết rõ, vô sở bất năng.

“Đại Tiên, nương của thiếp…” “Không sao, nương nàng không phải người ngoài, nàng ấy ở đây vừa vặn chỉ điểm cho nàng công phu, huống chi nàng khẳng định không phải đối thủ, đến lúc đó nương nàng còn có thể giúp nàng.” Chu Trần mỉm cười, Vương Ngữ Yên thẹn thùng cúi đầu, ngượng đến cực điểm.

Thật là quá xấu hổ.

Vương phu nhân gò má ửng hồng, làm sao không hiểu ý tứ của Chu Trần.

Chu Trần nâng tay lên, nắm lấy bầu tuyết trắng nõn của thần tiên tỷ tỷ Vương Ngữ Yên, khẽ hôn lên gò má trắng nõn tinh xảo của nàng.

“Đại Tiên…” Thân thể yểu điệu mềm mại của Vương Ngữ Yên khẽ run, cảm nhận khí tức nam tính nồng đậm ập đến từ Chu Trần, trái tim nhỏ đập thình thịch như nai con chạy loạn.

Hai vạn năm rồi, nàng cuối cùng cũng đợi đến ngày này.

Trong lòng nàng vừa căng thẳng, vừa thấp thỏm.

“Ngô!” Chu Trần ôm lấy đôi môi nhỏ hồng nhuận của nàng, tham lam hít hà hương thơm dịu dàng trên người nàng, dán chặt vào tấm lưng ngọc mịn màng, hòa hợp cùng nàng.

Xuy. 【Đinh, Vĩnh Sinh Độc Lựu gia nhập nhóm chat】 【Đinh, Vĩnh Sinh Độc Lựu gia nhập nhóm chat】 “Vĩnh Sinh Độc Lựu?

Đại phản phái Hoa Thiên Đấu của thế giới Vĩnh Sinh?” Chu Trần bản năng nắm lấy bầu tuyết trắng nõn của thần tiên tỷ tỷ, ý thức lại nhìn về phía nhóm chat.

Nếu hắn không đoán sai, lần này lại có một đại phản phái từ đại thế giới đến.

Hơn nữa thế giới này có rất nhiều bảo vật, đặc biệt là chí bảo Vĩnh Sinh Chi Môn, Chu Trần ước chừng ít nhất cũng là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, thậm chí là Hỗn Độn Chí Bảo.

Nhóm chat Chư Thiên. 【Thảo Mãng Anh Hùng: Hoan nghênh tân nhân!】 【Thượng Tiên Chân Nhân: Tân nhân này xưng hô chẳng lẽ là Vĩnh Sinh Bất Tử Độc Lựu??】 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Tân nhân phải chăng là Hoa Thiên Đấu?】 Chu Trần không nói gì, thế giới Vĩnh Sinh có rất nhiều thần khí tiên khí, đặc biệt là Vĩnh Sinh Chi Môn, hắn nhất định phải đoạt lấy. 【Vĩnh Sinh Độc Lựu: Tiền bối nói đùa rồi, vãn bối làm sao có thể phản bội Vũ Hóa Môn gia nhập Thái Nhất Môn, còn về Phương Hàn, hắn là sư đệ mới nhập môn của ta!】 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Hoa Thiên Đấu của Vũ Hóa Môn?

Vậy có nghĩa là ngươi vẫn chưa phản bội Vũ Hóa Môn gia nhập Thái Nhất Môn?

Ngươi có nhận ra một người tên Phương Hàn không?】 Thế giới Thần Thoại, ai mà thần thông quảng đại đến thế, dễ dàng xâm nhập vào thức hải của hắn?

Đặc biệt là trong nhóm chat còn không ít người, bất quá bên trong thì cảm giác có chút quái dị.

"Vĩnh Sinh?" Căn cứ vào suy đoán của hắn, khí linh của Vĩnh Sinh Chi Môn, cũng chính là cảnh giới Vĩnh Sinh mà nhân vật chính Phương Hàn cuối cùng đạt được, hắn tương đương với Đại La Thần Tiên của thế giới Thần Thoại.

So với Vương Ngữ Yên vẫn còn là thiếu nữ, Vương phu nhân, một người từng trải qua nhiều chuyện, trong hai vạn năm này, nàng ấy cô đơn biết chừng nào.

Huống hồ Vũ Hóa Môn là một trong thập đại tiên môn của Huyền Hoàng Đại Thế Giới, tuy không phải mạnh nhất, nhưng cũng là đại

phái đỉnh tiêm.

Thật là quá xấu hổ.

Giờ phút này, nàng cố gắng nhẫn nhịn để không kêu lên thành tiếng.

Đôi mắt thu thủy của nàng nhìn thấy thân thể vĩ ngạn của Chu Trần, tim đập nhanh hơn, bộ ngực đầy đặn phập phồng. 【Đinh, Quần Chủ Lý Đại Tiên đã tải lên tài liệu Vĩnh Sinh.】 Nếu hắn cưỡng thế xông qua, khiến khí linh của Vĩnh Sinh Chi Môn hồi quy sống lại, ở địa bàn của người khác, hắn dù có Hồng Trần Thiên Chu cũng chưa chắc chiếm được tiện nghi.

Nhìn tài liệu Lý Đại Tiên gửi, Hoa Thiên Đấu vội vàng tra xem.

Đặc biệt là thế giới Vĩnh Sinh được diễn hóa từ chí bảo Vĩnh Sinh Chi Môn.

Với tu vi hiện tại của Chu Trần, đến thế giới Vĩnh Sinh muốn hoành hành càn quét, vẫn có chút khó khăn.

Điều đó thật quá xấu hổ.

Mà những Thiên Quân kia ước chừng sánh ngang Tổ Thần, Tiên Vương e là sánh ngang Tổ Thần đỉnh phong.

Hoặc có lẽ chỉ có các loại thần binh kỳ môn do Chu Trần luyện chế, mới có thể an ủi hắn chút ít.

Đặc biệt là Lý Đại Tiên kia còn nói hắn phản bội Vũ Hóa Môn.

Vương Ngữ Yên quên hết mọi thứ xung quanh, quên đi vinh nhục xấu hổ, trở về trạng thái nguyên thủy tự nhiên, tận tình biển dâu, cất tiếng ca hát.

Chương 262

Bất quá nước của thế giới Vĩnh Sinh rất sâu.

Điều cấp bách hiện tại, vẫn là ổn định nâng cao tu vi là được.

Xả hết sự dương vật tích tụ.

Hát lên niềm vui sướng trong lòng.

Hoa Thiên Đấu nhíu chặt mày, với tư cách là đại đệ tử thủ tịch của Vũ Hóa Môn, tu vi của hắn không yếu, hơn nữa đây còn là động phủ của hắn, có đủ loại trận pháp cấm chế.

"Đại Tiên thần thông thật là quảng đại vô biên, thông thiên triệt địa…" Thần tiên tỷ tỷ Vương Ngữ Yên cắn nhẹ đôi môi mỏng, cánh tay ngọc trắng nõn của nàng khẽ giơ lên, há miệng cắn vào mu bàn tay trắng tuyết.

Đặc biệt là ánh mắt nàng liếc thấy, Vương phu nhân vẫn còn ở một bên.

Trong lòng hắn thất thượng bát hạ, sóng trào biển gợn.

Hát lên niềm vui buồn trong lòng.

Khởi đầu là sự tích của Phương Hàn.

Vũ Hóa Môn. 【Vĩnh Sinh Độc Lựu: Văn bối Hoa Thiên Đấu của Vũ Hóa Môn, bái kiến chư vị tiền bối, không biết chư vị tiền bối có gì chỉ giáo?】 "Hừ…" Hắn biết một ít, không để ý, nhưng càng nhìn về sau càng kinh ngạc chấn hám, và dần dần chìm đắm vào đó, khó lòng thoát ra.

Vương phu nhân một đôi chân dài mỹ miều kẹp chặt.

Thời gian như bạch câu thoắt cái trôi qua.

Chu Trần lúc này cũng muốn cất cao một khúc ca.

"Vừa mới kìm được mấy con yêu, Lại hàng phục được mấy con ma.

Yêu ma quỷ quái sao mà chúng cứ nhiều thế!

Yêu quái, ăn một gậy của ông đây!

Đánh chết ngươi hồn bay phách lạc.

Thần cũng run rẩy, quỷ cũng sợ hãi…" Ngày lên trăng lặn.

Thần tiên tỷ tỷ Vương Ngữ Yên, yêu tinh này dưới tuyệt đối thực lực của Chu Trần, rất nhanh đã không địch lại mà bại trận, bị một gậy đánh cho hôn mê bất tỉnh.

"Vương phu nhân, đến lượt nàng rồi!" Chu Trần rút người quay sang nhìn Vương phu nhân, 'ma' này, nhờ hai món hung khí lớn trước ngực, có thể xưng là mị ma trong yêu ma.

"Đại Tiên!" Vương phu nhân run rẩy, thân thể yểu điệu mềm mại tiến lên, ánh mắt như nước, vừa mong đợi, vừa hoảng sợ, ẩn ẩn có chút e ngại.

Dù sao nàng cũng chưa từng thể nghiệm sự vĩ đại của Đại Tiên.

Chu Trần đưa tay ôm lấy eo Vương phu nhân, khẽ dùng sức.

"Ngô!" Vương phu nhân khẽ ngân lên một tiếng, đổ vào lòng Chu Trần, không kìm được ngửa đầu lên.

Trên bầu trời mây đen bao phủ, gió mưa chợt ập đến.

Chu Trần nhìn thấy hung khí vĩ ngạn kia, hai tay xuyên qua lớp váy tiên màu vàng nhạt mỏng manh, nâng cặp mông kiều diễm của người phụ nữ trưởng thành này lên, ôm lấy hai đôi chân gợi cảm đầy đặn của nàng.

“Đại Tiên!” Thân thể Vương phu nhân nhẹ bỗng, đột nhiên mất đi thăng bằng, không khỏi kinh hãi, bàn tay trắng nõn mềm mại vội vàng ôm chặt cổ Chu Trần, giống như nắm lấy một cọng rơm cứu mạng.

May mắn là Vương phu nhân không rơi xuống đất, khoảnh khắc tiếp theo nàng cảm thấy thân thể mình được một khúc cây khô đỡ lấy.

Chỉ là đây tựa hồ là một gốc tùng bách mọc trên vách núi cheo leo, cành lá đã rụng hết, chỉ còn một thân cây trơ trụi hướng thẳng lên trời.

Đồng tử Vương phu nhân co rút, nàng ngồi trên thân cây, giữ cho mình không rơi xuống, hai tay càng ôm chặt cổ Chu Trần, giảm bớt áp lực, như ngồi trên đống kim châm.

“Phu nhân hãy ngồi vững vàng, bám chặt, ta sẽ đưa nàng đến thế giới Tây Thiên Cực Lạc cầu lấy chân kinh.” “Đa tạ Đại Tiên!” “Đi thôi!” Chu Trần dương tiên sách mã, một ngựa tuyệt trần.

Thế giới Vĩnh Sinh.

Hoa Thiên Đấu tràn đầy chấn hám, lâu lắm vẫn không thể hoàn hồn.

“Vĩnh Sinh Chi Môn… Khí linh của Vĩnh Sinh Chi Môn chuyển thế Phương Hàn… Hoa Thiên Đấu, độc lựu của Vĩnh Sinh Chi Môn…” Hắn rất khó tin đây là thật.

Nhưng đủ loại thứ bên trong, lại khiến hắn mở rộng tầm mắt, khiến hắn rất khó không tin.

Hắn thế mà lại là đại phản phái, định mệnh sẽ bị Phương Hàn, thiên mệnh chi tử, khí linh của Vĩnh Sinh Chi Môn tiêu diệt.

Bất quá điều càng khiến hắn khó hiểu và chấn hám hơn là Quần Chủ Lý Đại Tiên làm sao lại biết tường tận đến vậy?

Cần biết bên trong còn liên quan đến Vĩnh Sinh Chi Môn, liên quan

đến từng Tiên Vương khủng bố tuyệt luân, còn có vô số cường giả Thiên Quân.

Ý thức hắn lại một lần nữa tiến vào nhóm chat. 【Thượng Tiên Chân Nhân: Trời đất ơi, thế giới Vĩnh Sinh này thật đáng sợ!】 【Thảo Mãng Anh Hùng: Pháp môn tu luyện của thế giới này mới tàn khốc, trực tiếp thôn phệ luyện hóa người khác, liền có thể cướp đoạt tu vi thần thông của người khác, thật là khủng bố như vậy!】 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Đây chính là kiểu tu tiên ăn thịt người!】 【Mỹ Hầu Vương: Thật là một thế giới khủng bố, không biết Tiên Vương của thế giới này so với Đại Tiên thì thế nào?】 【Vĩnh Sinh Độc Lựu: Vãn bối bái kiến chư vị tiền bối, dám hỏi Quần Chủ Lý Đại Tiên tiền bối, ngài có thể dự đoán tương lai sao?

Hay là tương lai của toàn bộ thế giới Vĩnh Sinh?】 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Nói thế nào đây, ta chỉ là một tu luyện giả bình thường vô kỳ, Vĩnh Sinh ở chỗ ta chỉ là một quyển sách mà thôi!】 【Vĩnh Sinh Độc Lựu: A, ta chỉ là một đại phản phái trong một quyển sách sao?】 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Ta đây chỉ là một sự ví von mà thôi, gia nhập nhóm chat đối với ngươi mà nói có thể nói là cơ duyên trời ban, cơ hội thay đổi vận mệnh!】 【Vĩnh Sinh Độc Lựu: Cầu Quần Chủ Đại Tiên dạy ta!】 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Ta đã nói cho ngươi tất cả tương lai mà ta biết rồi, còn lại ta cũng không giúp được ngươi, Đại Tiên Phong Nguyệt Chi Chủ vĩ đại trong nhóm chúng ta có lẽ có thể giúp ngươi, trong nhóm có tài liệu, có nhật ký chat, ngươi tự mình xem kỹ nghiên cứu đi!】 【Vĩnh Sinh Độc Lựu: Đa tạ Đại Tiên chỉ điểm, cảm kích vô cùng!】 Thế giới Vĩnh Sinh.

Hoa Thiên Đấu gửi cho Quần Chủ Lý Đại Tiên một hồng bao lớn, bày tỏ lòng cảm ơn, sau đó lại nghiên cứu tất cả tin tức trong nhóm chat.

Hắn thấy Mỹ Hầu Vương Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không

tặng yêu tinh cho Phong Nguyệt Chi Chủ để đổi tài nguyên.

Hắn thấy Mộ Dung Phục dâng mỹ nữ, nhận được ban tặng từ Phong Nguyệt Chi Chủ, thực lực bạo tăng.

"Đại Tiên Phong Nguyệt thích mỹ nhân, ý của Lý Đại Tiên là muốn ta dâng mỹ nhân cho Phong Nguyệt Chi Chủ?" Hoa Thiên Đấu lĩnh hội ý của Lý Đại Tiên, thầm nghĩ: "Vị hôn thê Yến Thủy Thiên của ta ở Thái Nhất Môn, theo tư liệu của Lý Đại Tiên, sau này bị Phương Hàn cướp đoạt thân thể trong trắng, cuối cùng thân tâm đều bị Phương Hàn chinh phục, trở thành nữ nhân của Phương Hàn." "Chính xác là nên đưa nàng ta đến dâng cho Phong Nguyệt Chi Chủ, thử trước xem sao!" Thế giới Thần Thoại.

Hồng Trần Phủ.

Thiên Long Uyển.

"Đại Tiên, muốn chết rồi." Hôn hôn trầm trầm, mơ mơ màng màng Vương Ngữ Yên trong giấc ngủ tựa hồ nghe thấy Vương phu nhân cầu cứu, đang bị một kẻ đại ác nhân khi dễ.

Nàng nghe thấy Vương phu nhân khổ sở ai cầu, nghe thấy đối phương cầm roi sắt khổng lồ, tách tách ba la, dùng sức quất lên người Vương phu nhân.

Đôi mắt sưng đỏ mệt mỏi của Vương Ngữ Yên từ từ mở ra, nàng dường như nhìn thấy hắc mãng khổng lồ, trong lòng giật mình, bỗng nhiên tỉnh táo lại.

"Nha…" Nàng vừa định kinh hô, nhưng vội vàng đưa tay che miệng nhỏ hồng nhuận, trừng lớn mắt.

Hóa ra kẻ đại ác nhân trong mộng chính là Đại Tiên. 【Thượng Tiên Chân Nhân: Thú Thần, cố danh tư nghĩa, hẳn không phải Thần tộc nhân loại, mà là Thần của hung thú, yêu thú.】 Một thiếu niên mặc

tiên y tơ lụa diễm lệ, dung mạo tuấn tú đến mức gần như có chút yêu diễm, nhưng lúc này trong đôi mắt tang thương lại mang theo một tia kinh ngạc.

Vương Ngữ Yên trong lòng mặc niệm, nhưng bên tai âm thanh mỹ diệu không dứt, tựa hồ trực tiếp chui vào trong đầu nàng.

Sau vài lần nhập đạo tu hành, Chu Trần tâm mãn ý túc, lần lượt tặng cho hai người một bộ thần binh, đưa các nàng về phòng nghỉ ngơi.

Hắn trong lòng có chút hiếu kỳ, nhanh chóng tra duyệt tin tức trong nhóm chat.

Căn nguyên lai lịch của hắn, ở thế giới này hắn không ai biết mới phải.

Vương Ngữ Yên tim đập thình thịch, vội vàng nhắm mắt giả chết.

"Xong rồi!" 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Trong nhóm có tài liệu văn kiện giới thiệu, còn có nhật ký nhóm chat, ngươi có thể xem, ngoài ra ngươi là Thú Thần do Linh Lung sáng tạo ra sao?】 Nàng bây giờ còn cảm thấy cay cay. 【Thú Thần: Các ngươi là ai?】 Nàng thế mà lại nghe thấy âm thanh. 【Đinh, Thú Thần gia nhập nhóm chat】 "Ngô, ta vẫn nên chết đi thì hơn…" Linh Lung đã chết rất nhiều năm rồi, căn bản không ai biết lai lịch thật sự của nàng.

Chu Trần thì tiếp tục để A Châu, A Bích, Mộc Uyển Thanh, Chung Linh cùng những người khác giúp hắn tu hành.

Đột nhiên cảm thấy có một cơn buồn tiểu. 【Thú Thần: Ngươi làm sao biết?】 Ngay lúc này, điều càng khiến nàng tuyệt vọng hơn là Chu Trần quay đầu nhìn sang, vừa vặn bốn mắt nhìn nhau.

Thật đáng sợ a. 【Thảo Mãng Anh Hùng: Lại có tân nhân rồi, Thú Thần?

Cái tên này rất bá khí, chẳng lẽ là một tôn Thần?】 "Ta vẫn nên ngủ thêm chút nữa!" "Không sao!" Ánh mắt A Châu mê ly, gò má ửng hồng, giống như một con thuyền lớn cưỡi gió rẽ sóng đột nhiên tắt máy, có một cảm giác bất an bản năng.

Nàng chính là Thú Thần.

Chu Trần cười một tiếng, thu hồi ánh mắt, chuyên tâm chuyên chí.

Lúc này mà ngủ được thì tốt biết bao.

Chu Trần dán chặt vào tấm lưng ngọc mịn màng của A Châu, nghe thấy âm thanh, không khỏi dừng lại một chút, ý thức nhìn về phía nhóm chat.

Nàng không kìm được nhớ đến Chu Trần vừa rồi đối với nàng… Hai chân nàng khẽ kẹp chặt.

Thế giới Tru Tiên.

Hắn càng xem càng chấn hám, càng xem càng kích động.

Chu Trần đạp ga đến cùng, con thuyền lớn lại một lần nữa khởi hành, cưỡi gió rẽ sóng.

Vương Ngữ Yên mở mắt ra, hai mắt đảo một vòng, sinh không còn gì luyến tiếc.

Lại có một loại thôi thúc.

Quần Chủ Lý Đại Tiên này thế mà lại một câu nói toạc căn nguyên của hắn.

Trong không khí tựa hồ có tia lửa bắn ra.

"Không nghe không nghe, vương bát niệm kinh…" Hắn là vật thí nghiệm của Vu nữ Linh Lung nghìn năm trước ở Nam Cương, vì cầu trường sinh, là do Linh Lung tập hợp lệ khí chí hung giữa trời đất mà sáng tạo ra.

Trong nhóm chat, thật là quá xấu hổ.

"Ngô, Đại Tiên làm sao vậy?" Trong mắt nàng tựa hồ có ánh sáng. 【Đinh, Quần Chủ Lý Đại Tiên đã tải lên tài liệu Tru Tiên】 Thú Thần mở ra xem, tựa hồ là miêu tả về thế giới hắn đang ở, bất quá là dưới góc nhìn của nhân vật chính Trương Tiểu Phàm.

Hắn từng gặp Trương Tiểu Phàm, xem như là tri kỷ duy nhất của hắn hiện nay.

Trương Tiểu Phàm đang tìm cách hồi sinh Bích Dao.

Hắn xem đến cuối cùng, Trương Tiểu Phàm tựa hồ vẫn chưa hồi sinh được Bích Dao, ngược lại còn làm mất thi thể.

Bất quá sau khi hiểu được nhóm chat, hắn, vốn đã không còn gì luyến tiếc, lại nảy sinh một tia kỳ vọng.

Hắn muốn hồi sinh Linh Lung.

Hắn nhìn về phía nhóm chat. 【Tử Tiêu Tiên Tử: Trương Tiểu Phàm và Bích Dao thật bi ai, cuối cùng Trương Tiểu Phàm có ở bên Lục Tuyết Kỳ không?】 【Thảo Mãng Anh Hùng: Ta thấy Thú Thần cũng thật đáng thương, bị Linh Lung tạo ra, lại bị Linh Lung trấn áp!】 【Thú Thần: Quần Chủ, ngài biết nhiều như vậy, có cách nào hồi sinh Linh Lung không?】 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Ta chỉ là tu luyện giả bình thường, làm gì có pháp thuật hồi sinh người chết, bất quá Đại Tiên thần thông quảng đại, hẳn là có thể, nhưng hồi sinh người chết là nghịch thiên mà đi, không phải một chuyện đơn giản.】 【Thú Thần @Phong Nguyệt Chi Chủ: Đại Tiên có thể hồi sinh Linh Lung không?

Ta nguyện trả bất cứ giá nào!】 "Hồi sinh Linh Lung?" Chu Trần nắm lấy bầu tuyết trắng nõn của A Châu, trong đầu hiện lên tin tức về Linh Lung và Thú Thần.

Linh Lung là nhân vật nghìn năm trước trong thế giới Tru Tiên, Linh Lung khi đó, tạo nghệ về vu pháp đã vượt xa cổ nhân, nhìn khắp thiên hạ, gần như không còn địch thủ.

Mà trong Vu tộc, tất cả mọi người đều kính sợ nàng như Thần.

Nàng trong lúc rảnh rỗi, điều nàng làm chính là đặt ra một mục tiêu khác cho mình, đó chính là trường sinh.

Sự ra đời của pháp môn tu luyện ban đầu trong thế giới Tru Tiên chính là do con người tìm kiếm trường sinh, đáng tiếc lại vẫn không ai làm được.

Linh Lung tuy là nữ tử tuyệt thế thông tuệ, nhưng cũng không thể thấu hiểu trường sinh.

Cuối cùng có một ngày, nàng nghĩ đến một phương pháp phi nhân.

Đời người có giới hạn, cho dù tu đạo có thành, cũng không quá sống thêm mấy trăm năm mà thôi.

Nhưng những vật phi nhân, lại thường có sinh mệnh càng lâu dài hơn.

Mà tạo hóa trời đất, lệ khí âm dương vân vân, lại là những thứ bất diệt kể từ khi trời đất khai mở.

Linh Lung nghĩ đến đây, liền dốc sức nghiên cứu, cuối cùng đã từ vô sinh cơ đó, sinh sinh tạo ra một sinh linh.

Đó chính là Thú Thần.

Thú Thần lần đầu tiên tỉnh lại, liền nhìn thấy Linh Lung.

Sau đó không biết bao nhiêu năm tháng trôi qua, trong thế giới của Thú Thần đều chỉ có một mình Linh Lung.

Dần dần, Thú Thần bắt đầu thành hình, mà vì bản thể của hắn là do lệ khí trời đất bẩm sinh, đã có thần thức, tự nhiên liền bắt đầu hấp

thu lệ khí xung quanh, dần dần mạnh mẽ lên.

Chỉ là Thú Thần mạnh mẽ lên, Linh Lung liền có chút bất an.

Ánh mắt nàng nhìn Thú Thần, dần dần không còn thân thiết như trước.

Khi sức mạnh của Thú Thần cuối cùng bắt đầu có thể miễn cưỡng kháng hành cùng nàng, từ ngày đó về sau, nàng liền không còn cười với Thú Thần nữa.

Thú Thần lúc đó rất nghi hoặc, hắn giống như một đứa trẻ sơ sinh, cái gì cũng không hiểu.

Nguyện vọng duy nhất của hắn chính là ở bên Linh Lung, người đã tạo ra hắn, còn sức mạnh gì đó, đối với hắn không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Cuối cùng có một ngày, Thú Thần không muốn ở trong căn phòng nhỏ đen tối nữa, hắn muốn đi ra ngoài xem sao.

Ngày hôm đó Linh Lung rời đi rất lâu cũng không quay lại.

Thế là hắn liền phá vỡ cấm chế do Linh Lung bố trí, rời khỏi căn phòng nhỏ đen tối.

Chỉ là hắn vừa ra ngoài, những người bên ngoài nhìn thấy hắn, liền lớn tiếng kêu quái vật, chạy trốn khắp nơi, càng có chiến sĩ Vu tộc xông đến giết hắn.

Hắn không muốn giết người, nhưng bất đắc dĩ vẫn phải giết.

Lệ khí trong cơ thể tuôn trào, giết chóc vô số.

Sau đó Linh Lung liền dẫn người đến giết hắn.

Hắn cố sức giải thích, nhưng không có tác dụng.

Bất quá cuối cùng, Linh Lung đã trả lời hắn.

Linh Lung cảm thấy tất cả đều là lỗi của nàng, tạo ra một quái vật như Thú Thần, càng là lỗi lớn của nàng.

Bởi vì Thú Thần là do lệ khí trời đất bẩm sinh, trời sinh có cơ hội sát lục, nếu dung Thú Thần sống trên thế gian này, chỉ sợ chúng sinh thế gian đều sẽ gặp kiếp nạn thảm khốc.

Thú Thần cố sức giải thích với nàng, nói hắn sẽ không làm vậy, hắn chỉ muốn ở bên nàng, còn những thứ khác hắn không muốn gì cả.

Nhưng Linh Lung chỉ là cười khổ thê lương một tiếng.

Linh Lung tin lời Thú Thần, thực ra nàng làm sao lại không muốn ở bên Thú Thần, nhưng mà, nhưng mà… nếu như nàng chết đi rồi thì sao?

Thế là Linh Lung lợi dụng Bát Hung Huyền Hỏa Trận thiêu hủy bản thể Thú Thần, nhưng tinh hoa lệ khí hóa thành của Thú Thần, lại không thể hủy diệt.

Linh Lung cũng chỉ có thể dùng trận pháp không ngừng thiêu đốt.

Cuối cùng Linh Lung hỏi Thú Thần có nguyện vọng gì, Thú Thần nói muốn ở bên nàng.

Nhưng Linh Lung nói nàng là người, còn Thú Thần không phải người, thậm chí không phải sinh linh, định mệnh bọn họ không thể ở bên nhau.

Thú Thần nói hắn muốn làm người.

Linh Lung lấy dao cắt lấy huyết nhục và xương cốt trên người mình, sắp đặt thành một nhân thể, dùng vu tộc chú pháp hút ý thức của Thú Thần vào trong đó, hóa thành năm kiện thánh khí.

Ngày sau có người tập hợp đủ năm kiện thánh khí, Thú Thần liền có thể hồi sinh, nhưng Thú Thần hồi sinh sẽ là người thật sự, sẽ

không còn có thân bất tử.

Thú Thần không có thân bất tử thì không phải vô địch, cho dù gây họa chúng sinh, tin rằng hậu bối cũng có người có thể trấn sát hắn.

Đây chính là điều Linh Lung có thể làm được, vừa khiến Thú Thần biến thành người, lại không đến mức gây họa chúng sinh.

Thân thể hiện tại của Thú Thần, chính là do Linh Lung tự tay cắt lấy huyết nhục và xương cốt của mình mà ghép thành.

Chương 263

"Thật là một câu chuyện bi ai a!" Chu Trần trong lòng cảm khái, nhìn Thú Thần trong nhóm chat. 【Phong Nguyệt Chi Chủ: Ta có thể hồi sinh Linh Lung, bất quá phải xem ngươi có thể đưa ra mức giá tương xứng hay không.】 Với thực lực hiện tại của hắn, ở thế giới chí cao như Thần Thoại, muốn hồi sinh một người là không quá khả thi.

Nhưng ở tiểu thế giới như Tru Tiên, lại rất dễ dàng. 【Thú Thần: Được】 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Đại Tiên thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, thật là quá vĩ đại rồi!】 【Vĩnh Sinh Độc Lựu: Đại Tiên thật đúng là tiên nhân vậy!】 Thế giới Vĩnh Sinh.

Hoa Thiên Đấu đối với sự cường đại của Chu Trần lại một lần nữa có nhận thức mới.

Hồi sinh một người đã chết nghìn năm, điều này không hề dễ dàng.

Đối với hắn mà nói, cũng là một tồn tại cự bá rồi.

Thế giới Tru Tiên.

Thú Thần hân hoan như điên, tuy rằng Chu Trần chưa có đáp ứng, nhưng ít nhất hắn đã có cơ hội hồi sinh Linh Lung.

"Linh Lung, nàng đợi đó, ta nhất định sẽ cứu sống nàng!" Trong mắt Thú Thần bùng cháy đấu chí hừng hực.

Căn cứ vào tin tức trong nhóm chat, cùng với tin tức Lý Đại Tiên tiết lộ, mỹ nhân mà Phong Nguyệt Chi Chủ thích là loại khá đặc biệt.

Tóm lại là loại mỹ nhân xuất hiện trong Tru Tiên mà Lý Đại Tiên gửi, những mỹ nhân khác không xuất hiện, Phong Nguyệt Chi Chủ

không mấy hứng thú.

"Ta đem các nàng toàn bộ đưa cho Phong Nguyệt Chi Chủ, hẳn là có thể khiến Phong Nguyệt Chi Chủ giúp ta hồi sinh Linh Lung rồi đi?" Thú Thần lập tức bắt đầu mưu tính.

Thực lực của hắn đã coi như vô địch, có thể kháng hành Tru Tiên Kiếm.

Bất quá căn cứ vào tin tức Quần Chủ gửi, hắn vẫn bị thương.

Bởi vậy, hắn không thể mạo hiểm đi cứng đối cứng với Tru Tiên Kiếm của Thanh Vân Môn, nhưng nhờ lợi thế kịch bản, hắn vô luận là tìm người hay bắt người đều rất tiện lợi.

Đặc biệt là dưới trướng hắn còn có vô số hung thú.

"Trương Tiểu Phàm, đã ngươi không thể hồi sinh Bích Dao, vừa vặn ta giúp ngươi đưa cho Phong Nguyệt Chi Chủ, một công đôi việc!" Thú Thần lẻn vào Hồ Kỳ Sơn trộm đi thi thể Bích Dao, bắt đi U Cơ, sau đó dùng vạn thiên hung thú công đánh Thanh Vân Môn để thu hút sự chú ý của Thanh Vân Môn.

Hắn nhân cơ hội bắt Thủy Nguyệt, Lục Tuyết Kỳ cùng một đám mỹ nữ có tên tuổi nổi tiếng toàn bộ ném vào hồng bao nhóm chat.

Cuối cùng bắt cả Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch.

Hắn đem tất cả mọi người đóng gói gửi cho Chu Trần. 【Thú Thần: Đại Tiên, không biết có thể giúp ta hồi sinh Linh Lung không, nếu không đủ, Đại Tiên có phân phó gì, cứ việc nói?】 【Phong Nguyệt Chi Chủ: Nhìn trên sự thành tâm của ngươi, ta liền giúp ngươi một tay!】 【Thú Thần: Đa tạ Đại Tiên, ân của Đại Tiên, tại hạ vĩnh viễn không quên.】 Chu Trần thông qua nhóm chat đi tới thế giới Tru Tiên.

Ông!

Trời đất chấn động, phong khởi vân dũng.

Thân thể vĩ ngạn của Chu Trần đứng sừng sững giữa trời đất, tựa như Bất Chu Sơn, cao lớn nguy nga, tất cả sinh linh trên toàn thế giới đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Trời ơi, đây là…" Chưởng môn Thanh Vân Môn Đạo Huyền ngẩng đầu lên, chấn hám nhìn thấy người khổng lồ vĩ ngạn chân chính đỉnh thiên lập địa kia, mạch núi Thanh Vân Sơn của bọn họ trước mặt người khổng lồ này còn không lớn bằng một ngón tay của hắn.

"Chẳng lẽ là thần tiên hạ phàm?" Đạo Huyền, Điền Bất Dịch cùng các tu luyện giả khác, chấn hám không nói nên lời.

Bách tính bình thường càng sớm đã năm vóc gieo đất, nhao nhao quỳ bái.

Chu Trần phủ khám thế giới Tru Tiên.

Toàn bộ thế giới trước mặt hắn, tựa như một cái ao nhỏ.

Đây vẫn là trạng thái thần khu của hắn chưa hoàn toàn triển khai, nếu không thế giới Tru Tiên căn bản không chứa nổi.

"Thú Thần bái kiến Đại Tiên!" Thú Thần ngưỡng vọng thân ảnh Chu Trần, vừa chấn hám, vừa kinh hỉ.

Tồn tại khủng bố đến nhường này, hồi sinh Linh Lung, mười nắm chắc chín phần.

"Đại Tiên, các thành viên nhóm chat muốn ta mở trực tiếp chiêm ngưỡng thân tư vĩ ngạn của Đại Tiên, không biết có được không?" "Có thể!" "Đa tạ Đại Tiên." Thú Thần lập tức mở trực tiếp.

Các thành viên nhóm chat đã chờ sẵn liền tiến vào, đập vào mắt là thân thể khủng bố vĩ ngạn vô biên của Chu Trần.

Chỉ thấy Chu Trần giơ tay chỉ một cái, thời gian đảo lưu, quang ảnh biến hóa.

Thời gian không gian tựa hồ đều đang đảo ngược, chớp mắt đã lùi về nghìn năm trước.

Thân ảnh Vu nữ Linh Lung xuất hiện trước mắt tất cả mọi người.

Chu Trần đưa tay tóm lấy, liền đem thân ảnh Linh Lung tóm ra ngoài.

Linh Lung vốn hư ảo bỗng hóa thành chân thực.

Nghịch chuyển thời không, hồi sinh người chết.

Trong thế giới Tru Tiên, khoảng thời gian này, Thú Thần xuất thế, gây phong ba bão táp, đặc biệt là càn quét điên cuồng các tiên tử và ma nữ của chính ma lưỡng đạo, khiến giới tu sĩ hai bên đều căm phẫn.

Tứ tông ma đạo bao gồm Quỷ Vương Tông, Hợp Hoan Phái, Trường Sinh Đường và Vạn Độc Môn.

Trong đó, Bích Dao, con gái Tông chủ Quỷ Vương, bị bắt đi; Chu Tước U Cơ, một trong Tứ Đại Thánh Sứ, cũng bị cướp.

Hợp Hoan Phái càng thê thảm hơn, cả Tông chủ Tam Diệu Tiên Tử và truyền nhân Kim Bình Nhi đều bị bắt.

Chính đạo có ba đại phái là Thanh Vân Môn, Phần Hương Cốc và Thiên Âm Tự.

Thiên Âm Tự toàn hòa thượng nên không nói.

Thanh Vân Môn có nhiều mỹ nữ nhất, Phong chủ Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt Đại Sư và các đệ tử Lục Tuyết Kỳ, Văn Mẫn, vợ con của thủ tọa Đại Trúc Phong Điền Bất Dịch là Tô Như và Điền Linh Nhi đều bị Thú Thần bắt.

Yến Hồng, một trong song kiệt của Phần Hương Cốc, cũng bị

cướp.

Bởi vậy, chính ma lưỡng đạo đều điên cuồng tìm kiếm và truy sát Thú Thần.

Thân ảnh người khổng lồ kia cao không thể đo lường, vĩ ngạn vô biên, toàn thân thần quang lượn lờ, đôi mắt như hai mặt trời khổng lồ, thần uy hạo đãng, khủng bố vô biên.

"Nữ nhân này chính là Vu Nữ Linh Lung?" Không ngờ lại khủng bố đến vậy.

Đến lúc này, bọn họ mới hiểu ra sự tồn tại vĩ đại này là do Thú Thần dẫn đến.

Đạo Huyền gắt gao nhìn chằm chằm vào những hình ảnh đó.

Chỉ là tế lễ bình thường, không phải đều dùng đồng trinh sao?

Sao Thú Thần lại bắt cả vợ của họ.

"Hít!" "Là Nam Cương!" Chỉ là khi họ vừa đến gần Thú Thần, đã thấy một người khổng lồ vĩ đại không thể dùng bất cứ ngôn ngữ nào để hình dung giáng lâm.

Hắn nghĩ đến một số nghi thức tế lễ của tà thần.

Linh Lung đã chết ngàn năm trước rồi.

Đặc biệt là Vu Nữ Linh Lung kia, lại có thể dùng hung khí chí cực giữa thiên địa để tạo ra một sinh linh, thật sự không thể tin nổi.

"Nữ nhân kia lại lấy dao cắt thịt và xương của chính mình, ghép thành một thân thể, thân thể này cuối cùng biến thành Thú Thần?" "Thú Thần đã đưa Tô Như và Linh Nhi đi đâu?

Chẳng lẽ đã tế hiến các nàng cho sự tồn tại này?" Họ nhìn thấy năm kiện thánh khí hợp nhất để phục sinh Thú Thần, nhìn thấy nguồn gốc của năm kiện thánh khí.

“Thì ra Thú Thần sinh ra từ hung khí chí cực giữa thiên địa, nhưng Thú Thần hiện tại đã triệt để biến thành người, đã không còn bất tử chi thân nữa!” Họ nhìn thấy trong thời gian hồi tố, thân thể Linh Lung đều đã biến thành thân thể của Thú Thần.

Ngay khi họ đang suy đoán đối phương là thiên thần hạ phàm, họ thấy Thú Thần quỳ bái trước sự tồn tại vĩ đại kia.

“Cái này sao có thể?” Chỉ thấy sự tồn tại vĩ đại kia giơ tay chỉ một cái.

Thú Thần không hề trốn tránh, hành tung của hắn rất nhanh đã bị phát hiện.

Ông!

Ngay lúc này, họ thấy sự tồn tại vĩ đại kia vươn tay chộp một cái, lại có thể bắt Linh Lung đã tồn tại từ ngàn năm trước ra.

Điền Bất Dịch càng quan tâm vợ con mình hơn.

Đạo Huyền, Điền Bất Dịch, Vân Dịch Lam, Quỷ Vương và những người khác cũng vậy.

Đạo Huyền, Điền Bất Dịch, Vân Dịch Lam, Trương Tiểu Phàm, Quỷ Vương và những người khác đầu óc trống rỗng, khó mà tưởng tượng được.

Đây là sự tồn tại mà họ chưa từng thấy, thậm chí chưa từng nghe nói đến.

Ánh sáng và bóng tối biến hóa.

Họ đã chứng kiến một cảnh tượng khó quên suốt đời.

Đạo Huyền, Điền Bất Dịch và những người khác cuối cùng đã hiểu được lai lịch của Thú Thần.

Chẳng lẽ tà thần này chay mặn không kỵ?

Trương Tiểu Phàm trước đó từng đến Nam Cương, liếc mắt một cái đã nhận ra.

Thời gian đảo ngược.

Ngay sau đó.

Mọi người vẫn không hiểu.

"Thì ra Thú Thần là do nàng ấy tạo ra!" "Nhưng Thú Thần dẫn sự tồn tại này đến đây, rốt cuộc muốn làm gì?" Ánh sáng và bóng tối thay đổi.

Đạo Huyền, Điền Bất Dịch, Trương Tiểu Phàm, Quỷ Vương, Vân Dịch Lam, Thượng Quan Sách, Phổ Hoằng và những người khác đều xông đến sát phạt Thú Thần.

Trương Tiểu Phàm nhìn lai lịch của Thú Thần, không khỏi nghĩ đến Bích Dao và Lục Tuyết Kỳ, không kìm được bi thương dâng trào.

"Cảnh tượng bên trong dường như đang lùi lại, hồi tố quá khứ!" Chỉ có thần tiên trong truyền thuyết mới có thể hình dung.

Một người đã chết ngàn năm, xương cốt không còn, liệu có thể phục sinh?

"Linh Lung phục sinh rồi?" Trương Tiểu Phàm tinh thần chấn động, nhìn Linh Lung đã hóa thành thực thể, với tất cả sinh mệnh khí tức, vừa chấn động vừa bi ai.

Trước đây, hắn vẫn luôn tìm cách phục sinh Bích Dao, nhưng đều thất bại.

Giờ đây, hắn đã thấy cách có thể phục sinh Bích Dao.

Nhưng Bích Dao đã không còn bên cạnh hắn.

"Ta…" Sau khi Linh Lung phục sinh, bụng đầy nghi hoặc, vừa định mở miệng, lại thấy trước mặt một sự tồn tại vĩ đại thông thiên

triệt địa.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, không thấy đỉnh.

Quá lớn.

“Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Ta muốn làm gì?” “Linh Lung!” Thú Thần kích động không thôi, vội vàng nói: “Đây là Đại Tiên Phong Nguyệt Chi Chủ vĩ đại, là Đại Tiên nghịch chuyển thời không, đã phục sinh nàng!” “Đa tạ Đại Tiên!” Thú Thần và Linh Lung bái tạ.

Linh Lung tuy không hiểu sao lại xuất hiện sự tồn tại khủng bố và không thể tưởng tượng được như Chu Trần, nhưng nàng biết đối phương đã phục sinh nàng từ quá khứ.

Nàng trước đây cũng từng theo đuổi trường sinh.

Thú Thần chính là sản phẩm nghiên cứu của nàng.

Giờ đây, sự xuất hiện của Chu Trần chứng minh thế gian thật sự có thần tiên, thật sự có thể trường sinh.

Chu Trần liếc nhìn hai người một cái, không dừng lại, trực tiếp thông qua kênh chat quay trở về thế giới Thần Thoại.

Theo bóng dáng vĩ đại của Chu Trần biến mất, mọi người chợt cảm thấy áp lực như núi đè trên đỉnh đầu hoàn toàn tiêu tan.

Xoát xoát xoát xoát xoát!

Từng đạo thân ảnh phá không mà đến, bao vây Thú Thần và Linh Lung.

Trương Tiểu Phàm cầm Thiêu Hỏa Côn chỉ vào Thú Thần: “Ngươi đã làm gì sư nương ta, còn có Bích Dao, Tuyết Kỳ, Linh Nhi

và các nàng ấy?" "Thú Thần, vừa rồi Đại Tiên Phong Nguyệt Chi Chủ kia là ai?" Vân Dịch Lam ánh mắt sáng rực, nàng càng quan tâm đến sự tồn tại của Chu Trần.

Vì đã có thần tiên trên đời, vậy nàng có thể trường sinh bất lão, thậm chí thành tiên thành thần không?

Độc Thần Vạn Độc Môn, Ngọc Dương Tử Trường Sinh Đường và những người khác đều tinh thần phấn chấn.

Bọn họ không quan tâm Bích Dao, Lục Tuyết Kỳ gì cả.

Bọn họ chỉ muốn biết tin tức của Chu Trần, muốn biết làm thế nào để liên hệ Chu Trần, làm thế nào để cầu đối phương giúp việc.

Họ đã nhìn ra, Thú Thần đã cầu Chu Trần nghịch chuyển thời không để phục sinh Linh Lung đã chết ngàn năm.

Họ cảm thấy Thú Thần thật sự là một tên ngốc.

Nếu cầu Chu Trần ban cho pháp trường sinh, chẳng phải tốt hơn nữ nhân sao?

"Rốt cuộc đây là chuyện gì?" Linh Lung cũng rất tò mò.

Thú Thần nhìn Linh Lung, không giấu giếm, nói: "Ta trước đây vô tình gia nhập một nhóm chat chư thiên, bên trong có các thành viên đến từ các thế giới khác nhau, có người mạnh người yếu, Đại Tiên chính là một trong số đó." "Ta đã bắt mấy nữ tử loài người và một con hồ yêu ngàn năm để cầu Đại Tiên ra tay, Đại Tiên nhân từ, đã giúp ta nghịch chuyển thời không phục sinh nàng!" "Ai!" Linh Lung khẽ thở dài, nàng không hề muốn hy sinh người khác để cứu chính mình.

Nhưng giờ nàng còn có thể làm gì?

"Thú Thần, ngươi giúp ta liên hệ Đại Tiên, ta sẽ dâng lên gấp mười lần mỹ nhân, chỉ cầu người ban cho ta pháp trường sinh tu

tiên!" Độc Thần kích động nói.

"Thú Thần, còn ta nữa, ta Ngọc Dương Tử cũng xuất gấp mười, ta có thể cùng Độc Thần chia sẻ một quyển pháp trường sinh tu tiên, hơn nữa mỹ nhân một người cũng không thiếu." Ngọc Dương Tử của Trường Sinh Đường vội vàng mở miệng.

Đối mặt với cơ hội trường sinh và thành tiên, bọn họ làm sao có thể giữ vững?

"Các ngươi đừng phí công vô ích, Đại Tiên không phải mỹ nhân nào cũng thu, với thần thông quảng đại của Đại Tiên, căn bản không thèm nhìn đến mỹ nhân bình thường của thế giới chúng ta." Thú Thần lắc đầu nói: "Những người ta trước đây tặng đều là những người khá đặc biệt, và có khả năng khiến Đại Tiên để mắt, ta đã tặng tất cả rồi, hơn nữa bảo vật của thế giới chúng ta, đối với Đại Tiên mà nói, không đáng một xu!" "Không thể nào!

Cho dù là những nữ tu luyện giả mỹ nữ như Bích Dao, Lục Tuyết Kỳ, U Cơ, Thủy Nguyệt, ta cũng có thể tìm đến dâng hiến cho Đại Tiên!" Ngọc Dương Tử, Độc Thần và những người khác căn bản không tin.

Bọn họ không cảm thấy những nữ nhân mà Thú Thần bắt có gì đặc biệt, chẳng phải chỉ là nữ tu có thiên phú tu luyện sao?

Bọn họ cũng có thể tìm.

Nếu không tìm được thì có thể bồi dưỡng.

Cả thế giới, bọn họ không tin không tìm được mỹ nữ hội tụ thiên phú và dung mạo.

Thú Thần không muốn để ý đến bọn họ.

Trong mắt Thú Thần, tất cả bọn họ cộng lại cũng không bằng một sợi lông của Linh Lung.

Hắn thấy Linh Lung dường như không vui, vội vàng giải thích: "Linh Lung, nàng yên tâm, ta tuy đã bắt mấy nữ nhân loài người và một con hồ yêu ngàn năm tặng cho Đại Tiên, nhưng đối với các nàng ấy mà nói, đó không phải chuyện xấu!" "Đại Tiên nhân đức, các nàng theo Đại Tiên, đều có thể trường sinh bất lão, thành tiên thành thần, thành tựu vô hạn lượng." "Còn Bích Dao kia, nàng ấy gần như đã chết rồi, nhưng ta đưa nàng ấy cho Đại Tiên sau, Đại Tiên có thể dễ dàng phục sinh nàng, và còn có thể khiến nàng ấy trường sinh bất lão." Trương Tiểu Phàm toàn thân kịch chấn, kích động nói: "Thú Thần, Đại Tiên thật sự sẽ không làm hại các nàng sao?" "Đương nhiên." Thú Thần khẳng định gật đầu.

Trương Tiểu Phàm nghe vậy, hơi yên tâm một chút, ít nhất các nàng đều không sao.

Đặc biệt là Bích Dao.

Hắn không thể phục sinh Bích Dao.

Nhưng Đại Tiên có thể.

"Bích Dao theo Đại Tiên có lẽ cũng không tệ đâu…" Trương Tiểu Phàm chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Hắn không thể cứu Bích Dao, nhưng Chu Trần có thể.

Huống hồ hắn còn có thể làm gì?

Trong đầu hắn hiện lên thân ảnh vĩ ngạn vô biên của Chu Trần, đó là sự khủng bố vượt quá tưởng tượng và lý giải của hắn.

Hắn căn bản không thể nào cướp người về từ tay đối phương.

"Ta chính là một phế vật." Trương Tiểu Phàm cúi đầu ủ rũ.

Chương 264

Bên tai dường như có giai điệu vang lên: 【Không thể cho nàng hạnh phúc mong muốn, nên chọn cách rời đi.】 【Vì yêu nàng, nên nhường nàng.】 【Chọn một bến đỗ tốt hơn.】 【Ta cầu nàng đừng nói ta quá tàn khốc, ai có thể cam tâm nhận thua…】 "Thú Thần, ngươi nói Đại Tiên không cần mỹ nhân khác, trừ phi Đại Tiên đích thân nói cho chúng ta biết, ngươi hãy nói cho chúng ta cách liên hệ Đại Tiên, nếu không hôm nay các ngươi đừng hòng đi!" Độc Thần, Ngọc Dương Tử và những cường giả khao khát trường sinh đã điên cuồng, bọn họ bao vây Thú Thần và Linh Lung.

Ngay cả Đạo Huyền, Vân Dịch Lam và các chưởng giáo chính đạo, lúc này cũng rất động lòng, chỉ là bọn họ cố kỵ thể diện, không trực tiếp biểu hiện ra.

"Đừng nói là ta không thể đưa cách liên hệ Đại Tiên cho các ngươi, dù có thể, ta cũng sẽ không đưa cho các ngươi!" Thú Thần cười lạnh, khinh thường liếc nhìn bọn họ.

"Thú Thần, ngươi đã không còn bất tử chi thân, ngươi thật sự nghĩ mình vô địch rồi sao?" Độc Thần âm trắc trắc nói: "Huống hồ ngươi cũng không muốn Linh Lung có chuyện gì đúng không?" "Ngươi tìm chết!" Thú Thần triệt để nổi giận.

Linh Lung là nghịch lân của hắn.

Độc Thần dám lấy Linh Lung ra uy hiếp hắn.

Thân ảnh hắn chợt lóe, lập tức nhào đến chỗ Độc Thần.

Bành bành bành!

Độc Thần thực lực rất mạnh, là tu sĩ đỉnh cấp nhất thế giới Tru

Tiên hiện tại, so với Đạo Huyền cũng không kém là bao.

Nhưng đối mặt với Thú Thần, hắn hoàn toàn không đủ sức, mấy chiêu đã bị đánh bay ra ngoài.

Tuy nhiên, Ngọc Dương Tử và những người khác làm sao có thể đứng yên nhìn Thú Thần đánh bại từng người một.

Bọn họ lần lượt ra tay.

Đáng tiếc Thú Thần quá mạnh.

Một số người định đối phó Linh Lung.

Nhưng Linh Lung cũng khủng bố không kém.

Phải biết rằng ngàn năm trước, Linh Lung đã vô địch rồi, cho nên mới muốn theo đuổi trường sinh, mới sáng tạo ra Thú Thần.

Đây là tài năng diễm tuyệt và cường đại đến mức nào.

Thú Thần và Linh Lung liên thủ, đánh cho Độc Thần và những người khác tả tơi, sau đó theo yêu cầu của Linh Lung, hai người liền bay đi.

Tuy nhiên, chuyện này chưa kết thúc.

Các tiền bối của thế giới Tru Tiên vì theo đuổi trường sinh đã sáng tạo ra pháp tu luyện, giờ đây khi biết đến sự tồn tại của Chu Trần, biết có thần tiên.

Những tu luyện giả như bọn họ làm sao có thể nhẫn nhịn sự cám dỗ?

Bọn họ không tìm được Chu Trần, cũng không thể liên hệ Chu Trần.

Thú Thần là đầu mối.

Dù thế nào đi nữa, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua Thú Thần, trừ phi

Thú Thần giao ra cách liên hệ Chu Trần.

Đạo Huyền không ra tay, trong lòng hắn vạn ngàn suy tư.

Quan hệ giữa Thú Thần và Chu Trần rốt cuộc thế nào?

Mạo muội ra tay, nếu đắc tội với Chu Trần, thì được không bằng mất.

Thứ hai.

Thanh Vân Môn của hắn có Thủy Nguyệt, Lục Tuyết Kỳ, Văn Mẫn, Tô Như, Điền Linh Nhi, cả năm người đều bị Thú Thần tặng cho Chu Trần.

Trong mắt Đạo Huyền, đây chưa chắc đã không phải là cơ duyên.

Biết đâu Thanh Vân Môn có thể được lợi nhờ các nàng ấy.

Cho nên, Đạo Huyền chuẩn bị chờ xem.

Quỷ Vương cũng có suy nghĩ tương tự.

Bích Dao và U Cơ đều đã được đưa đến chỗ Chu Trần.

Tương đương với việc bọn họ có người bên Đại Tiên.

Bọn họ cũng tạm thời không vội.

Thế giới Thần Thoại.

Hồng Trần Phủ. 【Đinh, ngươi đã nhận được hồng bao của Thú Thần.】 Một tia sáng lóe lên.

Trước mặt Chu Trần xuất hiện từng đạo thân ảnh.

Dung nhan không linh thanh tuyệt, bạch y tung bay, thân khoác tiên kiếm lam sắc lâm phong mà đứng, tóc đen phất phới, một nữ tử lãnh diễm mang phong thái tiên hiệp là Lục Tuyết Kỳ.

Thanh linh tuyệt lệ, minh diễm vô luân, một thân lục y, tĩnh lặng nằm trên mặt đất, điềm tĩnh xinh đẹp là Bích Dao.

An tĩnh đoan trang, trông khoảng ba mươi tuổi, phong tư xước ước, một thân đầm lục nhạt, trên đầu ngọc lũ hoa, trâm vàng cài tóc, mày như núi xa hàm nguyệt, da như ngọc trắng ngưng tụ, mắt phượng như nước, môi hồng mỉm cười, nghiêng nước nghiêng thành là thê tử Tô Như.

Khuôn mặt trái xoan, mày thanh mũi thẳng, đôi mắt hạnh tinh anh lấp lánh, một thân đạo bào trắng ngà, phong tư xước ước là thủ tọa Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt Đại Sư.

Một thân hắc y, mặt che lụa mỏng, dung nhan tuyệt thế, mang vẻ thần bí là Chu Tước Thánh Sứ U Cơ của Quỷ Vương Tông.

Một thân hồng y, vũ mị vạn phần là chưởng môn Hợp Hoan Tông Tam Diệu Tiên Tử.

Một thân hồng y, hoạt bát đáng yêu là Điền Linh Nhi.

Một thân bạch y, mị hoặc chúng sinh là mỹ phụ no tròn chín đuôi hồ ly Tiểu Bạch.

Còn có Kim Bình Nhi, Văn Mẫn, Yến Hồng, Chu Tiểu Hoàn… "Không tệ!" Nhìn các đại tiểu mỹ nhân trước mặt với khí chất và phong tình vạn chủng khác nhau, Chu Trần rất hài lòng.

"Ngươi chính là Đại Tiên mà Thú Thần nói?" Tô Như đừng thấy đã là nhân thê, nhưng khi còn trẻ tính tình nóng nảy, giờ bị Thú Thần bắt đến đây, đôi mắt đẹp hàm sát khí, vẫn không chút sợ hãi, chất vấn.

"Không tệ!" Chu Trần nhìn những người này, chính ma lưỡng đạo cùng một con cửu vĩ thiên hồ ngàn năm, mỹ nhân của thế giới Tru Tiên đều tề tựu cả rồi.

"Ngươi khiến Thú Thần bắt chúng ta đến đây, muốn làm gì?" Tô Như chắn trước Điền Linh Nhi, trong mắt đầy cảnh giác.

Thực lực khủng bố của Thú Thần nàng đã được nếm trải.

Vị tiên nhân vĩ đại mà Thú Thần nói này chỉ có thể mạnh hơn.

Đương nhiên, nàng không tin Chu Trần là thần tiên thật.

Bọn họ sớm đã bị Thú Thần ném vào kênh chat, cũng không thấy Chu Trần hiển hóa chân thần chi khu nghịch chuyển thời không.

Vẫn chưa biết Chu Trần rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Bọn họ chỉ coi Chu Trần là một tu sĩ pháp lực cao cường, tự xưng là thần tiên.

"Phu nhân lời này sai rồi!" Chu Trần thản nhiên nói: "Trước hết, không phải ta bảo Thú Thần bắt các nàng, là Thú Thần bắt các nàng đến hiến cho ta, cầu ta giúp hắn phục sinh Vu Nữ Linh Lung của Nam Cương ngàn năm trước!" "Phục sinh Vu Nữ Linh Lung của Nam Cương ngàn năm trước?" U Cơ thân thể run lên, nàng từng nghe nói về Linh Lung, nhưng đối phương đã chết nhiều năm như vậy, làm sao có thể phục sinh?

"Hồ đồ bát đạo!" Thủy Nguyệt là sư tỷ của Tô Như, từng là bạn thân, tính tình cũng nóng nảy như vậy.

"Người đã chết ngàn năm làm sao có thể phục sinh?

Nói dối cũng không biết suy nghĩ!" "Nhìn nàng là biết ngực to mà không có não, không đúng, ngực nàng cũng không to mấy!" Chu Trần liếc nhìn Thủy Nguyệt Đại Sư, lại nhìn Tam Diệu Tiên Tử, so với nàng ta, Thủy Nguyệt Đại Sư quả thực kém xa.

"Ngươi tìm chết!" Thủy Nguyệt Đại Sư thẹn giận không thôi, tế xuất pháp bảo, một kiếm đâm thẳng về phía Chu Trần.

Những người còn lại đều trừng mắt nhìn chằm chằm, muốn xem thực lực của Chu Trần.

"A a!" Chu Trần khẽ cười một tiếng, pháp bảo trường kiếm dừng

lại trước người, hắn khẽ thổi một hơi, pháp bảo liền vỡ vụn từng tấc, cuối cùng hóa thành tro bụi.

"Phốc!" Thủy Nguyệt Đại Sư phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt đỏ bừng, đầy vẻ không thể tin nổi.

Đây là pháp bảo của nàng a.

Tuy không phải Cửu Thiên Thần Binh, nhưng cũng không phải vật phàm, vậy mà lại bị một hơi thổi hóa thành tro bụi.

"Đại Tiên pháp lực thông huyền, thiếp thân bội phục!" Tam Diệu Tiên Tử của Hợp Hoan Phái yêu kiều uốn éo, đi đến trước mặt Chu Trần, vũ mị vạn phần, sau khi chứng kiến sự khủng bố của Chu Trần, nàng liền đầu hàng.

"Không tệ, nàng rất có mắt nhìn!" Chu Trần ôm Tam Diệu Tiên Tử vào lòng, xoa nắn cặp tuyết tử trắng nõn của nàng, cười nói: "Ta có một nữ nhân, cũng tên là Tam Diệu Tiên Tử, sau này ta vẫn gọi nàng là Tam Diệu Phu Nhân!" "Đại Tiên thích gọi thế nào cũng được!" Tam Diệu Phu Nhân kiều khu khẽ run, tuy bị Chu Trần trêu đùa thân thể trước mặt mọi người, rất là thẹn thùng, nhưng thân ở nơi thấp kém không thể không cúi đầu.

"Tà ma ngoại đạo, vô sỉ không biết xấu hổ!" Thủy Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng.

"Xem ra các nàng vẫn chưa nhận rõ hiện thực a." Chu Trần cười cười, "Cho các nàng xem ta đã phục sinh Vu Nữ Linh Lung ngàn năm trước như thế nào!" Lời vừa dứt.

Cảnh Chu Trần phục sinh Linh Lung trong thế giới Tru Tiên hiện ra.

Thân thể thần vĩ ngạn cao không biết bao nhiêu ức vạn dặm kia, khiến Thủy Nguyệt, Tô Như, Lục Tuyết Kỳ, U Cơ và những người

khác đồng tử co rút, vừa kinh vừa sợ.

Kiều khu run rẩy.

Hắn thật sự là thần tiên?

Chu Trần vươn tay một cái, liền tóm Thủy Nguyệt và Tô Như hai kẻ cứng đầu đến trước mặt.

"Buông tay!" "Thủy Nguyệt Đại Sư, Tô Như Phu Nhân, các nàng cũng không muốn Tuyết Kỳ và Linh Nhi có chuyện gì đúng không?" Nói đoạn, Chu Trần ý niệm vừa động, liền đưa tất cả những người còn lại vào Hóa Tiên Trì.

Đồng thời cũng truyền cho bọn họ pháp tu luyện và một số kiến thức cơ bản.

"Tuyết Kỳ (Linh Nhi)!" Thủy Nguyệt Đại Sư và Tô Như sửng sốt, rồi đột nhiên thấy Lục Tuyết Kỳ và Điền Linh Nhi cùng những người vốn ở trước mặt bọn họ đã biến mất.

"Ngươi đã làm gì Linh Nhi (Tuyết Kỳ)?" Tô Như và Thủy Nguyệt cực kỳ lo lắng.

Điền Linh Nhi thì không nói rồi, là con gái của Tô Như và Điền Bất Dịch.

Lục Tuyết Kỳ là đệ tử yêu thích nhất của Thủy Nguyệt, được xem là truyền nhân y bát, không khác gì con gái.

"Yên tâm, các nàng không sao." Khẽ ngửi mùi hương u lan nhè nhẹ trên người hai nàng, một bàn tay rộng lớn của Chu Trần đặt lên đùi Tô Như trơn nhẵn, mềm mại, ấm áp và thon dài.

Tô Như chợt bừng tỉnh, bàn tay trắng nõn mềm mại nắm chặt cổ tay Chu Trần, ngăn cản bước tiến lên trên của hắn.

"Ngươi dám động vào ta, ta sẽ tự vẫn!" Tô Như mặt cười hàm sát,

vẻ mặt quyết tuyệt, gắt gao nắm chặt 'vuốt lộc sơn' của Chu Trần đang muốn thâm nhập.

"Phu nhân cứ tự nhiên." Chu Trần cười cười, chẳng lẽ hắn lại bị một nữ nhân nắm mũi dắt đi?

Tô Như ánh mắt quyết tuyệt, thật sự muốn tự vẫn.

"Đến lúc đó ta cũng chỉ có thể bù đắp từ trên người Linh Nhi thôi!" Chu Trần ghé sát tai Tô Như, thở ra khí nóng, chậm rãi nói.

"Không được ngươi động vào Linh Nhi!" Tô Như giống như một con mèo mẹ đang nổi giận, nhưng trước mặt Chu Trần căn bản không thể gây ra bất kỳ sóng gió nào.

"Vậy thì phải xem biểu hiện của phu nhân rồi!" Chu Trần dùng sức cánh tay.

Tô Như gắt gao nhìn chằm chằm Chu Trần, hai chân bị tách ra.

Lần này nàng lại không phản kháng.

Điền Linh Nhi chính là điểm yếu của nàng.

"Vô sỉ!" Thủy Nguyệt lớn tiếng mắng, nhưng cũng không có cách nào.

Nàng cũng có điểm yếu.

Lục Tuyết Kỳ chính là.

Chu Trần tạm thời không để ý Thủy Nguyệt, ôm lấy eo Tô Như mềm mại, đặt nàng lên giường.

Tô Như trông khoảng ba mươi tuổi, phong tư xước ước, một thân đầm lục nhạt, trên đầu ngọc lũ hoa, trâm vàng cài tóc, mày như núi xa hàm nguyệt, da như ngọc trắng ngưng tụ, môi hồng quyến rũ, quả đúng là nghiêng nước nghiêng thành.

Lưu Bị nói: Nhị đệ Quan Vũ của ta thiên hạ vô địch.

Chu Trần cũng vậy.

Hắn trực tiếp triệu hoán Võ Thánh Quan Vũ ra, hùng tư vĩ ngạn, lắc đầu vẫy đuôi, kiêu ngạo tự mãn, ngẩng cao đầu, đầy kiêu hãnh.

Tô Như bàn tay trắng nõn mềm mại nắm chặt mép giường.

Nàng thật sự muốn liều mạng với tà thần Chu Trần này.

Nhưng nhìn thấy Võ Thánh Quan Vũ khủng bố tuyệt thế mà Chu Trần triệu hoán ra, không khỏi giật mình.

Quá đáng sợ.

Quá khủng bố.

Quá mạnh.

Nàng không khỏi nghĩ đến Điền Bất Dịch, trong lòng thở dài.

Xa không bằng.

Mày thanh mũi thẳng, mặt trái xoan, phong tư xước ước của Thủy Nguyệt, đôi mắt hạnh tinh anh lấp lánh mở to, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Võ Thánh Quan Nhị Gia khủng bố đến vậy.

Nàng cảm thấy chỉ cần một đao, nàng sẽ bị Quan Nhị Gia chém chết.

Chu Trần mặc kệ bọn họ có bị dọa hay không.

"Sát!" Chu Trần thổi vang còi xung trận.

Tô Như là vợ của thủ tọa Đại Trúc Phong Điền Bất Dịch, thực lực bất phàm, thâm bất khả trắc.

Nhưng đối mặt với Võ Thánh Quan Nhị Gia khủng bố mà Chu Trần triệu hoán, vẫn hoàn toàn không phải đối thủ.

Chỉ vừa chạm mặt.

Quan Nhị Gia chỉ chém xuống một đao bình thường.

Tô Như đã thổ huyết trọng thương trong nỗi kinh hoàng.

Quá mạnh.

Ánh mắt nàng rất lạnh, cắn răng, xương cốt quật cường, hàm lệ, nhìn chằm chằm Chu Trần, không lên tiếng hàng phục, dùng cách đó để biểu thị sự không khuất phục.

Chu Trần cũng không để ý.

Khóe miệng khẽ nhếch.

Không thể không nói vợ của Điền béo.

Rất nhuận.

Thủy Nguyệt đứng một bên nhìn mà tim đập chân run, trong lòng ngũ vị tạp trần, nắm chặt quyền.

"Hỗn đản!" "Buông Tô Như sư muội ra, có bản lĩnh thì xông vào ta!" Thủy Nguyệt nhẫn nhịn nửa canh giờ, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí.

Nàng thấy sư muội Tô Như đã không thể kiên trì được nữa.

Nàng tuy cũng sợ.

Thậm chí chưa từng trải qua.

Nhưng chết thì chết thôi.

"Thủy Nguyệt Đại Sư đây là đợi không kịp rồi sao?" Chu Trần khẽ cười, nghe vậy liền rút lui đến trước mặt Thủy Nguyệt.

Thủy Nguyệt thấy Chu Trần đứng trước mặt kiêu ngạo tự mãn, ngẩng cao đầu, lắc đầu vẫy đuôi, suýt nữa vung vào mặt nàng, vừa thẹn vừa giận.

Đột nhiên giơ tay, lấy lòng bàn tay làm dao.

Xoát.

Nàng một chưởng đao chém lên đầu Chu Trần.

Chương 265

"Hít!" Chu Trần hít một hơi khí lạnh: "Thủy Nguyệt Đại Sư thật sự ngoan độc a!" Tuy với thực lực của Thủy Nguyệt, hoàn toàn không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho hắn.

Nhưng cách làm này vẫn rất đáng sợ.

Nếu hắn thực lực không đủ.

Một đời hạnh phúc sẽ mất.

Chu Trần ngay lập tức không khách khí nữa, Quan Nhị Gia trở tay một đao xuyên thủng bụng Thủy Nguyệt Đại Sư.

"Hừ!" Thủy Nguyệt mày nhíu chặt, mắt đẹp dựng lên, giống như Tô Như, không một tiếng hàng phục.

"Sư tỷ." Tô Như lo lắng nhìn Thủy Nguyệt.

Dù sao Thủy Nguyệt vẫn là xử nữ.

"Thủy Nguyệt Đại Sư cũng rất không tệ." Chu Trần thể nghiệm đại đạo của Thủy Nguyệt, ghé tai nàng khẽ cười nói.

Thủy Nguyệt nắm chặt quyền phấn, cử động, nhưng phát hiện, eo bụng bị Chu Trần gắt gao đè chặt, không thể động đậy chút nào.

Đặc biệt là nàng bị nhìn chằm chằm.

Chu Trần thấy Thủy Nguyệt không nói, cũng không mở miệng nữa, nhẹ nhàng hôn lên cổ trắng như tuyết.

Không thể không nói.

Bất kể là Tô Như, hay Thủy Nguyệt, tuy thực lực không ra sao, nhưng trên người đều có một loại mị lực đặc biệt.

Rất hấp dẫn người.

Rất thoải mái.

Nhân sinh đắc ý tu tận hoan, hắn ký không phải thánh mẫu, cũng không phải người tốt.

Đây là Thú Thần tặng hắn, hắn cũng đã giúp Thú Thần phục sinh Linh Lung.

Đây là thành quả lao động của hắn.

Hắn hưởng thụ mà không có chút áp lực nào.

Huống hồ theo hắn còn có thể thành tiên thành thần, đạt được thiên đại tạo hóa.

Hiện tại không muốn.

Sau này sẽ tốt thôi.

Huống hồ theo nguyên tác, Tô Như cuối cùng vì Điền Bất Dịch tuẫn tình mà chết, Thủy Nguyệt cũng chết trong trận chính ma đại chiến lần thứ hai.

Giờ đây vận mệnh cũng coi như đã thay đổi.

"Buông sư tỷ ra!" Tô Như nghỉ ngơi nửa khắc, hồi phục không ít, thấy Thủy Nguyệt thảm trạng, ngoan ngoãn nói: "Ngươi cứ nhằm vào ta là được rồi!" "Xa luân chiến sao?" Chu Trần khẽ cười, chuyển luân thần thông thi triển, cuồn cuộn như triều.

Cùng lúc đó.

Trong Hóa Tiên Trì.

U Cơ vội vàng tìm đến Bích Dao vẫn đang hôn mê bất tỉnh trong ao.

Bích Dao ở Thanh Vân Môn, vì cứu Trương Tiểu Phàm đã dùng

“Si Tình Chú”, lấy thân mình đỡ “Tru Tiên Kiếm Trận”, tam hồn lục phách chịu khổ Cửu U.

May mắn một phách được giữ lại trong Hợp Hoan Linh, rơi vào trạng thái ngủ say, không hoàn toàn chết.

“Sư phụ, lần này chúng ta bị Thú Thần bắt đi hiến cho Đại Tiên, thật là trong họa có phúc, thật sự gặp được tiên duyên rồi!” Kim Bình Nhi một thân y phục màu vàng ngà, mày mắt hàm tình, khóe miệng mỉm cười, tóc đen nhẹ nhàng bay trên vai, đôi mắt long lanh nước, đầy vẻ phấn chấn.

Năng lượng ôn hòa của Hóa Tiên Trì không ngừng dũng mãnh chảy vào cơ thể nàng, giúp nàng tẩy tủy phạt cốt, lột xác thể chất, trong đầu còn có diệu pháp tu tiên chân chính.

Đó là tiên pháp thật sự có thể trường sinh bất lão, sống cùng trời đất.

Không thể so sánh với pháp môn tu luyện của thế giới các nàng.

“Đúng vậy, gặp được Đại Tiên là phúc phận trăm đời tu luyện của chúng ta, sau này chúng ta phải tận tâm tận lực phục thị Đại Tiên, để báo đáp ân tái tạo của Đại Tiên.” Tam Diệu Phu Nhân mắt đẹp hàm tiếu, phong tình vạn chủng, cảm nhận diệu pháp tu tiên mà Chu Trần quán đỉnh truyền thụ, không khỏi tự chủ bắt đầu tu luyện.

Theo nàng chậm rãi tu luyện, năng lượng trong Hóa Tiên Trì càng nhanh chóng chảy vào cơ thể nàng, khí tức trên người nàng cũng nhanh chóng mạnh lên.

Pháp lực trước đây của nàng trực tiếp chuyển hóa thành sức mạnh hoàn toàn mới.

“Văn Mẫn sư tỷ, Lục sư tỷ, mẹ ta và Thủy Nguyệt sư bá không sao chứ?” Điền Linh Nhi không thấy Tô Như và Thủy Nguyệt, khẩn

trương dựa sát vào Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ, vẻ mặt đầy lo lắng băn khoăn.

Văn Mẫn là đại sư tỷ Tiểu Trúc Phong, tuy thiên phú không cao bằng Lục Tuyết Kỳ, nhưng cách xử sự tốt hơn Lục Tuyết Kỳ và Điền Linh Nhi nhiều.

"Điền sư muội, giờ chúng ta cũng không làm được gì, vẫn nên tu luyện pháp tu luyện mà Đại Tiên truyền thụ trước đã." Văn Mẫn trong lòng thở dài, an ủi.

"Tô sư thúc và sư phụ sẽ không sao đâu." Nàng biết điều họ cần làm bây giờ là nghe lời, nếu không chọc giận đối phương, không những không cứu được Tô Như và Thủy Nguyệt, e rằng còn liên lụy đến họ.

Huống hồ chỉ có mạnh lên mới có nhiều quyền lên tiếng hơn.

Bất kể ở đâu, đều dựa vào thực lực để nói chuyện.

"Ưm!" Bích Dao vốn vẫn hôn mê bất tỉnh giờ đây đã hấp thụ năng lượng của Hóa Tiên Trì để ôn dưỡng thân thể, lúc này lại mở mắt.

"Bích Dao!" U Cơ vừa kinh vừa mừng, không ngờ Bích Dao lại phục sinh như vậy.

Nhưng nghĩ đến việc Chu Trần nghịch chuyển thời không phục sinh Linh Lung đã chết ngàn năm, Bích Dao dù sao cũng chưa chết hẳn, phục sinh chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Khoảnh khắc này.

U Cơ đối với Chu Trần càng thêm kính sợ.

"U di!" Bích Dao u u tỉnh lại, nói: "Tiểu Phàm thế nào rồi?" U Cơ: "…" Còn Tiểu Phàm thế nào rồi?

Đương nhiên là đã bị cắm sừng rồi!… Thế giới Thần Thoại.

Thiên Đình Hồng Trần Phủ.

Chu Trần ba lần năm lượt tự mình đích thân giúp Thủy Nguyệt và Tô Như tẩy tủy phạt mạch, đả thông các kinh mạch tắc nghẽn trong cơ thể.

Thủy Nguyệt và Tô Như đều đạt được sự biến hóa thoát thai hoán cốt, tu vi thực lực đại tăng.

Chu Trần nhìn Tô Như đang bao dung hắn trong vòng tay, cười nói: "Điền phu nhân, thế nào, thích không?" "Ta và Điền béo Thanh Vân ai mạnh hơn?" Tô Như đôi mắt chứa lệ, đôi mắt sưng đỏ lạnh lùng liếc qua Chu Trần, đầy vẻ chán ghét, không trả lời, không muốn để ý Chu Trần.

Nhưng trong lòng nàng không khỏi so sánh Điền Bất Dịch với Chu Trần.

Chỉ có thể nói không thể so.

Dù là phương diện nào, Chu Trần đều nghiền ép sự tồn tại của Điền Bất Dịch.

Thấy Tô Như không để ý mình, Chu Trần cũng không tức giận, vươn tay ôm lấy Thủy Nguyệt Đại Sư bên cạnh, khẽ hôn: "Thủy Nguyệt Đại Sư, thế nào?

Thích không?" Thủy Nguyệt đôi mắt đẹp dựng đứng, ác nghiệt trừng Chu Trần: "Vô sỉ!" "Hạ lưu!" "Thủy Nguyệt Đại Sư tinh thần không tệ, xem ra liệu pháp sâu sắc ta dành cho nàng hiệu quả rất tốt, giúp nàng thăng tiến cực lớn!" Chu Trần buông Tô Như ra, tách khỏi nàng đến sau lưng Thủy Nguyệt.

"Chính cái gọi là một hơi làm một mạch, hai hơi thì suy yếu, ba hơi thì kiệt sức, cơ bản đã truyền dạy xong, bây giờ chúng ta bắt đầu tiến vào giai đoạn huấn luyện tăng cường!" Thủy Nguyệt lạnh lùng

hừ một tiếng, không cam chịu yếu thế: "Ta sợ lắm a, có bản lĩnh ngươi cứ giết ta đi!" "Yên tâm, ta bảo đảm sẽ khiến Đại Sư muốn sống không được, muốn chết không xong!" Chu Trần nhe răng cười.

Loại cảm giác đó không thể dùng bất cứ ngôn ngữ nào để diễn tả.

Nàng đã không thể tổ chức được ngôn ngữ hoàn chỉnh nữa.

Ngày hôm sau.

Chu Trần hoàn thành huấn luyện tăng cường cho hai nàng, hôn lên mặt họ, nói: "Điền phu nhân, Thủy Nguyệt Đại Sư, các nàng rất tốt, ta rất hài lòng!" Hai nàng mắt vô hồn nhìn trần nhà, không để ý Chu Trần.

Chu Trần không chút lưu luyến rút lui rời đi.

Một lúc lâu sau.

Ánh mắt Thủy Nguyệt Đại Sư dần dần tập trung, phía trước có một tấm gương lớn.

Nàng nhìn chính mình trong gương, mặt đầy vết lệ, hai mắt sưng đỏ, nước mắt không kìm được chảy ra.

Ánh mắt nàng phức tạp, cầm khăn vứt Chu Trần vứt ở một bên, nhẹ nhàng lau nước mắt, "Tà thần vạn ác…" Thủy Nguyệt Đại Sư nghiến răng nguyền rủa, tuy không muốn thừa nhận.

Nhưng sâu thẳm trong lòng nàng ẩn chứa một cảm giác khó tả đặc biệt.

Dù sao nàng cũng đã độc thân mấy trăm năm rồi.

Lần đầu tiên thật sự cảm nhận được.

Niềm vui của nữ nhân.

Đặc biệt là Chu Trần rất lợi hại.

Rất biết cách.

Nàng lau khô nước mắt ở khóe mắt, lại có nước mắt mới trào ra, Thủy Nguyệt không khỏi nhìn Tô Như.

Tô Như và nàng giống nhau.

Nàng nhẹ nhàng lau nước mắt cho Tô Như, lo lắng nói: "Sư muội, ván đã đóng thuyền, nơi đây đã không còn là thế giới ban đầu của chúng ta, chúng ta chắc chắn không quay về được nữa, dù là vì Linh Nhi, muội cũng phải kiên cường…" Nàng biết tính cách Tô Như cương liệt.

Nàng sợ Tô Như làm chuyện ngu ngốc.

Tô Như ánh mắt dần dần tập trung, mặt không biểu cảm: "Sư tỷ yên tâm đi, dù là vì Linh Nhi, ta cũng sẽ sống tốt." Hai nàng nghỉ ngơi một lúc lâu, cảm thấy trên người như mười ngày không tắm, mồ hôi đầm đìa, toàn thân nhơm nhớp, rất khó chịu.

May mà ở đây có đầy đủ các tiện nghi.

Tô Như và Thủy Nguyệt nhảy vào suối nước nóng, ra sức kì cọ thân thể, dường như muốn gột sạch những thứ dơ bẩn không tồn tại trên làn da trắng nõn như tuyết, như ngọc đông.

Đặc biệt là Tô Như và Thủy Nguyệt dường như là những người đãi vàng ở biển cả.

Họ không quản gian nan, một lần rồi lại một lần đào vàng trong sóng biển.

Dường như không đào hết tất cả vàng thì thề không dừng lại.

Một canh giờ sau.

Thủy Nguyệt và Tô Như cuối cùng rời khỏi suối nước nóng, nghiên cứu pháp tu luyện mà Chu Trần quán đỉnh truyền cho họ.

“Thật là pháp môn cường đại huyền ảo trực chỉ thần tiên!” Dù cho họ hận Chu Trần đến tận xương tủy, nhưng cũng không thể không thừa nhận pháp tu luyện mà Chu Trần truyền cho họ mạnh hơn Thái Cực Huyền Thanh Đạo của Thanh Vân Môn mà họ tu luyện không biết bao nhiêu lần.

Đây mới là diệu pháp tiên gia chân chính trực chỉ vô thượng tiên thần.

Đối mặt với loại pháp tu luyện này, với tư cách là người tu đạo, làm sao họ có thể nhẫn nhịn không tu luyện?

“Đợi ta mạnh lên, sẽ có thể báo thù rửa hận.” Thủy Nguyệt trong lòng tự an ủi mình.

Huống hồ nàng đã hoàn toàn trở thành thứ Chu Trần tùy ý sử dụng.

Nàng tu luyện pháp môn Chu Trần ban cho thì sao?

Nàng dùng tài nguyên của Chu Trần thì sao?

Nàng chính là muốn dùng tài nguyên và pháp môn của Chu Trần để mạnh lên, sau đó đánh bại Chu Trần, rửa sạch sỉ nhục.

Kỳ thực sâu thẳm trong nội tâm nàng hiểu rõ.

Nàng căn bản không thể nào đánh bại Chu Trần.

Như vậy cũng chẳng qua là tự an ủi mà thôi.

“Nữ nhân chính là thích khẩu thị tâm phi!” Một luồng tâm thần của Chu Trần chú ý đến Thủy Nguyệt và Tô Như, tình huống của hai nàng hắn đều rõ như lòng bàn tay.

Lúc này.

Hắn ý niệm vừa động, liền đưa Bích Dao và U Cơ đến trước mặt.

Hai nàng lập tức giật mình.

Khi nhìn thấy Chu Trần, U Cơ yểu điệu hành lễ, nói: "Thiếp thân bái kiến Đại Tiên, nguyện Đại Tiên tiên phúc vĩnh hưởng, thánh thọ vô cương." Bích Dao theo sau hành lễ, đôi mắt to trong suốt tinh anh mang theo một tia tò mò.

Nàng đã biết mình bị Thú Thần đưa đến đây.

Là Chu Trần đã phục sinh nàng.

Hơn nữa Chu Trần còn có năng lực nghịch chuyển thời không, phục sinh Linh Lung đã chết ngàn năm.

Đúng là nhân vật thần tiên chân chính.

Thần thông quảng đại, pháp lực vô cùng.

Đương nhiên.

Nàng cũng biết Chu Trần là một sắc tiên háo sắc.

Đột nhiên đưa nàng và U Cơ đến, e rằng là nhẫn không được muốn ra tay với các nàng rồi.

"Tiên phúc vĩnh hưởng, nào bằng diễm phúc chứ?" Chu Trần cười cười, nhìn U Cơ một thân hắc y, che mặt bằng khăn voan mỏng, xinh đẹp, thần bí, quyến rũ vô cùng, vẫy vẫy tay: "Lại đây!" U Cơ khoan thai bước tới, đến trước mặt Chu Trần, giọng nói động lòng người: "Đại Tiên có thể tha cho Bích Dao không, chỉ cần Đại Tiên tha cho Bích Dao, thiếp thân làm gì cũng được!" Mùi hương u lan nhè nhẹ như nửa đêm vấn vương chóp mũi, Chu Trần nâng tay, đặt lên mông U Cơ căng tròn mềm mại.

U Cơ kiều khu run lên, cố nhịn xung động muốn gạt tay Chu Trần ra, đôi mắt sâu thẳm sáng ngời trực tiếp nhìn chằm chằm Chu Trần.

Chu Trần dùng sức nắn bóp mông nàng căng tròn, ngẩng đầu, cười

nói: “Nàng nghĩ nàng có điều kiện để mặc cả sao?” “Các nàng đều là do Thú Thần giao dịch cho ta, đều là bảo bối riêng của ta, lấy gì mà đàm phán với ta?” U Cơ nhịn sự khó chịu ở mông, nói: “Thú Thần có thể giao dịch thân thể của thiếp thân cho Đại Tiên, nhưng không thể khống chế trái tim thiếp thân.” “Thiếp thân chủ động phục thị Đại Tiên, chắc chắn sẽ khiến Đại Tiên có trải nghiệm tốt hơn!” “Là vậy sao?” Nhìn đôi mắt đẹp sâu thẳm của U Cơ hồi lâu, Chu Trần đột nhiên nhe răng cười: “Ta đâu cần trái tim nàng.” “Huống hồ nếu nàng phản kháng, có lẽ ta sẽ có trải nghiệm tốt hơn thì sao?” U Cơ: “…” Bích Dao: “…” “Đại tiên, đừng ở nơi này!” U Cơ níu lấy tay Chu Trần, đầy vẻ khẩn cầu, Bích Dao vẫn còn ở đây, thật sự quá hổ thẹn.

“Được!” Chu Trần ôm lấy U Cơ, đến phòng ngủ vắng người, ném nàng lên giường.

Trong lòng U Cơ khẽ thở phào một tiếng.

Khắp thiên hạ, bất luận ở đâu cũng đều như nhau.

Nàng thân là Chu Tước Thánh Sứ của Quỷ Vương Tông Ma Đạo tại thế giới Tru Tiên, đã chứng kiến vô số chuyện nhơ bẩn, ác độc.

Nếu Chu Trần cố ý muốn chơi đùa nàng ngay trước mặt Bích Dao, nàng cũng đành bó tay.

Nhưng khi nghe Chu Trần nói, lại bất giác nhếch mông lên.

Trong tâm lại tràn đầy hổ thẹn.

“Ta chỉ thích cái vẻ quật cường này của nàng!” Nghe tiếng va đập sảng khoái bên cạnh, tâm tình nặng nề của U Cơ dần trở nên có chút phiền muộn.

Chu Trần đã đem Lục Tuyết Kỳ đến trước mặt.

“Đại tiên, người có thể cứu mẫu thân ta được chăng?” Nàng cảm giác như bị một thanh kiếm đâm trúng.

“U Cơ, nàng nào hay cảnh đẹp dù mỹ lệ đến mấy cũng cần có người chiêm ngưỡng, nếu không có người thưởng lãm, cảnh đẹp dẫu tuyệt trần cũng chẳng còn là cảnh đẹp nữa.” Nàng muốn rời khỏi, nhưng lại cảm thấy bước chân nặng trĩu ngàn cân.

Mà Lục Tuyết Kỳ cứ như một băng tuyết tiên tử lạnh lùng bên ngoài, nhu mì bên trong.

Chu Trần cũng dứt khoát không kém, trực tiếp buông Lục Tuyết Kỳ ra.

Nàng nhấc chân đạp thẳng vào bụng dưới Chu Trần.

Áp lực Chu Trần mang đến thật quá lớn.

Chu Trần chẳng bận tâm những điều khác, đặt Bích Dao bên cạnh U Cơ đang ngủ say, không chút ngần ngại, hợp thể tu luyện.

Chu Trần nắm lấy tay nàng, cảm giác không tệ chút nào.

“Đa tạ Đại tiên!” Cho dù Bích Dao không thể cứu mẫu thân, lẽ nào nàng có thể thoát khỏi ma trảo của Chu Trần?

Nếu đã như vậy, cớ sao không tối ưu hóa lợi ích?

“Đại...

Đại tiên...” Nụ cười trong mắt Chu Trần càng đậm sâu, từng bước tiến về phía Lục Tuyết Kỳ.

Chương 266

Trong đôi mắt thanh lãnh hồng hồng mang theo chút hơi nước, cảm giác một ngọn lửa bị đè nén trong tâm không cách nào phát tiết.

Đáng tiếc U Cơ cũng chỉ là cứng miệng, thực lực chân chính vẫn là hạng gà mờ.

Đang!

Hai ngón tay khẽ kẹp, Chu Trần đã kẹp chặt Thiên Gia Kiếm, cửu thiên thần binh trong tay nàng.

Đột nhiên, tai Bích Dao khẽ động, nàng nghe thấy vài âm thanh.

Vừa toan mở mắt, lại chợt nhớ ra điều gì, ngừng động tác, giả bộ hôn mê.

Mẫu thân của Bích Dao tên là Tiểu Si, cũng là một hồ ly.

Thì ra Bích Dao đang dùng bữa khuya.

Đây là một bộ kỳ môn thần binh do Chu Trần tự tay luyện chế.

Đây là một chân chính thần khí, uy năng của nó cường đại hơn vô số lần so với bất kỳ pháp bảo nào trong thế giới Tru Tiên mà nàng đang cư ngụ.

Chu Trần cười nói: "Quả là oan gia ngõ hẹp!" "Bích Dao, nàng đừng nói như thế!" Lục Tuyết Kỳ sợ bị cù lét nhất.

"Muốn so kiếm với ta ư?" Thế nhưng lại bị Chu Trần tùy tiện ném ở chỗ nàng.

"Ai!" Bất quá, bởi ta là cá nằm trên thớt.

Nàng nghe tiếng roi sắt giòn giã từng hồi, trong tâm ngũ vị tạp trần.

“Ngươi muốn làm gì?” “Hơn nữa, nếu Đại tiên cao hứng, có thể nghịch chuyển thời không phục sinh mẫu thân ta.” Bên cạnh, U Cơ đang hôn mê, ngủ say, mơ hồ như nghe thấy tiếng Bích Dao.

U Cơ quay đầu, cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của Chu Trần, thân thể khẽ siết chặt.

Nàng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nàng nhấc chân lên như muốn tháo chạy.

Bích Dao đã tỉnh giấc, chỉ là nàng không tiện thức dậy.

Lục Tuyết Kỳ quả quyết đáp.

Đặc biệt Chu Trần lại có thủ pháp đặc biệt.

Trong lòng thở dài một hơi thật dài, U Cơ bất giác co ro thân mình thành một khối.

Tim đập thình thịch không ngừng.

Chu Trần mỉm cười, trực tiếp tiến về phía U Cơ.

Đối với nàng có một sự áp chế từ bản chất sinh mệnh, khiến nàng bất giác nghe lời.

Bất quá cũng không phải vô lý.

Khuôn mặt trắng như tuyết của U Cơ đỏ bừng, một cỗ cảm giác hổ thẹn chưa từng có dâng lên trong tâm, đạt đến đỉnh điểm chưa từng thấy.

Nàng cảm thấy vừa rồi thống khổ cùng chảy máu hy sinh, đều đáng giá.

Thực lực Chu Trần quá đỗi cường đại.

Hưu!

Lục Tuyết Kỳ biết mình dù thế nào cũng chẳng phải đối thủ của

Chu Trần, nhưng nàng cũng có tinh thần liều chết khi hiệp lộ tương phùng, một kiếm đâm thẳng tới.

Chu Trần khẽ thắt lại đai lưng, bước ra ngoài: "Chỉ đành tìm Thủy Nguyệt Đại sư, cho nàng ấy gấp đôi vậy!" Thân thể hùng tráng của Chu Trần tràn ngập khí tức dương cương nam tính, ánh vào tầm mắt, tựa một tòa sơn nhạc bất khả lay chuyển.

Lục Tuyết Kỳ dùng sức, nhưng kiếm lại như đã cắm rễ.

Nàng nhãn ba lưu chuyển, nước mắt lưng tròng, đầy vẻ khẩn cầu nhìn Chu Trần.

Nàng nhìn thần binh, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

"Hiện tại ta đang rất lửa giận!" Lục Tuyết Kỳ lập tức lùi lại, rút kiếm chỉ thẳng vào Chu Trần.

Nếu đã không cách nào phản kháng, vậy thì cứ thuận theo.

"Đợi khi ta cao hứng rồi tính!" Chu Trần chẳng nói thêm lời nào, dùng lực cánh tay, cùng U Cơ bắt đầu tu luyện.

Quả nhiên.

Cảm nhận Chu Trần dường như rất cao hứng, nàng cố nhẫn sự bất an quay đầu, nhìn về phía Chu Trần: Bốp!

Tiếng vỗ tay giòn giã đột nhiên vang lên, thục nữ nhục thể phong du bão mãn của U Cơ khẽ run, cặp mông đĩnh kiều bị ăn trọn một chưởng nặng nề.

"A!" "Cùng ta còn nói những lời này!" Nhưng cũng biết điều gì sẽ đến.

Nhưng thấy U Cơ muốn vứt bỏ bảo bối lễ vật Chu Trần tặng, liền vội vàng mở miệng ngăn lại.

"Sau này thiếp nhất định sẽ hảo hảo phục thị Đại tiên, thỏa mãn

mọi thỉnh cầu của Đại tiên, chỉ cầu Đại tiên giúp thiếp cứu mẫu thân.” Bần cùng và yếu nhược đã hạn chế trí tưởng tượng.

U Cơ u u tỉnh giấc.

Nàng biết nhiều nam nhân chỉ thích sự kích thích.

Nàng dựng tóc gáy, rùng mình một cái, có một dự cảm chẳng lành.

Khóe miệng Chu Trần khẽ nhếch, như một đại ma thần.

Nhãn ba Bích Dao như nước, đôi mắt linh động mãn thị tu sáp.

Nguy nga.

“Bích Dao nàng chẳng cần áy náy, ta đây cũng đâu hoàn toàn là vì nàng, nàng thử nghĩ xem, nếu ta chọc giận Đại tiên, Đại tiên có thể sẽ dùng những phương pháp khủng khiếp hơn để trừng phạt ta, ta đây cũng chỉ là người thức thời vậy thôi!” Chu Trần nguyện ý đưa nàng đến tẩm thất, không chơi đùa nàng trước mặt Bích Dao, khiến nàng trong lòng thêm một tia cảm kích.

Bích Dao nắm lấy tuyết bạch hạo oản của U Cơ, tu sáp nói: Không biết đã qua bao lâu.

Nói đến đây, Bích Dao không dám nhìn U Cơ, hổ thẹn nói: “U Cơ, đã tỉnh rồi, lẽ nào không biết giúp Bích Dao một tay sao?” Không cách nào rút ra.

Nàng vốn tưởng Chu Trần đã đưa U Cơ đến nơi khác, không ngờ chỉ từ khách sảnh đến tẩm thất.

Bích Dao không cách nào trụ vững, hôn mê ngủ thiếp đi.

Thời gian du du.

“U di, kỳ thực Đại tiên ngoại trừ háo sắc tham chơi, đối với chúng ta vẫn rất tốt, ban cho chúng ta tiên pháp, cấp cho chúng ta tài nguyên, tu vi thực lực của chúng ta hiện tại đã bạo trướng vạn bội không

ngừng.” Mới khiến Bích Dao sống sót.

U Cơ không nói một lời.

U Cơ vẻ mặt ưu lo, Bích Dao đã hoàn toàn luân vi kẻ tùy ý Chu Trần sử dụng ư?

U Cơ an ủi nói.

Dị nhật.

Nàng tuy không kinh lịch qua.

Chu Trần thân thủ khinh tùng nắm lấy cổ chân nàng, cởi giày nàng, rồi tùy tiện băng phi Thiên Gia Kiếm, hai ngón tay cù lét lòng bàn chân nàng.

“Ta sẽ giúp nàng, chúng ta cùng nhau nỗ lực!” “Kiều đồn!” “Không nguyện ý!” Chu Trần không bận tâm đến sự chuyển biến của U Cơ và Bích Dao.

Năm đó tại Hồ Kỳ Sơn, Tiểu Si và Bích Dao bị áp dưới chân núi.

“Ở bên trong!” Chu Trần không đáp ứng, nhưng cũng không trực tiếp cự tuyệt.

U Cơ minh bạch ý tưởng của Bích Dao, cũng không oán trách.

“Ân?” “U di.” Bích Dao cắn răng.

Vọng trứ Bích Dao mãn nhãn thông hồng, tu sáp cúi đầu không dám nhìn hắn, Chu Trần đại bộ tiến lên, ôm nàng đi vào phòng.

Huống chi nàng trong tâm còn có những ý tưởng khác.

U Cơ thân thủ nhu nhẹ tú phát Bích Dao, ôn nhu nói: “Nàng nói không sai, với tu vi thực lực của Đại tiên, chúng ta có thể đi theo Đại tiên là phúc phận của chúng ta, sự đã đến nước này, dù không cứu mẫu thân nàng, chúng ta vẫn như cũ, có thể phục sinh mẫu thân nàng

là điều hạnh phúc, hà tất không làm?" Thật sự quá ư mất mặt.

Tựa như bách tính bình thường cho rằng hoàng đế dùng xẻng vàng mà cày ruộng.

Hắn đương nhiên biết Chu Trần đang nhìn điều gì.

Lục Tuyết Kỳ nhịn không được lùi lại.

Nàng mang theo sự hiếu kỳ tiến vào căn phòng bên trong, khi đến cửa, không khỏi khựng lại, mặt đỏ tai hồng.

Xem ra Chu Trần cũng chẳng quá xấu xa, quá biến thái.

Ngẩng đầu nhìn lên, cả người nàng ngây dại đứng nguyên tại chỗ.

Tựa như thượng vị giả đối với hạ vị giả.

"Ngươi không nguyện ý?" U Cơ cường nhẫn hổ thẹn, đặt lại vị trí cũ.

Huống chi nàng biết rất nhanh sẽ đến lượt nàng.

"U di, tuy Đại tiên bá chiếm thân thể của chúng ta, nhưng kỳ thực Đại tiên nói cũng không sai, chúng ta đều bị Thú Thần hiến tặng cho Đại tiên, Đại tiên đối với ta làm gì cũng chẳng quá đáng." Bích Dao biết lời U Cơ là đang an ủi nàng.

Nàng nhìn thần khí trong tay, vốn dĩ não tu thành nộ muốn vứt đi, nhưng Bích Dao đã ngăn lại, hiển nhiên là sợ chọc giận Chu Trần, khiến Chu Trần không cao hứng.

Để Chu Trần cứu mẫu thân, Bích Dao hiện nay hết lòng thỏa mãn mọi thỉnh cầu của Chu Trần.

Thế nhưng lại đâm đầu vào lòng Chu Trần.

"Ngươi đừng bắt nạt Bích Dao nữa, có bản lĩnh thì xông vào ta!" Thân thể mạn diệu của nàng khẽ run lên.

Nàng nhìn sang Bích Dao bên cạnh, thấy Bích Dao cũng có, trong lòng nhất thời nổi giận, liền muốn vứt bỏ.

"Là U di!" U Cơ khẽ túc khởi đại mi, trên thanh lãnh triều hồng diện dung mang theo một tia thống khổ chi sắc.

Chu Trần thân thủ hướng tiền.

Hãy để bão tố tới mãnh liệt hơn nữa.

"Bích Dao, nàng không sao chứ?" Đặc biệt là trong tâm nàng vốn không hề nguyện ý.

Là nàng đã không bảo hộ tốt Bích Dao.

Bích Dao không hề phản kháng vô vị.

Suy nghĩ một chút.

Hắn thượng hạ đánh giá Lục Tuyết Kỳ, dung nhan không linh thanh tuyệt, bạch y phiên tiên, như băng tuyết tiên tử.

Hắn nhìn thấy Chu Trần tặng nàng một kiện lễ vật.

Tứ mục tương đối.

Ý thức nàng dần dần thanh tỉnh.

Hậu trọng.

Từng khối cơ nhục trên thân đường nét rõ ràng, có một loại hùng tính chi mỹ không cách nào dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để hình dung.

Bích Dao nói: "Hiện giờ đã như thế này, huống chi với tu vi thực lực của Đại tiên, chúng ta có thể đi theo Đại tiên cũng không tệ!" Liêu khởi U Cơ huyền bí hắc khí quần bãi, nhãn Chu Trần phảng phất lập tức có quang mang.

Như thế cũng tốt.

Hiện nay Chu Trần chân thần đỉnh phong, chân thần chi khu của

hắn, tựa một đa nguyên vũ trụ tràn đầy vô tận thần bí cùng ảo diệu.

Kiện kỳ môn thần binh này là Trụ Bạch Ngọc Chống Trời do Chu Trần luyện chế.

Thử thì.

Bích Dao hỉ cực nhi khấp, tuy Chu Trần vẫn chưa đáp ứng, nhưng tổng quy có hi vọng rồi.

Thậm chí hắn còn thích vẻ giảo nha thiết xỉ, lại vô khả nại hà dụ nhân của các nàng.

"Không tệ!" Mâu quang Bích Dao thiểm thước, hổ thẹn càng nồng.

Nếu U Cơ cứ mãi đối nghịch với Chu Trần, khẳng định không tránh khỏi bị chiết ma.

"A!

U di, xin lỗi, ta muốn cứu mẫu thân!" Không cách nào mại khai cước.

Khóe miệng Chu Trần khẽ dương, nói: "Tựa như thiên lý mã và bá nhạc, nếu không có bá nhạc, thiên lý mã dẫu có thể nhật hành thiên lý, cũng chung quy mẫn nhiên chúng nhân, luân vi khổ lực thậm chí nhục thực." Nếu xuất hiện ở Tru Tiên thế giới, tất nhiên sẽ dấy lên vô số cuộc tranh đấu, máu chảy thành sông.

Nhưng không lâu sau, phiền táo tình tự trong tâm nàng tràn khắp toàn thân, biến thành táo nhiệt.

Nàng đốn thì cảm thấy hai nơi trên thân lạt lạt.

"U di, đừng vứt!" "U di, đa tạ nàng!" Nàng vốn là người tính tình thanh lãnh, chẳng ưa đa ngôn.

Mang theo đại đạo tự nhiên chi mỹ.

Tiểu Si vì để Bích Dao sống sót, dùng huyết nhục của mình uy Bích Dao.

U Cơ tĩnh khai nhãn, vọng trứ Chu Trần, lãnh lãnh nói: Nàng thân thủ niết lấy quần bãi, muốn kéo xuống che đậy, thế nhưng bị Chu Trần nắm lấy thủ oản.

Khoảnh khắc này.

Chu Trần nhìn U Cơ đang giả vờ hôn thụy, mỉm cười.

"Ngươi đừng qua đây!" Bích Dao thấy Chu Trần ôm U Cơ tiêu thất, nhãn thần khẽ tối sầm.

"Ngươi mau dừng tay!" U Cơ vẻ mặt quái dị, Bích Dao đây là bị Chu Trần tẩy não rồi ư?

Hay là trúng tà thuật của Chu Trần, bị khống chế tâm thần?

Nàng ban đầu hôn mê, không biết Bích Dao muốn cầu Chu Trần cứu mẫu thân.

Là Tiểu Bạch muội muội.

"U di." Phảng phất sủng nhi của đại đạo hóa thân.

Nàng không dám trực thị.

U Cơ cắn răng, lãnh lãnh nhìn Chu Trần.

Mỹ mâu U Cơ vọng trứ kiện tuyệt thế thần khí này, tuy đẳng cấp cao, nhưng nàng không hề thích đồ của Chu Trần.

Bích Dao đột nhiên hồi thần, phát hiện bên trong không còn âm thanh.

Nàng còn tự thân nan bảo, huống chi giúp người khác.

Hảo tại Chu Trần không quá phận khi phụ nàng, tương nàng ôm vào lòng, nhìn vào mắt nàng: Lục Tuyết Kỳ thân thể khẽ run, kinh

khủng nói: “Đừng!” Nàng xông lên chắn trước mặt Chu Trần: “Ngươi đừng chiết ma sư phụ ta, có bản lĩnh thì xông vào ta!” “Ngươi đừng chiết ma sư phụ ta, có bản lĩnh thì xông vào ta!” Thanh lãnh mỹ mâu Lục Tuyết Kỳ trừng trừng nhìn Chu Trần, dương cao tuyết bạch thiên nga cảnh, phấn quyền siết chặt.

Tú phát nàng nhu thuận phi tán trên kiên đầu, da thịt khán tự xuy đạn khả phá, tuyết bạch trung khước còn có đạm đạm một tia phấn hồng, như hoa u mỹ tiễu tiễu trán phóng trong u cốc thâm sơn.

Chu Trần mỉm cười, nhìn Lục Tuyết Kỳ, mãn nhãn xúc hiệp: “Nàng chẳng phải không nguyện ý ư?” Đôi mắt sáng như tinh thần của Lục Tuyết Kỳ chỉ nhìn Chu Trần, chẳng nói một lời.

Chu Trần chuyển thân ly khứ.

“Ta nguyện ý!” Thanh lãnh thanh âm của Lục Tuyết Kỳ vang lên phía sau.

Nàng không muốn Chu Trần đi khi phụ sư phụ nàng.

Chương 267

Chu Trần đình hạ cước bộ, chuyển thân, nhìn vẻ mặt quyết nhiên của Lục Tuyết Kỳ.

"Nàng qua đây!" Phong tư tuyệt thế, thanh lệ vô song, lãnh diễm quả ngôn Lục Tuyết Kỳ lần này không chút do dự, ngoan ngoãn đi đến trước mặt Chu Trần.

Nàng biết mình không cách nào tránh được.

Cũng chẳng muốn vì mình mà Chu Trần thiên nộ sư phụ nàng, chiết ma sư phụ nàng.

Tay Chu Trần thuận thế lạc trên bạch tích đại thối của nàng, thậm chí luồn vào quần bãi nàng.

Chu Trần cảm nhận được sự nhuyễn miên ấy, còn thanh lãnh tử tịch mâu tử của Lục Tuyết Kỳ, tại nơi sâu thẳm khó có thể sát giác, sớm đã dấy lên kinh thiên ba lan.

Nàng ngân nha khẽ cắn, nỗ lực không để cho Chu Trần một cái 'đại bức đâu'.

"Thiên phú của nàng không tệ, sau khi kinh qua Hóa Tiên Trì tẩy lễ, thuế biến rất lớn, sau này hảo hảo tu luyện, tiền đồ vô lượng!" Lục Tuyết Kỳ không khanh hanh, chỉ là bị Chu Trần khiến hô hấp cũng có chút gấp gáp, sau Hóa Tiên Trì, tu vi thực lực và thể chất của nàng đều có phiên thiên phúc địa thuế biến.

Hóa Tiên Trì đối với người có thiên phú cao, lợi ích càng lớn.

"Chỗ kinh mạch huyệt đạo này của nàng bị đổ tắc, sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của nàng, lát nữa ta sẽ dùng Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm châm cứu cho nàng, sơ thông kinh mạch huyệt đạo, sau này tu

luyện, liền có thể nhất nhật thiên lý!

Đặc biệt là độc tố nàng nhật tích nguyệt luy từ trước đến nay, đã thâm nhập cốt tủy, lát nữa ta tất yếu phải trị liệu chuyên sâu cho nàng, triệt để căn trị!" Lục Tuyết Kỳ không nói lời nào, nàng cũng chẳng hiểu những điều này.

Cứ để Chu Trần trị liệu.

Bất luận Chu Trần trị liệu ra sao, phản chính nàng không có lựa chọn nào khác.

Ý niệm Chu Trần vừa động, hoàn cảnh xung quanh biến hóa, trước mặt phù hiện một trương bệnh tháp.

"Tuyết Kỳ, nàng nằm lên, ta sẽ trị liệu cho nàng!" Chu Trần chỉ vào bệnh giường bên cạnh, nói với Lục Tuyết Kỳ.

Thanh lãnh mâu tử Lục Tuyết Kỳ chuyển động, nhìn một cái, nhất ngôn bất phát nằm lên.

"Rất tốt!" Chu Trần chỉ thích loại hoạn giả nghe lời phối hợp trị liệu này.

Hắn lấy Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm ra, kiến thanh lãnh mâu tử Lục Tuyết Kỳ vẫn trừng trừng nhìn hắn, lộ ra một ôn hòa tiếu dung: "Đừng sợ, ta sẽ ôn nhu thôi!" Lục Tuyết Kỳ diện vô biểu tình, nhưng trong tâm lại sung mãn thảm thắc cùng khẩn trương.

Nàng sợ đả châm nhất.

Cái kim lớn nhất, nhìn qua đã thấy hãi hùng.

Nàng thà tử chiến cùng ma đầu, cũng không nguyện đả châm.

Nhưng không có cách nào.

"Tuyết Kỳ, ta sắp châm rồi!" Chu Trần hảo tâm đề tỉnh, nhượng nàng có tâm lý chuẩn bị.

Lục Tuyết Kỳ không hồi ứng, nhưng Chu Trần biết nàng trong tâm đã có chuẩn bị rồi.

Đương tức không còn do dự.

Hắn cầm ngân châm, đối chuẩn yếu hại huyệt vị châm xuống.

"Ta muốn kiến sư phụ ta!" Lục Tuyết Kỳ cường nhẫn thống sở, vọng trứ Chu Trần, hai hàng thanh lệ hoạt hạ, khẩn cầu nói: "Có thể chăng?" "Đương nhiên có thể." Chu Trần cười một tiếng, không ngờ Lục Tuyết Kỳ cũng sẽ lợi dụng ưu thế của bản thân, đạt được mục đích.

Bất quá cũng là chuyện thường.

Đây chính là kỹ năng trời sinh của nữ nhân.

"Đa tạ!" Trong tâm Lục Tuyết Kỳ nhất hỉ, vì có thể kiến Thủy Nguyệt, nàng đã nói lời đa tạ.

Dù sao cũng đã như vậy, thay vì kích nộ Chu Trần, chẳng bằng tạm thời hư dữ ủy xà, thuận theo hắn, nhượng hắn gặp Thủy Nguyệt rồi tính.

Nàng không nói lời nào nữa, đôi mắt đẹp như thu thủy vọng trứ khuôn mặt Chu Trần, hai hàng thanh lệ tự nhãn giác hoãn hoãn hoạt lạc.

"Tiểu Phàm, vĩnh biệt!" Nàng biết từ nay về sau, nàng và Trương Tiểu Phàm không còn khả năng nào nữa.

"Vẫn còn tâm tư phân thần ư?" Chu Trần trong tâm lãnh hanh, khẽ xuất ra một đinh điểm chân bản sự.

Lục Tuyết Kỳ không còn hạ đa tưởng.

Toàn thân nàng đều bị Chu Trần chiếm cứ.

Điền mãn.

Tru Tiên thế giới.

Từng tôn thần miếu như vũ hậu xuân duẩn bàn kiến lập, cung phụng chính là vị Phong Nguyệt Chi Chủ vĩ đại Chu Trần đã xuất hiện trước đó.

Trương Tiểu Phàm hóa thân Quỷ Lệ tọa tại một đỉnh núi, vọng trứ hạ phương Phong Nguyệt Chi Chủ thần miếu, ngẩn ngơ phát ngốc.

"Sư nương, Linh Nhi, Bích Dao, Lục sư tỷ..." "Các ngươi còn khỏe không?" "Hanh!" Lục Tuyết Kỳ khẽ hanh một tiếng, sau khi kinh qua Chu Trần thần kỳ châm cứu và trị liệu, kinh mạch huyệt đạo đổ tắc trong thể nội đã hoàn toàn sơ thông.

Hiện tại chỉ còn khư trừ những cổ độc tích tụ nhiều năm nay.

Chu Trần bình khí ngưng thần, Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm khinh chiến, đối chuẩn cổ độc ngưng tụ đích độc nang cuối cùng, châm xuống.

Oanh!

Thần lực Chu Trần bạo phát xuất ra, hạo hạo đãng đãng, như giang hà quyết đê, bức toàn bộ độc tố trong độc nang ra ngoài.

Toàn thân Lục Tuyết Kỳ phi hồng, tựa như lạc thiết đang lăn, nhưng cùng với độc tố trong độc nang bị bức ra ngoài, toàn thân có một cảm giác sảng khoái không thể diễn tả bằng lời.

Đặc biệt là khi Chu Trần chú nhập trân quý cơ nhân dược tề vào thể nội nàng, nàng đốn thì đạt được cự đại đột phá, khí tức trên thân bạo trướng.

Tu vi nàng trực tiếp đề thăng một cảnh giới.

"Cảm giác thế nào?" Chu Trần nhìn Lục Tuyết Kỳ đang bao dung hắn trong lòng, khóe miệng hàm tiếu.

Hắn đối với y thuật của mình có tín tâm.

Lục Tuyết Kỳ không nói gì, tựa hồ vẫn đang thể hội khư độc bài độc và chú xạ cơ nhân dược tề hậu đích cự đại thuế biến cùng đề thăng.

Lần này.

Nàng đề thăng quá lớn.

Đồng thời.

Nàng cũng cảm thụ được những thể nghiệm chưa từng có.

Nàng chung quy cũng biết được rồi.

Khoái lạc của nữ nhân.

Kiến Lục Tuyết Kỳ không hồi ứng, Chu Trần chỉ tiếu liễu tiếu, hắn cũng chẳng kỳ đãi mỹ nhân thanh lãnh này sẽ đáp lại vấn đề của hắn.

Nhưng hắn biết đáp án.

Bởi thân thể đã thuyết minh tất cả.

"Hiện tại ta đưa nàng đi kiến Thủy Nguyệt, thế nào?" Chu Trần nói.

Lục Tuyết Kỳ lần này đốn thì có phản ứng, vội vàng nói: "Cầu xin người, đừng nhượng sư phụ phát hiện ta như vậy có được không?" Nàng vốn không thích cầu nhân.

Nhưng hiện tại vẫn nhịn không được mở miệng.

Nàng không dám tưởng tượng Thủy Nguyệt thấy nàng hiện tại bộ dạng này, sẽ phản ứng ra sao.

"Hảo." Chu Trần sĩ thủ, mẫu chỉ khinh khinh sát đi lệ thủy nhãn giác nàng, khinh vẫn nói: "Nhật hậu nàng ngoan ngoãn, ta cũng sẽ hảo

hảo đông nàng!" "Ân." Lục Tuyết Kỳ khinh khinh điểm đầu, nàng sợ Chu Trần hiện tại sẽ đem nàng đến trước mặt Thủy Nguyệt.

Chu Trần không hí lộng nàng, trừu thân khởi sàng.

Vọng trứ lệ lưu mãn diện, song nhãn hồng thũng đích Lục Tuyết Kỳ, Chu Trần lấy ra khăn, khinh khinh sát đi nước mắt và phong thần.

Sau khi giản đơn thanh lý một phen, Lục Tuyết Kỳ khôi phục một chút khí lực, xuyên đái chỉnh tề, bị Chu Trần tống đi kiến Thủy Nguyệt.

Thử thì Thủy Nguyệt và Tô Như tại nhất khởi, khán đáo đột nhiên xuất hiện đích Lục Tuyết Kỳ, hựu kinh hựu hỉ.

"Tuyết Kỳ!" Thủy Nguyệt mang lai đến Lục Tuyết Kỳ thân tiền, quan tâm nói: "Tuyết Kỳ, con không sao chứ?" "Sư phụ, con không sao!" Lục Tuyết Kỳ khinh khinh dao dao đầu, không muốn Thủy Nguyệt đam tâm.

Thủy Nguyệt đả lượng Lục Tuyết Kỳ, đột nhiên mâu quang nhất ngưng, trừng trừng nhìn tiểu thối Lục Tuyết Kỳ, kỳ thối loan xử, tựa hồ chiêm nhiễm vật gì lượng tinh tinh niêm trù.

Lục Tuyết Kỳ tự hữu sở cảm, thuận theo mục quang Thủy Nguyệt cúi đầu vọng khứ, vi vi nhất chinh, toàn tức tưởng đáo điều gì.

Nguyên bản đã khôi phục bạch tích đích kiểm giáp của nàng 'bá' một cái biến thành thông hồng, kéo quần bãi che chắn.

Tiếu kiểm Thủy Nguyệt thảm bạch, nói: "Còn nói không sao, có phải là tà thần đó không?" "Sư phụ, con thật sự không sao!" Lục Tuyết Kỳ liên mang an ủi: "Đại tiên kỳ thực đối với con rất tốt." "Ai, đều quái vi sư vô dụng." Dữ thử đồng thời.

Bích Dao phân khai thối, tọa tại đại thối Chu Trần, yên nhiên nhất

tiếu nói: “Đại tiên kim nhật tâm tình không tệ a!” Bích Dao lâu trứ bột tử Chu Trần, thanh âm thanh thúy, thổ khí như lan.

“Ân!” Chu Trần xác thực tâm tình không tệ.

Lục Tuyết Kỳ đã tưởng khai rồi.

Chu Trần giúp nàng khai trương.

Bích Dao lại đổng sự như vậy.

Hắn đều có thể lại đắc động rồi.

“Đại tiên, vậy người có thể giúp thiếp phục sinh mẫu thân không, nhật hậu thiếp nhất định sẽ hảo hảo báo đáp Đại tiên, U di cũng nguyện ý cùng thiếp báo đáp Đại tiên.” Bích Dao sấn nhiệt rèn sắt, liên mang nói.

“Được thôi, khán nàng đổng sự như vậy, ta sẽ giúp nàng phục sinh mẫu thân!” Chu Trần tiếu nói.

“Đa tạ Đại tiên, Đại tiên người thật là đại hảo nhân!” Bích Dao khai tâm cực liễu, tại kiểm Chu Trần trọng trọng thân một cái.

Chu Trần: “...” Đây là đạt được hảo nhân tạp một trương?

“Đại tiên, người có thể đái thiếp đi cùng không, thiếp muốn kiến mẫu thân một lần!” Bích Dao cầu xin.

“Nhật hậu tái thuyết vậy.” Chu Trần nói: “Phục sinh mẫu thân nàng, cũng không dùng đến ta tự thân đi!” Chu Trần phân xuất một đạo thần lực thông qua liêu thiên quần hồng bao truyền tống cấp Thú Thần.

Thú Thần lĩnh thủ hậu hóa tác một đạo phân thân, giáng lâm Tru Tiên thế giới.

“Ta nhượng nàng khán khán ta phục sinh mẫu thân nàng!” Ý niệm Chu Trần vừa động, trước mặt phù hiện một phiến quang mạc, chính

là Tru Tiên thế giới đích tràng cảnh.

Đây là thị giác của phân thân hắn.

"Đa tạ Đại tiên!" Bích Dao tuy muốn kiến mẫu thân, nhưng Chu Trần không nguyện ý thì thôi, nhật hậu còn nhiều cơ hội.

Hiện nay có thể phục sinh mẫu thân nàng, đã rất tốt rồi.

Chu Trần tưởng liễu tưởng, lại na di Tru Tiên thế giới đích chúng nữ qua đây, nhượng các nàng thuận tiện khán khán Tru Tiên thế giới đích tình huống.

"Đại tiên!" Tam Diệu Phu Nhân, Kim Bình Nhi liên mang bái kiến rồi lai đến Chu Trần thân biên, thế Chu Trần niết kiên chủy bối.

Chí ư tọa tại Chu Trần đại thối thượng đích Bích Dao, các nàng phảng phất không nhìn thấy.

"Nha!" Điền Linh Nhi diện hồng nhĩ xích, trong tâm ngoan ngoãn thối một khẩu: "Ma giáo yêu nữ, thật sự không biết xấu hổ!" Bích Dao tuy có chút nan vi tình, nhưng hiện nay Chu Trần muốn phục sinh mẫu thân nàng, nàng cũng không khả năng nhạ Chu Trần bất khoái.

Phản chính nơi này đều là nữ nhân.

Khán đáo nàng và Chu Trần thì hà như?

"Ngươi đem chúng ta lộng lai cán thập yêu, lẽ nào chỉ là xem ngươi cùng yêu nữ này tố sự?" Thủy Nguyệt lãnh hanh một tiếng.

Biết Lục Tuyết Kỳ bị Chu Trần khi phụ, trong tâm nàng hỏa khí thập túc.

"Nhượng các ngươi khán khán Tru Tiên thế giới đích trạng huống, ai không muốn khán đích có thể ly khứ!" Chu Trần nói.

Thủy Nguyệt lúc này mới chú ý đến tiền phương quang mạc.

Sự chú ý của chúng nhân đều bị hấp dẫn, cận cận trừng trừng nhìn quang mạc.

Quang mạc này là dĩ thị giác của phân thân Chu Trần triển hiện.

Phân thân Chu Trần nhất nhãn đã tương Tru Tiên thế giới tẫn thu nhãn để.

"Bích Dao thật là khổ sở!" U Cơ khán liễu nhãn tọa tại đại thối Chu Trần, hào bất tại ý biệt nhân mục quang đích Bích Dao, trong tâm ám thán.

Bất quá kiến Bích Dao nhất kiểm hỉ duyệt.

Nàng biết ứng cai thị Bích Dao cầu đắc Chu Trần đáp ứng phục sinh mẫu thân nàng rồi.

Mục quang tòng Bích Dao thân thượng ly khai, lạc tại quang mạc thượng.

Chỉ kiến trong quang mạc, một tôn Chu Trần mô dạng đích cự nhân nhất chỉ, Hồ Kỳ Sơn thượng không thời gian đảo lưu, cảnh tượng gia bàn đảo thối phù hiện.

Rất nhanh đã phù hiện Bích Dao và mẫu thân Tiểu Si đích họa diện.

Khán đáo Tiểu Si vì cứu Bích Dao, dùng huyết nhục của mình uy Bích Dao, chúng nhân trong tâm cảm khái.

Rất nhanh.

Họa diện định cách tại Tiểu Si hoàn hảo chi thì.

Chu Trần hóa thân đích cự nhân tái thứ nhất chỉ, thân ảnh Tiểu Si phảng phất khóa việt thời gian, xuất hiện tại hiện tại.

"Tiểu Si!" Tru Tiên thế giới, Quỷ Vương khán đáo nghịch chuyển thời không phục sinh đích Tiểu Si, kích động đắc lệ lưu mãn diện.

Không cận cận thị Tiểu Si phục sinh.

Càng trọng yếu đích thị giá thuyết minh liễu Bích Dao và U Cơ tại Chu Trần nơi đó sống không tệ.

Phủ tắc Chu Trần lại khởi hội bang các nàng phục sinh Tiểu Si.

Phục sinh Tiểu Si hậu, phân thân của Chu Trần tịnh không hồi khứ, nhi thị hóa tác một trương huyền phù thương khung chi thượng đích kim bảng.

Kim bảng thượng có trứ tu luyện chi pháp.

Chu Trần chuẩn bị tiểu thí ngưu đao, truyền đạo một phen.

Phản chính đối với hắn không có bất kỳ tổn thất nào.

Nhược thị có kinh tài diễm diễm chi bối, tu luyện thành tiên, hắn cũng có thể tiếp dẫn kỳ đến thần thoại thế giới, tác vi thủ hạ của hắn.

Khoảnh khắc này.

Tru Tiên thế giới phí đẳng rồi.

Chúng sinh quỳ bái.

Ngày này được xưng là Thần Hóa Nguyên Niên.

Thần linh hạ phàm, giáo hóa chúng sinh.

Hậu thế ký tái: Thần Hóa Nguyên Niên, Phong Nguyệt Chi Chủ, nhị thứ lâm trần, truyền đạo chúng sinh, tôn vi Đạo Tổ.

"Cảm tạ vĩ đại nhân đức vô tư đích Phong Nguyệt Chi Chủ Đại tiên." Thanh Vân Sơn thượng, chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân quỳ bái khấu thủ, kích động vạn thiên.

Mục quang hắn khẩn khẩn trừng trừng nhìn thiên không kim bảng, thượng diện ký tái trứ năng cú tu luyện thành tiên đích vô thượng tiên pháp, bỉ Thái Cực Huyền Thanh Đạo của Thanh Vân Môn cường đại

vô số bội.

Tăng Thúc Thường đẳng kỳ tha Thanh Vân Môn thủ tọa và đệ tử đồng dạng hưng phấn bất dĩ, kích động quỳ bái, duy độc có một người hạc lập kê quần.

Đây là một ửu hắc đích ải bàn tử.

Đại Trúc Phong thủ tọa Điền Bất Dịch.

Cũng chính là cha của Điền Linh Nhi.

Đạo Huyền Chân Nhân vọng trứ đứng thẳng Điền Bất Dịch, đề tỉnh nói: "Điền sư đệ, bất khả đối Đại tiên bất kính!" "Hanh!" Điền Bất Dịch lãnh hanh một tiếng, khước y cựu bất vi sở động.

Chương 268

Đạo Huyền Chân Nhân trứu liễu trứu mi, không còn đa thuyết.

Hắn đam tâm Điền Bất Dịch nói những lời bất kính Đại tiên, vạn nhất nhạ đắc Đại tiên bất cao hứng, đó tương thị diệt đỉnh chi tai.

Hắn không còn lý hội Điền Bất Dịch, trảo khẩn thời gian ký ức công pháp trên kim bảng.

Hắn không biết kim bảng sẽ tồn tại bao lâu, vạn nhất thời gian rất đoản, hắn mà thác qua, tất nhiên hối hận chung sinh.

Kỳ tha nhân diệc nhiên.

Ký hạ tu luyện chi pháp trên kim bảng hậu, chúng nhân đối với Phong Nguyệt Chi Chủ Chu Trần sung mãn cảm kích.

Đạo Huyền Chân Nhân đương tức quyết định, Thanh Vân Môn cung phụng Phong Nguyệt Chi Chủ.

Trừ Điền Bất Dịch, kỳ tha nhân nhất trí đồng ý.

Sự tình giao đại hạ khứ, Đạo Huyền Chân Nhân lại hoa đáo Điền Bất Dịch, ngữ trọng tâm trường nói: "Điền sư đệ, Tô Như sư muội và Điền Linh Nhi là bị Thú Thần trảo khứ hiến cấp vĩ đại đích Phong Nguyệt Chi Chủ, chuyện này Phong Nguyệt Chi Chủ thậm chí sự tiên đều không biết.

Phong Nguyệt Chi Chủ truyền đạo cho thế giới chúng ta, chi tiền lại nghịch chuyển thời không phục sinh thê tử Quỷ Vương Tông, khả kiến Phong Nguyệt Chi Chủ nhân đức.

Điền Linh Nhi tuy bị Thú Thần trảo khứ hiến cấp Phong Nguyệt Chi Chủ, nhưng đối với Điền Linh Nhi mà nói có thể vị là thiên đại tiên duyên.

Phong Nguyệt Chi Chủ có thể phục sinh thê tử Quỷ Vương Tiểu Si, khả kiến đối với các nàng tất nhiên rất tốt, Điền sư đệ cũng không dùng lo lắng!

Chí ư Tô Như sư muội, vị tất như Điền sư đệ sở tưởng đích như vậy, càng hà huống đối với Tô Như sư muội mà nói cũng vị tất không phải cơ duyên.

Chúng ta đều đã hoạt liễu kỷ bách tuế rồi, tuổi thọ vô đa, bách niên hậu liền hóa tác trần thổ, nhi Tô Như sư muội, Điền Linh Nhi tại Phong Nguyệt Chi Chủ nơi đó, thuyết bất định năng cú thành tiên thành thần, trường sinh bất lão." Nếu không phải đam tâm Điền Bất Dịch liên lụy Thanh Vân, Đạo Huyền Chân Nhân cũng sẽ không nói nhiều như vậy.

Điền Bất Dịch trầm mặc bất ngữ.

Đạo Huyền Chân Nhân tái thứ thuyết đạo: "Điền sư đệ, tối cận có một phàm nhân quý tộc tống ta một tu tiên thiên tài, bất quá gia nhân của thiên tài này không nguyện ý hắn đi theo ta tại sơn thượng tu tiên, nhưng Thanh Vân Môn chúng ta thế đại, đối phương vô khả nại hà, chỉ có thể tại hạ diện mạ ta, na phạ ta tâm hung khoan quảng, nhưng trong tâm cũng bất sảng, nhưng ta tự trì thân phận, không hội cùng một phàm nhân kế giác, chỉ là khán đáo thiên tài này liền tưởng đáo đối phương gia nhân, cảm giác rất phiền, bất tự giác thiên nộ vu hắn, ngươi nói cai chẩm yêu bạn là tốt?" Điền Bất Dịch sĩ khởi đầu, vọng trứ Đạo Huyền Chân Nhân: "Chưởng môn sư huynh giáo huấn đích thị, ta khởi cảm đối vĩ đại đích Phong Nguyệt Chi Chủ bất kính!" Hắn minh bạch ý tứ của Đạo Huyền Chân Nhân.

Đạo Huyền nào có cái gì phàm nhân quý tộc tống đích tu tiên thiên tài, bất quá chỉ là một ẩn dụ mà thôi.

Ý tứ chính là cáo giới hắn, nếu hắn đối với Phong Nguyệt Chi

Chủ bất kính, rất khả năng liên lụy tại thượng diện đích Tô Như và Điền Linh Nhi.

Hắn còn có thể làm gì?

Vì để đối phương có thể quá đắc hảo, hắn cũng chỉ có thể kính nhi viễn chi.

Hồ Kỳ Sơn.

Quỷ Vương và nghịch chuyển thời không phục sinh đích Tiểu Si tương kiến, kích động bất dĩ.

Tiểu Si và Quỷ Vương hỗ tố trung tràng hậu, mang vấn nói: "Bích Dao đâu?" Quỷ Vương có chút trầm mặc, không biết cai chẩm yêu hồi đáp.

"Bích Dao chẩm yêu liễu?

Lẽ nào..." Tiểu Si trong tâm có một bất hảo đích dự cảm, đương sơ bị mai tại Hồ Kỳ Sơn hạ, nàng cát nhục uy nữ, bỉ Bích Dao tiên tử.

Nhưng hậu diện nếu không có nhân tương cứu, Bích Dao cũng tất tử vô nghi.

"Bích Dao không sao, chỉ là..." Quỷ Vương tương Bích Dao bị Thú Thần trảo tẩu hiến cấp Phong Nguyệt Chi Chủ phục sinh Linh Lung đích sự nói liễu một chút.

"Tiểu Si, hiện nay Phong Nguyệt Chi Chủ khẳng xuất thủ nghịch chuyển thời không tương nàng phục sinh, khẳng định là công lao của Bích Dao và U Cơ, đồng thời cũng thuyết minh Phong Nguyệt Chi Chủ đối với Bích Dao và U Cơ đích hỉ hoan, sở dĩ Bích Dao khẳng định không sao đích, đây đối với nàng mà nói còn là thiên đại đích tiên duyên!" Quỷ Vương hựu tương Bích Dao vì Trương Tiểu Phàm đáng hạ Tru Tiên Kiếm Trận thân tử chi sự nói liễu một chút.

“Chúng ta không có năng lực phục sinh Bích Dao, nhưng đối với Phong Nguyệt Chi Chủ mà nói lại chỉ là tiểu sự nhất thung, hà huống Bích Dao đi theo Phong Nguyệt Chi Chủ, nhật hậu tất nhiên siêu việt chúng ta, thành tiên thành thần, trường sinh bất lão!” Nhãn thần Tiểu Si ảm nhiên, toàn tức quỳ bái kỳ đảo: “Cảm tạ vĩ đại đích Phong Nguyệt Chi Chủ tướng thiếp phục sinh, chỉ cầu Phong Nguyệt Chi Chủ hảo hảo đối đãi Bích Dao, nhật hậu thiếp thân định đương chung sinh cung phụng vĩ đại đích Phong Nguyệt Chi Chủ...” Quỷ Vương tại nhất bàng khán trứ Tiểu Si kỳ đảo hoàn, tương nàng phù khởi, nói: “Tiểu Si, chúng ta hồi khứ liền thế vĩ đại đích Phong Nguyệt Chi Chủ kiến một tọa thần miếu, nhật hậu chúng ta Quỷ Vương Tông toàn thể đều cung phụng vĩ đại đích Phong Nguyệt Chi Chủ!” “Hảo!” Quỷ Vương và Tiểu Si ly khứ.

Viễn xứ sơn điên chi thượng, Trương Tiểu Phàm vọng trứ bối ảnh của bọn họ, nam nam nói: “Bích Dao, mẫu thân nàng phục sinh rồi, hiện nay nàng cũng có thể phóng tâm rồi, không cần tự trách hổ thẹn nữa.” Trương Tiểu Phàm tằng kinh hòa Bích Dao bị khốn tại Vạn Bức Cổ Quật hạ đích Tích Huyết Động, biết được Bích Dao tằng kinh đích quá vãng.

Bọn họ cũng là na thì hậu quan hệ tiến bộ liễu nhất đại tiệt.

Hiện nay khán đáo Bích Dao mẫu thân Tiểu Si phục sinh, hắn biết đây tất nhiên là Bích Dao cầu Phong Nguyệt Chi Chủ đích kết quả.

Thuyết minh Bích Dao cũng phục sinh rồi.

Bích Dao vì hắn đáng hạ Tru Tiên Kiếm thân tử, trong tâm hắn hổ thẹn, hiện nay biết Bích Dao phục sinh hậu, trong tâm hắn hổ thẹn khẽ giảm, cũng khoan tùng không ít.

“Linh Nhi sư tỷ, Lục sư tỷ...” Trương Tiểu Phàm hựu tưởng đáo mối tình đầu của hắn và Lục Tuyết Kỳ, chỉ khả tích hiện nay nhất

thiết đều thành vi quá khứ rồi.

"Trợ các nàng tiên đạo xương long, nhất thiết an hảo!" Trương Tiểu Phàm trong tâm mặc mặc niệm đạo.

Thử thì.

Bích Dao, Lục Tuyết Kỳ và Điền Linh Nhi đã hoàn toàn luân vi kẻ tùy ý Chu Trần sử dụng.

Thậm chí còn có sư nương nàng.

Thần thoại thế giới.

Thiên Đình.

Hồng Trần Phủ.

Chu Trần ngoạn trứ cầu, khán trứ tọa tại đại thối hắn đích Bích Dao, nói: "Mẫu thân nàng phục sinh rồi!" Chí ư truyền đạo, đối với Chu Trần mà nói chỉ là thuận thủ nhi vi đích một kiện tiểu sự.

Pháp môn nhất thiên tu luyện thành tiên, đối với hắn mà nói tựa như kiếp trước bả một trương cửu cửu thừa pháp biểu truyền thụ cấp biệt nhân vậy.

Đối với hắn không có ti hào tổn thất.

Nhưng hoặc hứa còn có ý tưởng bất đáo đích thu hoạch.

"Đa tạ Đại tiên!" Phong du bão mãn đích thân thể Bích Dao khẽ chiến, hỉ cực nhi khấp.

Mẫu thân nàng phục sinh rồi.

Không có thập yêu bỉ cái này càng đáng để cao hứng đích sự.

"Thần thông của Đại tiên quảng đại, lệnh nhân đại khai nhãn giới." Long khởi đích hung bô chiến chiến nguy nguy, vọng hướng Chu Trần đích nhãn thần, phảng phất có thể dật xuất thủy lai, kính sợ

sùng bái, hựu khuynh mộ liên miên.

Khán đáo Chu Trần nghịch chuyển thời không phục sinh Tiểu Si đích vĩ ngạn thân ảnh, trái tim nàng bị triệt để chinh phục.

Cứ như vậy bị ngươi chinh phục...

Đặc biệt là na cận cận thị một đạo thần lực phân thân của Chu Trần mà thôi.

Liên Chu Trần vạn phân chi nhất đích sức mạnh cũng không có.

Khán trứ tọa tại Chu Trần đại thối thượng đích Bích Dao, Tam Diệu Phu Nhân song thối nhất khẩn.

Nàng cũng đã tưởng khai rồi.【Đinh, Giáo hoàng Võ Hồn Điện gia nhập liêu thiên quần】 Đấu La Đại Lục.

Giới Thiên, tinh quang ảm đạm.

Võ Hồn Thành.

Trong Giáo Hoàng Điện uy nghiêm túc mục, đèn đuốc sáng trưng.

Thánh Nữ Võ Hồn Điện đương đại Bỉ Bỉ Đông vận y phục trắng, da thịt như tuyết, đôi mắt trong veo tựa minh nguyệt ẩn chứa lệ thủy, nhìn về phía thân ảnh cao lớn uy nghiêm phía trước. "Sư phụ, con không thể không có Tiểu Cương, con không thể rời xa Tiểu Cương." Bỉ Bỉ Đông nhìn Thiên Tầm Tật, Giáo Hoàng Võ Hồn Điện với quyền thế ngút trời khắp cả đại lục, dứt khoát nói: "Nếu sư phụ kiên quyết không đồng ý, con cũng chỉ có thể rời khỏi Võ Hồn Điện!" "Ngươi dám!" Thiên Tầm Tật ánh mắt lạnh lẽo, sắc mặt rất khó coi.

Đặc biệt là việc có quan hệ với người của Lam Điện Bá Vương Long gia tộc, vĩnh viễn không thể rời khỏi Võ Hồn Điện.

Đúng lúc Thiên Tầm Tật chuẩn bị vươn tay ôm Bỉ Bỉ Đông, đưa nàng đến mật thất để giải quyết mọi chuyện, thì trong đầu đột nhiên

vang lên một giọng nói máy móc không chứa cảm xúc.

Thiên Tầm Tật trong lòng hiếu kỳ, cắn răng một cái: Cúc Đấu La và Quỷ Đấu La lập tức xông vào, cung kính hỏi. "Võ Hồn Điện là nơi ngươi muốn đi thì đi sao?" Thiên Tầm Tật nâng tay một chưởng, đánh ngất Bỉ Bỉ Đông. "Có người xâm nhập!" Phải biết rằng Giáo Hoàng Điện này là nơi uy nghiêm nhất của Võ Hồn Điện, tuy không phải nơi phòng thủ nghiêm mật nhất, nhưng ngay cả Phong Hào Đấu La cũng khó có thể tiếp cận mà không gây tiếng động.

Thế nhưng lại không có bất kỳ kết quả nào. 【Đinh, ngươi nhận được lời mời ngẫu nhiên từ nhóm trò chuyện Chư Thiên số 10086, xin hỏi có gia nhập nhóm trò chuyện Chư Thiên số 10086 không?】 "Ai?" "Bệ hạ Giáo Hoàng, đã xảy ra chuyện gì?" Giọng nói máy móc vẫn văng vẳng trong đầu, Thiên Tầm Tật ánh mắt ngưng trọng.

Bỉ Bỉ Đông là thiên tài xuất chúng của Võ Hồn Điện, sở hữu song sinh Võ Hồn, vì vậy tuyệt đối không cho phép nàng có quan hệ với nam nhân bên ngoài.

Thiên Tầm Tật phân phó thủ hạ giới nghiêm tìm kiếm.

Thiên Tầm Tật đại kinh, lập tức khởi động Võ Hồn. "Gia nhập!" "Nhóm trò chuyện Chư Thiên số 10086?

Đây là thứ gì?" Hắn muốn xem thử ai đang giở trò quỷ. 【Đinh, ngươi nhận được lời mời ngẫu nhiên từ nhóm trò chuyện Chư Thiên số 10086, xin hỏi có gia nhập nhóm trò chuyện Chư Thiên số 10086 không?】 Huống hồ thân là Giáo Hoàng Võ Hồn Điện, bản thân hắn cũng là Phong Hào Đấu La cấp chín mươi lăm, sở hữu Võ Hồn Thiên Sứ, thực lực thuộc hàng cường giả trên toàn đại lục. 【Nhóm trò chuyện Chư Thiên số 10086】 【Thượng Tiên Chân Nhân: Chào mừng tân nhân nhập nhóm, có gì không hiểu, xin hãy xem tập tin và nhật ký trò chuyện.】 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Tân nhân là vị Giáo

Hoàng nào?

Thiên Tầm Tật?

Bỉ Bỉ Đông?

Hay là Thiên Nhận Tuyết?】【Đinh, Quần Chủ Lý Đại Tiên đã tải lên tập tin Đấu La Đại Lục!】【Tử Hà Tiên Tử: Hạt dưa ghế đẩu nhỏ!】"Chư Thiên Vạn Giới?

Các thành viên trong nhóm đều đến từ các thế giới khác nhau?

Lại còn có thần tiên?

Phong Nguyệt Chi Chủ vĩ đại nhất?" Thiên Tầm Tật không vội phát ngôn, dò xét tập tin và tin tức trong nhóm, càng xem càng chấn kinh.

Đấu La Đại Lục luôn có truyền thuyết về thần linh.

Võ Hồn Điện của hắn đang nắm giữ truyền thừa của Thiên Sứ Chi Thần.

Chỉ là hắn không đạt được mà thôi.

Nếu những gì trong nhóm nói là thật, hắn e rằng đã gặp được cơ duyên cực lớn.

Tương lai hắn nói không chừng cũng có thể thành thần. "Trời ơi, đây là thần sao?" Khi Thiên Tầm Tật nhìn thấy Chân Thần chi khu dài mười vạn ức quang niên của Chu Trần, cả người hắn ngây dại, đầu óc trống rỗng.

Đây thật sự là thần sao?

Vị thần trong truyền thuyết lại khủng bố đến vậy?

Cả Đấu La Đại Lục cũng không lớn bằng một sợi lông chân của Chân Thần chi khu của Chu Trần.

Thậm chí Đấu La Đại Lục trước Chân Thần chi khu của Chu Trần, ngay cả hạt bụi cũng không đáng kể.

Thật sự quá lớn.

Khó mà tưởng tượng nổi. "Quá đáng sợ!" "Quá kinh khủng!" Thiên Tầm Tật cảm thấy những gì trong nhóm nói chắc hẳn không giả, những thứ này tuyệt đối không phải Đấu La Đại Lục nơi hắn sinh sống có thể bịa đặt ra. "Các thành viên trong nhóm đến từ các thế giới khác nhau, trong đó có thần tiên, nhưng Phong Nguyệt Chi Chủ là tồn tại vĩ đại nhất, với thần khu đáng sợ như vậy, cũng khó trách có thể trở thành tồn tại vĩ đại được toàn nhóm công nhận." Thiên Tầm Tật cảm nhận được sự nhỏ bé của chính mình.

Hắn nhìn tập tin mà Quần Chủ Lý Đại Tiên gửi, vội vàng bấm vào xem. "Là về Đấu La Đại Lục!" Thiên Tầm Tật nhanh chóng đọc. "Đường Tam?

Đường Hạo?

Người của Hạo Thiên Tông..." "Cái gì?

Ta vậy mà bị Đường Hạo trọng thương, không trị mà chết?" "Cái gì?

Ta không phải vì Đường Hạo trọng thương mà chết, mà là bị Bỉ Bỉ Đông thôn phệ?" "Bỉ Bỉ Đông cuối cùng cũng bị Đường Tam đánh chết, Thiên Nhận Tuyết thành thần nhưng cũng phế bỏ." "Võ Hồn Điện của ta, vong rồi!?" Thiên Tầm Tật quả thực không dám tin vào mắt mình.

Võ Hồn Điện huy hoàng như vậy của hắn lại bị Đường Tam hủy diệt.

Bỉ Bỉ Đông và Thiên Nhận Tuyết thành thần cũng bại trận. "Phá gia chi tử!" Thiên Tầm Tật nghĩ đến Bỉ Bỉ Đông và Thiên Nhận Tuyết,

thậm chí cả Hồ Liệt Na, những kẻ đầu óc toàn yêu đương này, bị hai tên tra nam vô sỉ Đường Tam và Ngọc Tiểu Cương xoay như chong chóng, vừa tức giận lại vừa phẫn nộ. "Ta quyết không thể để bi kịch của Võ Hồn Điện tái diễn!" Thiên Tầm Tật nắm chặt nắm đấm, thầm thề.

Hắn nhìn vào nhóm trò chuyện. 【Võ Hồn Điện Giáo Hoàng: Tại hạ Thiên Tầm Tật, kính chào chư vị tiền bối.】 【Thảo Mãng Anh Hùng: Tân nhân lại là Thiên Tầm Tật, lại dám động thủ với đồ đệ của mình, đúng là cầm thú a!】 【Nam Mộ Dung: Hứa huynh lời này sai rồi, Bỉ Bỉ Đông thân là Thánh Nữ Võ Hồn Điện, từ nhỏ hưởng thụ tài nguyên ưu việt của Võ Hồn Điện, được Võ Hồn Điện nuôi lớn, nhưng lại không nghĩ báo đáp Võ Hồn Điện, ngược lại một thân phản cốt, vì Ngọc Tiểu Cương mà bán đứng lợi ích của Võ Hồn Điện, dùng lời của tiểu Tam thì đã có thủ tử chi đạo, bất quá thủ đoạn của Giáo Hoàng thì quá hạ cấp!】 【Quần Chủ Lý Đại Tiên: Mật Thất Đấu La, ngươi hiện tại đã 'mật thất' Bỉ Bỉ Đông chưa a?】 【Võ Hồn Điện Giáo Hoàng: Chưa!】 【Thủy Hoàng Đế: Kẻ ăn cây táo rào cây sung, giết đi là được!】 【Mỹ Hầu Vương: Xem xong Đấu La Đại Lục, ta phát hiện quả nhiên, bất luận ở đâu, ra ngoài lăn lộn đều phải có bối cảnh!】 【Thượng Tiên Chân Nhân: Đại Thánh thể hội thật sâu sắc a!】 【Tử Hà Tiên Tử: Dù sao thế giới mà Đại Thánh ở, một đám thần Phật, Tây Thiên thỉnh kinh chính là trò chơi của thần Phật, yêu quái trên đường đa số đều có bối cảnh, bất luận làm chuyện xấu gì, đều có đại lão che chở, sẽ không có chuyện gì, giống như tiểu Tam vậy, bị đánh chết rồi, còn có thần linh Thần Giới phục sinh, đúng là quá đáng, phản diện căn bản không có hi vọng chiến thắng!】 【Mỹ Hầu Vương: Đợi khi Lão Tôn tu vi có thành tựu, nhất định phải đạp Linh Sơn, phá Lăng Tiêu, đem lũ như chúng nó toàn bộ diệt sạch!】 Đấu La Đại Lục.

Giáo Hoàng Điện.

Thiên Tầm Tật ý thức xem nhóm trò chuyện, nhíu mày suy tư.

Hắn dường như là đại phản diện ở giai đoạn đầu.

Định sẵn bi kịch.

Ngay cả khi biết được kịch bản, nhưng nếu không có thực lực, thần linh Thần Giới muốn đối phó hắn, hắn vẫn không cách nào phản kháng.

Thậm chí tương lai Đường Tam thành thần, dễ dàng nghiền nát hắn. "Đối với Bỉ Bỉ Đông sử dụng thủ đoạn ôn hòa?

Bỉ Bỉ Đông đã bị Ngọc Tiểu Cương mê hoặc tâm trí, căn bản không có tác dụng!" "Thiên phú của ta có hạn, căn bản không thể thành thần." "Ngăn cản Đường Tam ra đời, hoặc giết hắn ngay từ trong trứng nước, đều không ổn thỏa, vạn nhất Thần Giới nhúng tay, ta căn bản không có sức phản kháng!" "Chỉ có dựa vào nhóm trò chuyện, bản thân trở nên mạnh hơn, sở hữu sức mạnh chống lại thần linh, mới có thể nghịch thiên cải mệnh!" Ánh mắt Thiên Tầm Tật có quang mang, đã có phương hướng. "Thần linh thế giới của chúng ta trước mặt Phong Nguyệt Chi Chủ vĩ đại, ngay cả kiến hôi cũng không bằng..." Thiên Tầm Tật nghĩ đến thực lực của Đường Tam, Bỉ Bỉ Đông và Thiên Nhận Tuyết sau khi thành thần, cảm thấy thần linh thế giới của bọn họ, thật là quá mất mặt. "Nếu có thể đạt được một tia ban tặng từ Phong Nguyệt Chi Chủ vĩ đại, ta sẽ có thể nghịch thiên cải mệnh, treo cổ đánh thần linh." Thiên Tầm Tật nghĩ đến những tin tức và nhật ký trò chuyện trong nhóm, cúi đầu nhìn Bỉ Bỉ Đông đang hôn mê xinh đẹp động lòng người như mỹ nhân ngủ say. "Dựa theo tin tức mà Quần Chủ Lý Đại Tiên tiết lộ trong nhóm, Phong Nguyệt Chi Chủ vĩ đại thích những mỹ nhân đã xuất hiện trong tập tin mà Quần Chủ Lý Đại Tiên đã gửi, Bỉ Bỉ Đông cũng nằm trong số đó."

"Trước hết đưa nàng cho Phong Nguyệt Chi Chủ vĩ đại làm lễ gặp mặt, tỏ chút tâm ý, sau đó ta sẽ đi tìm các mỹ nhân khác để đổi lấy tài nguyên!" Thiên Tầm Tật lập tức có quyết định, vung tay đưa Bỉ Bỉ Đông vào hồng bao, gửi đi. 【Đinh, Võ Hồn Điện Giáo Hoàng đã gửi cho ngươi hồng bao Bỉ Bỉ Đông.】 Thần Thoại Thế Giới.

Thiên Đình Hồng Trần Phủ.

Chu Trần bên trái là Ma Đạo yêu nữ Bích Dao, bên phải là Chính Đạo tiên tử Lục Tuyết Kỳ.

Hai nàng nhìn nhau chán ghét.

Chính ma bất lưỡng lập.

Cũng may có Chu Trần ở giữa điều hòa, nếu không chắc chắn sẽ gây gổ đánh nhau.

Tay Chu Trần thuận thế đặt lên đùi trắng nõn của Lục Tuyết Kỳ, thậm chí còn luồn vào tà váy nàng, cười nói: "Tuyết Kỳ, nàng có thích lễ vật ta tặng không?" Lục Tuyết Kỳ trầm mặc không nói, lạnh lùng khẽ cắn răng bạc, mặc kệ Chu Trần trêu chọc mình.

Bích Dao ôm cổ Chu Trần, cười duyên nói: "Bảo vật do Đại Tiên tự tay luyện chế, ai mà chẳng thích?" "Không tệ!" Chu Trần thơm một cái lên má trắng như tuyết của nàng, nâng tay véo véo cái mũi thanh tú của nàng.

Đột nhiên.

Lục Tuyết Kỳ kiều khu run lên, hóa ra Chu Trần đã lấy đi lễ vật tặng cho nàng.

Chu Trần nâng tay, mân mê lễ vật vốn đã tặng cho Lục Tuyết Kỳ.

Đây là một viên châu lớn bằng quả trứng gà, trong suốt như dạ minh châu.

Châu này thông thể tinh oánh như ngọc, nhưng khác với dạ minh châu, bề mặt có khắc chín con chân long, sống động như thật.

Tựa như chín con thần long thu nhỏ đang vờn quanh viên châu. "Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ" Chu Trần thưởng thức kiệt tác do chính tay mình luyện chế, cái tên cũng rất thi vị.

Trên 'Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ' với chín rồng vờn quanh, có những giọt sương trong veo, giống như giọt lệ của mỹ nhân, quả đúng như tên gọi.

Đương nhiên.

Chương 269

Ban đầu vốn không có.

Đây là sau khi luyện chế xong, dựa vào sự dưỡng dục của Lục Tuyết Kỳ mà thành.

Viên 'Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ' này, đừng nhìn nó chỉ lớn bằng quả trứng gà, nhưng bên trong ẩn chứa năng lượng tinh thuần và Đạo Vận cấp cao.

Chỉ cần ngậm trong miệng, hoặc mang theo bên mình, đều có thể tiềm di mặc hóa cải thiện thể chất, tăng tiến tu vi.

Chu Trần không ngại vất vả, luyện chế cho mỗi nữ nhân của hắn một viên, thậm chí hai viên.

Bích Dao nhìn 'Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ' của Lục Tuyết Kỳ trong tay Chu Trần, cười duyên một tiếng, châm chọc nói: "Ta còn tưởng rằng Thanh Vân Môn Tiểu Trúc Phong Lục Tuyết Kỳ tiên tử lạnh lùng vô song, không linh thanh tuyệt, thoát trần thoát tục, không ăn khói lửa nhân gian, sẽ không rơi lệ, thậm chí không có nước mắt chứ!" Lục Tuyết Kỳ không động, chỉ là trên khuôn mặt băng lãnh trắng như tuyết ẩn hiện một mạt hồng vận, lạnh lùng liếc Bích Dao: "Yêu nữ Ma giáo!" Chu Trần khóe miệng hàm tiếu nhìn hai người, lại lấy ra 'Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ' đã tặng cho Bích Dao.

Hai kiện thần binh trong tay xoay tròn như thiết đảm, mân mê chơi đùa. 【Đinh, Thiên Tầm Tật đã gửi cho ngươi hồng bao Bỉ Bỉ Đông.】 "Ồ, Thiên Tầm Tật cũng mãnh mẽ vậy sao?" Chu Trần trong lòng khẽ động, lĩnh nhận hồng bao.

Ông.

Một thân ảnh tựa mỹ nhân say ngủ xuất hiện trước mặt.

Lục Tuyết Kỳ và Bích Dao đều hiếu kỳ đánh giá đối phương, trong lòng có điều suy đoán, chắc hẳn là người tương tự như các nàng.

Phần lớn là do ai đó muốn lấy lòng Chu Trần mà dâng lên.

Trong tay xoay hai viên "Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ" sau khi được Lục Tuyết Kỳ và Bích Dao dưỡng dục, Chu Trần thở phào một hơi vào Bỉ Bỉ Đông. "Ưm!" Bỉ Bỉ Đông cảm giác như rơi vào suối nước nóng, lại như trở về vòng tay của mẫu thân, miệng vô thức phát ra một tiếng rên rỉ thoải mái.

Nàng chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là thân ảnh siêu phàm thoát tục của Chu Trần.

Chu Trần tùy ý ngồi đó, tựa như trung tâm của vũ trụ, vạn ngàn tinh thần vây quanh hắn mà xoay chuyển, dù không có một tia khí thế phát ra, vẫn khiến người ta có cảm giác tim đập nhanh. "Người này là ai?

Trẻ tuổi như vậy, nhưng lại mang đến một cảm giác khủng bố khó tả." Bỉ Bỉ Đông trong lòng nghi hoặc.

Đột nhiên.

Từng đạo tin tức như hồng thủy mạnh mẽ xâm nhập vào não hải, Bỉ Bỉ Đông thống khổ kêu lên một tiếng, vô số tin tức hiện lên trong lòng. "Phong Nguyệt Chi Chủ Chu Trần?

Chân Thần cường giả?" "Ta bị sư phụ đánh ngất rồi đưa cho Chu Trần?" Bỉ Bỉ Đông trợn tròn mắt, nhất thời khó mà tiêu hóa được.

Ngay sau đó.

Trong đầu nàng xuất hiện thông tin về vận mệnh kiếp này của nàng.

Thiên Tầm Tật dùng một chưởng đánh ngất nàng rồi cưỡng bức nàng.

Khi nàng tỉnh lại đã nằm trong mật thất của Võ Hồn Điện, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhói, thân không mảnh vải che thân.

Thiên Tầm Tật ngồi bên cạnh nàng, nói cho nàng biết rằng ngay cả khi dùng phương pháp tồi tệ nhất cũng phải giữ nàng lại Võ Hồn Điện. "Ngươi đã không còn trinh trắng, thân thể ngươi đã thuộc về ta, ngươi còn mặt mũi nào mà ở cùng nam nhân kia (Ngọc Tiểu Cương) nữa?" Thiên Tầm Tật còn nói rõ, nếu nàng không chia tay Ngọc Tiểu Cương, hắn sẽ lập tức giết Ngọc Tiểu Cương.

Sau đó nàng có con của Thiên Tầm Tật, vì để bảo vệ Ngọc Tiểu Cương, nàng giả vờ tuyệt tình cắt đứt quan hệ với Ngọc Tiểu Cương.

Sau đó trở về Võ Hồn Điện dưỡng thai, Thiên Tầm Tật giam cầm nàng, ngày đêm giám sát, tránh nàng làm tổn thương thai nhi, cho đến khi sinh hạ nữ nhi Thiên Nhận Tuyết, mới lấy lại tự do.

Nàng nhân cơ hội Thiên Tầm Tật bị Đường Hạo trọng thương khi săn mười vạn năm Hồn Thú Lam Ngân Hoàng A Ngân, thôn phệ Thiên Tầm Tật, kế vị Giáo Hoàng.

Cuối cùng dẫn dắt Võ Hồn Điện thành lập Võ Hồn Đế Quốc, trở thành La Sát Thần, lại bị đồ đệ của Ngọc Tiểu Cương là Đường Tam đánh chết.

Đây là cuộc đời bi ai của nàng.

Nhưng vì Thiên Tầm Tật đột nhiên gia nhập nhóm trò chuyện, cũng không cưỡng bức nàng, mà là đóng gói nàng đưa cho Phong Nguyệt Chi Chủ Chu Trần.

Bỉ Bỉ Đông mãi lâu sau mới hoàn hồn, mặt tái mét, nhưng khi thấy một mỹ nhân váy xanh tách chân, ngồi lên đùi Chu Trần, khuôn mặt tái

nhợt không khỏi đỏ bừng nóng ran.

Phong Nguyệt Chi Chủ này không phải thần đứng đắn a!

Đặc biệt là nàng thấy Phong Nguyệt Chi Chủ một tay mân mê hai viên thiết đảm tựa ngọc thạch, nhưng một tay lại trêu đùa thân thể của mỹ nhân áo trắng như tuyết khác. "Tại hạ Bỉ Bỉ Đông bái kiến Phong Nguyệt Chi Chủ vĩ đại!" Bỉ Bỉ Đông tuy rằng cảm thấy Chu Trần không phải thần đứng đắn, trong lòng khinh thường, nhưng đối phương mạnh hơn nàng, nàng không dám bất kính. "Xin hỏi Phong Nguyệt Chi Chủ, tương lai ta vừa thấy là thật ư?" Bỉ Bỉ Đông vẻ mặt căng thẳng lo lắng hỏi. "Hừ, Đại Tiên có thể biết quá khứ tương lai, há có thể giả dối?" Bích Dao lay động thân thể, nhìn về phía Bỉ Bỉ Đông, quát khẽ: "Ngươi một tiểu phàm nhân, lại dám nghi ngờ Phong Nguyệt Chi Chủ vĩ đại!" Lục Tuyết Kỳ khẽ hừ nói: "Ngươi cái yêu nữ này, Đại Tiên còn chưa nói gì, ngươi hồ giả hổ uy cái gì, ngươi cho rằng mình là Đại Tiên sao?" Bỉ Bỉ Đông thân thể run lên, vội vàng xin lỗi nói: "Tiểu nữ tử há dám nghi ngờ Phong Nguyệt Chi Chủ vĩ đại, chỉ là quá đỗi chấn động thôi!" "Thôi được, đã nàng đến đây rồi, từ nay về sau nàng chính là nữ nhân của ta, mọi chuyện quá khứ nàng đều có thể buông bỏ, xuống dưới hảo hảo tu luyện đi!" Chu Trần vung tay, đưa Bỉ Bỉ Đông vào Hóa Tiên Trì.

Đồng thời cũng quán nhập tri thức và pháp tu luyện liên quan vào não hải Bỉ Bỉ Đông.

Chu Trần tạm thời không để ý Bỉ Bỉ Đông, dù sao thịt đã vào nồi, lại không chạy được, cứ hầm nhừ một phen, trở nên càng thêm mỹ vị (nâng cao tu vi thực lực, thuế biến thể chất), mới ngon. "Thiên Tầm Tật đã hiểu chuyện như vậy, cứ ban cho hắn chút lợi lộc, không có thực lực, hắn cũng không làm được gì!" Nghĩ đến đây, Chu Trần ánh mắt lướt qua, tùy tiện lấy ra một giọt trà thừa, gửi một hồng bao cho Thiên Tầm Tật.

Xong xuôi, Chu Trần không để ý nữa, vươn tay vỗ vỗ lưng ngọc mịn màng của Bích Dao.

Bích Dao lập tức hiểu ý, đôi chân mỹ miều run rẩy đứng dậy, rời khỏi đùi Chu Trần.

Chu Trần liếc Lục Tuyết Kỳ một cái, như thể đang nói đến lượt nàng rồi.

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn đùi Chu Trần, nhưng không có động tác. "Đáng ghét thật!" Nàng trong lòng thầm hận, trên đùi Chu Trần vẫn còn nước bọt của yêu nữ kia.

Nàng rất ghét bỏ.

Bích Dao thấy Lục Tuyết Kỳ đang giả ngây giả dại, lập tức ôm cổ Chu Trần, cười nói: "Đại Tiên, người ta đối với Thủy Nguyệt đại sư đã hướng về từ lâu, không bằng đem nàng ấy mời đến, chúng ta cùng nhau tu luyện?" "Dường như là một ý tưởng không tệ!" "Cút đi!" Lục Tuyết Kỳ xông lên, một tay đẩy Bích Dao ra, không chút do dự ngồi lên đùi Chu Trần, nói: "Ta cái gì cũng nghe chàng, chàng đừng tìm sư phụ ta!" Bích Dao bị Lục Tuyết Kỳ đẩy ra, cũng không giận, cười tủm tỉm nói: "Có vài người đúng là thuộc loại ếch, chọc một cái mới nhúc nhích một cái, kết quả cuối cùng chẳng phải cũng như nhau sao?" "Hừ!" Lục Tuyết Kỳ lạnh hừ một tiếng, không còn để ý Bích Dao nữa.

Chu Trần tiện tay đưa 'Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ' trả lại cho Bích Dao, chặn miệng nàng.

Đồng thời.

Đấu La Đại Lục.

Giáo Hoàng Điện.

Thiên Tầm Tật sau khi trăm ơn ngàn tạ đã lĩnh nhận hồng bao của

Chu Trần.

Khi thấy bảo vật nhỏ bé như một giọt nước, ban đầu cảm thấy Chu Trần cũng quá keo kiệt.

Nhưng khi hắn dùng xong, cả người hắn kinh ngạc ngẩn ngơ.

Tu vi của hắn từ cấp chín mươi lăm trực tiếp bạo trướng lên cấp chín mươi chín, đạt tới trình độ của phụ thân hắn Thiên Đạo Lưu.

Phải biết rằng Đấu La Đại Lục chỉ có ba vị Tuyệt Thế Đấu La đạt tới cấp chín mươi chín.

Giờ đây hắn cũng đã đạt được. "Mạnh quá!" Sức mạnh bạo trướng mang lại cho Thiên Tầm Tật vô tận tự tin. "Hạo Thiên Tông là cái thá gì chứ!" Thiên Tầm Tật nắm chặt nắm đấm, suy tư nói: "Tinh Đấu Đại Sâm Lâm có hai con thỏ Hồn Thú mười vạn năm, trước hết bắt chúng nó đưa cho Đại Tiên, sau đó đi tìm Lam Ngân Hoàng A Ngân, còn có Ba Tái Tây..." Nghĩ đến tập tin mà Quần Chủ Lý Đại Tiên đã gửi vào nhóm, dù sao chỉ cần là mỹ nữ xuất hiện trong đó, cơ bản đều được. "Một Bỉ Bỉ Đông thôi đã khiến ta thăng cấp chín mươi chín, nếu đem tất cả mỹ nữ đóng gói gửi đi, chẳng phải có thể thành thần sao?" "Đúng rồi, còn có Thiên Nhận Tuyết." Thiên Tầm Tật mắt sáng rực: "Tuy không có Bỉ Bỉ Đông, nhưng ta tìm một mỹ nữ tương tự sinh ra một Thiên Nhận Tuyết, cũng là như vậy." Thần Thoại Thế Giới.

Thiên Đình Hồng Trần Phủ.

Trên chiếc Huyền Thiên Bạch Ngọc Sàng khổng lồ, Bích Dao ngọc thể trần trụi, da trắng hơn tuyết, tựa như bạch ngọc, cổ và vai trắng mịn như mỡ, da thịt tỏa sáng hơn tuyết.

Chỉ là trên làn da ngọc trắng này, lại có những ấn ký đỏ thắm khắp người, đôi chân dài ngọc thon thon không chút hình tượng dang

rộng, dường như đã vui sướng đến mức không khép môi lại được.

Thời gian từng chút trôi qua, Bích Dao mơ màng tỉnh dậy, một chỗ trên thân vẫn cảm thấy cay nóng.

Nàng cúi đầu nhìn tiểu phúc hơi nhô cao, lại cảm thấy một luồng khí mát lạnh quét khắp toàn thân, tưới nhuần cải thiện thể chất của nàng, nâng cao tu vi của nàng.

Nàng biết đây là bảo vật 'Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ' mà Chu Trần tặng nàng. "Tỉnh rồi sao?" Bích Dao đột nhiên thấy Lục Tuyết Kỳ bên cạnh cũng giống nàng, mở mắt ra, cười hì hì nói: "Vị tiên tử thánh khiết của chúng ta, tiếng kêu cũng thật lớn nha?" Lục Tuyết Kỳ sắc mặt hồng trắng xen kẽ.

Nàng tuy rằng nghị lực rất mạnh, mỗi lần đều cắn răng chịu đựng sự tôi luyện của băng và lửa, nhưng cuối cùng vẫn không thể chống lại thần thông quảng đại, pháp lực vô biên của Chu Trần.

Mỗi lần nhiều nhất nửa khắc, nàng liền đầu óc trống rỗng, lục hồn vô chủ, bản năng mà kêu lên. "Yêu nữ!" Lục Tuyết Kỳ lạnh lùng trừng Bích Dao, yêu nữ này chuyên môn đối nghịch với nàng, còn thích trêu chọc nàng khi làm chuyện đó. "Ta vốn dĩ là yêu nữ, nhưng ngươi cả ngày giả vờ làm tiên tử thì khó chịu lắm!" Bích Dao cười duyên, liếc nhìn thân thể trắng nõn như ngọc của Lục Tuyết Kỳ và tiểu phúc hơi nhô cao của nàng, nói: "Ngươi xem mỗi lần ngươi chẳng phải cũng vui sướng đến mức không khép môi lại được, chẳng phải cũng há miệng nuốt lấy bảo vật Đại Tiên tặng ngươi sao!" "Vậy nên ngươi hà tất phải như vậy.

Cuộc sống tựa như cưỡng gian, đã không thể phản kháng, vậy thì hãy hảo hảo hưởng thụ đi!" "Vô sỉ!" Lục Tuyết Kỳ lạnh lùng nói.

Cảm nhận 'Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ' mà Chu Trần đặt vào miệng nàng, nàng thật muốn lấy ra ném đi, cho dù đây là một

bảo vật, có thể cải thiện thể chất của nàng, tăng tiến tu vi của nàng.

Nhưng thật sự quá đỗi xấu hổ.

Đáng tiếc nàng không dám.

Nàng không sợ chết, nhưng nàng sợ Chu Trần trút cơn giận lên sư phụ Thủy Nguyệt của nàng, gấp bội bắt nạt sư phụ nàng.

Bích Dao cũng không giận, tay ngọc nâng má: "Thật ra đôi khi ta nghĩ, có phải ngươi giả vờ không, dường như Đại Tiên rất thích bộ dáng quật cường này." Lục Tuyết Kỳ: "..." Kỳ thực sâu thẳm trong nội tâm Lục Tuyết Kỳ đôi khi cũng chợt lóe lên một ý niệm, Chu Trần tuy rằng trêu đùa thân thể nàng, nhưng rất nhiều lúc, nàng dường như cũng rất vui sướng.

Bất quá ý niệm này vừa xuất hiện đã bị nàng trấn áp.

Nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận bị tà thần kia trêu đùa mà cảm thấy vui sướng.

Chu Trần không để ý suy nghĩ của Lục Tuyết Kỳ.

Lúc này.

Hắn đang cùng Thủy Nguyệt, Tô Như và Tam Diệu Phu Nhân, Kim Bình Nhi cùng nhau vui vẻ chơi đùa, thần thức cũng chú ý đến toàn bộ Hồng Trần Phủ.

Bỉ Bỉ Đông vừa đến không tìm được đường về, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời tu luyện để mạnh hơn.

Tuy rằng nàng biết nàng bất cứ lúc nào cũng có thể bị Chu Trần 'mật thất'.

Nhưng nàng lúc này cũng không còn cách nào khác.

Đấu La Đại Lục.

Thiên Tầm Tật thăng cấp chín mươi chín, chấn động toàn bộ Võ Hồn Điện.

Đại Cung Phụng Võ Hồn Điện, cũng chính là phụ thân của Thiên Tầm Tật, Thiên Đạo Lưu, cũng chấn kinh, sau khi biết được kỳ ngộ của Thiên Tầm Tật liền toàn lực ủng hộ hắn.

Biết Thiên Tầm Tật muốn đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm săn mười vạn năm Hồn Thú dâng lên cho Phong Nguyệt Chi Chủ vĩ đại, Thiên Đạo Lưu quyết định cùng đi.

Thiên Đạo Lưu cũng là Tuyệt Thế Đấu La cấp chín mươi chín, là một trong những cường giả đỉnh cao nhất trên toàn Đấu La Đại Lục.

Trước khi Thiên Tầm Tật thăng cấp chín mươi chín, chỉ có Đường Thần của Hạo Thiên Tông, Đại Tế Tư Hải Thần Đảo Ba Tái Tây và hắn là cấp chín mươi chín.

Tinh Đấu Đại Sâm Lâm tuy không nhỏ, nhưng đối với Thiên Tầm Tật, Thiên Đạo Lưu mà nói cũng không đáng gì.

Bọn họ rất nhanh đã tìm được mười vạn năm Hồn Thú Nhu Cốt Thỏ A Nhu và Tiểu Vũ.

Trong đó A Nhu đã hóa hình.

Tiểu Vũ vẫn là thân Hồn Thú.

Mặc dù bọn họ đều sánh ngang Phong Hào Đấu La, nhưng đối mặt với Thiên Tầm Tật và Thiên Đạo Lưu, hoàn toàn không phải đối thủ, rất nhanh đã bị bắt sống. "Buông Tiểu Vũ ra!" Kèm theo một tiếng gầm giận dữ, một tôn Hồn Thú thân hình khổng lồ mang theo khí thế mạnh mẽ, bài sơn đảo hải mà đến.

Nhìn bề ngoài, đây là một tồn tại vừa giống vượn vừa giống tinh tinh đen.

Ngoài đôi mắt lớn như đèn lồng phát ra quang trạch như hoàng tinh, toàn thân đen kịt.

Nó không chỉ thân thể to lớn, mà mỗi một nơi trên cơ thể đều phủ đầy cơ bắp cường tráng đáng sợ hơn cả đá hoa cương, nhô lên như những ngọn đồi nhỏ.

Chính là một trong những Hồn Thú mười vạn năm đáng sợ nhất lộ diện của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm: "Thái Thản Cự Viên!" Thiên Đạo Lưu nhìn đầu Hồn Thú này, không hề sợ hãi.

Với thực lực của hắn, trên Đấu La Đại Lục này, hắn gần như là một trong những cường giả mạnh nhất dưới thần linh. "Ngươi mang hai đầu Hồn Thú kia đi trước, ta đến đối phó nó!" Thiên Đạo Lưu nói với Thiên Tầm Tật. "Được!" Thiên Tầm Tật gật đầu, hắn biết với thực lực của Thiên Đạo Lưu, sẽ không gặp nguy hiểm. "Đứng lại!" Thái Thản Cự Viên phẫn nộ xông đến, giao chiến cùng Thiên Đạo Lưu.

Cây cối xung quanh trong chớp mắt bị san thành bình địa.

Oanh!

Đúng lúc này, lại một đầu Hồn Thú mười vạn năm khổng lồ nữa xông tới.

Đầu Hồn Thú này đầu trâu thân rắn, đường kính đầu trâu ít nhất cũng hơn bốn mét, đôi mắt lớn như hai chiếc đèn lồng sáng rực, nối liền với thân rắn khổng lồ màu xanh đen, thô hơn mấy lần cả bể nước.

Thiên Thanh Ngưu Mãng.

Một Hồn Thú mười vạn năm mạnh hơn cả Thái Thản Cự Viên.

Hai đầu Hồn Thú mười vạn năm này, mạnh hơn tuyệt đại đa số Phong Hào Đấu La trên Đấu La Đại Lục.

Nhưng đáng tiếc gặp phải Thiên Đạo Lưu, Thiên Tầm Tật và đoàn người.

Không chỉ có hai Tuyệt Thế Đấu La cấp chín mươi chín, còn có mười Phong Hào Đấu La của Võ Hồn Điện.

Song phương vừa giao thủ.

Thiên Thanh Ngưu Mãng và Thái Thản Cự Viên đã bị áp đảo.

Song phương kích chiến nửa ngày.

Thiên Thanh Ngưu Mãng và Thái Thản Cự Viên đều trọng thương bỏ chạy.

Đoàn người Thiên Tầm Tật không truy sát. "Tiếp theo ngươi định bắt ai?" Thiên Đạo Lưu hỏi. "Phụ thân, Ba Tái Tây cũng rất tốt, chúng ta liên thủ có thể hạ nàng không?" Thiên Tầm Tật có chút nóng nảy nói. "Ba Tái Tây ở Hải Thần Đảo chiếm địa lợi, có thể điều động sức mạnh của đại dương, cho dù chúng ta liên thủ cũng không đánh lại nàng." Thiên Đạo Lưu lắc đầu, cảnh cáo: "Huống hồ Ba Tái Tây thân là Đại Tế Tư Hải Thần Đảo, là người phát ngôn của Hải Thần, nếu chúng ta bắt nàng, rất có khả năng sẽ kinh động Hải Thần, trước khi ngươi có thực lực đối phó Hải Thần, tốt nhất đừng động đến nàng." "Ta biết rồi." Thiên Tầm Tật gật đầu, nói: "Hiện tại mỹ nhân có thể hiến cho Phong Nguyệt Chi Chủ vĩ đại, chỉ còn Lam Ngân Hoàng A Ngân, Đường Nguyệt Hoa của Hạo Thiên Tông, và con gái riêng của Lam Điện Bá Vương Long Ngọc La Miện là Liễu Nhị Long!" Thiên Đạo Lưu trầm ngâm: "Đường Thần của Hạo Thiên Tông cũng là Tuyệt Thế Đấu La cấp chín mươi chín, chiến lực phi phàm, trên lục địa, ta cũng không phải đối thủ!" "Hiện giờ chúng ta cũng không sợ hắn, chỉ là nếu hắn gây phá hoại thì không hay, Đường Nguyệt Hoa có thể ngấm ngầm ra tay!" "Được!" Thiên Tầm Tật bỏ hai con Hồn Thú mười vạn năm A Nhu và Tiểu Vũ vào hồng bao, điều động sức mạnh

của Võ Hồn Điện tìm kiếm A Ngân.

Hắn đã biết A Ngân là Hồn Thú hóa hình, hơn nữa phần lớn ở bên cạnh Đường Hạo.

Với những điều kiện này.

Với thực lực của Võ Hồn Điện, tìm được bọn họ không khó.

Liễu Nhị Long, Đường Nguyệt Hoa thì khỏi phải nói.

Một tuần sau.

Tinh Đấu Thành.

Nguyệt Hoa Hiên.

Một mỹ nữ tuyệt trần với khí chất xuất chúng, mặc một bộ cung váy màu trắng như nguyệt, đứng trên gác lầu.

Đột nhiên.

Một thân ảnh không tiếng động xuất hiện sau lưng nàng, một chưởng đánh ngất nàng, vung tay một cái liền biến mất.

Nữ tử chính là Đường Nguyệt Hoa.

Chương 270

Người ra tay tự nhiên là Thiên Tầm Tật đã đạt tới cấp chín mươi chín.

Với thực lực của hắn, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Sau khi đánh ngất càng là đóng gói vào hồng bao, thần không biết quỷ không hay.

Ngày hôm sau.

Trong một khu rừng Hồn Thú, ba thân ảnh cùng nhau đi.

Hai nam một nữ.

Nữ tử mặc một bộ váy vải màu xanh đơn giản, vải vóc buộc gọn một lọn tóc xanh trên đầu, thanh xuân xinh đẹp, trên khuôn mặt trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo động lòng người, mày mắt như họa, đôi mắt đen lớn sắc bén có thần, cực kỳ có thần thái.

Mà dưới lớp vải bào kia, là một thân hình nóng bỏng hoàn mỹ mà thiếu nữ bình thường không thể sánh bằng.

Chính là con gái riêng của Lam Điện Bá Vương Long Ngọc La Miện, Liễu Nhị Long.

Còn hai nam tử kia, một người thân hình cường tráng, nhưng cực kỳ xấu xí, cằm hơi nhô ra trước, xương gò má rất rộng, mặt phẳng lì, lại còn có mũi diều hâu, tựa như đáy giày.

Đặc biệt trên mặt đeo một cặp kính gọng đen, gọng kính là loại hình vuông cổ điển, khiến người ta có cảm giác quái dị.

Người còn lại thân hình trung đẳng, hơi gầy, tóc đen ngắn chia ba bảy, tướng mạo rất bình thường, miệng hơi lớn, môi cũng rất dày.

Hai người này tên là Phất Lan Đức, Ngọc Tiểu Cương.

Trong đó Ngọc Tiểu Cương còn là đường ca của Liễu Nhị Long.

Ông!

Thân ảnh của Thiên Tầm Tật xuất hiện trước mặt ba người.

Ba người như lâm đại địch, cảnh giác nói: "Không biết tiền bối có chỉ giáo gì?" Phất Lan Đức cứng đầu hỏi.

Thiên Tầm Tật không thèm nhìn Phất Lan Đức, vươn tay chộp lấy Liễu Nhị Long.

Thoáng chốc đã tóm được Liễu Nhị Long. "Nhị Long muội!" "Nhị Long!" Phất Lan Đức và Ngọc Tiểu Cương kinh hô, lập tức khởi động Võ Hồn xông lên. "Phất lão đại, Tiểu Cương, hai người không phải đối thủ, mau chạy đi!" Liễu Nhị Long kinh hô.

Cảm giác mà Thiên Tầm Tật mang lại quá đỗi khủng bố.

Bọn họ căn bản không phải đối thủ.

Bành!

Bành!

Thiên Tầm Tật tùy tay hai cước, đá bay Phất Lan Đức và Ngọc Tiểu Cương. "Đừng mà, ta là Lam Điện Bá Vương Long..." Liễu Nhị Long vẻ mặt lo lắng, nêu ra thân phận của mình. "Lam Điện Bá Vương Long tính là cái thá gì!" Thiên Tầm Tật không giết Phất Lan Đức và Ngọc Tiểu Cương, nắm Liễu Nhị Long rời đi.

Hắn đã thấy trong nhóm trò chuyện Phong Nguyệt Chi Chủ đi đến thế giới Tru Tiên phục sinh Tiểu Si, hiển nhiên là do Bích Dao đã thổi gió bên gối.

Bởi vậy.

Hắn không dám làm mọi chuyện quá tuyệt tình.

Vạn nhất Liễu Nhị Long được sủng ái, lại thổi chút gió bên gối, hoặc khi có thực lực rồi áo gấm về làng, chẳng phải hắn sẽ thảm sao? "Nhị Long muội!" Phất Lan Đức bò trên mặt đất, thanh tê lực kiệt, hắn vẫn luôn thầm yêu Liễu Nhị Long. "Nhị Long!" Ngọc Tiểu Cương nắm chặt nắm đấm, hắn cũng thích Liễu Nhị Long, thấy Liễu Nhị Long bị cướp đi, chỉ cảm thấy đau lòng đến mức không thở nổi.

"Nhị Long muội!", "Nhị Long!" Phật Lan Đức và Ngọc Tiểu Cương mặt mày xám ngoét, đau đớn tột cùng, không hiểu vì sao một Hồn Sư cường đại như thế lại bắt đi Nhị Long.

Chẳng lẽ là kiếp sắc?

Trông thấy vòng ngực vĩ ngạn bác đại của Nhị Long mà động lòng?

Nghĩ đến Nhị Long có thể bị đối phương giam cầm, ngày đêm tra tấn, chà đạp, hai người càng thêm đau lòng.

"Đúng rồi, Lam Điện Bá Vương Long!" Phật Lan Đức chợt nhớ ra lời Nhị Long: "Nhị Long muội nói nàng là người của Lam Điện Bá Vương Long, chúng ta hãy đi tìm Lam Điện Bá Vương Long!" Lam Điện Bá Vương Long là một trong Thượng Tam Tông của Đấu La Đại Lục, thực lực hùng hậu, có Phong Hào Đấu La tọa trấn.

Ngọc Tiểu Cương thân thể run lên, hắn kỳ thực cũng là người của Lam Điện Bá Vương Long.

Chỉ là Võ Hồn hắn biến dị thất bại, trở thành phế vật không thể đột phá cấp ba mươi, nên bị trục xuất khỏi Lam Điện Bá Vương Long.

Dù không muốn quay về, nhưng vì cứu Nhị Long, hắn vẫn dẫn Phật Lan Đức đến Lam Điện Bá Vương Long.

Trong khi Phật Lan Đức và Ngọc Tiểu Cương đến Lam Điện Bá Vương Long cầu viện, Thiên Tầm Tật đã đến một phân điện Võ Hồn Điện.

"Bái kiến Giáo Hoàng miện hạ!" "Đã tìm được tin tức của Đường Hạo rồi ư?" Thiên Tầm Tật hỏi.

"Khải bẩm Giáo Hoàng miện hạ, đã tìm thấy rồi, cùng Đường Hạo còn có ca ca hắn là Đường Khiếu và một nữ tử tên A Ngân!" "Rất tốt!" Khóe miệng Thiên Tầm Tật lộ ra nụ cười, cuối cùng cũng tìm được Lam Ngân Hoàng A Ngân.

Không chần chừ, Thiên Tầm Tật lập tức thẳng tiến.

Hiện giờ Đường Hạo, Đường Khiếu và A Ngân còn chưa phải Phong Hào Đấu La, thậm chí chưa đạt đến cảnh giới Hồn Đấu La.

Hắn có thể dễ dàng trấn áp.

Tại một trấn nhỏ hẻo lánh, hai nam nhân cao lớn khôi ngô và một nữ tử tuyệt mỹ đang sánh bước.

Nữ tử tuyệt mỹ này chừng đôi mươi xuân sắc, khí chất thoát tục, dung nhan khuynh thế.

Nàng khoác trên mình chiếc váy dài màu lam kim, khí chất hoa quý cao nhã tôn lên kiều nhan không tựa phàm trần.

Giữa đôi mày khẽ nhíu, gợi vẻ đáng thương.

Từng dải lụa vàng óng ánh trên tà váy khẽ bay, hương thơm thoang thoảng lan tỏa trong không khí, thêm một nét phong cảnh tuyệt lệ cho xung quanh!

Người qua lại không ai không dừng bước ngắm nhìn.

Nam nhân đồng loạt cúi đầu kính cẩn.

Hai nam nhân cao lớn khôi ngô đứng hai bên nữ tử, tựa hai tôn bảo

tiêu, ánh mắt như hổ lượn quanh, lăng lệ bá đạo.

Nhưng khi nhìn về phía nữ tử, ánh mắt lại tràn đầy dịu dàng và ái mộ.

Hai người này chính là Hạo Thiên song tử, huynh đệ Đường Khiếu và Đường Hạo.

Còn nữ tử chính là Hồn thú hóa hình vạn năm Lam Ngân Hoàng A Ngân.

"A Ngân, chúng ta bây giờ đi… ân?" Nhìn gương mặt tuyệt mỹ tinh xảo của A Ngân, ánh mắt Đường Hạo tràn đầy lửa nóng và say đắm, vừa định nói thì phát hiện A Ngân cau mày, thân thể tựa hồ run rẩy.

Hắn nhíu mày, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía trước, hắn muốn xem rốt cuộc là kẻ nào dám hù dọa A Ngân của hắn.

"Giáo Hoàng Võ Hồn Điện!" Đồng tử Đường Hạo co rút, lập tức nhận ra nhân vật quyền thế ngút trời trên đại lục này.

Đây chính là cường giả Phong Hào Đấu La.

Sao lại đến nơi hẻo lánh này?

Dù Hạo Thiên Tông và Võ Hồn Điện là quan hệ cạnh tranh, nhưng bề ngoài vẫn duy trì.

Huống hồ Phong Hào Đấu La không thể khinh nhờn.

Đường Hạo và Đường Khiếu chắp tay hành lễ nói: "Hạo Thiên Tông Đường Khiếu (Đường Hạo), bái kiến Giáo Hoàng miện hạ!" "Hãy để nàng lại, các ngươi đi đi!" Thiên Tầm Tật thản nhiên mở lời.

Sắc mặt Đường Khiếu, Đường Hạo lập tức biến đổi, tức thì nói: "Không biết A Ngân có chỗ nào đắc tội Giáo Hoàng miện hạ, tại hạ thay nàng xin lỗi Giáo Hoàng miện hạ!" "Nàng là Hồn thú hóa hình

vạn năm.” Thiên Tầm Tật nói.

Đồng tử Đường Khiếu, Đường Hạo co rụt, dù sao Hồn thú vạn năm vô cùng hiếm thấy, đối với Hồn Sư càng có sức hấp dẫn cực lớn.

Hồn Hoàn và Hồn Cốt của Hồn thú vạn năm đối với Hồn Sư càng là vô giá chi bảo.

“Giáo Hoàng miện hạ e là nhầm lẫn rồi, A Ngân sao có thể là Hồn thú vạn năm?” Đường Hạo phản bác.

Bất kể A Ngân có phải Hồn thú vạn năm hay không, hắn cũng không thể nhường nàng đi.

Trong lòng hắn, A Ngân đã là của hắn.

Dù là Hồn thú vạn năm cũng là Hồn thú vạn năm của hắn.

“Cút!” Thiên Tầm Tật lập tức ra tay.

Đường Khiếu, Đường Hạo cũng đồng thời ra tay, khai triển Võ Hồn, trực tiếp thi triển đại chiêu Đại Tu Di Chùy.

Bành bành!

Khoảng cách tu vi quá lớn, hai người lập tức bị đánh bay ra ngoài.

“Lam Ngân Quấn Quanh!” Khi Đường Khiếu Đường Hạo ra tay, A Ngân cũng đã ra tay, từng sợi dây mây quấn lấy Thiên Tầm Tật.

Đáng tiếc, thực lực Cấp chín mươi chín của Thiên Tầm Tật quá khủng bố.

A Ngân bị dễ dàng trấn áp, bị tống vào hồng bao.

“A Ngân!” Đường Khiếu Đường Hạo nghiến răng nghiến lợi, một chùy đập vào Thiên Tầm Tật: “Ngươi đã đưa A Ngân đi đâu rồi?” “Cút!” Thiên Tầm Tật giận dữ quát, đánh hai người một trận tơi bời, rồi phiêu nhiên rời đi.

“A Ngân!” Đường Hạo Đường Khiếu nằm trên đất như chó chết, hai mắt vô hồn.

A Ngân mất rồi!

Có người vui mừng có người sầu.

Đường Khiếu Đường Hạo đau thương như sông chảy ngược, còn Thiên Tầm Tật lại hưng phấn không thôi, đem toàn bộ A Nhu, Tiểu Vũ, Đường Nguyệt Hoa, Liễu Nhị Long, A Ngân và Linh Diên Đấu La của Võ Hồn Điện đã “đóng gói” gửi cho Phong Nguyệt Chi Chủ.

Thần thoại thế giới.

Hồng Trần Phủ trên Thiên Đình.

Chu Trần nhận lấy hồng bao của Thiên Tầm Tật, ném các nữ nhân vào Hóa Tiên Trì để lột xác tu luyện.

“Nên tặng cho hắn thứ gì đây?” Chu Trần suy nghĩ một lát, tùy tay tặng cho Thiên Tầm Tật mấy môn võ công phổ thông và nửa chén trà còn thừa, cùng một môn Thỉnh Thần Pháp.

Thỉnh Thần Pháp chính là để thỉnh hắn giáng lâm.

Đương nhiên, không phải chân thân hắn, mà là mượn một tia sức mạnh của hắn.

Xử lý xong, Chu Trần cũng lười quản.

Chỉ cần Thiên Tầm Tật tu luyện Thỉnh Thần Pháp, dù gặp thần linh, thần của Đấu La Thần Giới cũng không sợ, một tia thần lực của hắn giáng lâm, những vị thần rác rưởi của Đấu La Thần Giới đó, búng tay là diệt.

“Ưm!” Một bên, Điền Linh Nhi không mảnh vải che thân, u u tỉnh dậy, đôi mắt to tròn long lanh mê mang một thoáng, cảm thấy mình trần truồng, gò má hơi ửng hồng nhàn nhạt, diễm lệ cực độ, thẹn

thùng không ngớt.

Đặc biệt là bảo vật 'Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ' mà Chu Trần tặng nàng, có thể tăng tu vi, cải thiện thể chất, lại bị Chu Trần nhét vào đan điền tiểu phúc của nàng.

Điền Linh Nhi đưa bàn tay trắng nõn sờ lên bụng dưới hơi gồ lên, cảm nhận bảo vật bên trong, cùng với dược tề gen mà Chu Trần đã "tiêm" cho nàng, vành tai cổ họng ửng đỏ.

"Đúng là đồ xấu xa, bạch mã mà còn đẹp thế!" Điền Linh Nhi lén nhìn gương mặt Chu Trần, trong lòng thầm than.

Khoảng thời gian này, nàng đã bị ức hiếp không nhẹ.

Thậm chí cùng với Văn Mẫn, Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong, còn có Bích Dao, Kim Bình Nhi của Ma Giáo và nhiều người khác.

Tuy nhiên, nàng không dám đắc tội Chu Trần.

Vạn nhất Chu Trần lại "làm" nàng trước mặt mẹ nàng Tô Như, thì nàng thà chết còn hơn.

"Không tồi, ta lại tặng nàng một viên Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ nữa." Chu Trần nhìn Điền Linh Nhi, ánh mắt lướt qua thân thể mạn diệu của nàng, trong tay lại lấy ra một món bảo vật do hắn tùy tiện luyện chế.

"Đại tiên, thiếp có một bảo vật là đủ rồi, không nên tham lam." Điền Linh Nhi rụt cổ, sợ sệt nói.

Nhiều hơn nàng thật sự không nuốt nổi.

Sẽ chết vì no mất.

"Không muốn thì thôi!" Chu Trần cũng chỉ trêu chọc nàng mà thôi.

"Cảm tạ Đại tiên!" Điền Linh Nhi vỗ vỗ bộ ngực căng tròn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Nàng đâu biết đã bỏ lỡ cả một vạn vạn!” Chu Trần cười cười.

Hắn đã luyện chế rất nhiều bảo vật tương tự Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ, mỗi nữ nhân tặng một hai viên.

Trong Hồng Trần Thiên Chu của hắn, số mỹ nhân có quan hệ với hắn đã vượt qua con số trăm vạn.

Một mình Chu Trần tuy không thể trong thời gian ngắn sủng hạnh từng người một, nhưng có bảo vật của hắn bù đắp, các nàng vừa có thể tu luyện nhanh chóng, lại vừa không cảm thấy trống rỗng.

Còn Phong Nguyệt Điểm Chu Trần thu được lại nguyên nguyên không ngừng.

Cứ thế, chớp mắt mấy vạn năm trôi qua.

Nhóm chat trở thành công cụ giải trí của Chu Trần.

Tuy nhiên, tốc độ dòng chảy thời gian của mỗi thế giới khác nhau.

Thế giới thần thoại của Chu Trần, thời gian trôi qua nhanh nhất, thường thì mấy vạn năm trôi qua, các thế giới khác mới chỉ trôi qua vài ngày, nhiều nhất là vài năm.

Ngày nọ.

Chu Trần vỗ vỗ mông cong vút của Băng Tuyết Tiên Tử Lục Tuyết Kỳ, nàng như phản xạ có điều kiện lập tức hiểu ý, đổi một tư thế khác.

Chu Trần trong lòng vô cùng vừa ý, trải qua mấy vạn năm điều giáo, Lục Tuyết Kỳ đã hoàn toàn trở thành vật tùy ý hắn sử dụng.

Khi Chu Trần tiêm dược tề gen vào cơ thể nàng, tu vi thực lực Lục Tuyết Kỳ lập tức tăng lên vài phần, trở nên mạnh mẽ hơn. 【Phong Nguyệt Điểm: 500.000 triệu 】 “Cuối cùng cũng đủ Phong Nguyệt Điểm để tấn thăng rồi!” Trong mắt Chu Trần tràn đầy hưng

phấn.

“Cộng điểm!” Chu Trần không chút do dự sử dụng.

Năm mươi vạn triệu Phong Nguyệt Điểm tiêu hao.

Vũ trụ trong cơ thể Chu Trần điên cuồng lột xác.

Chân Thần chi khu của hắn đang hướng tới Tổ Thần chi khu lột xác.

Cảm ngộ về Đạo của hắn càng thêm rõ ràng.

Ba ngàn Đại Đạo ban đầu giống như mỹ nhân ngăn cách bởi rèm châu, nhìn hoa trong sương, giờ đây lại như vén rèm châu, thậm chí cởi bỏ y phục, khiến hắn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Oanh long long!

Vũ trụ trong cơ thể hắn khuếch đại gấp trăm lần, đạt tới vạn vạn ức quang niên!

Chân Thần chi khu của hắn càng đạt tới khủng bố trăm vạn vạn ức quang niên.

Thổi một hơi là có thể diệt vô số vũ trụ.

Nếu hắn thi triển thần thông Pháp Tướng Thiên Địa, Chân Thần chi khu lại biến lớn gấp vạn lần, thì sẽ là trăm vạn ức ức quang niên.

Điều này tuyệt đối là người thường khó có thể tưởng tượng.

Đặc biệt, kích thước thần khu chỉ là một phần của thực lực, sự cường đại của cảnh giới Tổ Thần càng không phải Chân Thần có thể so bì. 【Tổ Thần Cảnh (0/1.000.000 triệu) 】 “Tổ Thần Cảnh cần một trăm vạn triệu Phong Nguyệt Điểm để thăng cấp, tăng gấp đôi, không tính là nhiều.” Chu Trần suy tư.

Chương 271

Tổ Thần và Kim Tiên đều tu luyện Ba ngàn Đại Đạo.

Chỉ khi hoàn toàn lĩnh ngộ Ba ngàn Đại Đạo mới được tính là viên mãn.

Bởi vậy, Tổ Thần và Kim Tiên đều chia làm ba mươi trọng.

Mỗi một trọng lĩnh ngộ một trăm Đại Đạo.

Do đó, cùng là cảnh giới Tổ Thần hoặc Kim Tiên, khoảng cách lại như trời với đất.

Tổ Thần nhị trọng có thể dễ dàng đánh bại Tổ Thần nhất trọng.

Dù sao đây là khoảng cách của một trăm Đại Đạo.

"Ta thăng một trọng Tổ Thần Cảnh cần một trăm vạn triệu Phong Nguyệt Điểm, cũng tức là ta lĩnh ngộ một Đại Đạo chỉ cần một vạn triệu Phong Nguyệt Điểm?" "Thật đúng là tiện nghi!" Chu Trần tâm tình sảng khoái, chuẩn bị tìm một mỹ nhân để "khai khuyên".

"Ân?" Chu Trần nhướng mày, phát hiện có người đang mượn sức mạnh của hắn.

"Thiên Tầm Tật lại dùng đến Thỉnh Thần Pháp, đây là gặp phải đại địch rồi?" Nhóm chat chư thiên. 【Quần chủ Lý Đại Tiên: Đại tiên uy vũ, thần uy cái thế, dù đã từng thấy thần khu vĩ ngạn vô biên của Đại tiên, nhưng mỗi lần nhìn thấy vẫn vô cùng chấn động, dù chỉ là một thần lực hóa thân! 】 【Thủy Hoàng Đế: Đại tiên thật đúng là vô địch thiên thần!

Thần linh của Đấu La thế giới so với Người, chẳng khác gì đom đóm so với trăng sáng! 】 【Nam Mộ Dung: Thần của Đấu La thế giới cũng xứng gọi thần sao?

Đại tiên mới là Chân Thần duy nhất chí cao vô thượng! 】【Mỹ Hầu Vương: Một tạp thần của tiểu thế giới, chẳng có gì đáng xem! 】 Nhóm chat vô cùng náo nhiệt, bởi vì Thiên Tầm Tật trước đó đã mở livestream, để các thành viên nhóm chứng kiến phong thái vô địch của Chu Trần hiển thánh.

Chu Trần cũng không để ý sự náo nhiệt trong nhóm, đang kiểm tra thân nhiệt cho Lục Tuyết Kỳ đang phát sốt.

Nhiệt kế đo ở nách không phải là chính xác nhất.

Phương pháp đo nhiệt độ chính xác nhất, cần phải đi sâu vào bên trong mới chính xác.

Lục Tuyết Kỳ đã sớm quen với cách chữa trị của Chu Trần.

Nàng im lặng, thỉnh thoảng khẽ rên một tiếng, mặc cho Chu Trần thi vi.

Đinh.

Chu Trần thấy hồng bao Thiên Tầm Tật gửi tới, bấm nhận.【Đinh, ngươi đã nhận hồng bao của Giáo Hoàng Võ Hồn Điện 】 Ong.

Mấy vị đại mỹ nhân chín muồi lập tức xuất hiện trước mặt Chu Trần.

Đầu tiên là Hải Thần Đấu La Ba Tái Tây, Đại Tế Tư Hải Thần Đảo, toàn thân được bao phủ trong chiếc áo choàng màu đỏ tươi.

Ba Tái Tây cao khoảng một mét tám, mái tóc dài màu xanh biển xõa tung sau lưng, khi buông xõa gần chạm đất.

Dung nhan kiều diễm trông nhiều nhất cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi.

Vẻ đẹp của nàng phần lớn đến từ khí chất, cao quý, thanh nhã và

ôn hòa dịu dàng.

Trong tay phải nàng nắm giữ một cây quyền trượng dài ba mét, quyền trượng màu vàng kim, lấp lánh rực rỡ.

Toàn thân được điêu khắc hoa văn ma pháp, phần đầu trượng là một khối nhô ra hình thoi như ngọn giáo, dưới đầu giáo năm tấc, khảm một viên bảo thạch vàng hình thoi.

Nhưng điều hấp dẫn nhất vẫn là khí chất của nàng, thành thục ung dung, tràn đầy khí tức thục nữ mê người.

Cùng với đôi mắt nàng, đôi mắt xanh trong như biển cả càng sâu thẳm, sự từ hòa tang thương trong đó như đã trải qua vạn cổ tuế nguyệt.

Tiếp đó là Sinh Mệnh Nữ Thần trong trang phục màu lục y.

Sinh Mệnh Nữ Thần bản thể là một Cổ Thụ Sinh Mệnh, một thân váy dài màu xanh lục đầy ắp khí tức sinh mệnh, khí tức ôn hòa, tràn đầy sức sống, quả thực khiến người ta khó quên, càng khiến người ta cảm thấy vô cùng thân cận.

Bên cạnh Sinh Mệnh Nữ Thần là Thiện Lương Chi Thần trong bạch y tuyết trắng.

Dung mạo thuần khiết đến cực điểm khiến người ta căn bản không thể nảy sinh bất kỳ tà niệm nào, một thân váy trắng tinh khôi không vướng bụi trần, hai lọn tóc đen dài buông xuống trước ngực, đôi mắt to đen láy sáng ngời mang theo ánh sáng dịu dàng động lòng người, khí chất xuất trần như một đóa bạch liên vô hạ.

Chu Trần mắt sáng lên, hắn sẽ không bị dung mạo khí chất của Thiện Lương Chi Thần làm lay động mà không thể nảy sinh bất kỳ tà niệm nào.

Hắn ngược lại càng muốn đem vị Thiện Lương Chi Thần thuần

khiết đến cực điểm, tựa một đóa bạch liên vô hạ này nhuộm thành màu sắc của hắn.

Thiện Lương Chi Thần cho rằng trên thế giới này, chỉ có sức mạnh của tình yêu là vô địch, sức mạnh của tình yêu là vô tận và cũng là khó nắm bắt nhất, con người hay thần linh đều không thể thay đổi phương hướng của chân ái.

Nàng chủ trương chịu khổ trong khổ mới thành người thượng đẳng, khổ tận cam lai mới là đẹp nhất, có khi còn độc ác hơn cả Tà Ác Chi Thần.

"Ngươi là tà thần vực ngoại thập ác bất xá, chết đi!" Thiện Lương Chi Thần nhìn thấy Chu Trần đang "tiến tiến xuất xuất" phía sau một tiên tử, nghĩ đến đối phương đã giết cả đám thần linh Thần Giới, thậm chí giết cả ái nhân của nàng là Tà Ác Chi Thần, lửa giận bùng cháy, dù biết rõ không phải đối thủ, vẫn cầm Thiện Lương Chi Tâm xông đến Chu Trần.

Tốc độ của nàng rất nhanh.

Xoạt một tiếng.

Như một đạo bạch quang đến trước mặt Chu Trần.

Tuy nhiên, tốc độ của Chu Trần còn nhanh hơn.

Chu Trần rút thân ra, đẩy Lục Tuyết Kỳ sang một bên, phản thủ một kiếm, đâm thẳng vào bụng nàng, không chút lưu tình.

Thiện Lương Chi Thần run rẩy, đôi mày khẽ nhíu chặt, cùng với trường kiếm xuyên thấu cơ thể, nàng cảm thấy sức mạnh nhanh chóng bị rút cạn từ bên trong.

Nàng mềm nhũn ngã xuống.

"Dừng tay!" Sinh Mệnh Nữ Thần lập tức xông đến Chu Trần.

Chu Trần không chút khách khí, hợp chỉ thành kiếm, một kiếm xuyên thấu cơ thể nàng, ghim nàng trước mặt, khó có thể động đậy.

Sinh Mệnh Nữ Thần đã xem sinh tử như không, giây phút nàng ra tay, nàng đã chuẩn bị cho cái chết.

Nhưng không ngờ Chu Trần lại vô sỉ đến thế.

Gò má tái nhợt của Sinh Mệnh Nữ Thần ửng hồng vì xấu hổ và phẫn nộ, nàng giơ tay muốn tiếp tục công kích Chu Trần, nhưng lại không còn sức lực.

Khóe miệng nàng rỉ máu, bị thương không nhẹ.

Chỉ kiếm của Chu Trần xoay vặn trong vết thương của nàng, cười nói: "Muốn giết ta, thì hãy luyện thêm mười vạn năm nữa đi!" "Nghe nói nàng và Hủy Diệt Chi Thần là vợ chồng, nhưng không ngờ nàng vẫn còn là xử nữ!" Chu Trần ý niệm vừa chuyển đã hiểu ra.

Đạo Sinh Mệnh của Sinh Mệnh Nữ Thần và Đạo Hủy Diệt của Hủy Diệt Chi Thần xung đột lẫn nhau, không tương dung, nên hai người không thể có quan hệ sâu sắc.

Sinh Mệnh Nữ Thần và Hủy Diệt Chi Thần bình thường cũng chỉ có thể tương kính như tân.

Hai người gần gũi, ở bên nhau, khí tức sinh mệnh của Sinh Mệnh Nữ Thần sẽ áp chế ý hủy diệt của Hủy Diệt Chi Thần.

Nhưng nếu quá gần, ngược lại sẽ tự làm hại lẫn nhau.

Huống hồ còn chuyện phu thê.

"Ngươi vô sỉ!" "Mau dừng tay!" "Biến đi!" Sinh Mệnh Nữ Thần giận dữ mắng, đôi mắt đẹp tức giận trừng Chu Trần.

Nàng rất ít khi tức giận phẫn nộ, điều này liên quan đến thần vị và tu luyện chi đạo của nàng.

Nhưng giờ phút này, nàng thật sự tức giận.

Vừa phẫn nộ, vừa xấu hổ.

Chu Trần lại dùng thủ đoạn hạ lưu như Lôi Quang Như Ý Thủ để khi nhục nàng.

Thiện Lương Chi Thần cũng xấu hổ đến cực điểm.

Nàng cũng có ái nhân, chính là Tà Ác Chi Thần.

Nhưng giờ nàng cũng không còn trong sạch nữa.

Cái tên tà thần vạn ác này.

Ba Tái Tây một bên, đôi chân thon dài khẽ run lên bần bật, tuy nàng ở Đấu La Đại Lục là Cấp chín mươi chín Tuyệt Thế Đấu La, xưng danh vô địch đại dương.

Nhưng vẫn chỉ là phàm nhân.

Đừng nói Chu Trần, ngay cả thần uy của Sinh Mệnh Nữ Thần và Thiện Lương Chi Thần cũng khiến nàng khó có thể chống đỡ, run rẩy kinh hoàng.

Lục Tuyết Kỳ lau lau miệng sau khi xong việc, chiếc váy trắng trên người hiện ra, im lặng lùi sang một bên.

Nàng thấy Chu Trần lại đang ức hiếp người mới, nếu là trước đây nàng chắc chắn sẽ bất bình, nhưng giờ nàng đã quen rồi.

Chính nàng còn là bồ tát đất sét, ngày ngày bị ức hiếp, đừng nói là cứu người khác.

"Tuyết Kỳ, quà ta tặng nàng, giữ gìn cẩn thận nhé, đừng làm mất đấy!" Chu Trần tùy tay cầm lấy 'Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ' ở bên cạnh, cười với Lục Tuyết Kỳ, rồi ném qua.

Vụt!

Lục Tuyết Kỳ giơ tay đỡ lấy, im lặng một giây, với tốc độ mà mắt thường khó nhìn thấy, nàng thu vào đan điền tiểu phúc trong cơ thể, dưỡng tồn.

Hai thứ là tương hỗ, khi nàng dưỡng bảo vật, Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ cũng không ngừng tỏa ra linh khí và năng lượng cải thiện thể chất, đề thăng tu vi của nàng.

Sinh Mệnh Nữ Thần và Thiện Lương Chi Thần nhãn lực không tồi, mơ hồ nhìn rõ động tác của Lục Tuyết Kỳ, thu vào từ phía dưới.

Thân hình các nàng chấn động, trong mắt lộ ra ánh nhìn khác lạ.

"Các nàng cũng không cần hâm mộ, ta là người công bằng nhất, các nàng đã đến đây, vậy thì ai cũng có phần!" Chu Trần cười nói: "Không chỉ là Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ, lát nữa ta sẽ tặng các nàng một bộ bảo vật hoàn chỉnh, bảo đảm các nàng hài lòng!" Thiện Lương Chi Thần thẹn thùng giận dữ mắng: "Ai thèm vật bẩn thỉu của ngươi, ta không muốn!" Nghĩ đến viên Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ vừa thấy, nếu nhét vào nàng, đơn giản không dám tưởng tượng.

Thật sự quá… "Nữ nhân nói không muốn chính là muốn!" Chu Trần cười một tiếng, thầm nghĩ, các nàng dù không muốn cũng phải muốn.

Không muốn thì hắn sẽ cưỡng ép nhét cho các nàng.

Bảo vật hắn tặng, nhất định phải tặng đến nơi đến chốn.

Không được trả lại.

Quan Nhị phu nhân phải đi bệnh viện, các nàng chỉ có thể tìm Chu Trần. 【Đinh, Thủy Hoàng Đế đã gửi cho ngươi một hồng bao 】 【Đinh, Mỹ Hầu Vương đã gửi cho ngươi một hồng bao 】 Thiên Hành Tần Thời thế giới.

Đại Việt Hàm Dương.

Chương Đài Cung.

Doanh Chính chắp tay đứng thẳng, thân ảnh uy nghiêm bá khí.

“Đại Vương, phu nhân Minh Châu Hàn Quốc và các tù nhân đã được đưa đến.” Âm thanh nội thị truyền đến từ ngoài điện.

“Tuyên!” Giọng nói đạm mạc uy nghiêm của Doanh Chính truyền ra, một đám nữ tử phong tình vạn chủng, vũ mị yêu kiều uyển chuyển bước vào, nối đuôi nhau.

Dẫn đầu là một nữ tử cao ráo tuyệt mỹ.

Nữ tử thân hình vô cùng đầy đặn cao gầy, tóc đen như suối, mấy chiếc trâm cài tinh xảo buộc mái tóc dài mềm mượt, phía sau còn treo bộ dao dài, mang hai viên bảo châu trân phẩm.

Khi đi lại, khẽ lay động, tôn lên vẻ tuyệt mỹ yêu kiều của nàng, đôi mắt đẹp dài hẹp khẽ chớp, hàm tiếu hàm yêu, tự có mị ý lan tỏa.

Đôi môi nhỏ xinh khẽ cong lên, đôi môi đỏ mọng khẽ hé, như muốn dụ người ta đến gần.

Nàng mặc bộ đồ ren đen, vô cùng thanh thoát, xương quai xanh vai trắng nõn, tinh xảo tròn trịa, ngực vĩ ngạn, bác đại sâu thẳm.

Vòng eo thon gọn bị buộc chặt đến mức doanh doanh một nắm, phần ngực có trang phục hình cánh dơi, phía trên có hai sợi dây lụa nối với eo.

Phần eo quấn dây lụa đen, nối với chiếc váy ngắn ren đen thượng đẳng ở mông, có hoa văn trang trí, chân váy bên trái hơi dài hơn, có thể thay đổi độ chật lỏng theo cử động của đôi chân, trên chân trái còn buộc một dải ren, mang một phong tình động lòng người khác biệt.

Nàng chính là chính cung của Hàn Vương An —— phu nhân Minh

Châu.

Đồng thời, nàng trong bóng tối còn có một ngoại hiệu —— Triều Nữ Yêu.

Một nữ nhân từ tận xương tủy đều toát ra vẻ yêu mị.

Dường như vô thì vô khắc đều đang tỏa ra mị ý, dụ hoặc nam nhân, khiêu khích thần kinh ngươi.

Nàng khí chất cao quý thanh nhã, nhưng lại mang theo vẻ yêu mị như yêu tinh, tựa một đóa yêu cơ màu lam, dụ người nhưng cũng nguy hiểm.

Một thân bạch y, im lặng thủ hộ một bên của Cái Nhiếp đều dốc hết mười hai phần tinh thần, những nữ tử có mặt ở đây tuy võ công không cao, nhưng ai nấy đều không phải kẻ thiện lương.

Hắn phải đảm bảo an toàn cho Doanh Chính.

Ánh mắt uy nghiêm thâm thúy của Doanh Chính lướt qua phu nhân Minh Châu, nữ nhân ung dung cao quý lại yêu mị tận xương tủy này, thầm gật đầu.

Quả thật không tồi.

Tuy nhiên hắn không có ý nghĩ khác, hắn không có hứng thú với nữ nhân, trừ những việc truyền tông tiếp đại cần thiết, hắn không có tinh lực dư thừa đặt vào nữ nhân.

Phu nhân Minh Châu dù đẹp dù yêu đến mấy, trong mắt hắn cũng chỉ là một vật phẩm có giá trị hơn.

Hắn dời ánh mắt khỏi phu nhân Minh Châu, bên cạnh là phi tử của Hàn Vương An, Hồ Mỹ Nhân, đây cũng là một nữ nhân như hồ ly tinh.

Bên cạnh Hồ Mỹ Nhân là tỷ tỷ của nàng, Hồ Phu Nhân.

Hồ Phu Nhân cúi thấp đầu, sợ hãi, so với phu nhân Minh Châu và Hồ Mỹ Nhân, tâm thái nàng kém hơn không ít.

Bên kia phu nhân Minh Châu còn có một thiếu nữ váy hồng, gương mặt tinh xảo vẫn còn chút nét trẻ con, thanh lệ thoát tục, chính là công chúa Hồng Liên, con gái của Hàn Vương An.

Sau đó nữa là các nữ tử giang hồ.

Dẫn đầu là chủ nhân của Tử Lan Hiên ở Tân Trịnh, Tử Nữ và sát thủ giang hồ Diễm Linh Cơ.

Đây cũng là hai tuyệt thế vưu vật vũ mị dụ nhân.

Các người khác còn có Cầm Cơ tuyệt thế Lộng Ngọc và nhiều người khác.

"Không tồi!" Doanh Chính không tiếc lời khen ngợi một tiếng.

Sau khi gia nhập nhóm chat, biết được rất nhiều điều, hắn phái binh công đánh Hàn Quốc, liền ra lệnh cho người trọng điểm quan tâm và bắt sống những mỹ nhân này.

Hàn Quốc diệt vong, dưới thực lực cường đại và vô số cao thủ truy bắt của Đại Việt, những mỹ nhân này không một ai thoát được.

Cái Nhiếp trong lòng có chút nghi hoặc, tuy Doanh Chính hậu cung có rất nhiều nữ tử, nhưng hắn biết Doanh Chính không phải người háo sắc.

Không biết lần này vì sao lại khác thường, hao phí nhân lực vật lực khổng lồ, chuyên môn truy bắt những mỹ nhân này.

Diễm Linh Cơ đôi mắt vũ mị đánh giá Doanh Chính, trên gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ không hề có vẻ sợ hãi, mang theo một vẻ quyến rũ cực độ.

Nhiệt tình như lửa, mềm mại như nước.

Nếu Doanh Chính muốn động vào nàng, nói không chừng nàng sẽ nhân cơ hội khống chế hắn.

Đáng tiếc, nàng căn bản không ngờ, Doanh Chính căn bản không hề có ý định động vào các nàng.

Doanh Chính giơ tay vẫy một cái.

Diễm Linh Cơ, Tử Nữ, phu nhân Minh Châu, Hồ Mỹ Nhân, Hồng Liên, Lộng Ngọc, Hồ Phu Nhân và các mỹ nhân khác liền biến mất trong đại điện.

Đồng tử Cái Nhiếp co rút, tuy hắn còn chưa đạt tới đỉnh phong, nhưng cũng xem như cao thủ đương thời, hắn vậy mà hoàn toàn không nhìn ra Doanh Chính đã làm thế nào.

Nhiều mỹ nhân như vậy, vẫy tay cái liền biến mất?

Sao có thể?

Ở đây cũng không có bất kỳ cơ quan cạm bẫy nào?

Chương 272

Không nghĩ ra.

Hắn đâu biết Doanh Chính đã đưa phu nhân Minh Châu và những người khác vào hồng bao, gửi cho Chu Trần.

"Không biết Phong Nguyệt Chi Chủ sẽ tặng quả nhân bảo vật gì?" Doanh Chính không để ý sự chấn động của Cái Nhiếp, một lòng mong chờ những món quà từ Chu Trần. 【Đinh, Phong Nguyệt Chi Chủ đã gửi cho ngươi một hồng bao 】 "Đến rồi!" Doanh Chính tâm thần chấn phấn, không lập tức nhận lấy.

Hắn quay về tẩm cung, đóng cửa lại.

"Nhận hồng bao!" Ngay sau đó.

Một giọt nước châu trong suốt tinh oánh tỏa ra hương thơm nồng đậm hiện ra trong lòng bàn tay hắn, hắn lập tức cảm thấy toàn thân lỗ chân lông giãn nở, có một cảm giác sảng khoái không thể tả, như thể vũ hóa đăng tiên.

Toàn thân hắn, mỗi tế bào đều tỏa ra một khao khát mãnh liệt, như người đói khát bảy ngày bảy đêm, một hơi nuốt giọt nước châu tinh oánh vào bụng.

Dù có thể có nguy hiểm, nhưng hắn không còn bận tâm nhiều nữa.

Hắn đã chứng minh tính chân thật của nhóm chat, hắn tin Phong Nguyệt Chi Chủ sẽ không hại hắn.

Huống hồ, bảo vật Phong Nguyệt Chi Chủ ban tặng, hắn cũng không thể đưa cho người khác nghiên cứu hoặc thử nghiệm.

Hắn đã chứng kiến sự khủng bố của cá nhân vĩ lực quy về một thân trong nhóm chat, đó là một người địch quốc, một người diệt

quốc.

Bảo vật này nếu đưa cho người khác nghiên cứu hoặc thử nghiệm, vạn nhất đối phương không nhịn được ăn vào, trực tiếp vô địch, chẳng phải hắn làm áo cưới cho kẻ khác sao?

Bởi vậy, hắn chỉ có thể đánh cược một phen, tin tưởng Phong Nguyệt Chi Chủ sẽ không hại hắn.

Huống hồ hắn còn rất nhiều mỹ nhân chưa hiến lên đó thôi.

Oanh!

Khí tức trên người Doanh Chính không ngừng tăng cường, đồng thời trong đầu hắn lại có một môn công pháp —— Quốc Vận Ngưng Khí Pháp.

Cùng với Quốc Vận Ngưng Khí Pháp vận chuyển trong cơ thể, năng lượng của giọt nước châu tinh oánh và lực khí vận Đại Việt (Đại Tần) ngưng tụ.

Tu vi Doanh Chính thăng tiến vùn vụt, từng đạo chân khí hình rồng vàng bao quanh.

Thân ảnh hắn từ từ bay lên không trung, xuyên phá tẩm cung, lơ lửng giữa trời.

Động tĩnh cực lớn lập tức kinh động các thị vệ hoàng cung.

"Đây là…" Cái Nhiếp ngay lập tức nhìn về phía Doanh Chính, trong chấn động tràn đầy khó tin.

Đơn giản không dám tin vào mắt mình.

"Đại Vương thành tiên rồi sao!?" Vô số thị vệ, phi tần cho đến văn võ đại thần, ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn Doanh Chính lơ lửng giữa không trung, được chín đạo chân khí rồng vàng bao quanh, vừa kinh vừa mừng.

“Cảm giác thật mạnh mẽ!” Doanh Chính tràn đầy say mê.

Sức mạnh, đây chính là cảm giác của sức mạnh.

Quá mạnh rồi, quá sảng khoái rồi.

Hắn rất khó tưởng tượng Phong Nguyệt Chi Chủ rốt cuộc phải mạnh mẽ và khủng bố đến nhường nào.

Đối phương chỉ tùy tiện làm rơi vài thứ từ kẽ móng tay, đã là những điều hắn khó có thể tưởng tượng.

Hắn rũ mắt xuống, nhìn bao quát hoàng cung, hào tình vạn trượng.

Thống nhất Lục Quốc, chỉ còn là chuyện sớm muộn.

Chờ hiến nốt các mỹ nhân của Lục Quốc, hắn còn có thể thu được một đợt bảo vật nữa, trở nên mạnh hơn.

“Sao có thể?” Yến Đan, chất tử ở Hàm Dương, nhìn Doanh Chính bay lên trời, được chín rồng bao quanh, mặt mày xám ngoét, khó có thể tin.

Đại Việt đã mạnh như vậy, Doanh Chính còn biến thái đến thế, Lục Quốc làm sao chống đỡ?

Không đúng, giờ Hàn Quốc đã diệt, chỉ còn lại Ngũ Quốc.

“Ta phải nhanh chóng thoát khỏi đây!” Ánh mắt Yến Đan lóe lên, khoảng thời gian này hắn đã tiếp xúc với Đông Quân của Âm Dương Gia.

Chỉ cần có được sự giúp đỡ của đối phương, khả năng hắn thoát khỏi Hàm Dương sẽ lớn hơn.

Doanh Chính hoàn thành lột xác, trong cơ thể tràn đầy sức mạnh vô tận, lại có thể căn cứ vào khí vận Đại Việt (Đại Tần) mà làm rất nhiều việc.

Ánh mắt hắn khẽ chuyển, nhìn thấy Yến Đan.

"Đông Quân phải được tặng cho Phong Nguyệt Chi Chủ, Yến Đan còn muốn động đến đối phương, chết đi!" Doanh Chính ý niệm vừa động, điều động một tia khí vận Đại Việt (Đại Tần).

Oanh!

Thân thể Yến Đan run rẩy, thất khiếu chảy máu, mềm nhũn ngã xuống đất, chết không nhắm mắt.

"Đây chính là cảm giác cá nhân vĩ lực tập trung vào một thân!" Doanh Chính rất hưởng thụ.

Hắn thử nghiệm khả năng mới, cách mấy ngàn mét, vô thanh vô tức chấn chết Yến Đan, điều này trước đây đơn giản là không thể tưởng tượng.

Có thể xưng là thủ đoạn thần tiên.

Thần thoại thế giới.

Thiên Đình.

Hồng Trần Phủ.

Chu Trần sau khi tấn thăng Tổ Thần, đã được thăng quan ở Thiên Đình.

Tổ Thần hoặc Kim Tiên ở Thiên Đình cũng coi là lực lượng nòng cốt, thấp nhất có thể nhận một chức quan tứ phẩm.

Chu Trần nhận một chức nhàn quan Tứ Phẩm Tinh Quân.

Tứ Phẩm Tinh Quân có thể chưởng khống hai ba mươi tinh thần thế giới, chỉ cần mỗi vạn năm nộp bốn thành tiên đạo tài nguyên của các tinh thần thế giới mà mình chưởng khống cho Thiên Đình là được, vô cùng nhàn rỗi.

Dù sao việc quản lý các thứ đều có thuộc hạ lo.

Chu Trần cũng không cần quản sự.

Thuộc hạ sẽ tự đưa tài nguyên đến, trong đó bốn thành nộp lên trên.

Đồng thời, Chu Trần cũng đã dời phủ đệ đến tinh thần mà mình chưởng khống.

Vạn năm thoắt cái trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Chu Trần thu được các loại bảo vật và mỹ nhân do nhóm chat gửi lên.

Bảo vật cường đại đều dung nhập vào Hồng Trần Thiên Chu.

Mỹ nhân đều ném vào Hóa Tiên Trì, trước tiên đề thăng lột xác, sau đó từ từ hưởng thụ, tối đa hóa lợi ích.

Dù sao mỹ nhân càng mạnh, Phong Nguyệt Điểm thu được càng nhiều.

Đặc biệt là lần đầu tiên "khai bao" cho các nàng.

Hồng Trần Phủ.

Lam Ngân Hoàng A Ngân dưới sự bồi dưỡng của Chu Trần, nay đã thành tiên thành thần.

Nàng khoác trên mình chiếc váy dài màu lam kim bao phủ toàn thân, khí chất hoa quý cao nhã tôn lên kiều nhan không tựa phàm trần, đôi mắt xanh lam như ngọc lam không tì vết.

Từng dải lụa vàng óng ánh trên tà váy khẽ bay, hương thơm thoang thoảng lan tỏa trong không khí.

Đánh giá A Ngân đã thành tiên thành thần, ngón tay Chu Trần đại động, một tay ôm A Ngân vào lòng, bàn tay lớn thò vào bên trong chiếc

váy dài lam kim của nàng.

"Đại tiên, không được!" Đôi mắt xanh lam của A Ngân mờ hơi nước, gò má ửng hồng, cảm nhận Chu Trần không ngừng tiến sâu vào trong, xấu hổ đến cực điểm.

Những năm này nàng cơ bản đều tu luyện, Chu Trần cũng không quản nàng.

Nàng tuy sớm đã đoán được có ngày này, dù sao lần đầu tiên nàng gặp Chu Trần, đã thấy Chu Trần ngay trước mặt các nàng, "chà đạp" Sinh Mệnh Nữ Thần một cách không thương tiếc.

"A Ngân, nàng không thành thật chút nào nha!" Chu Trần giơ bàn tay lên, ngón tay xương cốt rõ ràng, thon dài hoàn mỹ lấp lánh ánh sáng trong suốt, tựa như hạt sương trên lá cỏ buổi sớm.

Ánh mắt A Ngân càng thêm thẹn thùng, nắm chặt tay ngọc.

Thần Chi Thủ của Chu Trần đáng sợ như vậy, nàng làm sao chống đỡ nổi.

Không khỏi tự chủ thổ lộ, tâm sinh.

Chu Trần cũng không quản A Ngân đã chuẩn bị sẵn sàng hay chưa, bá đạo và trực tiếp "giang" đôi chân thon dài cân đối của nàng lên vai mình.

"Đại tiên…" A Ngân đại kinh, giọng nói vô cùng kiều mị, dường như lời nói mang theo thanh âm gợi cảm, khiến người ta mê ly.

"Nàng biết nàng cho ta cảm giác gì không?" Ánh mắt Chu Trần sáng rực, nhìn vào giữa hai chân nàng.

"Gì cơ?" A Ngân hỏi.

"Nàng cho ta cảm giác, tựa như Âu Dương thiếu thiên bàng." "Mộ Dung thiếu căn cơ." A Ngân: "???".

Chu Trần không để ý sự nghi hoặc của A Ngân, hít một hơi thật sâu.

Ánh mắt hắn ngưng tụ, không chút chần chừ.

"Nàng là 'thiên', ta là 'bắc', hợp lại một chỗ 'ngoan'…" Đôi chân thon dài cân đối của A Ngân, tựa như hai cọng dây leo.

"Lam Ngân Quấn Quanh!" Nàng khóa chặt Chu Trần.

Khí tức sinh mệnh nồng đậm thấm vào tim gan nàng dường như đột phá chất cốc, dạt dào tỏa ra.

Chu Trần thu được Phong Nguyệt Điểm sau một đợt bạo kích, không ngừng tăng trưởng. 【Phong Nguyệt Điểm: 1.000.000 triệu 】

"Không tồi!

Không tồi!

Lại có thể thăng cấp!" Chu Trần tâm tình đại hảo, nhìn A Ngân đang bao dung hắn trong lòng.

Đường Tam hết rồi.

Chu Tam có lẽ sẽ có.

A Ngân lệ hoa đái vũ, mặt má ửng hồng, hai mắt đỏ hoe, hương hãn lâm ly.

Nhưng thứ đọng trên người không nhất định là nước mắt.

Giống như thứ truyền vào cơ thể không nhất định là máu.

Thứ chảy ra từ cơ thể không nhất định là mồ hôi.

Thứ đọng trên mặt cũng không nhất định là nước mắt.

"Cộng điểm!" Chu Trần ý khí phong phát, cùng với một trăm vạn triệu Phong Nguyệt Điểm tiêu hao, từng điều Đại Đạo trong đầu hắn không ngừng lĩnh ngộ.

Hỏa Chi Đạo.

Thổ Chi Đạo.

Kim Chi Đạo.

Mộc Chi Đạo.

Thủy Chi Đạo.

Đạo của nhanh, đạo của chậm, đạo của độc.

Tựa hồ chỉ trong một khoảnh khắc, lại như đã qua vạn năm, Chu Trần trong chớp mắt lĩnh ngộ một trăm đạo đại đạo, tu vi đột phá, tấn thăng Tổ Thần Nhất Trọng.

"Ân!" A Ngân mơ màng tỉnh giấc, tựa như trong mộng đã lĩnh ngộ được thần thông kinh người nào đó.

Nàng với đôi mắt xanh biếc ngập sương nhìn Chu Trần, môi đỏ khẽ mở, giọng nói nhẹ nhàng uyển chuyển: "Chúc mừng Đại tiên, tu vi lại càng tiến thêm một tầng!" "Đồng hỉ đồng hỉ, trong này cũng có công lao của nàng!" Chu Trần vuốt ve đôi má hồng nhuận ướt át của A Ngân, khẽ mỉm cười: "A Ngân, nàng muốn thưởng gì?" "Vô công bất thụ lộc, thiếp không cần thưởng gì!" Tuy Chu Trần đã thô bạo chiếm hữu nàng, nhưng những năm qua mọi tài nguyên tu luyện của nàng đều không thiếu thốn, dù nàng không cần gì, cũng sẽ không thiếu.

"Sao có thể nói là vô công được?

Dù không có công lao thì cũng có khổ lao chứ, dù sao A Ngân nàng cũng đã đổ máu đổ mồ hôi rồi mà!" Chu Trần đưa tay xoa xoa vết tích trên người nàng, ý vị thâm trường.

"Đại tiên." A Ngân muốn nói lại thôi, ngoảnh mặt đi, xấu hổ đến cực điểm.

Nàng sao lại không hiểu thâm ý trong lời Chu Trần.

Chỉ là nàng không kịp nghĩ nhiều, Chu Trần đã bắt đầu ban cho nàng phần thưởng lớn nhất.

"Đại tiên, đừng mà, nhiều quá rồi." Đáng tiếc, Chu Trần đã nói là làm.

Đã nói thưởng thì sẽ không bỏ dở nửa chừng.

Mãi đến khi Chu Trần quán thâu tất cả phần thưởng cho A Ngân, mới thỏa mãn rút lui.

"Hô!" Thở ra một hơi dài, Chu Trần đại tử bên trong trống rỗng, không còn gì, nhưng cũng như tặng người hoa hồng, tay còn lưu hương.

Chu Trần dốc hết lòng truyền thụ, vô tư phụng hiến, tựa như thánh hiền tại thế.

Nội tâm đạt được sự thỏa mãn cực lớn.

Phòng của A Ngân chất đầy vàng do Chu Trần tặng, trên mặt nàng nở rộ ánh sáng hạnh phúc, vừa xinh đẹp vừa động lòng người.

Chu Trần lấy ra một viên bảo châu trong suốt như trứng gà – Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ, nhét vào người A Ngân, rồi ung dung rời đi.

A Ngân nhìn cái bụng hơi nhô lên, lại nhìn bóng lưng Chu Trần rời đi: "Đại tiên chỉ biết bày đủ trò bày bố người ta." Rời khỏi chỗ A Ngân, Chu Trần lại đi cùng Tần Hồng Ngọc, Ly Trường Hận, Thanh Ngọc Dao, Hoàng Phủ Nguyệt Dao, Dao Trì Nữ Đế cùng các mỹ nhân khác.

Hiện tại, số nữ nhân có quan hệ với hắn tính bằng hàng triệu, nhưng đa số chỉ là giao tình qua loa.

Cũng may ở thế giới thần thoại này, Chu Trần cũng không sợ "phù

tường" mà ra.

Chúng nữ dưới sự truyền thụ và chỉ điểm của Chu Trần, cơ bản đều đã thành tiên, tuổi thọ vô tận, bình thường đa số đều bế quan tu luyện.

Chu Trần tuy có chút không kịp xoay sở, nhưng cũng sẽ không trực tiếp đưa nữ nhân nào vào lãnh cung, luôn có thể luân phiên được.

Cùng lắm là thời gian sẽ lâu hơn một chút.

Huống chi còn có các loại thần binh kỳ môn do hắn luyện chế, có thể lấp đầy khoảng trống trong lòng các nàng.

Thế giới thần thoại một mảnh hài hòa, cũng không có tranh đấu gì lớn, thực lực đã bày ra đó.

Dù có chút xích mích nhỏ, cũng không làm hại đại cục, thường sẽ không gây chết người.

Ai nấy đều có bối cảnh.

Chu Trần thiên phú dị bẩm, lại bối cảnh thâm hậu, ở Thiên đình có thể đi ngang, cũng sẽ không có kẻ không biết điều cố ý chọc giận hắn.

Huống chi hắn đa phần thời gian đều ở nhà vùi đầu khổ làm, cùng lắm khi ra ngoài chơi, sẽ có chút mâu thuẫn vì tranh giành đồ vật.

Chuyện này không có cách nào.

Có người thì có tranh đấu.

Có tranh đấu thì có giang hồ.

Chỗ nào cũng không tránh khỏi.

Đồ tốt ai cũng thích, ngươi lấy đi thì người khác không có, mâu thuẫn tự nhiên khó tránh.

Nhưng Chu Trần bây giờ thực lực ở Thiên đình cũng coi như tầng

lớp trung kiên.

Chương 273

Người bình thường căn bản không phải đối thủ của hắn.

Những cự bá chân chính kia, cũng không thể tranh giành với hắn.

Thêm vào thân phận của hắn.

Cơ bản là không bao giờ chịu thiệt.

Thời gian trôi qua.

Năm tháng như nước chảy.

Cửu Ca Uyển.

Đây là một biệt uyển trong Hồng Trần Phủ của Chu Trần, cung điện san sát, đình đài lầu các, nhiều vô số kể.

Đây là nơi ở của các mỹ nhân đến từ thế giới Tần Thời Minh Nguyệt.

Chúng nữ đến đây cũng đã vạn năm, dưới sự đầu tư tài nguyên của Chu Trần, Minh Châu Phu Nhân, Tử Nữ, Diễm Linh Cơ, Hồng Liên, Lộng Ngọc, Hồ Mỹ Nhân, Hồ Phu Nhân... cơ bản đều đã thành tiên thành thần.

Đối với người của tiểu thế giới mà nói, thành tiên thành thần khó như lên trời, nhưng với năng lượng mà Chu Trần hiện có, giúp người thành tiên thành thần, không nói dễ như trở bàn tay, thì cũng là nhẹ nhàng như không.

Huống chi Chu Trần bản thân không cần tài nguyên khác, mỹ nhân chính là tài nguyên tu luyện của hắn, đem tài nguyên của hắn đổ vào người các nàng, để các nàng thành tiên thành thần còn không đơn giản sao?

Mà sau khi các nàng thành tiên thành thần, lại có thể cung cấp cho Chu Trần nguồn Phong Nguyệt điểm dồi dào, giúp Chu Trần tu hành.

Cứ thế tuần hoàn lương tính, Chu Trần và các nàng đều có thể cùng nhau trở nên mạnh mẽ.

Bách Hương Điện.

Đây là nơi ở của Minh Châu Phu Nhân.

Ngày hôm nay.

Hồng Liên đắc đạo thành tiên, Minh Châu Phu Nhân, với danh nghĩa là 'mẹ kế' của Hồng Liên, cũng mời Diễm Linh Cơ, Tử Nữ, Lộng Ngọc, Hồ Mỹ Nhân, Hồ Phu Nhân cùng nhau tụ họp, chúc mừng Hồng Liên.

Minh Châu Phu Nhân mặc một bộ cung trang váy đuôi cá màu tím, đoan trang cao quý, ưu nhã gợi cảm.

Nàng với đôi mắt sâu thẳm dài mị liếc nhìn chúng nữ, đôi môi đỏ mọng mời gọi khẽ mở, giọng nói uyển chuyển nhẹ nhàng: "Thời gian trôi qua, Hồng Liên cũng đã thành tiên rồi, mà chúng ta đến thế giới thần thoại này đã vạn năm." "Thật là vạn năm chớp mắt, ngày xưa như mộng, khó mà tưởng tượng được!" Có lúc nàng cũng có cảm giác không chân thực.

Những thập niên trưởng thành ở Hàn Quốc, giờ nàng gần như đã quên sạch.

Tử Nữ một thân váy tím, vòng ngực cao vút, đầy đặn quyến rũ, yêu kiều vô cùng, nàng cũng theo đó thở dài: "Đúng vậy, vốn dĩ bị quân Tần bắt rồi đưa đến chỗ Tần Vương, cứ ngỡ kiếp này sẽ bị giam cầm trong Hàm Dương Cung, trở thành chim hoàng yến trong lồng của Tần Vương, không ngờ lại được Tần Vương đưa đến chỗ Đại tiên, họa được phúc, có được tiên duyên nghịch thiên như vậy."

Hồng Liên bĩu môi, nói: "Nói cứ như chúng ta bây giờ không phải là chim hoàng yến trong lồng vậy, chỉ là từ một cái lồng nhỏ biến thành một cái lồng lớn hơn thôi." "Hồng Liên, không được nói bậy!" Minh Châu Phu Nhân trừng mắt nhìn nàng, quát khẽ: "Đại tiên đối với chúng ta có ân tái tạo, dù có tan xương nát thịt cũng khó báo đáp được một phần vạn, Tần Vương sao có thể so sánh với Đại tiên!" Hồng Liên liếc mắt khinh bỉ, cười khẩy: "Lời ta nói chẳng lẽ không phải sự thật sao, ngươi muốn bợ đỡ quỳ gối nịnh bợ Đại tiên thì cứ đi đi, đừng có lôi ta vào!" Nàng từng là công chúa Hàn Quốc, được Hàn Vương bảo vệ quá tốt, ngây thơ ngang ngược, không hiểu sự đời, dù vạn năm đã trôi qua.

Nàng vẫn không thay đổi nhiều.

Dù sao vạn năm này nàng sống rất bình đạm, mỗi ngày không tu luyện thì cũng là tu luyện.

Huống chi nàng và Minh Châu Phu Nhân luôn không hợp nhau.

Hiện tại ở nơi đất khách quê người này, tuy không như ở vương cung Hàn Quốc là nước với lửa không dung, nhưng nàng cũng không phục Minh Châu Phu Nhân.

Tuy thực lực và mưu kế của nàng đều bị Minh Châu Phu Nhân nghiền ép, không ít lần bị Minh Châu Phu Nhân sửa trị, nhưng nàng chính là không chịu khuất phục.

Dù sao con gái với mẹ kế mà hòa thuận thì mới là lạ.

Huống chi nàng còn phát hiện một bí mật, Minh Châu Phu Nhân, với tư cách là chính cung phu nhân của phụ vương Hàn Vương, vậy mà vẫn là xử nữ.

Thì ra Minh Châu Phu Nhân trước đây luôn dùng ảo thuật hương thơm để khống chế Hàn Vương, đùa giỡn Hàn Vương trong lòng bàn

tay, điều này càng khiến Hồng Liên ghét Minh Châu Phu Nhân hơn.

Đây chính là một nữ nhân xấu xa!

"Hồng Liên có vẻ có ý kiến rất lớn với ta nhỉ!" Tiếng cười nhẹ chợt vang lên, thân ảnh Chu Trần xuất hiện, chúng nữ đại kinh.

Minh Châu Phu Nhân vội vàng đứng dậy quỳ bái nghênh tiếp: "Minh Châu bái kiến Đại tiên, không biết Đại tiên đại giá quang lâm, có thất viễn nghênh!" Tử Nữ, Hồ Mỹ Nhân, Hồ Phu Nhân, Diễm Linh Cơ, Lộng Ngọc cũng làm như vậy.

Hồng Liên ngây người, đôi má trắng nõn ửng hồng, vòng ngực đầy đặn, run rẩy, trong lòng hoảng sợ vô cùng.

Đừng thấy nàng vừa rồi kiêu ngạo, nhưng thật sự khi gặp Chu Trần, lại sợ hãi vô cùng.

Sau một thoáng sững sờ, nàng cũng theo đó quỳ bái.

"Không cần đa lễ, đứng dậy đi!" Chu Trần ngồi xuống ghế lớn một cách ung dung, Minh Châu Phu Nhân cảm tạ đứng dậy, rồi với dáng người đầy đặn uyển chuyển lập tức quỳ xuống bên cạnh Chu Trần, rót rượu cho hắn.

Vòng ngực đầy đặn của nàng trực tiếp áp lên người Chu Trần.

Với tư cách từng là phu nhân một quốc gia, nàng đương nhiên rất biết cách phục vụ người khác, tuy nàng không vừa mắt Hàn Vương An, không dâng hiến bản thân cho Hàn Vương An, nhưng nàng cũng rất giỏi.

Ở thế giới thần thoại này, nàng không quyền không thế, tu vi thực lực cũng không tính là mạnh, tất cả mọi thứ đều là Chu Trần ban cho.

Nàng đương nhiên phải hầu hạ Chu Trần cho tốt.

Chu Trần cũng không khách khí, đưa tay ôm lấy vòng eo mềm mại

trơn tru của nàng.

Tuy nữ nhân này ở thế giới Thiên Hành Cửu Ca rất hung dữ, là một cao thủ dùng độc, còn là một trong Tứ hung tướng của Dạ Mạc là Triều Nữ Yêu, đùa giỡn Hàn Vương An không ít.

Nhưng Chu Trần không để ý.

Hắn lại không phải Hàn Vương An.

Ở chỗ hắn, Minh Châu Phu Nhân chỉ sẽ ngoan ngoãn nghe lời, dốc hết sức lấy lòng hầu hạ hắn.

Đây là do thực lực tuyệt đối quyết định.

Chu Trần vừa mới nắm giữ một bên mềm mại, bên kia Hồ Mỹ Nhân tựa như hồ ly đã ngả vào lòng hắn, bàn tay ngọc thon dài, hái một quả nho đưa đến miệng hắn.

"Đại tiên." Hồ Mỹ Nhân từng là phi tử của Hàn Vương An, phía sau không có bất kỳ chỗ dựa nào, nhưng vẫn có thể chiếm giữ một chỗ trong hậu cung, miễn cưỡng chống lại Minh Châu Phu Nhân.

Thủ đoạn của nàng đương nhiên không cần nói nhiều.

Hiện tại Chu Trần xuất hiện, nàng tự nhiên phải nắm bắt cơ hội.

"Đồ không biết xấu hổ!" Hồng Liên khinh bỉ trong lòng, nhìn hai nữ nhân từng được phụ vương nàng sủng ái nhất ôm ấp, nịnh nọt lấy lòng Chu Trần, trong lòng rất không thoải mái.

Chu Trần không để ý Hồng Liên nghĩ gì, há miệng ăn nho Hồ Mỹ Nhân đưa đến miệng, cũng đưa tay hái "nho" của đối phương.

Ôm mỹ nhân trong lòng, Chu Trần đánh giá những người còn lại.

Đầu tiên đập vào mắt là Diễm Linh Cơ.

Nữ nhân này thật sự đẹp đến cực điểm, mị hoặc đến cực điểm.

Nồng nhiệt như lửa.

Mềm mại như nước.

Một bộ vũ quần màu xanh mềm mại tinh tế phác họa thân hình thướt tha của nàng một cách tinh xảo.

Mái tóc đen nhánh tùy ý xõa xuống, có một vẻ mềm mại khó tả.

Đôi chân ngọc tinh xảo lộ ra ngoài, hình dáng chân tuyệt đẹp tròn đầy, ngón chân thon dài thanh tú, tựa như tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất thế gian, khiến người ta có một loại xúc động muốn nắm trong lòng bàn tay mà thưởng ngoạn.

Đôi mắt xanh biếc, như mộng như huyễn, nhu tình như nước.

"Đại tiên, người thấy thiếp có đẹp không?" Bốn mắt chạm nhau, Diễm Linh Cơ cười mị hoặc, đôi chân dài tròn đầy lay động, duyên dáng bước tới.

"Đẹp không sao tả xiết!" Chu Trần cười cười: "Ta biết nàng biết múa, hay là múa cho ta một khúc." Hắn lại nhìn Lộng Ngọc, "Nghe nói cầm kỹ của Lộng Ngọc tuyệt diệu, vậy do nàng đệm đàn một khúc!" "Vâng, Đại tiên!" Lộng Ngọc vội vàng đáp lời.

Diễm Linh Cơ liếc mắt đưa tình với Chu Trần, thân hình thướt tha uyển chuyển, tựa như một tinh linh nhẹ nhàng động lòng người.

Lộng Ngọc phủ cầm.

Tiếng đàn du dương, như thiên lại nhập nhĩ.

Nàng ngồi đối diện Chu Trần, khẽ gảy dây đàn.

Nàng dùng mười ngón tay thon dài như ngọc, trắng nõn không tì vết, theo giang hồ kỳ văn lục, đôi tay này được mệnh danh là 'Huyền Thủ'.

Huyền Thủ, thon dài có trật tự, trong suốt như ngọc, được mệnh

danh là đôi tay đẹp nhất, là cầm thủ trời sinh.

Mà Lộng Ngọc, không chỉ sở hữu một đôi Huyền Thủ động lòng người, mà còn có một trái tim thất khiếu linh lung và thiên phú cầm đạo không thể tưởng tượng nổi.

Một khúc «Không Sơn Điểu Ngữ» của nàng, có thể khiến chim trời tụ hội.

Một khúc «Thương Hải Châu Lệ» của nàng, khắc sâu vào lòng người, khiến người ta rơi lệ.

Từng chỉ ở độ tuổi đôi mươi, đã là một cầm đạo tông sư.

Hiện tại nàng đã nhập đạo bằng cầm, đắc đạo thành tiên, càng thêm phi phàm.

Nàng với mái tóc dài màu đỏ rượu mềm mại buông đến eo, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt mực ngọc tinh xảo, khuôn mặt trái xoan, trắng nõn tinh xảo.

Mười ngón tay gảy đàn, môi khẽ mím, đôi mắt đẹp khẽ nâng lên, trong suốt như mạch mạch thu thủy, mang theo vô hạn thâm tình.

Diễm Linh Cơ váy dài xanh biếc bay lượn, tựa như nữ thần biển cả, lại như một mỹ nhân ngư, vũ tư tuyệt thế, đẹp mê hồn.

"Không tệ!" Chu Trần không tiếc lời khen ngợi, lại nhìn Minh Châu Phu Nhân, "con cá mập lớn" đang mặc váy đuôi cá trong lòng hắn.

Minh Châu Phu Nhân tâm ngoan thủ lạt, tinh thông ảo thuật hương thơm cổ độc, giống như một con cá mập lớn hung tàn.

Chẳng qua là một con cá mập lớn xinh đẹp.

Chu Trần bàn tay khẽ động, dò xét "con cá mập lớn" này sâu cạn tới đâu.

“Đại tiên, uống rượu!” Minh Châu Phu Nhân đôi chân dài tròn đầy khẽ kẹp lại, tay ngọc nâng ly rượu, Chu Trần lại mỉm cười: “Ta thích nàng tự mình đút cho ta!” Minh Châu Phu Nhân cười mị hoặc, mặt hiện vẻ thẹn thùng, không từ chối, môi đỏ nhỏ khẽ mở, uống nửa ly rượu, sau đó kề đến trước mặt Chu Trần, truyền vào miệng hắn.

“Ngoan!” Chu Trần ngón tay tựa như gõ mật mã, tìm kiếm cội nguồn sự sống. ...

Thế giới Tây Du.

Tôn Ngộ Không và Đường Tăng một đoàn người trải qua gian nan, cuối cùng cũng đến Tây Thiên Đại Lôi Âm Tự.

Trên đường đi này.

Hắn hàng yêu phục ma, đem tất cả yêu tinh và bảo vật giao cho Chu Trần.

Trong khi Chu Trần thu hoạch vô số yêu tinh và bảo vật, cũng ban cho Tôn Ngộ Không không ít công pháp thần thông và bảo vật cường đại.

Thậm chí còn trọng luyện Kim Cô Bổng Như Ý của Tôn Ngộ Không một phen, khiến nó trở nên mạnh mẽ hơn.

Linh Sơn hùng vĩ, Phật quang phổ chiếu.

Phạm âm bất tuyệt, hương hỏa ngút trời.

Tôn Ngộ Không cảm thấy thực lực của mình đã đủ rồi, đôi mắt kiệt ngạo bất tuân của hắn nhìn về phía Đại Lôi Âm Tự trên đỉnh Linh Sơn.

Hắn đột nhiên bay vút lên trời, dưới ánh mắt kinh ngạc không hiểu của Đường Tăng và những người khác, rút Kim Cô Bổng ra, quát lớn: “Như Lai lão nhi, năm trăm năm trước, ngươi đè ta dưới Ngũ Chỉ

Sơn, hôm nay ta Tề Thiên Đại Thánh Mỹ Hầu Vương lại lần nữa khiêu chiến ngươi!" Tiếng sấm cuồn cuộn, chấn nhiếp thương khung.

Giờ khắc này, không chỉ chư Phật, Bồ Tát, La Hán, Tỳ Khưu Ni của Đại Lôi Âm Tự chấn động, không dám tin vào tai mình.

Ngay cả các đại năng Tam Giới đang chú ý tới đây đều giật mình.

Không ngờ Tôn Ngộ Không lại phạm phải sự dại dột này.

Vốn tưởng Tôn Ngộ Không đã mất đi dã tính, bây giờ xem ra, căn bản không hề, ngược lại còn kiêu ngạo hơn.

"Ngộ Không, ngươi nói bậy bạ gì đó, không được bất kính với Phật Tổ!" Đường Tăng giật mình, vội vàng quát lớn.

Đáng tiếc không có Kim Cô Chú, hắn hoàn toàn không có cách nào với Tôn Ngộ Không.

"Á đù!

Hầu ca đây là muốn hùng khởi sao?" Trư Bát Giới trợn tròn mắt, không ngờ năm trăm năm sau, Tôn Ngộ Không vẫn dũng mãnh như vậy!

"Ngươi con khỉ này, ngu muội không tỉnh ngộ!" Như Lai với cái đầu đầy u cục xuất hiện trước mặt Tôn Ngộ Không, thân ảnh khôi ngô như ngọn núi nhỏ ngồi xếp bằng trên đài sen.

Phía sau là Quan Âm, Phổ Hiền, Văn Thù và các Bồ Tát khác, cùng với các La Hán.

Tôn Ngộ Không trong mắt tinh mang bùng nổ, giơ cao Kim Cô Bổng như cây cột chống trời, đập thẳng xuống: "Như Lai lão nhi, ăn lão Tôn một bổng!" "Như Lai lão nhi, ăn lão Tôn một bổng!" Nhìn thấy Tôn Ngộ Không bạo khởi vung gậy lớn đập về phía Như Lai, chư Phật, Bồ Tát, La Hán, Tỳ Khưu Ni trên Linh Sơn đều kinh ngạc

đến ngây người.

Dám ra tay với Như Lai Phật Tổ, thật sự là lão thọ tinh treo cổ, chê mệnh dài vậy sao.

Như Lai tọa trấn trên đài sen vàng, bất động như núi, bảo tướng trang nghiêm, trong lòng lại dấy lên sóng to gió lớn.

Tôn Ngộ Không vừa ra tay, hắn đã phát hiện tu vi thực lực đối phương bạo tăng vô số lần.

Xa không còn là con khỉ năm xưa hắn có thể một tay trấn áp nữa.

Thậm chí hắn còn cảm thấy một mối nguy hiểm cực lớn.

"Con khỉ này đã có được cơ duyên gì mà lại mạnh mẽ đến vậy?" Như Lai hai tay hợp thập, một La Hán kim thân từ sau lưng hắn bay lên, phật chưởng như trúc vàng giơ lên, cản lại Kim Cô Bổng.

Rắc rắc!

Phật chưởng vàng nứt ra từng vết, cuối cùng cũng cản được một đòn của Tôn Ngộ Không.

"Điều này sao có thể?" Vốn dĩ mọi người đều nghĩ Tôn Ngộ Không sẽ bị trấn áp chỉ trong một chiêu, vậy mà lại một bổng đánh nứt cả kim thân phật chưởng của Như Lai Phật Tổ?

Bọn họ không phải đang nằm mơ chứ.

Như Lai cảm nhận được sự cường đại của Tôn Ngộ Không, không còn bị động chịu đòn, vết nứt trên kim thân phật chưởng của hắn lập tức lành lại, lật tay một chưởng trấn áp xuống.

Phật quang phổ chiếu, bao trùm tứ hải, một chưởng che trời như núi lớn từ trên trời giáng xuống.

Tôn Ngộ Không lập tức cảm thấy hư không xung quanh ngưng đọng, một cỗ sức mạnh đáng sợ áp chế lên người hắn, hạn chế hành

động của hắn.

Năm trăm năm trước hắn đã bị một chưởng trấn áp, không có chút sức phản kháng nào.

"Năm trăm năm Hà Đông, năm trăm năm Hà Tây, ta muốn thiên này cũng không thể che được mắt ta, ta muốn khắp trời thần Phật đều tan thành mây khói!" "Phá cho ta!" Tôn Ngộ Không người côn hợp nhất, hóa thành một cây Kim Cô Bổng xuyên trời thủng đất, đâm thẳng vào chưởng vàng khổng lồ đang trấn áp xuống!

"Con khỉ này chết đến nơi còn dám cuồng vọng!" "Con kiến lay cây, không tự lượng sức!" "Ếch ngồi đáy giếng, sao có thể hiểu được sự vĩ đại của Phật Tổ Như Lai?" Quan Âm, Văn Thù, Phổ Hiền, A Nan, Ca Diệp, Hoan Hỉ Phật cùng chư Phật, đệ tử Linh Sơn cười lạnh, trong mắt đầy vẻ châm chọc.

Dù thực lực của Tôn Ngộ Không có vượt ngoài dự liệu của bọn họ, bọn họ cũng không cho rằng Tôn Ngộ Không có thể đánh bại Như Lai.

Oanh!

Tiếng nổ long trời lở đất như vũ trụ bạo tạc, thiên địa đều rung chuyển, trời tựa hồ bị đục một lỗ.

Chưởng vàng khổng lồ mênh mông cuồn cuộn, che trời che đất, kéo dài không biết bao nhiêu vạn dặm, vậy mà thật sự bị Tôn Ngộ Không một bổng xuyên thủng.

Tôn Ngộ Không tay cầm Kim Cô Bổng, kiêu ngạo đứng giữa hư không, ý khí phong phát.

Hắn đã đứng dậy rồi!

Như Lai ánh mắt ngưng trọng, giờ khắc này, dù hắn cũng không thể không thừa nhận, Tôn Ngộ Không có thực lực để chiến đấu với

hắn.

"Con khỉ này quả nhiên có bí mật lớn!" Khoảng thời gian này, Tôn Ngộ Không trên đường hàng yêu phục ma, cướp đi không ít bảo bối của tiên Phật, thậm chí ngay cả bảo bối của Thái Thượng Lão Quân cũng bị cướp sạch.

Còn bị cướp hai lần.

Một lần là hai đồng tử biến thành Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương, mất mấy kiện bảo bối.

Một lần là Thanh Ngưu Tinh hạ giới, mất Kim Cương Trạc.

Các tiên Phật khác cũng vậy.

Chẳng qua bọn họ không biết Tôn Ngộ Không đã đưa bảo bối đi đâu, cộng thêm đại kế Tây Thiên thủ kinh, nên mới tạm thời không động đến Tôn Ngộ Không.

Chương 274

Như Lai hứa với mọi người, đợi sau khi đại nghiệp thủ kinh hoàn thành, hắn sẽ giúp mọi người tìm lại bảo vật từ Tôn Ngộ Không.

Chỉ là không ngờ còn chưa đợi hắn ra tay.

Tôn Ngộ Không đã ra tay với hắn trước.

Oanh oanh oanh!

Tôn Ngộ Không lại lần nữa ra tay, khắp trời côn ảnh và phật chưởng va chạm.

Thiên địa rung chuyển.

Tam giới động loạn.

Nuốt ực!

Trư Bát Giới nuốt nước bọt, chấn động không nói nên lời: "Nai nãi đích, Hầu ca khi nào thì lại mạnh mẽ đến vậy?" Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ngọc Đế và chúng tiên thần xa xa nhìn cuộc chiến của Tôn Ngộ Không và Như Lai, tâm kinh nhục khiêu.

"Con khỉ này rốt cuộc đã có được cơ duyên gì, chỉ trong vài trăm năm ngắn ngủi, lại đáng sợ đến vậy?" Oanh long long!

Tôn Ngộ Không một cước đạp lên đỉnh Đại Lôi Âm Tự, sức mạnh khủng khiếp khiến Đại Lôi Âm Tự lật úp, Linh Sơn nứt toác, ầm ầm vỡ nát!

"Nghiệt súc, ngươi tìm chết!" Giờ khắc này.

Không chỉ Như Lai nổi giận.

Quan Âm, Văn Thù, Phổ Hiền, Hoan Hỉ Phật, Nhiên Đăng Cổ Phật cùng các thánh giả Phật môn đều nổi giận.

Đây là đã lật úp thánh địa Phật môn của bọn họ rồi.

Hơn nữa Như Lai dường như không hạ được Tôn Ngộ Không.

Thế là.

Bọn họ cũng không quản nữa.

"Hàng yêu phục ma, không cần nói đạo nghĩa gì!" "Cùng lên!" "A di đà phật!" "Con khỉ chết tiệt, chịu chết đi!" "Nghiệt súc, nạp mạng đến!" "Yêu hầu, xem chiêu!" Phật quang khắp trời kích động, các loại thần thông pháp bảo như cuồng phong bạo vũ nhấn chìm Tôn Ngộ Không.

Thân thể Tôn Ngộ Không cường hoành, nhưng cũng không chống đỡ được người đông thế mạnh.

Hắn tuy đã mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng Như Lai với tư cách là cường giả chí tôn Tam Giới, thực lực phi phàm, cộng thêm chúng cao thủ Phật môn, Tôn Ngộ Không lập tức rơi vào hạ phong, bị áp đảo.

"Nghiệt súc, còn có chiêu bài gì thì lấy ra hết đi!" Như Lai và các cao thủ Phật môn thắng lợi đã nắm chắc trong tay, trấn áp Tôn Ngộ Không tựa hồ chỉ là vấn đề thời gian.

"Như Lai lão nhi, ngươi mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ đây!" Tôn Ngộ Không cũng không khách khí, liên hệ Chu Trần trong nhóm chat.

Chu Trần đã thu hoạch được nhiều bảo vật và yêu tinh từ Tôn Ngộ Không như vậy, đương nhiên không từ chối, huống chi thế giới Tây Du còn có rất nhiều bảo vật.

Đây đều là thù lao của hắn.

Chu Trần lập tức phân hóa một phân thân chiến lực cường đại qua đó.

Tấn thăng Tổ Thần Nhất Trọng, lĩnh ngộ mười đại đạo của Chu Trần, bây giờ thực lực phi phàm, dù chỉ là một hóa thân, đó cũng là tồn tại kinh thiên địa, quỷ khóc thần sầu, khủng bố.

"Oanh!" Đúng lúc Như Lai ngưng thần cảnh giác, giữa thiên địa bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn, tựa như kinh lôi bạo tạc, chấn động lòng người.

Một đạo lôi đình to lớn đột nhiên xé toạc bầu trời, mây đen cuộn trào, tựa hồ có thứ gì đó muốn từ trong đó thoát ra.

Khí tức kinh khủng từ thương khung chảy xuống, khiến hư không trở nên vặn vẹo, khiến thời gian trở nên chậm chạp, khiến không khí trở nên ngưng đọng.

Kinh lôi nổ vang.

Núi non lay động.

Thiên địa rung chuyển.

Tất cả mọi người đều cảm thấy tai ù đi.

Bọn họ hô hấp trở nên dồn dập, tim đập nhanh, có một nỗi sợ hãi và bất an không rõ, tựa hồ có thứ đại khủng bố nào đó giáng lâm.

Ong.

Thần quang vô cùng vô tận từ giữa thiên địa nở rộ, chiếu sáng Linh Sơn, chiếu sáng Tây Ngưu Hạ Châu, chiếu sáng Nam Chiêm Bộ Châu, chiếu sáng Đông Thắng Thần Châu, chiếu sáng Bắc Câu Lô Châu, chiếu khắp trời đất, thậm chí chiếu sáng Âm Phủ Địa Phủ.

Quỷ khóc sói gào.

Vô số âm thần Địa Phủ run rẩy, hoảng sợ bất an.

“Đây là.” Như Lai trợn tròn mắt, một thân ảnh vĩ đại thần quang bao quanh, không nhìn rõ mặt, sừng sững giữa thiên địa, tựa như cây cột chống trời Bất Chu Sơn, xuyên suốt hai giới trời đất.

Cao không biết bao nhiêu ức vạn vạn dặm.

Nhìn không thấy đỉnh.

Hắn đứng ở đó, tựa như trung tâm của vũ trụ thiên địa.

Theo hơi thở của hắn, từng thế giới xung quanh ra đời, rồi lại tịch diệt, trở về hỗn độn.

Hắn đứng ở đó, tựa như thần linh vĩnh cửu trường tồn, phủ khám chúng sinh thiên địa.

Khủng bố không thể tưởng tượng.

Cường đại không thể hình dung.

Không ai có thể nhìn rõ hắn cao bao nhiêu, cũng không ai có thể hình dung hắn lớn đến mức nào.

Vũ trụ thiên địa trước mặt hắn, đều như từng hạt bụi.

“Trên đời sao có thể tồn tại một kẻ khủng bố như vậy?” Như Lai vừa kinh vừa sợ, thân thể thần vĩ ngạn không thể tưởng tượng nổi kia, tựa hồ có thể làm nổ tung Tam Giới, hắn trước mặt đối phương chỉ như con kiến dưới đất.

“Thật đáng sợ quá!” Quan Âm thân hình đầy đặn mềm mại run rẩy, dáng người uyển chuyển phập phồng, đôi mắt đẹp tràn đầy sợ hãi.

Chưa nói đến thực lực ra sao.

Chỉ riêng thân thể thần vĩ ngạn này, đã khiến người ta không thể dấy lên sức phản kháng.

Quá lớn.

Quá khủng bố.

"Thần khu của Đại tiên thật sự vĩ ngạn vô biên!" Tôn Ngộ Không cũng kinh thán, dù hắn biết thần khu chân chính của Chu Trần, còn lớn hơn vũ trụ, tính bằng ức vạn vạn năm ánh sáng.

Hiện tại thần khu của phân thân này trước bản thể hoàn toàn không đáng nhắc tới, nhưng đặt ở đây, vẫn lớn vô tận.

Chu Trần không ra tay, khí tức của hắn trấn áp thần Phật Tam Giới, phần còn lại giao cho Tôn Ngộ Không xử lý.

Tôn Ngộ Không cũng không khách khí, vung gậy, một bổng đánh chết Như Lai.

Lại một bổng đánh chết A Nan, Ca Diệp, Văn Thù, Phổ Hiền, Hoan Hỉ Phật...

Nói chung những kẻ không hợp với hắn đều đánh chết hết.

Quan Âm với tư cách là người chủ trì Tây Du, tự nhiên không hợp với Tôn Ngộ Không, trước đó còn muốn đội vòng kim cô lên đầu hắn, để Đường Tăng dùng Kim Cô Chú chế ngự hắn.

Nhưng Tôn Ngộ Không không đánh chết Quan Âm, chuẩn bị lát nữa tặng cho Chu Trần, vì Quan Âm thích đội vòng kim cô cho hắn, thì cứ để Quan Âm đi đội vòng cho Chu Trần vậy.

Nhất cử lưỡng tiện.

Dù sao Chu Trần cũng thích chui vào vòng lắm.

Sau đó là tiên thần Thiên Đình.

Tôn Ngộ Không cũng một bổng đánh chết Ngọc Đế, và một số tiên thần không hợp khác, những người còn lại đều thần phục.

Từ đây.

Tôn Ngộ Không trở thành chí tôn Tam Giới.

Chu Trần tịch thu tất cả bảo vật của chư thần Phật thế giới Tây Du, mang về thế giới thần thoại.

Thế giới thần thoại.

Hồng Trần Phủ.

Chu Trần đem vô số pháp bảo cường đại từ thế giới Tây Du dung nhập vào Hồng Trần Thiên Chu, cộng thêm những bảo vật thu được từ các thành viên khác trong nhóm chat trước đó.

Hồng Trần Thiên Chu cuối cùng đã thăng cấp.

Tổng cộng ba trăm đơn nguyên.

Tức là Hồng Trần Thiên Chu có ba trăm thế giới đơn nguyên, mỗi thế giới đơn nguyên còn ẩn chứa một kiện Khai Thiên Thần Khí.

Bây giờ Chu Trần chỉ có thể dùng một từ để hình dung, đó là giàu nứt đố đổ vách!

Oanh long long!

Hồng Trần Thiên Chu thăng cấp, đạt đến Bất Diệt cấp.

Uy năng bạo tăng vạn lần không chỉ so với trước đây, mỗi thế giới đơn nguyên đều đạt được sự thuế biến cực lớn, cơ bản đã biến thành Trung Thiên Thế Giới.

Uy năng và bản chất của từng kiện Khai Thiên Thần Khí đều đạt được sự đề thăng vượt bậc.

Tiếp theo.

Sẽ là đơn nguyên thế giới đạt đến ba nghìn.

Ba nghìn thế giới.

Hồng Trần Thiên Chu sẽ tấn thăng Vĩnh Hằng cấp.

Hồng Trần Thiên Chu đạt đến Vĩnh Hằng cấp thì lợi hại rồi, bản chất của nó còn vượt qua Đại La Kim Tiên, ngao du chư thiên, như đi trên đất bằng.

Ngay cả Hồng Trần Thiên Chu ở Bất Diệt cấp hiện tại, chỉ cần có tọa độ, cũng có thể dễ dàng xuyên toa chư thiên, đến các thế giới khác.

"Đây là đâu?" Quan Âm Tây Du bị Tôn Ngộ Không đưa đến đây, chấn động tột độ, nàng bị Chu Trần tiện tay ném vào Thiên Chu Vạn Tượng Giới, nàng tận mắt chứng kiến Vạn Tượng Giới thuế biến thăng cấp.

Tựa như khai thiên tích địa.

Khủng bố khó tả.

Đặc biệt là nàng ở đây có một loại đại khủng bố, chỉ cần nàng dám không thành thật, lập tức sẽ bị trấn áp.

"Đây là nội thế giới của một kiện bảo vật của ta." Chu Trần xuất hiện trước mặt Quan Âm Tây Du, trên dưới đánh giá, ánh mắt đầy xâm lược khiến Quan Âm toàn thân không thoải mái, tựa hồ quần áo trên người bị lột sạch, trần truồng bày ra trước mặt đối phương.

"Không tệ!" Chu Trần hài lòng gật đầu, vẫy vẫy tay với nàng.

"Ngươi ngươi muốn làm gì?" Quan Âm Tây Du bị ánh mắt của Chu Trần nhìn đến toàn thân không thoải mái, trong lòng thấp thỏm, run rẩy lo sợ.

Nàng trước đó đã chứng kiến sự khủng bố của Chu Trần.

Trước mặt Chu Trần.

Nàng không có chút sức phản kháng nào.

Chỉ có thể mặc cho người ta nhào nặn.

“Muốn!” Chu Trần nói ngắn gọn súc tích, một tay kéo Quan Âm Tây Du lại, giam cầm nàng trong lòng.

“Đừng… ưm.” Thế giới thần thoại.

Hồng Trần Phủ.

Bồ Tát Quan Âm của thế giới Tây Du mặt xám như tro nằm trên giường ngọc trắng, hai mắt vô thần, không còn vẻ trang nghiêm thần thánh như ngày xưa, tựa như một tiên tử sa đọa rơi vào hồng trần, bị nhào nặn hàng trăm ngàn lần.

Tuy không có gương để soi, nhưng tình trạng trên người nàng rõ ràng hiện lên trong đôi mắt thất thần, đầy những vết tích, đỏ đỏ tím tím, trông có chút ghê rợn.

Đôi chân dài tròn đầy của nàng mở rộng.

Tựa hồ là vui sướng đến không khép miệng lại được.

Chu Trần!

Cái nam nhân đáng sợ, mạnh mẽ và khủng bố hơn Phật Tổ vô số lần kia, đối với nàng cũng không tính là dịu dàng, thậm chí có chút thô bạo gần như lạnh lùng.

Lâu sau.

Bồ Tát Quan Âm của thế giới Tây Du mới có khí vô lực lết thân thể rệu rã, như một con búp bê vải rách nát, đầy đặn kiêu ngạo, đi vào hồ suối nước nóng.

Thân thể đầy đặn quyến rũ của nàng chìm xuống nước, mất một lúc lâu, nàng mới tắm rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài.

Rời khỏi hồ suối nước nóng, hơi nước trên người nàng lập tức bốc hơi, hai đôi chân trắng nõn thon dài bước đi, có chút không hài hòa.

Mỗi bước đi đều cắn răng nghiến lợi.

Nàng cúi đầu nhìn xuống, trong đôi mắt sưng đỏ vẫn còn nước mắt rơi xuống, nghĩ đến bản thân từ vị Quan Thế Âm Bồ Tát cao cao tại thượng, không ai không tôn kính, nay lại sa vào cảnh nô lệ mặc cho người ta nhào nặn, không khỏi bi từ tâm mà đến.

Đặc biệt là khi nghĩ đến thủ đoạn của Chu Trần.

Nói một cách văn nhã thì là ân uy tịnh thi.

Nói một cách thông tục thì là gậy lớn kèm ngọt ngào.

Chu Trần không chút thương tiếc, trước tiên là cho nàng một trận đánh phủ đầu, quật nàng.

Cuối cùng lại nhét vào miệng nàng một quả táo đỏ.

Thương Hải Nguyệt Minh Châu Hữu Lệ.

Nàng thật sự muốn nôn ra quả táo đỏ mà Chu Trần đã nhét vào miệng nàng, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Lần này cho nàng ăn táo đỏ, còn coi như tốt.

Nếu chọc giận Chu Trần, mời nàng ăn lê sắt, chẳng phải càng thảm hơn sao?

Quan Âm Tây Du lại nằm lại trên giường, liếc nhìn cái bụng hơi nhô lên, tựa hồ nhìn thấy quả táo đỏ mà Chu Trần đã nhét vào miệng nàng.

"Ân?" Quan Âm Tây Du đột nhiên nhíu mày, nàng phát hiện thuốc gene mà Chu Trần đại ma đầu cường hành tiêm vào người nàng dường như phi phàm.

Trước đó nàng tâm tư không đặt vào đó, một lòng chống đối Chu

Trần, giờ khắc này trầm tĩnh lại, nàng lập tức cảm nhận được sự biến hóa của nhục thân và tu vi.

Ở thế giới Tây Du, tu vi của nàng đã định hình, rất khó thăng cấp, dù hàng triệu năm trôi qua, tu vi của nàng cũng không tăng trưởng được bao nhiêu.

Bởi vì đã đạt đến bình cảnh.

Nhưng bây giờ bình cảnh này dường như đã biến mất.

Nàng mơ hồ cảm nhận được cơ hội đột phá.

Quan Âm Tây Du tinh thần đại chấn, dáng vẻ bị Chu Trần chơi đùa hỏng bét ban đầu lập tức biến mất, mãn huyết phục sinh, ngồi thiền tu luyện.

Chẳng mấy chốc.

Dưới linh khí tiên thiên nồng đậm và thuốc gene, bình cảnh đã kẹt vạn năm của Quan Âm Tây Du như tấm màng mỏng manh của xử nữ ầm ầm vỡ tan.

Nàng đã đột phá.

Chương 275

Khí tức cường đại ầm ầm chấn động, không biết qua bao lâu, Quan Âm Tây Du mở mắt ra, vừa kinh vừa mừng.

Chỉ là nhìn thấy thân ảnh đang kề sát mặt nàng, niềm vui sướng vừa đột phá của nàng lập tức tan biến không còn chút dấu vết.

"Chúc mừng Quan Âm Bồ Tát, tu vi càng tiến thêm một tầng!" Chu Trần cười híp mắt chúc mừng, một cách tự nhiên ngồi xuống bên cạnh nàng.

Quan Âm Tây Du vừa mới đột phá, ánh mắt biến ảo, có lòng muốn động thủ lại do dự, nhưng Chu Trần lại không chút kiêng kỵ, ra tay trước, trực tiếp đánh vào khuyết điểm và yếu điểm nhục thân của Quan Âm Tây Du.

Quan Âm Tây Du vừa chiến, lập tức xù lông.

Nhưng Chu Trần lại giữ chặt yếu điểm mệnh môn của nàng, cười nói: "Bồ Tát, nàng muốn trở nên mạnh hơn không?" Hai chữ 'trở nên mạnh hơn' tựa hồ có một loại ma lực thần kỳ, lập tức đánh tan dũng khí vừa khó khăn lắm mới được khơi dậy của Quan Âm Tây Du.

Dũng khí vừa tiết, Quan Âm Tây Du lập tức mất hết khí lực, mặc cho Chu Trần làm gì thì làm.

Thực ra nàng rất rõ.

Đừng nói nàng chỉ là một chút đột phá nhỏ, nàng dù có mạnh hơn trăm lần, cũng không phải đối thủ của Chu Trần.

Mà Chu Trần quả thật có thể khiến nàng mạnh hơn.

Không chỉ là tiêm thuốc gene cho nàng, mà còn hơn thế nữa là chỉ điểm nàng, cùng với cấp cho nàng tài nguyên tu luyện, bao gồm nhưng

không giới hạn ở công pháp, bảo vật.

Vì vậy Quan Âm Tây Du đã thỏa hiệp.

Hai chữ trở nên mạnh hơn cũng giống như một bậc thang cho chính mình.

Huống chi đã đến nước này rồi.

Chỉ cần có thể trở nên mạnh hơn, cái nhục thân này cứ tùy Chu Trần chơi đùa, nàng cũng không có tổn thất gì, dù sao nàng dù không muốn, cũng không thể thay đổi kết quả.

Vì đã không thể thay đổi kết quả, sao không đòi thêm chút lợi lộc?

Nhưng nàng cũng không thể hạ thấp thể diện, cố ý nịnh nọt.

Chỉ là bất kể Chu Trần làm gì với nàng.

Nàng không từ chối.

Cũng không chủ động.

Chu Trần ở chỗ Quan Âm Tây Du chơi nửa tháng, mới thỏa mãn, truyền cho Quan Âm Tây Du một môn tu luyện pháp và một số tài nguyên.

Quan Âm Tây Du rất nỗ lực, sau khi có được công pháp thì như nhặt được báu vật, đi đến Hóa Tiên Trì vùi đầu khổ tu.

Cảm nhận được bản thân đang mạnh lên bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, Quan Âm Tây Du tràn đầy vui mừng, chuyện bị Chu Trần tùy ý chơi đùa dường như cũng không còn là gì nữa.

Nàng chỉ muốn nói, hãy để bão tố đến dữ dội hơn nữa đi.

Trong mắt nàng, cái vỏ bọc thân xác này, có thể đổi lấy tiên duyên như vậy – đáng giá!

Và Chu Trần rời khỏi chỗ Quan Âm Tây Du lại lần nữa đến Cửu

Ca Uyển.

Chuyện lần trước vẫn chưa xong.

Lần trước hắn chỉ sủng hạnh Minh Châu Phu Nhân và Diễm Linh Cơ hai yêu tinh.

"Đại tiên!" Minh Châu Phu Nhân và Diễm Linh Cơ với thân hình cao ráo đầy đặn đi những bước chân huyền cơ, uyển chuyển bước tới, đã có sự giao lưu thấu hiểu từ trước, quan hệ giữa các nàng cũng thân cận hơn.

"Minh Châu, Linh Cơ, ta xem đã mang thai chưa?" Chu Trần ôm các nàng vào lòng, tựa như đôi tay có ý thức riêng tự động khóa chặt vị trí đặc biệt, bắt đầu kiểm tra.

"Đồ không biết xấu hổ!" Hồng Liên má hồng bừng bừng, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Nghĩ đến cảnh tượng Chu Trần trước mặt các nàng, cùng Minh Châu Phu Nhân, Diễm Linh Cơ mây mưa cuộn vũ, nàng liền đỏ mặt tía tai, tim đập thình thịch.

Thật là không biết xấu hổ!

Nửa tháng nay, nàng mỗi tối đều gặp ác mộng.

Mơ thấy con thần thú đáng sợ Hắc Long mà Chu Trần nuôi há miệng to lớn, lao về phía nàng, ăn sạch sành sanh, không còn một mảnh xương.

Mỗi ngày tỉnh dậy, nàng đều cảm thấy "tiểu y" bên trong dơ bẩn.

"Bắt nàng ta lại!" Chu Trần nhìn Hồng Liên, liếc mắt ra hiệu cho Minh Châu Phu Nhân và Diễm Linh Cơ.

Hai người không chút do dự, khóe miệng mang theo nụ cười gian xảo, như sói đói vồ mồi, lao về phía Hồng Liên.

“Các ngươi đừng có qua đây mà!” Hồng Liên đại kinh, xoay người bỏ chạy.

Nhưng nàng làm sao là đối thủ của Minh Châu Phu Nhân và Diễm Linh Cơ, chớp mắt đã bị bắt lại, ấn đến trước mặt Chu Trần.

Chu Trần ngồi phịch xuống ghế, vỗ vỗ đùi.

Minh Châu Phu Nhân và Diễm Linh Cơ hiểu ý, lập tức đẩy Hồng Liên ngồi lên đó.

Chu Trần tâm viên ý mã, giơ tay tát mạnh một cái — Bốp!

Mông Hồng Liên đầy đặn rung lên.

Rất đau.

“Không tệ!” Chu Trần cảm thấy xúc cảm tốt.

Giơ tay bốp bốp bốp lại mấy cái nữa.

Hồng Liên đau đến nước mắt chảy ròng.

Thân thể mềm nhũn đổ lên đùi Chu Trần.

Đôi mắt long lanh của nàng trừng mạnh Chu Trần, môi nhỏ chu lên, giận dỗi, trong lòng mắng: “Đồ xấu xa!” “Đại đồ xấu xa!” Lại nhìn Minh Châu Phu Nhân và Diễm Linh Cơ hai yêu tinh tiếp tay làm ác này, trong lòng mắng: “Đồ không biết xấu hổ!” “Tiện nữ nhân!” “Yêu phụ!” Minh Châu Phu Nhân và Diễm Linh Cơ không nghe thấy tiếng lòng của Hồng Liên, nhưng nhìn ánh mắt cũng biết Hồng Liên đang mắng các nàng trong lòng.

Hai người ánh mắt đầy ý vị, biết Chu Trần thích chơi đùa.

Thế là.

Hai người giúp Chu Trần, khiến Hồng Liên “hỏng” luôn.

Chu Trần sủng hạnh các nữ nhân trong Cửu Ca Uyển một lượt,

bao gồm Hồ Phu Nhân, Hồ Mỹ Nhân và Lộng Ngọc, mới thỏa mãn rời đi.

Hồ Phu Nhân tuy là mẹ người ta, còn có một con gái là Lộng Ngọc, nhưng từ nhỏ đã nhút nhát yếu đuối, rụt rè, có một phong tình khác biệt.

Em gái nàng Hồ Mỹ Nhân thì lợi hại hơn nhiều, dù sao cũng từng là phi tử của Hàn Vương An.

Hồ Mỹ Nhân nhìn Hồ Phu Nhân đang bồn chồn lo lắng, mặt đỏ bừng, kề sát tai nàng: "Tỷ tỷ, sao vậy?" "Ta…" Hồ Phu Nhân do dự một chút, lắp bắp nói: "Muội muội, Đại… Đại tiên, bảo vật người tặng thiếp có thể lấy ra đổi chỗ cất giữ bảo dưỡng không?" Nàng nghĩ đến chuyện này, thật sự là khó chịu, quá xấu hổ.

Hồ Mỹ Nhân nghe vậy, cười mị hoặc, khẽ nói: "Tỷ tỷ sau này quen rồi sẽ tốt thôi, Đại tiên thích cất giữ bảo dưỡng ở chỗ này, vậy thì tự nhiên là để ở chỗ này, đổi chỗ khác sau này Đại tiên đến tìm không thấy, chắc chắn sẽ không vui." "Tỷ tỷ, tỷ cũng không muốn Đại tiên không vui phải không?" Hồ Phu Nhân rụt cổ lại, nàng vốn đã nhút nhát, đâu còn dám nói gì khác.

Hồ Mỹ Nhân hù dọa Hồ Phu Nhân một chút, thấy đối phương sợ đến không dám động đậy, không khỏi mỉm cười, trong lòng thì nghĩ cách lấy lòng Chu Trần.

Vì Chu Trần thích chơi đồ chơi, nàng đương nhiên muốn chiều theo ý hắn.

Dù sao chơi đùa cũng sẽ không hỏng.

Thế giới Thiên Hành Tần Thời.

Sau khi Đại Việt diệt Hàn Quốc, thế công càng trở nên mãnh liệt.

Tần Vương Doanh Chính có được tiên duyên, càng thêm ý khí

phong phát, căn bản không đặt năm nước còn lại vào mắt.

Từ tin tức có được trong nhóm chat, cho dù hắn không có tiên duyên, cũng có thể thống nhất Lục Quốc, trở thành Thủy Hoàng Đế.

Hiện tại càng không cần phải nói.

Hiện tại hắn một nửa tâm tư đặt vào quốc sự, một nửa tâm tư đặt vào Phong Nguyệt Chi Chủ Chu Trần.

Kế từ lần trước.

Hắn đã sưu tập không ít mỹ nữ, ví dụ như sát thủ cấp Thiên tự nhất đẳng Kinh Nghê của La Võng, Công Tôn Lệ Cơ, còn có Đông Quân, Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh, Hắc Bạch Thiếu Tư Mệnh, Nga Hoàng, Nữ Anh...

Ngày hôm đó.

Doanh Chính nhận được tin Yên Quốc phái sứ giả hiến dâng địa đồ Đốc Kháng của Yên và đầu của Phàn Vu Kỳ, không khỏi trong lòng khẽ động: "Yến Đan đã bị cô giết rồi, không ngờ vẫn còn Kinh Kha thích sát Tần Vương." Doanh Chính không để ý, với thực lực của hắn hiện tại, vô địch thiên hạ, đừng nói Kinh Kha, ngay cả Quỷ Cốc Tử, Bắc Minh Tử, Đông Hoàng Thái Nhất cùng nhau đến ám sát hắn, hắn cũng không sợ.

Ngày hôm sau.

Doanh Chính tại Kỳ Lân Điện triệu kiến sứ giả Yên Quốc Kinh Kha.

Cái Nhiếp với tư cách là hộ vệ thân cận kiêm kiếm thuật lão sư của Doanh Chính, nhìn ánh mắt của Kinh Kha tràn đầy phức tạp.

Hắn và Kinh Kha là bạn tốt.

Cũng biết Kinh Kha đến đây không phải vì hiến địa đồ.

Kinh Kha tay phủng địa đồ và hộp gỗ, từng bước tiến lên, hành đại lễ quỳ bái trước Doanh Chính.

“Thần Kinh Kha bái kiến Tần Vương.” “Yên Quốc kính sợ Tần Vương uy nghi, nguyện ý xin hàng, xin cho thần vì Vương thượng hiến dâng địa đồ Yên Quốc và đầu của Phàn Vu Kỳ.” Doanh Chính mặt không biểu cảm, nhàn nhạt nói: “Chuẩn!” Kinh Kha trước tiên mở hộp gỗ, lộ ra một cái đầu người.

Doanh Chính từ xa liếc nhìn, bảo thủ hạ kiểm tra xong, liền cho thị vệ mang xuống.

Kinh Kha sau đó tiến lên, từ từ mở ra một tấm địa đồ lớn, trên đó vẽ chi tiết hình ảnh địa lý các vùng đất phì nhiêu nhất và các yếu tắc biên giới của Yên Quốc.

Doanh Chính và mọi người đều nhìn về phía địa đồ, khi địa đồ triển khai đến cực hạn.

Đồ cùng chủy kiến! (Đồ hết thì thấy dao găm!) Đồ cùng chủy kiến!

Kinh Kha nắm chặt chuôi kiếm đoản, sát cơ lạnh lẽo thấu xương đáng sợ chợt tràn ngập đại điện, khiến người ta sống lưng ớn lạnh, tâm kinh thịt nhảy.

Kinh Kha, vốn là du hiệp giang hồ, tính tình hào sảng, nghĩa khí can đảm, sau trở thành một trong các thống lĩnh Mặc Gia, dưới sự mưu đồ ám muội của các thế lực, phụng mệnh thích sát Tần Vương Chính.

Chủy thủ trong tay y danh là Tàn Hồng, là một thanh kiếm "đồ long" trứ danh, xuất từ thế gia đúc kiếm Từ Gia, do mẫu thân Từ Phu Tử rèn.

Y có một tuyệt chiêu: Ngũ Bộ Tuyệt Sát, tự xưng "trong vòng năm

bước, trăm người không địch nổi", nhưng xưa nay chưa từng có ai tận mắt chứng kiến.

Giờ đây, y và Doanh Chính cách nhau không quá năm bước, chỉ cần ra tay chính là tất sát.

Quần thần kinh ngạc ngốc trệ.

Có người phản ứng nhanh, muốn xông lên hộ giá, nhưng khoảng cách hơi xa, e rằng chưa kịp đến nơi thì Doanh Chính đã bị đâm dưới kiếm.

Tại trường, nếu nói ai không bất ngờ, thì chỉ có Cái Nhiếp, người quen biết Kinh Kha.

Cái Nhiếp nắm chặt chuôi kiếm, nhìn người bạn cố tri này, trong lòng vạn phần rối rắm.

Oanh!

Khí thế sắc bén của sát cơ đáng sợ trong nháy mắt ngưng tụ thành vô hình vô chất, khí thế vô kiên bất tồi, Kinh Kha người kiếm hợp nhất, tựa tia chớp đâm về phía Doanh Chính.

Xoảng!

Cái Nhiếp rút kiếm, nhưng chưa đợi y ra kiếm, một luồng khí tức khủng bố tựa sơn băng địa liệt đã cuộn trào như sóng thần.

Những người xung quanh bị cỗ khí thế này thổi bay tả tơi, Kinh Kha đương đầu chịu trận càng như gặp trọng kích, thổ huyết bay ngược, giống như bị một chiếc xe tải nặng nề đâm thẳng vào vậy. "Sao có thể chứ?" Trong mắt Kinh Kha tràn ngập vẻ khó tin, y từng nghĩ có thể sẽ bị Cái Nhiếp ngăn cản, nhưng vạn vạn lần không ngờ lại bị khí thế của Doanh Chính trọng thương.

Võ công bậc này thật sự kinh người đến cực điểm.

Y có thể nói là thích khách đỉnh tiêm nhất thiên hạ, võ công phi phàm, không hề thua kém Cái Nhiếp, nhưng lại ngay cả một chiêu của Doanh Chính cũng không đỡ nổi.

Y chợt nhớ tới truyền thuyết về Doanh Chính, tương truyền Doanh Chính đã thành tiên, ngày đó chín rồng vờn quanh, lăng không hư lập.

Tuy nhiên rất nhiều người không tin, cho dù có người tận mắt thấy, chúng nhân cũng đều cho rằng đó là huyễn thuật do cao thủ Âm Dương Gia thi triển.

Nhưng giờ đây xem ra, truyền thuyết tuyệt không phải vô căn cứ.

Doanh Chính có lẽ chưa thành tiên.

Tiên thần dù sao cũng chỉ là truyền thuyết.

Nhưng võ công của Doanh Chính tuyệt đối đã đạt tới một cảnh giới mà mọi người khó có thể tưởng tượng.

Thật đáng sợ!

Doanh Chính sắc mặt lạnh nhạt, dù bị thích sát, biểu tình vẫn không hề biến đổi, không chỉ vì y sớm đã biết Kinh Kha sẽ hành thích mình, mà còn vì sự tự tin vào bản thân, cùng với tu dưỡng của một vị vương.

Là bậc vương giả, hỉ nộ không lộ ra sắc mặt.

Thái Sơn sụp đổ trước mặt mà sắc mặt không đổi.

Kinh Kha đã bị thị vệ cao thủ trấn áp, toàn triều văn võ đều cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía Doanh Chính, dù không nhìn ra hỉ nộ.

Nhưng ai cũng biết, lúc này Doanh Chính tất nhiên đang bùng nổ đại nộ, nhất định phải có người vì chuyện này mà trả giá.

Nửa canh giờ sau, triều hội kết thúc.

Kinh Kha bị đánh vào tử lao, chịu hình phạt nghiêm khắc.

Trong ngoài Hàm Dương phong khởi vân dũng, các quan viên tiếp đãi Kinh Kha đều bị đánh vào thiên lao.

Bất kể bọn họ có tham dự hay không, Kinh Kha thích sát Doanh Chính, bọn họ đều có trách nhiệm làm việc bất lợi.

Thiên tử nổi giận, máu chảy trăm vạn.

Khi thế giới Thiên Hành Tần thời phong khởi vân dũng, cách đó không biết bao xa, cách vô số thế giới là Vĩnh Sinh Thế Giới.

Tại Huyền Hoàng Đại Thế Giới, Hoa Thiên Đấu, đại hào "Vĩnh Sinh Độc Lưu" trong nhóm chat, đã giao phong vài lần với Phương Hàn, khí vận chi tử.

Hoa Thiên Đấu có sự gia trì của nhóm chat, nhưng y là đại phản phái.

Phương Hàn, khí vận chi tử của Vĩnh Sinh Thế Giới, là khí linh chuyển thế của Vĩnh Sinh Chi Môn, mang theo đại thế và đại khí vận, chiếm ưu thế sân nhà.

Mỗi lần đều có thể hóa hiểm vi di, Hoa Thiên Đấu tuy thỉnh thoảng thắng vài trận, nhưng cũng không hạ gục được Phương Hàn, thậm chí còn có thể bị các cường giả do Phương Hàn dẫn tới đánh lui.

Gia nhập nhóm chat đoạn thời gian này, Hoa Thiên Đấu sớm đã "thu phục" vị hôn thê Yên Thủy Thiên của mình, dâng cho Chu Trần, nhờ đó mà nhận được một số bảo vật tài nguyên do Chu Trần ban tặng, trưởng thành nhanh chóng.

Lúc này, Phương Hàn, nhân vật chính của Vĩnh Sinh Thế Giới, đang gặp phải sự tập sát của cường giả do Thái Nhất Môn phái đến, nguy hiểm cận kề, tùy thời có thể bỏ mạng. "Các ngươi đúng là muốn chết!

Các ngươi đừng bức ta, bức ta nổi lửa, lão tử sẽ liều mạng, cùng các ngươi đồng quy vu tận!" Phương Hàn trong lòng một mặt vận chuyển độc kế, một mặt lớn tiếng gào thét: "Các ngươi thật sự cho rằng ta không dám tự bạo kim đan sao?

Kim đan do chín mươi loại thần thông tu thành, trong đó còn ẩn chứa Ngũ Đế Đại Ma Thần Thông, khủng bố tới mức nào, các ngươi hẳn phải biết!" Quả nhiên, tiếng gào này vừa dứt!

Các cường giả đang chặn giết Phương Hàn đều dừng lại.

Kim đan của Phương Hàn nếu tự bạo, bọn họ dù lợi hại tới đâu, cũng phải vạn kiếp bất phục. "Vốn dĩ trong tương lai, người chặn giết Phương Hàn còn có Yên Thủy Thiên, tuy rằng nàng đã bị ta dâng đi, nhưng đại thể xu hướng không đổi, không biết Linh Lung Tiên Tôn có hàng lâm hay không?" Hoa Thiên Đấu ẩn mình trong bóng tối lén lút quan sát, y chuẩn bị "làm một phen" với Linh Lung Tiên Tôn, đồng thời cũng muốn kiến thức thực lực của Chu Trần, Phong Nguyệt Chi Chủ trong nhóm chat.

Đúng lúc này, dị biến đột sinh.

Một cỗ áp bách chi lực chấn thiên, từ bên ngoài truyền tới, thời không lập tức bắt đầu hỗn loạn, đại trận tan vỡ.

Phương Hàn thậm chí có thể nhìn thấy, những cột tròn màu thịt bên ngoài, từng cây từng cây đổ sụp.

Hoàn Vũ Phù, lại bị chấn nát. "Các ngươi lại dám giữa đường chặn giết người đến tặng lễ mừng thọ cho ta, Thái Hoàng Thiên cũng chỉ là tính kế một tiểu bối, thật sự quá thất thân phận rồi." Một thanh âm truyền vào. "Linh Lung Tiên Tôn!" Các cường giả chặn giết Phương Hàn toàn thân chấn động, hệt như chuột gặp mèo.

Chương 276

"Quả nhiên đã tới!" Hoa Thiên Đấu tinh thần chấn động, ánh mắt sáng rực.

Xa xa trong hư không, bị sức mạnh vô hình xé rách, một mỹ thiếu niên từ trong đó bước ra.

Vị mỹ thiếu niên này, thân mặc cẩm y hoa phục, rõ ràng là nữ giả nam trang, nhưng lại tự nhiên có một cỗ phong vận.

Tuấn mỹ phong lưu, ngọc thụ lâm phong, tiêu sái tự tại, qua lại chư thiên vạn giới, trong chớp mắt.

Vị mỹ thiếu niên nữ giả nam trang này vừa bước ra, liền nhìn về phía Phương Hàn, khẽ mỉm cười với hắn. "Đây chính là Linh Lung Tiên Tôn danh chấn chư thiên vạn giới, tiên ma lưỡng đạo?

Linh Lung Tiên Tôn mà ngay cả Thái Nhất Môn cũng không làm gì được, tự mình khai tông lập phái, đứng ở thế bất bại sao?" Phương Hàn gần như không tin vào mắt mình, mỹ thiếu niên phong lưu phóng khoáng, người nữ giả nam trang từ xa bước tới, lại chính là chưởng giáo chí tôn của một đại môn phái.

Điều này so với Linh Lung Tiên Tôn trong tưởng tượng của hắn, quả thực khác biệt quá lớn.

Linh Lung Tiên Tôn giơ tay trấn sát ba cường giả Thái Nhất Môn chặn giết Phương Hàn, khiến Phương Hàn tâm triều bành phái, nhiệt huyết sôi trào. "Linh Lung Tiên Tôn, tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất, thiên thu vạn đại, vĩnh cổ bất hủ." Phương Hàn thấy Linh Lung Tiên Tôn ra tay liền đánh tan ba đại cao thủ, tựa như tồi khô lạp hủ, trong lòng chấn động đến cực điểm, trấn tĩnh lại, liền vội vàng tiến lên tham bái, đại phách mã thí. "Không cần đa lễ, đây không phải

chân thân của ta.

Chân thân của ta, ở sâu trong vực ngoại tinh không cách xa năm nghìn ức triệu dặm, làm khách trong Tổ Mã Giáo, cảm ứng được ngươi mang quà tặng ta gặp nguy hiểm, thế nên rút một sợi tóc, phú cho ta ngàn năm tu vi, vượt qua thời không tới đây.

Hình thể ngươi thấy bây giờ là do một sợi tóc của ta hóa thành, ngàn năm tu vi đã dùng hết, cũng sắp biến thành nguyên hình." Linh Lung Tiên Tôn xua tay, thân thể trở nên mơ hồ, toàn bộ người nguyên khí thưa thớt, ở giữa có một sợi tóc xanh dài. "Cái gì?

Một sợi tóc mà lại có năng lực lớn như vậy?

Thật sự quá hoang đường rồi!" Tim Phương Hàn sợ hãi co rút lại, hắn cứ nghĩ vị mỹ thiếu niên Linh Lung Tiên Tôn cẩm y hoa phục này, là một hóa thân lợi hại, nhưng lại không ngờ đối phương lại do một sợi tóc hóa thành.

Thật sự quá mạnh rồi! "Sợi tóc này thực ra là Vạn Kiếp Tình Ti của Linh Lung Tiên Tôn." Hoa Thiên Đấu ánh mắt lấp lánh, y không muốn Linh Lung Tiên Tôn dây dưa với Phương Hàn, huống hồ mỹ nhân như vậy, đương nhiên phải hiến cho Phong Nguyệt Chi Chủ rồi.

Ở giai đoạn đầu của Phương Hàn, Linh Lung Tiên Tôn chính là cây đùi to vững chắc của hắn.

Nhất định phải "xử lý".

Hoa Thiên Đấu lúc này tuy đã mạnh lên không ít, nhưng hoàn toàn không phải đối thủ của Linh Lung Tiên Tôn, thế nên y lập tức gửi tin tức cho Chu Trần, nói rõ tình huống. "Vạn Kiếp Tình Ti?

Linh Lung Tiên Tôn?" Trong đầu Chu Trần trăm ngàn ý niệm chuyển động.

Vĩnh Sinh Thế Giới là do bản thể Vĩnh Sinh Chi Môn của Phương

Hàn diễn hóa thành, bên trong có rất nhiều cường giả.

Chu Trần ước tính, hắn là có thể sánh ngang với Tổ Thần đỉnh phong. "Chân thân của ta hiện tại không nên vọng động, nhưng thu phục Linh Lung Tiên Tôn lại rất đơn giản, cứ phái một hóa thân tới giải quyết nàng, tiện thể kiến thức Vĩnh Sinh Thế Giới một chút!" Có quyết định, Chu Trần cũng tạo một sợi tóc hóa thân đi tới.

Lúc này, hóa thân của Linh Lung Tiên Tôn và Phương Hàn đã giao đàm xong, triệt để tiêu tán, chỉ còn lại một sợi tóc xanh vờn quanh ngón tay Phương Hàn.

Ong!

Ánh sáng lóe lên, một thân ảnh xuất hiện trước mặt Phương Hàn, không hề có bất kỳ khí tức nào, rõ ràng đứng đó, nhưng lại như không ở thế giới này.

Rõ ràng có thể nhìn thấy, nhưng lại không cảm nhận được, tựa như một vùng hư vô.

Lần này Chu Trần lặng lẽ mà tới, thi triển Thiên Cương Thần Thông Phi Thân Trác Tích, ẩn giấu khí tức bản thân, tránh kinh động một số lão cổ đổng.

Ngón tay ngọc trắng nõn của hắn giơ lên, sợi tóc xanh của Linh Lung Tiên Tôn — Vạn Kiếp Tình Ti, vừa vặn quấn quanh ngón giữa của Chu Trần.

Phương Hàn ngây người, nhìn thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt, bỗng nhiên đại nộ.

Từ trước đến nay chỉ có hắn chặn đường cướp đồ của người khác.

Hôm nay lại bị người khác chặn đường cướp mất. "Ngươi là ai?

Đây là tóc xanh do Linh Lung Tiên Tôn tặng cho ta, ngươi cũng dám chặn cướp?" Phương Hàn cảm giác lồng ngực mình muốn nổ tung, lửa giận ngập tràn bốc cao, sắc mặt trở nên vô cùng dữ tợn.

Nếu không phải cảm giác người trước mặt rất nguy hiểm, hắn sớm đã một chưởng vỗ chết đối phương, rồi luyện hóa 'ăn' đi rồi.

Mặc dù, hắn không biết sợi tóc xanh mà Linh Lung Tiên Tôn tặng có tác dụng gì, nhưng Linh Lung Tiên Tôn là đệ nhất nhân của Huyền Hoàng Đại Thế Giới, thứ mà nàng ban tặng, há lại là phàm phẩm? "Tại hạ Hoa Thiên Đấu, bái kiến Đại Tiên, cung chúc Đại Tiên, tiên phúc vĩnh hưởng, thánh thọ vô cương!" Hoa Thiên Đấu liền vội tiến lên bái kiến. "Là ngươi!

Hoa Thiên Đấu!" Phương Hàn lửa giận bốc cao, chợt bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là do Hoa Thiên Đấu giở trò quỷ.

Không biết từ đâu lôi tới một cường giả, cướp sợi tóc xanh mà Linh Lung Tiên Tôn tặng hắn. "Phương sư đệ, Vạn Kiếp Tình Ti của Linh Lung Tiên Tôn này, ngươi không nắm giữ nổi, hoài bích kỳ tội, cùng Đại Tiên mới là tương đắc ích chương!" Hoa Thiên Đấu tâm tình sảng khoái, Phương Hàn càng khó chịu, y càng vui mừng. "Vạn Kiếp Tình Ti?" Phương Hàn tuy không hiểu, nhưng nghe tên đã thấy cao đại thượng, tuyệt đối là thứ phi phàm, trong lòng càng thêm khó chịu, lửa giận bùng lên.

Chu Trần bình tĩnh đánh giá sợi tóc xanh đang vờn quanh ngón giữa của mình.

Sợi tóc xanh này, u u lấp lánh, như tơ nước quấn quýt, vờn quanh đầu ngón tay, khiến người ta có một cảm giác thư sướng như đang ở trong Giang Nam mưa bụi, thế giới mộng ảo, lại khiến người ta cảm thấy có thể tẩy rửa hồng trần duyên hoa, thời thời khắc khắc truy cầu đại đạo.

Ngay sau đó, Chu Trần nhìn về phía Phương Hàn, khẽ mỉm cười: "Phương đạo hữu, Vạn Kiếp Tình Ti của Linh Lung Tiên Tôn này, quấn quanh đầu ngón tay, chú định sẽ bị vạn chủng tình kiếp vây khốn, vạn kiếp bất phục, ngươi quá nhỏ bé, không nắm giữ nổi.

Chính là cái gọi là: ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, kiếp này ta giúp ngươi chắn rồi, không cần cảm tạ!" Phương Hàn nắm chặt quyền, đốt ngón tay trắng bệch.

Vô sỉ.

Quá vô sỉ rồi.

Trên đời lại có kẻ mặt dày vô sỉ đến mức này.

Nhưng hắn không dám phát tác.

Người trước mắt này là cùng phe với Hoa Thiên Đấu, hơn nữa Hoa Thiên Đấu lại cung kính như vậy, có thể thấy thực lực của người này khủng bố đến mức nào.

Đặc biệt là đối phương dám chặn cướp Vạn Kiếp Tình Ti của Linh Lung Tiên Tôn, điều đó chứng tỏ không sợ Linh Lung Tiên Tôn, cho dù không phải đối thủ của Linh Lung Tiên Tôn, cũng là đại năng cùng cấp bậc.

Tuyệt đối không phải hắn bây giờ có thể đối phó.

Ong!

Đúng lúc này, một cỗ sức mạnh hạo hãn vô biên từ tinh không xa xôi hàng lâm.

Chu Trần ngẩng đầu, khóe miệng khẽ nhếch.

Linh Lung Tiên Tôn đã tới!

Phương Hàn cũng có cảm giác, ánh mắt phấn chấn.

Hắn có cảm giác như bị người lớn bắt nạt, vẻ mặt tủi thân, khi không còn cách nào, đột nhiên nhìn thấy đại nhân nhà mình tới, vui mừng và kích động.

Cây đùi to của hắn đã tới rồi.

Tuy không biết Chu Trần là ai, nhưng Linh Lung Tiên Tôn là đệ nhất nhân của Huyền Hoàng Đại Thế Giới, thực lực chắc chắn mạnh hơn Chu Trần.

Oanh!

Một đạo quang tuyến cực kỳ rực rỡ, từ sâu trong tinh không vô tận xa xôi, trong nháy mắt xuyên thấu mà tới, rơi xuống đỉnh đầu chúng nhân, sau đó hóa thành một thân ảnh nữ tử áo trắng thắng tuyết, tóc xanh như thác.

Nàng như thể nắm giữ mọi vẻ ung dung trên thế gian, có sức quyến rũ kinh người, toàn thân tản mát ra từng vòng từng vòng hào quang, tỏa ra uy nghiêm kinh người, sức mạnh thẩm thấu đến sâu trong thời không. "Các hạ là ai?" Linh Lung Tiên Tôn một đầu tóc xanh như thác nước không gió mà động.

Thời gian xung quanh nàng dường như ngưng trệ, một cỗ áp bách chi lực uy nghiêm hạo đại, từ trên người nàng tỏa ra, áp bách về phía Chu Trần.

Chu Trần giơ tay, giơ giơ Vạn Kiếp Tình Ti đang vờn quanh ngón giữa, khẽ mỉm cười: "Ta đương nhiên là nam nhân của Linh Lung Tiên Tôn!" "Ta đương nhiên là nam nhân của Linh Lung Tiên Tôn!" Chu Trần nhìn Linh Lung Tiên Tôn, mân mê sợi tóc trên ngón tay, không phải là tóc xanh bình thường, mà là tình ti, Vạn Kiếp Tình Ti.

Đầu ngón tay quấn quanh Vạn Kiếp Tình Ti, chú định sẽ bị vạn chủng tình kiếp vây khốn, cái gọi là vạn kiếp bất phục.

Nhưng Chu Trần không sợ.

Linh Lung Tiên Tôn trong lòng dấy lên phẫn nộ, nhưng trên mặt lại không có bất kỳ biểu tình nào, đánh giá Chu Trần từ trên xuống dưới, mở miệng nói: "Ngươi gan dạ lắm!" "Thực ra ta không chỉ gan dạ, mà các phương diện khác còn lớn hơn, Linh Lung Tiên Tôn sau này sẽ biết thôi!" Chu Trần nhe miệng cười.

Phương Hàn bên cạnh trừng lớn mắt, đồng tử co rút, thầm nghĩ: "Gã này rốt cuộc từ đâu chui ra vậy, lại dám sắc đảm bao thiên, công khai trêu ghẹo Linh Lung Tiên Tôn?" Hoa Thiên Đấu cũng trừng lớn mắt, y biết Chu Trần rất mạnh, khủng bố vô biên, nhưng rốt cuộc có thật hay không, còn phải đợi xác định.

Y cũng muốn xem Chu Trần so với Linh Lung Tiên Tôn, đệ nhất cao thủ của Huyền Hoàng Đại Thế Giới bọn họ, thì thế nào.

Linh Lung Tiên Tôn lúc này đã nổi giận.

Nàng như thể từ sâu trong thiên bách thời không, một bước đạp ra, vô số không gian cùng nhau chấn động, từng đóa từng đóa cánh hoa do sức mạnh không gian ngưng tụ, không ngừng thẩm thấu ra từ hư không.

Trong chốc lát, thiên hoa loạn trụy, trong hư không trên mặt đất cũng dũng hiện ra từng đóa kim sắc liên hoa.

Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Linh Lung Tiên Tôn giơ tay lên, lòng bàn tay nàng trắng nõn mà thon dài, mỗi ngón tay dường như đều nắm giữ một loại thiên đạo quy tắc, hoặc là không gian, hoặc là thời gian, hoặc là tứ quý, hoặc là lôi đình, hoặc là ngũ hành nguyên khí, hoặc là sinh tử linh hồn.

Trong cảm giác của Phương Hàn và Hoa Thiên Đấu, Linh Lung Tiên Tôn căn bản không thể kháng cự, chỉ cần nàng giơ tay chỉ một

cái, mình sẽ tử vong, bất kỳ đạo khí nào cũng sẽ phải vỡ nát. "Ngươi không có ngày sau nữa!" Thanh âm băng lãnh của Linh Lung Tiên Tôn bá khí ngập tràn, trong khoảnh khắc giơ tay lên, giữa kẽ ngón tay nàng bắn ra năm đạo tinh quang tựa rồng dài.

Mỗi luồng tinh quang, dài tới thiên bách trượng, tản phát ra uy nghiêm cắt xé hư không, vặn vẹo thời gian.

Xung quanh tinh quang, từng tiếng thiền xướng xuất hiện, từng thế giới dường như đang diễn sinh trong đó.

Ngay sau đó, trong hư không xuất hiện vô số hư ảnh thiên long.

Những thiên long này, đều như con người, thành kính tín ngưỡng Linh Lung Tiên Tôn, sản sinh ra nguyện lực thuần tịnh vô cùng, phát ra một tràng chú ngữ cổ quái với ức vạn âm thanh đồng thời chấn động.

Linh Lung Tiên Tôn, dường như đã nuôi dưỡng thiên long của một thế giới, hàng phục chúng, để chúng vì mình mà cầu nguyện.

Oanh!

Chu Trần lập tức cảm giác được một cỗ sức mạnh đáng sợ muốn xé nát thần khu của hắn, nhưng thần khu của hắn trải qua ngàn rèn trăm luyện, cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Cỗ sức mạnh đáng sợ này trong mắt Chu Trần, tựa như gió nhẹ lướt qua mặt, không hề có tri giác.

Chu Trần cũng giơ tay lên, thế giới phá diệt, sức mạnh của Linh Lung Tiên Tôn tan biến.

Linh Lung Tiên Tôn nhíu mày, không ngờ thực lực của Chu Trần lại khủng bố đến vậy, tùy tiện vung tay một cái, cũng không biết dùng tiên thuật thần thông gì, liền phá được "Vạn Long Luyện Giới Đại Tiên Thuật" của nàng.

Nhưng nàng cũng không phải người dễ trêu.

Chu Trần cướp Vạn Kiếp Tình Ti của nàng, còn buông lời trêu ghẹo nàng, hôm nay nếu không giải quyết Chu Trần, sau này nàng còn có thể có mặt mũi nào lập thân nữa?

Linh Lung Tiên Tôn lại bước thêm một bước về phía trước, tầng tầng điệp điệp thời không đều chấn động trong khoảnh khắc nàng bước tới, vô số dòng thời gian nghịch lưu, đảo chuyển.

Nàng phát ra thanh âm hùng vĩ: "Khi ta đạt Vĩnh Sinh, ức vạn thế giới, hết thảy chúng sinh, đều nhập tiên giới, quang âm như thủy, người đi như thế!" Rầm!

Ở tận cùng một thời không, đột nhiên ngưng cố.

Có sức mạnh khủng bố hàng lâm, giáng xuống thân Chu Trần.

Chu Trần ngạo nhiên đứng thẳng, bất động như sơn.

Linh Lung Tiên Tôn tuy rất mạnh, nhưng cũng chỉ là một phàm nhân, nếu đặt vào Thần Thoại Thế Giới, ngay cả Thiên Thần và Thiên Tiên phổ thông nhất cũng không đánh lại.

Huống hồ là Chu Trần bây giờ đã thành tựu Tổ Thần, lĩnh ngộ một trăm điều đại đạo.

Nhưng Linh Lung Tiên Tôn không dừng lại, mà tiếp tục phát ra thanh âm lớn hơn: "Khi ta đạt Vĩnh Sinh, hết thảy chư thiên, thiên trăm ức vi trần chúng sinh, niệm danh hiệu ta, đều được tự tại, vô cực vô lượng!" Oanh long!

Trong thời không mịt mờ, một cỗ nguyện lực hạo hãn như tinh thần đại hải, ào ạt lao xuống, hóa thành từng đạo trường hà màu vàng, trút xuống như thác, áp bách về phía Chu Trần.

Đại Nguyện Vọng Thuật: tuyệt học của Hồng Mông Đạo Nhân,

tập hợp bốn mươi tám chủng thần thông vô thượng nguyện vọng hợp nhất ngưng luyện.

Trấn áp thu phục hết thảy tín ngưỡng của thương sinh vạn vật, hàng phục hết thảy nhân quả, xếp thứ ba trong Tam Thiên Đại Đạo của Vĩnh Sinh Thế Giới. "Khi ta đạt Vĩnh Sinh, hết thảy thời không, quá khứ tương lai, hết thảy các loại tinh thần vỡ nát thành số lượng vi trần chúng sinh, tâm niệm danh ta, đều được Vĩnh Sinh.

Nếu không như vậy, ta không đạt Vĩnh Sinh." Linh Lung Tiên Tôn đối mặt với vô tận thời không, phát ra từng đại nguyện.

Mỗi đại nguyện, đều hùng vĩ vô cùng, chấn nhiếp chư thiên vạn giới, hết thảy thời không, quá khứ hiện tại tương lai các loại, sức mạnh vĩ đại không thể tưởng tượng nổi. "Khi ta đạt Vĩnh Sinh..." "Khi ta đạt Vĩnh Sinh..." Phương Hàn và Hoa Thiên Đấu lúc này, trong ý niệm, hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ cảnh tượng nào, thậm chí không thể nhìn thấy tranh đấu của Linh Lung Tiên Tôn và Chu Trần.

Trong tai bọn họ, trong não hải bọn họ, chỉ còn lại ngôn ngữ phát đại hoành nguyện của Linh Lung Tiên Tôn.

Từng tiếng đại hoành nguyện, chấn động vô số thời không, vô số sinh linh, sâu trong linh hồn, dường như đều đang hòa theo thanh âm của Linh Lung Tiên Tôn.

Bọn họ dường như cũng đối với thanh âm của Linh Lung Tiên Tôn, sản sinh ra kính ngưỡng, không tự chủ được mà chắp tay, cúi lạy.

Thần khu vô thượng của Chu Trần quang hoa lưu chuyển, từ từ đi về phía Linh Lung Tiên Tôn.

Trong hai mắt Linh Lung Tiên Tôn, bắn ra từng tràng chú ngữ, diễn sinh vào hư không, hóa thành hai cây trường thương.

Thanh âm của nàng, càng thêm hùng tráng: "Khi ta đạt Vĩnh Sinh, hết thảy ngoại đạo, không nhập thế gian.

Hết thảy chúng sinh, không chịu ngoại đạo xâm thực!" Hai cây trường thương hung hăng đâm vào ngực Chu Trần, nhưng lại bị bật nát.

Chu Trần đã đến trước mặt Linh Lung Tiên Tôn, một tay ôm lấy vòng eo hoàn mỹ khiến ức vạn vạn sinh linh thèm thuồng của Linh Lung Tiên Tôn, ôm nàng thật chặt vào lòng.

Linh Lung Tiên Tôn vẻ mặt kinh ngạc, không ngờ tuyệt chiêu của nàng lại không hề có tác dụng với Chu Trần, ngay cả một sợi lông của đối phương cũng không làm tổn thương được.

Ưm!

Khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt đẹp của Linh Lung Tiên Tôn trừng lớn, tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Nàng bị cưỡng hôn!?

Nụ hôn đầu của nàng mất rồi sao?

Chu Trần thưởng thức vẻ đẹp của Linh Lung Tiên Tôn, dễ dàng trấn áp nàng, giống như tiên nhân áp chế tuyệt đối phàm nhân, hoàn toàn không cùng đẳng cấp. "Ngươi rốt cuộc là ai?" Linh Lung trong lòng vừa thẹn vừa giận, nhưng bề ngoài vẫn bất động thanh sắc, vẫn lãnh tĩnh, cho dù bị Chu Trần ôm trong lòng, cho dù bàn tay Chu Trần đang đặt lên bộ ngực đầy đặn chưa từng lộ ra của nàng. "Hãy nhớ kỹ, ta tên là Chu Trần, nam nhân của nàng!" Chu Trần nhào nặn những ưu điểm mỹ diệu của Linh Lung Tiên Tôn, dưới ánh mắt vừa thẹn vừa giận của nàng, cười nói: "Ta biết nàng coi trọng đại khí vận của Phương Hàn, nên mới trao Vạn Kiếp Tình Ti cho hắn, muốn hắn trợ nàng độ kiếp!

Nếu không có ta, nàng chọn Phương Hàn quả thực không tồi, nhưng bây giờ không giống nữa rồi, ta là lựa chọn tốt hơn cho nàng!

Theo ta đi, ta sẽ cho nàng tiền đồ lớn hơn!" Linh Lung Tiên Tôn nhìn Chu Trần, bình tĩnh nói: "Thiếp còn có thể lựa chọn sao?" "Không có!

Hắc hắc!" Chu Trần nhe miệng cười, liếc nhìn Hoa Thiên Đấu, tùy tay thưởng cho y một chút thần thông bảo vật, sau đó ôm Linh Lung Tiên Tôn, thông qua nhóm chat chư thiên, trở về Thần Thoại Thần Giới. "Đây là đâu?" Linh Lung Tiên Tôn lập tức cảm nhận được phương thiên địa này khác biệt hoàn toàn với Vĩnh Sinh Thế Giới, trong đó sự hạo hãn cường đại lại càng vượt xa Vĩnh Sinh Thế Giới. "Đây là Thần Thoại Thế Giới, đẳng cấp thế giới của nó vượt xa Vĩnh Sinh Thế Giới." Chu Trần truyền những tin tức cơ bản của Thần Thoại Thế Giới cho Linh Lung Tiên Tôn, thậm chí bao gồm cả tin tức về Vĩnh Sinh Thế Giới.

Vĩnh Sinh Thế Giới tuy bao gồm vô số thế giới, giống như Huyền Hoàng Đại Thế Giới, tân thủ thôn của Phương Hàn, cũng chỉ là một thế giới trong Vĩnh Sinh Thế Giới mà thôi.

Nhưng Vĩnh Sinh Thế Giới không thể so sánh với Thần Thoại Thế Giới.

Vĩnh Sinh Thế Giới cũng có Đại La Kim Tiên, nhưng không thể sánh bằng Đại La Kim Tiên của Thần Thoại Thế Giới.

Chu Trần ước tính một chút, cảnh giới Vĩnh Sinh mà nhân vật chính Phương Hàn cuối cùng đạt được, cũng chỉ tương đương với Đại La Kim Tiên của Thần Thoại Thế Giới.

Linh Lung Tiên Tôn tiêu hóa những tin tức về Thần Thoại Thế Giới và Vĩnh Sinh Thế Giới mà Chu Trần đưa cho, trong mắt tràn đầy chấn hám và không thể tin nổi.

Khoảnh khắc này, nàng cuối cùng cũng hiểu được sự chênh lệch giữa nàng và Chu Trần lớn tới mức nào.

Chương 277

Đừng nói là nàng bây giờ, cho dù nàng có thành tựu Đại La Kim Tiên của Vĩnh Sinh Thế Giới, ước tính cũng không đánh lại Chu Trần Tổ Thần nhất trọng hiện tại.

Thật sự khủng bố vô địch!

Linh Lung Tiên Tôn nghĩ tới Hoa Thiên Đấu, trong lòng khẽ động: "Ngươi hẳn là muốn đánh chủ ý đến Vĩnh Sinh Chi Môn chứ?" "Đương nhiên, Vĩnh Sinh Chi Môn là một kiện chí bảo vô cùng cường đại, ta tự nhiên sẽ không bỏ qua, bất quá thực lực của ta hiện tại còn chưa tính là ổn thỏa.

Đợi ta đạt Tổ Thần đỉnh phong là có thể thu đi Vĩnh Sinh Chi Môn rồi, đương nhiên, đợi ta tấn thăng Đại La, thì mười phần chắc chắn!" Chu Trần cười cười, cũng không che giấu, nhìn dung nhan tuyệt mỹ vô song của Linh Lung Tiên Tôn, ngón trỏ khẽ động: "Linh Lung Tiên Tôn, ta muốn nàng trợ ta tu hành!" Linh Lung Tiên Tôn mặt mang vẻ thẹn thùng, cho dù là đệ nhất nhân Huyền Hoàng Thế Giới, lúc này cũng một lòng thấp thỏm, lồng ngực phập phồng, sóng cả cuộn trào.

Chu Trần cũng quá trực tiếp rồi.

Nhưng nàng không cự tuyệt.

Nàng cũng không thể cự tuyệt.

Ai bảo nắm đấm của Chu Trần lớn hơn nàng chứ.

Chu Trần nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mịn màng của nàng, mỗi tấc da thịt đều như mỹ ngọc dương chi, đẹp đến mức không chân thực, tản mát ra từng trận u hương của nữ tử.

Giống như mùi hương trong trẻo, mê người của hoa cỏ mùa xuân

và sương sớm tinh oánh tươi mới hòa quyện, vấn vương lòng người.

Linh Lung Tiên Tôn khẽ mỉm cười, mang theo vẻ kiều mị, thấm sâu vào cốt tủy, câu nhân hồn phách.

Nhục thể thục nữ đầy đặn quyến rũ của nàng theo sức mạnh kéo dẫn trên bàn tay ngọc, ngồi vào lòng Chu Trần, thanh âm thanh lãnh mê người: "Sau này thiếp xin giao phó cho Đại Tiên chiếu cố!" "Linh Lung Tiên Tôn cứ yên tâm, ta nhất định sẽ yêu thương nàng thật tốt!" Chu Trần khí huyết dâng trào, sao còn nhịn được, một tay đẩy ngã Linh Lung Tiên Tôn.

Giờ phút này, hắn chỉ muốn triền miên cùng nàng.

Thần Thoại Thế Giới.

Hồng Trần Phủ.

Triêu dương vừa lên, vài tia thần quang ấm áp chiếu vào hương khuê ấm áp.

Chu Trần chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là giai nhân khuynh quốc đang trầm tĩnh ngủ say trong lòng hắn.

Dung nhan tuyệt mỹ khuynh thế, tư thái ngủ điềm đạm tĩnh mịch, diễm lệ bất khả phương vật, tựa hồ là người trong tranh vẽ.

Giữa những hơi thở yếu ớt, mang theo từng trận thanh hương tựa có tự không, tràn đầy sinh cơ và sức sống, thấm vào tâm tỳ, khiến người ta say đắm.

Khóe mắt nàng vẫn còn vương vài vệt lệ, cho thấy trước đó đã tiếp nhận sự trùng kích của cuồng phong bạo vũ.

Bộ tuyết khu đầy đặn quyến rũ ẩn dưới chăn gấm, chỉ lộ ra một đoạn nhỏ vai hương trắng nõn, băng cơ ngọc cốt, tinh oánh như ngọc.

Liên tiếp mười ngày. "Linh Lung Tiên Tôn, quả là thất khiếu linh

lung!" Nghĩ đến cảnh tượng tuyệt mỹ dưới ánh nến lung linh trước đó, Chu Trần không khỏi tâm khởi liên y, đặc biệt Linh Lung Tiên Tôn còn là Nội Mị Chi Thể.

Khi Chu Trần bạo lực đẩy cửa xông vào khuê phòng của nàng, Linh Lung Tiên Tôn dường như lập tức khóa chặt cửa phòng, không cho Chu Trần rời đi.

Hương vị trong đó, khó mà nói hết.

Hàng mi dài của Linh Lung Tiên Tôn khẽ rung, nàng đã tỉnh.

Cho dù ở Huyền Hoàng Đại Thế Giới, nàng là Linh Lung Tiên Tôn cao cao tại thượng, đệ nhất nhân Huyền Hoàng Thế Giới, nhưng lúc này nàng cũng chỉ là một tiểu nữ nhân vừa nhận ân trạch.

Mười ngày qua, Chu Trần lao khổ công cao, đã "thâm nhập giao lưu" với nàng các loại công pháp thần thông, kỳ môn thần binh, khiến nàng có cảm giác "tiểu đao đâm vào mông, mở mang tầm mắt" khoát nhiên khai lãng.

Nàng quả thực đã đại khai nhãn giới, thể hội sâu sắc được một cảnh giới khác của nhân sinh ngoài tu luyện biến cường.

Thể hội được khoái lạc của nữ nhân.

Bất quá, là người của Vĩnh Sinh Thế Giới, một thế giới "ăn người tu luyện", nàng có sự chấp nhất dị thường với việc tu luyện trở nên cường đại.

Khi Chu Trần lần đầu tiên tiêm gen dược tề cho nàng, nàng liền cảm nhận được sự cường đại và hiệu quả siêu phàm thoát tục của gen dược tề.

Nàng đã mạnh hơn.

Cũng rất sảng khoái.

Linh Lung Tiên Tôn trong lòng kích động, hạnh phúc tràn đầy, ngọt ngào tràn đầy.

Đối với nàng mà nói, tình yêu gì đó không quan trọng, nàng dùng Đại La Thần Thông của mình thôi toán, tìm được nhân vật chính Phương Hàn có khí vận nghịch thiên, liền trao Vạn Kiếp Tình Ti cho Phương Hàn, đặt cược vào Phương Hàn, chỉ là vì độ kiếp thành tiên cuối cùng.

Giờ đây nàng đã kiến thức được sự vĩ đại của Chu Trần.

Đừng nói Phương Hàn chưa trưởng thành, cho dù là Phương Hàn đã trưởng thành, cũng không thể sánh bằng Chu Trần.

Lần này thật sự là nhân họa đắc phúc.

Cảm nhận thân thể Chu Trần đang ôm lấy kiều khu đầy đặn quyến rũ của mình lại rục rịch, nhìn ánh mắt hắn tràn đầy xích nhiệt và tham lam, không khỏi liếc Chu Trần một cái: "Ngươi cứ thích chuyện này vậy sao?" Chu Trần bàn tay dùng lực, nhào nặn bộ ngực đầy đặn, tròn trịa của Linh Lung Tiên Tôn, cười nói: "Chuyện nam nữ, hoan ái giao hợp, quả thực là một trong những điều khiến người ta say mê nhất khi sống trên đời." Chu Trần ôm lấy nhục thể hoàn mỹ trắng nõn như ngọc của Linh Lung Tiên Tôn, không tiếp tục làm càn.

Cái cảm giác dựa sát vào nhau da thịt ấm áp sau mỗi cuộc hoan ái này, cũng khiến hắn say mê dị thường.

Linh Lung Tiên Tôn không hiểu Chu Trần đã lợi hại như vậy, sao lại say mê chuyện này đến thế.

Tuy nàng cũng rất khoái lạc, nhưng so với tu luyện biến cường, chuyện này đối với nàng chỉ là gia vị cho cuộc sống mà thôi. "Ta đã chuẩn bị cho nàng vài kiện bảo vật!" Chu Trần lấy ra những bảo vật do chính tay hắn luyện chế, có tiên y nội giáp, công phạt chí bảo, cũng

có những kỳ môn thần binh như Âm Dương Huyền Từ Đảm, Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ.

Tiên y nội giáp gì đó thì không nói làm gì, Chu Trần đứng dậy rời giường, đặc biệt diễn giải công dụng của kỳ môn thần binh cho Linh Lung Tiên Tôn xem.

Đôi mắt đẹp của Linh Lung trừng lớn, dường như bị công năng cường đại của kỳ môn thần binh chấn hám, tràn đầy vẻ không thể tin nổi. "Đại Tiên, bảo vật quý trọng như vậy, thiếp vô phúc hưởng thụ, Đại Tiên cứ thu hồi đi thôi!" Linh Lung Tiên Tôn hai má ửng hồng, từ chối không nhận. "Nàng là nữ nhân của ta, quý trọng hay không quý trọng gì chứ, dù có quý giá hơn nữa cũng sao sánh bằng một phần hào của nàng!" Chu Trần nghĩa chính ngôn từ, không màng sự từ chối của Linh Lung Tiên Tôn, cầm lấy kỳ môn thần binh Âm Dương Huyền Từ Đảm cưỡng ép nhét cho nàng.

Linh Lung Tiên Tôn: "..." "Đại Tiên, thiếp dùng một món là đủ rồi, quá nhiều sẽ phản tác dụng!" Linh Lung Tiên Tôn thấy Chu Trần nhiệt tình như vậy, mí mắt giật giật, muốn cự tuyệt, nhưng lại thấy Chu Trần lại cầm lấy một kiện kỳ môn thần binh Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ khác, cưỡng ép nhét cho nàng. "Với ta không cần khách khí, bảo quản thật tốt." Vỗ vỗ lên bụng dưới hơi nhô của Linh Lung Tiên Tôn, Chu Trần ngữ trọng tâm trường nói: "Nàng thích, cất giữ cẩn thận chính là sự báo đáp lớn nhất đối với ta!" Linh Lung Tiên Tôn: "..." Vấn đề là thiếp không thích a! "Được rồi, ta đi đây!" Chu Trần xử lý xong chuyện của Linh Lung Tiên Tôn, liền rời khỏi tẩm cung.

Nhìn bóng lưng Chu Trần biến mất, Linh Lung Tiên Tôn ánh mắt phức tạp, nàng đường đường đệ nhất nhân Huyền Hoàng Thế Giới, giờ lại thành cái gì rồi?

Nữ nô sao? "Đúng là Đại Tiên khốn kiếp!" Linh Lung Tiên Tôn

ngũ vị tạp trần, Chu Trần đối xử với nàng rất tốt, trước đó cũng khiến nàng rất khoái lạc, còn truyền thụ nàng các loại thần thông bảo vật.

Tiền đồ của nàng sau này vô lượng, thành tiên thành thần chỉ ngày một ngày hai.

Nhưng Chu Trần lại chơi bời hoa nguyệt đến thế.

Thật là quá hổ thẹn a.

Quá khó xử.

Nàng đưa tay từ trong chăn lấy ra một chiếc khăn lụa trắng như tuyết.

Trên đó một vệt hồng ấn vô cùng rõ ràng.

Nàng tùy tay cất giữ lại, một chiếc váy dài lam kim tố nhã bao bọc kiều khu đầy đặn quyến rũ, thức dậy bước ra khỏi cung điện, chuẩn bị đi xem nhà của Chu Trần.

Cũng coi như là nhà của nàng sau này. "Linh Lung Tiên Tôn!" Đúng lúc này, một thanh âm thanh lãnh động lòng người truyền đến.

Linh Lung Tiên Tôn nhìn lại, tuy là lần đầu tiên gặp đối phương, nhưng từ cảm giác quen thuộc trên người đối phương, nàng biết đối phương hẳn cũng là người của Vĩnh Sinh Thế Giới. "Thiếp tên Yên Thủy Thiên, tuy từng là đệ tử Thái Nhất Môn, nhưng đã không còn quan hệ gì với Thái Nhất Môn nữa rồi!" Yên Thủy Thiên yên nhiên mỉm cười, ở nơi đất khách quê người này, nhìn thấy người cùng một thế giới, cho dù từng là địch đối, cũng có một loại quen thuộc và thân cận kỳ lạ.

Huống hồ Linh Lung Tiên Tôn và cự bá Thái Nhất Môn có cừu, còn với nàng, một đệ tử thân truyền của Thái Nhất Môn, bản thân vốn không có cừu hận. "Có thể gặp gỡ ở đây, cũng coi như là duyên phận, nàng cũng không cần gọi ta là Linh Lung Tiên Tôn, cứ gọi ta là Linh

Lung tỷ tỷ đi." Linh Lung Tiên Tôn không bài xích Yên Thủy Thiên, ở đây nàng cô thân một mình, có thể cùng Yên Thủy Thiên báo đoàn giữ ấm cũng không tệ.

Tuy nàng cũng không cần.

Nhưng có thêm một người bạn quen thuộc cũng không phải chuyện xấu. "Vâng, Linh Lung tỷ tỷ!" Yên Thủy Thiên cười cười, mắt đẹp khẽ chuyển, nói: "Linh Lung tỷ tỷ, đây là cái gì vậy?" Trên đôi chân đẹp thon dài tròn trịa của Linh Lung Tiên Tôn, dính một ít dịch thể tinh oánh.

Nàng cúi đầu nhìn, hai má ửng hồng, nhưng không hoảng không loạn, từ tốn nói: "Đây là tinh túy thảo mộc ta thu thập được, là vật phẩm dùng để tắm gội, có công hiệu làm sạch da, giữ cho da thịt tươi non sáng bóng!" "Linh Lung tỷ tỷ da thịt như mỡ đông, trắng nõn mềm mại, không ngờ còn chú trọng bảo dưỡng như vậy, trách không được da thịt tốt đến thế!" Yên Thủy Thiên yên nhiên mỉm cười, cũng không vạch trần.

Nàng còn từng dùng cùng loại mặt nạ đó mà.

Thậm chí trước ngực cũng từng dùng loại sản phẩm dưỡng da tương tự, hiệu quả thật sự rất tốt.

Hơn nữa còn là sản phẩm độc quyền.

Chỉ có chỗ Chu Trần có bán.

Nàng mỗi lần đều phải phí rất nhiều công sức mới có thể lấy được một ít từ chỗ Chu Trần, chín phần mười người muốn mua, đều phải xếp hàng.

Rất nhiều người mấy ngàn năm cũng chưa chắc đã xếp được.

Yên Thủy Thiên đến đây đã được một thời gian rất dài rồi, thực ra thực lực của Yên Thủy Thiên bây giờ đã không yếu hơn Linh Lung

Tiên Tôn, thậm chí còn mạnh hơn.

Bất quá Linh Lung Tiên Tôn mới đến, hơn nữa tiềm lực chắc chắn mạnh hơn nàng một chút, không bao lâu nữa sẽ đuổi kịp thậm chí vượt qua nàng.

Nàng gọi tiếng tỷ tỷ cũng là cam tâm tình nguyện.

Nàng dẫn Linh Lung Tiên Tôn đi khắp nơi, làm hướng dẫn.

Chu Trần mỗi ngày bầu bạn với các mỹ nhân khác nhau, đồng thời hưởng thụ nhân sinh, cũng đi "lướt" nhóm chat, thỉnh thoảng kiếm chút "tiền tiêu vặt", rải chút cơ duyên, làm đại lão.

Thời gian trôi đi trong vô ý.

Thần Thoại Thế Giới thoắt cái đã trăm vạn năm trôi qua.

Trong trăm vạn năm này, số lượng người trong Thủy Tinh Cung của Chu Trần tự nhiên không ngừng tăng lên, điểm phong nguyệt đạt được cũng không ngừng thăng cấp.

Kỹ nghệ luyện khí của hắn ngày càng cao, đặc biệt là các loại kỳ môn thần binh hoa mắt chóng mặt, có thể khiến người ta tâm thần chiến đấu, mắt chảy nước.

Mà tu vi của hắn cũng tiến triển nhanh chóng, theo một lần thêm điểm nữa, hắn cuối cùng đã đạt tới Tổ Thần tam thập trọng, tức Tổ Thần đỉnh phong.

Bây giờ, Chu Trần lĩnh ngộ tam thiên đại đạo, chỉ cần dung hợp tam thiên đại đạo làm một, cực hạn thăng hoa, nắm giữ chí cao đại đạo, là có thể tấn thăng Đại La Thần Tiên của Thần Thoại Thế Giới.

Siêu thoát hết thảy thời không, vĩnh hằng tiêu dao tự tại. "Phương Hàn xem ra đã cảm ứng được nguy hiểm, bắt đầu gấp gáp rồi!" Chu Trần ý niệm chuyển động, những năm qua hắn cũng không phải chỉ

đợi không, cũng có hóa thân tiềm nhập Vĩnh Sinh Thế Giới, âm thầm mưu tính giám sát hết thảy.

Phương Hàn là khí linh chuyển thế của Vĩnh Sinh Chi Môn, Vĩnh Sinh Thế Giới giống như hậu hoa viên của hắn, theo sự quật khởi của Hoa Thiên Đấu, theo ảnh hưởng của Chu Trần ngày càng lớn.

Phương Hàn tự nhiên cảm nhận được uy hiếp trong cõi u minh. "Tuy rằng còn chưa thành tựu Đại La, nhưng bằng vào Hồng Trần Thiên Chu, cũng đủ để đối đầu cứng rắn với chí bảo Vĩnh Sinh Chi Môn này rồi!" Vĩnh Sinh Chi Môn tuy cường đại, nhưng trăm vạn năm qua, Chu Trần cũng không phải ăn không ngồi rồi, đặc biệt là nhóm chat đã có không ít thành viên mới gia nhập.

Hồng Trần Thiên Chu của Chu Trần sau khi dung hợp vô số chí bảo, đã cường hãn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ cần trấn áp Vĩnh Sinh Chi Môn, dung hợp nó, Hồng Trần Thiên Chu của Chu Trần là có thể tấn thăng cấp vĩnh hằng.

Khi đó, cho dù hắn chưa tấn thăng Đại La Thần Tiên, bằng vào Hồng Trần Thiên Chu cấp vĩnh hằng, cũng đủ để cứng rắn đối đầu với Đại La Thần Tiên!

Vĩnh Sinh thế giới.

Đây là một tiểu hình chư thiên vạn giới được diễn hóa từ chí bảo Vĩnh Sinh Chi Môn.

Do Vĩnh Sinh Chi Môn ảnh hưởng mà diễn sinh ra thế giới mạnh nhất —— Giới Thượng Giới, là giới nằm trên Tiên Giới, gần Vĩnh Sinh Chi Môn nhất, tràn ngập lượng lớn Vĩnh Sinh Chi Khí cùng thần vật, đồng thời cũng ẩn chứa vô tận hiểm nguy.

Tiên Giới nắm giữ địa vị chí cao vô thượng, là nguyên điểm trung tâm sản sinh Vĩnh Sinh chư thiên vạn giới.

Có Hư Thần Giới, nơi cư ngụ của Thần tộc, đại địch của Tiên Giới, được Thủy tổ Thánh Vương Thần tộc xây dựng dựa trên thân cây Thế Giới Chi Thụ, chỉ kém Tiên Giới mà thôi.

Còn có Huyền Hoàng Đại Thế Giới, Phật Giới, Long Giới, Bảo Giới, Trung Ương Giới, Thiên Vương Giới, Phong Thần Giới, Trang Nghiêm Giới, Đạo Đức Giới, Huyền Linh Giới, Vô Vọng Giới, Thánh Quang Giới, Bà Sa, Vô Lượng Giới...

Thế nhưng, giờ đây Vĩnh Sinh thế giới vô số thế giới đang nhanh chóng hủy diệt, kỷ nguyên này sắp kết thúc.

Vốn dĩ kỷ nguyên này còn cần một đoạn thời gian rất dài, nhưng vì Hoa Thiên Đấu gia nhập nhóm chat cùng ảnh hưởng của Chu Trần.

Chí bảo như Vĩnh Sinh Chi Môn trong cõi u minh cảm ứng được nguy cơ khổng lồ, khí linh chuyển thế Phương Hàn tuy không hiểu rõ, nhưng tốc độ trưởng thành đã vượt xa nguyên tác.

Vĩnh Sinh thế giới chính là do Vĩnh Sinh Chi Môn diễn hóa mà ra, nơi đây chính là hậu hoa viên của Phương Hàn, y là phụ thân của vô tận sinh linh trong Vĩnh Sinh thế giới.

Y tuy chuyển thế mất đi ký ức, nhưng Vĩnh Sinh Chi Môn cảm ứng được nguy cơ, y thân là khí linh tự nhiên cũng theo đó mà biến hóa cực lớn.

Tu vi không ngừng bạo trướng.

Đặc biệt là khi nguy cơ trong cõi u minh càng ngày càng mãnh liệt, Vĩnh Sinh Chi Môn trực tiếp đẩy nhanh tốc độ kết thúc của kỷ nguyên này.

Phóng tầm mắt nhìn lại, vô số mặt trời trong các thế giới đều lần lượt diệt vong, vô số hư không bắt đầu sụp đổ, bên tai truyền đến tiếng nổ vang trời.

Tiếng nổ này, là âm thanh của thế giới bắt đầu hủy diệt.

Ầm!

Đầu tiên là thế tục hủy diệt.

Ba nghìn hạ giới, quần tinh như biển, tất cả các hằng tinh phát ra quang và nhiệt đều như mưa rơi xuống.

Cả thế tục chìm trong một mảng hắc ám, từng hành tinh tan rã, vô số tu sĩ bay lên, thống khổ gào thét, có vô biên pháp lực cũng vô ích.

Các cao thủ Thiên Tiên trong thế tục, khuôn mặt nhanh chóng già đi, da thịt khô héo, thân thể bốc mùi, pháp lực vận chuyển không linh hoạt, hóa thành từng bộ xác khô, bắt đầu rơi xuống.

Thiên nhân ngũ suy!

Trong đại phá diệt của thiên địa này, pháp lực dù lớn đến mấy cũng vô ích, Tiên Vương cũng không thể ngăn cản thiên nhân ngũ suy.

Vô số sinh linh cùng thế giới trở về hỗn độn.

Ầm ầm!

Cũng không biết đã qua bao lâu, Vĩnh Sinh chư thiên vạn giới đều đang hủy diệt, Giới Thượng Giới cũng sớm không còn tồn tại, giữa thiên địa, chỉ còn lại phong bão màu đen hùng dũng và cuồng bạo.

Khí tức hủy diệt vô biên vô tận lan tràn, cả vũ trụ, Thiên Ngoại Thiên ngoài vũ trụ, và hằng hà sa số các vũ trụ song song, đều đã không còn tồn tại.

Trong hư không, ngay cả pháp tắc cũng tiêu thất, thời gian, không gian, sinh tử... các loại pháp tắc đều hóa thành hỗn độn, hóa thành hồng mông.

Thiên địa vũ trụ chỉ còn lại sự hủy diệt.

Thế nhưng, ngay khi sự hủy diệt ngày càng kịch liệt, một tiếng động lớn, từ trên cao nhất của bầu trời truyền đến.

Giữa vô cùng vô tận, vô biên vô tận phong bão màu đen, một cánh cửa khổng lồ, nghiễm nhiên xuất hiện.

Vĩnh Sinh Chi Môn.

Những cường giả may mắn sống sót đều nhìn thấy một cánh cửa vô song xuất hiện trên đỉnh đầu mình, vô sở bất tại, vô sở bất chí.

Ai nấy đều cảm nhận được sức mạnh vĩ ngạn, hùng bá của cánh cửa này, không kìm được muốn quỳ xuống cúng bái.

Ngay sau đó.

Vô số thần vật từ Vĩnh Sinh Chi Môn phun ra, tạo thành một cảnh tượng còn hùng vĩ hơn cả thiên hà.

Mọi người có thể nhìn thấy, trong thiên hà đó, lượng lớn thần vật, nào là "Đại Diễn Kim Tinh", "Âm Dương Ma Thạch", "Tiên Thiên Thần Thai Ngọc", "Thái Cực Thần Thạch".

Phương Hàn, kẻ đã tấn thăng Thiên Quân, đang điên cuồng thu thập bảo vật.

Một đợt kết thúc, đợt thứ hai lại bắt đầu.

Đợt này Vĩnh Sinh Chi Môn phun ra bảo vật càng nhiều, càng mãnh liệt.

Chương 278

Quỷ khóc thần hào, chư thần cộng minh, quần tiên phạm xướng, vô số thần vật, một lần nữa giáng xuống.

Từng chuỗi nhân hình linh dược, từng tôn thần khí dược liệu, thậm chí còn có từng cổ tự, đều hiện ra như suối phun trào.

Vĩnh Sinh Chi Môn, dường như muốn phun ra toàn bộ thần vật mà ba nghìn kỷ nguyên chưa phun hết, lần này hoàn chỉnh không thiếu sót.

"Cuối cùng cũng bắt đầu phun ra cổ tự rồi!" Phương Hàn với sự quen thuộc Vĩnh Sinh Chi Môn vượt trên mọi Tiên Vương, ánh mắt lóe lên, liền nhìn thấy rất nhiều cổ tự cường đại, xen lẫn trong vô số thần vật.

Y bay vút lên trời, tiến vào dòng sông thần vật đó, mang theo Kỷ Nguyên Thần Uy, xông thẳng đến Vĩnh Sinh Chi Môn.

Lấy y làm trung tâm, Kỷ Nguyên Thần Trận điên cuồng vận chuyển, những thần vật đó đều đổ vào trong đó, trực tiếp dung hóa.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, trong hư không đột nhiên chui ra một con thiên chu thần thánh vô cùng to lớn.

Thiên chu vừa xuất hiện, liền hóa thân thành hắc động vũ trụ, điên cuồng nuốt chửng các bảo vật từ Vĩnh Sinh Chi Môn phun ra, trong đó còn có rất nhiều cổ tự.

Có các chữ thể cường hãn trong truyền thuyết như "Vương", "Hoàng", "Hầu", được một đám cổ tự yếu nhỏ hơn vây quanh, quần tinh phủng nguyệt, cùng nhau xông ra, bị Thiên Chu nuốt chửng.

Phương Hàn mắt đỏ rực.

Vĩnh Sinh Chi Môn kịch liệt chấn động, cảm thấy đại địch tuyệt thế.

Phương Hàn gắt gao nhìn chằm chằm con Thiên Chu kia, cảm thấy áp lực khổng lồ chưa từng có.

Y thân ảnh khẽ động, trực tiếp đi đến trước Vĩnh Sinh Chi Môn.

Lúc này.

Vĩnh Sinh Chi Môn không còn phun ra bảo vật nữa, mà trực tiếp dung nhập tất cả bảo vật vào trong cơ thể Phương Hàn.

Tu vi của Phương Hàn tăng trưởng điên cuồng.

Chớp mắt đã từ Thiên Quân thăng lên Tiên Vương.

Tiên Vương của Vĩnh Sinh thế giới đại khái tương đương với Tổ Thần của Thần Thoại thế giới.

Một chữ "Đạo" khổng lồ bay ra, dung nhập vào cơ thể Phương Hàn.

"Đạo, quy về ta!

Ta là kẻ nắm giữ đại đạo!" Chữ "Đạo" đánh vào cơ thể Phương Hàn, chiếu rọi vạn cổ, mỗi một tinh thể thần quốc trong cơ thể y đều gần như được chiếu sáng hoàn toàn!

Tu vi của y cũng tăng vọt không ngừng!

Chỉ trong chốc lát, y đã nuốt chửng mấy vạn cổ tự, rất nhiều Tam Sinh Thạch, còn có chữ Đạo, tu vi của y, đã đạt đến mức độ khủng bố ba mươi kỷ nguyên!

Cùng lúc đó.

Từng tôn Tiên Vương cường giả giáng lâm, thân thể cao lớn, khiến trong phong bão hủy diệt vốn có, khắp nơi đều là ánh sáng thần

thánh.

Một vị Tiên Vương, đầu tóc bạc phơ, bàn tay xòe ra liền bao phủ mười vạn quang niên, nắm giữ chân lý thế gian.

Vị Tiên Vương này, là Chân Lý Tiên Vương!

Một vị Tiên Vương có dáng vẻ trẻ tuổi đáp xuống bên cạnh Chân Lý Tiên Vương, đánh giá Hồng Trần Thiên Chu: "Đây chính là ngoại lai xâm nhập giả có thể uy hiếp Vĩnh Sinh Chi Môn?" Vị Tiên Vương trẻ tuổi này, thân mặc chiến giáp, mang khí tức của khởi nguyên, phát tán trong hư không hủy diệt.

Khởi Nguyên Tiên Vương.

Khởi Nguyên, Tạo Hóa, Chân Lý tam đại Tiên Vương, Khởi Nguyên là một người trẻ tuổi, Chân Lý là một lão niên nhân, còn Tạo Hóa Tiên Vương đại diện cho đỉnh cao tuế nguyệt của nhân sinh, thời đại trung niên.

Trong Hồng Trần Thiên Chu, Chu Trần ôm nữ đế sư phụ, đánh giá một chúng tồn tại trước Vĩnh Sinh Chi Môn.

Tổng cộng chỉ có hơn hai mươi người.

Nhưng mỗi người đều là những tồn tại đỉnh phong cổ xưa nhất của Vĩnh Sinh thế giới.

Có Thần Thoại lão nhân cao lớn uy mãnh, tay cầm một tấm gương, toàn thân đều tràn ngập khí tức thần thoại.

Có Thứ Nguyên Tiên Vương với khuôn mặt đầy râu quai nón, râu như cỏ tranh, sợi nào sợi nấy như mũi kiếm, trên người nắm giữ huyền bí dị thứ nguyên.

Có Thủy tổ Thánh Vương Thần tộc toàn thân màu tím, tinh oánh như ngọc, trên đầu có sừng, uốn lượn quanh co, chân như móng trâu.

Có Hồng Mông Đạo Nhân tiên phong đạo cốt, thanh gầy nhưng mang khí tức hồng mông.

Có Đại Kinh Hồng Hoang Long Vương thân phủ long lân, sức mạnh vô cùng cường hãn.

Có Thế Gian Tự Tại Vương Phật dáng vẻ tăng nhân trẻ tuổi, chân trần y phục màu vàng, sau đầu từng tầng Phật quang chiếu rọi vạn quang niên, đại biểu cho nhân quả.

Còn có Hạo Khí, Chân Linh, Vô Thủy, Tuyên Cổ cùng các Tiên Vương khác.

Tại đây, ngoài khí linh chuyển thế Phương Hàn của Vĩnh Sinh Chi Môn, thì Nguyên Thủy Chi Chủ và Tạo Hóa Tiên Vương là mạnh nhất.

Nguyên Thủy Chi Chủ là một lão giả áo trắng, nhưng sau lưng có một tòa Nguyên Thủy Chi Môn, cánh cửa này cường hãn hơn bất kỳ cánh cửa nào rất nhiều, trong đó vô số ma quỷ ai hào truyền ra, vậy mà lại ẩn ẩn ước ước có một loại khí thế muốn vượt qua Vĩnh Sinh Chi Môn.

Tạo Hóa Tiên Vương trông có vẻ là một lão nhân hòa ái, nhưng không ai dám xem thường vị tồn tại khủng bố này.

Vốn dĩ trong số các Tiên Vương có mặt, chỉ có Hồng Mông Đạo Nhân, Hồng Hoang Long Vương và Thế Gian Tự Tại Vương Phật đứng về phía Phương Hàn, các Tiên Vương còn lại đều muốn giết chết Phương Hàn, tự mình nắm giữ Vĩnh Sinh Chi Môn.

Giờ đây vì sự xuất hiện của Chu Trần, bọn họ lại tạm thời từ bỏ sự đối địch, đồng cừu địch khái, gắt gao nhìn chằm chằm Chu Trần.

Hoa Thiên Đấu, kẻ gia nhập nhóm chat, giờ đây tu vi cũng không yếu, nhưng trước mặt một chúng Tiên Vương thì vẫn chưa đủ nhìn,

đang bị một chúng Tiên Vương khống chế.

"Các hạ là ai?

Muốn làm gì?" Tạo Hóa Tiên Vương nhìn chằm chằm Hồng Trần Thiên Chu, lớn tiếng hỏi.

Y là một trong những Tiên Vương mạnh nhất có mặt, cũng là một trong những tồn tại có cơ hội nắm giữ Vĩnh Sinh Chi Môn nhất, y không muốn người khác đến hái quả đào.

Chu Trần ý niệm khẽ động, xuất hiện trên boong Hồng Trần Thiên Chu, chắp tay sau lưng đứng đó, phủ khám một chúng Tiên Vương: "Tạo Hóa Tiên Vương chẳng phải biết rõ còn cố hỏi, bản tọa đến đây trừ thu lấy tòa Vĩnh Sinh Chi Môn này, còn có thể làm gì?" Chu Trần cười nhạt, thông qua Hoa Thiên Đấu, lúc này Tạo Hóa Tiên Vương cùng những người khác cũng đã biết sự tồn tại của Chu Trần.

"Cuồng vọng!" "Dựa vào một mình ngươi mà muốn độc chiếm Vĩnh Sinh Chi Môn?" Chúng Tiên Vương đại nộ, vô cùng ăn ý, đồng loạt ra tay, muốn diệt sát Chu Trần, vị ngoại lai giả này, sau đó lại tranh đoạt Vĩnh Sinh Chi Môn.

Bọn họ liên thủ, đánh ra từng đạo thần tắc, tất cả Tiên Vương đại thuật, toàn bộ bạo phát.

"Thần Thoại Nhất Kích!" "Thứ Nguyên Chân Ba!" "Chân Lý Thần Quyền!" "Vô Tận Khởi Nguyên!" Đối mặt với công kích che trời lấp đất, Chu Trần vẫn điềm nhiên không sợ hãi, thậm chí ngay cả Hồng Trần Thiên Chu cũng không dùng đến, chỉ nhẹ nhàng tung ra một quyền.

Tu vi tấn thăng Tổ Thần tam thập trọng, nắm giữ tam thiên đại đạo, vạn thiên thần thông tùy tiện thi triển, chỉ là một quyền tùy ý, liền chấn bay hơn hai mươi vị Tiên Vương.

“Sợ thật!” Hoa Thiên Đấu trợn trừng mắt, y biết Chu Trần rất mạnh, nhưng những Tiên Vương này ai nấy đều cường hãn vô biên.

Trong Vĩnh Sinh thế giới, tiểu hình chư thiên vạn giới này, Tiên Vương sở hữu tu vi trên hai mươi kỷ nguyên, ngay cả “Đạo” cũng không thể chịu đựng được sức mạnh của bọn họ, là tồn tại siêu thoát vạn vật và mọi thứ, có thể gọi là toàn năng, có thể chém đứt quá khứ, hiện tại và tương lai của bản thân, có thể luyện chế chư thiên thần khí thậm chí tạo hóa thần khí.

Nhưng bọn họ cũng chỉ trong khuôn khổ của Vĩnh Sinh thế giới này, nếu đặt vào vô hạn vô ngân chư thiên vạn giới, thì cũng chẳng tính là gì.

Đặc biệt là những Tiên Vương này trông có vẻ siêu thoát Đạo, nhưng thực ra trong Vĩnh Sinh thế giới cũng không thể vĩnh sinh, càng đừng nói đến trong vô hạn vô ngân chư thiên vạn giới.

“Mạnh quá!” Tạo Hóa Tiên Vương, Nguyên Thủy Chi Chủ, Khởi Nguyên Tiên Vương, Chân Lý Tiên Vương, Hồng Mông Đạo Nhân cùng một chúng Tiên Vương đều kinh ngốc.

Bọn họ không ngờ Chu Trần chỉ một quyền tùy ý đã đánh bại đòn liên thủ của bọn họ.

Đại địch.

Tuyệt thế đại địch.

Đại địch chưa từng có.

Chúng Tiên Vương kinh hãi nhìn nhau một cái, lập tức có quyết định.

“Nguyên Thủy Chi Chủ, thân thể ngươi mạnh nhất, Nguyên Thủy Chi Môn của ngươi có thể dung nạp tất cả sức mạnh, tất cả Tiên Vương chúng ta, đều dung nhập vào cơ thể ngươi, biến hóa thành một

tôn binh khí mạnh nhất lịch sử, do Tạo Hóa Tiên Vương thúc đẩy thế nào?" Khởi Nguyên Tiên Vương nói: "Tạo Hóa Tiên Vương đối với đại đạo lĩnh ngộ sâu sắc nhất, chiêu thức nắm giữ tạo hóa, còn sức mạnh của Nguyên Thủy Chi Chủ mạnh nhất, phối hợp cùng nhau, mới có thể đánh bại đối phương." "Giờ đây cũng chỉ có thể như vậy." Một trận thần niệm lóe lên, tất cả các Tiên Vương đều bắt đầu thôi động đại thuật, mỗi một tôn Tiên Vương đều đang thiêu đốt bản nguyên của chính mình, hóa thành một đạo hồng quang, lao về phía cơ thể Nguyên Thủy Chi Chủ, từng người một dung nhập vào Nguyên Thủy Chi Môn đó.

Nguyên Thủy Chi Môn khổng lồ trong nháy mắt đã bành trướng gấp mười lần còn hơn thế.

Nguyên Thủy Chi Chủ gầm lớn một tiếng, ngay cả Vĩnh Sinh Chi Môn cũng dường như bị lay động, bản thân y cũng bắt đầu biến hóa thành một kiện binh khí, binh khí này tựa đao tựa kiếm, tựa thương tựa côn, tựa chùy tựa tiên… ẩn chứa tất cả huyền ảo binh khí, là ma binh, thần binh, tiên binh do chính Nguyên Thủy Chi Chủ hóa thành.

Ong!

Binh khí này khẽ run rẩy một chút, liền có thể áp chế tất cả các loại trường hà thời gian trong quá khứ và tương lai.

Một luồng khí tức lăng lệ, thẳng tắp xông lên trời, dường như muốn tranh đoạt phong mang với Vĩnh Sinh Chi Môn.

Tạo Hóa Tiên Vương một ngụm tiên huyết phun ra, hóa thành huyết phù, bao quanh toàn thân thiêu đốt, mãnh liệt bước tới một bước, gầm lớn một tiếng, sơn hà động dao, càn khôn điên đảo, y một tay liền nắm chặt binh khí này trong tay.

Binh khí vừa được nắm chặt trong tay, thân thể y liền bắt đầu nứt ra.

Y đang tiêu hao tu vi của chính mình, mỗi một hơi thở, pháp lực của y liền thiêu đốt hai kỷ nguyên, rõ ràng là đang liều mạng.

"Chết!" Tạo Hóa Tiên Vương không hề nói lời thừa thãi, lập tức công kích Chu Trần.

Chu Trần nhìn lướt qua tuyệt sát nhất kích mà chúng Tiên Vương hợp lực thi triển, không khỏi lắc đầu, sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực, không dễ dàng bù đắp được.

Là Tổ Thần đỉnh phong của Thần Thoại thế giới, Chu Trần chỉ còn một bước nữa là có thể thành tựu Đại La Thần Tiên vĩnh hằng tiêu dao chân chính, hoàn toàn không phải là thứ mà bọn họ có thể sánh bằng.

Chu Trần năm ngón tay xòe ra, uyển như năm cây trụ chống trời, kiên bất khả tồi, một tay dễ dàng nắm lấy binh khí do Tạo Hóa Tiên Vương và các Tiên Vương khác hợp thành, ném vào Sinh Mệnh Lôi Trì trong Hồng Trần Thiên Chu.

Những Tiên Vương này mỗi người đều là đại bổ.

Phương Hàn nhìn thấy một chúng Tiên Vương chiến bại, vẫn điềm nhiên tự nhược: "Tiên Vương không phải vạn năng, mà ta vô sở bất năng!" Y trực tiếp xông về phía Chu Trần.

Tu vi ba mươi kỷ nguyên của y tuy cường hãn, nhưng so với lực lượng hợp nhất của chúng Tiên Vương trước đó thì cũng xấp xỉ, căn bản không phải đối thủ của Chu Trần.

Tuy nhiên, Chu Trần biết, Phương Hàn thân là khí linh của Vĩnh Sinh Chi Môn, cho dù y một chưởng vỗ chết đối phương, đối phương lại có thể chân chính hợp nhất với Vĩnh Sinh Chi Môn, đạt đến cảnh giới vĩnh sinh.

Cảnh giới vĩnh sinh của Phương Hàn, cũng tương đương với Đại

La Thần Tiên chân chính.

Khi đó, cho dù Chu Trần có Hồng Trần Thiên Chu, cũng không cách nào luyện hóa được Phương Hàn đã hợp nhất với Vĩnh Sinh Chi Môn để thành tựu Đại La.

Do đó.

Chu Trần một tay túm lấy Phương Hàn, trấn áp phong ấn y, đồng thời, Hồng Trần Thiên Chu đột nhiên biến lớn, bạo phát ra một luồng sức mạnh khủng bố nuốt chửng vũ trụ thiên địa, một ngụm nuốt trọn Vĩnh Sinh Chi Môn.

Chu Trần muốn đồng thời luyện hóa Phương Hàn và Vĩnh Sinh Chi Môn.

"Không!" Phương Hàn đồng tử co rụt, cảm ứng được nguy cơ.

Y xông về phía Chu Trần, là muốn Chu Trần một chưởng đánh chết y, nhưng lại không ngờ Chu Trần trực tiếp bắt sống y, hơn nữa sức mạnh của Hồng Trần Thiên Chu cũng vượt quá sức tưởng tượng của y.

Bản thể Vĩnh Sinh Chi Môn của y vậy mà bị Hồng Trần Thiên Chu nuốt chửng, tuy rằng còn chưa luyện hóa, nhưng cũng cho thấy Hồng Trần Thiên Chu mạnh hơn Vĩnh Sinh Chi Môn.

"Hãy hóa thành tư lương giúp ta tấn thăng Đại La đi!" Chu Trần mắt mang theo phấn chấn, Vĩnh Sinh Chi Môn cũng có tam thiên đại đạo, một khi dung hợp, tu vi của y sẽ chân chính đạt được đột phá lớn.

Thành tựu Đại La Thần Tiên.

Hồng Trần Thiên Chu toàn lực khai hỏa, trấn áp luyện hóa Vĩnh Sinh Chi Môn, Phương Hàn cũng bị Sinh Mệnh Lôi Trì triệt để luyện hóa, hóa thành dưỡng chất của Hồng Trần Thiên Chu.

Cùng với việc khí linh Phương Hàn bị luyện hóa, Vĩnh Sinh Chi Môn trong nháy mắt mất đi lực phản kháng, lập tức bị Hồng Trần Thiên Chu luyện hóa, hóa thành một đơn nguyên của Hồng Trần Thiên Chu.

Vĩnh Sinh Đơn Nguyên.

Ầm ầm!

Hồng Trần Thiên Chu cực hạn thăng hoa, điên cuồng thuế biến, từng đơn nguyên thế giới uyển như khai thiên tích địa mà tấn cấp thuế biến, trung thiên thế giới thuế biến thành đại thiên thế giới.

Trong đó Phong Nguyệt Giới do Phong Nguyệt Bảo Giám hóa thành càng là thuế biến thành Vĩnh Hằng Giới vượt qua đại thiên thế giới.

Đơn nguyên thế giới do Vĩnh Sinh Chi Môn khai tịch cũng hóa thành Vĩnh Hằng Giới.

Cùng với việc thuế biến hoàn thành.

Hồng Trần Thiên Chu tấn thăng cấp Vĩnh Hằng, không chỉ sở hữu tam thiên đại thiên thế giới, mà còn có Phong Nguyệt Giới và Vĩnh Sinh Giới hai đại Vĩnh Hằng Giới.

Hồng Trần Thiên Chu cực hạn thuế biến, Chu Trần thân là chủ nhân rơi vào đốn ngộ, tam thiên đại đạo hợp nhất, ngưng luyện thành chí cao Vĩnh Hằng Đại Đạo.

Một con trường hà thời không quán xuyên vô hạn vô ngân chư thiên vạn giới bôn lưu bất tức, một thân ảnh vĩ ngạn từ trường hà thời không thoát ra, siêu việt tất cả.

Chu Trần mở mắt, trường hà thời không phảng phất đang cuồn cuộn trong mắt, một cảm giác huyền diệu không thể diễn tả dâng trào trong lòng.

Đại Tự Tại.

Đại Tiêu Dao.

Bất tử bất diệt.

Vĩnh hằng tiêu dao trong tất cả thời không.

Có thể tùy tiện rong chơi rồi!

Thần Thoại thế giới.

Thiên Đình.

Tin tức Chu Trần thành tựu Đại La tự nhiên không thể giấu giếm được một chúng đại lão của Thần Thoại thế giới.

"Phong Nguyệt Tinh Quân thành tựu Đại La rồi ư?" "Trời ạ, tổng cộng cũng chỉ mấy trăm vạn năm thời gian, Phong Nguyệt Tinh Quân vậy mà từ vô đến hữu thành tựu Đại La, thiên phú này cũng quá mạnh rồi!" "Khủng khiếp!" Thiên Đình một mảnh xôn xao, vô số tiên thần trợn mắt há hốc mồm.

Chu Trần tấn thăng Tổ Thần, được phong Tinh Quân cũng chỉ mới hơn trăm vạn năm trước, không ngờ chớp mắt đã vượt qua Tổ Thần tam thập trọng, càng là phá vỡ bình chướng Đại La, thành tựu Đại La.

Thần Thoại Thiên Đình cường giả như mây, Tổ Thần và Kim Tiên rất nhiều, Đại La cũng không ít, nhưng không có nghĩa là Đại La không đáng giá.

Lịch sử Thần Thoại thế giới lâu đời, cai quản vô số đại thiên thế giới, như Chu Trần vừa tấn thăng Tổ Thần, nhận một chức Tinh Quân nhàn tản, đã có thể chấp chưởng quản lý hai mươi mấy đại thiên thế giới.

Còn Đại La thì khỏi phải nói.

Chỉ khi tấn thăng Đại La, mới thực sự tung hoành chư thiên vạn

giới, là cự bá bất tử bất diệt.

Dù đi đến đâu, cũng là tầng lớp cao cấp thực sự.

Ngay cả trong Thần Thoại Thiên Đình cường giả như mây, Đại La Thần Tiên cũng có thể được phong một chức Đế Quân.

Như Chu Trần, chắc chắn giờ sẽ tấn thăng Phong Nguyệt Đế Quân.

Ở Thiên Đình cũng được coi là tầng lớp cao cấp thực sự.

"Thế là tấn thăng Đại La rồi ư?" Trong Thiên Tiên Lâu, Thổ Hành Tôn thân hình thấp bé đang bám vào lòng một mỹ phụ dáng người cao ráo, phong du bão mãn, hệt như hài nhi đang bú sữa.

Thế nhưng khi tin tức Chu Trần tấn thăng Đại La truyền đến, y lập tức cảm thấy sữa không còn thơm nữa.

Ban đầu lần đầu tiên gặp Chu Trần ở Dục Tiên Lâu, hai người đã xảy ra một số xung đột, khi đó y có tu vi Chân Thần nhị biến, còn cao hơn Chu Trần.

Thế nhưng không quá trăm vạn năm thời gian, y cũng coi như có chút thiên phú, lại có tài nguyên, nhưng tu vi cũng chỉ mới thăng lên Chân Thần tam biến.

Khoảng cách quá lớn!

Ngay cả một chúng sư thúc sư bá của y, thân là đệ tử Nguyên Thủy Thiên Tôn, trừ hơn chục vị đại năng kinh tài diễm diễm, danh chấn vạn cổ là Đại La ra, những người còn lại đều ở cảnh giới Tổ Thần hoặc Kim Tiên.

"Hy vọng sau này đừng gặp hắn!" Thổ Hành Tôn trong lòng run sợ, tuy rằng xung đột nhỏ giữa hai người ngày ấy đã qua trăm vạn năm, sớm đã trôi vào quên lãng.

Nhưng vạn nhất Chu Trần nhìn y không vừa mắt, thu thập y cũng dễ như chơi.

Tuy rằng vì thể diện của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chu Trần không thể trực tiếp diệt y, nhưng giáo huấn y một trận, cũng sẽ không ai đứng ra làm chủ cho y.

Y thấy Chu Trần chỉ có thể lẩn tránh mà đi.

Dao Trì.

Dao Trì Kim Mẫu một đôi mỹ mâu tựa như ẩn chứa vô tận tuế nguyệt, động xuyên vô tận thời không, nhìn về phía Chu Trần đã tấn thăng Đại La, trong mắt mang theo một nụ cười mỉm.

"Tiểu gia hỏa này trưởng thành thật nhanh!" Tam Tiên Đảo.

Vân Tiêu Nương Nương ánh mắt xuyên qua vô số thời không, nhìn về phía Chu Trần: "Tiểu sư đệ thành Đại La rồi!" Bích Tiêu khuôn mặt hân hoan, nhảy cẫng lên nói: "Tiểu sư đệ thật lợi hại, nghĩ năm xưa ta cũng coi như thiên phú dị bẩm, căn nguyên phi phàm, hóa hình liền là Chân Thần, nhưng phải mất ba ức năm mới thành Tổ Thần, mười hai ức năm đến Tổ Thần đỉnh phong, sáu mươi sáu ức năm mới đột phá, tấn thăng Đại La." Đừng thấy nàng dùng thời gian có vẻ rất dài, nhưng thực ra đã rất lợi hại rồi, cũng coi như thiên tài.

Chương 279

Như Xiển Giáo xưng vạn tiên triều bái, nhưng chín phần mười đệ tử đều vô duyên với Đại La, ngay cả dốc cạn sinh lực cả đời, cũng khó mà đạt tới.

Đừng nói Đại La, chín phần mười đệ tử Xiển Giáo, ngay cả Tổ Thần hoặc Kim Tiên cũng không đạt được.

Đệ tử Xiển Giáo đông đảo, nhưng những người có thể đạt tới Đại La cũng chỉ có một hai chục người.

Chu Trần giờ đây một bước trở thành Đại La, không chỉ thân phận địa vị một bước lên hàng đầu, mà thực lực cũng tương tự thăng tiến.

Chu Trần thành tựu Đại La tại vị trí của Vĩnh Sinh thế giới, giờ đây Vĩnh Sinh thế giới đã hủy diệt, Vĩnh Sinh Chi Môn dung nhập vào Hồng Trần Thiên Chu.

Trước mặt y là một khoảng hỗn độn.

Chu Trần nhấc tay chỉ một cái, hỗn độn sơ khai, phân chia âm dương, khai thiên tích địa.

Chu Trần dùng 'di hài' còn sót lại sau khi Vĩnh Sinh thế giới hủy diệt để khai tịch một thế giới hoàn toàn mới, sau đó liền rời đi.

Còn về sau thế giới này sẽ ra sao, Chu Trần lười quản.

Có lẽ sau khi sinh linh của thế giới này ra đời, Chu Trần cũng sẽ trở thành truyền thuyết trong miệng mọi người, một truyền thuyết giống như 'Bàn Cổ'.

Hóa Thiên Đấu đã tan thành tro bụi trong trận chiến trước đó, Chu Trần cũng không để ý, giờ đây y đã không cần dựa vào sức mạnh của nhóm chat để xuyên qua chư thiên.

Y ý niệm khẽ động, Hồng Trần Thiên Chu hóa thành một kiện trường bào bay lên người y, y một bước bước ra, liền vượt qua vô cùng thời không, đi đến Bích Du Cung.

Giờ đây tấn thăng Đại La, việc đầu tiên đương nhiên là đến bái kiến sư phụ Linh Bảo Thiên Tôn của mình.

Đừng thấy Linh Bảo Thiên Tôn dường như không có nhiều giao thiệp với Chu Trần.

Chu Trần trước đây cũng chỉ gặp một lần.

Nhưng không có Linh Bảo Thiên Tôn, Chu Trần muốn an ổn phát triển, vậy thì khó rồi, đặc biệt là khi thiên phú của y bị lộ ra, thái độ của các cường giả khác đối với y tất nhiên là nếu không thể chiêu mộ thì sẽ diệt sát.

Vì có Linh Bảo Thiên Tôn làm chỗ dựa vững chắc, Chu Trần mới có thể nhàn nhã thăng cấp, không ai dám trêu chọc.

"Đệ tử bái kiến Sư Tôn, cung chúc Sư Tôn thánh thọ vô cương, đại đạo vĩnh hằng." Chu Trần chắp tay vái một cái.

Linh Bảo Thiên Tôn nhìn Chu Trần, hài lòng nói: "Không tệ!" Giờ đây Chu Trần coi như đã trưởng thành, với thiên phú của Chu Trần, sau này đạt đến cảnh giới của y, cũng không phải là không thể.

Linh Bảo Thiên Tôn giảng đạo cho Chu Trần một chút, lại ban cho Chu Trần một bảo vật là Chư Thiên Kính, rồi mới cho Chu Trần rời đi.

Chu Trần dung nhập Chư Thiên Kính vào Hồng Trần Thiên Chu, khiến uy năng của nó càng mạnh.

Chư Thiên Kính có thể giám sát chư thiên, uy lực phi phàm, sau khi dung nhập Hồng Trần Thiên Chu, uy năng càng bạo trướng, bản chất cũng đạt được thăng tiến lớn.

Chu Trần mừng rỡ rời đi, trở về Tam Tiên Đảo.

Trong số một chúng sư huynh đệ Tiệt Giáo, Chu Trần có quan hệ tốt nhất với Vân Tiêu Nương Nương, Quỳnh Tiêu Nương Nương và Bích Tiêu Nương Nương.

Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh cùng các sư huynh sư tỷ đã sớm thành tựu Đại La đến Tam Tiên Đảo đầu tiên, để chúc mừng Chu Trần.

Còn về các đệ tử khác, chưa tấn thăng Đại La, bọn họ không thể cảm ứng được tin tức Chu Trần tấn thăng ngay lập tức, bọn họ đều nhận được tin tức từ các sư huynh sư tỷ khác.

Muốn chạy đến thì càng khó hơn.

Ngay cả Tổ Thần hoặc Kim Tiên, trong Thần Thoại thế giới này muốn đi đường, cũng cần một chút thời gian.

Thần Thoại thế giới quá lớn.

Đương nhiên.

Chu Trần sau này cũng sẽ chuẩn bị một đại điển khánh chúc, dù sao thành tựu Đại La, phi đồng nhất ban.

Thiên Đình.

Chu Trần vẫn nhận một chức Tiên quan, dù sao cũng chỉ là treo một cái tên, không cần quản sự.

Đại Thiên Tôn đích thân phong Chu Trần làm Phong Nguyệt Đế Quân.

Người thường rất khó gặp được bản tôn Đại Thiên Tôn, ngay cả tiên quan cảnh giới Tổ Thần hoặc Kim Tiên nhậm chức ở Thiên Đình, cơ bản đều gặp hóa thân của Đại Thiên Tôn.

Ngọc Hoàng Đại Thiên Tôn của Thần Thoại Thiên Đình không phải loại gà mờ như trong Tây Du ký điện ảnh, trốn dưới bàn mà la lớn: "Mau đi Tây Thiên, thỉnh Như Lai Phật Tổ".

Đây là một đại lão cùng cấp bậc với sư phụ Linh Bảo Thiên Tôn của y.

Chu Trần tấn thăng Đế Quân, ở Thiên Đình cũng được coi là đại lão cao cấp.

Đại điển thăng quan và tấn thăng Đại La của y sẽ được cử hành cùng lúc, định vào năm nghìn năm sau.

Đại điển lần này không nhỏ.

Chắc chắn cần một chút thời gian, đặc biệt là để khách nhân có thời gian chuẩn bị, không phải nói cử hành là cử hành ngay được.

Việc quan trọng đã giải quyết, những 'tiểu nhân vật' khác, Chu Trần nhiều lắm sẽ phái một hóa thân đi xử lý là được.

Hồng Trần Thiên Chu hóa thành Hồng Trần Phủ.

Chu Trần tiến vào phủ trung, bận rộn đã lâu, cũng nên hưởng thụ rồi.

Thiên Hành Tần Thời Uyển.

Sau Kế Minh Châu phu nhân, Diễm Linh Cơ, Hồng Liên, Tử Nữ, Lộng Ngọc, Hồ Mỹ Nhân, Hồ Phu Nhân cùng các mỹ nhân khác, đợt mỹ nhân thứ hai do Doanh Chính tặng cũng đã sớm trưởng thành.

Đợt mỹ nhân này số lượng càng đông, có sát thủ Kinh Nghê của La Võng Thiên Tự nhất đẳng, có Tuyết Nữ Mặc Gia, Đoan Mộc Dung Y Gia, Đông Quân, Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh, Nga Hoàng Nữ Anh, Hắc Bạch Thiếu Tư Mệnh, Thiếu Tư Mệnh của Âm Dương Gia, Hiểu Mộng Đạo Gia, Điền Mật Nông Gia… Bọn họ sau khi được Chu

Trần bồi dưỡng đều đã thành tiên thành thần.

Chu Trần đến, không cố ý thông báo để bọn họ chuẩn bị, đa số đều đang bế quan tu luyện, chỉ có Đại Tư Mệnh và Thiếu Tư Mệnh vừa hay có mặt.

"Thiếp thân Đại Tư Mệnh bái kiến Đại Tiên!" Đại Tư Mệnh bước trên đôi giày cao gót đỏ, thân mặc tất lụa họa tiết màu tím, trên người là bộ trường quần đen đỏ, anh tư táp sảng, thành thục vũ mị, tràn đầy phong thái ngự tỷ.

Thiếu Tư Mệnh tóc tím mắt tím, khăn che mặt, đạm nhiên như nước, thanh lãnh thoát tục, hướng Chu Trần cúi mình, nhưng không nói lời nào, phảng phất như người câm.

Chu Trần thân hình cao ngất, phủ khám hai người, không thể không nói, Âm Dương Gia của Tần Thời Minh Nguyệt mỹ nhân đúng là nhiều, hai mỹ nhân một lớn một nhỏ trước mặt này, y đều rất thích.

Chu Trần đưa tay vuốt ve mái tóc mượt mà của Đại Tư Mệnh và Thiếu Tư Mệnh, hai người ngoan ngoãn quỳ trước mặt y.

Đừng thấy hai người ở Âm Dương Gia đều là những kẻ tâm ngoan thủ lạt, giết người không chớp mắt.

Nhưng ở đây.

Chu Trần chính là chủ nhân của bọn họ.

"Ta hiện tại nội hỏa cuồn cuộn." Chu Trần nhìn hai người, cười nói: "Các ngươi chắc hẳn biết phải làm gì chứ?" Thiếu Tư Mệnh trong đôi mắt thanh lãnh mang theo nghi hoặc, Đại Tư Mệnh nghe Chu Trần nói, ngẩn người một lát sau, như có điều suy nghĩ.

Khuôn mặt ngự tỷ vũ mị lãnh diễm của nàng, nhìn Chu Trần một cái, lấy hết dũng khí, một đôi ngọc thủ thon dài nâng lên, từ từ cởi đai lưng của Chu Trần.

Nàng cúi đầu, phủ phục thần phục.

"Không tệ!" Chu Trần vuốt ve đầu Đại Tư Mệnh, không tiếc lời khen ngợi.

Đại Tư Mệnh nguyên bản là trưởng lão Hỏa Bộ Âm Dương Gia, đôi tay của nàng do quanh năm tu luyện bí thuật âm dương — Âm Dương Hợp Thủ Ấn, mà trở nên đỏ rực như lửa, lại còn hiện ra những hoa văn bạc kỳ dị, móng tay đen kịt như mực, vô cùng quỷ dị.

Nhưng sau khi bị Doanh Chính hiến cho Chu Trần, nàng tu luyện công pháp thần thông Chu Trần ban, đôi tay đã khôi phục bình thường, trắng nõn như ngọc.

Nàng đi theo đạo Hỏa.

Trong lòng nóng bỏng.

Thiếu Tư Mệnh đôi mắt thanh lãnh phảng phất không vương chút tình cảm nào cũng lộ ra một tia dị sắc, dần dần khuôn mặt trắng nõn của nàng cũng hiện lên một mảng hồng ửng.

Nàng nguyên bản ở Âm Dương Gia là trưởng lão Mộc Bộ, tinh thông mộc hệ thuật pháp, nhưng giờ khắc này không biết vì sao, trong lòng phảng phất như bị lửa đốt.

Nhiệt độ trên người nàng đang tăng cao.

Chu Trần sờ sờ đầu Thiếu Tư Mệnh, khẽ mỉm cười: "Học hỏi cho tốt, lát nữa nếu ngươi 'thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam' (tốt hơn cả người dạy), bản tọa sẽ ban thưởng cho ngươi!" Đại Tư Mệnh trong mắt lộ ra vẻ tiện mộ, đối với việc thị phụng Chu Trần, trong lòng nàng không hề có sự phản kháng, thân là sát thủ Âm Dương Gia, nàng rất biết thời thế.

Chu Trần giờ là chủ tử của nàng, hơn nữa nàng đã thể hội được sự vĩ đại của tu tiên.

Những phần thưởng Chu Trần ban, đối với bọn họ mà nói đều là cơ duyên và bảo vật thiên đại.

"Nỗ lực cho tốt, bản tọa cũng sẽ không bạc đãi ngươi!" Nhìn ánh mắt tiện mộ của Đại Tư Mệnh, Chu Trần vẽ ra một 'bánh vẽ' lớn, 'gậy lớn kèm kẹo ngọt', có thể khiến người ta càng có động lực.

Đại Tư Mệnh lập tức kích động, càng thêm nỗ lực.

Có thực lực chính là có thể làm theo ý muốn.

Chu Trần ý niệm khẽ động, phía sau ngưng tụ một ngai vàng màu vàng, y dang chân, đại mã kim đao ngồi lên đó.

"Ngươi lui ra trước một chút." Thấy Đại Tư Mệnh tai nạn mệt mỏi không chịu nổi, Chu Trần nhéo nhéo gò má hồng nhuận của nàng.

Đại Tư Mệnh như trút được gánh nặng, kích động không thôi, khẽ thở dốc, lau lau khóe miệng chảy nước dãi.

Chu Trần lại nhìn sang Thiếu Tư Mệnh trầm mặc bên cạnh: "Ngươi đến thay thế nàng!" Thiếu Tư Mệnh nhìn Đại Tư Mệnh, rồi lại nhìn Chu Trần, vẫn không nói gì, nhưng không từ chối mệnh lệnh của Chu Trần.

Sau khi nhìn thấy động tác của Đại Tư Mệnh, trong lòng nàng đã có sự chuẩn bị.

Chu Trần hít sâu một hơi, vuốt ve mái tóc mượt mà của Thiếu Tư Mệnh, triệu Đại Tư Mệnh đến bên cạnh mình.

Đại Tư Mệnh những năm này tuy không gặp Chu Trần, nhưng đã nghe vô số truyền thuyết về y, dù sao trong hậu cung của Chu Trần.

Bọn họ trừ tu luyện, chính là buôn chuyện về Chu Trần.

Biết Chu Trần là một kẻ háo sắc.

Nàng ngồi xuống bên cạnh Chu Trần, bộ ngực đầy đặn áp vào

lồng ngực rắn chắc hữu lực của y.

Nàng nghe nói tay Chu Trần không rảnh rỗi.

Nhất định phải nắm lấy thứ gì đó.

Hoặc là đi "thăm dò" trong Cửu U Huyền Giản.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Chu Trần bắt đầu từ Đại Tư Mệnh, Thiếu Tư Mệnh, lần lượt sủng hạnh các mỹ nhân của Thiên Hành Tần Thời thế giới như Oa Oa Ngư Kinh Nghê, Tuyết Nữ Mặc Gia, Đoan Mộc Dung Y Gia, Đông Quân, Nguyệt Thần, Nga Hoàng Nữ Anh, Hắc Bạch Thiếu Tư Mệnh, Điền Mật Nông Gia… Người duy nhất còn lại là Hiểu Mộng Đạo Gia vẫn đang bế quan.

Chu Trần cũng không cố ý quấy rầy.

Bên cạnh y mỹ nhân đông đảo, căn bản không thể 'chơi' hết được.

Rất nhiều người phải xếp hàng mấy nghìn năm, mấy vạn năm, mới có thể được Chu Trần quang cố một lần.

Đương nhiên.

Loại này đều là những nữ nhân khá 'biên duyên', cơ bản chỉ là loại từng có một năm tình với Chu Trần.

Ngũ nghìn năm trôi qua.

Chớp mắt một cái.

Đại điển tấn thăng Đại La và Đế Quân của Chu Trần được cử hành.

Thần Thoại thế giới, các lộ tiên quan Thiên Đình, chúng đệ tử Tiệt Giáo, chúng đệ tử Xiển Giáo, chúng đệ tử Nhân Giáo cùng các lộ thần Phật khác đều đến.

Như Trấn Nguyên Tử Đại Tiên của Địa Tiên Chi Tổ cũng đích thân đến, còn tặng Nhân Sâm Quả.

Chu Trần không chỉ là Đại La, mà còn có tiềm lực vô hạn.

Danh xưng Phong Nguyệt Đế Quân Chu Trần, vang vọng Thần Thoại thế giới, trở thành nhân vật đại lão thực sự.

Trước đây y chỉ dựa vào danh hào Linh Bảo Thiên Tôn, có danh khí, nhưng các đại lão chân chính sẽ không mấy để ý y.

Dưới Đại La, đều là lâu nghĩ (kiến hôi).

Chỉ khi thành tựu Đại La, mới thực sự tiêu dao tự tại, tung hoành chư thiên, là cự bá vô thượng bất tử bất diệt.

Chỉ trong chớp mắt có thể diệt sạch hoặc khai tịch thế giới.

Vĩnh hằng tiêu dao trong tất cả thời không.

Đại điển kết thúc.

Chu Trần lại trở về cuộc sống hàng ngày bình yên và nhàn nhã.

Ngày hôm đó.

Chu Trần rời khỏi chỗ Oa Oa Ngư Kinh Nghê, phát hiện Hiểu Mộng đã xuất quan, hơn nữa một lần đạt đến Thiên Thần đỉnh phong.

Hiểu Mộng một đầu tóc tuyết trắng búi lên, khuôn mặt tinh xảo, mỹ diễm tuyệt luân, thân hình lồi lõm, phong mãn linh lung, một bộ trường quần màu xanh nhạt như một đóa tiên hoa đang nở rộ, thanh lãnh cao ngạo.

Gặp Chu Trần, Hiểu Mộng hành một lễ: "Hiểu Mộng bái kiến Đại Tiên." "Thiên phú của ngươi không tệ, rất thích hợp tu đạo!" Chu Trần gật đầu, không tiếc lời khen ngợi: "Nhưng một người tu không bằng hai người cùng tu, vừa hay ngươi xuất quan, bản tọa liền giúp ngươi song tu một phen." Hiểu Mộng trong đôi mắt thanh lãnh không

vương chút tình cảm lóe lên một tia gợn sóng, ở hậu cung của Chu Trần đã lâu, nàng cũng không còn là tiểu bạch.

Nàng cũng nghe rất nhiều người nói Chu Trần song tu cực kỳ lợi hại, rất giỏi tu đạo, hơn nữa sau khi được Chu Trần chỉ điểm, tu vi còn có thể tăng vọt đáng kể, hưởng lợi vô cùng.

Nàng nguyên bản là người của Đạo Gia Thiên Tông, Thiên Tông tu thiên đạo, siêu nhiên vật ngoại, Đạo Gia còn có Nhân Tông, giảng về nhập thế, bước vào hồng trần.

Nguyên bản nàng là người kiên định ủng hộ Đạo Gia Thiên Tông, nhưng sau những năm tu luyện này, nàng mơ hồ có chút minh ngộ, có lẽ cũng nên bước vào hồng trần, sau đó mới có thể chân chính siêu thoát.

Hiểu Mộng nâng ngọc thủ, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc tuyết trắng bên thái dương.

Phong tình trong khoảnh khắc đó, tựa như tiên tử thoát tục, vẻ mê hoặc vô ý lộ ra, đủ để khiến người ta khắc cốt minh tâm.

"Hai chữ 'song tu' từ miệng Đại Tiên nói ra, luôn có một cảm giác khiến người ta không thể nhìn thẳng được." "Điều đó nói lên đạo tâm của ngươi không đủ kiên định, còn cần phải ma luyện!" Chu Trần tỉ mỉ nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh lãnh thoát tục của Hiểu Mộng, nhìn đôi lông mày tuyết trắng không giống phàm nhân của nàng, cảm thán nói: "Nói thật, dung mạo của ngươi trong hậu cung bản tọa không phải là đẹp nhất, nhưng cái khí chất đó trên người ngươi, lại khiến cho người ta rất muốn vuốt ve ngươi!" Hiểu Mộng đạm đạm nói: "A, nam nhân!" Nàng khóe miệng mang theo vẻ châm biếm, nàng biết cái khí chất đạo gia phiêu diêu trên phàm gian, cao cao tại thượng của nàng, khiến nam nhân muốn đọa lạc nàng xuống phàm trần, tận tình vấy bẩn.

“Nhục thân bất quá xú bì nang, Đại Tiên tuy tu vi cái thế, nhưng vẫn không nhìn thấu.” “A, nữ nhân!” Chu Trần khóe miệng khẽ nhếch, mang theo vẻ châm biếm.

Còn dám ra vẻ trước mặt y ư?

Nhưng y lại thích dáng vẻ ra vẻ cao ngạo của Hiểu Mộng này, đợi lát nữa khi đánh cho nàng phải quỳ xuống cầu xin, hoa rơi nước chảy, cũng càng có cảm giác thành tựu.

Một tay ôm lấy thân thể mềm mại mê người của Hiểu Mộng, Chu Trần dùng sức hôn lên đôi môi nhỏ đỏ mọng của nàng.

Đôi mắt Hiểu Mộng nhu tình như nước, vẫn có phản ứng bản năng của nữ nhân, nhưng khí chất đạm nhiên trên mặt nàng lại không hề thay đổi.

Nàng dường như thân thể bản năng chìm đắm trong hoan lạc mà Chu Trần mang lại, nhưng nội tâm lại vẫn thấu triệt, lạnh lùng bàng quan mọi thứ, siêu thoát bên trên.

Chu Trần càng hứng thú.

Y rất muốn xem dáng vẻ đạm nhiên siêu thoát của Hiểu Mộng này có thể duy trì được bao lâu, lại có thể kiên trì được bao lâu.

Nhưng cảm giác chinh phục mà nàng mang lại, vượt xa những nữ nhân bình thường.

Chu Trần rất thích.

Chỉ muốn vuốt ve nàng thật hung hãn.

Tuế nguyệt như đao, nhưng khó có thể để lại bất kỳ dấu vết nào trên người Chu Trần, y đã sớm siêu thoát trường hà thời gian, phủ khám sự trôi chảy của tuế nguyệt.

Người sáng tạo nhóm chat Chu Trần cũng có thể cảm nhận được,

nhưng là một tiểu công cụ, nó vẫn rất không tệ.

Y chính mình cũng có thể sáng tạo một cái.

Ngày qua ngày.

Cuộc sống của Chu Trần vẫn như trước, tu vi không ngừng thăng tiến.

Thỉnh thoảng cũng đi tìm Tam Tiêu Nương Nương, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Dao Trì Thánh Mẫu để giao lưu sâu sắc.

Không biết bao nhiêu tuế nguyệt trôi qua.

Nhìn Dao Trì Kim Mẫu, Vân Tiêu Nương Nương cùng các đại lão khác đang ôm trong lòng, Chu Trần chợt hồi tỉnh, đã trở thành một tồn tại vô thượng cùng cấp bậc với sư phụ Linh Bảo Thiên Tôn của mình.

"Bái kiến Chí Cao Vô Thượng Phong Nguyệt Thiên Tôn!"